

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Dette er en digital utgave av en bok som i generasjoner har vært oppbevart i bibliotekshyller før den omhyggelig ble skannet av Google som del av et prosjekt for å gjøre verdens bøker tilgjengelige på nettet.

Den har levd så lenge at opphavretten er utløpt, og boken kan legges ut på offentlig domene. En offentlig domene-bok er en bok som aldri har vært underlagt opphavsrett eller hvis juridiske opphavsrettigheter har utløpt. Det kan variere fra land til land om en bok finnes på det offentlige domenet. Offentlig domene-bøker er vår port til fortiden, med et vell av historie, kultur og kunnskap som ofte er vanskelig å finne fram til.

Merker, notater og andre anmerkninger i marginen som finnes i det originale eksemplaret, vises også i denne filen - en påminnelse om bokens lange ferd fra utgiver til bibliotek, og til den ender hos deg.

Retningslinjer for bruk

Google er stolt over å kunne digitalisere offentlig domene-materiale sammen med biblioteker, og gjøre det bredt tilgjengelig. Offentlig domene-bøker tilhører offentligheten, og vi er simpelthen deres "oppsynsmenn". Dette arbeidet er imidlertid kostbart, så for å kunne opprettholde denne tjenesten, har vi tatt noen forholdsregler for å hindre misbruk av kommersielle aktører, inkludert innføring av tekniske restriksjoner på automatiske søk.

Vi ber deg også om følgende:

- **Bruk bare filene til ikke-kommersielle formål**
Google Book Search er designet for bruk av enkeltpersoner, og vi ber deg om å bruke disse filene til personlige, ikke-kommersielle formål.
- **Ikke bruk automatiske søk**
Ikke send automatiske søk av noe slag til Googles system. Ta kontakt med oss hvis du driver forskning innen maskinoversettelse, optisk tegngjenkjenning eller andre områder der tilgang til store mengder tekst kan være nyttig. Vi er positive til bruk av offentlig domene-materiale til slike formål, og kan være til hjelp.
- **Behold henvisning**
Google-"vanmerket" som du finner i hver fil, er viktig for å informere brukere om dette prosjektet og hjelpe dem med å finne også annet materiale via Google Book Search. Vennligst ikke fjern.
- **Hold deg innenfor loven**
Uansett hvordan du bruker materialet, husk at du er ansvarlig for at du opptrer innenfor loven. Du kan ikke trekke den slutningen at vår vurdering av en bok som tilhørende det offentlige domene for brukere i USA, impliserer at boken også er offentlig tilgjengelig for brukere i andre land. Det varierer fra land til land om boken fremdeles er underlagt opphavsrett, og vi kan ikke gi veiledning knyttet til om en bestemt anvendelse av en bestemt bok, er tillatt. Trekk derfor ikke den slutningen at en bok som dukker opp på Google Book Search kan brukes på hvilken som helst måte, hvor som helst i verden. Erstatningsansvaret ved brudd på opphavsrettigheter kan bli ganske stort.

Om Google Book Search

Googles mål er å organisere informasjonen i verden og gjøre den universelt tilgjengelig og utnyttbar. Google Book Search hjelper leserne med å oppdage verdens bøker samtidig som vi hjelper forfattere og utgivere med å nå frem til nytt publikum. Du kan søke gjennom hele teksten i denne boken på <http://books.google.com/>

Harvard Depository
Brittle Book

307 Nov 189

1907

Harvard College Library

FROM

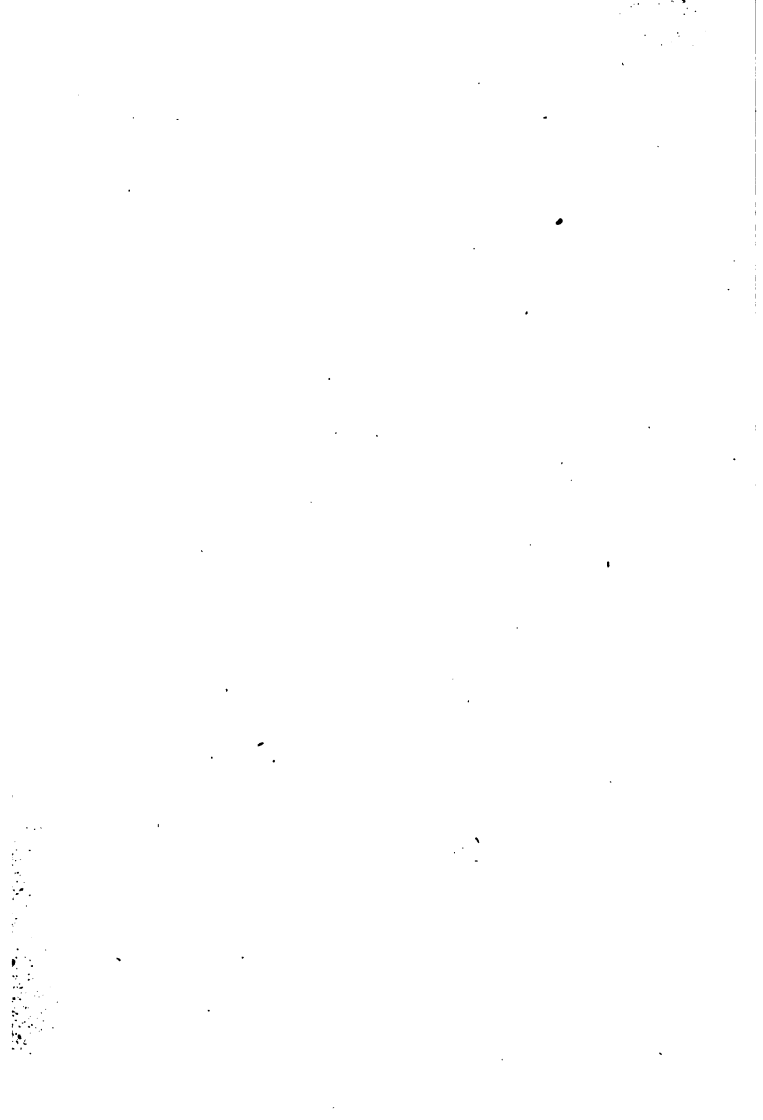
*the Massachusetts
Bible Society.*

Deposited in
ANBOVER-HARVARD LIBRARY

4
45

Revised

Bible, Norwegian (1907.)

BIBELEN

— ELLER —

DEN HELLIGE SKRIFT.

INDEHOLDENDE

DET GAMLE OG NYE TESTAMENTES

KANONISKE BØGER.

GIFT OF

Mass. Bible Society.

DET GAMLE TESTAMENT EFTER
REVIDEREDE NORSKE OVERSÆTTELSE.

NEW YORK:

Udgivet af det Amerikanske Bibel-Selskab.

[Norwegian, 18 mo.]

1907.

~~III~~ 12289

Massachusetts Bible Society

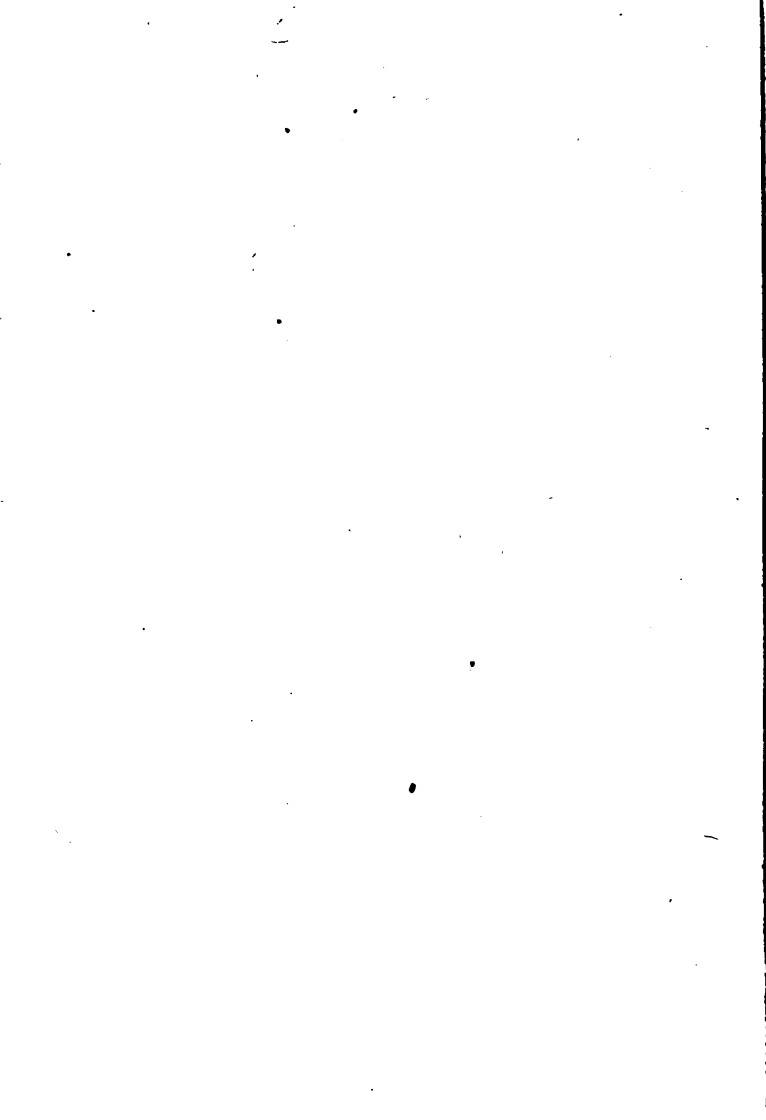
INDHOLD.

DET GAMLE TESTAMENTS KANONISKE BØGER.

	Side.
Den første Mosebog	5
Den anden Mosebog	60
Den tredje Mosebog	107
Den fjerde Mosebog	141
Den femte Mosebog	188
Josvas Bog	229
Dommernes Bog	255
Ruts Bog	281
Den første Samuels Bog	285
Den anden Samuels Bog	320
Den første Kongebog	350
Den anden Kongebog	385
Den første Krønikebog	418
Den anden Krønikebog	449
Ezras's Bog	486
Nehemias's Bog	497
Esters Bog	512
Jobs Bog	521
Psalternes Bog	555
Salomos Ordsprog	638
Prædikerens Bog	666
Salomos Høisang	676

PROFETERNE:

Esaias	681
Jeremias	743
Begrædelsernes Bog	808
Ezekiel	818
Daniel	872
Hoseas	890
Joel	900
Amos	908
Obadias	910
Jonas	912
Mika	914
Nahum	919
Habakuk	922
Zefanias	924
Haggai	927
Sakarias	929
Malakias	940

DEN FØRSTE MOSEBOG.

1. KAPITEL.

Gud skaber i Begyndelsen Himmelen og Jorden, og paa den første Dag Lyset, 1-6, paa den anden Dag Himmelhvælvingen, 8-8; paa den tredje Dag adskiller han Vandet fra det Tørre og lader Jorden frembringe Græs, Urter og Træer, 9-13; paa den fjerde Dag skaber han Sol, Maane og Stjerner, 14-19, paa den femte Vanddyr og Fugle, 20-23, paa den sjette de svrige Dyr, og tilslidst Mennesket i sit Billede, 24-27, giver Mennesket Herredømmet over hele Jorden og bestemmer dets og Dyrenes Føde, 28-31.

I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. Ps. 33, 6; 102, 26.

Jer. 32, 17. Joh. 1, 1, 3. Kol. 1, 16. Hebr. 11, 3.

2. Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke over Afgrunden; og Guds Aand svævede over Vandene. 5 Mos. 32, 11.

3. Da sagde Gud: Der blive Lys! Og der blev Lys. Ps. 33, 9. 2 Kor. 4, 6.

4. Og Gud saa, at Lyset var godt, og Gud skilte mellem Lyset og Mørket.

5. Og Gud kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat. Og der blev Aften, og der blev Morgen, første Dag.

6. Og Gud sagde: Der blive en Hvælving midt i Vandene, og den skille mellem Vand og Vand!

7. Og Gud gjorde Hvælvingen og skilte mellem Vandet, som er under Hvælvingen, og Vandet, som er over Hvælvingen. Og det skede saa.

Ps. 104, 3; 148, 4.

8. Og Gud kaldte Hvælvingen Himmel. Og der blev Aften, og der blev Morgen, anden Dag.

9. Og Gud sagde: Vandet under Himmelen samle sig til ét Sted, og det Tørre komme tilsyn! Og det skede saa. Ps. 33, 7; 104, 6-9.

10. Og Gud kaldte det Tørre Jord, og Vandets Samling kaldte han Hav. Og Gud saa, at det var godt.

11. Og Gud sagde: Jorden frembringe Græs, Urter, som give Sæd, Frugttræer, som bære Frugt, hvert efter sit Slags, i hvilken deres Sæd er, paa Jorden! Og det skede saa.

12. Og Jorden frembragte Græs, Urter, som give Sæd, hver efter sit

Slags, og Træer, som bære Frugt, hvori deres Sæd er, hvert efter sit Slags. Og Gud saa, at det var godt.

13. Og der blev Aften, og der blev Morgen, tredje Dag.

14. Og Gud sagde: Der blive Lys paa Himmelens Hvælving til at skille mellem Dagen og Natten! Og de skulle være til Tegn og til bestemte Tider og til Dage og Aar. Ps. 104, 19.

15. Og de skulle være til Lys paa Himmelens Hvælving til at lyse over Jorden. Og det skede saa.

16. Og Gud gjorde de to store Lys, det store Lys til at herske over Dagen og det lille Lys til at herske over Natten, og Stjernerne. Ps. 136, 7-9.

17. Og Gud satte dem paa Himmelens Hvælving til at lyse over Jorden

18. og til at herske over Dagen og over Natten og til at skille mellem Lyset og Mørket. Og Gud saa, at det var godt.

19. Og der blev Aften, og der blev Morgen, fjerde Dag.

20. Og Gud sagde: Vandet vrimle af en Vrimmel, af levende Dyr, og Fugle flyve over Jorden under Himmelens Hvælving!

21. Og Gud skabte de store Vanddyr og alle levende Dyr, som røre sig, af hvilke Vandet vrimle, efter deres Slags, og alle vingede Fugle efter deres Slags. Og Gud saa, at det var godt.

22. Og Gud velsignede dem og sagde: Værer frugtbare og mangfoldige og opfylder Vandet i Havet, og Fuglene være mangfoldige paa Jorden!

23. Og der blev Aften, og der blev Morgen, femte Dag.

24. Og Gud sagde: Jorden frembringe levende Dyr efter deres Slags, Kvæg og Kryb og Markens Dyr efter deres Slags! Og det skede saa.

25. Og Gud gjorde Markens Dyr efter deres Slags og Kvæget efter dets Slags og alt Jordens Kryb efter dets Slags. Og Gud saa, at det var godt.

26. Og Gud sagde: Lader os gjøre Mennesker i vort Billede, efter vor

Lignelse, og de skulle herske over Havets Fiske og over Himmelens Fugle og over Kvæget og over al Jorden og over alt Kryb, som rører sig paa Jorden. Ps. 8; 7-9.

27. Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, i Guds Billede skabte han det; Mand og Kvinde skabte han dem.

27, 21, 22. Matth. 19, 4. 1 Kor. 11, 7. Ef. 4, 24.

28. Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Værer frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden og underlægger eder den, og hersker over Havets Fiske og over Himmelens Fugle og over hvert Dyr, som rører sig paa Jorden!

29. Og Gud sagde: Se, jeg giver eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden, og alle Træer, paa hvilke der er Træfrugt, som give Sæd; de skulle være eder til Føde. 9, 3.

30. Og alle Jordens Dyr og alle Himmelens Fugle og Alt, hvad der rører sig paa Jorden, hvori der er en levende Sjæl, giver jeg alle grønne Urter at æde. Og det skede saa.

31. Og Gud saa alt det, han havde gjort, og se, det var saare godt. Og der blev Aften, og der blev Morgen, sjette Dag. Mark. 7, 37.

2. KAPITEL.

Gud hviler paa den syvende Dag og helliger den, 1-3. Det beskrives senere, hvorledes Gud vandede Jorden, skabte Mennesket af Støv og indblæste det Livets Aande, 4-7, satte det i Edens Have og tillod det at æde af alle Træer undtagen af Kundskabens Træ, 8-17, førte Dyrene til Adam, som gav dem Navne, og hvorledes han, da Adam ingen Medhjælp fandt iblandt disse, skabte Kvinden af hans Ribben og indstiftede Ægtestanden, 18-25.

SAA blev Himmelens og Jordens og al deres Hær fuldendte.

2. Og Gud fuldendte paa den syvende Dag sin Gjerning, som han havde gjort, og han hvilede paa den syvende Dag fra al sin Gjerning, som han havde gjort. 2 Mos. 31, 17. Hebr. 4, 4.

3. Og Gud velsignede den syvende Dag og helligede den; thi paa den hvilede han fra al sin Gjerning, som Gud havde skabt og gjort. 2 Mos. 20, 11.

4. Dette er Himmelens og Jordens Historie, da de skabtes, den Tid, da Gud Herren gjorde Jord og Himmel:

5. Der var endnu ingen Markens Busk paa Jorden, og ingen Markens Urt var endnu fremspiret; thi Gud Herren havde ikke ladet regne paa Jorden, og der var intet Menneske til at dyrke Jorden.

6. Og der opsteg en Damp af Jorden, og den vandede hele Jordens Overflade.

7. Da dannede Gud Herren Mennesket af Støv af Jorden og blæste Livets Aande i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjæl. 1, 27. 1 Kor. 15, 45, 47.

8. Og Gud Herren plantede den Have i Eden mod Østen og satte der Mennesket, som han havde dannet.

9. Og Gud Herren lod opvoxe af Jorden allehaande Træer, lystelige at se til og gode at æde af, og Livsens Træ midt i Haven og Træet til Kundskab om Godt og Ondt. Aab. 2, 7; 22, 2.

10. Og dergik en Flod ud af Eden til at vande Haven, og derfra delte den sig og blev til fire Grene.

11. Den førstes Navn er Pison; det er den, som løber om hele Landet Havila, hvor Guld er.

12. Og dette Lands Gud er godt; der er Bdelium* og Stenen Onyx.

*et Slags vellugtende Gummi.

13. Og den anden Flods Navn er Gihon; det er den, som løber om hele Landet Kus.

14. Og den tredje Flods Navn er Hiddekel; det er den, som gaar østenfor Assur. Og den fjerde Flod er Frat.

15. Og Gud Herren tog Mennesket og satte det i Edens Have til at dyrke den og til at vogte den.

16. Og Gud Herren bød Mennesket og sagde: Du maa frit æde af alle Træer i Haven;

17. men af Træet til Kundskab om Godt og Ondt, af det skal du ikke æde; thi paa den Dag, du æder af det, skal du visseelig dø. Rom. 5, 12; 6, 23.

18. Og Gud Herren sagde: Det er ikke godt, at Mennesket er ene; jeg vil gjøre ham en Medhjælp, som er hans Lige. Præd. 4, 8, 9.

19. Og Gud Herren havde dannet af Jorden alle Markens Dyr og alle Himmelens Fugle, og han ledede dem til Mennesket for at se, hvad han vilde kalde ethvert; og alt, hvad Mennesket vilde kalde hvert levende Dyr, det skulde blive dets Navn.

20. Saa gav Mennesket alt Kvæget og Himmelens Fugle og alle Markens Dyr Navne; men for Mennesket fandt han ingen Medhjælp, som var hans Lige.

21. Og Gud Herren lod en dyb Søvn falde paa Mennesket, og han sov; og han tog et af hans Ribben og lukkede med Kjød istedet for det.

22. Og Gud Herren byggede af det Ribben, han havde taget af Mennesket, en Kvinde og ledede hende til Mennesket. 1 Kor. 11, 8. 1 Tim. 2, 13.

23. Da sagde Mennesket: Denne er endelig Ben af mine Ben og Kjød af mit Kjød; denne skal kaldes Mandinde, thi af Manden er denne tagen.

24. Derfor skal Manden forlades sin Fader og sin Moder og blive fast hos sin Hustru, og de skulle være ét Kjød.

Matth. 19, 5. Ef. 5, 31.

25. Og de vare begge nøgne, Adam og hans Hustru, og de bluedes ikke. 3, 7.

3. KAPITTEL.

Slangen (Djævelen) forfører Kvinden til at æde af det forbudne Træes Frugt; hun giver sin Mand deraf, og han æder; de se sin Nøgenhed og skjule sig, 1-8. Gud forkynder Slangen, Kvinden og Manden hver sin Straf, men giver derhos den Forjættelse, at Kvindens Sød skal knuse Slangens Hoved, 9-19. Adam kalder sin Hustru Eva; Gud gør dem Kjortler og drøvr dem ud af Paradiset, 20-24.

OG Slangen var trækere end alle Markens Dyr, som Gud Herren havde gjort, og den sagde til Kvinden: Har Gud virkelig sagt: I skulle ikke æde af noget Træ i Haven?

2. Da sagde Kvinden til Slangen: Vi maa æde af Frugten paa Træerne i Haven;

3. men om det Træes Frugt, som er midt i Haven, har Gud sagt: I skulle ikke æde deraf og ikke røre derved, for at I ikke skulle dø. 2, 16. 17.

4. Da sagde Slangen til Kvinden: I skulle visselig ikke dø;

Joh. 8, 44. 2 Kor. 11, 3.

5. thi Gud ved, at paa den Dag, I æde deraf, skulle Eders Øine oplades, og I skulle blive ligesom Gud i at kjende Godt og Ondt.

6. Og Kvinden saa, at Træet var godt at æde af, og at det var en Lyst for Øinene, og at Træet var ønskeligt til at faa Forstand af, og hun tog af dets Frugt og aad; og hun gav ogsaa sin Mand med sig, og han aad.

1 Tim. 2, 14. 1 Joh. 2, 16.

7. Da oplodes Begges Øine, og de skjønte, at de vare nøgne, og de heftede Figenblade sammen og gjorde sig Skjorter. 2, 25.

8. Og de hørte Lyden af Gud Herren, som vandrede i Haven, da Dagen var bleven kjølig; og Adam og hans Hustru skjulte sig for Gud Herrens Aasyn mellem Havens Træer.

9. Og Gud Herren kaldte paa Adam og sagde til ham: Hvor er du?

10. Og han sagde: Jeg hørte Lyden af dig i Haven; da frygtede jeg, fordi jeg var nøgen, og jeg skjulte mig.

11. Og han sagde: Hvo har givet dig tilkjende, at du var nøgen? Har du ædt af det Træ, om hvilket jeg bød dig, at du ikke skulde æde deraf?

12. Og Adam sagde: Kvinden, som du gav mig til at være hos mig, hun gav mig af Træet, og jeg aad.

13. Da sagde Gud Herren til Kvinden: Hvad er det, du har gjort! Og Kvinden sagde: Slangen forførte mig, og jeg aad. 2 Kor. 11, 3. 1 Tim. 2, 14.

14. Da sagde Gud Herren til Slangen: Efterdi du gjorde dette, da være du forbandet blandt alt Kvæget og blandt alle Markens Dyr! Paa din Bug skal du krybe, og Støv skal du æde alle dit Livs Dage.

15. Og jeg vil sætte Fiendskab mellem dig og Kvinden og mellem din Sød og hendes Sød; den skal knuse dit Hoved, men du skal knuse dens Hæl. Hebr. 2, 14, 15. 1 Joh. 3, 8. Rom. 16, 20.

16. Til Kvinden sagde han: Jeg vil mangfoldiggjøre din Møie og dit Svangerskab; med Smerte skal du føde Børn, og til din Mand skal din Attraa være, og han skal herske over dig. 1 Kor. 14, 34.

Ef. 5, 22 fg. 1 Tim. 2, 11, 12. 1 Pet. 3, 1.

17. Og til Adam sagde han: Efterdi du bød din Hustrues Røst og aad af det Træ, om hvilket jeg bød dig og sagde: Du skal ikke æde deraf, saa være Jorden forbandet for din Skyld! Med Møie skal du æde af den alle dit Livs Dage.

18. Torne og Tidsler skal den bære dig, og du skal æde Markens Urter.

19. I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød, indtil du vender tilbage til Jorden, thi af den er du tagen; thi Støv er du, og til Støv skal du vende tilbage. 2 Thess. 3, 10. 1 Mos. 13, 27.

Præd. 12, 7. Ps. 90, 3.

20. Og Adam kaldte sin Hustrues Navn Eva, fordi hun er alle Levedes Moder.

21. Og Gud Herren gjorde Adam og hans Hustru Kjortler af Skind og iførte dem.

22. Og Gud Herren sagde: Se, Mennesket er blevet som En af os til at kjende Godt og Ondt; bare han nu ikke skal udrække sin Haand og tage ogsaa af Livsens Træ og æde og leve evindeligt!

23. Saa forviste Gud Herren ham fra Edens Have til at dyrke Jorden, af hvilken han var tagen.

24. Og han drev Mennesket ud, og han satte Cheruberne østenfor Edens Have og det luende Sværd, som vendte sig hid og did, for at vogte Veien til Livsens Træ.

4. KAPITEL.

Adam avler Kain og Abel; de ofre begge; Kains Offer behager ikke Gud, men Abels; Kain bliver derfor vred paa sin Broder; Gud advarer ham, 1-7. Kain slaar Abel ihjel; Gud forkynder ham Straf, men vil dog ikke tilstede Nogen at slaa ham ihjel, 8-16. Kain avler Hanok og bygger en Stad; af hans Afkom var den overmodige Lamek, 17-24. Adam avler Set, og denne avler Enos, 25. 26.

OG Adam kjendte sin Hustru Eva, og hun blev frugtsommelig og fødte Kain, og hun sagde: Jeg har faaet en Mand ved Herren.

2. Og hun fødte fremdeles hans Broder Abel. Og Abel blev Faarehyrde, men Kain blev Agerdyrker.

3. Og det skede efter en Tids Forløb, at Kain bragte Herren et Offer af Jordens Frugt.

4. Og Abel bragte ogsaa et Offer af sin Hjords Førstefødte og af deres Fedt; og Herren saa til Abel og til hans Offer, ^{2 Mos. 34, 19. Hebr. 11, 4.}

5. men til Kain og til hans Offer saa han ikke. Da blev Kain meget vred, og hans Aasyn blev nedslaaet.

6. Og Herren sagde til Kain: Hvi er du vred, og hvi er dit Aasyn nedslaaet?

7. Er det ikke saa, at dersom du har Godt isinde, da kan du opløfte dit Aasyn? Men har du ikke Godt isinde, da ligger Synden paa Lur ved Døren, og til dig er dens Attraa, men du skal herske over den.

^{Job 11, 14, 15. Rom. 6, 12, 16.}

8. Og Kain talte til Abel, sin Broder. Og det skede, da de vare paa Marken, at Kain reiste sig mod Abel, sin Broder, og slog ham ihjel.

^{1 Joh. 3, 12.}

9. Og Herren sagde til Kain: Hvor er Abel, din Broder? Og han sagde: Jeg ved ikke; er jeg min Broders Vogter?

10. Men han sagde: Hvad har du gjort? Din Broders Blods Røst raaber til mig fra Jorden. ^{Hebr. 12, 24.}

11. Og nu, forbandet være du bort fra Jorden, som oplod sin Mund for at tage din Broders Blod af din Haand!

12. Naar du dyrker Jorden, skal

den ikke mere give dig sin Kraft; ustadig og omvankende skal du være paa Jorden.

13. Da sagde Kain til Herren: Min Misgjerning er større, end at jeg kan bære den.

14. Se, du har idag drevet mig bort fra Jordens Overflade, og jeg maa skjule mig for dit Aasyn; og jeg vil blive ustadig og omvankende paa Jorden, og det vil ske, at hver den, der finder mig, vil slaa mig ihjel.

^{Job 15, 20 fg.}

15. Men Herren sagde til ham: Derfor skal den, som ihjelslaar Kain, lide syvfold Hevn. Og Herren satte Kain et Tegn, forat ikke Nogen, som fandt ham, skulde slaa ham ihjel.

16. Saa gik Kain ud fra Herrens Aasyn og boede i Landet ^{Nod,*} østenfor Eden. ^{*d. e. Flugt.}

17. Og Kain kjendte sin Hustru, og hun blev frugtsommelig og fødte Hanok; og han byggede en Stad og kaldte Stadens Navn efter sin Søns Navn Hanok.

18. Og for Hanok fødtes Irad, og Irad avlede Mehujael, og Mehujael avlede Methusael, og Methusael avlede Lamek.

19. Og Lamek tog sig to Hustruer; den enes Navn var Ada, og den andens Navn var Zilla.

20. Og Ada fødte Jabal; han var Fader til dem, som bo i Telte og hos Hjørde.

21. Og hans Broders Navn var Jubal; han var Fader til alle dem, som spille paa Cithar og Fløjte.

22. Ligesaa fødte Zilla Tubalkain, som smedede allehaande skarpe Kobber- og Jernredskaber; og Tubalkains Søster var Na'ama.

23. Og Lamek sagde til sine Hustruer: Ada og Zilla, hører min Røst, Lameks Hustruer, mærker min Tale: En Mand dræber jeg, om jeg faar et Saar, og en Dreng, om jeg faar en Bule;

24. thi hevnes Kain syv Gange, da Lamek syttl og syv Gange. ^{v. 15.}

25. Og Adam kjendte atter sin Hustru, og hun fødte en Søn og kaldte hans Navn Set*; thi (sagde hun) Gud har sat mig en anden Sæd i Abels Sted, fordi Kain slog ham ihjel.

^{*d. e. sat i en Andens Sted, Erstatning.}

26. Ogsaa Set blev der født en Søn, og han kaldte hans Navn Enos. Da begyndte man at paakalde Herrens Navn. 12, 3.

5. KAPITEL.

Adam, som var skabt i Guds Lignelse, avler Børn i sin Lignelse, blandt hvilke var Set, og der saa, 930 Aar gammel, 1-6; Set avler Enos, 6-8, denne Kenan, 9-11, denne Mahalalel, 12-14, denne Jared, 15-17, denne Enok, 18-20; Enok avler Methusalah, vandrør med Gud, som tager ham til sig, 21-24; Methusalah avler Lamech, 25-27; denne avler Noah, af hvem han venter Trøst for den Aldende Menneskeslæggt; Noah avler Sem, Cham og Jafet, 28-32.

DETTE er Bogen om Adams Slægt: Paa den Dag, Gud skabte Mennesket, gjorde han det i Guds Lignelse.

1, 27.
2. Mand og Kvinde skabte han dem; og han velsignede dem og kaldte deres Navn Menneske paa den Dag, de bleve skabte.

3. Og Adam levede hundrede og tretti Aar, og han avlede en Søn i sin Lignelse, efter sit Billede; og han kaldte hans Navn Set.

4, 25.
Luk. 3, 38, 1 Krøn. 1, 1 fg.

4. Og Adams Dage bleve, efter at han havde avlet Set, otte hundrede Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

5. Og alle Adams Dage, som han levede, vare ni hundrede og tretti Aar; og han døde.

6. Og Set levede hundrede og fem Aar, og han avlede Enos.

7. Og Set levede, efterat han havde avlet Enos, otte hundrede, og syv Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

8. Og alle Sets Dage vare ni hundrede og tolv Aar; og han døde.

9. Og Enos levede niti Aar; og han avlede Kenan.

10. Og Enos levede, efterat han havde avlet Kenan, otte hundrede og femten Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

11. Og alle Enos's Dage vare ni hundrede og fem Aar; og han døde.

12. Og Kenan levede sytiti Aar, og han avlede Mahalalel.

13. Og Kenan levede, efterat han havde avlet Mahalalel, otte hundrede og fir Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

14. Og alle Kenans Dage vare ni hundrede og ti Aar; og han døde.

15. Og Mahalalel levede fem og sexti Aar, og han avlede Jared.

16. Og Mahalalel levede, efterat han havde avlet Jared, otte hundrede og tretti Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

17. Og alle Mahalalels Dage vare otte hundrede og fem og niti Aar; og han døde.

Nor. 1*

18. Og Jared levede hundrede og to og sexti Aar, og han avlede Enok.

19. Og Jared levede, efterat han havde avlet Enok, otte hundrede Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

20. Og alle Jareds Dage vare ni hundrede og to og sexti Aar; og han døde.

21. Og Enok levede fem og sexti Aar, og han avlede Methusalah.

22. Og Enok vandrede med Gud, efterat han havde avlet Methusalah, tre hundrede Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

23. Og alle Enoks Dage vare tre hundrede og fem og sexti Aar.

24. Og Enok vandrede med Gud; og han var ikke mere, thi Gud havde taget ham til sig.

6, 9.
2 Kong. 2, 11. Es. 57, 1. 2. Hebr. 11, 5.

25. Og Methusalah levede hundrede og syv og otteti Aar, og han avlede Lamek.

26. Og Methusalah levede, efterat han havde avlet Lamek, syv hundrede og to og otteti Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

27. Og alle Methusalahs Dage vare ni hundrede og ni og sexti Aar; og han døde.

28. Og Lamek levede hundrede og to og otteti Aar, og han avlede en Søn.

29. Og han kaldte hans Navn Noah og sagde: Denne skal trøste os for vort Arbejde og for vore Hænders Møle, der udgaar fra Jorden, som Herren har forbandet. 3, 17. Luk. 2, 25.

30. Og Lamek levede, efterat han havde avlet Noah, fem hundrede og fem og niti Aar; og han avlede Sønner og Døtre.

31. Og alle Lameks Dage vare syv hundrede og syv og sytiti Aar; og han døde.

32. Og Noah var fem hundrede Aar gammel; og Noah avlede Sem, Cham og Jafet.

6. KAPITEL.

Menneskenes Fordærvelse tiltager, Gud vil udslette dem, Noah finder Naade for Herren, 1-8. Noah er retfærdig, medens alt Kjød har fordærvet sin Vej paa Jorden, 9-12. Gud kundgjør Noah sin Vilje om Menneskenes Ødelæggelse, befaler ham at bygge en Ark, hvori han skal redde sig og Sine og en Del af Dyrene paa Jorden, 13-22.

OG det skede, da Menneskene begyndte at formeres paa Jorden, og Døtre fødtes dem,

2. da saa Guds Sønner, at Mennes-

skenes Døtre vare skønne; og de toge sig Hustruer, hvemsomhelst de havde Lyst til.

3. Da sagde Herren: Min Aand skal ikke dømmes blandt Menneskene øvindelig; i sin Forvildelse er det* Kjød, og dets Dage skulle være hundrede og tyve Aar. *Mennesket.

4. Kjæmperne vare paa Jorden i de Dage og ligesaa sidenefter, da Guds Sønner gik ind til Menneskenes Døtre, og de fødte dem Børn; de ere de Vældige, de fra fordums Tid, de navnkundige Mænd.

5. Og Herren saa, at Menneskets Ondskab var stor paa Jorden, og at alle dets Hjertes Tankers Paafund kun vare onde den hele Dag. 3, 21. Ps. 51, 7. Matth. 15, 19. Rom. 3, 23; 8, 7. Ef. 2, 3.

6. Da angrede Herren, at han havde skabt Mennesket paa Jorden, og han bedrovedes derover i sit Hjerte.

7. Og Herren sagde: Jeg vil udslætte Menneskene, som jeg har skabt, af Jordens Overflade, saavel Mennesker som Kvæg og Kryb og Himmellens Fugle; thi jeg angrer, at jeg har skabt dem.

8. Men Noah fandt Naade for Herrens Øine.

9. Dette er Noahs Slægtshistorie: Noah var en retfærdig og ustraffelig Mand blandt sine Samtidige; Noah vandrede med Gud.

5, 24. Hebr. 11, 7. 2 Pet. 2, 5.

10. Og Noah avlede tre Sønner, Sem, Cham og Jafet. 5, 32.

11. Men Jorden fordærvedes for Guds Aasyn, og Jorden blev fuld af Vold.

12. Og Gud saa Jorden, og se, den var fordærvet; thi alt Kjød havde fordærvet sin Vel paa Jorden.

13. Da sagde Gud til Noah: Alt Kjøds Ende er kommen for mit Aasyn, thi Jorden er fyldt med Vold af dem; og se, jeg vil fordærve dem tilligemed Jorden.

14. Gjør dig en Ark af Gofetræ, gjør Kammere i Arken og beg den indentil og uden til med Beg!

15. Og paa denne Maade skal du gjøre den: Tre hundrede Alen skal være Arkens Længde, femti Alen dens Bredder, og tretti Alen dens Høide.

16. Et Vindue skal du gjøre paa Arken og lade det gaa op indtil en Alen ovenfra, og Arkens Dør skal du sætte paa dens Side; med et nederste, et mellemste og et øverste Stokværk skal du gjøre den.

17. Og jeg, se, jeg vil lade en Vandflod komme over Jorden til at fordærve alt Kjød under Himmelen, hvori der er Livsaande; alt det, som er paa Jorden, skal omkomme.

18. Men jeg opretter min Pakt med dig, og du skal gaa ind i Arken, du og dine Sønner og din Hustru og dine Sønners Hustruer med dig.

19. Og af alt Levende, af alt Kjød, et Par af Alt skal du føre ind i Arken for at bevare dem ilive med dig; Han og Hun skal det være. 7, 2, 3.

20. Af Fuglene efter deres Slags og af Kvæget efter dets Slags, af alt Jordens Kryb efter dets Slags, et Par af Alt skal komme ind til dig for at bevare Livet.

21. Og tag dig af allehaande Føde, som sødes, og samle det til dig, forat det maa blive dig og dem til Næring!

22. Og Noah gjorde det; aldeles som Gud havde befaleet ham, gjorde han. Hebr. 11, 7.

7. KAPITEL.

Noah gaar ind i Arken med hele sitt Hus og saa mange af Dyrene, som Gud har befaleet ham, 1-9. Syndfloden kommer, og alt Levende paa Jorden drukner; kun Noah og de, som ere med ham i Arken, blive reddede, 10-24.

Og Herren sagde til Noah: Gaa ind i Arken, du og hele dit Hus! Thi dig har jeg seet retfærdig for mit Aasyn i denne Slægt.

Hebr. 11, 7. 2 Pet. 2, 5.

2. Af alt det rene Kvæg skal du tage dig syv og syv, Han og Hun, men af det Kvæg, som ikke er rent, et Par, Han og Hun;

3. ligesaa af Himmellens Fugle syv og syv, Han og Hun, forat holde Sæd ilive paa hele Jorden.

4. Thi om syv Dage vil jeg lade regne paa Jorden i firti Dage og firti Nætter, og jeg vil udslætte alle de levende Væsener, som jeg har skabt, af Jordens Overflade.

5. Og Noah gjorde aldeles, som Herren havde befaleet ham.

6. Og Noah var seks hundrede Aar gammel, da Vandfloden kom over Jorden.

7. Og Noah og hans Sønner og hans Hustru og hans Sønners Hustruer med ham gik ind i Arken for Flodens Vande. 1 Pet. 3, 20.

8. Af det rene Kvæg og af det Kvæg, som ikke er rent, og af Fuglene og af alt det, som kryber paa Jorden,

9. gik Par og Par ind til Noah i Arken, Han og Hun, ligesom Gud havde befaleet Noah.

10. Og det skede efter de syv Dages Forløb, da kom Flodens Vande over Jorden.

11. I det Aar, da Noah var seks hundrede Aar gammel, i den anden Maaned, paa den syttende Dag i Maaneden, paa denne Dag brast alle den store Afrunds Kilder, og Himmels Sluser oplodes,

12. og Regnet kom over Jorden i firti Dage og firti Nætter.

13. Paa denne selvsamme Dag gik Noah og Sem og Cham og Jafet, Noahs Sønner, og Noahs Hustru og hans Sønners tre Hustruer med dem ind i Arken,

14. de og alle de vilde Dyr efter sit Slags og alt Kvæget efter sit Slags og alt Krybet, som rører sig paa Jorden, efter sit Slags og alle Fuglene efter sit Slags, alt Flyvende, Alt, hvad der har Vinger.

15. Og de gik ind til Noah i Arken, Par og Par af alt Kjød, hvori der var Livsaande.

16. Og de, som gik ind, gik ind Han og Hun af alt Kjød, ligesom Gud havde befaleet ham. Og Herren lukkede efter ham.

17. Da kom Vandfloden i firti Dage over Jorden, og Vandet voksede og løftede Arken, og den hævedes over Jorden.

18. Og Vandet tog Overhaand og voksede saare over Jorden; og Arken flød henover Vandets Overflade.

19. Og Vandet tog overmaade stærkt til paa Jorden, og alle de høie Bjerge, som vare under hele Himmelen, blev skjulte.

20. Femten Alen oventil voksede Vandet, og Bjergene skjultes.

21. Saa omkom da alt Kjød, som rørte sig paa Jorden, baade Fuglene og Kvæget og de vilde Dyr og al den Vrimmel, som vrimlede paa Jorden, og alle Menneskene.

Matth. 24, 38, 39. 2 Pet. 3, 6.

22. Alt det, som havde Livsaandes Pust i sin Næse, af alt det, som var paa det Tørre, døde.

23. Og han* ndslettede alle levende Væsen, som vare paa Jordens Overflade, saavel Mennesker som Kvæg og Kryb og Himmels Fugle, og de blev ndslettede af Jorden; kun Noah blev igjen, og hvad der var med ham i Arken. *Gud.

2 Pet. 2, 5, 9.

24. Og Vandet tog Overhaand over Jorden i hundrede og femti Dage.

8. KAPITEL.

Gud lader Vandet falde i syv Dage. 1-5. Noah udsender en Ravn og derefter tre Gange en Due for at erfare, om Jorden er bleven tør, 6-12. Den bliver ganske tør: Noah gaar ud af Arken, 13-19. bygger et Alter og ofrer; Gud vil ikke mere saaledes forværre Jorden, 20-22.

OG Gud kom Noah i Hu og alle de vilde Dyr og alt Kvæget, som vare med ham i Arken; og Gud lod en Vind fare over Jorden, og Vandet faldt.

2. Og Afrundens Kilder og Himmels Sluser lukkedes, og Regnet fra Himmelen stansede.

3. Og Vandet vendte efterhaanden tilbage fra Jorden, og Vandet formindskedes efter hundrede og femti Dages Forløb.

4. Og Arken blev i den syvende Maaned, paa den syttende Dag i Maaneden, staaende paa Ararats Bjerge.

5. Og Vandet formindskedes efterhaanden indtil den tiende Maaned: i den tiende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, kom Bjergenes Toppe tilsyne.

6. Og det skede efter firti Dages Forløb, at Noah aabnede Vinduet paa Arken, som han havde gjort.

7. Og han sendte en Ravn ud: men den fløj frem og tilbage, indtil Vandet var tørret bort af Jorden.

8. Og han sendte en Due ud fra sig for at se, om Vandet var sunket fra Jordens Overflade.

9. Men Duen fandt ikke noget Hvilested for sin Fod, og den kom tilbage til ham i Arken, thi der var Vand over hele Jordens Overflade; og han rakte sin Haand ud og tog den og bragte den ind til sig i Arken.

10. Da blede han endnu syv Dage til, og saa sendte han atter en Due ud af Arken.

11. Og Duen kom til ham ved Aftenstid, og se, den havde et friskt Oljeblad i sit Næb: da skjønte Noah, at Vandet var sunket fra Jorden.

12. Men han biede endnu syv Dage til, og saa sendte han en Due ud, og den kom ikke mere tilbage til ham.

13. Og det skede i det seks hundrede og første Aar, i den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden. at Vandet var borttørret fra Jorden. Da tog Noah Arkens Dække af; og han saa, og se, Jordens Overflade var tør.

14. Og i den anden Maaned, paa den syv og tyvende Dag i Maaneden, var Jorden ganske tør.

15. Da talte Gud til Noah og sagde:

16. Gaa ud af Arken, du og din Hustru og dine Sønner og dine Sønners Hustruer med dig!

17. Alle de Dyr, som ere hos dig, af alt Kjød, baade Fuglene og Kvæget og alt Krybet, som rører sig paa Jorden, føre du ud med dig, og de skulle vrimle paa Jorden og være frugtbare og mangfoldige paa Jorden.

18. Saa gik Noah ud, og hans Sønner og hans Hustru og hans Sønners Hustruer med ham.

19. Alle Dyrene, alt Krybet og alle Fuglene, Alt, hvad der rører sig paa Jorden, gik efter sine Slægter ud af Arken.

20. Og Noah byggede Herren et Alter, og han tog af alt det rene Kvæg og af alle de rene Fugle og ofrede Brændoffere paa Alteret.

21. Og Herren lugtede den velbehagelige Lugt, og Herren sagde i sit Hjerte: Jeg vil ikke mere herefter forbande Jorden for Menneskets Skyld, thi Menneskets Hjertes Tanke er ond fra hans Ungdom af; og jeg vil ikke mere herefter slaa alt Levende, saaledes som jeg har gjort.

22. Herefter skal, saalænge Jorden er til, Sæd og Høst og Frost og Hede og Sommer og Vinter og Dag og Nat ikke aflade.

9. KAPITEL.

Gud velsigner Noah og hans Sønner, tillader dem at æde Kjød, forbyder dem at nyde Blod og fastsætter Dødsstraf for Mord, 1-7. Han slutter en Pakt med Menneskene og alt Levende paa Jorden og sætter Regnbuen som Tegn paa denne Pakt, 8-17. Noahs Sønner opregnes, 18-19. Noah planter en Vingaard, bliver drukken af Vinen, spottes af Cham, æres af Sem og Jafet, forbander hans Søn Kan'an, velsigner disse, der, 20-29.

OG Gud velsignede Noah og hans Sønner og sagde til dem: Været frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden! 1, 28.

2. Og Frygt for eder og Rædsel for eder skal være over alle Jordens Dyr og over alle Himmelens Fugle; baade alt det, som rører sig paa Jorden, og alle Havets Fiske ere givne i eders Haand.

3. Alt, hvad der rører sig og lever,

skal være eder til Føde; ligesom de grønne Urter har jeg givet eder Alt. 1, 29.

4. Kun Kjød med dets Sjæl, det er dets Blod, skulle I ikke æde.

3 Mos. 17, 10-14. 5 Mos. 12, 23. Ap. G. 15, 20, 29.

5. Og kun eders Blod vil jeg kræve for at bevare eders Liv; af hvert Dyr vil jeg kræve det, og af Menneskets Haand, af Enhvers Broders Haand, vil jeg kræve Menneskets Liv.

6. Hvo der udøser Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udøses; thi i Guds Billede skabte han* Mennesket. *Gud.

2 Mos. 21, 12. Matth. 26, 52. 1 Mos. 1, 27.

7. Og været I frugtbare og mangfoldige, vrimle paa Jorden og vorder mangfoldige paa den!

8. Og Gud sagde til Noah og til hans Sønner med ham:

9. Og jeg, se, jeg opretter min Pakt med eder og med eders Afkom efter eder

10. og med alle levende Væsener, som ere hos eder, baade Fugle og Kvæg og alle Markens Dyr hos eder, af alle de Slags, som gik ud af Arken, med alle Dyr paa Jorden.

11. Og jeg opretter min Pakt med eder, at ikke herefter alt Kjød skal udryddes ved Flodens Vande, og at der ikke herefter skal komme Vandflod til at fordærve Jorden.

12. Og Gud sagde: Dette er Tegnnet paa den Pakt, som jeg gør mellem mig og eder og alle levende Væsener, som ere hos eder, til evige Tider:

13. Min Bue sætter jeg i Skyen, og den skal være til et Paktstegn mellem mig og Jorden.

14. Og det skal ske, naar jeg fører Skyer over Jorden, og Buen sees i Skyen,

15. da vil jeg komme min Pakt i Hu, som er mellem mig og eder og alle levende Væsener af alt Kjød, og Vandene skulle ikke herefter blive en Vandflod til at fordærve alt Kjød.

16. Og Buen skal være i Skyen, og jeg vil se den for at ihukomme den evige Pakt mellem Gud og alle levende Væsener af alt Kjød, som er paa Jorden.

17. Og Gud sagde til Noah: Dette er Tegnnet paa den Pakt, jeg har oprettet mellem mig og alt Kjød, som er paa Jorden.

18. Og Noahs Sønner, som gik ud

af Arken, vare Sem og Cham og Jafet; og Cham var Kana'ans Fader.

10. Disse Tre vare Noahs Søner, og fra dem bredte Menneskene sig ud over hele Jorden.

20. Og Noah begyndte at være Agerdyrker, og han plantede en Vin-gaard.

21. Og han drak af Vinen og blev drukken, og han blottede sig midt i sit Telt.

22. Og Cham, Kana'ans Fader, saa sin Faders Blusel, og han fortalte det til begge sine Brødre udenfor.

23. Da tog Sem og Jafet-et Klæde og lagde det paa sine Skuldre og gik baglænge og skjulte sin Faders Blusel; og deres Aasyn vare bortvendte, og de saa ikke sin Faders Blusel.

24. Og Noah vaagnede af sin Rus og fik at vide, hvad hans yngste Søn havde gjort imod ham.

25. Da sagde han: Forbandet være Kana'an! Trælles Træl skal han være for sine Brødre.

26. Og han sagde: Lovet være Herren, Sems Gud, og Kana'an være deres Træl!

27. Gud gjøre det vidt for Jafet, og han bo i Sems Telte, og Kana'an være deres Træl!

28. Og Noah levede efter Vandflo-den tre hundrede og femti Aar.

29. Og alle Noahs Dage vare ni hundrede og femti Aar; og han døde.

10. KAPITEL.

Noahs Sønners Slægter og deres Boliger opregnes, nemlig Jafets, 1-8, Chams, 6-20, og Sems, 21-32.

OG disse ere Noahs Sønners, Sems, Chams og Jafets, Slægter: Der fødtes dem Søner efter Vandflo-den.

2. Jafets Søner vare Gomer og Magog og Madaj og Javan og Tubal og Mesek og Tiras. 1 Køn, 1, 5 fg.

3. Og Gomers Søner vare Aske-nas og Rifat og Togarma.

4. Og Javans Søner vare Elisa og Tarsis, Kittim og Dodanim.

5. Af disse bleve Hedningernes Kyster befolkede i deres Lande, hver efter sit Tungemaal, efter deres Slæg-ter, i deres Folk.

6. Og Chams Søner vare Kus og Mizra'im og Put og Kana'an.

7. Og Kus's Søner vare Seba og Havila og Sabta og Raema og Sab-teka, og Raemas Søner vare Scheba og Dedan.

8. Og Kus avlede Nimrod; han

begyndte at blive en Vældig paa Jorden.

9. Han var en vældig Jæger for Herrens Aasyn; derfor siger man: Som Nimrod en vældig Jæger for Herrens Aasyn.

10. Og hans Riges Begyndelse var Babel og Erech og Akkad og Kalne i Sinears Land.

11. Fra dette Land drog han ud til Assur, og han byggede Ninive og Rehobot-ir og Kalah

12. og Resen mellem Ninive og Kalah; den er den store Stad.

13. Og Mizra'im avlede Luderne og Anamerne og Lehaberne og Naf-tuherne

14. og Patruuserne og Kasluherne, fra hvem Filisterne udgik, og Kasto-erne.

15. Og Kana'an avlede Sidon, sin Førstefødte, og Het

16. og Jebusiterne og Amoriterne og Girgasiterne

17. og Heviterne og Arkiterne og Siniterne

18. og Arvaditerne og Zemariterne og Hamatiterne; og derefter udbredte Kananiternes Slægter sig.

19. Og Kananiternes Grænse var fra Sidon henimod Gerar indtil Gasa, og henimod Sodoma og Gomorra og Adma og Zebo'im indtil Lesa.

20. Disse vare Chams Børn efter deres Slægter, efter deres Tunge-maal, i deres Lande, i deres Folk.

21. Ogsaa Sem blev der født Børn: han var Stamfader til alle Ebers Børn og den ældste Broder af Jafet.

22. Sems Søner vare Elam og As sur og Arpaksad og Lud og Aram.

23. Og Arams Søner vare Uz og Hul og Geter og Mas.

24. Og Arpaksad avlede Salah, og Salah avlede Eber. 11, 12 fg.

25. Og for Eber fødtes to Søner; den enes Navn var Peleg, thi i hans Dage bleve Menneskene adspredte over Jorden; og hans Broders Navn var Joktan. 11, 8.

26. Og Joktan avlede Almodad og Salef og Hazarmavet og Jarah

27. og Hadoram og Usal og Dikla

28. og Obal og Abimael og Scheba

29. og Ofir og Havila og Jobab; alle disse vare Joktans Søner.

30. Og deres Bolig var fra Mesa henimod Sefar, Bjerget mod Østen.

31. Disse vare Sems Børn efter deres Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, efter deres Folk.

22. Disse vare Noahs Sønners Slægt efter deres Herkomst, i deres Folk; og fra dem udbredte Folkene sig paa Jorden efter Vandfloden.

Ap. G. 17, 26.

11. KAPITTEL.

Menneskene beslutte at bygge et Taarn, hvis Top skal naa op til Himmelen; Gud forstyrrede dette Arbejde, idet han forvirrede deres Tungemaal og adspredte dem; Stedet kaldes Babel, 1-9. Sems Afkom opregnes indtil Abram, 10-26. Denne vandrer med sin Fader Tarah, sin Hustru Saraj og sin Brodersøn Lot fra Ur til Charan, 27-32.

OG hele Jorden havde ét Tungemaal og éns Tale.

2. Og det skede, da de droge frem mod Øst, fandt de en Dal i Sinears Land og bosatte sig der.

3. Og de sagde, den Ene til den Anden: Kom, lader os gjøre Teglsten og brænde dem vel! Og Teglen tjente dem som Sten, og Jordbeget tjente dem som Kalk.

4. Og de sagde: Kom, lader os bygge os en Stad og et Taarn, hvis Top naar op til Himmelen, og lader os gjøre os et Navn, forat vi ikke skulle adspredes over hele Jordens Overflade!

5. Da steg Herren ned for at se Staden og Taarnet, som Menneskens Børn havde begyndt at bygge.

6. Og Herren sagde: Se, de ere ét Folk, og ét Tungemaal have de alle; dette er det Første, de tage sig fore, og nu ville de ikke kunne hindres fra Noget, som de faa isinde at gjøre.

7. Lader os da stige ned og forvirre deres Tungemaal, saa den Ene ikke forstaa den Andens Tungemaal!

8. Og Herren adspredte dem derfra over hele Jordens Overflade, og de ophørte med at bygge Staden.

9. Derfor kaldte man dens Navn Babel; thi der forvirrede Herren hele Jordens Tungemaal, og derfra adspredte Herren dem over hele Jordens Overflade.

10. Dette er Sems Slægt: Sem var hundrede Aar gammel og avlede Arpaksad to Aar efter Vandfloden.

¹ Krøn. 1, 17 fg. Luk. 3, 36.

11. Og Sem levede, efterat han havde avlet Arpaksad, fem hundrede Aar; og han avlede Sønnen og Døtre.

12. Og Arpaksad levede fem og tretti Aar, og han avlede Salah. 10, 24.

13. Og Arpaksad levede, efterat han havde avlet Salah, fire hundrede

og tre Aar; og han avlede Sønnen og Døtre.

14. Og Salah levede tretti Aar, og han avlede Eber.

15. Og Salah levede, efterat han havde avlet Eber, fire hundrede og tre Aar; og han avlede Sønnen og Døtre.

16. Og Eber levede fire og tretti Aar, og han avlede Peleg.

17. Og Eber levede, efterat han havde avlet Peleg, fire hundrede og tretti Aar; og han avlede Sønnen og Døtre.

18. Og Peleg levede tretti Aar, og han avlede Re'u.

19. Og Peleg levede, efterat han havde avlet Re'u, to hundrede og ni Aar; og han avlede Sønnen og Døtre.

20. Og Re'u levede to og tretti Aar, og han avlede Serug.

21. Og Re'u levede, efterat han havde avlet Serug, to hundrede og syv Aar; og han avlede Sønnen og Døtre.

22. Og Serug levede tretti Aar, og han avlede Nachor.

23. Og Serug levede, efterat han havde avlet Nachor, to hundrede Aar; og han avlede Sønnen og Døtre.

24. Og Nachor levede ni og tyve Aar, og han avlede Tarah.

25. Og Nachor levede, efterat han havde avlet Tarah, hundrede og nitten Aar; og han avlede Sønnen og Døtre.

26. Og Tarah levede sytti Aar, og han avlede Abram, Nachor og Haran.

27. Og dette er Tarahs Slægtshistorie: Tarah avlede Abram, Nachor og Haran; og Haran avlede Lot.

28. Og Haran døde for Tarahs, sin Faders, Aasyn i sit Fædreneland, i Kaldæernes Ur.

29. Og Abram og Nachor toge sig Hustruer; Abrams Hustrues Navn var Saraj, og Nachors Hustrues Navn var Milka, en Datter af Haran, Milkas og Jiskas Fader.

30. Og Saraj var ufrugtbar, hun havde ikke noget Barn.

31. Og Tarah tog Abram, sin Søn, og Lot, Harans Søn, sin Sønnesøn, og Saraj, sin Sønnekone, Abrams, hans Søns, Hustru; og de droge ud med dem fra Kaldæernes Ur for at rejse til Kana'ans Land, og de kom til Charan og boede der. 15, 7. Neh. 9, 7.

32. Og Tarahs Dage vare to hundrede og fem Aar; og Tarah døde i Charan.

19. KAPITTEL.

Gud befaler Abram at forlade sit Land og sin Slægt og giver ham store Forjættelser 1-8. Abram adlyder Guds Befaling og kommer til Kana'an, hvor han vandrer om, 4-9. Paa Grund af en Hungeraad drager han til Ægypten, hvor hans Hustru tages fra ham, men gives ham tilbage, 10-20.

OG Herren sagde til Abram: Gaa ud fra dit Land og fra din Slægt og fra din Faders Hus til det Land, jeg vil vise dig! Jos. 24, 3. Ap. G. 7, 3.

Hebr. 11, 8. Matth. 19, 29.

2. Og jeg vil gjøre dig til et stort Folk, og jeg vil velsigne dig og gjøre dit Navn stort; og vær Velsignelse!

3. Og jeg vil velsigne dem, som velsigne dig, og den, som forbander dig, vil jeg forbande; og alle Jordens Slægter skulle velsignes i dig.

18, 18; 22, 18; 26, 4; 27, 29; 28, 14.

4 Mos. 24, 9. Ap. G. 3, 25. Gal. 3, 8.

4. Og Abram gik, ligesom Herren havde talt til ham, og Lot gik med ham; og Abram var fem og sytten Aar gammel, da han drog ud fra Charan.

5. Og Abram tog Saraj, sin Hustru, og Lot, sin Brodersøn, og al deres Elendom, som de havde erhvervet sig, og de Folk, som de havde skaffet sig i Charan; og de drog ud for at reise til Kana'ans Land, og de kom til Kana'ans Land.

6. Og Abram drog igjennem Landet til Stedet Sikem, til Mores Terebintelund; og Kananiterne vare da i Landet.

7. Og Herren aabenbarede sig for Abram og sagde: Din Afkom vil jeg give dette Land. Og han byggede der et Alter for Herren, som havde aabenbaret sig for ham.

13, 15; 15, 18 fg. 17, 8; 24, 7; 26, 3, 4; 28, 13.

5 Mos. 34, 4. Jos. 21, 43. Neh. 9, 8.

8. Og han brød op derfra til Bjerglandet østenfor Betel og opslug sit Telt med Betel i Vest og Aj i Øst; og han byggede der et Alter for Herren og paakaldte Herrens Navn. 28, 19.

9. Og Abram drog efterhaanden videre til Sydlandet*.

*d. e. den sydlige Del af Kana'an.

10. Og der blev en Hunger i Landet; og Abram drog ned til Ægypten for at opholde sig der, thi Hungeren var svar i Landet. 26, 1; 41, 57.

11. Og det skæde, da han nærmede sig Ægypten, sagde han til Saraj, sin Hustru: Se, jeg ved, at du er en Kvinde, deilig at se til.

12. Og det vil ske, naar Ægypterne

se dig, saa ville de sige: Denne er hans Hustru. Og de ville alaa mig ihjel og lade dig leve.

13. Sig dog, at du er min Søster, forat det kan gaa mig vel og mit Liv blive bevaret for din Skyld!

20, 2, 12; 26, 7.

14. Og det skæde, da Abram kom til Ægypten, da saa Ægypterne, at Kvinden var meget deilig.

15. Og Faraos Øverster saa hende og roste hende for Faraos, og Kvinden blev hentet til Faraos Hus.

16. Og han gjorde Abram Godt for hendes Skyld, og han fik smaat Kvæg og stort Kvæg og Asener og Trælle og Trælkvinder og Aseninder og Kameler.

17. Men Herren slog Faraos og hans Hus med store Plager for Sarajs, Abrams Hustrues, Skyld. Ps. 106, 14.

18. Da kaldte Faraos Abram til sig og sagde: Hvad er det, du har gjort imod mig? Hvorfor gav du mig ikke tilkjende, at hun er din Hustru?

19. Hvorfor sagde du: Hun er min Søster, saa jeg tog mig hende til Hustru? Og nu, se, der er din Hustru, tag hende og gaa!

20. Og Faraos gav nogle Mænd Befaling om ham, og de fulgte ham og hans Hustru og alt det, han havde, paa Veien.

13. KAPITTEL.

Abram og Lot komme tilbage til Betel, 1-4. Paa Grund af en Trætte, som opstaar mellem deres Hyrder, skilles de ad, og Lot drager til Sodoma, 5-13. Gud stadfæster sine Forjættelser til Abram, som drager til Hebron, 14-18.

OG Abram drog op fra Ægypten til Sydlandet, han og hans Hustru og alt det, han havde, og Lot med ham. 12, 9.

2. Og Abram var meget rig paa Kvæg, paa Sølv og paa Guld. 24, 35.

3. Og han drog i Dagsrejser fra Sydlandet og indtil Betel, indtil det Sted, hvor hans Telt havde været i Begyndelsen, mellem Betel og Aj,

4. til det Sted, hvor det Alter var, som han der havde bygget første Gang; og Abram paakaldte der Herrens Navn. 12, 7, 8.

5. Men ogsaa Lot, som drog med Abram, havde smaat Kvæg og stort Kvæg og Telte.

6. Og Landet kunde ikke bære dem, saa de kunde bo sammen; thi deres Elendom var stor, saa de ikke kunde bo sammen.

7. Og der blev Trætte mellem Abrams Kvæghyrder og Lots Kvæghyrder; og Kananiterne og Ferisiterne boede dengang i Landet.

8. Og Abram sagde til Lot: Lad der dog ikke være Trætte mellem mig og dig og mellem mine Hyrder og dine Hyrder! Vi ere jo Brødre.

9. Ligger ikke hele Landet for dig? Skil dig dog fra mig! Drager du til Venstre, vil jeg drage til Høire, og drager du til Høire, vil jeg drage til Venstre.

10. Da opløftede Lot sine Øine, og han saa, at hele Jordansletten overalt var vandrig (førend Herren havde ødelagt Sodoma og Gomorra), som Herrens Have, som Ægyptens Land, lige til Zoar.

11. Og Lot udvalgte sig hele Jordansletten, og Lot drog frem mod Øst. Saa skiltes de fra hinanden.

12. Abram boede i Kana'ans Land, og Lot boede i Stæderne paa Sletten og opslug sit Telt indtil Sodoma.

13. Og Mændene i Sodoma vare onde og store Syndere mod Herren.

18, 20, 21; 19, 4 fg. Ezech. 16, 49, 50.

14. Og Herren sagde til Abram, efterat Lot havde skilt sig fra ham: Opløft dog dine Øine og se fra det Sted, hvor du er, mod Nord og mod Syd og mod Øst og mod Vest!

15. Thi hele det Land, du ser, vil jeg give dig og din Afkom evindeligt.

12, 7.

16. Og jeg vil gjøre din Afkom som Jordens Støv, saaat, dersom Noget kan tælle Jordens Støv, da skal ogsaa din Afkom kunne tælles.

15, 5; 22, 17. 1 Kong. 4, 20.

17. Staa op, drag dig jennem Landet efter dets Længde og efter dets Bredder! Thi dig vil jeg give det.

18. Og Abram opslug sit Telt og kom og boede i Mamres Terebintlund, som er i Hebron; og han byggede der et Alter for Herren.

14, 13; 18, 1.

14. KAPITEL.

Kedorlaomer og tre andre Konger føre Krig mod Kongen af Sodoma og fire med ham forbundne Konger, overvinder dem, plyndre Sodoma og Gomorra og bortføre Lot, 1-12. Abram redder Lot, velstignes af Melkisedek, vil ikke modtage nogen Gave af Sodomas Konge, 13-24.

OG det skede i de Dage, da Amrafel var Konge i Sinear, Arjok Konge i Ellasar, Kedorlaomer Konge i Elam, og Tideal Konge over Gofjim,

2. at de førte Krig med Bera, Kongen i Sodoma, og med Birsas, Kongen i Gomorra, Sineab, Kongen i Adma, og Semeber, Kongen i Zebo'im, og Kongen i Bela, det er Zoar.

3. Alle disse forbandt sig og drog til Siddims Dal, det er Salthavet.

4. Tolv Aar havde de tjent Kedorlaomer, men i det trettende Aar vare de faldne fra.

5. Og i det fjortende Aar kom Kedorlaomer og de Konger, som vare med ham, og sloge Refa'iterne i Asterol-Karna'im og Susiterne i Ham og Emiterne i Schave-Kirjata'im

6. og Horiterne paa deres Bjerg Se'ir, indtil El-Paran, som er ved Ørkenen.

7. Derefter vendte de om og kom til En-Mispas, det er Kades, og sloge hele Amalekiternes Land og tillige Amoriterne, som boede i Hazezon-Tamar.

8. Da drog Kongen i Sodoma ud og Kongen i Gomorra og Kongen i Adma og Kongen i Zebo'im og Kongen i Bela, det er Zoar, og stillede sig i Slagorden imod dem i Siddims Dal.

9. Imod Kedorlaomer, Kongen i Elam, og Tideal, Kongen over Gofjim, og Amrafel, Kongen i Sinear, og Arjok, Kongen i Ellasar, fire Konger mod de fem.

10. Og Siddims Dal var fuld af Jordbeg-Gruber, og Kongerne af Sodoma og Gomorra flygtede og faldt i dem; og de, som bleve tilovers, flygtede til Bjergetegn.

11. Og de toge alt Godset i Sodoma og Gomorra og alle deres Levnetsmidler og drog bort.

12. Og de toge Abrams Brodersøn Lot og hans Gods og drog bort; han boede nemlig i Sodoma.

13. Da kom der Nogle, som vare undkomne, og kundgjorde Hebræeren Abram det; han boede i den Terebintlund, der tilhørte Amoriten Mamre, Eskols og Aners Broder, og de vare Abrams Forbundsfejer.

14. Da Abram hørte, at hans Frænde var bortført som Fange, lod han sine vaabenvante Folk, der vare fødte i hans Hus, tre hundrede og atten i Tallet, drage ud og forfulgte dem lige til Dan.

15. Og han og hans Svende delte sig og overfaldt dem om Natten og sloge dem; og han forfulgte dem lige til Hoba, som ligger i Nord for Damaskus.

16. Og han førte alt Godsæt tilbage; ogsaa Lot, sin Frænde, og hans Gods førte han tilbage, ligesom ogsaa Kvinderne og Folket.

17. Og Kongen i Sodoma gik ham imøde, da han vendte tilbage efter at have slaaet Kedorlaomer og de Konger, som vare med ham, til Schave Dal, det er Kongedalen.

18. Og Melkisedek, Kongen i Salem, bragte Brød og Vin ud; og han var den højeste Guds Prest.

Ps. 110, 4. Hebr. 7, 1 fg.

19. Og han velsignede ham og sagde: Velsignet være Abram af den højeste Gud, som eter Himmel og Jord!

Hebr. 7, 6.

20. Og lovet være den højeste Gud, som har givet dine Flender i din Haand! Og Abram gav ham Tiende af Alt!

Hebr. 7, 2, 4, 6.

21. Og Kongen i Sodoma sagde til Abram: Giv mig Folkene, og tag du Godsæt!

22. Men Abram sagde til Kongen i Sodoma: Jeg opløfter min Haand til Herren, den højeste Gud, som eter Himmel og Jord,

Aab. 10, 5, 6. 5 Mos. 10, 14.

23. at jeg end ikke vil tage en Traad eller en Skorem af Alt, hvad dit er, forat du ikke skal sige: Jeg har gjort Abram rig.

24. Jeg vil Intet have; kun hvad de unge Karle have fortæret, og de Mænds Del, som drog med mig, Aner, Eskol og Mamre, lad dem tage sin Del!

15. KAPITTEL.

Gud lover Abram at give ham en Søn og en saare talrig Afkom; Abram tror, og Gud regner ham det til Retfærdighed, 1-6. Gud stadfæster ved at slutte en Pakt med ham sit Løfte om at give hans Afkom Kana'ans Land, 7-21.

EFTER disse Begivenheder skede Herrens Ord til Abram i et Syn saaledes: Frygt ikke, Abram! Jeg er dit Skjold; din Løn skal være meget stor.

Es. 41, 16.

2. Og Abram sagde: Herre, Herre, hvad vil du give mig? Jeg vandrer jo hen barnløs, og den, som skal tage mit Hus i Eie, er Elieser fra Damaskus.

3. Og Abram sagde fremdeles: Se, mig har du ikke givet nogen Afkom, og se, den Tjener, som er født i mit Hus, skal arve mig.

4. Og se, Herrens Ord skede til ham saaledes: Denne skal ikke arve

dig, men den, som skal udgaa af dit Liv, han skal arve dig.

5. Og han førte ham udenfor og sagde: Se dog op til Himmielen og tæl Stjernerne, om du kan tælle dem! Og han sagde til ham: Saa skal din Afkom være.

13, 16; 22, 17. 2 Mos. 32, 13. 5 Mos. 10, 22.

6. Og han troede paa Herren, og han regnede ham det til Retfærdighed.

Rom. 4, 3, 18. Gal. 3, 6.

7. Og han sagde til ham: Jeg er Herren, som førte dig ud fra Kaldæernes Ur for at give dig dette Land til Eie.

8. Da sagde han: Herre, Herre, hvorpaa skal jeg kjende, at jeg skal ete det?

9. Og han sagde til ham: Tag mig en treaars gammel Kvige og en treaars gammel Gjed og en treaars gammel Væder og en Turteldue og en Dueunge.

10. Og han tog alle disse og skar dem midt over og lagde det ene Stykke af hvert Dyr lige overfor det andet; men Fuglene skar han ikke over.

11. Da fore Rovfugle ned paa de døde Kroppe, men Abram jog dem bort.

12. Og da Solen var nær ved at gaa ned, og en dyb Søvn var falden over Abram, se, da faldt Forfærdelse, stort Mørke over ham.

13. Da sagde han til Abram: Du skal vide, at din Afkom skal bo som Fremmed i et Land, som ikke er deres, og de skulle trælle for dem*, og de* skulle plage dem i fire hundrede Aar.

*d. e. det fremmede Lands Indbyggere.

2 Mos. 12, 40. Ap. G. 7, 6.

14. Men jeg vil ogsaa dømme det Folk, som de skulle trælle for; og derefter skulle de drage ud med meget Gods.

2 Mos. 3, 21, 22; 11, 2; 12, 35, 36.

15. Og du skal gaa ind til dine Fædre i Fred, du skal blive begravet i en god Alderdom.

25, 8.

16. Og i den fjerde Slægt skulle de komme hid igjen; thi Amoriternes Ondskab er endnu ikke fuldkommet.

5 Mos. 9, 4.

17. Og da Solen var gaaet ned, og der var et tykt Mørke, se, da var der en rygende Ovn og et Ildblus, som for hen mellem disse Stykker.

2 Mos. 19, 18. Jer. 34, 18.

18. Paa denne Dag sluttede Herren en Pakt med Abram og sagde: Din

Afkom giver jeg dette Land fra Ægyptens Flod indtil den store Flod, Floden Frat,

12. 7. 2 Mos. 23, 31. 1 Kong. 4, 21. Ps. 80, 12.

19. Keniterne og Kenisiterne og Kadmoniterne

20. og Hetiterne og Ferisiterne og Refalterne

21. og Amoriterne og Kananiterne og Girsasiterne og Jebusiterne.

Jos. 24, 11.

16. KAPITEL.

Saraj, som er ufrugtdar, giver Abram Hagar til Medhustru; denne bliver frugtsommelig, ringeægter Saraj, tugtes, flyr, 1-6. Herrens Engel byder hende at vende tilbage og forkynder hende Ismaels Fødsel og Vilkaar. Hun vender tilbage og føder Ismael, 7-16.

OG Saraj, Abrams Hustru, fødte ham ikke Børn; men hun havde en ægyptisk Trælkvinde, hvis Navn var Hagar.

2. Og Saraj sagde til Abram: Se, Herren har tillukket mig, saa jeg ikke føder; gaa dog ind til min Trælkvinde! Kanske jeg kunde faa Afkom ved hende. Og Abram lød Sarajs Røst.

30, 3, 9.

3. Saa tog Saraj, Abrams Hustru, Ægypterinden Hagar, sin Trælkvinde, efterat Abram havde boet ti Aar i Kana'ans Land, og hun gav Abram, sin Mand, hende til Hustru.

4. Og han gik ind til Hagar, og hun blev frugtsommelig; men da hun saa, at hun var bleven frugtsommelig, blev hendes Frue ringeægter af hende.

5. Da sagde Saraj til Abram: Den Uret, jeg lider, er din Skyld; jeg gav min Trælkvinde i din Favn, og nu, da hun ser, hun er frugtsommelig, er jeg ringeægter af hende; Herren skal dømme mellem mig og dig.

1 Sam. 24, 16.

6. Da sagde Abram til Saraj: Se, din Trælkvinde er i din Haand; gjør med hende, hvad dig godt synes! Og Saraj ydmygede hende, saa hun flyede fra hendes Aasyn.

7. Men Herrens Engel fandt hende ved Vandkilden i Ørkenen, ved Kilden paa Vefen til Sur.

8. Og han sagde: Hagar, Sarajs Trælkvinde, hvor kommer du fra, og hvor gaar du hen? Og hun sagde: Jeg flyr fra min Frue Sarajs Aasyn.

9. Da sagde Herrens Engel til hende: Gaa tilbage til din Frue og ydmyg dig under hendes Haand!

18

10. Og Herrens Engel sagde til hende: Jeg vil gjøre din Afkom saare mangfoldig, saa den ikke skal kunne tælles for Mangfoldighed.

11. Og Herrens Engel sagde fremdeles til hende: Se, du er frugtsommelig og skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Ismael*; thi Herren har hørt din Nød. *Gud hører.

12. Og han skal blive et Menneske, ligt et Vildsæsel, hans Haand skal være mod Alle, og Alles Haand imod ham; og han skal bo østenfor alle sine Brødre.

13. Og hun kaldte Herrens Navn, som talte med hende: Du er Gud, som ser. Thi hun sagde: Har jeg endog her faaet se den, som saa mig!

14. Derfor kalder man Brønden Lachaj Ro'is Brønd*; se den er mellem Kades og Bered.

*d. e. den Levendes Brønd, som saa mig.

15. Og Hagar fødte Abram en Søn; og Abram kaldte sin Søns Navn, som Hagar fødte, Ismael.

16. Og Abram var seks og ottødt Aar gammel, da Hagar fødte Abram Ismael.

17. KAPITEL.

Gud befaler Abram at vandre ustraffelig for hans Aasyn, slutter en Pakt med ham, lover at gjøre ham til mange Folks Fader, hvorfor hans Navn skal kaldes Abraham, og forjætter ham Kana'ans Land, 1-8, byder, at han og alt Mandkjen hos ham skal omskjæres, og sætter Omskjærelsen som Paktens Tegn, 9-14. Saraj skal kaldes Sara og føde en Søn; med ham vil Gud oprette sin Pakt, men dog ogsaa velstigne Ismael, 15-22. Abraham omskjærer sig og alt Mandkjen i sjt Hus, 23-27.

OG Abram var ni og nitti Aar gammel; da aabenbarede Herren sig for Abram og sagde til ham: Jeg er Gud, den Almægtige; vandre for mit Aasyn og vær ustraffelig!

2. Og jeg vil gjøre min Pakt mellem mig og dig, og jeg vil formere dig saare meget. 1 Mos. 13, 16; 15, 5.

3. Da faldt Abram paa sit Ansigt, og Gud talte med ham og sagde:

4. Jeg, se, jeg slutter min Pakt med dig, og du skal vorde Fader til en Mængde Folk.

5. Og dit Navn skal ikke mere kaldes Abram; men dit Navn skal være Abraham, thi jeg gjør dig til Fader for en Mængde Folk.

Neh. 9, 7. Es. 51, 2. Rom. 4, 17.

6. Og jeg vil gjøre dig saare frugtdar og gjøre dig til Folk, og Konger skulle udgaa fra dig.

7. Og jeg vil oprette min Pakt mellem mig og dig og din Afkom efter dig i deres Slægter til en evig Pakt, saa jeg vil være din Gud og din Afkoms efter dig.

8. Og jeg vil give dig og din Afkom efter dig det Land, hvor du bor som Fremmed, hele Kana'ans Land, til en evig Eiendom; og jeg vil være deres Gud.

9. Og Gud sagde fremdeles til Abraham: Og du skal holde min Pakt, du og din Afkom efter dig i sine Slægter.

10. Dette er min Pakt, som I skulle holde, mellem mig og eder og din Afkom efter dig: Alt Mandkjøn skal omskjæres hos eder.

3 Mos. 12, 3. Ap. G. 7, 8. Rom. 4, 11.

11. Og I skulle omskjære eders Forhuds Kjød, og det skal være et Paktstegn mellem mig og eder.

12. Og otte Dage gammel skal Enhver af Mandkjøn omskjæres hos eder i eders Slægter, den Hjemmefødte og den Fremmede af hvilket-somhelst Folk, som er kjøbt for Penge, som ikke er af din Afkom.

13. Omskjæres skal den, som er født i dit Hus, og den, som er kjøbt for dine Penge; og min Pakt skal være i eders Kjød til en evig Pakt.

14. Og en Uomkaaren af Mandkjøn, hvis Forhuds Kjød ikke bliver omskaaret, denne Sjæl skal udryddes af sit Folk; min Pakt har han brudt.

15. Og Gud sagde til Abraham: Saraj, din Hustru, hendes Navn skal du ikke kalde Saraj, men Sara skal være hendes Navn.

16. Og jeg vil velsigne hende, og jeg vil ogsaa give dig en Søn af hende; og jeg vil velsigne hende, og hun skal vorde til Folk, Folkefærds Konger skulle fremgaa af hende.

17. Da faldt Abraham paa sit Ansigt og lo, og han sagde i sit Hjerte: Skulde En, som er hundrede Aar gammel, faa Børn? Og skulde Sara, som er nitti Aar gammel, føde?

13, 12. Luk. 1, 18.

18. Og Abraham sagde til Gud: Gid Ismael maatte leve for dit Aasyn!

19. Og Gud sagde: Sandelig, Sara, din Hustru, skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Isak, og jeg vil oprette min Pakt med ham til en evig Pakt for hans Afkom efter ham.

18, 10; 21, 3.

20. Og hvad Ismael angaar, har jeg hørt dig: Se, jeg vil velsigne ham

og gjøre ham frugtbar og saare mangfoldig; tolv Fyrster skal han avle, og jeg vil gjøre ham til et stort Folk.

25, 13-16.

21. Men min Pakt vil jeg oprette med Isak, som Sara skal føde dig paa denne Tid næste Aar.

18, 10, 14. Rom. 9, 9.

22. Og han lod af at tale med ham; og saa for Gud op fra Abraham.

23. Og Abraham tog Ismael, sin Søn, og Alle, som vare fødte i hans Hus, og Alle, som vare kjøbte for hans Penge, alt Mandkjøn blandt Folkene i Abrahams Hus, og han omskar deres Forhuds Kjød paa denne selysamme Dag, ligesom Gud havde talt til ham.

24. Og Abraham var ni og nitti Aar, da hans Forhuds Kjød blev omskaaret.

25. Og Ismael, hans Søn, var tretten Aar, da hans Forhuds Kjød blev omskaaret.

26. Paa denne selysamme Dag blev Abraham og Ismael, hans Søn, omskaarne;

27. og alle Mænd i hans Hus, den Hjemmefødte og den Fremmede, som var kjøbt for Penge, blev omskaarne med ham.

18. KAPITEL.

Herren og to Engle komme til Abraham, han bereder et Maaltid for dem. 1-8. Herren lover atter Sara en Søn; hun tvivler, han stadfæster sit Ord, 9-15. De to Engle gaa til Sodoma; Herren forkyn-der Abraham, at han vil ødelægge So-doma, Abraham beder seks Gange for det, 16-33.

OG Herren aabenbarede sig for ham i Mamres Terebintelund, da han sad i sit Telts Dør paa det Hedeste af Dagen.

2. Og han opløftede sine Øine og saa, og se, tre Mænd stode hos ham; og da han saa dem, løb han dem imøde fra Telts Dør og bøiede sig til Jorden.

3. Og han sagde: Herre! Dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, da gaa dog ikke din Tjener forbi!

Hebr. 13, 2.

4. Lad der dog hentes lidt Vand, og tvætter eders Fødder og hvil eder under Træet!

5. Og lad mig hente et Stykke Brød, og vederkvæger eders Hjerter, siden kunne I drage videre, da I dog nu ere komne forbi eders Tjener. Og de sagde: Gjør saaledes, som du har sagt!

6. Da skyndte Abraham sig til Teltet, til Sara, og sagde: Skynd dig, tag tre Maal fint Mel, sølt det og bag Kager!

7. Og Abraham løb til Kvæget og hentede en fin og god Kalv; og han gav den til Drengen, og denne skyndte sig at tilberede den.

8. Og han tog Fløde og sød Melk og Kalven, som han havde ladet tilberede, og satte det for dem; og han stod hos dem under Træet, og de aade.

9. Og de sagde til ham: Hvor er Sara, din Hustru? Og han sagde: Se, hun er i Teltet.

10. Og han* sagde: Jeg vil komme igjen til dig paa denne Tid næste Aar, og se, da skal Sara, din Hustru, have en Søn. Og Sara hørte det i Teltets Dør, thi den var bag ham.

*Herren, V. 13.

17, 21; 21, 1. Rom. 9, 9.

11. Men Abraham og Sara vare gamle og alderstegne; det var opført at gaa Sara paa Kvinders Vis.

12. Og Sara lo ved sig selv og sagde: Skulde jeg, efterat jeg er bleven gammel, have Lyst, og min Herre er gammel!

17, 17. 1 Pet. 3, 6.

13. Da sagde Herren til Abraham: Hvorfor ler Sara og siger: Skal jeg ogsaa virkelig føde nu, jeg er gammel?

14. Skulde nogen Ting være for underlig for Herren? Til den bestemte Tid vil jeg komme til dig igjen, paa denne Tid næste Aar, og da skal Sara have en Søn.

Jer. 32, 27. Luk. 1, 37.

15. Og Sara negtede og sagde: Jeg lo ikke. Thi hun frygtede. Men han sagde: Jo, du lo.

16. Og Mændene stode op derfra og saa hen imod Sodoma; og Abraham gik med dem for at ledsage dem.

17. Da sagde Herren: Skulde jeg dølgje for Abraham, hvad jeg vil gjøre?

18. Abraham skal jo vordet et stort og talrigt Folk, og alle Jordens Folk skulle velsignes i ham;

12, 3.

19. thi jeg kjendes ved ham*, forat han skal byde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vel, saa de gjøre Retfærdighed og Ret, forat Herren kan lade det komme over Abraham, som han har lovet ham.

*d. e. tager mig af ham.

5 Mos. 6, 7.

20. Og Herren sagde: Raabet over Sodoma og Gomorra, det er stort, og deres Synd, den er meget svar.

13, 13. Ez. 16, 48-50.

21. Jeg vil stige ned og se, om de have gjort aldeles efter det Raab over dem, som er kommet for mig, eller hvis ikke, saa vil jeg vide det.

22. Og Mændene vendte sig derfra og gik til Sodoma, men Abraham blev staaende for Herrens Aasyn.

23. Og Abraham nærmede sig og sagde: Vil du ogsaa bortrykke den Retfærdige med den Ugudelige?

24. Kanske der er femti Retfærdige i Staden; vil du ogsaa tilintetgjøre og ikke bære over med Stedet for de femti Retfærdiges Skyld, som kunde være derinde?

25. Det være langt fra dig at gjøre Saadant, at ihjelslaa den Retfærdige med den Ugudelige, saa det skulde gaa den Retfærdige ligesom den Ugudelige! Det være langt fra dig! Den, som dømmer hele Jorden, skulde han ikke gjøre Ret?

Ps. 7, 9.

Rom. 3, 6. Joh. 5, 27. Ap. G. 17, 31.

26. Da sagde Herren: Dersom jeg finder i Sodoma femti Retfærdige i Staden, da vil jeg bære over med hele Stedet for deres Skyld.

27. Og Abraham svarede og sagde: Se, jeg har dristet mig til at tale til Herren, endog jeg er Støv og Aske!

28. Kanske der fattes fem i de femti Retfærdige, vil du da ødelægge hele Staden for de Fems Skyld? Og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den, dersom jeg finder fem og firtdo.

29. Og han blev fremdeles ved at tale til ham og sagde: Kanske der findes firtdo. Og han sagde: Jeg vil ikke gjøre det, for de Firtdo's Skyld.

30. Og han sagde: Herren blive dog ikke vred, at jeg taler! Kanske der findes tretti. Og han svarede: Jeg vil ikke gjøre det, dersom jeg finder tretti der.

31. Da sagde han: Se, jeg har dristet mig til at tale til Herren; kanske der findes tyve. Og han svarede: Jeg vil ikke ødelægge den, for de Tyves Skyld.

32. Og han sagde: Herren blive dog ikke vred, at jeg taler bare denne Gang! Kanske der findes ti. Og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den, for de Ti's Skyld.

33. Og Herren gik bort, da han havde talt ud med Abraham; og Abraham vendte tilbage til sit Sted.

19 KAPITEL

De to Engle komme til Lot, som tager venlig imod dem, 1-3. Sodomitterne ville handle ilde med dem, men staaes med

Blindhed, 4-11. Englene føre Lot med hans Hustru og hans to Døtre ud af Staden; Herren lader regne Ild og Svovl over Sodoma og Gomorra; Lots Hustru ser sig tilbage og straffes; for Abrahams Skyld reddes Lot, 18-29. Lot ligger i Drukkenskab hos sine to Døtre, som føde Moab og Ben-Ammi, 30-38.

OG de to Engle kom til Sodoma om Aftenen, medens Lot sad i Sodomas Port; og da Lot saa dem, stod han op og gik dem imøde og bødede sig med Aasynet til Jorden. 18, 2.

2. Og han sagde: Se, mine Herrer! Tager dog ind i eders Tjeners Hus og bliver der inat og tvætter eders Fødder! Saa kunne I staa aarle op og vandre eders Vel. Men de sagde: Nei, vi ville blive paa Gaden inat.

Hebr. 13, 2.

3. Da nødte han dem meget, og de toge ind til ham og kom i hans Hus: og han tilberedte et Maaltid for dem og bagede usyrede Brød, og de aade.

4. Inden de endnu havde lagt sig, omringede Mændene af Staden, Sodomas Mænd, Huset, baade Unge og Gamle, det hele Folk fra alle Kanter.

5. Og de raabte paa Lot og sagde til ham: Hvor ere de Mænd, som ere komne til dig inat? Før dem ud til os, forat vi kunne kjende dem!

Dom. 19, 22. fg., Es. 3, 9. Rom. 1, 27.

6. Da gik Lot ud til dem til Indgangen og lukkede Døren efter sig.

7. Og han sagde: Mine Brødre, gjører dog ikke, hvad ondt er!

8. Se, jeg har to Døtre, som ikke have kjendt nogen Mand; lad mig dog føre dem ud til eder, og gjører med dem, hvad edergodtsynes! Gjører kun ikke disse Mænd Noget, efterdi de ere komne ind under mit Tags Skygge!

9. Og de sagde: Gaa af Veien! Og de sagde fremdeles: Denne Ene er kommen for at bo som Fremmed her og vil dog altid dømme! Nu ville vi gjøre dig mere Ondt end dem. Saa trængte de haardt ind paa Manden, paa Lot, og traadte nær til for at sønderbryde Døren. 2 Pet. 2, 8.

10. Da udtrak Mændene sine Hænder og toge Lot ind til sig i Huset og lukkede Døren.

11. Og de Folk, som vare ved Husets Indgang, sloge de med Blindhed, baade Smaa og Store; og de arbejdede forgæves paa at finde Indgangen. 2 Kong. 6, 18.

12. Da sagde Mændene til Lot: Har du endnu her enten Svigersøn

eller Sønnen eller Døtre af dig eller Nogen, som hører dig til i Staden, saa før dem ud fra dette Sted!

13. Thi vi skulle ødelægge dette Sted, efterdi Raabet over dem er stort for Herrens Aasyn, og Herren har sendt os for at ødelægge det. 18, 20, 21.

14. Og Lot gik ud og talte til sine Svigersønner, som skulde have hans Døtre, og sagde: Staar op, gaar ud fra dette Sted! Thi Herren vil ødelægge Staden. Men han var i sine Svigersønners Øine som En, der drev Spøg.

15. Og da Morgenrøden steg op, skyndte Englene paa Lot og sagde: Staa op, tag din Hustru og dine to Døtre, som ere tilstede, forat du ikke skal blive borttrykket ved Stadens Misgjerning! 2 Pet. 2, 7.

16. Og da han nølede, toge Mændene ham og hans Hustru og hans to Døtre ved Haanden, fordi Herren vilde spare ham; og de førte ham ud og slap ham udenfor Staden.

17. Og da de nu havde ført dem udenfor, sagde den Ene: Fly for dit Livs Skyld, se ikke bag dig og stans ikke paa hele Sletten, fly til Bjergene, forat du ikke skal blive borttrykket!

18. Da sagde Lot til dem: Ikke saa, kjære Herre!

19. Se, din Tjener har fundet Naade for dine Øine, saa du har gjort din Miskundhed stor, som du har vist mig ved at frelse mit Liv. Men jeg kan ikke fly til Bjergene; Ulykken kunde da naa mig, saa jeg døde.

20. Se, denne Stad er nær at fly hen til, og den er liden; lad mig dog fly derhen (er den ikke liden?), forat mit Liv maa blive bevaret!

21. Da sagde han til ham: Se, jeg har ogsaa bønhørt dig i dette Stykke, saa jeg ikke vil omstyrte den Stad, du talte om.

22. Skynd dig, fly derhen! Thi jeg kan Intet gjøre, før du kommer did. Derfor kalder man den Stads Navn Zoar*. *d. e. den Lille, V. 20, 14, 2.

23. Solen var gaaet op over Jorden, da Lot kom til Zoar.

24. Og Herren lod regne over Sodoma og Gomorra Svovel og Ild fra Herren, fra Himmelen. 5 Mos. 29, 23.

Ps. 11, 6. Es. 13, 19. Jer. 50, 40. Ez. 16, 50. Am. 4, 11. Luk. 17, 29. 2 Pet. 2, 6. Jud. 7.

25. Og han ødelagde disse Stæder og hele Sletten og alle Indbyggerne i Stæderne og Jordens Grøde.

26. Men hans* Hustru saa sig om bag ham, og hun blev en Saltstøtte.

*Lots. Luk. 17, 32.

27. Og Abraham gik aarle om Morgen til det Sted, hvor han havde staaet for Herrens Aasyn.

28. Og han saa hen over Sodoma og Gomorra og over hele Landet paa Sletten; og han saa, og se, Røgen steg op af Landet som Røgen af en Ovn.

29. Og det skede, da Gud ødelagde Stæderne paa Sletten, da kom Gud Abraham i Hu; og han ledede Lot midt ud af Ødelæggelsen, da han omstyrtede de Stæder, i hvilke Lot havde bost.

2 Pet. 2, 7.

30. Og Lot gik op fra Zoar og boede i Bjergerne, og hans to Døtre med ham, thi han frygtede for at bo i Zoar; og han boede i en Hule, han og hans to Døtre.

31. Da sagde den førstefødte til den yngste: Vor Fader er gammel, og der er ingen Mand i Landet til at gaa ind til os efter al Jordens Vis.

32. Kom, lader os give vor Fader Vin at drikke og lægge os hos ham, forat vi kunne bringe Afkom tillive af vor Fader!

3 Mos. 18, 7.

33. Saa gave de sin Fader Vin at drikke den samme Nat; og den førstefødte gik ind og lagde sig hos sin Fader, og han mærkede ikke, da hun lagde sig, eller da hun stod op.

34. Og den næste Dag sagde den førstefødte til den yngste: Se, inat laa jeg hos min Fader; lader os ogsaa i denne Nat give ham Vin at drikke, og gaa saa ind og læg dig hos ham, forat vi kunne bringe Afkom tillive af vor Fader!

35. Saa gave de ogsaa i denne Nat sin Fader Vin at drikke; og den yngste stod op og lagde sig hos ham, og han mærkede ikke, da hun lagde sig, eller da hun stod op.

36. Og Lots to Døtre blev frugtommelige ved sin Fader.

37. Og den førstefødte fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Moab; han er Fader til Moabiterne indtil denne Dag.

38. Ogsaa den yngste fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Ben-Ammi; han er Fader til Ammoniterne indtil denne Dag.

90. KAPITEL.

Abraham kommer til Gerar, hvis Fyrste, Abimelek, fratager ham Sara, men giver hende efter Guds Befaling tilbage med

mange Gaver; Abraham beder for ham og hans Hus, 1-18.

Og Abraham drog derfra til Sydlandet, og han boede mellem Kades og Sur og opholdt sig som Fremmed i Gerar.

25, 18.

2. Og Abraham sagde om Sara, sin Hustru: Hun er min Søster. Da sendte Abimelek, Kongen af Gerar, Bud og tog Sara.

12, 13; 26, 7.

3. Men Gud kom til Abimelek i en Drøm om Natten og sagde til ham: Se, du skal dø for den Kvindes Skyld, som du har taget; thi hun er en Mands Ægtehustru.

31, 24.

4. Men Abimelek havde ikke nærmet sig hende, og han sagde: Herre, vil du ogsaa slaa retfærdige Folk ihjel?

5. Har han ikke selv sagt til mig: Hun er min Søster? Og hun har ogsaa selv sagt: Han er min Broder. I mit Hjertes Uskyldighed og med rene Hænder har jeg gjort dette.

6. Og Gud sagde til ham i Drømmen: Ogsaa jeg ved, at du har gjort dette i dit Hjertes Uskyldighed, og jeg har ogsaa hindret dig fra at synde imod mig; derfor har jeg ikke tilstedet dig at røre ved hende.

7. Og nu, lad Manden faa sin Hustru tilbage! Thi han er en Profet, og han skal bede for dig, og du skal leve. Men dersom du ikke giver hende tilbage, da vid, at du visselig skal dø, du og Enhver, som hører dig til.

Ps. 106, 15. Job 42, 8.

8. Da stod Abimelek aarle op om Morgen, og han kaldte paa alle sine Tjenere og fortalte alt dette for deres Øren; og Mændene frygtede saare.

9. Og Abimelek kaldte paa Abraham og sagde til ham: Hvad har du gjort imod os! Og hvad har jeg syndet imod dig, at du har ført en stor Synd over mig og over mit Rige? Du har gjort Gjerninger imod mig, som ikke skulde gjøres.

10. Og Abimelek sagde fremdeles til Abraham: Hvad har du havt for Øie, at du gjorde dette?

11. Da sagde Abraham: Fordi jeg tænkte: Der er visselig ingen Gudsfrygt paa dette Sted, og de ville slaa mig ihjel for min Hustrues Skyld.

12, 12.

12. Hun er ogsaa i Sandhed min Søster, min Faders Datter, kun ikke min Moders Datter; og hun blev min Hustru.

13. Og da Gud bød mig at vandre om borte fra min Faders Hus, sagde jeg til hende: Dette er din Kjærlighed, som du maa vise mod mig: Paa hvert Sted, hvor vi komme hen, maa du sige om mig: Han er min Broder.

14. Saa tog Abimelek smaat Kvæg og stort Kvæg og Trælle og Trælkvinder og gav Abraham og lod ham faa Sara, sin Hustru, tilbage. 12, 19.

15. Og Abimelek sagde: Se, mit Land ligger saabent for dig; bo, hvor du finder for godt!

16. Og til Sara sagde han: Se, jeg giver din Broder tusinde Sekel Sølv; se, dette være dig et Øiendække for Alle, som ere hos dig*, og for Alle har du nu faaet din Ret.

* d. e. en Sonegave, hvorved min Forseelse mod dig ligesom skules for dine Øine, og som alle Dine maa erkjende fyldeestgjørende.

17. Og Abraham bad til Gud, og Gud helbredede Abimelek og hans Hustru og hans Tjenestekvinder, og de fødte.

18. Herren havde nemlig aldeles lukket for hvert Modersliv i Abimeleks Hus for Saras, Abrahams Hustrues, Skyld.

21. KAPITEL.

Sara føder Isak, 1-8. Ismael spotter ham og udjages efter Guds Befaling tillige med sin Moder, 9-13. De fare vild i Ørkenen, Drengen kommer i stor Nød, men reddes og bor i Parans Ørken, 14-21. Abraham og Abimelek slutte Pakt med hinanden i Be'erseba, 22-34.

OG Herren besøgte Sara, ligesom han havde sagt, og Herren gjorde med Sara, ligesom han havde talt.

17, 19; 18, 10.

2. Og Sara blev frugtsommelig og fødte Abraham en Søn i hans Alderdom paa den bestemte Tid, hvorom Gud havde talt til ham. Hebr. 11, 11.

3. Og Abraham kaldte sin Søns Navn, som var ham født, som Sara havde født ham, Isak. 17, 19.

4. Og Abraham omskar Isak, sin Søn, da han var otte Dage gammel, ligesom Gud havde befalet ham. 17, 10-12.

5. Og Abraham var hundrede Aar gammel, da hans Søn Isak blev født ham.

6. Da sagde Sara: Gud har beredt mig Latter; Enhver, som hører dette, vil le ad mig. 17, 17; 18, 12.

7. Og hun sagde: Hvo skulde have sagt til Abraham: Sara giver Børn at

die? Thi jeg har født en Søn i hans Alderdom.

8. Og Drengen voksede op og blev afvant; og Abraham gjorde et stort Gjestebud den Dag, Isak blev afvant.

9. Og Sara saa, at Ægypterinden Hagars Søn, som hun havde født Abraham, spottede. Gal. 4, 29.

10. Og hun sagde til Abraham: Uddriv denne Trælkvinde og hendes Søn! Thi denne Trælkvindes Søn skal ikke arve med min Søn, med Isak. Gal. 4, 30.

11. Og dette Ord gjorde Abraham saare ondt for hans Søns Skyld.

12. Men Gud sagde til Abraham: Lad det ikke gjøre dig ondt for Drengens og for din Trælkvindes Skyld! I Alt, hvad Sara siger dig, lyd hendes Røst! Thi din Afkom ved Isak skal kaldes din Afkom.

17, 21. Rom. 9, 7. Hebr. 11, 18.

13. Men ogsaa Trælkvindens Søn vil jeg gjøre til et Folk, fordi han er din Afkom. 16, 10; 17, 20; 25, 16.

14. Da stod Abraham aarle op om Morgenen og tog Brød og en Flaske Vand og gav Hagar og lagde det paa hendes Skulder; ligesaa gav han hende Drengen og lod hende fare. Og hun gik og for vild i Be'erseba Ørken. V. 31.

15. Da det nu var forbi med Vandet i Flasken, kastede hun Drengen under en af Buskene.

16. Og hun gik hen og satte sig lige overfor, saa langt som et Bueskud: thi hun sagde: Jeg vil ikke se paa Drengens Død. Saa sad hun lige overfor og opløftede sin Røst og græd.

17. Da hørte Gud Drengens Røst, og Guds Engel raabte til Hagar fra Himmelen og sagde til hende: Hvad fattes dig, Hagar? Frygt ikke! Thi Gud har hørt Drengens Røst der, hvor han er.

18. Staa op, løft Drengen op og hold ham ved din Haand! Thi jeg vil gjøre ham til et stort Folk. V. 13.

19. Og Gud oplod hendes Øine, saa hun saa en Brønd; da gik hun hen og fyldte Flasken med Vand og gav Drengen at drikke.

20. Og Gud var med Drengen, og han voksede op; og han boede i Ørkenen og blev, idet han voksede til, en Bueskytter.

21. Og han boede i Parans Ørken, og hans Moder tog ham en Hustru fra Ægyptens Land.

22. Og det skede paa den Tid, da

sagde Abimelek og Pikel, hans Hærfører, til Abraham: Gud er med dig i Alt, hvad du gjør.

23. Saa tilsværg mig nu her ved Gud, at du ikke vil øve Svig mod mig og mine Børn og mine Efterkomere! Efter den Kjærlighed, jeg har vist dig, maa du gjøre mod mig og mod det Land, i hvilket du bor som Fremmed.

24. Da sagde Abraham: Jeg vil sværge.

25. Og Abraham irettesatte Abimelek for den Brønd, som Abimeleks Tjenere havde taget med Vold.

26. Da sagde Abimelek: Jeg ved ikke, hvem der har gjort dette; hverken har du givet mig det tilkjende, ei heller har jeg hørt det før end idag.

27. Da tog Abraham smaat Kvæg og stort Kvæg og gav Abimelek, og de sluttede begge et Forbund.

28. Og Abraham stillede syv Faar af Smaakvæget for sig selv.

29. Da sagde Abimelek til Abraham: Hvad skulle disse syv Faar her, som du har stillet for sig selv?

30. Og han sagde: De syv Faar skal du tage af min Haand, forat det skal være til et Vidnesbyrd for mig om, at jeg har gravet denne Brønd.

31. Derfor kaldte man dette Sted Be'erseba*; thi der svore de begge.

*Edens Brønd.

32. Saa sluttede de da Forbund i Be'erseba; og Abimelek og Pikel, hans Hærfører, stode op og vendte tilbage til Filisternes Land.

33. Og han* plantede en Tamarisklund i Be'erseba, og han paakaldte der Herrens, den evige Guds, Navn.

*Abraham.

34. Og Abraham boede som Fremmed i Filisternes Land en lang Tid.

22. KAPITEL.

Gud befaler Abraham at ofre Isak paa Morias Bjerg; Abraham er beredt til at adlyde, 1-10. Herrens Engel afholder ham fra Gjertningen, priser hans Lydighed og gentager de ham givne Forjættelser; Abraham bor i Be'erseba, 11-19. Nachors Afkom opregnes, 20-24.

OG det skede efter disse Begivenheder, at Gud fristede Abraham; og han sagde til ham: Abraham! Og han sagde: Se, her er jeg.

2. Og han sagde: Tag din Søn, din eneste, som du elsker, Isak, og gaa til Morias Land og ofre ham der til et Brændoffer paa et af Bjergene, som jeg vil sige dig!

3. Saa stod Abraham aarle op om Morgenen og sadlede sit Asen og tog to af sine Drengene med sig og Isak, sin Søn; og han kløvede Ved til Brændoffer og gjorde sig rede og gik til det Sted, Gud havde sagt ham.

4. Paa den tredje Dag opløftede Abraham sine Øine og saa Stedet langt borte.

5. Da sagde Abraham til sine Drenge: Bliver I her med Asenet! Og jeg og Drengen, vi ville gaa derhen, og vi ville tilbede og komme til eder igjen.

6. Og Abraham tog Veden til Brændofferet og lagde den paa Isak, sin Søn, og han tog Ilden og Kniven i sin Haand; og de gik begge tilsammen.

7. Da talte Isak til Abraham, sin Fader, og sagde: Min Fader! Og han sagde: Se, her er jeg, min Søn! Og han sagde: Se, her er Ilden og Veden, men hvor er Lammet til Brændoffer?

8. Og Abraham sagde: Gud skal selv udse sig Lammet til Brændoffer, min Søn! Saa gik de begge tilsammen.

9. Og da de kom til det Sted, Gud havde sagt ham, byggede Abraham der et Alter og lagde Veden tilrette; og han bandt Isak, sin Søn, og lagde ham paa Alteret ovenpaa Veden.

10. Og Abraham udrakte sin Haand og tog Kniven for at slagte sin Søn.

Hebr. 11, 17. Jak. 2, 21.

11. Da raabte Herrens Engel til ham fra Himmelen og sagde: Abraham, Abraham! Og han sagde: Se, her er jeg.

12. Og han sagde: Læg ikke din Haand paa Drengen og gjør ham ikke Noget! Thi nu ved jeg, at du frygter Gud og ikke har sparet din Søn, din eneste, for mig.

Rom. 8, 32.

13. Da opløftede Abraham sine Øine og saa, og se, en Væder var bag ham, indviklet i Buskene med sine Horn; og Abraham gik hen og tog Væderen og ofrede den til Brændoffer i sin Søns Sted.

14. Og Abraham kaldte dette Steds Navn: Herrens ser. Derfor siger man den Dag idag: Paa Herrens Bjerg skal han lade sig se.

15. Og Herrens Engel raabte til Abraham anden Gang fra Himmelen

16. og sagde: Ved mig sværger jeg, siger Herren, at fordi du har gjort dette og ikke sparet din Søn, din eneste,

Luk. 1, 73. Hebr. 6, 13.

17. saa vil jeg storlig velsigne dig

og gjøre din Afkom saare mangfoldig som Stjernerne paa Himmelen og som Sanden, der er paa Havets Bred, og din Afkom skal tage sine Fienders Port i Ele;

12, 2; 13, 16; 16, 5;

26, 4; 28, 14; 32, 12; 24, 60.

18. og i din Afkom skulle alle Jordens Folk velsignes, fordi du lød min Røst.

12, 3.

19. Saa gik Abraham tilbage til sine Dreng, og de gjorde sig rede og drog tilsammen til Be'erseba; og Abraham boede i Be'erseba.

20. Og det skede derefter, at det blev givet Abraham tilkjende: Se, ogsaa Milka har født Nachor, din Broder, Sønner:

11, 29.

21. Uz, hans Førstefødte, og Bus, hans Broder, og Kemuel, Arams Fader,

22. og Kesed og Haso og Pildas og Jidlaf og Betuel;

23. men Betuel avlede Rebekka. Disse Otte fødte Milka Nachor, Abrahams Broder.

24, 15, 24.

24. Ogsaa hans Medhustru, hvis Navn var Re'uma, fødte Tebah og Gaham og Tahas og Ma'aka.

23. KAPITEL.

Sara dør og begrædes af Abraham: han kjøber Makpelas Hule af Hetiten Efron og begraver hende der, 1-20.

OG Sara levede hundrede og syv og tyve Aar; dette var Saras Leveaar.

2. Og Sara døde i Kirjat-Arba, det er Hebron, i Kana'ans Land; og Abraham kom for at sørge over Sara og for at græde over hende.

1 Mos. 50, 10.

3. Derefter stod Abraham op og gik fra sin Døde og talte til Hets Børn og sagde:

4. Jeg er en Fremmed og Udlænding hos eder; giver mig en Eiendom til Gravsted hos eder, forat jeg kan begrave min Døde og bringe hende bort fra mit Aasyn!

1 Krøn. 29, 15. Hebr. 11, 9, 13.

5. Da svarede Hets Børn Abraham og sagde til ham:

6. Hør os, min Herre! Du er en Guds Fyrste iblandt os, begrav din Døde i den bedste af vore Grave! Ingen af os skal formene dig sin Grav, at du jo maa begrave din Døde i den.

7. Da stod Abraham op og bødte sig for Landets Folk, for Hets Børn,

8. og han talte med dem og sagde: Dersom det er med eders Vilje, at jeg maa begrave min Døde og bringe hende bort fra mit Aasyn, da hør

mig og gaar i Forbøn for mig hos Efron, Zohars Søn,

9. at han maa give mig Makpelas Hule, som tilhører ham, og som ligger i Udkanten af hans Mark; han give mig den for fuld Betaling midt iblandt eder som Eiendom til Gravsted!

10. Men Efron sad midt iblandt Hets Børn; og Efron, Hetiten, svarede Abraham for Hets Børns Øren, for alle dem, der gik ind ad hans Stads Port, og sagde:

11. Nei, min Herre! Hør mig: Jeg giver dig Marken, og Hulen, som er paa den, den giver jeg dig; for mit Folks Børns Øine giver jeg dig den; begrav din Døde!

12. Da bødte Abraham sig for Landets Folks Aasyn,

13. og han talte til Efron for Landets Folks Øren og sagde: Gid du dog blot vilde høre mig! Jeg betaler Markens Værdi; tag den af mig og lad mig begrave min Døde der!

14. Da svarede Efron Abraham og sagde til ham:

15. Min Herre, hør mig! Et Jordstykke, som er fire hundrede Sekel Sølv værdt, hvad er det mellem mig og dig? Begrav du din Døde!

16. Og Abraham forstod Efron, og Abraham tilfædede Efron Sølv, som han havde talt om for Hets Børns Øren, fire hundrede Sekel Sølv, gangbart i Handel.

17. Og Efrons Mark, som er i Makpela, der ligger østenfor Mamre, Marken og Hulen, som er paa den, og alle Træerne, som vare paa Marken, inden hele dens Grænse rundt om, blev stadfæstet

18. Abraham til Eiendom for Hets Børns Øine, for alle dem; som gik ind ad hans Stads Port.

49, 30; 50, 13. Ap. G. 7, 16.

19. Og derefter begrov Abraham Sara, sin Hustru, i Hulen paa Makpelas Mark østenfor Mamre, det er Hebron, i Kana'ans Land.

25, 9, 10.

20. Saa blev Marken og Hulen paa den stadfæstet Abraham som Eiendom til Gravsted af Hets Børn.

24. KAPITEL.

Abraham sender sin Tjener for at tage Isak en Hustru af hans Slægt, 1-9. Tjeneren kommer til Charan, hvor Abrahams Brodersøn Betuel bor, udfører sit Ærnde under Guds Ledelse og Velsignelse og bringer Rebekka, Betuels Datter, tilbage med sig. Isak tager hende til Hustru, 10-67.

OG Abraham var gammel og alderstegen, og Herren havde velsignet Abraham i alle Ting.

2. Og Abraham sagde til sin Tjener, den Ældste i hans Hus, som raadede over Alt, hvad han havde: Læg dog din Haand under min Lænd,

15, 2; 47, 29.

3. og jeg vil lade dig sværge ved Herren, Himmels Gud og Jordens Gud, at du ikke skal tage min Søn en Hustru af Kananiternes Døtre, blandt hvilke jeg bor,

28, 1 fg.

4. men du skal gaa til mit Land og til min Slægt og tage min Søn Isak en Hustru.

5. Og Tjeneren sagde til ham: Kanske Kvinden ikke vil følge med mig til dette Land; skal jeg da føre din Søn tilbage til det Land, hvorfra du er kommen?

6. Og Abraham sagde til ham: Vogt dig for at føre min Søn tilbage derhen!

7. Herren, Himmels Gud, som tog mig fra min Faders Hus og fra mit Fædreneland, og som talte til mig, og som tilsvar mig og sagde: Din Afkom vil jeg give dette Land, han skal sende sin Engel for dit Aasyn, saa du skal tage min Søn en Hustru derfra.

12, 7. 2 Mos. 23, 20.

8. Men dersom Kvinden ikke vil følge med dig, da skal du være fri for denne Ed til mig; kun skal du ikke føre min Søn tilbage derhen.

9. Da lagde Tjeneren sin Haand under Abrahams, sin Herres, Lænd og tilsvar ham saa om denne Sag.

10. Og Tjeneren tog ti Kameler af sin Herres Kameler, og han drog bort og havde allehaande af sin Herres Kostbarheder med sig; og han stod op og drog til Mesopotamien, til Nachors Stad.

11. Og han lod Kamelerne lægge sig udenfor Staden ved Brønden mod Aftenstid, mod den Tid, de Kvinder, som søge Vand, gaa ud.

12. Og han sagde: Herre, min Herre Abrahams Gud! Lad mig dog faa et Møde idag, og gjør Miskundhed mod min Herre Abraham!

13. Se, jeg staar ved denne Kilde, medens Byens Folks Døtre gaa ud for at søge Vand.

14. Lad det nu ske, at den Pige, til hvem jeg siger: Held dog paa din Krukke, saa jeg kan drikke, og som siger: Drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke, — at det er hende,

som du har bestemt for din Tjener Isak, og derpaa vil jeg kjende, at du har gjort Miskundhed mod min Herre.

15. Og det skede, før end han havde holdt op at tale, se, da kom Rebekka ud; hun var en Datter af Betuel, som var Søn af Milka, Nachors, Abrahams Broders, Hustru, og hun havde sin Krukke paa Skulderen.

Es. 65, 24. 1 Mos. 22, 23.

16. Og Pigen var meget vakker at se til, en Jomfru, og ingen Mand havde kjendt hende; og hun steg ned til Kilden og fyldte sin Krukke og steg op igjen.

17. Da løb Tjeneren hende imøde og sagde: Lad mig dog drikke lidt Vand af din Krukke!

18. Og hun sagde: Drik, min Herre! Og hun skyndte sig og tog sin Krukke ned i sin Haand og gav ham at drikke.

19. Og da hun var færdig med at give ham at drikke, sagde hun: Jeg vil ogsaa øse Vand til dine Kameler, indtil de ere færdige med at drikke.

20. Og hun skyndte sig og tømte sin Krukke i Vandtruget og løb atter til Brønden for at øse, og hun øste til alle hans Kameler.

21. Og Manden saa med Forundring paa hende, men taug stille for at faa vide, om Herren havde ladet hans Reise lykkes, eller ikke.

22. Og da Kamelerne vare færdige med at drikke, tog Manden en Guldring, som veiede en halv Sekel, og to Armbaand, som veiede ti Sekel Guld, til hendes Hænder.

23. Og han sagde: Hvis Datter er du? Sig mig dog: Er der Rum for os til Nætteherberge i din Faders Hus?

24. Og hun sagde til ham: Jeg er en Datter af Betuel, Milkas Søn, som hun fødte Nachor.

23, 20, 23.

25. Og hun sagde fremdeles til ham: Der er baade Straa og Foder i Mængde hos os, og der er ogsaa Rum til Nætteherberge.

26. Da bødte Manden sig og tilbød Herren.

27. Og han sagde: Lovet være Herren, min Herre Abrahams Gud, som ikke har forladt sin Miskundhed og sin Trofasthed mod min Herre! Herren har ført mig paa Veien, lige til min Herres Frænders Hus.

28. Og Pigen løb og fortalte alt dette i sin Moders Hus.

29. Og Rebekka havde en Broder, hvis Navn var Laban; og Laban løb til Manden ud til Kilden.

30. Da han nemlig saa Ringen og Armsbaandene paa sin Søsters Hænder og hørte Rebekkas, sin Søsters, Ord, at hun sagde: Saaledes talte Manden til mig, saa gik han til Manden, og se, han stod hos Kamelerne ved Kilden.

31. Og han sagde: Kom ind, du Herrens Velsignede! Hvi staar du herude? Jeg har jo beredt Huset, og der er Rum for Kamelerne.

32. Saa gik Manden ind i Huset og affastede Kamelerne; og han* gav Kamelerne Straa og Foder og bragte Vand til at tvætte hans Fødder og de Mænds Fødder, som vare med ham.

*Laban.

33. Og man satte Mad for ham, men han sagde: Jeg vil ikke æde, førend jeg har fremført mit Ærinde. Og han sagde: Tal!

34. Da sagde han: Jeg er Abrahams Tjener;

35. og Herren har saare velsignet min Herre, saa han er bleven mægtig, og han har givet ham smaat Kvæg og stort Kvæg og Sølv og Guld og Trælle og Trælkvinder og Kameler og Asener. 13, 2.

36. Og Sara, min Herres Hustru, fødte min Herre en Søn, efterat hun var bleven gammel; og han gav ham Alt, hvad han eiede. 21, 2.

37. Og min Herre lod mig sværge og sagde: Du skal ikke tage min Søn en Hustru af Kananiternes Døtre, i hvis Land jeg bor;

38. men du skal gaa til min Faders Hus og til min Slægt og tage min Søn en Hustru.

39. Og jeg sagde til min Herre: Kan-ske Kvinden ikke vil følge med mig.

40. Men han sagde til mig: Herren, for hvis Aasyn jeg har vandret, skal sende sin Engel med dig og lade din Reise lykkes, saa du skal tage min Søn en Hustru af min Slægt og af min Faders Hus. 17, 1.

41. Da skal du være fri for Eden til mig, naar du kommer til min Slægt; og ville de ikke give dig hende, saa er du fri for Eden til mig.

42. Og jeg kom idag til Kilden og sagde: Herre, min Herre Abrahams Gud! O, at du vilde lade min Reise lykkes, paa hvilken jeg vandrer!

43. Se, jeg staar ved denne Kilde; lad det nu ske, at den Jomfru, som kommer ud for at øse Vand, og til hvem jeg siger: Giv mig lidt Vand at drikke af din Krukke,

44. og som siger til mig: Drik selv,

og jeg vil ogsaa øse til dine Kameler, — at hun er den Kvinde, som Herren har bestemt til min Herres Søn.

45. Førend jeg havde holdt op at tale i mit Hjerte, se, da kom Rebekka ud med sin Krukke paa Skulderen, og hun gik ned til Kilden og øste Vand; da sagde jeg til hende: Giv mig at drikke!

46. Og hun skyndte sig og tog sin Krukke ned og sagde: Drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke. Og jeg drak, og hun gav ogsaa Kamelerne at drikke.

47. Og jeg spurgte hende og sagde: Hvis Datter er du? Og hun sagde: Jeg er en Datter af Betuel, Nachors Søn, som Milka fødte ham. Da hængte jeg Ringen i hendes Næse og Armsbaandene paa hendes Hænder.

48. Og jeg bødede mig og tilbød Herren, og jeg lovede Herren, min Herre Abrahams Gud, som havde ledet mig paa den rette Vej til at tage min Herres Broders Datter til hans Søn.

49. Og nu, dersom I ville vise Kjærlighed og Trofasthed mod min Herre, da siger mig det, og dersom ikke, da siger mig det, forat jeg kan vende mig til Høire eller til Venstre.

50. Da svarede Laban og Betuel og sagde: Denne Sag er kommen fra Herren; vi kunne hverken tale Ondt eller Godt til dig.

51. Se, Rebekka staar for dit Ansigt; tag hende og gaa, og hun være din Herres Søns Hustru, som Herren har talt!

52. Og da Abrahams Tjener hørte deres Ord, bødede han sig til Jorden for Herren.

53. Og Tjeneren fremtog Sølvstøi og Guldstøi og Klæder og gav Rebekka; og hendes Broder og hendes Moder gav han kostbare Sager.

54. Saa aade de og drak, han og de Mænd, som vare med ham, og de bleve der om Natten. Og da de stode op om Morgen, sagde han: Lader mig drage til min Herre!

55. Da sagde hendes Broder og hendes Moder: Lad Pigen blive hos os en Tid eller mindst ti Dage! Siden kan du reise.

56. Men han sagde til dem: Op-holder mig ikke, da Herren har ladet min Reise lykkes! Lader mig fare, forat jeg kan drage til min Herre!

57. Da sagde de: Lader os kalde paa Pigen og spørge, hvad hun siger!

58. Saa kaldte de paa Rebekka og

sagde til hende: Vil du reise med denne Mand? Og hun sagde: Ja, jeg vil reise.

59. Saa lode de Rebekka, sin Søster, og hendes Amme og Abrahams Tjener og hans Mænd reise.

60. Og de velsignede Rebekka og sagde til hende: Vor Søster, bliv til tusinde Gange Titusinder, og din Afkom tage sine Fienders Port i Ele!

22, 17.

61. Og Rebekka og hendes Piger gjorde sig rede, og de satte sig paa Kamelerne og fulgte med Manden. Saa tog da Tjeneren Rebekka og drog bort.

62. Og Isak var kommen fra en Vandring til Brønden Lachaj Ro'i; han boede nemlig i Sydlandet.

16, 14; 25, 11.

63. Og Isak gik ud henimod Aftenen til stille Betragtning paa Marken; og han opløftede sine Øine og saa, og se, der kom Kameler.

64. Og Rebekka opløftede sine Øine og saa Isak, og hun skyndte sig og steg ned af Kamelen.

65. Og hun sagde til Tjeneren: Hvo er denne Mand, som kommer os imøde paa Marken? Og Tjeneren sagde: Det er min Herre. Saa tog hun Sløret og tildækkede sig.

66. Og Tjeneren fortalte Isak alt det, han havde gjort.

67. Og Isak førte hende ind i sin Moders, Saras, Telt, og han tog Rebekka, og hun blev hans Hustru, og han elskede hende. Saa blev Isak trøstet efter sin Moder.

25, 20.

25. KAPITEL.

Abraham avler seks Sønner med Keturah, giver Isak alt sit Gods, dør og begravnes. Isak velsignes af Gud, 1-11. Ismael faar tolv Sønner, dør, 12-15. Rebekka føder efter tyve Aars Forløb Esau og Jakob, af hvilke den Ældste efter Herrens Ord skal tjene den Yngste, 19-26. Esau sælger sin Førstefødselsret til Jakob for en Ret Linser, 27-34.

OG Abraham tog atter en Hustru, og hendes Navn var Keturah.

2. Og hun fødte ham Simran og Joksan og Medan og Midjan og Jisbak og Suah. 1 Krøn. 1, 32.

3. Og Joksan avlede Scheba og Dedan; og Dedans Børn vare Assurer og Letuser og Leummer.

4. Og Midjans Børn vare Efa og Efer og Hanok og Abida og Elda'a; alle disse vare Keturas Børn.

26

5. Og Abraham gav Isak Alt, hvad han eiede.

6. Men Børnene af de Medhustruer, som Abraham havde, skjenkede Abraham Gaver og lod dem, medens han endnu levede, drage bort fra Isak, sin Søn, mod Øst til Østerland.

7. Og dette er Abrahams Leveaars Dage, som han levede: hundrede og fem og sytti Aar.

8. Og Abraham opgav Aanden og døde i en god Alderdom, gammel og mæt af Dage, og blev samlet til sine Folk.

9. Og Isak og Ismael, hans Sønner, begrove ham i Makpelas Hule paa Hetiten Efrons, Zohars Søns, Mark, som ligger østenfor Mamre,

10. paa den Mark, Abraham købte af Hets Børn; der blev Abraham begravet og Sara, hans Hustru.

23, 16-20; 35, 29; 49, 31.

11. Og det skede efter Abrahams Død, at Gud velsignede Isak, hans Søn, og Isak boede ved Brønden Lachaj Ro'i.

16, 14; 24, 62.

12. Og dette er Ismaels, Abrahams Søns, Slægter, han, som Ægypterinden Hagar, Saras Trælkvinde, fødte Abraham.

1 Krøn. 1, 29 fg.

13. Dette er Navnene paa Ismaels Sønner med deres Navne efter deres Slægter: Ismaels Førstefødte Nebajot og Kedar og Adb'e'l og Mibsam

14. og Misma og Duma og Massa,

15. Hadar og Tema, Jetur, Nafis og Kedma.

16. Dette er Ismaels Sønner, og dette er deres Navne i deres Byer og i deres Leire, tolv Fyrster for sine Folk.

17, 20.

17. Og dette er Ismaels Leveaar: hundrede og syv og treti Aar; og han opgav Aanden og døde og blev samlet til sine Folk.

18. Og de boede fra Havila til Sur, som er østenfor Ægypten, og henimod Assyrien; østenfor alle sine Brødre nedsatte han sig.

16, 12.

19. Og dette er Isaks, Abrahams Søns, Slægtshistorie: Abraham avlede Isak.

21, 2 fg.

20. Og Isak var firti Aar gammel, da han tog Rebekka, Aramæeren Betuels Datter fra Mesopotamien, Aramæeren Labans Søster, til Hustru.

24, 10, 67.

21. Og Isak bad til Herren for sin Hustru, thi hun var ufrugtbar; og Herren bønhrte ham, og Rebekka, hans Hustru, blev frugtsommelig.

22. Og Børnene stødte mod hinanden i hendes Liv, og hun sagde: Er det saaledes, hvorfor er jeg da til? Og hun gik hen for at adspørge Herren.

23. Og Herren sagde til hende: To Folk ere i dit Liv, og to Folkefærd skulle skille sig ad fra dit Skjød; og det ene Folk skal være stærkere end det andet Folk, og den Ældste skal tjene den Yngste.

27, 29. Mal. 1, 2. Rom. 9, 12.

24. Da nu hendes Tid fuldkommedes, at hun skulde føde, se, da var der Tvillinger i hendes Liv.

25. Og den første kom frem, rød og over det Hele som en laadne Kappe; og de kaldte hans Navn Esau*.

*d. e. den Laadne.

26. Og derefter kom hans Broder frem, og hans Haand holdt i Esaus Hæl, og man kaldte hans Navn Jakob*. Men Isak var seksti Aar gammel, da de bleve fødte.

*d. e. han holder i Hælen.

27, 36. Hos. 12, 4.

27. Da nu Drengene voksede til, blev Esau en kyndig Jæger, en Mand, som færdedes i Marken; men Jakob var en stiltfærdig Mand, som boede i Telte.

28. Og Isak havde Esau kjær, thi han fandt Smag i Vildt; men Rebekka havde Jakob kjær.

29. Og Jakob kogte en Ret Mad; og Esau kom fra Marken, og han var træt.

30. Og Esau sagde til Jakob: Lad mig dog sluge Noget af det Røde, det Røde der, thi jeg er træt! Derfor kaldte man hans Navn Edom*.

*d. e. den Røde.

31. Og Jakob sagde: Sælg mig nu paa Stedet din Førstefødselsret!

32. Og Esau sagde: Se, jeg gaar Døden imøde; hvad skal jeg da med Førstefødselsret?

33. Og Jakob sagde: Tilsværg mig nu paa Stedet! Og han tilsvor ham og solgte saa sin Førstefødselsret til Jakob.

Hebr. 12, 16.

34. Og Jakob gav Esau Brød og den Ret Linser, og han aad og drak og stod op og gik. Saaledes foragtede Esau Førstefødselsretten.

26. KAPITTEL.

Isak opholder sig i Gerar; Gud gjentager til ham de Forjættelser, han har givet Abraham, 1-6. Isak udgjæver Rebekka for sin Søster, hun sees dog at være hans Hustru, Abimelek forbyder Enhver at

tilføje dem noget Ondt, 7-11. Han tillægger i Rigdom under Guds Velstignelse, misundes og forulempes af Filisterner. 12-22, drager til Be'erseba, hvor Gud trøster ham, 23-25, og Abimelek slutter Pakt med ham, 26-33. Esau tager sig to kanaanitiske Hustruer, 34. 35.

Og der var en Hunger i Landet foruden den forrige Hunger, som havde været i Abrahams Dage; og Isak drog til Abimelek, Filisternes Konge, til Gerar. 12, 10 fg.; 20, 1 fg.

2. Da aabenbarede Herren sig for ham og sagde: Drag ikke ned til Ægypten. Bo i det Land, som jeg siger dig!

3. Ophold dig som Fremmed i dette Land, og jeg vil være med dig og velsigne dig; thi dig og din Afkom vil jeg give alle disse Lande og holde den Ed, jeg har svoret Abraham, din Fader. 12, 7 fg.

4. Og jeg vil gjøre din Afkom mangfoldig som Stjernerne paa Himlen, og jeg vil give din Afkom alle disse Lande, og i din Afkom skulle alle Jordens Folk velsignes, 15, 5; 22, 17. 18; 12, 3.

5. fordi Abraham hørte min Røst og tog Vare paa, hvad jeg vilde have væretaget, mine Bud, mine Forskrifter og mine Love.

6. Saa boede da Isak i Gerar.

7. Og Stedets Mand spurgte om hans Hustru, og han sagde: Hun er min Søster. Thi han frygtede for at sige: Hun er min Hustru, forat ikke [tænkte han] Mændene paa dette Sted skulle slaa mig ihjel for Rebekkas Skyld, thi hun er vakker at se til. 12, 11 fg. 20, 1 fg.

8. Og det skede, da han havde været der en Tidlang, da saa Abimelek, Filisternes Konge, ud igjennem Vinduet, og han saa og se, Isak spøjte med Rebekka, sin Hustru.

9. Da kaldte Abimelek paa Isak og sagde: Se, hun er jo din Hustru, og hvorledes har du da sagt: Hun er min Søster? Og Isak sagde til ham: Fordi jeg tænkte: Kanske jeg vil omkomme for hendes Skyld.

10. Da sagde Abimelek: Hvorfor har du gjort dette imod os? En af Folket kunde lettelig have lagt sig hos din Hustru, og du havde da ført Skyld over os.

11. Saa bød Abimelek alt Folket og sagde: Den, som rører ved denne Mand eller hans Hustru, skal visse- lig dø. Ps. 106, 15.

12. Og Isak saaede i dette Land og

fik samme Aar hundrede Fold, og Herren velsignede ham.

12. Og Manden blev mægtig, og han blev mere og mere mægtig, indtil han blev saare mægtig.

14. Og han eiede smaat Kvæg og stort Kvæg og meget Tyende, saa Filisterne bare Avind mod ham.

15. Og alle de Brønde, som hans Faders Tjenere havde gravet i Abrahams, hans Faders, Dage, dem tilstoppede Filisterne og fyldte dem med Jord. 21, 26.

16. Og Abimelek sagde til Isak: Drag bort fra os, thi du er bleven langt stærkere end vi.

17. Saa drog Isak derfra og opslug sin Leir i Gerars Dal og boede der.

18. Og Isak lod igjen opgrave de Brønde, som man havde gravet i Abrahams, hans Faders, Dage, og som Filisterne havde tilstoppet efter Abrahams Død; og han kaldte dem med Navne efter de Navne, hvormed hans Fader havde kaldt dem.

19. Og Isaks Tjenere grove i Dalen og fandt der en Brønd med rindende Vand.

20. Men Gerars Hyrder kivedes med Isaks Hyrder og sagde: Vandet hører os til. Og han kaldte Brøndens Navn Esek*, fordi de trættede med ham.

*Trætte.

21. Saa grove de en anden Brønd, og de kivedes ogsaa om den; og han kaldte dens Navn Sitna*. *Fiendskab.

22. Da brød han op derfra og grov en anden Brønd, og de kivedes ikke om den; og han kaldte dens Navn Rehobot* og sagde: Nu har Herren gjort vidt Rum for os, saa vi kunne blive frugtbare i Landet, *vidt Rum.

23. Og han drog op derfra til Be'er-seba.

24. Og Herren aabenbarede sig for ham i den samme Nat og sagde: Jeg er Abrahams, din Faders, Gud; frygt ikke, thi jeg er med dig, og jeg vil velsigne dig og gjøre din Afkom mangfoldig for Abrahams, min Tjeners, Skyld. 15, 1.

25. Saa byggede han der et Alter og paakaldte Herrens Navn og opslug der sit Telt; og Isaks Tjenere grove der en Brønd.

26. Og Abimelek drog til ham fra Gerar, og Achussat, hans Ven, og Pikel, hans Hærfører. 21, 22.

27. Da sagde Isak til dem: Hvi komme I til mig, da I dog have hadet mig og drevet mig bort fra eder?

28. Og de sagde: Vi have seet det grant, at Herren har været med dig; derfor sige vi: Lad der dog være et edeligt Forbund mellem os, mellem os og dig, og lader os slutte Pakt med dig.

29. at du ikke skal gjøre Ondt imod os, ligesom vi ikke have rørt dig, og ligesom vi ikke have gjort dig Andet end Godt og ladet dig fare i Fred. Du er nu Herrens Velsignede.

30. Saa gjorde han et Gjæstebud for dem, og de aade og drak.

31. Og de stode tidlig op om Morgen og svore hinanden en Ed; og Isak lod dem fare, og de drog fra ham i Fred.

32. Og det skede paa den samme Dag, at Isaks Tjenere kom og fortalte ham om den Brønd, de havde gravet, og de sagde til ham: Vi have fundet Vand.

33. Og han kaldte den Siba*; derfor er Stadens Navn Be'er-seba** indtil denne Dag. *Ed. **21, 31.

34. Og da Esau var firtri Aar gammel, tog han til Hustru Judit, Hetiten Be'eris Datter, og Basmat, Hetiten Elons Datter. 36, 2.

35. Og de vare en Hjertesorg for Isak og for Rebekka.

27. KAPITEL.

Isak vil velsigne Esau med den Førstefødtes Velsignelse; men med List opnaar Jakob den, medens Esau gaar glip af den, 1-25. Dog faar ogsaa han en Velsignelse, 30-40. Han hader og efterstræber sin Broder, som af Rebekka raades til at flygte til Laban, 41-46.

Og det skede, da Isak var bleven gammel, og hans Øine vare bleven sløve, saa han ikke kunde se, da kaldte han Esau, sin ældste Søn, og sagde til ham: Min Søn! Og han sagde til ham: Se, her er jeg.

2. Og han sagde: Se, jeg er bleven gammel, jeg ved ikke min Dødsdag.

3. Saa tag nu dine Redskaber, dit Kogger og din Bue, og gaa ud paa Marken og fæld mig noget Vildt,

4. og tillav mig en velsmagende Ret, saadan som jeg finder Behag i, og bring mig den, saa jeg kan æde, forat min Sjæl maa velsigne dig, før end jeg dør.

5. Og Rebekka hørte paa, at Isak talte til Esau, sin Søn. Og Esau gik ud paa Marken for at fælde noget Vildt og bringe det hjem.

6. Og Rebekka sagde til Jakob, sin

Søn: Se, jeg hørte din Fader tale til Esau, din Broder, og sig:

7. Bring mig noget Vildt og tillav mig en velsmagende Ret, saa jeg kan sède; og jeg vil velsigne dig for Herrens Ansigt, førend jeg dør.

8. Og nu, min Søn, lyd min Røst i det, jeg befaler dig:

9. Gaa til Smaakvæget og hent mig derfra to gode Gjedekid, og jeg vil lave dem til en velsmagende Ret for din Fader, saadan som han finder Behag i.

10. Og du skal bringe den til din Fader, og han skal sède, forat han kan velsigne dig førend han dør.

11. Da sagde Jakob til Rebekka, sin Moder: Se, Esau, min Broder, er en laadden Mand, og jeg er en glat Mand.

12. Kanske min Fader vil føle paa mig, og jeg vilde da være i hans Øine som En, der drev Spot med ham, og jeg vilde føre Forbandelse over mig og ikke Velsignelse.

13. Da sagde hans Moder til ham: Din Forbandelse komme over mig, min Søn! Lyd kun min Røst, og gaa og hent mig dem!

14. Da gik han og hentede dem og bragte dem til sin Moder, og hans Moder tillavede en velsmagende Ret, saadan som hans Fader fandt Behag i.

15. Og Rebekka tog Essaus, sin ældste Søns, Høstidsklæder, som hun havde hos sig i Huset, og hun førte Jakob, sin yngste Søn, dem.

16. Men Skindene af Gjedekiddene førte hun ham om Hænderne og om hans glatte Hals.

17. Og hun gav den velsmagende Ret og Brødet, som hun havde lavet, i Jakobs, sin Søns, Haand.

18. Og han gik ind til sin Fader og sagde: Min Fader! Og han sagde: Se, her er jeg; hvo er du, min Søn?

19. Og Jakob sagde til sin Fader: Jeg er Esau, din Førstefødte; jeg har gjort, som du sagde til mig. Staa nu op, sæt dig og sød af mit Vildt, forat din Sjæl kan velsigne mig!

20. Da sagde Isak til sin Søn: Hvorledes har du da saa snart truffet paa det, min Søn? Og han sagde: Fordi Herren, din Gud, skikkede mig det imøde.

21. Og Isak sagde til Jakob: Kom nærmere, saa jeg kan føle paa dig, min Søn om du er min Søn Esau, eller ikke.

22. Og Jakob gik nærmere til Isak, sin Fader; og han følte paa ham og sagde: Røsten er Jakobs Røst, men Hænderne ere Essaus Hænder.

23. Og han kjendte ham ikke, fordi hans Hænder vare laadne som Essaus, hans Broders, Hænder; og han velsignede ham.

24. Og han sagde: Er du min Søn Esau? Og han sagde: Ja, jeger.

25. Da sagde han: Bring mig det hid, saa jeg kan sède af min Søns Vildt, forat min Sjæl maa velsigne dig. Saa bragte han ham det, og han aad, og han bragte ham Vin, og han drak.

26. Og Isak, hans Fader, sagde til ham: Kom dog nærmere og kys mig, min Søn!

27. Og han gik nærmere og kysede ham; og han lugtede Lugten af hans Klæder og velsignede ham. Og han sagde: Se, Lugten af min Søn er som Lugten af en Mark, som Herren har velsignet.

28. Og Gud give dig af Himmelsens Dug og af Jordens Fedme og Mangfoldighed af Korn og Most!

29. Folk skulle tjene dig, og Folkeførd skulle falde dig tilfode; vær en Herre over dine Brødre, og din Moders Sønner skulle falde dig tilfode; hvo der forbander dig, være forbandet, og hvo der velsigner dig, være velsignet!

30. Og det skede, da Isak havde sluttet sin Velsignelse over Jakob, og Jakob just var gaaet ud fra Isaks, sin Faders, Ansigt, da kom Esau, hans Broder, fra sin Jagt.

31. Og han tillavede ogsaa en velsmagende Ret og bragte den til sin Fader; og han sagde til sin Fader: Min Fader staa op og sède af sin Søns Vildt, forat din Sjæl kan velsigne mig!

32. Og Isak, hans Fader, sagde til ham: Hvo er du? Og han sagde: Jeg er din Søn, din Førstefødte, Esau.

33. Da blev Isak overmaade forførdet, og han sagde: Hvo var da han, som fældede Vildt og bragte det til mig, saa jeg aad af Alt, før du kom, og velsignede ham? Han skal ogsaa være velsignet.

34. Da Esau hørte sin Faders Ord, udbød han i et saare stort og bittert Skrig, og han sagde til sin Fader: Velsign ogsaa mig, min Fader!

Hebr. 12, 17,

28. KAPITEL.

35. Men han sagde: Din Broder kom med List og tog din Velsignelse.

36. Da sagde han: Er det, fordi man har kaldt hans Navn Jakob, at han nu to Gange har overlistet mig? Min Førstefødselsret har han taget, og se, nu har han taget min Velsignelse. Og han sagde: Har du ikke beholdt en Velsignelse for mig?

25, 26, 33.

37. Og Isak svarede og sagde til Esau: Se, jeg har sat ham til Herre over dig, og jeg har givet ham alle hans Brødre til Tjenere, og jeg har forserget ham med Korn og Most; hvad skal jeg da gjøre for dig, min Søn?

38. Og Esau sagde til sin Fader: Har du da kun een Velsignelse, min Fader? Velsign ogsaa mig, min Fader! Og Esau opløftede sin Røst og græd.

39. Da svarede Isak, hans Fader, og sagde til ham: Se, uden Jordens Fedme skal din Bolig være og uden Himmelsens Dug fra oven.

40. Og ved dit Sverd skal du leve, og din Broder skal du tjene; men det skal ske, naar du bliver ustyrlig, da skal du bryde hans Aag af din Nakke.

41. Og Esau var Jakob fiendsk for den Velsignelses Skyld, som hans Fader havde velsignet ham med. Og Esau sagde i sit Hjerte: Den Tid er nær, da der bliver Sorg over min Fader; da vil jeg slaa Jakob, min Broder, ihjel.

42. Og Rebekka blev underrettet om Esaus, sin ældste Søns, Ord; og hun sendte Bud og kaldte Jakob, sin yngste Søn, og hun sagde til ham: Se, Esau, din Broder, vil hevne sig paa dig ved at slaa dig ihjel.

43. Og nu, min Søn, lyd min Røst og staa op, fly til Laban, min Broder, til Charan!

44. Og du skal blive hos ham en Tid, indtil din Broders Vrede lægger sig,

45. indtil din Broders Vrede vendes fra dig, og han glemmer, hvad du har gjort ham; saa vil jeg sende Bud og hente dig derfra. Hvi skulde jeg miste eder begge paa een Dag!

46. Og Rebekka sagde til Isak: Jeg er kjed af mit Liv for Hets Døtres Skyld; dersom Jakob tager en Hustru af Hets Døtre, som disse, af Landets Døtre, hvad skulde jeg da leve efter?

Jakob velsignes af sin Fader og drager til Mesopotamien, 1-8. Esau tager sig endnu en Hustru af Ismaels Døtre, 6-9. Herren aabenbarer sig for Jakob i Betel, gjen tager de forhen givne Forjættelser og lover ham sin Beskjæmmelse, 10-17. Jakob opreiser en Mindesten og gjør et Løfte, 18-22.

Og Isak kaldte paa Jakob og velsignede ham, og han bød ham og sagde til ham: Du skal ikke tage dig en Hustru af Kana'ans Døtre. 24, 3.

2. Gjør dig rede, drag til Mesopotamien, til Betuels, din Morfaders, Hus, og tag dig derfra en Hustru, af Labans, din Morbroders, Døtre! 25, 20.

3. Og Gud, den Almægtige, velsigne dig og gjøre dig frugtbar og formere dig, saa du bliver til en Forsamling af Folk,

4. og han give dig Abrahams Velsignelse, dig og din Afkom med dig, saa du tager det Land i Ele, hvori du er fremmed, hvilket Gud gav Abraham! 12, 7.

5. Saa sendte Isak Jakob bort; og han drog til Mesopotamien, til Aramæeren Laban, Betuels Søn, Broder til Rebekka, Jakobs og Esaus Moder. Hos, 12, 13.

6. Og da Esau saa, at Isak havde velsignet Jakob og sendt ham til Mesopotamien for derfra at tage sig en Hustru; idet han velsignede ham og bød ham og sagde: Du skal ikke tage dig en Hustru af Kana'ans Døtre,

7. og at Jakob var sin Fader og sin Moder lydlig og drog til Mesopotamien,

8. og da Esau saa, at Kana'ans Døtre mishagede Isak, hans Fader,

9. saa gik Esau til Ismael og tog Mahalat, Ismaels, Abrahams Søns, Datter, Nebajots Søster, til Hustru foruden sine andre Hustruer.

36, 8; 26, 34.

10. Og Jakob drog ud fra Be'erseba og gik til Charan. 26, 33.

11. Og han traf paa et Sted og blev der om Natten, fordi Solen var gaaet ned; og han tog en af Stenene paa det Sted og lagde den under sit Hoved, og han lagde sig paa det samme Sted.

12. Og han drømte, og se, en Stige var sat ned paa Jorden, og dens Top naaede til Himmelen; og se, Guds Engle stege op og stege ned paa den.

Joh. 1, 52.

13. Og se, Herren stod øverst paa den og sagde: Jeg er Herren, Abra-

hams, din Faders, Gud og Isaks Gud; det Land, du ligger paa, det vil jeg give dig og din Afkom.

13, 7. 3 Mos. 6, 4.

14. Og din Afkom skal vorde som Støvet paa Jorden, og du skal udbrede dig mod Vest og mod Øst og Nord og mod Syd, og i dig og i din Afkom skulle alle Jordens Slægter velsignes.

12, 3; 22, 17. 18; 26, 4.

15. Og se, jeg er med dig og vil bevare dig overalt, hvor du gaar, og jeg vil føre dig tilbage til dette Land; thi jeg vil ikke forlade dig, førend jeg har gjort det, jeg har talt til dig.

Es. 43, 2.

16. Og Jakob vaagnede af sin Søvn og sagde: Sandelig, Herren er paa dette Sted, og jeg vidste det ikke.

17. Og han frygtede og sagde: Hvor forfærdeligt er dette Sted! Her er visselig Guds Hus, her er Himmelens Port.

3 Mos. 3, 5.

18. Og Jakob stod aarle op om Morgen og tog den Sten, han havde lagt under sit Hoved, og satte den til en Mindesten, og han gjød Olje over dens Top.

19. Og han kaldte dette Steds Navn Betel*; men Lus var Stadens Navn tilforn.

*Guds Hus.

35, 6. 15.

20. Og Jakob gjorde et Løfte og sagde: Dersom Gud vil være med mig og bevare mig paa denne Vel, som jeg gaar, og give mig Brød at æde og Klæder at iføre mig,

21. og jeg kommer i god Behold tilbage til min Faders Hus, saa skal Herren være min Gud,

22. og denne Sten, som jeg har sat til en Mindesten, skal være et Guds Hus, og af Alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig Tiende.

3 Mos. 27, 30. 32.

20. KAPITEL.

Jakob kommer til Charan, træffer Rachel, Labans Datter, paa Marken og giver sig tilkjende for hende. 1-12. Laban tager ham i Tjeneste; han tjener for Rachel, men faar Lea; siden faar han dog ogsaa Rachel tilægte. 13-30. Lea fæder ham fire Sønner. 31-36.

OG Jakob opløftede sine Fødder og gik til Østens Børns Land.

2. Og han saa, og se, der var en Brønd paa Marken, og se, der laa tre Hjorde Smaakvæg ved den, thi af denne Brønd vandede man Hjordene; og Stenen over Brøndens Aabning var stor.

3. Og derhen samlede alle Hjordene, og man veltede Stenen fra Brøndens Aabning og vandede Smaakvæget, og man lagde Stenen igjen over Brøndens Aabning paa dens Sted.

4. Og Jakob sagde til dem: Mine Brødre, hvorfra ere I? Og de sagde: Vi ere fra Charan.

5. Og han sagde til dem: Kjende I Laban, Nachors Søn? Og de sagde: Ja, vi kjende ham.

24, 29.

6. Og han sagde til dem: Gaar det ham vel? Og de sagde: Ja, det gaar ham vel, og se, der kommer Rachel, hans Datter, med Smaakvæget.

7. Og han sagde: Se, det er endnu høi Dag, det er ikke endnu Tid, at Kvæget samles; vander Smaakvæget og gaar hen og vogter det.

8. Men de sagde: Det kunne vi ikke, førend alle Hjordene samles, og man velter Stenen fra Brøndens Aabning; da vande vi Smaakvæget.

9. Medens han endnu talte med dem, kom Rachel med Smaakvæget, som hørte hendes Fader til; thi hun vogtede Kvæget.

10. Og da Jakob saa Rachel, Labans, sin Morbroders, Datter, og Labans, sin Morbroders, Smaakvæg, gik Jakob nær til og veltede Stenen fra Brøndens Aabning og vandede Labans, sin Morbroders, Smaakvæg.

3 Mos. 2, 17.

11. Og Jakob kyssede Rachel og opløftede sin Røst og græd.

12. Da Jakob gav Rachel tilkjende, at han var hendes Faders Frænde, og at han var Rebekkas Søn; og hun løb og fortalte sin Fader det.

13. Da nu Laban hørte Tidende om Jakob, sin Søstersøn, løb han ham imøde og omfavnede ham og kyssede ham og førte ham ind i sit Hus; og han fortalte Laban alt dette.

14. Da sagde Laban til ham: Sandelig, du er mit Ben og mit Kjød. Og han blev hos ham en Maanedes Tid.

15. Og Laban sagde til Jakob: Skulde du tjene mig for Intet, fordi du er min Frænde? Sig mig, hvad din Løn skal være!

16. Og Laban havde to Døtre, den ældstes Navn var Lea, og den yngstes Navn Rachel.

17. Og Leas Øine vare matte; men Rachel var dellig af Skabning og dellig af Udseende.

18. Og Jakob elskede Rachel og

sagde: Jeg vil tjene dig syv Aar for Rachel, din yngste Datter.

19. Og Laban sagde: Det er bedre, at jeg giver hende til dig, end at jeg giver hende til en anden Mand; bliv hos mig!

20. Saa tjente Jakob syv Aar for Rachel; og de vare i hans Øine som nogle faa Dage, fordi han elskede hende. Hos. 12, 13.

21. Og Jakob sagde til Laban: Giv mig min Hustru, thi min Tid er omme, og jeg vil gaa ind til hende.

22. Saa samlede Laban alle Stedets Mænd og gjorde et Gjæstebud.

23. Og om Aftenen tog han Lea, sin Datter, og førte hende ind til ham, og han gik ind til hende.

24. Og Laban gav sin Datter Lea sin Trælkvinde Silpa til Trælkvinde.

25. Og om Morgenen, se, da var det Lea. Da sagde han til Laban: Hvad er det, du har gjort imod mig? Har jeg ikke tjent hos dig for Rachel? Hvorfor har du bedraget mig?

26. Men Laban sagde: Det sker ikke saa paa vort Sted, at man giver den Yngste bort før den Førstefødte.

27. Lad dennes Uge* gaa til Ende, saa ville vi ogsaa give dig hin for den Tjeneste, du skal tjene hos mig endnu syv andre Aar.

*Leas Uge, d. e. hendes Bryllupsuge. Dom. 14, 12, 17.

28. Og Jakob gjorde saa, og han lod hendes Uge gaa til Ende. Saa gav han ham sin Datter Rachel til Hustru.

29. Og Laban gav sin Datter Rachel sin Trælkvinde Bilha til Trælkvinde.

30. Saa gik han ogsaa ind til Rachel, og han elskede Rachel mere end Lea; og han tjente hos ham endnu syv andre Aar.

31. Da Herren saa, at Lea var hadet, aabnede han hendes Modersliv; men Rachel var ufrugtbar.

32. Og Lea blev frugtsommelig og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Ruben*; thi hun sagde: Herren har seet til min Elendighed, thi nu skal min Mand elske mig.

*Ser en Søn!

33. Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en Søn og sagde: Herren har hørt, at jeg var hadet, og har derfor givet mig ogsaa denne. Saa kaldte hun hans Navn Simeon*.

*Bønshørelse.

34. Og hun blev atter frugtsomme-

lig og fødte en Søn og sagde: Nu denne Gang skal min Maud slutte sig til mig, thi jeg har født ham tre Søner. Derfor kaldte man hans Navn Levi*.

*Tilslutning.

35. Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en Søn og sagde: Nu vil jeg prise Herren. Derfor kaldte hun hans Navn Juda*. Saa holdt hun op at føde.

*Den, for hvem Herren prises; egentlig: den Prisede.

30. KAPITEL.

Jakob ægter efter sine Hustruers Ønske deres to Trælkvinder, Bilha og Silpa, der føde ham hver to Søner, 1-13. Lea føder endnu to Søner og en Datter; omalder føder ogsaa Rachel en Søn, 14-24. Jakob beagter Afsked fra Laban, men lader sig overtale til fremdeles at tjene ham for en vis Løn; han bliver rig, 25-43.

DA Rachel saa, at hun ikke fødte Jakob Børn, bar hun Avind mod sin Søster og sagde til Jakob: Skaf mig Børn! Hvis ikke, saa dør jeg.

2. Og Jakobs Vrede optændtes mod Rachel, og han sagde: Er jeg i Guds Sted, som har forment dig Livsfrugt?

3. Da sagde hun: Se, der er min Trælkvinde Bilha; gaa ind til hende, forat hun kan føde paa mine Knæ*. saa ogsaa jeg kan faa Afkom ved hende!

*d. e. føde Børn, som jeg kan antage som mine. 16, 2.

4. Saa gav hun ham sin Trælkvinde Bilha til Hustru, og Jakob gik ind til hende.

5. Og Bilha blev frugtsommelig og fødte Jakob en Søn.

6. Da sagde Rachel: Gud har dømt i min Sag og har ogsaa hørt min Røst og givet mig en Søn. Derfor kaldte hun hans Navn Dan*.

*Dommer.

7. Og Bilha, Rachels Trælkvinde, blev atter frugtsommelig og fødte Jakob en anden Søn.

8. Da sagde Rachel: Jeg har kæmpet Guds Kampe med min Søster og har ogsaa faaet Overhaand. Og hun kaldte hans Navn Naftali*.

*Den ved Kamp Erhvervede.

9. Da Lea saa, at hun havde holdt op at føde, tog hun sin Trælkvinde Silpa og gav Jakob hende til Hustru.

10. Og Silpa, Leas Trælkvinde, fødte Jakob en Søn.

11. Da sagde Lea: Til Lykke! Og hun kaldte hans Navn Gad*.

*Lykke.

12. Og Silpa, Leas Trælkvinde, fødte Jakob en anden Søn.

13. Da sagde Lea: Lyksalig jeg, thi

Døtre prise mig lykkelig. Og hun kaldte hans Navn Aser*.

*Lykkelig.
Luk. 1, 48.

14. Og Ruben gik i Hvedehøstens Tid og fandt Alruner* paa Marken og bragte dem til Lea, sin Moder; da sagde Rachel til Lea: Giv mig af din Søns Alruner! *d. e. et Slags Plante.

15. Og hun sagde til hende: Er det en ringe Ting, at du har taget min Mand, siden du nu ogsaa vil tage min Søns Alruner? Og Rachel sagde: Saa lad ham da ligge hos dig inat for din Søns Alruner!

16. Da Jakob kom fra Marken om Aftenen, gik Lea ham imøde og sagde: Til mig skal du gaa ind, thi jeg har tinget dig for min Søns Alruner. Og han laa hos hende den Nat.

17. Og Gud hørte Lea, og hun blev frugtsommelig og fødte Jakob en femte Søn.

39, 32-35.

18. Da sagde Lea: Gud har givet mig min Løn, fordi jeg gav min Mand min Trælkvinde. Og hun kaldte hans Navn Issakar*.

*han bringer Løn.

19. Og Lea blev atter frugtsommelig og fødte Jakob en sjette Søn.

20. Og Lea sagde: Gud har givet mig en god Gave; nu skal min Mand bo hos mig, thi jeg har født ham seks Sønner. Og hun kaldte hans Navn Sebulon*.

*den Boende.

21. Og siden fødte hun en Datter og kaldte hendes Navn Dina.

22. Og Gud kom Rachel i Hu, og Gud hørte hende og aabnede hendes Modersliv.

1 Sam. 1, 19.

23. Og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn og sagde: Gud har borttaget min Forsmædelse.

24. Og hun kaldte hans Navn Josef* og sagde: Herren give mig endnu en anden Søn!

*han borttager, og han lægger til.

25. Og det skede, da Rachel havde født Josef, da sagde Jakob til Laban: Lad mig fare, forat jeg kan drage til mit Sted og til mit Land!

26. Giv mig mine Hustruer og mine Børn, for hvilke jeg har tjent dig, og jeg vil drage bort: thi du ved, hvorledes jeg har tjent dig.

31, 32-41.

27. Da sagde Laban til ham: Maatte jeg dog have fundet Naade for dine Øine! Jeg er bleven varslet om, at Herren har velsignet mig for din Skyld.

39, 5.

28. Og han sagde: Bestem din Løn for mig, og jeg vil give dig den.

29. Og han sagde til ham: Du ved

selv, hvorledes jeg har tjent dig, og hvad dit Kvæg er blevet til hos mig.

30. Thi det, du havde, før jeg kom, var lidet, men nu har det bredt sig ud til en Mængde, og Herren har velsignet dig, hvor jeg satte min Fod. Og nu, naar skal ogsaa jeg gjøre Noget for mit eget Hus?

31. Og han sagde: Hvad skal jeg give dig? Og Jakob sagde: Du skal ikke give mig Noget; dersom du vil gjøre mig, hvad jeg nu siger, saa vil jeg fremdeles røgte dit Kvæg og vogte det:

32. Jeg vil idag gaa igjennem hele din Hjord og skille derfra hvert flekket og spraglet Stykke og hvert sort Stykke blandt Faarene og det Spraglede og Flekkede blandt Gjederne; og det skal være min Løn.

33. Og min Retfærdighed skal vidne for mig i Fremtiden, naar du kommer og ser paa min Løn. Alt, hvad der ikke er flekket og spraglet blandt Gjederne og sort blandt Faarene, det skal agtes for stjaalet hos mig.

34. Da sagde Laban: Vel, lad det være, som du har sagt!

35. Og han fraskilte samme Dag de stribede og spraglede Gjedbukke og alle flekkede og spraglede Gjeder, alt det, som havde noget Hvidt paa sig, og alt Sort blandt Faarene; og han overgav det i sine Sønners Hænder,

36. og han gjorde et Mellemrum af tre Dages Reise mellem sig og Jakob. Og Jakob vogtede Labans øvrige Smaakvæg.

37. Da tog Jakob sig friske Kjepper af Poppel-, Hassel og Lønnetræ og skavede hvide Striber paa dem, saa det Hvide paa Kjeppene blev bart.

38. Og han lagde Kjeppene, som han havde skavet, i Rrenderne, i Vandrugene, hvor Smaakvæget kom for at drikke, lige for Smaakvæget; og de parrede sig, naar de kom for at drikke.

39. Saa parrede da Smaakvæget sig ved Kjeppene, og Smaakvæget fødte Stribede, Flekkede og Spraglede.

40. Og Jakob fraskilte Faarene og stillede Smaakvæget med Ansigtet imod det Stribede og alt det Sorte blandt Labans Smaakvæg; og han gjorde sig særskilte Hjorde og satte dem ikke sammen med Labans Smaakvæg.

41. Og hver Gang, det stærke Smaa-

kvæg parrede sig, lagde Jakob Kjøppene for Smaakvægets Øine i Renderne, forat det skulde parre sig ved Kjøppene,

42. men naar Smaakvæget var svagt, lagde han dem ikke; saaledes blev de svage Labans, de stærke Jakobs.

43. Derved blev Manden overmaade rig, og han fik meget Smaakvæg og Trælkvinder og Trælle og Kameler og Asener.

31. KAPITEL.

Laban og hans Søner misunde Jakob; Gud byder ham at drage til Kana'an igen; hans Hustruer samtykker i denne Relse, 1-16. Han drager lønlig bort med Alt, hvad han eier, 17-21. Laban sætter efter ham, men advares af Gud mod at tilføie ham noget Ondt; de slutte Pakt med hinanden; Laban drager hjem, 22-55.

Og han hørte Labans Sønners Ord, at de sagde: Jakob har taget Alt, hvad vor Fader havde, og af det, vor Fader havde, har han skaffet sig al denne Herlighed.

2. Og Jakob saa Labans Ansigt, og se, det var ikke imod ham som tilforn.

3. Da sagde Herren til Jakob: Vend tilbage til dine Fædres Land og til din Slægt, og jeg vil være med dig.

4. Og Jakob sendte Bud og lod Rachel og Lea kalde ud paa Marken til sit Kvæg.

5. Og han sagde til dem: Jeg ser, at eders Faders Ansigt ikke er imod mig som tilforn; men min Faders Gud har været med mig.

6. Og I vide selv, at jeg af al min Magt har tjent eders Fader.

7. Men eders Fader har bedraget mig og forandret min Løn ti Gange; men Gud har ikke tilstedet ham at gjøre mig noget Ondt. Ps. 105, 14.

8. Naar han sagde saaledes: De Flekkede skulle være din Løn, da fødte alt Smaakvæget Flekkede, og naar han sagde saaledes: De Stribede skulle være din Løn, da fødte alt Smaakvæget Stribede. 30, 32 fg.

9. Og Gud tog eders Faders Kvæg fra ham og gav mig det.

10. Og det skede paa den Tid, Smaakvæget parrede sig, da opløfede jeg mine Øine og saa i Drømme, og se, Bukkene, som parrede sig med Smaakvæget, vare stribede, flekkede og spættede.

11. Og Guds Engel sagde til mig i

Drømme: Jakob! Og jeg sagde: Se, her er jeg.

12. Og han sagde: Opløft nu dine Øine og se, alle Bukkene, som parre sig med Smaakvæget, ere stribede, flekkede og spættede; thi jeg har seet Alt, hvad Laban gjør dig.

13. Jeg er hin Gud fra Betel, hvor du salvede en Mindesten, og hvor du gjorde mig et Løfte; gjørdig nurede, drag ud af dette Land og vend tilbage til din Slægts Land! 28, 13-18.

14. Da svarede Rachel og Lea og sagde til ham: Have vi vel endnu Del og Arv i vor Faders Hus?

15. Ere vi ikke agtede af ham som Fremmede? Thi han har solgt os, og han har ogsaa gjort sig til gode med, hvad han fik for os.

16. Ja, al den Rigdom, Gud har taget fra vor Fader, den hører os og vore Børn til; og nu, gjør Alt, hvad Gud har sagt til dig!

17. Saa gjorde Jakob sit rede og satte sine Børn og sine Hustruer paa Kamelerne,

18. og han førte bort alt sit Kvæg og alt sit Gods, som han havde erhvervet sig, det Kvæg, han etede, som han havde erhvervet sig i Mesopotamien, for at drage til Isak, sin Fader, til Kana'ans Land.

19. Men Laban var gaet hen for at klippe sine Faar, og Rachel stjal sin Faders Husguder. V. 34; 35, 2.

20. Dom, 17, 5; 18, 14. 1 Sam, 19, 13. Og Jakob stjal Aramæeren Labans Hjerter*, idet han ikke gav ham tilkjende, at han flygtede.

d. e. skuffede Laban. 21. Og han flygtede med alt det, han havde, og han gjorde sig rede og satte over Floden; og han vendte sit Ansigt mod Gileads Bjerg. *Eufrat. V. 47.

22. Og paa den tredie Dag blev det tilkjendegivet Laban, at Jakob var flygtet.

23. Saa tog han sine Frænder med sig og satte efter ham syv Dages Relse, og han indhentede ham paa Gileads Bjerg.

24. Da kom Gud til Aramæeren Laban i en Drøm om Natten og sagde til ham: Vogt dig for at tale med Jakob enten Godt eller Ondt! 30, 3.

25. Og Laban indhentede Jakob; og Jakob havde opslaaet sit Telt paa Bjerget, og Laban med sine Frænder opslog sit Telt paa Gileads Bjerg.

26. Da sagde Laban til Jakob: Hvad

har du gjort, at du stjal mit Hjerte og bortførte mine Døtre, som om de vare fangne ved Sverd?

27. Hvi flygtede du hemmelig og stjal mit Hjerte og gav mig det ikke tilkjende, saa jeg kunde sendt dig bort med Glæde og med Sange, med Pauke og med Citar?

28. Og du lod mig ikke faa kysse mine Sønner og mine Døtre; heri har du handlet daarlig.

29. Jeg havde Magt til at gjøre Ondt mod eder; men eders Faders Gud sagde til mig inat: Vogt dig for at tale med Jakob enten Godt eller Ondt! V. 24, 42.

30. Og nu, du er dragen bort, fordi du længtes saare efter din Faders Hus; men hvorfor har du stjaalet mine Guder? V. 19.

31. Da svarede Jakob og sagde til Laban: Jeg frygtede, thi jeg tænkte, at du kanake kunde tage dine Døtre med Magt fra mig.

32. Men den, hos hvem du finder dine Guder, skal ikke leve. Se efter i vore Frænders Paasyn, om du kjendes ved, hvad der er hos mig, og tag det! Men Jakob vidste ikke, at Rachel havde stjaalet dem.

33. Da gik Laban ind i Jakobs Telt og i Leas Telt og i begge Trækvindernes Telt, men fandt Intet; og han gik ud af Leas Telt og gik ind i Rachels Telt.

34. Men Rachel havde taget Husguderne og lagt dem i Kamelsadelen og havde sat sig paa dem; og Laban gjennem søgte hele Teltet, men fandt Intet.

35. Og hun sagde til sin Fader: Min Herre blive ikke vred, fordi jeg ikke kan reise mig for dit Ansigt; thi det gaar mig paa Kvinders Vis. Saa ledte han, men fandt ikke Husguderne.

36. Da blev Jakob vred og gik irette med Laban; og Jakob svarede og sagde til Laban: Hvad er min Brøde, hvad er min Synd, at du forfølger mig saa heftigt?

37. Thi du har nu gjennem søgt alle mine Sager; hvad har du fundet af alle dit Huses Sager? Læg det her frem for mine Frænder og dine Frænder, saa de kunne dømme mellem os To!

38. Det er nu tyve Aar, jeg har været hos dig; dine Faar og dine Gjeder have ikke født i Utide, og Væderne af dit Smaakvæg har jeg ikke forfæret;

39. hvad der var sønderrevet, bragte jeg ikke til dig, jeg erstattede det selv; af min Haand krævede du det, enten det var stjaalet om Dagen, eller det var stjaalet om Natten.

40. Saa havde jeg det: Om Dagen forfæredede Hede mig, og Kulde om Natten, og Søvnene flyede fra mine Øine.

41. I tyve Aar har jeg nu været i dit Hus, jeg har tjent dig fjorten Aar for dine to Døtre og seks Aar for dit Smaakvæg; og du forandrede min Løn til Gange. 29, 18, 30; 31, 7.

42. Dersom ikke min Faders Gud, Abrahams Gud og han, som Isak frygter, havde været med mig, sandelig, du havde nu ladet mig fare tomhændet. Gud har seet min Elendighed og mine Hænders Møle, og han har dømt inat. V. 24, 29.

43. Da svarede Laban og sagde til Jakob: Døtrene ere mine Døtre, og Børnene ere mine Børn, og Kvæget er mit Kvæg, og alt det, du ser, er mit; men mod mine Døtre, — hvad skulde jeg gjøre mod dem idag eller mod deres Børn, som de have født?

44. Saa kom nu! Lader os slutte en Pakt, jeg og du, og den skal være til et Vidne mellem mig og dig.

45. Da tog Jakob en Sten og reiste den op til en Mindesten.

46. Og Jakob sagde til sine Frænder: Sanker Stene! Og de toge Stene og gjorde en Hob; og de aade der paa Stenhoben.

47. Og Laban kaldte den Jegar-Sahaduta*, men Jakob kaldte den Gal-Ed*. *Vidnesbyrdets Hob.

48. Da sagde Laban: Denne Hob skal være et Vidne mellem mig og dig idag. Derfor kaldte man dens Navn Gal-Ed, Jos. 22, 27; 24, 27.

49. og Mizpa*, fordi han sagde: Herren skue mellem mig og dig, naar vi komme hinanden afsyne: *d. e. et Sted, hvorfra man har vid Ud sigt.

50. dersom du handler ilde med mine Døtre, og dersom du tager Hustru foruden mine Døtre, da er der vel intet Menneske hos os, men se, Gud er Vidne mellem mig og dig.

51. Og Laban sagde fremdeles til Jakob: Se, denne Hob, og se, den Mindesten, som jeg har opreist mellem mig og dig, —

52. et Vidne skal denne Hob være, og et Vidne skal Mindestenen være, at jeg ikke skal drage til dig forbi denne Hob, og heller ikke du drage

til mig forbi denne Hob og denne Mindesten til det Onde.

53. Abrahams Gud og Nachors Gud, deres Faders Gud, skal dømmes mellem os. Og Jakob svor ved ham, som hans Fader Isak frygtede. V. 48.

54. Og Jakob ofrede Slagtoffer paa Bjerget og indbød sine Frænder til at æde. Og de aaded og blev Natten over paa Bjerget.

55. Men om Morgenen stod Laban aarle op, og han kyssede sine Sønner og sine Døtre og velsignede dem; saa drog Laban tilbage til sit Sted.

32. KAPITEL.

Jakob drager videre, møder en Engleskare, sender Bud til sin Broder Esau og faar Underretning om, at denne drager ham imøde med 400 Mand, 1-6. Han forfærdes saare herover, beder Gud om Hjælp og sender sin Broder store Gæver, 7-21. Han drager med Sine over Jabbok, kjæmper med Gud, velsignes af ham og faar Navnet Israel, 22-32.

OG Jakob drog sin Vel, og Guds Engle mødte ham. Ps. 34, 8.

2. Og Jakob sagde, da han saa dem: Dette er Guds Leir. Og han kaldte det Steds Navn Mahana'im*. *d. e. Dobbeltleir.

3. Og Jakob sendte Bud foran sig til Esau, sin Broder, til Landet Se'ir, Edoms Mark.

4. Og han befalede dem og sagde: Saaledes skulle I sige til min Herre, til Esau: Saa sigder min Tjener Jakob: Jeg har opholdt mig hos Laban og dvælet der indtil nu,

5. og jeg fik Okser og Asener, smaat Kvæg og Trælle og Trælkvinder; og jeg vil sende Bud for at give min Herre det tilkjende, for at finde Naade for dine Øine. 30, 43.

6. Og Budene kom tilbage til Jakob og sagde: Vi kom til din Broder, til Esau, og han drager dig ogsaa imøde, og fire hundrede Mand med ham.

7. Da frygtede Jakob saare og blev angst; og han delte Folket, som var hos ham, og det smaa Kvæg og det store Kvæg og Kamelerne i to Leire.

8. Han sagde nemlig: Dersom Esau kommer til den ene Leir og slaar den, da kan den Leir blive reddet, som bliver tilovers.

9. Og Jakob sagde: Min Fader Abrahams Gud og min Fader Isaks Gud, Herre, du, som sagde til mig:

Drag tilbage til dit Land og til din Slægt, og jeg vil gjøre vel imod dig!

10. Jeg er ringere end al den Misakundhed og al den Trofasthed, som du har bevist din Tjener; thi med min Stav gik jeg over denne Jordan, og nu er jeg bleven til to Leire. 31, 8, 12.

11. Udfri mig dog af min Broders Haand, af Esau Haand; thi jeg frygter for ham, at han skal komme og slaa mig ihjel, Moderen tilligemed Børnene. 2 Sam. 7, 18. Matth. 8, 8.

12. Og du har jo dog sagt: Jeg vil gjøre saare vel imod dig, og jeg vil gjøre din Afkom som Havets Sand, som ikke kan tælles for Mængde. 32, 14.

13. Og han blev der den Nat, og han tog af det, han havde erhvervet, en Gave til Esau, sin Broder,

14. to hundrede Gjæder og tyve Bukke, to hundrede Faar og tyve Vædere,

15. tretti Kameler, som gave Die, med deres Føl, firte Kjør og ti Okser, tyve Aseninder med ti Føl.

16. Og han gav dem i sine Tjeneres Haand, hver Hjord for sig, og han sagde til sine Tjenerne: Gaar frem foran mig og gjør et Mellemrum mellem hver Hjord!

17. Og han befalede den første og sagde: Naar Esau, min Broder, træffer dig og spørger dig og siger: Hvem hører du til, og hvor gaar du hen, og hvem høre disse til, som du driver foran dig? —

18. da skal du sige: Din Tjener Jakob; det er en Gave, som sendes til min Herre, til Esau, og se, han kommer ogsaa selv efter os.

19. Og han befalede ogsaa den anden og den tredje og alle dem, som gik efter Hjordene, og sagde: Saaledes skulle I tale til Esau, naar I træffe ham,

20. og I skulle sige: Se, ogsaa din Tjener Jakob kommer efter os. Thi han tænkte: Jeg vil forsones ham ved den Gave, som gaar foran mig, og siden vil jeg se hans Ansigt; kanske han vil tage naadig imod mig.

21. Saa drog Gaven frem foran ham; men han selv blev den Nat i Leiren.

22. Og han stod op i samme Nat og tog sine to Hustruer og sine to Trælkvinder og sine elleve Sønner og gik over Jabboka Vædested.

23. Og han tog dem og førte dem over Aæen og bragte over, hvad han havde.

24. Men Jakob blev tilbage alene; og en Mand brødes med ham, indtil Morgenrøden oprandt.

25. Og da denne saa, at han ikke kunde overvinde ham, rørte han ved hans Hofteskaal; og Jakobs Hofteskaal forvredes, idet han brødes med ham.

26. Og han sagde: Slip mig, thi Morgenrøden er oprunden! Men han sagde: Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig.

27. Og han sagde til ham: Hvad er dit Navn? Og han sagde: Jakob.

28. Og han sagde: Dit Navn skal herefter ikke kaldes Jakob, men Israel*; thi du har kjæmpet med Gud og med Mennesker, og du har faaet Overhaand. 25, 10. Hos. 12, 4. 5.

*d. e. En, som kjæmper med Gud.

29. Da spurgte Jakob og sagde: Giv mig dog dit Navn tilkjende! Og han sagde: Hvi spørger du om mit Navn? Og han velsignede ham der. Dom. 13, 17 fg. 2 Mos. 3, 13.

30. Og Jakob kaldte Stedets Navn Pniel*; thi [sagde han] jeg har set Gud Aasyn til Aasyn, og mit Liv er blevet frelst.

*Pniel eller Pnuel betyder Guds Aasyn.

2 Mos. 20, 19; 33, 20. 5 Mos. 5, 24 fg.

31. Og Solen oprandt for ham, da han kom forbi Pniel; og han haltede paa sin Hofte.

32. Derfor sæde Israels Børn indtil denne Dag ikke Spændesen, som er paa Hofteskaalen, fordi han rørte ved Jakobs Hofteskaal paa Spændesen.

33. KAPITTEL.

Jakob gaar med Yæmyghed sin Broder imøde; denne tager kjærlig imod ham og modtager først efter Overtalelse hans Gave, 1-11. Jakob afskaar Esaus Tildud om at ledsage ham; han kommer til Stæben, 12-20.

OG Jakob opløftede sine Øine og saa, og se, Esau kom, og fire hundrede Mand med ham. Da fordelte han Børnene til Lea og Rachel og til begge Trækvinderne, 33, 6.

2. og han satte Trækvinderne med deres Børn foran og Lea med hendes Børn derefter og Rachel med Josef bagerst.

3. Og selv gik han frem foran dem og bød sig syv Gange til Jorden, indtil han kom nær til sin Broder.

4. Men Esau løb ham imøde og omfavnede ham og faldt ham om Halsen og kyssede ham, og de grød.

5. Og han opløftede sine Øine og saa Kvinderne og Børnene og sagde: Hvem er det, du har her? Og han sagde: Det er de Børn, Gud har skjænket din Tjener. 43, 9.

6. Saa gik da Trækvinderne frem, de og deres Børn, og de bød sig;

7. og Lea gik ogsaa frem med sine Børn, og de bød sig, og derefter kom Josef og Rachel frem og bød sig.

8. Og han sagde: Hvad vil du med hele denne Leir, som jeg traf? Og han sagde: Finde Naade for min Herres Øine.

9. Og Esau sagde: Jeg har Nok; behold du, min Broder, hvad dit er! 10. Og Jakob sagde: Ikke saa! Dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, saa modtag min Gave af min Haand! Thi jeg har jo set dit Aasyn, som man ser Guds Aasyn, og du har været mig naadig.

11. Modtag dog min Gave, som er bragt dig, siden Gud har været mig naadig, og siden jeg har Alt. Og han nødte ham, og han tog det.

12. Og han* sagde: Lader os bryde op og drage videre, og lad mig drage jævnsides med dig! *Esau.

13. Men han sagde til ham: Min Herre ved, at Børnene ere svage, og det smaa Kvæg og det store Kvæg har nylig baaret hos mig, og driver man dem een Dag stærkt, saa dør alt Smaakvæget.

14. Min Herre drage dog frem foran sin Tjener, og jeg vil drage langsomt, eftersom Kvæget, der er foran mig, og Børnene kunne komme frem, indtil jeg kommer til min Herre, til Se'ir.

15. Og Esau sagde: Saa vil jeg dog lade nogle af de Folk, som ere med mig, blive hos dig. Men han sagde: Hvortil det? Lad mig kun finde Naade for min Herres Øine!

16. Saa drog da Esau samme Dag sin Vej tilbage til Se'ir.

17. Og Jakob drog til Sukkot og byggede sig et Hus og gjorde Hytter til sit Kvæg; derfor kaldte man Stedets Navn Sukkot*. *Hytter.

18. Og Jakob kom i god Behold til Sikems Stad, som ligger i Kana'ans Land, da han kom fra Mesopotamien; og han leirede sig foran Staden.

19. Og han kjøbte det Stykke Mark,

paa hvilket han havde opslaaet sit Telt, af Hemora, Sikems Faders, Søner for hundredre Kesiter*.

*en vis Vegt Sølv eller Guld.
Jos. 24, 22.

20. Og han opreiste deret Alter og kaldte det El Elohe Israel*.

*d. e. Israels Gud er Gud.

34. KAPITEL.

Dina, Jakobs Datter, skjændes af Sikem, Hemora Sø, der bejjærer hende tilagte; dette loves ham paa Vilkaar, at han skal lade sig og Folket omskjære, 1-17. Han overtaler Sikemitterne hertil, men inden de ere lægte, dræbes de af Simeon og Levi, 18-31.

OG Dina, Leas Datter, som hun havde født Jakob, gik ud for at se paa Landets Døtre. 30, 21.

2. Og Sikem, Søn af Landets Fyrste, Heviten Hemor, saa hende; og han tog hende og laa hos hende og krænkede hende.

3. Og hans Hjerter hang ved Dina, Jakobs Datter, og han elskede Pigen og talte kjærlig til Pigen.

4. Og Sikem sagde til Hemor, sin Fader: Tag mig denne Pige til Hustru!

5. Og Jakob hørte, at han havde skjændet Dina, hans Datter; og hans Søner vare med hans Kvæg paa Marken, og Jakob taug, indtil de kom.

6. Og Hemor, Sikems Fader, gik ud til Jakob for at tale med ham.

7. Og Jakobs Søner kom fra Marken, da de hørte det; og Mændene græmmede sig og bleve saare vrede; thi han* havde øvet en Skjændighed mod Israel ved at ligge hos Jakobs Datter, og Saadant burde ikke ske.

*Sikem. 5 Mos. 22, 21.

8. Da talte Hemor med dem og sagde: Sikems, min Søns, Hjerter hænger ved eders Datter; giver ham dog hende til Hustru,

9. og indgaa Svogerskab med os, giver os eders Døtre og tager eder vore Døtre!

10. Og I skulle bo hos os, og Landet skal staa saabent for eder; bor og drager omkring og erhverver eder Eiendom i det!

11. Og Sikem sagde til hendes Fader og til hendes Brødre: Lad mig finde Naade for eders Øine, og jeg vil give, hvad I sige til mig.

12. Paalægger mig kun en saare stor Morgengave og Skjenk, og jeg vil give den, saaledes som I sige til mig, men giver mig Pigen til Hustru!

13. Da svarede Jakobs Søner Sikem og Hemor, hans Fader, med Svig og lagde Rænker mod dem, fordi han havde skjændet Dina, deres Søster.

14. Og de sagde til dem: Vi kunne ikke gjøre det, at give vor Søster til en Mand, som har Forhud; thi det er os en Forsmædelse.

15. Kun paa det Vilkaar ville vi være eder til Vilje, at I blive som vi, idet alt Mandkjøn hos eder lader sig omskjære.

16. Da ville vi give eder vore Døtre og tage os eders Døtre og bo hos eder, og vi ville blive til eet Folk.

17. Men dersom I ikke ville høre os og lade eder omskjære, da ville vi tage vor Datter og drage bort.

18. Og deres Ord behagede Hemor og Sikem, Hemors Søn.

19. Og den unge Mand tøvede ikke med at gjøre dette, thi han havde Behag i Jakobs Datter, og han var særet fremfor Alle i sin Faders Hus.

20. Saa kom Hemor og Sikem, hans Søn; til sin Stads Port, og de talte til Mændene i sin Stad og sagde:

21. Disse Mænd ere fredelige mod os og ville bo i Landet og drage omkring i det, og se, Landet er vidt nok for dem; vi ville tage os deres Døtre til Hustruer og give dem vore Døtre.

22. Dog, kun paa det Vilkaar ville Mændene være os til Vilje i at bo hos os og blive til eet Folk med os, at alt Mandkjøn iblandt os lader sig omskjære, ligesom de ere omskaarne.

23. Deres Kvæg og deres Gods og alle deres Lastdyr, blive de ikke vore, naar vi kun ere dem til Vilje, saa de bo hos os?

24. Og de løde Hemor og Sikem, hans Søn, alle de, som gik ud af hans Stads Port; og alt Mandkjøn, Alle, som gik ud af hans Stads Port, bleve omskaarne.

25. Og det skede paa den tredje Dag, da de havde Smerter, da toge Jakobs to Søner, Simeon og Levi, Dinas Brødre, hver sit Sverd, og de kom over den trygge Stad og sloge alt Mandkjøn ihjel. 49, 5, 6.

26. Og de sloge Hemor og Sikem, hans Søn, ihjel med Sverdet Eg og toge Dina ud af Sikems Hus og gik ud.

27. Jakobs Søner kom over de Ihjelslagne og plyndrede Staden, fordi man havde skjændet deres Søster.

28. Deres smaa Kvæg og deres store Kvæg og deres Asener, baade

hvad der var i Staden, og hvad der var paa Marken, toge de,

20. og alt deres Gods og alle deres Børn og deres Kvinder bortførte og røvede de tilligemed alt det, som var i Husene.

30. Da sagde Jakob til Simeon og til Levi: I have voldt mig Kummer, idet I have bragt mig i Vanrygte hos Landets Indbyggere, hos Kananiterne og Ferisiterne; og jeg er jo dog kun en liden Hob, og de ville samle sig imod mig og slaas mig ihjel, og jeg vil blive ødelagt, jeg og mit Hus.

31. Men de sagde: Skulde man da handle med vor Søster, som med en Skjæge?

35. KAPITEL.

Jakob bygger et Alter i Betel, hvor Gud atter aabenbarer sig for ham, 1-15. Rachel føder Benjamin og der, 16-21. Ruben har Omgang med Bilha, sin Faders Medhustru. Jakobs tolv Sønnen opregnes; han kommer til sin Fader i Hebron; Isak dør, 22-29.

OG Gud sagde til Jakob: Gjør dig rede, drag op til Betel og bliv der, og byg der et Alter for den Gud, som aabenbarede sig for dig, da du flygtede for Esaus, din Broders, Aasyn!

2. Da sagde Jakob til sit Hus og til alle dem, som vare med ham: Skaffer de fremmede Guder bort, som ere iblandt eder, og renser eder og skifter eders Klæder,

Jos. 24, 23. 1 Sam. 7, 3.

3. og lader os gjøre os rede og drage op til Betel, og jeg vil der bygge et Alter for den Gud, som bøn- hørte mig paa min Nøds Dag og var med mig paa den Vej, jeg vandrede.

28, 20.

4. Saa gave de Jakob alle de fremmede Guder, som de havde i sine Hænder, og Ringene, som vare i deres Øren; og Jakob grøv dem ned under Terebinten, som var ved Sikem.

31, 19.

5. Og de brøde op, og en Rædsel fra Gud var over Stæderne rundt omkring dem, saa de ikke forfulgte Jakobs Sønnen.

3 Krøn. 14, 14; 17, 10.

6. Og Jakob kom til Lus, som er i Kana'ans Land, det er Betel, han og alt det Folk, som var med ham.

28, 19.

7. Og han byggede der et Alter og kaldte Stedet El-Betel*; thi der havde Gud aabenbæret sig for ham, da han flygtede for sin Broder.

*d. e. Betels Gud. 31, 13.

8. Og Debora, Rebekkas Amme, døde, og hun blev begravet nedenfor Betel under Egen; og han kaldte dens Navn Graads-Egen.

24, 59.

9. Og Gud aabenbarede sig atter for Jakob, da han kom fra Mesopotamien, og han velsignede ham.

28, 12 fg.

10. Og Gud sagde til ham: Dit Navn er Jakob; dit Navn skal her- efter ikke kaldes Jakob, men Israel skal være dit Navn. Og han kaldte hans Navn Israel.

32, 28. 1 Kong. 18, 31.

11. Og Gud sagde til ham: Jek er Gud, den Almægtige; vær frugtbar og former dig! Et Folk, ja en Skare af Folk skal komme af dig, og Konger skulle udgaa af dine Lænder.

48, 4.

12. Og det Land, jeg har givet Abraham og Isak, det vil jeg give dig; og din Afkom efter dig vil jeg give Landet.

13. Og Gud for op fra ham paa det Sted, hvor han havde talt med ham.

14. Da satte Jakob en Mindestøtte paa det Sted, hvor han havde talt med ham, en Mindestøtte af Sten; og han øste Drikoffer paa den og gjød Olje over den.

28, 18.

15. Og Jakob kaldte det Steds Navn, hvor Gud havde talt med ham, Betel.

28, 19.

16. Og de brøde op fra Betel, og da der endnu var et Stykke Vej til Efrat, fødte Rachel, og hun havde en haard Fødsel.

17. Og under hendes haarde Fødsel sagde Jordemoderen til hende: Frygt ikke; thi ogsaa her har du en Søn.

18. Men idet hendes Sjel for ud, thi hun døde, kaldte hun hans Navn Benoni*; men hans Fader kaldte ham Benjamin**.

*min Jammers Søn. **Lykkens Søn.

19. Saa døde da Rachel, og hun blev begravet paa Veien til Efrat, det er Bethlehem.

48, 7.

20. Og Jakob satte en Mindesten over hendes Grav: det er Mindestenen paa Rachels Grav indtil den Dag idag.

21. Og Israel brød op og opslog sit Telt bortenfor Migdal-Eder*.

*Hjordens Taarn.

22. Og det skede, medens Israel boede i dette Land, at Ruben gik hen og laa hos Bilha, sin Faders Medhustru; og Israel hørte det. Og Jakob havde tolv Sønnen.

49, 4. 1 Krøn. 5, 1. 3 Mos. 18, 8.

23. Leas Sønnen vare: Jakobs Før-

stefødte Ruben og Simeon og Levi og Juda og Isaakar og Sebulon.

29, 32 fg. 30, 18 fg.

24. Rachels Sønner vare: Josef og Benjamin.

30, 23, 24; 35, 16 fg.

25. Og Bilhas, Rachels Trælkvindedes, Sønner vare: Dan og Naftali.

30, 5 fg.

26. Og Silpas, Leas Trælkvindedes, Sønner vare: Gad og Aser. Disse vare Jakobs Sønner, som bleve fødte ham i Mesopotamien.

30, 9 fg.

27. Og Jakob kom til Isak, sin Fader, til Mamre ved Kirjat-Arba, det er Hebron, hvor Abraham og Isak boede som Fremmede.

14, 13.

28. Og Isaks Dage bleve hundrede og otteti Aar.

29. Og Isak opgav Aanden og døde og samlede til sine Folk, gammel og møt af Dage; og Esau og Jakob, hans Sønner, begrove ham.

36. KAPITEL.

Esau drager med sine Hustruer, Børn og alt sit Gods til Se'irs Bjerg. 1-8. Esaus Aftom og Edomiternes Stammefyrster opregnes, 9-19, ligeledes Horiten Se'irs Aftom, som tidligere boede i Landet, 20-30. Kongerne i Edom til Moses's Tid og Stammefyrsterne efter sine Boltger opregnes, 31-43. Jakob bor i Kana'an, K. 37, 1.

DETTE er Esaus, det er Edoms, Slægt.

25, 30.

2. Esau tog sig Hustruer af Kana'ans Døtre: Ada, Hetiten Elons Datter, og Oholibama, Anas Datter, Heviten Zibeons Sønnedatter,

3. og Basmat, Ismaels Datter, Nebajots Søster.

4. Og Ada fødte Esau Elifas, og Basmat fødte Re'uel,

5. og Oholibama fødte Je'us og Jalam og Korah; disse vare Esaus Sønner, som bleve fødte ham i Kana'ans Land.

6. Og Esau tog sine Hustruer og sine Sønner og sine Døtre og alle sit Huses Folk og sit Kvæg og alle sine Lastdyr og alt sit Gods, som han havde erhvervet i Kana'ans Land, og drog til et andet Land for Jakobs, sin Broders, Skyld.

7. Thi deres Eiendom var for stor til, at de kunde bo sammen, og det Land, hvori de boede som Fremmede, kunde ikke bære dem for deres Kvægs Skyld.

13, 6.

8. Saa boede Esau paa Se'irs Bjerg; Esau, det er Edom.

Jos. 24, 4.

9. Og dette er Esaus, Edomiternes Faders, Slægt paa Se'irs Bjerg.

1 Krøn. 1, 25 fg.

10. Dette er Navnene paa Esaus Sønner: Elifas, Søn af Ada, Esaus Hustru, Re'uel, Søn af Basmat, Esaus Hustru.

11. Og Elifas's Sønner vare Teman, Omar, Zefo og Gatam og Kenas.

12. Og Timna var Elifas's, Esaus Søns, Medhustru, og hun fødte Elifas Amalek. Disse vare Adas, Esaus Hustrues, Sønner.

13. Og disse vare Re'uels Sønner: Nahat og Serah, Samma og Missa; disse vare Basmat's, Esaus Hustrues, Sønner.

14. Og disse vare Sønner af Oholibama, Anas Datter, Zibeons Sønnedatter, Esaus Hustru: hun fødte Esau Je'us og Jalam og Korah.

V. 2.

15. Disse vare Stammefyrsterne for Esaus Børn: Elifas's, Esaus Førstefødtes, Sønner vare Stammefyrsten Teman, Stammefyrsten Omar, Stammefyrsten Zefo, Stammefyrsten Kenas,

16. Stammefyrsten Korah, Stammefyrsten Gatam, Stammefyrsten Amalek; disse vare de Stammefyrster, som nedstammede fra Elifas i Landet Edom. Disse vare Adas Sønner.

17. Og disse vare Re'uels, Esaus Søns, Sønner: Stammefyrsten Nahat, Stammefyrsten Serah, Stammefyrsten Samma, Stammefyrsten Missa; disse vare de Stammefyrster, som nedstammede fra Re'uel i Landet Edom. Disse vare Basmat's, Esaus Hustrues, Sønner.

18. Og disse vare Oholibamas, Esaus Hustrues, Sønner: Stammefyrsten Je'us, Stammefyrsten Jalam, Stammefyrsten Korah; disse vare de Stammefyrster, som nedstammede fra Oholibama, Anas Datter, Esaus Hustru.

19. Disse vare Esaus Sønner, og disse deres Stammefyrster. Dette er Edom.

20. Disse vare Horiten Se'irs Sønner, som boede i Landet: Lotan og Sobal og Zibeon og Ana

1 Krøn. 1, 38 fg.

21. og Dison og Ezer og Disan; disse vare Horiternes Stammefyrster, Se'irs Sønner i Landet Edom.

22. Og Lotans Sønner vare Hori og Hemam, og Lotans Søster var Timna.

23. Og disse vare Sobals Sønner:

Alvan og Manahat og Ebal, Sefo og Onam.

24. Og disse vare Zibeons Sønner: Aja og Ana; det var den Ana, som fandt de varme Kilder i Ørkenen, da han vogtede Zibeons, sin Faders, Asener.

25. Og disse vare Anas Børn: Dison og Oholibama, Anas Datter.

26. Og disse vare Disons Sønner: Hemdan og Esban og Jitran og Keran.

27. Disse vare Ezers Sønner: Bilhan og Sa'avan og Akan.

28. Disse vare Disans Sønner: Uz og Aran.

29. Disse vare Horiternes Stammefyrster: Stammefyrsten Lotan, Stammefyrsten Sobal, Stammefyrsten Zibeon, Stammefyrsten Ana,

30. Stammefyrsten Dison, Stammefyrsten Ezer, Stammefyrsten Disan; disse vare Horiternes Stammefyrster, nemlig deres Stammefyrster i Landet Se'ir.

31. Og disse vare de Konger, som regjerede i Landet Edom, førend de regjerede nogen Konge over Israels Børn: 1 Krøn. 1, 43 fg.

32. Bela, Beors Søn, var Konge i Edom, og hans Stads Navn var Dinhaba.

33. Og Bela døde, og Jobab, Se-rah's Søn, fra Bozra blev Konge i hans Sted.

34. Og Jobab døde, og Husam fra Temaniternes Land blev Konge i hans Sted.

35. Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted, han, som slog Midjaniterne paa Moabs Mark; og hans Stads Navn var Avit.

36. Og Hadad døde, og Samla fra Masreka blev Konge i hans Sted.

37. Og Samla døde, og Saul fra Rehobot ved Floden blev Konge i hans Sted.

38. Og Saul døde, og Ba'al-Hanan, Akbors Søn, blev Konge i hans Sted.

39. Og Ba'al-Hanan, Akbors Søn, døde, og Hadar blev Konge i hans Sted, og hans Stads Navn var Pa'u, og hans Hustrues Navn var Meheta-bel, en Datter af Matred, Mesahabs Datter.

40. Og dette er Navnene paa Esaus Stammefyrster efter deres Slægter, efter deres Boliger, med deres Navne: Stammefyrsten Timna, Stammefyrsten Alva, Stammefyrsten Jetet,

41. Stammefyrsten Oholibama,

Stammefyrsten Ela, Stammefyrsten Pinon,

42. Stammefyrsten Kenas, Stammefyrsten Teman, Stammefyrsten Mibzar,

43. Stammefyrsten Magdiel, Stammefyrsten Iram; disse vare Edoms Stammefyrster efter sine Boliger i sit Elendoms-Land. Dette er Esau, Edomiternes Fader.

Kap. 37, 1. Men Jakob boede i det Land, hvori hans Fader havde boet som Fremmed, i Kana'ans Land.

35, 27. Hebr. 11, 9.

37. KAPITEL.

Josef elskes af sin Fader, hades af sine Brødre, drømmer om sin tilkommeude Herlighed, 2-11. Han sendes af sin Fader til sine Brødre; de ville slaa ham ihjel, men da nogle Ismaeliter komme forbi, sælge de ham til disse. 12-28. Jakob sørger over ham og mener, at han er reven ihjel af et vildt Dyr. Han sælges til Potifar i Ægypten, 29-36.

DETTE er Jakobs Slægtshistorie. Josef var sytten Aar gammel og vogtede Kvæget med sine Brødre, da han var ung, med Bilhas og Silpas, hans Faders Hustruers, Sønner; og Josef bragte deres onde Rygte for deres Fader.

3. Og Israel elskede Josef fremfor alle sine Sønner, fordi han var hans Alderdoms Søn; og han havde gjort ham en sid Kjortel.

4. Da hans Brødre saa, at deres Fader elskede ham mere end alle hans Brødre, hadede de ham og kunde ikke tale venlig til ham. Ap. G. 7, 9.

5. Og Josef drømte en Drøm og fortalte sine Brødre den; da hadede de ham endnu mere.

6. Han sagde til dem: Hører dog denne Drøm, som jeg har drømt:

7. Se, vi bandt Kornbaand midt paa Marken, og se, mit Kornbaand reiste sig op og blev ogsaa staaende; og se, eders Kornbaand stode rundt omkring og bøiede sig for mit Kornbaand.

8. Da sagde hans Brødre til ham: Skulde du regjere over os, og skulde du herske over os? Og de hadede ham endnu mere for hans Drømme og for hans Ord.

9. Og han drømte endnu en anden Drøm og fortalte den til sine Brødre; og han sagde: Se, jeg drømte endnu en Drøm, og se, Solen og Maanen og elleve Stjerner bøiede sig for mig.

10. Og da han fortalte det til sin

Fader og sine Brødre, skjændte hans Fader paa ham og sagde til ham: Hvad er dette for en Drøm, du har drømt? Skal da jeg og din Moder og dine Brødre komme og bøde os for dig til Jorden?

11. Og hans Brødre bare Avind til ham; men hans Fader bevarede Sagen. Luk. 2, 19. 51.

12. Og hans Brødre gik hen for at vogte sin Faders Kvæg i Sikem.

13. Og Israel sagde til Josef: Vogte ikke dine Brødre Kvæget i Sikem? Kom, jeg vil sende dig til dem. Og han sagde til ham: Se, her er jeg.

14. Og han sagde til ham: Gaa og se, om det staar vel til med dine Brødre, og om det staar vel til med Kvæget, og bring mig Svar tilbage! Saa sendte han ham fra Hebrons Dal, og han kom til Sikem.

15. Og en Mand traf ham, idet han vankede om paa Marken, og Manden spurgte ham og sagde: Hvad leder du efter?

16. Og han sagde: Jeg leder efter mine Brødre; sig mig, hvor de vogte Kvæget!

17. Og Manden sagde: De ere dragne herfra; thi jeg hørte dem sige: Lader os gaa til Dotan! Saa gik Josef efter sine Brødre og fandt dem i Dotan.

18. Og de saa ham langt borte, og førend han kom nær til dem, lagde de Raad op imod ham om at dræbe ham. Matth. 26, 4.

19. Og de sagde, den Ene til den Anden: Se, der kommer denne Drømmester!

20. Og nu, kommer og lader os slaa ham ihjel og kaste ham i en af Vandgravene, og vi ville sige: Et vildt Dyr har ædt ham. Saa ville vi se, hvad der bliver af hans Drømme. Matth. 21, 38.

21. Da Ruben hørte dette, friede han ham af deres Hænder, idet han sagde: Lader os ikke slaa ham ihjel!

22. Og Ruben sagde til dem: Udøser ikke Blod, kaster ham i denne Vandgrav, som er i Ørkenen, men lægger ikke Haand paa ham, — forat han kunde fri ham af deres Haand og føre ham tilbage til hans Fader. 42, 22.

23. Da Josef nu kom til sine Brødre, afførte de Josef hans Kjortel, den side Kjortel, som han havde paa.

24. Og de toge ham og kastede

ham i Vandgraven; men Vandgraven var tom, der var intet Vand i den.

Jer. 38, 6. Sach. 9, 11.

25. Saa satte de sig til at æde; og de opløftede sine Øine og saa, og se, et Reisesølge af Ismaeliter kom fra Gilead maad sine Kameler, som bare Kryderier og Balsom og Ladanum*, og de gik for at bringe det til Ægypten. *et Slags vellugtende Gummi.

26. Da sagde Juda til sine Brødre: Hvad gavner det, at vi slaa vor Broder ihjel og døge hans Blod?

27. Kommer og lader os sælge ham til Ismaeliterne, men lader os ikke lægge Haand paa ham, thi han er vor Broder, vort Kjød. Og hans Brødre lode ham.

28. Og da de midjanitiske Kjøbmænd kom forbi, drog de Josef op af Vandgraven, og de solgte Josef til Ismaeliterne for tyve Sekel Sølv; og disse førte Josef til Ægypten. 39, 1.

Ps. 105, 17. Ap. G. 7, 9.

29. Og Ruben kom tilbage til Vandgraven, og se, Josef var ikke i Vandgraven; da sønderrev han sine Klæder. 44, 13. Jos. 7, 6.

1 Kong. 21, 27. Job 1, 20. Es. 37, 1.

30. Og han gik tilbage til sine Brødre og sagde: Drengen er ikke der, og jeg, hvor skal jeg gaa hen?

31. Da toge de Josefs Kjortel og slagtede en Gjedebuk og dyppede Kjortelen i Blodet.

32. Og de sendte den side Kjortel og lode den bringe til sin Fader og sagde: Denne have vi fundet; kjend dog, om det er din Søns Kjortel, eller ikke!

33. Og han kjendte den og sagde: Det er min Søns Kjortel, et vildt Dyr har ædt ham; Josef er visselig reven ihjel!

34. Og Jakob sønderrev sine Klæder og lagde Sæk om sine Lænder og sørgede over sin Søn i mange Dage.

35. Og alle hans Sønner og alle hans Døtre stode op for at trøste ham; men han vilde ikke lade sig trøste, men sagde: Jeg skal med Sorg fare ned til min Søn i Dødsriget. Og hans Fader græd over ham.

36. Men Midjaniterne solgte ham til Ægypten, til Potifar, Faraos Hofembedsmand, Øversten for Livvagten.

38. KAPITEL.

Juda tager sig en Hustru, som føder ham tre Sønner. Den ældste faar en Hustru ved Navn Tamar; Herren tager ham af-

dage, fordi han er ond. Den anden ægter Tamar, efter, hvad der er ondt for Herren, og der ligesaa, 1-10. Juda lover Tamar sin yngste Søn, men holder ikke sit Ord; han ligger hos hende, vidende om, at hun er hans Svigerdatter, og avler med hende Perez og Serah, 11-30.

OG det skede paa denne Tid, at Juda drog ned fra sine Brødre, og han tog ind til en adullamitisk Mand, hvis Navn var Hira.

2. Og der saa Juda en kanaanitisk Mands Datter, og hans Navn var Sua; og han tog hende og gik ind til hende.

3. Og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Er. 44, 12.

4. Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Onan.

5. Og hun fødte fremdeles en Søn, og hun kaldte hans Navn Sela; og han* var i Kesib, da hun fødte ham. *Juda.

6. Og Juda tog en Hustru til Er, sin Førstefødte, og hendes Navn var Tamar.

7. Men Er, Judas Førstefødte, var ond for Herrens Øine, og Herren tog ham afdage.

8. Da sagde Juda til Onan: Gaa ind til din Broders Hustru og tag hende tilægte i din Broders Sted og opreis din Broder Afkom!

5 Mos. 25, 5, 6.
9. Men Onan vidste, at denne Afkom ikke skulde bære ham til; naar han derfor gik ind til sin Broders Hustru, spildte han Sæden paa Jorden for ikke at give sin Broder Afkom.

10. Og det var ondt i Herrens Øine, hvad han gjorde, og han tog ogsaa ham afdage.

11. Da sagde Juda til Tamar, sin Sønnekone: Bo som Enke i din Faders Hus, indtil Sela, min Søn, bliver stor! Thi han tænkte: Ellers vil ogsaa denne dø, som hans Brødre. Saa gik Tamar hen og boede i sin Faders Hus.

12. Da nu en længere Tid var forløben, døde Suas Datter, Judas Hustru, og efterat Juda var bleven trøstet, gik han op til Timna til dem, som klippede hans Faar, han og hans Ven, Adullamiten Hira.

13. Og det blev Tamar tilkjendegivet og sagt: Se, din Svigerfader gaar op til Timna for at klippe sine Faar.

14. Da lagde hun sine Enkekledet af sig og tildækkede sig med et Slør

og indhyllede sig og satte sig ved Indgangen til Ena'im, som er ved Veien til Timna; thi hun saa, at Sela var bleven stor, udenat hun var given ham til Hustru.

15. Da Juda saa hende, tænkte han, at hun var en Skjøge; thi hun havde tildækket sit Ansigt. Ordsp. 7, 12.

16. Og han boede af til hende paa Veien og sagde: Kom, lad mig gaa ind til dig! Thi han videte ikke, at hun var hans Sønnekone. Og hun sagde: Hvad vil du give mig for at gaa ind til mig? 3 Mos. 18, 16; 20, 12.

17. Og han sagde: Jeg vil sende et Gjedekid af Smaakvæget. Og hun sagde: Ja, dersom du vil give mig et Pant, indtil du sender mig det.

18. Og han sagde: Hvad for et Pant skal jeg give dig? Og hun sagde: Dit Signet og din Snor og din Stav, som du har i din Haand. Saa gav han hende det og gik ind til hende, og hun blev frugtsommelig ved ham.

19. Da stod hun op og gik, og hun lagde sit Slør af sig og iførte sig sine Enkekledet.

20. Og Juda sendte Gjedekiddet ved sin Ven Adullamiten for at faa Pantet igjen af Kvindens Haand; men han fandt hende ikke.

21. Og han spurgte Folkene paa hendes Sted og sagde: Hvor er Skjøgen, hun i Ena'im, ved Veien? Men de sagde: Der har ikke været nogen Skjøge her.

22. Og han kom tilbage til Juda og sagde: Jeg fandt hende ikke, og tilmed sagde Folkene der paa Stedet: Der har ikke været nogen Skjøge her.

23. Da sagde Juda: Lad hende beholde det, forat vi ikke skulle blive beskjemmede! Se, jeg har sendt dette Gjedekid, og du har ikke fundet hende.

24. Men det skede omtrent tre Maaneder derefter, da blev det fortalt Juda: Tamar, din Sønnekone, har bedrevet Hor, og se, hun er ogsaa bleven frugtsommelig i Hor. Og Juda sagde: Fører hende ud, forat hun maa blive brændt!

25. Men da hun blev ført ud, sendte hun Bud til sin Svigerfader og lod sige: Ved den Mand, hvem disse Ting tilhøre, er jeg bleven frugtsommelig. Og hun sagde: Kjend dog, hvem dette Signet og disse Snorer og denne Stav tilhøre!

26. Og Juda kjendte dem og sagde: Hun er retfærdigere end jeg, thi jeg

har jo ikke givet hende til min Søn Sela. Og han havde ikke siden Omgang med hende.

27. Og paa den Tid, hun skulde føde, se, da var der Tvillinger i hendes Liv. 1 Krøn. 2, 4. Matth. 1, 3.

28. Og da hun fødte, stak En en Haand frem; da tog Jordemoderen den og bandt en rød Traad om hans Haand og sagde: Denne kom først ud.

29. Men det skede, som han drog sin Haand tilbage, se, da kom hans Broder ud; og hun sagde: Hvor du har brudt dig frem! Og man kaldte hans Navn Perez*. *Brud.

30. Og siden kom hans Broder ud, som havde den røde Traad om sin Haand; og man kaldte hans Navn Serah*. *Opgang.

39. KAPITEL.

Josef tjener hos Potifar; Herren er med ham, saa Potifar sætter ham over hele sit Hus, 1-6. Hans Hustru frister Josef til Uugt, men kan ikke overtale ham og anklager ham derfor falskeligt for sin Mand, 7-18. Denne kaster ham i Fængsel, men Herren er ogsaa her med ham, 19-23.

OG Josef blev ført ned til Ægypten; og Potifar, Faraos Hofembedsmand, Øversten for Livvagten, en ægyptisk Mand, kjøbte ham af Ismaeliterne, som havde bragt ham derhen. 37, 28. Ps. 106, 17.

2. Og Herren var med Josef, saa han blev en Mand, for hvem Alt lykkedes; og han var i sin Herres, Ægypterens, Hus. Ap. G. 7, 9.

3. Da hans Herre saa, at Herren var med ham, og at Herren lod Alt, hvad han gjorde, lykkedes i hans Haand, 21, 22.

4. fandt Josef Naade for hans Øine og blev hans Tjener; og han satte ham over sit Hus, og Alt, hvad han havde, gav han i hans Haand.

5. Og det skede fra den Tid, han havde sat ham over sit Hus og over Alt, hvad han havde, da velsignede Herren Ægypterens Hus for Josefs Skyld, og Herrens Velsignelse var over Alt, hvad han havde, i Huset og paa Marken. 30, 27.

6. Og han overlod Alt, hvad han havde, i Josefs Haand, og han saa ikke til med ham i Noget, uden med den Mad, han selv sad. Og Josef var vakker af Skabning og vakker af Udseende.

7. Og det skede derefter, at hans

Herres Hustru kastede sine Øine paa Josef og sagde: Lig hos mig!

8. Men han vægrede sig og sagde til sin Herres Hustru: Se, min Herre ser ikke til med mig i Noget, som er i Huset, og Alt, hvad han eier, har han givet i min Haand;

9. han er ikke større i dette Hus end jeg, og han har ikke forment mig Noget uden dig, efterdi du er hans Hustru. Hvorledes skulde jeg da gjøre denne store Ondskab og synde mod Gud?

10. Og da hun nu Dag efter Dag talte til Josef; og han ikke fødte hende i at ligge hos hende og være sammen med hende,

11. og det saa skede en Dag, at han gik ind i Huset for at gjøre sin Gjerning, medens Ingen af Husets Folk var der i Huset,

12. da greb hun ham fat i hans Klædebon og sagde: Lig hos mig! Men han efterlod sit Klædebon i hendes Haand og flyede udenfor.

13. Og da hun saa, at han havde efterladt sit Klædebon i hendes Haand og var flygtet udenfor,

14. saa raabte hun paa sit Huses Folk og sagde til dem: Se, han har ført en hebraisk Mand til os for at paaføre os Skam; han kom ind til mig for at ligge hos mig, men jeg raabte med høj Røst,

15. og da han hørte, at jeg opløftede min Røst og raabte, efterlod han sit Klædebon hos mig og flyede udenfor.

16. Og hun lod hans Klædebon ligge hos sig, indtil hans Herre kom hjem.

17. Da talte hun til ham de samme Ord og sagde: Den hebraiske Træl, som du har ført til os, kom ind til mig for at paaføre mig Skam;

18. men da jeg opløftede min Røst og raabte, efterlod han sit Klædebon hos mig og flyede udenfor.

19. Og det skede, da hans Herre hørte sin Hustrues Ord, som hun talte til ham, sigende: Saaledes har din Træl gjort mod mig, da optændtes hans Vrede.

20. Og Josefs Herre tog ham og satte ham i Fængslet, det Sted, hvor Kongens Fanger holdtes fængslede; og han var der i Fængslet. Ps. 106, 18.

21. Men Herren var med Josef og tilvendte ham Miskundhed og gav ham Yndest hos Fængslets Forstander. Ap. G. 7, 9.

22. Og Fængslets Forstander gav alle Fangerne, som vare i Fængslet, i Josefs Haand; og alt det, som skulde gjøres der, det gjorde han.

23. Fængslets Forstander saa ikke efter Nogetsomhelst, som han havde under Hænder, fordi Herren var med ham; og hvad han gjorde, gav Herren Lykke til. Ps. 1, 3.

40. KAPITEL.

Faraos Mundskjenk og hans Bager kastes i Fængsel, Josef tjener dem, 1-4. De drømme hver sin Drøm; Josef udlægger deres Drømme, og beder Mundskjenken om, at han vil tænke paa ham, naar han atter kommer i sit Embede, 5-19. Deres Drømme opfyldes; Mundskjenken glemmer Josef, 20-23.

OG det skede derefter, at Ægyptens Konges Mundskjenk og hans Bager forsyndede sig mod sin Herre, Ægyptens Konge.

2. Og Farao blev vred paa to af sine Hofembedsmænd, paa den øverste Mundskjenk og den øverste Bager.

3. Og han satte dem i Forvaring i Huset hos Øversten for Livvagten, i Fængslet, det Sted, hvor Josef var fange. 39, 20.

4. Og Øversten for Livvagten satte Josef til at være hos dem, og han tjente dem; og de vare i nogen Tid i Forvaring.

5. Og de drømte begge en Drøm, hver sin Drøm i een Nat, hver en Drøm med sin Udtydning, Mundskjenken og Bageren hos Kongen i Ægypten, som sade fangne i Fængslet.

6. Og Josef kom til dem om Morgenen, og han saa dem, og se, de vare nedslagne.

7. Og han spurgte Faraos Hofembedsmænd, som vare med ham i Forvaring i hans Herres Hus, og sagde: Hvi se i saa ilde tilmode ud idag?

8. Og de sagde til ham: Vi have drømt en Drøm, og der er Ingen, som kan udtyde den. Da sagde Josef til dem: Høre ikke Udtydninger Gud til? Fortæller mig Drømmene! 41, 16.

9. Da fortalte den øverste Mundskjenk Josef sin Drøm og sagde til ham: Se, i min Drøm stod der en Vinstok for mig;

10. og paa Vinstokken var der tre Ranker, og den sprang ud, og dens Blomst kom frem, og dens Klaser modnedes til Drøer.

11. Og Faraos Bæger var i min Haand, og jeg tog Druerne og kry-

stede dem ud i Faraos Bæger, og jeg gav Bægeret i Faraos Haand.

12. Da sagde Josef til ham: Dette er Udtydningen derpaa: De tre Ranker ere tre Dage.

13. Om tre Dage skal Farao opløfte dit Hoved og sætte dig paa din Plads igen, og du skal give Faraos Bæger i hans Haand som tilforn, da du var hans Mundskjenk.

14. Men kom mig i Hu, naar det gaar dig vel, og gjør Miskundhed imod mig, saa du taler om mig for Farao og skaffer mig ud af dette Hus!

15. Thi jeg er stjaalen fra Hebræernes Land og har heller ikke her gjort Noget, hvorfor de have sat mig i Fængslet. 37, 28.

16. Da den øverste Bager saa, at han havde givet en god Udtydning, sagde han til Josef: Ogsaa jeg saa i min Drøm, og se, der var tre Kurve med hvidt Bagværk paa mit Hoved.

17. Og i den øverste Kurv var der af alslags Mad for Farao, Bagværk nemlig, og Fuglene aade det op af Kurven paa mit Hoved.

18. Da svarede Josef og sagde: Dette er Udtydningen derpaa: De tre Kurve ere tre Dage.

19. Om tre Dage skal Farao tage dit Hoved af dig og hænge dig paa et Træ, og Fuglene skulle aade dit Kjød af dig.

20. Og det skede paa den tredje Dag, Faraos Fødselsdag, da gjorde han et Gjestebud for alle sine Tjenere; og han opløftede den øverste Mundskjenks Hoved og den øverste Bagers Hoved iblandt sine Tjenere.

21. Og han satte den øverste Mundskjenk i hans Mundskjenk-Embede igen, og han gav Bageret i Faraos Haand,

22. men den øverste Bager lod han hænge, saaledes som Josef havde udtydet Drømmene for dem.

23. Men den øverste Mundskjenk kom ikke Josef i Hu, men glemte ham.

41. KAPITEL.

To Aar derefter har Farao to Drømme, som Ingen kan udlægge, 1-8. Mundskjenken kommer Josefi i Hu; denne hentes til Farao, udlægger hans Drømme om syv gode og syv ufrugtbare Aar og giver ham Raad om, hvad han skal gjøre, 9-36. Farao sætter Josef til Herre over Ægypten; Josef samler Korn i de gode Aar, han faar en Ilustru og avler to Søønner, 37-52. Hungeren kommer over Ægypten og alle omkringliggende Lande; de søge Hjælp hos Josef, 53-57.

OG det skede, da to Aar vare omme, drømte Faraos, og se, han stod ved Floden*.

*Nilfloden.

2. Og se, der opsteg af Floden syv Kjør, vakre af Udseende og fede paa Kjød, og de græssede i Flodgræsset.

3. Og se, der opsteg efter disse syv andre Kjør af Floden, stygge af Udseende og magre paa Kjød, og de stode hos de andre Kjør paa Bredden af Floden.

4. Og de Kjør, der vare stygge af Udseende og magre paa Kjød, opaade de syv Kjør, som vare vakre af Udseende og fede. Da vaagnede Faraos.

5. Og han sov ind og drømte anden Gang, og se, syv Aks, frodige og gode, voksede op paa eet Straa.

6. Og se, syv Aks, tynde og svedne af Østenvind, skjøde op efter dem.

7. Og de tynde Aks opslugte de syv frodige og fulde Aks. Da vaagnede Faraos, og se, det var en Drøm.

8. Og om Morgenen var hans Sind uroligt, og han sendte Bud og lod kalde alle Tegnsudlæggere i Ægypten og alle dets Vise; og Faraos fortalte dem sine Drømme; men der var Ingen, som kunde udtalde dem for Faraos.

9. Da talte den øverste Mundskjenk til Faraos og sagde: Jeg bringer idag mine Synder i Erindring.

40, 1 fg.

10. Faraos blev vred paa sine Tjenere og satte mig i Forvaring i Livvagtens Øverstes Hus, mig og den øverste Bager.

11. Da drømte vi en Drøm i een Nat, jeg og han; vi drømte hver sin Drøm med sin Betydning.

12. Og der var hos os en hebraisk ung Mand, Tjener hos Øversten for Livvagten, og vi fortalte ham vore Drømme, og han udtødte os dem; efter Enhvers Drøm udtødte han dem.

13. Og ligesom han udtødte os, saa skede det; jeg blev sat paa min Plads igjen, og han blev hængt.

14. Da sendte Faraos Bud og lod Josef kalde, og de førte ham skyndsomt ud af Fængslet; og han lod sig rage og skiftede Klæder og kom ind til Faraos.

Pa. 105, 20.

15. Da sagde Faraos til Josef: Jeg har drømt en Drøm, og der er Ingen, som kan udtalde den; men jeg har hørt sige om dig, at saasnart du hører en Drøm, kan du udtalde den.

16. Og Josef svarede Faraos og

sagde: Det staar ikke til mig; Gud vil svare til Faraos Vel. 40, 8. Dan. 2, 30.

17. Da talte Faraos til Josef og sagde: I min Drøm, se, da stod jeg paa Bredden af Floden.

18. Og se, af Floden opsteg der syv Kjør, fede paa Kjød og vakre af Skikkelse, og de græssede i Flodgræsset.

19. Og se, syv andre Kjør steg op efter dem, tynde og saare stygge af Skikkelse og magre paa Kjød; jeg har ikke seet saa stygge som dem i hele Ægyptens Land.

20. Og de magre og stygge Kjør opaade de syv første fede Kjør.

21. Og da de vare komne i deres Bug, kjendtes det dog ikke, at de vare komne i deres Bug, og deres Udseende var stygt, ligesom tilforn. Da vaagnede jeg.

22. Og jeg saa i min Drøm, og se: Syv Aks, fulde og gode, voksede op paa eet Straa.

23. Og se, syv Aks, indtørrede, tynde, svedne af Østenvind, skjøde op efter dem.

24. Og de tynde Aks opslugte de syv gode Aks. Og jeg sagde det til Tegnsudlæggerne, men Ingen kunde forklare det for mig.

25. Da sagde Josef til Faraos: Faraos Drøm er een; hvad Gud vil gjøre, har han givet Faraos tilkjende.

26. De syv gode Kjør ere syv Aar, og de syv gode Aks ere syv Aar; det er een Drøm.

27. Og de syv magre og stygge Kjør, som steg op efter dem, ere syv Aar, og de syv tomme Aks, svedne af Østenvinden, betyde, at der skal komme syv Hungers-Aar.

28. Dette er, hvad jeg sagde til Faraos: Hvad Gud vil gjøre, har han ladet Faraos se.

29. Se, der kommer syv Aar med stor Overflødighed i hele Ægyptens Land.

30. Og der skal komme syv Hungers-Aar efter dem, saa al denne Overflødighed skal blive glemt i Ægyptens Land, og Hungeren skal udtære Landet;

31. og man skal ikke vide af hin Overflødighed i Landet for denne Hunger bagefter, thi den skal blive meget svar.

32. Men at Drømmen gjentoges for Faraos to Gange, det betyder, at Sagen er fast besluttet af Gud, og at Gud vil snarlig gjøre det.

33. Og nu udse Faraos sig en for-

standig og viis Mand og sætte ham over Ægyptens Land!

34. Dette skal Farao gjøre og beskikke Opsynsmænd over Landet og tage den femte Del af Afgrøden i Ægyptens Land i de syv Overflødigheds Aar.

35. Og de skulle samle al Føden i disse kommende gode Aar og opdynde Korn under Faraos Haand til Føde i Stæderne og forvare det.

36. Og Føden skal være til et Oplag for Landet for de syv Hungers-Aar, som skulle komme over Ægyptens Land, saa Landet ikke skal sødelægges af Hungeren.

37. Og denne Tale behågede Farao og alle hans Tjenere.

38. Og Farao sagde til sine Tjenere: Mon der findes Nogen som denne en Mand, i hvem Guds Aander?

39. Og Farao sagde til Josef: Efterdi Gud har ladet dig vide alt dette, saa er der Ingen saa forstandig og viis, som du.

40. Du skal være over mit Hus, og efter dit Ord skal alt mit Folk rette sig; alene hvad Tronen angaar, vil jeg være større end du.

45, 8. Ps. 105, 21. Ap. G. 7, 10.

41. Og Farao sagde fremdeles til Josef: Se, jeg sætter dig over hele Ægyptens Land.

Ps. 37, 37.

42. Og Farao tog sin Signetring af sin Haand og satte den paa Josefs Haand og lod ham iføre Klæder af fint Lin og hængte en Guldkjæde om hans Hals.

43. Og han lod ham kjøre paa sin næstbedste Vogn, og de raabte for hans Ansigt: Abrek*! Og han satte ham over hele Ægyptens Land.

*Bæier Knæ! 45, 9.

44. Og Farao sagde fremdeles til Josef: Jeg er Farao, og ude: din Vilje skal ingen Mand løfte sin Haand eller sin Fod i hele Ægyptens Land.

45. Og Farao kaldte Josefs Navn Zofnat-Paneah* og gav ham Asnat, en Datter af Potifera, Prest i On, til Hustru. Og Josef drog ud over Ægyptens Land.

*Verdens Frelser.

46. Og Josef var tretti Aar gammel, da han stod for Faraos, Ægyptens Konges, Ansigt. Og Josef gik ud fra Faraos Ansigt og reiste igjennem hele Ægyptens Land.

47. Og Landet har i de syv Overflødigheds-Aar i Hobetal.

48. Og han samlede al Føden i de syv Aar, som vare i Ægyptens Land,

og lagde Føde i Stæderne; Føden af Staden Mark, som var omkring den, lagde han i den.

49. Saa samlede da Josef Korn som Havets Sand, overmaade meget, indtil han holdt op med at tælle; thi der var ikke Tal derpaa.

50. Og førend Hungerens Aar kom, blev der født Josef to Sønner, som Asnat, Datter af Potifera, Prest i On, fødte ham.

V. 45.

51. Og Josef kaldte den Førstefødtes Navn Manasse*; thi [sagde han] Gud har ladet mig glemme al min Møie og hele min Faders Hus.

*En, som bringer Glemsel.

52. Og den Andens Navn kaldte han Efra'im*; thi [sagde han] Gud har gjort mig frugtbar i min Elenighedens Land.

*dobbelt Frugt.

53. Og de syv Overflødigheds-Aar i Ægyptens Land vare til Ende,

54. og de syv Hungers-Aar begyndte at komme, ligesom Josef havde sagt. Og der var Hunger i alle Landene, men i hele Ægyptens Land var der Brød.

Ps. 105, 16.

55. Og da hele Ægyptens Land led Hunger, raabte Folket til Farao om Brød. Da sagde Farao til alle Ægypterne: Gaar til Josef! Hvad han siger eder, skulle I gjøre.

56. Og da Hungeren var over hele Landet, oplod Josef alle de Steder, hvorder var Korn, og solgte til Ægypterne; thi Hungeren var svar i Ægyptens Land.

57. Og fra alle Landene kom man til Ægypten, til Josef, for at kjøbe Korn; thi Hungeren var svar i alle Landene.

42. KAPITEL.

Josefs ti Brødre komme til ham for at kjøbe Korn, men kjende ham ikke, medens han kjender dem, 1-8. Han beskylder dem for at være Speidere, kaster dem i Fængsel, men lader dem siden drage hjem paa det Vilkaar, at Simeon bliver tilbage, og at de skulle bringe sin yngste Broder med sig til Ægypten; han lader Pengene, som de have givet for Kornet, lægge i deres Sække, 9-28. De komme til Jakob og fortælle ham, hvad der er skeet; Jakob klager over at have mistet Josef og Simeon og vægter sig for at se de Benjamins med dem, 29-33.

DA Jakob saa, at der var Korn i Ægypten, sagde han til sine Sønner: Hvi se I paa hverandre?

2. Og han sagde: Se, jeg har hørt, at der er Korn i Ægypten; drager der-

ned og kjøber til os derfra, saa vi maa leve og ikke dø! Ap. G. 7, 12.

3. Da droge Josefs ti Brødre ned for at kjøbe Korn fra Ægypten.

4. Men Benjamin, Josefs Broder, sendte Jakob ikke med hans Brødre; thi han sagde: Der kunde møde ham en Ulykke.

5. Saa kom Israels Sønner for at kjøbe blandt de Andre, som kom; thi der var Hunger i Kana'ans Land.

6. Og Josef var Magthaver over Landet, han var den, som solgte Korn til alt Folket i Landet; og Josefs Brødre kom og bødte sig for ham med Ansigt til Jorden. ^{41, 40.}

7. Da Josef saa sine Brødre, gjenkjendte han dem, men han gjorde sig fremmed for dem og talte haardt til dem og sagde til dem: Hvorfra komme I? Og de sagde: Fra Kana'ans Land for at kjøbe Føde.

8. Og Josef kjendte sine Brødre, men de kjendte ikke ham.

9. Og Josef kom de Drømme i Hu, som han havde drømt om dem, og sagde til dem: I ere Speidere, I ere komne for at se, hvor Landet er blottet. ^{37, 7, 9.}

10. Og de sagde til ham: Nei, min Herre, men dine Tjenere ere komne for at kjøbe Føde.

11. Vi ere alle een Mand's Sønner; vi ere redelige, dine Tjenere ere ikke Speidere.

12. Men han sagde til dem: Jo, I ere komne for at se, hvor Landet er blottet.

13. Men de sagde: Vi, dine Tjenere, ere tolv Brødre, een Mand's Sønner i Kana'ans Land, og se, den yngste er nu hos vor Fader, men den ene er ikke mere. ^{37, 33.}

14. Og Josef sagde til dem: Det er, som jeg talte til eder, da jeg sagde: I ere Speidere.

15. Derpaa skulle I prøves: Saa- vistsom Farao lever, skulle I ikke komme herfra, uden eders yngste Broder kommer hid.

16. Sender en af eder bort, forat han kan hente eders Broder, men I skulle holdes fangne, og eders Ord skulle prøves, om I fare med Sandhed; thi hvis ikke, ere I, saavitsom Farao lever, Speidere.

17. Og han satte dem allesammen i Forvaring i tre Dage.

18. Men Josef sagde til dem den tredie Dag: Gjører dette, saa skulle I leve! Jeg frygter Gud.

19. Dersom I ere redelige, da blive eders ene Broder som Fange i eders Fængsel, men drager I hen og bringer Korn til Hjælp mod Hungeren i eders Huse,

20. og bringer eders yngste Broder til mig! Saa skulle eders Ord stadfæstes, og I skulle ikke dø. Og de gjorde saaledes.

21. Og de sagde, den Ene til den Anden: Sandelig, vi have Skyld paa os for vor Broder, hvis Sjøleangest vi saa, da han bønfalet os, og vi vilde ikke høre; derfor er denne Nød kommen over os.

22. Og Ruben svarede dem og sagde: Sagde jeg ikke til eder: Synder ikke mod Drengen? Men I hørte ikke; og se, nu kræves ogsaa hans Blod. ^{37, 21, 22.}

23. Men de vidste ikke, at Josef forstod det; thi der var Tolk imellem dem.

24. Og han vendte sig fra dem og græd; og han vendte sig til dem igjen og talte til dem, og han tog Simeon fra dem og lod ham binde for deres Øine.

25. Og Josef befalede, at man skulde fylde deres Sække med Korn og lægge deres Penge igjen i Enhvers Sæk og give dem Reisekost med paa Velen. Og man gjorde saaledes med dem.

26. Og de lagde sit Korn paa sine Asener og droge derfra.

27. Men da en af dem aabnede sin Sæk for at give sit Asen Foder i Herberget, da saa han sine Penge, og se, de laa øverst i hans Sæk.

28. Og han sagde til sine Brødre: Mine Penge ere komne igjen, og se, de ere her i min Sæk. Da bleve de modfaldne og vendte sig forfærdede, den Ene til den Anden, og sagde: Hvad er det, Gud har gjort imod os?

29. Og de kom til Jakob, sin Fader, til Kana'ans Land, og de fortalte ham alt det, som var mødt dem, og sagde:

30. Manden, Landets Herre, talte haardt til os og holdt os for Speidere af Landet.

31. Og vi sagde til ham: Vi ere redelige, vi ere ikke Speidere;

32. vi ere tolv Brødre, vor Faders Sønner, den ene er ikke mere, og den yngste er nu hos vor Fader i Kana'ans Land.

33. Da sagde Manden, Landets Herre, til os: Herpaa vil jeg kjende,

at I ere redelige: Lader eders ene Broder blive hos mig og tager, hvad I trænge mod Hungeren i eders Huse, og gaar

34. og bringer eders yngste Broder til mig, saa jeg kan kjende, at I ikke ere Spedtere, men at I ere redelige! Da vil jeg give eder eders Broder igjen, og I maa drage omkring i Landet.

35. Og da de tømte sine Sække, se, da laa Enhvers Pengepung i hans Sæk; og da de saa sine Pengepunge, de og deres Fader, bleve de bange.

36. Da sagde Jakob, deres Fader, til dem: I gjøre mig barnløs; Josef er ikke mere, og Simeon er ikke mere, og Benjamin ville I tage fra mig; over mig kommer alt dette.

37. Og Ruben sagde til sin Fader: Begge mine Sønner kan du slaa ihjel, hvis jeg ikke bringer ham tilbage til dig; giv ham i min Haand, og jeg vil bringe ham tilbage til dig.

38. Men han sagde: Min Søn skal ikke drage ned med eder; thi hans Broder er død, og han alene er tilbage, og møder der ham nogen Ulykke paa den Vej, som I drage hen ad, saa ville I bringe mine graa Haar med Sorg ned i Dødsriget. 44, 22. 29 fg.

43. KAPITEL.

Den svære Hunger neder Jakob til omsider at samtykke i at lade Benjamin drage ned til Ægypten med sine Brødre; han giver dem en dobbelt Sum Penge med og Gaver til Josef, K. 42, 39; 43, 1-14. Josef modtager dem venligt og lader dem spise hos sig, 15-33.

Kap. 42, 39. Og Hungeren var svar i Landet.

1. Og det skede, da de havde forterret det Korn, de havde hentet fra Ægypten, da sagde deres Fader til dem: Drager atter hen og kjøber os lidt Føde!

2. Men Juda sagde til ham: Manden forsikrede os alvorlig og sagde: I skulle ikke se mit Aasyn, uden eders Broder er med eder. 42, 20.

3. Dersom du vil sende vor Broder med os, ville vi drage ned og købe dig Føde.

4. Men dersom du ikke vil sende ham, ville vi ikke drage ned; thi Manden sagde til os: I skulle ikke se mit Aasyn, uden eders Broder er med eder.

5. Da sagde Israel: Hvi have I gjort lide mod mig ved at fortælle Manden, at I have endnu en Broder?

6. Men de svarede: Manden spurgte nøie om os og om vor Slægt og sagde: Lever eders Fader endnu? Have I nogen Broder? Og vi fortalte ham, eftersom han spurgte; kunde vi vel vide, at han vilde sige: Fører eders Broder ned?

7. Og Juda sagde til Israel, sin Fader: Send Drengen med mig! Saa ville vi gjøre os rede og drage hen, forat vi kunne leve og ikke dø, baade vi og du og vore smaa Børn.

8. Jeg vil gaa i Borgen for ham, af min Haand maa du kræve ham; dersom jeg ikke bringer ham tilbage til dig og stiller ham for dit Ansigt, da vil jeg bære Skyld for dig alle mine Dage;

9. thi dersom vi ikke havde nølet, da havde vi nu to Gauge været her igjen.

10. Og Israel, deres Fader, sagde til dem: Skal det nu saa være, saa gjører dette: Tager af Landets ypperste Frugt i eders Sække og bringer Manden det til Gave, lidt Balsom og lidt Honning, Krydterler og Ladanium, Pistaciennødder og Mandler.

11. og tager andre Penge med eder, og bringer de Penge, som vare komne igjen øverst i eders Sække, tilbage med eder; kansas det er en Feiltagelse.

12. Og tager eders Broder, og gjører eder rede og drager igjen til Manden!

13. Og den almægtige Gud lade eder finde Barmhertighed for Mandens Aasyn, saa han lader eders anden Broder og Benjamin drage med eder; og jeg, — skal jeg være barnløs, saa faar jeg være barnløs!

14. Saa toge Mændene denne Gave, og de toge dobbelte Penge med sig og Benjamin; og de gjorde sig rede og drog ned til Ægypten og fremstillede sig for Josefs Ansigt.

15. Da Josef saa Benjamin med dem, sagde han til den, som var over hans Hus: Før Mændene ind i Huset og slagt Slagtekvæg og tilbered det; thi Mændene skulle spise til Middag med mig.

16. Og Manden gjorde, som Josef sagde, og Manden førte Mændene ind i Josefs Hus.

17. Men Mændene frygtede, fordi de bleve førte ind i Josefs Hus, og de sagde: For de Penges Skyld, som forrige Gang kom tilbage i vore Sække, føres vi herind, forat han

kan velte sig ind paa os og overfalde os og tage os til Trælle tilligemed vore Asener.

18. De gik derfor hen til Manden, som var over Josefs Hus, og talte til ham ved Indgangen til Huset.

19. Og de sagde: Hør mig, min Herre! Vi kom forrige Gang ned for at købe Føde,

20. og det skæde, da vi kom til Herberget og aabnede vore Sække, se, da laa Enhvers Penge øverst i hans Sæk, vore Penge efter sin Vegt, og vi have nu bragt dem med os igjen,

21. og vi have bragt andre Penge ned med os til at købe Føde for; vi vide ikke, hvem der lagde vore Penge i vore Sække.

22. Da sagde han: I kunne være rolige, frygtet ikke! Eders Gud og eders Faders Gud har givet eder en Skat i eders Sække; eders Penge ere komne til mig. Og han førte Simeon ud til dem.

23. Og Manden førte Mændene ind i Josefs Hus og gav dem Vand, og de tvættede sine Fødder, og han gav dem Foder til deres Asener.

24. Og de lagde Gaven tilrette, til Josef kom om Middagen; thi de havde hørt, at de skulde spise der.

25. Og da Josef kom ind i Huset, bragte de ham Gaven, som de havde med sig, ind i Huset og faldt ned for ham til Jorden.

26. Men han spurgte dem, om det gik dem vel, og han sagde: Gaar det eders Fader vel, den Gamle, som I talte om? Lever han endnu?

27. De svarede: Ja! Det gaar din Tjener, vor Fader, vel; han lever endnu. Og de bølede sig og faldt ned for ham.

28. Og da han opløftede sine Øine og saa Benjamin, sin Broder, sin Moders Søn, sagde han: Er dette eders yngste Broder, som I talte om til mig? Og han sagde: Gud være dig naadig, min Søn!

29. Og Josef skyndte sig bort, thi hans Hjerter brændte mod hans Broder, og han søgte et Sted, hvor han kunde græde; og han gik ind i sit Kammer og græd der.

30. Og derpaa tvættede han sit Ansigt og gik ud, og han gjorde sig stærk og sagde: Sætter Maden frem!

31. Og de satte frem for ham særskilt og for dem særskilt, og for Ægypterne, som spiste med ham,

særskilt; Ægypterne kunne nemlig ikke spise med Hebræerne, thi det er en Vederstyggelighed for Ægypterne.

32. Og de sade for hans Ansigt, den førstefødte efter sin Førstefødsel og den yngste efter sin Ungdom, og Mændene saa forundrede paa hverandre.

33. Og man bragte af Maden fra ham til dem, og til Benjamin blev der bragt fem Gange saa meget Mad, som til enhver af de Andre; og de drak og drak sig glade hos ham.

44. KAPITEL.

Josef lader sit Sølvbæger lægge i Benjamins Sæk, og da det findes der, anstiller han sig, som om han vil beholde ham som Træl, 1-13. Juda beder Josef om, at Benjamin maa blive fri, og at han maa blive Træl i Benjamins Sted, 14-34.

Og han befalede den, som var over hans Hus, og sagde: Fyld Mændenes Sække med Føde, saa Meget, som de kunne føre, og læg Enhvers Penge øverst i hans Sæk!

2. Men mit Bæger, Sølvbægeret, skal du lægge øverst i den Yngstes Sæk tilligemed Pengene for hans Korn. Og han gjorde efter Josefs Ord, som han havde talt.

3. Om Morgenen, da det blev lyst, lode de Mændene med deres Asener fare.

4. Da de vare dragne ud af Staden og ikke komne langt, sagde Josef til den, som var over hans Hus: Gjør dig rede, sæt efter Mændene, og naar du naar dem, skal du sige til dem: Hvorfor have I gjengjældt Godt med Ondt?

5. Er det ikke det Bæger, som min Herre drikker af, og som han spaar af? I have gjort ilde i, hvad I have gjort.

6. Og han indhentede dem og talte disse Ord til dem.

7. Da sagde de til ham: Hvi taler min Herre saadanne Ord? Det være langt fra dine Tjenere at gjøre saadan Gjerning!

8. Se, de Penge, som vi fandt øverst i vore Sække, have vi bragt til dig igjen fra Kana'ans Land; hvorledes skulde vi da stjæle Sølv eller Guld af din Herres Hus?

9. Den af dine Tjenere, hos hvem det findes, han skal dø, og dertil viller ogsaa vi være min Herres Trælle.

10. Og han sagde: Ja, lad det

være, som I have sagt! Den, hos hvem det findes, skal være min Træl, men I skulle være frie.

11. Saa skyndte de sig og toge hver sin Sæk ned paa Jorden og aabnede hver sin Sæk.

12. Og han ransagede, og han begyndte hos den Ældste og endte hos den Yngste, og Bøgeret fandtes i Benjamins Sæk.

13. Da sønderrev de sine Klæder og læssede hver paa sit Asen og vendte tilbage til Staden.

14. Og Juda og hans Brødre kom til Josefs Hus, medens han endnu var der, og de faldt til Jorden for hans Aasyn.

15. Da sagde Josef til dem: Hvad er dette for en Gjærning, I have gjort? Vidste I ikke, at en Mand som jeg kan spaa?

16. Og Juda sagde: Hvad skulle vi sige til min Herre? Hvad skulle vi tale, og hvormed skulle vi retfærdiggjøre os? Gud har fundet dine Tjeneres Misgjærning; og vi ere min Herres Trælle, baade vi og den, som Bøgeret er fundet hos.

17. Men han sagde: Det være langt fra mig at gjøre dette! Den Mand, som Bøgeret er fundet hos, han skal være min Træl, men drager I med Fred op til eders Fader!

18. Da gik Juda frem til ham og sagde: Hør mig, min Herre! Lad dog din Tjener tale et Ord for min Herres Øren, og lad ikke din Vrede optændes imod din Tjener; thi du er lige-som Faraos.

19. Min Herre spurgte sine Tjenere og sagde: Have I Fader eller Broder?

20. Da sagde vi til min Herre: Vi have en gammel Fader, og han har en ung Søn, som er født i hans Alderdom; og dennes Broder er død, og han er alene igjen efter sin Moder, og hans Fader elsker ham.

21. Og du sagde til dine Tjenere: Fører ham ned til mig, forat jeg kan se ham med mine egne Øine!

22. Da sagde vi til min Herre: Drengen kan ikke forlade sin Fader; thi forlod han sin Fader, da vilde denne dø.

23. Men du sagde til dine Tjenere: Dersom ikke eders yngste Broder kommer ned med eder, skulle I ikke mere se mit Aasyn.

24. Og detskede, da vi vare komne op til din Tjener, min Fader, da forkyndte vi ham min Herres Ord.

25. Og vor Fader sagde: Drager den igjen og køber lidt Føde!

26. Da sagde vi: Vi kunne ikke drage ned, men dersom vor yngste Broder er med os, da ville vi drage ned; thi vi kunne ikke faa Mandens Aasyn at se, naar vor yngste Broder ikke er med os.

27. Men din Tjener, min Fader, sagde til os: I vide, at min Hustru fødte mig to Sønner,

28. og den ene gik bort fra mig, og jeg sagde: Han er visselig reven ihjel; og jeg har ikke set ham indtil nu.

29. Tage I nu ogsaa denne fra mit Aasyn, og der møder ham nogen Ulykke, da ville I bringe mine graa Haar med Kummer ned i Dødsriget.

30. Og nu, naar jeg kommer til din Tjener, min Fader, og Drengen, til hvis Sjæl hans Sjæl er fast bunden, ikke er med os,

31. saa vil det ske, naar han ser, at Drengen ikke er med, at han dør, og dine Tjenere ville bringe din Tjeners, vor Faders, graa Haar med Sorg ned i Dødsriget.

32. Thi din Tjener gik i Borgen for Drengen hos min Fader og sagde: Dersom jeg ikke bringer ham tilbage til dig, vil jeg bære Skyld for min Fader alle mine Dage.

33. Og nu, lad dog din Tjener blive i Drengens Sted som Træl hos min Herre, men lad Drengen drage op med sine Brødre!

34. Thi hvorledes skulde jeg drage op til min Fader, udenat Drengen var med mig? Jeg kunde ikke se paa den Jammer, som vilde ramme min Fader.

45. KAPITEL.

Josef giver sig tilkjende for sine Brødre, taler venligt til dem og viser dem Guds Forsyn i denne Begivenhed, 1-8. Han sender Bud med dem til deres Fader og indbyder ham til at komme ned til sig med hele sin Familie og alt sit Gods, sender Gaver og Vogne med dem, 9-24. De drage hjem og forkynde Jakob dette glædelige Budskab, 25-28.

Og Josef kunde ikke længer holde sig for alle dem, som stode hos ham, og han raabte: Lader hver Mand gaa ud fra mig! Og ikke en Mand stod hos ham, da Josef gav sig tilkjende for sine Brødre.

1. Og han brast i lydelig Graad, og Ægypterne og Faraos Hus hørte det.

2. Og Josef sagde til sine Brødre:

Jeg er Josef, lever min Fader endnu? Og hans Brødre kunde ikke svare ham, thi de vare forfærdede for ham.

4. Da sagde Josef til sine Brødre: Kjære, kommer hen til mig! Og de gik hen til ham; og han sagde: Jeg er Josef, eders Broder, som I solgte til Ægypten.

5. Men værer nu ikke bekymrede og harmes ikke over, at I solgte mig hid! Thi for at holde eder ilive har Gud sendt mig hid foran eder; 50, 20.

6. thi nu har Hungeren været to Aar i Landet, og endnu er der fem Aar, i hvilke der hverken skal være Pløining eller Høst.

7. Men Gud har sendt mig foran eder for at bevare eder en Rest paa Jorden og for at holde eder ilive — til en stor Redning.

8. Og nu, ikke I have sendt mig hid, men Gud; og han har sat mig til Fader for Farao og til Herre over hele hans Hus og til Hersker i hele Ægyptens Land.

9. Skynder eder og drager op til min Fader og siger til ham: Saa siger din Søn Josef: Gud har sat mig til Herre over hele Ægypten; kom ned til mig, søv ikke!

10. Og du skal bo i Gosens Land og være nær hos mig, du og dine Børn og dine Børnebørn og dit smaa Kvæg og dit store Kvæg og alt det, du har.

11. Og jeg vil forsørge dig der, thi endnu i fem Aar bliver der Hunger, — forat du ikke skal forarmes, du og dit Hus og alle de, som høre dig til.

12. Og se, eders Øine og min Broder Benjamins Øine se, at jeg med egen Mund taler med eder.

13. Og I skulle fortælle min Fader om al min Herlighed i Ægypten og Alt, hvad I have seet; og skynder eder at bringe min Fader herved!

14. Saa faldt han Benjamin, sin Broder, om Halsen og græd, og Benjamin græd ved hans Hals.

15. Og han kyssede alle sine Brødre, og han græd, bøjet over dem; og derefter talte hans Brødre med ham.

16. Og da det rygtedes i Faraos Hus og sagdes: Josefs Brødre ere komne, behagede det Farao og hans Tjenere.

17. Og Farao sagde til Josef: Sig til dine Brødre: Gjører dette: Læsser paa eders Dyr og gaar og drager til Kana'ans Land,

18. og tager eders Fader og eders

Husfolk og kommer til mig, og jeg vil give eder det Bedste i Ægyptens Land, og I skulle sæde af Landets Fedme.

19. Og du har min Befaling: Gjører dette: Tager eder af Ægyptens Land Vogne til eders Børn og til eders Hustruer og fører eders Fader paa dem og kommer,

20. og lader ikke eders Øine se med Bekymring hen til eders Bohave; thi det Bedste i hele Ægyptens Land er eders.

21. Og Israels Sønner gjorde saa; og Josef gav dem Vogne efter Faraos Befaling og gav dem Reisekost paa Veien.

22. Og han gav dem alle hver sin Klædning til Omskifte, men Benjamin gav han tre hundrede Sekel Sølv og fem Klædninger til Omskifte.

23. Og han sendte ligeledes til sin Fader ti Asener, som bare af det Bedste i Ægypten, og ti Aseninder, som bare Korn og Brød og Fødevarer for hans Fader paa Reisen.

24. Og han lod sine Brødre fare, og de reiste; og han sagde til dem: Klives ikke paa Veien!

25. Saa drog de op fra Ægypten og kom til Kana'ans Land, til Jakob, sin Fader.

26. Og de fortalte ham og sagde: Josef lever endnu, og han er Hersker over hele Ægyptens Land. Men hans Hjerte forblev koldt, thi han troede dem ikke.

27. Men da de sagde ham alle Josefs Ord, som han havde talt til dem, og han saa de Vogne, Josef havde sendt til at føre ham paa, da oplivedes Jakobs, deres Faders, Aand.

28. Og Israel sagde: Det er nok; Josef, min Søn, lever endnu; jeg vil drage hen og se ham, førend jeg dør.

46, 30.

46. KAPITTEL.

Jakob reiser til Ægypten med hele sit Hus; Herren aabenbarer sig for ham i Be'er-seba og styrker ham ved at gentage de forhen givne Forjættelser, 1-7. Hele Jakobs Slægt opregnes, 8-27. Josef møder sin Fader og taler til sine Brødre om deres tilkommende Bolig i Gosen, 28-34.

OG Israel brød op med Alt, hvad han havde, og kom til Be'er-seba, og han ofrede Slagtoffer til sin Faders, Isaaks, Gud. Pa. 105, 28.

2. Og Gud sagde til Israel i et Syn om Natten: Jakob, Jakob! og sagde: Se, her er jeg.

3. Og han sagde: Jeg er Gud, din Faders Gud; frygt ikke for at drage ned til Ægypten, thi jeg vil gjøre dig der til et stort Folk. 35, 11.

4. Jeg vil drage ned med dig til Ægypten, og jeg vil visselig ogsaa føre dig op igjen; og Josef skall ikke dine Øine. 50, 1.

5. Og Jakob brød op fra Be'erseba; og Israels Sønner førte Jakob, sin Fader, og sine Børn og sine Hustruer paa de Vogne, som Farao havde sendt til at føre ham paa.

6. Og de toge sit Kvæg og sit Gods, som de havde erhvervet sig i Kana'ans Land, og de kom til Ægypten, Jakob og al hans Afkom med ham;

7. sine Sønner og sine Sønnesønner, sine Døtre og sine Sønnedøtre og al sin Afkom førte han med sig til Ægypten.

8. Og dette er Navnene paa Israels Børn, som kom til Ægypten, Jakob og hans Sønner: Jakobs Førstefødte Ruben, 2 Mos. 6, 14 fg. 4 Mos. 26, 5 fg. 1 Krøn. K. 2-3.

9. og Rubens Sønner: Hanok og Pallu og Hezron og Karmi,

10. og Simeons Sønner: Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Zohar og Saul, Kananitindens Søn,

11. og Levis Sønner: Gerson, Kahat og Merari,

12. og Judas Sønner: Er og Onan og Sela og Perez og Serah (men Er og Onan døde i Kana'ans Land), og Perez's Sønner vare Hezron og Hamul;

13. og Isaskars Sønner: Tola og Puva og Job og Simron,

14. og Sebulons Sønner: Sered og Elon og Jahle'el;

15. disse vare Leas Børn, som hun fødte Jakob i Mesopotamien, tilligemed Dina, hans Datter, i Alt Sønner og Døtre tre og tretj Sjøle.

16. Og Gads Sønner: Zifjon og Haggi, Suni og Ezbon, Eri og Arodi og Arel,

17. og Asers Sønner: Jimna og Jisva og Jisvi og Bria og Serah, deres Søster, og Brias Sønner vare Heber og Malkiel;

18. disse vare Børn af Silpa, som Laban gav Lea, sin Datter, og hun fødte Jakob disse seksten Sjøle.

19. Rachels, Jakobs Hustrues, Sønner: Josef og Benjamin;

20. og Josef fik Børn i Ægyptens Land, som Asnat, Datter af Potifera, Præst i On, fødte ham: Manasse og Efra'im; 41, 50 fg.

21. og Benjamins Sønner: Bela og Beker og Asbel, Gera og Na'aman, Ehi og Ros, Muppim og Huppim og Ard;

22. disse vare Rachels Børn, som fødtes Jakob, i Alt fjorten Sjøle.

23. Og Dans Sønner: Husim,

24. og Naftalis Sønner: Jahze'el og Guni og Jezer og Sillem;

25. disse vare Sønner af Bilha, som Labangav Rachel, sin Datter, og hun fødte Jakob disse, i Alt syv Sjøle.

26. Alle de Sjøle, som kom med Jakob til Ægypten, som vare udgangne af hans Lænd, foruden Jakobs Sønners Hustruer, vare i Alt seks og seksti Sjøle.

27. Og Josefs Sønner, som vare fødte ham i Ægypten, vare to Sjøle; alle Sjøle af Jakobs Hus, som kom til Ægypten, vare sytten. 2 Mos. 1, 5.

28. Og han sendte Juda foran sig til Josef, forat denne skulde vise ham Vei til Gosen; og de kom til Gosens Land.

29. Og Josef lod spænde for sin Vogn og drog op til Gosen for at møde Israel, sin Fader; og da han viste sig for ham, faldt han ham om Halsen og græd længe ved hans Hals.

30. Da sagde Israel til Josef: Nu vil jeg gjerne dø, efterat jeg har seet dit Aasyn, at du endnu lever.

31. Og Josef sagde til sine Brødre og til sin Faders Hus: Jeg vil drage op og forkynde Farao og sige til ham: Mine Brødre og min Faders Hus, som vare i Kana'ans Land, ere komne til mig;

32. og Mændene ere Kvæghyrder, thi de ere Folk, som drive Kvægavl, og sit smaa Kvæg og sit store Kvæg og Alt, hvad de eie, have de ført hid.

33. Og naar Farao lader eder kalde og siger: Hvad er eders Haandtering?

34. da skulle I sige: Dine Tjenere have drevet Kvægavl fra vor Ungdom af og indtil nu, baade vi og vore Fædre, — forat I maa bo i Gosens Land; thi alle Kvæghyrder ere en Vederstyggelighed for Ægypterne.

47. KAPITEL.

Fem af Josefs Brødre stilles for Farao; han tillader Jakob med sin Familie at bo i Gosen. Jakob stilles for Farao og velsigner ham, 1-10. Josef forsørger sin Faders Hus og Ægypterne med Brød, 11-26. Jakob tager en Ed af Josef, at han skal begrave ham i Kana'an, 27-31.

Og Josef kom og forkyndte Farao og sagde: Min Fader og mine Brø-

dre med sit smaa Kvæg og sit store Kvæg og alt det, de have, ere komne fra Kana'ans Land; og se, de ere i Gosens Land.

2. Og af alle sine Brødre tog han fem Mænd og stillede dem for Faraos Ansigt.

3. Da sagde Farao til hans Brødre: Hvad er eders Haandtering? Og de sagde til Farao: Dine Tjenere ere Kvæghyrder, baade vi og vore Fædre.

46, 33, 34.

4. Og de sagde fremdeles til Farao: Vi ere komne for at bo som Fremmede i Landet; thi der er ingen Græsning for det Kvæg, som dine Tjenere have, efterdi Hungeren er svar i Kana'ans Land; og nu, lad dog dine Tjenere bo i Gosens Land!

5. Og Farao sagde til Josef: Din Fader og dine Brødre ere komne til dig.

6. Ægyptens Land ligger aabent for dig; lad din Fader og dine Brødre bo i det Bedste af Landet, lad dem bo i Gosens Land! Og dersom du ved, at der er dygtige Mænd iblandt dem, da sæt dem til Opsynsmænd over det Kvæg, som jeg har!

7. Og Josef førte Jakob, sin Fader, ind og stillede ham for Faraos Ansigt; og Jakob velsignede Farao.

8. Og Farao sagde til Jakob: Hvor mange ere dine Leveaars Dage?

9. Og Jakob sagde til Farao: Min Udlændigheds Aars Dage ere hundrede og tretti Aar; faa og onde have mine Leveaars Dage været, og de have ikke naaet mine Fædres Leveaars Dage i deres Udlændigheds Dage.

1 Krøn. 29, 15.

Ps. 39, 13; 119, 19. Hebr. 11, 13.

10. Og Jakob velsignede Farao, og han gik ud fra Faraos Ansigt.

11. Og Josef lod sin Fader og sine Brødre bosætte sig og gav dem Elenom i Ægyptens Land, i det Bedste af Landet, i Landet Ra'amses, ligesom Farao havde befaleet.

12. Og Josef forsynede sin Fader og sine Brødre og hele sin Faders Hus med Brød efter Børnenes Tal.

13. Og der var ikke Brød i hele Landet; thi Hungeren var saaresvar, saa Ægyptens Lands og Kana'ans Lands Kraft var udtømt ved Hungeren.

14. Og Josef samlede alle de Penge, som fandtes i Ægyptens Land og i Kana'ans Land, for det Korn, som

de købte, og Josef bragte Pengene til Faraos Hus.

15. Men da det var forbi med Pengene i Ægyptens Land og i Kana'ans Land, da kom alle Ægypterne til Josef og sagde: Giv os Brød! Hvorfor skulle vi dø for dine Øine? Thi vi have ikke flere Penge.

16. Og Josef sagde: Bringer eders Kvæg hid, saa vil jeg give eder Brød for eders Kvæg, dersom I ikke have flere Penge.

17. Saa bragte de sit Kvæg til Josef, og Josef gav dem Brød for Hestene og for det smaa Kvæg og for det store Kvæg, som de eiede, og for Asenerne, og han underholdt dem med Brød for alt deres Kvæg i det Aar.

18. Og da det Aar var forbi, kom de til ham i det næste Aar og sagde til ham: Vi ville ikke dø for min Herre, at det er forbi med Pengene, og Kvæget, som vi eiede, er kommet til min Herre; der er Intet tilbage for min Herre uden vort Legeme og vor Jord.

19. Hvorfor skulle vi gaa tilgrunde for dine Øine, baade vi og vor Jord? Kjøb os og vor Jord for Brød, og vi med vor Jord ville være Faraos Trælle; og giv os Sæd, saa vi maa leve og ikke dø, og Jorden ikke lægges øde.

20. Saa købte Josef al Jorden i Ægypten til Farao; thi Ægypterne solgte hver sin Mark, fordi Hungeren var svar over dem; og Landet blev Faraos.

21. Men Folket flyttede han om i Stæderne, fra den ene Ende af Ægyptens Land til den anden.

22. Alene Presternes Jord købte han ikke; thi en bestemt Del var af Farao given Presterne, og de levede af sin bestemte Del, som Farao havde givet dem; derfor solgte de ikke sin Jord.

23. Og Josef sagde til Folket: Se, jeg har nu købt eder og eders Jord til Farao; se, her have I Sæd, tilsaar nu Jorden!

24. Og naar Afgrøden falder, da skulle I give en Femtepart til Farao, og de fire Parter skulle I have til Udsæd paa eders Agre og til Føde for eder og for dem, som ere i eders Huse, og til Føde for eders Børn.

25. Og de sagde: Du har holdt os ilive; lad os finde Naade for min Herres Øine, og vi ville være Faraos Trælle.

26. Saa lagde Josef dette som en Forpligtelse indtil denne Dag paa Ægyptens Jord, at Faraos skulde have den Femtepart; kun Presternes Jord blev ikke Faraos.

27. Og Israel boede i Ægyptens Land, i Gosens Land, og de erhvervede sig Eiendom der og vare frugtbare og bleve saare mangfoldige.

Ps. 106, 24. Ap. G. 7, 17.

28. Og Jakob levede i Ægyptens Land i sytten Aar; og Jakobs Dage, hans Leveaar, bleve hundrede og syv og firti Aar.

29. Og da Israels Dage nærmede sig Døden, kaldte han sin Søn Josef og sagde til ham: Dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, saa læg din Haand under min Lænd og vis mig Miskundhed og Trofasthed, begrav mig ikke i Ægypten, 1 Mos. 24, 2.

30. men lad mig hvile hos mine Fædre, bring mig bort fra Ægypten og begrav mig i deres Grav! Og han sagde: Jeg skal gjøre efter dit Ord.

31. Men han sagde: Tilsværg mig det! Og han tilsvør ham. Og Israel tilbad, bøjet over Hovedgjærdet i Sengen. 1 Kong. 1, 47. Hebr. 11, 21.

48. KAPITEL.

Jakob bliver syg; Josef kommer til ham med sine to Sønner, som Jakob optager blandt sine Sønners Tal, 1-7. Han velsigner dem og giver den yngste Fortrin for den ældste, 8-20, skjenker Josef et Stykke Land forud for hans Brødre, 21, 22.

Og det skede derefter, da sagde man til Josef: Se, din Fader er syg. Og han tog begge sine Sønner med sig, Manasse og Efra'im.

2. Og man gav Jakob det tilkjende og sagde: Se, din Søn Josef er kommen til dig. Da gjorde Israel sig stærk og satte sig paa Sengen.

3. Og Jakob sagde til Josef: Den almægtige Gud aabenbarede sig for mig i Lus i Kana'ans Land og velsignede mig. 36, 6, 9-13.

4. Og han sagde til mig: Se, jeg vil gjøre dig frugtbar og formere dig og gjøre dig til en Skare af Folk, og jeg vil give din Afkom efter dig dette Land til evig Eiendom.

5. Og nu, dine to Sønner, som ere fødte dig i Ægyptens Land, førend jeg kom til dig, til Ægypten, de skulle være mine; Efra'im og Manasse skulle være for mig som Ruben og Simeon. 46, 20.

6. Men din Afkom, som du har

avlet efter dem, skal være din; efter sine Brødres Navn skulde de kaldes i deres Arvelod.

7. Og da jeg kom fra Mesopotamien, døde Rachel for mig i Kana'ans Land paa Reisen, da der endnu var et Stykke Vel til Efrat; og jeg begrov hende der paa Velen til Efrat, det er Bethlehem. 35, 16, 19.

8. Og Israel saa Josefs Sønner og sagde: Hvo ere disse?

9. Og Josef sagde til sin Fader: Det er mine Sønner, som Gud har givet mig her. Og han sagde: Før dem hen til mig, og jeg vil velsigne dem.

10. Og Israels Øine vare sløve af Alderdom, han kunde ikke se; og han førte dem hen til ham, og han kyskede dem og tog dem i Favn.

11. Og Israel sagde til Josef: Jeg havde ikke tænkt at faa dit Aasyn til se, og se, Gud har endog ladet mig se din Afkom.

12. Og Josef førte dem bort fra hans Knæ og bøiede sig for hans Aasyn til Jorden.

13. Og Josef tog dem begge, Efra'im i sin højre Haand mod Israels venstre Haand og Manasse i sin venstre Haand mod Israels højre Haand, og førte dem hen til ham.

14. Og Israel rakte sin højre Haand ud og lagde den paa Efra'ims Hoved, uagtet han var den yngste, og sin venstre Haand paa Manasses Hoved; han lagde sine Hænder saaledes med Overlæg, thi Manasse var den førstefødte. V. 19.

15. Og han velsignede Josef og sagde: Den Gud, for hvis Aasyn mine Fædre, Abraham og Isak, vandrede, den Gud, som var min Hyrde, fra jeg blev til indtil denne Dag.

Ps. 23, 1.

16. den Engel, som forløste mig fra alt Ondt, velsigne Drengene, saa de maa kaldes med mit Navn og med mine Fædres, Abrahams og Isaks, Navn, og vorde saare mangfoldige midt i Landet.

17. Da Josef saa, at hans Fader lagde sin højre Haand paa Efra'ims Hoved, mishagede det ham, og han greb sin Faders Haand for at føre den fra Efra'ims Hoved hen paa Manasses Hoved.

18. Og Josef sagde til sin Fader: Ikke saa, min Fader! Thi denne er den førstefødte; læg din højre Haand paa hans Hoved!

19. Men hans Fader vægrede sig og sagde: Jeg ved det, min Søn, jeg ved det. Ogsaa han skal blive til et Folk, ogsaa han skal blivestor; men alligevel skal hans yngre Broder blive større end han, og hans Afkom skal blive en Mangfoldighed af Folk.

20. Saa velsignede han dem paa den samme Dag og sagde: Ved dig skal Israel velsigne og sige: Gud gjøre dig som Efra'im og som Manasse! Og han satte Efra'im foran Manasse.

21. Og Israel sagde til Josef: Se, jeg dør, og Gud skal være med eder og føre eder tilbage til eders Fædres Land.

22. Og jeg giver dig fremfor dine Brødre et Stykke Land, som jeg tager fra Amoriternes Haand med mit Sverd og med min Bue. Joh. 4, 5.

49. KAPITEL.

Jakob forsamler sine tolv Søner og forkynder dem, hvad der skal vederfares dem og deres Slægt i de kommende Tider, og herunder, at Messias skal fremgaa af Juda, 1-28, befaler dem at begrave ham hos hans Fædres og dør, 147 Aar gammel, 29-33.

OG Jakob kaldte sine Søner til sig og sagde: Samler eder, og jeg vil forkynde eder, hvad der skal vederfares eder i de sidste Dage*.

5 Mos. 33, 1 fg. *d. e. i den Tid, da Spaadømmene blive opfyldte.

2. Kommer tilhobe og hører, I Jakobs Søner, hører paa Israel, eders Fader!

3. Ruben, min Førstefødte er du, min Kraft og min Styrkes første Frugt, med Fortrin i Værdighed, med Fortrin i Magt. 29, 32.

4. Du brusere over som Vandet, du skal ei have Fortrinet, thi du steg op paa din Faders Leie; da vanhelligede du det — i min Seng steg han op! 35, 22. 1 Krøn. 5, 1.

5. Simeon og Levi ere Brødre, Voldsvaaben ere deres Sverd.

6. I deres hemmelige Raad komme ei min Sjæl, med deres Forsamling forene sig ei min Ære*! Thi i sin Vrede sloge de Mænd ihjel, og i sin Selvraadighed lemlæstede de Okser. *Sjæl. 34, 25 fg.

7. Forbandet være deres Vrede, thi den var grim, og deres Forbitrelse, thi den var haard! Jeg vil fordele dem i Jakob og sprede dem i Israel. Jos. 19, 1; 21, 2 fg.

8. Juda, — dig skulle dine Brødre prise, din Haand skal være paa dine Fienders Nakke, for dig skulle din Faders Søner kaste sig ned.

1 Krøn. 5, 2.

9. En ung Løve er Juda, fra Rov er du stegen op, min Søn! Han lægger sig ned, han hviler som en Løve, som en Løvinde; hvo tør vække ham op? 5 Mos. 33, 7.

10. Ei skal Kongespир vige fra Juda, og ei Herskerstav fra hans Fødder, indtil Fredsstifteren kommer, og Folkene werde ham lydige. Ea. 9, 6, 7. Ef. 2, 14.

11. Han binder til Vintræet sit unge Asen og til den ædle Ranke sin Asenindes Føl; han tvætter i Vin sit Klædebon og i Druers Blod sin Kjortel.

12. Dunkle ere hans Øine af Vin, og hvide hans Tænder af Melk.

13. Sebulon, — ved Havets Strand skal han bo, og han skal færdes ved Skibenes Strand, og hans Side ligge op til Sidon.

Jos. 19, 10, 11. 5 Mos. 33, 18, 19.

14. Isaskar er et knokkelstærkt Asen, som hviler mellem Kvæghegnene. 5 Mos. 33, 18.

15. Og han saa, at Hvilen var god, og at Landet var yndigt; og han bødte sin Skulder til at bære Byrde og blev en arbejdspligtig Tjener.

16. Dan skal dømme sit Folk, som en af Israels Stammer. Dom. 16, 31.

17. Dan skal være en Slange paa Veien, en Hornslange paa Stien, som bider Hesten i Hælene, saa dens Rytter falder bagover.

18. Efter din Frelse bier jeg, Herre! Ps. 119, 166.

19. Gad, — en Skare skal trænge ind paa ham, men han skal trænge ind paa dens Bagtrop.

20. Fra Aser kommer det Fede, hans Brød, og han giver kongelige Lækkerheder. 5 Mos. 33, 24.

21. Naftali er en fritløbende Hind; han fremfører liflige Ord.

Dom. 4, 6; 5, 1.

22. Et Skud af et frugtbart Træ er Josef, et Skud af et frugtbart Træ ved en Kilde; Grenene skyde ud over Muren.

23. Og de opirre ham og skyde paa ham, og de forfølge ham, — de Pile-skyttere.

24. Men fast forbliver hans Bue, og hans Hænders Arme ere raske, — ved Jakobs Vældiges Hænder, hist fra, fra Hyrden, Israels Klippe,

25. fra din Faders Gud, og han hjælpe dig, fra den Almægtige, og han velsigne dig med Velsignelser fra Himmelen heroventil, med Velsignelser fra Dybet, som ligger her nedentil, Brysters og Moderslivs Velsignelser!

26. Din Faders Velsignelser stige høit over mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Høies Grænse; de skulle komme over Josefs Hoved og over hans Isse, som er Fyrste blandt sine Brødre.

27. Benjamin er en Ulv, der sønderriver; om Morgenen fortærer han Rov, og om Aftenen uddeler han Bytte. Dom. 20, 25. 1 Sam. 9, 1, 2; 14, 47.

28. Alle disse ere Israels Stammer, tolv i Tallet, og dette er, hvad deres Fader talte til dem; saaledes velsignede han dem, enhver velsignede han med den Velsignelse, som tilkom ham.

29. Og han bød dem og sagde til dem: Jeg samles nu til mit Folk; begraver mig hos mine Fædre i den Hule, som er paa Hetiten Efrons Mark.

30. I den Hule, der er paa Makpelas Mark, som er østenfor Mamre i Kana'ans Land, hvilken Mark Abraham kjøbte af Hetiten Efron til et Gravsted som Etendom.

23, 16. 19. 20; 50, 13.

31. Der have de begravet Abraham og Sara, hans Hustru, der have de begravet Isak og Rebekka, hans Hustru, og der har jeg begravet Lea,

25, 9; 23, 19; 35, 29.

32. paa den Mark og i den Hule paa den, som ere kjøbte af Hets Børn.

33. Da Jakob havde fuldendt at give sine Sønner Befaling, trak han sine Fødder op i Sengen; og han opgav sin Aand og blev samlet til sine Folk.

50. KAPITTEL.

Josef begræver sin Fader, lader ham balsamere, begærer af Farao, at han maa drage hen og begrave ham i Kana'an, 1-6. Han drager derhen, holder en stor Veklage over ham, begraver ham og kommer tilbage, 7-14. Hans Brødre frugte for ham, men han trøster dem; han forudsiger sin Slægts Udfærelse fra Ægypten og dør, 15-26.

OG Josef faldt over sin Faders Ansiget og græd over ham og kysede ham. 46, 4.

2. Og Josef befalede sine Tjenere, Lægerne, at balsamere hans Fader; og Lægerne balsamerede Israel

3. Og firt Dage gik med hertil, thi saa mange Dage gaa med til Balsameringen; og Ægypterne græd over ham i sytti Dage. 5 Mos. 34, 8.

4. Og da Særgedagene over ham vare forbi, talte Josef til Faraos Hus og sagde: Dersom jeg har fundet Naade for eders Øine, saa taler dog for Faraos Øren og siger:

5. Min Fader tog en Ed af mig og sagde: Se, jeg dør; i min Grav, som jeg lod grave for mig i Kana'ans Land, der skal du begrave mig. Og nu, lad mig dog drage op og begrave min Fader og saa vende tilbage!

47, 29 fg.

6. Og Farao sagde: Drag op og begrav din Fader, saaledes som han tog Ed af dig.

7. Saa drog Josef op for at begrave sin Fader; og alle Faraos Tjenere, de Ældste af hans Hus, og alle de Ældste af Ægyptens Land drog op med ham,

8. og hele Josefs Hus og hans Brødre og hans Faders Hus; kun sine smaa Børn og sit smaa Kvæg og sit store Kvæg lode de blive tilbage i Gosens Land.

9. Og baade Vogne og Ryttere drog op med ham, saa Hæren var meget stor.

10. Og da de kom til Goren-Atad, som er paa hin Side Jordan, holdt de der en stor og saare svar Veklage, og han lod holde Sorg for sin Fader i syv Dage.

11. Og Landets Indbyggere, Kananiterne, saa Sorgen paa Goren-Atad, og de sagde: Dette er en svar Sorg for Ægypterne. Derfor kaldte man Stedets Navn Abel Mizra'im*, hvilket er paa hin Side Jordan.

* Ægypternes Særgemark.

12. Og hans Sønner gjorde med ham saaledes, som han havde befalede dem.

13. Hans Sønner førte ham til Kana'ans Land og begrøve ham i Hulen paa Makpelas Mark, hvilken Mark Abraham havde kjøbt til et Gravsted som Etendom af Hetiten Efron, østenfor Mamre. 23, 16 fg.

14. Og Josef vendte tilbage til Ægypten efter at have begravet sin Fader, han og hans Brødre og alle de, som vare dragne op med ham for at begrave hans Fader.

15. Da Josefs Brødre saa, at deres Fader var død, sagde de: Om nu Josef vilde forfølge os og gjengjælde

os alt det Onde, vi have gjort imod ham!

16. Og de sendte Bud til Josef og lode ham sige: Din Fader befalede før sin Død og sagde:

17. Saaledes skulle I sige til Josef: Forlad dog dine Brødres Misgjerning og deres Synd, at de have handlet ilde imod dig! Saa forlad da nu din Faders Guds Tjenere deres Misgjerning! Og Josef græd, da de talte til ham.

18. Og hans Brødre gik ogsaa selv hen og faldt ned for hans Aasyn og sagde: Se, vi ere dine Tjenere.

19. Og Josef sagde til dem: Frygter ikke; thi er vel jeg i Guds Sted?

20. I tænkte Ondt imod mig; men Gud tænkte det til det Gode, for at gjøre, hvad der sker paa denne Dag, for at holde meget Folk ilive. 45, 6.

21. Og nu, frygter ikke, jeg vil for-

sørge eder og eders Børn. Saa trøstede han dem og talte venlig til dem.

22. Og Josef boede i Ægypten, han og hans Faders Hus; og Josef blev hundrede og ti Aar gammel.

23. Og Josef saa Efra'ims Børn i tredje Led; ogsaa Makirs, Manasses Søns, Børn blev fødte paa Josefs Knæ*.

*d. e. fødte, medens han endnu levede, saa han kunde tage dem paa sine Knæ.
24. Og Josef sagde til sine Brødre: Jeg dør, og Gud skal visselig besøge eder og føre eder op af dette Land til det Land, han har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob. Hebr. 11, 22.

25. Og Josef tog en Ed af Israels Sønner og sagde: Gud skal visselig besøge eder, og I skulle da føre mine Ben op herfra. 2 Mos. 13, 19. Jos. 24, 22.

26. Og Josef døde hundrede og ti Aar gammel; og man balsamerede ham, og man lagde ham i Kiste i Ægypten.

DEN ANDEN MOSEBOG.

1. KAPITEL.

Israels Børn formere sig stærkt i Ægypten. 1-7. En Konge, som ikke kjender til Josef, plager Folket haardt, 8-16. Han befaler Jordemødrene at dræbe alle nyfødte Drengbørn blandt Israelitterne, og da de ikke adlyde ham, lader han Børnene kaste i Nilfoden, 15-22.

OG dette er Navnene paa Israels Sønner, som kom til Ægypten; med Jakob kom de, hver med sit Hus: 1 Mos. 46, 8 fg.

2. Ruben, Simeon, Levi og Juda,

3. Isaskar, Sebulon og Benjamin,

4. Dan og Naftali, Gad og Aser.

5. Og alle Sjæle, som vare udgangne af Jakobs Lænd, vare sytiti; men Josef var i Ægypten.

1 Mos. 46, 27. 5 Mos. 10, 22.

6. Og Josef døde og alle hans Brødre og hele denne Slægt.

7. Og Israels Børn vare frugtbare og vrimelede og formerede sig og bleve saare talrige, og Landet blev fuldt af dem. Ps. 106, 24. Ap. G. 7, 17.

8. Og der kom en ny Konge over Ægypten, som ikke vidste om Josef.

9. Og han sagde til sit Folk: Se, Israels Børns Folk ere flere og talrigere end vi.

10. Velan, vi ville handle klogelig imod det, forat det ikke skal tage mere til, og forat ikke ogsaa det, naar der indtræffer Krig, skal forene sig med vore Fiender og føre Krig imod os og drage ud af Landet.

11. Saa satte de Arbejdsfogder over det, forat de skulde plage det med sine Byrder; og det byggede Forraadsstæder for Faraos, Pitom og Ra'amses.

12. Men jo mere de plagede det, des mere formerede og udbredte det sig; og de gruede for Israels Børn.

13. Og Ægypterne tvang med Haardhed Israels Børn til at trælle, 1 Mos. 15, 13. 4 Mos. 20, 15.

14. og de forbitrede deres Liv med haardt Trælarbejde i Ler og Tegl og med alslags Trælarbejde paa Marken, med alt sit Trælarbejde, som de med Haardhed paalagde dem.

15. Og Kongen af Ægypten sagde til de hebraiske Jordemødre, af hvilke den enes Navn var Sifra og den andens Navn Pua,

16. han sagde: Naar I hjælpe de hebraiske Kvinder til at føde, saa skulle I se paa Jordemoderstolen; er det da en Søn, saa dræber ham,

men er det en Datter, da maa hun leve.

17. Men Jordemødrene frygtede Gud og gjorde ikke, som Kongen af Ægypten havde talt til dem, men lode Drengene leve. Ap.G. 5, 29.

18. Da kaldte Kongen af Ægypten Jordemødrene og sagde til dem: Hvi gjorde I denne Gjerning og lode Drengene leve?

19. Og Jordemødrene sagde til Faraos: De hebraiske Kvinder ere ikke som de ægyptiske, men de ere stærke; førend Jordemoderen kommer til dem, have de født.

20. Saa gjorde Gud vel imod Jordemødrene; og Folket fornerede sig, og de bleve saare talrige.

21. Og fordi Jordemødrene frygtede Gud, byggede han dem Huse*.

*d. e. gav han dem Afkom.

22. Da bød Faraos alt sit Folk og sagde: Hver Søn, som fødes*, ham skulle I kaste i Floden, men hver Datter skulle I lade leve.

*for Israels Børn. Ap. G. 7, 19.

2. KAPITEL.

Moses fødes og lægges af sin Moder i en Rørkiste ved Nilens Bred, 1-4. Faraos Datter finder Barnet og antager det som sin Søn, 5-10. Moses ser sit Folks Elendighed, slaar en Ægypter ihjel, maa flygte, kommer til Midjan til Re'uel, faar hans Datter Zippora tilægtes, avler en Søn, 11-22. Gud ser til Israels Børns Elendighed, 23-25.

OG en Mand af Levis Hus gik hen og tog en Levis Datter tilægtes.

6, 20. 4 Mos. 26, 59.

2. Og Kvinden blev frugtsummelig og fødte en Søn; og da hun saa, at han var dellig, skjulte hun ham i tre Maaneder. Ap.G. 7, 20. Hebr. 11, 23.

3. Men da hun ikke længer kunde skjule ham, tog hun en Kiste til ham af Rør og overdrog den med Jordbæg og Bøg, og hun lagde Drengen i den og satte den i Sivet ved Bredden af Floden.

4. Men hans Søster stillede sig langt borte for at faa vide, hvorledes det vilde gaa ham. 15, 20.

5. Og Faraos Datter gik ned til Floden for at bade sig, og hendes Jomfruergik ved Bredden af Floden; og da hun saa Kisten midt i Sivet, sendte hun sin Pige hen og lod den hente.

6. Og da hun aabnede den, saa hun Barnet, og se, det var en grædende

Dreng; da ynkedes hun over ham og sagde: Dette er en af Hebræernes Drengbørn.

7. Da sagde hans Søster til Faraos Datter: Skal jeg gaa og kalde dig en Amme blandt de hebraiske Kvinder, forat hun kan opamme Barnet for dig?

8. Og Faraos Datter sagde til hende: Gaa! Og Pigen gik og kaldte Drengens Moder.

9. Da sagde Faraos Datter til hende: Tag denne Dreng og opam ham for mig, og jeg vil give dig din Løn. Og Kvinden tog Drengen og opammede ham.

10. Og Drengen blev stor, og hun bragte ham til Faraos Datter, og han blev som en Søn for hende, og hun kaldte hans Navn Moses*, idet hun sagde: Af Vandet har jeg draget ham op. *den af Vandet Opdragne. Ap. G. 7, 21.

11. Og det skede i hine Dage, da Moses var bleven stor, at han gik ud til sine Brødre og saa paa deres Byrder, og han saa en ægyptisk Mand, som slog en hebraisk Mand af hans Brødre. Ap. G. 7, 23 fg. Hebr. 11, 24, 25.

12. Og han vendte sig hid og did og saa, at der ikke var Nogen; da slog han Ægypteren ihjel og skjulte ham i Sanden.

13. Og han gik ud den anden Dag, og se, to hebraiske Mænd vare i Strid; da sagde han til den, som havde Uret: Hvi slaar du din Næste?

14. Og han sagde: Hvo har sat dig til en Øverste og Dommer over os? Tænker du at slaa mig ihjel, ligesom du slog Ægypteren ihjel? Da frygtede Moses og sagde: Sandelig, Sagen er bleven bekendt.

15. Og da Faraos hørte om denne Sag, søgte han at slaa Moses ihjel; men Moses flyede fra Faraos Ansigt, og han tog Bollig i Midjans Land og boede ved en Brønd. Hebr. 11, 27.

16. Og Presten i Midjan havde syv Døtre; og de kom og øste Vand og fyldte Vandrerne for at vande sin Fæders Smaakvæg.

17. Og Hyrderne kom og dreve dem bort; men Moses stod op og hjalp dem og vandede deres Smaakvæg. 1 Mos. 29, 10.

18. Og de kom til Re'uel, sin Fader, og han sagde: Hvi komme I saa snart idag? 4 Mos. 10, 29.

19. Og de sagde: En ægyptisk Mand udfriede os af Hyrdernes

Haand, og han øste ogsaa Vand for os og vandede Smaakvæget.

20. Og han sagde til sine Døtre: Hvor er han? Hvorfor lode I Manden blive tilbage? Kaldet paa ham, forat han kan æde hos os!

21. Og Moses samtykkede i at blive hos Manden; og han gav Moses sin Datter Zippora. 18, 2 fg.

22. Og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Gersom*; thi han sagde: Jeg er bleven en Udlænding i et fremmed Land. *Udlænding der.

23. Og det skede i denne lange Tid, da døde Kongen af Ægypten, og Israels Børn sukkede over sin Trældom og raabte; og deres Raab over sin Trældom steg op til Gud.

4 Mos. 20, 16.

24. Og Gud hørte deres Suk, og Gud ihukom sin Pakt med Abraham, med Isak og med Jakob.

25. Og Gud saa til Israels Børn, og Gud kjendtes ved dem.

3. KAPITEL.

Herren aabenbarer sig for Moses i en brændende Tornebusk og siger ham, at han er Fædrenes Gud, 1-6, lover at frelse sit Folk, byder Moses at føre det ud, og da denne frygter for at overtage dette Hverv, lover han at være med ham, 7-12. Han giver ham sit Navn tilkjænde og underviser ham nøiere om, hvad han skal sige og gjøre, 13-22.

OG Moses vogtede Smaakvæget hos Jetro, sin Svigerfader, Presten i Midjan, og han drev Smaakvæget bag om Ørkenen og kom til Guds Bjerg, til Horeb*.

*Horeb var det Bjerg, hvoraf Sinaj udgjorde en Del.

5 Mos. 4, 10, 15. Mal. 4, 4.

2. Og Herrens Engel aabenbarede sig for ham i en Ildslue midt ud af en Tornebusk; og han saa, og se, Tornebusken brændte i Ilden, men Tornebusken blev ikke forteret.

Ap. G. 7, 30.

3. Og Moses sagde: Jeg vil gaa hen og se dette store Syn, hvorfor Tornebusken ikke opbrændes.

4. Da Herren saa, at han gik hen for at se, raabte Gud til ham midt ud af Tornebusken og sagde: Moses, Moses! Og han sagde: Se, her er jeg.

5. Og han sagde: Kom ikke nær herbid, drag dine Sko af dine Fødder! Thi det Sted, du staar paa, er hellig Jord.

Ap. G. 7, 33.

6. Og han sagde fremdeles: Jeg

er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. Og Moses skjulte sit Ansigt, thi han frygtede for at se paa Gud.

Matth. 23, 33. Mark. 12, 26.

Luk. 20, 37. Ap. G. 7, 32. 1 Kong. 19, 13.

7. Og Herren sagde: Jeg har seet mit Folks Elendighed i Ægypten, og jeg har hørt deres Skrig over dem, som trænge det; jeg kjender dets Smertes.

Ap. G. 7, 34.

8. Og jeg er stegen ned for at udfri det af Ægypternes Haand og for at føre det op af dette Land til et godt og vidt Land, til et Land, som flyder med Melk og Honning, til Kananiternes og Hetiternes og Amorriternes og Feristernes og Heviternes og Jebusiternes Sted.

13, 5. 1 Mos. 15, 18-21.

9. Og nu, se, Israels Børns Skrig er kommet for mig, og jeg har ogsaa seet den Trængsel, hvormed Ægypterne trænge dem.

10. Saa gaa nu, og jeg vil sende dig til Faraos, og før mit Folk, Israels Børn, ud af Ægypten! Ps. 106, 26.

11. Men Moses sagde til Gud: Hvo er jeg, at jeg skulde gaa til Faraos, og at jeg skulde føre Israels Børn ud af Ægypten?

12. Og han sagde: Sandelig, jeg vil være med dig, og dette skal være dig Tegnet paa, at jeg har sendt dig: Naar du har ført Folket ud af Ægypten, da skulle I tjene Gud paa dette Bjerg.

13. Men Moses sagde til Gud: Se, naar jeg kommer til Israels Børn og siger til dem: Eders Fædres Gud har sendt mig til eder, og de sige til mig: Hvad er hans Navn? — hvad skal jeg da sige til dem?

14. Da sagde Gud til Moses: *Jeg er Den, jeg er;* og han sagde: Saa skal du sige til Israels Børn: *Jeg er* har sendt mig til eder. Aab. 1, 4, 8.

15. Og Gud sagde fremdeles til Moses: Saa skal du sige til Israels Børn: Herren*, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har sendt mig til eder. Dette er mit Navn evindeligt, og dette er min Ihukommelse fra Slægt til Slægt.

*Jehova d. e. han er, V. 14.

Es. 42, 8. Ps. 136, 13.

16. Gaa, og du skal samle de Ældste af Israel og sige til dem: Herren, eders Fædres Gud, har aabenbaret sig for mig, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og sagt: Jeg har besøgt eder

og seet det, som gjøres mod eder i Ægypten. 1 Mos. 50, 24.

17. Og jeg har sagt: Jeg vil føre eder op af Ægyptens Elendighed til Kananiternes og Hettiternes og Amoriternes og Fersiternes og Heviternes og Jebusiternes Land, til et Land, som fylder med Melk og Honning.

18. Og de skulle høre din Røst, og du skal gaa ind, du og de Ældste af Israel, til Kongen af Ægypten, og I skulle sige til ham: Herren, Hebræernes Gud, har mødt os, og lad os nu gaa tre Dages Reise hen i Ørkenen og ofre til Herren, vor Gud. 5, 3.

19. Men jeg ved, at Kongen af Ægypten ikke vil tillade eder at drage ud, end ikke ved en stærk Haand.

20. Derfor vil jeg udrække min Haand og slaa Ægypten med alle mine Undere, som jeg vil gjøre i dets Midte; og derefter skal han lade eder fare.

21. Og jeg vil givedette Folk Naade i Ægypternes Øine, og det skal ske, naar I drage ud, da skulle I ikke drage tomhændede; 1 Mos. 15, 14.

22. men enhver Kvinde skal bede sin Naboerske og den, der bor i hendes Hus, om Sølvskaar og Guldkaar og Klæder, og I skulle lægge dem paa eders Sønner og paa eders Døtre; og saaledes skulle I tage Bytte af Ægypterne. 11, 2; 12, 25. Ps. 106, 37.

4. KAPITTEL.

Moses frygter for, at Folket ikke vil tro ham; Herren giver ham Magt til at gjøre Tegn for dem, 1-9. Moses vægrer sig, fordi det falder ham vanskeligt at tale; Herren lover ham, at han vil være med ham, og at hans Broder Aron skal tale for ham, 10-17. Moses drager til Ægypten; Herren underviser ham fremdeles. 18-23. Herren vil tage ham afslage, fordi han har undladt at omskjære sin Søn, 24-26. Aron møder ham, de gaa til de Ældste af Israel; Folket tror, 27-31.

OG Moses svarede, og sagde: Men se, de ville ikke tro mig og ikke høre min Røst, thi de ville sige: Herren har ikke aabenbaret sig for dig.

2. Da sagde Herren til ham: Hvad er det, du har i din Haand? Og han sagde: En Stav.

3. Og han sagde: Kast den til Jorden! Og han kastede den til Jorden, og den blev til en Slange; og Moses fnyede for den. 7, 10.

4. Og Herren sagde til Moses: Udræk din Haand og grib fat i dens Hale! Saa rakte han sin Haand ud

og tog fat paa den, og den blev til en Stav i hans Haand.

5. —* Forat de skulle tro, at Herren, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaaks Gud og Jakobs Gud, har aabenbaret sig for dig. 3, 6.

*nemlig: Dette skal du gjøre for Israel.

6. Og Herren sagde fremdeles til ham: Stik din Haand i din Barm! Og han stak sin Haand i sin Barm; og han drog den ud, og se, hans Haand var spedalsk, lig Sne.

7. Og han sagde: Stik atter din Haand i din Barm! Og han stak atter sin Haand i sin Barm; og han drog den ud af sin Barm, og se, den var igjen bleven som hans øvrige Kjød.

8. Og det skal ske, dersom de ikke ville tro dig eller høre paa det første Tegns Røst, da skulle de tro det andet Tegns Røst.

9. Og det skal ske, dersom de end ikke ville tro disse to Tegn og ikke høre paa din Røst, da skal du tage af Flodens Vand og øse paa det Tørre, og det Vand, du tager af Floden, det skal da blive til Blod paa det Tørre. 7, 17.

10. Men Moses sagde til Herren: Hør mig, Herre! Jeg har ikke været nogen Ordets Mand, hverken tilforu, eller efterat du har talt til din Tjener; men jeg er tung i Mæle og tung i Tale. 6, 12.

11. Men Herren sagde til ham: Hvo har givet Mennesket Mund, eller hvo gjør stum eller døv eller seende eller blind? Mon ikke jeg, Herren?

12. Saa gaa nu, og jeg vil være med din Mund og lære dig, hvad du skal tale. Matth. 10, 19.

13. Men han sagde: Hør mig, Herre! Send dog Bud med hvem du ellers vil sende!

14. Da optændtes Herrens Vrede imod Moses, og han sagde: Har du ikke din Broder Aron, Leviten? Jeg ved, at han kan tale; og se, han gaar dig ogsaa imøde, og naar han ser dig, skal han glæde sig i sit Hjerte. V. 27.

15. Og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund, og jeg skal være med din Mund og med hans Mund og lære eder, hvad I skulle gjøre.

16. Og han skal tale for dig til Folket, og det skal ske, at han skal være din Mund, og du skal være hans Gud. 7, 1, 2.

17. Og du skal tage denne Stav i

din Haand; thi med den skal du gjøre Tegnene.

18. Saa gik Moses og kom tilbage til Jetro, sin Svigerfader, og sagde til ham: Lad mig gaa og drage tilbage til mine Brødre, som ere i Ægypten, og jeg vil se, om de endnu leve. Og Jetro sagde til Moses: Drag bort i Fred!

19. Og Herren sagde til Moses i Midjan: Gaa, vend tilbage til Ægypten! Thi alle de Mænd ere døde, som stode dig efter Livet. Matth. 2, 20.

20. Saa tog Moses sin Hustru og sine Sønner og førte dem paa et Asen og vendte tilbage til Ægyptens Land; og Moses tog Guds Stav i sin Haand. V. 17.

21. Og Herren sagde til Moses: Naar du drager tilbage til Ægypten, saa se til, at du gjør alle de Under, jeg har lagt i din Haand, for Faraos Ansigt; men jeg vil forhædle hans Hjerte, og han skal ikke lade Folket fare.

22. Og du skal sige til Farao: Saa siger Herren: Min Søn, min Førstefødt, er Israel,

23. og jeg sagde til dig: Lad min Søn fare, saa han kan tjene mig, men du vægrede dig ved at lade ham fare; se, jeg ihjelslaar din Søn, din Førstefødt. 11, 5; 12, 29.

24. Og det skede paa Veien i Herberget, da kom Herren imod ham og søgte at dræbe ham.

25. Da tog Zippora en skarp Sten og afskar sin Søns Forhud og kastede den hen for hans Fødder og sagde: Sandelig, du er mig en Blodbrudgom. 1 Mos. 17, 14.

26. Saa lod han ham være; da sagde hun: En Blodbrudgom for Omskjærelsens Skyld.

27. Og Herren sagde til Aron: Gaa Moses imøde i Ørkenen! Og han gik og traf ham ved Guds Bjerg, og han kyssede ham. 3, 1.

28. Og Moses forkyndte Aron Alt, hvad Herren, som udsendte ham, havde talt, og alle de Tegn, han havde befalet ham at gjøre.

29. Saa gik Moses og Aron; og de samlede alle de Ældste af Israels Børn.

30. Og Aron talte alle de Ord, Herren havde talt til Moses, og han gjorde Tegnene for Folkets Øine.

31. Og Folket troede; og da de hørte, at Herren havde besøgt Israels Børn, og at han havde seet deres Elendighed, bøiede de sig og tilbade. 3, 16.

5. KAPITEL.

Farao foragter Guds Befaling og vil ikke lade Folket fare, men paalægger det haardere Byrder; 1-14. Han vil ikke høre deres Klagemaal; de besværer sig for Moses og Aron; Moses klager for Herren, 15-23.

Og derefter gik Moses og Aron ind og sagde til Farao: Saa siger Herren, Israels Gud: Lad mit Folk fare, saa de kunne holde mig en Høstid i Ørkenen! 3, 18.

2. Men Farao sagde: Hvo er Herren, hvis Røst jeg skal høre i at lade Israel fare? Jeg kjender ikke Herren, og heller ikke vil jeg lade Israel fare. Dan. 3, 15.

3. Og de sagde: Hebræernes Gud har mødt os; lad os gaa tre Dages Reise hen i Ørkenen og ofre til Herren, vor Gud, forat han ikke skal slaa os med Pest eller med Sverd!

4. Da sagde Kongen af Ægypten til dem: Hvorfor ville I, Moses og Aron, drage Folket fra dets Arbejde? Gaar hen til eders Byrder! 1, 11.

5. Og Farao sagde fremdeles: Se, Folket er nu blevet talrigt i Landet, og I ville unddrage dem fra deres Byrder! 1, 7, 12.

6. Og Farao befalede paa den samme Dag Arbejdsfogderne og Opsynsmændene over Folket og sagde:

7. I skulle ikke mere give Folket Halm til Teglarbejdet, som tilforn; de skulle selv gaa og sanke sig Halm.

8. Men det samme Antal Stene, som de tilforn have gjort, skulle I paalægge dem; I skulle ikke afkorte Noget deri. Thi de ere dovne; derfor skribe de og sige: Lader os gaa hen og ofre til vor Gud!

9. Lad Trælarbejdet hvile tungt paa Mændene, saa de kunne have dermed at gjøre og ikke agte paa løgnagtige Ord!

10. Da gik Arbejdsfogderne og Opsynsmændene over Folket ud og sagde til Folket: Saa siger Farao: Jeg giver eder ikke længer Halm.

11. Gaar selv hen og tager eder Halm, hvor I kunne finde den! Men der skal ikke afkortes Noget i eders Trælarbejde.

12. Da spredte Folket sig i hele Ægyptens Land for at sanke Stubber til at bruges som Halm.

13. Men Arbejdsfogderne trængte paa og sagde: Fuldfører eders Arbejder, hver Dags Gjærning paa sin Dag, ligesom da I havde Halm,

14. Og Israels Børns Opsynsmænd, som Faraos Arbeidsfogder havde sat over dem, bleve slagne, idet man sagde: Hvorfor have I ikke fuldført eders bestemte Teglarbejde, ligesom tilforn, hverken igaar eller idag?

15. Da gik Israels Børns Opsynsmænd ind og raabte til Faraog og sagde: Hvi handler du saaledes med dine Tjenere?

16. Der bliver ikke givet dine Tjenere Halm, og dog sigde de til os: Gjører Tegl! Og se, dine Tjenere blive slagne, og saaledes synder dit Folk. 9, 27.

17. Men han sagde: Dovne ere I, dovne! Derfor sig I: Vi ville gaa hen og ofre til Herren.

18. Og nu, gaar hen og arbejder, og der skal ikke gives eder Halm, men det bestemte Antal Tegl skulle I skaffe.

19. Da saa Israels Børns Opsynsmænd, at de vare ilde farnede, idet man sagde: I skulle ikke afkorte Noget i den Tegl, I skulle skaffe, i det, der er bestemt for hver Dag.

20. Og de traf paa Moses og Aron, som stode for at møde dem, da de gik ud fra Faraog.

21. Og de sagde til dem: Herren se paa eder og dømme eder, fordi I have bragt os i Vanrygte hos Faraog og hos hans Tjenere, saa I have givet dem Sverd i Haanden til at slaa os ihjel.

22. Og Moses vendte sig igjen til Herren og sagde: Herre, hvi har du handlet ilde med dette Folk? Hvi har du dog sendt mig?

23. Thi fra den Tid, jeg gik ind til Faraog for at tale i dit Navn, har han handlet ilde med dette Folk, og du har ingenlunde friet dit Folk.

6 KAPITEL.

Herren lover at holde sin Pakt med Fædrene og at føre Israels Børn ind i Kana'ans Land; Folket hører ikke for den haarde Trældoms Skyld, 1-9. Gud byder paa ny Moses at føre Folket ud; Hovederne for Rubens, Simeons og Levis Slægt, af hvilken stode Moses og Aron ere, opregnes, 10-30.

OG Herren sagde til Moses: Nu skal du se, hvad jeg vil gjøre med Faraog; thi ved en stærk Haand skal han lade dem fare, og ved en stærk Haand skal han drive dem ud af sit Land. 11, 1; 12, 33.

2. Og Gud talte til Moses og sagde til ham: Jeg er Herren.

Nor. 3

3. Jeg aabenbarede mig for Abraham, for Isak og for Jakob som den almægtige Gud; men ved mit Navn Herren* var jeg ikke kjendt af dem.

1 Mos. 17, 1; 25, 11.

*se 3, 15.

4. Og jeg oprettede ogsaa min Pakt med dem, at jeg vilde give dem Kana'ans Land, deres Udlændigheds Land, i hvilket de boede som Fremmede. 1 Mos. 17, 8; 23, 3; 25, 12.

5. Og jeg har ogsaa hørt Israels Børns Suk over, at Ægypterne gjøre dem til Trælle, og jeg har ihukomet min Pakt. 2, 24.

6. Derfor, sig til Israels Børn: Jeg er Herren, og jeg vil føre eder ud fra Ægypternes tunge Byrder og udfri eder fra Trælarbejdet under dem, og jeg vil forløse eder med udrakt Arm og ved store Straffedomme.

7. Og jeg vil tage eder til mit Folk, og jeg vil være eders Gud, og I skulle kjende, at jeg er Herren, eders Gud, den, som fører eder ud fra Ægypternes tunge Byrder.

8. Og jeg vil føre eder til det Land, hvormod jeg har opløstet min Haand og svoret at ville give det til Abraham, til Isak og til Jakob, og jeg vil give eder det til Eiendom; jeg er Herren. Ex. 20, 5, 6.

9. Og Moses talte saaledes til Israels Børn; men de hørte ikke paa Moses for Angest og for det haarde Trælarbejde.

10. Da talte Herren til Moses og sagde:

11. Gaa ind og tal til Faraog, Kongen af Ægypten, at han skal lade Israels Børn fare af sit Land.

12. Og Moses talte for Herrens Aasyn og sagde: Se, Israels Børn høre ikke paa mig; hvorledes skulde da Faraog høre mig, da jeg tilmed er uomskaaren paa Læberne? 4, 10.

13. Herren talte til Moses og Aron og gav dem Befaling til Israels Børn og til Faraog, Kongen af Ægypten, om at føre Israels Børn ud af Ægyptens Land.

14. Dette er Hovederne for deres Fædrenehuse: Rubens, Israels Førsteføddes, Sønner vare Hanok og Pallu, Hezron og Karmi; dette er Rubens Slægt.

1 Mos. 46, 9 fg. 4 Mos. 26, 5 fg. 1 Krøn. 5, 3.

15. Og Simeons Sønner vare Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Zohar og Saul, Kanantitidens Søn; dette er Simeons Slægt. 1 Krøn. 4, 24.

16. Og dette er Navnene paa Levis Søner efter deres Slægter: Gerson og Kahat og Merari; og Levis Leveaar vare hundrede og syv og tretti Aar.

4 Mos. 3, 17 fg. 1 Krøn. 6, 1 fg.

17. Gersons Søner vare Libni og Sime'i efter deres Slægter. 1 Krøn. 6, 17.

18. Og Kahats Søner vare Amram og Jizhar og Hebron og Ussiel; og Kahats Leveaar vare hundrede og tre og tretti Aar.

19. Og Meraris Søner vare Mahli og Musi. Dette er Levis Slægter efter deres Afkom. 4 Mos. 26, 58, 1 Krøn. 6, 19.

20. Og Amram tog Jokebed, sin Faders Søster, til Hustru, og hun fødte ham Aron og Moses; og Amrams Leveaar vare hundrede og syv og tretti Aar.

21. Og Jizhars Søner vare Korah og Nefek og Sikri. 4 Mos. 16, 1.

22. Og Ussiels Søner vare Misael og Elzafan og Sitri. 3 Mos. 10, 4.

23. Og Aron tog Eliseba, Amminadabs Datter, Nahsons Søster, til Hustru, og hun fødte ham Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar. 4 Mos. 3, 1 fg.

24. Og Korahs Søner vare Assir og Elkana og Abiasaf; dette er Korahiternes Slægter. 1 Krøn. 6, 23 fg.

25. Og Eleasar, Arons Søn, tog sig en af Putiels Døtre til Hustru, og hun fødte ham Pinehas. Dette er Hovederne for Leviternes Fædrenehuse efter deres Slægter. 4 Mos. 25, 7.

26. Dette er den Aron og Moses, til hvem Herren sagde: Fører Israels Børn ud af Ægyptens Land efter deres Hære!

27. Dem var det, som talte til Faraos, Kongen af Ægypten, om at føre Israels Børn ud af Ægypten, denne Moses og Aron.

28. Og det skede paa den Tid, Herren talte til Moses i Ægyptens Land.

29. da sagde Herren til Moses: Jeg er Herren; tal til Faraos, Kongen af Ægypten, Alt, hvad jeg taler til dig.

30. Men Moses sagde for Herrens Aasyn: Se, jeg er uomskaaren paa Læberne; hvorledes skulde da Faraos høre paa mig? V. 12.

7. KAPITEL.

Gud gjentager sine Befalinger til Moses og Aron, hvilke de efterkomme, 1-7. Moses's Stav bliver til en Slange i Faraos Paasyn, de ægyptiske Troldkarle gjøre dette efter; Faraos forhæder sig, 8-13. Moses forvandler Vand til Blod, hvilket ogsaa de gjøre; Faraos forhæder sig fremdeles, 14-25.

Og Herren sagde til Moses: Se, jeg har sat dig til en Gud for Faraos, og Aron, din Broder, skal være din Profet. 4, 15 fg.

2. Du skal tale Alt, hvad jeg befaler dig; men Aron, din Broder, skal tale til Faraos, og han skal lade Israels Børn fare af sit Land.

3. Men jeg vil forhærde Faraos Hjerter, og jeg vil mangfoldiggjøre mine Tegn og mine Undere i Ægyptens Land. 14, 4.

4. Og Faraos skal ikke høre paa eder, og jeg vil lægge min Haand paa Ægypten, og jeg vil føre mine Hære, mit Folk, Israels Børn, ud af Ægyptens Land ved store Straffedomme. 8, 15, 19.

5. Og Ægypterne skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg udrækker min Haand over Ægypten og fører Israels Børn midt ud fra dem. 14, 4, 13.

6. Og Moses og Aron gjorde dette: ligesom Herren havde befalet dem, saaledes gjorde de.

7. Og Moses var otteti Aar gammel, og Aron tre og otteti Aar gammel, da de talte til Faraos.

8. Og Herren sagde til Moses og til Aron:

9. Naar Faraos taler til eder og siger: Gjører et Under, da skal du sige til Aron: Tag din Stav og kast den for Faraos Ansigt! Den skal blive til en Slange.

10. Saa gik Moses og Aron ind til Faraos og gjordes saaledes, som Herren havde befalet; og Aron kastede sin Stav for Faraos Ansigt og for hans Tjeneres Ansigt, og den blev til en Slange. 4, 3.

11. Da kaldte ogsaa Faraos de Vise og Troldkarlene, og ogsaa de Ægyptens Tegnsudlæggere, gjorde ligesaa med sine hemmelige Kunster; 1 Mos. 41, 8, 2 Tim. 3, 8.

12. de kastede hver sin Stav, og disse blev til Slanger; men Arons Stav opslugte deres Stave.

13. Men Faraos Hjerter blev forhærdet, og han hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt. 3, 19.

14. Og Herren sagde til Moses: Faraos Hjerter er haardt; han vægrer sig ved at lade Folket fare.

15. Gaa til Faraos aarle, naar han gaar ud til Vandet, og stil dig ham imøde ved Bredden af Floden, og Staven, som blev forvandlet til en Slange, skal du tage i din Haand.

16. Og du skal sige til ham: Her-

ren, Hebræernes Gud, har sendt mig til dig og siger: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig i Ørkenen! Men se, du har ikke adlydt indtil nu.

5, 1 fg.

17. Saa siger Herren: Herpaa skal du kjende, at jeg er Herren: Se, jeg alaar med den Stav, jeg har i min Haand, paa Vandet, som er i Floden, og det skal forvandles til Blod, 4, 9.

18. og Fiskene, som ere i Floden, skulle dø, og Floden skal stinke, saa Ægypterne skulle væmmes ved at drikke Vand af Floden.

19. Og Herren sagde til Moses: Sig til Aron: Tag din Stav og ræk din Haand ud over Ægypternes Vande, over deres Strømme, over deres Floder og over deres Søer og over alle deres Vandsamlinger, og de skulle blive til Blod, og der skal være Blod i hele Ægyptens Land baade i Træ- og i Stenkarrene.

20. Og Moses og Aron gjorde saaledes, som Herren havde befalet, og han opløftede Staven og slog paa Vandet, som var i Floden, for Faraos Øine og for hans Tjeneres Øine; da forvandlede alt Vandet, som var i Floden, til Blod, Pa. 78, 44; 106, 39.

21. og Fiskene, som vare i Floden, døde, og Floden stinkede, saa Ægypterne ikke kunde drikke Vand af Floden, og der var Blod i hele Ægyptens Land.

22. Men Ægyptens Tegnsudlæggere gjorde ligesaa med sine hemmelige Kunster, og Faraos Hjerter blev forhærdet, og han hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt.

23. Og Farao vendte om og kom til sit Hus og lagde heller ikke dette paa Hjerter.

24. Og alle Ægypterne grove rundt omkring Floden efter Vand til at drikke; thi de kunde ikke drikke af Vandet i Floden.

8. KAPITEL.

Moses lader paa Guds Befaling Frøer oversømme Ægypten. Troldkarlene gjøre ligesaa; Moses beder for Faraos, denne forhærdet atter sit Hjerter, K. 7, 26; 8, 1-16. Moses lader Myg fremkomme. Troldkarlene kunne ikke gjøre det, 16-19. Moses lader Fluer komme over hele Landet, dog ikke i Gosen; Faraos lover at lade Israel drage bort, men forhærdet paany sit Hjerter, 20-32.

Kap. 7, 25. Og der forløb syv Dage, efterat Herren havde slaet Floden.

1. Da sagde Herren til Moses: Gaa

ind til Farao og sig til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

2. Og dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, se, da vil jeg plage hele dit Land med Frøer.

3. Og Floden skal vrime af Frøer, og de skulle komme op og gaa ind i dit Hus og i dit Sengkammer og op i din Seng og i dine Tjeneres Hus og paa dit Folk og i dine Bagerovne og i dine Delgtruge.

4. Og paa dig og paa dit Folk og paa alle dine Tjeneres skulle Frøerne komme op.

5. Og Herren sagde til Moses: Sig til Aron: Ræk din Haand ud med din Stav over Strømmene, over Floderne og over Søerne, og lad Frøerne komme op over Ægyptens Land!

6. Og Aron rakte sin Haand ud over Ægyptens Vande, og Frøerne kom op og skjulte Ægyptens Land.

Pa. 78, 45; 106, 30.

7. Men Tegnsudlæggerne gjorde ligesaa med sine hemmelige Kunster, og de lode Frøerne komme op over Ægyptens Land. 7, 11, 22.

8. Da kaldte Farao Moses og Aron og sagde: Beder til Herren, at han vil tage Frøerne bort fra mig og fra mit Folk! Da vil jeg lade Folket fare, saa de kunne ofre til Herren.

10, 16 fg; 13, 31.

9. Og Moses sagde til Farao: Hav du Æren fremfor mig og sig, naar jeg skal bede for dig og for dine Tjener og for dit Folk, at Frøerne maa blive fordrevne fra dig og fra dine Huse; kun i Floden skulle de blive tilbage.

10. Og han sagde: Imorgen. Og han sagde: Det ske efter dit Ord, forat du skal kjende, at der ikke er Nogen som Herren, vor Gud.

9, 14; 15, 11.

11. Og Frøerne skulle vige fra dig og fra dine Huse og fra dine Tjener og fra dit Folk; kun i Floden skulle de blive tilbage.

12. Saa gik Moses og Aron ud fra Farao, og Moses raabte til Herren for Frøernes Skyld, som han havde bragt over Farao.

13. Og Herren gjorde efter Moses's Ord, og Frøerne døde bort af Husene, af Gaardene og af Markerne; 14. og man samlede dem dyngvis, og Landet stinkede.

15. Men da Farao saa, at han havde faaet Luft, gjorde han sit Hjerter

haardt og hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt. 7, 13.

16. Da sagde Herren til Moses: Sig til Aron: Ræk din Stav ud og slaa Jordens Støv, og det skal blive til Myg i hele Ægyptens Land.

17. Og de gjorde saaledes, og Aron rakte sin Haand ud med sin Stav og slog Støvet paa Jorden, og Myggene kom paa Menneskene og paa Kvæget; alt Jordens Støv blev til Myg i hele Ægyptens Land.

18. Og Tegnsudlæggerne gjorde ligesaa med sine hemmelige Kunster for at skaffe Myg frem, men de kunde ikke; og Myggene vare paa Menneskene og paa Kvæget.

19. Da sagde Tegnsudlæggerne til Farao: Det er Guds Finger. Men Faraos Hjerter blev forhærdet, og han hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt. Ps. 64, 10. 2 Mos. 7, 13.

20. Og Herren sagde til Moses: Staa aarle op om Morgen, og stil dig frem for Faraos Aasyn, naar han gaar ud til Vandet, og sig til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

21. Thi dersom du ikke lader mit Folk fare, se, da sender jeg Fluesværme mod dig og mod dine Tjenere og mod dit Folk og mod dine Huse, og Ægypternes Huse skulle vorde fulde af Fluesværme, ja ogsaa Jorden, hvorpaa de staa.

22. Men jeg vil paa den samme Dag undtage Gosens Land, hvori mit Folk bor, saa der ikke skal være Fluesværme der, forat du skal kjende, at jeg er Herren midt i Landet.

23. Og jeg vil sætte en Frelse til at skille mellem mit Folk og dit Folk; imorgen skal dette Tegn ske.

24. Og Herren gjorde saaledes, og der kom svare Fluesværme i Faraos Hus og i hans Tjeneres Hus, og i hele Ægyptens Land blev Landet fordærvet af Fluesværme.

25. Da kaldte Farao paa Moses og Aron og sagde: Gaar hen, ofrer til eders Gud her i Landet! v. 8.

26. Men Moses sagde: Det er ikke ret at gjøre saa; thi hvad der er Ægypterne en Vederstyggelighed, ofre vi til Herren, vor Gud; se, om vi nu ofrede, hvad der er Ægypterne en Vederstyggelighed, for deres Øine, vilde de da ikke stene os?

1 Mos. 43, 31; 46, 34.

27. Tre Dages Reise ville vi gaa ud

i Ørkenen og ofre til Herren, vor Gud, ligesom han siger til os. 3, 18.

28. Da sagde Farao: Jeg vil lade eder fare, saa I kunne ofre til Herren, eders Gud, i Ørkenen; kun maa I ikke drage langt bort. Beder for mig!

29. Og Moses sagde: Se, jeg gaar ud fra dig og skal bede til Herren, og Fluesværme skulle vige fra Farao, fra hans Tjenere og fra hans Folk imorgen; kun bruge Farao ikke Svig mere, saa han ikke lader Folket fare for at ofre til Herren.

30. Og Moses gik ud fra Farao og bad til Herren.

31. Og Herren gjorde efter Moses's Ord og lod Fluesværme vige bort fra Farao, fra hans Tjenere og fra hans Folk; der blev ikke een tilbage.

32. Men Farao forhærdede sit Hjerter ogsaa denne Gang, og han lod ikke Folket fare.

9. KAPITEL.

Herren plager Ægypterne med Kvægpest, 1-7, med Bylder og Blemmer, 8-12, med en svar Hagel; Farao vedbliver dog trods alle disse Plager at forhærde sit Hjerter, 13-35.

Og Herren sagde til Moses: Gaa ind til Farao og sig til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

2. Thi dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, og du fremdeles holder paa dem,

3. se, da skal Herrens Haand komme over dit Kvæg, som er paa Marken, over Hestene, over Asenerne, over Kamelerne, over det store Kvæg og over det smaa Kvæg, med en saare svar Pest.

4. Og Herren skal skille mellem Israels Kvæg og Ægypternes Kvæg, og der skal ikke dø noget af alt det, som tilhører Israels Børn.

5. Og Herren sætte en bestemt Tid og sagde: Imorgen skal Herren gjøre dette i Landet.

6. Og Herren gjorde dette den næste Dag, og alt Ægypternes Kvæg døde, men af Israels Børns Kvæg døde ikke eet Stykke.

7. Og Farao sendte Bud, og se, ikke et eneste Stykke var død af Israels Kvæg; men Faraos Hjerter blev haardt, og han lod ikke Folket fare.

8. Da sagde Herren til Moses og til Aron: Tager eders Næver fulde af Aske fra Ovnen, og Moses skal strø

den ud mod Himmelen for Faraos Øine,

9. og den skal vorde til Støv over hele Ægyptens Land, og den skal blive til Bylder, som bryde ud med Blemmer, paa Menneskene og paa Kvæget i hele Ægyptens Land.

10. Saa toge de Asken fra Ovnen og stode for Faraos Ansigt, og Moses strøede den ud mod Himmelen; og der blev Bylder, som brøde ud med Blemmer, paa Menneskene og paa Kvæget.

11. Og Tegnsudlæggerne kunde ikke staa for Moses's Ansigt for Bylderne; thi der var Bylder paa Tegnsudlæggerne og paa alle Ægyptere.

12. Men Herren forhærdede Faraos Hjerter, og han hørte ikke paa dem, ligesom Herren havde talt til Moses.

4, 21.

13. Da sagde Herren til Moses: Staa aarle op om Morgen, og stil dig frem for Faraos Ansigt og sig til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

14. Thi denne Gang vil jeg sende alle mine Plager paa dit Hjerter og paa dine Tjenere og paa dit Folk, forat du skal kjende, at Ingen er som jeg paa hele Jorden.

8, 10.

15. Thi nu kunde jeg allerede have udrakt min Haand og slaaet dig og dit Folk med Pesten, saa du var bleven udslettet af Jorden;

16. men derfor har jeg ladet dig staa, for at lade dig se min Magt, og forat man skal fortælle om mit Navn over hele Jorden.

Rom. 9, 17.

17. Endnu stiller du dig i Veien for mit Folk, saa du ikke lader dem fare.

18. Se, jeg vil paa denne Tid imorgen lade regne en saare svar Hagel, hvis Lige aldrig har været i Ægypten ligefra den Dag, det blev grundfæstet, og indtil nu.

19. Og nu, send Bud og bring dit Kvæg i Sikkerhed og alt det, du har paa Marken! Alle de Mennesker og alt det Kvæg, som findes paa Marken og ikke ere samlede i Hus, paa dem skal Hagelen falde, og de skulle dø.

20. Den, som frygtede Herrens Ord af Faraos Tjenere, bjergede da sine Tjenere og sit Kvæg i Husene;

21. men den, som ikke lagde Herrens Ord paa Hjerter, lod sine Tjenere og sit Kvæg blive paa Marken.

22. Da sagde Herren til Moses:

Ræk din Haand op imod Himmelen, og der skal komme Hagel i hele Ægyptens Land, over Menneskene og over Kvæget og over alle Markens Urter i Ægyptens Land.

23. Og Moses rakte sin Stav op imod Himmelen, og Herren lod komme Torden og Hagel, og der for Ild ned paa Jorden, og Herren lod regne Hagel over Ægyptens Land.

Ps. 106, 32 fg. 78, 47 fg. Jos. 10, 11.

24. Og der blev Hagel og Ild, som slyngede sig sammen midt i Hagelen, saare svar, hvis Lige aldrig havde været i hele Ægyptens Land fra den Tid, et Folk kom til at bo der.

25. Og Hagelen ned slog i hele Ægyptens Land alt det, som var paa Marken, baade Mennesker og Kvæg; og alle Markens Urter ned slog Hagelen, og alle Markens Træer sønderbrød den.

26. Alene i Gosens Land, hvor Israels Børn boede, var der ikke Hagel.

27. Da sendte Farao Bud og kaldte Moses og Aron og sagde til dem: Jeg har syndet denne Gang; Herren er den Retfærdige, og jeg og mit Folk ere de Ugdelige.

10, 16. Dan. 9, 7.

28. Beder til Herren, at det maa være nok af Guds Torden og Hagel! Saa vil jeg lade eder fare, og I skulle ikke ble længer.

8, 8.

29. Og Moses sagde til ham: Naar jeg kommer ud af Staden, vil jeg udbrede mine Hænder til Herren; Tordenen skal ophøre, og Hagelen skal ikke være mere, forat du skal kjende, at Jorden hører Herren til.

30. Men om dig og dine Tjenere ved jeg, at I endnu ikke frygte for Gud Herrens Aasyn.

31. Linet og Bygget var nedslaaet, thi Bygget stod i Aks og Linet i Knop;

32. men Hveden og Spelten var ikke nedslaaet, thi de komme senere.

33. Og Moses gik fra Farao ud af Staden og udbredte sine Hænder til Herren; da ophørte Tordenen og Hagelen, og Regnet blev ikke mere udøst paa Jorden.

34. Men da Farao saa, at Regnet og Hagelen og Tordenen var hørt op, vedblev han at synde, og han forhærdede sit Hjerter, han og hans Tjenere.

35. Og Faraos Hjerter blev forhærdet, og han lod ikke Israels Børn fare, ligesom Herren havde talt ved Moses.

10. KAPITTEL.

Herren plager Ægypterne med Græshopper; Farao bekjender vel sin Synd, men omvender sig ikke, 1-20. Herren lader et tykt Mørke komme i tre Dage; Farao forbyder Moses og Aron at komme mere for hans Øine, 21-29.

OG Herren sagde til Moses: Gaa ind til Farao! Thi jeg har forhærdet hans Hjerte og hans Tjeneres Hjerte for at gjøre disse mine Tegn midt iblandt dem,

2. og forat du skal fortælle for din Søns og din Sønnesøns Øren, hvad jeg har øvet mod Ægypterne, og mine Tegn, som jeg har gjort iblandt dem, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

3. Saa gik Moses og Aron ind til Farao og sagde til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Hvor længe vægrer du dig ved at ydmyge dig for mit Aasyn? Lad mit Folk fare, saa de kunne tjene mig!

4. Thi dersom du vægrer dig ved at lade mit Folk fare, se, da vil jeg imorgen lade Græshopper komme inden dine Enemærker.

5. Og de skulle dække Landet, saa man ikke skal kunne se Jorden, og de skulle opæde den Levning, som er sparet og bleven tilovers for eder fra Hagelen, og de skulle afæde hvert Træ, som vokser for eder paa Marken.

6. Og de skulle opfylde dine Huse og alle dine Tjeneres Huse og alle Ægypternes Huse, Noget, som hverken dine Fædre eller dine Fædres Fædre have seet fra den Tid, de bleve til paa Jorden, indtil denne Dag. Og han vendte sig om og gik ud fra Farao.

7. Da sagde Faraos Tjenere til ham: Hvor længe skal denne være os til en Snare? Lad Mændene fare, saa de kunne tjene Herren, sin Gud! Ved du endnu ikke, at Ægypten er ødelagt?

8. Og Moses og Aron bleve hentede tilbage til Farao, og han sagde til dem: Gaar hen, tjener Herren, eders Gud! Hvem er det, som skal drage bort?

9. Og Moses svarede: Baade med vore Unge og med vore Gamle ville vi gaa, baade med vore Sønner og med vore Døtre, baade med vort Smaakvæg og med vort store Kvæg ville vi gaa; thi vi skulle holde Høstid for Herren.

10. Men han sagde til dem: Herren være saa vist med eder, som jeg lader eder og eders smaa Børn fare! Ser der, at I have Ondt isinde!

11. Nei, ikke saa! Gaar hen, I Mænd, og tjener Herren! Thi det er det jo, I begjære. Og man drev dem ud fra Faraos Ansigt.

12. Da sagde Herren til Moses: Ræk din Haand ud over Ægyptens Land efter Græshopper, og de skulle komme op over Ægyptens Land og opæde alle Urter i Landet, Alt, hvad Hagelen har levnet.

13. Saa rakte Moses sin Stav ud over Ægyptens Land, og Herren lod en Østenvind komme over Landet hele den Dag og hele Natten; da det blev Morgen, bragte Østenvinden Græshopperne. Ps. 78, 46; 106, 34.

14. Og Græshopperne kom op over hele Ægyptens Land og lode sig ned inden alle Ægyptens Enemærker i svar Mængde; før dem havde der ikke været en saadan Græshoppe-sværmm som denne, og ei heller vil der blive en saadan efter dem.

15. Og de dækkede hele Landet, og Landet blev formørket, og de opæde alle Urter i Landet og al Frugt paa Træerne, som Hagelen havde levnet, og der blev intet Grønt tilbage paa Træerne eller paa Markens Urter i hele Ægyptens Land.

16. Da skyndte Farao sig at kalde Moses og Aron og sagde: Jeg har syndet mod Herren, eders Gud, og mod eder. 9, 27 fg.

17. Og nu, forlad mig dog min Synd bare denne Gang, og beder til Herren, eders Gud, at han blot vil afvende denne Død fra mig! 8, 8.

18. Og han gik ud fra Farao og bad til Herren.

19. Og Herren vendte Vinden om til en saare stærk Vestenvind, og den førte Græshopperne bort og kastede dem ned i det røde Hav; der blev ikke een Græshoppe tilbage inden alle Ægyptens Enemærker.

20. Men Herren forhærdede Faraos Hjerte, og han lod ikke Israels Børn fare.

21. Og Herren sagde til Moses: Ræk din Haand op imod Himmelen, og derskal blive Mørke over Ægyptens Land, saa man skal tage paa Mørket.

22. Og Moses rakte sin Haand op mod Himmelen, og der blev tykt Mørke i hele Ægyptens Land i tre Dage. Ps. 106, 28.

23. De saa ikke, den Ene den Anden, og Ingen stod op fra sit Sted i tre Dage; men for alle Israels Børn var det lyst i deres Boliger.

24. Da kaldte Farao Moses og sagde: Gaar hen, tjener Herren! Kun eders Smaakvæg og eders store Kvæg skal blive tilbage; ogsaa eders smaa Børn maa drage med eder. V. 10.

25. Men Moses sagde: Du skal ogsaa lade os faa Slagtoffere og Brændoffere med, saa vi kunne offre til Herren, vor Gud;

26. vort Kvæg skal ogsaa gaa med os, der skal ikke blive en Klov tilbage; thi af det skulle vi tage til at tjene Herren vor Gud med; thi vi vide ikke, hvad vi skulle tjene Herren med, førend vi komme derhen.

27. Men Herren forhærdede Faraos Hjerter, og han vilde ikke lade dem fare.

28. Og Farao sagde til ham: Gaa bort fra mig, vogt dig, kom ikke mere for mit Ansigt! Thi paa den Dag, du kommer for mit Ansigt, skal du dø!

29. Og Moses sagde: Ret har du talt; jeg skal herefter ikke mere komme for dit Ansigt.

11. KAPITEL.

Israellitterne skulle efter Guds Befaling forlanske Guld- og Sølvkar af Ægypterne. 1-3. Moses kundgør den sidste Plage, som skal komme over Ægypterne; Farao bliver forhærdet, 4-10.

HERREN havde sagt til Moses: Endnu een Plage vil jeg lade komme over Farao og over Ægypten, derefter skal han lade eder fare herfra; naar han lader eder fare, skal han endog drive eder herfra med Alt, hvad I have. 12, 31-33, 39.

2. Sig nu i Folkets Paahør, at de skulle bede, hver Mand sin Næste og hver Kvinde sin Næste om Sølvkar og Guldkar. 3, 21 fg. 12, 35 fg.

3. Herren havde nemlig givet Folket Naade for Ægypternes Øine; Manden Moses var ogsaa meget stor i Ægyptens Land baade for Faraos Tjeneres Øine og for Folkets Øine.

4. Og Moses sagde: Saa siger Herren: Ved Midnats Tid vil jeg gaa midt igjennem Ægypten,

5. og alle Førstefødte i Ægyptens Land skulle dø, fra den Førstefødte for Farao, som sidder paa sin Trone, indtil den Førstefødte af Trækvinden, som staar bag Haandkværnen, og alle Førstefødte af Kvæget.

6. Og der skal blive et stort Skrig i hele Ægyptens Land, hvis Lige ikke har været, og hvis Lige ikke mere skal blive.

7. Men imod Nogen af Israels Børn skal ikke en Hund røre sin Tunge, hverken imod Mennesker eller imod Kvæg, forat I skulle kjende, at Herren skiller mellem Ægypterne og Israel.

8. Da skulle alle disse dine Tjenere komme ned til mig og bøje sig for mig og sige: Drag ud, du og alt Folket, som følger dig! Og derefter vil jeg drage ud. Og han gik ud fra Farao i brændende Vrede.

9. Som Herren havde sagt til Moses og Aron: Farao skal ikke høre paa eder, forat mine Undere skulle blive mange i Ægyptens Land, 3, 19, 30.

10. saa gjorde Moses og Aron alle disse Undere for Farao; og Herren forhærdede Faraos Hjerter, og han lod ikke Israels Børn fare af sit Land.

12. KAPITEL.

Herren giver Befaling om Paaskelammet, 1-13, om de usyrede Brøds Høstid, 14-20; Moses underviser Israellitterne herom, de lyde hans Ord, 21-28. Herren ihjelstaar alle Ægypternes Førstefødte; Israellitterne drage ud af Landet, 29-42. Moses underviser dem nærmere om Paaskelammet, 43-51.

OG Herren sagde til Moses og til Aron i Ægyptens Land:

2. Denne Maaned* skal være eder Maanedernes Begyndelse, den skal være eder den første blandt Aarets Maaneder. *Maanedens Afb eller

Nisan, 13, 4. Neh. 2, 1, omtrent vor April.

3. Taler til hele Israels Menighed og siger: Paa den tiende Dag i denne Maaned skulle de tage sig, hver Husfader et Lam, et Lam for hvert Hus.

4. Men dersom Huset er for lidet til et Lam, skal han og hans Nabo, som er nærmest ved hans Hus, tage et sammen efter Personernes Antal; efter hvad enhver æder, skulle I regne paa Lammet.

5. Det skal være et Lam uden Lyde, af Hankjøn, aarsgammelt; af Faarene eller af Gjederne skulle I tage det.

6. Og I skulle have det i Forvaring til den fjortende Dag i denne Maaned; da skal Israels Menigheds hele Forsamling slagte det mellem de to Aftenstunder*.

*mellem Solens Nedgang og Natens Frembrud. 5 Mos. 16, 6.

7. Og de skulle tage af Blodet og stryge paa begge Dørstolperne og paa det øverste Dørtræ paa de Huse, i hvilke de æde det.

8. Og de skulle æde Kjødet i den samme Nat; *stegt ved Ild og med usyrede Brød og til bitre Urter skulle de æde det. 1 Kor. 5, 8.

9. I maa ikke æde Noget deraf raat eller kogt i Vand, men stegt ved Ild, dets Hoved med dets Læggeben og med dets Indvolde.

10. Og I skulle ikke levne Noget deraf til om Morgenens, men det, som levnes deraf til om Morgenens, skulle I opbrænde med Ild. 4 Mos. 9, 12.

11. Og saaledes skulle I æde det: Eders Lænder skulle være omgjordede, eders Sko paa eders Fødder og eders Stav i eders Haand, og I skulle æde det i Hast; det er Paaske* for Herren.

*Ordet Paaske betyder Forbigang. v. 13, 23.

12. Thi jeg vil gaa igjennem Ægyptens Land i den samme Nat og ihjel-slaa alle Førstefødte i Ægyptens Land baade af Mennesker og af Kvæg, og over alle Ægyptens Guder vil jeg holde Dom; jeg er Herren.

4 Mos. 33, 4.

13. Og Blodet skal være eder til et Tegn* paa de Huse, i hvilke I ere, og jeg vil se Blodet og gaa eder forbi; og ikke skal noget Slag ramme eder til Fordærvelse, naar jeg slaar Ægyptens Land. *nemlig for mig.

14. Og denne Dag skal være eder til en Ihukommelse, og I skulle holde den som en Høitid for Herren; gjennem eders Slægter skulle I holde den som en evig Forskrift. 1 Kor. 11, 24, 25.

15. I syv Dage skulle I æde usyrede Brød. Straks paa den første Dag skulle I skaffe Surdeig bort af eders Huse; thi hver den, som æder syret Brød fra den første Dag indtil den syvende Dag, den Sjæl skal udryddes af Israel.

34, 18. 3 Mos. 23, 5 fg. 4 Mos. 28, 17 fg.

16. Og paa den første Dag skulle I holde en hellig Forsamling, og paa den syvende Dag en hellig Forsamling. Intet Arbejde skal gøres paa dem; kun det, som ædes af Enhver, det alene maa tilberedes af eder.

17. Og I skulle holde de usyrede Brøds Høitid, thi paa denne selv-samme Dag førte jeg eders Hære ud af Ægyptens Land; derfor skulle I

holde denne Dag igjennem eders Slægter som en evig Forskrift.

18. I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maanedens, om Aftenen, skulle I æde usyrede Brød indtil den eenogtyvende Dag i Maanedens om Aftenen.

19. I syv Dage skal der ikke findes Surdeig i eders Huse; thi hver den, som æder syret Brød, den Sjæl skal udryddes af Israels Menighed, enten han er en Fremmed eller en Indfødt i Landet.

20. Intet Syret skulle I æde, i alle eders Boliger skulle I æde usyrede Brød.

21. Da kaldte Moses alle Israels Ældste til sig og sagde til dem: Henter frem og tager eder smaat Kvæg for eders Familier og slagter Paaskelammet!

22. Og I skulle tage et Knippe Isop og dyppe i Blodet, som er i Bækkenet, og stryge paa det øverste Dørtræ og paa begge Dørstolperne af Blodet, som er i Bækkenet, og Ingen af eder skal gaa ud af sit Huses Dør indtil om Morgenens.

23. Thi Herren skal gaa igjennem Landet for at slaa Ægypterne, og han skal se Blodet paa det øverste Dørtræ og paa begge Dørstolperne, og Herren skal gaa Døren forbi og ikke tilstøde Fordærveren at komme ind i eders Huse og slaa eder.

Hebr. 11, 23.

24. Og I skulle holde dette som en Forskrift for eder og for eders Børn evindeligt.

25. Og det skal ske, naar I komme ind i det Land, Herren skal give eder, ligesom han har talt, da skulle I holde denne Tjeneste.

26. Og naar eders Børn sige til eder: Hvad er dette for en Tjeneste, som I holde? —

27. da skulle I sige: Det er Paaskeoffer for Herren, som gik forbi Israels Børns Huse i Ægypten, da han slog Ægypterne og friede vore Huse. Og Folket bødte sig og tilbød.

28. Og Israels Børn gik hen og gjorde dette; ligesom Herren havde befalede Moses og Aron, saaledes gjorde de.

29. Og det skede ved Midnats Tid, da ihjelslog Herren alle Førstefødte i Ægyptens Land, fra den Førstefødte for Farao, som sad paa sin Trone, indtil den Førstefødte for Fan-

gen, som var i Fængslet, og alle Førstefødte af Kvæget.

4, 23. Ps. 78, 51: 105, 36.

30. Da stod Farao op om Natten, han og alle hans Tjenere og alle Ægypterne, og der blev et stort Skrig i Ægypten; thi der var ikke et Hus, hvori der ikke var en Død.

31. Og han kaldte Moses og Aron om Natten og sagde: Gjør eder rede, gaar midt ud fra mit Folk, baade I og Israels Børn, og drager hen, tjener Herren, ligesom I have sagt!

11, 1.

32. Tager med eder baade eders Smaakvæg og eders store Kvæg, ligesom I have sagt, og gaar, og velsigner ogsaa mig!

33. Og Ægypterne trængte haardt paa Folket for hastig at faa dem ud af Landet; thi de sagde: Vi ere Dødens allesammen!

34. Saa tog Folket sin Deig, før end den var syret, sine Deigtruge, indsvøbte i deres Klæder, og paa sine Skuldre.

35. Og Israels Børn gjorde efter Moses's Ord og bade Ægypterne om Sølvkar og Guldkar og Klæder. 11, 2.

36. Og Herren gav Folket Naade for Ægypternes Øine, saa de gjerne gave dem; og saaledes toge de Bytte af Ægypterne.

3, 21, 22.

37. Saa brøde da Israels Børn op fra Ra'amans til Sukkot, omtrent seks hundrede tusinde Mænd tilføds foruden smaa Børn.

4 Mos. 33, 5; 1, 46.

38. Og der drog ogsaa en stor Hob af allehaande Folk og smaat Kvæg og stort Kvæg, en saare stor Mængde af Kvæg, op med dem.

39. Og de bagte af den Deig, som de havde ført ud fra Ægypten, usyrede Kager; thi den var ikke syret, efterdi de vare drevne ud fra Ægypten og kunde ikke tøve, og heller ikke havde de beredt sig Reisekost.

40. Og den Tid, Israels Børn havde boet i Ægypten, var fire hundrede og tretti Aar.

1 Mos. 15, 13. Gal. 3, 17.

41. Og det skede, da fire hundrede og tretti Aar vare til Ende, paa denne selvsamme Dag gik alle Herrens Hære ud af Ægyptens Land.

42. Denne Nat blev tagen i Agt af Herren til at føre dem ud af Ægyptens Land; denne samme Nat skal tages i Agt for Herren af alle Israels Børn gennem deres Slægter.

43. Og Herren sagde til Moses og Aron: Dette er Forskriften om Paaskelammet: Ingen Fremmed skal

skelammet: Ingen Fremmed skal æde deraf.

44. Men enhver Træl hos en Mand, som er kjøbt for Sølv, ham skal du omskjære; da maa han æde deraf.

45. Ingen Inderst eller Daglønner skal æde deraf.

46. I eet Hus skal det ædes; du skal ikke bringe Noget af Kjødet udenfor Huset, og I skulle ikke bryde noget Ben derpaa.

4 Mos. 9, 12. Joh. 19, 36.

47. Hele Israels Menighed skal gjøre saaledes.

48. Og naar en Fremmed opholder sig hos dig og vil holde Paaske for Herren, da skal alt Mandkøn hos ham omskjæres, og da skal han have Adgang til at holde den, og han skal være som en Indfødt i Landet; men ingen Uomskaaren skal æde deraf.

49. Een Lov skal være for den Indfødt og for den Fremmede, som opholder sig midt iblandt eder.

50. Og alle Israels Børn gjorde saaledes; ligesom Herren havde befaleet Moses og Aron, saaledes gjorde de.

51. Og det skede paa denne selvsamme Dag, at Herren førte Israels Børn ud af Ægyptens Land efter deres Hære.

13. KAPITEL.

Herren befaler, at alle Førstefødte i Israel baade af Mennesker og Kvæg skulle være ham helligede, 1-16. Han fører Folket gennem Ørkenen mod det røde Hav; de tage Josefs Ben med sig; Herren gaar foran dem i en Ild- og Skystlette, 17-22.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Hellige mig alle Førstefødte, det, som aabner hvert Modersliv iblandt Israels Børn baade af Mennesker og af Kvæg! Mig hører det til.

22, 29; 34, 19 fg.

3 Mos. 27, 26 fg. 4 Mos. 3, 13. Luk. 2, 23.

3. Og Moses sagde til Folket: Kommer denne Dag i Hu, paa hvilken I ere udgaaede af Ægypten, af Trællehuset, thi med en stærk Haand førte Herren eder ud herfra: I skulle ikke æde syret Brød.

4. Paa denne Dag drage I ud i Maaneden Abib;

12, 2.

5. og det skal ske, naar Herren fører dig ind i Kananiternes og Hettiternes og Amoriternes og Heviternes og Jebusiternes Land, som han tilsvor dine Fædre at ville give dig, et Land, som flyder med Melk og Hon-

ning, da skal du holde denne Tjeneste i denne Maaned.

1 Mos. 17, 8. 2 Mos. 3, 8.

6. I syv Dage skal du sæde usyrede Brød, og paa den syvende Dag skal der være Høitid for Herren.

12, 15.

7. Usyrede Brød skal du sæde i de syv Dage, og der skal ikke sees syret Brød hos dig, og ikke sees Surdeig hos dig inden alle dine Enemærker.

8. Og du skal forkynde din Søn paa den samme Dag og sige: Dette sker for den Gjernings Skyld, Herren gjorde mod mig, da jeg drog ud af Ægypten.

12, 26 fg.

9. Og det skal være dig til et Tegn paa din Haand og til en Ihukommelse mellem dine Øine, forat Herrens Lov skal være i din Mund; thi med en stærk Haand førte Herren dig ud af Ægypten.

V. 16. 5Mos. 6, 8; 11, 18.

10. Og du skal tage Vare paa denne Lov paa dens bestemte Tid Aar efter Aar.

11. Og det skal ske, naar Herren fører dig til Kananiternes Land, ligesom han tilsvor dig og dine Fædre, og giver dig det.

12. da skal du overgive alt det, som aabner Modersliv, til Herren; og Alt, hvad der aabner Modersliv, hvad der falder af det Kvæg, som du har, hvad der er af Hankjøn, hører Herren til.

V. 2.

13. Og Alt, hvad der aabner Modersliv af Asener, skal du løse med et Stykke smaat Kvæg, men dersom du ikke løser det, skal du bryde dets Nakke; og alle Førstefødte af Mennesker blandt dine Sønner skal du løse.

14. Og naar din Søn herefter spørger dig og siger: Hvad er dette? da skal du sige til ham: Med en stærk Haand førte Herren os ud af Ægypten, af Trællehuset.

15. Thi det skede, da Farao satte sig haardt imod at lade os fare, da ihjelslog Herren alle Førstefødte i Ægyptens Land, baade Menneskenes Førstefødte og Kvægets Førstefødte; derfor ofrer jeg Herren Alt, hvad der aabner Modersliv, som er af Hankjøn, og alle Førstefødte blandt mine Sønner løser jeg.

12, 29.

16. Og det skal være til et Tegn paa din Haand og til en Tankerem mellem dine Øine; thi med en stærk Haand førte Herren os ud af Ægypten.

V. 9.

17. Og det skede, da Farao lod

Folket fare, førte Gud dem ikke paa Velen til Filisternes Land, skjønt den var den nærmeste; thi Gud sagde: Folket kunde angre det, naar de se Krig for sig, og vende tilbage til Ægypten.

18. Men Gud førte Folket omkring paa Velen gjennem Ørkenen mod det røde Hav. Og Israels Børn droge fuldt rustede op af Ægyptens Land.

19. Og Moses tog Josefs Ben med sig; thi han havde taget en Ed af Israels Børn og sagt: Gud skal visselig besøge eder, og da skulle I føre mine Ben med eder op herfra.

1 Mos. 50, 25. Jos. 24, 32.

20. Og de brøde op fra Sukkot og leirede sig i Etam ved Grænsen af Ørkenen.

21. Og Herren gik foran dem, om Dagen i en Skystøtte for at lede dem paa Velen og om Natten i en Ildstøtte for at lyse for dem, saa de kunde vandre Dag og Nat.

4 Mos. 14, 14. Neh. 9, 12.

Ps. 78, 14; 105, 39. 1 Kor. 10, 1.

22. Skystøtten veg ikke om Dagen, ei heller Ildstøtten om Natten fra Folket.

14. KAPITEL.

Israel leirer sig efter Guds Befaling ved det røde Hav; Farao sætter efter dem med hele sin Hær, 1-9. Israel forfærdes, knurrer imod Moses; han trøster dem, 10-14. Herren byder Moses at række sin Stav ud oven Havet og stiller sig i Sky- og Ildstøtten mellem Israel og Ægypterne, 15-20. Moses adlyder; Havet skiller ad, og Israel gaar igjennem det, Farao med hele sin Hær drukner; Israel tror, 21-31.

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Tal til Israels Børn, at de skulle vende sig og slaa Leir foran Pi-Hachiroth mellem Migdol og Havet; foran Ba'al-Zefon, lige overfor det, skulle I leire eder ved Havet.

4 Mos. 33, 7.

3. Og Farao vil sige om Israels Børn: De fare vild i Landet, Ørkenen har lukket til for dem.

4. Og jeg vil forhærde Faraos Hjerte, og han skal forfølge dem, og jeg vil forherlige mig paa Farao og paa hele hans Hær, og Ægypterne skulle kjende, at jeg er Herren. Og de gjorde saa.

2 Mos. 7, 5.

5. Og da det blev tilkjendegivet Kongen af Ægypten, at Folket var flygtet, forandredes Faraos og hans Tjeneres Hjerte mod Folket, og de sagde: Hvorfor gjorde vi dette og

lode Israel drage bort fra vor Tjeneste?

6. Saa lod han spænde for sin Vogn og tog sit Folk med sig.

7. Og han tog seks hundrede udvalgte Vogne og alle de svrige Vogne i Ægypten og Vognkjæmpere paa enhver af dem.

8. Thi Herren forhærdede Faraos, Ægyptens Konges, Hjerter, saa han forfulgte Israels Børn; men Israels Børn droge ud med opløftet Haand.

9. Saa forfulgte Ægypterne dem og naaede dem, da de vare leirede ved Havet, alle Faraos Vognheste og hans Ryttere og hans hele Hær, ved Pi-Hachrot foran Ba'al-Zefon.

10. Og Faraos nærmede sig, og Israels Børn opløftede sine Øjne, og se, Ægypterne droge efter dem; da frygtede de saare, og Israels Børn raabte til Herren.

11. Og de sagde til Moses: Varder da slet ikke Grave i Ægypten, siden du har bragt os bort for at dø i Ørkenen? Hvad er det, du har gjort imod os, at du har ført os ud af Ægypten?

Ps. 106, 7.

12. Var det ikke dette, vi talte til dig i Ægypten, da vi sagde: Lad os være, og vi ville tjene Ægypterne; thi det er os bedre at tjene Ægypterne, end at dø i Ørkenen?

13. Da sagde Moses til Folket: Frygter ikke, stiller eder frem og ser Herrens Frelse, som han vil berede eder idag! Thi som I se Ægypterne idag, skulle I ikke se dem mere i Evighed.

2 Køn. 20, 17.

14. Herrens skal stride for eder, og I skulle være stille.

5 Mos. 1, 30. Es. 30, 15.

15. Og Herren sagde til Moses: Hvi raaber du til mig? Tal til Israels Børn, saa de bryde op!

16. Og du, opløft din Stav og ræk din Haand ud over Havet og skil det ad, og Israels Børn skulle gaa midt igjennem Havet paa det Tørre.

17. Og jeg, se, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerter, og de skulle komme efter eder; og jeg vil forherlige mig paa Faraos og paa hele hans Hær, paa hans Vogne og paa hans Ryttere.

18. Og Ægypterne skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg forherliger mig paa Faraos, paa hans Vogne og paa hans Ryttere.

V. 4.

19. Da flyttede Guds Engel, som gik foran Israels Leir, sig og gik bag

dem, og Skystøtten flyttede sig fra deres Aasyn og stillede sig bag dem;

23, 20, 23.

20. og den kom imellem Ægypternes Leir og Israels Leir, og den var for hin Sky og Mørke, og den oplyste Natten for denne; og den ene Leir nærmede sig ikke den anden den hele Nat.

21. Og Moses rakte sin Haand ud over Havet, og Herren lod Havet fare bort ved en stærk Østenvind den hele Nat, og han gjorde Havet til tørt Land, og Vandene skiltes ad.

Ps. 68, 8; 114, 3. Es. 63, 12, 13. Jos. 3, 16.

22. Og Israels Børn gik midt ind i Havet paa det Tørre, og Vandet var dem en Mur paa deres højre og paa deres venstre Side.

Jos. 4, 23. Ps. 78, 13; 106, 9.

1 Kor. 10, 1. Hebr. 11, 29.

23. Og Ægypterne forfulgte og kom efter dem, alle Faraos Heste, hans Vogne og hans Ryttere, til midt i Havet.

24. Og det skede ved Morgenvagtens Tid, da skuede Herren i Ild- og Skystøtten hen til Ægypternes Leir, og han bragte Ægypternes Leir i Forvirring,

25. og han stødte deres Vognhjul af og lod dem rykke frem med Besværighed. Da sagde Ægypterne: Lader os fly for Israels Ansigt; thi Herren strider for dem imod Ægypterne.

26. Da sagde Herren til Moses: Ræk din Haand ud over Havet, og Vandene skulle vende tilbage over Ægypterne, over deres Vogne og over deres Ryttere.

27. Saa rakte Moses sin Haand ud over Havet, og Havet vendte heni- mod Morgenen tilbage til sit sædvanlige Leie, og Ægypterne flyede lige mod det; og Herren styrtede Ægypterne midt i Havet.

28. Og Vandene vendte tilbage og skjulte Vognene og Rytterne i hele Faraos Hær, som vare komne efter dem i Havet; der blev ikke en Ene- ste tilbage af dem.

29. Men Israels Børn gik paa det Tørre midt igjennem Havet, og Vandet var dem en Mur paa deres højre og paa deres venstre Side.

30. Saa frelste Herren paa den samme Dag Israel af Ægypternes Haand, og Israel saa Ægypterne ligge døde ved Havets Bred.

31. Og Israel saa den vældige Gjer-

ning, Herren havde gjort paa Ægypterne, og Folket frygtede Herren; og de troede paa Herren og paa Moses, hans Tjener.

15. KAPITEL.

Moses og Israels Børn syngte Herren en Løvsang; hans Søster Mirjam svarer i Kor med Israels Kvinder, 1-21. Israel kommer til Sur, til Mara, hvor de knurrede mod Herren af Mangel paa Vand og blivde hjulpede af ham, og til Elim, 22-27.

DA sang Moses og Israels Børn denne Sang for Herren og sagde: Jeg vil lovsynge Herren, thi han er høit ophøiet; Hest og Rytter kastede han i Havet.

2. Herren er min Styrke og Lovsang, og han blev mig til Frelse; han er min Gud, og jeg vil prise ham, min Faders Gud, og jeg vil op-høje ham. Ps. 118, 14. Es. 12, 2.

3. Herren er en Stridsmand, Herren er hans Navn. Ps. 115, 5. Hos. 12, 6.

4. Faraos Vogne og hans Hær kastede han i Havet, og hans udvalgte Vognkjæmpere sænkedes ned i det røde Hav.

5. Afgrunde skjulte dem, de sank som Sten i dybe Vand.

6. Din høire Haand, o Herre, er herliggjort i Kraft, din høire Haand, o Herre, knuser Fiender. Ps. 118, 15.

7. Og ved din Høiheds Fylde nedstøder du dine Modstandere; du lader din Vrede fare ud, den fortærer dem som Straa.

8. Og ved din Næses Pust sammenhobedes Vande, Strømme stode som en Dynge, dybe Vande stivnede i Havets Hjerter.

9. Fienden sagde: Jeg vil forfølje, jeg vil indhente, jeg vil dele Bytte, min Sjel skal mættes med dem; jeg vil drage mit Sverd, min Haand skal udrydde dem.

10. Du blæste med din Aande, Havet skjulte dem; de sank som Bly i vældige Vand.

11. Hvo er som du blandt Guderne, o Herre? Hvo er som du herliggjort i Hellighed, forfærdelig at love, underfuld i Gjærning?

9, 14; 18, 11. 1 Krøn. 16, 26. Ps. 96, 4.

12. Du udrakte din Høire, Jorden opslugte dem.

13. Du fører ved din Miskundhed det Folk, som du forløste; du leder dem ved din Kraft til din hellige Bollig.

14. Folkene høre det, de skjælve; Angest griber Fillstæas Beboere.

Jos. 2, 10, 11.

15. Da forfærdedes Edoms Stamme-fyrster, Rædsel griber Moabs Vældige, alle Kana'ans Indbyggere for-gaa af Angest.

16. Forfærdelse og Skræk falder over dem, ved din Arms Storhed forstumte de som Sten, medens dit Folk drager frem, o Herre, medens det Folk drager frem, som du har forhvervet dig. 5 Mos. 32, 6.

17. Du skal føre dem ind og plante dem paa din Arvs Bjerg, det Sted, du har beredt til din Bolig, o Herre, den Helligdom, o Herre, som dine Hænder have grundlagt.

Ps. 132, 13 fg. 78, 54.

18. Herren skal være Konge evindeligt og altid. Ps. 22, 29; 93, 1.

19. [Saa sang de] thi Faraos Heste kom med hans Vogne og med hans Ryttere i Havet, og Herren lod Havets Vande vende tilbage over dem, medens Israels Børn gik paa det Tørre midt igjennem Havet. 14, 23 fg.

20. Og Mirjam, Profetinden, Arons Søster, tog en Pauke i sin Haand, og alle Kvinderne gik efter hende med Pauker og med Dans. Ps. 68, 26.

21. Og Mirjam svarede dem*: Lovsynge Herren, thi han er høit ophøiet; Hest og Rytter kastede han i Havet. *Mændene, V. 1.

22. Og Moses lod Israel bryde op fra det røde Hav, og de drog ud til Ørkenen Sur. Og de vandrede tre Dage i Ørkenen, og de fandt ikke Vand. 4 Mos. 33, 8.

23. Saa kom de til Mara, og de kunde ikke drikke Vandet i Mara, fordi det var beskt; derfor kaldte man Stedets Navn Mara*. *Beskhed.

24. Da knurrede Folket mod Moses og sagde: Hvad skulle vi drikke?

25. Og han raabte til Herren, og Herren viste ham et Træ, og han kastede det i Vandet, og Vandet blev sødt. Der satte han dem Lov og Ret, og der prøvede han dem;

26. og han sagde: Dersom du hører Herrens, din Guds, Røst, og gjør det, som ret er for hans Øine, og vender Øret til hans Bud og holder alle hans Forskrifter, da vil jeg ikke lægge nogen af de Sygdomme paa dig, som jeg lagde paa Ægypterne; thi jeg er Herren, din Læge. Ps. 103, 26.

27. Og de kom til Elim, og der var tolv Vandkilder og syttit Palmetræer; og de leirede sig der ved Vandet.

4 Mos. 33, 9.

16. KAPTEL.

Israeliterne komme til Ørkenen Sin, de knurre, fordi de ikke have Kjød og Brød at æde. Moses irettesætter dem; Herren lader Vagteler dække Leiren, og giver dem Manna, hvoraf de paa de fem Dage i Ugen sanke een Omer for hver Person, men paa den sjette Dag to Omer til hver; thi paa Sabbaten skulle de ikke sanke, men holde den hellig, 1-30. Aron faar Befaling at gjemme en Omer Manna til Erindring for Efterkommerne, 31-36.

Og de brøde op fra Elim, og hele Israels Børns Menighed kom til Ørkenen Sin, som er imellem Elim og Sinaj, paa den femtende Dag i den anden Maaned, efterat de vare gangne ud af Ægyptens Land.

2. Og hele Israels Børns Menighed knurrede mod Moses og Aron i Ørkenen.

3. Og Israels Børn sagde til dem: Gud vi vare døde ved Herrens Haand i Ægyptens Land, da vi sade ved Kjødgryden, og da vi aade Brød, til vi bleve mætte; thi I have ført os ud i denne Ørken for at lade hele denne Forsamling dø af Hunger. 14, 11.

4. Da sagde Herren til Moses: Se, jeg vil lade regne Brød fra Himmelen til eder, og Folket skal gaa ud og sanke hver Dag, hvad der trænges, forat jeg kan prøve det, om det vil vandre i min Lov eller ikke.

5. Og det skal ske paa den sjette Dag, da skulle de tillave det, som de have bragt hjem, og det skal være dobbelt saa meget som det, de ellers sanke hver Dag.

6. Og Moses og Aron sagde til alle Israels Børn: Iaften skulle I kjende, at det er Herren, som har ført eder ud af Ægyptens Land.

7. og imorgen skulle I faa se Herrens Herlighed, fordi han har hørt eders Knur imod Herren; thi hvad ere vi, at I knurre mod os?

8. Og Moses sagde: [Dette skal ske] naar Herren Iaften giver eder Kjød at æde og Brød imorgen, saa I blive mætte, fordi Herren har hørt eders Knur, hvormed I knurre mod ham; thi vi, hvad ere vi? Ikke mod os er det, I knurre, men mod Herren. 4 Mos. 16, 11.

9. Og Moses sagde til Aron: Sig til hele Israels Børns Menighed: Kommer frem for Herrens Aasyn; thi han har hørt eders Knur.

10. Og det skede, da Aron talte til hele Israels Børns Menighed, da

vendte de sig imod Ørkenen, og se, Herrens Herlighed saaes i Skyen.

4 Mos. 12, 5; 14, 10; 16, 19.

11. Og Herren talte til Moses og sagde:

12. Jeg har hørt Israels Børns Knur: tal til dem og sig: Mellem de to Aftenstunder* skulle I æde Kjød, og imorgen skulle I mættes med Brød, og I skulle kjende, at jeg er Herren, eders Gud. *se 12, 6.

13. Og det skede om Aftenen, da kom der Vagteler og dækkede Leiren, og om Morgenen var der et Lag af Dug trindt omkring Leiren.

Ps. 78, 26 fg: 105, 40.

14. Og da Duglaget steg op, se, da laa der hen over Ørkenen noget Flint, ligesom Afskrabet, Flint som Rim paa Jorden. Neh. 9, 15. Ps. 78, 24 fg.

15. Og da Israels Børn saa det, sagde de, den Ene til den Anden: Hvad er det? Thi de vidste ikke, hvad det var. Da sagde Moses til dem: Det er det Brød, Herren har givet eder at æde.

Joh. 6, 31. 1 Kor. 10, 3.

16. Dette er det, Herren har befale: Sanker deraf, eftersom Enhver kan æde, en Omer for hvert Hoved, efter eders Personers Antal: Enhver skal tage for dem, som ere i hans Telt.

17. Og Israels Børn gjorde saaledes, og de sankede, den Ene Meget, den Anden Lidet.

18. Og da de maalte det med Omeren, havde den, som havde sanket Meget, Intet tilovers, og den, som havde sanket Lidet, fattedes Intet; Enhver havde sanket, eftersom han kunde æde. 2 Kor. 8, 15.

19. Og Moses sagde til dem: Ingen skal levne Noget deraf til om Morgenen.

20. Men de løde ikke Moses, men Nogle levnede deraf til om Morgenen; da voksede der Mark deri, og det stinkede. Og Moses blev vred paa dem.

21. Og de sankede det hver Morgen, eftersom Enhver kunde æde; men naar Solen brændte hedt, smeltede det.

22. Og det skede paa den sjette Dag, da sankede de dobbelt Brød, to Omer for hver; og alle de Øverste for Menigheden kom og gave Moses det tilkjende. v. 5.

23. Da sagde han til dem: Det er, hvad Herren har talt. Imorgen er

det Sabbat, hellig Sabbat for Herren; hvad I ville bage, det bager, og hvad I ville koge, det koger, men lader alt det, som bliver tilovers, ligge i Forvaring hos eder til imorgen! V. 5.

24. Og de lode det ligge til om Morgen, ligesom Moses havde befalet; og det stinkede ikke, ei heller var der Mark i det.

25. Da sagde Moses: Æder det idag! Thi idag er det Sabbat for Herren, idag skulle I ikke finde det paa Marken.

26. I seks Dage skulle I sanke det; men paa den syvende Dag er det Sabbat, paa den skal det ikke være at finde.

27. Og det skede paa den syvende Dag, da gik Nogle af Folket ud for at sanke; men de fandt Intet.

28. Da sagde Herren til Moses: Hvor længe vægre I eder ved at holde mine Bud og mine Love?

29. Ser, Herren har givet eder Sabbaten; derfor giver han eder paa den sjette Dag Brød for to Dage; bliver hver paa sit Sted, Ingen gaa ud fra sit Sted paa den syvende Dag!

30. Da hvilede Folket paa den syvende Dag.

31. Og Israels Hus kaldte dets Navn Manna*; og det var ligesom Korianderfrø, hvidt, og dets Smag var som Honningkage.

*Hebr. Man, d. e. hvad er det? V. 15.
4 Mos. 11, 7.

32. Og Moses sagde: Dette er det, Herren har befalet: Fyld en Omer deraf til at forvares for eders Efterkommere, forat de kunne se det Brød, jeg gav eder at æde i Ørkenen, da jeg førte eder ud af Ægyptens Land.

33. Og Moses sagde til Aron: Tag en Krukke og hav deri en fuld Omer Manna, og sæt den hen for Herrens Aasyn til at forvares for eders Efterkommere!

34. Ligesom Herren havde befalet Moses, saaledes satte Aron den hen foran Vidnesbyrdet* til at forvares.

*Lovens Tavler; 25, 16, 21. Hebr. 9, 4.

35. Og Israels Børn aade Mannaen i firti Aar, indtil de kom til et beboet Land; de aade Mannaen, indtil de kom til Grænsen af Kana'ans Land.

Jos. 5, 12.

36. Men en Omer er en Tiendepart af en Efa.

17. KAPITTEL.

Israels Børn komme til Refsdm, fattes Vand, kives med Moses og friste Herren, saa Vand af en Klippe, 1-7; de overfalder af Amalekiterne, som overvandt ved Moses's Bøn; Herren forkynder, at han vil udrydde dem, 8-18.

Og hele Israels Børns Menighed drog fra Ørkenen Sin i Dagsreiser efter Herrens Befaling; og de leirede sig i Refsdm, og Folket havde ikke Vand at drikke. 4 Mos. 33, 14.

2. Da kivedes Folket med Moses, og de sagde: Giver os Vand, saa vi kunne drikke! Og Moses sagde til dem: Hvorfor kives I med mig? Hvorfor friste I Herren?

5 Mos. 6, 16. Matth. 4, 7.

3. Og Folket tørstede der efter Vand, og Folket knurrede mod Moses, og det sagde: Hvorfor har du ført os op af Ægypten for at lade os og vore Børn og vort Kvæg dø af Tørst?

4. Da raabte Moses til Herren og sagde: Hvad skal jeg gjøre med dette Folk? Der fattes kun Lidet i, at de stene mig! 4 Mos. 14, 10.

5. Og Herren sagde til Moses: Gaa frem foran Folket og tag med dig nogle af Israels Ældste og tag din Stav, med hvilken du slog Floden, i din Haand og gaa! 7, 30.

6. Se, jeg vil staa der for dit Ansigt paa Klippen paa Horeb, og du skal slaa paa Klippen, og der skal flyde Vand ud af den, saa Folket kan drikke. Og Moses gjorde saaledes for Israels Ældstes Øjne.

4 Mos. 20, 11. 5 Mos. 8, 15. Ps. 78, 15, 16; 105, 41. Es. 48, 21. 1 Kor. 10, 4.

7. Og han kaldte Stedets Navn Massa* og Meriba**, fordi Israels Børn kivedes med ham, og fordi de fristede Herren og sagde: Er Herren iblandt os eller ikke?

Ps. 95, 8, 9. **Kiv.

8. Og Amalek kom og stred med Israel i Refsdm.

9. Da sagde Moses til Josva: Ud-vælg os Mænd og drag ud, strid imod Amalek! Imorgen vil jeg staa paa Toppen af Høien med Guds Stav i min Haand.

10. Og Josva gjorde, ligesom Moses havde sagt ham, og stred imod Amalek; og Moses, Aron og Hur stege op paa Toppen af Høien.

11. Og det skede, naar Moses opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand; men naar han lod sin Haand synke, da fik Amalek Overhaand.

12. Men da Moses's Hænder bleve tunge, toge de en Sten og lagde under ham, og han satte sig paa den; og Aron og Hur støttede hans Hænder, den ene paa den ene Side og den anden paa den anden Side; saa holdt hans Hænder ud, indtil Solen gik ned.

13. Og Josva slog Amalek og hans Folk ned med Sverdets Eg.

14. Og Herren sagde til Moses: Skriv dette til Ihuukkommelse i en Bog, og prent det i Josvas Øren! Thi jeg vil aldeles udslætte Amaleks Ihuukkommelse under Himmelen.

4 Mos. 24, 20.

5 Mos. 25, 19. 1 Sam. 15, 2. 3. 20.

15. Og Moses byggede et Alter, og han kaldte dets Navn: Herren er mit Banner.

16. Og han sagde: En Haand er udrakt paa Herrens Trone: Herren skal stride mod Amalek fra Slægt til Slægt.

5 Mos. 32, 40.

18. KAPITEL.

Moses's Svigerfader Jetro kommer til ham med hans Hustru og Børn; Moses fortæller ham Herrens Gjæringer, Jetro priser Gud og ofrer, 1-12. Han raader Moses at udvalge duelige Mænd blandt de Ældste i Israel, som kunne hjælpe ham med at dømme Folket i mindre vigtige Sager, og vender derpaa tilbage til sit Land, 13-27.

OG Jetro, Presten i Midjan, Moses's Svigerfader, hørte Alt, hvad Gud havde gjort mod Moses og mod sit Folk, Israel, at Herren havde ført Israel ud af Ægypten.

2. Da tog Jetro, Moses's Svigerfader, Zippora, Moses's Hustru, efterat denne havde sendt hende hjem,

2, 21, 22; 4, 20.

3. og hendes to Sønner, af hvilke den ene hedte Gersom, thi han* havde sagt: Jeg er bleven en Udlænding i et fremmed Land,

*Moses; 2, 22. 1 Krøn. 23, 15.

4. og den anden hedte Elieser*, thi han havde sagt: Min Faders Gud var min Hjælp og har friet mig fra Faraos Sverd. *Gud er Hjælp.

5. Og Jetro, Moses's Svigerfader, kom med hans Sønner og hans Hustru til Moses i Ørkenen, der, hvor han havde leiret sig, ved Guds Bjerg.

3, 1.

6. Og han lod sige til Moses: Jeg, din Svigerfader Jetro, kommer til dig, og din Hustru og hendes to Sønner med hende.

7. Da gik Moses sin Svigerfader imøde, og han bød sig og kyssede ham, og de spurgte om hinandens Velgaaende; og derpaa gik de ind i Teltet.

8. Og Moses fortalte sin Svigerfader alt det, Herren havde gjort imod Faraos og imod Ægypterne for Israels Skyld, og al den Møje, som havde mødt dem paa Velen, og hvorledes Herren havde udfriet dem.

9. Da blev Jetro glad over alt det Gode, Herren havde gjort imod Israel, at han havde friet dem af Ægypternes Haand.

10. Og Jetro sagde: Lovet være Herren, som friede eder af Ægypternes Haand og af Faraos Haand, som friede Folket af Ægypternes Haand!

11. Nu ved jeg, at Herren er større end alle Guder; thi ved den Ting*, hvormed de handlede overmodig mod dem, har han vist sig saaledes.

15, 11. Ps. 86, 8. *d. e. ved Vandet.

3 Mos. 1, 22. Neh. 9, 10.

12. Og Jetro, Moses's Svigerfader, tog Brændoffer og Slagtoffer til Gud; og Aron og alle Israels Ældste kom for at holde Maaltid med Moses's Svigerfader for Guds Aasyn.

13. Og den følgende Dag sad Moses for at dømme Folket, og Folket stod hos Moses fra Morgenen indtil Aftenen.

14. Da Moses's Svigerfader saa alt hans Arbejde med Folket, sagde han: Hvad er dette for et Arbejde, du har med Folket? Hvorfor sidder du alene, og hele Folket staar hos dig fra Morgenen til Aften?

15. Og Moses sagde til sin Svigerfader: Folket kommer til mig for at adspørge Gud;

16. naar de have en Sag, da kommer de til mig, og jeg dømmet mellem dem indbyrdes, og jeg lærer dem Guds Bud og hans Love.

17. Da sagde Moses's Svigerfader til ham: Det er ikke godt, hvad du her gjør.

18. Du maa jo blive udmattet, baade du og dette Folk, som er med dig; thi den Gjærning er dig for svær, du magter ikke at udrette den alene.

19. Men lyd nu min Røst! Jeg vil give dig Raad, og Gud være med dig! Træd du paa Folkets Vegne frem for Gud, og fremfør du Sagerne for Gud,

20. og forklar dem Budene og Lo-

vene, og lær dem den Vej, de skulle vandre, og den Gjerning, de skulle gjøre.

21. Og udsø dig af hele Folket duelige Mænd, som frygte Gud, sandtruede Mænd, som hader ond Vinding, og sæt disse over dem til Øverster over Tusinde, Øverster over Hundrede, Øverster over Femti og Øverster over Ti!

22. Og de skulle dømme Folket til enhver Tid, og enhver vigtig Sag skulle de føre frem for dig, men enhver ringe Sag skulle de selv dømme i; og let saaledes Byrden for dig, og lad dem bære den med dig!

23. Dersom du gjør dette, og Gud byder dig at gjøre det, da vil du kunne holde ud, da vil ogsaa hele dette Folk komme til sit Sted i god Behold.

24. Og Moses lod sin Svigerfaders Røst og gjorde alt det, han sagde.

25. Og Moses udvalgte duelige Mænd af hele Israel og satte dem til Overhoveder over Folket, til Øverster over Tusinde, Øverster over Hundrede, Øverster over Femti og Øverster over Ti.

26. Og de dømte Folket til enhver Tid; enhver vanskelig Sag førte de frem for Moses, men i enhver ringe Sag dømte de selv.

27. Og Moses lod sin Svigerfader drage bort, og han gik til sit Land.

19. KAPITEL.

Israel kommer til Sinajs Ørken; Herren lover at tage Israel til sit Folk, dersom de ville lyde ham, hvilket de love, 1-3. Han forkynder Moses, at han paa den tredje Dag vil stige ned i en tyk Sky paa Sinajs Bjerg og tale med ham; han byder Folket at hellige sig og ikke nærme sig Bjerget, 9-13. Folket helliger sig; Herren stiger ned paa Bjerget under Torden og Lynild og taler til Moses, 14-25.

I den tredje Maaned, efterat Israels Børn vare gangne ud af Ægyptens Land, paa denne Dag* kom de til Sinajs Ørken.

*d. e. den første Dag i Maaned.

2. De brøde nemlig op fra Refidim og kom til Sinajs Ørken og leirede sig i Ørkenen, og Israel leirede sig der lige overfor Bjerget.

4 Mos. 33, 15.

3. Og Moses steg op til Gud, og Herren raabte til ham fra Bjerget og sagde: Saa skal du sige til Jakobs Hus og kundgjøre Israels Børn:

Ap. G. 7, 38.

4. I have seet, hvad jeg har gjort med Ægypterne, og hvorledes jeg har baaret eder paa Ørnevinger og ført eder til mig. 5 Mos. 29, 2; 32, 11, 12.

5. Og nu, dersom I lyde min Røst og holde min Pakt, da skulle I være mig en Eliendom fremfor alle Folk; thi mig hører al Jorden til.

Ps. 24, 1; 50, 12. 1 Kor. 10, 26.

6. Og I skulle være mig et Kongerige af Prester og et helligt Folk. Dette er de Ord, du skal tale til Israels Børn. 5 Mos. 7, 6; 14, 2.

1 Pet. 2, 9. Aab. 1, 6; 5, 10.

7. Og Moses kom og kaldte Folkets Ældste til sig, og han forelagde dem alle disse Ord, som Herren havde befaleet ham.

8. Da svarede alt Folket tilhøbe og sagde: Alt det, Herren har talt, ville vi gjøre. Og Moses bragte igjen Folkets Ord for Herren. 24, 3. 5 Mos. 5, 27.

9. Da sagde Herren til Moses: Se, jeg vil komme til dig i en tyk Sky, forat Folket kan høre, naar jeg taler med dig, og tro paa dig evindeligt. Og Moses forkyndte Herren Folkets Ord.

10. Og Herren sagde til Moses: Gaa til Folket og hellig dem idag og imorgen, og de skulle tvætte sine Klæder,

11. og de skulle være rede til den tredje Dag; thi paa den tredje Dag skal Herren stige ned for alt Folkets Øine paa Sinajs Bjerg.

12. Og du skal sætte Folket et Gjørde rundt omkring og sige: Tager eder i Vare for at stige op paa Bjerget og røre ved dets yderste Grænse! Hver den, som rører ved Bjerget, skal visselig dødes;

13. ingen Haand skal røre ved ham, men han skal stenes eller skydes; hvadenten det er Dyr eller Menneske, skal det ikke leve. Naar Basunen lyder med lange Toner, skulle de* stige op paa Bjerget. Hebr. 12, 20.

*se 24, 1.

14. Og Moses gik ned af Bjerget til Folket, og han helligede Folket, og de tvættede sine Klæder.

15. Og han sagde til Folket: Værrer rede til den tredje Dag, holder eder ikke til Kvinder!

16. Og det skede paa den tredje Dag, da det blev Morgen, da var der Torden og Lyn og en tung Sky paa Bjerget og en saare stærk Basunlyd; da bævede alt Folket, som var i Leiren. Hebr. 12, 18, 19.

17. Og Moses førte Folket ud af Leiren Gud imøde, og de stillede sig nedenfor Bjerget. 5 Mos. 4, 11.

18. Og hele Sinajs Bjerg røg, fordi Herren var stegen ned paa det i Ilden, og Røgen af det steg op som Røgen af en Ovn, og hele Bjerget bævede saare.

19. Og Basunens Lyd tog til og blev saare stærk; Moses talte, og Gud svarede ham lydelig.

20. Og Herren steg ned paa Sinajs Bjerg paa Bjergets Top; og Herren kaldte Moses op paa Bjergets Top, og Moses steg op.

21. Og Herren sagde til Moses: Stig ned og advar Folket, at de ikke maa bryde frem til Herren for at se, saa Mange af dem maatte falde.

V. 12, 13; 33, 20.

22. Ogsaa Presterne, som nærme sig til Herren, skulle helligesig, forat Herren ikke skal bryde ind blandt dem.

23. Og Moses sagde til Herren: Folket kan ikke stige op paa Sinajs Bjerg; thi du har advaret os og sagt: Sæt Gjærde om Bjerget og hellige det!

V. 12.

24. Og Herren sagde til ham: Gaa, stig ned, og du skal derpaa stige op, du og Aron med dig; men Presterne og Folket maa ikke bryde frem for at stige op til Herren, forat han ikke skal bryde ind blandt dem.

25. Da steg Moses ned til Folket og sagde det til dem.

20. KAPITEL.

Herren giver de ti Bud i Folkets Paaher,

1-17. Folket forfærdes og begjærer Moses til en Midler mellem sig og Gud; Moses gaar nærmere til Herren, 18-21. Herren forbyder atter alt Afguderi og siger, hvorledes de Allere skulle være, som de skulle bygge ham, 22-26.

OG Gud talte alle disse Ord og sagde:

2. Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægyptens Land, af Trællehuset. 5 Mos. 5, 6-21.

3. Du skal ikke have fremmede Guder for mig. Ps. 81, 10.

4. Du skal ikke gjøre dig noget udakaaret Billede eller nogensomhelst Afbildning af det, som er paa Himmelen heroventil, eller det, som er paa Jorden henedentil, eller det, som er i Vandet nedenfor Jorden.

3 Mos. 26, 1. 5 Mos. 4, 15-19; 27, 15.

5. Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem; thi jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjem søger Fædrea Misgjerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig,

34, 7, 14. 4 Mos. 14, 18. Nah. 1, 2.

6. og som gjør Miskundhed mod tusinde Led, mod dem, som elske mig og holde mine Bud.

Neh. 1, 5. Jer. 32, 18. Dan. 9, 4.

7. Du skal ikke tage Herrens, din Guds, Navn forfængelig; thi Herren vil ikke holde den uskyldig, som tager hans Navn forfængelig.

3 Mos. 19, 12; 24, 16. Matth. 5, 34-37.

8. Kom Hviledagen i Hu, saa du holder den hellig!

23, 12; 31, 13 fg. 36, 2 fg. Jer. 17, 21 fg.

Ez. 20, 12.

9. Seks Dage skal du arbejde og gjøre al din Gjerning.

10. Men den syvende Dag er Sabbat for Herren, din Gud; da skal du intet Arbejde gjøre, hverken du eller din Søn eller din Datter, din Tjener eller din Tjenestepige eller dit Kvæg eller din Fremmede, som er inden dine Porte.

11. Thi i seks Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som er i dem, og han hvilede paa den syvende Dag; derfor velsignede Herren Sabbatsdagen og helligede den. 1 Mos. 2, 2, 3.

12. Hædre din Fæder og din Moder, forat dine Dage maa blive mange i det Land, Herren din Gud giver dig. Ordsp. 4, 10. Matth. 15, 4. Ef. 6, 2, 3.

13. Du skal ikke slaa ihjel. Matth. 5, 21 fg. 19, 18. 1 Joh. 3, 15.

14. Du skal ikke bedrive Hor. 3 Mos. 20, 10 fg. Matth. 5, 27, 28. Hebr. 13, 4.

15. Du skal ikke stjæle. 3 Mos. 19, 36; 25, 36. Ef. 4, 28. 1 Thess. 4, 6.

16. Du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd imod din Næste.

23, 1. Ordsp. 19, 6.

17. Du skal ikke begjære din Næstes Hus.

Du skal ikke begjære din Næstes Husru eller hans Tjener eller hans Tjenestepige eller hans Okse eller hans Asen eller Noget, som hører din Næste til. Rom. 7, 7.

18. Og alt Folket fornåm Tordenen og Flammerne og Basunens Lyd og Bjerget i Røg; og da Folket fornåm det, bævede de og stode langt borte.

19. Og de sagde til Moses: Tal du med os, og vi ville høre; men lad

ikke Gud tale med os, forat vi ikke skulle dø!

20. Men Moses sagde til Folket: Frygter ikke! Thi Gud er kommen for at prøve eder, og forat Frygt for ham skal være over eder, forat I ikke skulle synde. Ordsp. 14, 27. Ps. 119, 11.

21. Saa stod Folket langt borte, og Moses gik nær til Mørket, hvor Gud var. 1 Kong. 8, 12. Hebr. 12, 18.

22. Og Herren sagde til Moses: Saa skal du sige til Israels Børn: I have seet, at jeg fra Himmelen har talt med eder.

23. I skulle ikke gjøre Noget, som I sætte ved Siden af mig; Guder af Sølv eller Guder af Guld skulle I ikke gjøre eder. V. 4.

24. Et Alter af Jord skal du gjøre mig, og paa det skal du ofre dine Brændoffere og dine Takoffere, dit Smaakvæg og dit store Kvæg; paa ethvert Sted, hvor jeg lader mit Navn ihukomme, vil jeg komme til dig og velsigne dig. 5 Mos. 12, 5, 11.

25. Og dersom du vil gjøre mig et Alter af Sten, da skal du ikke bygge det af huggen Sten; thi svinger du dit Hugjern over den, da vanhelliger du den. 5 Mos. 27, 5. Jos. 8, 31.

26. Og du skal ikke gaa op ad Trapper til mit Alter, forat ikke din Blusel skal blottes over det.

21. KAPITEL.

Gud giver Love om Trælle, 1-11, om Mand-dræbere og om dem, som synde mod Forældre, stjæle et Menneske eller gjøre et Menneske Skade paa hans Legeme, 12-27, om en Okse, som stanger, og om den, der graver en Greft uden at dække den til, 28-36.

DETTE er de Love, som du skal forelægge dem:

2. Naar du kjøber en hebraisk Træl, skal han tjene i seks Aar; men i det syvende skal han udgaa fri for Intet. 5 Mos. 15, 12. Jer. 34, 14.

3. Dersom han kommer enlig, da skal han udgaa enlig; dersom han er gift Mand, da skal hans Hustru udgaa med ham.

4. Dersom hans Herre giver ham en Hustru, og hun føder ham Sønner eller Døtre, da skal Hustruen og hendes Børn høre hendes Herre til, og han skal udgaa enlig.

5. Men dersom Trællen siger: Jeg elsker min Herre, min Hustru og mine Børn jeg vil ikke udgaa fri,

6. da skal hans Herre føre ham frem for Gud* og føre ham hen til

Døren eller til Dørstolpen, og hans Herre skal gjennemstikke hans Øre med en Syl, og han skal tjene ham al sin Tid.

*d. e. de af Gud beskikkede Dommere. 15, 15. 16. 5 Mos. 1, 17. Ps. 82, 6. Joh. 10, 34.

7. Og naar Nogen sælger sin Datter til at være Trælkvinde, da skal hun ikke udgaa, ligesom Trællene udgaa.

8. Dersom hun mishager sin Herre, som havde bestemt hende for sig, da skal han lade hende løses; til et fremmed Folk skal han ikke have Magt til at sælge hende, fordi han har handlet troløst imod hende.

9. Men dersom han bestemmer hende for sin Søn, da skal han handle med hende efter Døtres Ret.

10. Dersom han tager ham en anden, da skal han ikke afkorte Noget i hendes Kost, hendes Klæder eller i Ægteskabspligten mod hende.

11. Men dersom han ikke lader hende faa disse tre Ting, da skal hun udgaa for Intet, uden Betaling.

12. Den, som slaar et Menneske, saa det dør, han skal visselig dødes. 1 Mos. 9, 6. 3 Mos. 24, 17. 4 Mos. 35, 16 fg. Matth. 26, 52.

13. Men hvis han ikke har staaet ham efter Livet, men Gud har ladet ham komme for hans Haand, da vil jeg sætte dig et Sted, hvor han kan fly hen. 4 Mos. 35, 6. 5 Mos. 4, 41 fg.

14. Men naar Nogen handler formastelig mod sin Næste, saa han dræber ham med Svig, skal du tage ham endog fra mit Alter til at dø.

1 Kong. 2, 29 fg.

15. Og den, som slaar sin Fader eller sin Moder, skal visselig dødes.

16. Og den, som stjæler et Menneske og sælger det, eller det findes i hans Vold, han skal visselig dødes. 5 Mos. 24, 7.

17. Og den, som bander sin Fader eller sin Moder, skal visselig dødes. 3 Mos. 20, 9. 5 Mos. 27, 16.

Ordsp. 20, 20; 30, 17. Matth. 15, 4.

18. Og naar Mænd komme i Trætte, og den Ene slaar den Anden med Sten eller med Næve, og han ikke dør, men bliver sengeliggende,

19. dersom han da kommer op igjen og gaar ude ved sin Stav, da skal den, som slog, være fri for Straf; kun skal han godtgjøre ham, hvad han har forsmet, og lade ham fuldkommen læge.

20. Og naar Nogen slaar sin Træl eller Trælkvinde med en Stok, saa de dø under hans Haand, da skal det visselig hevnes.

21. Kun, dersom de blive ilive een eller to Dage, skal det ikke hevnes; thi de ere hans Penge.

22. Og naar Mænd ere i Strid sammen og støde til en frugtsommelig Kvinde, saa hendes Foster kommer frem, men ellers ingen Ulykke sker, da skal han bøde, eftersom Kvindens Mand paalægger ham, og han skal give efter Dommeres Skjøn.

23. Men dersom der sker en Ulykke, da skal du give Liv for Liv,

24. Øie for Øie, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod,

25. Brændt for Brændt, Saar for Saar, Bule for Bule. 3 Mos. 24, 19, 20.

5 Mos. 19, 21. Matth. 5, 28 fg.

26. Og naar Nogen slaar sin Træl i Øiet eller sin Trælkvinde i Øiet og fordærver det, da skal han lade dem udgaa frie til Vederlag for deres Øie.

27. Og dersom han slaar sin Træls eller sin Trælkvindes Tand ud, da skal han lade dem udgaa frie til Vederlag for deres Tand.

28. Og om en Okse stanger Mand eller Kvinde, saa de dø, da skal Oksen stenes, og dens Kjød skal ikke ædes; men Oksens Eier skal være fri for Straf.

29. Men dersom det er en Okse, som tilforn var vant til at stange, og dens Eier er advaret, og han ikke passer paa den, og den dræber Mand eller Kvinde, da skal Oksen stenes, og dens Eier skal ogsaa dødes.

30. Men dersom Sonepenge paalægges ham, da skal han give Løsepenge for sit Liv, saa Meget, som der bliver ham paalagt.

31. Enten den stanger en Søn, eller den stanger en Datter, skal der handles med ham efter denne Lov.

32. Dersom Oksen stanger en Træl eller en Trælkvinde, da skal han erlægge til deres Herre tretti Sekel Sølv; og Oksen skal stenes.

33. Og naar Nogen aabner en Brønd, eller Nogen graver en Brønd og ikke dækker den til, og der falder en Okse eller et Asen i den,

34. da skal Brøndens Eier erstatte det; han skal give deres Eier Penge derfor, men det døde Dyr skal han beholde.

35. Og naar en Mands Okse stan-

ger en anden Mands Okse, saa den dør, da skulle de sælge den levende Okse og dele Pengene for den, og den døde skulle de ogsaa dele.

36. Men er det vitterligt, at det er en Okse, som tilforn var vant til at stange, og dens Eier ikke passer paa den, da skal han erstatte Oksen med en Okse og beholde den døde.

22. KAPITEL.

Herren giver Lov imod Tyvert og Fordærvelse af Andres Eiendom, om betroet, laant og leiet Gods, 1-15, imod Utugt, Trolddom, Afguderi og Ubarmhertighed, 16-27; forbyder at bande Øvrigheden, befaler at give Gud Førstegraden og det Førstefødte, forbyder at øde det, som er sænderrevet af vilde Dyr, 28-31.

1. NAAR Nogen stjæler et Stykke stort eller smaat Kvæg og slagter eller sælger det, saa skal han erstatte det store Kvæg med fem Stykker stort Kvæg og erstatte det smaa Kvæg med fire Stykker smaat Kvæg.

2 Sam, 12, 6. Luk. 19, 8.

2. Dersom Tyven bliver greben under Indbruddet og bliver slagen, saa han dør, da er der ingen Blodskyld for hans Skyld.

3. Men er Solen opgangen over ham, da er der Blodskyld for hans Skyld. Han skal erstatte det; har han Intet, skal han sælges til Erstatning for det Stjaalne.

4. Dersom det Stjaalne, hvadenten det er et Stykke stort Kvæg eller et Asen eller et Stykke Smaakvæg, findes levende i hans Vold, skal han erstatte det dobbelt.

5. Naar Nogen lader Ager eller Vingaard aføde, idet han slipper sit Kvæg løs, og dette afæder paa en Andens Ager, da skal han erstatte det med det Bedste paa sin Ager og det Bedste i sin Vingaard.

6. Naar Ild bryder ud, og den fatter i Torne, og Kornbaand eller det staaende Korn eller Ageren forteres, da skal den, som tændte Branden, erstatte det.

7. Naar Nogen giver sin Næste Sølv eller Gods at forvare, og det bliver stjaalet bort af Mandens Hus, da skal Tyven, dersom han findes, erstatte det dobbelt.

8. Men findes ikke Tyven, da skal Husets Eier søres frem for Gud*, forat det kan afgjøres, om han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Eiendom.

*se 21, 6.

9. Angaaende enhver svigagtig

Omgang med Guds, hvadenten det er et Stykke stort Kvæg eller et Asen eller et Stykke Smaaakvæg eller Klæder eller Nogetsomhelst, der er tabt, hvorom En siger, at dette er det*, da skal Begges Sag komme for Gud**; den, som Gud dømmer skyldig, han skal erstatte sin Næste dobbelt.

*neml. som han savner. **se V. 8.

10. Naar Nogen giver sin Næste et Asen eller et Stykke stort eller smaat Kvæg eller nogetsomhelst Husdyr at tage Vare paa, og det dør eller kommer til Skade eller bortføres, udenat Nogen ser det,

11. da skal Ed ved Herren finde Sted mellem dem begge og afgjøre, om han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Elendom, og Eieren skal vedtage den, og den Anden skal ikke erstatte det.

12. Men bliver det stjaalet fra ham, da skal han erstatte dets Eier det.

13. Bliver det sønderrevet, da skal han bringe det frem som et Vidnesbyrd; det Sønderrevne skal han ikke erstatte.

14. Naar Nogen laaner det af sin Næste, og det kommer til Skade eller dør, udenat dets Eier er nærværende, da skal han erstatte det.

15. Men dersom dets Eier er nærværende, da skal han ikke give Erstatning; dersom det er leiet, gaar det ind i Lelen.

16. Naar Nogen forlokker en Jomfru, som ikke er trolovet, og ligger hos hende, da skal han ved Morgengave købe sig hende til Hustru.

5 Mos. 22, 28. 29.

17. Dersom hendes Fader vægrer sig ved at give ham hende, da skal han tilveie ham saa meget Sølvs, som man giver i Morgengave for Jomfruer.

18. En Trolkvinde skal du ikke lade leve.

3 Mos. 19, 31; 20, 27.

19. Enhver, som ligger hos Kvæg, skal visselig dødes.

3 Mos. 18, 23. 5 Mos. 27, 21.

20. Den, som ofrer til Afguderne og ikke til Herren alene, skal være forbandet.

21. En Fremmed skal du ikke plage og ikke undertrykke; thi I have selv været Fremmede i Ægyptens Land.

23, 9. 3 Mos. 19, 33. 34.

5 Mos. 10, 18, 19; 24, 17, 19 fg.

22. I skulle ikke plage nogen Enke eller Faderløs;

Es. 1, 17. Sak. 7, 10.

23. dersom du plager dem, saa skal jeg, naar de raabe til mig, visselig høre deres Raab,

24. og min Vrede skal optænde, og jeg skal ihjelslaa eder med Svædet, og eders Hustruer skulle blive Enker, og eders Børn faderløse.

25. Dersom du laaner mit Folk Penge, nemlig den Fattige hos dig, da skal du ikke være imod ham som en Agerkarl; I skulle ikke paalægge ham Rente.

3 Mos. 26, 35 fg.

5 Mos. 23, 19. 20. Ps. 15, 5.

26. Dersom du tager din Næstes Klædebon i Pant, skal du give ham det igjen, før Solen gaar ned;

5 Mos. 24, 12, 13.

27. thi det er hans eneste Dække, det er hans Klædebon for hans Legeme; hvorpaa skal han ellers ligge? Og det skal ske, naar han raaber til mig, da vil jeg høre; thi jeg er barmhertig.

28. Gud* skal du ikke bande, og en Øverste iblandt dit Folk skal du ikke forbande.

*se 21, 6. Præd. 10, 20.

Ap. G. 23, 5.

29. Hvad der fylder din Lade, og hvad der flyder af din Perse, skal du ikke opsætte at give mig. Den Førstefødte af dine Sønner skal du give mig.

13, 2.

30. Saaledes skal du ogsaa gjøre med dit store Kvæg og dit smaa Kvæg; syv Dage skal det være hos sin Moder, paa den ottende Dag skal du give mig det.

3 Mos. 22, 27.

31. Og I skulle være mig hellige Mennesker; I skulle ikke æde Kjød, som er sønderrevet paa Marken, I skulle kaste det for Hundene.

23. KAPITEL.

Herren byder, at de skulle vise Retfærdighed og Kjerlighed ogsaa mod Fiender og Fremmede, 1-9, at de skulle helligholde hvert syvende Aar, hver syvende Dag og de tre store aarlige Høitider, 10-19, at de ikke skulle fortørne hans Engel, som skal gaa med dem, og vogte sig for Afsurdert; da vil han velsigne dem og fordrive Kananterne, med hvem de ikke maa slutte Pakt, 20-33

DU skal ikke tage imod falskt Rygte; du skal ikke række en Ugudeligg Haanden til at være et uretfærdigt Vidne;

20, 16. 3 Mos. 19, 16.

2. du skal ikke følge Mængden i det Onde, og du skal ikke vidne i en Retssag saaledes, at du bøier dig efter Mængden og forvender Retten;

3. du skal heller ikke anse den Ringes Person i hans Relssag.

3 Mos. 19, 15.

4. Naar du træffer din Fiendes Okse eller hans Asen, som farer vild, da skal du føre dem tilbage til ham.

5 Mos. 22, 1 fg. Ordep. 26, 21.

5. Naar du ser din Fiendes Asen ligge under sin Byrde, da vogt dig for at overlade det til ham; du skal løse Byrden af tilligemed ham.

6. Du skal ikke bøde Retten for den Fattige hos dig i hans Sag.

5 Mos. 24, 17; 27, 19.

7. Du skal holde dig langt borte fra en falsk Sag, og den Uskyldige og Retfærdige skal du ikke berøve Livet; thi jeg dømmeh ikke en Skyldig at være uskyldig. Dan. 13.

8. Du skal ikke tage mod Gave; thi Gaven forblinder Seende og forvender Retfærdiges Sager.

5 Mos. 16, 19; 27, 26.

9. En Fremmed skal du ikke undertrykke; thi I vide selv, hvorledes den Fremmede er tilmode, efterdi I vare Fremmede i Ægyptens Land.

22, 21.

10. Seks Aar skal du tilsaa dit Land og indsamle dets Grøde;

3 Mos. 25, 3 fg.

11. men i det syvende skal du lade det hvile og ligge, forat de Fattige blandt dit Folk maa æde deraf, og hvad de levne, maa Markens Dyr æde. Saaledes skal du gjøre med din Vingaard og med dine Oljetræer.

12. Seks Dage skal du gjøre din Gjerning; men paa den syvende Dag skal du hvile, forat din Okse og dit Asen maa have Ro, og din Trælkvindes Søn og den Fremmede maa udhvile sig. 20, 8 fg.

13. I alt det, jeg har sagt til eder, skulle I tage eder Vare. Og andre Guders Navn skulle I ikke nævne; det skal ikke høres af din Mund.

20, 3. Jos. 23, 7.

14. Tre Gange om Aaret skal du holde Høitid for mig. 3 Mos. 23, 4 fg.

15. De usyrede Brøds Høitid skal du holde; syv Dage skal du æde usyrede Brød, saaledes som jeg har befalet dig, paa den bestemte Tid i Maanedens Abib, thi i den drog du ud af Ægypten; og Ingen skal lade sig se tomhændet for mit Aasyn.

12, 15; 34, 20. 5 Mos. 16, 16.

16. Ligesaa Høstens Høitid, naar Førstegrøden falder af dit Arbeide, af det, som du saar paa Marken, og

Indsamlingens Høitid ved Aarets Udgang, naar du indsamler dit Arbeide af Marken. 3 Mos. 23, 15 fg. 34 fg.

17. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn lade sig se for den Herre Herres Aasyn. 5 Mos. 16, 16.

18. Du skal ikke ofre mit Slagtoffers Blod, saalænge der er syret Brød hos dig, og det Fede af mit Høitidsoffer skal ikke blive liggende Natten over til om Morgenen.

12, 15; 34, 26.

19. De første Frugter af din Jords Førstegrøde skal du bringe til Herrens, din Guds, Hus. Du skal ikke koge et Kid i dets Moders Melk.

34, 26. 5 Mos. 26, 1 fg. 14, 21.

20. Se, jeg sender en Engel for dit Aasyn for at bevare dig paa Veien og for at føre dig til det Sted, jeg har beredt.

3, 2. Ap. G. 7, 30.

21. Tag dig Vare for ham, og hør paa hans Røst, vær ikke gjenstridig mod ham! Thi han skal ikke bære over med eders Overtrædelser, fordi mit Navn er i ham. Jos. 24, 19. Es. 63, 9.

Kol. 2, 9. Hebr. 1, 3.

22. Thi dersom du lyder hans Røst og gjør alt det, jeg siger, da vil jeg være en Fiende af dine Fiender og en Modstander af dine Modstandere.

Ps. 81, 14, 15.

23. Thi min Engel skal gaa for dit Aasyn og føre dig til Amoriterne og Heiterner og Ferisiterne og Kananiterne, Heviterne og Jebusiterne, og jeg vil tilintetgjøre dem.

24. Du skal ikke tilbede deres Guder eller tjene dem, og du skal ikke gjøre, som de gjøre; men du skal nedbryde dem* og sønderbryde deres Billedstøtter. 20, 5. *34, 13. 5 Mos. 7, 5.

25. I skulle tjene Herren, eders Gud, og han skal velsigne dit Brød og dit Vand. Og jeg vil afvende Sygdom fra dig; Matth. 6, 33. 2 Mos. 15, 26.

5 Mos. 7, 15.

26. der skal Ingen være, som føder i Urtide eller er ufrugtbar i dit Land; dine Dages Tal vil jeg gjøre fuldt.

5 Mos. 7, 14; 30, 20.

27. Forfærdelse for mig vil jeg sende for dit Aasyn og bringe alle de Folk, som du kommer iblandt, i Forvirring, og jeg vil lade alle dine Fiender vende Ryggen for dig. 5 Mos. 11, 25.

28. Og jeg vil sende Hvepser for dit Aasyn, og de skulle udjage Heviterne, Kananiterne og Heiterner fra dit Aasyn. 5 Mos. 7, 20. Jos. 24, 12.

29. Jeg vil ikke udjage dem fra

dit Aasyn paa eet Aar, forat ikke Landet skal blive øde og Markens Dyr formere sig imod dig;

30. lidt efter lidt vil jeg udjage dem fra dit Aasyn, indtil du formerer dig og tager Landet i Eie.

31. Og jeg vil sætte dit Landemærke fra det røde Hav indtil Filisternes Hav* og fra Ørkenen indtil Floden**; thi jeg vil give Landets Indbyggere i eders Haand, og du skal udjage dem fra dit Aasyn.

*Middelhavet. **Euftrat.

1 Mos. 15, 18. 5 Mos. 11, 24. 1 Kong. 4, 21.

32. Du skal ikke slutte Pakk med dem eller med deres Guder.

34, 12. 5 Mos. 7, 2. Dom. 2, 2.

33. De skulle ikke bo i dit Land, forat de ikke skulle bringe dig til at synde mod mig; thi du vilde da tjene deres Guder, og det vilde blive dig til en Snare. Dom. 2, 3; 8, 27.

24. KAPITEL.

Herren byder Moses at stige op paa Bjerget tilligemed Aron, Nadab, Abihu og sytti af Israels Ældste; Moses opskriver Herrens Ord og opretter Pakten mellem Gud og Folket med Blod; han og hans Ledagere stige op og se Israels Gud og holde Paktsmaalid for hans Aasyn, 1-11. Moses stiger atter op paa Bjerget for at modtage de to Lovens Tavler af Herren og bliver der i 40 Dage og 40 Nætter, 12-18.

OG til Moses sagde han: Stig op til Herren, du og Aron, Nadab og Abihu og sytti af Israels Ældste, og I skulle tilbede i Frastand. 19, 13.

2. Men Moses skal alene komme nær til Herren, og de Andre skulle ikke gaa nær til, og Folket skal ikke stige op med ham.

3. Og Moses kom og fortalte Folket alle Herrens Ord og alle Lovene; og alt Folket svarede med een Røst og sagde: Alle de Ord, Herren har talt, ville vi gjøre. 19, 8. 5 Mos. 5, 27.

4. Og Moses opskrev alle Herrens Ord, og han stode tidlig op om Morgen og byggede et Alter nedenfor Bjerget og tolv Støtter efter de tolv Israels Stammer.

5. Og han sendte unge Karle af Israels Børn derhen, og de bragte Brændoffere og ofrede Slagtoffere, Takoffere for Herren, af Okser.

6. Og Moses tog Halvdelen af Blodet og udgjød det i Bækkener, og Halvdelen af Blodet stænkede han paa Alteret.

7. Og han tog Paktens Bog og oplæste den for Folkets Øren; og de

sagde: Alt det, Herren har sagt, ville vi gjøre og lyde.

8. Da tog Moses Blodet og stænkede paa Folket; og han sagde: Se, det er den Pakts Blod, som Herren opretter med eder paa alle disse Ord. Hebr. 9, 19, 20.

9. Saa steg Moses og Aron, Nadab og Abihu og sytti af Israels Ældste op.

10. Og de saa Israels Gud; og under hans Fødder var der ligesom et Arbejde af gjennemsligt Sæfsten og som Himmelen selv i Klarhed. Es. 6, 1. Ex. 1, 28.

11. Og han udtrakke ikke sin Haand mod Israels Børns Ypperste; men de skuede Gud og saad og drak. 19, 21; 20, 19. Dom. 6, 22, 23. Luk. 14, 16 fg. Aab. 19, 7-9.

12. Og Herren sagde til Moses: Stig op til mig paa Bjerget og bliv der! Saa vil jeg give dig Stentavler og Loven og Budet, som jeg har opskrevet for at undervise dem.

13. Da stod Moses op og hans Tjener Josva; og Moses gik op paa Guds Bjerg.

14. Og han sagde til de Ældste: Bliver her, indtil vi komme tilbage til eder, og se, Aron og Hur ere hos eder; hvo der har Retssager, han gaa til dem!

15. Og Moses steg op paa Bjerget, og Skyen dækkede Bjerget.

16. Og Herrens Herlighed hvilede paa Sinajs Bjerg, og Skyen dækkede det i seks Dage, og han kaldte paa Moses den syvende Dag midt ud af Skyen.

17. Og Herrens Herlighed var at se til som en fortørende Ild paa Bjergets Top for Israels Børns Øine. 5 Mos. 4, 24; 9, 3. Hebr. 12, 29.

18. Og Moses gik midt ind i Skyen og steg op paa Bjerget; og Moses var paa Bjerget i firte Dage og firte Nætter. 34, 28. 5 Mos. 9, 9.

25. KAPITEL.

Moses skal bejære en Gave af Folket, 1-9; deraf skal han gjøre Paktens Ark, 10-16, og Naadestolen, 17-22. Skuebrædsbordet, 23-30. Lysestagen, 31-39. Alt efter et Billede, som Gud lader ham se, 40.

OG Herren talte til Moses og sagde:

2. Sig til Israels Børn, at de skulle tage mig en Gave; af hver Mand, hvis Hjerte driver ham dertil, skulle I tage Gaven til mig. 35, 5 fg.

3. Og dette er den Gave, I skulle tage af dem: Guld og Sølv og Kobber

4. og blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og fint Lin og Gjedefaar

5. og rødfarvede Væderskind og Tachaskind* og Akacietræ,

*Tachas, et ubejendt Dyr.

6. Olje til Lysningen, Kryderier til Sølveoljen og til den vellugtende Røgelse,

7. Onyxstene og Stene til Indfatning, til Livkjortelen og til Brystspannet.

8. Og de skulle gjøre mig en Helligdom, og jeg vil bo midt iblandt dem.

Hebr. 9, 3 fg.

9. I alle Maader saaledes, som jeg vil vise dig Billedet af Tabernaklet og Billedet af alt dets Tilbehør, skulle I gjøre det.

V. 40.

10. Og de skulle gjøre en Ark af Akacietræ, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred og halvanden Alen høi.

37, 1 fg.

11. Og du skal belægge den med purt Guld, indvendig og udvendig skal du belægge den; og du skal gjøre en Guldkrans paa den rundt omkring.

12. Og du skal støbe fire Guldringe til den og sætte dem paa dens fire Fødder, to Ringe paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side.

13. Og du skal gjøre Stænger af Akacietræ og belægge dem med Guld.

14. Og du skal stikke Stængerne i Ringene paa Siderne af Arken, forat Arken kan bæres med dem.

15. Stængerne skulle blive i Ringene paa Arken, de skulle ikke tages bort fra den.

16. Og du skal lægge i Arken Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig.

18, 34; 34, 29; 40, 30. Hebr. 9, 4.

17. Og du skal gjøre en Naadestol* af purt Guld, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred.

*Et Laag over Arken, hvorover Herren troned, og som paa den store Forsningsfest blev besprængt med Sonoffrets Blod til Forligelse for Folkets Synder.

3 Mos. 16, 14-16.

18. Og du skal gjøre to Keruber af Guld; med drevet Arbejde skal du gjøre dem, i Eet med begge Enderne af Naadestolen.

19. Du skal gjøre en Kerub i Eet med den ene Ende og en Kerub i Eet med den anden Ende; i Eet med Naadestolen skulle I gjøre Keruberne, paa begge dens Ender.

20. Og Keruberne skulle udbrede

Vingerne ovenover, saa de dække over Naadestolen med sine Vinger, og deres Ansigter skulle vende, den enes mod den andens; mod Naadestolen skulle Kerubernes Ansigter være vendte.

Hebr. 9, 5.

21. Og du skal lægge Naadestolen over Arken, og i Arken skal du lægge Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig.

1 Kong. 8, 9.

22. Og jeg vil komme sammen med dig der og tale med dig ovenfra Naadestolen imellem begge Keruberne, som ere paa Vidnesbyrdets Ark, alt det, jeg vil byde dig til Israels Børn.

4 Mos. 7, 69.

23. Og du skal gjøre et Bord af Akacietræ, to Alen langt og een Alen bredt og halvanden Alen høit.

24. Og du skal belægge det med purt Guld og gjøre en Guldkrans paa det rundt omkring.

25. Og du skal gjøre en List paa det af en Haands Bredde rundt omkring, og du skal gjøre en Guldkrans rundt om dets List.

26. Og du skal gjøre fire Guldringe dertil og sætte Ringene paa de fire Hjørner, som ere ved dets fire Fødder.

27. Lige ved Listen skulle Ringene være til at stikke Stængerne i, forat Bordet kan bæres.

28. Og du skal gjøre Stængerne af Akacietræ og belægge dem med Guld, og Bordet skal bæres med dem.

29. Og du skal gjøre dets Føde og dets Skaaler og dets Kander og dets Bægere, med hvilke der skal ofres Drikoffer; af purt Guld skal du gjøre dem.

30. Og du skal altid lægge Skuebrød for mit Aasyn paa Bordet.

3 Mos. 24, 5 fg.

31. Og du skal gjøre en Lysestage af purt Guld; med drevet Arbejde skal Lysestagen gjøres; dens Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og dens Blomster skulle være i Eet med den.

32. Og seks Arme skulle gaa ud fra dens Sider, tre Lysestagarne fra dens ene Side, og tre Lysestagarne fra dens anden Side.

33. Der skal være tre mandelformige Bægere paa den første Arm med Knop og Blomst, og tre mandelformige Bægere paa den anden Arm med Knop og Blomst; saaledes skal det være paa de seks Arme, som gaa ud fra Lysestagen.

34. Og paa Lysestagen selv skal der være fire mandelformige Bægere med dens Knopper og dens Blomster,

35. nemlig en Knop under de to første Arme i Eet med den, og en Knop under de to andre Arme i Eet med den, og en Knop under de to øverste Arme i Eet med den, under de seks Arme nemlig, som gaa ud fra Lysestagen.

36. Deres Knopper og deres Rør skulle være i Eet med den; den hele skal være eet drevet Arbejde af purt Guld.

37. Og du skal gjøre syv Lamper til den; og man skal sætte dens Lamper op og lade Lyset falde lige frem for den. 4 Mos. 8, 2.

38. Og dens Lyseakse og dens Tændekar skulle være af purt Guld.

39. Af een Talent* purt Guld skal man gjøre den med alle disse Redskaber. *3000 Sekel. 38, 25, 26.

40. Og se til, at du gjør Alt efter det Billede deraf, som er vist dig paa Bjerget! Ap. G. 7, 44. Hebr. 8, 5.

26. KAPITEL.

Moses faar af Gud Befaling at bygge Tabernaklet; dets Indretning beskrives, 1-37.

OG Tabernaklet skal du gjøre af ti Tepper af fint, tvundet Lin og blaa og purpurrd og karmesinrd Uld; du skal gjøre Keruber i kunstfærdigt Arbejde paa dem. 36, 8 fg.

2. Hvert Teppe skal være otte og tyve Alen langt, og hvert Teppe skal være fire Alen bredt; alle Tepperne skulle have eet Maal.

3. Fem Tepper skulle føies sammen, det ene til det andet, og de andre fem Tepper skulle føies sammen, det ene til det andet.

4. Og du skal gjøre Hæmper af blaa Uld i Kanten paa det ene Teppe, yderst der, hvor Sammenføiningen skal være, og ligesaa skal du gjøre i Kanten paa det yderste Teppe paa det andet Sted, hvor Sammenføiningen skal være.

5. Femti Hæmper skal du gjøre paa det ene Teppe, og femti Hæmper skal du gjøre paa det Teppe, som er der, hvor den anden Sammenføining skal være; Hæmperne skulle være lige mod hverandre, den ene mod den anden.

6. Og du skal gjøre femti Guldhager og fæste Tepperne, det ene til

det andet, med Hagerne, saa Tabernaklet bliver Eet.

7. Og du skal ogsaa gjøre Tepper af Gjedefaar til et Telt over Tabernaklet; elleve saadanne Tepper skal du gjøre.

8. Hvert Teppe skal være tretti Alen langt, og hvert Teppe fire Alen bredt; de elleve Tepper skulle have eet Maal.

9. Og du skal føie de fem Tepper sammen for sig, og de seks Tepper for sig, og du skal lægge det sjette Teppe dobbelt ved Forsiden af Teltet.

10. Og du skal gjøre femti Hæmper i Kanten paa det ene Teppe, yderst der, hvor Sammenføiningen skal være, og femti Hæmper i Kanten paa det Teppe, som er paa det andet Sted, hvor Sammenføiningen skal være.

11. Og du skal gjøre femti Kobberhager og spænde Hagerne ind i Hæmperne, og du skal føie Teltet sammen, saa det bliver Eet.

12. Men det Overskydende, som er tilovers af Teltets Tepper, det halve Teppe, som er tilovers, skal hænge ned paa Bagsiden af Tabernaklet.

13. Og den Alen paa den ene Side og den Alen paa den anden Side, som overskyder paa Teltteppernes Længde, skal hænge ned paa begge Sider af Tabernaklet til at dække det.

14. Og du skal gjøre et Dække til Teltet af rødfarvede Væderskind og et Dække af Tachasskind derovenpaa.

15. Og du skal gjøre Plankerne til Tabernaklet af Akacietræ, opretstående.

16. Ti Alen lang skal hver Planke være, og halvanden Alen bred skal hver Planke være.

17. To Tapper skal hver Planke have, forbundne med hinanden; saaledes skal du gjøre paa alle Tabernaklets Planker.

18. Og du skal gjøre Plankerne til Tabernaklet, tyve Planker til den søndre Side mod Syd;

19. og firti Fodstykker af Sølv skal du gjøre under de tyve Planker, to Fodstykker under hver Planke for dens to Tapper.

20. Ligesaa til Tabernaklets anden Side mod Nord tyve Planker,

21. og deres firti Fodstykker af Sølv, to Fodstykker under hver Planke.

22. Og til Bagsiden af Tabernaklet mod Vest skal du gjøre seks Planker.

23. Og to Planker skal du gjøre til Tabernaklets Hjørner paa Bagsiden.

24. Og de skulle være dobbelte nedenfra, og begge skulle de være dobbelte op til det Øverste indtil den første Ring; saaledes skal det være med dem begge, paa begge Hjørnerne skulle de være.

25. Saaledes skal der være otte Planker med deres Fodstykker af Sølv, seksten Fodstykker, to Fodstykker under hver Planke.

26. Og du skal gjøre Tværstænger af Akacietræ, fem til Plankerne paa den ene Side af Tabernaklet,

27. og fem Tværstænger til Plankerne paa den anden Side af Tabernaklet, og fem Tværstænger til Plankerne paa Bagsiden af Tabernaklet mod Vest.

28. Og den mellemste Tværstang skal være paa Midten af Plankerne, den skal gaa tvært over fra den ene Ende til den anden.

29. Og Plankerne skal du belægge med Guld, og deres Ringe skal du gjøre af Guld til at stikke Tværstængerne i; og du skal belægge Tværstængerne med Guld.

30. Og du skal opreise Tabernaklet efter den for samme bestemte Maade, som er vist dig paa Bjerget.

25, 9, 40.

31. Og du skal gjøre et Forhæng af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin; med kunsthærdigt Arbejde skal man gjøre det, med Keruber derpaa.

32. Og du skal hænge det paa fire Støtter af Akacietræ, belagte med Guld, og deres Kroge skulle være af Guld; paa fire Fodstykker af Sølv skulle de staa.

33. Og du skal hænge Forhænget under Hagerne* og bringe Vidnesbyrdets Ark derhen, indenfor Forhænget; og Forhænget skal skille for eder mellem det Hellige og det Allershelligste.

*v. 6.

34. Og du skal lægge Naadestolen over Vidnesbyrdets Ark i det Allershelligste.

25, 21.

35. Og du skal sætte Bordet udenfor Forhænget, og Lysestagen lige overfor Bordet ved den søndre Side af Tabernaklet; Bordet skal du sætte ved den nordre Side.

36. Og du skal gjøre et Dække for Tellets Indgang af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin med udsyet Arbejde.

37. Og du skal gjøre fem Støtter af Akacietræ til Dækket, og du skal belægge dem med Guld, deres Kroge skulle være af Guld; og du skal støbe til dem fem Fodstykker af Kobber.

27. KAPITEL.

Gud byder Moses at gjøre Brændofferets Alter, 1-8, en Forgaard omkring Tabernaklet, 9-19, og at lade tilberede Olje til Lamperne, 20, 21.

Og du skal gjøre et Alter af Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt; Alteret skal være firkantet og tre Alen høit.

35, 16; 38, 1 fg.

2. Og du skal gjøre dets Horn paa dets fire Hjørner, i Eet med det skulle dets Horn være; og du skal belægge det med Kobber.

3. Og du skal gjøre dets Pander til at borttage Asken og dets Skuffer og dets Skaaler til at stænke med og dets Kjødgæfier og dets Ildkar; alle dets Redskaber skal du gjøre af Kobber.

4. Og du skal gjøre dertil et Glitter, arbejdet som et Net, af Kobber, og du skal gjøre fire Kobberringe paa Nettet paa dets fire Hjørner.

5. Og du skal sætte det under Alterets Afsats nederligt; og Nettet skal række indtil midt paa Alteret.

6. Og du skal gjøre Stænger til Alteret, Stænger af Akacietræ, og du skal belægge dem med Kobber.

7. Og dets Stænger skulle stikkes i Ringene, og Stængerne skulle være paa begge Sider af Alteret, naar man bærer det.

8. Du skal gjøre det hult, af Bord; ligesom det er vist dig paa Bjerget, saaledes skal man gjøre det.

9. Og du skal gjøre Tabernaklets Forgaard. Paa den søndre Side mod Syd skal der være Omhæng til Forgaarden af fint, tvundet Lin, hundrede Alen i Længde til den ene Side,

10. og tyve Støtter dertil og tyve Fodstykker til disse af Kobber; Støtternes Kroge og deres Stænger skulle være af Sølv.

11. Ligesaa skal der paa den nordre Side efter Længden være Omhæng, hundrede Alen lange, og tyve Støtter dertil og tyve Fodstykker til disse af Kobber; Støtternes Kroge og deres Stænger skulle være af Sølv.

12. Og paa Forgaardens Bredde mod den vestre Side skal der være Omhæng, femti Alen lange, ti Støtter dertil og ti Fodstykker til disse.

13. Og Forgaardens Brede paa den østre Side mod Solens Opgang skal være femti Alen.

14. Saaledes skal der være femten Alen Omhæng paa den ene Side, tre Støtter dertil og tre Fodstykker til disse,

15. og paa den anden Side femten Alen Omhæng, tre Støtter dertil og tre Fodstykker til disse.

16. Men til Forgaardens Port skal der være et Dække, tyve Alen langt, af blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og fint, tvundet Lin med udsyet Arbejde, fire Støtter dertil og fire Fodstykker til disse.

17. Alle Forgaardens Støtter rundt omkring skulle være forbundne med Stænger af Sølv; deres Kroge skulle være af Sølv, og deres Fodstykker af Kobber.

18. Forgaardens Længde skal være hundrede Alen, og Bredden overalt femti Alen, og Høiden fem Alen, af fint, tvundet Lin, og Fodstykkerne dertil af Kobber.

19. Alle Tabernaklets Redskaber til alt Arbejdet derved og alle dets Pæle og alle Forgaardens Pæle skulle være af Kobber.

20. Og du skal byde Israels Børn, at de skulle skaffe dig ren Olje af stødte Oliven til Lysningen, forat Lamperne kunne sættes op til enhver Tid. 3 Mos. 24, 2 fg.

21. I Sammenkomstens Telt* udenfor Forhænget, som er foran Vidnesbyrdet, skal Aron og hans Sønner holde dem i Orden fra Aften til Morgen for Herrens Aasyn; det skal være en evig lovbestemt Ydelse af Israels Børn gjennem deres Slægter. *25, 22.

23. KAPITEL.

Moses skal lade gjøre hellige Klæder til Aron, 1-4, en Livkjortel, 5-14, et Brystspan, 15-30, en Overkjortel, 31-35, en Guldplade, som skal sættes paa den store Hue, samt en tærnet Kjortel, 36-39, Klæder til Arons Sønner, og Unnede Underklæder til Aron og dem, 40-43.

OG du skal lade Aron, din Broder, og hans Sønner med ham træde hen til dig ud af Israels Børns Midte til at tjene mig som Prester, Aron og Arons Sønner, Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar. 6, 23. 1 Krøn. 6, 3.

2. Og du skal gjøre hellige Klæder for Aron, din Broder, til Ære og til Prydelse.

3. Og du skal tale til Alle, som

ere kunstforstandige, som jeg har fyldt med Forstands Aand; og de skulle gjøre Arons Klæder, forat han kan vorde helliget til at tjene mig som Prest. 31, 2 fg.

4. Og dette er de Klæder, som du skulle gjøre: et Brystspan og en Livkjortel og en Overkjortel og en tærnet Underkjortel, en Hue og et Bælte; de skulle gjøre Aron, din Broder, og hans Sønner hellige Klæder, forat han kan tjene mig som Prest. 30, 1 fg.

5. Og de skulle tage Guld og den blaa og den purpurroede og den karmesinroede Uld og det fine Lin, 25, 3 fg.

6. og de skulle gjøre Livkjortelen af Guld, blaa, purpurrod og karmesinrod Uld og fint tvundet Lin med kunstferdigt Arbejde.

7. To Skulderstykker til at hefte den sammen med skal den have ved begge sine Ender, og den skal heftes sammen.

8. Og dens omsluttende Bælte, som skal være over den, skal være af samme Arbejde som den, i eet Stykke med den, af Guld, blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og fint, tvundet Lin.

9. Og du skal tage to Onyxstene og indgrave paa dem Israels Børns Navne,

10. seks af deres Navne paa den ene Sten og de øvrige seks Navne paa den anden Sten, efter deres Fødselsorden.

11. Med Stenskjærerarbejde, saaledes som man udskjærer et Signet, skal du lade Israels Børns Navne udskjære paa begge Stenene; du skal omgive dem med Guldindfatninger.

12. Og du skal sætte begge Stenene paa Livkjortelens Skulderstykker til Ihukommelsesstene for Israels Børn; og Aron skal bære deres Navne for Herrens Aasyn paa begge sine Skuldre til en Ihukommelse.

13. Og du skal gjøre Guldindfatninger

14. og to Kjæder af purt Guld, slyngede skal du gjøre dem med flettede Arbejde; og du skal fæste de flettede Kjæder til Indfatningerne.

15. Og du skal gjøre et Brystspan til Dom* med kunstferdigt Arbejde, med samme Arbejde som Livkjortelen skal du gjøre det; af Guld, blaa, purpurrod og karmesinrod Uld og fint, tvundet Lin skal du gjøre det. *26 V. 30.

16. Det skal være firkantet, dobbelt, et Spand langt og et Spand bredt.

17. Og du skal fylde det med en Besætning af Stene, fire Rader Stene, en Rad: en Karneol, en Topas og en Smaragd, den første Rad,

Aab. 21, 19 fg.

18. og den anden Rad: en Karfunkel, en Saffr og en Diamant,

19. og den tredje Rad: en Hyacint, en Agat og en Ametyst,

20. og den fjerde Rad: en Krysolit og en Onyx og en Jaspis. De skulle være indlagte i Guld i sine Indfatninger.

21. Og Stenene skulle være efter Israels Sønners Navne, tolv, efter deres Navne; ligesom et Signet udskjæres, skulle de være udskaarne med hver sit Navn efter de tolv Stammer.

22. Og du skal gøre slyngede Kjæder til Brystspannet med flettet Arbejde, af purt Guld.

23. Og du skal gøre to Guldringe til Brystspannet og sætte de to Ringe paa de to Ender af Brystspannet.

24. Og du skal sætte de to flettede Guldkjæder i de to Ringe ved Enderne af Brystspannet.

25. Og de to Ender af de to flettede Kjæder skal du fæste til de to Indfatninger* og fæste dem til Livkjortelens Skulderstykker paa dens Yderside. *V. 11, 13, 14.

26. Og du skal gøre to Guldringe og sætte dem paa de to andre Ender af Brystspannet i den Kant derpaa, som vender til Livkjortelen, paa Indsiden.

27. Og du skal gøre to Guldringe og sætte dem paa Livkjortelens to Skulderstykker nedentil, paa dens Yderside, lige der, hvor den fæstes sammen, ovenfor Livkjortelens Bælte.

28. Og man skal binde Brystspannet ved dets Ringe til Ringene paa Livkjortelen med en Snor af blaa Uld, saa det bliver ovenfor Livkjortelens Bælte; og Brystspannet skal ikke skilles fra Livkjortelen.

29. Og Aron skal bære Israels Børns Navne i Dommens Brystspan paa sit Hjerte, naar han gaar ind i Helligdommen, til en Ihukommelse for Herrens Aasyn altid.

30. Og du skal lægge i Dommens Brystspan Urim og Tummim*, og de skulle være paa Arons Hjerte, naar

han gaar ind for Herrens Ansigt; og Aron skal bære Israels Børns Dom paa sit Hjerte for Herrens Aasyn altid.

*Ved Urim og Tummim (Lys og Fuldkommenhed) gav Herren Ypperstepresten og ved ham Folket sin Vilje tilkjende, og meddelte Oplysning i tvivlsomme Anliggender.

3 Mos. 8, 8, 4 Mos. 27, 21, 1 Sam. 28, 6, Esr. 2, 63, Neh. 7, 65.

31. Og du skal gøre Overkjortelen*, som hører til Livkjortelen, helt igjennem af blaa Uld.

*En Kjortel til at bære over Underkjortelen, men under Livkjortelen.

32. Og dens Aabning for Hovedet skal være midt paa den, og der skal være en Bord rundt omkring dens Aabning af vævet Arbejde; ligesom en Aabning paa en Brynje skal den have, den skal ikke brynderives.

33. Og paa dens Kant nedentil skal du gøre Granatæbler af blaa, purpurrod, karmesinrød Uld, paa dens Kant nedentil rundt omkring, og Guldbjælder imellem dem rundt omkring,

34. en Guldbjælde og et Granatæble og atter en Guldbjælde og et Granatæble paa Overkjortelens Kant nedentil rundt omkring.

35. Og Aron skal have den paa, naar han forretter Tjenesten, forat Lyden af den skal høres, naar han gaar ind i Helligdommen for Herrens Aasyn, og naar han gaar ud, forat han ikke skal dø. V. 43.

36. Og du skal gøre en Plade af purt Guld og udskjære paa den, saaledes som man udskjærer et Signet: Helliget Herren.

37. Og du skal fæste den til en Snor af blaa Uld, og den skal være paa Huen; lige paa Forsiden af Huen skal den være.

38. Og den skal være over Arons Pande, og Aron skal bære den Synd, der klæber ved de hellige Ting, som Israels Børn hellige, hvilket som helst hellige Gaver de yde; og den skal altid være over hans Pande, forat de maa finde Velbehag for Herrens Aasyn.

39. Og du skal virke Underkjortelen ternet, af fint Lin, og gøre en Hue af fint Lin, og et Bælte skal du gøre med udsyet Arbejde.

40. Og til Arons Sønner skal du gøre Underkjortler, og du skal gøre dem Bælter, og du skal gøre dem høje Huer til Ære og til Prydelse.

41. Og du skal iføre Aron, din Broder, dem, og hans Sønner med ham, og du skal salve dem og fylde deres Hænder* og hellige dem, forat de skulle tjene mig som Prester.

3 Mos. 8, 12.

*d. e. indvie dem ved at overlære visse Offerstykker i deres Hænder, se 29, 22 fg.

42. Og du skal gjøre dem linnede Hofteklæder til at skjule deres Bluse; fra Lænderne ned til Laarene skulle de gaa.

43. Og dem skulle Aron og hans Sønner have paa, naar de gaa ind i Sammenkomstens Telt, eller naar de nærme sig til Alteret for at forrette Tjeneste i Helligdommen, forat de ikke skulle paadrage sig Skyld og dg. Dette skal være en evig Lov for ham og hans Afkom efter ham.

29. KAPITEL.

Presterne skulle indvies, tvættes, iføres de hellige Klæder; Aron skal salves, 1-9. Forskjellige Ofringer skulle foretages, 10-37. Loven om det daglige Offer, 38-42. Herren vil bo blandt Israel, 43-46.

OG dette er, hvad du skal gjøre med dem for at hellige dem til at tjene mig som Prester: Tag en ung Okse og to Vædere, som ere uden Lyde,

3 Mos. 8, 2 fg.

2. og usyrede Brød og usyrede Kager, blandede med Olje, og usyrede tynde Kager, overgydte med Olje; af fint Hvødemel skal du tillave dem.

3. Og du skal lægge dem i en Kurv og bringe dem frem i Kurven, og til lige Oksen og de to Vædere.

4. Og du skal føre Aron og hans Sønner frem til Indgangen til Sammenkomstens Telt, og du skal tvætte dem med Vand. 40, 12 fg.

5. Og du skal tage Klæderne og iføre Aron Underkjortelen og Overkjortelen, som hører til Livkjortelen, og Livkjortelen og Brystspannet, og du skal binde Livkjortelens Bælte om ham.

6. Og du skal sætte Huen paa hans Hoved, og du skal fæste det hellige Hovedsmykke* paa Huen. *28, 36 fg.

7. Og du skal tage Salveoljen og udgyde paa hans Hoved og salve ham.

8. Og du skal føre hans Sønner frem og iføre dem Underkjortler.

9. Og du skal omgørde dem med Bælte, Aron og hans Sønner, og binde høie Huer paa dem, og de skulle have Prestedømme til en evig Rettighed; og du skal fylde Arons Haand og hans Sønners Haand. 28, 41.

10. Og du skal føre Oksen frem foran Sammenkomstens Telt, og Aron og hans Sønner skulle lægge sine Hænder paa Oksens Hoved.

11. Og du skal slagte Oksen for Herrens Aasyn ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

12. Og du skal tage af Oksens Blod og stryge paa Alterets Horn med din Finger, og alt det øvrige Blod skal du udgyde ved Alterets Fod.

13. Og du skal tage alt Fedtet, som dækker Indvoldene, og den store Leverlap og begge Nyrene med Fedtet, som er paa dem, og du skal brænde det paa Alteret.

14. Men Kjødet af Oksen og dens Hud og dens Skarn skal du opbrænde med Ild udenfor Leiren; det er et Syndoffer. Hebr. 13, 11.

15. Og du skal tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge sine Hænder paa Væderens Hoved.

16. Og du skal slagte Væderen og tage dens Blod og stænke paa Alteret rundt omkring.

17. Men Væderen skal du hugge i sine Stykker; og du skal tvætte dens Indvolde og dens Læggeben og lægge dem ovenpaa dens Stykker og ovenpaa dens Hoved.

18. Og du skal brænde hele Væderen paa Alteret, det er et Brændoffer for Herren, en velbehagelig Lugt; det er et Ildoffer for Herren.

19. Og du skal tage den anden Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge sine Hænder paa Væderens Hoved.

20. Og du skal slagte Væderen og tage af dens Blod og stryge paa Arons høire Ørelap og hans Sønners høire Ørelap og paa deres høire Haands Tommelinger og paa deres høire Fods Tommelaa, og du skal stænke det øvrige Blod paa Alteret rundt omkring.

21. Og du skal tage af Blodet, som er paa Alteret, og af Salveoljen og stænke paa Aron og paa hans Klæder og paa hans Sønner og paa hans Sønners Klæder med ham, saa bliver han hellig, og hans Klæder og hans Sønner og hans Sønners Klæder med ham.

22. Og du skal tage det Fede af Væderen, baade Halen og Fedtet, som dækker Indvoldene, og den store Leverlap og begge Nyrene og Fedtet

paa dem og den høire Bov (thi dette er Fyldelsens* Væder)

*d. e. Indvielsesens; 28, 41.

23. og et rundt Brød og en Oljekage og en tynd Kage af Kurven med de usyrede Brød, som er for Herrens Aasyn.

24. Og du skal lægge det altsammen paa Arons Hænder og paa hans Sønners Hænder, og du skal svinge det for Herrens Aasyn.

25. Og du skal tage det af deres Haand og brænde det paa Alteret til-ligemed Brændofferet til en velbehagelig Lugt for Herrens Aasyn; det er et Ildoffer for Herren.

26. Og du skal tage Brystet af Arons Fyldelses-Væder og svinge det for Herrens Aasyn, og det skal være din Del.

27. Og du skal hellige Svingebrystet og Løftetoven, som er svinget, og som er løftet af Fyldelsens Væder, af den, som er for Aron og for hans Sønnere.

28. Og det skal være Aron og hans Sønnere til en evig Rettighed af Israels Børn; thi det er en Gave, og det skal være en Gave af Israels Børn af deres Takoffere, deres Gave til Herren.

³ Mos. 7, 32 fg.

29. Og de hellige Klæder, som Aron har, skulle hans Sønnere have efter ham, saa man skal salve dem i dem og fylde deres Hænder i dem.

30. I syv Dage skal den af hans Sønnere, som bliver Prest i hans Sted, iføre sig dem, den, som skal gaa ind i Sammenkomstens Telt for at tjene i Helligdommen.

31. Og du skal tage Fyldelsens Væder og koge dens Kjød paa et helligt Sted.

32. Og Aron og hans Sønnere skulle æde Væderens Kjød og Brødet, som er i Kurven, ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

33. Og de skulle æde disse Ting, ved hvilke Forligelse er skeet til at fylde deres Hænder, til at hellige dem; men en Uindviet skal ikke æde deraf, fordi de ere hellige.

34. Men dersom der bliver Noget tilovers af Fyldelsens Kjød eller af Brødet til om Morgenen, da skal du brænde det, som er tilovers, med Ild; det skal ikke ædes, thi det er helligt.

35. Og du skal gjøre saaledes med Aron og hans Sønnere, aldeles som jeg har befaleet dig. I syv Dage skal du fylde deres Haand.

36. Og du skal hver Dag ofre en Okse som Syndoffer til Forligelse, og du skal rense Alteret fra Synd, idet du gjør Forligelse for det, og du skal salve det for at hellige det.

37. I syv Dage skal du gjøre Forligelse for Alteret og hellige det; og Alteret skal være høihelligt; hver den, som rører ved Alteret, skal være hellig.

38. Og dette er, hvad du skal ofre paa Alteret, to aarsgamle Lam hver Dag, altid.

⁴ Mos. 28, 3 fg.

39. Det ene Lam skal du ofre om Morgenen, og det andet Lam skal du ofre mellem de to Aftenstunder.

40. — og en Tiendepart af en Efa* fint Mel, blandet med en Fjerdepart af en Hin Olje af stødte Oliven, og til Drikoffer en Fjerdepart af en Hin Vin til det første Lam.

*En Efa var et Maal for tørre Varer, ligesom en Hin for flydende.

41. Og det andet Lam skal du ofre mellem de to Aftenstunder; med det samme Madoffer som om Morgenen og med det samme Drikoffer skal du ofre det, til en velbehagelig Lugt, et Ildoffer for Herren.

42. Dette skal være et bestandigt Brændoffer hos eders Efterkommere ved Indgangen til Sammenkomstens Telt for Herrens Aasyn, der, hvor jeg vil komme sammen med eder for der at tale til eder.

²⁵, ²².

43. Og jeg vil der komme sammen med Israels Børn, og det skal helliges ved min Herlighed.

⁴⁰, ³⁴.

44. Og jeg vil hellige Sammenkomstens Telt og Alteret; og Aron og hans Sønnere vil jeg hellige til at tjene mig som Prester.

45. Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn, og jeg vil være deres Gud.

³ Mos. 26, 11 fg. ² Kor. 6, 16.

46. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, deres Gud, som førte dem ud af Ægyptens Land for at bo midt iblandt dem. Jeg er Herren, deres Gud.

²⁰, ². ³ Mos. 11, 45.

30. KAPITEL.

Moses skal gjøre et Røgelsealter, 1-10. Israels Børn skulle give Sonepenge for sit Liv, naar de blive mænd, 11-16. Der skal gjøres et Kobberbæcken til at tvætte sig i, 17-21. Der skal tilberedes en hellig Salvoelje og en hellig Røgelse, 22-38.

Og du skal gjøre et Alter til at brænde Røgelse paa; af Akacietræ skal du gjøre det.

³⁷, ²⁵ fg.

2. Det skal være en Alen langt og en Alen bredt, firkantet, og to Alen højt; dets Horn skulle være i Eet med det.

3. Og du skal belægge det med purt Guld, dets Overflade og dets Sider rundt om og dets Horn; og du skal gjøre en Guldkrans paa det rundt omkring.

4. Og du skal gjøre to Guldringe til det nedenfor dets Krans paa begge dets Sidestykker; du skal gjøre dem paa begge dets Sider, og de skulle være til at stikke Stænger i, forat det kan bæres med disse.

5. Og du skal gjøre Stængerne af Akacietræ og belægge dem med Guld.

6. Og du skal sætte det foran Forhænget, som er for Vidnesbyrdets Ark, foran Naadestolen, som er ovenover Vidnesbyrdet, hvor jeg vil komme sammen med dig. 26, 23.

7. Og Aron skal brænde Røgelse af vellugtende Sager paa det; hver Morgen, naar han gjør Lamperne rede, skal han brænde den. — Aab. 5, 8.

8. Og naar Aron sætter Lamperne op mellem de to Aftenstunder, skal han brænde den, en bestandig Røgelse for Herrens Aasyn hos eders Efterkommere.

9. I skulle ikke bringe fremmed Røgelse derpaa, ei heller Brændoffer eller Madoffer; og I skulle ikke udøse Drikoffer derpaa. 3 Mos. 10, 1.

10. Og Aron skal gjøre Forligelse for dets Horn een Gang om Aaret; med Blodet af Forligelsens Syndoffer skal han een Gang om Aaret gjøre Forligelse for det hos eders Efterkommere; det er højheligt for Herren. 3 Mos. 16, 18 fg. 29, 33.

11. Og Herren talte til Moses og sagde:

12. Naar du tager Hovedsummen af Israels Børn, af dem, som blive mønstrede, da skal Enhver give Herren Sonepenge for sit Liv, naar man mønstrer dem, forat ikke nogen Plage skal komme blandt dem, naar man mønstrer dem.

13. Dette skal Enhver give, som gaar over til de Mønstrede: en halv Sekel efter Helligdommens Sekel; Sekelen er tyve Gera. Den halve Sekel er en Gave til Herren.

14. Enhver, som gaar over til de Mønstrede, fra tyve Aar Gamle og derover, skal yde Gaven til Herren.

15. Den Rige skal ikke give mere, og den Fattige ikke mindre end en

halv Sekel, naar I yde Gaven til Herren for at gjøre Forligelse for eders Liv.

16. Og du skal tage Sonepengene af Israels Børn og anvende dem til Arbeidet paa Sammenkomstens Telt; og det skal være Israels Børn til en Ihukommelse for Herrens Aasyn, til at gjøre Forligelse for eders Liv. 33, 26-28.

17. Og Herren talte til Moses og sagde:

18. Og du skal gjøre et Bækken af Kobber, og dets Fod af Kobber, til at tvætte sig i; og du skal sætte det mellem Sammenkomstens Telt og Alteret, og du skal have Vand i det. 33, 8; 40, 30 fg.

19. Og Aron og hans Sønners skulle tvætte sine Hænder og sine Fødder i det.

20. Naar de gaa ind i Sammenkomstens Telt, skulle de tvætte sig med Vand, forat de ikke skulle dø, eller naar de nærme sig Alteret for at forrette Tjeneste, for at brænde Ildoffer for Herren.

21. De skulle tvætte sine Hænder og sine Fødder, forat de ikke skulle dø; og det skal være dem en evig Lov, ham og hans Afkom gjennem deres Slægter.

22. Og Herren talte til Moses og sagde:

23. Tag dig Kryderier af ypperste Slags, af den sødste Myrrha fem hundrede Sekel og af Kryder-Kanel halv saa meget, to hundrede og femti Sekel, og af Kryder-Kalmus to hundrede og femti Sekel

24. og af Kasia fem hundrede Sekel efter Helligdommens Sekel og en Hin Olivenolje.

25. Og du skal tilberede det til en hellig Salveolje, en Krydersalve, til-lavet paa Salvelaveres Vis; en hellig Salveolje skal det være. 37, 29.

26. Og du skal dermed salve Sammenkomstens Telt og Vidnesbyrdets Ark 40, 9 fg.

27. og Bordet med alt dets Tilbehør og Lysestagen med dens Tilbehør og Røgelsealteret

28. og Brændofferets Alter med alt dets Tilbehør og Bækkenet med dets Fod.

29. Og du skal hellige dem, saa de blive højhelige; hver den, som rører ved dem, skal være hellig.

30. Og du skal salve Aron og hans

Sønner, og du skal hellige dem til at tjene mig som Prester.

31. Og du skal tale til Israels Børn og sige: Dette skal være mig en hellig Salveolje hos eders Efterkommere.

32. Paa et andet Menneskes Legeme skal den ikke udgydes, og med dens Forhold i Vegt skulle I ikke tilberede nogen som den; hellig er den, hellig skal den være eder.

33. Den, som tilbereder nogen Krydersalve som den, ellersom lader komme deraf paa en Uindviet, han skal udryddes af sit Folk.

34. Og Herren sagde til Moses: Tag dig vellugtende Sager, Stakte og Sønegi og Galban, disse vellugtende Sager, og ren Virak; der skal være lige meget af hvert.

35. Og du skal tilberede det til en Røgelese, en Kryderblanding paa Salvelaeres Vis, saltet, ren, hellig.

36. Og du skal støde Noget deraf smaat og lægge det foran Vidnesbyrdet i Sammenkomstens Telt, hvor jeg vil komme sammen med dig; helligt skal det være eder. ^{25, 22.}

37. Og med det Forhold i Vegt, som den Røgelese, du skal tilberede, har, skulle I ikke tilberede eder nogen anden; hellig for Herren skal den være dig.

38. Den, som tilbereder Måge til den for at røge dermed, han skal udryddes af sit Folk.

31. KAPITEL.

Herren forkynder Moses, at han har fyldt Bezalel, Oholiab og Andre med Visdoms Aand til at forfærdige Tabernaklet og Alt, hvad der hører til Tjenesten deri, 1-11. Sabbaten skal næste tages i Aft, 12-17. Moses faar Lovens to Tavler, 18.

Og Herren talte til Moses og sagde: 2. Se, jeg har kaldet Bezalel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judas Stamme, ^{36, 30 fg. 38, 1 fg. 17, 10. 1 Krøn. 2, 20.}

3. og jeg har fyldt ham med Guds Aand, med Visdom og med Forstand og med Kundskab og med Færdighed i allehaande Arbejde, ^{1 Kong. 7, 14.}

4. til at udtænke Kunstverker, til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber

5. og til at forarbejde Stene til Indfatning og forarbejde Træ, til at forfærdige allehaande Arbejde.

6. og se, jeg har givet ham Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme, til Medhjælper, og i alle Kunstforstandiges Hjerte har jeg givet

Forstand; og de skulle gjøre alt det, jeg har befaleet dig,

7. Sammenkomstens Telt og Vidnesbyrdets Ark og Naadestolen, som skal være over den og alt Teltets Tilbehør ^{25, 11 fg.}

8. og Bordet med dets Tilbehør og Lysestagen af purt Guld med alt dens Tilbehør og Røgelesalteret

9. og Brændofferets Alter med alt dets Tilbehør og Bækkenet med dets Fod

10. og Embedsklæderne og Arons Prestens, hellige Klæder og hans Sønners Klæder til Prestetjenesten ^{25, 19.}

11. og Salveoljen og Røgelesen af vellugtende Sager til Helligdommen. Aldeles som jeg har befaleet dig, skulle de gjøre.

12. Og Herren sagde til Moses:

13. Tal til Israels Børn og sig: Mine Sabbater skulle I holde; thi det er et Tegn mellem mig og eder hos eders Efterkommere, forat I skulle vide, at jeg er Herren, som helliger eder. ^{20, 8 fg.}

14. Derfor skulle I holde Sabbaten, thi den skal være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal visselig dødes, thi hver den, som gjør noget Arbejde paa den, den Sjal skal udryddes af sit Folks Midte.

^{4 Mos. 15, 32 fg.}
15. I seks Dage skal der arbejdes; men paa den syvende Dag skal der være hellig Sabbat, hellig for Herren; hver den, som gjør noget Arbejde paa Sabbatsdagen, skal visselig dødes.

16. Og Israels Børn skulle tage Vare paa Sabbaten, saa de holde Sabbaten gennem sine Slægter, en evig Pakt.

17. Den er et evigt Tegn mellem mig og Israels Børn; thi i seks Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, og paa den syvende Dag hvilede han og udhvilede sig. ^{1 Mos. 2, 2. 3.}

18. Og da han havde fuldendt at tale med Moses paa Sinajs Bjerg, gav han ham Vidnesbyrdets to Tavler, Stentavler, skrevne med Guds Finger. ^{5 Mos. 4, 13; 9, 10. 2 Mos. 32, 16.}

32. KAPITEL.

Folket faar Aron til at støbe sig en Guld kalv, 1-6. Herren vil til Straf ødelægge Folket, Moses beder for det, 7-14; han stiger ned af Bjerget, senderlaar Lovens Tavler, knuser Kalven til Støv, trettetsætter Aron, byder dem, som høre

Herren til, at thjæltske Afgudsdyrkernes; Levitterne følge denne hans Opfordring, 15-20. Moses stiger atter op paa Bjerget og beder paany for Folket: Herren vil hjemsege deres Synd i sin Tid, 30-35.

MEN da Folket saa, at Moses tøvde med at komme ned af Bjerget, samlede Folket sig om Aron, og de sagde til ham: Kom, gør os en Gud, som kan gaa for vort Aasyn! Thi denne Moses, Manden, som har ført os op fra Ægyptens Land, ham vide vi ikke, hvad der er vederfaret.

Ap. G. 7, 40.

2. Og Aron sagde til dem: River de Guldringe af, som ere i eders Hustruers, eders Sønners og eders Døttres Øren, og bringer dem til mig!

3. Da rev alt Folket de Guldringe af sig, som vare i deres Øren, og bragte dem til Aron;

4. og han tog det af deres Haand og dannede det med Meiselen og gjorde det til en støbt Kalv. Da sagde de: Dette er din Gud, Israel, som har ført dig op fra Ægyptens Land.

Ps. 106, 19 fg.

5. Da Aron saa dette, byggede han et Alter for den, og Aron lod udraabe og sige: Imorgen er det Høitid for Herren!

6. Og de stode aarle op den anden Dag og ofrede Brændoffere og fremførte Takoffere; og Folket satte sig ned for at æde og drikke og stod op for at lege.

1 Kor. 10, 7.

7. Da sagde Herren til Moses: Gaa, stig ned! Thi dit Folk, som du har ført op fra Ægyptens Land, har fordærvet sin Vel.

5 Mos. 9, 12 fg.

8. De ere hastig afvegne fra den Vel, jeg bød dem; de have gjort sig en støbt Kalv, de have tilbedet den og ofret til den og sagt: Dette er din Gud, Israel, som har ført dig op fra Ægyptens Land.

9. Og Herren sagde til Moses: Jeg har seet dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk.

Ap. G. 7, 51.

10. Og lad mig nu være, forat min Vrede kan optændes imod dem, og jeg kan ødelsøge dem; saa vil jeg gjøre dig til et stort Folk.

4 Mos. 14, 12 fg.

11. Men Moses bønfaaldt Herren, sin Gud, og sagde: Herre! Hvorfor skal din Vrede optændes imod dit Folk, som du har ført ud af Ægyptens Land med stor Kraft og med vældig Haand?

13, 3, 14. Jer. 32, 21. 5 Mos. 9, 26 fg.

12. Hvorfor skulle Ægypterne sige: Til Ulykke har han ført dem ud, for at ihjælslaa dem paa Bjergene og udrydde dem af Jordens Overflade? Vend om fra din brændende Vrede og angre det Onde imod dit Folk!

13. Kom dine Tjenere Abraham, Isak og Israel i Hu, hvem du har tilsvoret ved dig selv, og til hvem du har sagt: Jeg vil gjøre eders Afkom mangfoldig som Himmels Stjerner, og hele dette Land, som jeg har talt om, vil jeg give eders Afkom, og de skulle eie det evindeligt.

1 Mos. 12, 2. 7; 22, 16 fg.

14. Saa angrede Herren det Onde, han havde talt om at ville gjøre mod sit Folk.

Ps. 106, 23.

15. Og Moses vendte sig og gik ned af Bjerget med Vidnesbyrdets Tavler i sin Haand. Der var skrevet paa begge Sider af dem; baade paa den ene og paa den anden Side var der skrevet.

16. Og Tavlerne vare Guds Arbejde, og Skriften var Guds Skrift, indgraven paa Tavlerne.

31, 18.

17. Og da Josva hørte Folkets Røst, der det skreg, sagde han til Moses: Der er Krigsskrig i Leiren.

24, 13.

18. Men han sagde: Det er ikke Lyd af Seterskrig og ikke Lyd af Skrig over Nederlag; det er Lyd af Sang, jeg hører.

19. Og da Moses kom nær til Leiren, saa han Kalven og Dansen; da optændtes hans Vrede, og han kastede Tavlerne af sin Haand og sønder slog dem ved Bjergets Fod.

20. Og han tog Kalven, som de havde gjort, og brændte den med Ild og knuste den, indtil den blev til Støv, og han strøede det ovenpaa Vandet og gav Israels Børn det at drikke.

21. Og Moses sagde til Aron: Hvad har dette Folk gjort dig, at du har ført saa stor en Synd over det?

22. Og Aron sagde: Min Herres Vrede optændes ikke! Du kjender Folket, at det ligger i det Onde;

23. og de sagde til mig: Gjør os en Gud, som kan gaa for vort Aasyn! Thi denne Moses, Manden, som har ført os op fra Ægyptens Land, ham vide vi ikke, hvad der er vederfaret.

24. Da sagde jeg til dem: Hvo der har Guld, rive det af sig! Og de gavede mig det, og jeg kastede det i Ilden, og saaledes fremkom denne Kalv.

25. Og Moses saa, at Folket var

isællest, fordi Aron havde sluppet det løse til Spot blandt deres Modstandere.

26. Da stillede Moses sig i Leirens Port og sagde: Hvo der hører Herren til, han komme til mig! Da samlede alle Levis Børn sig til ham.

27. Og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Hver binde sit Sverd ved sin Lænd! Gaar saa frem og tilbage fra Port til Port i Leiren og ihjelslaar, hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Nærmeste! 5 Mos. 33, 9.

28. Og Levis Børn gjorde efter Moses's Ord; og der faldt af Folket paa den Dag omtrent tre tusinde Mand.

29. Moses sagde nemlig: Fylder eders Haand idag for Herren, Enhver endog med sin Søn og med sin Broder, forat der kan gives Velsignelse over eder idag.

30. Og næste Dag sagde Moses til Folket: I have gjort en stor Synd. Og nu vil jeg stige op til Herren: kanske jeg kunde gjøre Forligelse for eders Synd.

31. Og Moses vendte tilbage til Herren og sagde: Ak, dette Folk har gjort en stor Synd; de have gjort sig en Gud af Guld.

32. Og nu, o dersom du vilde forlade dem deres Synd! Men hvis ikke, da udslet mig af din Bog, som du har skrevet! Ps. 69, 29. Rom. 9, 3.

33. Og Herren sagde til Moses: Iver den, som har syndet imod mig, ham vil jeg udslette af min Bog.

34. Og gaa nu og før Folket didhen, som jeg har sagt dig! Se, min Engel skal gaa for dit Aasyn, men paa min Hjemsofgøelses Dag vil jeg hjemsoøge dem for deres Synd.

35. Saaledes slog Herren Folket, fordi de havde gjort den Kalv, som Aron havde forfærdiget.

83. KAPITTEL.

Herren byder Folket at drage videre, vil et drage med dem; Folket søger og afstøjer sine Prydelser, 1-6. Moses fytter et Telt udenfor Leiren; Herren taler der med ham i Skystøtten, 7-11. Moses beder, at Herren vil drage med, aabendbare ham, hvorledes han vil handle med Israel, og lade ham se sin Herlighed; Herren lover Moses dette, 12-23.

OG Herren talte til Moses: Gaa, drag op herfra, du og Folket, som du har ført op fra Ægyptens Land, til det Land, jeg har tilsvoret

Nor. 4

Abraham, Isak og Jakob og sagt: Din Afkom vil jeg give det; 1 Mos. 12, 7.

2. og jeg vil sende en Engel for dit Aasyn og uddrive Kananiterne, Amoriterne og Hetitterne og Ferisiterne og Heviterne og Jebusiterne.

3. Drag op til et Land, som fyder med Melk og Honning; thi jeg vil ikke drage op i din Midte, fordi du er et haardnakket Folk, forat jeg ikke skal ødelægge dig paa Veien. s. s.

4. Da Folket hørte denne onde Tale, sørgede de, og Ingen tog sine Prydelser paa sig.

5. Herren sagde nemlig til Moses: Sig til Israels Børn: I ere et haardnakket Folk; drog jeg et Øieblik op i din Midte, saa maatte jeg ødelægge dig; men læg nu dine Prydelser af dig, forat jeg kan vide, hvad jeg skal gjøre med dig.

6. Da toge Israels Børn sine Prydelser af sig fra Bjerget Horeb af.

7. Men Moses tog et Telt og opslag sig det udenfor Leiren, langt fra denne, og kaldte det Sammenkomstens Telt; og Enhver, som søgte Herren, gik ud til Sammenkomstens Telt, som var udenfor Leiren. 18, 15.

8. Og det skede, naar Moses gik ud til Teltet, da reiste hele Folket sig, og de stode hver i sit Telts Dør, og de saa efter Moses, indtil han var kommen ind i Teltet.

9. Og det skede, naar Moses var kommen ind i Teltet, da steg Skystøtten ned og stod i Teltets Dør, og han* talte med Moses. *Herren; 34, 5.

10. Og alt Folket saa Skystøtten staa i Teltets Dør, og alt Folket reiste sig og bøiede sig hver i sit Telt Dør.

11. Og Herren talte til Moses Aasyn til Aasyn, ligesom en Mand taler med sin Næste, og han vendte tilbage til Leiren, men hans Tjener Josva, Nuns Søn, en ung Karl, veg ikke fra Teltet. 4 Mos. 12, 3.

12. Og Moses sagde til Herren: Se, du siger til mig: Før dette Folk op! Men du har ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig, og du har dog sagt: Jeg kjender dig ved Navn, og du har ogsaa fundet Naade for mine Øine. Es. 43, 1.

13. Og nu, dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, saa kundgjør mig dog din Vel, saa jeg kan kjende dig, forat jeg maa finde Naade for dine Øine, og se hen til, at dette Folk er dit Folk! Ps. 103, 7, 2 Mos. 19, 6.

14. Da sagde han: Mit Aasyn* skal gaa med, og jeg vil lade dig komme til Hvile. *d. e. jeg selv.

Es. 63, 9.

15. Men han sagde til ham: Der- som dit Aasyn ikke gaar med, da lad os ikke drage op herfra!

16. Thi hvorpaa skal det dog kjen- des, at jeg har fundet Naade for dine Øine, jeg og dit Folk? Mon ikke der- paa, at du gaar med os? Og saaledes skulle vi, jeg og dit Folk, vorde ud- mærkede fremfor hvert Folk, som er paa Jorden.

17. Da sagde Herren til Moses: Ogsaa dette Ord, som du har talt, vil jeg gjøre; thi du har fundet Naade for mine Øine, og jeg kjender dig ved Navn.

18. Men han sagde: Lad mig da se din Herlighed!

Joh. 1, 14.

19. Og han sagde: Jeg vil lade al min Godhed gaa forbi dit Aasyn, og jeg vil udraabe Herrens Navn for dit Aasyn; thi jeg vil være den naadig, som jeg er naadig, og forbarme mig over den, som jeg forbarmer mig over.

34, 5 fg. Rom. 9, 15.

20. Og han sagde fremdeles: Du kan ikke se mit Aasyn; thi et Men- neske kan ikke se mig og leve.

Dom. 13, 22.

21. Og Herren sagde: Se, her er et Sted hos mig, og du skal staa paa Klippen,

22. og det skal ske, naar min Her- lighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Klippens Kløft, og jeg vil dække med min Haand over dig, ind- til jeg er gaaet forbi;

23. og saa vil jeg tage min Haand bort, og du skal se mig bagfra, men mit Aasyn kan ikke sees.

34. KAPITEL.

Moses gjør paa Herrens Bud to nye Sten- tavler og stiger med dem op til Herren, som lader ham se sin Herlighed, 1-7. Moses beder atter for Folket. Herren vil fornye sin Pakt med dem; han vil gjøre store Undere for dem, og de skulle afholde sig fra Afguderne, ikke slutte Pakt med Kananiterne, holde Herrens Høitider og Love, 8-28. De ti Bud skrives paa Tavlerne, Moses stiger ned af Bjer- get med disse; hans Ansigt gjenskinner af Herrens Herlighed, 27-35.

OG Herren sagde til Moses: Udhug dig to Stentavler ligesom de for- rige! Saa vil jeg skrive paa Tavlerne de Ord, som stode paa de forrige Tavler, som du sønder slog.

5 Mos. 10, 1 fg. 2 Mos. 32, 19.

93

2. Og vær rede til imorgen og stig aarle op paa Sinajs Bjerg og stil dig der for mig paa Bjergets Top!

3. Og der skal Ingen gaa op med dig, og heller ikke maa Nogen lade sig se paa hele Bjerget, ei heller maa noget smaat eller stort Kvæg gaa paa Græs henimod dette Bjerg. 19, 13 fg.

4. Og Moses udhuggede to Sten- tavler ligesom de forrige, og han stod aarle op om Morgenen og steg op paa Sinajs Bjerg, ligesom Herren havde befaleet ham, og han tog de to Stentavler i sin Haand.

5. Og Herren steg ned i Skyen og stillede sig der hos ham og udraabte Herrens Navn.

33, 19.

6. Og Herren gik forbi hans Ansigt og udraabte: Herren, Herren er en barmhjertig og naadig Gud, lang- modig og rig paa Miskundhed og Sandhed; 4 Mos. 14, 18, Neh. 9, 17 fg. Ps. 86, 5, 15; 103, 8 fg. Joel 2, 13. Jon. 4, 2.

7. Han bevarer Miskundhed imod tusinde Led, han forlader Misgjer- ning og Overtrædelse og Synd; men han lader ikke den Skyldige ustraffet, han hjem søger Fædres Misgjerning paa Børn og paa Børnebørn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led.

20, 5. 6. 5 Mos. 5, 9 fg. 7, 9 fg. Jer. 32, 18.

Mika 7, 18 fg. Nah. 1, 3.

8. Og Moses skyndte sig og bølede sig til Jorden og tilbød.

9. Og han sagde: Dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, Herre, da gaa Herren dog midt iblandt os! Thi vel er det et haardnakket Folk, men du vil dog forlade os vor Mis- gjerning og vor Synd og tage os til din Eiendom.

33, 3.

10. Og han sagde: Se, jeg opretter en Pakt: For hele dit Folk vil jeg gjøre underfulde Ting, som ikke ere skabte paa hele Jorden eller hos no- get Folk; og hele det Folk, som du er midt iblandt, skal se Herrens Gjer- ning, at den er forfærdelig, den, som jeg vil gjøre med dig.

11. Hold du det, som jeg befaler dig idag! Se, jeg vil uddrive fra dit Ansigt Amoriterne og Kananiterne og Hettiterne og Ferisiterne og He- viterne og Jebusiterne.

12. Tag dig Vare, at du ikke slut- ter Pakt med Indbyggerne i det Land, du kommer til, forat de ikke skulle blive til en Snare midt iblandt dig.

23, 32 fg.

13. Men I skulle nedbryde deres Altre, og I skulle sønderslaa deres

Billedstøtter, og I skulle hugge deres Astartebilleder* i Stykker.

23, 24. *et Slags Afgudsbilleder. 14. Thi du skal ikke tilbede nogen fremmed Gud; thi Herren heder Nidkjær, en nidkjær Gud er han.

20, 3 fg. 5 Mos. 4, 24. Nah. 1, 2.

15. Tag dig Vare, at du ikke slutter Pakt med Landets Indbyggere! Thi de ville bole med sine Guder og ofre til sine Guder, og man vil indbyde dig, og du vil æde af deres Ofere.

4 Mos. 25, 1 fg.

16. Og du vil tage af deres Døtre til dine Sønner, og deres Døtre ville bole med sine Guder og bringe dine Sønner til at bole med deres Guder.

Dom. 3, 6. 1 Kong. 11, 2.

17. Støbte Guder skal du ikke gjøre dig.

20, 23. 3 Mos. 19, 4.

18. De usyrede Brøds Høitid skal du holde; i syv Dage skal du æde usyrede Brød, ligesom jeg har befaleet dig, paa den bestemte Tid i Maanedens Abib; thi i Maanedens Abib drog du ud af Ægypten.

12, 15; 13, 3 fg. 5 Mos. 16, 1.

19. Alt det, som aabner Modersliv, hører mig til, alt dit Kvæg af Hænkjøn, som aabner Modersliv, det være sig stort eller smaat.

13, 2. 12 fg.

20. Og hvad der aabner Modersliv af Aesener, skal du løse med et Stykke Smaakvæg, og dersom du ikke vil løse det, da skal du bryde dets Nakke. Hver Førstefødt blandt dine Sønner skal du løse, og Ingen skal lade sig se tomhændet for mit Aasyn.

23, 15 fg.

21. Seks Dage skal du arbejde, og paa den syvende Dag skal du hvile; ogsaa i Pløiningens og Indhøstningens Tid skal du hvile.

30, 8 fg.

22. Og Ugerens Høitid* skal du holde for Førstegrøden af Hvedehøsten, og Indsamlingens Høitid**, naar Aaret er omme.

*d. e. Pintsens, †Uger efter Paaske, 3 Mos. 23, 15. 5 Mos. 16, 9.

**d. e. Løvsalernes Høitid, 3 Mos. 23, 34 fg.

23. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn lade sig se for den Herre Herres, Israels Guds, Aasyn.

23, 17.

24. Thi jeg vil uddrive Hedningerne fra dit Ansigt og udvide dit Landemærke, og Ingen skal begjære dit Land, medens du gaar op for at lade dig se for Herrens, din Guds, Aasyn tre Gange om Aaret.

25. Du skal ikke ofre mit Slagtof-

fers Blod, saalænge der er syret Brød hos dig, og Paaskehøitidens Slagtoffer skal ikke ligge Natten over til om Morgenen.

23, 18.

26. De første Frugter af din Jords Førstegrøde skal du bringe til Herrens, din Guds, Hus. Du skal ikke koge et Kid i dets Moders Melk.

23, 19. 5 Mos. 26, 1 fg.

27. Og Herren sagde til Moses: Skriv disse Ord for dig! Thi efter disse Ord har jeg sluttet en Pakt med dig og med Israel.

V. 10.

28. Og han var der hos Herren firti Dage og firti Nætter uden at æde Brød og uden at drikke Vand; og han* skrev paa Tavlerne Paktens Ord, de ti Ord.

24, 17. *Herren; 34, 1. 5 Mos. 4, 13.

29. Og da Moses gik ned af Sinajs Bjerg (og Vidnesbyrdets Tavler vare i Moses's Haand, da han gik ned af Bjergtet), da vidste Moses ikke, at Huden paa hans Ansigt skinnede deraf, at han* havde talt med ham.

*Herren.

30. Og Aron og alle Israels Børn saa Moses, og så hans Ansigt's Hud skinnede; og de frygtede for at komme nær til ham.

31. Da kaldte Moses paa dem, og Aron og alle Menighedens Øverste vendte om til ham, og Moses talte til dem.

32. Og derefter gik alle Israels Børn nær til, og han bød dem alt det, Herren havde talt med ham paa Sinajs Bjerg.

33. Og da Moses holdt op at tale til dem, lagde han et Dække over sit Ansigt.

2 Kor. 3, 7, 13.

34. Men naar Moses gik ind for Herrens Aasyn for at tale med ham, tog han Dækket af, indtil han gik ud; og han gik ud og talte til Israels Børn, hvad der blev ham befaleet.

35. Og Israels Børn saa Moses's Ansigt, at Huden paa Moses's Ansigt skinnede; og Moses lagde igjen Dækket over sit Ansigt, indtil han gik ind for at tale med ham.

35. KAPITEL.

Moses byder Israels Børn at holde Sab-
baten, 1-3, at bringe Gaver til Herren og
forfærdige Tabernaklet med alt dets Til-
behør, 4-19. De bringe Gaver, 20-29. Be-
zalel og Ohnliab ere udkaarede til at
udføre Arbejdet, 30-35.

Og Moses forsamlede hele Israels
Børns Menighed og sagde til dem:

Dette er, hvad Herren har befaleet, at I skulle gjøre:

2. I seks Dage skal der forrettes Arbejde, men paa den syvende Dag skal der være eder en hellig Hvile, en høihellig Sabbat for Herren; Enhver, som gjør noget Arbejde paa den, skal dødes. 20, 8 fg. 31, 15.

3. I skulle ikke optænde Ild i nogen af eders Boliger paa Sabbatsdagen.

4. Og Moses sagde til hele Israels Børns Menighed: Dette er, hvad Herren har befaleet og sagt:

5. Tager af, hvad eders er, en Gave til Herren! Enhver, som er villig i sit Hjerte, skal bringe Gaven til Herren, Guld og Sølv og Kobber 25, 2 fg.

6. og blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og fint Lin og Gjedefaar 7. og rødfarvede Væderskind og Tachasskind og Akacietræ

8. og Olje til Lysningen og Kryderier til Salveoljen og til den vellugtende Røgelse

9. og Onyxstene og Stene til Indfatning, til Livkjortelen og til Brystspannet.

10. Og Enhver af eder, som er kunstforstandig, skal komme og forfærdige alt det, Herren har befaleet,

11. Tabernaklet*, dets Telt** og dets Overdække***, dets Hager og dets Planker, dets Tværstænger, dets Støtter og dets Fodstykker,

*d. e. de indre Tepper; 26, 1-6.

**Tepperne derover af Gjedefaar; 26, 7-13.

***Dækkene derover igjen af Væder- og Tachasskind; 26, 14.

12. Arken og dens Stænger, Naadestolen og det dækkende Forhæng, 25, 10-22; 26, 31-34.

13. Bordet og dets Stænger og alt dets Tilbehør og Skuebrødene 25, 23-30.

14. og Lysestagen til Lysning og dens Tilbehør og dens Lamper og Oljen til Lysning 25, 31-39.

15. og Røgeelsealteret og dets Stænger og Salveoljen og den vellugtende Røgelse og Dækket for Indgangen, for Indgangen til Tabernaklet, 30, 1-10. 23-38; 26, 36.

16. Brændofferets Alter og dets Kobbergitter, dets Stænger og alt dets Tilbehør, Bækkenet og dets Fod, 27, 1-8. 30, 17-21.

17. Forgaardens Omhæng, dens Støtter og Fodstykkerne dertil og Dækket til Forgaardens Port, 27, 9-19.

18. Pælene til Tabernaklet og Pælene til Forgaarden og Snorerne dertil, 27, 19.

19. Embedsklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder til Aron, Presten, og Klæderne for hans Sønner til Prestetjenesten. 31, 10; 28, 1-43.

20. Og hele Israels Børns Menighed gik ud fra Moses's Ansigt.

21. Og de kom, Enhver, hvis Hjerte førte ham dertil; og Enhver, hvis Aand drev ham, bragte Gaven til Herren til Sammenkomstens Telts Verk og til alt Arbejdet dermed og til de hellige Klæder.

22. Og de kom, Mændene saavel som Kvinderne; Enhver, som var villig i Hjertet, bragte Næseringer og Ørenringe og Signetringe og Kugler, allehaande Sager af Guld; og Enhver kom, som svingede en Gave af Guld for Herren.

23. Og Enhver, hos hvem der fandtes blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og fint Lin og Gjedefaar og rødfarvede Væderskind og Tachasskind, bragte det frem.

24. Enhver, som ydede en Gave af Sølv og Kobber, bragte det som en Gave til Herren; og Enhver, hos hvem der fandtes Akacietræ til nogetsomhelst Verk, der skulde forfærdiges, bragte det.

25. Og enhver Kvinde, som var kunstforstandig, spandt med sine Hænder, og de bragte det Spundne af den blaa og purpurroede og karmesinroede Uld og af det fine Lin.

26. Og alle de Kvinder, hvis Hjerte med Visdom førte dem dertil, spandt Gjedefaarene.

27. Og de øverste frembare Onyxstene og Stene til at indfattes, til Livkjortelen og til Brystspannet.

28. Og Kryderierne og Oljen til Lysning og til Salveoljen og til den vellugtende Røgelse.

29. Enhver Mand og Kvinde af Israels Børn, hvis Hjerte drev dem til at bringe Noget til hele det Verk, Herren ved Moses havde befaleet at istandbringe, de bragte en frivillig Gave til Herren.

30. Og Moses sagde til Israels Børn: Ser, Herren har kaldet Bezalel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judas Stamme. 31, 2 fg.

31. Og han har fyldt ham med Guds Aand, med Visdom, med For-

stand og med Kundskab og med Færdighed i allehaande Arbejde

32. og til at udtænke Kunstværker, til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber

33. og til at forarbejde Stene til Indfatning og forarbejde Træ, til at udføre allehaande Kunstværker.

34. Og Forstand til at undervise har han givet ham i Hjertet, ham og Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme.

35. Han har fyldt dem med Forstand til at forfærdige allehaande Udskjærings-Arbejde og Kunstværker-Arbejde og udsyet Arbejde med blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og fint Lin og Væver-Arbejde, til at forfærdige allehaande Arbejde og udtænke Kunstværker.

86. KAPITEL.

Bezalel og Oholiab og de svrtige kunstforstandige Mænd modtage den hellige Gave af Moses, 1-7. De forfærdige deraf Tepperne og Dækkerne, 8-19. Plankerne med deres Fodstykker og Tverstænger, 20-34. Forhængen og Dækket for Indgangen, 35-38.

OG Bezalel og Oholiab og enhver Mand, som var kunstforstandig, hvem Herren havde givet Forstand og Indsigt til at forstaa sig paa at bringe hele Helligdommens Verk, som skulde forarbejdes, i Stand, gjorde aldeles, som Herren havde befaleet. 31, 2, 6; 35, 30 fg.

2. Moses kaldte nemlig Bezalel og Oholiab og enhver Mand, som var kunstforstandig, i hvis Hjerte Herren havde givet Forstand, Enhver, hvis Hjerte førte ham dertil, til at skride til Verket for at bringe det i Stand.

3. Og de bare bort fra Moses hele den Gave, som Israels Børn havde bragt til Helligdommens Verk, der skulde forarbejdes, for at bringe det i Stand. Men disse bragte fremdeles frivillige Gaver frem til ham hver Morgen.

4. Da kom alle de Kunstforstandige, som arbejdede paa hele Helligdommens Verk, Enhver fra sit Arbejde, som de vare i Færd med,

5. og de sagde til Moses: Folket bringer Meget, Mere, end der behøves til Arbejdet paa det Verk, som Herren har befaleet at istandbringe.

6. Da bød Moses, at man skulde ndraabe gennem Leiren og sige: Hverken Mand eller Kvinde skaffe

mere Noget tilvele som Gave til Helligdommen! Og saaledes blev Folket holdt fra at bringe Mere.

7. Og hvad der var skaffet tilvele, var nok for dem til hele Verket, til at bringe det i Stand; der var endog tilovers.

8. Saa gjorde da alle de, som vare kunstforstandige blandt dem, der arbejdede paa Verket, Tabernaklet af ti Tepper; af fint, tvundet Lin og blaa og purpurrod og karmesinrod Uld med Keruber i kunstfærdigt Arbejde gjorde man dem. 26, 1 fg.

9. Hvert Teppe var otte og tyve Alen langt, og hvert Teppe var fire Alen bredt; alle Tepperne havde eet Maal.

10. Og man søiede de fem Tepper sammen, det ene til det andet, og de andre fem Tepper søiede man sammen, det ene til det andet.

11. Og man gjorde Hæmper af blaa Uld i Kanten paa det ene Teppe, yderst der, hvor Sammenføningen skulde være; ligesaa gjorde man i Kanten paa det yderste Teppe paa det andet Sted, hvor Sammenføningen skulde være.

12. Femti Hæmper gjorde man paa det ene Teppe, og femti Hæmper gjorde man yderst paa det Teppe, som var der, hvor den anden Sammenføning skulde være; Hæmperne vare lige mod hverandre, den ene mod den anden.

13. Og man gjorde femti Guldhager og fæstede Tepperne, det ene til det andet, med Hagerne, saa Tabernaklet blev Eet.

14. Og man gjorde Tepper af Gjedehaar til Telt over Tabernaklet: elleve saadanne Tepper gjorde man.

15. Hvert Teppe var tretti Alen langt, og hvert Teppe var fire Alen bredt; de elleve Tepper havde eet Maal.

16. Og man søiede de fem Tepper sammen for sig og de seks Tepper for sig.

17. Og man gjorde femti Hæmper i Kanten paa det ene Teppe, yderst der, hvor Sammenføningen skulde være, og man gjorde femti Hæmper i Kanten paa det Teppe, som var paa det andet Sted, hvor Sammenføningen skulde være.

18. Og man gjorde femti Kobberhager for at søie Teltet sammen, saa det blev Eet.

19. Og man gjorde et Dække til

Teltet af rødfarvede Væderskind og et Dække af Tachasskind derovenpaa.

20. Og man gjorde Plankerne til Tabernaklet af Akacietræ, opretstaaende.

21. Hver Planke var ti Alen lang, og hver Planke var halvanden Alen bred.

22. Hver Planke havde to Tapper, forbundne med hinanden; saaledes gjorde man paa alle Tabernaklets Planker.

23. Og man gjorde Plankerne til Tabernaklet, tyve Planker til den søndre Side mod Syd,

24. og firti Fodstykker af Sølv gjorde man under de tyve Planker, to Fodstykker under hver Planke for dens to Tapper.

25. Og til Tabernaklets anden Side mod Nord gjorde man tyve Planker

26. og deres firti Fodstykker af Sølv, to Fodstykker under hver Planke.

27. Og til Bagsiden af Tabernaklet mod Vest gjorde man seks Planker.

28. Og to Planker gjorde man til Tabernaklets Hjørner paa Bagsiden,

29. og de vare dobbelte nedenfra, og begge vare de dobbelte op til det Øverste indtil den første Ring; saaledes gjorde man med dem begge paa begge Hjørnerne.

30. Saaledes var der otte Planker med deres Fodstykker af Sølv, seksten Fodstykker, to Fodstykker under hver Planke.

31. Og man gjorde Tværstænger af Akacietræ, fem til Plankerne paa den ene Side af Tabernaklet

32. og fem Tværstænger til Plankerne paa den anden Side af Tabernaklet og fem Tværstænger til Plankerne paa Bagsiden af Tabernaklet mod Vest.

33. Og man gjorde den mellemste Tværstang til at gaa tværtover paa Midten af Plankerne fra den ene Ende til den anden.

34. Og Plankerne belagde man med Guld, og deres Ringe gjorde man af Guld til at stikke Tværstængerne i; og man belagde Tværstængerne med Guld.

35. Og man gjorde Forhængen af blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og fint, tvundet Lin; med kunstfærdigt Arbejde gjorde man det, med Keruber derpaa.

36. Og man gjorde dertil fire Støtter af Akacietræ og belagde dem med Guld, deres Kroge vare af Guld; og

man støbte til dem fire Fodstykker af Sølv.

37. Og man gjorde et Dække for Teltets Indgang af blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og fint, tvundet Lin med udsættet Arbejde

38. og de fem Støtter dertil med deres Kroge, og man belagde deres Hoveder og deres Stænger med Guld; og deres fem Fodstykker gjorde man af Kobber.

37. KAPITEL.

Bezalel forfærdiger Arken, 1-5, og Naadestolen, 6-9, Skuebrødsbordet, 10-16, Lysestagen, 17-24, Røgelsealteret, 25-29.

OG Bezalel gjorde Arken af Akacietræ, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred og halvanden Alen høit.

2. Og han belagde den med purt Guld indvendig og udvendig, og han gjorde en Guldkrans paa den rundt omkring.

3. Og han støbte fire Guldringe til den paa dens fire Fødder, to Ringe paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side.

4. Og han gjorde Stænger af Akacietræ og belagde dem med Guld,

5. og han stak Stængerne ind i Ringene paa Siderne af Arken, forat Arken kunde bæres.

6. Og han gjorde en Naadestol af purt Guld, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred.

7. Og han gjorde to Keruber af Guld; med drevet Arbejde gjorde han dem, i Eet med begge Enderne af Naadestolen,

8. en Kerub i Eet med den ene Ende og en Kerub i Eet med den anden Ende; i Eet med Naadestolen gjorde han Keruberne, i Eet med begge dens Ender.

9. Og Keruberne udbredte Vingene ovenover, saa de dækkede over Naadestolen med sine Vinger, og deres Ansigter vendte, den enes mod den andens; mod Naadestolen vare Kerubernes Ansigter vendte.

10. Og han gjorde Bordet af Akacietræ, to Alen langt og een Alen bredt og halvanden Alen høit.

11. Og han belagde det med purt Guld og gjorde en Guldkrans paa det rundt omkring.

12. Og han gjorde en List paa det af en Haands Bredde rundt omkring,

og han gjorde en Guldkrans rundt om dets List.

13. Og han støbte fire Guldringe dertil og satte Ringene paa de fire Hjørner, som vare ved dets fire Fødder.

14. Lige ved Listen vare Ringene til at stikke Stængerne i, forat Bordet kunde bæres.

15. Og han gjorde Stængerne af Akacietræ til at bære Bordet med, og han belagde dem med Guld.

16. Og han gjorde Redskaberne, som skulde staa paa Bordet, dets Fæde og dets Skaaler og dets Bægere og dets Kander, med hvilke der skulde ofres Drikoffer, af purt Guld.

17. Og han gjorde Lysestagen af purt Guld; med drevet Arbejde gjorde han Lysestagen; dens Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og dens Blomster vare i Eet med den. ^{25, 31 fg.}

18. Og seks Arme gik ud fra dens Sider, tre Lysestagarme fra dens ene Side, og tre Lysestagarme fra dens anden Side.

19. Der var tre mandelformige Bægere paa den første Arm med Knop og Blomst, og tre mandelformige Bægere paa den anden Arm med Knop og Blomst; saaledes var det paa de seks Arme, som gik ud fra Lysestagen.

20. Og paa Lysestagen selv var der fire mandelformige Bægere med dens Knopper og dens Blomster.

21. nemlig en Knop under de to første Arme i Eet med den, og en Knop under de to andre Arme i Eet med den, og en Knop under de to øverste Arme i Eet med den, under de seks Arme nemlig, som gik ud fra Lysestagen.

22. Deres Knopper og deres Rør vare i Eet med den; den hele var eet drevet Arbejde af purt Guld.

23. Og han gjorde syv Lamper til den og Lysesakse og Tandekar til den af purt Guld.

24. Af en Talent purt Guld gjorde han den og alt dens Tilbehør.

25. Og han gjorde Røgelsealteret af Akacietræ, en Alen langt og en Alen bredt, firkantet, og to Alen højt; dets Horn vare i Eet med det. ^{30, 1 fg.}

26. Og han belagde det med purt Guld, baade dets Overflade og dets Sider rundt om og dets Horn; og han gjorde en Guldkrans paa det rundt omkring.

27. Og han gjorde to Guldringe til det nedenfor dets Krans paa begge dets Sidesykker, paa begge dets Sider, til at stikke Stænger i, forat det kunde bæres med dem.

28. Og han gjorde Stængerne af Akacietræ og belagde dem med Guld.

29. Og han tilberedte den hellige Salveolje og den rene Røgelse af velugtende Sager paa Salvelaveres Vis. ^{30, 23 fg. 34 fg.}

33. KAPITEL.

Bezalel forstædiger Brændofferets Alter, 1-7, Bækkenet, 8, Forgaarden med dens Omhæng, Støtter og øvrige Tilbehør, 9-20. Alt det Guld, Sølv og Kobber, som er brugt til Arbejdet, beregnes, 21-31.

Og han gjorde Brændofferets Alter af Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet, og tre Alen højt. ^{27, 1 fg.}

2. Og han gjorde dets Horn paa dets fire Hjørner, dets Horn vare i Eet med det; og han belagde det med Kobber.

3. Og han gjorde alle Alterets Redskaber, Panderne og Skufferne og Skaalerne til at stænke med, Kjødgæfferne og lldkarrene; alle dets Redskaber gjorde han af Kobber.

4. Og han gjorde et Hitter til Alteret, arbejdet som et Net, af Kobber, under dets Afsats nedentil, indtil midt paa det.

5. Og han støbte fire Ringe til de fire Hjørner af Kobbergitteret til at stikke Stængerne i.

6. Og han gjorde Stængerne af Akacietræ og belagde dem med Kobber.

7. Og han stak Stængerne ind i Ringene paa Alterets Sider, forat det kunde bæres med dem; han gjorde det hult, af Bord.

8. Og han gjorde Bækkenet af Kobber og dets Fod af Kobber, af de tjenende Kvinders Spelle*, som forrettede Tjeneste ved Indgangen til Sammenkomstens Telt. ^{30, 18 fg.} *Kobberspelle.

9. Og han gjorde Forgaarden: Paa den søndre Side mod Syd Omhængene til Forgaarden af fint, tvundet Lån, hundrede Alen, ^{27, 9 fg.}

10. de tyve Støtter dertil og de tyve Fodstykker til disse af Kobber og Støtternes Kroge og deres Stænger af Sølv.

11. og paa den nordre Side hundrede Alen, de tyve Støtter dertil og

de tyve Fodstykker til disse af Kobber og Støtternes Kroge og deres Stænger af Sølv,

12. og paa den vestre Side Omhæng paa femti Alen, de ti Støtter dertil og de ti Fodstykker til disse, Støtternes Kroge og deres Stænger af Sølv.

13. og paa Forsiden mod Øst femti Alen,

14. Omhæng paa femten Alen paa den ene Side, de tre Støtter dertil og de tre Fodstykker til disse,

15. og paa den anden Side, paa begge Sider af Forgaardens Port, Omhæng paa femten Alen, de tre Støtter dertil og de tre Fodstykker til disse,

16. alle Forgaardens Omhæng rundt omkring af fint, tvundet Lin

17. og Fodstykkerne til Støtterne af Kobber, Støtternes Kroge og deres Stænger af Sølv og deres Hoveder belagte med Sølv; og alle disse Støtter i Forgaarden vare forbundne med Stænger af Sølv,

18. og Dækket til Forgaardens Port med udsøyet Arbejde af blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin, tyve Alen i Længde og i Høide efter Bredsidens fem Alen, i Lighed med Forgaardens Omhæng,

19. og de fire Støtter dertil og de fire Fodstykker til disse af Kobber, deres Kroge af Sølv og deres Hoveder belagte med Sølv og deres Stænger af Sølv,

20. og alle Pælene til Tabernaklet og til Forgaarden rundt omkring af Kobber.

21. Dette er, hvad der blev beregnet at være medgaaet til Tabernaklet, Vidnesbyrdets Tabernakel, hvorover der efter Moses's Befaling blev gjort Beregning, et Arbejde af Leviterne under Opsyn af Itamar, Arons, Prestens, Søn

22. (Bezalel, Søn af Uri, Hurs Søn, af Judas Stamme, havde gjort alt det, Herren havde befaleet Moses,

31, 2.

23. og med ham Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme, kyndig i Udskjæring og i Kunstsvævning og Udsyning med blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og med fint Lin):

31, 6.

24. Alt det Guld, som blev brugt til Arbejdet ved hele Helligdommens Verk, det svingede Guld*, var ni og tyve Talenter og syv hundrede og tretti Sekel efter Helligdommens Sekel.

*35, 22.

25. Og Sølvet, som blev givet af de Mønstrede i Menigheden, var hundrede Talenter og eet tusinde, syv hundrede og fem og sytti Sekel efter Helligdommens Sekel,

26. en Beka for hvert Hoved, en halv Sekel efter Helligdommens Sekel, af Enhver, som gik over til de Mønstrede, fra tyve Aar Gamle og derover, af seks hundrede og tre tusinde, fem hundrede og femti.

30, 12 fg. 4 Mos. 1, 46.

27. Og de hundrede Talenter Sølv blev brugte til deraf at støbe Fodstykkerne til Helligdommen og Fodstykkerne til Forhænget, hundrede Fodstykker af de hundrede Talenter, en Talent til hvert Fodstykke.

28. Og de tusinde, syv hundrede og fem og sytti Sekel brugte man til Kroge paa Støtterne, til at belægge deres Hoveder og til at forbinde dem med Stænger.

29. Og det svingede Kobber var sytti Talenter og to tusinde og fire hundrede Sekel.

30. Og man gjorde deraf Fodstykkerne ved Indgangen til Sammenkomstens Telt og Kobberalteret og Kobbergitteret, som var derpaa, og alt Alterets Tilbehør

31. og Fodstykkerne til Forgaarden rundt omkring og Fodstykkerne ved Forgaardens Port og alle Pælene til Tabernaklet og alle Pælene til Forgaarden rundt omkring.

89 KAPITEL.

Man forfærdiger de hellige Klæder til Presterne, 1-31. Det bliver altsammen sfærdigt og føres til Moses, som velsigner Folket, 32-43.

Og af den blaa og purpurrøde og karmesinrøde Uld gjorde man Embedsklæder til Tjenesten i Helligdommen; og man gjorde de hellige Klæder, som Aron skulde have, ligesom Herren havde befaleet Moses.

31, 10; 35, 19; 28, 4 fg.

2. Og man gjorde Livkjortelen af Guld, blaa og purpurrød og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin.

3. Og man udhamrede Guldpladerne og udskar deraf Traade til at indvirke i den blaa og purpurrøde og karmesinrøde Uld og i det fine Lin med kunstfærdigt Arbejde.

4. Man gjorde Skulderstykker til at hefte den sammen med (ved begge sine Ender blev den sammenheftet)

5. og dens omaluttende Bælte, som

skulde være over den, i eet Stykke med den, af samme Arbeide som den, af Guld, blaa og purpurørd og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin, ligesom Herren havde befalet Moses.

6. Og man gjorde Onyxstenene, omgivne af Guldindfatninger og udskærne, ligesom man udskjærer et Signet, med Israels Børns Navne.

7. Og man satte dem paa Livkjortelens Skulderstykker til Ihukommelsesstene for Israels Børn, ligesom Herren havde befalet Moses.

8. Og man gjorde Brystspannet med kunstfærdigt Arbeide, med samme Arbeide som Livkjortelen, af Guld, blaa og purpurørd og karmesinrød Uld og fint, tvundet Lin.

9. Det var firkantet, dobbelt gjorde man Brystspannet; det var et Spand langt og et Spand bredt, dobbelt.

10. Og man fyldte det med fire Rader Stene, en Rad: en Karneol, en Topas og en Smaragd, den første Rad,

11. og den anden Rad: en Karfunkel, en Safir og en Diamant,

12. og den tredje Rad: en Hyacint, en Agat og en Ametyst,

13. og den fjerde Rad: en Krysolit, en Onyx og en Jaspis; de bleve omgivne i sine Rum af Guldindfatninger.

14. Og Stenene vare efter Israels Sønners Navne, tolv efter deres Navne; ligesom et Signet udskjæres, bleve de udskærne med hver sit Navn efter de tolv Stammer.

15. Og man gjorde slyngede Kjæder til Brystspannet med flettet Arbeide af purt Guld.

16. Og man gjorde to Guldindfatninger og to Guldringe, og man satte de to Ringe paa de to Ender af Brystspannet,

17. og man satte de to flettede Guldkjæder i de to Ringe ved Enderne af Brystspannet.

18. Og de to Ender af de to flettede Kjæder fæstede man til de to Indfatninger og fæstede dem til Livkjortelens Skulderstykker paa dens Yderside.

19. Og man gjorde to Guldringe og satte dem paa de to andre Ender af Brystspannet i den Kant derpaa, som vender til Livkjortelen, paa Indsiden.

20. Og man gjorde to Guldringe og satte dem paa Livkjortelens tvende Skulderstykker nedentil, paa dens Yderside, lige der, hvor den fæ-

stes sammen, ovenfor Livkjortelens Bælte.

21. Og man bandt Brystspannet ved dets Ringe til Ringene paa Livkjortelen med en Snor af blaa Uld, saa det var ovenfor Livkjortelens Bælte og Brystspannet ikke skiltes fra Livkjortelen, ligesom Herren havde befalet Moses.

22. Og man gjorde Overkjortelen, som hører til Livkjortelen, af vævet Arbeide, helt igjennem af blaa Uld.

23. Og Overkjortelens Aabning var midt paa den, ligesom en Aabning paa en Brynje; der var en Bord rundt omkring dens Aabning, den skulde ikke sønderrives.

24. Og man gjorde paa Overkjortelens Kant nedentil Granatæbler af blaa og purpurørd og karmesinrød Uld, tvundet Arbeide.

25. Og man gjorde Bjælder af purt Guld, og man satte Bjælderne mellem Granatæblerne paa Overkjortelens Kant nedentil rundt omkring, imellem Granatæblerne.

26. en Bjælde og et Granatæble og atter en Bjælde og et Granatæble paa Overkjortelens Kant nedentil rundt omkring, til Brug ved Tjenesten, ligesom Herren havde befalet Moses.

27. Og man gjorde Underkjortlerne af fint Lin, vævet Arbeide, til Aron og hans Søner,

28. og Huen af fint Lin og de høle Huer til Prydelse af fint Lin og de linnede Hofteklæder af fint, tvundet Lin

29. og Bæltet af fint, tvundet Lin og blaa og purpurørd og karmesinrød Uld med udsyet Arbeide, ligesom Herren havde befalet Moses.

30. Og man gjorde Pladen, det helleg Hovedsmykke, af purt Guld, og man skrev derpaa med Skrift, saaledes som man udskjærer et Signet: Helliget Herren.

31. Og man satte paa den en Snor af blaa Uld for at fæste den til Huen oventil, ligesom Herren havde befalet Moses.

32. Saaledes blev det hele Arbeide ved Sammenkomstens Telts Bolig fuldendt. Og Israels Børn gjorde det; aldeles, som Herren havde befalet Moses, saaledes gjorde de.

33. Og de bragte Tabernaklet til Moses: Teltet med alt dets Tilbehør, dets Hager, dets Planker, dets Tværstænger og dets Støtter og dets Fodstykker

34. og Dækket af rødfarvede Væderskind og Dækket af Tachasskind og det dækkende Forhæng,

35. Vidnesbyrdets Ark med dens Stænger og Naadestolen,

36. Bordet med alt dets Tilbehør og Skuebrødene,

37. Lysestagen af purt Guld, dens Lamper, Lamperne, der skulde stilles i Orden, og alt dens Tilbehør og Oljen til Lysning

38. og det gyldne Alter og Salveoljen og den vellugtende Røgelse og Dækket til Teltets Indgang,

39. Kobberalteret og Kobbergitte-ret dertil, dets Stænger og alt dets Tilbehør, Bækkenet og dets Fod,

40. Forgaardens Omhæng, dens Støtter og dens Fodstykker og Dækket til Forgaardens Port, dens Snorer og dens Pæle og alle Redskaberne til Arbeidet ved Tabernaklet, ved Sammenkomstens Telt,

41. Embedsklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder for Aron, Presten, og hans Sønners Klæder til Prestetjenesten. 31, 10.

42. Aldeles, som Herren havde befaleet Moses, saaledes gjorde Israels Børn hele Arbeidet.

43. Og Moses saa hele Verket, og se, de havde gjort det; ligesom Herren havde befaleet, saaledes havde de gjort det. Og Moses velsignede dem.

40. KAPITEL.

Herren byder Moses at opreise Tabernaklet og sætte hver Ting paa sit Sted, 1-8, at salve og indvie alt dette samt Aron og hans Sønner, 9-15. Moses gjør efter Herrens Bud, 16-33. Herrens Hertilighed fylder Tabernaklet, Skystøtten hviler over det og er Israels Børns Veiviser, 34-38.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. I den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal du opreise Sammenkomstens Telts Bolig.

3. Og du skal der sætte Vidnesbyrdets Ark og dække for Arken med Forhængen. 26, 33 fg. 30, 6.

4. Og du skal bringe Bordet ind og stille i Orden, hvad der skal opstilles paa det, og bringe Lysestagen ind og sætte dens Lamper op.

5. Og du skal sætte det gyldne Røgealter foran Vidnesbyrdets Ark og ophænge paa Tabernaklet Dækket for Indgangen.

6. Og du skal sætte Brændofferets Alter foran Indgangen til Sammenkomstens Telts Bolig.

7. Og du skal sætte Bækkenet mellem Sammenkomstens Telt og Alteret, og du skal have Vand deri.

8. Og du skal sætte Forgaarden op rundt omkring og ophænge Dækket for Forgaardens Port.

9. Og du skal tage Salveoljen og salve Tabernaklet og alt det, som er i det, og du skal hellige det og alt dets Tilbehør, saa det bliver helligt. 30, 23 fg.

10. Og du skal salve Brændofferets Alter og alt dets Tilbehør, og du skal hellige Alteret, og Alteret skal være høihelligt.

11. Og du skal salve Bækkenet og dets Fod og hellige det.

12. Og du skal føre Aron og hans Sønner frem til Indgangen til Sammenkomstens Telt og tvætte dem med Vand. 29, 4 fg.

13. Og du skal iføre Aron de hellige Klæder, og du skal salve ham og hellige ham; saa skal han tjene mig som Prest.

14. Og du skal føre hans Sønner frem og iføre dem Underkjortlerne. 28, 40.

15. Og du skal salve dem, ligesom du salvede deres Fader, og de skulle tjene mig som Prester; og dette skal ske, forat deres Salveolje skal blive dem til et evigt Prestedømme gennem deres Slægter.

16. Og Moses gjorde saa; aldeles, som Herren befalede ham, saaledes gjorde han.

17. Og det skede i den første Maaned i det andet Aar, paa den første Dag i Maaneden, at Tabernaklet blev opreist.

18. Og Moses opreiste Tabernaklet, og han lagde dets Fodstykker og opstillede dets Planker og satte dets Tværstænger ind og opreiste dets Støtter.

19. Og han udbredte Teltet over Tabernaklet og lagde Telt-dækket derovenpaa, ligesom Herren havde befaleet Moses.

20. Og han tog og lagde Vidnesbyrdet i Arken og satte Stængerne i Arken og lagde Naadestolen paa Arken, ovenpaa. 25, 16, 21.

21. Og han bragte Arken ind i Tabernaklet og ophængte det dækkende Forhæng og dækkede for Vidnesbyrdets Ark, ligesom Herren havde befaleet Moses.

22. Og han satte Bordet i Sammen-

komstens Telt ved Tabernaklets Side mod Nord udenfor Forhænget.

23. Og han lagde Brødraderne i Orden paa det for Herrens Aasyn, ligesom Herren havde befaleet Moses. 25, 30.

24. Og han satte Lysestagen i Sammenkomstens Telt lige overfor Bordet ved Tabernaklets Side mod Syd.

25. Og han satte Lamperne op for Herrens Aasyn, ligesom Herren havde befaleet Moses. 25, 37.

26. Og han satte det gyldne Alter i Sammenkomstens Telt foran Forhænget.

27. Og han brændte vellugtende Røgelse paa det, ligesom Herren havde befaleet Moses. 30, 7.

28. Og han ophængte paa Tabernaklet Dækket for Indgangen.

29. Og Brændofferets Alter satte han ved Indgangen til Sammenkomstens Telts Bolig; og han ofrede paa det Brændofferet og Madofferet, ligesom Herren havde befaleet Moses. 27, 1 fg.

30. Og han satte Bækken imellem Sammenkomstens Telt og Alteret og havde Vand deri til at tvætte sig med. 30, 18 fg.

31. Og Moses og Aron og hans

Sønner tvættede sine Hænder og sine Fødder deri.

32. Naar de gik ind i Sammenkomstens Telt, og naar de traadte nær til Alteret, tvættede de sig, ligesom Herren havde befaleet Moses.

33. Og han opreiste Forgaarden omkring Tabernaklet og Alteret og ophængte Dækket for Forgaardens Port. Saaledes fuldendte Moses Verket.

34. Da dækkede Skyen Sammenkomstens Telt, og Herrens Hertighed fyldte Tabernaklet.

4 Mos. 9, 15. 1 Kong. 8, 10 fg.
35. Og Moses kunde ikke gaa ind i Sammenkomstens Telt, fordi Skyen hvilede paa det, og Herrens Hertighed fyldte Tabernaklet.

36. Og naar Skyen hævede sig op fra Tabernaklet, brøde Israels Børn op; saa gjorde de paa alle sine Tog. 13, 21 fg. 4 Mos. 9, 17.

37. Men naar Skyen ikke hævede sig, brøde de ikke op indtil den Dag, den hævede sig.

38. Thi Herrens Sky var over Tabernaklet om Dagen, og en Ild var paa det om Natten, for hele Israels Huses Øine paa alle deres Tog. 4 Mos. 9, 15 fg. 5 Mos. 1, 33.

DEN TREDJE MOSEBOG.

1. KAPITEL.

Herren giver Love om Brændoffer af stort Kvæg, 1-9, af smaat Kvæg, 10-13, af Fugle, 14-17.

OG Herren kaldte paa Moses, og han talte til ham fra Sammenkomstens Telt og sagde:

2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar Nogen af eder vil bringe Herren et Offer, saa skulle I bringe eders Offer af Kvæget, af det store Kvæg og af det smaa Kvæg.

3. Dersom hans Offer er et Brændoffer af det store Kvæg, skal han ofre en Han uden Lyde; han skal bringe den til Indgangen til Sammenkomstens Telt, forat han kan være velbehagelig for Herrens Aasyn. 6, 2 fg.

4. Og han skal lægge sin Haand paa Brændofferets Hoved, saa bliver det for ham velbehageligt til at gjøre Forligelse for ham.

5. Og han skal slagte den unge Okse for Herrens Aasyn; og Arons Sønner, Presterne, skulle bære Blodet frem og stænke Blodet omkring paa det Alter, som er ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

6. Og han skal faa Brændofferet og hugge det i sine Stykker.

7. Og Arons, Prestens, Sønner skulle gjøre Ild paa Alteret, og de skulle lægge Ved tilrette paa Ilden.

8. Og Arons Sønner, Presterne, skulle lægge Stykkerne, Hovedet og Fedtet, tilrette paa Veden, som er paa Ilden paa Alteret.

9. Og dets Indvolde og dets Læggeben skal han tvætte med Vand; og Presten skal brænde det altsammen paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

10. Men dersom hans Offer er et Brændoffer af Smaakvæget, af Faa-

rene eller af Gjederne, saa skal han ofre en Han uden Lyde.

11. Og han skal slagte den ved Alterets Side mod Nord for Herrens Aasyn; og Arons Sønner, Presterne, skulle stænke dens Blod paa Alteret rundt omkring.

12. Og han skal hugge den i sine Stykker og fraskille dens Hoved og dens Fedt; og Presten skal lægge dem tilrette paa Veden, som er paa Ilden paa Alteret.

13. Og Indvoldene og Læggebene skal han tvætte med Vand; og Presten skal bære det altsammen frem og brænde det paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

14. Men dersom hans Offer til Herren er et Brændoffer af Fugle, saa skal han ofre sit Offer af Turtelduer eller af Dueunger. 5, 7 fg.

15. Og Presten skal bringe den* frem til Alteret og knibe dens Hoved af og brænde det paa Alteret; og dens Blod skal udkrystes paa Alterets Væg. *Fuglen.

16. Og han skal borttage dens Kro med dens Urenhed og kaste den ved Siden af Alteret mod Øst, hen paa Askens Sted.

17. Og han skal flække den ved dens Vinger uden at skille den ad; og Presten skal brænde den paa Alteret paa Veden, som er paa Ilden; det er et Brændoffer, et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

2. KAPITEL.

Herren giver Lov om Madoffere af Mel, af hvad der er bagt i Ovn eller tilberedt i Pande eller Kjedel, 1-10. Intet Madoffer maa tillaves med noget Surt, derimod skal ethvert Offer saltes, 11-13. Herren giver Lov om Madoffer af Førstegrøden, 14-16.

OG naar Nogen vil ofre Herren et Madoffer, saa skal hans Offer være fint Mel; og han skal gyde Olje paa det og lægge Virak paa det. 6, 7.

2. Og han skal bringe det til Arons Sønner, Presterne, og Presten skal tage en Haandfuld deraf, af dets fine Mel og af dets Olje tilligemed al dets Virak, og han skal brænde det som Ihukommelsesoffer paa Alteret; det er et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

3. Og det, som bliver tilovers af Madofferet, skal høre Aron og hans Sønner til; det er højheligt af Herrens Ildoffere. 6, 9 fg.

4. Og naar du vil ofre et Madoffer af Noget, som er bagt i Ovn, saa skal det være af fint Mel, usyrede Kager, blandede med Olje, og usyrede tynde Kager, overstrøgne med Olje.

5. Og dersom dit Offer er et Madoffer, tilberedt i en Pande, saa skal det være af fint Mel, blandet med Olje, usyret.

6. Du skal bryde det i Stykker og gyde Olje derpaa; det er et Madoffer.

7. Og dersom dit Offer er et Madoffer, tilberedt i en Kjedel, saa skal det tillaves af fint Mel med Olje.

8. Og du skal bringe det Madoffer, som tillaves paa en af disse Maader, til Herren; man skal bringe det frem til Presten, og han skal bringe det hen til Alteret.

9. Og Presten skal udtage af Madofferet dets Ihukommelsesoffer og brænde det paa Alteret; det er et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

10. Og det, som bliver tilovers af Madofferet, skal høre Aron og hans Sønner til; det er højheligt af Herrens Ildoffere.

11. Intet Madoffer, som I ville ofre Herren, skal tillaves med Surt; thi af ingensomhelst Surdeig og af ingensomhelst Honning skulle I brænde Ildoffer for Herren. 6, 10.

12. Som en Førstegrødes-Offergave maa I bringe Herren Saadant, men paa Alteret skal det ikke komme til velbehagelig Lugt.

13. Og alt dit Madoffer skal du salte med Salt, og du skal ikke lade din Guds Pakts Salt fattes paa dit Madoffer; paa alt dit Offer skal du bringe Salt. Ez. 43, 24. Mark. 9, 49.

14. Og dersom du vil ofre Herren et Førstegrødes-Madoffer, saa skal du ofre Aks, ristede ved Ild, knust friskt Korn, som dit Førstegrødes-Madoffer. 23, 10 fg. 5 Mos. 26, 1 fg.

15. Og du skal have Olje paa det og lægge Virak paa det; det er et Madoffer.

16. Og Presten skal som Ihukommelsesoffer brænde af dets knuste Korn og af dets Olje tilligemed al dets Virak; det er et Ildoffer for Herren.

3. KAPITEL.

Herren giver Lov om Takoffer af stort Kvæg, 1-3, af smaat Kvæg, Faar og Gjeder, 6-16, forbyder Israels Børn at øde Fedt og Blod, 17.

OG dersom Ens Offer er et Takoffer, og han bringer det af det store Kvæg, enten Han eller Hun, saa skal han bringe det uden Lyde for Herrens Aasyn.

7, 11 fg.

2. Og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved og slagte det ved Indgangen til Sammenkomstens Telt; og Arons Sønner, Presterne, skulle stænke Blodet paa Alteret rundt omkring.

1, 5.

3. Og han skal ofre af Takofferet et Ildoffer til Herren, nemlig Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt det Fedt, som er paa Indvoldene,

4. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal han aftage den.

4, 9; 7, 4; 8, 16.

5. Og Arons Sønner skulle brænde det paa Alteret tilligemed Brændofferet, som er paa Veden paa Ilden; det er et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

6. Og dersom hans Offer er af Smaakvæget til et Takoffer for Herren, saa skal han ofre en Han eller Hun uden Lyde.

7. Dersom det er et Faar, han bringer som sit Offer, saa skal han bringe det frem for Herrens Aasyn,

8. og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved og slagte det foran Sammenkomstens Telt; og Arons Sønner skulle stænke dets Blod paa Alteret rundt omkring.

9. Og han skal af Takofferet bringe et Ildoffer til Herren, nemlig dets Fedt: hele Halen (lige ved Rygbenet skal han aftage den) og Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt det Fedt, som er paa Indvoldene,

10. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal han aftage den.

11. Og Presten skal brænde det paa Alteret; det er Ildoffer-Mad for Herren.

12. Og dersom hans Offer er en Gjed, saa skal han bringe den frem for Herrens Aasyn.

13. Og han skal lægge sin Haand paa dens Hoved og slagte den foran Sammenkomstens Telt; og Arons Sønner skulle stænke dens Blod paa Alteret rundt omkring.

14. Og han skal af den bringe sit Offer som Ildoffer til Herren, nemlig

Fedt, som dækker Indvoldene, og alt det Fedt, som er paa Indvoldene, 15. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal han aftage den.

16. Og Presten skal brænde det paa Alteret; det er Ildoffer-Mad til velbehagelig Lugt; alt Fedt hører Herren til.

17. Det skal være en evig Lov gennem eders Slægter i alle eders Boliger: Intet Fedt og intet Blod skulle I æde.

7, 23 fg. 17, 10 fg. 19, 26. 5 Mos. 12, 16. 1 Mos. 9, 4. Ap. G. 15, 20. 29; 21, 26.

4. KAPITEL.

Herren giver Love om Syndoffer for Ypperstepresten, 1-12, for hele Israels Menighed, 13-21, for en Øverste, 22-26, for En af Folket, 27-35.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Israels Børn og sig: Naar Nogen synder af Vanvare imod noget som helst af Herrens Bud om, hvad det ikke skal gjøres, og gjør mod et af dem,

3. dersom det er den salvede Prest, som synder til Skyld for Folket, saa skal han for sin Synd, hvormed han har syndet, ofre Herren en ung Okse uden Lyde til Syndoffer.

4. Og han skal føre Oksen til Indgangen til Sammenkomstens Telt for Herrens Aasyn, og han skal lægge sin Haand paa Oksens Hoved og slagte Oksen for Herrens Aasyn.

5. Og den salvede Prest skal tage af Oksens Blod og bære det ind i Sammenkomstens Telt. Hebr. 13, 11.

6. Og Presten skal dyppe sin Finger i Blodet og han skal stænke af Blodet syv Gange for Herrens Aasyn lige foran Helligdommens Forhæng.

8, 11; 14, 7; 16, 14.

7. Og Presten skal stryge noget af Blodet paa Hornene af den vellugtende Røgelses Alter, som er for Herrens Aasyn i Sammenkomstens Telt; og alt det øvrige Blod af Oksen skal han udgyde ved Foden af Brændofferets Alter, som er ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

2 Mos. 29, 12; 40, 6.

8. Og alt Fedtet af Syndofferets Okse skal han udtage af den, Fedtet, som dækker Indvoldene, og alt det Fedt, som er paa Indvoldene,

9. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, ved Slagsiderne, og

den store Leverlap; tilligemed Ny-
rerne skal han aftage den,

10. ligesom det udtages af Takof-
ferets Okse; og Presten skal brænde
det paa Brændofferets Alter. 3, 3 fg.

11. Men Oksens Hud og alt dens
Kjød med dens Hoved og med dens
Læggeben og dens Indvolde og dens
Skarn,

12. den hele Okse skal han bringe
udenfor Leiren til et rent Sted,
derhen, hvor Asken udslaaes, og han
skal opbrænde den paa Ved med
Ild; der, hvor Asken udslaaes, skal
den opbrændes.

6, 23, 4 Mos, 19, 5, Hebr, 13, 11.

13. Og dersom hele Israels Menig-
hed synder af Vanvare, og det er
skjult for Forsamlingens Øine, og de
gjøre imod nogetsomhelst af Herrens
Bud om, hvad der ikke skal gjøres,
og blive skyldige, 4 Mos, 15, 24 fg.

14. og saa Synden, hvormed de
have forsyndet sig, bliver vitterlig,
da skal Forsamlingen ofre en ung
Okse til Syndoffer. Og de skulle
føre den frem foran Sammenkom-
stens Telt,

15. og Menighedens Ældste skulle
lægge sine Hænder paa Oksens Ho-
ved for Herrens Aasyn, og man skal
slagte Oksen for Herrens Aasyn.

16. Og den salvede Prest skal bære
noget af Oksens Blod ind i Sammen-
komstens Telt.

17. Og Presten skal dyppe sin Fin-
ger i Blodet og stænke syv Gange for
Herrens Aasyn lige foran Forhænet.
V. 6 fg.

18. Og han skal stryge noget af
Blodet paa Hornene af det Alter, som
er for Herrens Aasyn i Sammenkom-
stens Telt; og alt det øvrige Blod skal
han udgyde ved Foden af Brændof-
ferets Alter, som er ved Indgangen
til Sammenkomstens Telt.

19. Og alt dens Fedt skal han ud-
tage af den og brænde paa Alteret.

20. Og man skal gjøre med den
Okse, ligesom man gjorde med Synd-
offerets Okse; saaledes skal man
gjøre med den. Og Presten skal gjøre
Forligelse for dem, og de faa Forla-
delse. V. 3 fg.

21. Og man skal bringe Oksen
udenfor Leiren og opbrænde den,
ligesom man opbrændte den første
Okse; det er Menighedens Syndoffer.
V. 12.

22. Naar en Øverste synder og gjør
af Vanvare imod nogetsomhelst af

Herrens, sin Guds, Bud om, hvad
der ikke skal gjøres, og han bliver
skyldig,

23. og man saa giver ham tilkjende
hans Synd, hvormed han har forsyn-
det sig, da skal han bringe som sit
Offeren Gjædebuk, en Hun uden Lyde.

24. Og han skal lægge sin Haand
paa Bukkens Hoved og slagte den
paa det Sted, hvor man slagter Brænd-
offeret for Herrens Aasyn; det er et
Syndoffer.

25. Og Presten skal tage af Synd-
offerets Blod paa sin Finger og stryge
det paa Hornene af Brændofferets
Alter; og dets øvrige Blod skal han
udgyde ved Foden af Brændofferets
Alter.

26. Og alt dets Fedt skal han
brænde paa Alteret ligesom Takof-
ferets Fedt. Og Presten skal gjøre For-
ligelse for ham og fri ham for hans
Synd, og han faar Forladelse. 3, 3 fg.

27. Og dersom En af det menige
Folk synder af Vanvare ved at gjøre
imod et af Herrens Bud om, hvad der
ikke skal gjøres, og han bliver skyl-
dig, 4 Mos, 15, 27.

28. og man saa giver ham tilkjende
hans Synd, hvormed han har forsyn-
det sig, da skal han bringe som sit
Offer en Gjed uden Lyde, en Hun,
for sin Synd, hvormed han har for-
syndet sig.

29. Og han skal lægge sin Haand
paa Syndofferets Hoved og slagte
Syndofferet paa Brændofferets Sted.

30. Og Presten skal tage af dens
Blod paa sin Finger og stryge det paa
Hornene af Brændofferets Alter; og
alt dens øvrige Blod skal han udgyde
ved Alterets Fod.

31. Og alt dens Fedt skal han af-
tage, ligesom Fedtet blev aftaget af
Takofferet, og Presten skal brænde
det paa Alteret til en velbehagelig
Lugt for Herren. Og Presten skal
gjøre Forligelse for ham, og han faar
Forladelse. 3, 9 fg.

32. Og dersom han bringer et Faar
som sit Offer til Syndoffer, saa skal
han bringe en Hun uden Lyde.

33. Og han skal lægge sin Haand
paa Syndofferets Hoved og slagte det
til et Syndoffer paa det Sted, hvor
man slagter Brændofferet.

34. Og Presten skal tage af Synd-
offerets Blod paa sin Finger og stryge
det paa Hornene af Brændofferets
Alter; og alt dets øvrige Blod skal
han udgyde ved Alterets Fod.

35. Og alt dets Fedt skal han aftage, ligesom Faarets Fedt aftages af Takofferet, og Presten skal brænde det paa Alteret tilligemed Herrens Ildoffere. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for den Synd, hvormed han har forsyndet sig, og han faar Forladelse.

5. KAPITEL.

Herren giver fremdeles Love om Syndoffer for forskellige uvitterlige og vitterlige Overtrædelser, 1-13. Ligesaa om Skyldoffer for saadanne Overtrædelser, 14-26.

Og naar Nogen synder, idet han hører den lydige Opfordring til Ed og kan vidne, hvadenten han har set Noget eller er bleven vidende derom, men alligevel ikke giver det tilkjende og saaledes bærer sin Misgjerning,

2. eller naar Nogen rører ved no gensomhelst uren Ting, enten ved et Aadsel af et urent vildt Dyr eller ved et Aadsel af et urent tamt Dyr eller ved et Aadsel af et urent Kryb, og det var ham uvitterligt, og han saaledes er bleven uren og skyldig,

11, 24. 36. 39.

3. eller naar han rører ved et Men neskes Urenhed, hvilkensomhelst den Urenhed er, hvorved det er urent, og det var ham uvitterligt, men han er bleven vidende derom og er bleven skyldig,

4. eller naar Nogen sværger ubetænksomt med sine Læber, at han vil gjøre noget Ondt eller gjøre noget Godt, hvadsomhelst Mennesket ubetænksomt kan sværge paa, og det var ham uvitterligt, men han er bleven vidende derom og er bleven skyldig i en af disse Ting,

5. naar Nogen altsaa bliver skyldig i nogen af disse Ting og bekjender det, hvori han har syndet,

6. da skal han for sin Skyld, som han har paadraget sig ved den Synd, han har gjort, bringe Herren en Hun af Smaakvæget, et Faar eller en Gjød, til Syndoffer. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham og fri ham for hans Synd.

7. Men dersom han ikke har Raad til et Stykke Smaakvæg, skal han for sin Skyld, som han har paadraget sig ved sin Synd, bringe Herren to Turtelduer eller to Dueunger, en til Syndoffer og en til Brændoffer.

8. Og han skal bringe dem til Presten, og denne skal ofre den, som er

til Syndoffer, først; han skal knibe dens Hoved af ligeover dens Nakke uden at skille den ad,

9. og han skal stænke af Syndofferets Blod paa Alterets Væg, og det, som er tilovers af Blodet, skal udkrystes ved Alterets Fod; det er et Syndoffer.

10. Og den auden skal han ofre som Brændoffer, eftersom anordnet er. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham og fri ham for hans Synd, hvormed han har forsyndet sig, og han faar Forladelse. 1, 14 fg.

11. Men dersom han ikke har Raad til to Turtelduer eller to Dueunger, saa skal han bringe som sit Offer, hvortil han ved sin Synd er bleven skyldig, Tiendeparten af en Efa fint Mel til Syndoffer; han skal ikke have Olje derpaa og ikke lægge Virak derpaa, thi det er et Syndoffer.

12. Og han skal bringe det til Presten, og Presten skal tage en Haandfuld af det som dets Ihukommelsesoffer og brænde det paa Alteret tilligemed Herrens Ildoffere; det er et Syndoffer.

13. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for den Synd, hvormed han har forsyndet sig i en af hine Ting*, og han faar Forladelse. Og det** skal høre Presten til, ligesom Madofferet.

*V. 1-4. **d. e. Resten deraf; 2, 3. 10.

14. Og Herren talte til Moses og sagde:

15. Naar Nogen handler troløst og forsynder sig af Vanvare mod nogen af Herrens hellige Ting, saa skal han for sin Skyld bringe Herren en Væder uden Lyde af Smaakvæget efter din Vurdering i Sølv, i Sekler, efter Helligdommens Sekel, til Skyldoffer.

4 Mos. 5, 5 fg.

16. Og hvad han har forsyndet sig paa af det Hellige, skal han erstatte, og Femteparten deraf skal han lægge dertil og give det til Presten. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham med Skyldofferets Væder, og han faar Forladelse.

17. Og naar Nogen synder ved at gjøre mod nogetsomhelst af Herrens Bud om, hvad der ikke skal gjøres, og det var ham uvitterligt, og han er bleven skyldig og bærer sin Misgjerning,

18. saa skal han bringe en Væder uden Lyde af Smaakvæget efter din Vurdering som Skyldoffer til Presten.

Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for hans Forseelse, hvormed han uvitterlig har forseet sig, og han faar Forladelse.

19. Det er et Skyldoffer; han er bleven skyldig for Herren.

20. Og Herren talte til Moses og sagde:

21. Naar Nogen synder og handler troløst mod Herren, idet han lyver mod sin Næste angaaende Noget, der er ham betroet eller nedlagt i hans Haand, eller Noget, han har røvet, eller han med Vold har frataget sin Næste Noget,

22. eller han har fundet Noget, som var tabt, og lyver derom, og han sværger paa Løgn angaaende Noget af alt det, hvormed et Menneske forsynder sig,

23. da skal han, naar han synder og bliver skyldig, give tilbage det Røvede, som han har røvet, eller det med Vold Tagne, som han voldelig har taget, eller det Betroede, som var ham betroet, eller det Tabte, som han har fundet,

24. eller hvadsomhelst, hvorom han har svoret med Løgn, og han skal erstatte det med dets fulde Beløb, og Femteparten deraf skal han lægge dertil; den, hvem det tilhører, skal han give det paa sit Skyldoffers Dag.

25. Og for sin Skyld skal han bringe Herren en Væder uden Lyde af Smaakvæget efter din Vurdering som Skyldoffer til Presten.

26. Og Presten skal gjøre Forligelse for ham for Herrens Aasyn, og han faar Forladelse for hvadsomhelst Saadant han monne gjøre, hvorved han bliver skyldig.

6. KAPITEL.

Herren giver nærmere Bestemmelser om Brændofferne, 1-6, om Madofferne, 7-16, om Syndofferne, 17-23.

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Byd Aron og hans Sønner og sig: Dette er Loven om Brændofferet: Brændofferet skal være paa sit Baal paa Alteret den hele Nat indtil Morgenens, idet Alterets Ild brænder paa det. 1, 3 fg.

3. Og Presten skal iføre sig sin linnede Kjortel og iføre sig linnede Hofteklæder paa sit Legeme, og han skal borttage Asken, hvortil Ilden fortærer Brændofferet paa Alteret, og lægge den ved Siden af Alteret.

4. Saa skal han afføre sig sine Klæ-

der og iføre sig andre Klæder og bringe Asken udenfor Leiren til et rent Sted. 4, 12.

5. Og Ilden paa Alteret skal brænde paa det, den skal ikke slukkes, og Presten skal tænde Ved i Brand paa den hver Morgen; og han skal lægge Brændofferet tilrette paa den og brænde Takofferets Fedtstykker paa den.

6. En bestandig Ild skal holdes tændt paa Alteret; den skal ikke slukkes.

7. Og dette er Loven om Madofferet: Arons Sønner skulle bære det frem for Herrens Aasyn lige for Alteret. 2, 1 fg.

8. Og han* skal udtage deraf en Haandfuld af Madofferets fine Mel og af dets Olje og al Viraken, som er paa Madofferet; og han skal brænde det paa Alteret til en velbehagelig Lugt, som dets Ihukommelsesoffer til Herren. *Presten.

9. Og det, som bliver tilovers deraf, skulle Aron og hans Sønner æde; det skal ædes usyret paa et helligt Sted; i Sammenkomstens Telts Forgaard skulle de æde det. 2, 3, 10.

10. Det skal ikke bages med Surt; jeg har givet dem det som deres Del af mine Ildoffer, det er høihelligt ligesom Syndofferet og Skyldofferet. 2, 11.

11. Alt Mandkjøn iblandt Arons Børn maa æde det, det skal evindeligt gjennem eders Slægter være en beskikket Del af Herrens Ildofre; Enhver, som rører ved dem, skal være hellig.

12. Og Herren talte til Moses og sagde:

13. Dette er Arons og hans Sønners Offer, som de skulle ofre Herren paa den Dag, en af dem bliver salvet: Tiendeparten af en Efa fint Mel som bestandigt Madoffer, Halvparten deraf om Morgenens og Halvparten om Aftenen.

14. Det skal tillaves med Olje i en Pande, du skal bære det frem ættet; du skal ofre det bagt som et Madoffer i smaa Stykker til en velbehagelig Lugt for Herren. 2, 6.

15. Og den Prest af hans Sønner, som bliver salvet i hans Sted, skal tillave det; det er en evig Lov: det skal opbrændes helt for Herren.

16. Og ethvert Madoffer af en Prest skal være helt Offer; det skal ikke ædes.

17. Og Herren talte til Moses og sagde:

18. Tal til Aron og til hans Sønner og sig: Dette er Loven om Syndofferet: Paa det Sted, hvor Brændofferet skal slagtes, skal Syndofferet slagtes for Herrens Aasyn; det er høihelligt.

4, 2 fg. 1, 3, 5.

19. Den Prest, som ofrer det til Syndoffer*, maa æde det; det skal ædes paa et helligt Sted i Sammenkomstens Telts Forgaard.

*d. e. de Syndoffere, som omtales 4, 22-5, 13.

20. Enhver, som rører ved Kjødet deraf, skal være hellig; og naar der stænkes af dets Blod paa et Klædebon, skal du tvætte det, hvorpaa det stænkes, paa et helligt Sted.

21. Og det Lerkar, hvori det koges, skal sønderbrydes; og er det kogt i et Kobberkar, saa skal dette skures og skylles med Vand.

22. Alt Mandkjøn blandt Presterne maa æde det; det er høihelligt.

23. Men ethvert Syndoffer, af hvis Blod der bliver baaret ind i Sammenkomstens Telt for at gjøre Forligelse i Helligdommen*, skal ikke ædes; det skal opbrændes med Ild.

*d. e. de Syndoffere, som omtales 4, 3-21.

10, 27. Hebr. 13, 11.

7. KAPITEL.

Herren giver fremdeles Love om Skyldofferet samt om Prestens Del af forskjellige Offere, 1-10, om forskjellige Slags Takofter, 11-21, forbyder at æde Fedt og Blod, 22-27, giver atter Love om Takofteret og Presterens Del deraf, 28-36. Slutning paa disse Love, 37, 38.

OG dette er Loven om Skyldofferet (det er høihelligt):

2. Paa det Sted, hvor man slagter Brændofferet, skal man slagte Skyldofferet, og man skal stænke dets Blod paa Alteret rundt omkring.

1, 3, 5; 6, 18.

3. Og alt Fedtet skal man ofre deraf, Halen og Fedtet, som dækker indvoldeene,

4. og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem; ved Slagsiderne, og den store Leverlap; tilligemed Nyrerne skal man aftage den. 3, 4, 10, 15.

5. Og Presten skal brænde det paa Alteret som Ildoffer til Herren; det er et Skyldoffer.

6. Alt Mandkjøn iblandt Presterne maa æde det; paa et helligt Sted skal det ædes, det er høihelligt. 6, 22.

7. Ligesom med Syndofferet, skal det være med Skyldofferet, der er en

Lov for dem; den Prest, som gjør Forligelse dermed, ham skal det tilhøre. 6, 18 fg.

8. Og den Prest, som ofrer ENs Brændoffer, den Prest skal Huden af det Brændoffer, han har ofret, tilhøre.

9. Og ethvert Madoffer, som bages i Ovn, og ethvert, som tillaves i en Kjedel eller i en Paude, skal tilhøre den Prest, som ofrer det. 2, 4 fg.

10. Og ethvert Madoffer, som er blandet med Olje, eller som er tørt, skal høre alle Arons Sønner til, den ene som den anden. 2, 1 fg. 14 fg.

11. Og dette er Loven om Takofteret, som man ofrer Herren: 3, 1 fg.

12. Dersom Nogen ofrer det til Lovprisning, saa skal han foruden Slagtofferet til Lovprisning ofre usyrede Kager, blandede med Olje, og usyrede tynde Kager, overstrøgne med Olje, og fint Mel, ællet til Kager, blandede med Olje.

13. Tilligemed syrede Kager skal han bringe sin Offergave foruden det Slagtoffer, som hører til hans Takofter til Lovprisning.

14. Og han skal bringe deraf een Kage af hver Offergave* som Gave til Herren; den Prest, som stænker Takofterets Blod, ham skal det tilhøre.

*d. e. af hver af de Dele, hvoraf Offergaven bestaar, se V. 12.

15. Og Kjødet af ENs Takofter til Lovprisning skal ædes paa den Dag, han ofrer sit Offer; man skal ikke lade Noget deraf ligge til om Morgen.

16. Og dersom hans Offers Slagtoffer er et lovet eller et frivilligt Offer, skal det ædes paa den Dag, han ofrer sit Slagtoffer; og den næste Dag kan det, som levnes deraf, ædes. 19, 5 fg.

17. Men hvad der endda levnes af Slagtofferets Kjød, skal paa den tredje Dag opbrændes med Ild.

18. Og ædes der af Nogens Takofter Kjød paa den tredje Dag, da bliver det ikke velbehageligt; det skal ikke regnes den, som ofrede det, til Gode, det skal være en Vederstyggelighed, og den, som æder deraf, skal bære sin Misgjerning.

19. Og det Kjød*, som kommer i Berørelse med noget som helst Urent, skal ikke ædes, det skal opbrændes med Ild; men hvad Kjødet ellers angaar, maa enhver Ren æde Kjødet.

*nemlig af Takofteret.

20. Men den, som æder Kjød af Takofferet, der hører Herren til, medens hans Urenhed er paa ham, den Samme skal udryddes af sit Folk.

21. Og naar Nogen rører ved noget som helst Urent, ved et Menneskes Urenhed eller ved et urent Dyr eller ved nogen som helst uren Vederstyggelighed, og æder af Takofferets Kjød, som hører Herren til, da skal den Samme udryddes af sit Folk.

11, 4 fg.

22. Og Herren talte til Moses og sagde:

23. Tal til Israels Børn og sig: Intet Fedt af Okse eller Faar eller Gjed skulle I æde.

3, 17.

24. Men Fedt af et selvdødt Dyr og Fedt af et sønderrevet Dyr maa bruges til alslags Arbejde. Men æde det maa I ikke;

22, 8.

25. thi hver den, der æder Fedt af det Kvæg, hvoraf man ofrer Ildoffer til Herren, den, som æder det, skal udryddes af sit Folk.

26. Og intet Blod skulle I æde i nogen af eders Boliger, hverken af Fugle eller af Kvæg.

3, 17.

27. Enhver, som æder noget som helst Blod, den Samme skal udryddes af sit Folk.

28. Og Herren talte til Moses og sagde:

29. Tal til Israels Børn og sig: Den, som ofrer sit Takoffers Slagtoffer til Herren, skal bringe sit Offer til Herren af sit Takoffers Slagtoffer.

30. Han skal med egne Hænder bringe Herrens Ildoffere; Fedtet tilligemed Brystet skal han bringe, Brystet til at svinges for Herrens Aasyn.

31. Og Presten skal brænde Fedtet paa Alteret, og Brystet skal høre Aron og hans Søner til.

32. Og den høire Bov skulle I give som Gave til Presten af eders Takoffere.

33. Den af Arons Søner, som ofrer Takofferets Blod og Fedtet, han skal have den høire Bov til sin Del;

34. thi Svingebrystet og Løfteboven har jeg taget fra Israels Børn af deres Takofferes Slagtoffer, og jeg har givet dem til Aron, Presten, og til hans Søner som en evig Rettighed af Israels Børn.

35. Dette er Arons Salvelses-Del og hans Søners Salvelses-Del af Herrens Ildoffere, som gives dem

paa den Dag, man fører dem frem til at tjene Herren som Prester,

2 Mos. 29, 27, 28. 3 Mos. 10, 14, 15.

36. hvilken Herren befalede at skulle gives dem paa den Dag, man salver dem, af Israels Børn, en evig Lov gjennem deres Slægter.

37. Dette er Loven om Brændofferet, om Madofferet og om Syndofferet og om Skyldofferet og om Fyldelsesofferet og om Takofferet,

1, 3 fg. 6, 2 fg. 2, 1 fg. 6, 7 fg. 4, 2 fg. 6, 18 fg. 5, 14 fg. 8, 28, 33.

38. som Herren bød Moses paa Sinajs Bjerg paa den Dag, han bød Israels Børn at ofre Herren sine Offere i Sinajs Ørken.

8. KAPITEL.

Moses indvier paa Guds Befaling i Israels Menigheds Nærværelse Aron og hans Søner til Prestembedet samt Tabernaklet med alt dets Tilbehør. 1-30, giver Love, vedkommende Presteriet, 31-36.

Og Herren talte til Moses og sagde:

2. Tag Aron og hans Søner med ham og Klæderne og Salveoljen og Syndofferoksen og de to Vædere og Kurven med de usyrede Brød,

2 Mos. 29, 1 fg.

3. og samle hele Menigheden ved Indgangen til Sammenkomstens Telt!

4. Og Moses gjorde saaledes, som Herren befalede ham; og Menigheden forsamledes ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

5. Og Moses sagde til Menigheden: Dette er, hvad Herren har befalede at gøre.

6. Og Moses førte Aron og hans Søner frem, og han tvættede dem med Vand.

2 Mos. 29, 4 fg.

7. Og han gav ham Underkjortelen paa, og han omgjordede ham med Bæftet, og han iførte ham Overkjortelen, og han gav ham Livkjortelen paa, og han omgjordede ham med Livkjortelens Bælte og ombandt ham dermed.

8. Og han satte Brystspannet paa ham, og han lagde Urim og Tummim i Brystspannet.

2 Mos. 28, 30.

9. Og han satte Huen paa hans Hoved, og han satte paa Huen, lige paa dens Forside, Guldpladen, det hellige Hovedsmykke, saaledes som Herren havde befalede Moses.

2 Mos. 28, 36 fg.

10. Og Moses tog Salveoljen og salvede Tabernaklet og Alt, hvad der var i det, og helligede det.

2 Mos. 30, 25 fg.

11. Og han stænkede deraf paa Alteret syv Gange og salvede Alteret og alt dets Tilbehør og Bækkenet og dets Fod for at hellige dem.

12. Og han udgjød af Salveoljen paa Arons Hoved og salvede ham for at hellige ham. ^{2 Mos. 29, 7.}

13. Og Moses førte Arons Sønner frem, og han iførte dem Underkjortler og omgjordede dem med Bælte og bandt høre Huer paa dem, saaledes som Herren havde befaleet Moses.

^{2 Mos. 29, 8 fg.}

14. Og han førte Syndofferoksen frem, og Aron og hans Sønner lagde sine Hænder paa Syndofferoksens Hoved. ^{2 Mos. 29, 10 fg.}

15. Og man slagtede den, og Moses tog Blodet og strøg det paa Alterets Horn rundt omkring med sin Finger og rensede Alteret fra Synd; og det øvrige Blod udgjød han ved Alterets Fod, og han helligede det, idet han gjorde Forligelse for det.

^{2 Mos. 29, 12, 36 fg.}

16. Og han tog alt Fedtet, som var paa Indvoldene, og den store Leverlap og begge Nyrrerne og Fedtet paa dem, og Moses brændte det paa Alteret.

17. Men Oksen med dens Hud og dens Kjød og dens Skarn opbrændte han med Ild udenfor Leiren, ligesom Herren havde befaleet Moses.

^{2 Mos. 29, 14.}

18. Og han førte Brændofferets Væder frem, og Aron og hans Sønner lagde sine Hænder paa Væderens Hoved. ^{2 Mos. 29, 15 fg.}

19. Og man slagtede den, og Moses stænkede Blodet paa Alteret rundt omkring.

20. Og man huggede Væderen i sine Stykker, og Moses brændte Hovedet og Stykkerne og Fedtet.

21. Og man tvættede Indvoldene og Læggebøene med Vand, og Moses brændte hele Væderen paa Alteret; det var et Brændoffer til en velbehagelig Lugt, det var et Ildoffer for Herren, ligesom Herren havde befaleet Moses.

22. Og han førte den anden Væder, Fyldelsens Væder, frem, og Aron og hans Sønner lagde sine Hænder paa Væderens Hoved. ^{2 Mos. 29, 19 fg.}

23. Og man slagtede den, og Moses tog af dens Blod og strøg det paa Arons højre Ørelap og paa hans højre Haands Tommelinger og paa hans højre Fods Tommeltaa.

24. Og man førte Arons Sønner frem, og Moses strøg noget af Blodet paa deres højre Ørelap og paa deres højre Haands Tommelinger og paa deres højre Fods Tommeltaa. Og Moses stænkede det øvrige Blod paa Alteret rundt omkring.

25. Og han tog Fedtet, baade Halen og alt Fedtet, som var paa Indvoldene, og den store Leverlap og begge Nyrrerne og Fedtet paa dem samt den højre Bov;

26. og af Kurven med de usyrede Brød, som var for Herrens Aasyn, tog han en usyret Kage og en Oljekage og en tynd Kage, og han lagde dem paa Fedtstykkerne og paa den højre Bov.

27. Og han lagde det altsammen paa Arons Hænder og paa hans Søners Hænder; og han svingede det for Herrens Aasyn.

28. Og Moses tog det af deres Haand og brændte det paa Alteret tilligemed Brændofferet; det var et Fyldelsesoffer til en velbehagelig Lugt, det var et Ildoffer for Herren.

29. Og Moses tog Brystet og svingede det for Herrens Aasyn; af Fyldelsens Væder blev det Moses til Del, ligesom Herren havde befaleet Moses.

30. Og Moses tog af Salveoljen og af Blodet, som var paa Alteret, og stænkede paa Aron, paa hans Klæder og paa hans Sønner og paa hans Søners Klæder med ham; og han helligede Aron, hans Klæder og hans Sønner og hans Søners Klæder med ham. ^{2 Mos. 29, 21.}

31. Og Moses sagde til Aron og til hans Sønner: Koger Kjødet ved Indgangen til Sammenkomstens Telt og æder det der tilligemed Brødet, som er i Fyldelsesofferets Kurv, ligesom jeg har befaleet og sagt: Aron og hans Sønner skulle æde det. ^{2 Mos. 29, 32.}

32. Men hvad der levnes af Kjød og af Brødet, skulle I opbrænde med Ild.

33. Og I skulle ikke gaa ud fra Indgangen til Sammenkomstens Telt i syv Dage indtil den Dag, da eders Fyldelses Dage ere fuldendte; thi i syv Dage skal man fylde eders Haand. ^{2 Mos. 29, 35.}

34. Ligesom man har gjort paa denne Dag, har Herren befaleet at gjøre for at gjøre Forligelse for eder.

35. Og I skulle blive ved Indgangen til Sammenkomstens Telt Dag og Nat i syv Dage og tage Vare paa,

havde Herren vil have væretaget, saa skulle I ikke dø, thi saaledes er mig befaleet.

36. Og Aron og hans Sønner gjorde alt det, som Herren havde befaleet ved Moses.

9. KAPITEL.

Aron ofrer sine første Offere, først for sig selv og siden for Folket, og velsigner dette. Ild udgaar fra Herren og fortærrer Offeret, 1-24.

OG det skede paa den ottende Dag, da kaldte Moses Aron og hans Sønner og Israels Ældste til sig.

2. Og han sagde til Aron: Tag dig en Oksekalf til Syndoffer og en Væder til Brændoffer, begge uden Lyde, og før dem frem for Herrens Aasyn!

3. Og du skal tale til Israels Børn og sig: Tager en Gjedebuk til Syndoffer og en Kalf og et Lam, aarsgamle, uden Lyde, til Brændoffer

4. og en Okse og en Væder til Takoffer, til at ofre for Herrens Aasyn, og et Madoffer, blandet med Olje! Thi idag skal Herren aabenbare sig for eder.

5. Og de toge, hvad Moses havde befaleet, og bragte det foran Sammenkomstens Telt; og hele Menigheden traadte frem og stod for Herrens Aasyn.

6. Da sagde Moses: Dette, som Herren har befaleet, skulle I gjøre; saa skal Herrens Herlighed aabenbare sig for eder.

7. Og Moses sagde til Aron: Træd frem til Alteret og ofre dit Syndoffer og dit Brændoffer og gjør Forligelse for dig og for Folket, og ofre saa Folkets Offer og gjør Forligelse for dem, ligesom Herren har befaleet!

8. Og Aron traadte frem til Alteret og slagtede den Syndofferkalf, som var for ham selv.

9. Og Arons Sønner bare Blodet hen til ham, og han dypede sin Fingre i Blodet og strøg paa Alterets Horn, og det øvrige Blod udgjød han ved Alterets Fod.

10. Men Fedtet og Nyrerne og den store Leverlap af Syndofferet brændte han paa Alteret, ligesom Herren havde befaleet Moses.

11. Og Kjødet og Huden opbrændte han med Ild udenfor Leiren.

12. Og han slagtede Brændofferet; og Arons Sønner rakte ham Blodet, og han stænkede det paa Alteret rundt omkring.

13. Og de rakte ham Brændofferet i dets Stykker og Hovedet, og han brændte det paa Alteret.

14. Og han tvættede Indvoldene og Læggebenene og brændte dem til ligemed Brændofferet paa Alteret.

15. Og han førte Folkets Offer frem; og han tog Syndofferbukken, som var for Folket, og slagtede den og ofrede den til et Syndoffer, ligesom den første.

16. Og han førte Brændofferet frem og ofrede det, som det var anordnet.

17. Og han bragte Madofferet frem og tog en Haandfuld deraf og brændte det paa Alteret, foruden Morgenbrændofferet. 2 Mos. 29, 39, 40.

18. Og han slagtede Oksen og Væderen til det Takoffer, som var for Folket; og Arons Sønner rakte ham Blodet, og han stænkede det paa Alteret rundt omkring.

19. Men Fedtstykkerne af Oksen og Halen og det, som dækker Indvoldene, og Nyrerne og den store Leverlap af Væderen,

20. disse Fedtstykker lagde de paa Bryststykkerne; og han brændte Fedtstykkerne paa Alteret.

21. men Bryststykkerne og den høire Bov svingede Aron for Herrens Aasyn, ligesom Moses havde befaleet.

22. Og Aron opløftede sine Hænder mod Folket og velsignede dem; og han steg ned, efterat han havde ofret Syndofferet og Brændofferet og Takofferet. 4 Mos. 6, 23 fg.

23. Og Moses og Aron gik ind i Sammenkomstens Telt, og de gik ud og velsignede Folket. Da aabenbarede Herrens Herlighed sig for hele Folket, V. 6.

24. og der udgik Ild fra Herrens Aasyn og fortæredede Brændofferet og Fedtstykkerne paa Alteret; og hele Folket saa det, og de opløftede Fryderaab og faldt ned paa sit Ansigt.

1 Kong. 18, 38, 39. 2 Krøn. 7, 1.

10. KAPITEL.

Nadab og Abihu bærr fremmed Ild ind i Helligdommen. Ild fra Herren dræber dem, 1-5. Hele Israel skal begræde dette; men Aron og hans Sønner maa ikke sønderrive sine Klæder eller rage sine Hoveder, 6-7. De maa ikke drikke Vin eller anden stærk Drik, naar de gaa ind i Helligdommen, 8-11. Moses siger dem, hvad de skulle øde af Offere, straffer dem, fordi de ikke have ødt af Syndofferet; Aron undskylder det, 12-20.

OG Arons Sønner, Nadab og Abihu, toge hver sit Ildkar og lagde Ild i dem og lagde Røgelse derpaa; og de bragte fremmed Ild for Herrens Aasyn, som han ikke havde befalet dem.

2. Da udgik der Ild fra Herrens Aasyn og fortæredede dem, og de døde for Herrens Aasyn. *4 Mos. 3, 4; 26, 61.*

3. Da sagde Moses til Aron: Dette er, hvad Herren har talt, da han sagde: Paa dem, som staa mig nær, vil jeg vise mig hellig, og for alt Folkets Aasyn vil jeg forherlige mig. Og Aron taug. *4 Mos. 20, 13. Am. 3, 2.*

4. Og Moses kaldte paa Misael og Elzafan, Sønner af Ussiel, Arons Farbroder, og han sagde til dem: Træder frem, bærer eders Brødre ud fra Helligdommen udenfor Leiren! *2 Mos. 6, 22.*

5. Og de traadte frem og bære dem i deres Kjortler udenfor Leiren, ligesom Moses havde sagt.

6. Og Moses sagde til Aron og til Eleasar og Itamar, hans Sønner: I skulle ikke rage eders Hoveder, og I skulle ikke sønderrive eders Klæder, forat I ikke skulle dø, og han* ikke fortørnes paa den hele Menighed; men eders Brødre, Israels hele Hus, skulle græde over denne Brand, som Herren har optændt. *21, 1 fg. *Herren.*

7. Og I skulle ikke gaa ud fra Indgangen til Sammenkomstens Telt, forat I ikke skulle dø; thi Herrens Salveolje er paa eder. Og de gjorde efter Moses's Ord.

8. Og Herren talte til Aron og sagde:

9. Vin eller stærk Drik skal du og dine Sønner med dig ikke drikke, naar I gaa ind i Sammenkomstens Telt, forat I ikke skulle dø (en evig Lov gennem eders Slægter), *Ex. 44, 21. 1 Tim. 3, 3. Tit. 1, 7.*

10. forat I kunne gjøre Forskjel mellem det Hellige og det Vanhellige og mellem det Urene og det Rene, *Ordsp. 31, 4. 5. Ex. 44, 23.*

11. og forat I kunne lære Israels Børn alle de Love, som Herren har forkyndt dem ved Moses.

12. Og Moses talte til Aron og til Eleasar og Itamar, hans Sønner, som vare blevne tilbage: Tager det Madoffer, som er leynt af Herrens Ildoffer, og æder det usyret ved Siden af Alteret; thi det er høihelligt.

13. Og I skulle æde det paa et helligt Sted, thi det er din beskikkede

Del og dine Sønners beskikkede Del af Herrens Ildoffer; thi saaledes er mig befalet. *2, 3, 10; 6, 9.*

14. Og Svingebrystet og Løfteboven skulle I æde paa et rent Sted, du og dine Sønner og dine Døtre med dig; thi de ere givne til din og dine Børns beskikkede Del af Israels Børns Takoffere. *7, 34 fg. 4 Mos. 18, 11.*

15. Løfteboven og Svingebrystet skulle de bringe frem tilligemed Fedtstykkerne til Ildofferne for at svinge dem for Herrens Aasyn; og det skal være dig og dine Børn med dig til en beskikket Del evindeligt, ligesom Herren har befalet. *9, 3, 15.*

16. Og Moses ledte efter Syndofferbukken, og se, den var opbrændt; da blev han vred paa Eleasar og Itamar, Arons Sønner, som vare blevne tilbage, og sagde: *9, 3, 15.*

17. Hvorfor have I ikke ædt Syndofferet paa det hellige Sted? Det er jo høihelligt, og han har givet eder det, forat I skulle borttage Menighedens Misgjerning, forat I skulle gjøre Forlignelse for dem for Herrens Aasyn. *6, 19, 22.*

18. Se, dets Blod er ikke bragt ind i Helligdommen; I skulde jo have ædt det paa det hellige Sted, ligesom jeg har befalet. *6, 19, 23.*

19. Men Aron talte til Moses saaledes: Se, idag have de ofret sit Syndoffer og sit Brændoffer for Herrens Aasyn, og saa er Saadan* vederfaret mig, og havde jeg ædt Syndoffer idag, skulde det have været godt i Herrens Øine? **V. 1-5.*

20. Og Moses hørte det, og det var godt i hans Øine.

11. KAPITEL.

Herren giver Love om rens og urene Dyr, 1-47.

OG Herren talte til Moses og til Aron og sagde til dem:

2. Taler til Israels Børn og siger: Dette er de Dyr, som I maa æde blandt alle de firføddede Dyr, som ere paa Jorden: *5 Mos. 14, 4 fg.*

3. Alt det, som har Klover og har Klover, kløvede helt igjennem, og som tygger Drøv blandt de firføddede Dyr, det maa I æde.

4. Kun disse skulle I ikke æde blandt dem, som tygge Drøv, og blandt dem, som have Klover: Kamelen, thi den tygger vel Drøv, men den har ikke Klover, den skal være eder uren,

5. og Springharen, thi den tygger vel Drøv, men har ikke Klover, den skal være eder uren,

6. og Haren, thi den tygger vel Drøv, men har ikke Klover, den skal være eder uren,

7. og Svinet, thi det har vel Klover og har Klover kløvede helt igjennem, men det tygger ikke Drøv, det skal være eder urent.

8. Af deres Kjød skulle I ikke æde, og ved deres døde Kroppe skulle I ikke røre; de skulle være edere.

9. Dette maa I æde af alt det, som er i Vandet: Alt det, som har Finner og Skjæl, i Vandet, i Havene og i Floderne, det maa I æde.

10. Men alt det, som ikke har Finner og Skjæl, i Havene og i Floderne af al Vandets Vrimmel og af alle levende Dyr, som ere i Vandet, det skal være eder en Vederstyggelighed.

11. Ja, en Vederstyggelighed skulle de være eder; af deres Kjød skulle I ikke æde, og deres døde Kroppe skulle I agte for en Vederstyggelighed.

12. Alt det, som ikke har Finner og Skjæl i Vandet, det skal være eder en Vederstyggelighed.

13. Og disse skulle I agte for en Vederstyggelighed iblandt Fuglene, de skulle ikke ædes, de ere en Vederstyggelighed: Landørnen og Havørnen og Fiskeørnen

14. og Glenten og Falken med dens Arter,

15. alle Ravne med deres Arter

16. og Strudsen og Uglen og Maagen og Høgen med dens Arter

17. og Natuglen og Dykkeren og Hornuglen

18. og Svanen og Pelikanen og Gribben

19. og Storken og Helnen med dens Arter og Bjerghønen og Flagermusen.

20. Al den flyvende Vrimmel, som gaar paa fire Fødder, skal være eder en Vederstyggelighed.

21. Kun disse maa I æde af al den flyvende Vrimmel, som gaar paa fire Fødder: De, som have Springben ovenfor sine Fødder til at hoppe med paa Jorden.

22. Disse maa I æde af dem: Arbe med dens Arter og Solam med dens Arter og Hargol med dens Arter og Hagab med dens Arter*.

*d. e. forskjellige Slags Græshopper.

23. Men al den øvrige flyvende Vrimmel, som har fire Fødder, skal være eder en Vederstyggelighed.

24. Og ved dem blive I urene; Enhver, som rører ved deres døde Kroppe, skal være uren indtil Aftenen, 5. 2.

25. og Enhver, som bærer nogen af deres døde Kroppe, skal tvætte sine Klæder og være uren indtil Aftenen.

26. Ethvert firføddet Dyr, som vel har Klover, men ikke har Klover kløvede helt igjennem og ikke tygger Drøv, skal være eder urent; Enhver, som rører ved dem, bliver uren.

27. Og alt det, som gaar paa sine Labber, blandt alle de Dyr, der gaar paa fire Fødder, skal være eder urent; Enhver, som rører ved deres døde Kroppe, skal være uren indtil Aftenen,

28. og den, som bærer deres døde Kroppe, skal tvætte sine Klæder og være uren indtil Aftenen; de skulle være eder urene.

29. Og disse skulle være eder de urene iblandt de Krybdyr, som krybe paa Jorden: Muldvarpen og Musen og Firbenen med dens Arter

30. og Anaka og Koah og Leta'a* og Sneglen og Kamæleonen.

*rimeligvis forskjellige Slags Firben.

31. Disse skulle være eder de urene iblandt alle Krybdyr; Enhver, som rører ved dem, naar de ere døde, skal være uren indtil Aftenen.

32. Og alt det, som noget af dem falder paa, naar de ere døde, bliver urent, hvadenten det er nogetsomhelst Trækar eller Klæder eller Skind eller Sæk, nogetsomhelst Redskab; hvormed noget Arbeide forrettes; det skal lægges i Vand og være urent indtil Aftenen, og da er det rent.

33. Og om noget af dem falder i et Lerkar, saa bliver alt det, som er i dette, urent, og det selv skulle I sønderbryde;

34. alslags Mad, som ædes, hvorpaa der kommer Vand, bliver uren, og alslags Drik, som drikkes, bliver urent*, hvad Kar det end er i.

*nemlig naar noget af disse Krybdyr falder deri.

35. Og alt det, hvorpaa en af deres døde Kroppe falder, bliver urent; hvadenten det er Ovn eller Gryde, skal den brydes istykker, de ere urene og skulle være eder urene.

36. Kun Kilde og Brønd, hvori Vand samler sig, forbliver ren; men den, som rører ved deres døde Kroppe, bliver uren.

37. Og om en af deres døde Kroppe

falder paa nogetsombelst Sædekorn, som skal saaes, er dette dog rent;

38. men gydes der Vand paa Sæd, og en af de døde Kroppe falder derpaa, da skal den være eder uren.

39. Og naar der dør noget af de firfødde Dyr, som ere eder til Spise, da skal den, som rører ved dets døde Krop, være uren indtil Aftenen,

40. og den, som æder af dets døde Krop, skal tvætte sine Klæder og være uren indtil Aftenen, og den, som bærer dets døde Krop, skal tvætte sine Klæder og være uren indtil Aftenen. 17, 15.

41. Og alt det Kryb, som kryber paa Jorden, skal være en Vederstyggelighed; det skal ikke ædes.

42. Alt det, som kryber paa Bugen, og alt det, som gaar paa fire Fødder, samt alt det, som har flere Fødder iblandt alt det Kryb, som kryber paa Jorden, dem skulle I ikke æde; thi de skulle være en Vederstyggelighed.

43. Gjører ikke eders Sjæle vederstyggelige ved noget af det Kryb, som kryber, og besmitter eder ikke ved dem, saa I blive urene ved dem!

44. Thi jeg er Herren, eders Gud, og I skulle hellige eder, og I skulle være hellige, thi jeg er hellig; og I skulle ikke besmitte eders Sjæle ved noget af det Kryb, som rører sig paa Jorden. 19, 2 fg. 20, 7 fg. 1 Pet. 1, 16.

45. Thi jeg er Herren, som førte eder ud fra Ægyptens Land for at være eders Gud, og I skulle være hellige, thi jeg er hellig. 19, 36; 22, 32 fg.

46. Dette er Loven om de firfødde Dyr og Fuglene og alle de levende Dyr, som røre sig i Vandet, og om alle de Dyr, som krybe paa Jorden,

47. forat man skal gjøre Forskjel mellem det Urene og det Rene og mellem det Dyr, som maa ædes, og det Dyr, som ikke skal ædes.

12. KAPITEL.

Herren giver Love om Barselkvinders Urenhed og deres Renselse, 1-8.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Israels Børn og sig: Naar en Kvinde faar Barn og føder en Dreng, saa skal hun være uren i syv Dage; ligesom i de Dage, hun er uren i sin maanedlige Svaghed, skal hun være uren. 15, 19.

3. Og paa den ottende Dag skal hans Forhuds Kjød omskjæres.

1 Mos. 17, 12.

4. Og i tre og trede Dage skal hun holde sig stille under sit Blods Renselse; hun skal ikke røre ved noget Helligt og ikke komme til Helligdommen, førend hendes Renselses Dage ere til Ende.

5. Men føder hun en Pige, da skal hun i to Uger være uren paa samme Maade, som i sin maanedlige Urenhed, og i seks og seksti Dage skal hun holde sig stille under sit Blods Renselse.

6. Og naar hendes Renselses-Dage efter en Søn eller efter en Datter ere til Ende, skal hun bringe et aarsgammelt Lam til Brændoffer og en Dueunge eller en Turteldue til Syndoffer hen til Indgangen til Sammenkomstens Telt, til Presten.

7. Og han skal ofre det for Herrens Aasyn og gjøre Forligelse for hende, saa bliver hun ren af sin Blodudtømmelse. Dette er Loven for den, som føder, hvadenten hun føder en Dreng eller en Pige.

8. Men har hun ikke Raad til et Lam, da skal hun tage to Turtelduer eller to Dueunger, en til Brændoffer og en til Syndoffer. Og Presten skal gjøre Forligelse for hende, og hun bliver ren. 5, 7. Luk. 2, 24.

13. KAPITEL.

Herren giver Love om Spedalskhed paa Mennesker, 1-44, og om den Spedalskes Afsondring fra Menigheden, 45-46, fremdeles om Spedalskhed paa Klæder, 47-59.

OG Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

2. Naar der paa et Menneskes Legemes Hud er en Hævelse eller Skab eller en glinsende Plet, saa der paa hans Legemes Hud er Noget, der ser ud til at blive Spedalskheds Plage, da skal han føres til Aron, Presten, eller til en af hans Sønner, Presterne. 5 Mos. 24, 8.

3. Og naar Presten ser paa Plagen paa Legemets Hud, og Haarene i Plagen ere blevne hvide, og Plagen ser dybere ud end hans Legemes øvrige Hud, da er det Spedalskheds Plage; naar Presten har seet paa den, skal han erklære ham for uren.

4. Men er der en hvid, glinsende Plet paa hans Legemes Hud, og den ikke ser dybere ud end den øvrige Hud, og Haarene derpaa ikke ere blevne hvide, da skal Presten lukke den, som har Plagen, inde i syv Dage.

5. Og naar Presten paa den syv-

vende Dag ser paa ham og finder, at Plagen er uforandret for hans Øine, og at Plagen ikke har udbredt sig paa Huden, da skal Presten atter lukke ham inde i syv Dage.

6. Og naar Presten atter ser paa ham paa den syvende Dag og finder, at Plagen er bleven mat, og at Plagen ikke har udbredt sig paa Huden, da skal Presten erklære ham for ren; det er da Skab, og han skal tvætte sine Klæder, saa er han ren.

7. Men udbreder Skabbet sig paa Huden, efterat han har vist sig frem for Presten for at blive erklæret for ren, da skal han atter vise sig frem for Presten.

8. Naar Presten da ser paa ham og finder, at Skabbet har udbredt sig paa Huden, da skal Presten erklære ham for uren, det er Spedalskhed.

9. Naar et Menneske har Spedalskheds Plage, da skal han føres til Presten.

10. Naar Presten da ser paa ham og finder, at der er en hvid Hævelse paa Huden, og at Haarene derpaa ere blevne hvide, og at der er Tegn til vildt Kjød i Hævelsen,

11. da er det en gammel Spedalskhed i hans Legemes Hud, og Presten skal erklære ham for uren; han skal ikke lukke ham inde, thi han er uren.

12. Men naar Spedalskheden bryder ud i Huden, saa Spedalskheden dækker hele den Plagedes Hud fra hans Hoved og til hans Fødder overalt, hvor Prestens Øine se,

13. og Presten da ser paa det og finder, at Spedalskheden dækker hele hans Legeme, da skal han erklære den, som har Plagen, for ren; han er bleven hvid over det Hele, han er ren.

14. Men paa den Dag, der viser sig vildt Kjød paa ham, bliver han uren.

15. Og naar Presten ser det vilde Kjød, skal han erklære ham for uren; det vilde Kjød er urent, det er Spedalskhed.

16. Men dersom det vilde Kjød atter forandrer sig og bliver hvidt, da skal han gaa til Presten.

17. og naar Presten ser paa ham og finder, at Plagen er bleven hvid, da skal Presten erklære den, som har Plagen, for ren; han er ren.

18. Og naar der paa Ens Legemes Hud er en Byld, og den læges,

19. og der paa det Sted, hvor Bylden er, bliver en hvid Hævelse eller

en rødlig hvid, glinsende Plet, da skal han vise sig frem for Presten.

20. Og naar Presten ser paa ham og finder, at den ser dybere ud end den øvrige Hud, og at Haarene paa den ere blevne hvide, da skal Presten erklære ham for uren; det er Spedalskheds Plage, som er brudt ud i Bylden.

21. Men naar Presten ser paa den og finder, at der ikke er hvide Haar paa den, og at den ikke er dybere end den øvrige Hud, og at den er mat, da skal Presten lukke ham inde i syv Dage.

22. Udbreder den sig da paa Huden, skal Presten erklære ham for uren; det er Spedalskheds Plage.

23. Men dersom den glinsende Plet er uforandret paa sit Sted og ikke har udbredt sig, da er det Hidsigheden i Bylden, og Presten skal erklære ham for ren.

24. Eller naar der paa Ens Legemes Hud er et Sted, som er brændt af Ild, og der paa det af Branden mærkede Sted bliver en rødlig hvid eller ganske hvid Plet,

25. og Presten da ser paa den og finder, at Haarene paa den glinsende Plet ere blevne hvide, og at den ser dybere ud end den øvrige Hud, da er det Spedalskhed, som er brudt ud i det brændte Sted, og Presten skal erklære ham for uren; det er Spedalskheds Plage.

26. Men naar Presten ser paa den og finder, at der ikke er hvide Haar paa den glinsende Plet, og at den ikke er dybere end den øvrige Hud, og at den er mat, da skal Presten lukke ham inde i syv Dage.

27. Og paa den syvende Dag skal Presten se paa ham; dersom den da har udbredt sig paa Huden, da skal Presten erklære ham for uren; det er Spedalskheds Plage.

28. Men dersom den glinsende Plet er uforandret paa sit Sted og ikke har udbredt sig paa Huden og er mat, da er det Hævelsen i det brændte Sted, og Presten skal erklære ham for ren; thi det er Hidsigheden i det brændte Sted.

29. Og naar en Mand eller Kvinde har en Plage paa Hovedet eller i Skjægget,

30. og Presten ser paa Plagen og finder, at den ser dybere ud end den øvrige Hud, og at der er gule, tynde Haar derpaa, da skal Presten erklære

ham for uren; det er Skurv, det er Spedalskhed paa Hovedet eller i Skjægget.

31. Men naar Presten ser paa Skurvens Plage og finder, at den ikke ser dybere ud end den øvrige Hud, men at der ikke er sorte Haar deri, da skal Presten lukke den, som har Skurvens Plage, inde i syv Dage.

32. Og naar Presten ser paa Plagen paa den syvende Dag og finder, at Skurven ikke har udbredt sig, og at der ikke er gule Haar deri, og at Skurven ikke ser dybere ud end den øvrige Hud,

33. da skal han rage sig, uden dog at rage Skurven af; og Presten skal atter lukke den, som har Skurven, inde i syv Dage.

34. Og naar Presten ser paa Skurven paa den syvende Dag og finder, at Skurven ikke har udbredt sig i Huden, og at den ikke ser dybere ud end den øvrige Hud, da skal Presten erklære ham for ren, og han skal tvætte sine Klæder, saa er han ren.

35. Men naar Skurven udbreder sig i Huden, efterat han er erklæret for ren,

36. og Presten ser paa ham og finder, at Skurven har udbredt sig i Huden, da skal Presten ikke søge efter de gule Haar; han er uren.

37. Men er Skurven uforandret for hans Øine, og der er vokset sorte Haar i den, da er Skurven lægt; han er ren. og Presten skal erklære ham for ren.

38. Og naar en Mand eller Kvinde har paa sit Legemes Hud glinsende Pletter, hvide, glinsende Pletter,

39. og Presten da ser paa dem og finder paa deres Legemes Hud glinsende Pletter af en mat, hvid Farve, da er det Bohak*, som er brudt ud i Huden; en Saadan er ren.

*et Slags Udslet.

40. Og naar en Mand mister Haaret paa sit Hoved, da er han skaldet; han er ren.

41. Og naar han mister sit Hovedhaar paa Forsiden, da er han fien-skaldet; han er ren.

42. Men naar der paa hans skaldede Baghoved eller paa hans skaldede Forhoved er en rødlig hvid Plage, da er det en udbrydende Spedalskhed paa hans skaldede Baghoved eller paa hans skaldede Forhoved.

43. Og naar Presten ser paa ham

og finder, at Hævelsen i Plagen er rødlig hvid paa hans skaldede Baghoved eller paa hans skaldede Forhoved, af samme Udseende som Spedalskheden i Legemets Hud.

44. saa er han en spedalsk Mand, han er uren; Presten skal erklære ham for uren, hans Plage er paa hans Hoved.

45. Og den Spedalske, som har Plagen, hans Klæder skulle være sønderrevne, og hans Hoved skal være bart, og han skal tilhylle Skjægget. og han skal raabe: Uren, Uren!

Ex. 24, 17. 22. Mika 3, 7.

46. Alle de Dage, hvori Plagen er paa ham, skal han være uren; uren er han, han skal bo for sig selv, hans Bolig skal være udenfor Leiren.

4 Mos. 5, 2 fg. 12, 14.

47. Og naar der paa et Klædebon er Spedalskheds Plage, paa et uldent Klædebon eller paa et linned Klædebon,

48. eller paa Rending eller paa Islæt af Lin eller af Uld eller paa Skind eller paa Nogetsomhelst, der er gjort af Skind,

49. og Plagen er grønagtig eller rødagtig paa Klædebonnet eller paa Skindet eller paa Rendingen eller paa Islætten eller paa nogetsomhelst Tøj af Skind, da er det Spedalskheds Plage, og det skal vises frem for Presten.

50. Og naar Presten har seet paa Plagen, skal han indelukke det, som Plagen er paa, i syv Dage.

51. Og naar han paa den syvende Dag ser, at Plagen har udbredt sig paa Klædebonnet eller paa Rendingen eller paa Islætten eller paa Skindet, paa Alt, hvad der gjøres af Skind, da er Plagen en ondartet Spedalskhed; det er urent.

52. Og man skal opbrænde Klædebonnet eller Rendingen eller Islætten af Uld eller af Lin eller hvadsomhelst Tøj af Skind, hvorpaa Plagen er; thi det er en ondartet Spedalskhed, det skal opbrændes med Ild.

53. Men naar Presten ser paa det og finder, at Plagen ikke har udbredt sig paa Klædebonnet eller paa Rendingen eller paa Islætten eller paa hvadsomhelst Tøj af Skind,

54. da skal Presten befale, at man skal tvætte det, som Plagen er paa, og han skal atter indelukke det i syv Dage.

55. Og naar Presten ser paa det, ef-

terat det af Plagen angrebne Sted er tvættet, og han finder, at Plagen ikke har forandret sit Udseende, men at Plagen heller ikke har udbredt sig, da er det urent, du skal opbrænde det med Ild; det er af det Slags, som æder sig ind paa Vranken eller paa Retten.

56. Men naar Presten ser paa det og finder, at det af Plagen angrebne Sted er blevet mat, efterat det er tvættet, da skal han rive det af Klædebonnet eller af Skindet eller af Rendingen eller af Islætten.

57. Men sees den endda paa Klædebonnet eller paa Rendingen eller paa Islætten eller paa noget som helst Tøj af Skind, da er det en udbrydende Spedalskhed; du skal opbrænde det, som Plagen er paa, med Ild.

58. Men det Klædebonnet eller den Rending eller den Islæt eller hvad som helst Tøj af Skind, som Plagen gaar bort af, naar man tvætter det, det skal atter tvættes, saa er det rent.

59. Dette er Loven om Spedalskheds Plage paa et Klædebonnet af Uld eller af Lin eller paa Rending eller paa Islæt eller paa noget som helst Tøj af Skind, om, naar man skal erklære det for rent, og naar for urent.

14. KAPITEL.

Herren underviser Moses om de Spedalskes Renselse og Offeret for dem, 1-52, om Spedalskhed paa Huse og deres Renselse, 33-57.

OG Herren talte til Moses og sagde:

2. Dette skal være Loven om den Spedalske paa hans Renselses Dag: Han skal føres til Presten; Matth. 8, 4.

3. og Presten skal gaa udenfor Leiren, og naar da Presten ser paa ham og finder, at Spedalskhedens Plage er lægt paa den Spedalske,

4. da skal Presten befale, at man skal tage for den, som lader sig rense, to levende rene Fugle og Cedertræ og karmesinrød Uld og Isop.

5. Og Presten skal befale, at man skal slagte den ene Fugl over et Løkar, over rindende Vand.

6. Og han skal tage den levende Fugl og Cedertræet og den karmesinrøde Uld og Isopen, og han skal dyppe dem tilligemed den levende Fugl i den Fugls Blod, som blev slagtet over det rindende Vand,

7. og han skal stænke paa den, som lader sig rense for Spedalskheden, syv Gange og saaledes rense

ham, og han skal lade den levende Fugl flyve ud over Marken.

8. Og den, som lader sig rense, skal tvætte sine Klæder og afraage alt sit Haar og bade sig i Vand, saa er han ren, og derefter maa han gaa ind i Leiren; dog skal han opholde sig udenfor sit Telt i syv Dage,

9. og paa den syvende Dag skal han afraage alt sit Haar, sit Hoved og sit Skjæg og sine Øienbryn, ja alt sit Haar skal han afraage, og han skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand, saa er han ren.

10. Og paa den ottende Dag skal han tage to Væderlam uden Lyde og et aarsgammelt Gimmerlam uden Lyde og tre Tiendeparter af en Efa fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer og en Log* Olje.

*Et Maal for flydende Varer.

11. Og Presten, som renser, skal fremstille den Mand, der lader sig rense, og disse Ting for Herrens Aasyn ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

12. Og Presten skal tage det ene Væderlam og bringe det frem til Skyldoffer tilligemed hin Log Olje, og han skal svinge dem for Herrens Aasyn.

13. Og man skal slagte Væderlammet paa det Sted, hvor man slagter Syndofferet og Brændofferet, paa det hellige Sted; thi ligesom Syndofferet, saaledes hører Skyldofferet Presten til, det er høihelligt. 7, 6 fg.

14. Og Presten skal tage af Skyldofferets Blod, og Presten skal stryge det paa dens høire Ørelap, som lader sig rense, og paa hans høire Haands Tommelinger og paa hans høire Fods Tommeltaa.

15. Og Presten skal tage af hin Log Olje og gyde i sin venstre Haand.

16. Og Presten skal dyppe sin høire Pegefinger i Oljen, som er i hans venstre Haand, og han skal stænke af Oljen med sin Finger syv Gange for Herrens Aasyn.

17. Og af Resten af Oljen, som er i hans Haand, skal Presten stryge paa dens høire Ørelap, som lader sig rense, og paa hans høire Haands Tommelinger og paa hans høire Fods Tommeltaa ovenpaa Blodet af Skyldofferet.

18. Og det, som endda er tilovers af Oljen, som er i Prestens Haand, skal han gyde paa dens Hoved, som lader sig rense. Og Presten skal

gjøre Forligelse for ham for Herrens Aasyn.

19. Og Presten skal ofre Syndofferet og gjøre Forligelse for den, som lader sig rense for sin Urenhed; og derefter skal han slagte Brændofferet.

20. Og Presten skal ofre Brændofferet og Madofferet paa Alteret, og Presten skal gjøre Forligelse for ham, saa er han ren.

21. Men er han fattig, saa han ikke har Raad hertil, da skal han tage et Væderlam som Skyldoffer til at svinges for at gjøre Forligelse for ham og en Tiendepart af en Efa fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer og en Log Olje

22. og to Turtelduer eller to Dueunger, eftersom han har Raad til; og den ene skal være til Syndoffer, og den anden til Brændoffer.

5. 7; 12, 8.

23. Og han skal bringe dem paa den ottende Dag af sin Renselse frem til Presten, til Indgangen til Sammenkomstens Telt, for Herrens Aasyn.

24. Og Presten skal tage Skyldofferets Væderlam og hin Log Olje, og Presten skal svinge dem for Herrens Aasyn.

25. Og man skal slagte Skyldofferets Væderlam, og Presten skal tage af Skyldofferets Blod og stryge paa dens høire Ørelap, som lader sig rense, og paa hans høire Haands Tømmelfinger og paa hans høire Fods Tømmeltaa.

26. Og Presten skal gyde af Oljen i sin venstre Haand.

27. Og Presten skal stænke med sin høire Pegefinger af Oljen, som er i hans venstre Haand, syv Gange for Herrens Aasyn.

28. Og Presten skal stryge af Oljen, som er i hans Haand, paa dens høire Ørelap, som lader sig rense, og paa hans høire Haands Tømmelfinger og paa hans høire Fods Tømmeltaa ovenpaa det Sted, hvor Blodet af Skyldofferet er.

29. Og det, som endda er tilovers af Oljen, som er i Prestens Haand, skal han gyde paa dens Hoved, som lader sig rense, for at gjøre Forligelse for ham for Herrens Aasyn.

30. Og han skal ofre den ene af Turtelduerne eller af Dueungerne, af det, som han har Raad til,

31. han skal ofre det, han har Raad til, den ene som Syndoffer og den

anden som Brændoffer tilligemed Madofferet; og Presten skal gjøre Forligelse for den, som lader sig rense, for Herrens Aasyn.

32. Dette er Loven om den, som har Spedalskheds Plage, hvilk Evne ikke strækker til ved hans Renselse.

33. Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

34. Naar I komme ind i Kana'ans Land, som jeg giver eder til Eiendoms Land, og jeg lader Spedalskheds Plage komme paa noget Hus i eders Eiendoms Land,

35. da skal den, hvem Huset tilhører, gaa hen og give Presten det tilkjende og sige: Det ser mig ud som en Plage paa Huset.

36. Og Presten skal befale, at man skal rydde Huset, førend Presten kommer for at se paa Plagen, forat ikke Alt, hvad der er i Huset, skal blive urent; og derefter skal Presten komme for at se paa Huset.

37. Og naar han da ser paa Plagen og finder, at Plagen er paa Husets Vægge, nemlig grønagtige eller rødagtige Fordybninger, og disse se dybere nd end Væggen,

38. da skal Presten gaa ud af Huset til Husets Indgang, og han skal tillukke Huset i syv Dage.

39. Og Presten skal komme igjen paa den syvende Dag; og naar han da ser paa det og finder, at Plagen har udbredt sig paa Husets Vægge,

40. da skal Presten befale, at man skal bryde de Stene ud, som Plagen er paa, og kaste dem udenfor Staden paa et urent Sted.

41. Og man skal skrabe Huset indvendig rundt omkring, og man skal kaste det Støv, man har afskrabet, udenfor Staden paa et urent Sted.

42. Og man skal tage andre Stene og sætte dem ind i de forrige Stenes Sted, og man skal tage andet Ler og overstryge Huset dermed.

43. Men dersom Plagen kommer igjen og bryder ud paa Huset, efterat man har brudt Stenene ud, og efterat man har skrabet Huset, og efterat det er overstrøget,

44. da skal Presten komme, og naar han ser paa det og finder, at Plagen har udbredt sig paa Huset, da er der ondartet Spedalskhed paa Huset; det er urent.

45. Og da skal man bryde Huset ned, dets Stene og dets Træverk og

alt Husets Ler, og man skal føre det udenfor Staden til et urent Sted.

46. Og den, som gaar ind i Huset al den Tid, man holder det lukket, skal være uren indtil Aftenen,

47. og den, som ligger i Huset, skal tvætte sine Klæder, og den, som æder i Huset, skal tvætte sine Klæder.

48. Men naar Presten kommer og ser paa det og finder, at Plagen ikke har udbredt sig paa Huset, efterat Huset blev overstrøget, da skal Presten erklære Huset for rent; thi Plagen er lægt.

49. Og han skal til Husets Renselse tage to Fugle og Cedertæ og karmesinrød Uld og Isop.

50. Og han skal slagte den ene Fugl over et Lerkar, over rindende Vand.

51. Og han skal tage Cedertæ og Isopen og den karmesinrøde Uld og den levende Fugl og dyppe dem i den slagtede Fugls Blod og i det rindende Vand og stænke paa Huset syv Gange.

52. Og han skal rense Huset med Fuglens Blod og med det rindende Vand og med den levende Fugl og med Cedertæ og med Isopen og med den karmesinrøde Uld. v. 4.

53. Saa skal han lade den levende Fugl flyve udenfor Staden ud over Marken; og han skal gjøre Forligelse for Huset, saa er det rent.

54. Dette er Loven om al Slags Spedalskheds Plage og om Skurv

55. og om Spedalskhed paa Klæder og paa Huse

56. og om Hævelser og om Skab og om glinsende Pletter,

57. for at give Undervisning om, naar Noget er urent, og naar Noget er rent. Dette er Loven om Spedalskhed.

15. KAPITEL.

Herren giver Love om Mænd, som have Flod, 1-15, om dem, hvis Sæd gaar fra dem, 16-18, om Kvinder, som have sin maanedlige Urenhed af Blodflod, og om deres Renselse, 19-33.

OG Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

2. Taler til Israels Børn og siger til dem: Naar der fra Nogens Legeme gaar Flod, da er han uren for sit Flods Skyld.

3. Og dette er hans Urenhed under hans Flod: Hvadenten hans Legeme udgyder hans Flod, eller hans

Legeme holder hans Flod tilbage, saa er dette hans Urenhed.

4. Hvert Lele, som den, der har Flod, ligger paa, skal være urent, og alt det, han sidder paa, skal være urent.

5. Og den, som rører ved hans Lele, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

6. Og den, der sætter sig paa Noget, som den, der har Flod, sidder paa, han skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

7. Og den, som rører ved dens Legeme, som har Flod, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

8. Og naar den, som har Flod, spytter paa En, som er ren, da skal denne tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

9. Og enhver Sadel, som den, der har Flod, rider paa, skal være uren.

10. Og Enhver, som rører ved Noget af det, han har under sig, skal være uren indtil Aftenen, og den, som bærer det, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

11. Og Enhver, som den, der har Flod, rører ved uden at have skyllet sine Hænder i Vand, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

12. Og et Lerkar, som den, der har Flod, rører ved, skal sønderbrydes, og ethvert Trækær skal skylles i Vand.

13. Og naar den, som har Flod, bliver ren for sit Flod, da skal han tælle sig syv Dage til sin Renselse og tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i rindende Vand, saa er han ren.

14. Og paa den ottende Dag skal han tage sig to Turtelduer eller to Dueunger og komme for Herrens Aasyn til Indgangen til Sammenkomstens Telt og give Presten dem. 12, 8.

15. Og Presten skal ofre dem, en til Syndoffer og en til Brændoffer; og Presten skal gjøre Forligelse for ham for Herrens Aasyn og rense ham for hans Flod.

16. Og naar der gaar Sæd fra en Mand, da skal han bade hele sit Legeme i Vand og være uren indtil Aftenen.

17. Og ethvert Klædebon og et

hvert Skind, som der kommer Sæd paa, skal tvættes i Vand og være urent indtil Aftenen.

18. Og naar en Mand ligger hos en Kvinde, og der gaar Sæd fra ham, da skulle de bade sig i Vand og være urene indtil Aftenen.

19. Og naar en Kvinde har Flod, idet der flyder Blod paa hendes Legeme, da skal hun i syv Dage være i sin maanedlige Urenhed, og Enhver, som rører ved hende, skal være uren indtil Aftenen.

20. Og alt det, hun ligger paa under sin maanedlige Urenhed, skal være urent, og alt det, hun sidder paa, skal være urent.

21. Og Enhver, som rører ved hendes Leie, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

22. Og Enhver, som rører ved Noget, hun sidder paa, skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

23. Og dersom Nogen rører ved Noget, som er paa Leiet eller paa det, hvorpaa hun sidder, skal han være uren indtil Aftenen.

24. Og dersom en Mand ligger hos hende, og hendes maanedlige Urenhed kommer paa ham, saa skal han være uren i syv Dage, og ethvert Leie, han ligger paa, skal være urent.

25. Og naar en Kvindes Blodflod flyder i mange Dage, udenat det er hendes maanedlige Urenheds Tid, eller naar hun har Flod over sin maanedlige Urenheds Tid, da skal hun alle de Dage, hendes Urenheds Flod varer, være som i sin maanedlige Urenheds Dage; hun er uren.

26. Ethvert Leie, hun ligger paa alle de Dage, hendes Flod varer, skal være hende som hendes Leie i hendes maanedlige Urenhed, og Alt, hvad hun sidder paa, skal være urent ligesom ved hendes maanedlige Urenhed. V. 20.

27. Og Enhver, som rører derved, skal være uren, og han skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.

28. Men naar hun bliver ren for sit Flod, da skal hun tælle sig syv Dage, og derefter skal hun være ren.

29. Og paa den ottende Dag skal hun tage sig to Turtelduer eller to Dueunger og bringe dem til Presten til Indgangen til Sammenkomstens Telt. V. 14.

30. Og Presten skal ofre den ene til Syndoffer og den anden til Brændoffer; og Presten skal gjøre Forligelse for hende for Herrens Aasyn og rense hende for hendes Urenheds Flod.

31. Og I skulle skille Israels Børn ved deres Urenhed, forat de ikke skulle dø i sin Urenhed, idet de gjøre mit Tabernakel urent, som er midt iblandt dem.

32. Dette er Loven om den, som har Flod, og om den, fra hvem der gaar Sæd, saa han bliver uren derved.

33. og om den Kvinde, som lider af sin maanedlige Urenhed, og om den, som har Flod, enten Mand eller Kvinde, og om en Mand, som ligger hos en uren Kvinde.

16. KAPITEL.

Herren byder, at Ypperstepresten een Gang om Aaret skal gaa ind i det Allerheligste og gjøre Forligelse for sig og for Folket, 1-23. Folket skal paa denne Dag ydmyge sig særdeles for Gud og hvile fra alt Arbejde; thi paa den sker der Forligelse for deres Synder, 29-34.

OG Herren talte til Moses, efterat de to Arons Sønner vare døde, da de traadte frem for Herrens Aasyn og døde. 10, 1 fg.

2. Og Herren sagde til Moses: Tal til Aron, din Broder, og sig, at han ikke til enhver Tid maa gaa ind i Helligdommen indenfor Forhænget lige for Naadestolen, som er over Arken, forat han ikke skal dø; thi jeg vil aabenbare mig i Skyen over Naadestolen. Hebr. 9, 7.

3. Med dette skal Aron gaa ind i Helligdommen, med en ung Okse til Syndoffer og en Væder til Brændoffer.

4. Han skal iføre sig en hellig linned Underkjortel og have linnede Hofteklæder paa sit Legeme og omgjorde sig med et linned Bælte og binde en linned Hue paa sig; disse ere hellige Klæder, og han skal bade sit Legeme i Vand og iføre sig dem.

5. Og af Israels Børns Menighed skal han tage to Gjedbukke til Syndoffer og en Væder til Brændoffer.

6. Og Aron skal føre Syndofferoksen frem, som er for ham selv, og han skal gjøre Forligelse for sig og for sit Hus. Hebr. 7, 27.

7. Og han skal tage de to Gjedbukke og fremstille dem for Herrens Aasyn ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

8. Og Aron skal kaste Lod om de to Gjedebukke, en Lod for Herren og en Lod for Asasel*. *den onde Aand.

9. Og Aron skal føre den Buk frem, paa hvilken Lodden for Herren er falden, og ofre den til Syndoffer.

10. Men den Buk, paa hvilken Lodden for Asasel er falden, skal stilles levende frem for Herrens Aasyn, forat man skal gjøre Forligelse ved den og saa sende den til Asasel, hen i Ørkenen.

11. Og Aron skal fremstille Syndofferoksen, som er for ham, og gjøre Forligelse for sig og for sit Hus; og han skal slagte Syndofferoksen, som er for ham.

12. Og han skal tage Ildkarret fuldt af Gløder fra Alteret for Herrens Aasyn og sine Næver fulde af stødt Røgelse af vellugtende Sager, og han skal bære det indenfor Forhængeet.

2 Mos. 30, 34, 35.

13. Og han skal lægge Røgelsen paa Ilden for Herrens Aasyn, saa Skyen af Røgelsen skjuler Naadestolen, som er over Vidnesbyrdet, forat han ikke skal dø.

Aab. 5, 8.

14. Og han skal tage af Oksens Blod og stænke med sin Finger paa Naadestolen fortill; og han skal syv Gange stænke foran Naadestolen af Blodet med sin Finger.

Hebr. 9, 13; 10, 4.

15. Og han skal slagte Syndofferbukken, som er for Folket, og bære dens Blod indenfor Forhængeet; og han skal gjøre med dens Blod, ligesom han gjorde med Oksens Blod, og stænke det paa Naadestolen og foran Naadestolen.

16. Og han skal gjøre Forligelse for Helligdommen og rense den for Israels Børns Besmittelser og for deres Overtrædelser i alle deres Synder; og ligesaa skal han gjøre med Sammenkomstens Telt, som staar hos dem midt iblandt deres Besmittelser.

17. Og intet Menneske skal være i Sammenkomstens Telt, naar han gaar ind for at gjøre Forligelse i Helligdommen, og indtil han gaar ud; og han skal gjøre Forligelse for sig og for sit Hus og for hele Israels Menighed.

Hebr. 9, 7.

18. Og han skal gaa ud til Alteret, som er for Herrens Aasyn, og gjøre Forligelse for det; og han skal tage af Oksens Blod og af Bukkens Blod og stryge paa Alterets Horn rundt omkring.

19. Og han skal stænke paa det af Blodet med sin Finger syv Gange, og han skal rense det og hellige det for Israels Børns Besmittelser.

20. Og naar han er færdig med at gjøre Forligelse for Helligdommen og for Sammenkomstens Telt og for Alteret, da skal han føre den levende Buk frem.

21. Og Aron skal lægge begge sine Hænder paa den levende Buks Hoved og bekjende over den alle Israels Børns Misgjerninger og alle deres Overtrædelser i alle deres Synder; og han skal lægge dem paa Bukkens Hoved og sende den ved en Mand, som staar færdig, ud i Ørkenen.

22. Og Bukken skal bære alle deres Misgjerninger paa sig hen til et øde Land; og han skal slippe Bukken ud i Ørkenen.

23. Saa skal Aron gaa ind i Sammenkomstens Telt og afføre sig de linnede Klæder, som han iførte sig, da han gik ind i Helligdommen, og han skal lade dem blive der.

24. Og han skal bade sit Legeme i Vand paa et helligt Sted og iføre sig sine andre Klæder, og han skal gaa ud og ofre sit Brændoffer og Folkets Brændoffer og gjøre Forligelse for sig og for Folket.

25. Og han skal brænde Syndofferrets Fedt paa Alteret.

26. Og den, som slipper den Buk, som er for Asasel, skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand; og derefter maa han gaa ind i Leiren.

27. Og Syndofferoksen og Syndofferbukken, hvis Blod er blevet baaret ind for at gjøre Forligelse i Helligdommen, skal man føre udenfor Leiren, og man skal opbrænde deres Skind og deres Kjød og deres Skarv med Ild.

4, 11 fg. 6, 23; 8, 17. Ez. 43, 21.

Hebr. 13, 11 fg.

28. Og den, som opbrænder det, skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand; og derefter maa han gaa ind i Leiren.

29. Og det skal være eder til en evig Lov: I den syvende Maaned, paa den tiende Dag i Maaned, skulle I ydmyge eders Sjæle* og intet Arbejde foretage eder, hverken den Indfødte eller den Fremmede, der opholder sig midt iblandt eder.

23, 27. 4 Mos. 29, 7.

*ved Faste og andet Afhold; Ps. 35, 13.

Es. 58, 3, 5.

30. Thi paa denne Dag skal man gjøre Forligelse for eder til at reuse eder; for alle eders Synder skulle I vorde rene for Herren.

31. Det skal være Eder en høihellig Sabbat, og I skulle ydmyge eders Sjæle, — en evig Lov. 23, 22.

32. Og Presten, som man salver, og hvis Haand man fylder til at forrette Prestetjeneste i sin Faders Sted, skal gjøre Forligelsen; og han skal iføre sig de linnede Klæder, de hellige Klæder.

33. Og han skal gjøre Forligelse for det Allerhelligste og gjøre Forligelse for Sammenkomstens Telt og for Alteret og gjøre Forligelse for Presterne og for hele det forsamlede Folk.

34. Og dette skal være eder til en evig Lov, at der gjøres Forligelse for Israels Børn til Renselse for alle deres Synder een Gang om Aaret. Og han gjorde, som Herren havde befaleet Moses.

17. KAPITEL.

Herren byder, at Israels Børn under Vandringen i Ørkenen skulle slagte alle sine Dyr ved Tabernaklet og bringe Takoffer deraf til Herren, 1-7, ligeledes, at alle Brændoffere og Slagtoffere skulle bringes til Tabernaklet og ofres der, 8-9; han forbyder at æde Blod og selvdøde eller sønderrevne Dyrs Kjød, 10-16.

OG Herren talte til Moses og sagde:

2. Tal til Aron og til hans Søner og til alle Israels Børn og sig til dem: Dette er, hvad Herren har befaleet og sagt:

3. Hver Mand af Israels Hus, der slagter en Okse eller et Faar eller en Gjed i Leiren, eller som slagter dem udenfor Leiren

4. og ikke fører dem frem til Indgangen til Sammenkomstens Telt for at bringe Herren et Offer foran Herrens Tabernakel, den Mand skal Blodskyld tilregnes, han har udøst Blod, og den Mand skal udryddes af sit Folks Midte,

5. forat Israels Børn skulle føre sine Slagtedyrdyr frem, som de pleie at slagte paa fri Mark, føre dem frem til Herren til Indgangen til Sammenkomstens Telt, til Presten; og de skulle bringe Takoffer af dem til Herren.

6. Og Presten skal stænke Blodet paa Herrens Alter ved Indgangen til Sammenkomstens Telt, og han skal brænde Fedtet til en velbehagelig Lugt for Herren.

7. Og de skulle ikke mere ofre sine Slagtoffere til de onde Aander, som

de bole med. Dette skal være dem en evig Lov gjennem deres Slægter.

2 Mos. 34, 15. 3 Mos. 20, 5. 6.

8. Og du skal sige til dem: Hver Mand af Israels Hus eller af de Fremmede, der opholder sig midt iblandt dem, som ofrer Brændoffer eller Slagtoffer

9. og ikke fører det frem til Indgangen til Sammenkomstens Telt for at ofre Herren det, den Mand skal udryddes af sit Folk.

5 Mos. 12, 5 fg. 13 fg.

10. Og naar nogen af Israels Hus eller af de Fremmede, der opholder sig midt iblandt dem, æder noget Blod, da vil jeg sætte mit Aasyn imod den, som æder Blodet, og jeg vil udrydde ham af alt hans Folks Midte:

3, 17.

11. thi Kjødets Sjæl er i Blodet, og jeg har givet eder det paa Alteret til at gjøre Forligelse for eders Sjæle; thi Blodet er det, som gjør Forligelse derved, at det er Sjælen.

1 Mos. 9, 4. 5 Mos. 12, 23. Hebr. 9, 22.

12. Derfor har jeg sagt til Israels Børn: Ingen af eder skal æde Blod, og den Fremmede, som opholder sig midt iblandt eder, skal ikke æde Blod.

13. Og naar Nogen af Israels Børn eller af de Fremmede, der opholder sig midt iblandt dem, fælder paa Jagt et vildt Dyr eller en Fugl, som maa ædes, da skal han udgyde Blodet deraf og skjulle det med Jord;

14. thi Blodet er alt Kjøds Sjæl derved, at Sjælen er deri; derfor sagde jeg til Israels Børn: I skulle ikke æde Blod af nogetsomhelst Kjød, thi Blodet er alt Kjøds Sjæl; Enhver, som æder det, skal udryddes.

1 Mos. 9, 4. 3 Mos. 3, 17; 7, 27.

15. Og Enhver, som æder noget selvdødt eller sønderrevet Dyr, hvad enten han er indfødt eller fremmed, han skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen; saa er han ren. 11, 40.

16. Dersom han ikke tvætter sine Klæder og ikke bader sit Legeme, da skal han bære sin Misgjerning.

18. KAPITEL.

Gud byder Israel ikke at vandre efter Hedningernes Vis, men efter hans Bud, 1-5, forbyder dem at have legemlig Omgang med sine nærmeste Paarørende, 6-17, at tage to Søstre tilægge, at have Omgang med en uren Kvinde eller med sin Næstes Hustru, at ofre til Molok, at bedrive uaturlig Utugt, 18-23, formaner til at flygte saadan Fæderstyggelighed, 24-30.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Jeg er Herren, eders Gud.

3. I skulle ikke gjøre efter, hvad der gjøres i Ægyptens Land, hvor I boede, og I skulle ikke gjøre efter, hvad der gjøres i Kana'ans Land, hvor jeg vil føre eder hen, og I skulle ikke vandre efter deres Skikke.

4. I skulle gjøre efter mine Bud, og I skulle holde mine Love, saa I vandre i dem; jeg er Herren, eders Gud.

5. Og I skulle holde mine Love og mine Bud, efter hvilke Mennesket skal gjøre og leve ved dem; jeg er Herren. Neh. 9, 20, Ez. 20, 11, Rom. 10, 5.

6. Ingensomhelst skal nærme sig nogen af sine Nærbeslægtede for at blotte dennes Blusel, jeg er Herren.

7. Din Faders Blusel, nemlig din Moders Blusel, skal du ikke blotte; hun er din Moder, du skal ikke blotte hendes Blusel. 1 Mos. 19, 33, Ez. 22, 10.

8. Din Faders Hustrus Blusel skal du ikke blotte; det er din Faders Blusel. 20, 11, 1 Mos. 35, 22, 5 Mos. 22, 30; 27, 20, 2 Sam. 16, 22, 1 Kor. 5, 1.

9. Din Søsters Blusel, hvadenten hun er din Faders Datter eller din Moders Datter, hvadenten hun er født hjemme eller født ude, hendes Blusel skal du ikke blotte.

20, 17, 2 Sam. 13, 14, Ez. 22, 11.

10. Din Sønnedatters eller din Datterdatters Blusel, deres Blusel skal du ikke blotte; thi det er din egen Blusel.

11. Din Faders Hustrus Datters Blusel, som er avlet af din Fader, hun er din Søster, du skal ikke blotte hendes Blusel.

12. Din Faders Søsters Blusel skal du ikke blotte; hun er din Faders Nærbeslægtede.

13. Din Moders Søsters Blusel skal du ikke blotte; thi hun er din Moders Nærbeslægtede.

14. Din Farbroders Blusel skal du ikke blotte, til hans Hustru skal du ikke nærme dig; hun er din Farbroders Hustru. 20, 20.

15. Din Sønnekones Blusel skal du ikke blotte; hun er din Søns Hustru, du skal ikke blotte hendes Blusel.

1 Mos. 38, 18, Ez. 22, 11.

16. Din Broders Hustrus Blusel skal du ikke blotte; det er din Broders Blusel. 20, 21, Mark. 6, 18.

17. En Kvindes og hendes Datters Blusel skal du ikke blotte; hendes

Sønnedatter eller hendes Datterdatter skal du ikke tage, saa du blotter hendes Blusel; de ere Nærbeslægtede, det er en Skjændighed. 20, 14.

18. Og en Kvinde skal du ikke tage til Hustru sammen med hendes Søster, saa du vækker dennes Skinsyge ved at blotte hins Blusel tillige med hendes, medens hun lever.

19. Og til en Kvinde, som er uren i sin maanedlige Svaghed, skal du ikke nærme dig, saa du blotter hendes Blusel. 20, 18.

20. Og med din Næstes Hustru skal du ikke have Samele, saa du bliver uren ved hende. 20, 10, 2 Sam. 11, 4; 12, 9.

21. Og af din Afkom skal du ikke give Nogen hen til at iade gaa gjennem Ilden for Molok*, og du skal ikke vanhellige din Guds Navn; jeg er Herren.

*Ammoniternes Afgud, til hvis Ære Børn opbrændtes; 20, 2, 5 Mos. 18, 10, 2 Kong. 23, 10, Jer. 7, 31; 32, 35.

22. Og hos en Mandsperson skal du ikke ligge, ligesom man ligger hos en Kvinde; det er en Vederstyggelighed. 20, 13, Rom. 1, 27, 1 Kor. 6, 9.

23. Og du skal ikke have legemlig Omgang med noget Kvæg, saa du bliver besmittet ved det; og en Kvinde skal ikke have at skaffe med noget Kvæg til Samele med det; det er en Afskyelighed.

20, 15 fg. 2 Mos. 22, 19, 5 Mos. 27, 21.

24. Besmitter eder ikke med Noget af dette! Thi med alt Saadant have de Hedninger besmittet sig, som jeg uddriver fra eders Aasyn,

25. og Landet blev besmittet, og jeg hjem søger dets Misgjerning paa det, og Landet udspyr sine Indbyggere.

26. Og I skulle holde mine Love og mine Bud og ikke gjøre nogen af alle disse Vederstyggeligheder, hverken den Indfødte eller den Fremmede, som opholder sig midt iblandt eder

27. (thi alle disse Vederstyggeligheder have Landets Indbyggere, som ere før eder, øvet, og Landet er blevet besmittet),

28. forat Landet ikke skal udspyre eder, naar I besmitte det, ligesom det udspyr det Folk, som er før eder.

29. Thi hver den, som gjør nogen af alle disse Vederstyggeligheder, de, som gjøre Saadant, skulle udryddes af sit Folks Midte.

30. Saa skulle I da tage Vare paa,

hvad jeg vil have væretaget, saa I ikke gøre efter nogen af de vederstyggelige Skikke, som ere holdte før eder, og ikke besmitte eder ved dem; jeg er Herren, eders Gud.

19, 37; 20, 8, 22.

19. KAPITEL.

Herren byder Israels Børn at være hellige, ære sine Forældre, holde Sabbaterne. *By Afguderit, 1-4, at omgaaes ret med Takofferne, 5-8, at komme den Fattige i Hu ved Indhøstningen, 9, 10, ikke at stjæle eller paa nogen Maade handle svigagtig, uretfærdig eller ukjærlig, men at elske sin Næste som sig selv, 11-18, ikke at sammenblande Ting af ulige Art, 19, ikke at have Omgang med en anden Mandes Trælkvinde, 20-22, ikke at æde af Trærnes Frugt før end i det femte Aar, 23-25, ikke at æde Blod, at fy Spaadom, Trolddom og andre hedenske Skikke, 26-31, at ære de Gamle, 32, at elske den Fremmede og gjøre Ret i Handel og Vandel, 33-37.*

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til hele Israels Børns Menighed og sig til dem: I skulle være hellige; thi jeg, Herren, eders Gud, er hellig. 11, 44, 45.

3. I skulle frygte hver sin Moder og sin Fader, og I skulle holde mine Sabbater; jeg er Herren, eders Gud. 2 Mos. 20, 12. 2 Mos. 20, 8 fg. 31, 13.

4. I skulle ikke vende eder til Afguderne og ikke gjøre eder støbte Guder; jeg er Herren, eders Gud. 2 Mos. 20, 3-5, 23.

5. Og naar I ville ofre Takoffer til Herren, da skulle I ofre det, saa I vorde velbehagelige. 7, 11 fg.

6. Paa den Dag, I ofre det, skal det ædes, og paa den næste Dag; men hvad der levnes til den tredje Dag, skal opbrædes med Ild.

7. Dersom det ædes paa den tredje Dag, da er det en Vederstyggelighed; det bliver ikke velbehageligt.

8. Og den, som æder det, skal bære sin Misgjerning, thi hvad der er Herren helliget, har han vanhelliget; og den Samme skal udryddes af sit Folk.

9. Og naar I høste eders Lands Høst, da skal du ikke afhøste lige til det Yderste paa din Ager, og du skal ikke holde Eftersankning af din Høst, 23, 22. 5 Mos. 24, 19 fg. Rut 2, 2 fg.

10. og du skal ikke holde Efterhøst i din Vingaard og ikke opsanke de Bær, som ere faldne ned i din Vingaard; du skal lade dem blive til den Fattige og til den Fremmede; jeg er Herren, eders Gud.

Nor. 5

11. I skulle ikke stjæle, og I skulle ikke lyve, og Ingen af eder skal handle falskelig mod sin Næste.

2 Mos. 20, 15, 16. Ef. 4, 25, 28. Kol. 3, 9. 1 Thess. 4, 6.

12. Og I skulle ikke sværge falskelig ved mit Navn, saa du vanhelliger din Guds Navn; jeg er Herren.

2 Mos. 20, 7.

13. Du skal ikke med Vold fratage din Næste Noget og ikke røve; du skal ikke lade en Daglønners Arbejdsløn blive Natten over hos dig indtil om Morgenens.

5 Mos. 24, 14 fg. Jer. 22, 13. Jak. 5, 4.

14. Du skal ikke bande en Døv og ikke lægge Stød for en Blind, men du skal frygte din Gud; jeg er Herren. 5 Mos. 27, 18.

15. I skulle ikke gjøre Uret i Dommen; du skal ikke anse den Ringes Person og ikke gjøre Ære af den Mægtiges Person; du skal dømmes din Næste med Retfærdighed.

2 Mos. 23, 3. 5 Mos. 1, 17; 16, 19. Ordspr. 24, 23 fg.

16. Du skal ikke gaa om som en Bagvasker iblandt dit Folk, du skal ikke staa din Næste efter Livet; jeg er Herren. Ps. 15, 3; 50, 20.

Jer. 9, 8. Ez. 22, 9.

17. Du skal ikke hade din Broder i dit Hjerte, men du skal irettesætte din Næste, forat du ikke skal bære Synd for hans Skyld.

1 Joh. 2, 11; 3, 15. Matth. 18, 15. Luk. 17, 3.

18. Du skal ikke hevne dig og ikke beholde Vrede mod dit Folks Børn, men du skal elske din Næste som dig selv; jeg er Herren.

Matth. 5, 43 fg. 22, 39.

Rom. 12, 19; 13, 9. Gal. 5, 14.

19. I skulle holde mine Love: Blandt dit Kvæg skal du ikke lade to Slags parre sig; paa din Mark skal du ikke saa to Slags Sæd, og Klæder, som ere vævede af to Slags, skulle ei komme paa dig. 5 Mos. 22, 9, 11.

20. Og naar en Mand ligger hos en Kvinde og har Omgang med hende, og hun er en Trælkvinde, som er fæstet til en Mand, men hun ikke er løskjøbt eller har faaet sin Frihed, da skal Tugtelse finde Sted, men de skulle ikke dødes, fordi hun ikke var frigiven.

21. Men han skal føre sit Skyldoffer frem for Herren til Indgangen til Sammenkomstens Telt, en Væder til Skyldoffer.

22. Og Presten skal gjøre Forli-

gelse for ham med Skyldofferets Væder for Herrens Aasyn, for hans Synd, hvormed han har forsynet sig; saa faar han Forladelse for sin Synd, hvormed han har forsynet sig.

23. Og naar I komme ind i Landet og plante alle Slags Frugttræer, da skulle I anse deres Frugt som en Forhud; i tre Aar skulle de ansees af eder som uomskaarne, man skal ikke æde deraf.

24. og i det fjerde Aar skal al deres Frugt være heiligt til Glædesfest for Herren,

25. og i det femte Aar maa I æde deres Frugt, — forat det, de bære, kan forøges for eder; jeg er Herren, eders Gud.

26. I skulle ikke æde Noget med Blødet. I skulle ikke øve Tegnsudlæggelse eller Spaadom af Skyerne.

3. 17. 5 Mos. 18, 10 fg. 2 Kong. 21, 6 fg.

27. I skulle ikke rundskjære Kanten af eders Hovedhaar; ei heller skal du ædelsøge Kanten af dit Skjæg.

28. I skulle ikke gjøre Indsnit i eders Kjød for en Døds Skyld og ikke sætte indbrændte Skriftegn paa eder; jeg er Herren.

5 Mos. 14, 1.

29. Du skal ikke vanhellige din Datter ved at lade hende bedrive Hor, forat ikke Landet skal bedrive Hor, og Landet blive fuldt af Skjændighed.

30. Mine Sabbater skulle I holde, og for min Helligdom skulle I frygte; jeg er Herren.

V. 3.

31. I skulle ikke vende eder til Dødningemanere og ikke søge hen til Sandsigere, saa I besmitte eder ved dem; jeg er Herren, eders Gud.

20, 6. 27. 1 Sam. 28, 7 fg. Es. 8, 19.

32. For det graa Haar skal du reise dig, og du skal hædre den Gamle, og du skal frygte din Gud; jeg er Herren.

1 Tim. 5, 1 fg.

33. Og naar en Fremmed opholder sig hos eder i eders Land, da skulle I ikke undertrykke ham;

2 Mos. 22, 21; 23, 9.

34. som en Indfødt blandt eder skal den Fremmede, der opholder sig hos eder, være eder, og du skal elske ham som dig selv, thi I have selv været fremmede i Ægyptens Land; jeg er Herren, eders Gud.

35. I skulle ikke gjøre Uret i Dom, i Længdemaal, i Vegt eller i Hulmaal.

36. Rette Vegtskaaler, rette Vegtstene, ret Efa og ret Hin skulle I

have; jeg er Herren, eders Gud, som førte eder ud af Ægyptens Land.

5 Mos. 26, 13 fg. Ordsp. 11, 1; 16, 11; 20, 10.

Mika 6, 10, 11.

37. Og I skulle tage Vare paa alle mine Love og alle mine Bud og holde dem; jeg er Herren.

18, 30.

20. KAPITEL.

Herren kundgør de Straffe, som skulle ramme dem, der bedrive Afguderi med Molok eller vende sig til Dødningemanere og Sandsigere. 1-7, bande Forældre eller bedrive noget Slags Utugt, 8-21; han formaner til Lydighed og til at fly Hedningernes Skikke, til at gjøre Forskjel mellem rene og urene Dyr, og byder at stene Dødningemanere og Sandsigere, 22-27.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Og du skal sige til Israels Børn: Hver Mand af Israels Børn eller af de Fremmede, som opholde sig i Israel, der hengiver Nogen af sin Afkom til Molok, skal dødes; Landets Folk skal stene ham.

18, 21.

3. Jeg vil sætte mit Aasyn imod den Mand, og jeg vil udrydde ham af hans Folks Midte, fordi han hengav af sin Afkom til Molok til at besmitte min Helligdom og til at vanhellige mit hellige Navn.

4. Og lukker Landets Folk sine Øine for denne Mand, naar han hengiver af sin Afkom til Molok, saa de ikke straffe ham med Døden,

5. da vil jeg sætte mit Aasyn imod denne Mand og imod hans Slægt, og ham og alle dem, som følge ham i at bole med Molok, vil jeg udrydde af deres Folks Midte.

6. Og naar Nogen vender sig til Dødningemanerne og til Sandsigerne, saa han boiler efter dem, da vil jeg sætte mit Aasyn mod den Mand, og jeg vil udrydde ham af hans Folk.

19, 31, 5 Mos. 18, 10 fg.

7. I skulle hellige eder og være hellige; thi jeg er Herren, eders Gud.

11, 44, 45; 19, 2.

8. Og I skulle tage Vare paa mine Love og holde dem; jeg er Herren, som helliger eder.

19, 37.

9. Thi hver den, der bander sin Fader eller sin Moder, skal dødes; sin Fader og sin Moder har han bandet, hans Blod være over ham!

2 Mos. 21, 17. 5 Mos. 27, 16.

Ordsp. 20, 20; 30, 17.

10. Og naar en Mand bedriver Hor med en anden Mands Hustru, naar han bedriver Hor med sin Næstes

Hustru, da skal baade Horkarlen og Horkvinden dødes. 13, 20. 2 Mos. 20, 14.

5 Mos. 22, 22. Matth. 5, 27. Joh. 8, 5.

11. Og naar en Mand ligger hos sin Faders Hustru, har han blottet sin Faders Blusel; de skulle begge dødes, deres Blod være over dem! 18, 8.

12. Og naar en Mand ligger hos sin Sønnekone, skulle de begge dødes; de have øvet en Vederstyggelighed, deres Blod være over dem! 18, 15.

13. Og naar en Mand ligger hos en Mandsperson, ligesom man ligger hos en Kvinde, da have de begge øvet en Vederstyggelighed; de skulle dødes, deres Blod være over dem! 18, 22.

14. Og naar en Mand tager en Kvinde tilligemed hendes Moder, da er det en Skjændighed; man skal brænde baade ham og dem med Ild, og der skal ingen Skjændighed være i eders Midte. 18, 17.

15. Og en Mand, som har legemlig Omgang med Kvæg, skal dødes, og Kvæget skulle i dræbe. 18, 23.

16. Og naar en Kvinde kommer nær noget Kvæg til legemlig Omgang med det, da skal du ihjelslaa baade Kvinden og Kvæget; de skulle dødes, deres Blod være over dem!

17. Og naar en Mand tager sin Søster, sin Faders Datter eller sin Moders Datter, og ser hendes Blusel, og hun ser hans Blusel, da er det en Skjændsel, og de skulle udryddes for sit Folks Børns Øine; han har blottet sin Søsters Blusel, han skal bære sin Misgjerning. 18, 9. 5 Mos. 27, 22.

18. Og naar en Mand ligger hos en Kvinde, der har sin maanedlige Urenhed, og blotter hendes Blusel, da har han blottet hendes Kilde, og hun har blottet sit Blods Kilde, og de skulle begge udryddes af sit Folk. 18, 19.

19. Og din Moders Søsters eller din Faders Søsters Blusel skal du ikke blotte; thi en Saadan blotter sin Nærbeslægtede, de skulle bære sin Misgjerning. 18, 13, 13.

20. Og naar en Mand ligger hos sin Farbroders Hustru, har han blottet sin Farbroders Blusel; de skulle bære sin Synd, de skulle dø barnløse. 18, 14.

21. Og naar en Mand tager sin Broders Hustru, er det en Afskyelighed; han har blottet sin Broders Blusel, de skulle være barnløse. 18, 16.

22. I skulle tage Vare paa alle mine Love og alle mine Bud og holde dem,

forat ikke det Land skal udspy eders som jeg vil føre eder ind i til at bo deri. 19, 37; 18, 28.

23. og I skulle ikke vandre efter det Folks Skikke, som jeg uddriver fra eders Ansigt; thi alt dette have de gjort, og jeg væmmedes ved dem,

24. og jeg sagde til eder: I skulle tage deres Land i Ele, og jeg vil give eder det til Elendom, et Land, som flyder med Melk og Honning; jeg er Herren, eders Gud, som har udskilt eder fra Folkene. 2 Mos. 3, 8. 1 Kong. 3, 53.

25. Og I skulle skille mellem de rene Dyr og de urene og mellem de urene Fugle og de rene; og I skulle ikke gjøre eders Sjæle vederstyggelige ved de firføddede Dyr eller ved de Fugle eller ved det Kryb paa Jorden, som jeg har udskilt for eder, forat I skulle agte dem for urene. 11, 8 fg.

26. Og I skulle være mig hellige; thi jeg, Herren, er hellig, og jeg har udskilt eder fra Folkene, forat I skulle høre mig til. 11, 44 fg. 2 Mos 19, 5.

27. Og naar der i en Mand eller Kvinde er en Dødningsmaner-Aand eller Sandsiger-Aand, da skulle de dødes; man skal stene dem, deres Blod være over dem! V. 6.

21. KAPITEL.

Herren giver Love om Presternes Forhold ved Døde, om deres Ægteskab og om deres Døtre, naar de bedrive Hor, 1-15. Ingen, som har nogen Brøst paa sit Legeme, maa forrette Oftring eller anden Tjeneste i Helligdommen, men dog nyde sin Del af Offerne, 16-24.

Og Herren sagde til Moses: Tal til Presterne, Arons Søner, og sig til dem: En Prest skal ikke gjøre sig uren blandt sit Folk ved et Leg,

Ex. 44, 25.

2. undtagen ved sin nærmeste Slægt, ved sin Moder og ved sin Fader og ved sin Søn og ved sin Datter og ved sin Broder

3. og ved sin ugifte Søster, som er hans Nærbeslægtede og ikke har været nogen Mands Hustru; ved hende maa han gjøre sig uren.

4. Han skal ikke gjøre sig uren som Ægtemand i sit Folk, saa han vanhelliger sig.

5. De skulle ikke gjøre noget Sted paa sit Hoved skaldet og ikke afskjære Kanten af sit Skjæg og ikke gjøre Indsnit i sit Kjød.

19, 27 fg. Ex. 44, 20.

6. De skulle være sin Gud hellige, og de skulle ikke vanhelliges sin Guds Navn; thi de frembære Herrens Ild-offere, sin Guds Mad, derfor skulle de være hellige.

7. En Horkvinde eller En, som er krænket, skulle de ikke tage, og en Kvinde, som er forskudt af sin Mand, skulle de ikke tage; thi Presten er hellig for sin Gud. Ez. 44, 22.

8. Og du skal holde ham hellig, thi han frembærer din Guds Mad; han skal være dig hellig, thi jeg, Herren, som helliger eder, er hellig. 19, 2.

9. Og naar en Prests Datter vanhelliger sig ved at bedrive Hor, saa vanhelliger hun sin Fader; huu skal brændes med Ild.

10. Og den, som er Yppersteprest iblandt sine Brødre, paa hvis Hoved Salveoljen er udstødt, og hvis Haand man har fyldt til at iføre sig Klæderne, han skal ikke rage sit Hoved og ikke sønderrive sine Klæder.

2 Mos. 28, 41. 3 Mos. 8, 12; 10, 6.

11. Og han skal ikke komme til noget som helst Lig; hverken ved sin Fader eller ved sin Moder skal han gåre sig uren.

12. Og af Helligdommen skal han ikke gaa ud og ikke vanhellige sin Guds Helligdom; thi Indvielsen ved hans Guds Salveolje er paa ham; jeg er Herren. 10, 7.

13. Og han skal tage en Jomfru til Hustru;

14. en Enke eller en Forskudt eller en Krænket eller en Horkvinde, dem skal han ikke tage, men en Jomfru af sit Folk skal han tage til Hustru. V. 7.

15. Han skal ikke vanhellige sin Afkom iblandt sit Folk; thi jeg er Herren, som helliger ham.

16. Og Herren talte til Moses og sagde:

17. Tal til Aron og sig: En Mand af din Afkom i dens Slægter, paa hvem der er et Lyde, skal ikke træde frem for at frembære sin Guds Mad; 1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 6, 7.

18. thi ingen Mand, paa hvem der er et Lyde, skal træde frem, ikke en Mand, som er blind eller halt eller lemlæstet i Ansigtet eller har et Lem for stort.

19. eller en Mand, som har Bræk paa Fod eller Bræk paa Haand,

20. eller som er pukkellrygget eller Dverg eller har en hvid Plet paa sit Øie eller har Skab eller Udset, eller hvis Stene ere kruste.

21. Ingen Mand af Arons, Prestens, Afkom, paa hvem der er et Lyde, skal træde frem for at frembære Herrens Ildoffere; der er Lyde paa ham, han skal ikke træde frem for at frembære sin Guds Mad.

22. Dog maa han sæde sin Guds Mad, baade af de høihellige Ting og af de hellige Ting.

23. Kun skal han ikke komme til Forhænget og ikke træde frem til Alteret, fordi der er Lyde paa ham; og han skal ikke vanhellige mine Helligdomme, thi jeg er Herren, som helliger dem.

24. Og Moses talte det til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn.

22. KAPITEL.

Herren forbyder Presterne at æde af Offerne, saalænge de ere urene, 1-9, lærer, hvem der ellers maa æde deraf, og hvem ikke, 10-16, forbyder at ofre det, som har noget Lyde, 17-25, giver endvidere nogle andre Bestemmelser om Offerne, 26-30, og indskærper at holde hans Bud, 31-33.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Aron og til hans Sønner og sig, at de skulle holde sig fra Israels Børns hellige Gaver, som de hellige mig, og ikke vanhellige mit hellige Navn; jeg er Herren.

3. Sig til dem: Hver den gennem eders Slægter af al eders Afkom, der kommer nær de hellige Gaver, som Israels Børn hellige Herren, medens hans Urenhed er paa ham, den Samme skal udryddes fra mit Aasyn; jeg er Herren.

4. Hver den af Arons Afkom, der er spedalsk eller har Flod, skal ikke sæde af de hellige Gaver, indtil han vorder ren, ikke heller den, som rører ved Nogen, der er bleven uren ved Lig, eller den, fra hvem der gaar Sæd,

5. eller den, som rører ved noget Kryb, som man bliver uren ved, eller ved et Menneske, som man bliver uren ved, hvilkensomhelst hans Urenhed end er.

6. Den, som rører ved noget Saadant, skal være uren indtil Aftenen, og han skal ikke sæde af de hellige Ting, udenat han har badet sit Legeme i Vand.

7. Og naar Solen er gaaet ned, er han ren, og derefter maa han sæde af de hellige Gaver; thi det er hans Mad.

8. Hvad der er selvdødt eller søn-

derrevet, skal han ikke æde, saa han bliver uren derved; jeg er Herren.

Ex. 44, 31.

9. Og de skulle tage Vare paa, hvad jeg vil have varetaget, forat de ikke skulle bære Synd for noget Saadant og dø derved, fordi de vanhellige det; jeg er Herren, som helliger dem.

10. Og ingensomhelst Fremmed* skal æde det Hellige; En, som har sit Tilhold hos Presten, eller en Daglønner skal ikke æde det Hellige.

*d. e. som ikke hører til en Prestefamilie.

11. Men naar en Prest kjøber Nogen for sine Penge, da maa denne æde deraf, ligesaa den, som er født i hans Hus; de maa æde af hans Mad.

12. Naar en Prests Datter bliver en fremmed Mand's Hustru, skal hun ikke æde af de hellige Offergaver.

13. Men naar en Prests Datter bliver Enke eller forskudt, og hun ingen Afkom har, og hun vender tilbage til sin Faders Hus og er, ligesom i sin Ungdom, da maa hun æde af sin Faders Mad; men ingen Fremmed maa æde deraf.

14. Men naar Nogen æder noget Helligt uvitterlig, skal han lægge Femteparten dertil og erstatte Presten det Hellige.

5, 16.

15. Man skal ikke vanhellige Israels Børns hellige Offergaver til Herren;

16. og man skal lade dem bære den Misgjerning og Skyld, de paadrage sig ved at æde de hellige Gaver; thi jeg er Herren, som helliger dem.

17. Og Herren talte til Moses og sagde:

18. Tal til Aron og til hans Søner og til alle Israels Børn og sig til dem: Naar Nogensomhelst af Israels Hus eller af de Fremmede i Israel vil ofre sit Offer, hvadenten det er deres lovede eller deres frivillige Offere, som de ofre Herren til Brændoffer,

19. da skal det for at skaffe eder Velbehag være en Han uden Lyde af det store Kvæg, af Faarene eller af Gjederne.

20. Intet af det, som der er Lyde paa, skulle I ofre; thi I blive ikke velbehagelige derved.

5 Mos. 15, 21; 17, 1. Mal. 1, 8 fg. 13 fg.

21. Og naar Nogen vil ofre Herren et Takoffer for at opfylde et Løfte eller som et frivilligt Offer af det store Kvæg eller af Smaakvæget, da

skal det være uden Lyde for at være til Velbehag; slet intet Lyde skal der være derpaa.

22. Et, som er blindt eller benbrudt eller lemlæstet, eller som har flydende Saar eller Skab eller Udslet, skulle I ikke ofre Herren, og Ildoffer af dem skulle I ikke ofre paa Alteret for Herren.

23. Et Stykke stort Kvæg eller smaat Kvæg, som har et Lem for stort eller for lidet, maa du ofre som frivilligt Offer, men som lovet Offer er det ikke velbehageligt.

24. Et Dyr, som er gildet, ved at trykkes eller knuses eller rives eller skjæres, skulle I ikke bringe Herren; I skulle ikke gjøre Saadant* i eders Land.

*d. e. gilde noget Dyr.

25. Heller ikke af en Fremmeds Haand skulle I modtage og ofre eders Gud Mad af noget Saadant; thi deres Skade er paa dem, der er Lyde paa dem, de blive ikke til Velbehag for eder.

26. Og Herren talte til Moses og sagde:

27. Naar et Stykke stort Kvæg eller et Lam eller et Kid fødes, da skal det være syv Dage hos sin Moder; men fra den ottende Dag og derefter er det velbehageligt til et Ildoffer for Herren.

2 Mos. 22, 30.

28. Og I skulle ikke slagte et Stykke stort Kvæg eller smaat Kvæg tillige-gemed dets Unge paa een Dag.

29. Og naar I ofre Herren et Lovprisningsoffer, skulle I ofre det, saa I vorde velbehagelige.

30. Paa den samme Dag skal det ædes, I skulle ikke levne Noget deraf til om Morgenen; jeg er Herren.

7, 15; 19, 6.

31. Og I skulle tage Vare paa mine Befalinger og holde dem; jeg er Herren.

32. Og I skulle ikke vanhellige mit hellige Navn, forat jeg maa vorde helliget midt blandt Israels Børn; jeg er Herren, som helliger eder,

33. som førte eder ud af Ægyptens Land for at være eders Gud; jeg er Herren.

23. KAPITEL.

Herren giver Love om de fornemste Hettider: om den syvende Dag, 1-3, om Paaskehettiden, 4-14, om Pintsen, 15-22, om Basunernes Hettid, 23-25, om Forrigtelsens Hettid, 26-32, om Løvsalernes Hettid, 33-44.

OG Herren talte til Moses og sagde:

2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Herrens Høitider, som I skulle udraabe som hellige Forsamlinger, mine Høitider ere disse:

3. I seks Dage skal der gjøres Arbejde; men paa den syvende Dag er det høihellig Sabbat, en hellig Forsamling, I skulle ikke gjøre noget Arbejde; det er Sabbat for Herren i alle eders Boliger. ^{2 Mos. 20, 8 fg.}

4. Disse ere Herrens Høitider, hellige Forsamlinger, som I skulle udraabe til deres bestemte Tider:

5. I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaned, imellem de to Aftenstunder, er det Paaske for Herren. ^{2 Mos. 12, 6, 18.}

^{4 Mos. 9, 2 fg. 23, 16 fg. 5 Mos. 16, 1 fg.}

6. Og paa den femtende Dag i den samme Maaned er det de usyrede Brøds Høitid for Herren; i syv Dage skulle I æde usyrede Brød.

^{2 Mos. 12, 15; 13, 6; 23, 15.}

7. Paa den første Dag skulle I holde en hellig Forsamling, I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.

8. Og I skulle ofre Ildoffer for Herren i syv Dage; paa den syvende Dag skal der være en hellig Forsamling, I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.

9. Og Herren talte til Moses og sagde:

10. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i det Land, som jeg vil give eder, og I høste dets Høst, da skulle I bringe det Kornbaand, som er det første af eders Høst, til Presten.

11. Og han skal svinge Kornbaandet for Herrens Aasyn, forat I kunne vende velbehagelige; Dagen efter Sabbaten skal Presten svinge det.

12. Og paa den samme Dag, i svinge Kornbaandet, skulle I ofre et aarsgammelt Lam uden Lyde til Brændoffer for Herren.

13. og Madofferet dertil, to Tienparter af en Efa fint Mel, blandet med Olje, til Ildoffer for Herren, til en velbehagelig Lugt, og Drikofferet dertil, en Fjerdepart af en Hin Vin.

14. Og I skulle ikke æde Brød eller ristet eller friskt Korn indtil den samme Dag, førend I have bragt eders Guds Offer; det skal være en evig Lov gjennem eders Slægter i alle eders Bolliger.

15. Og I skulle tælle fra Dagen efter den Sabbat, fra den Dag, I bringe

Svinge-Kornbaandet, —fulde syv Sabbater skal det være;

^{2 Mos. 23, 16. 5 Mos. 16, 9 fg.}

16. til Dagen efter den syvende Sabbat skulle I tælle femti Dage, saa skulle I bringe en ny Gave frem til Herren:

^{2 Mos. 34, 22.}

17. Fra eders Boliger skulle I bringe, Svingebrød, to Brød; af to Tiendeparter af en Efa fint Mel skulle de være; de skulle bages syrede; de ere en Førstegrøde for Herren.

18. Og I skulle bringe frem tilligemed Brødet syv aarsgamle Lam uden Lyde og en Oksekalf og to Vædere (de skulle være til Brændoffer for Herren) samt Madofferet dertil og Drikofferne dertil; det er et Ildoffer til velbehagelig Lugt for Herren.

19. Og I skulle ofre en Gjædebuk til Syndoffer og to aarsgamle Lam til Takoffer.

20. Og Presten skal svinge dem tilligemed Førstegrødens Brød og to Lam for Herrens Aasyn; de skulle være Herren helligede og tilhøre Presten.

21. Og I skulle lade Udraab ske paa den samme Dag; en hellig Forsamling skulle I holde, I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning; det skal være en evig Lov i alle eders Boliger gjennem eders Slægter.

22. Og naar I høste eders Lands Høst, skal du ikke under din Indhøstning afhøste lige til det Yderste paa din Ager, og du skal ikke holde Eftersankning af din Høst; du skal lade det blive til den Fattige og til den Fremmede; jeg er Herren, eders Gud.

^{19, 9 fg.}

23. Og Herren talte til Moses og sagde:

24. Tal til Israels Børn og sig: I den syvende Maaned, paa den første Dag i Maaned, skulle I holde en Hviledag, en Basunkiang til Ihukommelse, en hellig Forsamling.

^{4 Mos. 29, 1 fg.}

25. I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning, og I skulle ofre Ildoffer til Herren.

26. Og Herren talte til Moses og sagde:

27. Men paa den tiende Dag i denne syvende Maaned er det Forligelsens Dag; I skulle holde en hellig Forsamling, og I skulle ydmyge eders Sjæle, og I skulle ofre Ildoffer for Herren.

^{16, 29 fg. 4 Mos. 29, 7 fg.}

28. Og I skulle ikke gjøre noget

Arbejde paa den samme Dag; thi den er en Forligelses-Dag til at gjøre Forligelse for eder for Herrens, eders Guds, Aasyn.

29. Thi Enhver, som ikke ydmyger sig paa denne Dag, skal udryddes af sit Folk.

30. Og Enhver, som gjør noget-somhelst Arbejde paa denne Dag, ham vil jeg udrydde af hans Folks Mide.

31. I skulle ikke gjøre noget Arbejde; det skal være en evig Lov gennem eders Slægter i alle eders Boliger.

32. En høihellig Sabbat skal den være eder, og I skulle ydmyge eders Sjæle; paa den niende Dag i Maanedens om Aftenen skulle I fra Aften til Aften holde eders Sabbatshvile.

33. Og Herren talte til Moses og sagde:

34. Tal til Israels Børn og sig: Paa den femtende Dag i denne syvende Maaned er det Løvsalernes Fest i syv Dage for Herren.

V. 40, 43. 2 Mos. 23, 16. 4 Mos. 29, 12 fg.
5 Mos. 16, 13 fg. Neh. 8, 14 fg.

35. Paa den første Dag skal der være en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbejdsgjærning.

36. I syv Dage skulle I ofre Herren Ildoffer; paa den ottende Dag skulle I holde en hellig Forsamling, og I skulle ofre Herren Ildoffer; det er en Festforsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbejdsgjærning.

3 Krøn. 7, 8 fg. Joh. 7, 37.

37. Dette er Herrens Høitider, som I skulle udraabe som hellige Forsamlinger, til at ofre Herren Ildoffer. Brændoffer og Madoffer, Slagtoffer og Drikoffere, hver Dag, hvad der hører til Dagen.

38. Foruden Herrens Sabbater og foruden eders Gaver og foruden alle eders lovede Offere og foruden alle eders frivillige Offere, som I skulle give Herren.

39. Men paa den femtende Dag i den syvende Maaned, naar I indsamle Landets Grøde, skulle I holde Herrens Fest i syv Dage; paa den første Dag skal der være Hviledag, og paa den ottende Dag skal der være Hviledag. V. 33 fg.

40. Og I skulle paa den første Dag tage eder Frugt af hellige Træer, Palmegrene og Grene af løvrige Træer og Vidjer ved Bækken; og I

skulle være glade for Herrens, eders Guds, Aasyn i syv Dage. Neh. 8, 14 fg.

41. Og I skulle holde den som en Fest for Herren syv Dage om Aaret; det skal være en evig Lov gennem eders Slægter; i den syvende Maaned skulle I holde den.

42. I skulle bo i Løvsaler i syv Dage, hver Indfødt i Israel skal bo i Løvsaler,

43. forat eders Efterkommere skulle vide, at jeg lod Israels Børn bo i Løvsaler, da jeg førte dem ud af Ægyptens Land; jeg er Herren, eders Gud.

44. Og Moses kundgjorde Herrens Høitider for Israels Børn.

24. KAPITEL.

Herren giver Løvs om Olje til Lamperne, 1-4, om Skuebødens 5-9. En israelitisk Kvindes Søn bespottede Herrens Navn, 10-12; Herren byder at stene ham og alle dem, som bespottede Herrens Navn, 13-16, lærer, hvilken Straf der skal ramme dem, som tilføjede eller lemlestede Nogen, 17-22. Den, som har spottet Herren, stenes, 23.

Og Herren talte til Moses og sagde: 2. Byd Israels Børn, at de skulle skaffe dig ren Olje af stødte Oliven til Lysningen, forat Lamperne kunne sættes op til enhver Tid.

2 Mos. 27, 30 fg.

3. Udenfor Vidnesbyrdets Forhæng i Sammenkomstens Telt skal Aron altid holde dem i Orden fra Aften til Morgen for Herrens Aasyn; det skal være en evig Lov gennem eders Slægter.

4. Paa Lysstagen af purt Guld skal han altid holde Lamperne i Orden for Herrens Aasyn.

5. Og du skal tage fint Mel og bage deraf tolv Kager; hver Kage skal være to Tiendeparter af en Efa.

2 Mos. 26, 30.

6. Og du skal lægge dem i to Rader, seks i hver Rad, paa Bordet af purt Guld for Herrens Aasyn.

7. Og du skal lægge den Virak paa hver Rad, og den skal være for Brødet til et Ihukommelsesoffer, et Ildoffer for Herren.

8. Paa hver Sabbatsdag skal man altid lægge det i Orden for Herrens Aasyn; det skal ydes af Israels Børn, en evig Fakt.

9. Og det skal høre Aron og hans Sønner til, og de skulle æde det paa et helligt Sted; thi det er hans høihellige Del af Herrens Ildoffer, en evig Rettighed.

10. Og der gik en israelitisk Kvindes Søn (han var Søn af en ægyptisk Mand) ud midt iblandt Israels Børn; og den israelitiske Kvindes Søn og en israelitisk Mand kom i Trætte sammen i Leiren.

11. Og den israelitiske Kvindes Søn bespottede Navnet* og bandede, og de førte ham til Moses. Men hans Moders Navn var Selomit, Dibris Datter, af Dans Stamme. *V. 16.

12. Og de satte ham i Forvaring for at faa Afgjørelse ved et Ord af Herren. 4 Mos. 15, 34.

13. Og Herren talte til Moses og sagde:

14. Før den, som har bandet, udenfor Leiren, og alle de, som hørte det, skulle lægge sine Hænder paa hans Hoved, og den hele Menighed skal stene ham.

15. Og du skal tale til Israels Børn og sige: Naar Nogensomhelst bander sin Gud, skal han bære sin Synd.

16. Og den, som bespotter Herrens Navn, skal dødes, hele Menigheden skal stene ham; saavel den Fremmede som den Indfødte skal stenes, naar han bespottet Navnet. 2 Mos. 20, 7.

17. Og naar En slaar et Menneske ihjel, skal han dødes.

2 Mos. 20, 13; 21, 12. 4 Mos. 35, 16 fg.

18. Men den, som slaar et Stykke Kvæg ihjel, skal erstatte det, Stykke for Stykke.

19. Og naar En tilføjer sin Næste nogen Men, skal der gjøres med ham, ligesom han har gjort:

20. Bræk for Bræk, Øie for Øie, Tand for Tand; den samme Men, som han tilføjer et Menneske, skal tilføjes ham.

2 Mos. 21, 23 fg. Matth. 5, 38 fg.

21. Og den, som ihjelslaaer et Stykke Kvæg, skal erstatte det; men den, som ihjelslaaer et Menneske skal dødes. 1 Mos. 9, 6.

22. Een Ret skal gjælde for eder, den skal gjælde for den Fremmede ligesom for den Indfødte; thi jeg er Herren, eders Gud. 2 Mos. 12, 49.

23. Og Moses talte til Israels Børn, og de førte den, som havde bandet, udenfor Leiren og stenede ham; og Israels Børn gjorde, ligesom Herren havde befalet Moses.

25. KAPITEL.

Herren giver Love om Sabbatsaaret og Jubelaaret, 1-22, om Indløsning af faste Etendomme, 23-34, byder Barmhjertighed

mod Fattige, Mildhed mod forarmede Israeliter, der sælge sig til Trælle, og forordner forsørgjellige Maader, hvorpaa disse kunne løses, 35-55.

Og Herren talte til Moses paa Sinajs Bjerg og sagde:

2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i det Land, jeg vil give eder, da skal Landet have en Sabbatshvile for Herren.

3. I seks Aar skal du tilsaa din Ager, og i seks Aar skal du beskjære din Vingaard og indsamle dets* Grøde. 2 Mos. 23, 10 fg. *Landets.

4. Men i det syvende Aar skal der være en højhellig Sabbat for Landet, en Sabbat for Herren; du skal ikke tilsaa din Ager og ikke beskjære din Vingaard.

5. Hvad der vokser af sig selv efter din Høst, skal du ikke indhøste, og Druerne paa din ubeskaarne Vinstok skal du ikke afhøste; det skal være et Sabbatsaar for Landet.

6. Og hvad der vokser paa Landets Sabbat, skal være til Føde for eder, for dig og for din Tjener og for din Tjenestepige og for din Dagløner og for den, som holder til hos dig, de Fremmede hos dig;

7 og for dit Kvæg og for de vilde Dyr, som ere i dit Land, skal al dets Grøde være til Føde.

8. Og du skal tælle dig syv Sabbatsaar, syv Aar syv Gange, saa at de syv Sabbatsaars Dage blive ni og firti Aar.

9. Og du skal lade en Basunklang lyde gennem Landet i den syvende Maaned paa den tiende Dag i Maaned; paa Forligsens Dag skulle I lade en Basun lyde gennem hele eders Land. 23, 24, 27.

10. Og I skulle holde det femtiende Aar helligt, og I skulle udraabe Frihed i Landet for alle dem, som bo deri; et Jubelaar skal det være eder, og I skulle komme igjen, hver til sin Eiendom, og komme igjen, hver til sin Slægt. 27, 24.

11. Et Jubelaar skal dette femtiende Aar være eder; I skulle ikke saa, og I skulle ikke høste det, som vokser af sig selv i det, og I skulle ikke afhøste de ubeskaarne Vinstokke i det.

12. Thi det er Jubelaar, helligt skal det være eder; af Marken skulle I æde dens Grøde.

13. I dette Jubelaar skulle I komme igjen, hver til sin Eiendom.

14. Og naar du sælger din Næste Noget, eller du kjøber Noget af din Næste, da skulle I ikke forurette, den Ene den Anden.

15. I Forhold til Antallet af Aarene efter Jubelaaret skal du købe af din Næste; i Forhold til Antallet af de Aar, hvori Grøde indhøstes, skal han sælge til dig.

16. Efter Aarenes større Antal skal du gøre Kjøbesummen til ham stor, og efter Aarenes mindre Antal skal du gøre Kjøbesummen til ham liden; thi et Antal Grøder* er det, han sælger dig.

*d. e. ikke Jorden selv, men dens Grøder indtil Jubelaaret. V. 50-52.

17. Og Ingen af eder skal forurette sin Næste, men du skal frygte din Gud; thi jeg er Herren, eders Gud.

1 Thess. 4, 6.

18. Og I skulle holde mine Love og tage Vare paa mine Bud og holde dem; saa skulle I bo tryggelig i Landet.

1 Kong. 4, 25.

19. Og Landet skal give sin Frugt, og I skulle sæde til Mættelse, og I skulle bo tryggelig i det.

26, 5. Es. 1, 19.

20. Og naar I ville sige: Hvad skulle vi sæde i det syvende Aar, naar vi ikke saa og ikke indsamle vor Grøde? —

21. -da vil jeg byde min Velsignelse over eder i det sjette Aar, og det skal bære Grøde for tre Aar.

22. Og I skulle saa i det ottende Aar og sæde af den gamle Grøde; indtil det niende Aar, indtil dets Grøde kommer ind, skulle I sæde Gammelt.

23. Og Landet skal ikke sælges med fuld Afhændelse; thi mig hører Landet til, I ere fremmede og Gjæster hos mig.

1 Mos. 23, 4.

1 Køn. 29, 15. Ps. 39, 13.

24. Og i hele eders Elendoms Land skulle I tilstede Løsning for Jorden.

25. Naar din Broder bliver forarmet, og han sælger af sin Grundelendoms, da skal hans Løser, hans nærmeste Slægtning, komme og løse, hvad hans Broder har solgt. Rut 4, 1fg.

26. Og naar En ikke har nogen Løser, men selv faar Raad dertil og kommer i Besiddelse af, hvad der er nok for ham til at løse det for,

27. da skal han beregne Aarene, siden han solgte, og betale det, som er derover, til Manden, som han solgte til; saa skal han komme til sin Grundelendoms igjen.

28. Men dersom han ikke har nok til at betale ham det, da skal det, han har solgt, blive i dens Vold, som købte det, indtil Jubelaaret; men det skal gives frit i Jubelaaret, og han skal komme til sin Grundelendoms igjen.

29. Og naar Nogen sælger et Vaaningshus i en Stad, som har Mur, da skal hans Løsningsret vare, indtil et helt Aar er forløbet, efterat han har solgt; et Aar skal hans Løsningsret vare.

30. Men dersom det ikke bliver løst, inden et helt Aar er til Ende, da skal Huset, som er i den Stad, der har Mur, med fuld Afhændelse stadfæstes ham, som købte det, og hans Efterkommere; det skal ikke gives frit i Jubelaaret.

31. Men Husene i de Landsbyer, som ikke have Mur omkring sig, skulle regnes lige med Markerne paa Landet; der skal være Løsning for dem, og i Jubelaaret skulle de gives fri.

32. Men hvad Leviternes Stæder angaar, Husene nemlig i deres Elendomsstæder, da skulle Leviterne have Løsningsret for al Tid.

4 Mos. 35, 4.

33. Og naar En løser Noget af Leviternes, saa skal et solgt Hus i hans Elendomsstad gives frit i Jubelaaret; thi Husene i Leviternes Stæder ere deres Grundelendoms midt iblandt Israels Børn.

34. Men den Mark, som udgjør deres Stæders Jorder, skal ikke sælges; thi den er deres Elendom for al Tid.

4 Mos. 35, 4 fg.

35. Og naar din Broder forarmes, og hans Formue svinder ind hos dig, da skal du understøtte ham; som en Fremmed og Inderst skal han leve hos dig.

5 Mos. 15, 7 fg.

36. Du maa ikke tage Rente eller Overgift af ham, men du skal frygte din Gud, forat din Broder maa leve med dig.

2 Mos. 22, 25.

5 Mos. 23, 19 fg. Ps. 15, 5. Ordsp. 28, 8.

37. Du skal ikke give ham dine Penge mod Rente og ikke give ham din Mad mod Overgift.

38. Jeg er Herren, eders Gud, som førte eder ud af Ægyptens Land for at give eder Kana'ans Land, for at være eders Gud.

39. Og naar din Broder forarmes hos dig og sælger sig til dig, da skal

du ikke lade ham tjene hos dig, som en Træl tjener.

3 Mos. 21, 2 fg. 5 Mos. 15, 13 fg.

40. Som en Daglønner, som en Inderst skal han være hos dig; indtil Jubelaaret skal han tjene hos dig.

41. Da skal han udgaa fra dig, han og hans Børn med ham, og han skal komme igjen til sin Slægt og komme igjen til sine Fædres Eiendom.

42. Thi de ere mine Tjenere, som jeg har ført ud af Ægyptens Land; de skulle ikke sælges, som en Træl sælges. V. 55.

43. Du skal ikke herske over ham med Haardhed, men du skal frygte din Gud. Ef. 6, 9.

44. Og hvad din Træl og din Trælkvinde angaar, som du vil have, da maa I købe Træl og Trælkvinde af de Hødingefolk, som ere rundt omkring eder,

45. og ligeledes af de Indersters Børn, der opholde sig hos eders som Fremmede, af dem maa I købe og af deres Slægt, som er hos eder, som de have avlet i eders Land, og de maa være eders Eiendom,

46. og I maa efterlade dem som Arv til eders Børn efter eder, saa de kunne besidde dem som Eiendom; I kunne for bestandig bruge dem som Trælle. Men over eders Brødre, Israels Børn, skal du ikke herske, den ene Broder over den anden, med Haardhed.

47. Og naar en Fremmed eller Inderst hos dig kommer til Formue, og din Broder forarmer hos ham, saa han sælger sig til en Fremmed, som har Tilhold hos dig, eller til En, som nedstammer fra en Fremmeds Slægt,

48. da skal han, efterat han har solgt sig, have Løsningsret. En af hans Brødre skal løse ham;

49. enten hans Farbroder eller hans Farbroders Søn skal løse ham, eller En af hans nærmeste Slægt, af hans Familie, skal løse ham, eller faar han Raad dertil, da maa han løse sig selv.

50. Og han skal regne med den, som købte ham, fra det Aar, han solgte sig til ham, indtil Jubelaaret, og Pengene, som han solgte sig for, skulle beregnes efter Aarenes Antal; som en Daglønners Dage skal den Tid agtes, han var hos ham. V. 53.

51. Dersom der endnu er mange

af Aarene tilbage, da skal han i Forhold til dem betale af de Penge, han blev købt for, som Løsningssum for sig.

52. Men dersom der er faa af Aarene tilbage indtil Jubelaaret, saa skal han regne derefter med ham; i Forhold til sine Aar skal han betale Løsningssummen for sig.

53. Ligesom en Daglønner, der tjener Aar for Aar, skal han være hos ham; han skal ikke herske over ham med Haardhed for dine Øine.

54. Men dersom han ikke løses paa en af disse Maader, da skal han udgaa i Jubelaaret, han og hans Børn med ham.

55. Thi Israels Børn ere mine Tjenere, de ere mine Tjenere, som jeg har ført ud af Ægyptens Land; jeg er Herren, eders Gud.

26. KAPITEL.

Herren forbyder Afguderi, 1. 2; dersom Israels Børn ville holde hans Bud, vil han i alle Maader velstgne dem, 3-13, men ville de være ulydige, da vil han haardtlig straffe dem, 14-39; naar de omvende sig, vil han vise dem Naade, 40-46.

I skulle ikke gjøre eder Afguder og ikke opløse eder udskaarne Billeder eller Støtter og ikke sætte Stene med Billeder i eders Land for at tilbede ved dem; thi jeg er Herren, eders Gud. 3 Mos. 20, 3 fg. Ps. 81, 10.

2. Mine Sabbater skulle I holde, og for min Helligdom skulle I frygte; jeg er Herren. 3 Mos. 20, 8. 3 Mos. 19, 30.

3. Dersom I vandre i mine Love, og tage Vare paa mine Bud og holde dem, 5 Mos. 11, 13 fg. 28, 1 fg.

4. da vil jeg give eder Regn i sin Tid, og Jorden skal give sin Grøde, og Markens Træer skulle give sin Frugt. Jer. 5, 24.

5. Og Tærsketiden skal naa for eder indtil Vinhøsten, og Vinhøsten skal naa indtil Kornsåden, og I skulle sæde eders Brød til Mættelse og bo tryggelig i eders Land. 25, 12, 19.

6. Og jeg vil give Fred i Landet, og I skulle hvile i Ro, og Ingen skal forfærde eder; og jeg vil udrydde de vilde Dyr af Landet, og Sverd skal ikke gaa gjennem eders Land.

Job 11, 19. Ps. 4, 9.

7. Og I skulle forfølge eders Fiender, og de skulle falde for eders Aansyn ved Sverdet.

8. Og Fem af eder skulle forfølge

Hundrede, og Huirdrede af eder skulle forfølge ti Tusinde, og eders Fiender skulle falde for eders Aasyn ved Sverdet.

5 Mos. 32, 30. 2 Krøn. 14, 9, 12.

9. Og jeg vil vende mig til eder, og jeg vil gjøre eder frugtbar og gjøre eder mangfoldige, og jeg vil holde min Pakt med eder.

10. Og I skulle have Gammelt at æde, og I skulle føre det Gamle ud for det Nyes Skyld.

11. Og jeg vil sætte min Bolig midt iblandt eder, og min Sjæl skal ikke væmnes ved eder.

12. Og jeg vil vandre midt iblandt eder, og jeg vil være eders Gud, og I skulle være mit Folk. 2 Kor. 6, 16.

13. Jeg er Herren, eders Gud, som førte eder ud af Ægyptens Land fra at være deres Trælle, og jeg sønderbrød eders Aaags Stænger og lod eder gaa opreiste. Ez. 34, 27.

14. Men dersom I ikke lyde mig og ikke holde alle disse Bud,

5 Mos. 28, 15 fg. 30, 17 fg.

15. og dersom I foragte mine Forskrifter, og dersom eders Sjæl væmnes ved mine Love, saa I ikke holde alle mine Bud, men bryde min Pakt,

16. da vil ogsaa jeg gjøre dette mod eder: Jeg vil hjemssøge eder med Forførdelse, med Svindstot og med hidsig Feber, som bringe Øinene til at vandsvinde og Sjælen til at vandsvinde, og I skulle forgjæves saa eders Sæd, og eders Fiender skulle opæde den.

17. Og jeg vil sætte mit Aasyn imod eder, og I skulle blive slagne for eders Fienders Aasyn, og de, som hade eder, skulle herske over eder, og I skulle fly, skjönt Ingen forfølger eder.

18. Og dersom I endda ikke lyde mig, da vil jeg tugte eder syvfold mere for eders Synder.

19. Og jeg vil bryde eders Styrkes Hovmod, og jeg vil gjøre eders Himmel som Jern og eders Jord som Kobber. 5 Mos. 11, 17.

20. Og eders Kraft skal fortæres forgjæves, og eders Land skal ikke give sin Grøde, og Landets Træer skulle ikke give sin Frugt.

21. Og dersom I endda staa imod og ikke ville lyde mig, da vil jeg alaa eder syvfold mere i Forhold til eders Synder.

22. Og jeg vil sende vilde Dyr imod eder, og de skulle bærve eder eders

Børn og ødelægge eders Kvæg og formindske eders Tal, og eders Vele skulle blive øde. Ez. 14, 15.

23. Og dersom I endda ikke lade eder tugte af mig, men staa mig imod,

24. da vil ogsaa jeg staa eder imod, og da vil ogsaa jeg slaa eder syvfold mere for eders Synder.

25. Og jeg vil føre over et Sverd, som hevner Pakten, og I skulle samle eder i eders Stæder, og jeg vil sende Pest midt iblandt eder, og I skulle gives i Fiendens Haand. Ez. 1, 20.

26. Naar jeg sønderbryder Brødets Stav for eder, da skulle ti Kvinder bage eders Brød i een Ovn og give eders Brød igen efter Vegt, og I skulle æde og ikke blive mætte. Ez. 4, 16; 14, 13. Hos. 4, 10.

27. Og dersom I endda ikke lyde mig, men staa mig imod,

28. da vil ogsaa jeg staa eder imod i Vrede og tugte eder syvfold mere for eders Synder.

29. Og I skulle æde eders Sønners Kjød og æde eders Døtres Kjød. 5 Mos. 28, 53. Jer. 19, 9.

30. Og jeg vil ødelægge eders Offerhøle og udrydde eders Solstøtter og kaste eders døde Kroppe ovenpaa eders vederstyggelige Afguders døde Kroppe, og min Sjæl skal væmnes ved eder. Ez. 6, 4 fg.

31. Og jeg vil gjøre eders Stæder til en Ørk og lægge eders Helligdomme øde, og jeg vil ikke lugte til eders Offeres Vellugt.

32. Og jeg vil lægge Landet øde, saa eders Fiender, som bo i det, skulle forførdes over det. Jer. 25, 9.

33. Men eder vil jeg sprede blandt Hedningerne og drage Sverdet ud efter eder; og eders Land skal vorde øde, og eders Stæder skulle vorde en Ørk. 5 Mos. 28, 64 fg. Jer. 9, 16.

34. Da skal Landet gjøre Fyldest for sine Sabbatsaar alle de Dage, det ligger øde, medens I ere i eders Fienders Land; da skal Landet hvile og gjøre Fyldest for sine Sabbatsaar. 25, 4.

35. Alle de Dage, det ligger øde, skal det have Hvile, den Hvile, som det ikke fik i eders Sabbatsaar, da I boede i det. 2 Krøn. 36, 21.

36. Og de, som blive tilovers af eder, i deres Hjerte vil jeg lægge Forsagthed i deres Fienders Lande, og Lyden af et henveit Blad skal jage dem, og de skulle fly, som man flyr

for Sverd, og falde, skjønt Ingen forfølger dem.

37. Og de skulle falde, den En over den Anden, som for Sverd, skjønt Ingen forfølger dem; og I skulle ikke holde Stand for eders Fienders Aasyn.

5 Mos. 32, 30. Es. 30, 17.

38. Og I skulle omkomme iblandt Hedningerne, og eders Fienders Land skal fortære eder.

39. Og de, som blive tilovers af eder, skulle svinde hen for sin Misgjerning i eders Fienders Lænde, og ligesaa skulle de svinde hen for sine Fædres Misgjerninger, som hvile paa dem.

40. Da skulle de bekjende sin Misgjerning og sine Fædres Misgjerning, som de gjorde i sin Troløshed imod mig, og tillige, at de stode mig imod

5 Mos. 4, 30; 30, 2 fg. Dan. 9, 4 fg.

41. (derfor stod ogsaa jeg dem imod og førte dem ind i deres Fienders Land), ja, da skal deres uomskaarne Hjerter ydmyge sig, og da skulle de bøde for sin Misgjerning.

42. Og saa vil jeg ihukomme min Pakt med Jakob, og min Pakt med Isak og min Pakt med Abraham vil jeg ihukomme, og Landet vil jeg komme i Hu.

2 Mos. 2, 24

2 Kong. 13, 23. Luk. 1, 55, 72.

43. Og Landet skal være forladt af dem og gjøre Fyldest for sine Sabatsaar, medens det ligger øde og forladt af dem, og de skulle bøde for sin Misgjerning, fordi de foragtede mine Love, og deres Sjæl væmmedes ved mine Bud.

44. Men selv da, medens de ere i sine Fienders Land, har jeg ikke forskudt dem, og væmmes jeg ikke ved dem, saa jeg skulde tilintetgjøre dem og bryde min Pakt med dem; thi jeg er Herren, deres Gud.

45. Og jeg vil ihukomme dem til Gode Pакten med Fædrene, som jeg førte ud af Ægyptens Land for Hedningernes Øine for at være deres Gud; jeg er Herren.

46. Dette er de Forskrifter og de Bud og de Love, som Herren paa Sinajs Bjerg satte mellem sig og Israels Børn ved Moses.

27. KAPITEL.

Herren giver Love om de Menneskers Løsning, der ved et Løfte hellige sig til Herren, 1-8, om Kvæg og andre Dyr, om Husø og Agre, der gives Herren, og deres Løsning, 9-25, om hvad der maa helliges

Herren og løses, 26-29, om Tienders Løsning, 30-33. Slutning paa Bogen, 34.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar Nogen gjør et helligt Løfte efter din Vurdering af Personer for Herren,

3. da skal du vurdere en Mandsperson, frå tyve til seksti Aar gammel, til femti Sekel Sølv efter Helligdommens Sekel.

4. Men er det en Kvinde, da skal du vurdere hende til tretti Sekel.

5. Og er det En, fra fem Aar til tyve Aar gammel, da skal du vurdere en Mandsperson til tyve Sekel, men en Kvinde til ti Sekel.

6. Og er det En, fra en Maaned til fem Aar gammel, da skal du vurdere en Dreng til fem Sekel Sølv, og en Pige skal du vurdere til tre Sekel Sølv.

7. Og er det En, seksti Aar gammel og derover, da skal du, dersom det er en Mandsperson, vurdere ham til femten Sekel, og en Kvinde til ti Sekel.

8. Men dersom En er for fattig til at betale efter din Vurdering, da skal man fremstille ham for Presten, og Presten skal vurdere ham; eftersom den har Raad til, der har gjort Løftet, skal Presten vurdere ham.

9. Men dersom det er Kvæg, hvoraf man ofrer Offer til Herren, da skal alt det, man af saadant giver Herren, være helligt.

10. Man skal ikke omveksle det og ikke bytte det, et godt med et slet eller et slet med et godt; og bytter Nogen et Stykke Kvæg med et andet Stykke Kvæg, da skal baade det og det, som det byttes med, være helligt.

11. Men dersom det er nogetsomhelst urent Dyr, hvoraf man ikke ofrer Offer til Herren, da skal man fremstille Dyret for Presten,

12. og Presten skal vurdere det, om det er godt eller slet; som du, Prest, vurderer det, saaledes skal det være.

13. Men vil Nogen løse det, da skal han lægge Femteparten deraf til det, som du har vurderet det til. V. 27.

14. Og naar Nogen helliger sit Hus til at være helligt for Herren, da skal Presten vurdere det, om det er godt eller slet; ligesom Presten vurderer det, saaledes skal det staa ved Magt.

15. Men dersom den, som har helliget sit Hus, vil løse det, da skal han lægge Femteparten af din Vurderingssum til, saa bliver det hans.

16. Og dersom Nogen helliger Herren Noget af sin Eiendomsmark, da skal du vurdere det i Forhold til Ud-sæden derpaa, en Homer Byggsæd til femti Sekel Sølv.

17. Dersom han helliger sin Mark fra Jubelaaret af, da skal det staa ved Magt efter din Vurdering.

18. Men dersom han helliger sin Mark efter Jubelaaret, da skal Presten beregne ham Pengene i Forhold til de Aar, som ere tilbage til Jubelaaret; og der skal gjøres Afkortelse i din Vurdering.

19. Og dersom den, som har helliget Marken, vil løse den, da skal han lægge Femteparten af din Vurderingssum til, saa skal den stadfæstes ham som hans.

20. Men dersom han ikke løser Marken, eller han sælger Marken til en anden Mand, da skal den ikke løses mere.

21. Men Marken skal, naar den gives fri i Jubelaaret, være Herren helliget, ligesom banlyst Mark; den skal tilhøre Presten som hans Eiendom. V. 28, 29; 25, 24 fg.

22. Men dersom Nogen helliger Herren en Mark, han har kjøbt, som ikke er af hans Eiendomsmark*,

*d. e. som han ikke har arvet.

23. da skal Presten beregne for ham Beløbet af Vurderingssummen efter Tiden indtil Jubelaaret, og han skal den samme Dag give, hvad du vurderer den til; det skal være Herren helliget.

24. I Jubelaaret skal Marken komme igjen til den, som han kjøbte den af, hvis Grundeiendom i Landet den er. 26, 10.

25. Og al din Vurdering skal ske efter Helligdommens Sekel; Sekelen skal være tyve Gera.

26. Men det førstefødte af Kvæg, hvilket som førstefødt bærer Herren til, det skal ikke Nogen hellige; hvadenten det er et Stykke stort Kvæg eller smaat Kvæg, hører det Herren til. 2 Mos. 13, 2 fg.

27. Men dersom det er af de urene Dyr, da skal man løse det efter din Vurdering og lægge Femteparten dertil; og dersom det ikke løses, da skal det sælges efter din Vurdering.

28. Men intet Banlyst, som Nogen lyser i Ban til Herren, af Alt, hvad hans er, af Mennesker eller Kvæg eller af hans Eiendoms Mark, skal sælges eller løses; alt Banlyst er hølligt for Herren. 5 Mos. 3, 6; 7, 2. Jos. 6, 18. Mika 4, 13.

29. Intet Menneske, som lyses i Ban, skal løses; han skal dødes.

1 Sam. 15, 3, 9 fg.

30. Og al Landets Tiende af Jordens Sæd og af Trærnes Frugt hører Herren til; den er Herren helliget.

4 Mos. 18, 21. 5 Mos. 14, 22.

31. Men vil Nogen løse Noget af sin Tiende, da skal han lægge Femteparten dertil.

32. Og al Tiende af stort Kvæg og af smaat Kvæg, af alt det, som gaar under Staven, hvert tiende Stykke, skal være Herren helliget.

33. Man skal ikke undersøge, om det er godt eller slet, og ikke bytte det; og bytter man det, da skal baade det og det, som det byttes med, være hølligt; det skal ikke løses.

34. Dette er de Bud, som Herren gav Moses til Israels Børn paa Sinajs Bjerg.

DEN FJERDE MOSEBOG.

1. KAPITEL.

Herren befaler Moses, Aron og Stammernes Øverster at optage Mandtal over Folket, 1-16; de mønstre og tælle alle Vaabensføre, hver Stamme for sig, 17-46. Levitterne blive ikke mønstrede; de skulle gøre Tjeneste ved Tabernaklet og lære sig om det, og de svrige Stammer omkring dem igjen, 47-54.

OG Herren talte til Moses i Sinajs Ørken i Sammenkomstens Telt

paa den første Dag i den anden Maa-ned i det andet Aar, efterat de vare udgangne af Ægyptens Land, og sagde:

2. Optager Hovedsummen af hele Israels Børns Menighed efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, efter Navnes Tal, af alt Mandkjøn, Hoved for Hoved, 26, 2.

3. fra tyve Aar Gamle og derover; alle dem i Israel, som kunne drage

ud i Strid, dem skulle i Mønstre Hær efter Hær, du og Aron.

4. Og med ederskal være en Mand for hver Stamme, en Mand, som er Overhoved for sit Fædrenehuse.

5. Og dette er Navnene paa de Mænd, som skulle staa eder bi: For Ruben: Elizur, Sæde'urs Søn,

6. for Simeon: Selumiel, Zurisdaj's Søn,

7. for Juda: Nahson, Amminadabs Søn, Rut 4, 19. 20. Matth. 1, 4.

8. for Isaskar: Netanel, Zuars Søn,

9. for Sebulon: Eliab, Helons Søn,

10. for Josefs Søner, for Efra'im: Elisama, Ammihuds Søn, for Manasse: Gamliel, Pedazurs Søn,

11. for Benjamin: Abidan, Gideon's Søn,

12. for Dan: Ahieser, Ammisadaj's Søn,

13. for Aser: Pagiel, Okrans Søn,

14. for Gad: Eljasaf, De'uels Søn,

15. for Naftali: Ahira, Enans Søn.

16. Dette var Menighedens Udkaarne, Øversterne for sine Fædrenehuse, Overhovederne for Israels Tusinder.

17. Og Moses og Aron toge disse Mænd, som vare nævnte ved Navn.

18. Og de forsamlede den hele Menighed paa den første Dag i den anden Maaned; og de lode sig indføre i Slægtsfortegnelsen efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, Hoved for Hoved,

19. ligesom Herren havde befaleet Moses, Og han mønstrede dem i Sinajs Ørken.

20. Og Rubens, Israels Førstefødtes, Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkjøn fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

21. de Mønstrede af Rubens Stamme vare seks og firtil tusinde og fem hundrede.

22. Simeons Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, de Mønstrede af dem efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkjøn, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

23. de Mønstrede af Simeons Stamme vare ni og femti tusinde og tre hundrede.

24. Gads Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle

og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

25. de Mønstrede af Gads Stamme vare fem og firtil tusinde, seks hundrede og femti.

26. Judas Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

27. de Mønstrede af Judas Stamme vare fire og sytti tusinde og seks hundrede.

28. Isaskars Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

29. de Mønstrede af Isaskars Stamme vare fire og femti tusinde og fire hundrede.

30. Sebulons Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

31. de Mønstrede af Sebulons Stamme vare syv og femti tusinde og fire hundrede

32. Josefs Børn: Efra'ims Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

33. de Mønstrede af Efra'ims Stamme vare firtil tusinde og fem hundrede;

34. Manasses Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

35. de Mønstrede af Manasses Stamme vare to og tretti tusinde og to hundrede.

36. Benjamins Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

37. de Mønstrede af Benjamins Stamme vare fem og tretti tusinde og fire hundrede.

38. Dans Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid,

39. de Mønstrede af Dans Stamme vare to og seksti tusinde og syv hundrede.

40. Asers Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid.

41. de Mønstrede af Asers Stamme vare een og firti tusinde og fem hundrede.

42. Naftalis Børns Afkom efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse, efter Navnes Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de, som kunde drage ud i Strid.

43. de Mønstrede af Naftalis Stamme vare tre og femti tusinde og fire hundrede.

44. Dette var de Mønstrede, som blev mønstrede af Moses og Aron og Israels Øverster, de tolv Mænd; hver Mand var for sit Fædrenehus.

45. Og alle de Mønstrede af Israels Børn efter deres Fædrenehuse, fra tyve Aar Gamle og derover, alle de i Israel, som kunde drage ud i Strid,

46. alle de Mønstrede vare seks hundrede og tre tusinde, fem hundrede og femti. 2 Mos. 12, 37; 38, 26.

47. Men Leviterne efter sin Fædrene Stamme blev ikke mønstrede iblandt dem. 4 Mos. 2, 32 fg.

48. Thi Herren talte til Moses og sagde:

49. Alene Levis Stamme skal du ikke mønstre, og deres Hovedsum skal du ikke optage iblandt Israels Børn.

50. Men du skal beskikke Leviterne over Vidnesbyrdets Tabernakel og over alle dets Redskaber og over alt det, som hører dertil; de skulle bære Tabernaklet og alle dets Redskaber, og de skulle tjene ved det, og trindt omkring Tabernaklet skulle de leire sig.

51. Og naar Tabernaklet skal bryde op, skulle Leviterne tage det ned, og naar Tabernaklet skal leire sig, skulle Leviterne reise det op; og den Fremmede*, som kommer nær til, skal dødes. *d. e. den, som ikke er Levit. 3, 10. 38; 18, 7.

52. Og Israels Børn skulle leire sig, hver i sin Leir og hver ved sit Banner, Hær for Hær. 2, 2 fg.

53. Men Leviterne skulle leire sig trindt omkring Vidnesbyrdets Tabernakel, forat der ikke skal komme Vrede over Israels Børns Menighed; og Leviterne skulle tage Vare paa,

hvad der er at varetage ved Vidnesbyrdets Tabernakel.

54. Og Israels Børn gjorde dette; aldeles, som Herren havde befaleet Moses, saaledes gjorde de.

2. KAPITEL.

Herren forordner, hvorledes Israels Børn skulle leire sig omkring Helligdommen efter sine Stammer, 1-34.

Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

2. Israels Børn skulle leire sig, hver ved sit Banner, ved sit Fædrenehuses Mærke; lige overfor Sammenkomstens Teit skulle de leire sig rundt omkring.

3. Og de, som skulle leire sig mod Øst, mod Solens Opgang, ere Judas Leirs Banner, Hær for Hær; og Judas Børns Øverste er Nahson, Amminadabs Søn,

4. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er fire og sytti tusinde og seks hundrede.

5. Og de, som skulle leire sig ved Siden af ham, ere Isaskars Stamme; og Isaskars Børns Øverste er Netanel, Zuars Søn,

6. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er fire og femti tusinde og fire hundrede.

7. Ligesaa Sebulons Stamme; og Sebulons Børns Øverste er Eliab, Helons Søn,

8. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er syv og femti tusinde og fire hundrede.

9. Alle de Mønstrede af Judas Leir ere hundrede og seks og ottet tusinde og fire hundrede, Hær for Hær; de skulle drage frem som den første Afdeling.

10. Rubens Leirs Banner skal være mod Syd, Hær for Hær; og Rubens Børns Øverste er Elizur, Seder's Søn,

11. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er seks og firti tusinde og fem hundrede.

12. Og de, som skulle leire sig ved Siden af ham, ere Simeons Stamme; og Simeons Børns Øverste er Selumiel, Zúrisaddajs Søn,

13. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er ni og femti tusinde og tre hundrede.

14. Ligesaa Gads Stamme; og Gads Børns Øverste er Eljasaf, Re'uels Søn,

15. og hans Hær, de Mønstrede af

dem, er fem og firti tusinde, seks hundrede og femti.

16. Alle de Mønstrede af Rubens Leir ere hundrede og een og femti tusinde, fire hundrede og femti, Hær for Hær; og de skulle drage frem som den anden Afdeling.

17. Saa skal Sammenkomstens Telt drage frem, Leviternes Leir i Midten af Leirene; eftersom de leire sig, saaledes skulle de drage frem, hver paa sin Plads efter sine Bannere.

18. Efra'ims Leirs Banner skal være mod Vest, Hær for Hær; og Efra'ims Børns Øverste er Elisama, Ammihuds Søn,

19. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er firti tusinde og fem hundrede.

20. Og ved Siden af ham Manasses Stamme; og Manasses Børns Øverste er Gamliel, Pedazurs Søn,

21. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er to og tretti tusinde og to hundrede.

22. Ligesaa Benjamins Stamme; og Benjamins Børns Øverste er Abidan, Gideonis Søn,

23. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er fem og tretti tusinde og fire hundrede.

24. Alle de Mønstrede af Efra'ims Leir ere hundrede og otte tusinde og eet hundrede, Hær for Hær; og de skulle drage frem som den tredje Afdeling.

25. Dans Leirs Banner skal være mod Nord, Hær for Hær; og Dans Børns Øverste er Ahieser, Ammisadaj's Søn,

26. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er to og seksti tusinde og syv hundrede.

27. Og de, som skulle leire sig ved Siden af ham, ere Asers Stamme; og Asers Børns Øverste er Pagiel, Okrans Søn,

28. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er een og firti tusinde og fem hundrede.

29. Ligesaa Naftalis Stamme; og Naftalis Børns Øverste er Ahira, Enans Søn,

30. og hans Hær, de Mønstrede af dem, er tre og femti tusinde og fire hundrede.

31. Alle de Mønstrede af Dans Leir ere hundrede og syv og femti tusinde og seks hundrede; de skulle drage frem som den sidste Afdeling efter sine Bannere.

32. Dette var de Mønstrede af Israels Børn efter deres Fædrenehuse; alle de Mønstrede i Leirene, Hær for Hær, vare seks hundrede og tre tusinde, fem hundrede og femti.

1, 46 fg.

33. Men Leviterne bleve ikke mønstrede blandt Israels Børn, ligesom Herren havde befaleet Moses.

34. Og Israels Børn gjorde dette; aldeles, som Herren havde befaleet Moses, saaledes leirede de sig efter sine Bannere, og saaledes drog de frem, hver efter sine Slægter, efter sine Fædrenehuse.

3. KAPITEL.

Arons Afkom, 1-4. Leviterne gives Aron til at tjene ved Tabernaklet, 5-10; de skulle tilhøre Herren istedetfor de Førstefødte, 11-13. Moses mænstrer og tæller dem efter Herrens Befaling, 14-16. Deres Familier og disses forskjellige Embeder ved Tabernaklet samt deres Antal anføres, 17-39. De Førstefødte blandt Israels Børn mænstrer, og de, som ere flere end Leviterne, udløses, 40-51.

OG dette var Arons og Moses's Slægt paa den Tid, Herren talte med Moses paa Sinajs Bjerg.

2. Og dette var Navnene paa Arons Sønner: den Førstefødte Nadab, dernæst Abihu, Eleasar og Itamar.

2 Mos. 6, 23.

3. Dette var Navnene paa Arons Sønner, de salvede Prester, hvis Hænder man havde fyldt til at forrette Prestetjeneste.

2 Mos. 28, 41. 3 Mos. 3, 6 fg.

4. Men Nadab og Abihu døde for Herrens Aasyn, da de bragte fremmed Ild frem for Herrens Aasyn i Sinajs Ørken, og de havde ingen Sønner; men Eleasar og Itamar forrettede Prestetjenesten for Arons, sin Faders, Aasyn.

3 Mos. 10, 1. 2.

5. Og Herren talte til Moses og sagde:

6. Lad Levis Stamme komme frem og stil den frem for Arons, Prestens, Aasyn, forat de kunne tjene ham.

7. Og de skulle tage Vare paa, hvad han skulde varetage, og hvad den hele Menighed skulde varetaget foran Sammenkomstens Telt ved at gjøre Tjenesten ved Tabernaklet.

1, 53; 16, 9.

8. Og de skulle tage Vare paa hele Sammenkomstens Telts Tilbehør og paa det, som Israels Børn skulde varetaget ved at gjøre Tjenesten ved Tabernaklet.

9. Og du skal give Levitterne til Aron og hans Sønder; de ere ham ganske overgivne blandt Israels Børn.

8, 16; 18, 6.

10. Men Aron og hans Sønder skal du beskikke til at tage Vare paa sin Prestetjeneste; men den Fremmede, som kommer nær til, skal dødes. 1, 51.

11. Og Herren talte til Moses og sagde:

12. Se, jeg har taget Levitterne ud af Israels Børns Midte istedetfor alle Førstefødte, dem, som aabne Moders Liv blandt Israels Børn; og mig skulle Levitterne tilhøre.

13. Thi mig tilhører alt Førstefødt; paa den Dag, jeg slog alt Førstefødt i Ægyptens Land, helligede jeg mig alt det Førstefødte i Israel, baade Mennesker og Kvæg; de skulle høre mig, Herren, til.

2 Mos. 13, 2; 22, 29; 34, 19.

14. Og Herren talte til Moses i Sinajs Ørken og sagde:

15. Mønstre Levis Børn efter deres Fædrenehuse, efter deres Slægter! Alt Mandkjøn, fra den Maanedsgamle og derover, skal du mønstre.

16. Og Moses mønstrede dem efter Herrens Ord, ligesom ham var befalet.

17. Og dette var Levis Børn efter deres Navne: Gerson og Kahat og Merari. 2 Mos. 6, 16 fg. 4 Mos. 26, 57 fg.

18. Og dette var Navnene paa Gersons Børn efter deres Slægter: Libni og Sime'i.

19. Og Kahats Børn efter sine Slægter vare Amram og Jizhar, Hebron og Ussiel.

20. Og Meraris Børn efter sine Slægter vare Mahli og Musi. Dette var Levis Slægter efter deres Fædrenehuse.

21. Til Gerson hørte Libniternes Slægt og Sime'iternes Slægt; dette var Gersoniternes Slægter.

22. De Mønstrede af dem efter Tallet paa alt Mandkjøn, fra den Maanedsgamle og derover, de Mønstrede af dem vare syv tusinde og fem hundrede.

23. Gersoniternes Slægter havde Leir bag Tabernaklet mod Vest.

24. Og den Øverste for Gersoniternes Fædrenehuse var Eljasaf, Laels Søn.

25. Og det, Gersons Børn havde at tage Vare paa ved Sammenkomstens Telt, var Tabernaklet og Teltet, dets

Overdække og Dækket for Indgangen til Sammenkomstens Telt

3 Mos. 35, 11. 4 Mos. 4, 35.

26. og Forgaardens Omhæng og Dækket for Indgangen til Forgaarden, som er rundt om Tabernaklet og om Alteret, og dets Snorer og alt Arbeidet derved.

27. Og til Kahat hørte Amramiternes Slægt og Jizhariternes Slægt og Hebroniternes Slægt og Ussieliternes Slægt; dette var Kahatiternes Slægter.

28. Efter Tallet paa alt Mandkjøn, fra den Maanedsgamle og derover, vare de otte tusinde og seks hundrede, hvilke skulde tage Vare paa, hvad der var at varetage ved Helligdommen.

29. Kahats Børns Slægter havde Leir ved Siden af Tabernaklet mod Syd.

30. Og den Øverste for Kahatiternes Slægters Fædrenehuse var Elizafan, Ussiels Søn.

2 Mos. 6, 22. 3 Mos. 10, 4.

31. Og det, de havde at tage Vare paa, var Arken og Bordet og Lysestagen og Alterne og Helligdommens Redskaber, hvormed man forretter Tjenesten, og Forhængen* og alt Arbeidet derved.

*for det Allerhelligste. 4, 4 fg.

32. Men den Øverste for Levitternes Øverster var Eleasar, Arons, Prestens, Søn; han var sat over dem, som skulde tage Vare paa, hvad der var at varetage ved Helligdommen.

4, 16.

33. Til Merari hørte Mahliternes Slægt og Musiternes Slægt; dette var Merariternes Slægter.

34. Og de Mønstrede af dem, efter Tallet paa alt Mandkjøn, fra den Maanedsgamle og derover, vare seks tusinde og to hundrede.

35. Og den Øverste for Meraris Slægters Fædrenehuse var Zurriel, Abihails Søn; de havde Leir ved Siden af Tabernaklet mod Nord.

36. Og det, Meraris Børn vare satte til at tage Vare paa, var Tabernaklets Planker og dets Tverstænger og dets Støtter og dets Fodstykker og alt dets Tilbehør og alt Arbeidet derved 37. og Støtterne til Forgaarden rundt omkring og deres Fodstykker og deres Pæle og deres Snorer.

38. Men de, som havde Leir foran Tabernaklet mod Øst, foran Sammenkomstens Telt, mod Solens Opgang, vare Moses og Aron og hans

Sønner, som toge Vare paa, hvad der var at varetage ved Helligdommen, det, som Israels Børn skulde varetage; men den Fremmede, som kom nær til, skulde dødes.

39. Alle de Mønstrede af Leviternes, som Moses og Afon mønstrede efter Herrens Ord, efter deres Slægter, alt Mandkøn, fra den Maanedsgamle og derover, vare to og tyve tusinde.

40. Og Herren sagde til Moses: Mønstre alle Førstefødt af Mandkøn blandt Israels Børn, fra den Maanedsgamle og derover, og optag Tallet paa deres Navne!

41. Og du skal tage Leviterne for mig, Herren, istedetfor alle Førstefødt blandt Israels Børn, og Leviternes Kvæg istedetfor alt Førstefødt blandt Israels Børns Kvæg.

42. Og Moses mønstrede, ligesom Herren havde befaleet ham, alle Førstefødt blandt Israels Børn.

43. Og alle Førstefødt af Mandkøn efter Navnes Tal, fra den Maanedsgamle og derover, vare ved sin Mønstring to og tyve tusinde, to hundrede og tre og sytti.

44. Og Herren talte til Moses og sagde:

45. Du skal tage Leviterne istedetfor alle Førstefødt blandt Israels Børn og Leviternes Kvæg istedetfor deres Kvæg; og Leviterne skulle høre mig, Herren, til.

46. Men som Løsepenge for de to hundrede og tre og sytti af Israels Børns Førstefødt, som overskyde Leviternes Antal,

47. skal du tage fem Sekel for hvert Hoved; efter Helligdommens Sekel skal du tage dem; Sekelen er tyve Gera.

48. Og du skal give Aron og hans Sønner disse Penge som Løsepenge for de Overtallige blandt dem.

49. Saa tog Moses Løsepengene af dem, som overskjøde deres Tal, der bleve løste ved Leviterne;

50. af Israels Børns Førstefødt tog han Pengene, eet tusinde, tre hundrede og fem og seksti Sekel efter Helligdommens Sekel.

51. Og Moses gav Aron og hans Sønner Løsepengene efter Herrens Ord, saaledes som Herren havde befaleet Moses.

4. KAPITEL.

Herren byder Moses og Aron at mønstre og tælle Kahattterne fra tretti til femti

Aars Alder og bestemmer deres Tjeneste, 1-20, byder det Samme med Hensyn til Gersonitterne, 21-28, og Meraritterne, 29-33. Den befalede Mønstring udføres, og de Taltes Antal angives, 34-49.

OG Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

2. Optager Hovedsummen af Kahats Børn blandt Levis Børn efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse,

3. fra tretti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, af alle dem, som komme til Tjenesten for at forrette Arbejde ved Sammenkomstens Telt! 8, 24, 25.

4. Dette er det, hvormed Kahats Børn skulle have at gøre ved Sammenkomstens Telt: det Høihellige.

5. Aron og hans Sønner skulle gaa ind, naar Leiren bryder op, og de skulle tage det dækkende Forhæng ned og dække Vidnesbyrdets Ark dermed.

6. Og de skulle lægge et Dække af Tachasskind over den og brede et Klæde, helt igjennem af blaa Uld, derovenpaa og lægge dens Stænger tilrette.

7. Og over Skuebrødsbordet skulle de brede et Klæde af blaa Uld og lægge derpaa Fadene og Skaalerne og Bægerne og Kanderne til Drikofferet, og det bestandige Brød skal være derpaa.

8. Og de skulle brede over dem et Klæde af karmesinrød Uld og dække det med et Dække af Tachasskind og lægge dets Stænger tilrette.

9. Og de skulle tage et Klæde af blaa Uld og dermed dække Lysestagen og dens Lamper og dens Lyse-sæke og dens Tandekar og alle dens Oljekar, med hvilke man betjener den.

10. Og de skulle lægge den og alt dens Tilbehør i et Dække af Tachasskind og lægge det paa en Bærebør.

11. Og over det gyldne Alter skulle de brede et Klæde af blaa Uld og dække det med et Dække af Tachasskind, og de skulle lægge dets Stænger tilrette.

12. Og de skulle tage alle Tjenestens Redskaber, hvormed man forretter Tjenesten i Helligdommen, og lægge dem i et Klæde af blaa Uld og dække dem med et Dække af Tachasskind og lægge dem paa en Bærebør.

13. Og de skulle rense Alteret* for Asken og brede et Klæde af purpur-rød Uld over det. *Brændofferets Alter.

14. Og de skulle lægge paa det alle dets Redskaber, med hvilke man forretter Tjenesten paa det, nemlig Ildkarrerne, Kjødgæfterne og Skufferne og Skaalerne til at stænke med, alle Alterets Redskaber; og de skulle brede et Dække af Tachasskind derover og lægge dets Stænger tilrette.

15. Og naar Aron og hans Sønner ved Leirens Opbrud ere færdige med at dække Helligdommen og alle Helligdommens Redskaber, saa skulle derefter Kahats Børn komme for at bære; men de skulle ikke røre ved Helligdommen, forat de ikke skulle dø. Dette er, hvad Kahats Børn have at bære ved Sammenkomstens Telt.

7, 9. 1 Kron. 15, 15.

16. Og Eleasar, Arons, Prestens, Søn, skal have Opsynet med Oljen til Lysningen og den vellugtende Røgelse og det bestandige Madoffer og Salveoljen, Opsynet med hele Tabernaklet og Alt, hvad der er, baade med Helligdommen og med dens Tilbehør.

17. Og Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

18. Lader ikke Kahatiternes Slægters Stamme blive udryddet af Leviternes Midte,

19. men gjører dette med dem, forat de skulle leve og ikke dø, naar de gaa nær til det Høihellige: Aron og hans Sønner skulle komme og sætte Enhver af dem til sin Tjeneste og til det, han skal bære;

20. men de skulle ikke gaa ind for at se Helligdommen, end ikke et Øieblik, forat de ikke skulle dø.

1 Sam. 6, 19.

21. Og Herren talte til Moses og sagde:

22. Optag Hovedsummen ogsaa af Gersons Børn efter deres Fædrenehuse, efter deres Slægter!

23. Fra tretti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder skal du mønstre dem, alle dem, som komme til at gjøre Tjeneste for at forrette Arbejde ved Sammenkomstens Telt. V. 3.

24. Dette skal være Gersoniternes Slægters Forretning med at tjene og bære: 3, 25 fg.

25. De skulle bære Tabernaklets Tæpper og Sammenkomstens Telt, nemlig Dækket dertil, og Dækket af Tachasskind, som er derovenover, og Dækket for Indgangen til Sammenkomstens Telt.

26. og Forgaardens Ombæng og

Dækket for Indgangen til Porten ved Forgaarden, som er rundt om Tabernaklet og om Alteret, og Snorerne dertil og alle Redskaberne, som tjene til Arbejdet derved; og de skulle forrette Alt, hvad der er at gjøre derved.

27. Efter Aron og hans Sønners Ord skal al Gersons Børns Tjeneste ske, Alt, hvad de skulle bære, og hele deres Tjeneste; og I skulle overgive til deres Varetægt Alt, hvad de have at bære.

28. Dette skal være Gersons Børns Slægters Tjeneste ved Sammenkomstens Telt; og hvad de have at tage Vare paa, skal være under Opsyn af Itamar, Arons, Prestens, Søn.

29. Meraris Børn skal du mønstre efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse.

30. Fra tretti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder skal du mønstre dem, alle dem, som komme til Tjenesten for at forrette Arbejdet ved Sammenkomstens Telt.

31. Og dette er, hvad de skulle tage Vare paa at bære, alt det, hvormed de skulle have at gjøre ved Sammenkomstens Telt: Tabernaklets Planker og dets Tværstænger og dets Støtter og dets Fodstykker

32. og Støtterne til Forgaarden rundt omkring og deres Fodstykker og deres Nagler og deres Snorer, alt deres Tilbehør og Alt, hvad der tjener til Arbejdet derved; og I skulle ved Navn overgive dem de Sager, som de skulle tage Vare paa at bære.

33. Dette skal være Meraris Børns Slægters Tjeneste, alt det, hvormed de skulle have at gjøre ved Sammenkomstens Telt under Opsyn af Itamar, Arons, Prestens, Søn.

34. Og Moses og Aron og Menighedens Øverster mønstrede Kahatiternes Børn efter deres Slægter og efter deres Fædrenehuse,

35. fra tretti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, alle dem, som kom til Tjenesten for at forrette Arbejde ved Sammenkomstens Telt.

36. Og de Mønstrede af dem efter deres Slægter vare to tusinde, syv hundrede og femti.

37. Dette var de Mønstrede af Kahatiternes Slægter, alle de, som tjente ved Sammenkomstens Telt, hvilke Moses og Aron mønstrede efter Herrens Ord ved Moses.

38. Og de Mønstrede af Gersons

Børn efter deres Slægter og efter deres Fædrenehuse.

39. fra tretti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, alle de, som kom til Tjenesten for at forrette Arbeide ved Sammenkomstens Telt,

40. de Mønstrede af dem efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse vare to tusinde, seks hundrede og tretti.

41. Dette var de Mønstrede af Gersons Børns Slægter, alle de, som tjente ved Sammenkomstens Telt, hvilke Moses og Aron mønstrede efter Herrens Ord.

42. Og de Mønstrede af Meraris Børns Slægter, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse,

43. fra tretti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, alle de, som kom til Tjenesten for at forrette Arbeide ved Sammenkomstens Telt,

44. de Mønstrede af dem efter deres Slægter vare tre tusinde og to hundrede.

45. Dette var de Mønstrede af Meraris Børns Slægter, hvilke Moses og Aron mønstrede efter Herrens Ord ved Moses.

46. Alle de Mønstrede, som Moses og Aron og Israels Øverster mønstrede, nemlig Levitterne efter sine Slægter og efter sine Fædrenehuse,

47. fra tretti Aars Alder og derover indtil femti Aars Alder, alle de, som kom for at forrette Arbeide med at tjene og Arbeide med at bære ved Sammenkomstens Telt,

48. disse Mønstrede vare otte tusinde, fem hundrede og otteti.

49. Efter Herrens Ord bleve de mønstrede under Moses's Opsyn, Enhver til sin Tjeneste og til det, han skulde bære; og de af ham Mønstrede vare de, som Herren havde befalet Moses.

5. KAPITEL.

Herren byder, at Israels Børn skulle skaffe alle Spedalske og Urene bort af Leiren, 1-4, giver Love om, hvorledes man skal erstatte, hvad man har berøvet Andre, 5-8, hvad der skal høre Presten til, 9. 10, hvorledes der skal handles med en Kvinde, der er mistænkt af sin Mand for Utroskab, 11-31.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Byd Israels Børn, at de skulle skikke enhver Spedalsk og Enhver, som har Flod, og Enhver, som er uren ved Lig, ud af Leiren!

3 Mos. 13, 46.

3. Baade Mand og Kvinde skulle I skikke ud; udenfor Leiren skulle I skikke dem, forat de ikke skulle gjøre deres Leire, i hvis Midte jeg bor, urene.

4. Og Israels Børn gjorde saaledes og skikkede dem udenfor Leiren; ligesom Herren havde talt til Moses, saaledes gjorde Israels Børn.

5. Og Herren talte til Moses og sagde:

6. Tal til Israels Børn: Naar en Mand eller Kvinde gjør nogen af de Synder, som et Menneske kan gjøre, idet de handle troløst mod Herren, og samme Sjæl bliver skyldig,

7. da skulle de bekjende sin Synd, som de have gjort, og erstatte det Skyldige med dets fulde Beløb og lægge Femteparten dertil; og de skulle give det til den, som de have forsynet sig imod.

3 Mos. 5, 15 fg. 21 fg. Ps. 28, 5. Ordsp. 28, 13.

8. Men dersom Manden [er død og] ikke har nogen nær Slægting, hvem de kunne erstatte det Skyldige, da skal det Skyldige, som erstattes, tilhøre Herren og tilfalde Presten foruden Forligelsens Væder, med hvilken man gjør Forligelse for dem.

9. Og enhver Gave, alt det, som Israels Børn hellige, som de bringe frem til Presten, skal høre ham til,

10. og hvad Nogen helliger, skal høre ham til; hvad Nogen giver Presten, skal høre ham til.

11. Og Herren talte til Moses og sagde:

12. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar en Mands Hustru skeler ud og er ham utro,

13. og en Mand har Samleie med hende, men det er skjult for hendes Mands Øine, idet hun er bleven besmittet i Løndom, og der ikke er noget Vidne mod hende, og hun ikke er greben i Gjerningen,

14. og der kommer en Nidkjærheds-Aand over ham, saa han bliver nidkjær over sin Hustru, og hun virkelig er bleven besmittet, eller der kommer en Nidkjærheds-Aand over ham, saa han bliver nidkjær over sin Hustru, endskjønt hun ikke er bleven besmittet,

15. da skal Manden bringe sin Hustru til Presten og bringe som Offer for hende en Tiendepart af en Efa Bygmel; men han skal ikke gyde Olje derpaa, ei heller lægge Virak derpaa; thi det er et Nidkjærheds-

Madoffer, et Ihukommelses-Madoffer, som gjør, at Misgjærning ihukommes.

16. Og Presten skal føre hende frem og stille hende for Herrens Aasyn.

17. Og Presten skal tage helligt Vand i et Lerkar, og Presten skal tage af Støvet, som er paa Tabernaklets Gulv, og kaste i Vandet.

18. Og Presten skal stille Kvinden for Herrens Aasyn og blotte Kvindens Hoved og lægge Ihukommelses-Madofferet paa hendes Hænder, det er et Nidkjærheds-Madoffer; og Presten skal have Bitterhedens Vand, der bringer Forbandelse, i sin Haand.

19. Og Presten skal besværge hende og sige til Kvinden: Dersom ikke en Mand har ligget hos dig, og dersom du ikke, medens du stod under din Mand, er skelet ud i Urenhed, da skal du være uskadt af dette Bitterhedens Vand, der bringer Forbandelse.

20. Men dersom du, medens du stod under din Mand, er skelet ud, og dersom du er bleven besmittet, og nogen Mand har havt Samleie med dig foruden din Mand,

21. — nu skal Presten besværge Kvinden ved Forbandelsens Ed, og Presten skal sige til Kvinden: — saa gøre Herren dig til en Forbandelse og til en Ed midt iblandt dit Folk, idet Herren lader dine Hoster svinde og din Bug opsvulme; Jer. 24, 9; 42, 18.

22. og dette Vand, som bringer Forbandelse, skal komme i dine Indvolde og gøre, at din Bug opsvulmer og dine Hoster svinde. Og Kvinden skal sige: Amen! Amen!

23. Og Presten skal skrive disse Forbandelser i en Bog og vaske dem ud i Bitterhedens Vand.

24. Og han skal give Kvinden Bitterhedens Vand, som bringer Forbandelse, at drikke, og det Vand, som bringer Forbandelse, skal komme i hende til Bitterhed.

25. Og Presten skal tage Nidkjærheds-Madofferet af Kvindens Haand; og han skal svinge Madofferet for Herrens Aasyn og bringe det frem til Alteret.

26. Og Presten skal tage en Haandfuld af Madofferet som dets Ihukommelsesoffer og brænde det paa Alteret; og derefter skal han give Kvinden Vandet at drikke.

27. Og naar han har givet hende Vandet at drikke, da skal det ske,

dersom hun er bleven besmittet og har været sin Mand utro, at det Vand, som bringer Forbandelse, skal komme i hende til Bitterhed, saa hendes Bug skal opsvulme og hendes Hoster svinde; og den Kvinde skal være til en Forbandelse midt iblandt sit Folk.

28. Men dersom Kvinden ikke er bleven besmittet, men er ren, da skal hun blive uskadt, og hun skal undfange.

29. Dette er Nidkjærheds Loven: Naar en Kvinde, medens hun staar under sin Mand, skeier ud og bliver besmittet,

30. eller naar en Nidkjærheds-Aand kommer over en Mand, saa han bliver nidkjær over sin Hustru, saa skal han stille Kvinden frem for Herrens Aasyn, og Presten skal gøre med hende ganske efter denne Lov.

31. Og Manden skal være fri for Skyld, men Kvinden skal bære sin Misgjærning.

6. KAPITEL.

Herren giver Love om Nasiræere, deres Løfte, Renselse og Offer, 1-21, om, hvorledes Presterne skulle velsigne Folket, 22-27.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar en Mand eller Kvinde gjør et helligt Løfte, at ville være Nasiræer, ved Afsondring at ville indvie sig til Herren,

3. skal han holde sig fra Vin og stærk Drik; syrlig Drik af Vin eller syrlig stærk Drik skal han ikke drikke, og ingensomhelst Saft af Druer skal han drikke; hverken friske eller tørre Druer skal han æde.

4. Allesine Afsondrings-Dage skal han ikke æde Noget af det, som tilaves af Vinstokken, lige fra Kjerne til Skal.

5. Alle de Dage, hans Afsondrings-Løfte varer, skal der ikke gaa Rægkniv over hans Hoved; indtil de Dage ere til Ende, i hvilke han afsondrer sig for Herren, skal han være hellig, han skal lade sit Hovedhaar vokse frit.

6. Alle de Dage, han afsondrer sig for Herren, skal han ikke komme til noget Lig.

7. Han skal ikke gøre sig uren ved sin Fader eller ved sin Moder, ved sin Broder eller ved sin Søster,

naar de dø; thi Tegnet paa Indvielsen til hans Gud er paa hans Hoved.

V. 18.

8. Alle sine Afsondrings-Dage er han Herren hellig.

9. Og naar Nogen dør meget pludselig hos ham og gjør hans Indvielse Hoved urent, saa skal han rage sit Hoved paa sin Renselses-Dag; paa den syvende Dag skal han rage det.

10. Og paa den ottende Dag skal han bringe to Turtelduer eller to Dueunger frem til Presten til Indgangen til Sammenkomstens Telt.

11. Og Presten skal ofre den ene til Syndoffer og den anden til Brændoffer og gjøre Forligelse for ham og rense ham for det, han har syndet ved Liget; og han skal hellige sit Hoved paa den samme Dag.

12. Og han skal paany afsondre sig for Herren sine Afsondrings-Dage*, og saa skal han bringe et aarsgammelt Lam til Skyldoffer; og de første Dage skulle faide bort, fordi hans Indvielse blev besmitet.

*d. e. saa mange Dage, som han først havde lovet at afsondre sig.

13. Og dette er Loven for Nasiræeren: Paa den Dag, hans Afsondrings-Dage ere til Ende, skal man føre ham frem til Indgangen til Sammenkomstens Telt.

14. Og han skal bringe Herren sit Offer, et aarsgammelt Væderlam uden Lyde til Brændoffer og et aarsgammelt Gimmerlam uden Lyde til Syndoffer og en Væder uden Lyde til Takoffer

15. og en Kurv med usyrede Kager af fint Mel, Kager, blandede med Olje, og usyrede tynde Kager, overstrøgne med Olje, og Madofferet til dem og Drikofferne til dem.

16. Og Presten skal bringe det frem for Herrens Aasyn og ofre hans Syndoffer og hans Brændoffer.

17. Og Væderen skal han ofre til Takoffer for Herren tilligemed Kurven med de usyrede Kager, og Presten skal ofre hans Madoffer og hans Drikoffer.

18. Og Nasiræeren skal rage sit indvielse Hoved ved Indgangen til Sammenkomstens Telt, og han skal tage sit indvielse Hoveds Haar og lægge det paa Ilden, som er under Takofferet.

Ap. G. 18, 18; 21, 24.

19. Og Presten skal tage den kogte Bøv af Væderen og en usyret tynd Kage af Kurven og en usyret tynd Kage, og

han skal lægge dem paa Nasiræerens Hænder, efterat han har afraget sig sit Indvielsestegn.

20. Og Presten skal svinge dem for Herrens Aasyn, det er helliget Presten tilligemed Svingebrystet og Løfteboven; og derefter maa Nasiræeren drikke Vin.

2 Mos. 29, 27, 28. 3 Mos. 7, 34.

21. Dette er Loven for Nasiræeren, som gjør et Løfte, dette er hans Offer til Herren formedelst hans Afsondring, foruden det, hvortil han ellers har Raad; efter sit Løfte, som han lover, skal han gjøre, foruden det, Loven om hans Afsondring kræver.

22. Og Herren talte til Moses og sagde:

23. Tal til Aron og til hans Sønner og sig: Saaledes skulle I velsigne Israels Børn; I skulle sige til dem:

24. Herren velsigne dig og bevare dig!

25. Herren lade sit Ansigt lyse over dig og være dig naadig!

Ps. 67, 2.

26. Herren løfte sit Aasyn paa dig og give dig Fred!

27. Og saaledes skulle de lægge mit Navn paa Israels Børn, og jeg vil velsigne dem.

7. KAPITEL.

De tolv Israels Stammefyrster skjenke Gaver til Tabernaklet; disse Gaver opregnes 1-28. Gud taler med Moses fra Naadestolen, 29.

OG det skede paa den Dag, da Moses var færdig med at opreise Tabernaklet, og han havde salvet det og helliget det med alt dets Tilbehør og Alteret med alt dets Tilbehør, da han havde salvet dem og helliget dem,

2 Mos. 40, 17 fg.

2. da bragte Israels Øverster, Overhovederne for sine Fædrenehuse, Stammefyrsterne, de, som stode over de Mønstrede Gaver.

1. 4-16.

3. De bragte sin Gave frem for Herrens Aasyn, seks Vogne med Dække over og tolv Okser, en Vogn for to Øverster og en Okse for hver; og de førte dem frem foran Tabernaklet.

4. Og Herren sagde til Moses:

5. Modtag dette af dem, forat det kan være til Sammenkomstens Telts Tjeneste, og du skal give det til Leviterne, til enhver efter Beskaffenheden af hans Tjeneste.

6. Da tog Moses Vognene og Okserne og gav dem til Leviterne.

7. To af Vognene og fire af Okserne gav han Gersons Børn efter Beskaffenheden af deres Tjeneste.

4, 24 fg.

8. Og fire af Vognene og otte af Okserne gav han Meraris Børn efter Beskaffenheden af deres Tjeneste under Opsyn af Itamar, Arons, Prestens, Søn.

4, 31 fg.

9. Men Kahats Børn gav han ikke nogen, fordi de hellige Tings Betjening paalaa dem; paa Skuldrene skulde de bære dem.

4, 4 fg.

10. Og Øversterne bragte Gaver til Alterets Indvielse paa den Tid, det blev salvet; og Øversterne bragte sin Gave frem for Alteret.

11. Og Herren sagde til Moses: Lad Øversterne hver sin Dag bringe sin Gave til Alterets Indvielse!

12. Og den, som bragte sin Gave paa den første Dag, var Nahson, Aminadabs Søn, Øversten for Judas Stamme.

13. Og hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

14. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

15. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

16. en Gjedebuk til Syndoffer

17. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Nahsons, Aminadabs Søns, Gave.

18. Paa den anden Dag bragte Netanel, Zuars Søn, Isaskars Øverste, Gaver.

19. Han bragte som sin Gave et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

20. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

21. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

22. en Gjedebuk til Syndoffer

23. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Netanels, Zuars Søns, Gave.

24. Paa den tredje Dag Sebulons Børns Øverste, Eliab, Helons Søn.

25. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en

Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

26. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

27. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

28. en Gjedebuk til Syndoffer

29. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Eliabs, Helons Søns, Gave.

30. Paa den fjerde Dag Rubens Børns Øverste, Elizur, Sede'urs Søn.

31. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

32. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

33. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

34. en Gjedebuk til Syndoffer

35. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Elizurs, Sede'urs Søns, Gave.

36. Paa den femte Dag Simeons Børns Øverste, Selumiel, Zurisaddajs Søn.

37. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

38. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

39. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

40. en Gjedebuk til Syndoffer

41. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Selumiels, Zurisaddajs Søns, Gave.

42. Paa den sjette Dag Guds Børns Øverste, Eljasaf, De'uels Søn.

43. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

44. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

45. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

46. en Gjedebuk til Syndoffer

47. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Eljasafs, De'uels Søns, Gave.

48. Paa den syvende Dag Efra'ims Børns Øverste, Elisama, Ammihuds Sø. u.

49. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

50. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

51. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

52. en Gjedbuk til Syndoffer

53. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Elisamas, Ammihuds Søns, Gave.

54. Paa den ottende Dag Manasses Børns Øverste, Gamliel, Pedazurs Søn.

55. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

56. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

57. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

58. en Gjedbuk til Syndoffer

59. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Gamliels, Pedazurs Søns, Gave.

60. Paa den niende Dag Benjamins Børns Øverste, Abidan, Gideonis Søn.

61. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

62. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

63. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

64. en Gjedbuk til Syndoffer

65. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Abidans, Gideonis Søns, Gave.

66. Paa den tiende Dag Dans Børns Øverste, Ahieser, Ammisaddajs Søn.

67. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Hel-

ligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

68. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

69. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

70. en Gjedbuk til Syndoffer

71. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Ahiesers, Ammisaddajs Søns, Gave.

72. Paa den ellefte Dag Asers Børns Øverste, Pagtel, Okrans Søn.

73. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

74. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

75. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

76. en Gjedbuk til Syndoffer

77. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Pagtels, Okrans Søns, Gave.

78. Paa den tolvte Dag Naftalis Børns Øverste, Ahira, Enans Søn.

79. Hans Gave var et Sølvfad paa hundrede og tretti Sekels Vegt, en Sølvskaal paa sytti Sekel efter Helligdommens Sekel, begge fulde af fint Mel, blandet med Olje, til Madoffer,

80. en Skaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse,

81. en ung Okse, en Væder, et aarsgammelt Lam til Brændoffer,

82. en Gjedbuk til Syndoffer

83. og til Takoffer to Okser, fem Vædere, fem Bukke, fem aarsgamle Lam. Dette var Ahiras, Enans Søns, Gave.

84. Dette var Gaverne af Israels Øverster til Alterets Indvielse paa den Tid, det blev salvet, tolv Sølvfade, tolv Sølvskaal, tolv Guldskaal,

85. hvert Fad paa hundrede og tretti Sekel Sølv og hver Skaal paa sytti Sekel — alt Sølv i Karrene beløb sig til tusinde og fire hundrede Sekel efter Helligdommens Sekel, —

86. tolv Guldskaal, fulde af Røgelse, hver Skaal paa ti Sekel efter Helligdommens Sekel; alt Guld i Skaalerne beløb sig til hundrede og tyve Sekel.

87. Alt det store Kvæg til Brændofferet var tolv Okser, derhos tolv Vædere, tolv aarsgamle Lam med Madofferet dertil og tolv Gjædebukke til Syndoffer.

88. Og alt det store Kvæg til Takofferet var fire og tyve Okser, derhos seksti Vædere, seksti Bukke, seksti aarsgamle Lam. Dette var Gaverne til Aalterets Indvielse, efterat det var salvet.

89. Og naar Moses gik ind i Sammenkomstens Telt for at tale med ham*, da hørte han Røsten tale til ham ovenfra Naadestolen, som var over Vidnetsbyrdets Ark imellem de to Kuber; saaledes talte han* til ham

*Herren. 2 Mos. 25, 20-22.
1 Sam. 4, 4. Ps. 80, 2.

8. KAPITEL.

Gud giver Love om Lamperne paa Guldlysestagen, 1-4, om Leviternes Renselse og Tjeneste, 5-26.

Og Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Aron og sig til ham: Naar du sætter Lamperne op, skulle de syv Lamper kaste sit Lys lige frem for Lysestagen. 2 Mos. 25, 37.

3. Og Aron gjorde saaledes; han satte dens Lamper op, saa de kastede sit Lys lige frem for Lysestagen, ligesom Herren havde befaleet Moses.

2 Mos. 27, 20 fg.

4. Og Lysestagen var gjort med drevet Arbejde af Guld, ligetil dens Fod og dens Blomster var der drevet Arbejde; efter det Billede, som Herren havde vist Moses, saaledes havde han gjort Lysestagen. 2 Mos. 25, 31, 40.

5. Og Herren talte til Moses og sagde:

6. Tag Leviterne ud af Israels Børns Midte og rens dem!

7. Og saaledes skal du gjøre med dem for at rens dem: Du skal stænke Renselsesvand paa dem, og de skulle lade Ragekniv gaa over hele sit Legeme og tvætte sine Klæder og saaledes rens sig. 19, 9. Hebr. 9, 13, 14.

8. Og de skulle tage en ung Okse og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje; og en anden ung Okse skal du tage til Syndoffer.

9. Og du skal lade Leviterne komme frem foran Sammenkomstens Telt, og du skal forsamle hele Israels Børns Menighed.

10. Og du skal lade Leviterne træde frem for Herrens Aasyn, og Israels Børn skulle lægge sine Hænder paa Leviterne.

11. Og Aron skal svinge Leviterne for Herrens Aasyn som et Svingeoffer fra Israels Børn, og de skulle være til at gjøre Herrens Tjeneste.

12. Og Leviterne skulle lægge sine Hænder paa Oksernes Hoveder, og saa skal du ofre den ene til et Syndoffer og den anden til et Brændoffer for Herren for at gjøre Forligelse for Leviterne.

13. Og du skal stille Leviterne for Arons Ansigt og for hans Sønners Ansigt, og du skal svinge dem for Herren.

14. Og du skal udskille Leviterne af Israels Børns Midte, og Leviterne skulle høre mig til. 3, 45.

15. Og derefter skulle Leviterne komme for at tjene ved Sammenkomstens Telt, naar du har rensset dem og svinget dem.

16. Thi de ere mig ganske overgivne af Israels Børns Midte; istedetfor det, som aabner hvert Modersliv, istedetfor alle Førstefødte blandt Israels Børn har jeg taget mig dem. 3, 9, 12, 13.

17. Thi mig tilhører alt Førstefødt blandt Israels Børn, baade af Mennesker og af Kvæg; paa den Dag, jeg slog alt Førstefødt i Ægyptens Land, helligede jeg mig dem. 3, 13.

18. Og jeg tog Leviterne istedetfor alle Førstefødte blandt Israels Børn.

19. Og jeg gav Leviterne som en Gave til Aron og hans Søner af Israels Børns Midte til at gjøre Israels Børns Tjeneste ved Sammenkomstens Telt og til Forligelse for Israels Børn, forat der ikke skal komme Plage over Israels Børn derved, at Israels Børn nærme sig til Helligdommen.

1, 53; 3, 9; 18, 22, 23.

20. Og Moses og Aron og hele Israels Børns Menighed gjorde saaledes med Leviterne; aldeles, som Herren havde befaleet Moses om Leviterne, saaledes gjorde Israels Børn med dem.

21. Og Leviterne rensede sig og tvættede sine Klæder, og Aron svingede dem for Herrens Aasyn, og Aron gjorde Forligelse for dem for at rens dem.

22. Og derefter kom Leviterne for at gjøre sin Tjeneste ved Sammenkomstens Telt for Arons Ansigt og for hans Sønners Ansigt; ligesom Herren havde befaleet Moses om Leviterne, saaledes gjorde man med dem.

23. Og Herren talte til Moses og sagde:

24. Dette er, hvad der gjælder for Leviterne: Fra han er fem og tyve Aar gammel og derover, skal han komme for at gjøre Tjeneste ved Arbeidet ved Sammenkomstens Telt.

4, 3, 23.

25. Men fra han er femti Aar gammel, skal han træde tilbage fra Tjenesten ved Arbeidet, og han skal ikke arbejde mere.

26. Dog skal han tjene sine Brødre ved Sammenkomstens Telt i at tage Vare paa, hvad der er at varetage; men Arbeidet skal han ikke forrette. Saaledes skal du gjøre med Leviterne med Hensyn til det, som de have at varetage.

9. KAPITEL.

Israel holder efter Herrens Befaling Paaske i Ørkenen, 1-5; de Urene og de, som ere paa nogen lang Reise, skulle holde Paaske i den anden Maaned, 6-14. Gud aabenbarer sig for Israel i Ørkenen; de bryde op og leire sig, eftersom han byder dem, 15-23.

OG Herren talte til Moses i Sinajs Ørken i det andet Aar, efterat de vare udgangne af Ægyptens Land, i den første Maaned, og han sagde:

2 Mos. 13, 4 fg. 3 Mos. 23, 5 fg.

2. Israels Børn skulle holde Paaske paa dens bestemte Tid.

3. Paa den fjortende Dag i denne Maaned, mellem de to Aftenstunder, skulle I holde den paa dens bestemte Tid. Efter alle Lovene og alle Bestemmelserne om den skulle I holde den.

4. Og Moses sagde til Israels Børn, at de skulde holde Paaske.

5. Og de holdt Paaske i den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaned, mellem de to Aftenstunder, i Sinajs Ørken; aldeles, som Herren havde befaleet Moses, saaledes gjorde Israels Børn. 2 Mos. 12, 3 fg.

6. Og der var nogle Mænd, som vare urene ved et Menneskes Lig, saa de ikke kunde holde Paaske paa denne samme Dag; og de traadte frem for Moses's Ansigt og for Arons Ansigt paa den samme Dag.

3 Mos. 21, 1, 11.

7. Og disse Mænd sagde til ham: Vi ere blevne urene ved et Menneskes Lig; hvorfor skulle vi udelukkes fra at bringe Herrens Offer paa dets bestemte Tid midt iblandt Israels Børn?

8. Og Moses sagde til dem: Venter, saa vil jeg høre, hvad Herren vil byde om eder. 3 Mos. 24, 12.

9. Og Herren talte til Moses og sagde:

10. Tal til Israels Børn og sig: Naar Nogen er bleven uren ved Lig eller er paa en lang Reise hos eder eller hos eders Efterkommere, skal han dog holde Paaske for Herren;

11. i den anden Maaned paa den fjortende Dag, mellem de to Aftenstunder, skulle Saadanne holde den; med usyrede Brød og bitre Urter skulle de æde Paaskelammet.

2 Mos. 12, 8. 3 Kron. 30, 3 fg.

12. De skulle ikke løvne Noget deraf til om Morgenen og ikke bryde noget Ben paa det; efter den hele Lov om Paaske skulle de holde den.

2 Mos. 12, 10, 46. Joh. 19, 36.

13. Men den Mand, som er ren og ikke er paa Reise og undlader at holde Paaske, den Sjal skal udryddes af sit Folk, fordi han ikke bragte Herrens Offer paa dets bestemte Tid; denne Mand skal bære sin Synd.

14. Og naar en Fremmed opholder sig hos eder og holder Paaske for Herren, saa skal han holde den efter Lovene om Paaske og efter Bestemmelsen om den; een Lov skal være for eder, baade for den Fremmede og for den Indfødte i Landet.

2 Mos. 12, 49.

15. Og paa den Dag, Tabernaklet blev opreist, dækkede Skyen Tabernaklet, Vidnesbyrdets Telt; og om Aftenen var der over Tabernaklet som en Ild at se til indtil om Morgenen.

2 Mos. 40, 38.

16. Saaledes var det altid: Skyen dækkede det*, og om Natten var der som en Ild at se til. *omDagen; 10, 34.

17. Og eftersom Skyen hævede sig op fra Teltet, brøde Israels Børn derefter op; og paa det Sted, hvor Skyen nedlod sig, der leirede Israels Børn sig.

2 Mos. 40, 36 fg.

18. Efter Herrens Befaling brøde Israels Børn op, og efter Herrens Befaling leirede de sig; alle de Dage, Skyen hvilede over Tabernaklet, saa de i Leir.

19. Og naar Skyen forblev over Tabernaklet i mange Dage, da toge Israels Børn Vare paa, hvad Herren vilde have varetaget, og brøde ikke op.

20. Og stundom skede det, at Skyen var faa Dage over Tabernaklet; efter

Herrens Befaling laa de da i Leir, og efter Herrens Befaling brøde de op.

21. Og stundom skede det, at Skyen var der fra Aftenen indtil Morgen; naar da Skyen hævede sig om Morgen, saa brøde de op. Eller den var der om Dagen og om Natten; naar da Skyen hævede sig, saa brøde de op.

22. Eller den var der to Dage eller en Maaned eller en lang Tid; naar Skyen hvilede længe over Tabernaklet, laa Israels Børn i Leir og brøde ikke op, men naar den hævede sig, brøde de op.

23. Efter Herrens Befaling leirede de sig, og efter Herrens Befaling brøde de op; hvad Herren vilde have varetaget, varetoge de efter Herrens Befaling ved Moses.

10. KAPITEL.

Moses skal lade gjøre to Sølvtrumpeter til Brug, naar Menigheden skal samles under Vandringen i Ørkenen, i Krig og paa Høitider, 1-10. Israels Børn drage i den bestemte Orden fra Sinajs Ørken til Parans Ørken, 11-28. Moses begjærer, at hans Svoger skal drage med, 29-32. Arken drager foran, 33. 34. Moses's Bøn ved Arkens Opbrud og Hvile, 35. 36.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Gjør dig to Trumpeter af Sølv; med drevet Arbejde skal du gjøre dem. Og du skal bruge dem til Menighedens Sammenkaldelse og ved Opbrud med Leirene.

3. Og naar man støder i dem begge, da skal hele Menigheden samle sig til dig ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

4. Og naar man støder i den ene, da skulle Øversterne samle sig til dig, Overhovederne for Israels Tusinder.

5. Men naar I blæse Alarm, da skulle de Leire bryde op, som ere leirede mod Øst.

6. Og naar I anden Gang blæse Alarm, da skulle de Leire bryde op, som ere leirede mod Syd. Man skal blæse Alarm, naar de skulle bryde op.

7. Men naar Menigheden skal sammenkaldes, skulle I støde i dem, men ikke blæse Alarm.

8. Og Atons Sønner, Presterne, skulle være de, som blæse i Trompeterne, og det skal være eder til en evig Lov gjennem eders Slægter.

9. Og naar I drage i Krig i eders Land mod Fienden, som kriger mod eder, da skulle I blæse Alarm med

Trumpeterne; og I skulle ihukommes for Herrens, eders Guds, Aasyn og frelses fra eders Fiender.

31. 6. 2 Krøn. 13. 12. 14.

10. Og paa eders Glædedage og paa eders Høitider og paa eders Maaneders første Dage skulle I støde i Trumpeterne ved eders Brændoffere og ved eders Takoffere, og de skulle blive eder til en Ihukommelse for Eders Guds Aasyn; jeg er Herren, eders Gud. 2 Krøn. 7, 6.

11. Og det skede i det andet Aar i den anden Maaned, paa den tyvende Dag i Maaned, da hævede Skyen sig op fra Vidnesbyrdets Tabernakel.

12. og Israels Børn brøde op i Dagsrejser fra Sinajs Ørken; og Skyen nedlod sig i Parans Ørken. 12, 16.

13. Og de brøde første Gang op efter Herrens Ord ved Moses.

14. Og Banneret for Judas Børns Leir brød først op, Hær efter Hær, og over hans Hær var Nahson, Amminadabs Søn.

15. Og over Isaskars Børns Stammes Hær var Netanel, Zuars Søn.

16. Og over Sebulons Børns Stammes Hær var Eliab, Helons Søn.

17. Saa blev Tabernaklet nedtaget, og Gersons Børn og Meraris Børn, som førte Tabernaklet, brøde op.

4, 24 fg. 29 fg. 7, 6 fg.

18. Saa brød Banneret for Rubens Leir op, Hær efter Hær, og over hans Hær var Elizur, Sede'urs Søn.

19. Og over Simeons Børns Stammes Hær var Selumiel, Zurisaddajs Søn.

20. Og over Gads Børns Stammes Hær var Eljasaf, De'uels Søn.

21. Saa brøde Kahatiterne op, som bære Helligdommen; og man* opreiste Tabernaklet, til de kom.

4, 4 fg. *V. 17.

22. Saa brød Banneret for Efraims Børns Leir op, Hær efter Hær, og over hans Hær var Elisama, Ammihuds Søn.

23. Og over Manasses Børns Stammes Hær var Gamliel, Pedazurs Søn.

24. Og over Benjaminis Børns Stammes Hær var Abidan, Gideonis Søn.

25. Saa brød Banneret for Dans Børns Leir op, som sluttede alle Leirene, Hær efter Hær, og over hans Hær var Ahieser, Ammisaddajs Søn.

26. Og over Asers Børns Stammes Hær var Pagiel, Okrans Søn.

27. Og over Naftalis Børns Stammes Hær var Ahira, Enans Søn.

28. Dette var Israels Børns Reise-orden, Hær for Hær; og saaledes brøde de op.

29. Og Moses sagde til Midjaniten Hobab, Re'uels Søn, Moses's Svoger: Vi bryde op til det Sted, hvorom Herren sagde: Jeg vil give eder det. Gaa med os! Saa ville vi gjøre vel imod dig; thi Herren har talt Godt over Israel. 2 Mos. 2, 18; 3, 1; 18, 1 fg.

30. Men denne sagde til ham: Jeg vil ikke gaa med, men jeg vil gaa til mit Land og til min Slægt.

31. Og han sagde: Forlad os dog ikke! Thi du ved jo, hvor vi kunne lære os i Ørkenen, og du skal være vort Øie;

32. og det skal ske, naar du gaar med os, da ville vi gjøre det samme Gode mod dig, som Herren vil gjøre mod os.

33. Saa drog de da fra Herrens Bjerg tre Dages Reise: og Herrens Pakts Ark drog foran dem de tre Dages Reise for at opsøge et Hvilested for dem.

34. Og Herrens Sky var over dem om Dagen, naar de brøde op fra Leiren.

35. Og naar Arken brød op, sagde Moses: Reis dig, o Herre, saa dine Fiender maa adspredes, og de, som hede dig, fly for dit Aasyn! Ps. 68, 2.

36. Og naar den hvilede, sagde han: Kom tilbage, o Herre, til Israels ti tusinde Tusinder!

11. KAPITEL.

Herren straffer det knurrende Folk, men lader paa Moses's Forbøn Straffen op-høre, 1-3. De blive begjærlige efter Kjød og kjæde af Manna, 4-9. Moses klager til Herren, 10-15. Herren byder ham at tage 70 Ældste til sig og samle Folket, saa vil han give dem Kjød; Moses er svag i Troen, men dog tydig, 16-24. Herren udgyder sin Aand over de 70 Ældste; de profetere, 25-29. Herren gæver Folket Vagtelere og straffer det; de drage videre, 30-35.

OG Folket knurrede, saa det var ondt i Herrens Øren; Herren hørte det, og hans Vrede optændtes, og Ild fra Herren satte dem i Brand og fortærede Nogle yderst i Leiren.

2. Da raabte Folket til Moses, og Moses bad til Herren, og Ilden blev slukket. Am. 7, 5.

3. Og han kaldte det Steds Navn Tabera*, thi Herrens Ild havde sat dem i Brand. *Antændelse.

4. Og den sammenløbne Hob, som

var blandt dem, blev greben af Begjærlighed, saa ogsaa Israels Børn paany græd og sagde: O, at vi havde Kjød at æde!

2 Mos. 12, 38; 16, 3. Ps. 106, 14. 1 Kor. 10, 6.

5. Vi mindes den Fisk, som vi aade i Ægypten for Intet, Græskarrerne og Melonerne og Purreløgen og Rødløgen og Hvidløgen.

6. Men nu vansmægter vor Sjæl, da her slet Intet er; vore Øine se Intet uden Mannaen.

7. Men Mannaen var ligesom Korrianderfrø, og dens Udseende var som Udseendet af Bdellium.

2 Mos. 16, 31; 1 Mos. 2, 12.

8. Folket lød hid og did og sankede og malede den i Haandkværne eller stødte den i Mortere og kogte den i Potter eller gjorde Kager deraf, og dens Smag var som Smagen af Oljekage.

9. Og naar Duggen faldt over Leiren om Natten, da faldt Mannaen ned med den. 2 Mos. 16, 13, 14.

10. Og Moses hørte Folket græde, alle dets Slægter, Enhver i sit Telts Dør; og Herrens Vrede optændtes saare, og i Moses's Øine var det ondt.

11. Og Moses sagde til Herren: Hvorfor har du handlet ilde med din Tjener, og hvorfor har jeg ikke fundet Naade i dine Øine, at du har lagt Byrden af hele dette Folk paa mig?

12. Har jeg undfanget hele dette Folk, har jeg født det, at du siger til mig: Bær det i din Favn, ligesom Barnevogeteren bærer det diende Barn, hen i det Land, du har tilsvoret dets Fædre?

5 Mos. 1, 31.

13. Hvorfra skal jeg tage Kjød at give hele dette Folk? Thi de græde for mig og sige: Giv os Kjød, saa vi kunne æde!

Matth. 15, 33.

14. Jeg formaar ikke alene at bære hele dette Folk; det er mig for svært.

15. Og vil du gjøre saaledes mod mig, saa dræb mig dog heller, dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, og lad mig slippe at se min Ulykke!

16. Da sagde Herren til Moses: Forsamle mig sytti Mænd af Israels Ældste, dem, som du ved ere Folkets Ældste og dets Opsynsmænd, og du skal bringe dem hen til Sammenkomstens Telt, og de skulle fremstille sig der med dig.

17. Og jeg vil komme ned og tale med dig der, og jeg vil tage af den Aand, som er paa dig, og lægge paa

dem, forat de skulle bære Byrden af Folket med dig, og du ikke bære den alene.

18. Og til Folket skal du sige: Hel- liger eder til imorgen, saa skulle I faa Kjød at æde, efterdi I have grædt for Herrens Øren og sagt: O, at vi havde Kjød at æde, thi vi havde det godt i Ægypten. Saa vil nu Herren give eder Kjød, saa I kunne æde.

^{2 Mos. 19, 10.}

19. Ikke een Dag skulle I æde det, og ikke to Dage og ikke fem Dage og ikke ti Dage og ikke tyve Dage,

20. men en hel Maaned, indtil det gaar ud af eders Næse og bliver eder til Væmmelse, fordi I have foragtet Herren, som er midt iblandt eder, og have grædt for hans Aasyn og sagt: Hvorfor ere vi dog gangne ud af Ægypten?

^{21, 5.}

21. Og Moses sagde: Seks hundrede tusinde Mand tilfods er det Folk, som jeg er midt iblandt, og du siger: Jeg vil give dem Kjød, saa de kunne æde en hel Maaned!

22. Skal da smaat Kvæg og stort Kvæg blive slagtet for dem, saa det kan strække til for dem? Ellers skulle alle Fiskene i Havet blive samlede for dem, saa det kan strække til for dem?

23. Og Herren sagde til Moses: Er Herrens Haand forkortet? Nu skal du se, om det, jeg siger, vil vederfares dig eller ikke.

^{Ea. 50, 2; 59, 1.}

24. Og Moses gik ud og talte Herrens Ord til Folket, og han forsamlede sytti Mænd af Folkets Ældste og stillede dem rundt omkring Teltet.

25. Da kom Herren ned i Skyen og talte til ham, og han tog af den Aand, som var paa ham, og lagde paa de sytti Ældste, og detskede, da Aanden hvilede paa dem, da profeterede* de, men siden gjorde de det ikke mere.

^{12, 5; 14, 10.}

*d. e. de talte i Aandens Kraft om Herren og hans store Gjæringer; 1 Sam. 10, 5, 6. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 11, 17.

26. Men der var to Mænd blevne tilbage i Leiren, den enes Navn var Eldad, og den andens Navn Medad, og Aanden hvilede paa dem, thi de vare blandt de Opskrevne, men de vare ikke udgangne til Teltet; og de profeterede i Leiren.

27. Da løb en Dreng hen og gav Moses det tilkjende og sagde: Eldad og Medad profetere i Leiren.

^{Mark. 9, 36 fg.}

28. Og Josva, Nuns Søn, som hente Moses fra sin Ungdom af, tog tilorde og sagde: Min Herre, Moses, forbyd dem det!

^{2 Mos. 24, 13.}

29. Men Moses sagde til ham: Er du nidkjær for mig? Gld alt Herrens Folk var Profeter, gid Herren vilde lægge sin Aand paa dem!

30. Og Moses gik tilbage til Leiren, han og de Ældste af Israel.

31. Og en Storm brød løs fra Herren og førte Vagteler over fra Havet og strøede dem over Leiren, omtrent en Dagsreise paa den ene Kant og omtrent en Dagsreise paa den anden Kant rundt omkring Leiren og omtrent to Alen over Jordens Overflade.

^{2 Mos. 16, 13.}

32. Da stod Folket op hele den Dag og hele Natten og hele den næste Dag og sankede Vagtelerne; den, der havde samlet Mindst, havde sanket ti Homer. Og de bredte dem ud rundt omkring Leiren.

33. Men medens Kjødet endnu var mellem deres Tænder, førend det var aldeles fortæret, da optændtes Herrens Vrede mod Folket, og Herren gjorde et saare stort Nederlag blandt Folket.

^{Ps. 78, 30, 31.}

34. Og man kaldte det sammeSteds Navn Kibrot-Hatta'ava*, fordi man der begrov Folket, som havde været begjærligt.

^{*Begjærlighedens Grave.}

35. Fra Kibrot-Hatta'ava brød Folket op til Hazerot, og de bleve i Hazerot.

^{33, 16 fg.}

12. KAPITEL.

Mirjam og Aron knurre mod Moses, 1-3. Herren trettetætter dem derfor: Mirjam bliver spedalsk, 4-10. Paa Arons Forben beder Moses til Herren for hende: Herren helbreder hende, 11-15. Folket kommer til Paran, 16.

Og Mirjam og Aron talte imod Moses for den ætiopiske Hustrues Skyld, som han havde taget; thi han havde taget en ætiopisk Hustru.

2. Og de sagde: Har Herren kun talt med Moses alene, har han ikke ogsaa talt med os? Og Herren hørte det.

^{2 Mos. 15, 20. Mika 6, 4.}

3. Men Manden Moses var saare sagtmodig, mere end alle Mennesker paa Jorden.

4. Og Herren sagde pludselig til Moses og til Aron og til Mirjam: Gaar ud, I Tre, til Sammenkomstens Telt! Og de gik alle Tre ud.

5. Da kom Herren ned i en Sky-støtte og stod i Indgangen til Teltet,

og han kaldte paa Aron og Mirjam, og de gik begge ud. 11, 26.

6. Og han sagde: Hører dog mine Ord: Er det en Profet som I, saa giver jeg, Herren, mig tilkjende for ham i Syner, taler med ham i Drømme.

7. Ikke saa er det med min Tjener Moses; han er tro i hele mit Hus.

Hebr. 3, 2.

8. Mund til Mund taler jeg med ham, og saaledes, at han skuer mig, og ikke i Gaader, og Herrens Skikkelse ser han. Hvi frygtede I da ikke for at tale mod min Tjener, mod Moses? 2 Mos. 33, 11. 5 Mos. 34, 10.

9. Og Herrens Vrede optændtes imod dem, og han gik bort.

10. Og da Skyen veg bort fra Teltet, se, da var Mirjam spedalsk, lig Sne; og Aron vendte sig til Mirjam, og se, hun var spedalsk. 5 Mos. 24, 9.

11. Da sagde Aron til Moses: Hør mig, min Herre! Læg ikke paa os som Synd, at vi have handlet daarlig og forsyndet os!

12. Lad hende dog ikke være som en Død, hvis halve Kjød er fortæret, naar han kommer ud af sin Moders Liv!

13. Da raabte Moses til Herren og sagde: Ak Gud, helbred hende dog!

14. Og Herren sagde til Moses: Om hendes Fader havde spyttet hende i Ansigtet, skulde hun da ikke skamme sig i syv Dage? Lad hende blive indelukket i syv Dage udenfor Leiren, og derefter maa hun igjen blive optagen. 3 Mos. 13, 46.

15. Og Mirjam blev indelukket udenfor Leiren i syv Dage; og Folket brød ikke op, forinden Mirjam igjen var bleven optagen.

16. Derefter brød Folket op fra Hazerot og leirede sig i Parans Ørken. 10, 12.

13. KAPITEL.

Moses udsender efter Herrens Befaling tolv Speidere til Kana'ans Land, een for hver Stamme, 1-20. De speide Landet og bringe af dets bedste Frugter tilbage med sig, men gøre Folket modløst, idet de sige, at Landet er uindtageligt; Kaleb søger forjæves at stille Folket tilfreds, 21-33.

Og Herren talte til Moses og sagde: 2. Udsend Mænd til at speide Kana'ans Land, som jeg nu vil give Israels Børn! Een Mand for hver sin Fædrename skulle I sende; Enhver skal være en Øverste iblandt dem. 5 Mos. 1, 22.

3. Saa sendte Moses dem fra Parans Ørken efter Herrens Ord; alle vare de Overhoveder for Israels Børn.

4. Og dette var deres Navne: For Rubens Stamme Sammua, Sakkurs Søn,

5. for Simeons Stamme Safat, Horis Søn,

6. for Judas Stamme Kaleb, Jefunes Søn, Jos. 14, 6, 7.

7. for Isaskars Stamme Jigeal, Josefs Søn,

8. for Efra'ims Stamme Hosea, Nuns Søn, V. 18.

9. for Benjamins Stamme Palti, Rafus Søn,

10. for Sebulons Stamme Gaddiel, Sodis Søn,

11. for Josefs Stamme, for Manasses Stamme Gaddi, Susis Søn,

12. for Dans Stamme Ammiel, Gemallis Søn,

13. for Asers Stamme Setur, Mikæls Søn,

14. for Naftalis Stamme Nahbi, Vofs Søn,

15. for Gads Stamme Ge'uel, Makis Søn.

16. Dette var Navnene paa de Mænd, som Moses sendte til at speide Landet; men Moses kaldte Hosea, Nuns Søn, Josva.

17. Og Moses udsendte dem til at speide Kana'ans Land, og han sagde til dem: Drager her op i Sydlandet og stiger op i Bjergetegn

18. og ser paa Landet, hvordan det er, og det Folk, som bor deri, om det er stærkt eller svagt, om det er lidet eller stort,

19. og hvordan det Land er, som det bor i, om det er godt eller slet, og hvordan de Stæder ere, som det bor i, om det bor i Leire eller i befæstede Stæder,

20. og hvordan Landet er, om det er fedt eller magert, om der er Træer deri eller ikke, og tager Mod til eder og tager af Landets Frugt! Men det var paa den Tid, da de første Druer bleve modne.

21. Saa drog de da op og speidede Landet fra Zins Ørken indtil Rehob, henimod Hamat.

22. Og de drog op i Sydlandet og kom til Hebron, og der var Ahiman, Sesaj og Talmaj, Anaks Børn; men Hebron var bygget syv Aar før Zoan i Ægypten. 5 Mos. 1, 20; 9, 2. 1 Mos. 13, 12.

23. Og de kom indtil Eskols Dal, og de afskare der en Vinkvist og en

Vindruklase, og de bare den paa en Stang, to og to; ligeledes toge de Granatæbler og Figener.

24. Det samme Sted kaldte man Eakols Dal* for den Druklases Skyld, som Israels Børn der afskare.

*d. e. Druklasesens Dal.

25. Og de vendte tilbage efter at have spieldet Landet, da firte Dage vare til Ende.

26. Og de gik hen og kom til Moses og til Aron og til hele Israels Børns Menighed i Parans Ørken, til Kades; og de bragte dem og hele Menigheden Efterretning tilbage og viste dem Landets Frugt.

27. Og de fortalte ham og sagde: Vi kom til Landet, som du sendte os til, og det fylder ogsaa med Melk og Honning, og dette er dets Frugt.

1 Mos. 3, 8, 17.

28. Men det Folk, som bor i Landet, er stærkt, og Stæderne ere saare faste og store; ogsaa Anaks Børn saa vi der.

29. Amalekiterne bo i Sydlandet, og Hetiterne og Jebusiterne og Amoriterne bo i Bjerregnen, og Kananiterne bo ved Havet og ved Siden af Jordan.

30. Men Kaleb søgte at stille Folkets Knurren mod Moses, og han sagde: Vi ville drage op og tage det i Eie; thi vi skulle visselig faa Magt over det.

11, 6 fg.

31. Men de Mænd, som vare dragne op med ham, sagde: Vi formaa ikke at drage op imod det Folk; thi det er stærkere, end vi.

32. Og de bragte ondt Rygte ud iblandt Israels Børn om det Land, de havde spieldet, og sagde: Det Land, vi drog igjennem for at speide det, er et Land, som fortærer* sine Indbyggere, og alle de Folk, vi saa der, ere Folk, høie af Vækst;

*formedelst de Krige, som føres der; 14, 8.

33. der saa vi Kjæmperne, Anaks Børn af Kjæmpeslægten, og vi vare i vore egne Øine som Træshopper, og ligesaa vare vi i deres Øine.

Mos. 9, 2.

14. KAPITEL.

Folket knurrer mod Moses og Aron; da Josva og Kaleb vilts overtale det til Tro og Tillid til Gud, vil det stene dem, 1-10. Herren vil ødelægge Israel og gjøre Moses til et større Folk; Moses beder for dem, 11-13. Herren behøver ham, men vil dog ikke lade nogen af de Knurrende, som er over 20 Aar, komme ind i Landet;

hva Josva og Kaleb skulle komme der ind; Folket skal blive 40 Aar i Ørkenen; de ti Spieldere da, 20-38. Folket bliver bedrevet og vil nu drage derind; Moses raader dem derfra; de drage dog derind og blive slagne, 39-45.

DA opløstede den hele Menighed sin Røst, og Folket græd den samme Nat.

21, 5. 5 Mos. 1, 27. Ps. 106, 25.

2. Og alle Israels Børn knurrede mod Moses og mod Aron, og hele Menigheden sagde til dem: Gid vi vare døde i Ægyptens Land eller i denne Ørken!

2 Mos. 16, 3.

3. Hvorfor fører Herren os ind i dette Land til at falde for Sverd? Vore Hustruer og vore Børn ville blive til Rov. Var det ikke bedre for os at vende tilbage til Ægypten?

4. Og de sagde, den Éne til den Anden: Lader os sætte os en Hovedmand og vende tilbage til Ægypten!

5. Da faldt Moses og Aron ned paa sit Ansigt for den hele Forsamling af Israels Børns Menighed.

6. Og Josva, Nuns Søn, og Kaleb, Jefunnes Søn, der vare blandt dem, som havde spieldet Landet, sønderrev sine Klæder,

13, 30.

7. og de sagde til hele Israels Børns Menighed: Det Land, som vi drog gjennem for at speide det, er et saare, saare godt Land.

8. Dersom Herren har Velbehag i os, saa fører han os ind i dette Land og giver os det, et Land, som fylder med Melk og Honning.

13, 27.

9. Kun maa I ikke være gjenstridige mod Herren og ikke frygte for Folket i det Land, thi de ere vort Brød*; deres Værn er vejet fra dem, og Herren er med os, frygter ikke for dem!

*d. e. vi skulle tilintetgjøre dem, ligesom man fortærer Brød.

5 Mos. 20, 3 fg. Ps. 56, 5.

10. Da sagde hele Menigheden, at de vilde stene dem; men Herrens Hærlighed aabenbarede sig i Sammenkomstens Telt for Israels Børn.

2 Mos. 17, 4. 1 Sam. 30, 6. 4 Mos. 12, 5.

11. Og Herren sagde til Moses: Hvor længe skal dette Folk foragte mig, og hvor længe ville de lade være at tro paa mig uagtet alle de Tegn, jeg har gjort midt iblandt dem?

12. Jeg vil slaa dem med Pest og udrydde dem, og jeg vil gjøre dig til et større og stærkere Folk, end dette.

2 Mos. 32, 10 fg.

13. Da sagde Moses til Herren:

Ægypterne have hørt, at du med din Kraft har ført dette Folk op af deres Midte,

14. og de have sagt det til dette Lands Indbyggere: de have hørt, at du, Herre, er midt iblandt dette Folk, at du, Herre, er den, som har aabenbaret sig Øie til Øie, og at din Sky staar over dem, og at du gaar for deres Ansigt i en Skytøtte om Dagen og i en Ildstøtte om Natten.

Jos. 9, 9, 2 Mos. 13, 31; 40, 38.

15. Men dræber du nu dette Folk som een Mand, da skulle Hedningerne, som have hørt Rygtet om dig, sige:

16. Fordi Herren ikke magtede at føre dette Folk ind i det Land, han havde tilsvoret dem, derfor har han slagtet dem i Ørkenen.

5 Mos. 9, 28. Ez. 20, 14.

17. Og nu, lad dog Herrens Kraft vise sig stor, ligesom du har talt og sagt:

18. Herren er langmodig og rig paa Miskundhed, han forlader Misgjernitug og Overtrædelse; men han lader ikke den Skyldige ustraffet, han hjem søger Fædres Misgjerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led.

2 Mos. 20, 5; 34, 6, 7.

Ps. 86, 5, 15.

19. Forlad dog dette Folks Misgjerning efter din store Miskundhed, ligesom du har tilgivet dette Folk fra Ægypten af og hertil!

5 Mos. 9, 26.

20. Da sagde Herren: Jeg har tilgivet det efter dit Ord.

21. Men saasandt jeg lever og hele Jorden er fuld af Herrens Herlighed,

Es. 6, 3.

22. saa skulle alle de Mænd, som have seet min Herlighed og mine Tegn, som jeg har gjort i Ægypten og i Ørkenen, og som nu have fristet mig til Gange og ikke hørt paa min Røst,

23. sandelig, de skulle ikke se det Land, jeg har tilsvoret deres Fædre; Ingen, som foragter mig, skal se det.

26, 65, 5 Mos. 1, 35. Ps. 95, 11.

24. Men min Tjener Kaleb, — fordi der var en anden Aand i ham, og han troilig efterfulgte mig, saa vil jeg føre ham ind i det Land, han kom til, og hans Afkom skal eie det.

Jos. 14, 6-14.

25. Men Amalekiterne og Kananiterne bo i Dalen; vender eder derfor imorgen og drager hen i Ørkenen paa Velen til det røde Hav!

26. Og Herren talte til Moses og Aron og sagde:

27. Hvor længe skal denne onde Menighed have Lov til at knurre mod mig? Jeg har hørt Israels Børns Knur, hvormed de knurre mod mig.

Ps. 106, 25 fg.

28. Sig til dem: Saasandt jeg lever, siger Herren: Ligesom I have talt for mine Øren*, saaledes vil jeg gjøre med eder:

*V. 2.

29. I denne Ørken skulle eders døde Kroppe falde, alle de Mønstrede blandt eder, efter hele eders Tal, fra tyve Aar Gamle og derover, I, som have knurret mod mig; 1, 45, 46; 32, 11, 12.

30. sandelig, I skulle ikke komme ind i det Land, om hvilket jeg har opløftet min Haand og svoret at ville lade eder bo deri, undtagen Kaleb, Jefunnes Søn, og Josva, Nuns Søn.

26, 65.

31. Og eders Børn, om hvilke I sagde: De ville blive til Rov, dem vil jeg føre derind, og de skulle lære det Land at kjende, som I have foragtet.

V. 3, 5 Mos. 1, 30.

32. Men eders døde Kroppe skulle falde i denne Ørken.

33. Og eders Børn skulle vandre om som Hyrder i Ørkenen i firft Aar og bøde for eders Utroskab mod Herren, indtil I alle ere blevne til Lig i denne Ørken.

Ps. 95, 10, 11.

1 Kor. 10, 5. Hebr. 3, 17. Jud. 5.

34. Efter de Dages Tal, i hvilke I have spejdet Landet, firft Dage, et Aar for hver Dag, skulle I bære eders Misgjerninger i firft Aar; og I skulle kjende, at jeg har vendt mig bort fra eder.

13, 26.

35. Jeg, Herren, har sagt: Visselig vil jeg gjøre dette med hele denne onde Menighed, som har sammen svoret sig mod mig; i denne Ørken skulle de faa Ende, og der skulle de dø.

36. Og de Mænd, som Moses havde sendt for at spejde Landet, og som vare komne tilbage og havde faaet hele Menigheden til at knurre mod ham, idet de førte ondt Rygte ud om Landet,

37. disse Mænd, som havde ført ondt Rygte ud om Landet, døde, idet de bleve slagte for Herrens Aasyn.

13, 32.

38. Men Josva, Nuns Søn, og Kaleb, Jefunnes Søn, bleve ilive af de Mænd, som vare gangne hen for at spejde Landet.

V. 30.

39. Og Moses talte disse Ord til alle Israels Børn; da sørgede Folket saare.

40. Og de stode aarle op om Morgen og gik op paa Bjerghøiden, idet de sagde: Se, her ere vi, og vi ville drage op til det Sted, Herren har talt om; thi vi have syndet.

5 Mos. 1, 41 fg.

41. Men Moses sagde: Hvorfor overtræde I dog Herrens Bud? Det vil ikke lykkes.

42. Drager ikke op, thi Herren er ikke i eders Midte, forat I ikke skulle blive slagne for eders Fienders Aasyn.

43. Thi Amalekiterne og Kananiterne ere der for eders Aasyn, og I skulle falde for Sverd, fordi I have vendt eder bort fra Herren, og Herren vil ikke være med eder.

44. Men de droge i hovmodig Trods op paa Bjerghøiden; men Herrens Pakts Ark og Moses vege ikke ud af Leiren.

5 Mos. 1, 43 fg.

45. Da kom Amalekiterne og Kananiterne, som boede paa samme Bjerg, ned og sloge dem og knuste dem indtil Horma.

21, 3.

15. KAPITEL.

Herren giver Love om det Madoffer og Drikoffer, som skal ofres med ethvert Offer af Kvæg, 1-18, om Offer af Førstegrøden, 17-21, om Sonofer for uvitlige Synder, 22-31. En Sabbats-Overtræder stenes, 32-36. Israels Børn skulle gjøre sig Bræmmer paa Kanterne af sine Kjortler for derved at mindes Herrens Bud, 37-41.

Og Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i det Land, som I skulle bo i, som jeg vil give eder,

3. og I ofre Herren Ildoffer, enten Brændoffer eller Slagtoffer, for at opfylde et Løfte eller som et frivilligt Offer eller paa eders Højtider, for at berede Herren en velbehagelig Lugt, af det store Kvæg eller af det smaa Kvæg,

4. da skal den, som bringer Herren sit Offer, ofres som Madoffer en Tiendepart af en Efa fint Mel, blandet med en Fjerdepart af en Hin Olje,

5. og som Vin til Drikofferet skal du ofre en Fjerdepart af en Hin tilligemed Brændofferet eller Slagtofferet, til hvert Lam. . . 2 Mos. 29, 40 fg.

6. Eller er det til en Væder, da skal du ofre som Madoffer to Tiendeparter af en Efa fint Mel, blandet med en Tredjepart af en Hin Olje,

7. og som Vin til Drikofferet en Tredjepart af en Hin; du skal ofre det til en velbehagelig Lugt for Herren.

8. Og naar du ofrer en ung Okse til Brændoffer eller Slagtoffer for at opfylde et Løfte eller som Takoffer for Herren,

9. da skal man tilligemed den unge Okse ofre som Madoffer tre Tiendeparter af en Efa fint Mel, blandet med en halv Hin Olje,

10. og som Vin til Drikofferet skal du ofre en halv Hin; det er et Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren.

11. Saaledes skal man gjøre ved hver Okse og ved hver Væder og ved hvert Stykke af Lammene og af Gjederne.

12. Efter det Antal, I ofre, skulle I gjøre saaledes ved ethvert Dyr efter deres Antal.

13. Hver Indfødt skal gjøre saaledes, naar han ofrer et Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren.

14. Og naar der opholder sig en Fremmed hos eder eller En, som er midt iblandt eder gennem eders kommende Slægter, og han ofrer et Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren, saa skal han gjøre, ligesom I skulle gjøre.

15. Du Menighed! Der skal være een Lov for eder og for den Fremmede, som opholder sig hos eder, en evig Lov gennem eders Slægter; som med eder, saa skal det være med den Fremmede for Herrens Aasyn.

2 Mos. 12, 49. 3 Mos. 24, 22. 4 Mos. 9, 14.

16. Een Lov og een Ret skal der være for eder og for den Fremmede, som opholder sig hos eder.

17. Og Herren talte til Moses og sagde:

18. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i det Land, jeg fører eder hen til,

19. da skulle I, naar I æde af Landets Brød, afgive en Offergave til Herren.

20. Af det Første af eders Deig skulle I afgive en Kage som Gave; ligesom Gaven fra Tærskelpladsen, saaledes skulle I afgive den.

3 Mos. 23, 10, 11.

21. Af det Første af eders Deig skulle I give Herren en Gave gennem eders Slægter.

22. Og naar I forse eder og ikke

holde alle disse Bud, som Herren har forkyndt Moses.

23. alt det, som Herren har befaleet eder ved Moses fra den Dag af, da Herren befalede det, og derefter gjen- uem eders Slægter,

24. da skal, dersom det er skeet saaledes, at det er skjult for Menighedens Øine og gjort af Vanvare, den hele Menighed ofre en ung Okse til Brændoffer til en velbehagelig Lugt for Herren og Madofferet dertil og Drikofferet dertil, eftersom anordnet er, og en Gjedbuk til Syndoffer.

3 Mos. 4, 13 fg.

25. Og Presten skal gjøre Forligelse for hele Israels Børns Menighed, saa faa de Forladelse; thi det skede af Vanvare, og de have bragt sit Offer, et Ildoffer til Herren, og sit Syndoffer for Herrens Aasyn for sin Vanvare-Synd.

26. Og hele Israels Børns Menighed og den Fremmede, som opholder sig i deres Midte, faar Forladelse, fordi det var hændt hele Folket af Vanvare.

27. Men naar en enkelt Mand synder af Vanvare, da skal han ofre en aars gammel Gjød til Syndoffer.

3 Mos. 4, 27 fg.

28. Og Presten skal gjøre Forligelse for Herrens Aasyn for den, som har forseet sig og syndet af Vanvare, til Forligelse for ham, saa faar han Forladelse.

29. For den Indfødte iblandt Israels Børn og for den Fremmede, som opholder sig midt iblandt dem, skal der være een Lov hos eder angaaende den, som gjør Noget af Vanvare.

30. Men den, som gjør Noget med opløftet Haand*, det være sig af Indfødte eller af Fremmede, han forhaaner Herren, og den samme Sjæl skal udryddes af sit Folks Midte;

*d. e. forsættlig og frækt.

31. thi han har foragtet Herrens Ord og brudt hans Befaling. Den Sjæl skal udryddes, hans Misgjerning er paa ham.

32. Medens Israels Børn vare i Ørkenen, fandt de en Mand, som sandede Ved paa Sabbatsdagen.

2 Mos. 20, 8.

33. Og de, som fandt ham sanke Ved, førte ham frem for Moses og for Aron og for hele Menigheden.

34. Og de satte ham i Forvaring;

thi det var ikke givet dem tilkjende, hvad der skulde gjøres med ham.

3 Mos. 24, 12, 4 Mos. 9, 8.

35. Og Herren sagde til Moses: Den Mand skal dødes, den hele Menighed skal stene ham udenfor Leiren.

36. Da førte hele Menigheden ham udenfor Leiren, og de stenede ham, saa han døde, ligesom Herren havde befaleet Moses.

37. Og Herren sagde til Moses:

38. Tål til Israels Børn og sig til dem, at de skulle gjøre sig Kvaster paa Fligene af sine Klæder gennem sine Slægter, og de skulle sætte en blaa Snor paa hver Fligs Kvaster.

5 Mos. 22, 12, Matth. 23, 5.

39. Og dette skulle I have som Kvaster, og I skulle se dem og ihukomme alle Herrens Bud og holde dem og ikke fare om efter eders Hjerte og efter eders Øine, efter hvilke I bole,

40. — forat I skulle ihukomme og holde alle mine Bud og være hellige for eders Gud.

41. Jeg er Herren, eders Gud, som har ført eder ud af Ægyptens Land for at være eders Gud; Jeg er Herren, eders Gud.

2 Mos. 20, 2.

16: KAPITEL.

Korah, Datan og Abiram og 250 af de Fornemste blandt Folket sætte sig op imod Moses, 1-19. Herren vil ødelægge den hele Menighed, men da Moses og Aron bede for Folket, lader han blot Korah og hans Hob levende opsluges af Jorden og de 250 Mænd fortøres af Ild, 20-35. Aiteret, hvorpaa de vilde ofre, beslaaes med deres Regelsekar, 36-40. Folket knurrer atter; 14,700 omkomme; Aron stiller Plagen, 41-50.

Og Korah, en Søn af Jizhar, Søn af Kahat, Levis Søn, og Datan og Abiram, Sønner af Eliab, og On, en Søn af Pelet, Rubens Børn, toge en Hob med sig.

2. Og de stode frem for Moses til- ligemed to hundrede og femti Mænd af Israels Børn, Menighedens Øverster, udkaarne til Menighedens Møder, anseede Mænd.

1, 16; 26, 9.

3. Og de samlede sig imod Moses og imod Aron og sagde til dem: Det faar nu være nok; thi den hele Menighed er allesammen hellige, og Herren er midt iblandt dem; hvorfor ophøje I eder over Herrens Forsamling?

4. Da Moses hørte dette, faldt han paa sit Ansigt.

5. Og han talte til Korah og til hele hans Hob og sagde: Imorgen, da skal Herren give tilkjænder, hvem der er hans, og hvem der er den Hellige, og hvem han lader komme nær til sig; og den, som han udvælger, den vil han lade komme nær til sig.

Aasyn, to hundrede og femti Ildkar, og du og Aron tage hver sit Ildkar!

17, 5.
6. Gjørør dette: Tager eder Ildkar, Korah og hele hans Hob,

7. og lægger Ild i dem og lægger Røgelse paa dem for Herrens Aasyn imorgen, og den Mand, som Herren udvælger, han skal være den Hellige. Det faar nu være nok, I Levis Børn!

8. Og Moses sagde til Korah: Hør dog, Levis Børn!

9. Er det eder for lidet, at Israels Gud har udskilt eder fra Israels Menighed for at lade eder komme nær til sig, til at gjøre Tjenesten ved Herrens Tabernakel og til at staa for Menighedens Aasyn for at tjene dem?

3, 6, fg.
10. Han har ladet dig komme nær til og alle dine Brødre, Levis Børn, med dig; og nu tragte I ogsaa efter Prestedømmet!

11. Derfor er du og hele din Hob Oprørere mod Herren; thi Aron, hvad er han, at I knurre mod ham?

2 Mos. 16, 7.
12. Og Moses sendte Bud for at lade Datan og Abiram, Eliabs Søner, kalde; men de sagde: Vi komme ikke.

13. Er det for lidet, at du har ført os op af et Land, som flyder med Melk og Honning, for at lade os dø i Ørkenen, siden du endog vil gjøre dig til Hersker over os?

14. Heller ikke har du ført os ind i et Land, som flyder med Melk og Honning, eller givet os Agre og Vingårde i Ele; vil du stikke Øjnene ud paa disse Mænd? Vi komme ikke.

13, 27.
15. Da blev Moses saare vred og sagde til Herren: Vend dig ikke til deres Offer! Jeg har ikke taget et eneste Aasen fra dem, og jeg har ikke gjort en Eneste blandt dem noget Ondt.

1 Sam. 12, 3.
16. Og Moses sagde til Korah: Du og hele din Hob! Stiller eder frem for Herrens Aasyn imorgen, du og de og Aron!

17. Og tager hver sit Ildkar og lægger Røgelse paa dem, og bærer hver sit Ildkar frem for Herrens

21. Skiller eder ud fra denne Menighed, saa vil jeg gjøre Ende paa dem i et Øieblik.

22. Men de faldt ned paa sit Ansigt og sagde: Gud, alt Kjæds Aanders Gud! Den ene Mand synder, og du vredes paa den hele Menighed!

27, 16, 2 Sam. 24, 17, Job 12, 10.
23. Og Herren talte til Moses og sagde:

24. Tal til Menigheden og sig: Gaar bort trindt omkring fra Korahs, Datan og Abirams Bolig!

25. Og Moses stod op og gik til Datan og Abiram, og de Ældste af Israel gik efter ham.

26. Og han [talte til Menigheden og sagde: Viger bort fra disse ugudelige Mænds Telte, og rør ikke ved Noget af alt det, som hører dem til, forat I ikke skulle blive borttrykkede ved alle deres Synder!

2 Kor. 6, 17, Aab. 13, 4.
27. Og de gik bort fra Korahs, Datan og Abirams Bolig trindt omkring; men Datan og Abiram vare gangne ud og stode i Indgangen til sine Telte tilligemed sine Hustruer og sine Søner og sine smaa Børn.

28. Og Moses sagde: Derpaa skulle I kjænde, at Herren har sendt mig til at gjøre alle disse Gjæringer, og at det ikke er af mit eget Hjerte:

29. Dersom disse dø, ligesom alle Mennesker dø, eller de hjemses, ligesom alle Mennesker hjemses, da har Herren ikke sendt mig;

30. men dersom Herren skaber noget Nyt, og Jorden oplader sin Mund og opsluger dem og alle deres, saa de fare levende ned i Dødsriget, da skulle I erkjænde, at disse Mænd have foragtet Herren.

31. Og det skede, da han havde fuldendt at tale alle disse Ord, da revnede Jorden, som var under dem.

32. Og Jorden oplod sin Mund og

opslugte dem og deres Boliger og alle de Folk, som hørte Korah til, og alt Godset,

33. og de fore levende ned i Dødsriget med alle Sine; og Jorden skjulte dem, og de omkom og toges bort af Menigheden. 26, 10. 5 Mos. 11, 6.

1's. 106, 17. Jud. 11. Ps. 63, 10.

34. Og hele Israel, som var trindt omkring dem, flyede ved deres Skrig; thi de sagde: Jorden kunde opsluge os.

35. Og en Ild for ud fra Herren og fortærede de to hundrede og femti Mænd, som havde frembaaret Røgelsen. 3 Mos. 10, 1, 2. 4 Mos. 11, 1.

36. Og Herren talte til Moses og sagde:

37. Sig til Eleasar, Arons Søn, Presten, at han skal tage Ildkarrene ud af Branden, men spred Ilden* langt bort! Thi de ere hellige, *v. 7, 18.

38. disse Mænds Ildkar, som ved sin Synd have forbrudt sit Liv, og man skal gjøre tynde Plader af dem til at belægge Alteret med, thi de bare dem frem for Herrens Aasyn, saa de bleve hellige; og de skulle være til et Tegn for Israels Børn.

39. Saa tog Eleasar, Presten, de Ildkar af Kobber, som de Oprændte havde baaret frem; og man slog dem ud til Plader til at belægge Alteret med,

40. til en Ihukommelse for Israels Børn, forat ikke nogen fremmed Mand, som ikke var af Arons Afkom, skulde komme nær til for at brænde Røgelse for Herrens Aasyn, og det ikke skulde gaa ham, som det gik Korah og hans Hob, eftersom Herren havde talt til ham ved Moses.

1, 51; 3, 10.

41. Men Dagen derefter knurrede hele Israels Børns Menighed mod Moses og mod Aron og sagde: I have slaaet Herrens Folk ihjel!

42. Og det skede, da Menigheden forsamlede sig mod Moses og mod Aron, da vendte disse sig mod Sammenkomstens Telt, og se, Skyen dækkede det, og Herrens Herlighed aabenbarede sig.

43. Og Moses og Aron kom hen foran Sammenkomstens Telt,

44. og Herren talte til Moses og sagde:

45. Gaar ud af denne Menighed, saa vil jeg gjøre Kude paa dem i et Øieblik. Da faldt de ned paa sit Ansigt,

46. og Moses sagde til Aron: Tag Ildkarret og læg Ild deri fra Alteret og læg Røgelse derpaa og skynd dig at bringe det hen til Menigheden og gjør Forligelse for dem! Thi Vreden er udgangen fra Herrens Aasyn, Plagen er begyndt.

47. Og Aron tog det, som Moses havde sagt, og løb hen midt i Forsamlingen, og se, Plagen var begyndt iblandt Folket. Og han lagde Røgelsen paa og gjorde Forligelse for Folket,

48. og han stod mellem de Døde og de Levende; da stansede Plagen.

Ps. 106, 30.

49. Men de, som døde i Plagen, vare fjorten tusinde og syv hundrede foruden dem, som døde for Korahs Skyld.

50. Og Aron kom tilbage til Moses, til Indgangen til Sammenkomstens Telt; og Plagen var stanset.

17. KAPITEL.

Herren stadfæster Arons Kald til Prestembedet ved et Mirakel med en Mandelstav, som spirer, faar Blomster og bærer Mandler; den gemmes til en Ihukommelse, 1-11. Israels Børn forfærdes over disse Herrens Domme og Tegn. 12. 13.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Tal til Israels Børn, og tag af dem en Stav for hvert Fædrenehuse, af alle deres Øverster for deres Fædrenehuse, tolv Stave; du skal skrive enhvers Navn paa hans Stav.

3. Og Arons Navn skal du skrive paa Levis Stav; thi der skal være en Stav for hvert Overhoved over deres Fædrenehuse.

4. Og du skal lægge dem i Sammenkomstens Telt foran Vidnesbyrdet, der, hvor jeg kommer sammen med eder. 3 Mos. 16, 34; 25, 22.

5. Og det skal ske, at den Mand, jeg udvælger, hans Stav skal spire; og jeg vil skaffe mig Ro for Israels Børns Knur, hvormed de knurre mod eder. 16, 5.

6. Og Moses talte til Israels Børn, og alle deres Øverster gave ham en Stav for hver Øverste over deres Fædrenehuse, tolv Stave; og Arons Stav var midt iblandt deres Stave.

7. Og Moses lagde Stavene for Herrens Aasyn i Vidnesbyrdets Telt.

8. Og det skede Dagen derefter, da Moses kom ind i Vidnesbyrdets Telt, se, da havde Arons Stav for Levis Hus spiret; den havde baade skudd

Spirer og frembragt Blomster og faaet modne Mandler.

9. Og Moses bragte alle Stavene ud fra Herrens Aasyn til alle Israels Børn; og de saa dem og toge hver sin Stav.

10. Og Herren sagde til Moses: Bring Arons Stav ind igjen foran Vidnesbyrdet, for at opbevares til et Tegn for Gjenstridighedens Børn; og du skal gjøre Ende paa deres Knur og fri mig derfra, forat de ikke skulle dø. Hebr. 9, 4.

11. Og Moses gjorde saa; ligesom Herren havde befaleet Moses, saaledes gjorde han.

12. Og Israels Børn sagde til Moses: Se, vi omkomme, vi ere fortabte, vi ere allesammen fortabte!

13. Enhver, som kommer nær, som kommer nær til Herrens Tabernakel, han maa dø. Skulle vi da allesammen omkomme?

18. KAPITEL.

Herren taler til Aron om hans og hans Sønners Presteembede og om Leviternes Tjeneste ved Tabernaklet, 1-7. forordner, hvad Presterne skulle nyde til Underholdning, 8-20, og at Leviterne skulle have Tiende af Israel, 21-24, hvoraf de skulle give en Tiendepart til Presterne, 25-32.

DA sagde Herren til Aron: Du og dine Søner og din Faders Hus med dig, I skulle bære Skylden for Overtrædelser mod Helligdommen, og du og dine Søner med dig, I skulle bære Skylden for Overtrædelser mod eders Presteembede.

V. 23; 8, 19.

2. Og lad ogsaa dine Brødre, Levis Stamme, din Faders Stamme, komme nær til tilligemed dig, og de skulle slutte sig til dig og tjene dig; men du og dine Søner med dig, I skulle være foran Vidnesbyrdets Telt. 3, 6 fg.

3. Og de skulle tage Vare paa, hvad du skulde varetaget, og hvad der er at varetage ved hele Teltet; kun Helligdommens Redskaber* og Alteret maa de ikke komme nær, forat de ikke skulle dø, baade de og I. *4, 5 fg.

4. Og de skulle slutte sig til dig og tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Sammenkomstens Telt med Hensyn til alt Arbejdet ved Teltet; men en Fremmed skal ikke komme nær til eder.

5. Og I skulle tage Vare paa, hvad der skal varetages ved Helligdom-

men, og hvad der er at varetage ved Alteret, forat der ikke mere skal komme Vrede over Israels Børn. 1, 53.

6. Og se, jeg har taget eders Brødre, Leviternes, ud af Israels Børns Midte, eder til en Gave, overgivne Herren til at gjøre Tjenesten ved Sammenkomstens Telt. 3, 9, 12.

7. Men du og dine Søner med dig, I skulle tage Vare paa eders Prestetjeneste i Alt, hvad der angaar Alteret og Gjærningen indenfor Forhængen, og I skulle forrette Tjenesten; jeg giver eder eders Prestetjeneste som en skjenket Tjeneste, og den Fremmede, som kommer nær til, skal dødes. 1, 51; 3, 10, 38.

8. Og Herren talte til Aron: Og se, jeg har givet dig Varetægten over Gaverne til mig; alle de Ting, som Israels Børn hellige, har jeg givet dig som din Salvelses-Del og dine Søner til en evig Rettighed.

9. Dette skal høre dig til af det Høihellige og undtages fra Iden: Alle deres Offere, baade alle deres Madoffere og alle deres Syndoffere og alle deres Skyldoffere, som de yde mig til Gjengjæld; som høihellige skulle de høre dig og dine Søner til.

10. Paa det høihellige Sted skal du sæde det; alt Mandkjøn maa sæde deraf, det skal være dig helligt.

3 Mos. 6, 11, 22; 7, 6.

11. Og dette skal høre dig til som de Gaver, de skulle afgive: Alle Israels Børns Svingegaver, dem har jeg givet dig og dine Søner og dine Døtre med dig til en evig Rettighed; Enhver, som er ren i dit Hus, maa sæde deraf. 3 Mos. 22, 11.

12. Alt det Bedste af Olje og alt det Bedste af Most og Korn, Førstegrøden deraf, som de skulle give Herren, har jeg givet dig.

13. Førstegrøden af alt det, som er i deres Land, som de skulle bringe Herren, skal høre dig til; Enhver, som er ren i dit Hus, maa sæde deraf.

14. Alt Banlyst i Israel skal høre dig til. 3 Mos. 27, 28.

15. Alt det, som saabner Modersliv af alt Kjød, som de skulle bringe frem til Herren, baade af Mennesker og af Kvæg, det skal høre dig til. Kun skal du lade løse det Førstefødte af Mennesker, og ligesaa skal du lade løse det Førstefødte af urent Kvæg. 2 Mos. 13, 12, 13; 34, 19.

16. Og hvad Løsepengene for det angaar, da skal du lade det løse, fra

det er en Maaned gammelt, efter din Vurdering for fem Sekel Sølv efter Helligdommens Sekel; den er tyve Gera.

17. Men det Førstefødte af stort Kvæg eller det Førstefødte af Faar eller det Førstefødte af Gjeder skal du ikke lade løse, de ere hellige; deres Blod skal du stænke paa Alteret, og deres Fedt skal du brænde som Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren.

18. Og deres Kjød skal høre dig til; ligesom Svingebrystet og ligesom den høire Bov skal det høre dig til.

19. Alle Gaverne af hellige Ting, som Israels Børn skulle afgive til Herren, har jeg givet dig og dine Sønner og dine Døtre med dig til en evig Rettighed; dette er en evig Salt-pakt* for Herrens Aasyn for dig og for din Afkom med dig.

*d. e. en uforkrænkelig Pagt; 3 Mos. 2, 13. 2 Krøn. 13, 5.

20. Og Herren sagde til Aron: Du skal ikke have Arv i deres Land og ikke have Del midt iblandt dem; jeg er din Del og din Arv midt iblandt Israels Børn. Jos. 13, 14, 33. Ez. 44, 28.

21. Og se, jeg har givet Levis Børn al Tiende i Israel til Arv, til Løn for deres Tjeneste, som de gjøre, Tjenesten ved Sammenkomstens Telt. 3 Mos. 27, 30.

22. Og Israels Børn skulle ikke mere komme nær til Sammenkomstens Telt, saa de paadrage sig Synd og dø. 17, 13.

23. Men Leviterne, de skulle gjøre Tjenesten ved Sammenkomstens Telt, og de skulle bære Skylden for hines Overtrædelser; det skal være en evig Lov gjennem eders Slægter. Men midt iblandt Israels Børn skulle de ingen Arvedel have.

24. Thi Israels Børns Tiende, som de skulle afgive til Herren som Gave, har jeg givet Leviterne til Arv; derfor har jeg sagt til dem, at de ikke skulle have Arv midt iblandt Israels Børn. Neh. 10, 37 fg.

25. Og Herren talte til Moses og sagde:

26. Til Leviterne skal du tale og sige til dem: Naar I modtage af Israels Børn den Tiende, som jeg har givet eder af dem til eders Arv, da skulle I deraf give en Gave til Herren, en Tiendedel af Tienden.

27. Thi den Gave, I modtage, skal

regnes for eder ligesom Kornet af Tærskelpladsen og ligesom Fylden af Persen. 2 Mos. 22, 29.

28. Saaledes skulle ogsaa I afgive Gaven til Herren af al eders Tiende, som I modtage af Israels Børn, og I skulle deraf give Aron, Presten, Gaven til Herren.

29. Af alle Gaverne til eder skulle I afgive hele den Herren tilkommende Gave, det Bedste af enhver iblandt dem, den hellige Del deraf.

30. Og du skal sige til dem: Naar I have afgivet deraf den bedste Del, da skal det regnes for Leviterne som det, der kommer ind af Tærskelpladsen, og det, der kommer ind af Persen. V. 27.

31. Og I maa sæde det paa ethvert Sted, I og eders Hus; thi det er eders Løn for eders Tjeneste ved Sammenkomstens Telt. Matth. 10, 10. 1 Kor. 9, 13.

32. Saa skulle I ikke bære Synd derfor, naar I afgive det Bedste deraf; og da vanhellige I ikke Israels Børns hellige Ting, og I skulle ikke dø.

19. KAPITEL.

Herren byder, at en rød Krüge skal slagtes og brændes, og at der af dens Aaske skal tilberedes Renselsevand, samt forordner, hvorledes dette Vand skal bruges, 1-22.

OG Herren talte til Moses og til Aron og sagde:

2. Dette er Lovens Forskrift, som Herren har befalet og sagt: Sig til Israels Børn, at de skulle tage til dig en rød Krüge uden Lyde, paa hvilken der ikke er nogen Men, og som der ikke er kommet Aag paa. Hebr. 9, 13.

3. Og I skulle give den til Eleasar, Presten, og han skal føre den udenfor Leiren, og man skal slagte den for hans Aasyn.

4. Og Eleasar, Presten, skal tage af dens Blod paa sin Finger, og han skal stænke af dens Blod syv Gange henimod Forsiden af Sammenkomstens Telt. 3 Mos. 4, 6, 17.

5. Og man skal opbrænde Krügen for hans Øine; dens Hud og dens Kjød og dens Blod tilligemed dens Skarn skal man opbrænde. 2 Mos. 29, 14.

6. Og Presten skal tage Cedertre og Isop og karmesinrød Uld og kaste det midt i Ilden, hvormed Krügen opbrændes. 3 Mos. 14, 4, 6, 51.

7. Og Presten skal tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i Vand, og

derpaa kan han komme ind i Leiren; og Presten skal være uren indtil Aftenen.

8. Og den, som opbrænder den, skal tvætte sine Klæder i Vand og bade sit Legeme i Vand; og han skal være uren indtil Aftenen.

9. Og en ren Mand skal sanke Asken af Kvigen og lægge den udenfor Leiren paa et rent Sted, og den skal opbevares for Israels Børns Menighed til et Renselsesvand; det er et Syndoffer.

10. Og den, som sanker Asken af Kvigen, skal tvætte sine Klæder og være uren indtil Aftenen. Og dette skal være til en evig Lov for Israels Børn og for den Fremmede, som opholder sig midt iblandt dem.

11. Den, som rører ved en Død, ved et Lig af et Menneske, han skal være uren i syv Dage.

12. Han skal rense sig dermed paa den tredje og paa den syvende Dag, saa bliver han ren; men renser han sig ikke paa den tredje Dag og paa den syvende Dag, da bliver han ikke ren.

13. Hver den, som rører ved en Død, ved Liget af et Menneske, som er dødt, og ikke renser sig, han gør Herrens Tabernakel urent, og den Sjæl skal udryddes af Israel; fordi Renselsesvand ikke er stænket paa ham, er han uren, hans Urenhed er fremdeles paa ham.

14. Dette er Lovten: Naar et Menneske dør i et Telt, skal hver den, som kommer ind i Teltet, og alt det, som er i Teltet, være urent i syv Dage.

15. Ogethvert aabent Kar, som der ikke er bundet Dække over, er urent.

16. Og hver den, som paa Marken rører ved En, som er dræbt med Sverd, eller ved en Død eller ved Menneskeben eller ved en Grav, skal være uren i syv Dage.

17. Og man skal for den Urene tage af det brændte Syndoffers Aske og helde rindende Vand derpaa i et Kar.

18. Og en ren Mand skal tage Isop og dyppe i Vandet og stænke paa Teltet og paa alt det Bohave og paa de Personer, som vare der, og paa den, som har rørt ved Benene eller ved den Dræbte eller ved den Døde eller ved Graven.

19. Og den Rene skal stænke paa den Urene paa den tredje Dag og paa den syvende Dag; og han skal rense

ham paa den syvende Dag, og han skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand, saa bliver han ren om Aftenen.

20. Men den, som bliver uren og ikke renser sig, den Sjæl skal udryddes af Forsamlingen; thi han har gjort Herrens Helligdom uren, Renselsesvand er ikke stænket paa ham, han er uren.

21. Og dette skal være dem til en evig Lov. Og den, som stænker Renselsesvandet, skal tvætte sine Klæder, og den, som rører ved Renselsesvandet, skal være uren indtil Aftenen.

22. Og alt det, den Uren rører ved, skal være urent, og den, som rører ved ham, skal være uren indtil Aftenen.

20. KAPITTEL.

Israels Børn komme til Ørkenen Zin, hvor Mirjam der. Folket knurrer, fordi de fattes Vand, 1-6. Herren befaler Moses at byde Klippen at give dem Vand, men han trivler og slaar den to Gauge med sin Stav, 7-11. Herren forkynder, at Moses og Aron for dennes sin Vantroes Skyld ikke skulle komme ind i Landet, 12. 13. Israels Børn begjære af Edomitterne at faa drage gennem deres Land; det tilslædes dem ikke, 14-21. Aron dør paa Bjerget Hor, 22-29.

Og Israels Børn, den hele Menighed, kom ind i Ørkenen Zin i den første Maaned*, og Folket forblev i Kades; og der døde Mirjam og blev begravet der.

*I det firtienende Aar; 33, 38.

2. Og Menigheden havde ikke Vand; da samlede de sig mod Moses og mod Aron.

2 Mos. 17, 1 fg. 14, 11 fg. 16, 3.

3. Og Folket kivedes med Moses og sagde: Gid vi vare omkomne, da vare Brødre omkom for Herrens Aasyn!

4. Hvorfor have I ført Herrens Forsamling ind i denne Ørken, forat vi skulle dø der, vi og vort Kvæg?

5. Og hvorfor have I ført os op fra Ægypten for at bringe os hen til dette onde Sted, et Sted, hvor der ikke er Sød eller Figentræ eller Vinstok eller Granatæltræ, og hvor der ikke er Vand at drikke?

6. Og Moses og Aron gik bort fra Forsamlingen til Indgangen til Sammenkomstens Telt og faldt ned paa sit Ansigt; da aabenbarede Herrens Herlighed sig for dem.

7. Og Herren talte til Moses og sagde:

8. Tag Staven og kald Menigheden

sammen, du og Aron, din Broder, og I skulle tale til Klippen for deres Øine, saa skal den give Vand af sig; og du skal skaffe dem Vand ud af Klippen og give Menigheden og dens Kvæg at drikke. 1 Kor. 10, 4.

9. Da tog Moses Staven fra Herrens Aasyn, ligesom han havde befalel ham.

10. Og Moses og Aron kaldte Forsamlingen sammen foran Klippen, og han sagde til dem: Hører dog, I Gjenstridige! Mon vi kunne skaffe eder Vand ud af denne Klippe?

Ps. 106, 33.

11. Og Moses løftede sin Haand og slog Klippen med sin Stav to Gange; da kom der meget Vand ud, saa Menigheden og dens Kvæg fik at drikke.

3 Mos. 17, 6 fg. Es. 48, 21.

Ps. 78, 15 fg. 106, 41.

12. Da sagde Herren til Moses og til Aron: Fordi I ikke troede paa mig, saa I helligede mig for Israels Børns Øine, derfor skulle I ikke føre denne Forsamling ind i det Land, jeg har givet dem.

27, 13 fg. 5 Mos. 1, 37; 3, 26; 4, 21; 32, 49 fg.

34, 4. Ps. 106, 32.

13. Dette er Meribas Vand, hvor Israels Børn kivedes med Herren, og han helligede sig paa dem. 2 Mos. 17, 7.

14. Og Moses sendte Bud fra Kades til Edoms Konge og lod sige: Saa siger din Broder Israel: Du ved al den Møte, som er vederfaren os.

Dom. 11, 17. 1 Mos. 25, 25. 26.

15. Vore Fædre drog ned til Ægypten, og vi boede i Ægypten i lang Tid, og Ægypterne handlede ilde med os og vore Fædre. 2 Mos. 1, 13 fg.

16. Og vi raabte til Herren, og han hørte vor Røst og sendte en Engel og førte os ud af Ægypten. Og se, nu ere vi i Kades, Staden ved den yderste Grænse af dit Land.

2 Mos. 14, 19; 23, 20. 23.

17. Lad os dog drage gennem dit Land! Vi ville hverken gaa gennem Ager eller Vingård, ei heller drikke Vand af nogen Brønd; efter Kongevæien ville vi drage, vi ville hverken bøde af til Høire eller til Venstre, indtil vi ere dragne gennem dit Land.

18. Men Edom sagde til ham: Du maa ikke drage gennem mit Land, forat jeg ikke skal drage ud imod dig med Sverd.

19. Og Israels Børn sagde til ham: Paa den alfers Vei ville vi drage op, og dersom vi drikke af dit Vand, jeg

eller mit Kvæg, saa vil jeg give, hvad det er værdt. Det er ikke stort, jeg begjærer; jeg vil kun drage igjennem paa min Fod.

20. Men han sagde: Du maa ikke drage igjennem. Og Edom drog ud imod ham med en Mængde Folk og med stærk Haand.

21. Saaledes vægrede Edom sig ved at tilstede Israel at drage gennem hans Land; og Israel bødte af fra ham. Dom. 11, 18.

22. Og de brøde op fra Kades, og Israels Børn, den hele Menighed, kom til Bjerget Hor. 33, 37.

23. Og Herren sagde til Moses og til Aron ved Bjerget Hor paa Grænsen af Edoms Land:

24. Aron skal samles til sine Folk; thi han skal ikke komme ind i det Land, jeg har givet Israels Børn, fordi I vare gjenstridige mod mit Ord ved Meribas Vand. V. 12, 13.

25. Tag Aron og Eleasar, hans Søn, og før dem op paa Bjerget Hor,

26. og affør Aron hans Klæder og ifør Eleasar, hans Søn, dem; og Aron skal samles til sine Folk og dø der.

2 Mos. 28, 2 fg. 29, 5 fg.

27. Og Moses gjorde saaledes som Herren havde befalel. Degik op paa Bjerget Hor for hele Menighedens Øine.

28. og Moses afførte Aron hans Klæder og iførte Eleasar, hans Søn, dem, og Aron døde der paa Toppen af Bjerget; men Moses og Eleasar stog ned af Bjerget.

33, 33. 5 Mos. 10, 6.

29. Og da hele Menigheden saa, at Aron var død, græd hele Israels Hus over Aron i tredi Dage. 5 Mos. 34, 8.

21. KAPITEL.

Arads Konge angriber Israels Børn og bortfører nogle af dem som Fanger; de bøde til Gud og overvandt ham, 1-3. De knurre paany og bidet af giftige Stanger; Moses lader efter Guds Befaling forfærdige en Kobberslange; de, som se hen til den, læges, 4-9. Israels Børn fortsætte sine Vandringer, 10-20. To Konger, Sihon og Og, overvindes, 21-35.

Og Kananiten, Arads Konge, som boede i Sydlandet, hørte, at Israel kom paa Veien til Atarim; og han krigede imod Israel og bortførte Nogle af dem som Fanger. 33, 40.

2. Da gjorde Israel et Løfte til Herren og sagde: Giver du dette Folk i min Haand, saa vil jeg slaa deres Stæder med Ban. 3 Mos. 27, 28. 29.

3. Og Herren hørte Israels Røst og overgav Kananiterne til dem, og de sloge dem og deres Stæder med Ban; og de kaldte Stedets Navn Horma*.

*Ban, Dom. 1, 17.

4. Og de brøde op fra Bjerget Hor paa Veien til det røde Hav for at drage omkring Edoms Land; og Folket blev utaalmodigt paa Veien.

20, 21.

5. Og Folket talte mod Gud og mod Moses: Hvorfor have I ført os op fra Ægypten, forat vi skulle dø i Ørkenen? Thi her er hverken Brød eller Vand, og vor Sjal væmmes ved denne usle Mad. 2 Mos. 16, 3. 4 Mos. 14, 2 fg.

6. Da sendte Herren Serafslanger* iblandt Folket, og de bedte Folket; og der døde meget Folk af Israel.

*brændende Slanger eller Brandelanger, saaledes kaldte formedelst sit giftige Bid. 1 Kor. 10, 9.

7. Og Folket kom til Moses og sagde: Vi have syndet, thi vi have talt mod Herren og mod dig; bed til Herren, at han vil tage Slangerne fra os! Og Moses bad for Folket.

8. Da sagde Herren til Moses: Gjør dig en Serafslange og sæt den paa en Stang; og hver den, som er bidt og ser paa den, han skal leve.

9. Saa gjorde Moses en Kobberslange og satte den paa en Stang; og naar en Slange havde bidt Nogen, og han saa hen til Kobberslangen, blev han ilive. 2 Kong. 18, 4. Joh. 3, 14.

10. Og Israels Børn brøde op og leirede sig i Obot. 33, 43 fg.

11. Og de brøde op fra Obot og leirede sig ved Ije-Ha'abarim i Ørkenen, som er lige foran Moab imod Solens Opgang.

12. Derfra brøde de op og leirede sig i Sereds Dal. 5 Mos. 2, 13.

13. Derfra brøde de op og leirede sig paa hin Side Arnon, som er i Ørkenen og gaar ud fra Amoriternes Land; thi Arnon er Moabs Grænse mellem Moab og Amoriterne.

Dom. 11, 18.

14. Derfor siges der i Bogen om Herrens Krige: Vaheb indtog man i Storm og Bækkene, Arnons Bække.

15. og Bækkenes Lid, som bøier sig hen til Ars Bolig og støder til Moabs Grænse.

16. Og derfra brøde de op til Be'er; det er den Brønd, hvorom Herren sagde til Moses: Samle Folket, og jeg vil give dem Vand.

17. Da sang Israel denne Sang:

Nor. 6*

Væld op, du Brønd! Hilser den med Sang!

18. Du Brønd, som Fyrster grove, som Folkets Ypperste opgrove med Herskerstav, med sine Kongespir! Og fra Ørkenen brøde de op til Matana.

19. og fra Matana til Nahalief og fra Nahalief til Bamot

20. og fra Bamot til den Dal, som er paa Moabs Mark, paa Toppen af Pisga, og som skuer ud over Ørkenen.

5 Mos. 34, 1.

21. Og Israel sendte Bud til Sihon, Amoriternes Konge, og lod sige:

5 Mos. 2, 26 fg. Dom. 11, 19 fg.

22. Lad mig drage gjennem dit Land! Vi ville ikke bøje af til Ager eller til Vingaard, ei heller drikke Vand af nogen Brønd; efter Kongeveien ville vi drage, indtil vi ere dragne gjennem dit Land. 20, 17 fg.

23. Men Sihon tillod ikke Israel at drage gjennem hans Land. Og Sihon samlede alt sit Folk og drog ud imod Israel, til Ørkenen, og han kom til Jahaz og strød imod Israel.

5 Mos. 2, 32 fg.

24. Men Israel slog ham med Sverdets Eg og indtog hans Land fra Arnon indtil Jabbok, indtil Ammons Børn; thi Ammons Børns Grænse var befæstet.

5 Mos. 29, 7 fg.

Ps. 135, 11 fg. Am. 2, 9.

25. Saa indtog Israel alle disse Stæder; og Israel boede i alle Amoriternes Stæder, i Hesbon og i alle dets tilhørende Byer.

26. Thi Hesbon var Sihons, Amoriternes Konges, Stad; hæn havde nemlig stredet imod Moabs forrige Konge og taget alt hans Land fra ham indtil Arnon.

27. Derfor sige Digterne: Kommer til Hesbon! Opbygges og grundfæstes skal Sihons Stad;

28. thi en Ild er udgangen fra Hesbon, en Lue fra Sihons Stad; den har forteret Ar i Moab, Herskerne over Arnons Høle.

29. Ve dig, Moab! Fortabt er du, Kamos's Folk! Han* har hengivet sine Sønner som Flygtninge og sine Døtre som Fanger til Amoriternes Konge Sihon.

*nemlig Kamos, Moabiternes fornemste Afgud. 1 Kong. 11, 7. Jer. 48, 45, 46.

30. Og vi skjøde dem ned; ødelagt er Hesbon lige til Dibon; og vi hærjede lige til Nofah, som naar til Medba.

31. Saa boede da Israel i Amoriternes Land.

32. Og Moses sendte Folk 'ud for at spejde Jaser, og de* indtog dets tilhørende Byer; og han fratog Amoriterne, som var der, deres Land.

*Israeliterne.

33. Og de vendte sig og drog op paa Veien til Basan; da drog Og, Kongen af Basan, ud imod dem, han og alt hans Folk, til Strid, til Edre'l.

5 Mos. 3, 1 fg. 29, 7 fg.

34. Og Herren sagde til Moses: Frygt ikke for ham! Thi jeg har givet ham og alt hans Folk og hans Land i din Haand, og du skal gjøre med ham, ligesom du gjorde med Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon.

Ps. 136, 19, 20.

35. Og de sloge ham og hans Sønner og alt hans Folk, saa der ikke blev levnet ham Nogen, som undkom; og de toge hans Land i Besiddelse.

23. KAPITEL.

Balak, Moabs Konge, sender Bud til Bileam, at han skal komme og forbande Israel; Bileam negter efter Herrens Befaling at komme. 1-14. Balak sender atter Bud til Bileam; Herren tilføder ham at gaa med, men byder ham kun at forkynde, hvad han vil tale til ham. 15-20. Herrens Engel stiller sig i Veien for ham; hans Aseende ser Engelen, viger tilside, slaaes af ham, falder ned, taler og beskjemmer ham; Engelen gjentager Befalingen om, at han kun skal forkynde, hvad Herren vil tale til ham. 21-35. Bileam kommer til Balak, 36-41.

OG Israels Børn brøde op og leirede sig paa Moabs øde Marker paa hin Side Jordan lige overfor Jericho.

2. Og Balak, Zippors Søn, saa alt det, som Israel havde gjort mod Amoriterne.

3. Og Moab frygtede saare for Folket, fordi det var talrigt, og Moab gruede for Israels Børn.

4. Og Moab sagde til Midjans Ældste: Nu vil denne Hob aføde alt det, som er her rundt omkring os, ligesom Oksen afæder Markens grønne Urter. Men Balak, Zippors Søn, var Moabs Konge paa denne Tid.

5. Og han sendte Bud til Bileam, Beors Søn, til Petor, som ligger ved Floden, til det Land, hvor hans Folks Børn boede, for at kalde ham og sige: Se, et Folk er gaaet ud af Ægypten; se, det dækker Landet, og det ligger lige overfor mig.

Jos. 24, 9. Mika 6, 5.

6. Saa kom nu og forband mig

dette Folk, thi det er mig for mægtigt! Kanske jeg da kunde slaa det og drive det ud af Landet; thi jeg ved, at den, du velsigner, er velsignet, og den, du forbander, er forbandet.

7. Og Moabs Ældste gik hen med Midjans Ældste og havde Spaamandsløn i sin Haand; og de kom til Bileam og talte Balaks Ord til ham.

* Pet. 2, 15.

8. Og han sagde til dem: Bliver her inat, saa vil jeg give eder Svar, eftersom Herren vil tale til mig. Og Moabs Øverster blev hos Bileam.

9. Og Gud kom til Bileam og sagde: Hvem ere disse Mænd, som ere hos dig?

10. Og Bileam sagde til Gud: Balak, Zippors Søn, Moabs Konge, har sendt dette Bud til mig:

11. Se, her er det Folk, som er gaaet ud af Ægypten og dækker Landet; kom nu, forband mig det! Kanske jeg da kunde stride mod det og drive det ud.

12. Da sagde Gud til Bileam: Du skal ikke gaa med dem; du skal ikke forbande Folket, thi det er velsignet.

13. Og Bileam stod op om Morgen og sagde til Balaks Øverster: Gaar til eders Land! Thi Herren vægrer sig ved at tillade mig at gaa med eder.

14. Saa stode Moabs Øverster op og kom til Balak, og de sagde: Bileam vægrer sig ved at gaa med os.

15. Da sendte Balak atter Øverster, flere og anseligere end hine.

16. Og de kom til Bileam og sagde til ham: Saa siger Balak, Zippors Søn: Lad dig dog ikke hindre fra at komme til mig!

17. Jeg vil ære dig saare højt, og Alt, hvad du siger til mig, vil jeg gjøre; saa kom da og forband mig dette Folk!

18. Da svarede Bileam og sagde til Balaks Tjenere: Om Balak gav mig sit Hus fuldt af Sølv og Guld, kunde jeg dog ikke overtræde Herrens, min Guds, Ord i at gjøre Lidet eller Stort.

19. Men bliver nu ogsaa I her inat, forat jeg kan erfare, hvad Herren ydermere vil tale til mig.

20. Og Gud kom til Bileam om Natten og sagde til ham: Dersom de Mænd ere komne for at kalde dig, da staa op og gaa med dem! Men kun hvad jeg vil tale til dig, skal du gjøre.

21. Da stod Bileam op om Morgen
nen og sadlede sin Aseninde og drog
med Moabs Øverster.

22. Men Guds Vrede optændtes,
fordi han reiste, og Herrens Engel
stillede sig paa Veien for at staa ham
imod; og han red paa sin Aseninde,
og hans to Drengte vare med ham.

23. Og Aseninden saa Herrens En-
gel staa paa Veien med et draget
Sverd i sin Haand, og Aseninden
bøiede af fra Veien og gik ind paa
Marken; men Bileam slog Aseninden
for at vige den ind paa Veien igjen.

24. Og Herrens Engel stillede sig
i en Hulvei mellem Vinggaardene,
hvor der var Gjerde paa begge Sider.

25. Og da Aseninden saa Herrens
Engel, trykkede den sig ind til Mu-
ren og trykkede Bileams Fod mod
Muren, og han blev ved at slaas den.

26. Men Herrens Engel gik læn-
gere frem og stillede sig paa et trangt
Sted, hvor der ingen Vej var at bøie
af paa til Høire eller til Venstre.

27. Og Aseninden saa Herrens En-
gel og lagde sig ned under Bileam;
da optændtes Bileams Vrede, og han
slog Aseninden med Kjøppen.

28. Og Herren oplod Asenindens
Mund, og den sagde til Bileam: Hvad
har jeg gjort dig, at du nu tre Gange
har slaat mig? 2 Pet. 2, 16.

29. Og Bileam sagde til Asenin-
den: Fordi du har drevet Spot med
mig. Havde jeg bare et Sverd i min
Haand, saa vilde jeg nu slaas dig ihjel.

30. Da sagde Aseninden til Bile-
am: Er jeg ikke din Aseninde, som
du har redet paa al din Tid lige ind-
til denne Dag? Plejede jeg nogen-
sinde at gjøre saaledes mod dig? Og
han sagde: Nei!

31. Og Herren oplod Bileams Øine,
saa han saa Herrens Engel staa paa
Veien med et draget Sverd i sin
Haand; da bøiede han sig og faldt
ned paa sit Ansigt.

32. Og Herrens Engel sagde til
ham: Hvorfor har du nu tre Gange
slaaet din Aseninde? Se, jeg er ud-
gangen for at staa dig imod; thi jeg
ser, at denne Vej fører til Fordær-
velse. V. 22.

33. Og Aseninden saa mig og bø-
iede nu tre Gange af Veien for mit
Aasyn; hvis den ikke var bøiet af
Veien for mit Aasyn, da vilde jeg nu
have slaat dig ihjel og ladet den
leve.

34. Da sagde Bileam til Herrens

Engel: Jeg har syndet, fordi jeg ikke
skjønte, at du stod imod mig paa
Veien; og nu, dersom det mishager
dig, saa vil jeg vende tilbage.

35. Og Herrens Engel sagde til Bi-
leam: Drag med Mændene! Men kun
hvad jeg vil tale til dig, skal du tale.
Saa drog Bileam med Balaks Øverster.

36. Da Balak hørte, at Bileam kom,
drog han ud mod ham til Moabs Stad,
som ligger paa Grænsen ved Arnon,
der er ved den yderste Grænse.

37. Og Balak sagde til Bileam:
Sendte jeg ikke Bud til dig for at
lade dig kalde? Hvorfor kom du ikke
til mig? Skulde jeg virkelig ikke
kunne ære dig?

38. Og Bileam sagde til Balak: Se,
jeg er kommen til dig; men formaar
jeg nu vel at tale Noget? Det Ord,
Gud vil lægge i min Mund, det vil
jeg tale. 23, 12, 26.

39. Saa drog Bileam med Balak,
og de kom til Kirjat-Huzot.

40. Og Balak ofrede stort Kvæg
og smaat Kvæg og sendte deraf til
Bileam og til de Øverster, som vare
med ham.

41. Og om Morgen tog Balak
Bileam og førte ham op paa Bamot
Ba'al; og han saa derfra det Yderste
af Folket.

23. KAPITEL.

*Balak og Bileam ofre paa to Steder; Bi-
leam maa begge Gange efter Guds Vilje
velstigne Israel; Balak trettesætter ham
herfor og tager ham med sig til endnu
et tredje Sted, hvor de ofre, 1-30.*

OG Bileam sagde til Balak: Byg
mig her syv Altere, og skaf mig
hid syv Okser og syv Vædere!

2. Og Balak gjorde saaledes, som
Bileam sagde; og Balak og Bileam
ofrede en Okse og en Væder paa
hvert Alter.

3. Og Bileam sagde til Balak: Bliv
staaende her ved dit Brændoffer, saa
vil jeg gaa hen; kanske Herren kom-
mer mig imøde, og hvadsomhelst han
lader mig skue, det vil jeg give dig
tilkjende. Og han gik op paa en bar
Høj.

4. Og Gud kom Bileam imøde, og
denne sagde til ham: Syv Altere har
jeg beredt, og jeg har ofret en Okse
og en Væder paa hvert Alter.

5. Da lagde Herren et Ord i Bile-
ams Mund og sagde: Vend tilbage
til Balak, og saaledes skal du tale.

6. Og han vendte tilbage til ham,

og se, han stod ved sit Brændoffer, han og alle Moabs Øverster.

7. Og han begyndte sit Kvad og sagde: Fra Aram henter mig Balak, fra Østens Bjerge Moabs Konge: Kom og forband mig Jakob! Kom og tal Ondt over Israel! 5 Mos. 23, 4.

8. Hvorledes skal jeg forbande den, Gud ikke forbander? Hvorledes skal jeg tale Ondt over den, Herren ikke taler Ondt over?

9. Thi fra Klippernes Tinde ser jeg ham, og fra Høiene skuer jeg ham: Se, det er et Folk, som bor for sig selv, og blandt Hedningefolkene regner det sig ikke. V. 3. 5 Mos. 4, 34.

10. Hvo har tællt Jakobs Støv og Tallet paa Fjerdeparten af Israel? Min Sjæl dø de Oprigtiges Død, og mit Endeligt werde som deres!

1 Mos. 13, 16; 23, 14. Ps. 37, 37.

11. Da sagde Balak til Bileam: Hvad har du gjort imod mig? Jeg hentede dig til at forbande mine Fiender, og se, du har velsignet!

12. Men han svarede og sagde: Skal jeg ikke agte paa at tale det, som Herren lægger i min Mund? 22, 38.

13. Og Balak sagde til ham: Kom dog med mig til et andet Sted, hvorfra du kan se det (dog, kun det Yderste af det skal du se, men det Hele skal du ikke se), og forband mig det derfra!

14. Og han tog ham med sig til Vægternes Mark, Toppen af Pisga; og han byggede syv Altare og ofrede en Okse og en Væder paa hvert Alter.

21, 20.

15. Og han sagde til Balak: Bliv staaende her ved dit Brændoffer, medens jeg har et Møde derhenne.

16. Og Herren kom Bileam imøde og lagde et Ord i hans Mund og sagde: Vend tilbage til Balak, og saaledes skal du tale.

17. Og han kom til ham, og se, han stod ved sit Brændoffer, og Moabs Øverster med ham; og Balak sagde til ham: Hvad har Herren talt?

18. Og han begyndte sit Kvad og sagde: Staa op, Balak, og hør, bøl Øret til mig, du Zippors Søn!

19. Gud er ikke et Menneske, at han skulde lyve, ei heller et Menneskes Barn, at han skulde angre; skulde han sige Noget og ikke gjøre det, og skulde han tale og ikke holde det?

1 Sam. 15, 29. Ps. 33, 4.

Es. 45, 23. Tit. 1, 2.

20. Se, at velsigne er mig overdra-

173

get; han har velsignet, og jeg kan ikke forandre det.

21. Ei skuer han Uret i Jakob, ei ser han Elendighed i Israel; Herren, hans Gud, er med ham, og Kongejubel er hos ham.

22. Gud er den, som førte dem ud af Ægypten; Styrke have de som en Vildokse. 24, 8 fg.

23. Thi der er ikke Tegnsudlæggelse i Jakob, og der er ikke Sandsigeri i Israel; i sin Tid siges det til Jakob og til Israel, hvad Gud gjør.

5 Mos. 18, 14 fg.

24. Se, det er et Folk, der staar op som en Løvind og reiser sig som en Løve; ei lægger det sig, førend det sæder Rov og drikker Injelslagnes Blod. 1 Mos. 49, 9.

25. Da sagde Balak til Bileam: Du skal hverken forbande det eller velsigne det.

26. Og Bileam svarede og sagde til Balak: Har jeg ikke talt til dig og sagt: Alt det, som Herren taler, det vil jeg gjøre? 22, 38.

27. Og Balak sagde til Bileam: Kom dog, jeg vil tage dig med til et andet Sted; kanske det kunde være ret for Guds Øine, at du forband mig det derfra.

28. Og Balak tog Bileam med op paa Toppen af Peor, som skuer ud over Ørkenen.

29. Og Bileam sagde til Balak: Byg mig her syv Altare, og skaf mig hiid syv Okser og syv Vædere!

30. Og Balak gjorde saaledes, som Bileam sagde; og han ofrede en Okse og en Væder paa hvert Alter.

24. KAPITEL.

Bileam velsigner Israel tredje Gang og spaar om dets tilkommende Skjebne; Balak bliver meget vred; Bileam undskylder sig fremdeles med, at han kun kan tale, hvad Herren byder, 1-14. Han forkynder, at der af Israel skal udgaa en mægtig Kongestegt, som i Messias skal naa sin høieste Magt og besætre alle Guds Folks Fiender; han vender derpaa tilbage til sit Land, 15-25.

DA Bileam saa, at det behagede Herren, at han skulde velsigne Israel, gik han ikke, ligesom de forrige Gange, hen for at søge Tegn, men han vendte sit Ansigt hen imod Ørkenen. 23, 3, 15.

2. Og Bileam opløftede sine Øine og saa Israel leiret efter sine Stammer, og Guds Aand kom over ham.

3. Og han begyndte sit Kvad og

sagde: Saa siger Bileam, Beors Søn, saa siger Manden, hvis Øie er lukket*,
*nemlig for den ydre Verden.

4. saa siger han, som hører Guds Ord, som skuer den Almægtiges Syn, nedsunken og med opladt Øie:

5. Hvor delige ere dine Telte, Jakob, dine Bolliger, Israel!

6. Som Dale, der brede sig ud, som Haver ved en Flod, som Aloe-træer, Herren har plantet, som Cedere ved Vandet.

7. Der flyder Vand af hans Spande, og hans Afkom er ved store Vande; og høiere end Agag* vorde hans Konge, og ophøiet skal hans Kongerige vorde! Es. 58, 11.

*sandsynligvis et fælles Navn paa Amalekiternes Konger; 1 Sam. 15, 8.

8. Gud er den, som førte ham ud af Ægypten, Styrke har han som en Vildokse; han skal fortære Hedningefolkene, sine Modstandere, og afgnave deres Ben og knuse dem med sine Pile. 23, 22. 5 Mos. 33, 17.

9. Han bøjer sig, Jægger sig ned som en Løve, som en Løvinde; hvortør bringe ham til at reise sig? Den, som velsigner dig, være velsignet, og den, som forbander dig, være forbandet! 23, 24. 1 Mos. 49, 9; 12, 3; 37, 29.

10. Da opstodtes Balaks Vrede mod Bileam; og han slog sine Hænder sammen; og Balak sagde til Bileam: Jeg kaldte dig til at forbande mine Fiender, og se, du har nu velsignet tre Gange.

11. Fly nu til dit Sted! Jeg tænkte, at jeg vilde se dig, men se, Herren har negtet dig Ære.

12. Og Bileam sagde til Balak: Har jeg ikke allerede talt til dine Bud, som du sendte til mig, og sagt:

13. Om Balak gav mig sit Hus fuldt af Sølv og Guld, kunde jeg dog ikke overtræde Herrens Ord og gjøre Godt eller Ondt efter mit eget Hjerte; hvad Herren vil tale, det vil jeg tale. 22, 18, 38.

14. Og nu, se, jeg gaar til mit Folk; kom, lad mig være dig ad om, hvad dette Folk skal gjøre med dit Folk i de sidste Dage*. *1 Mos. 49, 1.

15. Og han begyndte sit Kvad og sagde: Saa siger Bileam, Beors Søn, saa siger Manden, hvis Øie er lukket*, *v. 3.

16. saa siger han, som hører Guds Ord og kjender den Høiestes Kundskab, han, som skuer den Almægtiges Syn, nedsunken og med opladt Øie:

17. Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer ham, dog ikke nær; frem skrider en Stjerne af Jakob, og et Spir hæver sig af Israel, og det knuser begge Moabs Sider og udrydder alle Larmens Børn. Matth. 2, 2 fg.

2 Sam. 8, 2. Ps. 110, 5, 6.

18. Og Edom vorder hans Eiendom, og Se'ir, hans Fiende, vorder hans Eiendom; og Israel bereder sig Vælde. 2 Sam. 8, 14.

Am. 9, 11, 12. Obad. 18 fg.

19. Og en Hersker udgaar af Jakob, og han udrydder af Byerne dem, som endnu ere tilbage.

V. 17. Ps. 72, 8. Mika 5, 1.

20. Og han saa Amalekiterne, og han begyndte sit Kvad og sagde: Det første blandt Hedningefolkene er Amalek; men paa det Sidste skal han gaa tilgrunde. 2 Mos. 17, 14.

5 Mos. 25, 19. 1 Sam. 15, 7.

21. Og han saa Keniterne, og han begyndte sit Kvad og sagde: Fast er din Bolig, og bygget paa Klippen dit Rede;

22. men dog skal Ka'in* blive ødelagt, indtil Assur fører dig** bort i Fangenskab.

*Keniternes Stamfader staar istedetfor Folket selv. **Israel.

23. Og han begyndte sit Kvad og sagde: Vel! Hvo skal blive ilive, naar Gud beskikker dette?

24. Skibe komme fra Kittims Kyst, og de undertrykke Assur og undertrykke Eber; men ogsaa han* gaar tilgrunde.

*han, som kommer fra Kittims Kyst, d. e. Macedonierne og Romerne.

25. Og Bileam stod op, og han gik og tog Velen tilbage til sit Sted; og Balak gik ogsaa sin Vel.

25. KAPITEL.

Israels Børn forføres til Utugt og Afgudsdyrkelse; Herren slaar Folket med Pest og befaler, at Afgudsdyrkerne skulle dræbes; Pinehas stiller Guds Vrede ved sin Nidkjerhed, 1-9. Herren lover derfor ham og hans Efterkommere Prestembedet, 10-15. Gud byder Moses at påføre Midjaniterne Krig, fordi de have forført Israel, 16-18.

OG Israel opholdt sig i Sittim; og Folket begyndte at bedrive Hor med Moabs Døtre.

2. De Indbøde Folket til sine Gunders Offere, og Folket aad og tilbad deres Guder; 31, 16.

3. og Israel bandt sig til Ba'al

Peor. Da optændtes Herrens Vrede mod Israel, 5 Mos. 4, 3. Jos. 22, 17.

Ps. 106, 28. Hos. 9, 10.

4. og Herren sagde til Moses: Hent alle Folkets Overhoveder og lad hine ophænge for Herren i Solens Lys! Saa skal Herrens brændende Vrede afvendes fra Israel.

5 Mos. 21, 22, 23.

5. Og Moses sagde til Israels Dommere: Ihjelslaar hver sine Folk, som have bundet sig til Ba'al-Peor!

6. Og se, en Mand af Israels Børn kom og førte en midjanitisk Kvinde hen til sine Brødre for Moses's Øine og for hele Israels Børns Menigheds Øine, medens de græd ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

7. Og Pinehas, Søn af Eleasar, Arons, Prestens, Søn, saa det; og han stod op af Menighedens Midte og tog et Spyd i sin Haand, Ps. 106, 30.

8. og han gik efter den israelitiske Mand ind i Kammeret og gjennemstak dem begge, den israelitiske Mand og Kvinden gennem hendes Liv; da standsede Plagen og veg fra Israels Børn.

9. Og de, som døde i Plagen, vare fire og tyve tusinde. 1 Kor. 10, 8.

10. Og Herren talte til Moses og sagde:

11. Pinehas, Søn af Eleasar, Arons, Prestens, Søn, har afvendt min Vrede fra Israels Børn, idet han brændte af sin Nidkjerhed midt iblandt dem, saa jeg ikke gjorde Ende paa Israels Børn i min Nidkjerhed.

12. Sig derfor: Se, jeg skjenker ham min Fredspakt;

13. han og hans Afkom efter ham skal have en Pakt om et evigt Prestedømme, fordi han var nidkjer for sin Gud og gjorde Forligelse for Israels Børn. Ps. 106, 31.

14. Men Navnet paa den dræbte israelitiske Mand, som blev dræbt tilligemed den midjanitiske Kvinde, var Simri, Søn af Salu, en Øverste for et Fædrenehus blandt Simeoniternes;

15. og den dræbte midjanitiske Kvindes Navn var Kosbi, Datter af Zur; han var Overhoved for et Fædrenehuses Familier blandt Midjaniternes. 31, 8.

16. Og Herren talte til Moses og sagde:

17. Trænger Midjaniternes og slaar dem! 31, 2.

18. Thi de trængte eder med sine træske Anslag, som de brugte mod

eder i Sagen med Peor og i Sagen med sin Søster Kosbi, den midjanitiske Fyrstes Datter, som blev dræbt paa Plagens Dag i Sagen med Peor.

26. KAPITEL.

Efter Guds Befaling tælle Moses og Eleasar atter Israels Børn, 1-51. Kan'an skal deles mellem dem ved Lod, 52-56. Leviternes tælles for sig alene, 57-62. Kun Josva og Kaleb ere nu tilbage af de forrige Gang Mønstrede, 63-65.

Og det skede efter Plagen, da sagde Herren til Moses og til Eleasar, Arons, Prestens, Søn:

2. Optager Hovedsummen af hele Israels Børns Menighed, fra tyve Aars Alder og derover, efter deres Fædrenehuse, af alle dem i Israel, som kunne drage ud i Strid.

3. Og Moses og Eleasar, Presten, talte med dem paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho og sagde:

4. Fra tyve Aars Alder og derover skulle de mønstres, ligesom Herren bød Moses og Israels Børn, som vare dragne ud af Ægyptens Land, 1, 2.

5. Ruben var Israels Førstefødte; Rubens Børn vare: Af Hanok Hanokiternes Slægt, af Pallu Pallu'iternes Slægt, 2 Mos. 6, 14. 1 Køn. 5, 3.

6. af Hezron Hezroniternes Slægt, af Karmi Karmiternes Slægt.

7. Dette var Rubeniternes Slægter, og de Mønstrede af dem vare tre og firti tusinde, syv hundrede og tretid.

8. Men Pallus Søn var Eliab,

9. og Eliabs Børn vare Nemuel og Datan og Abiram. Det var den Datan og den Abiram, Menighedens Udkaarerede, som strede mod Moses og mod Aron i Korahs Hob, da de strede mod Herren,

16, 1 fg. Ps. 106, 16 fg.

10. og Jorden oplod sin Mund og opslugte dem og Korah, da Hoben omkom, idet Ilden forstærede de to hundrede og femti Mænd, og de bleve til et Tegn; 16, 31 fg. 5 Mos. 11, 6.

11. men Korahs Børn omkom ikke.

12. Simeons Børn efter sine Slægter vare: Af Nemuel Nemueliternes Slægt, af Jamin Jaminiternes Slægt, af Jakin Jakiniternes Slægt;

1 Mos. 46, 10.

13. af Serah Serahiternes Slægt, af Sa'ul Sa'uliternes Slægt.

14. Dette var Simeoniternes Slægter, to og tyve tusinde og to hundrede.

15. Gads Børn efter sine Slægter vare: Af Zefon Zefoniternes Slægt, af Haggi Haggiternes Slægt, af Suni Suniternes Slægt,

16. af Oni Oniternes Slægt, af Eri Eriternes Slægt,

17. af Arod Aroditernes Slægt, af Arell Arelliternes Slægt.

18. Dette var Gads Børns Slægter efter deres Mønstrede, firti tusinde og fem hundrede.

19. Judas Børn vare Er og Onan; men Er og Onan døde i Kana'ans Land.

1 Mos. 38, 3 fg.

20. Og Judas Børn efter sine Slægter vare: Af Bela Selaniternes Slægt, af Perez Pereziternes Slægt, af Serah Serahiternes Slægt.

21. Og Perez's Børn vare: Af Hezron Hezroniternes Slægt, af Hamul Hamuliternes Slægt.

Rut 4, 18. 1 Krøn. 2, 5.

22. Dette var Judas Slægter efter deres Mønstrede, seks og sytti tusinde og fem hundrede.

23. Isaskars Børn efter sine Slægter vare: Af Tola Tola'iternes Slægt, af Puva Puniternes Slægt,

24. af Jasub Jasubiternes Slægt, af Simron Simroniternes Slægt.

25. Dette var Isaskars Slægter efter deres Mønstrede, fire og seksti tusinde og tre hundrede.

26. Sebulons Børn efter sine Slægter vare: Af Sered Sarditernes Slægt, af Elon Eloniternes Slægt, af Jahle'el Jahle'eliternes Slægt.

27. Dette var Sebuloniternes Slægter efter deres Mønstrede, seksti tusinde og fem hundrede.

28. Josefs Børn efter sine Slægter vare Manasse og Efra'im.

29. Manasses Børn vare: Af Makir Makiriternes Slægt, og Makir avlede Gilead, af Gilead Gileaditernes Slægt.

30. Dette var Gileads Børn: Af Jeser Jeseriternes Slægt, af Helek Helkiternes Slægt

Jos. 17, 2.

31. og af Asriel Asrieliternes Slægt og af Sekem Sikmiternes Slægt

32. og af Semida Semida'iternes Slægt og af Hefer Heferiternes Slægt.

33. Men Zelofhad, Hefers Søn, havde ingen Sønner, men Døtre, og Zelofhads Døtres Navne var Mahla og Noa, Hogla, Milka og Tirza.

27, 1; 36, 11.

34. Dette var Manasses Slægter, og deres Mønstrede vare to og femti tusinde og syv hundrede.

35. Dette var Efra'ims Børn efter

deres Slægter: Af Sutelah Sutelahiternes Slægt, af Beker Bakriternes Slægt, af Tahan Tahaniternes Slægt.

36. Dette var Sutelahs Børn: Af Eran Eraniternes Slægt.

37. Dette var Efra'ims Børns Slægter efter deres Mønstrede, to og tretti tusinde og fem hundrede. Dette var Josefs Børn efter deres Slægter.

38. Benjamins Børn efter sine Slægter vare: Af Bela Baliternes Slægt, af Asbel Asbeliternes Slægt, af Ahiram Ahiramiternes Slægt,

39. af Sefufam Sufamiternes Slægt, af Hufam Hufamiternes Slægt.

40. Og Belas Børn vare Ard og Na'aman, af Ard Arditernes Slægt, af Na'aman Na'amiternes Slægt.

41. Dette var Benjamins Børn efter deres Slægter, og deres Mønstrede vare fem og firti tusinde og seks hundrede.

42. Dans Børn efter sine Slægter vare: Af Suham Suhamiternes Slægt. Dette var Dans Slægter efter deres Slægter.

43. Alle Suhamiternes Slægter efter sine Mønstrede vare fire og seksti tusinde og fire hundrede.

44. Asers Børn efter sine Slægter vare: Af Jimna Jimna'iternes Slægt, af Jisvi Jisviternes Slægt, af Beria Beriternes Slægt,

45. af Berias Børn: Af Heber Hebriternes Slægt, af Malkiel Malkieliternes Slægt.

46. Og Asers Datters Navn var Serah.

47. Dette var Asers Børns Slægter efter deres Mønstrede, tre og femti tusinde og fire hundrede.

48. Naftalis Børn efter sine Slægter vare: Af Jahze'el Jahze'eliternes Slægt, af Guni Guniternes Slægt,

1 Krøn. 7, 13.

49. af Jezer Jizriternes Slægt, af Sillem Sillemiternes Slægt.

50. Dette var Naftalis Slægter efter deres Slægter; og deres Mønstrede vare fem og firti tusinde og fire hundrede.

51. Dette var de Mønstrede af Israels Børn, seks hundrede og eet tusinde, syv hundrede og tretti.

2 Mos. 12, 37.

52. Og Herren talte til Moses og sagde:

53. Mellem disse skal Landet deles til Arv efter Navnes Tal.

54. Den Stamme, som er stor, skal du give en stor Arv, og den, som er

liden, skal du give en liden Arv; enhver skal faa sin Arv i Forhold til sine Mønstrede. 33, 54.

55. Dog skal Landet deles ved Lod; efter Navnene paa sine Fædrenestammer skulle de tage Arv.

56. Eftersom Lodden falder, skal hver Stamme faa sin Arv, enten den er stor eller liden.

57. Og dette var de Mønstrede af Leviternes efter deres Slægter: Af Gerson Gersoniternes Slægt, af Kahat Kahatiternes Slægt, af Merari Merariternes Slægt. 2 Mos. 6, 16 fg. 4 Mos. 3, 17 fg.

58. Dette var Leviternes Slægter: Libniternes Slægt, Hebroniternes Slægt, Mahliternes Slægt, Musiternes Slægt, Korahiternes Slægt; og Kahat avlede Amram,

59. og Amrams Hustrues Navn var Jokebed, Levis Datter, som hendes Moder fødte Levi i Ægypten; og hun fødte Amram Aron og Moses og Mirjam, deres Søster.

2 Mos. 2, 1 fg. 6, 20 fg. 1 Krøn. 6, 2, 3.

60. Men for Aron fødtes Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar;

61. og Nadab og Abihu døde, da de bragte fremmed Ild for Herrens Aasyn. 3 Mos. 10, 1, 2.

62. Og de Mønstrede af dem vare tre og tyve tusinde, alt Mandkjøn fra den Maanedsgamle og derover; thi de bleve ikke mønstrede blandt Israels Børn, thi der blev ikke givet dem Arv iblandt Israels Børn.

63. Disse var det, som bleve mønstrede af Moses og Eleasar, Presten, da de mønstrede Israels Børn paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho.

64. Og iblandt disse var der ikke nogen Mand af dem, som bleve mønstrede af Moses og Aron, Presten, da de mønstrede Israels Børn i Sinajs Ørken. 1, 2 fg.

65. Thi Herren havde sagt om dem: De skulle dø i Ørkenen. Og der var Ingen tilbage af dem uden Kaleb, Jefunnes Søn, og Josva, Nuns Søn. 14, 23-24. 29-33; 33, 11, 12. 1 Kor. 10, 5.

27. KAPITEL.

Zelofhads Døtre begjære Arv blandt sin Faders Brødre, 1-5; Herren tilstaaer dem det og giver Love om, hvem der skal arve, 6-11. Han byder Moses at beskue det forjættede Land fra Abarims Bjerg; thi han skal ikke komme derind, 12-14. Moses beder Gud om at udvælge en Mand,

der kan føre Folket ind i Landet; Josva udnævnes og besigtiges dertil, 15-23.

Og Døtrene af Zelofhad, Søn af Hefer, Gileads Søn, som var Søn af Makir, Manasses Søn, af Manasses, Josefs Søns, Slægt, gik frem; og dette var Navnene paa hans Døtre: Mahla, Noa og Hogla og Milka og Tirza. 26, 33. Jos. 17, 3 fg.

3. Og de stode frem for Moses og for Eleasar, Presten, og for de Øverste og for den hele Menighed ved Indgangen til Sammenkomstens Telt og sagde:

3. Vor Fader er død i Ørkenen, og han var ikke i den Hob, som gjorde Oprør mod Herren, i Korahs Hob, men han døde for sin Synd*, og han havde ingen Søner. 16, 1 fg. *14, 20.

4. Hvorfor skal vor Faders Navn gaa ud af hans Slægt, fordi han ingen Søn havde? Giv os Eiendom blandt vor Faders Brødre!

5. Og Moses førte deres Sag frem for Herrens Aasyn. 3 Mos. 24, 12.

6. Og Herren sagde til Moses:

7. Zelofhads Døtre tale ret; du skal give dem arvellig Eiendom blandt deres Faders Brødre, og du skal lade deres Faders Arv gaa over til dem.

8. Og til Israels Børn skal du tale og sige: Naar en Mand dør, og han ingen Søn har, da skulle I lade hans Arv gaa over til hans Datter.

9. Og dersom han ingen Datter har, da skulle I give hans Brødre hans Arv.

10. Og dersom han ingen Brødre har, da skulle I give hans Faders Brødre hans Arv.

11. Men dersom hans Fader ingen Brødre har, da skulle I give hans Arv til hans nærmeste Slægting af hans Familie, og denne skal arve den; det skal være en Retsbestemmelse for Israels Børn, ligesom Herren har befaleet Moses.

12. Og Herren sagde til Moses: Gaa op paa dette Abarims Bjerg og se Landet, som jeg har givet Israels Børn! 5 Mos. 32, 48, 49.

13. Og naar du har seet det, da skal ogsaa du samles til dine Folk, ligesom Aron, din Broder, blev samlet. 20, 28.

14. fordi I vare gjenstridige mod mit Ord i Ørkenen Zin under Menighedens Kiv, da I skulde helliget mig ved Vandet for deres Øine. Det er Meribas Vand ved Kades i Ørkenen Zin. 20, 12, 24.

15. Og Moses talte til Herren og sagde:

16. Herren, alt KjædsAanders Gud, sætte en Mand over Menigheden,

18, 22.

17. som kan gaa ud for deres Aasyn og gaa ind for deres Aasyn, og som kan føre dem ud og føre dem ind, forat Herrens Menighed ikke skal være som Faar, der ingen Hyrde have!

18. Og Herren sagde til Moses: Tag dig Josva, Nuns Søn, en Mand, i hvem der er Aand, og læg din Haand paa ham,

1 Mos. 41, 38.

5 Mos. 3, 21; 34, 9.

19. og fremstil ham for Eleasar, Presten, og for den hele Menighed og giv ham Befaling for deres Øine,

20. og læg af din Værdighed paa ham, forat hele Israels Børns Menighed maa høre ham!

21. Og han skal staa frem for Eleasar, Presten, og denne skal adspørge for ham Urlms Dom for Herrens Aasyn; efter hans Ord skulle de gaa ud, og efter hans Ord skulle de gaa ind, han og alle Israels Børn med ham og den hele Menighed.

2 Mos. 28, 30. 3 Mos. 8, 8.

22. Saa gjorde Moses, ligesom Herren havde befalet ham; og han tog Josva og fremstillede ham for Eleasar, Presten, og for den hele Menighed,

23. og han lagde sine Hænder paa ham og gav ham Befaling, ligesom Herren havde talt ved Moses.

3, 10. Ap. G. 13, 3.

28. KAPITEL.

Herren giver Love om det daglige Offer, 1-8, om Offerne paa Sabbaterne, 9, 10, paa Nymaanedsdagene, 11-15, paa Paaskeheliden, 16-25, paa Pintscheitiden, 26-31.

OG Herren talte til Moses og sagde:

2. Byd Israels Børn og sig til dem: Mit Offer, min Mad, mine Ildoffer til en velbehagelig Lugt for mig, skulle I tage Vare paa at ofre mig i deres bestemte Tid.

3. Og du skal sige til dem: Dette er det Ildoffer, som I skulle ofre Herren, to aarsgamle Lam uden Lyde hver Dag til et bestandigt Brændoffer.

2 Mos. 29, 33 fg.

4. Det ene Lam skal du ofre om Morgenen, og det andet Lam skal du ofre mellem de to Aftenstunder,

5 og en Tiendepart af en Efa fint

Mel til Madoffer, blandet med en Fjerdepart af en Hin Olje af stødte Oliven,

6. et bestandigt Brændoffer, det, som blev ofret ved Sinajs Bjerg til en velbehagelig Lugt, et Ildoffer for Herren,

7. og Drikofferet dertil, en Fjerdepart af en Hin, til det ene Lam; paa det hellige Sted skal du ofre Drikoffer af stærk Drik til Herren.

8. Og det andet Lam skal du ofre mellem de to Aftenstunder; med det samme Madoffer, som om Morgenen, og med det samme Drikoffer skal du ofre det, et Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren.

9. Og paa Sabbatsdagen skal du ofre to aarsgamle Lam uden Lyde og to Tiendeparter af en Efa fint Mel til Madoffer, blandet med Olje, og Drikofferet dertil.

10. Dette er Sabbatsbrændoffer paa hver Sabbat, foruden det bestandige Brændoffer og Drikofferet dertil.

11. Og paa den første Dag af eders Maaneder skulle I ofre Herren et Brændoffer, to unge Okser og en Væder, syv aarsgamle Lam uden Lyde,

12. og tre Tiendeparter af en Efa fint Mel til Madoffer, blandet med Olje, til hver Okse og to Tiendeparter fint Mel til Madoffer, blandet med Olje, til den ene Væder

13. og en Tiendepart fint Mel til Madoffer, blandet med Olje, til hvert Lam, et Brændoffer til en velbehagelig Lugt, et Ildoffer for Herren,

14. og Drikofferne dertil; en halv Hin Vin skal der være til hver Okse og en Tredjepart af en Hin til Væderen og en Fjerdepart af en Hin til hvert Lam. Dette er Maanedsbrendoffer i hver Maaned af Aarets Maaneder.

15. Og en Gjedbuk skal ofres som Syndoffer til Herren; foruden det bestandige Brændoffer og Drikofferet dertil skal det ofres.

16. Og i den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, er det Paaske for Herren.

2 Mos. 12, 18.

3 Mos. 23, 5 fg. 5 Mos. 16, 1 fg.

17. Og paa den femtende Dag i samme Maaned er det Høitid; i syv Dage skal man søde usyret Brød.

18. Paa den første Dag skal der være en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbejdsgjerning.

19. Og I skulle ofre et Ildoffer, et Brændoffer for Herren, to unge Okser

og en Væder og syv aarsgamle Lam (uden Lyde skulle de være ede),

20. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje; tre Tiendeparter af en Efa til hver Okse og, to Tiendeparter til Væderen skulle I ofre,

21. og en Tiendepart skal du ofre til hvert Lam, til hvert af de syv Lam,

22. og en Gjedbuk til Syndoffer til at gjøre Forligelse for ede.

23. Foruden Morgenbrændofferet, som hører til det bestandige Brændoffer*, skulle I ofre disse Offere.

*V. 3-8.

24. Saadanne Offere skulle I ofre hver Dag i syv Dage, Ildofferet til en velbehagelig Lugt for Herren; foruden det bestandige Brændoffer og Drikofferet dertil skal det ofres.

25. Og paa den syvende Dag skulle I holde en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.

26. Og paa Førstegødens Dag, naar I bringe Herren en ny Gave, paa eders Ugers Høitid, skulle I holde en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.

3 Mos. 23, 15 fg.

27. Og I skulle ofre et Brændoffer til en velbehagelig Lugt for Herren, to unge Okser, en Væder, syv aarsgamle Lam,

28. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje, tre Tiendeparter af en Efa til hver Okse, to Tiendeparter til den ene Væder,

29. en Tiendepart til hvert Lam, til hvert af de syv Lam,

30. og en Gjedbuk til at gjøre Forligelse for ede.

31. Foruden det bestandige Brændoffer og Madofferet dertil skulle I ofre disse Offere (uden Lyde skulle de være ede) tilligemed Drikofferne dertil.

V. 23.

29. KAPITEL.

Herren giver fremdeles Love om Offerne paa Basunkhøitiden, 1 G. paa Forligelsens Høitid, 7-11, paa Lovsalernes Høitid, 12-39. Moses kundgjør dem for Folket, K. 30. 1.

OG I den syvende Maaned, paa den første Dag i Maanedene, skulle I holde en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning, det skal være ede en Basunklangsdag.

3 Mos. 23, 24, 25.

2. Og I skulle ofre et Brændoffer til en velbehagelig Lugt for Herren, en ung Okse, en Væder, syv aarsgamle Lam uden Lyde,

3. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje, tre Tiendeparter af en Efa til Oksen, to Tiendeparter til Væderen

4. og en Tiendepart til hvert Lam, til hvert af de syv Lam,

5. og en Gjedbuk til Syndoffer, til at gjøre Forligelse for ede,

6. foruden Maanedsbændofferet med Madofferet dertil og det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferne dertil, efter Anordningen om dem, til en velbehagelig Lugt, et Ildoffer for Herren.

28, 3-8, 11-15.

7. Og paa den tiende Dag i samme syvende Maaned skulle I holde en hellig Forsamling, og I skulle ydmyge eders Sjæle; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.

3 Mos. 16, 29 fg. 23, 27, 28.

8. Og I skulle ofre Herren et Brændoffer til en velbehagelig Lugt, en ung Okse, en Væder, syv aarsgamle Lam (uden Lyde skulle de være ede),

9. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje, tre Tiendeparter af en Efa til Oksen, to Tiendeparter til den ene Væder,

10. en Tiendepart til hvert Lam, til hvert af de syv Lam,

11. og en Gjedbuk til Syndoffer, foruden Forligelsens Syndoffer og det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferne dertil,

12. Og paa den femtende Dag i den syvende Maaned skulle I holde en hellig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning; I skulle holde en Høitid for Herren i syv Dage.

3 Mos. 23, 34 fg.

13. Og I skulle ofre et Brændoffer, et Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren, tretten unge Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam (uden Lyde skulle de være),

14. og Madofferet dertil, fint Mel, blandet med Olje, tre Tiendeparter af en Efa til hver Okse, til hver af de tretten Okser, to Tiendeparter til hver Væder, til hver af de to Vædere,

15. og en Tiendepart til hvert Lam, til hvert af de fjorten Lam,

16. og en Gjedbuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, Madofferet dertil og Drikofferet dertil.

17. Og paa den anden Dag tolv unge Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden Lyde,

18. og Madofferet dertil og Drik-

offerne dertil, til Okserne, til Væderne og til Lammene efter deres Tal, saaledes som anordnet er,

19. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferne dertil.

20. Og paa den tredje Dag elleve Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden Lyde,

21. og Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Okserne, til Væderne og til Lammene efter deres Tal, saaledes som anordnet er,

22. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferet dertil.

23. Og paa den fjerde Dag ti Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden Lyde,

24. Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Okserne, til Væderne og til Lammene efter deres Tal, saaledes som anordnet er,

25. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, Madofferet dertil og Drikofferet dertil.

26. Og paa den femte Dag ni Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam, uden Lyde,

27. og Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Okserne, til Væderne og til Lammene efter deres Tal, saaledes som anordnet er,

28. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferet dertil.

29. Og paa den sjette Dag otte Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden Lyde,

30. og Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Okserne, til Væderne og til Lammene efter deres Tal, saaledes som anordnet er,

31. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, Madofferet dertil og Drikofferne dertil.

32. Og paa den syvende Dag syv Okser, to Vædere, fjorten aarsgamle Lam uden Lyde,

33. og Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Okserne, til Væderne og til Lammene efter deres Tal, saaledes som anordnet er,

34. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer,

Madofferet dertil og Drikofferet dertil.

35. Paa den ottende Dag skulle I holde en festlig Forsamling; I skulle ikke gjøre nogen Arbeidsgjerning.

3 Mos. 23, 38. Joh. 7, 37.

36. Og I skulle ofre et Brændoffer, et Ildoffer til en velbehagelig Lugt for Herren, en Okse, en Væder, syv aarsgamle Lam uden Lyde,

37. Madofferet dertil og Drikofferne dertil, til Oksen, til Væderen og til Lammene efter deres Tal, saaledes som anordnet er,

38. og en Gjedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer med Madofferet dertil og Drikofferet dertil.

39. Disse Offere skulle I ofre Herren paa eders Høitider, foruden eders lovede og eders frivillige Offere, hvadenten det er eders Brændoffere eller eders Madoffere eller eders Drikoffere eller eders Takoffere.

Kap. 30, 1. Og Moses sagde Israels Børn dette, aldeles som Herren havde befalet Moses.

30. KAPITEL.

Herren giver Befaling om Løfter og bestemmer, naar Løfter, som ere gjorte af en ugift Datter eller af en Huustru, skulle staa ved Magt, og naar ikke, 2-17.

OG Moses talte til Overhovederne for Israels Børns Stammer og sagde: Dette er, hvad Herren har befalet:

3. Naar en Mand gjør Herren et Løfte eller sværger en Ed, hvorved han paabinder sin Sjæl en Forpligtelse til Afhold, saa skal han ikke krænke sit Ord; efter Alt, hvad der udgaar af hans Mund, skal han gjøre.

5 Mos. 23, 21. Præd. 5, 3, 4.

4. Og naar en Kvinde i sin Faders Hus, i sin Ungdom, gjør Herren et Løfte eller paabinder sig en Forpligtelse til Afhold,

5. og hendes Fader hører om hendes Løfte eller hendes Forpligtelse til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, og hendes Fader tier dertil, da skulle alle hendes Løfter staa ved Magt, og da skal enhver Forpligtelse til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, staa ved Magt.

6. Men dersom hendes Fader gjør Indsigelse derimod paa den Dag, han hører derom, da skal intet af hendes Løfter eller hendes Forpligtelser til Afhold, som hun har paabundet sin

Sjæl, staa ved Magt, og Herren skal tilgive hende, fordi hendes Fader har gjort Indsigelse derimod.

7. Men dersom hun bliver en Mands Hustru, og hun har Løfter paa sig eller et ubetænksomt Ord, som er kommet over hendes Læber, og som hun har paabundet sin Sjæl,

8. og hendes Mand hører derom, paa hvilken Dag han end hører derom, og han tier dertil, da skulle hendes Løfter staa ved Magt, og da skulle hendes Forpligtelser til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, staa ved Magt.

9. Men dersom hendes Mand paa den Dag, han hører derom, gjør Indsigelse derimod, saa gjør han til Intet hendes Løfte, som hun har paa sig, og det ubetænksomme Ord, som er kommet over hendes Læber, og som hun har paabundet sin Sjæl, og Herren skal tilgive hende.

10. Men en Enkes eller en forskudt Kvindes Løfte, Alt, hvad hun paabinder sin Sjæl, skal staa ved Magt for hende.

11. Og dersom hun i sin Mands Hus har lovet Noget eller har paabundet sin Sjæl med Ed en Forpligtelse til Afhold,

12. og hendes Mand hørte derom og taug dertil og ikke gjorde Indsigelse derimod, da skulle alle hendes Løfter staa ved Magt, og da skal enhver Forpligtelse til Afhold, som hun har paabundet sin Sjæl, staa ved Magt.

13. Men har hendes Mand gjort dem til Intet paa den Dag, han hørte derom, da skal Intet staa ved Magt af det, som er kommet over hendes Læber, det være sig hendes Løfter eller hendes Sjæls Forpligtelse til Afhold; hendes Mand har gjort dem til Intet, og Herren skal tilgive hende.

14. Ethvert Løfte og enhver edelig Forpligtelse til Afhold, til at ydmyge Sjælen, kan stadfæstes af hendes Mand og kan gøres til Intet af hendes Mand.

15. Og tier hendes Mand dertil fra Dag til Dag, saa har han stadfæstet alle hendes Løfter eller alle hendes Forpligtelser til Afhold, som hun har paa sig; han har stadfæstet dem, fordi han taug dertil den Dag, han hørte derom.

16. Men gjør han dem til Intet en Tid, efterat han har hørt dem, da skal han bære hendes Misgjerning.

17. Dette er de Bestemmelser, som Herren bød Moses, mellem en Mand og hans Hustru, mellem en Fader og hans Datter i hendes Ungdom, medens hun er i sin Faders Hus.

31. KAPITEL.

Israels Børn faa Befaling at stride mod Midjaniterne, 1-6. De overvinde dem og føre Fangerne og Byttet til Leiren, 7-12. Moses irttesætter dem, fordi de have ladet alle Kvinderne leve, og byder dem at ihjelslaa alle dem, der have havt Omgang med Mandfolk, samt at lade sig og Alt, hvad de have sørt med sig, renæe udenfor Leiren, 13-24. Byttet deles efter Herrens Befaling, 25-47. Hovedmændene skjenke en Gave af sit Bytte til Tabernaklet, 48-54.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Hevn Israels Børn paa Midjaniterne! Derefter skal du samles til dine Folk.

25, 17 fg. 27, 12 fg.
3. Da talte Moses til Folket og sagde: Lader Nogle af eder ruste sig til Strid, og de skulle kæmpe mod Midjan for at bringe Herrens Hevn over Midjan;

4. et Tusinde af hver Stamme, af alle Israels Stammer, skulle I sende ud til Strid.

5. Og der blev af Israels Tusinder udtaget et Tusinde af hver Stamme, tolv Tusinde, rustede til Strid.

6. Og Moses sendte dem, et Tusinde af hver Stamme, til Striden, dem og Pinehas, Eleasars, Prestens, Søn; og han havde med sig Helligdommens Redskaber og Larmtrompeterne.

10, 2.
7. Og de strede mod Midjan, ligesom Herren havde befaleet Moses, og de ihjelsloge alt Mandkjøn.

8. Og foruden de øvrige Ihjelslagne ihjelsloge de ogsaa Midjans Konger, nemlig Evi og Rekem og Zur og Hur og Reba, Midjans fem Konger; ogsaa Bileam, Beors Søn, ihjelsloge de med Sverdet.

Jos. 13, 21 fg. 4 Mos. 22, 5 fg.
9. Og Israels Børn førte Midjans Kvinder og deres Børn bort som Fanger, og alle deres Lastdyr og alle deres Hjorder og alt deres Gods gjorde de til Bytte.

5 Mos. 20, 14.
10. Og alle deres Byer der, hvor de boede, og alle deres Teltleire opbrændte de med Ild.

11. Og de toge alt Byttet og alt Rovet baade af Mennesker og af Dyr; 12. og de bragte Fangerne og Rovet og Byttet til Moses og til Eleasar, Presten, og til Israels Børns Menig-

hed, hen til Leiren, til Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho.

13. Og Moses og Eleasar, Presten, og alle Menighedens Øverster gik dem imøde udenfor Leiren.

14. Og Moses blev vred paa dem, som vare satte over Hæren, paa Øversterne over Tusinde og Øversterne over Hundrede, dem, som kom fra Krigshæren.

15. Og Moses sagde til dem: Have I ladet alle Kvinder leve?

16. Se, disse vare de, som paa Bileams Raad forledede Israels Børn til Troløshed mod Herren i Sagen med Peor, saa Plagen kom iblandt Herrens Menighed. 25, 1 fg.

17. Saa ihjelslaar nu alle Børn af Mandkønnet, og ihjelslaar enhver Kvinde, som har kjendt Mand og havt Samleie med Mandkøn.

18. Men alle Børn af Kvindekønnet, som ikke have havt Samleie med Mandkøn, skulle I lade leve for eder.

19. Og leirer I eder udenfor Leiren i syv Dage i Enhver af eder, som har ihjelslaaet Nogen, og Enhver, som har rørt ved en Ihjelslagen, I skulle rense eder paa den tredje Dag og paa den syvende Dag, I og eders Fanger. 19, 11, 16.

20. Og ethvert Klædebon og alt Tøj af Skind og Alt, hvad der er gjort af Gjædehaar, og ethvert Træk skal I rense.

21. Og Eleasar, Presten, sagde til Stridsmændene, som vare dragne i Krigen: Dette er Lovens Bestemmelse, som Herren har befalet Moses:

22. Alene Guldet og Sølvet, Kobberet, Jernet, Tinnet og Blyet,

23. alt det, som taaler Ilden, skulle I lade gaa gjennem Ilden, saa bliver det rent; dog maa det renses med Renselsesvandet. Men alt det, som ikke taaler Ilden, skulle I lade gaa gjennem Vand. 19, 9.

24. Og I skulle tvætte eders Klæder paa den syvende Dag, saa blive I rene; og derefter maa I komme ind i Leiren.

25. Og Herren sagde til Moses:

26. Optag Hovedsummen af det bortførte Bytte baade af Mennesker og af Dyr, du og Eleasar, Presten, og Menighedens Familiehoveder.

27. Og du skal dele Byttet i to Dele mellem dem, som toge Del i Krigen, som drog ud til Striden, og hele Menigheden.

28. Og du skal have en Afgift til Herren af Krigsfolkene, som drog ud til Striden, een af hvert Femhundrede baade af Menneskene og af det store Kvæg og af Asenerne og af det smaa Kvæg.

29. Af den Halvdel, som tilfalder dem, skulle I tage dette; og du skal give Eleasar, Presten, det som Gave til Herren.

30. Og af den Halvdel, som tilfalder Israels Børn, skal du tage ud een af hvert Femti, af Menneskene, af det store Kvæg, af Asenerne og af det smaa Kvæg, af alt Kvæget; og du skal give dem til Leviterne, som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Herrens Tabernakel.

31. Og Moses og Eleasar, Presten, gjorde saaledes, som Herren havde befalet Moses.

32. Og Byttet, det, som var tilovers af det Rov, som Stridsfolket havde røvet, var af smaa Kvæg seks hundrede og fem og sytti tusinde

33. og af stort Kvæg to og sytti tusinde

34. og af Asener een og seksti tusinde.

35. Og af Mennesker, af de Kvinder, som ikke havde havt Samleie med Mandkøn, var der ialt to og tretti tusinde Sjæle.

36. Og Halvdelen, nemlig deres Del, som vare dragne ud i Striden, var af det smaa Kvæg et Antal af tre hundrede og syv og tretti tusinde og fem hundrede,

37. og Afgiften til Herren af det smaa Kvæg var seks hundrede og fem og sytti.

38. Og af det store Kvæg var deres Del seks og tretti tusinde, og Afgiften deraf til Herren to og sytti,

39. og af Asener tretti tusinde og fem hundrede, og Afgiften deraf til Herren een og seksti,

40. og af Mennesker seksten tusinde, og Afgiften deraf til Herren to og tretti.

41. Og Moses gav Eleasar, Presten, Afgiften som Gave til Herren, ligesom Herren havde befalet Moses. V. 28, 29.

42. Og af den Halvdel, som tilfaldt Israels Børn, den Halvdel, som Moses havde taget fra de Mænd, som vare dragne ud i Striden

43. (men Menighedens Halvdel var af det smaa Kvæg tre hundrede og syv og tretti tusinde og fem hundrede

44. og af stort Kvæg seks og tretti tusinde

45. og af Asener tretti tusinde og fem hundrede

46. og af Mennesker seksten tusinde),

47. af den Halvdel altsaa, som tilfaldt Israels Børn, udtog Moses een af hvert Femti, baade af Mennesker og af Dyr, og gav dem til Leviterne, som toge Vare paa, hvad der er at varetage ved Herrens Tabernakel, ligesom Herren havde befaleet Moses.

48. Og de, som vare satte over Hærens Tusinder, Øversterne over Tusinde og Øversterne over Hundrede, gik frem for Moses.

49. Og de sagde til Moses: Dine Tjenere have optaget Hovedsummen af Krigsfolkene, som stode under vor Befaling, og der fattedes ikke een Mand af os.

50. Derfor bringe vi Gave til Herren, Enhver, hvad han har fundet af Guldsager, Armkjæder og Armbaand, Signetringe, Ørenringe og Kugler, til at gjøre Forligelse for vore Sjæle for Herrens Aasyn.

51. Og Moses og Eleasar, Presten, modtoge Guldet af dem, allehaande forarbejdede Sager.

52. Og hele Gaven af Guld, som de afgave til Herren, var seksten tusinde, syv hundrede og femti Sekel, en Gave af Øversterne over Tusinde og af Øversterne over Hundrede.

53. Men Stridsmændene havde taget Bytte, hver for sig.

54. Og Moses og Eleasar, Presten, toge imod Guldet af Øversterne over Tusinde og over Hundrede og bragte det ind i Sammenkomstens Telt til Israels Børns Ihukommelse for Herrens Aasyn.

32. KAPITEL.

Rubens og Gads Børn begjære af Moses at faa Landet østenfor Jordan til Eiendom, 1-5. Moses tretteætter dem først med Strenghed herfor, 6-15; men da de love, at de ville hjælpe sine Brødre med at indtage Kana'ans Land, giver han disse to Stammer og den halve Manasses Stamme det begjærte Land, 16-33. De bygge flere Stæder der, 34-42.

OG Rubens Børn og Gads Børn havde meget, saare talrigt Kvæg; og de saa Jasers Land og Gileads Land, og se, Egnen var et Sted, skikket for Kvæg.

2. Og Gads Børn og Rubens Børn kom og sagde til Moses og til Elea-

sar, Presten, og til Menighedens Øverster:

3. Atarot og Dibon og Jaser og Nimra og Hesbon og Elale og Sebam og Nebo og Beon, 21, 32.

4. det Land, som Herren har slaaet for Israels Menigheds Ansigt, er et Land, skikket for Kvæg, og dine Tjenere have Kvæg.

5. Og de sagde: Dersom vi have fundet Naade for dine Øjne, saa lad dette Land gives dine Tjenere til Eiendom, lad os ikke drage over Jordan!

6. Da sagde Moses til Gads Børn og til Rubens Børn: Skulle eders Brødre drage i Krig, og I blive her?

7. Og hvorfor ville I vende Israels Børns Hjerter bort fra at drage over til det Land, Herren har givet dem?

8. Saaledes gjorde eders Fædre, da jeg sendte dem fra Kades-Barnea for at se paa Landet;

9. thi de gik op til Eskols Dal og saa paa Landet, og de vendte Israels Børns Hjerter bort fra at gaa ind i det Land, Herren havde givet dem.

13, 3 fg. 5 Mos. 9, 23.

10. Og Herrens Vrede optændtes den samme Dag, og han svor og sagde:

11. Ikke skulle de Mænd, som drog op fra Ægypten, fra tyve Aar Gamle og derover, se det Land, som jeg har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob, thi de have ikke trolig efterfulgt mig, 14, 28 fg. 26, 65. Jos. 14, 6.

12. undtagen Kaleb, Jefunnes Søn, Kenisiti, og Josva, Nuns Søn, thi disse have trolig efterfulgt Herren.

13. Saa optændtes Herrens Vrede mod Israel, og han lod dem vanke om i Ørkenen i firti Aar, indtil hele den Slægt var uddød, som havde gjort, hvad der var ond i Herrens Øjne.

14. Og se, I staa op i eders Fædres Sted, en Yngel af syndige Mænd, for endnu mere at forøge Herrens brændende Vrede mod Israel;

15. thi vende I eder bort fra at følge ham, da skal han lade det* blive endnu længer i Ørkenen, og I ville bringe Fordærvelse over hele dette Folk. *Israel.

16. Da gik de frem til ham og sagde: Vi ville kun bygge Kvæghegn her for vort Kvæg og Stæder for vore Børn,

17. men selv ville vi ildomt væbne os og drage i Spidsen for Israels

Børn, indtil vi have ført dem til deres Sted; men vore Børn skulle forblive i de faste Stæder for Landets Indbyggerses Skyld.

Jos. 4, 12 13.

18. Vi ville ikke vende tilbage til vore Huse, førend Israels Børn have indtaget hver sin Arv;

19. thi vi ville ikke tage Arv med dem paa hin Side Jordan og længere hen, naar vor Arv er bleven os til Del paa denne Side Jordan mod Østen.

20. Da sagde Moses til dem: Dersom I gjøre dette, dersom I væbne eder for Herrens Aasyn til Krigen,

Jos. 1, 13 fg.

21. og alle eders væbnede Mænd drage over Jordan for Herrens Aasyn, indtil han har fordrevet sine Fiender fra sit Aasyn,

22. og Landet bliver undertvunget for Herrens Aasyn, og I derefter vende tilbage, saa skulle I være uden Skyld for Herren og for Israel, og I skulle have dette Land til Elendom for Herrens Aasyn;

23. men dersom I ikke gjøre saaledes, se, da synde I mod Herren, og I skulle vide, at eders Synd skal finde eder.

24. Bygger eder da Stæder for eders Børn og Hegn for eders smaa Kvæg, og gjør, hvad der er udgaaet af eders Mund!

V. 16. 17.

25. Og Gads Børn og Rubens Børn sagde til Moses: Dine Tjenere skulle gjøre saaledes, som min Herre har befaleet;

26. vore Børn, vore Hustruer, vort Kvæg og alle vore Lastdyr skulle blive her i Gileads Stæder:

27. men dine Tjenere, alle de, som ere væbnede til Strid, ville drage over for Herrens Aasyn til Krigen, ligesom min Herre siger.

28. Og Moses gav Befaling om dem til Eleasar, Presten, og Josva, Nuns Søn, og Overhøvederne for Fædrenehusene i Israels Børns Stammer.

29. Og Moses sagde til dem: Dersom Gads Børn og Rubens Børn, alle Væbnede, drage med eder over Jordan til Krigen for Herrens Aasyn, og Landet bliver undertvunget for eders Aasyn, da skulle I give dem Gileads Land til Elendom;

30. men dersom de ikke drage væbnede over med eder, da skulle de faa Elendom midt iblandt eder i Kana'ans Land.

31. Og Gads Børn og Rubens Børn svarede og sagde: Hvad Herren har

talt til dine Tjenere, det ville vi gjøre;

32. vi ville for Herrens Aasyn drage væbnede over til Kana'ans Land og beholde vor Arve-Elendom paa denne Side Jordan.

33. Saa gav Moses dem, nemlig Gads Børn og Rubens Børn og Halvdelen af Manasses, Josefs Søns, Stamme, Sihons, Amoriternes Konges, Rige og Ogs, Basans Konges, Rige, Landet med dets Stæder og deres Omraade, Landets Stæder rundt omkring.

5 Mos. 3, 12 fg. Jos. 13, 7, 8.

34. Og Gads Børn opbyggede Dibon og Atarot og Aroer

35. og Atrot-Sofan og Jaser og Jogbeha

36. og Bet-Nimra og Bet-Haran, faste Stæder og Kvæghegn.

37. Og Rubens Børn opbyggede Hesbon og Elale og Kirjata'im

38. og Nebo og Ba'al-Meon, hvis Navne bleve forandrede, og Sibma; og de gave de Stæder, som de opbyggede, deres Navne.

39. Og Makirs, Manasses Søns, Børn droge til Gilead og indtog det og fordrev Amoriterne, som boede der.

1 Mos. 50, 23.

40. Og Moses gav Makir,* Manasses Søn, Gilead, og han boede der.

*nemlig hans Efterkommere. V. 39.

41. Og Ja'ir, Manasses Søn, gik hen og indtog deres* Landsbyer; og han kaldte dem Ja'irs Byer.

*Amoriternes. Dom. 10, 4. 1 Krøn. 2, 21, 22.

42. Og Nobah gik hen og indtog Kenat og dets tilhørende Byer; og han kaldte det Nobah efter sit Navn.

33. KAPITEL.

Moses beskriver Israels Børns Tog, fra de droge ud af Ægypten, indtil de kom til Kana'ans Grænser, 1-49. Herren byder dem atter at uddrive alle Landets Indbyggere og dele Landet ved Lodkastning, 50-56.

DETTE er Israels Børns Tog, da de droge ud af Ægyptens Land, Hær for Hær, under Moses's og Arons Anførsel.

2. Og Moses opskrev de Stæder, hvorfra de droge ud paa sine Tog efter Herrens Ord; og dette er deres Tog efter de Stæder, hvorfra de droge ud:

3. De droge fra Ra'amse i den første Maaned, paa den femtende Dag i den første Maaned; Dagen efter Paaske gik Israels Børn ud med

opløstet Haand for alle Ægypternes Øine, ^{2 Mos. 12, 37; 14, 8.}

4. medens Ægypterne begrovede dem, som Herren havde ihjelslaaet iblandt dem, alle Førstefødt; ogsaa over deres Guder havde Herren holdt Dom. ^{2 Mos. 12, 12.}

5. Saa drog da Israels Børn fra Ra'amses og leirede sig i Sukkot. ^{2 Mos. 12, 37.}

6. Og de drog fra Sukkot og leirede sig i Etam, som er ved Grænsen af Ørkenen. ^{2 Mos. 13, 20.}

7. Og de drog fra Etam og vendte sig til Pi-Hachiroth, som ligger lige overfor Ba'al-Zefon, og de leirede sig foran Migdol. ^{2 Mos. 14, 2.}

8. Og de drog fra Hachiroth og gik midt igjennem Havet over til Ørkenen; og de drog tre Dages Reise i Etams Ørken og leirede sig i Mara. ^{2 Mos. 14, 22, 29; 15, 23.}

9. Og de drog fra Mara og kom til Elim; men i Elim var der tolv Vandkilder og sytten Palmetræer, og de leirede sig der. ^{2 Mos. 15, 27.}

10. Og de drog fra Elim og leirede sig ved det røde Hav.

11. Og de drog fra det røde Hav og leirede sig i Ørkenen Sin. ^{2 Mos. 16, 1.}

12. Og de drog fra Ørkenen Sin og leirede sig i Dofka.

13. Og de drog fra Dofka og leirede sig i Alus.

14. Og de drog fra Alus og leirede sig i Refidim, og der havde Folket ikke Vand at drikke. ^{2 Mos. 17, 1.}

15. Og de drog fra Refidim og leirede sig i Sinajs Ørken. ^{2 Mos. 19, 1.}

16. Og de drog fra Sinajs Ørken og leirede sig i Kibrot-Hatta'ava. ^{11, 34, 35.}

17. Og de drog fra Kibrot-Hatta'ava og leirede sig i Hazerot.

18. Og de drog fra Hazerot og leirede sig i Ritma. ^{12, 16.}

19. Og de drog fra Ritma og leirede sig i Rimmon-Perez.

20. Og de drog fra Rimmon-Perez og leirede sig i Libna.

21. Og de drog fra Libna og leirede sig i Rissa.

22. Og de drog fra Rissa og leirede sig i Kehelata.

23. Og de drog fra Kehelata og leirede sig ved Sefers Bjerg.

24. Og de drog fra Sefers Bjerg og leirede sig i Harada.

25. Og de drog fra Harada og leirede sig i Makhelot.

26. Og de drog fra Makhelot og leirede sig i Tahat.

27. Og de drog fra Tahat og leirede sig i Tarah.

28. Og de drog fra Tarah og leirede sig i Mitka.

29. Og de drog fra Mitka og leirede sig i Hasmona.

30. Og de drog fra Hasmona og leirede sig i Moserot.

31. Og de drog fra Moserot og leirede sig i Bne-Ja'akan. ^{5 Mos. 10, 6 fg.}

32. Og de drog fra Bne-Ja'akan og leirede sig i Hor-Hagidgad.

33. Og de drog fra Hor-Hagidgad og leirede sig i Jotbata.

34. Og de drog fra Jotbata og leirede sig i Abrona.

35. Og de drog fra Abrona og leirede sig i Ezjon-Geber.

36. Og de drog fra Ezjon-Geber og leirede sig i Ørkenen Zin, det er Kades. ^{20, 1.}

37. Og de drog fra Kades og leirede sig ved Bjerget Hor ved Grænsen af Edoms Land. ^{20, 22.}

38. Da gik Aron, Presten, op paa Bjerget Hor efter Herrens Ord og døde der i det firtiende Aar, efterat Israels Børn vare udgaaene af Ægyptens Land, i den femte Maaned, paa den første Dag i Maanedens. ^{20, 25 fg. 5 Mos. 10, 6; 32, 50.}

39. Og Aron var hundrede og tre og tyve Aar gammel, da han døde paa Bjerget Hor.

40. Og Kananiten, Arads Konge, der boede i den sydlige Del af Kanaan's Land, hørte om Israels Børns Komme. ^{21, 1.}

41. Og de drog fra Bjerget Hor og leirede sig i Zalmona.

42. Og de drog fra Zalmona og leirede sig i Punon.

43. Og de drog fra Punon og leirede sig i Obot. ^{21, 10.}

44. Og de drog fra Obot og leirede sig ved Ije-Ha'abarim ved Moabs Grænse. ^{21, 11.}

45. Og de drog fra Ijim og leirede sig i Dibon-Gad.

46. Og de drog fra Dibon-Gad og leirede sig i Almon-Diblatajma.

47. Og de drog fra Almon-Diblatajma og leirede sig ved Abarims Bjerger foran Nebo.

48. Og de drog fra Abarims Bjerger og leirede sig paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho.

49. Og de leirede sig ved Jordan

fra Bet-Hajestmot indtil Abel-Hasstimm paa Moabs øde Marker.

50. Og Herren talte til Moses paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho og sagde:

51. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I ere dragne over Jordan ind i Kana'ans Land,

52. da skulle I fordrive alle Landets Indbyggere for eders Aasyn og tilintetgjøre alle deres Stene med Billeder, og I skulle tilintetgjøre alle deres støbte Billeder og ødelsøge alle deres Høie. 2 Mos. 23, 32, 33; 34, 12 fg. 5 Mos. 7, 2 fg.

53. Og I skulle tage Landet i Eie og bo i det; thi eder har jeg givet Landet til Eie.

54. Og I skulle tage eder Landet til Arv ved Lodkastning efter eders Slægter; den store skulle I give en stor Arv, og den lille skal du give en liden Arv; det, hvorpaa Lodden falder for En, skal høre ham til; efter eders Fædredestammer skulle I tage eder det til Arv. 26, 54, 55. Jos. 14, 1 fg.

55. Men dersom I ikke fordrive Landets Indbyggere for eders Aasyn, da skulle de, som I lade blive tilovers af dem, vorde Torne i eders Øine og Braadde i eders Sider, og de skulle trænge eder i det Land, som I bo i. 2 Mos. 34, 12, 15, 16. Jos. 23, 13. Dom. 2, 3.

56. Og da skal det ske, at, ligesom jeg havde tænkt at gjøre med dem, vil jeg gjøre med eder.

24. KAPITEL.

Herren bestemmer Grænserne for Kana'ans Land, 1-15, og nævner tolv Mænd, som skulle uddøle det iblandt Israels Børn, 16-29.

OG Herren talte til Moses og sagde: 2. Byd Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i Kana'ans Land, saa er dette det Land, som skal tilfalde eder i Arv, Kana'ans Land efter dets Grænser:

2 Mos. 23, 31, 5 Mos. 11, 24. Jos. 1, 4.

3. Eders søndre Hjørne skal være fra Ørkenen Zin ved Siden af Edom, og eders Sydgrænse skal være fra Enden af Salthavet i Øst. Jos. 15, 1 fg.

4. Og eders Grænse skal bøje sig i Syd for Opgangen til Akkrabbim og gaa hen til Zin, og dens Udgang skal være i Syd for Kades-Barnea, og den skal gaa ud til Hasar-Adar og gaa over til Azmon.

5. Og saa skal Grænsen bøje sig fra Azmon til Ægyptens Bæk, og dens Udgang skal være til Havet.

6. Og hvad Vestgrænsen angaar, saa skulle I dertil have det store Hav og Strøget langs det; dette skulle I have til Vestgrænse.

7. Og dette skulle I have til Nordgrænse: Fra det store Hav skulle I afmærke eder den til Bjerget Hor.

8. Fra Bjerget Hor skulle I afmærke eder Grænsen henimod Hamat, og Grænsens Udgang skal være hen til Zedad. 13, 21.

9. Og Grænsen skal løbe ud til Sifrom, og dens Udgang skal være ved Hasar-Enan. Dette skal være eders Nordgrænse.

10. Og I skulle afmærke eder til Grænse imod Øst en Linje fra Hasar-Enan til Sefam.

11. Og Grænsen skal gaa ned fra Sefam til Ribla østenfor Ajin, og Grænsen skal gaa videre ned og berøre Siden af Kinnerets Sø* mod Øst.

*d. e. Gennesarets Sø.

12. Og Grænsen skal gaa videre ned til Jordan, og dens Udgang skal være ved Salthavet. Dette skal være eders Land efter dets Grænser rundt omkring.

13. Og Moses bød Israels Børn og sagde: Dette er det Land, I skulle tage eder til Arv ved Lodkastning, hvilket Herren har befalet at give de ni Stammer og den halve Stamme.

14. Thi Rubens Børns Stamme efter sine Fædrenehuse og Guds Børns Stamme efter sine Fædrenehuse og den halve Manasses Stamme have modtaget sin Arv; 32, 33.

15. De to Stammer og den halve Stamme, de have modtaget sin Arv paa denne Side Jordan lige overfor Jericho mod Øst, mod Solens Opgang.

16. Og Herren talte til Moses og sagde:

17. Dette er Navnene paa de Mænd, som skulle dele Landet til Arv mellem eder: Eleasar, Presten, og Josva, Nuns Søn.

18. Og een Øverste af hver Stamme skulle I tage til at dele Landet til Arv,

19. og dette er Navnene paa disse Mænd: For Judas Stamme Kaleb, Jefunnes Søn,

20. og for Simeons Børns Stamme Semuel, Ammihuds Søn,

21. for Benjamins Stamme Elidad, Kislons Søn,

22. og for Dans Børns Stamme en Øverste, Bukki, Joglis Søn,

23. for Josefs Børn, for Manasses Børns Stamme en Øverste, Hanniel, Efods Søn,

24. og for Efra'ims Børns Stamme en Øverste, Kemuel, Siftans Søn,

25. og for Sebulons Børns Stamme en Øverste, Elizafan, Parhaks Søn,

26. og for Isaskars Børns Stamme en Øverste, Paltiel, Assans Søn,

27. og for Aasers Børns Stamme en Øverste, Akihud, Sglomis Søn,

28. og for Naftalis Børns Stamme en Øverste, Pedaal, Ammihuds Søn.

29. Disse var det, som Herren bød at uddele Arv mellem Israels Børn i Kana'ans Land.

35. KAPITEL.

Herren byder, at Israels Børn skulle give Levitterne otte og firli Stæder af sin Arv, og at seks af disse Stæder skulle være Fristæder for Manddræber, 1-15. Han giver Love om Manddræbere, 16-34.

OG Herren talte til Moses paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho og sagde:

2. Byd Israels Børn, at de skulle afgive til Levitterne Stæder af sin Arve-Eiendom til at bo i; desuden skulle I afgive til Levitterne Jorder til Stæderne rundt omkring disse.

3. Og de skulle have Stæderne til at bo i, og deres Jorder skulle være for deres Lastdyr og for deres Kvæg og for alle deres Dyr.

4. Og Stæderne Jorder, som I skulle give Levitterne, skulle strække sig fra Stadens Mur udefter tusinde Alen rundt omkring.

5. Og I skulle maale indenfor Staden den østre Side to tusinde Alen og den søndre Side to tusinde Alen og den vestre Side to tusinde Alen og den nordre Side to tusinde Alen, og Staden skal være i Midten; dette skal være deres Stæders Jorder.

6. Og de Stæder, som I skulle afgive til Levitterne, skulle være de seks Tilflugtsstæder, som I skulle afgive, forat Manddræberen kan fly derhen, og foruden dem skulle I afgive to og firli Stæder. 2 Mos. 21, 13.

5 Mos. 4, 41 fg. 19, 2 fg. Jos. 20, 2 fg.

7.. Alle de Stæder, som I skulle afgive til Levitterne, skulle være otte og firli Stæder; dem og deres Jorder skulle I afgive.

8. Og af de Stæder, som I skulle afgive af Israels Børns Eiendom, skulle I tage flere af den større Stamme og færre af den mindre; enhver

skal i Forhold til sin Arv, som de arve, afgive af sine Stæder til Levitterne. Jos. 21, 3-42.

9. Og Herren talte til Moses og sagde:

10. Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I ere dragne over Jordan ind i Kana'ans Land, 5 Mos. 19, 1-13.

11. da skulle I udvælge eder Stæder, som skulle være Tilflugtsstæder for eder, forat en Manddræber, som uforsætlig slaar Nogen ihjel, kan fly derhen.

12. Og disse Stæder skulle I have til en Tilflugt fra Blodhevneren, forat Manddræberen ikke skal dø, førend han er stillet til Dom for Menighedens Aasyn.

13. Og de Stæder, som I skulle afgive, skulle være seks Tilflugtsstæder for eder.

14. De tre Stæder skulle I afgive paa hin Side* Jordan, og de tre Stæder skulle I afgive i Kana'ans Land; de skulle være Tilflugtsstæder.

*østenfor.

15. For Israels Børn og for den Fremmede og for den Indflyttede midt iblandt dem skulle disse seks Stæder være til en Tilflugt, forat hver den, som uforsætlig slaar Nogen ihjel, kan fly derhen.

16. Dersom En slaar Nogen med et Jernredskab, saa han dør, da er han en Manddræber; Manddræberen skal visselig dødes.

2 Mos. 21, 12. 3 Mos. 24, 17.

17. Og dersom En slaar Nogen med en Sten i Haanden, hvormed En kan dræbes, saa han dør, da er han en Manddræber; Manddræberen skal visselig dødes.

18. Eller om En slaar Nogen med et Redskab af Træ i Haanden, hvormed En kan dræbes, saa han dør, da er han en Manddræber; Manddræberen skal visselig dødes.

19. Blodhevneren kan dræbe Manddræberen; naar han træffer paa ham, kan han dræbe ham.

20. Og dersom En støder til Nogen af Had eller kaster Noget paa ham med frit Forsæt, saa han dør,

21. eller slaar ham af Fiendskab med sin Haand, saa han dør, da skal den, som slog, visselig dødes, han er en Manddræber; Blodhevneren kan dræbe Manddræberen, naar han træffer paa ham.

22. Men dersom En støder til Nogen uforsætlig, uden Fiendskab,

eller kaster en eller anden Ting paa ham uden frit Forsæt

23. eller rammer ham med en Sten, hvormed En kan dræbes, udenat han ser ham, idet han lader den falde paa ham, saa han dør, men han er ikke hans Fiende og søger ikke hans Ulykke,

24. da skal Menigheden dømme mellem Drabsmanden og Blodhevneren efter disse Love.

25. Og Menigheden skal udfri Manddraberen af Blodhevnerens Haand, og Menigheden skal lade ham vende tilbage til sin Tilflugtsstad, som han var flygtet til; og han skal forblive der, indtil Ypperstepresten, som man har salvet med den hellige Olje, er død.

26. Men dersom Manddraberen gaar udenfor sin Tilflugtsstads Grænse, som han er flygtet til,

27. og Blodhevneren træffer ham udenfor hans Tilflugtsstads Grænse, og Blodhevneren dræber Manddraberen, saa har han ingen Blodskyld.

28. Thi han skal forblive i sin Tilflugtsstad, indtil Ypperstepresten er død; men efter Yppersteprestens Død kan Manddraberen vende tilbage til den Egn, hvor han har sin Etendom.

29. Og dette skal være eder en Retbestemmelse for eders Efterkommere i alle eders Boliger.

30. Enhver, som slaar Nogen ihjel, — efter Vidners Udsagn skal man dræbe den Manddraber; men eet Vidne kan ikke vidne mod Nogen til Døden.

5 Mos. 17, 6; 19, 15.
2 Kor. 13, 1. Hebr. 10, 28.

31. Og I skulle ikke tage mod Sonepenge for en Manddrabers Liv, naar han er skyldig til Døden; thi han skal visselig dødes.

32. Og I skulle ikke tage mod Sonepenge, forat En, som er flygtet til sin Tilflugtsstad, kan vende tilbage og bo i Landet, førend Presten dør.

33. Og I skulle ikke vanhellige det Land, I bo i; thi Blodet vanhelliger Landet, og for Landet kan der ikke ske Forligelse for det Blod, som udsees deri, uden ved dens Blod, som udseer det.

1 Mos. 9, 6.

34. Og du skal ikke besmitte det Land, I bo i, i hvis Midte jeg bor; thi jeg er Herren, som bor midt iblandt Israels Børn.

2 Mos. 29, 45. 3 Mos. 26, 11.

36. KAPITEL.

De Øverste af Manasses Stamme besværs sig over, at, saafremt Zelofhads Døtre gifte sig i en anden Stamme, bliver deres Stammes Arvelod derved formindket. 1-4. Herren byder derfor, at Ingen Datter, som faar Arv, maa gifte sig udenfor sin egen Stamme. Zelofhads Døtre afjere efter denne Herrens Befaling, 5-12. Bogens Slutning, 13.

OG Familiehovederne i den Slægt, som nedstammede fra Gilead, en Søn af Makir, Manasses Søn, af Josefs Børns Slægter, gik frem og talte for Moses's Aasyn og for de Øverstes Aasyn, for Israels Børns Familiehoveder,

26, 29.

2. og de sagde: Herren har befalet min Herre at give Israels Børn Landet til Arv ved Lodkastning, og min Herre har faaet Befaling af Herren at give vor Broder Zelofhads Arv til hans Døtre.

26, 55, 56; 27, 6, 7.

Jos. 17, 3 fg.

3. Men blive de gifte med Nogen i Israels Børns andre Stammer, saa gaar deres Arv bort fra vore Fædres Arv og lægges til den Stammes Arv, til hvilken de komme til at høre, og den vil gaa bort fra vor Arvelod.

4. Og naar Jubelaaret kommer for Israels Børn, saa bliver deres Arv lagt til den Stammes Arv, til hvilken de komme til at høre, og deres Arv gaar bort fra vor Fædrenestammes Arv.

3 Mos. 25, 10 fg.

5. Da bød Moses Israels Børn efter Herrens Ord og sagde: Josefs Børns Stamme taler ret.

6. Dette er, hvad Herren byder om Zelofhads Døtre: Med den, de finde Behag i, kunne de gifte sig; kun skulle de gifte sig i sin Fædrenestammes Slægt.

7. forat ikke en Arv hos Israels Børn skal gaa over fra en Stamme til en anden, men Israels Børn blive fast hver ved sin Fædrenestammes Arv.

8. Og enhver Datter i Israels Børns Stammer, som faar Arv, skal gifte sig med En af sin Fædrenestammes Slægt, forat Israels Børn kunne arve, hver sine Fædres Arv,

9. og forat en Arv ikke skal gaa over fra en Stamme til en anden Stamme, men Israels Børns Stammer blive fast hver ved sin Arv.

10. Ligesom Herren havde befalet Moses, saaledes gjorde Zelofhads Døtre.

11. Og Mahla, Tirza og Hogla og Milka og Noa, Zelofhads Døtre, bleve gifte med sine Farbrødres Sønner;

12. i Manasses, Josefs Søns, Børns Slægter bleve de gifte, og deres Arv

forblev hos deres Fædreneslægts Stamme.

13. Dette er de Bud og de Love, Herren bød Israels Børn ved Moses paa Moabs øde Marker ved Jordan lige overfor Jericho.

DEN FEMTE MOSEBOG.

1. KAPITEL.

I den tolvte Maaned af det firtiende Aar af Vandringen i Ørkenen taler Moses paa Moabs Marker til Folket og minder det om, hvad der skede med det fra den Tid, de drog fra Sinajs Bjerg, indtil de kom til Kades, og Guds Straf rammede dem, som imod hans Befaling gik i Strid mod Kana'ans Indbyggere, 1-46.

DETTE er de Ord, Moses talte til hele Israel paa hin Side* Jordan, i Ørkenen, paa den øde Mark, lige overfor Suf, mellem Paran og Tofel og Laban og Hazerot og Di-Sahab, *østenfor.

2. elleve Dages Reise fra Horeb til Se'irs Bjerg indtil Kades-Barnea.

3. Det skede i det firtiende Aar, i den ellefte Maaned, paa den første Dag i Maaneden, da talte Moses til Israels Børn, aldeles som Herren havde befalet ham til dem,

4. efterat han havde slaaget Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon, og ved Edre'i Og, Kongen af Basan, som boede i Astarot.

4 Mos. 21, 23, 24, 33, 36.

5. Paa hin Side Jordan i Moabs Land foretog Moses sig at udlægge denne Lov og sagde:

6. Herren, vor Gud, talte til os ved Horeb og sagde: Længe nok have I opholdt eder ved dette Bjerg.

2 Mos. 19, 1. 4 Mos. 10, 11, 12.

7. Vender eder og bryder op og drager til Amoriternes Bjergegn og til alle deres Naboer paa den øde Mark, i Bjerglandet og i Lavlandet og i Sydlandet og ved Havets Strand, til Kananiternes Land og til Libanon, indtil den store Flod, Floden Frat.

1 Mos. 15, 18.

8. Se, jeg har givet Landet i eders Vold; drager hen og indtager det Land, Herren har tilsvoret eders Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at ville give dem og deres Afkom efter dem!

1 Mos. 12, 7.

9. Og jeg sagde til eder paa den samme Tid: Jeg magter ikke alene at bære eder.

2 Mos. 18, 18 fg.

10. Herren, eders Gud, har gjort eder mangfoldige, og se, I ere idag som Stjernerne paa Himmelen i Mængde.

10, 22, 1 Mos. 15, 5; 22, 17.

11. (Herren, eders Fædres Gud, gjør eder tusinde Gange flere, end I ere, og velsigne eder, ligesom han har tilsagt eder!)

12. Hvorledes kan jeg alene bære eders Besvær og eders Byrde og eders Kiv?

13. Skafter vise og forstandige og prøvede Mænd efter eders Stammer! Saa vil jeg sætte dem til Overhoveder over eder.

14. Og I svarede mig og sagde: Hvad du siger, det er godt at gjøre.

15. Og jeg tog eders Stammers Overhoveder, vise og prøvede Mænd, og satte dem til Overhoveder over eder, til Øverster over Tusinde og Øverster over Hundrede og Øverster over Femti og Øverster over Ti og til Opsynsmænd over eders Stammer.

16. Og jeg bød eders Dommere paa samme Tid og sagde: Hører paa, hvad der er eders Brødre imellem, og dømmer med Retfærdighed mellem en Mand og hans Broder og den Fremmede hos ham!

16, 18, 19.

17. I skulle ikke anse Personer i Dommen; den Mindste med den Største skulle I høre. I skulle ikke frygte for Nogen, thi Dommen, den hører Gud til. Men den Sag, som er eder for vanskelig, skulle I fremføre for mig; saa vil jeg høre den.

Ordsp. 24, 23. 2 Krøn. 19, 6. Joh. 7, 24.

18. Og jeg bød eder paa den samme Tid Alt, hvad I skulle gjøre.

19. Saa brøde vi da op fra Horeb og gik igjennem hele hin store og forfærdelige Ørken, som I saa, paa Vefen til Amoriternes Bjergegn, saa-

ledes som Herren, vor Gud, bød os; og vi kom til Kades-Barnea.

20. Da sagde jeg til eder: I ere komne til Amoriternes Bjergergn, som Herren, vor Gud, giver os.

21. Se, Herren, din Gud, har givet Landet i din Vold; drag op, indtag det, ligesom Herren, dine Fædres Gud, har tilsagt dig! Frygt ikke og ræddes ikke!

22. Da kom I alle frem til mig og sagde: Lader os sende Mænd foran os, som kunne udforske Landet for os og bringe os Efterretning tilbage om den Vel, vi skulle drage op, og om de Stæder, vi skulle komme til!

4 Mos. 13, 1 fg.

23. Og Sagen syntes mig god, og jeg udtog af eder tolv Mænd, een Mand for hver Stamme.

24. Og de vendte sig og droge op i Bjergergnen og kom til Eskols Dal; og de spældede Landet. 4 Mos. 13, 21 fg.

25. Og de toge af Landets Frugter i sin Haand og bragte ned til os, og de bragte os Efterretning tilbage og sagde: Det Land, Herren, vor Gud, giver os, er godt.

26. Men I vilde ikke drage op, og I vare gjenstridige mod Herrens, eders Guds, Ord. 4 Mos. 14, 1 fg.

27. Og I knurrede i eders Telte og sagde: Fordi Herren hader os, har han ført os ud af Ægyptens Land for at give os i Amoriternes Haand, for at ødelægge os.

28. Hvorhen skulle vi drage op? Vore Brødre have gjort vort Hjerter mistrøstigt, idet de sagde: Det er et Folk, større og høiere end vi, Stæder, store og faste lige op til Himmelen; ja ogsaa Anakiternes Børn saa vi der.

9, 1, 2.

29. Da sagde jeg til eder: I skulle ikke forfærdes, og I skulle ikke frygte for dem;

30. Herren, eders Gud, som gaar for eders Ansigt, han skal stride for eder, aldeles som han gjorde med eder i Ægypten for eders Øine

2 Mos. 14, 14, 25. Jos. 10, 14, 42.

31. og i Ørkenen, som du har seet, hvor Herren, din Gud, har baaret dig, ligesom en Mand bærer sin Søn, paa hele den Vel, I have vandret, indtil I ere komne til dette Sted.

8, 2 fg. 32, 10 fg.

32. Men uagtet dette troede I ikke paa Herren, eders Gud,

33. han, som gik for eders Aasyn paa Velen for at opsøge eder Sted til

at leire eder paa, i Ilden om Natten for at lade eder se paa den Vel, I skulde gaa, og i Skyen om Dagen.

2 Mos. 13, 21, 4 Mos. 10, 33 fg.

34. Da Herren hørte eders Ords Røst, blev han vred og svor og sagde:

35. Sandelig, ingen af disse Mænd, af denne onde Slægt, skal se det gode Land, jeg har svoret at ville give eders Fædre,

36. uden Kaleb, Jefunnes Søn; han skal faa det at se, ham og hans Børn vil jeg give det Land, han traadte paa, fordi han trolig efterfulgte Herren.

4 Mos. 14, 21 fg. 26, 64 fg.

32, 11 fg.

37. Ogsaa paa mig blev Herren vred for eders Skyld og sagde: Heller ikke du skal komme derind.

4 Mos. 20, 12; 27, 13, 14.

38. Josva, Nuns Søn, som staar for dit Aasyn, han skal komme derind; styrk ham, thi han skal uddele det til Arv blandt Israel.

39. Og eders Børn, om hvilke I sagde: De skulle blive til Rov, og eders Sønner, som idag endnu ikke kjende Godt eller Ondt, de skulle komme derind, dem vil jeg give det, og de skulle tage det i Eie.

4 Mos. 14, 31.

40. Men I, vender eder og bryder op til Ørkenen paa Velen til det røde Hav!

41. Da svarede I og sagde til mig: Vi have syndet mod Herren; vi ville drage op og stride, aldeles som Herren, vor Gud, har befaleet os. Og I omgjordede eder, hver med sine Stridsvaaben, og I holdt det for en let Sag at drage op i Bjergergnen.

4 Mos. 14, 40 fg.

42. Da sagde Herren til mig: Sig til dem: I skulle ikke drage op, og I skulle ikke stride (thi jeg er ikke midt blandt eder), forat I ikke skulle blive slagne for eders Fienders Aasyn.

43. Og jeg talte til eder, men I hørte ikke, og I vare gjenstridige mod Herrens Ord og formastede eder til at drage op i Bjergergnen.

44. Da droge Amoriternes, som boede i den samme Bjergergn, ud imod eder, og de forfulgte eder, ligesom Bierne gjøre, og de knuste eder i Se'ir lige til Horma.

45. Og I vendte tilbage og græd for Herrens Aasyn; men Herren hørte ikke paa eders Røst og bød eder ikke Øret til eder.

46. Og I bleve i Kades i lang Tid, i al den Tid, I bleve der.

2. KAPITEL.

Moses minder fremdeles om, hvad der skede med Israel, efterat de vare dragne fra Kades-Barnea, og indtil de overvandt Sihon, Kongen i Hesbon, 1-37.

Og vi vendte os og droge til Ørkenen paa Veien til det røde Hav, saaledes som Herren havde talt til mig; og vi droge omkring Se'irs Bjerg i lang Tid.

1. 40. 4 Mos. 14, 25; 21, 4. Dom. 11, 18.

2. Da sagde Herren til mig:

3. Længde nok have I draget omkring dette Bjerg; vender eder mod Nord!

V. 14.

4. Og byd Folket og sig: I drage nu frem igjennem eders Brødres, Esaus Børns, Land, som bo i Se'ir; og de skulle frygte før eder, men I skulle tage eder vel i Agt.

5. I maa ikke give eder i Strid med dem; thi jeg vil ikke give eder saa Meget som en Fodbred af deres Land, thi jeg har givet Esau Se'irs Bjerg til Eiendom.

V. 22.

6. Mød skulle I købe af dem for Penge og æde, ogsaa Vand skulle I købe af dem for Penge og drikke;

7. thi Herren, din Gud, har velsignet dig i al dine Hænders Gjerning, han har agtet paa din Vandring gjennem denne storeØrken; i firti Aar har Herren, din Gud, nu været med dig, du har ikke manglet Noget. 1, 31.

8. Og vi droge bort fra vore Brødre, Esaus Børn, som bo i Se'ir fra Veien gjennem den øde Mark, fra Elat og Ezjon-Geber; og vi vendte os og droge frem paa Veien til Moabs Ørken.

9. Da sagde Herren til mig: Du maa ikke trænge Moabiterne og ikke give dig i Strid med dem; thi jeg vil ikke give dig Noget af deres Land til Eiendom, thi jeg har givet Lots Børn Ar til Eiendom.

1 Mos. 19, 37.

10. Emiterne boede forudm der, et stort og talrigt Folk og høit af Vækst, ligesom Anakiterne.

1, 28.

11. Ogsaa de blive anseede for Kjæmper ligesom Anakiterne, og Moabiterne kalde dem Emiter.

12. Og i Se'ir boede forudm Horiterne; men Esaus Børn fordreve og udryddede dem for sit Ansigt og boede i deres Sted, ligesom Israel nu har gjort med sit Eiendoms-Land, som Herren har givet dem. 3, 12 fg.

13. Og nu, gjører eder rede og drager over Sereds Bæk! Og vi droge over Sereds Bæk.

4 Mos. 21, 12.

14. Men den Tid, vi vandrede fra Kades-Barnea, indtil vi gik over Sereds Bæk, var otte og treli Aar, indtil hele Slægten, Krigsfolkene nemlig, var ganske uddød af Leiren, ligesom Herren havde svoret dem.

1, 36.

15. Og Herrens Haand var ogsaa mod dem, saa han bortrev dem af Leiren, indtil det var forbi med dem.

16. Og det skede, da alle Krigsfolkene vare aldeles uddøde af Folkets Midte,

17. da talte Herren til mig og sagde:

18. Du drager nu forbi Moabs Landemærke, forbi Ar,

19. og du kommer nær hen til Ammons Børn; du maa ikke trænge dem eller give dig i Strid med dem; thi jeg vil ikke give dig Noget af Ammons Børns Land til Eiendom, thi jeg har givet Lots Børn det til Eiendom.

1 Mos. 19, 38.

20. Ogsaa det bliver anset for et Kjæmpers Land; Kjæmper boede der forudm, og Ammoniterne kalde dem Samsummiter.

21. Et stort og talrigt Folk vare de og høit af Vækst, ligesom Anakiterne; men Herren udryddede dem for deres Aasyn, og de fordreve dem og boede i deres Sted,

22. ligesom han gjorde for Esaus Børn, der bo i Se'ir, for hvis Aasyn han udryddede Horiterne, og de fordreve dem og boede i deres Sted indtil denne Dag.

23. Og Aviterne, som boede i Landsbyerne lige til Gasa, dem ødelagde Kafforerne, som udgik fra Kaffor, og de boede i deres Sted.

24. Gjører eder rede, bryder op og gaar over Arnons Aa! Se, jeg har givet Sihon, Kongen i Hesbon, Amoriten, og hans Land i din Haand; begynd at indtage det og giv dig i Strid med ham!

25. Paa denne Dag vil jeg begynde at lade Rædsel for dig og Frygt for dig komme over Folkene under hele Himmelen; de, som høre Rygtet om dig, skulle skjælvne og bæve for dit Aasyn.

26. Da sendte jeg Bud fra Ørkenen Kedemot til Sihon, Kongen i Hesbon, med fredelige Ord og lod sige:

4 Mos. 21, 21 fg.

27. Lad mig faa drage gjennem

dit Land! Jeg vil holde mig paa Veien, jeg vil ikke vige til Højre eller til Venstre.

28. Mad kan du sælge mig for Penge, saa jeg kan æde, og Vand kan du give mig for Penge, saa jeg kan drikke. Lad mig bare faa drage igjennem paa min Fod.

29. Ligesom Essau Børn, som bo i Se'ir, og Moabiterne, som bo i Ar, gjorde mod mig, indtil jeg gaar over Jordan til det Land, som Herren vor Gud giver os.

30. Men Sihon, Kongen i Hesbon, vilde ikke lade os drage gjennem hos sig; thi Herren, din Gud, havde forhærdet hans Aand og forstokket hans Hjerter for at give ham i din Haand, ligesom det sees paa denne Dag.

31. Og Herren sagde til mig: Se, jeg begynder med at give Sihon og hans Land i din Vold; begynd at indtage det. saa du faar hans Land i Eie.

32. Og Sihon drog ud imod os til Strid, han og hele hans Folk, til Jahaz. ^{29, 7 fg.}

33. Og Herren, vor Gud, gav ham i vor Vold, og vi ihjelsloge ham og hans Sønner og alt hans Folk.

34. Og vi indtog alle hans Stæder paa den samme Tid, og vi sloge hver Stad, Mænd og Kvinder og Børn, med Ban; vi levnede ikke Nogen, som undkom.

35. Kun Kvæget røvede vi os tilligemed Byttet af Stæderne, som vi indtog.

36. Fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Aa, og fra den Stad, som ligger i Dalen, og indtil Gilead var der ikke en Stad, som var os for høj; Herren, vor Gud, gav dem alle i vor Vold.

37. Kun til Ammons Børns Land nærmede du dig ikke eller til den hele Bred af Jabboks Aa eller til Stæderne i Bjergetegnen eller til Noget af det, som Herren, vor Gud, havde forbudt os.

3. KAPITEL.

Moses mindes fremdeles om, hvorledes Israels Børn overvandt Og, Kongen af Basan, 1-11, hvorledes baade Sihon og Ogs Land blev givet Rubens, Gaas og den halve Manasses Stamme, 12-20, og hvorledes han indsatte Josva i sit Sted, 21-29.

OG vi vendte os og droge op paa Veien til Basan; da drog Og,

Kongen af Basan, ud imod os til Strid, han og hele hans Folk, til Edre'i.

^{4 Mos. 21, 33 fg. 5 Mos. 22, 7 fg.}

2. Og Herren sagde til mig: Frygt ikke for ham! Thi jeg har givet ham og hele hans Folk og hans Land i din Haand, og du skal gjøre med ham, ligesom du har gjort med Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon.

3. Saa gav Herren, vor Gud, ogsaa Og, Kongen af Basan, og hele hans Folk i vor Haand; og vi sloge ham, saa vi ikke levnede ham Nogen, som undkom.

4. Og vi indtog alle hans Stæder paa den samme Tid; der var ikke en Stad, uden vi toge den fra dem, seksti Stæder, hele Landskabet Argob, Ogs Rige i Basan.

5. Alle disse vare faste Stæder med høie Mure, dobbelte Porte og Bomme, foruden Landsbyerne i stor Mængde.

6. Og vi sloge dem med Ban, ligesom vi havde gjort med Sihon, Kongen i Hesbon; vi sloge hver Stad, Mænd, Kvinder og Børn, med Ban.

^{2, 34, 35.}

7. Men alt Kvæget og Byttet af Stæderne røvede vi os.

8. Saa toge vi da paa den Tid Landet fra begge Amoriternes Konger, som vare paa denne Side* Jordan, fra Arnons Aa indtil Bjerget Hermon ^{*stenfor.}

9. (Sidonierne kalde Hermon Sirjon, men Amoriterne kalde det Senir),

10. alle Stæderne paa Sletten og hele Gilead og hele Basan indtil Salka og Edre'i, Stæder i Ogs Rige i Basan;

11. thi alene Og, Kongen i Basan, var tilbage af Resten af Refa'iterne; se, hans Seng, en Jernseng, er jo i Ammons Børns Rabba; ni Alen er dens Længde og fire Alen dens Brede, efter en Mand's Forarm at regne. ^{Jos. 13, 12. 1 Mos. 14, 5.}

12. Dette Land indtog vi paa denne Tid. Fra Aroer, som ligger ved Arnons Aa, og Halvdelen af Gileads Bjermland med dets Stæder gav jeg Rubeniterne og Gaditerne,

^{4 Mos. 32, 33 fg.}

13. og Resten af Gilead og hele Basan, Ogs Rige, gav jeg Manasses halve Stamme, hele Landskabet Argob, hele Basan; dette kaldes Refa'iternes Land.

14. Ja'ir, Manasses Søn, indtog

hele Landskabet Argob indtil Gesuriterens og Ma'akatiternes Landemærke, og haa kaldte det, nemlig Basan, efter sit Navn Ja'irs Byer indtil denne Dag. 4 Mos. 32, 41.

15. Og Makir gav jeg Gilead. 4 Mos. 32, 40.

16. Og Rubeniterne og Gaditerne gav jeg fra Gilead og indtil Arnons Aa, til Midten af Aaen, og Strøget langs den, og indtil Jabboks Aa, Ammons Børns Grænse,

17. samt den øde Mark og Jordan og Strøget langs den, fra Kinnerets Sø og indtil den øde Marks Hav, Salthavet, nedenfor PisgasLider mod Solens Opgang. 4 Mos. 34, 11. Jos. 12, 2 fg.

18. Og jeg bød eder paa samme Tid og sagde: Herren, eders Gud, har givet eder dette Land til Eie; væbnede skulle I, alle krigsdygtige Mænd, drage frem i Spidsen for eders Brødre, Israels Børn. 4 Mos. 32, 17.

19. Kun eders Hustruer og eders Børn og eders Kvæg (jeg ved, at I have meget Kvæg) maa blive i eders Byer, som jeg har givet eder,

20. indtil Herren giver eders Brødre Hvile ligesom eder, og ogsaa de have taget det Land i Eie, som Herren, eders Gud, giver dem paa hin Side Jordan; da skulle I vende tilbage, hver til sin Eliendom, som jeg har givet eder. Jos. 22, 4.

21. Og Josva bød jeg paa den samme Tid og sagde: Du har med egne Øine seet alt det, Herren, eders Gud, har gjort med disse to Konger; saaledes skal Herren gjøre med alle de Riger, du drager over til.

22. I skulle ikke frygte for dem; thi Herren, eders Gud, er den, som strider for eder. 1, 29 fg. Jos. 10, 14, 42.

23. Jeg bønfaaldt nemlig Herren paa den samme Tid og sagde:

24. Herre, Herre! Du har begyndt at lade din Tjener se din Storhed og din stærke Haand; thi hvo er en Gud i Himmelen og paa Jorden, som skulde gjøre saadanne og saa vældige Gjæringer, som dine? Ps. 86, 8; 89, 7.

25. Lad mig dog drage over og se det gode Land, som er paa hin Side Jordan, dette gode Bjergland og Libanon!

26. Men Herren var vred paa mig for eders Skyld, og han hørte mig ikke; men Herren sagde til mig: Det er nu nok; tal ikke mere til mig om dette! 1, 37. 4 Mos. 20, 12; 27, 13 fg.

27. Gaa op paa Pisgas Top og opløft dine Øine mod Vest og mod Nord og mod Syd og mod Øst, og sku med dine Øine! Thi du skal ikke gaa over denne Jordan. 34, 1, 4.

28. Og giv Josva Befaling og gjør ham frimodig og styrk ham! Thi han skal gaa over i Spidsen for dette Folk, og han skal tildele dem som Arv det Land, du skal skue. 31, 7. Jos. 1, 5.

29. Saa blev vi da i Dalen lige overfor Bet-Peor.

4. KAPITEL.

Moses formaner Folket til Lydighed mod Gud, 1-8, minder dem om, hvad der var skeet ved Sinajs Bjerg, advarer mod Afguderi, kundgør de Guds Straffedomme, saafremt de glemme hans Pakt, men forsikrer dem ogsaa om hans Naade, naar de i de sidste Dage omvende sig til ham, 9-31, foreholder dem Guds mange og store Velgjæringer som Bevegggrund til Lydighed, 32-40. Han udtager tre Fristæder paa Østtiden af Jordan, 41-43. Overgang til den følgende Tale, 44-49.

OG nu, Israel, hør paa de Love og de Bud, som jeg lærer eder at holde, forat I maa leve og komme ind og tage det Land i Eie, Herren, eders Fædres Gud, giver eder!

2. I skulle Intet lægge til det Ord, jeg byder eder, og I skulle Intet tage derfra, saa I holde Herrens, eders Guds, Bud, som jeg giver eder. 12, 32. Ordsp. 30, 6.

3. I have med egne Øine seet, hvad Herren har gjort i Sagen med Ba'al Peor; thi hver Mand, som gik efter Ba'al Peor, har Herren, din Gud, udryddet af din Midte, 4 Mos. 25, 3 fg.

4. men I, som holdt fast ved Herren, eders Gud, I leve alle paa denne Dag.

5. Se, jeg har lært eder Love og Bud, saaledes som Herren, min Gud, bød mig, forat I skulle gjøre derefter midt i det Land, I drage ind i for at tage det i Eie.

6. Saa skulle I da tage Vare paa dem og holde dem; thi det er eders Visdom og eders Forstandighed for Folkenes Øine, som skulle faa høre om alle disse Love og sige: Sandelig, et vist og forstandigt Folk er dette store Folk.

7. Thi hvilket Folk, endog stort, er der, som har Guder, der ere det nær, som Herren, vor Gud, er os, saattid vi kalde paa ham?

2 Sam. 7, 23. Ps. 145, 18.

8. Og hvilket Folk, endog stort, er der, som har Love og Bud, saa retfærdige som hele denne Lov, som jeg forelægger eder idag? Ps. 147, 19, 20.

9. Vogt dig bare og forvar din Sjæl saare vel, saa du ikke glemmer de Ting, dine Øine have seet, og de ikke vige fra dit Hjerte alle dit Livs Dage, men du skal kundgjøre dem for dine Børn og for dine Børnebørn,

10. de Ting, du saa den Dag, da du stod for Herrens, din Guds, Aasyn ved Horeb, da Herren sagde til mig: Forsamle mig Folket, forat jeg kan lade dem høre mine Ord, som de skulle lære for at frygte mig alle de Dage, de leve paa Jorden, og som de skulle lære stene Børn.

3 Mos. 19, 17 fg. 5 Mos. 6, 7; 11, 19.

11. Og I kom nær til og stode nedenfor Bjerget, medens Bjerget stod i brændende Lue lige ind i Himmelen, og der var Mørke, Skyer og Malm.

12. Og Herren talte til eder midt ud af Ilden; I hørte Lyd af Ord, men nogen Skikkelse bleve I ikke var, kun en Lyd.

13. Og han forkyndte eder sin Pakt, som han bød eder at holde, de ti Ord; og han skrev dem paa to Stentavler.

2 Mos. 31, 18; 34, 28. 5 Mos. 9, 10.

14. Og mig bød Herren paa samme Tid at lære eder Love og Bud, forat I skulle holde dem i det Land, I drage over til for at tage det i Ele.

15. Saa vogter eder saare vel for eders Sjæles Skyld (thi I saa ingen Skikkelse paa den Dag, Herren talte til eder paa Horeb midt ud af Ilden),

16. at I ikke fordærve eders Vej og gøre eder et udskaaet Billede i Skikkelse af noget Afguds-billede, en Lignelse af Mand eller Kvinde,

2 Mos. 20, 4 fg.

17. en Lignelse af noget firføddet Dyr, som er paa Jorden, en Lignelse af nogen bevinget Fugl, som flyver under Himmelen, Rom. 1, 23.

18. en Lignelse af noget Dyr, som kryber paa Jorden, en Lignelse af nogen Fisk, som er i Vandet nedenfor Jorden,

19. og at du ikke opløfter dine Øine til Himmelen og ser Solen og Maanen og Stjernerne, Himmelsens hele Hær, og lader dig forføre og tilbøder dem og tjener dem, som Herren, din Gud, har tildelt alle Folkene under den hele Himmel.

17, 2, 3 Kong. 21, 5. Jer. 2, 2.

20. Men eder har Herren taget og ført eder ud af Jernovnen, af Ægypten, forat I skulle være ham et Elen-domsfolk, saaledes som det sees paa denne Dag. 2 Mos. 19, 5. 1 Kong. 8, 51.

Ps. 135, 4.

21. Og Herren blev vred paa mig for eders Skyld og svor, at jeg ikke skulde gaa over Jordan, og at jeg ikke skulde komme ind i det gode Land, som Herren, din Gud, giver dig til Arv.

3, 26.

22. Thi jeg dør i dette Land, jeg gaar ikke over Jordan; men I skulle gaa over den og tage dette gode Land i Ele.

34, 4, 5.

23. Tager eder da I Vare, at I ikke glemme Herrens, eders Guds, Pakt, som han har sluttet med eder, saa I gjøre eder et udskaaet Billede i Skikkelse af Nogetsomhelst, som Herren, din Gud, har forbudt dig!

24. Thi Herren, din Gud, er en fortærende Ild, en nidkjær Gud.

9, 3. Hebr. 12, 29. 2 Mos. 20, 5; 34, 14.

25. Naar du avler Børn og Børnebørn, og I blive gamle i Landet, og I fordærve eders Vej og gjøre et udskaaet Billede i Skikkelse af Nogetsomhelst, og I gjøre, hvad ondt er i Herrens, eders Guds, Øine, saa I oppirre ham,

V. 16 fg.

26. saa tager jeg idag Himmelen og Jorden til Vidne mod eder, at I visselig snart skulle udryddes af det Land, I drage hen til over Jordan for at tage det i Ele; I skulle ikke leve mange Dage der, men I skulle blive aldeles ødelagte.

30, 19; 31, 28; 8, 19; 11, 16 fg.

27. Og Herren skal sprede eder iblandt Folkene, saa I skulle blive en Hiden Hob tilbage blandt de Hedningefolk, Herren vil føre eder hen til.

28, 62, 64.

28. Og I skulle der tjene Guder, et Verk af Menneskehænder, Træ og Sten, som ikke se og ikke høre og ikke søde og ikke lugte.

28, 36, 64. Ps. 115, 4 fg.

29. Og I skulle derfra søge Herren, din Gud, og du skal finde ham, naar du søger ham af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl.

Es. 55, 6.

30. Naar du er i Trængsel, og naar alle disse Ting ramme dig, i de sidste Dage, da skal du omvende dig til Herren, din Gud, og høre hans Røst.

3 Mos. 26, 40 fg. 5 Mos. 30, 1 fg. Hos. 3, 5.

31. Thi Herren, din Gud, er en barmhjertig Gud; han skal ikke

slippe dig og ikke ødelægge dig, og han skal ikke glemme den Pakt med dine Fædre, som han tilsvor dem.

Jos. 1, 5. Hebr. 13, 5.

32. Thi spørg dog om de første Dage, som have været før dig, lige fra den Dag, da Gud skabte Menneskene paa Jorden, og lige fra den ene Ende af Himmelen til den anden Ende af Himmelen, om der er skeet Noget som denne store Ting, eller om der er hørt Noget som den,

33. om noget Folk har hørt Guds Røst tale midt ud af Ilden, saaledes som du har hørt, og er blevet ilive,

2 Mos. 19, 18 fg.

34. eller om Gud har prøvet paa at komme for at tage sig et Folk midt ud af et andet Folk ved Prøvelser, ved Tegn og ved Undergjerninger og ved Krig og ved en stærk Haand og ved en udrakt Arm og ved store, forfærdelige Gjerninger, i Lighed med alt det, Herren, eders Gud, har gjort mod eder i Ægypten for dine Øjne.

7, 19; 29, 3.

35. Dig er det blevet vist, forat du skal vide, at Herren, han er Gud, og Ingen uden han alene.

32, 39. Es. 45, 5.

36. Fra Himmelen har han ladet dig høre sin Røst for at undervise dig, og paa Jorden har han ladet dig se sin store Ild, og hans Ord har du hørt midt ud af Ilden.

37. Og fordi han elskede dine Fædre og udvalgte deres Afkom efter dem, saa førte han dig ved sit Aasyn* med sin store Kraft ud af Ægypten

*2 Mos. 33, 14.

38. for at uddrive for dit Aasyn større og stærkere Folk, end du er, for at føre dig ind og give dig deres Land til Arv, saaledes som det sees paa denne Dag.

39. Saa skal du da idag vide og tage dig det til Hjerte, at Herren, han er Gud i Himmelen heroventil og paa Jorden henedentil, og Ingen ydermere.

JOH. 2, 11.

40. Og du skal tage Vare paa hans Love og hans Bud, som jeg byder dig idag, forat det maa gaa dig vel og dine Børn efter dig, og forat du maa leve mange Dage i det Land, Herren, din Gud, giver dig for alle Dage.

5, 33; 6, 2.

41. Da fraskilte Moses tre Stæder paa hin Side Jordan mod Solens Opgang,

4 Mos. 35, 6 fg. 14. Jos. 20, 2 fg. 8.

42. forat en Manddraber, som slog

sin Næste ihjel uforvarende, og udenat han tilforn hadede ham, kunde fly derhen, forat han kunde fly til en af disse Stæder og beholde Livet.

43. nemlig Bezer i Ørkenen paa Sletten, som tilhørte Rubeniterne, og Ramot i Gilead, som tilhørte Gad-terne, og Golan i Basan, som tilhørte Manassiterne. —

44. Og dette er Loven, som Moses forelagde Israels Børn,

45. dette er Vidnesbyrdene og Forskrifterne og Budene, som Moses forkyndte Israels Børn, da de vare gangne ud af Ægypten,

46. paa hin Side* Jordan i Dalen lige for Bet-Peor i Sihons Land, Amoriternes Konges, som boede i Hesbon, hvem Moses og Israels Børn sloge, da de vare gangne ud af Ægypten,

*østenfor. 1, 4.

47. og de indtog hans Land og Ogs, Basans Konges, Land, begge Amoriternes Kongers, som vare paa hin Side Jordan mod Solens Opgang,

4 Mos. 21, 33 fg.

48. fra Aroer, som ligger ved Bred- den af Arnons Aa, og indtil Bjerget Sion, det er Hermon,

3, 8 fg.

49. og hele den øde Mark paa hin Side Jordan mod Solens Opgang og indtil den øde Marks Hav nedenfor Pisgas Lider.

3, 17.

5. KAPITEL.

Moses taler om Guds Pakt med Israel og gjentager de ti Bud. 1-21, fortæller, hvorledes han paa Folkets Begjæring førte Ordet mellem Gud og dem, 22-31, formaner dem til Lydighed, 32, 33.

OG Moses kaldte hele Israel til sig og sagde til dem: Hør, Israel, de Love og de Bud, som jeg taler for eders Øren idag, og lærer dem og tager Vare paa dem, saa I holde dem!

2. Herren, vor Gud, sluttede en Pakt med os paa Horeb.

2 Mos. 19, 5 fg. 5 Mos. 29, 1.

3. Ikke med vore Fædre sluttede Herren denne Pakt, men med os, os her, saa mange, som ere ilive idag.

4. Aasyn til Aasyn talte Herren med eder paa Bjerget midt ud af Ilden;

2 Mos. 19, 19; 20, 1.

5. Jeg stod mellem Herren og eder paa den samme Tid for at kundgjøre eder Herrens Ord, thi I frygtede for Ilden og gik ikke op paa Bjerget. Og han sagde:

2 Mos. 19, 16; 20, 19 fg.

6. Jeg er Herren, din Gud, som

førte dig ud af Ægyptens Land, af Trællehuset. ^{2 Mos. 20, 2-17.}

7. Du skal ikke have fremmede Guder for mig. ^{6, 14.}

8. Du skal ikke gjøre dig noget udskaaaret Billede, nogensomhelst Afbildning af det, som er paa Himme- len heroventil, eller det, som er paa Jorden hervedentil, eller det, som er i Vandet nedenfor Jorden. ^{4, 16 fg.}

9. Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem; thi jeg, Herren, din Gud, er en nidkjær Gud, som hjem- søger Fædres Misgjerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig.

10. og som gjør Miskundhed mod tusinde Led, mod dem, som elske mig og holde mine Bud. ^{7, 9.}

11. Du skal ikke tage Herrens, din Guds, Navn forfængelig; thi Herren vil ikke holde den uskyldig, som tager hans Navn forfængelig.

12. Tag vare paa Hviledagen, at du holder den hellig, saaledes som Herren, din Gud, har befaleet dig!

13. Seks Dage skal du arbejde og gjøre al din Gjerning.

14. Men den syvende Dag er Sab- bat for Herren, din Gud; da skal du intet Arbejde gjøre, hverken du eller din Søn eller din Datter eller din Tjener eller din Tjenestepige eller din Okse eller dit Asen eller noget af dine Dyr eller din Fremmede, som er inden dine Porte, forat din Tje- ner og din Tjenestepige maa hvile ligesom du.

15. Thi du skal komme i Hu, at du var Tjener i Ægyptens Land, og at Herren, din Gud, førte dig ud der- fra med en stærk Haand og med en udrakt Arm; derfor har Herren, din Gud, befaleet dig at holde Sabbats- dagen.

16. Hædre din Fader og din Mo- der, saaledes som Herren, din Gud, har befaleet dig, forat dine Dage maa blive mange, og det maa gaa dig vel i det Land, Herren, din Gud, giver dig.

17. Du skal ikke slaa ihjel.

18. Og du skal ikke bedrive Hor.

19. Og du skal ikke stjæle.

20. Og du skal ikke sige falskt Vid- nesbyrd mod din Næste.

21. Og du skal ikke begjære din Næstes Hustru. Og du skal ikke be- gjære din Næstes Hus, hans Mark eller hans Tjener eller hans Tjene- stepige, hans Okse eller hans Asen eller Noget, som hører din Næste til.

22. Disse Ord talte Herren til hele eders Forsamling paa Bjerget midt ud af Ilden, Skyen og Mulmet med høj Røst og lagde Intet til; og han skrev dem paa to Stentavler og gav mig dem. ^{2 Mos. 31, 18.}

23. Og det skede, da I hørte Rø- sten midt ud af Mørket, medens Bjerget stod i brændende Lue, da kom I hen til mig, alle Overhove- derne for eders Stammer og eders Ældste, ^{2 Mos. 20, 18 fg.}

24. og I sagde: Se, Herren, vor Gud, har ladet os skue sin Herlighed og sin Storhed, og vi have hørt hans Røst midt ud af Ilden; paa denne Dag have vi seet, at Gud taler med et Menneske, og det bliver ilive. ^{4, 33.}

25. Og nu, hvorfor skulle vi dø? Thi denne store Ild vil fortære os; dersom vi end ydermere høre Her- rens, vor Guds, Røst, maa vi dø.

^{2 Mos. 20, 19.}
26. Thi hvo er der af alt Kjød, som har hørt den levende Guds Røst tale midt ud af Ilden, ligesom vi, og er bleven ilive?

27. Gaa du nær til og hør alt det, Herren, vor Gud, siger, og du skal tale til os alt det, Herren, vor Gud, taler til dig, og vi ville høre og gjøre det. ^{2 Mos. 24, 3, 7.}

28. Og Herren hørte eders Ords Røst, da I talte til mig, og Herren sagde til mig: Jeg har hørt dette Folks Ord, som de have talt til dig: de have talt vel i Alt, hvad de have talt.

29. Gid de dog alle Dage maatte have dette Hjerte til at frygte mig og til at tage Vare paa alle mine Bud, forat det maa gaa dem og deres Børn vel til evig Tid! ^{Ps. 81, 14.}

30. Gaa, sig til dem: Vender til- bage til eders Telte!

31. Men staa du her hos mig, saa vil jeg tale til dig alle de Bud og Love og Anordninger, som du skal lære dem, forat de skulle holde dem i det Land, jeg giver dem til Eie.

32. Saa tager nu Vare paa at gjøre, som Herren, eders Gud, har befaleet eder! I skulle ikke vige til Høire eller til Venstre. ^{28, 14. Jos. 1, 7.}

33. Paa hele den Vej, Herren, eders Gud, har befaleet eder, skulle I vandre, forat I maa leve, og det maa gaa eder vel, og eders Dage maa vorde mange i det Land, I skulle tage i Eie. ^{4, 40; 11, 9.}

6. KAPITEL.

Moses byder Israel at holde Guds Bud, at elske og ære ham alene, 1-5, at lære sine Børn hans Bud, 6-9, aldrig glemme hans Velgørelser, 10-12, men frygte ham, fly Afjæderi, ikke friste ham, men være ham lydige, 13-19, og lærer dem, hvorledes de skulle undervise sine Børn om Guds Bud og Velgørelser, 20-25.

OG dette er de Bud, de Love og de Anordninger, som Herren, eders Gud, har befaleet at lære eder at holde i det Land, I drage over til for at tage det i Eie,

2. forat du skal frygte Herren, din Gud, saa du tager Vare paa alle hans Love og hans Bud, som jeg byder dig, du og din Søn og din Sønnesøn, alle dit Livs Dage, og forat dine Dage maa blive mange. 5, 33.

3. Saa hør, Israel, og tag Vare paa at holde dem, forat det maa gaa dig vel, og I maa blive saare mangfoldige, saaledes som Herren, dine Fædres Gud, har tilsagt dig, i et Land, som flyder med Melk og Honning. 3 Mos. 3, 8.

4. Hør, Israel! Herren, vor Gud, Herren er een. 4, 35. Mark. 12, 29.
1 Kor. 8, 4. 6. Gal. 3, 20.

5. Og du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele din Styrke. 10, 12. Matth. 22, 37. Mark. 12, 30.

6. Og disse Ord, som jeg byder dig idag, skulle være paa dit Hjerte.

7. Og du skal indskjærpe dine Børn dem, og du skal tale om dem, naar du sidder i dit Hus, og naar du gaar paa Velen, og naar du lægger dig, og naar du staar op. 1 Mos. 18, 19. 5 Mos. 4, 10.

8. Og du skal binde dem til et Tegn paa din Haand, og de skulle være til en Tankerem mellem dine Øine. 11, 18. 2 Mos. 13, 16.

9. Og du skal skrive dem paa Dørstolperne af dit Hus og i dine Porte. 11, 20.

10. Og naar Herren, din Gud, fører dig ind i det Land, han har tilsvoret dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at ville give dig, store og gode Stæder, som du ikke har bygget,

11. og Huse, fulde af alslags Godt, som du ikke har fyldt, og udhugne Brønde, som du ikke har udhugget, Vingaarde og Oljetræer, som du ikke har plantet, og du sæder og bliver mæt, 8, 10.

12. da tag dig i Vare, at du ikke

glemmer Herren, som førte dig ud af Ægyptens Land, af Trællehuset! 4, 9.

13. Herren, din Gud, skal du frygte, og ham skal du tjene, og ved hans Navn skal du sværge. 10, 12, 20.

1 Sam. 7, 3. Matth. 4, 10. Jer. 4, 2.

14. I skulle ikke gaa efter andre Guder af de Folks Guder, som ere trindt omkring eder 2 Mos. 23, 13; 34, 12 fg.

15. (thi en nidkjar Gud er Herren, din Gud, midt iblandt dig), forat ikke Herrens, din Guds, Vrede skal optændes mod dig, og han skal udrydde dig af Jordens Overflade. 2 Mos. 20, 5; 34, 14.

16. I skulle ikke friste Herren, eders Gud, ligesom I fristede ham i Massa. Matth. 4, 7. 2 Mos. 17, 2, 7.

17. I skulle tage Vare paa Herrens, eders Guds, Bud og hans Vidnesbyrd og hans Forskrifter, som han har befaleet dig.

18. Og du skal gjøre det, som er ret og godt for Herrens Øine, forat det maa gaa dig vel, og du maa komme ind og tage det gode Land i Eie, som Herren har tilsvoret dine Fædre,

19. forat han maa udstøde alle dine Fiender for dit Aasyn, ligesom Herren har talt. 2 Mos. 23, 27 fg.

20. Naar din Søn i Fremtiden spørger dig og siger: Hvorledes er det med de Vidnesbyrd og de Forskrifter og de Bud, som Herren, vor Gud, har befaleet eder?—

21. da skal du sige til din Søn: Vi vare Trælle hos Farao i Ægypten; da førte Herren os ud af Ægypten med en stærk Haand. 2 Mos. 1, 11 fg.

22. Og Herren gjorde store og for-dærlige Tegn og Undere paa Ægypterne, paa Farao og paa hele hans Hus for vare Øine.

23. Og han førte os ud derfra for at føre os ind og give os det Land, han havde tilsvoret vare Fædre.

24. Og Herren bød os at holde alle disse Love, at frygte Herren, vor Gud, forat det skulde gaa os vel alle Dage, forat han skulde holde os ilive, saaledes som det sees paa denne Dag.

25. Og det skal være os til Retfærdighed, naar vi tage Vare paa at holde alle disse Bud for Herrens, vor Guds, Aasyn, ligesom han bød os. 3 Mos. 18, 5.

7. KAPITEL.

Moses underviser Folket om, hvorledes de skulle forholde sig mod de hedenske Indbyggere i Kana'ans Land, 1-5, forholder dem, hvorledes Herren af Naade har udvalgt dem til sit Folk, 6-8, lover dem Guds rige Velsignelse, saafremt de ville være lydige, 9-16, trøster dem med Hensyn til deres Fienders store Mængde og Magt, 17-24, forbyder dem at tage Sølvet eller Guldet af deres Afgudsbilleder til sig, 25, 26.

NAAR Herren, din Gud, fører dig ind i det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie, og han fordriver mange Folk for dit Aasyn, Hetiterne og Girgasiterne og Amoriterne og Kanaaniterne og Ferisiterne og Heviterne og Jebusiterne, syv Folk, mangfoldigere og stærkere end du,

2 Mos. 23, 23 fg.

2. og Herren, din Gud, giver dem i din Vold, og du slaar dem, da skal du slaa dem med Ban; du skal ikke slutte Pakt med dem og ikke vise dem Naade.

3. Og du skal ikke indgaa Svogerskab med dem; du skal ikke give dine Døtre til hans Sønner og ikke tage hans Døtre for dine Sønner;

Dom. 3, 6. Esr. 9, 1 fg.

4. thi de ville bringe dine Sønner til at vige fra mig, saa de tjene andre Guder, og da vil Herrens Vrede op-tændes mod eder, og han vil hastig tilintetgjøre dig.

1 Kong. 11, 2.

5. Men saaledes skulle I gjøre med dem: Deres Altene skulle I nedbryde, og deres Billedstøtter skulle I sønderslaa, og deres Astartebilleder skulle I hugge i Stykker, og deres udskaarne Billeder skulle I opbrænde med Ild.

12, 2 fg. 2 Mos. 23, 24 fg. 34, 12 fg.

6. Thi et helligt Folk er du for Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, udvalgt til at være ham et Eiendomsfolk, af alle de Folk, som ere paa Jorden.

2 Mos. 19, 6.

5 Mos. 4, 20, 37; 26, 18. 1 Pet. 2, 9.

7. Ikke fordi I være mangfoldigere end alle Folkene, fandt Herren Behag i eder, saa han udvalgte eder, thi I ere det mindste blandt alle Folkene;

8. men fordi Herren elskede eder, og fordi han holdt den Ed, han havde svoret eders Fædre, førte Herren eder ud med en stærk Haand og forløste dig fra Trællehuset, fra Faraos, Ægyptens Konges, Haand.

10, 15.

9. Saa vid da, at Herren, din Gud,

han er Gud, den trofaste Gud, som bevarer Pakten og Miskundheden mod tusinde Led, mod dem, som elske ham og holde hans Bud,

32, 4. 1 Kor. 10, 13. 2 Mos. 34, 7.

10. men som betaler dem, der hader ham, lige i deres Øine ved at lade dem omkomme. Han opsetter det ikke med den, som hader ham; lige i hans Øine betaler han ham.

Nah. 1, 2.

11. Saa tag da Vare paa det Bud og de Love og de Anordninger, som jeg byder dig at holde.

12. Og det skal ske, naar I høre disse Bud og tage Vare paa dem og holde dem, da skal Herren, din Gud, holde dig den Pakt og den Miskundhed, han har tilsvoret dine Fædre.

2 Mos. 23, 22 fg. 3 Mos. 26, 3 fg.

5 Mos. 28, 1 fg.

13. Og han skal elske dig og velsigne dig og mangfoldiggjøre dig, og han skal velsigne dit Livs Frugt og dit Lands Frugt, dit Korn og din Most og din Olje, hvad der falder af dit store Kvæg, og hvad der fødes af dit smaa Kvæg, i det Land, han har tilsvoret dine Fædre at ville give dig.

14. Velsignet skal du være fremfor alle Folkene; der skal ingen Ufrugtbar af Hun- eller Hunkjøn være blandt dig eller blandt dit Kvæg.

15. Og Herren skal holde al Sygdom borte fra dig, og ingen af Ægyptens onde Syger, som du kjender, skal han lægge paa dig, men han skal lægge dem paa alle dem, som hader dig.

2 Mos. 15, 26.

16. Og du skal fortære* alle de Folk, som Herren, din Gud, giver dig; du skal ikke vise Skaansel mod dem. Og du skal ikke tjene deres Guder, thi det er en Snare for dig.

*4 Mos. 14, 9.

2 Mos. 23, 33. 5 Mos. 11, 16; 12, 30 fg.

17. Og naar du siger i dit Hjerte: Disse Folk ere talrigere end jeg, hvorledes formaar jeg at fordrive dem? —

18. da skal du ikke frygte for dem; du skal komme i Hu, hvad Herren, din Gud, gjorde med Faraos og med alle Ægypterne,

19. de store Prøvelser, som dine Øine saa, og de Tegn og de Undere og den stærke Haand og den udtrakke Arm, hvormed Herren, din Gud, førte dig ud; saaledes skal Herren, din Gud, gjøre med alle de Folk, for hvis Aasyn du frygter.

20. Ogsaa Hvepserskal Herren, din Gud, sende mod dem, indtil de, som ere blevne tilovers, og som have skjult sig for dit Aasyn, ere omkomne.

^{2 Mos. 23, 28.}

21. Du skal ikke forfærdes for deres Aasyn; thi Herren, din Gud, er midt iblandt dig, en stor og forfærdelig Gud.

22. Og Herren, din Gud, vil lidt efter lidt fordrive disse Folk for dit Aasyn; du skal ikke magte at gjøre Ende paa dem i en Hast, forat ikke de vilde Dyr skulle formere sig mod dig.

^{2 Mos. 23, 29.}

23. Og Herren, din Gud, skal give dem i din Vold og bringe dem i stor Forvirring, indtil de ere ødelagte.

24. Og han skal give deres Konger i din Haand, og du skal tillintetgjøre deres Navn under Himmelen; der skal Ingen holde Stand for dit Ansigt, indtil du har udryddet dem.

^{Jos. 10, 23 fg. 11, 13; 13, 7 fg.}

25. Deres Guders udskaarne Billeder skulle I opbrænde med Ild; du skal ikke begjære Sølvet eller Guldet, som er paa dem, eller tage det til dig, forat du ikke skal besnæres deraf; thi det er en Vederstyggelighed for Herren, din Gud.

^{V. 5. Jos. 7, 30 fg.}

26. Og du skal ikke lade nogen Vederstyggelighed komme ind i dit Hus, saa du bliver slaaget med Ban, ligesom det er; du skal afsky det og agte det for en Vederstyggelighed, thi det er slaaget med Ban.

^{13, 17. Jos. 7, 11 fg.}

8. KAPITEL.

Moses formaner Folket til Lydighed, idet han beder dem at betænke Guds naadige Førelser med dem hidindtil, 1-6, advarer dem mod, naar de komme ind i Kana'ans herlige Land, at glemme Guds Velgjerninger og tilskrive sin egen Kraft sin Velmagt, 7-13, forkynnder Guds Straf over de Ulydige, 13, 20.

ALLE de Bud, jeg byder dig idag, skulle I tage Vare paa at holde, forat I maa leve og formeres og komme ind og tage det Land i Eie, Herren har tilsvoret eders Fædre.

1. Og du skal komme i Hu al den Vel, Herren, din Gud, har ført dig disse firte Aar i Ørkenen for at ydmyge dig, for at prøve dig, for at kjende, hvad der var i dit Hjerte, om du vilde tage Vare paa hans Bud eller ikke.

2. Og han ydmygede dig og lod dig hungrig, og han gav dig Mannaen at æde, som du ikke kjendte og dine Fædre ikke kjendte, for at lade dig vide, at Mennesket ikke lever ved Brød alene, men at Mennesket lever ved alt det, som udgaar af Herrens Mund.

^{2 Mos. 16, 14 fg. 36. Matth. 4, 4.}

3. Dit Klædebon blev ikke udslettet paa dig, og din Fod blev ikke hoven i disse firte Aar.

^{29, 5. Neh. 9, 21.}

4. Saa erkjend da i dit Hjerte, at ligesom en Mand optugter sin Søn, saaledes optugtede Herren, din Gud, dig,

^{1, 31.}

5. og hold Herrens, din Guds, Bud, saa du vandrer paa hans Vele og frygter ham!

6. Naar Herren, din Gud, fører dig ind i et godt Land, et Land med Vandbække, Kilder og dybe Vande, som udvælde i Dalene og paa Bjergene,

7. et Land med Hvede og Byg og Vinstokke og Figentræer og Granatæbletræer, et Land med Oljetræer og Honning,

8. et Land, hvor du ikke skal æde dit Brød i Armod, hvor du Intet skal fattes, et Land, hvis Stene ere Jern, og af hvis Bjerge du skal udhugge Kobber,

9. og du saa æder og bliver mæt og løber Herren, din Gud, for det gode Land, han har givet dig,

10. da vogt dig, at du ikke glemmer Herren, din Gud, saa du ikke tager Vare paa hans Bud og hans Anordninger og hans Love, som jeg byder dig idag:

11. og at ikke, naar du æder og bliver mæt og bygger gode Huse og bor i dem,

12. og dit store Kvæg og dit smaa Kvæg formeres, og Sølv og Guld formeres for dig, og Alt, hvad du har, formeres,

13. dit Hjerte da ophøier sig, og du glemmer Herren, din Gud, som førte dig ud af Ægyptens Land, af Trællehuset,

^{6, 12.}

14. ham, som førte dig i den store og forfærdelige Ørken blandt Serafslinger og Skorploner og paa tørre Steder, hvor der ikke var Vand, ham,

15. som lod Vand udflyde for dig af den haarde Klippe,

^{4 Mos. 21, 6; 20, 11. 2 Mos. 17, 6.}

16. ham, som i Ørkenen gav dig Manna at æde, som dine Fædre ikke kjendte, for at ydmyge dig og for at

prøve dig, for tilsidst at gjøre vel imod dig, V. 3 fg.

17. og du siger i dit Hjerte: Min Kraft og min Haands Styrke har skaffet mig denne Velmagt. Am. 6, 13.

18. Men kom Herren, din Gud, i Hu! Thi han er den, som giver dig Kraft til at skaffe dig Velmagt, for at holde sin Pakt, som han tilsvor dine Fædre, saaledes som det sees paa denne Dag. 4 Mos. 23, 19. 5 Mos. 4, 31.

19. Og det skal ske, naar du glemmer Herren, din Gud, og vandrer efter andre Guder og tjener dem og tilbeder dem, da vidner jeg mod eder idag, at I visselig skulle omkomme. 28, 15 fg. 30, 17 fg. Jos. 23, 16.

20. Ligesom de Hedninger, Herren lader omkomme for eders Ansigt, saaledes skulle I omkomme, fordi I ikke høre paa Herrens, eders Guds, Røst.

9. KAPITEL

Moses formaner Folket, at de ikke skulle tillægge sin egen Retfærdighed, men Kanaanernes Ugudelighed og Guds Trofasthed, at de komme i Besiddelse af Landet, 1-6; de skulle betænke, hvor ofte de have krænket Herren og fortjent at ødelægges, og hvorledes han gik i Forbøn for dem paa Horebs Bjerg, 7-29.

HØR, Israel! Du gaar nu over Jordan for at komme ind og undertrykke Folk, større og stærkere end du, Stæder, store og faste lige op til Himmelen, 1, 28.

2. et stort Folk og høit af Vækst, Anakiternes Børn, som du selv kjender, og om hvilke du selv har hørt: Hvo kan holde Stand for Anaks Børns Aasyn? 4 Mos. 13, 33.

3. Saa skal du da vide idag, at Herren, din Gud, han, som gaar frem for dit Aasyn som en fortærende Ild, han skal ødelægge dem, og han skal ydmyge dem for dit Aasyn, saa du skal fordrive og tillintetgjøre dem i en Haast, ligesom Herren har talt til dig. 4, 24.

4. Du maa ikke sige i dit Hjerte, naar Herren, din Gud, udstøder dem for dit Aasyn: For min Retfærdigheds Skyld har Herren ført mig ind til at tage dette Land i Eie. Thi for disse Hedningers Ugudeligheds Skyld fordriver Herren dem for dit Aasyn. 1 Mos. 15, 16. 3 Mos. 18, 24 fg.

5. Ikke for din Retfærdigheds Skyld og for dit Hjertes Oprigtigheds Skyld kommer du ind for at tage deres Land i Eie; men for disse Hed-

ningers Ugudeligheds Skyld fordriver Herren, din Gud, dem for dit Aasyn og for at holde det Ord, Herren har svoret dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. 1 Mos. 22, 16 fg. 26, 3 fg.

6. Saa skal du da vide, at Herren, din Gud, ikke for din Retfærdigheds Skyld giver dig dette gode Land til Eie; thi du er et haardnakket Folk. 31, 27. 2 Mos. 33, 9.

7. Kom i Hu, glem ikke, hvorledes du vakte Herrens, din Guds, Vrede i Ørkenen! Lige fra den Dag, du gik ud af Ægypters Land, indtil I kom til dette Sted, vare I gjenstridige mod Herren. 2 Mos. 14, 11; 15, 24; 16, 2; 17, 2. 4 Mos. 11, 4 fg. 25, 1 fg. Ps. 95, 10.

8. Og ved Horeb vakte I Herrens Vrede, og Herren harmedes paa eder, saa han vilde have ødelagt eder. 2 Mos. 32, 1 fg.

9. Da jeg gik op paa Bjergtet for at modtage Stentavlerne, den Pakts Tavler, som Herren havde oprettet med eder, blev jeg paa Bjergtet i firtdage og firtdage Nætter uden at æde Brød og uden at drikke Vand. 2 Mos. 24, 18.

10. Og Herren gav mig de to Stentavler, skrevne med Guds Finger, og paa dem alle de Ord, Herren havde talt med eder paa Bjergtet midt ud af Ilden paa Forsamlingens Dag.

11. Og det skede, da firtdage og firtdage Nætter vare til Ende, at Herren gav mig de to Stentavler, Pakts Tavler.

12. Og Herren sagde til mig: Gjør dig rede, skynd dig ned herfra! Thi dit Folk, som du førte ud af Ægypten, har fordærvet sin Vel; de ere hastig afvegne fra den Vel, jeg bød dem, de have gjort sig et støbt Billede. 2 Mos. 32, 7 fg.

13. Og Herren sagde til mig: Jeg har seet dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk.

14. Lad mig være, forat jeg kan ødelægge dem og udslette deres Navn under Himmelen, og jeg vil gjøre dig til et stærkere og større Folk end dette.

15. Og jeg vendte mig og gik ned af Bjergtet, medens Bjergtet stod i brændende Lue, og jeg havde begge Pakts Tavler i begge mine Hænder.

16. Og jeg saa, og se, I havde syndet mod Herren, eders Gud, I havde gjort eder en støbt Kalv; I vare hastig afvegne fra den Vel, Herren havde befalet eder.

17. Da greb jeg begge Tavlerne og

kastede dem bort af begge mine Hænder ogsønderslog dem for eders Øine.

18. Og jeg kastede mig ned for Herrens Aasyn, ligesom første Gang, i firti Dage og firti Nætter, uden at æde Brød og uden at drikke Vand, for alle eders Synders Skyld, hvormed I havde forsynet eder ved at gjøre, hvad der var ondt i Herrens Øine, saa I opirrede ham; 2 Mos. 34, 28.

19. thi jeg frygtede for den Vrede og den Harm, hvormed Herren vrededes paa eder, saa han vilde ødelægge eder. Og Herren hørte mig ogsaa denne Gang.

20. Ogsaa paa Aron var Herren saare vred, saa han vilde ødelægge ham; men jeg bad ogsaa for Aron paa den samme Tid.

21. Men eders syndige Verk, som I havde gjort, Kalven, tog jeg og brændte den med Ild og knuste og maledede den vel, indtil den blev til fint Støv; og jeg kastede dens Støv i Bækken, som flyder ned af Bjerget.

2 Mos. 32, 20.

22. Og i Tabera og i Massa og i Kibrot-Hatta'ava vakte I Herrens Vrede. 2 Mos. 17, 7. 4 Mos. 11, 3. 34.

23. Og da Herren sendte eder fra Kades-Barnea og sagde: Drager op og indtager Landet, som jeg har givet eder, da vare I gjenstridige mod Herrens, eders Guds, Ord og troede ikke paa ham og hørte ikke paa hans Røst. 4 Mos. 13, 3; 14, 1 fg.

24. Gjenstridige have I været mod Herren, saalænge jeg har kjendt eder. V. 7.

25. Saa kastede jeg mig da ned for Herrens Aasyn i de firti Dage og de firti Nætter, jeg kastede mig ned, fordi Herren havde sagt, at han vilde ødelægge eder. V. 18.

26. Og jeg bad til Herren og sagde: Herre, Herre, fordsærv ikke dit Folk og din Arv, som du forlørste med din store Kraft, og som du førte ud af Ægypten med stærk Haand!

27. Kom i Hu dine Tjenere, Abraham, Isak og Jakob! Se ikke hen til dette Folks Haardhed og til dets Ugudelighed og til dets Synd.

28. forat ikke de, som bo i det Land, du har ført os ud af, skulle sig: Fordi Herren ikke magtede at føre dem ind i det Land, han havde tilsagt dem, og fordi han hadede dem, førte han dem ud for at lade dem omkomme i Ørkenen.

4 Mos. 14, 16.

29. De ere jo dog dit Folk og din Arv, som du har ført ud med din store Kraft og med din udrakte Arm.

10. KAPITEL.

Moses fortæller fremdeles, hvorledes Herren paa hans Forban atter tog Israel til Naade, og anfører flere Beviser herpaa: 1-11. Han formaner dem derpaa til Gudsfrygt, Lydighed og Kjærlighed, navnlig mod Fremmede, 12-22.

PAA den samme Tid sagde Herren til mig: Udhug dig to Stentavler ligesom de forrige, og stig op til mig paa Bjerget, og du skal gjøre dig en Ark af Træ; 2 Mos. 34, 1 fg. 25, 10 fg.

2. saa vil jeg skrive paa Tavlerne de Ord, som vare paa de forrige Tavler, som du sønderslog, og du skal lægge dem i Arken. 2 Mos. 25, 16, 21.

3. Og jeg gjorde en Ark af Akacietræ og udhuggede to Stentavler ligesom de forrige, og jeg gik op paa Bjerget med de to Tavler i min Haand. 2 Mos. 34, 4.

4. Og han skrev paa Tavlerne det Samme, som før var skrevet, de ti Ord, som Herren havde talt til eder paa Bjerget midt ud af Ilden paa Forsamlings Dage; og Herren gav mig dem.

5. Saa vendte jeg mig og gik ned af Bjerget og lagde Tavlerne i den Ark, jeg havde gjort; og de bleve der, saaledes som Herren havde befalet mig. 2 Mos. 40, 20. Hebr. 9, 4.

6. Og Israels Børn brøde op fra Bne-Ja akans Brønde til Mosera; der døde Aron og blev begravet der, og hans Søn Eleasar tjente som Prest i hans Sted. 4 Mos. 33, 31 fg. 20, 28.

7. Derfra brøde de op til Gudgoda, og fra Gudgoda til Jobbata, et Land med Vandbække.

8. Paa den samme Tid udskilte Herren Levis Stamme til at bære Herrens Pakts Ark, til at staa for Herrens Aasyn, til at tjene ham og til at velsigne i hans Navn indtil denne Dag. 4 Mos. 3, 6 fg. 4, 15; 6, 22 fg.

9. Derfor fik Levi ingen Del eller Arv med sine Brødre; Herren er hans Arv, saaledes som Herren, din Gud, har talt til ham. 4 Mos. 18, 20 fg.

10. Saa forblev jeg da paa Bjerget, ligesom den forrige Gang, i firti Dage og firti Nætter; og Herren hørte mig ogsaa denne Gang, Herren vilde ikke fordærve dig. 9, 18 fg. 2 Mos. 32, 11, 14.

11. Og Herren sagde til mig: Staa op, gaa hen og drag frem for Folkets

Aasyn, forat de maa komme ind og tage det Land i Eie, jeg har svoret deres Fædre at ville give dem.

12. Og nu, Israel, hvad begjærer Herren, din Gud, af dig, uden at du frygter Herren, din Gud, at du vander paa alle hans Veie, og at du elsker ham, og at du tjener Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl, 6, 8. Mika 6, 8.

13. saa du tager Vare paa Herrens Bud og hans Love, som jeg byder dig idag, forat det maa gaa dig vel?

14. Se, Herren, din Gud, høre Himlene til og Himlenes Himle, Jorden og alt det, som er paa den.

1 Mos. 14, 19, 22.

15. Kun i dine Fædre fandt Herren Behag, saa han elskede dem; og han udvalgte deres Afkom efter dem, eder nemlig, fremfor alle Folkene, saaledes som det sees paa denne Dag. 7, 6, 8.

16. Saa omskjærer da eders Hjertes Forhud, og forhærdet ikke mere eders Nakke! 30, 6. Jer. 4, 4.

17. Thi Herren, eders Gud, han er Gudernes Gud og Herrernes Herre, den store, den mægtige og den forfærdelige Gud, som ikke anser Personer og ikke tager imod Gave, Ps. 89, 7, 9. 1-Tim. 6, 15. 5 Mos. 7, 21.

2 Køn. 19, 7. Job 34, 19. Ap. G. 10, 34.

18. som skaffer den Faderløse og Enken Ret, og som elsker den Fremmede, saa han giver ham Føde og Klæder. Ps. 68, 6.

19. I skulle derfor elske den Fremmede; thi I have selv været Fremmede i Ægyptens Land.

2 Mos. 22, 21; 23, 9.

20. Herren, din Gud, skal du frygte, ham skal du tjene, og ved ham skal du holde fast, og ved hans Navn skal du sværge. 6, 13.

21. Han er din Ros, og han er din Gud, som har gjort imod dig disse store og forfærdelige Ting, som dine Øine have seet.

22. Sytti Sjæle i Tal droge dine Fædre ned til Ægypten; men nu har Herren, din Gud, gjort dig mangfoldig som Himmelens Stjerner.

1 Mos. 46, 27; 1b, 5; 22, 17.

11. KAPITTEL.

Moses formaner fremdeles Folket til Lydighed mod Gud, der saa etensynlig har aabenbåret sig for dem, forat de maa leve længe i det Land, Herren vil give dem. 1-9. Dette Lands Frugtbarhed er ganske anderledes end Ægyptens afhæng-

Nor. 7*

gig af Herrens Velsignelse, 10-12, og denne skal blive dem til Del, saafremt de ere ham lydige, men i modsat Fald tages fra dem, 13-25. Han slutter med at forelægge dem Herrens Velsignelse og Forbandelse og nævner de Steder i Kana'an, hvor begge skulle lyses over dem, 26-32.

Og du skal elske Herren, din Gud, og tage Vare paa, hvad han vil have varetaget, baade hans Forskrifter og hans Anordninger og hans Bud, alle Dage.

2. Og I skulle erkjende idag (thi det er ikke med eders Børn, jeg taler, som ikke kjende og ikke have seet det) Herrens, eders Guds, Tugtelse, hans Storhed, hans stærke Haand og hans udtrakke Arm

3. og hans Tegn og hans Gjerninger, som han gjorde midt i Ægypten med Faraø, Kongen i Ægypten, og med alt hans Land,

4. og hvad han gjorde med Ægypternes Hær, med deres Heste og med deres Vogne, da han lod det røde Havs Vande strømme over dem, der de forfulgte eder, og Herren lod dem gaa tilgrunde indtil denne Dag,

2 Mos. 14, 25, 27.

5. og hvad han gjorde med eder i Ørkenen, indtil I kom til dette Sted,

6. og hvad han gjorde med Dan og Abiram, Sønner af Eliab, Rubens Søn, da Jorden oplod sin Mund og opslugte dem og deres Huse og deres Telte og hvert levende Væsen, som var i Følge med dem, midt iblandt hele Israel; 4 Mos. 16, 31 fg.

7. thi eders Øine er det, som have seet al Herrens store Gjerning, som han har gjort. 29, 2.

8. Tager da Vare paa alle de Bud, jeg byder dig idag, forat I maa være stærke og komme ind og eie det Land, I drage over til for at tage det i Eie,

9. og forat I maa leve mange Dage i det Land, Herren tilsvor eders Fædre at ville give dem og deres Afkom, et Land, som flyder med Melk og Honning. 2 Mos. 3, 17.

10. Thi det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie, er ikke som Ægyptens Land, som I ere udgange fra, som du tilsaadede med din Sæd og vandede ved Hjælp af din Fod som en Urthave.

11. Men det Land, I drage over til for at tage det i Eie, er et Land med Bjerge og Dale, af Himmelens Regn drikker det Vand,

12. et Land, som Herren, din Gud, drager Omsorg for; altid hvile Herrens, din Guds, Øine paa det fra Aarets Begyndelse og indtil Aarets Ende.

13. Og det skal ske, dersom I ere lydige mod mine Bud, som jeg byder eder idag, saa I elske Herren, eders Gud, og tjene ham af hele eders Hjerter og af hele eders Sjæl,

28, 1 fg. 3 Mos. 26, 3 fg.

14. da vil jeg give eders Land Regn i sin Tid, tidlig Regn og sildig Regn, og du skal indsamle dit Korn og din Most og din Olje,

Jer. 5, 24. Joel 2, 23.

15. og jeg vil give dit Kvæg Urter paa din Mark, og du skal æde og blive mæt.

16. Tager eder i Vare, at eders Hjerter ikke daares, saa I vige af og tjene andre Guder og tilbede dem,

17. og Herrens Vrede optændes mod eder, og han lukker Himmelen til, saa der ikke kommer Regn, og Jorden ikke giver sin Grøde, og I hastig omkomme af det gode Land, Herren giver eder.

3 Mos. 26, 19.

6 Mos. 23, 30, 23; 30, 18. 1 Kong. 17, 1 fg.

18. Saa lægger da disse mine Ord paa eders Hjerter og paa eders Sjæl og binder dem til et Tegn paa eders Haand og lader dem være til en Tanke mellem eders Øine

6, 6 fg. Ordsp. 6, 21 fg.

19. og lærer eders Børn dem ved at tale om dem, naar du sidder i dit Hus, og naar du gaar paa Veien, og naar du lægger dig, og naar du staar op,

20. og skriv dem paa Dørstolperne af dit Hus og i dine Porte,

21. forat eders Dage og eders Børns Dage maa blive mange i det Land, Herren tilsvor eders Fædre at ville give dem, saa mange, som Himmels Dage ere over Jorden.

22. Thi tage I Vare paa alle disse Bud, som jeg byder eder at holde, saa I elske Herren, eders Gud, vandre paa alle hans Veie og holde fast ved ham,

23. da skal Herren uddrive alle disse Folk for eders Ansigt, og I skulle fordrive større og talrigere Folk, end I selv ere.

7, 1.

24. Hvert Sted, eders Fodsaale træder paa, skal høre eder til; fra Ørkenen og Libanon, fra Floden, Floden Frat, og indtil det vestlige Hav skal eders Land være.

Jos. 1, 3 fg. 4 Mos. 34, 2 fg.

25. Ingen skal holde Stand for eders Aasyn; Rædsel for eder og Frygt for eder skal Herren, eders Gud, lade komme over hele det Land, I skulle træde paa, ligesom han har talt til eder.

2 Mos. 23, 27. Jos. 2, 11.

26. Se, jeg forelægger eder idag Velsignelse og Forbandelse, 30, 1, 15, 19.

27. Velsignelsen, naar I lyde Herrens, eders Guds, Bud, som jeg byder eder idag,

28, 2 fg.

28. og Forbandelsen, dersom I ikke lyde Herrens, eders Guds, Bud, men vige af fra den Vej, jeg byder eder, idag, saa I vandre efter andre Guder, som I ikke kjende.

27 15 fg. 30, 15 fg.

29. Og det skal ske, naar Herren, din Gud, fører dig ind i det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie, da skal du lyse Velsignelsen paa Bjerget Gerisim og Forbandelsen paa Bjerget Ebal.

27, 12 fg. Jos. 8, 33 fg.

30. De ligge paa hin Side Jordan bag Veien imod Solens Nedgang i de Kananiters Land, som bo paa den øde Mark lige overfor Gilgal ved Mores Terebintelund.

1 Mos. 12, 6.

31. Thi I gaa over Jordan for at komme ind og tage det Land i Eie, Herren, eders Gud, giver eder, og I skulle tage det i Eie og bo i det.

32. Tager da Vare paa at holde alle de Bud og de Love, som jeg forelægger eder paa denne Dag!

12. KAPITEL.

Moses byder Folket at udrydde alt Afguderi af Kana'ans Land, 1-3, at forrette Gudstjenesten efter Guds Vilje paa det Sted, Herren dertil vil udvælge, der at forlære sine Tjener og Kjædet af sine Offere, men ikke æde Blod, 4-28; han formaner dem til at vogte sig for Kananiternes Afguderi, 29-32.

DETTE er de Bud og de Love, I skulle tage Vare paa at holde i det Land, Herren, dine Fædres Gud, har givet dig til Eie, alle de Dage, I leve paa Jorden:

1. I skulle ødelægge alle de Steder, hvor Hedningerne, som I skulle fordrive, have tjent sine Guder, paa de høie Bjerge og paa Høiene og under hvert grønt Træ;

2. I skulle nedbryde deres Altare og sønderslaa deres Billedstøtter, og deres Astartebilleder skulle I opbrænde med Ild, og deres Guders udskarne Billeder skulle I hugge i Stykker, og I skulle udslette deres Navn af det samme Sted.

7, 5.

4. I skulle ikke gjøre saaledes, som de, for Herren, eders Gud,

5. men til det Sted, Herren, eders Gud, udvælger af alle eders Stammer for at lade sit Navn bo der, skulle I søge hen, og du skal komme derhen.

1 Kong. 8, 29 fg. 9, 3. 2 Kong. 21, 4.
3 Krøn. 7, 12, 16.

6. Og derhen skulle I bringe eders Brændoffere og eders Slagtoffere og eders Tiender og eders Hænders Gaver og eders lovede Offere og eders frivillige Offere og de Førstefødte af eders store Kvæg og af eders smaa Kvæg.

7. og der skulle I æde for Herrens, eders Guds, Aasyn og være glade, I og eders Huse, i Alt, hvad I foretage eder, i det, hvormed Herren, din Gud, har velsignet dig.

8. I skulle ikke gjøre saaledes, som vi gjøre her idag, hver, hvad der tykkes ham at være ret;

9. thi I ere endnu ikke komne ind til den Hvile og til den Arv, Herren, din Gud, giver dig.

10. Men naar I ere gangne over Jordan og bo i det Land, Herren, eders Gud, giver eder til Arv, og han giver eder Ro for alle eders Fiender trindt omkring, og I bo tryggelig,

11. da skal det Sted, Herren, eders Gud, udvælger for der at lade sit Navn bo, være det, hvorhen I skulle bringe alt det, jeg byder eder, eders Brændoffere og eders Slagtoffere, eders Tiender og eders Hænders Gaver og alle eders udvalgte lovede Offere, som I love Herren.

12. Og I skulle være glade for Herrens, eders Guds, Aasyn, I og eders Sønner og eders Døtre og eders Tjenere og eders Tjenestepiger og Leviten, som er inden eders Porte; thi han har ingen Del eller Arv med eder.

4 Mos. 18, 20, 24. 5 Mos. 10, 9; 14, 27.

13. Vogt dig, at du ikke ofrer dine Brændoffere paa hvert Sted, du selv udser!

14. Men paa det Sted, Herren udvælger I en af dine Stammer, der skal du ofre dine Brændoffere, og derskal du gjøre alt det, jeg byder dig.

15. Dog maa du efter al din Sjæls Lyst slagte og æde Kjødet inden alle dine Porte, efter Herrens, din Guds, Velsignelse, som han giver dig; den Urene saavel som den Rene maa æde deraf, som om det var et Raadyr eller en Hjort.

V. 22, 15, 22 fg.

16. Kun Blodet skulle I ikke æde;

I skulle udgyde det paa Jorden ligesom Vand.

3 Mos. 3, 17; 7, 26.

17. Du maa ikke inden dine Porte æde Tienden af dit Korn eller af din Most eller af din Olje, ei heller de Førstefødte af dit store Kvæg eller af dit smaa Kvæg, ei heller noget af dine lovede Offere, som du lover, eller dine frivillige Offere eller din Haands Gaver.

18. Men for Herrens, din Guds, Aasyn skal du æde det paa det Sted, Herren, din Gud, udvælger, du og din Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og Leviten, som er inden dine Porte; og du skal være glad for Herrens, din Guds, Aasyn i Alt, hvad du foretager dig.

14, 23.

19. Vogt dig, at du ikke glemmer Leviten, saalænge du lever i dit Land!

14, 27.

20. Naar Herren, din Gud, udvider dit Landmærke, saaledes som han har tilsagt dig, og du siger: Jeg vilde gjerne æde Kjød, fordi din Sjæl har Lyst til at æde Kjød, da maa du æde Kjød efter al din Sjæls Lyst.

21. Naar det Sted er langt fra dig, som Herren, din Gud, udvælger til der at sætte sit Navn, da maa du slagte af dit store Kvæg og af dit smaa Kvæg, som Herren har givet dig, ligesom jeg har befaleet dig, og du maa æde det inden dine Porte efter al din Sjæls Lyst.

22. Dog skal du æde det, som man æder et Raadyr eller en Hjort; baade den Urene og den Rene maa æde det.

23. Hold bare fast paa, at du ikke æder Blodet! Thi Blodet er Sjælen, og du skal ikke æde Sjælen tilligemed Kjødet.

3 Mos. 17, 10 fg.

24. Du skal ikke æde det; du skal udgyde det paa Jorden ligesom Vand.

25. Du skal ikke æde det, forat det maa gaa dig vel og dine Børn efter dig, naar du gjør det, som ret er for Herrens Øine.

26. Men dine hellige Ting, som du har, og dine lovede Gaver skal du tage og gaa hen med til det Sted, som Herren udvælger.

V. 17.

27. Og du skal ofre dine Brændoffere, baade Kjødet og Blodet, paa Herrens, din Guds, Alter; og af dine Slagtoffere* skal Blodet udøses paa Herrens, din Guds, Alter, og Kjødet maa du æde.

*d. e. Takoffer.

28. Tag Vare og hør paa alle disse Ord, som jeg byder dig, forat det maa gaa dig vel og dine Børn efter

dig evindeligt, naar du gjør det, som godt og ret er for Herrens, din Guds, Øine.

29. Naar Herren, din Gud, har udryddet Folkene for dit Aasyn der, hvor du kommer hen for at fordrive dem, og du har fordrevet dem og bor i deres Land,

30. da vogt dig, at du ikke falder i Snare og følger dem efter, efterat de ere ødelagte for dit Aasyn, og at du ikke søger deres Guder og siger: Hvorledes tjente disse Folk sine Guder? Saaledes vil ogsaa jeg gjøre.

18, 9 fg. 7, 16, Jos. 23, 7. Dom. 2, 3.

31. Du skal ikke gjøre saaledes, som de, for Herren, din Gud; thi de gjøre for sine Guder al den Vederstyggelighed for Herren, som han hader; thi endog sine Sønner og sine Døtre brænde de i Ilden for sine Guder.

3 Mos. 18, 21.

32. Alt det, jeg byder eder, det skulle I tage Vare paa at gjøre; du skal ikke lægge Noget dertil og ikke tage Noget derfra.

4, 2.

13. KAPITEL.

Moses lærer, hvorledes de skulle forholde sig mod en falsk Profet, som vil forføre dem til Frafald fra den sande Gud, 1-5, og mod Andre, som ville gjøre det Samme, selv om de ere deres nærmeste Slægtninge, 6-11, og mod en Stad, som falder fra Herren og tjener Afguder, 12-18.

NAAER der opstaar i din Midte en Profet eller En, som har Drømme, og han forkynnder dig et Tegn eller et Under,

2. og det Tegn eller det Under indtræffer, hvorom han talte til dig, idet han tillige sagde: Lader os gaa efter andre Guder (saadanne, som du ikke kjender) og lader os tjene dem,

3. da skal du ikke høre paa denne Profets Ord eller paa den, som havde Drømmen; thi Herren, eders Gud, prøver eder for at kjende, om I elske Herren, eders Gud, af hele eders Hjerte og af hele eders Sjæl.

4. Efter Herren, eders Gud, skulle I vandre, og ham skulle I frygte, og paa hans Bud skulle I tage Vare, og hans Røst skulle I høre, og ham skulle I tjene, og ved ham skulle I holde fast.

10, 20.

5. Men hin Profet eller hin, som havde Drømmen, skal dødes, fordi han har prædikeret Frafald fra Herren, eders Gud, som førte eder ud af Ægyptens Land og forløste dig fra Trællehuset, for at føre dig bort fra

den Vej, Herren, din Gud, har befaleet dig at vandre; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte.

18, 20.

6. Naar din Broder, din Moders Søn, eller din Søn eller din Datter eller din Hustru i din Favu eller din Ven, der er som din egen Sjæl, tilskynder dig i Løndom og siger: Lader os gaa hen og tjene andre Guder (saadanne, som du og dine Fædre ikke kjendte,

7. af de Folks Guder, som ere rundt omkring eder, enten de ere nær ved dig eller langt fra dig, fra Jordens ene Ende til den anden),

8. da skal du ikke samtykke med ham og ikke høre paa ham og ikke vise Skaansel imod ham og ikke forbarme dig og ikke skjule ham,

9. men du skal slaa ham ihjel; din Haand skal være den første mod ham til at affive ham, og dernæst hele Folkets Hænd.

17, 2 fg.

10. Du skal stene ham, saa han dør, fordi han søgte at føre dig bort fra Herren, din Gud, som førte dig ud af Ægyptens Land, af Trællehuset,

11. forat hele Israel maa høre det og frygte og ikke mere øve saadan ond Gjerning i din Midte.

12. Naar du hører om nogen af dine Stæder, som Herren, din Gud, giver dig for at bo deri, at man siger:

13. Der er udgaaet ugudelige Folk af din Midte, og de have forført Indbyggerne i sin Stad, idet de have sagt: Lader os gaa hen og tjene andre Guder (saadanne, som I ikke kjende),

14. da skal du undersøge og efterforske og udsørge nøie; og er det da Sandhed, er Sagen vis, er denne Vederstyggelighed øvet i din Midte,

15. da skal du ihjelslaa Indbyggerne i denne Stad med Sverdets Eg, banlyse den og alt det, som er i den, og slaa dens Kvæg med Sverdets Eg.

16. Og alt Byttet af den skal du samle midt paa dens Gade, og du skal opbrænde Staden og alt Byttet af den med Ild, Altsammen for Herren, din Gud, og den skal være en Grusdyng evindeligt; den skal ikke opbygges mere.

17. Og ikke det Mindste af det Banlyste skal hænge ved din Haand, forat Herren maa affade fra sin brændende Vrede og skjenke dig Barmhjertighed og forbarme sig over dig og mang-

foldiggjøre dig, ligesom han har svoret dine Fædre, 7, 26, 28.

18. naar du hører Herrens, din Guds, Røst, saa du tager Vare paa alle hans Bud, som jeg byder dig idag, og gjør, hvad ret er for Herrens, din Guds, Øine.

14. KAPITEL.

Moses forbyder Folket at sælge Hedningernes Sættke i deres Sorg over de Døde. 1, 2, 3-21, bestemmer, hvor Tienden skal sædes, 22-29.

1. ere Herrens, eders Guds, Børn; I skulle ikke gjøre Indsnit i eders Kjød, og I skulle ikke rage eder mellem eders Øine for den Dødes Skyld; 3 Mos. 19, 27, 28.

2. thi et helligt Folk er du for Herren, din Gud, og dig har Herren udvalgt af alle de Folk, som ere paa Jorden, til at være ham et Elendomsfolk. 4, 20; 7, 6 fg.

3. Du skal ikke sæde Noget, som er vederstyggeligt.

4. Dette er de firføddede Dyr, som I maa sæde: Okse, Faar og Gjed, 3 Mos. 11, 2 fg.

5. Hjort og Raadyr og Daadyr og Stenbuk og Bjerggjed og Urokse og Giraf.

6. Ethvert Dyr iblandt de firføddede Dyr, som har Klover og har dem tvekløvede helt igjennem, og som tygger Drøv, det maa I sæde.

7. Kun disse skulle I ikke sæde blandt dem, som tygge Drøv, og blandt dem, som have Klover kløvede helt igjennem: Kamelen og Haren og Springharen, thi de tygge vel Drøv, men have ikke Klover, de skulle være eder urene,

8. og Svinet, thi det har vel Klover, men tygger ikke Drøv, det skal være eder urent. Af deres Kjød skulle I ikke sæde, og ved deres døde Kroppe skulle I ikke røre.

9. Dette maa I sæde af alt det, som er i Vandet: Alt det, som har Finner og Skjæl, maa I sæde;

10. men alt det, som ikke har Finner og Skjæl, skulle I ikke sæde, det skal være eder urent.

11. Enhver ren Fugl maa I sæde;

12. men disse ere de blandt dem, som I ikke skulle sæde: Landørnen og Havørnen og Fiskeørnen

13. og Kragen og Falken og Gjenten med dens Arter

14. og alle Ravnene med deres Arter

15. og Strudsen og Uglen og Maa-gen og Høgen med dens Arter,

16. Natuglen og Hornuglen og Sva-nen

17. og Pelkanen og Gribben og Dykkeren

18. og Storken og Helren med dens Arter og Bjerghønen og Flagermusen.

19. Og al flyvende Vrimmel skal være eder uren, den skal ikke sædes.

20. Alt Flyvende, som er rent, maa I sæde. 3 Mos. 11, 21 fg.

21. I skulle ikke sæde noget selv-dødt Dyr; den Fremmede, som er inden dine Porte, kan du give det, forat han kan sæde det, eller du kan sælge det til en Udlænding; thi et helligt Folk er du for Herren, din Gud. Du skal ikke koge et Kid i dets Moders Melk. 3 Mos. 23, 19.

22. Du skal give Tiende af al din Sæds Afgrøde, som vokser paa Marken Aar for Aar. 3 Mos. 27, 30, 5 Mos. 26, 12.

23. Og du skal sæde for Herrens, din Guds, Aasyn paa det Sted, han udvælger til der at lade sit Navn bo, Tienden af dit Korn, af din Most og af din Olje og de Førstefødte af dit store Kvæg og af dit smaa Kvæg, forat du maa lære at frygte Herren, din Gud, alle Dage. 12, 17 fg.

24. Men naar Velen er dig for lang, naar du ikke magter at bære det derhen, fordi det Sted, Herren, din Gud, udvælger til der at sætte sit Navn, er for langt borte fra dig, naar Herren, din Gud, da velsigner dig,

25. saa kan du sælge det for Penge, og du skal knytte Pengene sammen og tage dem i din Haand og gaa til det Sted, som Herren, din Gud, udvælger,

26. og du skal købe for Pengene Alt, hvad din Sjæl har Lyst til, stort Kvæg og smaat Kvæg og Vin og stærk Drik og Alt, hvad din Sjæl attraar, og du skal sæde det der for Herrens, din Guds, Aasyn og være glad, du og dit Hus.

27. Og Leviten, som er inden dine Porte, ham skal du ikke glemme; thi han har ingen Del eller Arv med dig. 12, 12, 19.

28. Hvert tredje Aar skal du ud-tage al Tienden af din Avling i det samme Aar, og du skal lade den blive inden dine Porte, 3 Mos. 27, 30.

29. og saa skal Leviten komme, fordi han ingen Del eller Arv har

med dig, og den Fremmede og den Faderløse og Enken, som er inden dine Porte, og de skulle æde og blive mætte, forat Herren, din Gud, maa velsigne dig i al din Haands Gjærning, som du gjør. Ordsp. 10, 22.

15. KAPITEL.

Moses foreskriver, at der hvert syvende Aar skal være Henstandskaar for israelitiske Skyldnere, 1-6, byder at være beredvillig til at laane den fattige Broder, 7-11, gjentager Loven om Trælles Frigivelse hvert syvende Aar, 12-18, og om det Førstefødte af Kvæget, 19-23.

HVERT syvende Aar skal du lade Henstand finde Sted.

2 Mos. 23, 11 fg. 3 Mos. 25, 3 fg.

2. Og saaledes skal der forholdes med Henstanden: Henstand skal hver den give, som har Noget tilgode, som han har laant sin Næste; han skal ikke kræve sin Næste og sin Broder, fordi man har udraabt Henstand for Herren.

3. Udlændingen maa du kræve, men hvad du har hos din Broder, skal du give Henstand med.

4. Dog, der skal ikke være nogen Fattig hos dig; thi Herren, din Gud, skal velsigne dig i det Land, Herren, din Gud, giver dig som Arv til Eie,

5. men kun, naar du er lydig mod Herrens, din Guds, Røst, saa du tager Vare paa at holde alle disse Bud, som jeg byder dig idag;

6. thi Herren, din Gud, vil da viselig velsigne dig, saaledes som han har tilsagt dig, og du skal laane mange Folk, men selv skal du ikke tage tillaans, og du skal herske over mange Folk, men over dig skulle de ikke herske. 11, 13 fg. 28, 12.

7. Naar der er en Fattig hos dig, en af dine Brødre i en af dine Stæder i det Land, Herren, din Gud, giver dig, da skal du ikke gjøre dit Hjerte haardt og ikke lukke din Haand for din fattige Broder;

3 Mos. 25, 35 fg. 1 Joh. 3, 17.

8. men du skal oplade din Haand for ham og laane ham, hvad der er nok for hans Trang, det, han fattes.

Matth. 5, 42. Luk. 6, 34 fg.

9. Vogt dig, at der ikke er en nedrig Tanke i dit Hjerte, saa du siger: Det syvende Aar, Henstandsaaet, er nær, og dit Øie er ondt imod din fattige Broder, og du ikke giver ham! Da skal han raabe over dig til Herren, og du skal faa Synd paa dig.

10. Du skal gjerne give ham, og

det skal ikke gjøre dit Hjerte ondt, naar du giver ham; thi for den Sags Skyld skal Herren, din Gud, velsigne dig i al din Gjærning og i Alt, hvad du tager dig fore. 2 Kor. 9, 7 fg.

11. Thi Fattige skulle ikke opføre at være i Landet; derfor byder jeg dig og siger: Du skal oplade din Haand for din Broder, for den Trængende hos dig og for den Fattige hos dig i dit Land. Matth. 26, 11.

12. Naar din Broder, en Hebræer eller en Hebræerinde, bliver solgt* til dig, da skal han tjene dig i seks Aar; men i det syvende Aar skal du lade ham gaa fri fra dig. 2 Mos. 21, 2 fg.

*sælger sig selv eller sælges af Andre.

13. Og naar du lader ham gaa fri fra dig, da skal du ikke lade ham gaa tomhændet.

14. Du skal forsyne ham vel af dit Smaakvæg og af din Tærskelad og af din Perse; af det, hvormed Herren, din Gud, har velsignet dig, skal du give ham.

15. Og du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægyptens Land, og at Herren, din Gud, forløste dig; derfor byder jeg dig dette idag.

16. Men siger han til dig: Jeg vil ikke gaa ud fra dig, fordi han elsker dig og dit Hus, fordi han har det godt hos dig,

17. da skal du tage en Syl og stikke den gennem hans Øre og i Døren, saa skal han være din Tjener for al Tid; ogsaa med din Tjenestepige skal du gjøre saaledes.

18. Det maa ikke falde dig tungt, naar du lader ham gaa fri fra dig; thi i seks Aar har han tjent dig dobbelt efter en Daglønners Løn, og Herren, din Gud, skal velsigne dig i Alt, hvad du gjør.

19. Alt det Førstefødte af Hankjøn, som fødes blandt dit store Kvæg og blandt dit smaa Kvæg, skal du hellige Herren, din Gud; du skal ikke arbejde med det Førstefødte af dit store Kvæg, og du skal ikke klippe det Førstefødte af dit smaa Kvæg.

2 Mos. 13, 2; 22, 29 fg. 34, 19.

20. For Herrens, din Guds, Aasyn skal du æde det hvert Aar paa det Sted, Herren udvælger, du og dit Hus. 12, 11, 12.

21. Men er der noget Lyde paa det, er det halt eller blindt, hvilket som helst ondt Lyde det har, da skal du ikke ofre det til Herren, din Gud.

17, 1. 3 Mos. 22, 20 fg. Mal. 1, 8, 13.

22. Inden dine Porte skál du æde det, baade den Urene og den Rene, som var det et Raadyr eller en Hjort.

13, 15 fg. 23 fg.

23. Kun Blodet deraf skal du ikke æde; du skal udgyde det paa Jorden ligesom Vand.

16. KAPITEL.

Moses gjentager Lovene om Paaskehøitiden, 1-8, Pintskehøitiden, 9-12, Løvsalernes Høitid, 13-15, om, at alt Mandkjøn skal fremstille sig for Herrens Aasyn tre Gange om Aaret, 16. 17, om Dommernes Embede og Pligt, 18-20. Forbud imod Affudsdyrkelse, 21. 22.

TAG Vare paa Maaneden Abib, saa du holder Paaske for Herren, din Gud! Thi i Maanedens Abib første Herren, din Gud, dig ud af Ægypten om Natten.

2 Mos. 12, 2 fg. 3 Mos. 23, 5 fg.

2. Og du skal slagte Paaskeoffer for Herren, din Gud, smaat Kvæg og stort Kvæg, paa det Sted, Herren udvælger til der at lade sit Navn bo.

3. Du skal ikke æde noget Syret dertil; i syv Dage skal du æde usyrede Brød dertil, Elendigheds Brød, thi i Hast drog du ud af Ægyptens Land, forat du skal ihukomme den Dag, du gik ud af Ægyptens Land, alle dit Livs Dage.

2 Mos. 12, 15, 39.

4. Og der skal ikke sees Surdeig hos dig i hele dit Land i syv Dage, og der skal ikke ligge noget af det Kjød, som du slagter om Aftenen paa den første Dag, Natten over til om Morgen.

2 Mos. 12, 10.

5. Du maa ikke slagte Paaskeofferet i nogen af dine Stæder, som Herren, din Gud, giver dig;

6. men paa det Sted, Herren, din Gud, udvælger til der at lade sit Navn bo, der skal du slagte Paaskeofferet om Aftenen ved Solens Nedgang, just paa den Tid, da du gik ud af Ægypten.

7. Og du skal stege og æde det paa det Sted, Herren, din Gud, udvælger; og saa skal du vende tilbage om Morgen og gaa til dine Telte.

8. Seks Dage skal du æde usyrede Brød; men paa den syvende Dag er det festlig Forsamling for Herren, din Gud; da skal du intet Arbejde gjøre.

2 Mos. 13, 6, 7.

9. Syv Uger skal du tælle dig; fra den Tid, man begynder med Sigden i det staaende Korn, skal du begynde at tælle syv Uger.

2 Mos. 23, 16.

3 Mos. 23, 16 fg. 4 Mos. 23, 26.

10. Og saa skal du holde Ugernes

Høitid for Herren, din Gud, i Forhold til den frivillige Gæve af din Haand, som du giver, eftersom Herren, din Gud, velsigner dig.

V. 17.

11. Og du skal være glad for Herrens din Guds, Aasyn, du og din Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og Leviten, som er inden dine Porte, og den Fremmede og den Faderløse og Enken, som er midt iblandt dig, paa det Sted, Herren, din Gud, udvælger til der at lade sit Navn bo.

12. Og du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægypten, og du skal tage Vare paa og holde disse Forskrifter.

13. Løvsalernes Høitid skal du holde i syv Dage, naar du har indsamlet af din Tærskaplads og af din Perse.

2 Mos. 23, 16.

3 Mos. 23, 34 fg. 4 Mos. 29, 12 fg.

14. Og du skal være glad paa din Høitid, du og din Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og Leviten og den Fremmede og den Faderløse og Enken, som er inden dine Porte.

12, 12, 18.

15. Syv Dage skal du holde Høitid for Herren, din Gud, paa det Sted, Herren udvælger; thi Herren, din Gud, skal velsigne dig i al din Avling og i al dine Hænders Gjerning, saa du skal være idel Glæde.

16. Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkjøn lade sig se for Herrens, din Guds, Aasyn paa det Sted, han udvælger, paa de usyrede Brøds Høitid og paa Ugernes Høitid og paa Løvsalernes Høitid; og Ingen skal lade sig se tomhændet for Herrens Aasyn,

2 Mos. 33, 17.

17. men Enhver med den Gave, han har Raad til, efter Herrens, din Guds, Velsignelse, som han har givet dig.

18. Dommere og Opsynsmænd skal du sætte dig i alle dine Stæder, som Herren, din Gud, giver dig, efter dine Stammer, og de skulle dømme Folket med retfærdig Dom.

19. Du skal ikke bøle Retten, ikke anse Personer, og du skal ikke tage imod Gave; thi Gaven forblinder Vises Øine og forvender Retfærdiges Sager.

2 Mos. 23, 6 fg. 3 Mos. 19, 15.

5 Mos. 1, 16 fg. Ordsp. 15, 27.

20. Retfærdighed, Retfærdighed skal du eftertrægte, forat du maa leve og ele det Land, Herren, din Gud, giver dig.

21. Du skal ikke sætte dig et Astar-

tebillede af noget Slags Træ ved Siden af Herrens, din Guds, Alter, som du skal gjøre dig,

22. og du skal ikke opreise dig nogen Billedstøtte, hvilket Herren, din Gud, hader. 3 Mos. 26, 1.

17. KAPITEL.

Moses byder, at Intet Dyr med Lyde maa ofres til Herren, 1, at de, som drive Afgudert, skulle straffes paa Livet, 2-7, at Dommerne i de Israeltiske Stæder i vanskelige Sager skulle raadspørge Presterne og Dommerne paa det Sted, hvor Herren bor, 8-13; han giver Love om en Konges Valg og Pligter, 14-20.

Du skal ikke ofre Herren, din Gud, et Stykke stort eller smaat Kvæg, hvorpaa der er Lyde, nogensomhelst Skade; thi det er Herren, din Gud, en Vederstyggelighed. 15, 21.

3 Mos. 22, 20 fg.

2. Naar der i din Midte, i en af dine Stæder, som Herren, din Gud, giver dig, findes en Mand eller Kvinde, der gjør det, som er ondt i Herrens, din Guds, Øine, saa han overtræder hans Pakt, 13, 6 fg.

3. og han gaar hen og tjener andre Guder og tilbøder dem, enten Solen eller Maanen eller Noget af al Himmelens Hær, hvilket jeg ikke har befalet, 4, 19.

4. og det bliver givet dig tilkjende, og du hører det, da skal du nøie undersøge det; og er det da Sandhed, er Sagen vis, er denne Vederstyggelighed øvet i Israel,

5. da skal du frøe den Mand eller den Kvinde, som har gjort denne onde Gjerning, ud til dine Porte, Manden eller Kvinden, og du skal stene dem, saa de dø. 2 Mos. 22, 20.

6. Efter to Vidners eller tre Vidners Udsagn skal den afives, som skal dø; han skal ikke afives efter eet Vidnes Udsagn. 19, 15. 4 Mos. 35, 30.

7. Vidnerne skulle først lægge Haand paa ham for at aflive ham, og dernæst hele Folket; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte.

8. Naaren Sag er dig for vanskelig at dømme i mellem Blod og Blod*, mellem Strid og Strid og mellem Skade og Skade, Sager, hvorom der tvistes i dine Stæder, da skal du gjøre dig rede og gaa op til det Sted, Herren, din Gud, udvælger.

*d. e. om et Drab er forsætligt eller ikke.

9. Og du skal gaa til de levitiske

Prester og til den Dommer, som er i de Dage, og du skal spørge dig for hos dem, og de skulle give dig tilkjende, hvad Ret er.

10. Og du skal gjøre efter det Ord, de give dig tilkjende fra det Sted, Herren udvælger; og du skal tage Vare paa at gjøre, aldeles som de lære dig.

11. Efter den Lov, de lære dig, og efter den Dom, de sige dig, skal du gjøre; du skal ikke vige fra det Ord, de give dig tilkjende, til Høire eller til Venstre.

12. Men den Mand, som handler formastelig, saa han ikke hører Presten, som staar for der at tjene Herren, din Gud, eller Dommeren, den Mand skal dø; saaledes skal du bortrydde det Onde af Israel,

13. forat alt Folket maa høre det og frygte og ikke mere handle formastelig.

14. Naar du kommer ind i det Land, Herren, din Gud, giver dig, og du eier det og bor i det, og du siger: Jeg vil sætte en Konge over mig, ligesom alle de Folk, der ere rundt omkring mig, 1 Sam. 8, 5 fg.

15. da skal du sætte den til Konge over dig, som Herren, din Gud, udvælger. En af dine Brøders Midte skal du sætte til Konge over dig; du maa ikke sætte over dig en fremmed Mand, som ikke er din Broder.

16. Dog skal han ikke holde sig mange Heste og ikke bringe Folket til at drage tilbage til Ægypten for at hente mange Heste; thi Herren har sagt eder: I skulle ikke mere herefter vende tilbage paa denne Vei.

1 Kong. 10, 23. Es. 31, 1, 3. 5 Mos. 28, 63.

17. Han skal heller ikke tage sig mange Hustruer, forat hans Hjerter ikke skal afvige; heller ikke skal han samle sig meget Sølv og Guld.

1 Kong. 11, 1; 10, 21. 27.

18. Og naar han sidder paa sit Kongedømmes Trone, da skal han skrive sig en Afskrift af denne Lov i en Bog efter den, som er hos de levitiske Prester. 31, 24 fg.

19. Og den skal han have hos sig og læse i den alle sit Livs Dage, forat han kan lære at frygte Herren, sin Gud, saa han tager Vare paa alle denne Lovs Ord og disse Forskrifter og holder dem,

20. forat hans Hjerter ikke skal ophele sig over hans Brødre, og forat han ikke skal vige fra Budet til Høire

eller til Venstre, forat han maa leve længe i sit Kongedømme, han og hans Sønnen i Israels Midte.

18. KAPITEL.

Moses taler om Presternes og Leviternes Indtægter, 1-8, forbyder Folket at give sig af med hedenske Spaadomskunster, 9-14, forjætter dem, at Gud vil opreise en Profet midt iblandt dem, hvem de skulle høre, 15-19, og lærer dem, hvorledes en falsk Profet skal kjendes og straffes, 20-22.

DE levitiske Prester, hele Levis Stamme, skal ikke have Del eller Arv med Israel; af Herrens Ildoffere og hans Arv skulle de leve,

1 Kor. 9, 13.

2. men Arv skulle de ikke have midt iblandt sine Brødre; Herren, han er deres Arv, ligesom han har talt til dem. 12, 12.

3. Og dette skal være Presternes Retlighed af Folket, af dem, som ofre Slagtofferne, enten et Stykke stort Kvæg eller et Stykke smaat Kvæg: Man skal give Presten Boven og Kjæverne og Kallunet.

4. Førstegrøden af dit Korn, af din Most og af din Olje og det Første, som klippes af dine Faar, skal du give ham.

5. Thi ham har Herren, din Gud, udvalgt af alle dine Stammer, forat han skal staa og tjene i Herrens Navn, han og hans Sønnen, alle Dage.

6. Og naar Leviten kommer fra en af dine Stæder i hele Israel, hvor han opholder sig, og han kommer efter hele sin Sjæls Lyst til det Sted, Herren udvælger,

7. og han tjener i Herrens, sin Guds, Navn, ligesom alle hans Brødre, Leviterne, som staa der for Herrens Aasyn,

8. saa skulle de nyde lige Del, uden Hensyn til, hvad han har ved Salg af sit Fædrene-Gods.

9. Naar du kommer til det Land, Herren, din Gud, giver dig, da skal du ikke lære at gøre efter disse Folks Vederstyggeligheder. 12, 30 fg.

1 Kong. 14, 24. 2 Kong. 16, 3.

10. Der skal ikke findes hos dig Nogen, som lader sin Søn eller sin Datter gaa gjennem Ilden, Nogen, som giver sig af med Spaadom, Nogen, som spaar af Skyerne eller er en Tegnsudlægger eller en Kogler

3 Mos. 18, 21; 19, 26.

11. eller en Besværger, eller Nogen, som adspørger en Dødingema-

ner eller er en Sandsiger eller adspørger de Døde. 3 Mos. 19, 31; 20, 6, 27.

1 Sam. 28, 7 fg.

12. Thi hver den, som gjør Saadant, er en Vederstyggelighed for Herren, og for disse Vederstyggeligheders Skyld fordriver Herren, din Gud, dem for dit Aasyn.

13. Ustraffelig skal du være mod Herren, din Gud. Ps. 15, 2; 119, 1.

14. Thi disse Folk, som du skal fordrive, de høre paa dem, som spaa af Skyerne, og paa Spaamænd; men dig har Herren, din Gud, ikke tilladt Saadant.

15. En Profet af din Midte, af dine Brødre, ligesom mig, skal Herren, din Gud, opreise dig; paa ham skulle I høre. Joh. 1, 46; 6, 14.

Ap. G. 3, 22 fg. 7, 37. Matth. 17, 6.

16. Aldeles som du begjærede af Herren, din Gud, ved Horeb paa Forsamlingens Dag, idet du sagde: Jeg kan ikke længer høre Herrens, min Guds, Røst, og denne store Ild kan jeg ikke længer se, forat jeg ikke skal dø. 5, 23-28. 2 Mos. 20, 19.

17. Da sagde Herren til mig: De have talt vel i det, de have sagt.

18. En Profet vil jeg opreise dem af deres Brøders Midte, ligesom dig, og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, jeg vil byde ham.

19. Og af den Mand, der ikke hører paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham vil jeg kræve det.

20. Men den Profet, der formaster sig til at tale et Ord i mit Navn, som jeg ikke har befale ham at tale, eller som taler i andre Guders Navn, den samme Profet skal dø. 13, 5. Jer. 14, 15.

21. Og naar du siger i dit Hjerte: Hvorledes skulle vi kjende det Ord, som Herren ikke har talt? —

22. [da vid:] Naar det Ord, Profeten taler i Herrens Navn, ikke sker og ikke indtræffer, da er det et Ord, som Herren ikke har talt; i Formastelse har Profeten talt det, du skal ikke frygte for ham. Jer. 28, 9.

19. KAPITEL.

Moses giver Bestemmelser om Fristæder i Landet vesten for Jordan, 1-10, og om forskellige Mandraberers Straf, 11-13, forbyder at flytte Næstens Markskjel, 14, og fastsætter Vidnernes Tal og falske Vidners Straf, 15-21.

NAAER Herren, din Gud, udrydder de Folk, hvis Land Herren, din Gud, giver dig, og du fordriver dem

og bor i deres Stæder og i deres Huse,

2. saa skal du udskille dig tre Stæder midt i dit Land, som Herren, din Gud, giver dig til Eie.

4 Mos. 35, 10 fg. Jos. 20, 2 fg.

3. Du skal gjøre Velen i Stand til dem og dele dit Lands Enemærker, som Herren, din Gud, giver dig til Arv, i tre Dele; og dette skal være, forat enhver Manddraber kan fly derhen.

4. Og saaledes skal det være med den Manddraber, som skal kunne fly derhen og beholde Livet: Naar Nogen dræber sin Næste uforsætlig og uden at have hadet ham i Forvelen,

2 Mos. 21, 13 fg.

5. som naar En gaar med sin Næste ud i Skoven for at hugge Træer, og hans Haand hugger til med Øksen for at afhugge Træet, og Jernet farer af Skaffet og træffer hans Næste, saa denne dør, da maa han fly til en af disse Stæder og beholde Livet, —

6. forat ikke Blodhevreren skal forfølge Manddraberen, medens hans Hjerte er ophidset, og naa ham, fordi Velen er lang, og slaar ham ihjel, endskjønt han ikke er skyldig til Døden, fordi han ikke havde Had til ham i Forvelen.

7. Derfor byder jeg dig og siger: Du skal udskille dig tre Stæder.

8. Og hvis Herren, din Gud, udvider dit Landemærke, saaledes som han har tilsvoret dine Fædre, og han giver dig alt det Land, han har sagt at ville give dine Fædre,

9. naar du tager Vare paa at holde alle disse Bud, som jeg giver dig idag, saa du elsker Herren, din Gud, og vandrer paa hans Vele alle Dage, da skal du lægge endnu tre Stæder til disse tre,

10. forat ikke uskyldigt Blod skal blive udøst midt i dit Land, som Herren, din Gud, giver dig til Arv, saa der kommer Blodskyld over dig.

11. Men naar en Mand hader sin Næste og lurer paa ham og reiser sig mod ham og slaar ham, saa han dør, og han flyr til en af disse Stæder,

4 Mos. 35, 20 fg.

12. da skulle de Ældste af hans Stad sende Bud og hente ham derfra og overgive ham i Blodhevrerens Haand, og han skal dø,

1 Mos. 9, 6. 2 Mos. 21, 12, 14.

13. Du skal ikke vise Skaansel mod ham, men du skal bortskaffe

det uskyldige Blod fra Israel, forat det maa gaa dig vel.

14. Du skal ikke flytte din Næstes Markskjel, som Forfædre have sat, i din Arv, som du skal arve i det Land, Herren, din Gud, giver dig til Eie.

27, 17. Ordsp. 22, 28; 23, 10.

15. Der skal ikke staa bare eet Vidne frem mod Nogen angaaende nogensomhelst Misgjerning eller angaaende nogensomhelst Synd, hvad Synd det saa er, som En gjør; efter to Vidners Udsagn eller efter tre Vidners Udsagn skal en Sag stadfæstes.

4 Mos. 35, 30. Jon. 8, 17.

16. Naar et uretfærdigt Vidne staar frem mod Nogen for at vidne mod ham om en Overtrædelse,

17. da skulle begge de Mænd, mellem hvilke Trætten er, fremstille sig for Herrens Aasyn, for Presterne og Dommerne, som ere i de Dage, 17, 9.

18. og Dommerne skulle nøle efterforske; og er da Vidnet et falskt Vidne, har han vidnet falskt mod sin Broder,

19. da skulle I gjøre mod ham, som han havde tænkt at gjøre mod sin Broder; saaledes skal du borttage det Onde af din Midte, Ordsp. 19, 5.

20. forat de Øvrige maa høre det og frygte og ikke mere vedblive at øve saadan ond Gjerning i din Midte.

21. Og du skal ikke vise Skaansel: Liv for Liv, Øie for Øie, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod.

2 Mos. 21, 23 fg. 3 Mos. 24, 20.

20. KAPITEL.

Moses byder Folket, at de med Tillid til Herren skulle drage ud i Krig, 1-4; de, som nylik have lagt sig til en Eiendom, de Nygifts og de Frytsomme kunne vende hjem fra Hæren, 5-9; han foreskriver, hvorledes der skal forholdes ved Stæders Beleiring og Indtagelse, 10-20.

NAAR du drager ud i Krig mod din Fiende, og du ser Heste og Vogne med Folk, talrigere end du, da skal du ikke frygte for dem; thi Herren, din Gud, er med dig, han, som førte dig op fra Ægyptens Land.

2. Og naar I ere i Færd med at gaa i Striden, da skal Presten træde frem og tale til Folket.

3. Og han skal sige til dem: Hør, Israel! I ere idag i Færd med at gaa i Strid mod eders Fiender. Eders Hjerte forsage ikke; frygter ikke, forfærdes ikke og gruer ikke for deres Aasyn!

4 Mos. 14, 9.

4. Thi Herren, eders Gud, er den, som gaar med eder for at stride for eder mod eders Fiender, for at frelse eder. 2 Mos. 14, 18.

5. Og Opsynsmændene skulle tale til Folket og sige: Er her nogen Mand, som har bygget et nyt Hus og ikke indviet det, han gaa og vende tilbage til sit Hus, forat han ikke skal dø i Striden, og en anden Mand indvie det.

6. Og er her nogen Mand, som har plantet en Vingaard og endnu ikke har taget den i Brug, han gaa og vende tilbage til sit Hus, forat han ikke skal dø i Striden, og en anden Mand tage den i Brug.

7. Og er her nogen Mand, som har trolovet sig med en Kvinde, men endnu ikke har taget hende tilægte, han gaa og vende tilbage til sit Hus, forat han ikke skal dø i Striden, og en anden Mand tage hende. 24, 5.

8. Og Opsynsmændenes skulle fremdeles tale til Folket og sige: Er her nogen Mand, som er frygtsom og forsagt i Hjertet, han gaa og vende tilbage til sit Hus, forat ikke hans Brødres Hjerte skal blive mistrøstigt, ligesom hans Hjerte er. Dom. 7, 3.

9. Og naar saa Opsynsmændene have endt sin Tale til Folket, da skulle de beskikke Hærførere i Spidsen for Folket.

10. Naar du nærmer dig til en Stad for at stride mod den, saa skal du tilbyde den Fred.

11. Og dersom den svarer dig fredelig og lukker op for dig, da skal alt det Folk, som findes i den, være dig arbejdspligtigt og tjene dig.

12. Men dersom den ikke vil slutte Fred med dig, men føre Krig mod dig, da skal du beleire den,

13. og Herren, din Gud, skal give den i din Haand; og du skal ihjelslaa alt Mandkjøn i den med Sverdets Eg;

14. men Kvinderne og Børnene og Kvæget og alt det, som er i Staden, alt Byttet deri, maa du plyndre for dig, og du maa fortære dine Fienders Bytte, som Herren, din Gud, har givet dig.

15. Saaledes skal du gjøre med alle de Stæder, som er meget langt borte fra dig, som ikke ere af disse Folks Stæder.

16. Men i disse Folks Stæder, som Herren, din Gud, giver dig til Arv,

skal du ikke lade Noget leve, som drager Aande; Jos. 10, 40; 11, 11, 14.

17. men du skal slaa dem med Ban, Hetterne og Amoritterne og Kananitterne og Ferisiterne, Heviterne og Jebusiterne, saaledes som Herren, din Gud, har befaleet dig, 7, 1 fg.

18. forat de ikke skulle lære eder at gjøre efter alle sine Vederstyggeligheder, som de have gjort for sine Guder, saa I synde mod Herren, eders Gud.

19. Naar du beleirer en Stad i lang Tid og strider mod den for at indtage den, saa skal du ikke ødelægge dens Træer ved at hugge med Økse i dem, thi af dem skal du æde, og du skal ikke nedhugge dem; thi ere vel Markens Træer Meennesker, at de skulle beleires af dig?

20. Kun Træer, som du ved ikke ere Træer til at æde af, dem maa du ødelægge og nedhugge og deraf bygge Beleiringsværker mod den Stad, som fører Krig mod dig, indtil den falder.

21. KAPITEL.

Moses lærer, hvad man skal gjøre, naar man finder en Ihjelslagen og ikke ved, hvem Morderen er, 1-9, hvorledes den skal forholde sig, der vil ægte en hedensk Pige, som er fangen i Krigen, 10-24, at en Fader ikke maa tage Førstefødselsretten fra en Søn, der er født ham af en Husstru, som han ikke har Behag af, og give den til en Søn, der er født ham af en Husstru, som han elsker, 15-17, at en ulydig Søn skal stenes, 18-21, hvorledes der skal forholdes med en Aftivet, hvis Legeme er hængt paa et Træ, 22, 23.

NAAR der i det Land, Herren, din Gud, giver dig til Eie, bliver funden en Ihjelslagen liggende paa Marken, og det ikke er vitterligt, hvem der har slaaet ham ihjel,

2. da skulle dine Ældste og dine Dommere gaa ud og maale Afstanden til de Stæder, som ere rundt omkring den Ihjelslagne.

3. Og den Stad, som er nærmest den Ihjelslagne, denne Stads Ældste skulle tage en Kvinde, som man ikke har arbejdet med, og som ikke har draget i Aag;

4. og de Ældste i den samme Stad skulle føre Kvigen ned til en stedserindende Bæk i en Dal, som ikke dyrkes eller tilsaaes, og der ved Bækken skulle de bryde Nakken paa Kvigen.

5. Og Presterne, Levis Sønner, skulle træde frem; thi dem har Herren, din Gud, udvalgt til at tjene

ham og til at velsigne i Herrens Navn, og efter deres Ord skal enhver Tvist og enhver Skade afgjøres.

17, 8 fg.

6. Og alle de Ældste i den samme Stad, de, som bo den Ihjelslagne nærmest, skulle tvætte sine Hænder over Kvigen, hvis Nakke er knækket ved Bækken.

7. Og de skulle tage tilorde og sige: Vore Hænder have ikke udgydt dette Blod, og vore Øine have ikke set det.

8. Lad Forligelse ske for dit Folk Israel, som du har forløst, o Herre, og læg ikke uskyldigt Blod paa dit Folk Israel! Saa sker der Forligelse for dem for dette Blod.

9. Og du vil saaledes bortskaffe det uskyldige Blod fra din Midte; thi du skal gjøre det, som ret er for Herrens Øine.

10. Naar du drager ud i Krig mod dine Fiender, og Herren, din Gud, giver dem i din Haand, og du fører Fanger bort af dem,

11. og du ser iblandt de Fangne en Kvinde, som er deilig af Skabning, og du finder Behag i hende og tager hende til din Hustru,

12. da skal du føre hende ind i dit Hus; og hun skal rage sit Hoved og skjære sine Negle,

13. og hun skal aflægge de Klæder, hvori hun blev tagen til Fange, og blive i dit Hus og græde over sin Fader og Moder en Maanedes Tid; og derefter maa du gaa ind til hende og ægte hende, og hun maa blive din Hustru.

14. Men dersom du ikke mere har Behag i hende, da skal du lade hende fare efter hendes Sjæls Lyst, men du skal ikke sælge hende for Penge; du skal ikke gjøre hende til Trælkinde, fordi du har krænket hende.

15. Naar en Mand har to Hustruer, en, som han elsker, og en, som han hader, og de have født ham Sønner, baade den Elskede og den Hadede, og den førstefødte Søn er den Forhadtes,

1 Mos. 29, 30 fg.

16. da skal han, naar han deler, hvad han har, som Arv mellem sine Sønner, ikke kunne gjøre den Elskedes Søn til den Førstefødte fremfor den Forhadtes Søn, som er den Førstefødte.

17. Men han skal kjendes ved den Førstefødte, den Forhadtes Søn, saa han giver ham en dobbelt Del af Alt,

hvad der findes hos ham; thi han er den første Frugt af hans Kraft, han hører Førstefødselsretten til.

18. Naar en Mand har en opsætsig og gjenstridig Søn, som ikke lyder sin Faders Røst og sin Moders Røst, og de tugte ham, og han ikke lyder dem,

19. da skal hans Fader og hans Moder tage ham og føre ham ud til de Ældste i hans Stad og til hans Stads Port.

20. Og de skulle sige til de Ældste i hans Stad: Denne vor Søn er opsætsig og gjenstridig, han lyder ikke vor Røst, han er en Fraadser og en Dranker.

21. Og alle Mændene i hans Stad skulle stene ham, saa han dør; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte, og hele Israel skal høre det og frygte.

22. Og naar en Mand har en Synd paa sig, som fortjener Døden, og han bliver aflivet, og du hænger ham paa et Træ,

23. saa skal hans døde Krop ikke blive Natten over paa Træet, men du skal begrave ham den samme Dag; thi en Guds Forbandelse er En, som bliver hængt; og du skal ikke besmitte dit Land, som Herren, din Gud, giver dig til Arv. Gal. 3, 13.

22. KAPITEL.

Moses byder at vise Hjælpsomhed mod Næsten, 1-4, ikke at bære et andet Kjøns Klæder, 5, ikke at tage baade Fuglen og dens Unger fra Redet, 6, 7, at gjøre Rødkværk paa Husenes Tag, 8, ikke at sammenblande uensartede Ting, 9-11, at gjøre sig Snorer paa Kjørteltstingene, 12. Han bestemmer, hvad Straf den skal have, som falskeligt beskylder sin Hustru for Utugt, og hvorledes hun skal straffes, om hun findes skyldig, 13-21, giver forskjel- lige Love om Utugt, 22-30.

Du skal ikke se din Broders Okse eller Lam fare vild og undrage dig fra dem; du skal føre dem tilbage til din Broder. 2 Mos. 23, 4.

2. Men dersom din Broder ikke bor i Nærheden af dig, og du ikke kjender ham, da skal du tage dem ind i dit Hus, og de skulle være hos dig, indtil din Broder søger efter dem; da skal du give ham dem tilbage.

3. Og saaledes skal du gjøre med hans Ase, og saaledes skal du gjøre med hans Klæder, og saaledes skal du gjøre med Alt, hvad din Broder har tabt, det, som er kommet bort fra

ham, og som du finder; du har ikke Lov til at unddrage dig.

4. Du skal ikke se din Broders Aasen eller Okse faldne paa Velen og unddrage dig fra dem; du skal hjelpe ham med at reise dem op.

² Mos. 23, 5. Matth. 12, 11.

5. En Kvinde skal ikke have Mandstøi paa sig, og en Mand skal ikke iføre sig Kvindeklæder; thi hverden, som gjør dette, er en Vederstyggelig- hed for Herren, din Gud.

6. Naar du paa Velen træffer paa et Fuglerede i et Træ eller paa Jorden, med Unger eller Æg, og Moderen ligger paa Ungerne eller paa Æg- gene, da skal du ikke tage Moderen tilligemed Ungerne;

7. du skal lade Moderen fare, men Ungerne maa du tage, — forat det maa gaa dig vel, og du maa leve mange Dage.

³ Mos. 22, 28.

8. Naar du bygger et nyt Hus, saa skal du gjøre et Rækverk om dit Tag, forat du ikke skal bringe Blodskyld over dit Hus, om Nogen falder ned derfra.

9. Du skal ikke tilsaa din Ving- gaard med to Slags, forat ikke hele Avlingen af den Sæd, du saar, og Frugten af Vingaarden skal hjem- falde til Helligdommen.

³ Mos. 19, 19.

10. Du skal ikke pløje med en Okse og et Aasen tilsammen.

11. Du skal ikke iføre dig Klæder af uligt Tøi, Uld og Lin tilsammen.

³ Mos. 19, 19.

12. Du skal gjøre dig Snorer paa de fire Fliger af dit Klædebon, som du dækker dig med.

⁴ Mos. 15, 38 fg.

13. Naar en Mand tager en Hustru og gaar ind til hende, men fatter Had til hende

14. og tillægger hende skamme- lige Ting og fører ond Rygte ud om hende og siger: Denne Kvinde tog jeg og holdt mig nær til hende, men fandt ikke Jomfrudom hos hende,

15. da skal Pigens Fader og hen- des Moder tage og bringe Tegnet paa Pigens Jomfrudom ud til Stadens Ældste til Porten.

16. Og Pigens Fader skal sige til de Ældste: Jeg gav denne Mand min Datter til Hustru, og han har fattet Had til hende,

17. og se, han tillægger hende skammelige Ting og siger: Jeg fandt ikke Jomfrudom hos din Datter; men her er Tegnet paa min Datters

Jomfrudom. Og de skulle udbrede Klædet for de Ældste i Staden.

18. Og de Ældste i den samme Stad skulle tage Manden og tugte ham,

19. og de skulle lade ham bøde hundrede Sekel Sølv og give Pigens Fader dem, fordi han førte ond Rygte ud om en Jomfru i Israel, og hun skal være hans Hustru; han maa ikke skille sig fra hende alle sine Dage.

20. Men forholdt Sagen sig rigtig, fandtes der ikke Jomfrudom hos Pigen,

21. da skulle de føre Pigen ud til Indgangen af hendes Faders Hus, og Mændene i hendes Stad skulle stene hende, saa hun dør, fordi hun øvede en Skjændighed i Israel, idet hun bedrev Hor i sin Faders Hus; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte.

22. Naar en Mand træffes liggende hos en Kvinde, som er en Mandis Ægtehustru, saa skulle de begge dø, baade Manden, som laa hos Kvin- den, og Kvinden; saaledes skal du bortrydde det Onde af Israel.

³ Mos. 20, 10.

23. Naar en Pige, som er Jomfru, er trolovet med en Mand, og en Mand træffer hende i Staden og ligger hos hende,

24. saa skulle I føre dem begge ud til den samme Stads Port og stene dem, saa de dø, Pigen, fordi hun ikke skreg om Hjælp i Staden, og Manden, fordi han krænkede sin Næstes Hu- stru; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte.

25. Men dersom Manden træffer den trolovede Pige paa Marken, og Manden holder fast paa hende og ligger hos hende, da skal alene Man- den, som laa hos hende, dø.

26. Men Pigen skal du ikke gjøre Noget, Pigen har ingen Døds skyld; thi ligesom naar En reiser sig mod sin Næste og slaar ham ihjel, saale- des forholder det sig med denne Sag;

27. han traf hende paa Marken, den trolovede Pige skreg om Hjælp, men der var Ingen, som frelste hende.

28. Naar en Mand træffer en Pige, som er Jomfru og ikke trolovet, og tager fat paa hende og ligger hos hende, og man træffer dem,

29. da skal den Mand, som laa hos hende, give Pigens Fader femti Sekel Sølv, og hun skal være hans Hustru, fordi han krænkede hende;

han maa ikke skille sig fra hende alle sine Dage. 2 Mos. 22, 16.

90. En Mand skal ikke tagesin Faders Hustru og ikke opløse sin Faders Dække. 3 Mos. 18, 8. 5 Mos. 27, 30.

29. KAPITEL.

Moses byder, at hverken Gildede eller Børn, som ere fødte i Hor eller Blodskam, eller Ammoniter og Moabiter maa indlemmes i Herrens Menighed, hvormod Edomitter og Ægyptere i tredje Led kunne indlemmes i den, 1-8; han byder, at Leiren skal holdes ren, fordi Herren er i dens Midte, 9-14, at en Troel, som er flygtet, ikke skal udleveres til sin Herre, 15, 16, at Ingen af Israels Børn maa hengive sig til utugtlig Afgudstjeneste, 17, 18, at man ikke maa tage Rente af sin fattige Broder, 19, 20, at man skal betale Herren sine Løfter, 21-23; han giver Tilladelse til at plukke af en Andens Vingård eller Ager saa Meget, som man der kan fortære, 24, 25.

INGEN, som er gildet enten ved Knusning eller ved at skjæres, skal komme i Herrens Menighed.

2. Ingen, som er et Horebarn, skal komme i Herrens Menighed; end ikke hans Slægt i tiende Led skal komme i Herrens Menighed.

3. Ingen Ammonit eller Moabit skal komme i Herrens Menighed; end ikke deres Slægt i tiende Led skal komme i Herrens Menighed evindeligt. 1 Kong. 11, 1. Neh. 13, 1, 23 fg.

4. fordi de ikke kom eder imøde med Brød og Vand paa Velen, da I drog ud af Ægypten, og fordi han* leiede Bileam, Beors Søn, fra Petor i Mesopotamien imod dig, til at forbande dig. 4 Mos. 22, 5 fg.

Jos. 24, 9 fg. *Moabiten.

5. Men Herren, din Gud, vilde ikke høre paa Bileam, og Herren, din Gud, vendte Forbandelsen for dig til Velsignelse; thi Herren, din Gud, havde dig kjær.

6. Du skal ikke søge deres Lykke eller deres Velfærd alle dine Dage evindeligt.

7. Du skal ikke have Afsky for Edomiten, thi han er din Broder; du skal ikke have Afsky for Ægypteren, thi du var fremmed i hans Land.

1 Mos. 25, 25, 26.

8. Børn, som fødes dem i tredje Slægt, maa komme i Herrens Menighed.

9. Naar du drager ud i Leir mod dine Fiender, da skal du tage dig Vare for alt Ondt.

10. Naar der er hos dig en Mand, som er uren paa Grund af Noget, som

kan hændes om Natten, saa skal han gaa udenfor Leiren, han skal ikke komme ind i Leiren. 3 Mos. 15, 16.

11. Og henimod Aftenen skal han bade sig i Vand, og naar Solen gaar ned, maa han komme ind i Leiren.

12. Og du skal have et Sted udenfor Leiren, og derhen skal du gaa ud.

13. Og du skal have en Spade foruden dine øvrige Sager; og naar du sætter dig derude, saa skal du grave med den og igjen skjule det, som er gaaet fra dig;

14. thi Herren, din Gud, vandrer midt i din Leir for at udfri dig og give dine Fiender i din Vold, og din Leir skal være hellig, forat han ikke skal se noget Uterligt hos dig og vende sig bort fra dig.

15. Du skal ikke overgive en Tjener til hans Herre, naar han flygter til dig fra sin Herre.

16. Han skal blive hos dig i din Midte paa det Sted, han udvælger sig i en af dine Stæder, hvor det tykkes ham bedst; du skal ikke undertrykke ham.

17. Der skal ikke være nogen Skjøge* blandt Israels Døtre, og der skal ikke være nogen Skjørlevner* blandt Israels Sønner.

*Her menes Saadanne, som til Ære for Afguder hangave sig til Utugt.

18. Du skal ikke bringe Skjøgeløn eller Hundepenge ind i Herrens, din Guds, Hus paa Grund af nogetsomhelst Løfte; thi begge Dele ere en Vederstyggelighed for Herren, din Gud.

Rom. 1, 27. Aab. 22, 15.

19. Du skal ikke tage Rente af din Broder*, Rente af Penge. Rente af Madvarer, Rente af nogensomhelst Ting, hvoraf der tages Rente.

*af den Fattige; 2 Mos. 22, 25.

3 Mos. 25, 35, 36. Ps. 15, 6.

20. Af Udlandingen maa du tage Rente; men af din Broder maa du ikke tage Rente, forat Herren, din Gud, skal velsigne dig i alt det, du foretager dig i det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie.

21. Naar du gjør Herren, din Gud, et Løfte, da skal du ikke tøve med at betale det; thi Herren, din Gud, vil kræve det af dig, og du vil faa Synd paa dig. 4 Mos. 30, 3. Præd. 5, 3.

22. Men om du undlader at gjøre et Løfte, vil du ikke faa Synd paa dig.

23. Det, som udgaar fra dine Læber, skal du holde og gjøre, fordi du

frivillig har lovet Herren, din Gud, hvad du har talt med din Mund.

24. Naar du kommer ind i din Næstes Vingaard, da maa du sæde Druer efter din Sjæls Lyst, indtil du er mæt; men i dit Kar maa du ikke lægge Noget.

25. Naar du kommer ind i din Næstes Kornager, da maa du afplukke Aks med din Haand; men Sigd maa du ikke svinge over din Næstes Kornager. Matth. 12, 1.

24. KAPITEL.

Moses byder, at en Mand ikke tæjen maa tage sin fraskilte Hustru tilægte, naar hun i Mellemtiden har været gift med en anden Mand, 1-4, at En, der har taget sig en Hustru, i det første Aar skal være fri for Krigstjeneste og andre Byrder, 5, at en Kværs ikke maa tages i Pant, 6, at den, som stjæler et Menneske, skal straffes med Døden, 7, at tagttage Løven om Spedalskhed, 8, 9, ikke at vise Haardhed mod den, af hvem man tager Pant, 10-13, ikke at forholde Daglønneren hans Løn, 14, 15, at Enhver kun skal lide Straf for sin egen Synd, 16, at man skal øve Retfærdighed og Kjærlighed mod Enker, Faderløse og Fremmede, 17-22.

NAAR en Mand tager en Hustru og ægter hende, og hun ikke finder Yndest for hans Øine, fordi han har fundet noget Uterligt hos hende, og han da skriver hende et Skilsmissebrev og giver det i hendes Haand og lader hende fare fra sit Hus,

Matth. 5, 31; 19, 7.

2. og hun gaar ud af hans Hus og gaar hen og bliver en anden Mand,

3. og den anden Mand fatter Had til hende og skriver hende et Skilsmissebrev og giver det i hendes Haand og lader hende fare fra sit Hus, eller den anden Mand, som har taget hende til Hustru, dør,

4. da maa ikke hendes første Mand, som lod hende fare, atter tage hende til sin Hustru, efterat hun er bleven uren; thi det er en Vederstyggelighed for Herrens Aasyn, og du skal ikke bringe Synd over det Land, Herren, din Gud, giver dig til Arv. Jer. 3, 1.

5. Naar en Mand nylig har taget sig en Hustru, da skal han ikke drage ud i Strid, og der skal ikke paalægges ham Nogetsomhelst; han skal være fri et Aar til Bedste for sit Hus og være sin Hustru, som han har taget, til Glæde. 20, 7.

6. Man skal ikke tage en Haand-

kværn eller en Møllesten i Pant; thi man tager da Livet i Pant.

7. Naar Nogen træffes, som stjæler et Menneske blandt sine Brødre af Israels Børn og gjør ham til Træl eller sælger ham, da skal denne Tyv dø; saaledes skal du bortrydde det Onde af din Midte.

2 Mos. 21, 16. 1 Tim. 1, 10.

8. Tag dig i Agt for Spedalskhedens Plage, saa du nøje varetager og gjør efter alt det, de levitiske Prester lære eder! Saaledes, som jeg har befaleet dem, skulle I varetage at gjøre.

3 Mos. 13, 1 fg. 14, 1 fg.

9. Kom i Hu, hvad Herren, din Gud, gjorde med Mirjam paa Velen, da I drog ud fra Ægypten! 4 Mos. 12, 10.

10. Naar du laaner din Næste Nogetsomhelst, da skal du ikke gaa ind i hans Hus for at tage Pant af ham.

11. Du skal staa udenfor, og den Mand, du laaner Noget, skal bringe Pantet ud til dig.

12. Og dersom det er en nødlidende Mand, da skal du ikke lægge dig med hans Pant;

13. du skal bringe ham Pantet tilbage, naar Solen gaar ned, forat han kan lægge sig i sit Klædebon og velsigne dig; og det skal være dig til Retfærdighed for Herrens, din Guds, Aasyn. 2 Mos. 22, 26. 5 Mos. 6, 25.

14. Du skal ikke undertrykke en nødlidende og fattig Daglønner, enten han er af dine Brødre eller af dine Fremmede, som ere i dit Land inden dine Porte;

3 Mos. 19, 13. Mal. 3, 5. Jak. 5, 4.

15. paa hans Dag skal du give ham hans Løn, og Solen skal ikke gaa ned derover, fordi han er nødlidende, og hans Sjæl stunder derefter, — forat han ikke skal raabe over dig til Herren, og du faa Synd paa dig.

16. Fædre skulle ikke dødes for sine Børns Skyld, og Børn ikke dødes for sine Fædres Skyld; Enhver skal dødes for sin egen Synd.

2 Kong. 14, 6. Jer. 31, 30. Ez. 18, 13-20.

17. Du skal ikke bøde Retten for en Fremmed eller en Faderløs, og du skal ikke tage en Enkes Klæder i Pant.

2 Mos. 22, 21, 22; 23, 9. 5 Mos. 27, 19. Es. 1, 17. Jer. 5, 28. Ez. 22, 29. Job 24, 3.

18. Og du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægypten, og at Herren, din Gud, forløste dig derfra; derfor byder jeg dig at gjøre dette.

15, 15; 16, 12.

19. Naar du høster din Høst paa din Ager, og du glemmer et Kornbaand paa Ageren, da skal du ikke vende tilbage for at hente det; den Fremmede, den Faderløse og Enken skal det tilhøre, — forat Herren, din Gud, skal velsigne dig i al dine Hænders Gjerning. 3 Mos. 19, 9 fg. 23, 22.

20. Naar du slaar dine Oliven ned, skal du ikke sidenefter gjennemløse Grenene; den Fremmede, den Faderløse og Enken skal det tilhøre.

21. Naar du afhøster din Vingaard, skal du ikke holde Eftersanking; den Fremmede, den Faderløse og Enken skal det tilhøre.

22. Du skal komme i Hu, at du var Træl i Ægyptens Land; derfor byder jeg dig at gjøre dette.

25. KAPITEL.

Moses byder, at Dommerne skulle dømme retfærdig og ikke give Nogen mere end frti Slag, 1-3, at man ikke skal binde Munden paa en Okse, som tærsker, 4, at en Broder skal ægte sin afdøde Broders Hustru, dersom den Afdøde ikke har efterladt sig Børn, 5-10, at en ublusterdig Kvinde skal straffes, 11, 12, at man skal bruge ret Maal og Vegt, 13-16, at Amalikerne skulle udryddes, 17-19.

NAAR der er Trætte mellem Mænd, og de træde frem for Retten, og man dømmer dem imellem, saa skal man dømme den, som har Ret, at have Ret, og den, som har Uret, at have Uret. 16, 18 fg. Ordsp. 17, 15.

2. Og dersom da den Skyldige skal straffes med Slag, saa skal Dommeren lade ham lægge ned og i sit Paasyn lade ham slaa med et vist Antal Slag i Forhold til hans Skyld.

3. Firti Slag kan han lade ham give, men ikke flere, forat man ikke skal give ham mange flere Slag end disse, saa din Broder bliver foragtelig i dine Øine. 2 Kor. 11, 24.

4. Du skal ikke binde Munden til paa en Okse, naar den tærsker. 1 Kor. 9, 9. 1 Tim. 5, 18.

5. Naar Brødre bo sammen, og en af dem dør uden Søn, saa skal den Afdødes Hustru ikke vorde en fremmed Mands udenfor Slægten; hendes Mands Broder skal gaa ind til hende og tage hende til Hustru og ægte hende i sin Broders Sted.

Rut. 4, 4 fg. Matth. 22, 24.

6. Og den Førstefødte, som hun føder, skal indtræde i hans afdøde Broders Navn, forat hans Navn ikke skal udslettes af Israel.

7. Men dersom Manden ikke har Lyst til at tage sin Broders Hustru, da skal hans Broders Hustru gaa op til Porten, til de Ældste, og sige: Min Mands Broder vægrer sig ved at opreise sin Broder et Navn i Israel; han vil ikke ægte mig i sin Broders Sted.

8. Og de Ældste af hans Stad skulle kalde ham frem og tale til ham; bliver han da fast derved og siger: Jeg har ikke Lyst til at tage hende,

9. da skal hans Broders Hustru træde hen til ham for de Ældstes Øine og drage hans Sko af hans Fod og spytte ham i hans Ansigt; og hun skal tage tilorde og sige: Saaledes skal der gjøres med den Mand, som ikke vil opbygge sin Broders Hus.

10. Og hans Navn skal kaldes i Israel den Barfodedes Hus.

11. Naar Mænd ere i Strid med hinanden, og den enes Hustru kommer til for at udfri sin Mand af dens Haand, som slaar ham, og hun udrækker sin Haand og griber i dens Blusel,

12. da skal du afugge hendes Haand, du skal ikke vise Skaansel.

13. Du skal ikke have to Slags Vegtstene i din Pung, en stor og en liden; 3 Mos. 19, 35 fg. Ez. 45, 10.

14. du skal ikke have to Slags Efa i dit Hus, en stor og en liden;

15. fuldkommen og ret Vegtsten skal du have, fuldkommen og ret Efa skal du have, forat du maa leve mange Dage i det Land, Herren, din Gud, giver dig.

16. Thi hver den, som gjør Saadant, hver den, som gjør Uret, er en Vederstyggelighed for Herren, din Gud. Ordsp. 11, 1.

17. Kom i Hu, hvad Amalek gjorde mod dig paa Veien, da I droge ud af Ægypten, 2 Mos. 17, 8 fg.

18. hvorledes han kom mod dig paa Veien og slog din Bagtrop, alle de Udmattede, som droge efter dig, da du var træt og mædig, og han frygtede ikke Gud.

19. Og naar Herren, din Gud, giver dig Ro for alle dine Fiender trindt omkring i det Land, Herren, din Gud, giver dig som Arv til Eie, da skal du udslette Amaleks Ihukommelse under Himmelen; du skal ikke glemme det. 2 Mos. 17, 16.

26. KAPITEL.

Moses lærer, hvorledes Israels Børn skulle bringe Herren sine første Frugter og sin Tiende, med Taktsigelse og Bøn. 1-15. Herren byder til Slutning at holde hans Lov, idet han henviser til Pakten mellem sig og Folket, 16-18.

Og naar du kommer ind i det Land, Herren, din Gud, giver dig til Arv, og du tager det i Ele og bor der.

2. da skal du tage Førstegrøden af alle Jordens Frugter, som du indhøster af dit Land, som Herren, din Gud, giver dig, og lægge det i en Kurv og gaa til det Sted, Herren, din Gud, udvælger til der at lade sit Navn bo.

2 Mos. 23, 19; 34, 26. 3 Mos. 23, 10 fg.

3. Og du skal gaa til den Prest, som er i de Dage, og sig til ham: Jeg bekjender idag for Herren, din Gud, at jeg er kommen ind i det Land, Herren har svoret vore Fædre at ville give os.

4. Og Presten skal tage Kurven af din Haand og sætte den ned foran Herrens, din Guds, Alter.

5. Da skal du tage tilorde og sig for Herrens, din Guds, Aasyn: Min Fader var en omvankende Aramæer, og han drog ned til Ægypten og boede der som Fremmede med en liden Hob; og han blev der til et stort, stærkt og talrigt Folk.

1 Mos. 11, 31; 46, 7; 46, 5 fg. 2 Mos. 1, 7.

6. Men Ægypterne handlede ilde med os og plagede os og lagde haardt Trælarbejde paa os.

2 Mos. 1, 13, 14; 5, 6-14.

7. Da skrege vi til Herren, vore Fædres Gud; og Herren hørte vor Røst og saa vor Nød og vor Møle og vor Trængsel.

2 Mos. 2, 23, 24.

8. Og Herren førte os ud af Ægypten med en stærk Haand og med udrakt Arm og med store, forfærdelige Gjærninger og med Tegn og med Undere.

9. Og han førte os til dette Sted og gav os dette Land, et Land, som flyder med Melk og Honning.

2 Mos. 3, 8.

10. Og nu, se, jeg har bragt Førstegrøden af det Lands Frugter, som du, Herre, har givet mig. Og du skal lade det blive for Herrens, din Guds, Aasyn og tilbede for Herrens, din Guds, Aasyn.

11. Og du skal være glad over alt det Gode, Herren, din Gud, har givet dig og dit Hus, du og Leviten og den Fremmede, som er i din Midte.

16, 11, 14.

12. Naar du er bleven færdig med at udrede hele Tienden af din Avling i det tredje Aar. Tiendeaaret, og du har givet Leviten, den Fremmede, den Faderløse og Enken, saa de æde inden dine Porte og blive mætte,

14, 28 fg.

13. da skal du sig for Herrens, din Guds, Aasyn: Jeg har skaffet det Hellige bort af Huset, og jeg har ogsaa givet det til Leviten og til den Fremmede, til den Faderløse og til Enken, aldeles efter dit Bud, som du har givet mig; jeg har ikke overtraadt noget af dine Bud og ikke glemt noget.

14. Jeg har ikke ædt Noget deraf i min Sorg og ikke bortskaftet Noget deraf i min Urenhed, og jeg har ikke anvendt Noget deraf for en Død; jeg har været Herrens, min Guds, Røst lydige, jeg har gjort aldeles, som du har befaleet mig.

15. Sku ned fra din hellige Bolig, fra Himmelen, og velsign dit Folk, Israel, og det Land, du har givet os. ligesom du har svoret vore Fædre, et Land, som flyder med Melk og Honning!

16. Paa denne Dag byder Herren, din Gud, dig at holde disse Love og Bud; og du skal tage Vare paa at holde dem af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl.

17. Du har idag givet Herren dit Ord, at han skal være din Gud, og at du vil vandre paa hans Vele og tage Vare paa hans Love og hans Bud og hans Anordninger og lyde hans Røst.

18. Og Herren har idag givet dig sit Ord, at du skal være ham et Elen-domsfolk, saaledes som han har talt til dig, og at du skal holde alle hans Bud,

7, 6; 14, 2.

19. og at han vil sætte dig høiest over alle de Folk, han har skabt, til Pris og til Navnkundighed og til Pryd, og at du skal være Herren, din Gud, et helligt Folk, ligesom han har talt.

28, 1. Zef. 3, 20.

27. KAPITEL.

Moses byder Israels Børn, at de, naar de komme over Jordan, skulle opreise store Stene, bygge et Alter og afskrive Loven paa Stenene, 1-8, formaner dem til Lydighed, fordi de ere Guds Folk. 9, 10, bestemmer, hvilke Stammer skulle udtale Velsignelsen over Israel, og hvilke Forbandedelsen, og hvorledes Forbandedelsen skal lyde, 11-26.

OG Moses med de Ældste af Israel bød Folket og sagde: Tager Vare paa alle de Bud, jeg byder eder idag!

2. Og naar I komme over Jordan til det Land, Herren, din Gud, giver dig, da skal du opreise dig store Stene og overstryge dem med Kalk.

Jos. 8, 30 fg.

3. Og du skal skrive paa dem alle denne Lovs Ord, naar du kommer over, forat du maa komme ind i det Land, Herren, din Gud, giver dig, et Land, som flyder med Melk og Honning, ligesom Herren, dine Fædres Gud, har tilsagt dig.

4. Og naar I komme over Jordan, da skulle I opreise disse Stene, om hvilke jeg befaler eder idag, paa Ebals Bjerg, og du skal overstryge dem med Kalk.

5. Og du skal der bygge Herren, din Gud, et Alter, et Alter af Stene; du skal ikke svinge Jern over dem.

2 Mos. 20, 25.

6. Af hele Stene skal du bygge Herrens, din Guds, Alter og ofre Herren, din Gud, Brændoffere paa det.

7. Og du skal ofre Takoffere og æde dem der og være glad for Herrens, din Guds, Aasyn.

8. Og du skal skrive paa Stenene alle denne Lovs Ord aldeles tydelig.

9. Og Moses med de levitiské Prester talte til hele Israel og sagde: Giv Agt og hør, Israel! Paa denne Dag er du bleven Herrens, din Guds, Folk.

28, 16 fg. 29, 10 fg.

10. Saa lyd da Herrens, din Guds, Røst, og hold hans Bud og hans Love, som jeg byder dig idag!

11. Og Moses bød Folket paa den samme Dag og sagde:

12. Disse skulle staa for at velsigne Folket paa Bjerget Gerisim, naar I komme over Jordan: Simeon og Levi og Juda og Isaskar og Josef og Benjamin.

11, 29.

13. Og disse skulle staa for at forbande paa Bjerget Ebat: Ruben, Gad og Aser og Sebulon, Dan og Naftali.

14. Og Leviterne skulle tage til orde og sige til hver Mand af Israel med høj Røst:

15. Forbandet være den Mand, som gjør et udskaaert eller et støbt Billede, en Vederstyggelighed for Herren, et Verk af en Mesters Hænder, og opstiller det i Løndom! Og alt Folket skal svare og sige: Amen.

2 Mos. 20, 4.

16. Forbandet være den, som rin-

geagter sin Fader eller sin Moder! Og alt Folket skal sige: Amen.

2 Mos. 21, 17. 3 Mos. 20, 9.

17. Forbandet være den, som flytter sin Næstes Mærkskjel! Og alt Folket skal sige: Amen. 19, 14. Ordsp. 23, 10.

18. Forbandet være den, som bringer en Blind til at fare vild paa Veien! Og alt Folket skal sige: Amen.

3 Mos. 19, 14.

19. Forbandet være den, som bøjer Retten for en Fremmed, en Faderløs og en Enke! Og alt Folket skal sige: Amen. 2 Mos. 22, 21. 3 Mos. 19, 33. Jer. 7, 6.

20. Forbandet være den, som ligger hos sin Faders Hustru, thi han har opslaaet sin Faders Dække! Og alt Folket skal sige: Amen.

22, 30. 3 Mos. 18, 8; 20, 11.

21. Forbandet være den, som har Omgang med noget Kvæg! Og alt Folket skal sige: Amen. 3 Mos. 18, 23 fg.

22. Forbandet være den, som ligger hos sin Søster, sin Faders Datter eller sin Moders Datter! Og alt Folket skal sige: Amen. 3 Mos. 18, 9.

23. Forbandet være den, som ligger hos sin Svigermoder! Og alt Folket skal sige: Amen.

24. Forbandet være den, som ihjelslaar sin Næste i Løndom! Og alt Folket skal sige: Amen.

19, 11 fg. 4 Mos. 35, 20 fg.

25. Forbandet være den, som tager mod Gaver for at ihjelslaa Nogen og udøser uskyldigt Blod! Og alt Folket skal sige: Amen. 2 Mos. 23, 7, 8. Ps. 26, 10.

26. Forbandet være den, som ikke holder denne Lovs Ord, saa han gjør dorefter! Og alt Folket skal sige: Amen.

Jer. 11, 3. Gal. 3, 10.

28. KAPITEL.

Moses opregner for Folket alle de Velsignelser, som skulle komme over dem, saafremt de ere Herren, sin Gud, lydige, 1-14, og alle de Forbandelser, som skulle ramme dem, saafremt de ere ham ulydige, 15-68.

OG det skal ske, dersom du hører Herrens, din Guds, Røst, saa du tager Vare paa at holde alle hans Bud, som jeg byder dig idag, da skal Herren, din Gud, sætte dig høiest over alle Folkene paa Jorden.

26, 19. 3 Mos. 26, 3 fg.

2. Og alle disse Velsignelser skulle komme over dig og vederfares dig, naar du hører Herrens, din Guds, Røst:

3. Velsignet skal du være i Staden, og velsignet skal du være paa Marken.

4. Velsignet skal dit Livs Frugt være og din Jords Frugt og dit Kvægs Frugt, hvad der falder af dit store Kvæg, og hvad der fødes af dit smaa Kvæg.

5. Velsignet skal din Kurv være og dit Delgtrug.

6. Velsignet skal du være i din Indgang, og velsignet skal du være i din Udgang. Ps. 121, 8.

7. Herren skal lade dine Fiender, som reise sig mod dig, blive slagne for dit Aasyn; paa een Vei skulle de drage ud mod dig, og paa syv Veie skulle de fly for dit Aasyn.

3 Mos. 26, 7, 8.

8. Herren skal byde Velsignelsen at være hos dig i dine Lader og i Alt, hvad du foretager dig, og han skal velsigne dig i det Land, Herren, din Gud, giver dig.

9. Herren skal sætte dig til at være ham et helligt Folk, ligesom han har tilsvoret dig, naar du tager Vare paa Herrens, din Guds, Bud og vandrer paa hans Veie.

2 Mos. 19, 6.

5 Mos. 7, 6; 26, 19.

10. Og alle Folkene paa Jorden skulle se, at du er kaldt med Herrens Navn, og de skulle frygte for dig.

11. Og Herren skal give dig Overflod i dit Livs Frugt og i dit Kvægs Frugt og i din Jords Frugt, dig til Gode, i det Land, Herren svor dine Fædre at ville give dig.

30, 9.

12. Herren skal oplade for dig sit gode Forraadskammer, Himmelen, for at give dit Land Regn i sin Tid og for at velsigne al din Haands Gjerning; og du skal laane mange Folk, men selv skal du ikke tage tillaans.

11, 14; 15, 6.

13. Og Herren skal gjøre dig til Hoved og ikke til Hale, og du skal altid være ovenpaa, og du skal ikke være under, naar du hører Herrens, din Guds, Bud, som jeg byder dig idag at tage Vare paa og at holde,

14. og du ikke viger fra noget af de Ord, jeg byder eder idag, enten til Høire eller til Venstre, saa du gaar efter andre Guder for at tjene dem.

5, 32.

15. Men det skal ske, dersom du ikke hører Herrens, din Guds, Røst, saa du tager Vare paa at holde alle hans Bud og hans Love, som jeg byder dig idag, da skulle alle disse Forbandelser komme over dig og vederfares dig:

30, 17 fg. 3 Mos. 26, 14 fg.

Dan. 9, 11. Mal. 2, 2.

16. Forbandet skal du være i Staden, og forbandet skal du være paa Marken.

V. 3 fg.

17. Forbandet skal din Kurv være og dit Delgtrug.

18. Forbandet skal dit Livs Frugt være og din Jords Frugt, hvad der falder af dit store Kvæg, og hvad der fødes af dit smaa Kvæg.

19. Forbandet skal du være i din Indgang, og forbandet skal du være i din Udgang.

20. Herren skal sende Forbandelsen, Forstyrrelsen og Revselsen mod dig i Alt, hvad du udrekker din Haand til, hvad du foretager dig, indtil du bliver ødelagt, og indtil du hastig gaar tilgrunde for dine onde Gjerningers Skyld, fordi du forlod mig.

21. Herren skal lade Pesten hænge ved dig, indtil han har udryddet dig af det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie.

22. Herren skal slaa dig med Svindsot og med hidsig Sygdom og med brændende Feber og med Betændelse og med Tørke og med Brand og med Vissenhed i Kornet, og de skulle forfølge dig, indtil du gaar tilgrunde.

Am. 4, 9. Hagg. 2, 17.

23. Og din Himmel, som er over dit Hoved, skal være som Kobber, og Jorden, som er under dig, skal være som Jern.

11, 17.

24. Herren skal lade Støv og Sand være dit Lands Regn; det skal komme ned over dig fra Himmelen, indtil du bliver ødelagt.

25. Herren skal lade dig blive slagen for dine Flenders Aasyn; paa een Vei skal du drage ud mod ham, og paa syv Veie skal du fly for hans Ansigt; og du skal blive mishandlet af alle Riger paa Jorden.

26. Og dine døde Kroppe skulle blive til Føde for alle Himmelsens Fugle og for Jordens Dyr, udenat Nogen jager dem bort.

27. Herren skal slaa dig med Ægyptens Bylder og med Hævelser og med Skab og med Udslet, saa du ikke skal kunne læges.

2 Mos. 9, 9.

28. Herren skal slaa dig med Vanvid og med Blindhed og med Hjerets Forvirring.

29. Og du skal famle for dig om Middagen, ligesom den Blinde famler for sig i Mørket, og du skal ingen Lykke have paa dine Veie, og du skal lide idel Undertrykkelse og Ud-

plyndring alle Dage, udenat Nogen frelser.

30. Du skal trolove dig med en Kvinde, og en anden Mand skal ligge hos hende; du skal bygge et Hus, og ikke bo i det; du skal plante en Vinggaard, og ikke tage den i Brug.

31. Din Okse skal slagtes for dine Øine, og du skal ikke søde af den; dit Asen skal bortrøves for dit Aasyn og ikke komme tilbage til dig; dit Smaakvæg skal gives dine Fiender, udenat Nogen hjælper dig.

32. Dine Sønner og dine Døtre skulle gives hen til et fremmed Folk, og dine Øine skulle se derpaa og vansmægte af Længsel efter dem den hele Dag, og din Haand skal ingen Magt have.

33. Din Jords Frugt og alt dit Erhverv skal et Folk fortære, som du ikke kjender; og du skal lide idel Vold og Undertrykkelse alle Dage.

Dom. 6, 3 fg.

34. Og du skal blive vanvittig over det Syn, som dine Øine skulle se.

35. Herren skal slaa dig med onde Bylder paa Knærne og paa Benene, saa du ikke skal kunne læges, fra din Fodsaaie og til din Isse.

36. Herren skal føre dig og din Konge, som du skal sætte over dig, bort til et Folk, som hverken du eller dine Fædre have kjendt, og der skal du tjene andre Guder, Træ og Steh.

4, 27, 28.

37. Og du skal blive til en Forførelse, til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle de Folk, Herren skal føre dig hen til.

1 Kong. 9, 7. Jer. 24, 9.

38. Megen Sæd skal du føre ud paa Marken, og Lidet skal du samle ind; thi Græshoppen skal afæde den.

Mika 6, 15. Hagg. 1, 6.

39. Vingaarde skal du plante og dyrke, men Vin skal du ikke drikke, ei heller indhøste; thi Mark skal opæde den.

40. Oljetræer skal du have i hele dit Land, men med Olje skal du ikke salve dig; thi dit Oljetræ skal afkaste sin Frugt.

41. Sønner og Døtre skal du avle, men du skal ikke beholde dem; thi de skulle gaa i Fangenskab.

42. Alle dine Træer og din Jords Frugt skal Græshoppen tage i Eie.

43. Den Fremmede, som er i din Midte, skal stige høiere og høiere over dig; men du skal stige dybere og dybere ned.

220

44. Han skal laane dig, og du skal ikke laane ham; han skal være Hoved, og du skal være Hale. V. 12, 13.

45. Og alle disse Forbandelser skulle komme over dig og forfølge dig og ramme dig, indtil du bliver ødelagt, fordi du ikke hørte Herrens, din Guds, Røst, saa du tog Vare paa hans Bud og hans Love, som han bød dig,

46. og de skulle være til et Tegn og til et Vidunder paa dig og paa din Afkom evindelig.

47. Fordi du ikke tjente Herren, din Gud, med Glæde og af Hjertens Lyst, endog du havde Overflod paa Alt,

48. saa skal du tjene dine Fiender, som Herren skal sende mod dig, i Hunger og i Tørst og i Nøgenhed og i Mangel paa Alt; og han skal lægge et Jernaag paa din Hals, indtil han har ødelagt dig.

49. Herren skal føre et Folk over dig langt borte fra, fra Jordens Ende, et Folk, der flyver som Ørnen, et Folk, hvis Tungemaal du ikke forstaar.

Jer. 5, 15 fg. 4, 22 fg.

50. et Folk med frækt Aasyn, som ikke agter den Gamle og ikke forbedrer sig over den Unge.

Begr. 4, 16; 5, 12, 13.

51. Og det skal fortære dit Kvægs Frugt og din Jords Frugt, indtil du bliver ødelagt, fordi det ikke levner dig Korn, Most eller Olje, hvad der falder af dit store Kvæg, eller hvad der fødes af dit smaa Kvæg, indtil det har gjort dig til Intet.

52. Og det skal trænge dig i alle dine Porte, indtil dine Mure falde ned, de høie og faste, paa hvilke du forlader dig, i hele dit Land; og det skal trænge dig i alle dine Porte i hele dit Land, som Herren, din Gud, har givet dig.

53. Og du skal æde dit Livs Frugt, Kjød af dine Sønner og dine Døtre, som Herren, din Gud, giver dig, under Trængsel og Angst, hvormed din Fiende skal sængste dig.

3 Mos. 26, 29.

2 Kong. 6, 28, 29. Begr. 2, 20; 4, 10.

54. Den blødagtige og saare kjælnede Mand hos dig skal ikke unde sin Broder eller Hustruen i sin Favn eller Resten af sine Børn, som han har tilovers,

55. at give en af dem Noget af sine Børns Kjød, som han æder, fordi Intet blev ladet tilovers for

ham, under Trængsel og Angest, hvormed din Fiende skal sængste dig i alle dine Porte.

56. Den blødgættede og kjæle Kvinde hos dig, som aldrig prøvede paa at sætte sin Fodsaalet paa Jorden for Kjælehed og Blødgættighed, skal ikke unde Manden i sin Favn eller sin Søn eller sin Datter

57. sin Efterbyrd, som gaar ud mellem hendes Ben, eller sine Børn, som hun føder; thi hun skal i Mangel paa Alt fortære dem i Løndom, under Trængsel og Angest, hvormed din Fiende skal sængste dig i dine Porte.

58. Dersom du ikke tager Vare paa at holde alle denne Lovs Ord, som ere skrevne i denne Bog, saa du frygter dette herlige og forfærdelige Navn, Herren, din Gud,

59. da skal Herren sende vidunderlige Plager over dig og vidunderlige Plager over din Afkom, store og vedholdende Plager og onde og vedholdende Sygdomme.

60. Han skal lade alle Ægyptens Sygdomme, som du gruer for, komme over dig, og de skulle hænge ved dig.

2 Mos. 9, 9, 5 Mos. 7, 15.

61. Ogsaa enhver Sygdom og enhver Plage, som ikke er opskreven i denne Lovens Bog, skal Herren lade komme over dig. Indtil du er ødelagt.

62. Kun en liden Hob skal blive tilbage af eder, istedetfor at I vare som Himmelenes Stjerner i Mangfoldighed, fordi du ikke hørte paa Herrens, din Guds, Røst.

4, 27; 10, 22.

63. Og det skal ske, at ligesom Herren glædede sig ved at gjøre vel imod eder og formere eder, saaledes skal Herren glæde sig ved at fordærve eder og ødelægge eder; og I skulle rykkes op af det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie.

Ordsp. 1, 26.

64. Og Herren skal adsprede dig iblandt alle Folkene fra Jordens ene Ende til Jordens anden Ende, og der skal du tjene andre Guder, som hverken du eller dine Fædre have kjendt, Træ og Sten.

65. Og iblandt disse Folk skal du ingen Rølighed have, og der skal ingen Hvilte være for din Fodsaalet; og Herren skal der give dig et bævende Hjerte og hentærede Øine og en vanmægtende Sjæl.

66. Og dit Liv skal hænge i et

Haar, og du skal sængstes Nat og Dag og ikke være sikker paa dit Liv.

67. Om Morgenen skal du sige: Gid det var Aften! og om Aftenen skal du sige: Gid det var Morgen! — for dit Hjertes Angest, hvormed du sængster dig, og for det Syn, du ser med dine Øine.

68. Og Herren skal føre dig tilbage til Ægypten paa Skibe, paa den Vej, om hvilken jeg sagde dig: Du skal ikke mere faa Jen at se herefter. Og der skulle I blive budne tilfals til dine Fiender som Trælle og som Trælkvinder, men Ingen skal kjøbe.

17, 16.

29. KAPITEL.

Herren fornyer i Moabs Land den Pakt, han har sluttet med Israel ved Horeb, i hvilken Anledning Moses opregner Guds store Velgjæringer mod sit Folk. 1-9, formaner dem til at holde Guds Pakt. 10-15, advarer dem mod Afsruderi og mod at foragte Guds Trusler og forkynder dem, som foragtede disse, Guds svare Domme, 16-29.

DETTE er den Pakts Ord, som Herren bød Moses at slutte med Israels Børn i Moabs Land, foruden den Pakt, han havde sluttet med dem paa Horeb.

5, 2, 3.

2. Moses kaldte hele Israel til sig og sagde til dem: I have seet alt det, Herren gjorde for eders Øine i Ægyptens Land med Farao og med alle hans Tjenere og med hele hans Land,

4, 34. 2 Mos. 19, 4.

3. de store Prøvelser, som dine Øine have seet, de store Tegn og Undere;

7, 19.

4. men Herren har ikke givet eder Hjerte til at forstaa eller Øine til at se med eller Øren til at høre med indtil denne Dag.

Es. 6, 10.

5. Jeg lod eder vandre i firti Aar i Ørkenen; eders Klæder bleve ikke udslidte paa eder, og din Sko blev ikke udslidt paa din Fod.

8, 2 fg.

6. I aade ikke Brød, og I drak ikke Vin eller stærk Drik, forat I skulde kjende, at jeg, Herren, er eders Gud.

7. Og da I kom til dette Sted, drog Sihon, Kongen af Heshbon, og Og, Kongen af Basan, ud imod os til Krig, og vi sloge dem,

4 Mos. 21, 21 fg. 33 fg.

8. og vi toge deres Land og gavede Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme det til Arv.

4 Mos. 32, 33.

9. Saa tager da Vare paa denne

Pakts Ord og holder dem, forat I kunne handle viselig i Alt, hvad I gjøre.

10. I staa idag allesammen for Herrens, eders Guds, Aasyn, eders Overhoveder, eders Stammer, eders Ældste og eders Opsysmænd, hver Mand i Israel,

11. eders Børn, eders Hustruer og din Fremmede, som er midt i din Leir, baade din Vedhugger og din Vanddrager,

12. forat du skal indgaa i Pakt med Herren, din Gud, og i edeligt Forbund med ham, hvilket Herren, din Gud, slutter med dig idag,

13. forat han idag kan sætte dig til sit Folk, og forat han kan være din Gud, ligesom han har tilsagt dig, og ligesom han har tilsvoret dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. 28, 9.

14. Og ikke med eder alene slutter jeg denne Pakt og dette edelige Forbund,

15. men baade med den, som her staar med os idag for Herrens, vor Guds, Aasyn, og med den, som ikke er her med os idag.

16. Thi I vide selv, hvorledes vi boede i Ægyptens Land, og hvorledes vi droge midt igjennem de Folk, som I droge igjennem,

17. og I saa deres vederstyggelige og væmmelige Afguder, Træ og Sten, Sølv og Guld, som vare hos dem.

18. Ikke være der hos eder Mand eller Kvinde eller Slægt eller Stamme, hvis Hjerter idag vender sig bort fra Herren, vor Gud, saa han gaar hen og tjener hine Folks Guder! Ikke være der hos eder en Rod, som bærer Giftplante og Malurt, Hebr. 12, 15.

19. Nogen, som, naar han hører dette edelige Forbunds Ord, velsigner sig i sit Hjerter og siger: Det skal gaa mig vel, naar jeg vandrer i mit Hjertes Stivhed, — forat det Vandede skal bortrykkes tilligemed det Tørstige*! Jer. 44, 17.

*d. e. Alle tilhobe, den, der har Overflod, saavel som den Trængende.

20. Herren vil ikke tilgive ham; men da skal Herrens Vrede og hans Nidkjerhed ryge mod denne samme Mand, og al den Forbandelse, som er opskreven i denne Bog, skal hvile paa ham, og Herren skal udlette hans Navn under Himlen. 28, 15 fg.

21. Og Herren skal udskille ham til Fordærvelse fra alle Israels Stammer efter alle Forbandelserne i den

Pakt, som er skreven i denne Lovens Bog.

22. Og en følgende Slægt, eders Børn, som skulle opstaa efter eder, og den Fremmede, som skal komme fra et fjært Land, skal sige, naar de se dette Lands Plager og de Sygdomme, med hvilke Herren har hjem-søgt det,

23. — Svovel og Salt, hele dets Jordbund er forbrændt, den bliver ei tilsaaet og giver ei Grøde, og ingen Urt opvokser i det, en Omstyrkelse som Sodomas og Gomorras, Admas og Zebo'im, hvilke Herrens omstyrkede i sin Vrede og i sin Harmen, — 1 Mos. 19, 24 fg. Hos. 11, 8.

24. ja, alle Folkene skulle sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes mod dette Land? Hvad er dette for en stor, brændende Vrede?

1 Kong. 9, 8 fg. Jer. 22, 8.

25. Og man skal sige: Fordi de forlode Herrens, sine Fædres Guds, Pakt, som han gjorde med dem, da han førte dem ud af Ægyptens Land,

26. og de gik hen og tjente andre Guder og tilbade dem, Guder, som de ikke kjendte, og som han ikke havde tildelt dem, 4, 19.

27. derfor optændtes Herrens Vrede mod dette Land, saa han førte over det al den Forbandelse, som er skreven i denne Bog,

28. og Herren rykkede dem op af deres Land i Vrede og i Harmen og i stor Fortørnelse, og han kastede dem hen i et fremmed Land, ligesom det sees paa denne Dag.

29. Det Skjulte er for Herren, vor Gud, men det Aabenbarede er for os og for vore Børn evindeligt, forat vi skulle holde alle denne Lovs Ord.

Ps. 147, 19. 20.

30. KAPITEL.

Moses forfatter Israel, at Herren vil forbarne sig over dem og velsigne dem, naar de i sin Landflygtighed omvende sig til ham, 1-10, foreholder dem, at Guds aabenbarede Ord ikke er langt borte fra dem, men saare nær hos dem, 11-14, forelægger dem Livet og Døden og besværger dem at vælge det Første, 15-20.

OG det skal ske, naar alle disse Ting komme over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg har forelagt dig, og du igjen tager det til Hjerter iblandt alle de Folk, til hvilke Herren, din Gud, har drevet dig bort,

28, 9 fg. 15 fg.

2. og du omvender dig til Herren,

din Gud, og hører hans Røst, aldeles saaledes, som jeg byder dig idag, du og dine Børn, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl, 4,30. 3 Mos. 20, 40.

3. da skal Herren, din Gud, gjøre Ende paa dit Fangenskab og forbarne sig over dig, og han skal atter samle dig fra alle de Folk, til hvilke Herren, din Gud, havde adspredt dig. Jer. 29, 14; 31, 23; 32, 37. Ps. 106, 45 fg.

4. Om end dine Fordrevne ere ved Himmelen Ende, skal Herren, din Gud, samle dig derfra og hente dig derfra. Neh. 1, 9.

5. Og Herren, din Gud, skal føre dig til det Land, dine Fædre eiede, og du skal eie det; og han skal gjøre vel imod dig og formere dig mere end dine Fædre.

6. Og Herren, din Gud, skal omskjære dit Hjerte og din Afkoms Hjerte, saa du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl, forat du maa leve. 10, 16. Jer. 4, 4; 32, 39. Ez. 11, 19. Rom. 2, 29. Fil. 3, 3. Kol. 2, 11.

7. Og Herren, din Gud, skal lægge alle disse Forbandelser paa dine Fiender og paa dine Hadere, som have forfulgt dig.

8. Men du skal atter høre Herrens Røst og holde alle hans Bud, som jeg byder dig idag.

9. Og Herren, din Gud, skal give dig Overflod i al dine Hænders Gjærning, i dit Livs Frugt og i dit Kvægs Frugt og i din Jords Frugt, dig til Gode; thi Herren skal atter glæde sig over dig, dig til Gode, ligesom han glædede sig over dine Fædre, 28, 11. Jer. 32, 41.

10. naar du hører Herrens, din Guds, Røst, saa du tager Vare paa hans Bud og hans Love, det, som er skrevet i denne Lovens Bog, naar du omvender dig til Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl.

11. Thi dette Bud, som jeg byder dig idag, er ikke for høit for dig, og det er ikke langt borte. Es. 45, 19; 48, 16.

12. Det er ikke i Himmelen, saa du maatte sige: Hvo vil fare op for os til Himmelen og hente os det og lade os høre det, saa vi kunne gjøre derefter? Rom. 10, 6 fg.

13. Det er heller ikke paa hin Side Havet, saa du maatte sige: Hvo vil fare over for os hinsides Havet og hente os det og lade os høre det, saa vi kunne gjøre derefter:

14. Men Ordet er dig saare nær, i

din Mund og i dit Hjerte, forat du skal Gode derefter.

15. Se, jeg har idag forelagt dig Livet og det Gode og Døden og det Onde, 11, 26 fg. 28, 3 fg. 15 fg.

16. idet jeg byder dig idag at elske Herren, din Gud, at vandre paa hans Veie og tage Vare paa hans Bud og hans Love og hans Anordninger, forat du maa leve og formeres, og Herren, din Gud, maa velsigne dig i det Land, du kommer ind i for at tage det i Eie.

17. Men dersom dit Hjerte vender sig bort, og du ikke adlyder, men lader dig forføre og tilbeder andre Guder og tjener dem,

18. da forkynder jeg eder idag, at I skulle aldeles gaa tilgrunde; I skulle ikke leve mange Dage i det Land, du drager hen til over Jordan for at komme derind og tage det i Eie. Jos. 23, 16.

19. Jeg tager idag Himmelen og Jorden til Vidne mod eder: Livet og Døden har jeg forelagt dig, Velsignelsen og Forbandelsen; saa vælg da Livet, forat du maa leve, du og din Afkom, 4, 30.

20. saa du elsker Herren, din Gud, hører hans Røst og holder fast ved ham! Thi dette er dit Liv og dine Dages Længde, saa du maa blive i det Land, Herren tilsvor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at ville give dem. 4, 40; 5, 33. 1 Mos. 50, 24.

21. KAPITEL.

Moses forkynder Folket, at ikke han, men Josva skal føre dem ind i Landet, og styrker denne dertil, 1-8; han overgiver Lovens Bog til Preaterne og byder, at den hvert syvende Aar skal oplæses for hele Israel, 9-13. Herren aabenbarer sig for ham og Josva og byder dem at opskrive Moses's Afskedsaang til et Vidne mod Folket, naar det falder fra ham, og derpaa styrker han Josva, 14-23. Efter at være bleven færdig med at skrive Lovens Bog, overleverer Moses den til Leviterne, forat de skulle forvare den til et Vidne mod Folket, og byder dem at forsamle Folket til at høre paa hans Afskedsaang, 24-30.

OG Moses gik hen og talte disse Ord til hele Israel,

2. og han sagde til dem: Jeg er idag hundrede og tyve Aar gammel, jeg kan ikke mere gaa ud og gaa ind, og Herren har sagt til mig: Du skal ikke gaa over denne Jordan.

34, 7. 4 Mos. 20, 12. 5 Mos. 1, 37 fg. 3, 27.

3. Herren, din Gud, han skal drage

frem for dit Aasyn, han skal ødelægge disse Folk for dit Aasyn, forat du skal tage deres Land i Eie; Josva, han skal drage frem for dit Aasyn, ligesom Hæren har talt.

4 Mos. 27, 18 fg.

4. Og Herren skal gjøre med dem, ligesom han gjorde med Sihon og med Og, Amoriternes Konger, og med deres Land, hvilke han ødelagde.

4 Mos. 21, 24, 35.

5. Og Herren skal give dem i eders Vold; og I skulle gjøre med dem aldeles efter den Befaling, jeg har givet eder.

7, 2 fg.

6. Værer frimodige og stærke, frygter ikke og forfærdes ikke for deres Aasyn! Thi Herren, din Gud, han er den, som vandrer med dig, han skal ikke slippe dig og ikke forlade dig.

7, 21. Jos. 1, 5. Hebr. 13, 5.

7. Og Moses kaldte paa Josva og sagde til ham for hele Israels Øine: Vær frimodig og stærk! Thi du skal gaa ind med dette Folk i det Land, Herren tilsvor deres Fædre at ville give dem, og du skal uddele det til Arv imellem dem.

3, 28. Jos. 1, 6.

8. Og Herren, han, som gaar for dit Aasyn, han skal være med dig, han skal ikke slippe dig og ikke forlade dig; du skal ikke frygte og ikke ræddes.

9. Og Moses skrev denne Lov og overgav den til Presterne, Levis Sønner, som bare Herrens Pakts-Ark, og til alle de Ældste af Israel.

10. Og Moses bød dem og sagde: Hvert syvende Aar, paa den for Hensandsaaret bestemte Tid, paa Løvsalernes Høftid,

15, 1 fg.

11. naar hele Israel kommer for at lade sig se for Herrens, din Guds, Aasyn paa det Sted, han udvælger, da skal du oplæse denne Lov for hele Israel i deres Paahør.

16, 16. Neh. 8, 18.

12. Kald Folket sammen, Mændene og Kvinderne og Børnene og din Fremmede, som er inden dine Porte, forat de maa høre, og forat de maa lære og frygte Herren, eders Gud, og tage Vare paa at holde alle denne Lovs Ord,

13. og deres Børn, som ikke kjende den, høre og lære at frygte Herren, eders Gud, alle de Dage, I leve i det Land, I drage hen til over Jordan for at tage det i Eie.

14. Og Herren sagde til Moses: Se, dine Dage nærme sig Døden;

kald paa Josva, og stiller eder frem ved Sammenkomsten Telt, forat jeg kan give ham Befaling. Og Moses og Josva gik hen og stillede sig frem ved Sammenkomstens Telt.

15. Og Herren aabenbarede sig ved Teltet i en Skystøtte, og Skystøtten stod ved Indgangen til Teltet.

16. Og Herren sagde til Moses: Se, naar du hviler hos dine Fædre, da skal dette Folk give sig til at bole med de Fremmedes Guder i det Land, det kommer ind i, og det skal forlade mig og bryde min Pakt, som jeg har gjort med det.

17. Og min Vrede skal optændes mod det paa den samme Dag, og jeg vil forlade dem og skjule mit Aasyn for dem, saa de blive fortærede, og mangfoldige Ulykker og Trængsler ramme dem. Og de skulle sige paa den samme Dag: Er det ikke, fordi min Gud ikke er i min Midte, at disse Ulykker have rammet mig?

18. Men jeg vil paa den samme Dag skjule mit Aasyn for alt det Onde, det har gjort, fordi det har vendt sig til andre Guder.

19. Og nu, opskriver eder denne Sang* og lær Israels Børn den, læg den i deres Mund, forat denne Sang kan være mig til et Vidne imod Israels Børn.

*32, 1 fg.

20. Thi jeg vil føre det ind i det Land, som jeg har tilsvoret dets Fædre, som flyder med Melk og Honning, og det skal søde og blive mæt og fedt, og det skal vende sig til andre Guder og tjene dem og foragte mig og bryde min Pakt.

30, 20.

21. Og naar da mangfoldige Ulykker og Trængsler ramme det, saa skal denne Sang lyde for det som et Vidne, thi den skal ikke glemmes af dets Afkoms Mund. Thi jeg kjender dets Tanker, som det paa denne Dag omgaaes med, førend jeg fører det ind i det Land, jeg har tilsvoret det.

22. Saa opskrev Moses paa den samme Dag denne Sang og lærte Israels Børn den.

23. Og han* bød Josva, Nuns Søn, og sagde: Vær frimodig og stærk! Thi du skal føre Israels Børn ind i det Land, jeg har tilsvoret dem, og jeg vil være med dig.

*Hebr. V. 7.

24. Og det skede, da Moses var færdig med at skrive denne Lovs Ord i en Bog indtil Enden,

25. da bød Moses Leviterne, som bare Herrens Pakts-Ark, og sagde: V. 9.

26. Tager denne Lovs Bog og lægger den ved Siden af Herrens, eders Guds, Pakts-Ark, og den skal være der til et Vidne imod dig.

27. Thi jeg kjender din Gjenstridighed og din haarde Nakke; se, medens jeg endnu lever hos eder idag, have I været gjenstridige mod Herren, og hvor meget mere da efter min Død!

28. Forsamlers til mig alle de Ældste i eders Stammer og eders Opsynsmænd, og jeg vil tale disse Ord for deres Øren og tage Himmelen og Jorden til Vidne imod dem.

30, 19; 32, 1 fg.

29. Thi jeg ved, at efter min Død skulle I fordærve eders Vel og vige af fra den Vel, jeg har befalet eder, og det Onde skal ramme eder i de sidste Dage, naar I gjøre, hvad der er oudt i Herrens Øine, saa I opirre ham med eders Hænders Gjerning.

4, 30.

30. Saa talte da Moses denne Sangs Ord for hele Israels Forsamlings Øren indtil Enden.

32. KAPITTEL.

Moses's Afskedssang. Han opfordrer Himmel og Jord til at høre paa hans Ord til Herrens Prts, 1-3. Skylden for de Ulykker, som komme over Israel, ligger ikke hos Gud, som er trofast, men hos Israel selv, som har været trolost. Gud har fra fordums Tid vist Israel store Velgjerninger, men dette har været utaknemmeligt og er faldet fra ham, 4-15. Derfor har han maattet hjemsøge dem med Straffedomme, 19-25; ja, han vilde endog have tilintetgjort dem, hvis han ikke havde frygtet for, at Fienderne skulde tilskrive sin egen Kraft deres Undergang, 26-33. Gud vil dog ikke for bestandig give sit Folk til Prts for dets Fiender, men omsider straffe disse og frelse sit Folk, 34-42. Hedningerne opfordres tilslut til at prise Israel, fordi det har en saadan Gud, 43. Efter at have endt sin sang formaner Moses atter Folket til at agte paa Guds Ord til sin Velsignelse, 44-47. Han faar samme Dag Befaling at gaa op paa Nebos Bjerg for at se der efter at have skuet ud over Kana'ans Land, 48-52.

LYTTER til, I Himle, og jeg vil I tale, og Jorden høre paa min Munds Ord!

31, 28. Es. 1, 2.

2. Min Lære dryppe som Regnet, min Tale flyde som Duggen, som en Regnbygge paa Græs og som en Regnskur paa Urter!

3. Thi Herrens Navn vil jeg forkynde; giver vor Gud Ære!

Ps. 34, 4. Aab. 14, 7.

4. Klippen!—fuldkommen er hans Gjerning, thi alle hans Vete ere Ret; en trofast Gud og uden Evig, retfærdig og retvis er han.

7, 9. Ps. 25, 8; 92, 16.

5. Skulde han have handlet fordærlig mod det? Nei, hans Søner — deres Skjændsel er det, en vanartet og forventt Slægt.

*Israel. Es. 1, 3 fg.

6. Gjængjælde I Herren saaledes, du daarlige og uvise Folk? Er han ikke din Fader, som forhvervede dig? Han skabte dig og beredte dig.

Mal. 1, 6.

7. Kom de sælgamle Dage i Hu, giv Agt paa Aarene fra Slægt til Slægt! Spørg din Fader, og han vil kundgjøre dig det, dine Ældste, og de ville sige dig det.

8. Da den Høieste gav Folkene Arv, da han adskilte Mennekenes Børn, satte han Folkenes Landemærker, idet han saa hen til Israels Børns Tal.

9. Thi Herrens Del er hans Folk, Jakob er hans Arkel.

10. Han fandt ham i et øde Land og paa et øde Sted blandt Ørkenens Hyl; han værnede om ham, han gav Agt paa ham, han bevarede ham som sin Øiesten.

Sak. 2, 12.

11. Som en Ørn, der svækker sit Rede, svæver over sine Unger, udbredte han sine Vinger, tog han ham, bar ham paa sine Slagfædre.

2 Mos. 19, 4. 5 Mos. 1, 31. Es. 63, 9.

12. Herren alene førte ham, og ingen fremmed Gud var med ham.

13. Han lod ham fare hen over Jordens Høie, og han aad Markens Grøde, og han lod ham suge Honning af Klippen og Olje af den haarde Sten,

14. Fløde af Kjør og Melk af Faar og det Fede af Lam og af Vædere fra Basan og af Bukke og Hvedens fedeste Marv; og Druers Blod drak du som Vin.

15. Da blev Jesurun* fed og slog bag op, — du blev fed, tyk og mæsket; og han forlod Gud, som havde skabt ham, og foragtede sin Frelses Klippe.

*Jesurun, d. e. det oprigtige, retskafne Folk, kaldes Israel, fordi det skulde tjene Herren i Oprigtighed.

31, 20.

Neh. 9, 25, 26.

16. De vakte hans Nidkjærhed ved fremmede Guder; ved vederstyggelige Afguder vakte de hans Harmes.

17. De ofrede til Magterne*, som ikke ere Gud, til Guder, som de ikke kjendte, nye, som nylig vare opkomne, som eders Fædre ikke ræddedes for.

*d. e. Afguderne;
Ps. 106, 37. 1 Kor. 10, 20.

18. Klippen, som avlede dig, sende du ikke, og du glemte Gud, som fødte dig.

19. Da saa Herren det og forka-stede dem i Harme over sine Sønner og sine Døtre.

20. Og han sagde: Jeg vil skjule mit Aasyn for dem, jeg vil se, hvad Ende det vil tage med dem; thi en forventt Slægt ere de, Børn, i hvem der ingen Troskab er.

31, 17 fg.

21. De vakte min Nidkjerhed ved det, som ikke er Gud, de vakte min Harme ved sine forfængelige Afguder. Ogsaa jeg vil vække deres Nidkjerhed ved det, som ikke er et Folk; ved et daarligt Folk vil jeg vække deres Harme.

Rom. 10, 19.

22. Thi Ild er optændt i min Vrede og brænder indtil dybeste Dødsrige, og den fortærer Landet og dets Grøde og sætter Bjergenes Grundvolde i Brand.

23. Jeg vil samle Ulykker over dem; alle de Pile, jeg har, vil jeg bruge imod dem.

Es. 14, 21.

24. De skulle udsuges af Hunger og fortæres af hidsig Sygdom og giftig Sot; og vilde Dyrs Tand vil jeg sende mod dem med brændende Gift af Støvets Kryb.

28, 22.

25. Udenfor skal Sverd, i Lønka-merne Forfærdelse bortrive baade unge Karle og Jomfruer, det diende Barn med den graahædede Mand.

26. Jeg vilde have sagt: Jeg vil bortveire dem, jeg vil tilintetgjøre deres Ihukommelse blandt Menne-skene,

27. dersom jeg ikke havde frygtet for, at Fienderne skulde kranke mig, at deres Trængere skulde miskjende det, at de skulde sige: Vor Haand er høj, og det er ikke Herren, som har gjort altdette.

4 Mos. 14, 13-16. Es. 20, 14.

28. Thi de ere et Folk uden Raad, og der er ikke Forstand i dem.

29. Dersom de vare vise, vilde de indse dette, skønne, hvad Ende det vil faa med dem.

30. Hvorledes kunde Een forfølge Tusinde, og To drive Titusinde paa Flugt, dersom ikke deres Klippe havde solgt dem, og Herren overgivet dem?

Es. 30, 17.

31. Thi deres Klippe er ikke som vor Klippe, — vore Fiender ere selv Dommere.

32. Thi deres Vinstok er af Sodomas Vinstok og fra Gomorras Marker; deres Druer ere giftige Druer, de have beske Klaser.

33. Deres Vin er Slangers brændende Gift og grum Orme-Edder.

34. Er det ikke forvaret hos mig, under Segl i mine Forraadskam-mere?

35. Mig hører Hevn og Gjengjældelse til paa den Tid, deres Fod vakler; thi deres Undergangs Dag er nær, og haast kommer, hvad der er dem beredt.

Rom. 12, 19. Hebr. 10, 30.

36. Thi Herren skal dømme sit Folk, og det skal gjøre ham ondt for hans Tjenere, naar han ser, at Magten er borte, og at det er forbi baade med Store og Smaa.

37. Og han skal sige: Hvor ere deres Guder, den Klippe, som de for-lode sig paa,

38. de, som aade deres Slagtoffers Fedt og drak deres Drikoffers Vin? Lad dem reise sig og hjælpe eder! Lad dem være et Skjul over eder!

Dom. 10, 14. 1 Sam. 12, 21. Jer. 2, 28.

39. Ser nu, at det er mig, og at der er ingen Gud ved Siden af mig! Jeg døder og gjør levende, jeg saarer, og jeg læger, og der er Ingen, som redder af min Haand.

4, 36. Es. 45, 5, 14.

1 Sam. 2, 6. Hos. 6, 1, 2.

40. Thi jeg opløfter min Haand til Himmelen og siger: Saasandt jeg lever evindeligt:

41. Naar jeg hvæsser mit lynende Sverd, og min Haand griber til Dom, da vil jeg gjengjælde mine Fiender med Hevn og betale dem, som hade mig;

42. jeg vil gjøre mine Pile drukne af Blod, og mit Sverd skal æde Kjød, — af Gjennemboredes og Fængnes Blod, af Fiendens Fyrsters Hoved.

43. Priser, i Hedninger, hans Folk! Thi han hevner sine Tjeners Blod og gjengjælder sine Fiender med Hevn og forsoner sit Land, sit Folk.

Rom. 15, 10. Ps. 9, 13. Aab. 19, 2.

44. Og Moses kom og talte alle denne Sangs Ord for Folkets Øren, han og Hoses, Nuns Søn.

4 Mos. 13, 16.

45. Og da Moses var færdig med at tale alle disse Ord til hele Israel,

46. sagde han til dem: Agter paa alle de Ord, som jeg idag gjør til Vidne mod eder, som I skulle byde

eders Børn at tage Vare paa, saa de holde alle denne Lovs Ord! 31, 26.

47. Thi det er ikke et tomt Ord for eder, men det er eders Liv, og ved dette Ord skulle I leve mange Dage i det Land, I drage hen til over Jordan for at tage det i Eie. Joh. 6, 63.

48. Og Herren talte til Moses den samme Dag og sagde:

49. Gaa op paa dette Abarims Bjerg, Nebos Bjerg, som er i Moabs Land lige overfor Jericho, og sku det Land Kana'an, som jeg giver Israels Børn til Eiendom, 4 Mos. 27, 12 fg.

50. og du skal dø paa Bjerget, som du gaar op paa, og blive samlet til dine Folk, ligesom Aron, din Broder, døde paa Bjerget Hor og blev samlet til sine Folk, 4 Mos. 20, 25 fg.

51. fordi I syndede mod mig midt iblandt Israels Børn ved Meribas Vand i Kades i Ørkenen Zin, fordi I ikke helligede mig midt iblandt Israels Børn. 4 Mos. 20, 13.

52. Thi du skal skue Landet lige overfor dig, men du skal ikke komme ind i det Land, jeg giver Israels Børn. 34, 4.

33. KAPITEL.

Moses's Velsignelse over Israel. Han taler først om, hvorledes Gud gav Israel Lovene og blev dets Konge, 1-5, forkynder dernæst hver Stamme Især den Velsignelse, som skal blive den til Del, 6-25, og priser til Slutning Israel saltigt, fordi det har en saadan Gud som Herren, 26-29.

OG dette er den Velsignelse, med hvilken Moses, den Guds Mand, velsignede Israels Børn før sin Død.

2. Han sagde: Herren kom fra Sinaj, og han gik op fra Se'ir for dem; han straaledede frem fra Parans Bjerg og kom fra hellige Titusinder; ved hans Høre var Lovens Ild* for dem. *den Ild, som ledsagede Lovens Givelse.

2 Mos. 19, 20. Hab. 3, 3. Dan. 7, 10.

3. Ja, han har sit Folk kjært; alle dine* Hellige, de ere i din Haand, og de ligge for din Fod, de modtage dine Ord. *Guds.

4. En Lov bød Moses os, en Eiendom for Jakobs Menighed. Ps. 147, 19.

5. Og han* blev Konge i Jesurun**, da Folkets Øverster forsamlede sig, Israels Stammer tilsammen.

*Gud. **32, 15.

6. Ruben leve og dø ikke, men hans Mænd vorde den liden Hob!

7. Og dette sagde han om Juda: Hør, o Herre, Judas Røst, og før ham til hans Folk! Med sine Hænder stri-

der han for det, og du skal være en Hjælp mod hans Fiender.

8. Og om Levi sagde han: Dine Tummim og dine Urim høre din fromme Mand til, ham, som du fristede ved Massa, som du kivedes med ved Meribas Vand.

2 Mos. 28, 30; 17, 2-7. 4 Mos. 20, 2-13.

9. Han, som sagde om sin Fader og om sin Moder: Jeg ser dem ikke, og som ikke kjendtes ved sine Brødre og ikke vidste Noget af sine Søner, fordi han tog Vare paa dit Ord og bevarede din Pakt, 2 Mos. 32, 26-29.

Matth. 10, 37; 19, 29. Luk. 14, 26.

10. han skal lære Jakob dine Bud og Israel din Lov, han skal lægge Røgselse for din Næse og helt Offer paa dit Alter. 17, 9 fg. Mal. 2, 6, 7.

11. Velsign, o Herre, hans Kraft, og lad hans Hænders Gjertning bebage dig! Knus Lænderne paa hans Modstandere og paa hans Hadere, saa de ikke reise sig!

12. Om Benjamin sagde han: Herrens Elskede bor tryggelig hos ham; han dækker over ham den hele Dag, og mellem hans Skuldre bor han.

13. Og om Josef sagde han: Velsignet af Herren være hans Land med det Ypperste fra Himmelen, med Dug og med dybe Vande, som ligge hernedentil, 1 Mos. 49, 25, 26.

14. og med det Ypperste af det, som Solen frembringer, og med det Ypperste af det, som Maaner fremdrive,

15. og med det Herligste fra de ældgamle Bjerge og med det Ypperste fra de evige Høje

16. og med det Ypperste af Jorden og dens Fylde og med hans Naade, som boede i Tornebusken; det komme over Josefs Hoved og over hans Isse, som er Fyrste blandt sine Brødre!

2 Mos. 3, 2 fg.

17. Hans Okses Førstefødte* er herlig, og som Vildoksens Horn ere hans Horn, med dem stanger han Folkene tilhobe, Jordens Ender; det er Efra'ims Titusinder, det er Manasses Tusinder.

*d. e. Stammens kraftigste Krigere.

1 Mos. 48, 19 fg.

18. Og om Sebulon sagde han: Glæd dig, Sebulon, i din Udfart, og du, Isaskar, i dine Telte! 1 Mos. 49, 13, 14.

19. Folkeslag kalde de til Bjerget, der ofre de Retfærdigheds Offere; thi Havets Overflod og Sandens skjulte Skatte sugede de.

20. Og om Gad sagde han: Lovet være han, som udvider Gad! Som en Løvind ligger han, og han sønderriver baade Arm og Isse.

21. Og han udsaa sig den første Lod, thi der er den Del forvaret, Lovgiveren har bestemt ham, og saa drog han frem i Spidsen for Folket; hvad Ret var for Herren, gjorde han, og hvad han havde bestemt, sammen med Israel. 4 Mos. 32, 1 fg. 10 fg. 29.

Jos. 4, 12.

22. Og om Dan sagde han: Dan er en Løveunge, som springer frem fra Basan. 1 Mos. 49, 17. Dom. 13, 2 fg.

23. Og om Naftali sagde han: Naftali, mættet af Velbehag og fyldt med Herrens Velsignelse, — Vesten og Sonden tage han i Eie!

24. Og om Aser sagde han: Velsignet fremfor Sønnen være Aser! Han være den Yndede blandt sine Brødre og dyppe i Olje sin Fod!

1 Mos. 49, 20.

25. Af Jern og Kobber være din Bom, og saa lang som dine Dage være din Hvile!

26. Ingen er som Gud, o Jesurun*! Han farer over Himmelen med Hjælp for dig og i sin Høihed paa Skyerne.

*32, 15.

27. En Bolig er den ældgamle Gud, og herved er der evige Arme; han uddriver Fienden for dit Ansigt og siger: Ødelæg!

Ps. 90, 1. 5 Mos. 31, 3.

28. Og Israel bor tryggelig for sig selv, Jakobs Øle er vendt mod et Land med Korn og Most, ja hans Himmel drypper af Dug. 4 Mos. 23, 9.

29. Salig er du, Israel! Hvo er som du, et Folk, hvis Frelse er i Herren, dit hjælpende Skjold og dit høie Sverd! Dine Fiender hykle for dig, og paa deres Høider træder du.

34. KAPITEL.

Moses gaar op paa Nebos Bjerg, og efterat han har skuet ud over Kana'ans Land, der han der og begravnes, 1-7. Israels Børn sørge over ham og adlyde efter hans Død-Josua, 8. 9. Moses prises som den største Profet i Israel, 10-12.

OG Moses gik op fra Moabs øde Marker paa Nebos Bjerg, paa Pisgass Top, som er lige overfor Jericho: og Herren lod ham skue hele Landet, Gilead indtil Dan 3, 27.

2. og hele Naftalis og Efra'ims og Manasses Land og hele Judas Land indtil det vestlige Hav

3. og Sydlandet og Jordansletten, Dalen ved Jericho, Palmestaden, lige til Zoar. Dom. 1, 16. 2 Krøn. 28, 15.

4. Og Herren sagde til ham: Dette er det Land, jeg har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob og sagt: Din Afkom vil jeg give det. Jeg har ladet dig skue det med dine Øine, men du skal ikke komme derover.

1 Mos. 12, 7. 5 Mos. 32, 52.

5. Saa døde Moses, Herrens Tjener, der i Moabs Land efter Herrens Ord.

6. Og han begrov ham i Dalen i Moabs Land lige overfor Bet-Peor, og Ingen ved om hans Grav indtil denne Dag. Jud. 19.

7. Og Moses var hundrede og tyve Aar gammel, da han døde; hans Øie var ikke sløvet, og hans Kraft var ikke vejen bort. 31, 2.

8. Og Israels Børn græd over Moses paa Moabs øde Marker i tretti Dage; og saa vare Graadens Dage til Ende, Sorgen over Moses.

4 Mos. 20, 29.

9. Og Josva, Nuns Søn, var fyldt med Visdoms Aand, thi Moses havde lagt sine Hænder paa ham; og Israels Børn adlode ham og gjorde saaledes, som Herren havde befalet Moses.

4 Mos. 27, 18 fg.

10. Men der opstod ikke mere nogen Profet i Israel som Moses, hvem Herren kjendte Aasyn til Aasyn,

2 Mos. 33, 11. 4 Mos. 12, 8.

11. I Henseende til alle de Tegn og de Undere, Herren havde sendt ham til at gjøre i Ægyptens Land og paa Farao og paa alle hans Tjenere og paa hele hans Land,

12. og i Henseende til hele den stærke Haand og til alle de store, forfærdelige Gjerninger, Moses havde gjort for hele Israels Øine.

1. KAPITEL.

Herren byder Josva at føre Folket ind i Kana'ans Land, giver ham herlige Løfter og byder ham at være frimodig og sikkert og at betragte og at holde hans Ord, 1-9. Josva lader Folket berede sig til at drage over Jordan og formaner Rubens, Gads og den halve Manasses Stamme til at holde, hvad de have lovet; de love ham Lydighed i Alt, 10-18.

OG det skede efter Moses's, Herrens Tjeners, Død, da sagde Herren til Josva, Nuns Søn, Moses's Tjener: 4 Mos. 11, 28. 5 Mos. 1, 38.

2. Moses, min Tjener, er død; saa gjør dig nu rede, drag over denne Jordan, du og hele dette Folk, til det Land, som jeg giver dem, Israels Børn!

3. Hvert Sted, eders Fodsaalet træder paa, giver jeg eder, ligesom jeg sagde til Moses: 5 Mos. 11, 24 fg.

4. Fra Ørkenen og dette Libanon og indtil den store Flod, Floden Frat, hele Hetiternes Land, og indtil det store Hav mod Solens Nedgang skal eders Land være.

5. Ingen skal holde Stand for dit Aasyn alle dit Livs Dage; ligesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke slippe dig og ikke forlade dig. 5 Mos. 31, 8. Hebr. 13, 5.

6. Vær frimodig og stærk! Thi du skal uddele blandt dette Folk det Land til Arv, som jeg tilsvor deres Fædre at ville give dem. 5 Mos. 31, 7 fg. 1, 38. Jos. 19, 51.

7. Vær kun saare frimodig og stærk, saa du tager Vare paa at gjøre efter hele den Lov, som Moses, min Tjener, bød dig! Vig ikke fra den til Høire eller til Venstre, forat du kan handle viselig i Alt, hvad du foretager dig! 5 Mos. 5, 32. Ordsp. 4, 27. 1 Kong. 2, 3 fg.

8. Denne Lovens Bog skal ikke vige fra din Mund, men du skal grande paa den Dag og Nat, forat du maa tage Vare paa at gjøre efter alt det, som skrevet er i den; thi da skal du have Lykke paa dine Veie, og da skal du handle viselig. Ps. 1, 2, 3.

9. Har jeg ikke befalet dig: Vær frimodig og stærk, frygt ikke og rædtes ikke? Thi Herren, din Gud, er med dig i Alt, hvad du foretager dig.

10. Da bød Josva Folkets Opsynsmænd og sagde:

11. Gaar midt igjennem Leiren og byder Folket og siger: Bereder eder Reisekost! Thi om tre Dage skulle I gaa over denne Jordan for at komme og indtage det Land, som Herren, eders Gud, giver eder til Eie.

12. Og til Rubeniterne og til Gaditerne og til den halve Manasses Stamme sagde Josva:

13. Kommer det Ord i Hu, som Moses, Herrens Tjener, bød eder, da han sagde: Herren, eders Gud, skaffer eder Rolighed og giver eder dette Land. 4 Mos. 32, 20 fg.

14. Eders Hustruer, eders Børn og eders Kvæg skulle forblive i det Land, Moses har givet eder paa hin Side* Jordan; men I skulle, saa mange, som ere kraftige Stridsmænd, drage fuldt rustede i Spidsen for eders Brødre og hjælpe dem, *østenfor.

15. Indtil Herren giver eders Brødre Rollighed, ligesom eder, og ogsaa de have taget det Land i Eie, som Herren, eders Gud, giver dem; da skulle I vende tilbage til eders Eieudoms Land og besidde det, som Moses, Herrens Tjener, gav eder paa hin Side Jordan, mod Solens Opgang.

16. Og de svarede Josva og sagde: Alt, hvad du har befalet os, ville vi gjøre, og til Alt, hvortil du sender os, ville vi gaa.

17. Aldeles som vi adløde Moses, ville vi adlyde dig; kun at Herren, din Gud, maa være med dig, ligesom han var med Moses.

18. Hver den, som er gjenstridig mod din Befaling og ikke lyder dine Ord i alt det, du byder ham, han skal dø. Vær kun frimodig og stærk!

2. KAPITEL.

Josva sender to Speidere til Jericho; de skjules af Rahab, der fortæller dem om Kananiternes Frygt for Israel og beder, at de ville lade hende og hendes Slægt beholde Livet, 1-13. De love hende dette paa visse Betingelser og vende tilbage med Budskab til Josva, 14-24.

OG Josva, Nuns Søn, sendte hemmelig to Speidere fra Sittim og sagde: Gaar hen, ser paa Landet og Jericho! Og de gik hen og kom ind i en Skjøges Hus, hvis Navn var Rahab, og de lagde sig der.

2. Og det blev sagt til Kongen af Jericho: Se, nogle Mænd af Israels Børn ere komne hid inat for at udforske Landet.

3. Da sendte Kongen af Jericho Bud til Rahab og lod sige: Før de Mænd ud, som kom til dig, som ere komne til dit Hus! Thi de ere komne for at udforske hele Landet.

4. Og Kvinden tog de to Mænd og skjulte dem, og hun sagde: Det er saa, at Mændene kom til mig, men jeg vidste ikke, hvorfra de vare;

5. og da Porten skulde lukkes i Mørkningen, gik Mændene ud; jeg ved ikke, hvor Mændene gik hen. Skynder eder at sætte efter dem, saa ville I naa dem.

6. Men hun havde ladet dem stige op paa Taget og skjult dem under Linstænglerne, som hun havde liggende udbredte paa Taget.

7. Og Mændene satte efter dem paa Veien til Jordan, til Vadestederne; og man lukkede Porten, efterat de, som satte efter dem, vare dragne ud.

8. Og førend de havde lagt sig, gik hun op til dem paa Taget.

9. Og hun sagde til Mændene: Jeg ved, at Herren har givet eder Landet, og at Forførelse for eder er falden paa os, og at alle Landets Indbyggere forgaa af Angest for eders Aasyn.

2 Mos. 15, 15, 16; 23, 27. 5 Mos. 11, 25.

10. Thi vi have hørt, at Herren udtørrede Vandet i det røde Hav for eders Aasyn, da I gik ud af Ægypten, og hvad I gjorde med begge Amoriternes Konger, som vare paa hin Side* Jordan, Sihon og Og, hvilke I sloge med Ban. *stenfor.

2 Mos. 14, 21 fg. 4 Mos. 21, 23 fg. 33 fg.

11. Og da vi hørte det, blev vort Hjerte fuldt af Angest, og der er ikke mere noget Mod tilbage i Nogen for eders Aasyn; thi Herren, eders Gud, han er Gud i Himmelen oventil og paa Jorden nedentil. 5, 1. 5 Mos. 4, 39.

12. Saa tilsværger mig nu ved Herren, efterdi jeg har vist Barmhjerlighed mod eder, at ogsaa I ville vise Barmhjerlighed mod min Faders Hus, og giver mig saaledes et Tegn paa eders Sanddruhed.

13. og lader min Fader og min Moder og mine Brødre og mine Søstre og Alle, som høre dem til, leve, og redder vort Liv fra Døden!

14. Og Mændene sagde til hende: Ja, vi skulle være skyldige til at dø i

eders Sted! Dersom I ikke kundgjøre denne vor Sag, saa skulle vi, naar Herren giver os Landet, vise Barmhjerlighed og Trofasthed mod dig.

6, 22, 26.

15. Saa firede hun dem ned ved et Reb gennem Vinduet; thi hendes Hus laa ved Stadens Mur, og hun boede ved Muren.

16. Og hun sagde til dem: Gaar hen til Bjergene, forat Forfølgerne ikke skulde træffe paa eder, og skjuler eder der i tre Dage, indtil Forfølgerne komme tilbage; og siden kunne I vandre eders Vel.

17. Og Mændene sagde til hende: Vi skulde være løste fra denne Ed til dig, som du lod os sværge*.

*neml. dersom de følgende Betingelser ikke opfyldes, se V. 20.

18. Se, naar vi komme ind i Landet, saa skal du binde denne Snor af skarlagensfarvet Traad i det Vindue, gennem hvilket du har firet os ned, og du skal samle din Fader og din Moder og dine Brødre og hele din Faders Hus hos dig i Huset.

19. Og hver den, som gaar ud af dit Huses Dør paa Gaden, hans Blod komme over hans Hoved, og vi ere skyldfri; men hver den, som er hos dig i Huset, hans Blod komme over vort Hoved, dersom der bliver lagt Haand paa ham.

20. Og dersom du kundgjør denne vor Sag, saa ere vi løste fra den Ed til dig, som du lod os sværge.

21. Og hun sagde: Det være efter eders Ord! Og hun lod dem gaa, og de gik; og hun bandt den skarlagensfarvede Snor i Vinduet.

22. De gik da og kom til Bjergene og bleve der i tre Dage, indtil Forfølgerne vare vendte tilbage; og Forfølgerne ledte paa hele Veien, men fandt dem ikke.

23. Derpaa vendte de to Mænd om og gik ned fra Bjergene og satte over og kom til Josva, Nuns Søn, og fortalte ham alt det, som var hændt dem.

24. Og de sagde til Josva: Herren har givet hele Landet i vor Haand, og alle Landets Indbyggere forgaa ogsaa af Angest for vort Aasyn.

8. KAPITEL.

Josva kommer med Folket til Jordan, gtvor Befaling om, hvorledes de skulde gaa over Floden, og lover dem, at dens Vand skulde adskilles, 1-13. Dette sker, og Folket gaar over, 14-17.

OG Josva stod aarle op om Morgen, og de brøde op fra Sittim og kom til Jordan, han og alle Israels Børn; og de forbleve der en Tid, forinden de gik over. 2, 1.

2. Og da tre Dage vare til Ende, gik Opsynsmændene midt igjennem Leiren, 1, 11.

3. og de bøde Folket og sagde: Naar I se Herrens, eders Guds, Pakts-Ark og de levitiske Prester i Færd med at bære den, saa skulle I bryde op fra eders Sted og gaa efter den

4. (dog skal der være en Afstand imellem eder og den, omtrent to tusinde Alen lang, I maa ikke komme nær til den), forat I skulle vide den Vej, I skulle gaa; thi I have ikke draget den Vej før.

5. Og Josva sagde til Folket: Hel-liger eder! Thi imorgen skal Herren gjøre vidunderlige Ting midt iblandt eder.

6. Og Josva sagde til Presterne: Tager Paktsens Ark og gaar frem foran Folket! Og de toge Paktsens Ark og gik frem foran Folket.

7. Og Herren sagde til Josva: Paa denne Dag vil jeg begynde at gjøre dig stor for hele Israels Øine, forat de skulle vide, at ligesom jeg var med Moses, vil jeg og være med dig. 4, 14; 1, 5.

8. Og du skal byde Presterne, som bære Paktsens Ark, og sige: Naar I komme i Kanten af Jordans Vande, saa skulle I blive staaende i Jordan.

9. Og Josva sagde til Israels Børn: Kommer hid og hører Herrens, eders Guds, Ord!

10. Og Josva sagde: Herpaa skulle I kjende, at den levende Gud er midt iblandt eder og visselig skal fordrive Kananiterne og Hetiterne og Heviterne og Feristerne og Girsasiterne og Amoriterne og Jebusiterne for eders Aasyn:

11. Se, al Jordens Herres Pakts-Ark gaar frem foran eder ud i Jordan.

12. Saa tager eder nu tolv Mænd af Israels Stammer, een Mand for hver Stamme! 4, 2 fg.

13. Og det skal ske, naar de Presters Fodsaaler, som bære Herrens, al Jordens Herres, Ark, staa stille i Jordans Vande, da skulle Jordans Vande afskjæres, det Vand nemlig, som kommer ovenfra, og det skal staa i en Dynge. 2 Mos, 15, 8.

14. Og det skede, da Folket brød op fra sine Telte for at gaa over Jor-

dan, og Presterne bare Paktsens Ark foran Folket,

15. og de, som bare Arken, kom til Jordan, og de Presters Fødder, som bare Arken, dyppedes i Vandkanten (men Jordan var fuld over alle sine Bredder hele Høstiden igjennem),

16. da standsede det Vand, som kom ovenfra; det stod i en Dynge meget langt borte, ved Staden Adam, som er ved Siden af Zartan, og det, som løb ned til den øde Marks Hav, Salthavet, blev aldeles afskaaret, og Folket gik over lige overfor Jericho. 2 Mos, 14, 21 fg. Ps. 114, 3.

17. Og Presterne, som bare Herrens Pakts-Ark, stode paa det Tørre ude i Jordan uden at røre sig; og hele Israel gik over paa det Tørre, indtil hele Folket havde fuldendt Overgangen over Jordan.

4. KAPITEL.

Tolv udvalgte Mænd af Folket tage efter Guds Befaling tolv Stene op af Jordan, 1-8. Josva opreiser tolv andre Stene ude i Jordan der, hvor Presterne staa med Paktsens Ark. Efterat hele Folket er kommet over, stige ogsaa de paa Guds Befaling op af Jordan, og da kommer Vandet atter i sit sædvanlige Løb, 9-19. Josva opreiser de først omtalte tolv Stene i Gilgal og forklarer Folket deres Betydning, 20-24.

OG det skede, da hele Folket havde fuldendt Overgangen over Jordan, da sagde Herren til Josva:

2. Tager eder tolv Mænd af Folket, een Mand af hver Stamme, 3, 12.

3. og byder dem og siger: Tager eder herfra op af Jordan tolv Stene, fra det Sted, hvorpaa Presternes Fødder staa, og holder dem i Beredskab, og bærer dem over med eder og lægger dem hen paa det Sted, hvor I blive denne Nat over!

4. Da lod Josva de tolv Mænd kalde, som han havde beskikket af Israels Børn, een Mand af hver Stamme.

5. Og Josva sagde til dem: Gaar frem foran Herrens, eders Guds, Ark ud i Jordan og tager hver sin Sten op paa Skulderen efter Tallet paa Israels Børns Stammer.

6. forat dette kan være et Tegn midt iblandt eder; naar eders Børn herefter spørge og sige: Hvad er dette for Stene? —

7. da skulle I sige til dem: Jordans Vande bleve afskaarne for Herrens Pakts-Ark; da den drog ud i

Jordan, blev Jordans Vande afskaarne, og disse Stene skulle være til en Ihukommelse for Israels Børn evindelig. 3, 16.

8. Og Israels Børn gjorde saaledes, som Josva bød, og de toge tolv Stene op af Jordan, ligesom Herren havde talt til Josva, efter Tallet paa Israels Børns Stammer, og de bare dem med sig over til det Sted, hvor de bleve Natten over, og de lagde dem der.

9. Og tolv Stene opreiste Josva ude i Jordan paa det Sted, hvor de Presters Fødder stode, som bare Paktens Ark; og de ere blevne der indtil denne Dag.

10. Presterne, som bare Paktens Ark, stode nemlig ude i Jordan, indtil hvert Ord var fuldkommet, som Herren havde befalet Josva at tale til Folket, aldeles som Moses havde befaleet Josva. Og Folket skyndte sig og gik over. 3, 17.

11. Og da hele Folket havde fuldendt Overgangen, drog Herrens Ark og Presterne frem foran Folket.

12. Og Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme droge fuldt rustede frem foran Israels Børn, ligesom Moses havde talt til dem. 4 Mos, 32, 21, 29.

13. Omtrent firtil tusinde Væbnede til Strid droge de frem for Herrens Aasyn til Krigen paa Jerichos øde Marker.

14. Paa denne Dag gjorde Herren Josva stor i hele Israels Øine, og de frygtede ham, ligesom de havde frygtet Moses, alle hans Livs Dage. 3, 7.

15. Og Herren sagde til Josva:

16. Byd Presterne, som bære Vidnesbyrdets Ark, at stige op af Jordan!

17. Og Josva bød Presterne og sagde: Stiger op af Jordan!

18. Og det skede, da Presterne, som bare Herrens Pakts-Ark, steg op af Jordan, da Presterne droge sine Fodsaaer op paa det Tørre, da vendte Jordans Vande tilbage til sit Sted og gik som før over alle sine Bredder. 3, 15 fg.

19. Og Folket steg op af Jordan paa den tiende Dag i den første Maaned, og de lejrede sig ved Gilgal yderst i Øst for Jericho. 5, 9.

20. Og hine tolv Stene, som de havde taget af Jordan, opreiste Josva i Gilgal. V. 8.

21. Og han sagde til Israels Børn: Naar eders Børn herefter spørge sine

Fædre og sig: Hvad er dette for Stene?—

22. da skulle I kundgjøre eders Børn og sig: Israel gik paa det Tørre over denne Jordan,

23. fordi Herren, eders Gud, udtørrede Jordans Vande for eders Aasyn, indtil I kom over, ligesom Herren, eders Gud, gjorde med det røde Hav, som han udtørrede for vort Aasyn, indtil vi kom over,

2 Mos, 14, 21 fg.

24. forat alle Folk paa Jorden skulle kjende Herrens Haand, at den er stærk, forat I skulle frygte Herren, eders Gud, alle Dage.

5. KAPITEL.

Alle Kananitter forfærdes for Israel, 1. Folket omskjæres ved Gilgal efter Guds Befaling, 2-9, holder Paaske, faar ikke mere Manna at æde, 10-12. Herrens Ængele aabenbarer sig for Josva, 13-15.

OG det skede, da alle Amoriternes Konger, som boede paa hin Side Jordan mod Vest, og alle Kananiternes Konger, som boede ved Havet, hørte, at Herren havde udtørret Jordans Vande for Israels Børns Aasyn, indtil vi kom over, da blev deres Hjerter fuldt af Angest, og der var ikke mere Mod i dem for Israels Børns Aasyn. 3, 16.

2. Paa denne Tid sagde Herren til Josva: Gjør dig Stenknive og omskjær igjen Israels Børn anden Gang!* 4-7.

3. Da gjorde Josva sig Stenknive og omskar Israels Børn ved Ha'aralots Høj.* Forhudernes Høj.

4. Og dette var Aarsagen til, at Josva omskar dem: Alt det Folk, som drog ud af Ægypten, de nemlig, som vare af Mandkjønnet, alle Krigsfolkene, vare døde i Ørkenen paa Veien, da de droge ud fra Ægypten.

5. Alt dette Folk, som drog ud, var omskaaret; men alt det Folk, som var født i Ørkenen paa Veien, da de droge ud af Ægypten, havde man ikke omskaaret.

6. Thi i firtil Aar vandrede Israels Børn i Ørkenen, indtil alt det Folk var uddød, Krigsfolkene nemlig, som drog ud af Ægypten, hvilke ikke hørte paa Herrens Røst, hvem Herren svor, at han ikke vilde lade dem se det Land, Herren havde tilsvoret deres Fædre at ville give dem, et Land, som flyder med Melk og Honning.

4 Mos, 14, 23, 30.

7. Men deres Børn opreiste han i deres Sted; dem omskar Josva, thi de havde Forhud, eftersom man ikke havde omskaaret dem paa Velen.

4 Mos. 14, 31.

8. Og da hele Folkets Omskjærelse var fuldendt, forbleve de paa sit Sted i Leiren, indtil de bleve karske.

9. Og Herren sagde til Josva: Idag har jeg afveltet Ægyptens Forhaanelse fra eder. Og man kaldte dette Steds Navn Gilgal* indtil denne Dag.

2 Mos. 32, 12. 4 Mos. 14, 13 fg. 5 Mos. 9, 23.

*Afveltelse.

10. Og Israels Børn laa i Leir ved Gilgal; og de holdt Paaske den fjortende Dag i Maanedens om Aftenen paa Jerichos øde Marker.

2 Mos. 12, 6. 4 Mos. 9, 5.

11. Og de aade af Landets Grøde Dagen efter Paasken, usyrede Brød og ristet Korn paa denne selvsamme Dag.

12. Og Mannaen hørte op Dagen efter*, da de aade af Landets Grøde, og Israels Børn fik ikke mere Manna, men de aade af Kana'ans Lands Grøde i det samme Aar.

*nemlig efter Paasken.

2 Mos. 16, 35.

13. Og det skede, da Josva var ved Jericho, at han opløftede sine Øine og saa, og se, en Mand stod for ham med et draget Sverd i sin Haand; og Josva gik hen til ham og sagde til ham: Hører du til os eller til vore Fiender?

2 Mos. 23, 23.

14. Og han sagde: Nei, men jeg er Fyrsten over Herrens Hær; nu er jeg kommen. Da faldt Josva ned paa sit Ansigt til Jorden og tilbad og sagde til ham: Hvad har min Herre at tale til sin Tjener?

Ps. 148, 2.

15. Og Fyrsten over Herrens Hær sagde til Josva: Drag din Sko af din Fod! Thi det Sted, du staar paa, er helligt. Og Josva gjorde saa.

2 Mos. 3, 6.

6. KAPITEL.

Jericho holder sine Porte lukkede af Frygt for Israel; paa Herrens Befaling lader Josva syv Prester blæse i Basuner og gaa tilligemed Arken og alt Krigsfolket omkring Staden i syv Dage, 1-14. Paa den syvende Dag gaa de syv Gange omkring; da styrte Murene ned, Staden indtages, og alt Levende der ihjelslaaes undtagen Rahab og hendes Slægt, 15-23. Staden opbrændes, og Josva lyser Forbandedes over den, som læn vil opbygge den, 24-27.

Og Jericho holdt sine Porte lukkede og var fast tillukket for Is-

Nor. 8*

raels Børns Skyld; Ingen gik ud, og Ingen gik ind.

2. Og Herren sagde til Josva: Se, jeg har givet Jericho og dets Konge, de kraftige Stridsmand, i din Haand.

3. Og I skulle gaa omkring Staden, alle Krigsmændene, rundt omkring Staden een Gang; saaledes skal du gjøre i seks Dage.

4. Og syv Prester skulle bære syv Larmbasuner foran Arken, og paa den syvende Dag skulle I gaa omkring Staden syv Gange, og Presterne skulle støde i Basunerne.

5. Og det skal ske, naar man blæser i Larmhornet med lange Toner, naar I høre Basunens Lyd, da skal hele Folket opløfte et stort Skrig, og saa skal Stadens Mur falde ned der, hvor den staar, og Folket skal stige op, Enhver lige frem for sig.

6. Og Josva, Nuns Søn, kaldte Presterne og sagde til dem: Bærer Paktens Ark, og syv Prester skulle bære syv Larmbasuner foran Herrens Ark.

7. Og man sagde til Folket: Drager frem og gaar omkring Staden, og de Væbnede skulle drage frem foran Herrens Ark.

8. Og det skede, da Josva sagde dette til Folket, da gik de syv Prester frem, som bare de syv Larmbasuner for Herrens Aasyn, og stødte i Basunerne, og Herrens Pakts-Ark fulgte efter dem.

9. Og de Væbnede gik foran Presterne, som stødte i Basunerne, og de, som sluttede Toget, gik efter Arken, medens man uafadelig stødte i Basunerne.

10. Og Josva bød Folket og sagde: I skulle ikke skrike og ikke lade eders Røst høre, og der skal ikke udgaa et Ord af eders Mund indtil den Dag, jeg siger til eder: Skriger! Da skulle I skrike.

11. Saa gik Herrens Ark omkring Staden, rundt omkring, een Gang; og de drog ind i Leiren og bleve Natten over i Leiren.

12. Og Josva stod aarle op om Morgen, og Presterne bare Herrens Ark.

13. Og de syv Prester, som bare de syv Larmbasuner foran Herrens Ark, gik og stødte uafadelig i Basunerne, og de Væbnede gik foran dem, og de, som sluttede Toget, gik efter Herrens Ark, medens man uafadelig stødte i Basunerne.

14. Og de gik omkring Staden paa den anden Dag een Gang og vendte saa tilbage til Leiren; saaledes gjorde de i seks Dage.

15. Og paa den syvende Dag stode de aarle op, da Morgenrøden oprandt, og de gik omkring Staden syv Gange paa den samme Vis, kun at de paa denne Dag gik syv Gange omkring Staden.

16. Og det skede den syvende Gang, da Presterne stødte i Basunerne, da sagde Josva til Folket: Skriger! Thi Herren har givet eder Staden.

17. Og Staden skal være banlyst til Herren, den og Alt, hvad der er i den; kun Skjøgen Rahab skal leve, hun og alle de, som ere i Huset med hende, fordi hun skjulte Budene, som vi havde udsendt. 2, 13 fg.

18. Og tager eder kun Vare for det Banlyste, at I ikke slaas med Ban og dog tage af det Banlyste, saa I bringe Israels Leir under Ban og føre den i Ulykke.

19. Men alt Sølv og Guld og alle Kobber- og Jernkar skulle være Herrens helligede; det skal komme til Herrens Skat.

20. Saa skreg Folket, og man stødte i Basunerne; og det skede, da Folket hørte Basunens Lyd, og Folket opløftede et stort Skrig, da faldt Muren ned der, hvor den stod, og Folket steg ind i Staden, Enhver lige frem for sig, og de indtog Staden.

Hebr. 11, 30.

21. Og de sloge med Ban alt det, som var i Staden, baade Mand og Kvinde, baade Ung og Gammel, og stort Kvæg og smaat Kvæg og Asener, med Sverdets Eg.

22. Men til de to Mænd, som havde speldet Landet, sagde Josva: Gaar ind i Skjøgens Hus og fører Kvinden og alle dem, som høre hende til, ud derfra, saaledes som I have tilsvoret hende. 2, 13 fg.

23. Og de unge Mænd, Spelderne, gik ind og førte Rahab ud og hendes Fader og hendes Moder og hendes Brødre og alle dem, som hørte hende til; hele hendes Slægt førte de ud og lode dem blive udenfor Israels Leir.

Hebr. 11, 31.

24. Men Staden oprændte de med Ild og alt det, som var i den; alene Sølvet og Guldet og Kobber- og Jernkarrene afgave de til Herrens Huses Skat.

25. Men Skjøgen Rahab og hendes Faders Hus og alle dem, som hørte hende til, lod Josva leve; og hun boede iblandt Israel indtil denne Dag, fordi hun skjulte Budene, som Josva havde udsendt for at spejde Jericho.

Dan. 1, 25.

26. Og paa den samme Tid lod Josva Folket sværge og sagde: Forbandet være den Mand for Herrens Aasyn, som tager sig fore at opbygge denne Stad, Jericho! Med Tabet af sin Førstefødte skal han lægge dens Grundvold, og med Tabet af sin yngste Søn skal han reise dens Porte.

1 Kong. 16, 34.

27. Og Herren var med Josva, og Rygtet om ham kom ud over det hele Land.

7. KAPITEL.

Akan tager af det banlyste Gods i Jericho, hvorfor Israels Børn blive slagte, da de ville indtage Aj, 1-5. Josva og de Ældste ydmyge sig for Herren; han aabenbarer dem Aarsagen til sin Vrede, foreskriver dem, hvorledes de skulle erfare, hvem den Skyldige er, og byder dem at straffe denne, hvilket sker, 6-26.

MEN Israels Børn handlede troløst med det banlyste Gods; Akan, Søn af Karmi, en Søn af Sabdi, en Søn af Serah, af Judas Stamme, tog af det Banlyste, og Herrens Vrede op-tændtes mod Israels Børn.

22, 20. 1 Krøn. 2, 7. 5 Mos. 13, 17.

2. Og Josva udsendte Mænd fra Jericho til Aj, som ligger ved Bet-Aven, østenfor Betel, og han sagde til dem: Gaar op og spejder Landet! Og Mændene gik op og spejdede Aj.

3. Og de kom tilbage til Josva og sagde til ham: Lad ikke alt Folket drage op, lad omtrent to eller tre tusinde Mand drage op og slaas Aj; umag ikke alt Folket derhen, thi de ere faa.

4. Saa drog omtrent tre tusinde Mand af Folket derhen; men de toge Flugten for Mændene af Aj.

5. Og Mændene af Aj Injelsloge omtrent seks og tretti Mand af dem og forfulgte dem foran Porten indtil Stenbruddene, og de sloge dem paa Skraaningen; da forfærdedes Folkets Hjerter og blev til Vand.

6. Og Josva sønderrev sine Klæder og faldt ned paa sit Ansigt til Jorden for Herrens Ark indtil Aftenen, han og Israels Ældste, og de strøede Støv paa sit Hoved. 1 Mos. 37, 34. 4 Mos. 14, 6.

7. Og Josva sagde: Ak Herre,

Herre! Hvorfor har du dog ført dette Folk over Jordan for at give os i Amoriternes Haand til vor Fordærvelse? Gid vi dog havde ladet os nøle med at blive paa hin Side Jordan!

8. Hør mig, Herre! Hvad skal jeg sige, efterat Israel har vendt sine Fienders Ryggen?

9. Og Kananiterne og alle Landets Indbyggere ville faa det at høre, og de ville omringe os og udslette vort Navn af Jorden; og hvad vil du da gjøre med dit store Navn?

2 Mos. 32, 12. 4 Mos. 14, 13 fg.

10. Da sagde Herren til Josva: Staa op! Hvorfor falder du saaledes ned paa dit Ansigt?

11. Israel har syndet og overtraadt min Pakt, som jeg bød dem; de have taget af det banlyste Gods, og de have stjaalet, og de have fordulgt, og de have lagt det iblandt sit Tøil.

12. Og Israels Børn skulle ikke kunne holde Stand for sine Fienders Aasyn, de skulle vende sine Fienders Ryggen, thi de ere komne under Ban; jeg vil ikke mere være med eder, dersom I ikke udrydde det Banlyste af eders Midte.

13. Staa op, hellige Folket og sig: Helliger eder til imorgen! Thi saa siger Herren, Israels Gud: Der er banlyst Gods i din Midte, Israel! Du skal ikke kunne holde Stand for dine Fienders Aasyn, førend I skaffe det Banlyste bort af eders Midte.

14. Og I skulle imorgen tidlig føres frem efter eders Stamme, og den Stamme, som Herren træffer, skal træde frem, Slægt for Slægt, og den Slægt, som Herren træffer, skal træde frem, Hus for Hus, og det Hus, som Herren træffer, skal træde frem, Mand for Mand.

15. Og den, som bliver truffen med det Banlyste, han skal opbrændes med Ild, han og Alt, hvad hans er, fordi han har overtraadt Herrens Pakt, og fordi han har øvet en Skjændighed i Israel.

5 Mos. 13, 16, 17.

16. Og Josva stod aarle op om Morgenen og lod Judas træde frem, Stamme for Stamme, og Judas Stamme blev truffen.

1 Sam. 14, 41 fg.

17. Og han lod Judas Slægter træde frem, og Serahiternes Slægt blev truffen, og han lod Serahiternes Slægt træde frem, Mand for Mand, og Sabdi blev truffen,

4 Mos. 26, 20.

18. og han lod hans Hus træde

frem, Mand for Mand, og Akan, Søn af Karmi, en Søn af Sabdi, en Søn af Serah, af Judas Stamme, blev truffen.

19. Da sagde Josva til Akan: Min Søn! Giv Herren, Israels Gud, Ære og giv ham Pris, og giv mig tilkjende, hvad du har gjort, dølg det ikke for mig!

20. Og Akan svarede Josva og sagde: Sandelig, jeg har syndet mod Herren, Israels Gud, og saa og saa har jeg gjort:

21. Jeg saa blandt Byttet en kostelig babylonisk Kappe og to hundrede Sekel Sølv og en Guldunge, som veiede femti Sekel, og jeg fik Lyst til dem og tog dem; og se, de ere skjulte i Jorden i mit Telt, og Sølvet underst.

22. Da sendte Josva Bud, og de løb til Teltet; og se, det var skjult i hans Telt, og Sølvet underst.

23. Og de toge det ud af Teltet og bragte det til Josva og til alle Israels Børn og lagde det frem for Herrens Aasyn.

24. Saa tog Josva og hele Israel med ham Akan, Serahs Søn, og Sølvet og Kappen og Guldungen og hans Sønner og hans Døtre og hans store Kvæg og hans Asener og hans smaa Kvæg og hans Telt og Alt, hvad han havde; og de førte dem op i Akors* Dal.

*v. 26.

25. Og Josva sagde: Hvilken Ulykke har du ført over os! Herren føre Ulykke over dig paa denne Dag! Og hele Israel stenede ham og opbrændte dem med Ild og kastede Stene over dem.

26. Og de opreiste over ham en stor Stenhob, som er der indtil denne Dag, og Herren vendte om fra sin brændende Vrede. Derfor kalder man dette Steds Navn Akors Dal* indtil denne Dag.

*Ulykkens Dal.

8. KAPITEL.

Josva angriber efter Herrens Befaling atter Aj, indtager og ødelægger det med alle dets Indbyggere, 1-29. Han bygger et Alter paa Ebal's Bjerg, ofrer, indskriver Loven paa Stene og lader Lovens Ord, dens Velsignelse og Forbandelse, forkyndes for det forsamlede Folk, 30-35.

OG Herren sagde til Josva: Frygt ikke og ræddes ikke, tag med dig alt Krigsfolket og gjør dig rede, drag op til Aj! Se, jeg har givet Kongen af Aj og hans Folk og hans Stad og hans Land i din Haand.

5 Mos. 7, 18; 20, 3 fg. 31, 6 fg.

2. Og du skal gjøre med Aj og dets Kouge, ligesom du gjorde med Jericho og dets Kouge; kun Byttet og Kvæget derskulle I røve for eders selv. Læg nu et Baghold mod Staden bagenfor den; ^{6, 21.}

3. Da gjorde Josva og alt Krigsfolket sig rede til at drage op til Aj, og Josva udvalgte tretti tusinde Mand, kraftige Stridsmænd, og udsendte dem om Natten.

4. Og han bød dem og sagde: Ser, I skulle ligge i Baghold mod Staden bagenfor Staden; fjerner eders ikke meget langt fra Staden, og værers allesammen rede!

5. Men jeg og alt det Folk, som er med mig, vi ville drage nær hen til Staden, og naar de da drage ud imod os ligesom forrige Gang, da ville vi tage Flugten for dem. ^{7, 5.}

6. Og de ville drage ud efter os, indtil vi faa draget dem bort fra Staden; thi de ville tænke: De fly for os ligesom forrige Gang. Og vi ville fly for dem.

7. Men da skulle I reise eders fra Bagholdet og indtage Staden, og Herren, eders Gud, skal give den i eders Haand.

8. Og naar I have indtaget Staden, skulle I sætte Ild paa den; efter Herrens Ord skulle I gjøre. Ser, jeg har nu givet eders Befaling.

9. Saa udsendte Josva dem, og de gik hen i Bagholdet og lagde sig mellem Betel og Aj, vestenfor Aj; men Josva blev den Nat midt iblandt Folket.

10. Og Josva stod aarle op om Morgenen og mønstrede Folket; og han og Israels Ældste droge op i Spidsen for Folket til Aj.

11. Og alt Krigsfolket, som var hos ham, drog op og rykkede frem og kom lige for Staden; og de sloge Leir nordenfor Aj, med Dalen mellem sig og Aj.

12. Og han tog omtrent fem tusinde Mand og lagde dem i Baghold mellem Betel og Aj, vestenfor Staden.

13. Og Folket opstillede hele Leiren, som var nordenfor Staden, og sit Baghold vestenfor Staden, og Josva gik samme Nat midt ned i Dalen.

14. Og da Kongen af Aj saa dette, skyndte Stadens Mænd sig og stode aarle op og droge ud imod Israel til Strid, han og hele hans Folk, til det bestemte Sted foran den øde Mark;

men han vidste ikke, at der laa et Baghold mod ham bagenfor Staden.

15. Og Josva og hele Israel lode sig slaa af dem, og de flyede paa Veien til Ørkenen.

16. Da blev alt Folket, som var i Staden, raabt sammen til at forfølge dem, og de forfulgte Josva og bleve dragne bort fra Staden.

17. Og der blev ikke en Mand tilbage i Aj og Betel, som ikke var dragen ud efter Israel; og de lode Staden aaben efter sig og forfulgte Israel.

18. Da sagde Herren til Josva: Ud-ræk det Spyd, som du har i din Haand, imod Aj! Thi jeg vil give det i din Haand. Og Josva rakte Spydets, som han havde i sin Haand, ud imod Staden.

19. Og Bagholdet reiste sig hastig fra sit Sted og løb, da han udrakte sin Haand; og de kom ind i Staden og indtog den, og de skyndte sig og satte Ild paa Staden.

20. Og Mændene af Aj vendte sig om og saa, og se, Røgen af Staden steg op imod Himmelen, og de vare ikke i Stand til at fly hverken hid eller did. Thi det Folk, som flyede til Ørkenen, vendte sig mod Forfølgkerne;

21. da nemlig Josva og hele Israel saa, at Bagholdet havde indtaget Staden, og at Røgen steg op af Staden, vendte de om og sloge Mændene af Aj.

22. Og hine droge ud af Staden imod dem, saa de vare midt imellem Israeliterne, idet nogle af disse vare paa den ene, og andre paa den anden Side. Saa sloge de* dem da, indtil de ikke levede mere Nogen, som undslap eller undkom.

*Israeliterne.
23. Og Kongen af Aj grebe de levende og førte ham hen til Josva.

24. Og da Israel havde ihjelslaaet alle Ajs Indbyggere paa Marken i Ørkenen, hvorhen de havde forfulgt dem, og de allesammen vare faldne for Sverdets Eg til sidste Mand, da vendte hele Israel tilbage til Aj og slog det med Sverdets Eg.

25. Og alle de, som faldt paa den samme Dag, baade Mænd og Kvinder, vare tolv tusinde, alle Ajs Indbyggere.

26. Og Josva tog ikke sin Haand tilbage, som han havde udrakt med Spydets, førend han havde slaaet alle Ajs Indbyggere med Ban. ^{2 Mos. 17, 11 fg.}

27. Kun Kvæget og Byttet i denne Stad røvede Israel for sig selv efter Herrens Ord, som han havde befaleet Josva. V. 2.

28. Og Josva oprændte Aj, og han gjorde det til en evindelig Grusdyng, til et øde Sted, indtil denne Dag.

29. Og Kongen af Aj lod han ophænge paa et Træ indtil Aftenens Tid; og da Solen gik ned, bød Josva, og man tog hans døde Legeme ned af Træet og kastede det ved Indgangen til Stadens Port og opreiste over ham en stor Stenhob, som er der indtil denne Dag. 5 Mos. 21, 22 fg. Jos. 10, 27.

30. Ved denne Tid byggede Josva et Alter for Herren, Israels Gud, paa Ebal's Bjerg,

31. saaledes som Moses, Herrens Tjener, havde befaleet Israels Børn, efter hvad der er skrevet i Moses's Lovbog, et Alter af hele Stene, over hvilke man ikke havde svunget noget Jern; og de ofrede paa det Brændoffere for Herren og slagtede Takoffere. 2 Mos. 20, 25, 5 Mos. 27, 5.

32. Og han skrev der paa Stene den Afskrift af Moses's Lov, som denne havde skrevet for Israels Børns Aasyn. 5 Mos. 27, 2-8; 31, 9.

33. Og hele Israel med sine Ældste og Opsynsmænd og sine Dommere stod paa begge Sider af Arken lige overfor de levitiske Prester, som bare Herrens Pakts-Ark, saavel den Fremmede som den Indfødte, den ene Halvdel af dem overfor Bjerget Gerisim, og den anden Halvdel af dem overfor Bjerget Ebal, saaledes som Moses, Herrens Tjener, forhen havde befaleet at velsigne Israels Folk.

5 Mos. 11, 29; 27, 12 fg.

34. Og derefter oplæste han alle Lovens Ord, Velsignelsen og Forbuddelsen, aldeles saaledes, som skrevet er i Lovens Bog. 5 Mos. 28, 1 fg. 15 fg.

35. Der var ikke et Ord af alt det, Moses havde befaleet, som Josva ikke oplæste for hele Israels Forsamling og for Kvinderne og Børnene og for den Fremmede, som vandrede iblandt dem.

9. KAPITEL

De kananitiske Konger forene sig mod Josva, 1. 2. Gibeoniterne faa ved List Israels Øverster til at slutte Forbund med dem, 3-15. Da Folket ser, at de ere bedragne, blive de forbitrede, men stilles tilfreds ved, at Gibeoniterne paalægges Trællearbæde for Menigheden, 16-27.

OG det skede, da alle Kongerne, som vare paa hin Side* Jordan, i Bjerglandet og i Lavlandet og paa hele Kysten af det store Hav lige overfor Libanon, hørte dette, nemlig Hetitterne og Amoritterne, Kananiterne, Ferisiterne, Heviterne og Jebuisterne, *vestenfor.

2. da samlede de sig allesammen endrægtigt til at stride mod Josva og mod Israel.

3. Og da Indbyggerne i Gibeon hørte, hvad Josva havde gjort med Jericho og Aj, 6, 21 fg. 8, 26 fg.

4. da handlede de paa sin Side med List og gik hen og gave sig ud for Sendebud; og de toge udslidte Sække paa sine Asener og udslidte, revnede og bødede Vinflasker

5. og udslidte og lappede Sko paa sine Fødder og udslidte Klæder paa sig, og alt det Brød, de havde til Reisekost, var tørt og smulret.

6. Og de gik til Josva i Leiren ved Gilgal, og de sagde til ham og til Israels Mænd: Vi ere komne fra et langt bortliggende Land; slutter nu Forbund med os!

7. Da sagde Israels Mænd til Heviten: Kanske du bor midt iblandt os; hvorledes kunne vi da slutte Forbund med dig?

11, 19, 5 Mos. 7, 2, 2 Mos. 23, 32 fg.

8. Og de sagde til Josva: Vi ere dine Tjenere. Og Josva sagde til dem: Hvem ere I, og hvorfra komme I?

9. Og de sagde til ham: Dine Tjenere ere komne fra et saare langt bortliggende Land for Herrens, din Guds, Navns Skyld; thi vi have hørt Rygtet om ham og alt det, han har gjort i Ægypten,

10. og alt det, han har gjort med begge Amoriternes Konger, som vare paa hin Side* Jordan, med Sihon, Kongen i Hesbon, og med Og, Kongen i Basan, som var i Astarot.

4 Mos. 21, 24, 35, *østenfor.

11. Og vore Ældste og alle vort Lands Indbyggere sagde til os: Tager Reisekost med eder paa Velen og gaar dem imøde og siger til dem: Vi ere eders Tjenere; slutter nu Forbund med os!

12. Dette vort Brød var varmt, da vi toge det med os fra vore Huse til Reisekost den Dag, vi drog ud for at gaa til eder, og se, nu er det tørt og smulret;

13. og disse Vinflasker, som vi

fyldte nye, se, de ere revnede, og disse vore Klæder og vore Sko ere blevne udslidte for den saare lange Vels Skyld.

14. Da toge Mændene af deres Rejsekost; men Herrens Mund adspurgte de ikke. 4 Mos. 27, 21.

15. Og Josva gav dem Fred og sluttede Forbund med dem, at han vilde lade dem leve; og Menigheden Øverster tilsvore dem det. 2 Sam. 21, 2.

16. Men da tre Dage vare forløbne, efterat de havde sluttet Forbund med dem, hørte de, at de vare nær ved dem, og at de boede midt iblandt dem.

17. Israels Børn brøde nemlig op og kom paa den tredje Dag til deres Stæder; og deres Stæder vare Gibeon og Hakkefra og Be'erot og Kirjat-Jearim.

18. Og Israels Børn ihjelsloge dem ikke, fordi Menigheden Øverster havde tilsvoret dem ved Herren, Israels Gud; men den hele Menighed knurrede mod de Øverste.

19. Da sagde alle de Øverste til hele Menigheden: Vi have tilsvoret dem ved Herren, Israels Gud; derfor kunne vi nu ikke røre dem. Ps. 15, 4.

20. Dette ville vi gjøre med dem og lade dem leve, forat der ikke skal komme Vrede over os for den Ed, vi have svoret dem.

21. De Øverste sagde altsaa til dem: De skulle leve. Saa bleve de da Vedhuggere og Vanddragere for hele Menigheden, ligesom de Øverste havde talt til dem.

22. Og Josva kaldte dem til sig og talte til dem og sagde: Hvorfor bedroge I os og sagde: Vi bo saare langt borte fra eder, da I dog bo midt iblandt os?

23. Derfor skulle I nu være forbandede, saa Ingen af eder skal undtages fra at være Træl og Vedhugger og Vanddrager for min Guds Hus.

24. Og de svarede Josva og sagde: Det blev dine Tjenere kundgjort, hvad Herren, din Gud, havde sagt til Moses, sin Tjener, at han vilde give eder hele Landet og ødelægge alle Landets Indbyggere for eders Aasyn, og vi frygtede saare for, at I skulde tage vort Liv; saa gjorde vi denne Gjærning, 5 Mos. 7, 1 fg.

25. Og nu, se, vi ere i din Haand; hvad der er godt og ret i dine Øine at gjøre med os, det gjøre du!

26. Og han gjorde saaledes* med dem; han reddede dem af Israels

Børns Haand, og de sloge dem ikke ihjel. *v. 21.

27. Saa gjorde Josva dem paa den Dag til Vedhuggere og Vanddragere for Menigheden og for Herrens Alter indtil denne Dag paa det Sted, han vilde udvælge. 5 Mos. 20, 11.

10. KAPITEL.

Fem Konger i den sydlige Del af Kana'an forene sig til Krig mod Gibeonterne; disse søge Hjælp hos Josva, som overfalder og slaar hine aldeles, idet Solen og Maanen paa hans Bøn staa stille, og Herren strider for Israel, 1-15. De fem Konger skjule sig i en Hule, men føres ud og dræbes, 16-27. Josva fuldender Erobringen af den sydlige Del af Kana'an og kommer tilbage til Gilgal, 28-43.

OG det skede, da Adoni-Zedek, Kongen af Jerusalem, hørte, at Josva havde indtaget Aj og slaaet det med Ban og gjort ligheden med Aj og dets Konge, som han havde gjort med Jericho og dets Konge, og at Indbyggerne af Gibeon havde sluttet Fred med Israel og vare midt iblandt dem, 8, 26 fg. 9, 15.

2. da frygtede de saare; thi Gibeon var en stor Stad, som en af Kongestæderne, og den var større end Aj, og alle dens Mænd vare tapre Stridsmænd.

3. Og Adoni-Zedek, Kongen af Jerusalem, sendte Bud til Hoham, Kongen af Hebron, og til Piream, Kongen af Jarmut, og til Jafia, Kongen af Lakis, og til Debir, Kongen af Eglon, og lod sige:

4. Kommer op til mig og hjælper mig, saa vi kunne slaa Gibeon! Thi det har sluttet Fred med Josva og med Israels Børn.

5. Og de fem amoritiske Konger samlede sig og droge op, Kongen af Jerusalem, Kongen af Hebron, Kongen af Jarmut, Kongen af Lakis, Kongen af Eglon, de og alle deres Leire; og de leirede sig mod Gibeon og strede mod det.

6. Da sendte Indbyggerne i Gibeon Bud til Josva i Leiren ved Gilgal og lode sige: Drag ikke din Haand fra dine Tjenere, kom hastig op til os og frels os og hjælp os! Thi alle de amoritiske Konger, som bo i Bjerglandet, have samlet sig imod os.

7. Og Josva drog op fra Gilgal, han og alt Krigsfolket med ham, og alle de kraftige Stridsmænd.

8. Og Herren sagde til Josva: Frygt ikke for dem! Thi jeg har gi-

vet dem i dine Hænder; der skal ikke en Mand af dem holde Stand for dit Aasyn. 2 Mos. 3, 2. Jos. 8, 2; 8, 1.

9. Og Josva kom uforvarende over dem; hele Natten drog han op fra Gilgal.

10. Og Herren bragte dem i Forvirring for Israels Aasyn, og han* tilføjede dem et stort Nederlag ved Gibeon, og han forfulgte dem paa Velen op til Bet-Horon og slog dem indtil Aseka og indtil Makkeda. 2 Mos. 14, 24; 23, 27. *Josva.

11. Og det skede, da de flyede for Israel, medens de vare paa Velen ned fra Bet-Horon, da kastede Herren store Stene ned fra Himmelen paa dem indtil Aseka, saa de døde; der omkom Flere ved Hagestenene, end Israels Børn ihjelsloge med Sverdet. 2 Mos. 9, 18. 23, 24.

12. Da talte Josva til Herren paa den Dag, Herren gav Amoriterne i Israels Børns Vold, og han sagde for Israels Øine: Sol, staa stille i Gibeon, og Maane, i Ajalons Dal!

13. Og Solen stod stille, og Maanen blev staaende, indtil Folket havde hevet sig paa sine Fiender. (Er dette ikke skrevet i den Retskafnes Bog*) Solen blev staaende midt paa Himmelen og haastede ikke med at gaa ned omtrent en hel Dag. Es. 23, 21; 38, 8. *2 Sam. 1, 18.

14. Og der har ikke været nogen Dag som denne, hverken før den eller efter den, at Herren hørte paa en Mands Røst; thi Herren stred for Israel.

15. Og Josva og hele Israel med ham vendte tilbage til Leiren ved Gilgal.

16. Men hine fem Konger flyede og skjulte sig i Hulen ved Makkeda.

17. Og det blev givet Josva tilkjende: De fem Konger ere fundne skjulte i Hulen ved Makkeda.

18. Og Josva sagde: Velter store Stene for Indgangen til Hulen og sæt Folk ved den til at passe paa dem!

19. Men I, stanser ikke, forfølger eders Fiender og slaar deres Bagtrop, lader dem ikke komme ind i sine Stæder! Thi Herren, eders Gud, har givet dem i eders Haand.

20. Og da Josva og Israels Børn havde tilføjet dem et saare stort Nederlag, indtil det var forbi med dem (Nogle af dem undkom dog og kom ind i de faste Stæder),

21. da vendte hele Folket i Fred

tilbage til Josva i Leiren ved Makkeda; Ingen rørte sin Tunge mod Nogen af Israels Børn. 2 Mos. 11, 7.

22. Og Josva sagde: Aabner Indgangen til Hulen og fører de fem Konger ud til mig af Hulen!

23. Og de gjorde saaledes og førte de fem Konger ud til ham af Hulen, Kongen af Jerusalem, Kongen af Hebron, Kongen af Jarmut, Kongen af Lakis, Kongen af Egion.

24. Og da de havde ført disse Konger ud til Josva, kaldte Josva alle Israels Mænd til sig og sagde til Førerne for de Stridsmænd, som vare dragne med ham: Træder hid, sætter eders Fødder paa disse Kongers Nakker! Og de traadte frem og satte sine Fødder paa deres Nakker.

25. Og Josva sagde til dem: Frygter ikke og forfærdes ikke, værer frimodige og værer stærke! Thi saaledes skal Herren gjøre med alle eders Fiender, som I stride mod.

26. Derpaa slog Josva dem og dræbte dem og ophængte dem paa fem Træer; og de bleve hængende paa Træerne indtil Aftenen. 2, 29.

27. Men paa den Tid, Solen gik ned, bød Josva, og man tog dem ned af Træerne og kastede dem i den Hule, hvori de havde skjult sig; og man lagde store Stene for Indgangen til Hulen, som ere der indtil den Dag idag.

28. Og Josva indtog Makkeda paa den samme Dag og slog det med Sverdets Eg, og dets Konge slog han med Ban og hver Sjal; som var der; han lod ikke Nogen blive tilovers, som undkom; han gjorde med Kongen af Makkeda, ligesom han havde gjort med Kongen af Jericho. 4, 21.

29. Og Josva og hele Israel med ham drog fra Makkeda til Libna; og han stred mod Libna.

30. Og Herren gav ogsaa det i Israels Haand tilligemed dets Konge, og han slog det med Sverdets Eg, og hver Sjal, som var der; han lod ikke Nogen blive tilovers der, som undkom; han gjorde med dets Konge, ligesom han havde gjort med Kongen af Jericho.

31. Og Josva og hele Israel med ham drog fra Libna til Lakis; og han leirede sig mod det og stred mod det.

32. Og Herren gav Lakis i Israels Haand, og han indtog det paa den anden Dag, og han slog det med Sverdets Eg, og hver Sjal, som var

der, aldeles som han havde gjort med Libna.

33. Da drog Horam, Kongen af Gøser, op for at hjælpe Lakis; men Josva slog ham og hans Folk, indtil han ikke levnedes ham Nogen, som undkom.

34. Og Josva og hele Israel med ham drog fra Lakis til Eglon; og de leirede sig mod det og strede mod det.

35. Og de indtog det paa den samme Dag og sloge det med Sverdets Eg, og hver Sjæl, som var der, slog han med Ban paa den samme Dag, aldeles som han havde gjort med Lakis.

36. Og Josva og hele Israel med ham drog op fra Eglon til Hebron; og de strede mod det.

37. Og de indtog det og sloge det med Sverdets Eg, og dets Konge og alle dets Byer og hver Sjæl, som var der; han lod ikke Nogen blive tilovers, som undkom, aldeles som han havde gjort med Eglon; han slog det og hver Sjæl, som var der, med Ban.

38. Og Josva og hele Israel med ham vendte sig til Debir og stred mod det.

39. Og han tog det og dets Konge og alle dets Byer, og de sloge dem med Sverdets Eg, og de sloge med Ban hver Sjæl, som var der; han lod ikke Nogen blive tilovers, som undkom; ligesom han havde gjort med Hebron, saaledes gjorde han med Debir og dets Konge, og ligesom han havde gjort med Libna og dets Konge.

40. Saa slog Josva det hele Land, Bjerglandet og Sydlandet og Lavlandet og Skraaningerne, og alle deres Konger; han lod ikke Nogen blive tilovers, som undkom, og Enhver, som drog Aande, slog han med Ban, ligesom Herren, Israels Gud, havde befalet. 11, 11, 14, 5 Mos, 20, 16.

41. Og Josva slog dem fra Kades-Barnea indtil Gasa, og hele Landet Gosen* indtil Gibeon. *15, 51.

42. Og alle disse Konger og deres Land tog Josva paa een Gang; thi Herren, Israels Gud, stred for Israel.

43. Og Josva og hele Israel med ham vendte tilbage til Leiren ved Gilgal.

11. KAPITEL.

Flere Konger i den nordlige Del af Kana'an forene sig mod Josva; han slaar dem og indtager deres Land, 1-15. Saaledes erobrer Josva hele Kana'ans Land,

udenat Nogen slutter Fred med ham, undtagen Gibeonterne; han udrydder Anakiterne paa nogle Paa nær, 16-23.

OG det skede, da Jabin, Kongen af Hazor, hørte dette, da sendte han Bud til Jobab, Kongen af Madon, og til Kongen af Simron og til Kongen af Aksaf

2. og til de Konger, som vare mod Norden, i Bjerglandet og paa den øde Mark søndenfor Kinneret og i Lavlandet og i Dors Høiland mod Havet,

3. til Kananiterne i Øst og i Vest og Amoriterne og Hetiterne og Ferisiterne og Jebusiterne i Bjerglandet og Heviterne ved Foden af Hermon i Mizpas Land.

4. Og de drog ud, de og alle deres Leire med dem, et talrigt Folk, som Sanden, der er paa Havets Bred, i Mangfoldighed, og Heste og Vogne i stor Mængde.

5. Og alle disse Konger traf Aftale med hverandre; og de kom og leirede sig tilhobe ved Meroms Vand for at stride mod Israel.

6. Da sagde Herren til Josva: Frygt ikke for dem! Thi imorgen ved denne Tid lægger jeg dem allesammen ihjelslagne for Israels Aasyn; deres Heste skal du skjære Haserne over paa, og deres Vogne skal du opbrænde med Ild. 10, 8.

7. Og Josva og alt Krigsfolket med ham kom uforvarende over dem ved Meroms Vand, og de overfaldt dem.

8. Og Herren gav dem i Israels Haand, og de sloge dem og forfulgte dem indtil det store Sidon og indtil Misrefot-Ma'im og indtil Mizpes Dal mod Øst; og de sloge dem, indtil de ikke levnedes dem Nogen, som undkom.

9. Og Josva gjorde med dem, som Herren havde sagt til ham; deres Heste skar han Haserne over paa, og deres Vogne opbrændte han med Ild.

10. Og Josva vendte tilbage paa den samme Tid og indtog Hazor, og dets Konge slog han ihjel med Sverd; thi Hazor var fordem Hovedstaden for alle disse Kongeriger.

11. Og de ihjelsloge hver Sjæl, som var der, med Sverdets Eg, idet de sloge det med Ban; der blev Ingen, som drog Aande, tilovers, og Hazor opbrændte han med Ild. 10, 40.

12. Og alle hine Kongers Stæder og alle deres Konger tog Josva, og han slog dem med Sverdets Eg, idet

han slog dem med Ban, saaledes som Moses, Herrens Tjener, havde befalet.

4 Mos. 33, 51 fg. 5 Mos. 7, 2.

13. Men ingen af de Stæder, som staa paa sine Høje, oprændte Israel; kun Hazor alene oprændte Josva.

14. Og alt Byttet i disse Stæder og Kvæget røvede Israels Børn for sig selv; men alle Mennesker sloge de ihjel med Sverdet Eg, indtil de havde udryddet dem; de lode Ingen, som drog Aande, blive tilovers.

15. Ligesom Herren havde befalet Moses, sin Tjener, saaledes havde Moses befalet Josva, og saaledes gjorde Josva; han undlod ikke Noget af alt det, Herren havde befalet Moses.

2 Mos. 23, 31 fg. 34, 12 fg.

5 Mos. 20, 16 fg.

16. Saa indtog Josva hele dette Land, Bjerglandet og hele Sydlandet og hele Landet Gosen* og Lavlandet og den øde Mark og Israels Bjergland og dets Lavland *10, 41.

17. fra det nøgne Bjerg, som strækker sig op imod Se'ir, og indtil Ba'al-Gad i Libanons Dal ved Foden af Hermons Bjerg; og alle deres Konger tog han og slog dem og dræbte dem.

18. I lang Tid førte Josva Krig med alle disse Konger.

14, 7, 10.

2 Mos. 23, 29 fg. 5 Mos. 7, 22.

19. Der var ikke nogen Stad, som fredelig overgav sig til Israels Børn, uden de Heviter, som boede i Gibeon; Altsammen toge de med Krig; 9, 15.

20. thi af Herren skede det, at de forhærdede sit Hjerte til Krig med Israel, forat de skulde slaas med Ban, forat der ikke skulde vises dem Naade, men forat de skulde ødelægges, saaledes som Herren havde befalet Moses.

5 Mos. 2, 30.

21. Og Josva kom paa den samme Tid og udryddede Anakiterne af Bjerglandet, af Hebron, af Debir, af Anab og af hele Judas Bjergland og af hele Israels Bjergland; Josva slog dem tilligemed deres Stæder med Ban.

4 Mos. 13, 22. 5 Mos. 1, 28.

22. Der blev ingen af Anakiterne tilovers i Israels Børns Land; kun i Gasa, i Gat og i Asdod bleve de levende.

23. Og Josva indtog hele Landet, aldeles som Herren havde talt til Moses, og Josva gav Israel det til Arv efter deres Afdelinger i deres Stammer. Og Landet havde Ro for Krig.

12. KAPITEL.

De Konger opregnes, som Israels Børn have overvundet, og hvis Riger de have indtaget, først i Moses Tid, 1-6, dernæst i Josvas Tid, i Alt een og tretti, 7-24.

Og dette var de Konger i Landet, som Israels Børn sloge, og hvis Land de toge i Eie paa hin Side Jordan mod Solens Opgang, fra Arnon's Aa indtil Hermons Bjerg og hele den øde Mark mod Øst:

4 Mos. 21, 13.

2. Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon og herskede fra Aroer, der ligger ved Bredden af Arnon's Aa, og fra Midten af Aaen og over Halvdelen af Gilead og indtil Jabboks Aa, som er Ammons Børns Grænse,

4 Mos. 21, 23 fg. 5 Mos. 3, 16.

3. og over den øde Mark indtil Kinnerets Sø i Øst og indtil den øde Marks Hav, Salthavet, i Øst paa Velen til Bet-Hajesimot og i Syd nedenfor Pisgas Lider*,

*d. e. over den østlige Del af Jordandalen.

4. og det Land, der tilhørte Basans Konge Og, som var af de overblevne Kjæmper og boede i Astarot og i Edre'l,

5 Mos. 1, 4.

5. og som herskede over Hermons Bjerg og over Salka og over hele Basan indtil Gesuriternes og Ma'akatiternes Land og over Halvdelen af Gilead indtil Sihons, Hesbons Konges, Land.

6. Moses, Herrens Tjener, og Israels Børn sloge dem, og Moses, Herrens Tjener, gav Rubeniterne og Gaditerne og Halvdelen af Manasses Stamme det til Eiendom.

4 Mos. 32, 33. 5 Mos. 3, 12.

7. Og dette var de Konger i Landet, som Josva og Israels Børn sloge paa hin Side Jordan mod Vest, fra Ba'al-Gad i Libanons Dal og indtil det nøgne Bjerg, som strækker sig op mod Se'ir (Josva gav Israels Stammer det til Eiendom efter deres Afdelinger).

8. i Bjerglandet og i Lavlandet og paa den øde Mark og paa Skraaningerne og i Ørkenen og i Sydlandet, Hetiterne, Amoriterne og Kananiterne, Ferisiterne, Heviterne og Jebusiterne:

9. Kongen af Jericho, een, Kongen af Aj, som ligger ved Siden af Betel, een,

10. Kongen af Jerusalem, een, Kongen af Hebron, een,

11. Kongen af Jarmut, een, Kongen af Lakis, een,

12. Kongen af Eglon, een, Kongen af Geser, een,
13. Kongen af Debir, een, Kongen af Geder, een,
14. Kongen af Horma, een, Kongen af Arad, een,
15. Kongen af Libna, een, Kongen af Adullam, een,
16. Kongen af Makkeda, een, Kongen af Betel, een,
17. Kongen af Tappuah, een, Kongen af Hefer, een
18. Kongen af Afek, een, Kongen af Lassaron, een,
19. Kongen af Madon, een, Kongen af Hazor, een,
20. Kongen af Simron-Meron, een, Kongen af Aksaf, een,
21. Kongen af Ta'anak, een, Kongen af Megiddo, een,
22. Kongen af Kedes, een, Kongen af Jokneam ved Karmel, een,
23. Kongen af Dor ved Dors Høiland, een, Kongen over Gofim ved Gilgal, een,
24. Kongen af Tirza, een; i Alt een og tretti Konger.

13. KAPITEL.

Herren byder Josva, uagtet en stor Del af Kana'ans Land endnu ikke er erobret, at uddele Landet mellem dem af Israels Stammer, der ikke, ligesom Rubens, Guds og den halve Manasses Stamme, allerede have faaet Arv, 1-7. De to og en halv Stammes Land østenfor Jordan beskrives efter sine Grænser og sin Fordeling mellem Stammerne; Levitterne skulle ikke have nogen Del af Landet til Arv, 8-33.

OG Josva var gammel og alderstegen, og Herren sagde til ham: Du er gammel og alderstegen, og af Landet er der saare Meget tilbage at indtage.

2. Dette er det Land, som er tilbage: Alle Filisternes Landskaber og alle Gesuriterne; 1 Sam. 27, 8.

3. fra Sihor, som er østenfor Ægypten, og til Ekrons Landemærke mod Nord skal nemlig regnes til Kananiterne: Filisternes fem Fyrster, Gasa'iternes og Asdoditernes, Askaloniternes, Gatiternes og Ekroniternes, samt Aviternes.

4. Fremdeles i Sønden hele Kananiternes Land, og Meara, som hører Sidonierne til, indtil Afek, indtil Amoriternes Landemærke,

5. og Giblithernes Land og hele Libanon imod Solens Opgang fra Ba'al-Gad ved Foden af Hermons Bjerg, indtil man kommer til Hamat,

6. alle de, som bo i Bjerglandet fra Libanon indtil Misrefot-Ma'im, alle Sidonierne. Jeg vil fordrive dem for Israels Børns Aasyn; lodd det kun ud til Arv blandt Israel, saaledes som jeg har befaleet dig! 1, 6.

7. Saa del nu dette Land til Arv iblandt de ni Stammer og den halve Del af Manasses Stamme!

8. Med den* havde Rubeniterne og Gaditerne modtaget sin Arv, som Moses gav dem paa hin Side Jordan mod Østen, saaledes som Moses, Herrens Tjener, gav dem den:

*den anden Halvdel af Manasses Stamme.

4 Mos. 32, 33 fg. 5 Mos. 3, 13 fg.
9. fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Aa, og fra den Stad, som ligger midt i Dalen, og hele Sletten ved Medba indtil Dibon,

5 Mos. 2, 36; 3, 10.

10. og alle de Stæder, som tilhørte Sihon, Amoriternes Konge, som regjerede i Hesbon, indtil Ammons Børns Landemærke,

11. og Gilead og Gesuriternes og Ma'akatiternes Land og hele Hermons Bjerg og hele Basan indtil Salka,

12. hele det Rige, som tilhørte Og i Basan, der regjerede i Astarot og i Edre'i; han var tilbage af Resten af Refa'iternes, og Moses slog dem og fordrev dem. 5 Mos. 3, 11.

13. Men Israels Børn fordrev ikke Gesuriterne og Ma'akatiternes, og Gesur og Ma'akat bleve boende midt iblandt Israel indtil denne Dag.

14. Alene Levis Stamme gav han ingen Arv; Herrens, Israels Guds, Ildoffere ere hans Arv, saaledes som han havde talt til ham.

4 Mos. 18, 20. 5 Mos. 10, 9; 18, 1 fg.

15. Og Moses gav Rubens Børns Stamme Arv efter deres Slægter.

16. Og deres Land var fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Aa, og fra den Stad, som ligger midt i Dalen, og hele Sletten ved Medba,

17. Hesbon og alle dets Byer, som ligge paa Sletten: Dibon og Bamot-Ba'al og Bet-Ba'al-Meon

18. og Jahza og Kedemot og Mefa'at

19. og Kirjata'im og Sibma og Zeret-Hassahar paa Bjergtet i Dalen

20. og Bet-Peor og Pisgas Lider og Bet-Hajesimot

21. og alle Stæderne paa Sletten og hele det Rige, der tilhørte Sihon, Amoriternes Konge, som regjerede i

Hesbon, hvem Moses slog tilligemed Midjans Fyrster, Evi og Rekem og Zur og Hur og Reba, Sihons Fyrster, som boede i Landet. 4 Mos. 31, 8.

22. Og Bileam, Beors Søn, Spaamanden, sloge Israels Børn ihjel med Sverdet tilligemed de øvrige Ihjelslagne.

23. Og Rubens Børns Grænse var Jordan og Strøget langs den. Dette er Rubens Børns Arv efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbyer.

24. Og Moses gav Gads Stamme, Gads Børn, Arv efter deres Slægter.

25. Og deres Land var Jaaser og alle Stæderne i Gilead og Halvdelen af Ammons Børns Land indtil Aroer, som ligger lige overfor Rabba.

26. Og fra Hesbon indtil Ramat-Hammizpe og Betonim og fra Mahana'im indtil Debirs Laudemærke

27. og i Dalen: Bet-Haram og Bet-Nimra og Sukkot og Zafon, Resten af Sihons, Hesbons Konges, Rige, Jordan og Strøget langs den indtil Enden af Kinnerets Sø, paa hin Side Jordan mod Østen. 12, 3.

28. Dette er Gads Børns Arv efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbyer.

29. Og Moses gav den halve Manasses Stamme Arv; og den halve Manasses Børns Stamme fik Arv efter deres Slægter.

30. Og deres Land var fra Mahana'im, hele Basan, hele Ogs, Basans Konges, Rige, baade alle Ja'irs Byer, som ligge i Basan, seksti Stæder, 5 Mos. 3, 4. 14.

31. og Halvdelen af Gilead og Astarot og Edre'i, Stæder i det Rige, som tilhørte Og i Basan; dette fik Makirs, Manasses Søns, Børn, Halvdelen af Makirs Børn, efter deres Slægter. 17, 1. 2.

32. Dette er det, som Moses uddelede i Arv paa Moabs øde Marker paa hin Side Jordan ved Jericho mod Øst.

33. Men Levis Stamme gav Moses ingen Arv; Herren, Israels Gud, er deres Arv, saaledes som han havde talt til dem. V. 14.

14. KAPITEL.

Landet vestenfor Jordan skal nu uddeles blandt de ni og en halv Stamme, 1-5. Kaleb bejævrer og faar Hebron til Arv ifølge det Løfte, Herren har givet ham ved Moses, 6-15.

OG dette er det, som Israels Børn fik i Arv i Kana'ans Land, som Eleasar, Presten. og Josva, Nuns Søn, og Overhovederne for Fædrenehusene i Israels Børns Stammer uddelede iblandt dem 4 Mos. 34, 17 fg.

2. ved Lodkastning, hvorved de fik sin Arv, saaledes som Herren havde befalet ved Moses, nemlig iblandt de ni Stammer og den halve Stamme; 4 Mos. 33, 54; 34, 13.

3. thi Moses havde givet de to Stammer og den halve Stamme Arv paa hin Side* Jordan, og Leviterne havde han ikke givet Arv iblandt dem, 5 Mos. 3, 12 fg. 10, 9. *stenfor.

4. og Josefs Børn vare to Stammer, Manasse og Efra'im; og man gav ikke Leviterne Del i Landet, men kun Stæder til at bo i med de dertil hørende Jorder for deres Kvæg og for deres Elendom. 1 Mos. 48, 5.

4 Mos. 35, 2-5. Jos. 21, 2 fg.

5. Ligesom Herren havde befalet Moses, saaledes gjorde Israels Børn, og de delte Landet.

6. Og Judas Børn traadte frem for Josva i Gilgal, og Kaleb, Jefunnes Søn, Kenissten, sagde til ham: Du ved det Ord, Herren talte til Moses, den Guds Mand, angaaende mig og angaaende dig i Kades-Barnea.

4 Mos. 14, 24. 30.

7. Jeg var firti Aar gammel, da Moses, Herrens Tjener, sendte mig ud fra Kades-Barnea for at spejde Landet; og jeg bragte ham Svar tilbage efter mit Hjertes Mening.

4 Mos. 13, 30; 14, 6 fg.

8. Og mine Brødre, som vare dragne op med mig, gjorde Folkets Hjerte forsagt; men jeg efterfulgte trolig Herren, min Gud. 4 Mos. 13, 31 fg.

9. Da svor Moses paa den samme Dag og sagde: Sandelig, det Land, som din Fod traadte paa, skal være dig og dine Børn til Arv evindelig, fordi du trolig efterfulgte Herren, min Gud.

10. Og nu, se, Herren har ladet mig leve, ligesom han talte, disse fem og firti Aar fra den Tid, da Herren talte dette Ord til Moses, da Israel vandrede i Ørkenen; og nu, se, jeg er idag fem og otteti Aar gammel.

11. Jeg er endnu idag saa stærk, som paa den Dag, da Moses udsendte mig; som min Kraft var da, saa er min Kraft nu til Krigen og til at gaa ud og til at gaa ind.

12. Saa giv mig nu denne Bjerg-

egn, som Herren paa den samme Dag talte om; thi du hørte paa den samme Dag, at Anakiterne ere der og store, faste Stæder; kandske Herren er med mig, saa jeg fordriver dem, ligesom Herren har talt.

13. Og Josva velsignede ham, og han gav Kaleb, Jefunnes Søn, Hebron til Arv. 15, 13.

14. Derfor fik Kaleb, Jefunnes Søn, Kenisiten, Hebron til Arv indtil denne Dag, fordi han trolig efterfulgte Herren, Israels Gud.

15. Men Hebrons Navn var fordum Kirjat-Arba*; han** var det største Menneske iblandt Anakiterne. Og Landet havde Ro for Krig.

*Arbas Stad. **Arba.

15. KAPITEL.

Judas Stammes Grænser beskrives, 1-12. Kaleb indtager Hebron og giver Otniel sin Datter tilægte, 13-19. De Stæder opregnes, samt tilføjet Judas Stamme, 20-62. Judas Stamme fordriver ikke Jebusiterne fra Jerusalem, 63.

OG Lodden for Judas Børns Stamme efter deres Slægter faldt hen til Edoms Landemærke, hen til Ørkenen Zin mod Syd i det yderste Sønden.

4 Mos. 34, 3.

2. Og deres Grænse mod Syd var fra Enden af Salthavet, fra den Bugt, som vender mod Syd,

3. og den gik ud i Syd for Opgangen til Akrabbim og gik hen til Zin og gik op i Syd for Kades-Barnea og gik hen til Hezron og gik op til Adar og bølgede sig til Karka

4. og gik hen til Azmon og løb ud ved Ægyptens Bæk, saa Udgangen paa Grænsen var hen til Havet. Dette skal være eders Grænse mod Syd.

5. Og Grænsen mod Øst var Salthavet indtil Jordans Udlob, og Grænsen paa Nordsiden var fra dette Havs Bugt, hvor Jordan løber ud.

6. Og Grænsen gik op til Bet Hogla og gik i Nord for Bet-Ha'araba, og Grænsen gik op til Bohans, Rubens Søns, Sten. 18, 17.

7. Og Grænsen gik op til Debir fra Akors Dal og vendte sig nordpaa til Gilgal, som ligger lige overfor Opgangen til Adummim, der er søndenfor Bækken, og Grænsen gik hen til En-Semes's Vand, og dens Udgang var hen til En-Rogel.

8. Og Grænsen gik op til Hinnoms Søns Dal, til den søndre Side af Jebus, det er Jerusalem; og saa gik Grænsen op til Toppen af det Bjerg,

som ligger lige for Hinnoms Dal i Vest og ved Enden af Refa'ims Dal mod Nord.

9. Og Grænsen strakte sig fra Bjergets Top til Neftoahs Vandkilde og gik ud til Stæderne i Efrons Bjergegn; og Grænsen strakte sig til Ba'ala, det er Kirjat-Jearim.

10. Saa bølgede Grænsen sig fra Ba'ala i Vest til Se'irs Bjerg og gik hen til den nordre Side af Jearims Bjerg, det er Kesalon, og gik ned til Bet-Semes og gik hen til Timna.

11. Og Grænsen gik ud til den nordre Side af Ekron, og Grænsen strakte sig til Sikron og gik hen til Ba'alas Bjerg og gik ud ved Jabne'el, saa Grænsens Udgang var hen til Havet.

12. Og Vestgrænsen var henimod det store Hav og Strøget langs dette. Dette er Judas Børns Grænse rundt omkring efter deres Slægter.

13. Og Kaleb, Jefunnes Søn, gav man Del midt iblandt Judas Børn efter Herrens Ord til Josva, nemlig Arbas, Anaks Faders, Stad, det er Hebron. 14, 13.

14. Og Kaleb fordrev derfra de tre Anaks Sønner, Sesaj og Ahiman og Talmaj, Anaks Børn. Dom. 1, 10 fg.

15. Og han drog derfra op til Indbyggerne i Debir; men Debirds Navn var fordum Kirjat-Sefer.

16. Og Kaleb sagde: Den, som slaar Kirjat-Sefer og indtager det, ham vil jeg give min Datter Aksa til Hustru.

17. Og Kenisiten Otniel, Kaleb's Broder, indtog det: og han gav ham sin Datter Aksa til Hustru.

18. Og da hun kom [til sin Mands Hus], drev hun paa ham, at han skulde begjære en Mark af hendes Fader; og hun sprang ned af Ase-net, og Kaleb sagde til hende: Hvad vil du?

19. Og hun sagde: Giv mig en Velsignelses-Gave, fordi du har sat mig i Sydlandet*, giv mig nu Vandkilder! Saa gav han hende de øvre og de nedre Kilder.

*dette var et tørt Land; Ps. 136, 4.

20. Dette er Judas Børns Stammes Arv efter deres Slægter.

21. Og Stæderne ved den yderste Grænse af Judas Børns Stamme mod Edoms Landemærke. i Sydlandet, vare: Kabze'el og Eder og Jagur

22. og Kina og Dimona og Adada
23. og Kedes og Hazor og Jitnan,

24. Sif og Telem og Bealot
25. og Hazor-Hadatta og Kerijot, Hezron, det er Hazor,
26. Amam og Sema og Molada
27. og Hazar-Gadda og Hesmon og Bet-Pelet
28. og Hazar-Sual og Be'erseba og Bisjotja,
29. Ba'ala og Ijim og Ezem
30. og Eltolad og Kesil og Horma
31. og Ziklag og Madmanna og Sansanna
32. og Lebaot og Silhim og Ajin og Rimmon, i Alt ni og tyve Stæder med sine Landsbyer.
33. I Lavlandet: Estaol og Zora og Asna
34. og Sanoah og En-Gannim, Tappuah og Haenam,
35. Jarmut og Adullam, Soko og Aseka
36. og Sa'ara'im og Adita'im og Hagedera og Gederota'im, fjorten Stæder med sine Landsbyer,
37. Zenan og Hadasa og Migdal-Gad
38. og Dilan og Mizpe og Jokte'el,
39. Lakis og Bozkat og Eglon
40. og Kabbon og Lahmas og Kitlis
41. og Gederot, Bet-Dagon og Na'ama og Makkeda, seksten Stæder med sine Landsbyer,
42. Libna og Eter og Asan
43. og Jiftah og Asna og Nezib
44. og Ke'ila og Aksib og Maresa, ni Stæder med sine Landsbyer,
45. Ekron med sine tilhørende Byer og sine Landsbyer,
46. fra Ekron og vestover alle de, som laa ved Siden af Asdod, med sine Landsbyer,
47. Asdod, dets tilhørende Byer og dets Landsbyer, Gasa, dets tilhørende Byer og dets Landsbyer, indtil Ægyptens Bæk og det store Hav og Strøget langs det. 4 Mos. 34, 6.
48. Og i Bjerglandet: Samir og Jattir og Soko
49. og Danna og Kirjat-Sanna, det er Debir,
50. og Anab og Estemo og Anim
51. og Gosen og Holon og Gilo, elleve Stæder med sine Landsbyer,
52. Arab og Duma og Esan
53. og Janim og Bet-Tappuah og Afeka
54. og Humta og Kirjat-Arba, det er Hebron, og Zlor, ni Stæder med sine Landsbyer,
55. Maon, Karmel og Sif og Juta

56. og Jisre'el og Jokdeam og Sanoah,
57. Hakka'in, Gibeas og Timua, ti Stæder med sine Landsbyer,
58. Halhul, Bet-Zur og Gedor
59. og Ma'arat og Bet-Anot og Eltekon, seks Stæder med sine Landsbyer,
60. Kirjat-Ba'al, det er Kirjat-Jearim, og Harabba, to Stæder med sine Landsbyer.
61. I Ørkenen: Bet-Ha'araba, Mid-din og Sekaka
62. og Hannibsan og Ir-Hammelah og En-Gedi, seks Stæder med sine Landsbyer.
63. Men Jebusiterne, som boede i Jerusalem, kunde Judas Børn ikke fordrive; og Jebusiterne bleve boende tilligemed Judas Børn i Jerusalem indtil denne Dag.

Dom. 1, 21. 2 Sam. 5, 6 fg.

16. KAPITEL.

Josefs Børns Arv beskrives i Almindelighed, 1-4, Efra'ims i Særdeleshed, 5-9. Efra'imiterne jordrive ikke alle Kana'niter, 10.

OG Lodden kom ud for Josefs Børn: Fra Jordan ved Jericho, ved Jerichos Vande mod Øst, Ørkenen, som gaar fra Jericho op over Bjergetegn ved Betel;

2. og Grænsen gik ud fra Betel til Lus og gik hen til Arkiternes Land, til Atarot,

3. og gik ned i Vest til Jafettirnes Land, til det nedre Bet-Horons Grænse og indtil Geser, saa dens Ud-gang var hen til Havet.

4. Saaledes fik Josefs Børn, Manasse og Efra'im, Arv.

5. Og dette var Efra'ims Børns Land efter deres Slægter, og deres Arvs Grænse mod Øst var: Atrot-Addar indtil det øvre Bet-Horon.

6. Og Grænsen gik ud i Vest med Mikmetat i Nord, og Grænsen bøjede sig mod Øst til Ta'anat-Silo og gik forbi det i Øst til Janoah.

7. Og den gik ned fra Janoah til Atarot og Na'ara og stødte til Jericho og gik ned til Jordan.

8. Fra Tappuah gik Grænsen i Vest til Bækken Kana, og dens Ud-gang var hen til Havet. Dette er Efra'ims Børns Stammes Arv efter deres Slægter,

9. derhos de Stæder, som bleve udtagne for Efra'ims Børn midt i Manasses Børns Arv, alle disse Stæder med sine Landsbyer. 17, 8-10.

10. Men de fordrev ikke de Kananiter, som boede i Geser; men Kananiterne bleve boende iblandt Efra'im indtil denne Dag og bleve arbejdspligtige Trælle. 13, 13; 17, 13.

Dom. 1, 29. 1 Kong. 9, 16. 21.

17. KAPITEL.

Den anden Halvdel af Manasses Stamme faar Arv, i hvilken ogsaa Zelfohads Døtre faa Del, 1-6; dens Grænser og Stæder beskrives, 7-11. Heller ikke de fordrive alle Kananiterne, 12. 13. Josefs Børn klage over, at deres Arv er for liden; Josva opfordrer dem til at udvide den ved at fratage de der boende Kananiter deres Land, 14-18.

OG Loden faldt for Manasses Stamme, thi han var Josefs Førstefødt: Makir, Manasses Førstefødt, Gileaditernes Stamfader, fik, fordi han var en Krigsmand, Gilead og Basan. 4 Mos. 32, 39 fg.

5 Mos. 3, 13. Jos. 13, 29 fg.

2. Og Manasses øvrige* Børn fik Arv efter sine Slægter, Abiesers Børn og Heleks Børn og Asriels Børn og Sekems Børn og Hefers Børn og Semidas Børn; dette var Manasses, Josefs Søns, Børn af Mandkønnet efter deres Slægter. *4 Mos. 26, 29 fg.

3. Men Zelfohad, en Søn af Hefer, Søn af Gilead, Søn af Makir, Søn af Manasse, havde ikke Sønner, men Døtre; og dette var Navnene paa hans Døtre: Mahla og Noa, Hogla, Milka og Tirza.

4 Mos. 26, 33; 27, 1 fg. 36, 2. 10 fg.

4. Og de gik frem for Eleasar, Presten, og for Josva, Nuns Søn, og for de Øverste og sagde: Herren bød Moses, at han skulde give os Arv midt iblandt vore Brødre. Og man gav dem efter Herrens Ord Arv midt iblandt deres Faders Brødre.

5. Og der faldt til Dele paa Manasse, foruden Landet Gilead og Basan, som ligger paa hin Side* Jordan. *østenfor.

6. Thi Manasses Døtre fik Arv midt iblandt hans Sønner, og Landet Gilead havde Manasses øvrige* Børn faaet. *13, 29 fg. 17, 1.

7. Og Manasses Grænse var fra Aser til Mikmetat, som ligger lige overfor Sikem; og Grænsen gik til Høire til Indbyggerne i En-Tappuah.

8. Manasse fik Tappuahs Land, men Tappuah selv paa Grænsen af Manasse fik Efra'ims Børn.

9. Og Grænsen gik ned til Bækken Kana, søndenfor Bækken. Disse Stæ-

der fik Efra'im midt iblandt Manasses Stæder; men Manasses Lanu var nordenfor Bækken, og dets Udgang var hen til Havet. 16, 9.

10. Hvad der laa søndenfor, fik Efra'im, og hvad der laa nordenfor, fik Manasse, og Havet blev hans Grænse; og de stødte til Aser i Nord og til Isaskar i Øst.

11. Og Manasse fik i Isaskar og i Aser: Bet-Sean med dets tilhørende Byer og Jibleam med dets tilhørende Byer og Indbyggerne i Dor og dets tilhørende Byer og Indbyggerne i Endor og dets tilhørende Byer og Indbyggerne i Ta'anak og dets tilhørende Byer og Indbyggerne i Megiddo og dets tilhørende Byer, de tre Høider.

12. Men Manasses Børn magtede ikke at indtage disse Stæder, og Kananiterne fandt for godt at blive boende i dette Land. Dom. 1, 27 fg.

13. Men da Israels Børn bleve stærke, gjorde de Kananiterne arbejdspligtige, men de fordrev dem ikke.

14. Og Josefs Børn talte til Josva og sagde: Hvorfor har du givet mig kun een Lod og een Del i Arv, da jeg dog er et stort Folk, saavistsom Herren hidtil har velsignet mig?

15. Da sagde Josva til dem: Er du et stort Folk, saa gaa op i Skoven og hug dig der et Stykke ud i Ferisiternes og Refa'iternes Land, eftersom Efra'ims Bjersegn er dig for trang.

16. Men Josefs Børn sagde: Bjersegnen strækker ikke til for os, og der er Jernvogne blandt alle Kananiterne, som bo i Dallandet, hos dem, som bo i Bet-Sean og dets tilhørende Byer, og hos dem, som bo i Jisre'els Dal.

17. Da sagde Josva til Josefs Hus, til Efra'im og til Manasse: Du er et stort Folk, og du har stor Styrke; du skal ikke have bare een Lod,

18. men du skal have Bjersegnen, og fordi det er en Skov, skal du hugge den ned, saa skulle dens Ud-gange blive dine; thi du skal fordrive Kananiterne, endog de have Jernvogne, og endog de ere stærke. V. 15.

18. KAPITEL.

Tabernaklet opreises i Silo. Josva udsender Mønd, som skulde inddele det øvrige Land i syv Dele for de øvrige syv Stammer; han kaster Lod for disse, 1-40. Benjamins Stamme faar sin Arv, 41-28.

OG hele Israels Børns Menighed samlede sig i Silo og opreiste der

Sammenkomstens Telt; og Landet var undertryngt for deres Aansigt.

2. Men der var endnu syv Stammer tilbage blandt Israels Børn, som ikke havde delt sin Arv.

3. Da sagde Josva til Israels Børn: Hvor længe ville I vise eder efterladne med at gaa hen og indtage det Land, Herren, eders Fædres Gud, har givet eder?

4. Tager eder tre Mænd for hver Stamme! Saa vil jeg udsende dem, og de skulle gjøre sig rede og gaa igjennem Landet og tage et Rids af det med Hensyn til Udskiftning mellem dem, og saa skulle de komme til mig.

5. Deler det mellem eder i syv Dele! Juda skal blive i sit Land mod Syd, og Josefs Hus skal blive i sit Land mod Nord.

6. Og I skulle tage et Rids af Landet i syv Dele og bringe Ridsset herhid til mig; saa vil jeg her kaste Lod for eder for Herrens, vor Guds, Aasyn.

7. Thi Leviterne have ingen Del iblandt eder, men Herrens Prestedømme er deres Arv; og Gad og Ruben og den halve Manasses Stamme have faaet sin Arv paa hin Side Jordan mod Øst, som Moses, Herrens Tjener, gav dem. 13, 14 fg.

8. Og Mændene gjorde sig rede og gik; og Josva bød dem, idet de gik for at tage et Rids af Landet, og sagde: Gaar hen og vandrer gjennem Landet og tager et Rids af det og kommer tilbage til mig! Saa vil jeg her kaste Lod for eder for Herrens Aasyn i Silo.

9. Saa gik da Mændene afsted og drog gjennem Landet og toge et Rids af det efter Stæderne i syv Dele i en Bog; og derpaa kom de til Josva, til Leiren i Silo.

10. Og Josva kastede Lod for dem i Silo for Herrens Aasyn; og Josva delte der Landet mellem Israels Børn efter deres Afdelinger.

11. Og Benjamins Børns Stammes Lod kom ud efter deres Slægter; og deres Lods Grænse gik ud imellem Judas Børn og Josefs Børn.

12. Og deres Grænse paa Nordtiden var fra Jordan, og Grænsen gik op til den nordre Side af Jericho og gik op over Bjerget i Vest, og dens Udgang var hen til Bet-Avens Ørken.

13. Og Grænsen gik derfra hen til Lus, til den søndre Side af Lus, det

er Betel, og saa gik Grænsen ned til Atrot-Addar over det Bjerg, som ligger søndenfor det nedre Bet-Horon. 1 Mos. 28, 19.

14. Derpaa strakte Grænsen sig videre og bødede sig paa Vesttiden mod Syd fra det Bjerg, som er lige overfor Bet-Horon i Syd, og dens Udgang var hen til Kirjat-Ba'al, det er Kirjat-Jearim, Judas Børns Stad. Dette er Vestsiden.

15. Og Sydsiden var fra Enden af Kirjat-Jearim, og Grænsen gik ud mod Vest, og den gik ud til Neftoahs Vandkilde.

16. Og saa gik Grænsen ned til Enden af det Bjerg, som ligger lige overfor Hinnoms Søns Dal, som er i Refa'ims Dal mod Nord, og den gik ned i Hinnoms Dal til den søndre Side af Jebus og gik saa ned til En-Rogel. 15, 6 fg.

17. Derpaa strakte den sig mod Nord og gik ud til En-Semes, gik saa ud til Gellilot, som ligger lige overfor Opgangen til Adummim, og gik ned til Bohans, Rubens Søns, Sten.

18. Saa gik den hen til Siden af Egnen lige overfor Ha'araba mod Nord og gik derpaa ned til Ha'araba.

19. Og saa gik Grænsen hen til den nordre Side af Bet-Hogla, og Grænsens Udgang var hen til den nordlige Bugt af Salthavet, til Jordans sydlige Ende. Dette er Sydgrænsen.

20. Og Jordan er dens* Grænse paa Østsiden. Dette er Benjamins Børns Arv efter dens Grænser rundt omkring, efter deres Slægter.

*Stammens.
21. Og Benjamins Børns Stammes Stæder efter deres Slægter vare: Jericho og Bet-Hogla og Emek-Keziz

22. og Bet-Ha'araba og Zemara'im og Betel

23. og Ha'avvim og Happara og Ofra

24. og Kefar-Ha'ammoni og Haofni og Geba, tolv Stæder med sine Landsbyer,

25. Gibeon og Rama og Be'erot

26. og Mizpe og Hakkefra og Hammoza

27. og Rekem og Jirpe'el og Tarala

28. og Zela, Haelef og Jebus, det er Jerusalem, Gibat, Kirjat, fjorten Stæder med sine Landsbyer. Dette er Benjamins Børns Arv efter deres Slægter.

19. KAPITEL.

Simeons Stamme faar Arv, 1-9, Heseaa Sebulons, 10-16, Isaskars, 17-23, Asers, 24-31, Naftalis, 32-39, og Dans, 40-48. Josva faar Tinnat-Serah i Arv, 49-51.

OG den anden Lod kom ud for Simeon, for Simeons Børns Stamme efter deres Slægter; og deres Arv var midt i Judas Børns Arv. 1 Mos. 49, 7.

2. Og de fik til sin Arv: Be'erseba og Seba og Molada

3. og Hazar-Sual og Bala og Ezem

4. og Eltolad og Betul og Horma

5. og Ziklag og Bet-Hammarkabot og Hazar-Susa

6. og Bet-Lebaot og Saruhen, trettent Stæder med deres Landsbyer.

7. A'in, Rimmon og Eter og Asan, fire Stæder med deres Landsbyer,

8. og alle Landsbyerne, som laa rundt omkring disse Stæder indtil Ba'alat-Be'er, detsøndre Rama. Dette er Simeons Børns Stammes Arv efter deres Slægter.

9. Af Judas Børns Del fik Simeons Børn Arv; thi Judas Børns Del var for stor for dem, derfor fik Simeons Børn Arv midt i deres Arv.

10. Og den tredje Lod kom ud for Sebulons Børn efter deres Slægter; og Grænsen for deres Arv gik til Sarid.

11. Og deres Grænse gik op i Vest, nemlig til Marala, og stødte til Dabbeset og stødte til den Bæk, som er lige overfor Jokneam.

12. Og den vendte sig fra Sarid mod Øst, mod Solens Opgang, hen til Kialot-Tabors Enemærker; og den gik ud til Haddaberat og gik op til Jafia.

13. Og derfra gik den hen i Øst, mod Solens Opgang, til Gat-Hefer, til Et-Kazin, og gik ud til Rimmou, som strækker sig hen til Hannea.

14. Og Grænsen bøjede sig om dette i Nord til Hannaton; og dens Udgang var i Dalen Jiftah-El.

15. Og derhos fik de Kattat og Nahalal og Simron og Jidala og Betlehem, tolv Stæder med deres Landsbyer.

16. Dette er Sebulons Børns Arv efter deres Slægter, disse Stæder med sine Landsbyer.

17. For Isaskar kom den fjerde Lod ud, for Isaskars Børn efter deres Slægter.

18. Og deres Land var: Jisre'ela og Hakkesullot og Sunem.

19. og Hafara'im og Sion og Ana harat

20. og Harabbit og Kisjon og Ebez 21. og Remet og En-Gannim og En-Hadda og Bet-Pazzez;

22. og Grænsen stødte til Tabor og Sahazuma og Bet-Semes, og deres Grænses Udgang var til Jordan, seksten Stæder med sine Landsbyer.

23. Dette er Isaskars Børns Stammes Arv efter deres Slægter, Stæderne med sine Landsbyer.

24. Og den femte Lod kom ud for Asers Børns Stamme efter deres Slægter.

25. Og deres Land var: Helkat og Hall og Beten og Aksaf

26. og Allammelek og Amad og Misal, og den* stødte til Karmel mod Vest og til Sihor-Libnat. *Grænsen.

27. Og den vendte sig mod Solens Opgang til Bet-Dagon og stødte til Sebulon og til Dalen Jiftah-El, i Nord for Bet-Haemek og Ne'iel, og den gik ud til Kabul paa venstre Side.

28. Og derhos fik de Ebron og Rehob og Hammon og Kana indtil det store Sidon.

29. Og Grænsen vendte sig til Harama indtil den faste Stad Tyrus, og saa vendte Grænsen sig til Hosa, og dens Udgang var indtil Havet ved Egnen henimod Aksib.

30. Og derhos fik de Umma og Afek og Rehob, to og tyve Stæder med deres Landsbyer.

31. Dette er Asers Børns Stammes Arv efter deres Slægter, disse Stæder med sine Landsbyer.

32. For Naftalis Børn kom den sjette Lod ud, for Naftalis Børn efter deres Slægter.

33. Og deres Grænse var fra Helef, fra Egen ved Za'anannim; og derhos fik de Adami-Hannekeb og Jabne'el indtil Lakkum, og dens Udgang var til Jordan.

34. Og Grænsen vendte sig i Vest til Asnot-Tabor og gik derfra ud til Hukkok og stødte til Sebulon i Syd og stødte til Aser i Vest og til Juda ved Jordan mod Solens Opgang.

35. Og de faste Stæder vare: Haz-ziddim, Zer og Hammat, Rakkat og Kinneret

36. og Adama og Harama og Hazor 37. og Kedes og Edre'i og En-Hazor

38. og Jiron og Migdal-El, Horem og Bet-Anat og Bet-Semes, nitten Stæder med sine Landsbyer.

39. Dette er Naftalis Børns Stam-

mes Arv efter deres Slægter, Stæderne med sine Landsbyer.

40. For Dans Børns Stamme efter deres Slægter kom den syvende Lod ud.

41. Og deres Arvs Land var: Zora og Estaol og Ir-Semes

42. og Sa'alabbin og Ajalon og Jitla

43. og Elon og Timnata og Ekron

44. og Elteke og Gibbeton og Ba'alat

45. og Jehud og Bne-Berak og Gat-Rimmon

46. og Me-Hajarkon og Harakkon med det Tilgrænsende lige overfor Joppe.

47. Men Dans Børns Land blev dem for trangt, og Dans Børn drog op og krigede med Lesem og indtog det og sloge det med Sverdets Eg og toge det i Eie og boede der og kaldte Lesem Dan efter sin Faders, Dans, Navn. Dom. 1, 34; 18, 27 fg.

48. Dette er Dans Børns Stammes Arv efter deres Slægter, disse Stæder med sine Landsbyer.

49. Saa vare de da færdige med at dele Landet efter dets Grænser. Og Israels Børn gave Josva, Nuns Søn, Arv midt iblandt sig;

50. efter Herrens Befaling gave de ham den Stad, han begjærede, Timnata-Serah paa Efra'ims Bjerg, og han byggede Staden op og boede i den.

51. Dette var de Arvedele, som Eleasar, Presten, og Josva, Nuns Søn, og Overhovederne for Fædrenehusene i Israels Børns Stammer uddelte ved Lodkastning i Silo for Herrens Aasyn ved Indgangen til Sammenkomstens Telt. Og de vare færdige med at dele Landet. 18, 1.

20. KAPITEL.

Herrén gjentager Loven om de seks Fristæder for Manddrabere, 1-6. Disse Fristæder opregnes, 7-9.

OG Herren talte til Josva og sagde: 2. Tal til Israels Børn og sig: Afgiver de Tilflugtsstæder, om hvilke jeg talte til eder ved Moses,

3. forat en Manddraber, som uforsættelig, uforsvarende, slaar Nogen ihjel, kan fly derhen; og de skulle være eder til en Tilflugt for Blodheverneren. 4 Mos. 35, 6 fg.

4. Og han skal fly til en af disse Stæder og staa ved Indgangen til Stadens Port og tale sine Ord i Paahør af denne Stads Ældste; saa skulle

de tage ham ind i Staden til sig og give ham et Sted, og han skal bo hos dem.

5. Og naar Blodheverneren forfølger ham, da skulle de ikke overgive Manddraberen i hans Haand, fordi han uforsættelig slog sin Næste ihjel og uden for at have Had til ham.

6. Og han skal bo i den samme Stad, indtil han er stillet til Dom for Menighedens Aasyn, indtil den Yppersteprest, som er i de Dage, er død; da maa Manddraberen vende tilbage og komme til sin Stad og til sit Hus i den Stad, som han flyede fra.

4 Mos. 35, 12, 24, 25.

7. Saa helligede de Kedes i Gallilea paa Naftalis Bjerg og Sikem paa Efra'ims Bjerg og Kirjat-Arba, det er Hebron, paa Judas Bjerg.

8. Og paa hin Side Jordan ved Jericho mod Øst afgave de Bezer i Ørkenen paa Sletten af Rubens Stamme og Ramot i Gilead af Gads Stamme og Galon i Basan af Manasses Stamme. 6 Mos. 4, 41-43.

9. Dette var de Stæder, som bleve bestemte for alle Israels Børn og for den Fremmede, som opholder sig iblandt dem, forat hver den, som uforsættelig slaar Nogen ihjel, kan fly derhen og ikke dø for Blodheverners Haard, førend han er stillet for Menighedens Aasyn.

21. KAPITEL.

Israels Børn give Levitterne efter Lodkastning otte og firti af sine Stæder med disses Jorder, 1-6. Presternes Stæder opregnes, 9-19, de øvrige Kahaliternes, 20-26. Gersoniternes, 27-33, Merariternes, 34-42. Israels Børn have nu hele det Land i Eie, som Herren havde tilsvoret deres Fædre, 43-45.

OG Levitternes Familiehoveder traadte frem til Eleasar, Presten, og til Josva, Nuns Søn, og til Overhovederne for Fædrenehusene i Israels Børns Stammer.

2. Og de talte til dem i Silo i Kana'ans Land og sagde: Herren bød ved Moses, at man skulde give os Stæder at bo i og deres Jorder for vort Kvæg. 4 Mos. 35, 2 fg.

3. Da gave Israels Børn Levitterne af sin Arv efter Herrens Befaling disse Stæder med deres Jorder:

4. Lodden kom ud for Kahattiternes Slægter, og Arons, Prestens, Børn af Levitterne fik af Judas Stamme og af Simeoniternes Stamme og af Ben-

jamins Stamme ved Lodkastning tretten Stæder,

5. og de øvrige Kahats Børn fik af Efra'ims Stammes Slægter og af Dans Stamme og af den halve Manasses Stamme ved Lodkastning ti Stæder.

6. Og Gersons Børn fik af Isaskars Stammes Slægter og af Asers Stamme og af Naftalis Stamme og af den halve Manasses Stamme i Basan ved Lodkastning tretten Stæder.

7. Meraris Børn efter sine Slægter fik af Rubens Stamme og af Gads Stamme og af Sebulons Stamme tolv Stæder.

8. Saa gave Israels Børn Levitterne ved Lodkastning disse Stæder med deres Jorder, saaledes som Herren havde befaleet ved Moses.

9. Og de afgave af Judas Børns Stamme og af Simeons Børns Stamme disse Stæder, som skulle nævnes:

10. Arons Børn af Kahatiternes Slægter, af Levis Børn (for dem kom Lodden først ud), 1 Krøn. 6, 54 fg.

11. dem gav man Arbas, Anakiternes Stamfaders, Stad, det er Hebron, paa Judas Bjerg, med dens Jorder rundt omkring den;

12. men Staden Mark og dens Landsbyer gav man Kaleb, Jefonnes Søn, til hans Elendom. 14, 14; 15, 13.

13. Arons, Prestens, Børn gav man altsaa Tilflugtsstaden for Manddrabere Hebron med dens Jorder og Libna med dets Jorder

14. og Jattir med dets Jorder og Estemoa med dets Jorder

15. og Holon med dets Jorder og Debir med dets Jorder

16. og A'in med dets Jorder og Jutta med dets Jorder, Bet-Semes med dets Jorder, ni Stæder af disse to Stammer,

17. og af Benjamins Stamme: Gibbeon med dets Jorder, Geba med dets Jorder,

18. Anatot med dets Jorder og Almon med dets Jorder, fire Stæder.

19. Alle Arons Børns, Presternes, Stæder vare tretten Stæder med deres Jorder.

20. Og hvad angaar Kahats Børns, Levitternes, Slægter, de øvrige af Kahats Børn, saa vare de Stæder, som udgjorde deres Lod, af Efra'ims Stamme;

21. man gav dem Tilflugtsstaden for Manddrabere Sikem med dens

Jorder paa Efra'ims Bjerg og Geser med dets Jorder

22. og Kibza'im med dets Jorder og Bet-Horon med dets Jorder, fire Stæder.

23. Og af Dans Stamme: Elteke med dets Jorder, Gibbeton med dets Jorder,

24. Ajalon med dets Jorder, Gat-Rimmon med dets Jorder, fire Stæder.

25. Og af den halve Manasses Stamme: Ta'anak med dets Jorder og Gat-Rimmon med dets Jorder, to Stæder.

26. I Alt ti Stæder med deres Jorder for de øvrige Kahats Børns Slægter.

27. Og Gersons Børn af Levitternes Slægter gav man af den halve Manasses Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Galon i Basan med dens Jorder og Be'estera med dets Jorder, to Stæder,

28. og af Isaskars Stamme: Kisjon med dets Jorder, Daberat med dets Jorder,

29. Jarmut med dets Jorder, Engannim med dets Jorder, fire Stæder,

30. og af Asers Stamme: Misal med dets Jorder, Abdon med dets Jorder,

31. Helkat med dets Jorder og Rehob med dets Jorder, fire Stæder,

32. og af Naftalis Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Kedes i Galilæa med dets Jorder og Hamot-Dor med dets Jorder og Kartan med dets Jorder, tre Stæder.

33. Gersoniternes Stæder efter deres Slægter var i Alt tretten Stæder med deres Jorder.

34. Og Meraris Børns Slægter, de øvrige af Levitterne, gav man af Sebulons Stamme: Jokneam med dets Jorder, Karta med dets Jorder,

35. Dimna med dets Jorder, Nahalal med dets Jorder, fire Stæder,

36. og af Rubens Stamme: Bezer med dets Jorder og Jahza med dets Jorder,

37. Kedemot med dets Jorder og Mefa'at med dets Jorder, fire Stæder,

38. og af Gads Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Ramot i Gilead med dens Jorder og Mahana'im med dets Jorder,

39. Hesbon med dets Jorder, Jaser med dets Jorder, i Alt fire Stæder.

40. Alle de Stæder, som Meraris Børn, de øvrige af Levitternes Slægter,

fik efter sine Slægter, — deres Lod var tolv Stæder.

41. Leviternes Stæder midt i Israels Børns Eiendom vare i Alt otte og fird Stæder med deres Jorder.

4 Mos. 35, 7.

42. Disse Stæder havde, hver for sig, sine Jorder rundt omkring; saa var det med alle disse Stæder.

43. Saa gav da Herren Israel hele det Land, han havde svoret at ville give deres Fædre; og de indtog det og boede i det.

1, 3, 4, 1 Mos. 12, 7; 13, 17; 15, 13 fg.

44. Og Herren gav dem Ro trindt omkring, aldeles som han havde tilsvoret deres Fædre; og ingen af alle deres Fiender holdt Stand for deres Aasyn, alle deres Fiender gav Herren i deres Haand.

5 Mos. 11, 25.

45. Der blev ikke et Ord til Intet af alle de gode Ord, Herren havde talt til Israels Hus; det blev altsammen opfyldt.

23, 14, 1 Kong. 8, 56.

22. KAPITEL.

Josva giver Rubens, Gads og den halve Manasses Stamme Frihed til at vende tilbage til sit Land, formaner og velsigner dem, 1-8. Paa Tilbagevejen bygge de et Alter ved Jordan, 9. 10. De andre Stammer mene, at de have gjort dette for der at bringe Offere, og sende Bud til dem herom, 11-20. De svare, at de have bygget Alteret til et Vidnesbyrd om, at de høre til Israel, 21-29, hvilket Svar tilfredsstiller de øvrige Stammer, 30-34.

DA kaldte Josva Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme til sig,

2. og han sagde til dem: I have holdt alt det, Moses, Herrens Tjener, bød eder, og I have hørt min Røst i alt det, jeg har befalet eder;

4 Mos. 32, 20 fg.

5 Mos. 3, 18 fg. Jos. 1, 12 fg.

3. I have ikke forladt eders Brødre i denne lange Tid indtil denne Dag, men I have taget Vare paa, hvad I skulde varetage med Hensyn til Herrens, eders Guds, Bud.

4. Og nu har Herren, eders Gud, givet eders Brødre Ro, ligesom han havde tilsagt dem; saa vender nu om og drager til eders Telte, til eders Eiendoms Land, som Moses, Herrens Tjener, gav eder paa hin Side Jordan.

5 Mos. 3, 12 fg.

5. Men tager nøie Vare paa at holde det Bud og den Lov, Moses, Herrens Tjener, bød eder, at elske Herren, eders Gud, og at vandre paa alle

hans Vele og at holde hans Bud og at holde fast ved ham og at tjene ham af hele eders Hjerter og af hele eders Sjæle.

5 Mos. 10, 12; 13, 4.

6. Saa velsignede Josva dem og lod dem fare, og de drog til sine Telte.

7. Den ene Halvdel af Manasses Stamme havde Moses givet Arv i Basan, og den anden Halvdel af den havde Josva givet Arv tilligemed deres Brødre paa denne Side Jordan mod Vest. Da Josva nu lod dem fare til deres Telte, velsignede han dem ogsaa,

17, 1 fg.

8. og han sagde til dem: Vender tilbage til eders Telte med meget Guds og med saare meget Kvæg, med Sølv og med Guld og med Kobber og med Jern og med saare mange Klæder! Deler eders Fjenders Bytte med eders Brødre!

9. Saa vendte Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme tilbage og drog fra Israels Børn, fra Silo, som er i Kana'ans Land, for at gaa til Gileads Land, til sit Eiendoms-Land, hvor de havde faaet Eiendom efter Herrens Befaling ved Moses.

10. Og da de kom til Jordans Egne, som ere i Kana'ans Land, byggede Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme et Alter der ved Jordan, et Alter, stort at se til.

11. Og Israels Børn hørte sige: Se, Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme have bygget et Alter foran i Kana'ans Land, i Jordans Egne, overfor Israels Børn.

12. Og da Israels Børn hørte dette, forsamlede hele Israels Børns Menighed sig i Silo for at drage op mod dem til Strid.

13. Og Israels Børn sendte til Rubens Børn og til Gads Børn og til den halve Manasses Stamme, til Gileads Land, Pinehas, Eleasars, Prestens, Søn,

14. og til Øverster med ham, een Familieøverste for hver af Israels Stammer, og hver af dem var Overhoved for sit Fædrenehus, for Israels Tusinder.

15. Og da de kom til Rubens Børn og til Gads Børn og til den halve Manasses Stamme, til Gileads Land, talte de til dem og sagde:

16. Saaledes siger hele Herrens Menighed: Hvad er dette for en Troløshed, som I have øvet mod Israels

Gud, at I idag have vendt eder bort fra Herren ved at bygge eder et Alter, at I idag have sat eder op mod Herren?

17. Var den da for ringe for os, Misgjerningen med Peor, fra hvilken vi ikke have renset os indtil den Dag idag, og for hvis Skyld Plagen kom over Herrens Menighed?

4 Mos. 25, 3 fg.

18. Og I vende eder idag bort fra Herren! Og det vil ske: I sætte eder idag op imod Herren, og imorgen vil han vredes paa hele Israels Menighed.

19. Og er eders Elendoms Land urent, saa kommer kun over til Herrens Elendoms Land, hvor Herrens Tabernakel hviler, og tager Elendom midt iblandt os, men sætter eder ikke op imod Herren og sætter eder ikke op imod os ved at bygge eder et Alter foruden Herrens, vor Guds, Alter!

20. Mon ikke Akan, Serahs Søn, handlede troløst med det banlyste Gods? Og der kom Vrede over hele Israels Menighed, og han var ikke den Eneste, som omkom ved hans Misgjerning.

7, 1 fg. 24, 25.

21. Da svarede Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasses Stamme og talte til Overhovederne for Israels Tusinder:

22. Gud, Gud Herren, Gud, Gud Herren, han ved det, og Israel, det skal vide det: Sandelig, det var ikke i Gjenstridighed og ikke i Troløshed mod Herren (da frelse du os ikke paa denne Dag!).

23. at vi byggede os et Alter, saa vi vendte os bort fra Herren; og sandelig, ikke for derpaa at ofre Brændoffer og Madoffer, og sandelig ikke for derpaa at bringe Takoffere (da hjem søge Herren selv os!).

24. men sandelig, af Frygt, med god Grund gjorde vi dette, idet vi tænkte: Herefter ville eders Børn sige til vore Børn: Hvad have I at gjøre med Herren, Israels Gud?

25. Herren har jo sat Jordan som Grænse mellem os og eder, Rubens Børn og Gads Børn; I have ingen Del i Herren. Saa ville eders Børn bringe vore Børn til at aflade at frygte Herren.

26. Derfor sagde vi: Lader os tage os fore at bygge et Alter, ikke til Brændoffer og ikke til Slagtoffer,

27. men et Vidne skal det være mellem os og eder og mellem vore

Efterkommere efter os om, at vi maa tjene Herren for hans Ansigt med vore Brændoffer og med vore Slagtoffer og med vore Takoffere, og forat ikke eders Børn herefter skulle sige til vore Børn: I have ingen Del i Herren.

28. Og vi sagde: Naar de herefter ville sige Saadant til os og til vore Efterkommere, da ville vi sige: Ser den Afbildning af Herrens Alter, som vore Fædre gjorde, ikke til Brændoffer og ikke til Slagtoffer, men til et Vidne mellem os og eder!

29. Det være langt fra os at sætte os op mod Herren og at vende os idag bort fra Herren ved at bygge et Alter til Brændoffer, til Madoffer og til Slagtoffer foruden Herrens, vor Guds, Alter, som er foran hans Tabernakel.

30. Da Pinehas, Presten, og Menighedens Øverster og Overhovederne for Israels Tusinder, som vare med ham, hørte de Ord, som Rubens Børn og Gads Børn og Manasses Børn talte, var det godt i deres Øjne.

31. Og Pinehas, Eleasars, Prestens, Søn, sagde til Rubens Børn og til Gads Børn og til Manasses Børn: Idag skjønne vi, at Herren er midt iblandt os, eftersom I ikke have øvet denne Troløshed mod Herren; der have I reddet Israels Børn af Herrens Haand.

32. Saa vendte Pinehas, Eleasars, Prestens, Søn, og de Øverste tilbage fra Rubens Børn og Gads Børn, fra Gileads Land, til Kana'ans Land, til Israels Børn, og bragte dem Svar tilbage.

33. Og Sagen var god i Israels Børns Øjne, og Israels Børn lovede Gud og tænkte ikke mere paa at drage op imod dem til Strid for at ødelægge det Land, hvori Rubens Børn og Gads Børn boede.

34. Og Rubens Børn og Gads Børn gav Alteret det Navn: Et Vidne er det mellem os om, at Herren er Gud.

23. KAPITEL.

Josva forsamler alle Israels Ældste, Overhoveder, Dommere og Opsynsmænd og foreholder dem, hvorledes Herren har stridt og vil stride for dem, 1-5, formaner dem til Lydighed mod Gud, 6-11, og forkynder dem Guds Straf, ifald de ere ulydige, 12-16.

OG det skede efter lang Tids Forløb, efterat Herren havde givet Israel Ro for alle dets Fiender trindt

omkring, og Josva var bleven gammel og alderstegen, 21, 44; 13, 1.

2. da kaldte Josva hele Israel, dets Ældste og dets Overhoveder og dets Dommere og dets Opsynsmænd, til sig og sagde til dem: Jeg er gammel og alderstegen,

3. og I have seet Alt, hvad Herren, eders Gud, har gjort med alle disse Folk, idet han udredv dem for eders Aasyn; thi Herren, eders Gud, er den, som har stridt for eder.

5 Mos. 1, 30; 3, 22.

4. Ser, jeg har tildelt eder ved Lockastning disse Folk, som ere tilbage, til Arv efter eders Stammer, og alle de Folk, som jeg har udryddet, fra Jordan af og til det store Hav mod Solens Nedgang.

5. Og Herren, eders Gud, han skal udstøde dem for eders Aasyn og fordrive dem for eders Aasyn, og I skulle tage deres Land i Ele, saaledes som Herren, eders Gud, har talt til eder.

2 Mos. 23, 30. 5 Mos. 6, 19.

6. Saa værder da saare stærke i at holde og gjøre alt det, som er skrevet i Moses's Lovbog, saa I ikke vige derfra til Høire eller til Venstre,

1, 7. 5 Mos. 5, 32.

7. saa I ikke komme iblandt disse Folk, disse, som ere tilbage hos eder. Deres Guders Navn skulle I ikke nævne og ikke lade Nogen sværge ved det og ikke tjene dem og ikke tilbede dem,

2 Mos. 23, 13, 24. 5 Mos. 12, 3.

8. men ved Herren, eders Gud, skulle I holde fast, ligesom I have gjort indtil denne Dag.

9. Og Herren har fordrevet store og stærke Folk for eders Aasyn, og Ingen har holdt Stand for eders Aasyn indtil denne Dag.

5 Mos. 4, 38; 7, 24. Jos. 1, 5. Am. 2, 9.

10. Een Mand af eder forfulgte Tusinde, thi Herren, eders Gud, var den, som stred for eder, ligesom han har talt til eder.

3 Mos. 26, 8.

5 Mos. 1, 30; 28, 7; 32, 30.

11. Tager eder da nøie i Være for eders Sjæles Skyld, at I elske Herren, eders Gud!

12. Thi dersom I vende eder bort og holde eder til Resten af disse Folk, disse, som ere tilbage hos eder, og I indgaa Svogerskab med dem, og I komme iblandt dem, og de iblandt eder.

13. da skulle I visselig vide, at Herren, eders Gud, ikke mere vil fordrive disse Folk for eders Aasyn,

men de skulle blive eder til en Snare og til en Strikke og til en Svøbe for eders Sider og til Torne i eders Øine, indtil I ere udryddede af dette gode Land, som Herren, eders Gud, har givet eder.

2 Mos. 23, 33; 34, 15 fg.

4 Mos. 33, 55. 5 Mos. 7, 3 fg.

Dom. 2, 3. 5 Mos. 11, 17.

14. Og se, jeg gaar nu al Jordens Vel; saa skulle I da erkjende af hele eders Hjerter og af hele eders Sjæl, at ikke eet Ord er blevet til Intet af alle de gode Ord, Herren, eders Gud, har talt over eder; de ere allesammen opfyldte for eder, ikke eet Ord af dem er blevet til Intet.

21, 45.

15. Og det skal ske, at ligesom alle de gods Ord, Herren, eders Gud, har talt til eder, ere opfyldte over eder, saaledes skal Herren lade alle de onde Ord opfyldes over eder, indtil han har udryddet eder af dette gode Land, som Herren, eders Gud, har givet eder.

3 Mos. 24, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.

16. Naar I overtræde Herrens, eders Guds, Pakt, som han bød eder, og I gaa hen og tjene andre Guder og tilbede dem, da skal Herrens Vrede optændes mod eder, og I skulle snart vilde udryddede af det gode Land, han har givet eder.

5 Mos. 4, 25 fg. 8, 19 fg. 1 Kong. 9, 6 fg.

24. KAPITEL.

Josva forsamler hele Israel i Sikem, minder dem om alle Herrens Velgjerninger lige fra Abrahams Udvalgelse og indtil Landets Indtagelse, 1-13, formaner dem til at tjene den sande Gud, hvilket de gjentagne Gange love at ville gjøre, 14-24. Josva fornyer Herrens Pakt med Israel, 25-28, dør og begravnes, 29-31. Josefs Ben begraves, 32. Eleasar dør og begravnes, 33.

OG Josva forsamlede alle Israels Stammer i Sikem; og han kaldte Israels Ældste og dets Overhoveder og dets Dommere og dets Opsynsmænd til sig, og de fremstillede sig for Guds Aasyn.

2. Og Josva sagde til hele Folket: Saa siger Herren, Israels Gud: Paa hin Side Floden boede fordem eders Fædre, Tarah, Abrahams Fader og Nachors Fader, og de tjente fremmede Guder.

1 Mos. 11, 26, 31.

3. Og jeg tog eders Fader Abraham fra hin Side Floden og lod ham vandre om i hele Kana'ans Land; og jeg gjorde hans Afkom mangfoldig og gav ham Isak.

1 Mos. 12, 1 fg. 21, 2.

4. Og Isak gav jeg Jakob og Esau, og jeg gav Esau Se'irs Bjerg til Ele,

og Jakob og hans Børn droge ned til Ægypten.

1 Mos. 25, 24 fg. 36, 8.

5 Mos. 2, 5. 1 Mos. 46, 6 fg.

5. Og jeg sendte Moses og Aron, og jeg slog Ægypten, saaledes som jeg gjorde i dets Midte; og derefter førte jeg eder ud. 2 Mos. 7-10. 1 Sam. 12, 8.

6. Og jeg førte eders Fædre ud af Ægypten, og I kom til Havet; og Ægypterne forfulgte eders Fædre med Vogne og med Ryttere til det røde Hav. 2 Mos. 12, 37, 41, 51; 14, 5 fg.

7. Da raabte de til Herren, og han satte et Mørke mellem eder og Ægypterne og lod Havet komme over dem, saa det skjulte dem, og eders Øine saa, hvad jeg gjorde i Ægypten; og I boede i Ørkenen i lang Tid.

2 Mos. 14, 10 fg. 4 Mos. 14, 33.

8. Og jeg førte eder ind i de Amoriteres Land, som boede paa hin Side Jordan, og de krigede med eder; og jeg gav dem i eders Haand, saa I toge deres Land i Eie, og jeg ødelagde dem for eders Aasyn. 4 Mos. 21, 24, 31.

9. Da stod Balak, Zippors Søn, Moabs Konge, op og stred mod Israel; og han sendte Bud og kaldte Bileam, Beors Søn, til at forbaande eder. 4 Mos. 22-24. 5 Mos. 23, 4 fg.

10. Men jeg vilde ikke høre Bileam, og han velsignede eder, og jeg redede eder af hans Haand.

11. Og I gik over Jordan og kom til Jericho, og Indbyggerne i Jericho, Amoriterne og Ferisiterne og Kananiterne og Hetiterne og Girgasiterne, Heviterne og Jebusiterne stred mod eder, og jeg gav dem i eders Haand.

3, 14 fg. 6, 20; 10, 1 fg. 11, 1 fg.

12. Og jeg sendte Hvepser foran eder, og de udrede dem for eders Aasyn saavel som begge Amoriternes Konger; ikke med dit Sverd og ikke med din Bue skede det.

2 Mos. 23, 28. 5 Mos. 7, 20. Ps. 44, 4.

13. Og jeg gav eder et Land, som du ikke har havt Møje med, og Stæder, som I ikke have bygget, og I bosatte eder i dem; af Vingaarde og Oljetræer, som I ikke have plantet, æde I.

5 Mos. 6, 10-12.

14. Saa frygter nu Herren og tjener ham i Oprigtighed og Troskab, og skaffer de Guder bort, som eders Fædre tjente paa hin Side Floden og i Ægypten, og tjener Herren!

Præd. 12, 13. 2 Mos. 20, 3.

15. Men tykkes det eder ondt at tjene Herren, saa udvælger eder idag, hvem I ville tjene, enten de Guder,

eders Fædre paa hin Side Floden tjente, eller Amoriternes Guder, i hvis Land I bo! Men jeg og mit Hus, vi ville tjene Herren.

16. Da svarede Folket og sagde: Det være langt fra os at forlade Herren for at tjene fremmede Guder!

17. Thi Herren, vor Gud, han er den, som førte os og vore Fædre op af Ægyptens Land, af Trællehuset, og som gjorde disse store Tegn for vore Øine og bevarede os paa hele den Vei, vi gik, og blandt alle de Folk, vi droge igjennem,

18. og Herren udred alle Folkene og de Amoriter, som boede i Landet, for vort Aasyn. Ogsaa vi ville tjene Herren, thi han er vor Gud.

19. Og Josva sagde til Folket: I kunne ikke tjene Herren, thi han er en hellig Gud. En nidkjær Gud er han; han vil ikke bære over med eders Overtrædelser og eders Synder.

2 Mos. 23, 21.

20. Naar I forlade Herren og tjene fremmede Guder, da vil han vende om og gjøre eder Ondt og tilintetgjøre eder, efterat han har gjort eder Godt.

23, 15, 16.

21. Og Folket sagde til Josva: Ingenlunde, men Herren ville vi tjene.

22. Da sagde Josva til Folket: I ere selv Vidner imod eder, at I have valgt eder Herren til at tjene ham. (Og de sagde: Ja, vi ere Vidner!)

23. Saa skaffer nu bort de fremmede Guder, som ere midt iblandt eder, og bøjer eders Hjerter til Herren, Israels Gud!

1 Sam. 7, 3.

24. Og Folket sagde til Josva: Herren, vor Gud, ville vi tjene, og hans Røst ville vi høre.

25. Da sluttede Josva en Pakt med Folket paa den samme Dag, og han satte det Lov og Ret i Sikem.

2 Mos. 15, 25.

26. Og Josva opskrev disse Ord i Guds Lovbog; og han tog en stor Sten og opreiste den der under den Eg, som var paa Herrens hellige Sted.

1 Mos. 12, 6 fg. 35, 4.

27. Og Josva sagde til hele Folket: Se, denne Sten skal være et Vidne mod os, thi den har hørt alle Herrens Ord, som han har talt med os; og den skal være et Vidne mod eder, forat I ikke skulle fornægte eders Gud.

28. Saa lod Josva Folket fare, hver til sin Arv.

Dom. 2, 6 fg.

29. Og det skede efter disse Begi-

venheder, da døde Josva, Nuns Søn, Herrens Tjener, hundrede og ti Aar gammel.

30. Og de begrove ham paa hans Arvs Enemærke, i Timnat-Serah, som ligger paa Efra'ims Bjerg, nordenfor Bjerget Ga'as. 19, 50.

31. Og Israel tjente Herren alle Josvas Dage og alle de Ældstes Dage, som levede længe efter Josva, og som kjendte al Herrens Gjerning, som han havde gjort for Israel.

32. Og Josefs Ben, som Israels Børn havde ført op fra Ægypten, begrove de ved Sikem paa det Stykke Mark, som Jakob havde kjøbt af Hemors, Sikems Faders, Sønner for hundrede Kesiter; og Josefs Børn fik dem i Arv. 1 Mos. 50, 26. 2 Mos. 13, 19. Ap. G. 7, 16. 1 Mos. 33, 19.

33. Og Eleasar, Arons Søn, døde, og de begrove ham paa hans Søn Pinehas's Høj, som var given ham paa Efra'ims Bjerg.

DOMMERNES BOG.

1. KAPITEL.

Judas Stamme begynder efter Herrens Befaling at føre Krig mod de tiloversblevne Kananiter, udrydder i Forening med Stemmens Stamme et stort Antal af dem og indtager mange af deres Stæder; Hebron og Debr indtages, og Kaleb Jaar Hebron, 1-20. Kananiterne udryddes dog ikke aldeles af Israels Børn, men vedblive at bo iblandt dem, 21-36.

OG det skede efter Josvas Død, da spurgte Israels Børn Herren og sagde: Hvo skal først drage op for os imod Kananiterne til at stride mod dem? 4 Mos. 27, 21. Dom. 20, 18.

2. Og Herren sagde: Juda skal drage op; se, jeg har givet Landet i hans Haand.

3. Da sagde Juda til Simeon, sin Broder: Drag op med mig til min Lod, og lader os stride mod Kananiterne! Saa skal ogsaa jeg drage med dig til din Lod. Og Simeon drog med ham.

4. Og Juda drog op, og Herren gav Kananiterne og Ferisiterne i deres Haand; og de sloge dem i Besek, ti tusinde Mand.

5. De stødte i Besek paa Adoni-Besek og stredede mod ham; og de sloge Kananiterne og Ferisiterne,

6. men Adoni-Besek flyede, og de forfulgte ham, og de grebe ham og afhuggede hans Tømmelfingre og hans Tømmeltæer.

7. Da sagde Adoni-Besek: Sytti Konger med afhugne Tømmelfingre og Tømmeltæer have sanket Smuler under mit Bord; saaledes som jeg har gjort, har Gud gjængjældt mig. Og de førte ham til Jerusalem, og han døde der. 2 Mos. 21, 24. Luk. 6, 38.

8. Og Judas Børn stredede mod Jerusalem og indtog det og sloge det med Sverdets Eg, og de satte Ild paa Staden.

9. Og derefter droge Judas Børn ned for at krige med de Kananiter, som boede i Bjerglandet og Sydlandet og Lavlandet.

10. Og Juda drog imod de Kananiter, som boede i Hebron, men Hebrons Navn var forud Kirjat-Arba; og de sloge Sesaj og Ahiman og Talmaj. Jos. 10, 36 fg. 15, 13 fg.

11. Og han drog derfra mod Indbyggerne i Deblir, men Deblirs Navn var forud Kirjat-Sefer. Jos. 15, 15-19.

12. Og Kaleb sagde: Den, som slaar Kirjat-Sefer og indtager det, ham vil jeg give min Datter Aksa til Hustru.

13. Og Kenisiten Otniel, Kaleb's yngre Broder, indtog det; og han gav ham sin Datter Aksa til Hustru.

14. Og da hun kom [til sin Mands Hus], drev hun paa ham, at han skulde begjære en Mark af hendes Fader; og hun sprang ned af Æsenet, og Kaleb sagde til hende: Hvad vil du?

15. Og hun sagde til ham: Giv mig en Velsignelses-Gave, fordi du har sat mig i Sydlandet, giv mig nu Vandkilder! Saa gav Kaleb hende de øvre og de nedre Kilder.

16. Og Kenitens, Moses's Svogers, Børn droge op fra Palmestaden* med Judas Børn til Judas Ørken, som er søndenfor Arad; og de gik hen og boede hos Folket.

4, 11. 4 Mos. 10, 29. *5 Mos. 34, 3. 17. Og Juda drog med sin Broder Simeon, og de sloge de Kananiter,

som boede i Zefat; og de sloge Staden med Ban, og man kaldte dens Navn Horma. 4 Mos. 21, 3.

18. Og Juda indtog Gasa med dets Enemærker og Askalon med dets Enemærker og Ekron med dets Enemærker.

19. Og Herren var med Juda, og han tog Bjerglandet i Ele; thi han var ikke i Stand til at fordrive Indbyggerne i Dalen, fordi de havde Jernvogne. Jos. 17, 16.

20. Og de gave Kaleb Hebron, saaledes som Moses havde talt; og han fordrev derfra de tre Anaks Sønner. Jos. 14, 13; 15, 13. 4 Mos. 14, 24.

21. Men Jebusiterne, som boede i Jerusalem, fordrev Benjamins Børn ikke; men Jebusiterne blev boende sammen med Benjamins Børn i Jerusalem indtil denne Dag. Jos. 15, 63.

22. Ogsaa Josefs Hus drog op imod Betel, og Herren var med dem.

23. Og Josefs Hus sendte Speidere til Betel; men Stadsens Navn var forud Lus. 1 Mos. 28, 19.

24. Og de, som holdt Vagt, saa en Mand, som gik ud af Staden, og de sagde til ham: Vis os, hvor man kan komme ind i Staden! Saa ville vi vise Barmhjertighed mod dig.

25. Og han viste dem, hvor de kunde komme ind i Staden, og de sloge Staden med Sverdet's Eg; men Manden og hele hans Slægt lode de gaa. Jos. 6, 25.

26. Og Manden gik til Hetiternes Land, og han byggede en Stad og kaldte dens Navn Lus; det er dens Navn indtil denne Dag.

27. Men Manasse fordrev ikke Indbyggerne i Bet-Sean og dets tilhørende Byer eller i Ta'anak og dets tilhørende Byer eller Indbyggerne i Dor og dets tilhørende Byer eller Indbyggerne i Jibleam og dets tilhørende Byer eller Indbyggerne i Megiddo og dets tilhørende Byer; og Kananitterne fandt for godt at blive boende i dette Land. Jos. 17, 11 fg.

28. Men da Israel blev stærkt, gjorde det Kananitterne arbejdspligtige, men det fordrev dem ikke.

29. Og Efra'im fordrev ikke de Kananitter, som boede i Geser, men Kananitterne blev boende midt iblandt dem i Geser. Jos. 16, 10.

30. Sebulon fordrev ikke Indbyggerne i Kitron og Indbyggerne i Nahalol, men Kananitterne blev boende

midt iblandt dem og blev arbejdspligtige.

31. Aser fordrev ikke Indbyggerne i Akko og Indbyggerne i Sidon og Ahlab og Aksib og Helba og Afik og Rehob,

32. men Aseriterne boede midt iblandt Kananitterne, Landets Indbyggere; thi de fordrev dem ikke.

33. Naftali fordrev ikke Indbyggerne i Bet-Semes og Indbyggerne i Bet-Anat, men boede midt iblandt Kananitterne, Landets Indbyggere, og Indbyggerne i Bet-Semes og Bet-Anat blev dem arbejdspligtige.

34. Og Amoriterne trængte Dans Børn hen i Bjerglandet; thi de tilstedede dem ikke at komme ned i Dalen.

35. Og Amoriterne fandt for godt at bo i Har-Heres, i Ajalon og i Sa'al-bim; men Josefs Huses Haand laa tungt paa dem, og de blev arbejdspligtige.

36. Og Amoriternes Grænse gik fra Opgangen til Akkrabbim, fra Hassela og opefter.

2. KAPITEL.

Herrens Engel irettesætter Israel, fordi de ikke have fordrevet Kananitterne, 1-5. Efter Josvas og de Eldsts Død har Israel forladt Herren, hvorfor han overgiver dem til deres Fiender; naar Nøden er størst, opreiser han Dommere iblandt dem og frelser dem af deres Fjenders Haand; dog afstaa de ikke fra sin Uguddelighed, 6-19. Herren lader i sin Vrede Bedningerne forblive i Landet, 20-23.

OG Herrens Engel gik op fra Gilgal til Bokim, og han sagde: Jeg førte eder op fra Ægypten, og jeg bragte eder til det Land, jeg tilsvor eders Fædre, og jeg sagde: Jeg vil i Evighed ikke bryde min Pakt med eder; 1 Mos. 17, 7, 8.

2. men I skulle ikke slutte Pakt med dette Lands Indbyggere; deres Altare skulle I nedbryde. Men I have ikke hørt min Røst; hvad er det, I have gjort? 2 Mos. 23, 32; 34, 12 fg.

4 Mos. 33, 52. 5 Mos. 7, 5.

3. Jeg sagde ogsaa: Jeg vil ikke uddrive dem for eders Aasyn, men de skulle vende eder til Braadde i Siderne, og deres Guder skulle vende eder til en Snare. 4 Mos. 33, 56. Jos. 23, 13.

4. Og da Herrens Engel talte disse Ord til alle Israels Børn, opløftede Folket sin Røst og græd.

5. Og de kaldte dette Steds Navn Bokim*, og de ofrede der til Herren.

*Grædende.

6. Da Josva havde ladet Folket fare, og Israels Børn vare dragne, hver thi sin Arv, for at tage Landet i Eie,

Jos. 24, 28 fg.

7. tjente Folket Herren alle Josvas Dage og alle de Ældstes Dage, som levede længe efter Josva og havde seet al den Herrens store Gjerning, han havde gjort for Israel.

8. Men da Josva, Nuns Søn, Herrens Tjener, var død hundrede og ti Aar gammel,

9. og de havde begravet ham paa hans Arvs Eneværk i Timnat-Heres paa Efra'ims Bjerg, nordenfor Bjerget Ga'as,

10. og da ogsaa hele denne Slægt var samlet til sine Fædre, og der efter dem var opkommen en anden Slægt, som ikke kjendte Herren, ei heller den Gjerning, han havde gjort for Israel,

5 Mos. 31, 16.

11. da gjorde Israels Børn, hvad der var ondt i Herrens Øine, og de tjente Ba'alerne*.

*Hedningernes Afguder; 4 Mos. 25, 13. Dom. 8, 33. 2 Kong. 1, 6.

12. Og de forlode Herren, sine Fædres Gud, som havde ført dem ud af Ægyptens Land, og de vandrede efter andre Guder af de Folks Guder, som vare rundt omkring dem, og de tilbade dem og vakte Herrens Harmen.

13. De forlode Herren og tjente Ba'al og Astartebillederne.

10, 6. 1 Kong. 11, 5, 33.

14. Da optændtes Herrens Vrede mod Israel, og han gav dem i Røveres Haand, som plyndrede dem; og han solgte dem i deres Fienders Haand rundt omkring, og de kunde ikke mere holde Stånd for sine Fienders Aasyn.

3, 8; 4, 2; 10, 7.

15. Overalt, hvor de drog ud, var Herrens Haand imod dem til det Onde, ligesom Herren havde talt, og ligesom Herren havde svoret dem, og deres Trængsel var stor.

3 Mos. 26, 17. 5 Mos. 28, 26.

16. Og Herren opreiste Dommere, og de frelste dem af deres Røveres Haand.

3, 9, 15.

17. Men heller ikke mod sine Dommere vare de lydige, thi de boledede med andre Guder og tilbade dem; de vege snart af fra den Vej, deres Fædre havde vandret ved at lyde Herrens Bud; de gjorde ikke saaledes.

18. Og naar Herren opreiste dem Dommere, saa var Herren med Dom-

meren og frelste dem af deres Fienders Haand i alle Dommernes Dage; thi Herren ynkedes over dem for deres Suk over dem, som trængte og undertrykkede dem.

10, 16.

19. Men naar saa Dommeren døde, vendte de igjen tilbage og handlede værre, end deres Fædre, ved at vandre efter andre Guder, ved at tjene dem og tilbade dem; de afstode ikke fra nogen af sine Gjerninger eller fra sin gjenstridige Vandel.

20. Saa optændtes Herrens Vrede mod Israel, og han sagde: Efterdi dette Folk har overtraadt min Pakt, som jeg bød deres Fædre, og ikke hørt paa min Røst,

21. saa vil jeg heller ikke mere fordrive for deres Aasyn noget af de Folk, som Josva lod tilbage, da han døde, —

22. forat Israel ved dem skulde prøves, om de vilde tage Vare paa Herrens Vej ved at vandre paa den, saaledes som deres Fædre toge Vare paa den, eller ikke.

3, 14. 5 Mos. 8, 2.

23. Saa lod da Herren disse Folk blive og hastede ikke med at fordrive dem, og han gav dem ikke i Josvas Haand.

3. KAPITEL.

De hedenske Folk opregnes, som vare tilbage i Kana'an, 1-6. Israel falder fra Herren, og han giver dem i Kusan-Risat'ims Vold; Otnel frelser dem, 7-11. Israel falder atter fra Herren, og han giver dem i Eglons Haand; Ehud frelser dem, 12-30. Samgar frelser ogsaa Israel fra Filisternerne, 31.

OG dette var de Folk, som Herren lod blive for ved dem at prøve alle dem af Israel, som ikke af Erfaring kjendte alle Krigene med Kana'an,

2. kun forat Israels Børns kommende Slægter skulde kjende Krig af Erfaring, for at lære dem Krig, dem alene, som ikke før kjendte dertil:

3. Filisternes fem Fyrster og alle Kananiterne og Sidonierne og Heviterne, som boede paa Libanons Bjerg, fra Ba'al-Hermosns Bjerg, indtil man kommer til Hamat.

Jos. 13, 2-6.

4. Og de vare blevne tilbage, forat Israel ved dem skulde prøves, forat det skulde erfares, om de vilde lyde Herrens Bud, som han havde givet deres Fædre ved Moses.

2, 22.

5. Men da Israels Børn nu boede midt iblandt Kananiterne, Hetitterne og Amoritterne og Ferisiterne og Heviterne og Jebusiterne,

6. toge de sig deres Døtre til Hustruer og gavede sine Døtre til deres Sønner og tjente deres Guder.

2 Mos. 34, 16, 5 Mos. 7, 3.

7. Israels Børn gjorde, hvad der var ondt i Herrens Øine, og glemte Herren, sin Gud, og tjente Ba'alerne og Astartebillederne. 2, 11, 13.

8. Da opstændtes Herrens Vrede mod Israel, og han solgte dem i Kusan-Risata'ims, Mesopotamiens Konges, Haand; og Israels Børn tjente Kusan-Risata'im i otte Aar. 2, 14, 20.

9. Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren opførte Israels Børn en Frelser, og han frelste dem, nemlig Kenisiten Otniel, Kalebs yngre Broder. 1, 13.

10. Og Herrens Aand var over ham, og han dømte Israel og drog ud til Krigen, og Herren gav Kusan-Risata'im, Kongen af Mesopotamien, i hans Haand; og hans Haand var stærk over Kusan-Risata'im.

11. Og Landet havde Ro i firte Aar; da døde Otniel, Kenas's Søn.

12. Men Israels Børn gjorde atter, hvad der var ondt i Herrens Øine; og Herren gav Eglon, Moabs Konge, Magt over Israel, fordi de gjorde, hvad der var ondt i Herrens Øine. 4, 1; 6, 1.

13. Og han samlede til sig Ammons Børn og Amalek, og han drog hen og slog Israel, og de indtog Palmestaden. 1, 16.

14. Og Israels Børn tjente Eglon, Moabs Konge, i atten Aar.

15. Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren opførte dem en Frelser, Benjaminten Ehud, Geras Søn, en kjevhændet Mand. Israels Børn sendte ved ham en Gave til Eglon, Moabs Konge.

16. Da gjorde Ehud sig et Sverd, som var tveegget, en Alen langt, og han bandt det om sig under sine Klæder ved sin højre Hofte.

17. Og han bragte Gaven frem til Eglon, Moabs Konge; men Eglon var en saare fed Mand.

18. Og da han var færdig med at bringe Gaven frem, lod han de Folk fare, som havde baaret Gaven.

19. Men selv vendte han tilbage fra Stenbruddene, som vare ved Gilag, og han lod sige: Jeg har et hemmeligt Ord til dig, o Konge! Da sagde denne: Stille! Og saa gik alle de, som stode hos ham, ud fra ham.

20. Og Ehud kom ind til ham, me-

dens han sad alene i det kjølige Overværelse, som han havde, og Ehud sagde: Jeg har et Ord fra Gud til dig. Da stod han op fra sin Stol.

21. Men Ehud rakte sin venstre Haand ud og tog Sverdet fra sin højre Hofte og stødte det i hans Bug;

22. og Heftet gik ogsaa ind efter Bladet, og Fedtet lukkede til om Bladet, thi han drog ikke Sverdet ud af hans Bug; og det gik ud bagtil.

23. Og Ehud gik ud i Søilegangen, og han lukkede Døren til Overværelset for ham og laasede til.

24. Og da han var gaet ud, kom hans Tjenere ind og saa, og se, Døren til Overværelset var tillaaet; da sagde de: Han dækker vist sine Fødder i det kjølige Kammer. 1 Sam. 24, 4.

25. Og de ventede meget længe, og se, han lukkede ikke Døren op til Overværelset; da toge de Nøglen og lukkede op, og se, deres Herre var falden død til Jorden.

26. Men Ehud var undkommen, medens de lævede, og han var kommen forbi Stenbruddene og undkom til Se'ira.

27. Og da han kom did, stødte han i Basunen paa Efra'ims Bjerg; og Israels Børn droge ned med ham af Bjergtet, og han i Spidsen for dem. 4 Mos. 10, 9.

28. Og han sagde til dem: Skynder eder efter mig! Thi Herren har givet eders Fiender, Moabiterne, i eders Haand. Og de droge ned efter ham, og de besatte Vædestederne over Jordan til Moab og lode Ingen komme over.

29. Og de ihjelsloge i denne Tid omtrent ti tusinde Mand af Moab, alle kraftige og alle krigsdygtige Mænd; og der undkom ikke en Mand.

30. Saa blev da Moab paa den Dag ydmyget under Israels Haand, og Landet havde Ro i otteti Aar.

31. Og efter ham fremstod Samgar, Anats Søn, og han ihjelslog seks hundrede Mand af Filisterne med en Oksedrivars Stav; saa frelste ogsaa han Israel.

4. KAPITEL.

Israel falder atter fra Herren, og han lader Jabin og hans Hærfører Sisera undertrykke dem i tyve Aar, 1-3. Debora, en Profetinde, kalder Barak til at føre Krig mod Sisera, 4-14. Denne biter slagen og dræbt af Jaël; ogsaa Jabin udryddes, 15-24.

OG Israels Børn gjorde atter, hvad der var ondt i Herrens Øine, da Ehud var død. 3, 12; 8, 33.

2. Og Herren solgte dem i Jabin, Kana'ans Konges, Haand, som regjerede i Hazor; og hans Hærfører var Sisera, og han boede i Haroset-Haggolim. 3, 8. 1 Sam. 12, 9.

3. Og Israels Børn raabte til Herren; thi han havde ni hundrede Jernvogne, og han undertrykkede Israels Børn med Vold i tyve Aar.

4. Og Debora, en Profetinde, Lappidots Hustru, dømte Israel paa denne Tid;

5. Hun sad under Deboras Palmetræ mellem Rama og Betel paa Efra'ims Bjerg, og Israels Børn gik op til hende til Doms.

6. Hun sendte da Bud og kaldte Barak, Abinoams Søn, fra Kedes i Naftali til sig; og hun sagde til ham: Se, Herren, Israels Gud, har befaleet: Gaa og drag hen paa Tabors Bjerg og tag med dig ti tusinde Mand af Naftalis Børn og af Sebulons Børn!

Hebr. 11, 32.

7. Og jeg vil drage Sisera, Jabin's Hærfører, og hans Vogne og hans Hob hen til dig, hen til Kisons Bæk, og jeg vil give ham i din Haand.

8. Og Barak sagde til hende: Dersom du vil gaa med mig, vil jeg gaa; men dersom du ikke vil gaa med mig, vil jeg ikke gaa.

9. Og hun sagde: Gaa med dig skal jeg; men Æren skal du dog ikke faa paa den Vel, du gaar, thi i en Kvindes Haand skal Herren sælge Sisera. Og Debora gjorde sig rede og gik med Barak til Kedes. v. 22.

10. Og Barak opbød Sebulon og Naftali til at møde i Kedes, og der drog ti tusinde Mand op efter ham; og Debora drog op med ham.

11. Men Keniten Heber havde skilt sig fra Keniterne, fra Hobabs, Moses's Svogers, Børn; og han op slog sit Telt indtil Egen ved Za'ana'im, som er ved Kedes. v. 17. 1, 16. 4 Mos. 10, 29.

12. Og man gav Sisera tilkjende, at Barak, Abinoams Søn, var dragen op paa Tabors Bjerg.

13. Da opbød Sisera alle sine Vogne, ni hundrede Jernvogne, og alt det Folk, som var med ham, til at komme fra Haroset-Haggolim til Kisons Bæk.

14. Men Debora sagde til Barak: Staa op! Thi dette er Dagen, da Herren har givet Sisera i din Haand; er

ikke Herren dragen ud foran dig? Saa drog Barak ned fra Tabors Bjerg, og ti tusinde Mand efter ham.

15. Da bragte Herren Sisera og alle Vognene og hele Hæren i Forvirring ved Sverdet's Eg for Baraks Aasyn; og Sisera steg af Vognen og flyede tilfods. 5, 20. Jos. 10, 10. Ps. 83, 10.

16. Og Barak forfulgte Vognene og Hæren indtil Haroset-Haggolim, og hele Siseras Hær faldt for Sverdet's Eg; der blev ikke en Eneste tilovers.

17. Men Sisera flyede tilfods til Jael, Keniten Hebers Hustrues, Telt; thi der var Fred mellem Jabin, Kongen af Hazor, og Keniten Hebers Hus. v. 11.

18. Og Jael gik ud imod Sisera og sagde til ham: Tag ind, min Herre, tag ind til mig, frygt ikke! Og han tog ind til hende i Teltet, og hun dækkede ham til med et Teppe.

19. Og han sagde til hende: Giv mig lidt Vand at drikke! Thi jeg er tørstig. Da aabnede hun en Melkeflaske og gav ham at drikke og dækkede ham til. 5, 25.

20. Og han sagde til hende: Staa ved Indgangen til Teltet, og dersom der kommer Nogen og spørger dig og siger: Er her Nogen? da sig: Nei!

21. Men Jael, Hebers Hustru, tog en Teltpæl og tog en Hammer i sin Haand og gik ind til ham og slog Pælen i hans Tinding, saa den gik ned i Jorden; han sov nemlig haardt, thi han var træt. Og saaledes døde han.

22. Og se, da Barak forfulgte Sisera, gik Jael ud imod ham og sagde til ham: Kom, saa skal jeg vise dig den Mand, som du søger efter. Og han gik ind til hende, og se, Sisera laa der død med Pælen i sin Tinding.

23. Saa ydmygede Gud paa denne Dag Jabin, Kana'ans Konge, for Israels Børns Aasyn.

24. Og Israels Børns Haand blev mere og mere tung over Jabin, Kana'ans Konge, indtil de havde udryddet Jabin, Kana'ans Konge.

5. KAPITEL.

Debora og Barak synge Herren en Lovsang, hvort de opfordre Alle til at prise ham, fordi han herlig har aabnaret sig for sit Folk og frelst det af dets store Nød. 1-11; de prise dem, som paa Deboras Opfordring fremstillede sig til Kampen, men døde dem, der ikke vilde deltage i den, 12-18; de beskrive Slaget, 19-25.

endernes Nederlag og Flugt og dvæle især ved Stæras Død for Jaels Haand, 19-30; de slutte endelig med at ønske Undergang over alle Guds Fiender og Veisnelse over dem, som elske ham, 31.

DA sang Debora og Barak, Abinoms Søn, paa den samme Dag og sagde:

2. Lover Herren, fordi Høvdingerne i Israel traadte i Spidsen, fordi Folket fremstillede sig villig!

3. Hører, I Konger! Lytter til, I Fyrster! Jeg, om Herren vil jeg synge; jeg vil lovsynge Herren, Israels Gud.

4. Herre, da du gik ud fra Se'ir, da du skred frem fra Edoms Mark, da bævede Jorden, ogsaa Himlene dryppede, ogsaa Skyerne dryppede af Vand. 5 Mos. 33, 2. Ps. 68, 8, 9; 97, 5.

5. Bjergene rystede for Herrens Aasyn, Sinaj hist for Herrens, Israels Guds, Aasyn.

6. I Samgars, Anats Søns, Dage, i Jaels Dage vare Stjerne øde, og de Veifærdige gik paa krogede Stier.

7. Ledige vare Førerne i Israel, ledige, indtil jeg, Debora, stod frem, stod frem, en Moder i Israel.

8. De valgte nye Guder. da var der Kamp ved Portene; ei saaes der Skjold, ei Spyd hos firti Tusinde i Israel. 5 Mos. 32, 17.

9. Mit Hjerte slaar for Israels Høvdinger, som villig stillede sig frem iblandt Folket. Priser Herren!

10. I, som ride paa lyse Aseinder, I, som sidde paa Tepper, og I, som vandre paa Velen, synger:

11. Bueskytternes Røst lyder mellem Vandrerne; der prise de Herrens retfærdige Gjæringer, hans Førelses retfærdige Gjæringer i Israel. Dengang stege de ned til Portene, det Herrens Folk.

12. Vaagn op, vaagn op, Debora, vaagn op, vaagn op, istem Sang! Staa op, Barak, og før dine Fanger i Fangenskab, du Abinoms Søn!

13. Dengang lød det: Stig ned, du Levning, stig ned til de Hertilige, du Folk! Herre, stig ned for mig iblandt Heltene!

14. Af Efra'im stege de ned, hvis Rod er paa Amalek*, efter dig Benjamin blandt dine Folk; af Makir stege Høvdinger ned, og af Sebulon de, som drage frem med Hærførerstav.

*et Bjerg i Efra'ims Stamme. 12, 15.

15. og Øverster i Isaskar med Debora, og som Isaskar, saa Barak; i

Dalen styrte de afsted i hans Følge. Ved Rubens Bække holdtes store Raadslagninger.

16. Hvi blev du siddende mellem Kvæghegnene for at høre paa Hyrdesfisterne? Ved Rubens Bække holdtes store Raadslagninger.

17. Gilead, — hinsides Jordan blev han i Ro, og Dan, — hvi dvælede han ved Skibene? Aser blev siddende ved Havets Bred, og ved sine Bugter blev han i Ro.

18. Sebulon er et Folk, der foragtede sit Liv indtil Døden, saa og Naf-tall paa Markens Høje.

19. Konger kom, de strede, da strede Kana'ans Konger ved Ta'anak, ved Megiddos Vande; Bytte af Sølv fik de ikke.

20. Fra Himmelen strede de, Stjernerne fra sine Baner, de strede mod Sisera. 4, 15. 2 Mos. 14, 25. Jos. 10, 14.

21. Kisons Bæk rev dem bort, den ældgamle Bæk, Kisons Bæk. Skrid frem, min Sjæl, med Kraft! 4, 13.

22. Da trampede Hestenes Hove ved deres Heltes jagende, jagende Fart.

23. Forbänder Meros, sagde Herrens Engel, forbänder, forbänder dets Beboere, fordi de ikke kom Herren til Hjælp, Herren til Hjælp iblandt Heltene.

24. Priset fremfor Kvinder være Jael, Keniten Hebers Hustru! Fremfor Kvinder i Telte være hun priset! 4, 17 fg.

25. Om Vand bad han, Melk gav hun; i herlig Skaal frembar hun Fløde.

26. Sin Haand rækker hun ud efter Pælen og sin Høre efter Arbejdernes Hammer; og hun hamrer paa Sisera, sønderslaar hans Hoved og knuser og gjennemborer hans Tinding.

27. For hendes Fødder segnede han, faldt han, laa han; for hendes Fødder segnede han, faldt han; der, hvor han segnede, der faldt han til-intelgjort.

28. Gjennem Vinduet skuer hun og raaber, Siseras Moder gjennem Gitteret: Hvi tøver hans Vogn med at komme? Hvi dvæle hans Vognes Skridt?

29. De viseste blandt hendes Fyrstinder svare hende, ogsaa hun selv giver sig Svar paa sine Ord:

30. Skulde de ei finde, ei dele Bytte? Een Kvinde, to Kvinder for hver Mand, Bytte af farvede Klæder

for Siæra, Bytte af farvede Klæder, udsyede Klæder, een farvet Klædning, to udsyede Klædninger for Byttets Halse!

31. Saaledes omkomme alle dine Fierder, o Herre, og de, som elske ham, være, som naar Solen gaar frem i sin Kraft! — Og Landet havde Ro i firti Aar.

6. KAPITEL.

Israel gjør atter, hvad der er ondt i Herrens Øine, overgives derfor i Midjaniternes Haand og straffes af en Profet, 1-10. Herrens Engel kaldet Gideon til at frelse Israel; denne modtager Kaldet, efterat han ved en Undergerning er overbevist om, at det er Herrens Engel, som har kaldet ham, 11-24. Han nedbræder efter Herrens Befaling Ba'als Alter og faar derfor Navnet Jerubba'al, 25-32. Han rustet sig til Strid mod Israels Mænder og styrkes atter ved et dobbelt Tegn fra Herren, 33-40.

OG Israels Børn gjorde, hvad der var ondt i Herrens Øine, og Herren gav dem i Midjaniternes Haand i syv Aar. 3, 12; 4, 1.

2. Og Midjaniternes Haand var stærk over Israel; for Midjaniternes Skyld gjorde Israels Børn sig de Hulninger, som ere i Bjergene, og Hulerne og Fæstningerne.

3. Og naar Israel saae, kom Midjaniterne og Amalekiterne og Østens Børn og droge op imod dem, 5 Mos. 28, 33.

4. og de leirede sig imod dem og ødelagde Landets Grøde indtil Gasa, og de lode ikke Noget til Livsophold blive tilovers i Israel, heller ikke smaat Kvæg eller stort Kvæg eller Asen.

5. Thi de droge op med sine Hjorder og sine Telte; de kom ligesom Græshopper i Mangfoldighed, saa der ikke var Tal paa dem og deres Kameler, og de kom i Landet for at ødelægge det. 7, 12.

6. Og Israel blev saare udarmet ved Midjaniterne; da raabte Israels Børn til Herren.

7. Og det skede, da Israels Børn raabte til Herren for Midjaniternes Skyld,

8. da sendte Herren en Profet til Israels Børn, og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg førte eder op fra Ægypten og førte eder ud af Trællehuset,

9. og jeg udfriede eder af Ægypternes Haand og af alle deres Haand, som undertrykkede eder, og jeg ud-

drov dem for eders Aasyn og gav eder deres Land.

10. Og jeg sagde til eder: Jeg er Herren, eders Gud; I skulle ikke frygte Amoriternes Guder, i hvis Land I bo. Men I have ikke hørt paa min Røst. 2 Kong. 17, 36, 38.

11. Og Herrens Engel kom og satte sig under den Terebinte, som er i Ofra, der tilhørte Joas af Ablesers Slægt, medens hans Søn Gideon tørskede Hvede i Vinpersen for at bringe den i Sikkerhed for Midjaniterne.

12. Og Herrens Engel aabenbarede sig for ham og sagde til ham: Herren er med dig, du stærke Helt!

13. Men Gideon sagde til ham: Hør mig, min Herre! Er Herren med os, hvorfor har da alt dette rammet os, og hvor ere alle hans Undergerninger, som vore Fædre have fortalt os, idet de sagde: Førte ikke Herren os op af Ægypten? Men nu har Herren forladt os og givet os i Midjaniternes Haand. 2 Mos. 13, 14.

14. Da vendte Herren sig til ham og sagde: Gaa hen i denne din Kraft, og du skal frelse Israel af Midjaniternes Haand; har jeg ikke sendt dig?

15. Men han sagde til ham: Hør mig, Herre! Hvormed skal jeg frelse Israel? Se, min Slægt er den ringeste i Manasse, og jeg er den Yngste i min Faders Hus.

16. Da sagde Herren til ham: Jeg vil være med dig, og du skal slaa Midjaniterne som een Mand. 2 Mos. 3, 12.

17. Da sagde han til ham: Dersom jeg har fundet Naade for dine Øine, da giv mig et Tegn paa, at det er dig, som taler med mig!

18. Vig ikke herfra, førend jeg kommer til dig og bringer min Gave ud og lægger den for dit Aasyn! Og han sagde: Jeg skal blive, indtil du kommer tilbage.

19. Saa gik Gideon ind og tilberedte et Kød og en Efa Mel til usyrede Kager; Kjødet lagde han i en Kurv, og Suppen havde han i en Potte, og han bragte det ud til ham under Terebinten og satte det frem.

20. Da sagde Guds Engel til ham: Tag Kjødet og de usyrede Kager og læg det paa denne Klippe, og slaa Suppen ud! Og han gjorde saa.

21. Og Herrens Engel udtrak Enden af den Stav, han havde i Haanden, og rørte ved Kjødet og ved de usyrede Kager; da steg der Ild op af Klippen og fortærede Kjødet og de

usyrede Kager, idet Herrens Engel for bort fra hans Øine. 3 Mos. 9, 24.

22. Da saa Gideon, at det var Herrens Engel; og Gideon sagde: Ak, Herre, Herre! — thi jeg har seet Herrens Engel Aasyn til Aasyn.

*saa maa jeg raabe.

2 Mos. 33, 20. Dom. 13, 22.

23. Men Herren sagde til ham: Fred være med dig! Frygt ikke! Du skal ikke dø.

24. Da byggede Gideon der et Alter for Herren og kaldte det: Herren er Fred. Indtil denne Dag er det endnu i Abiesers Slægts Ofra.

25. Og det skede i den samme Nat, da sagde Herren til ham: Tag den unge Okse, som din Fader har, den anden, syvaarsgamle Okse, og du skal nedrive det Ba'als-Alter, som din Fader har, og nedhugge det Astartebillede, som staar ved det.

5 Mos. 7, 5. 2 Kong. 11, 18; 23, 12, 15.

2 Krøn. 14, 3.

26. og du skal bygge et Alter for Herren, din Gud, øverst paa denne faste Høide og lægge Alt tilrette, og du skal tage den anden Okse og ofre den som Brændoffer med Veden af Astartebilledet, som du skal hugge ned.

27. Da tog Gideon ti Mænd af sine Tjenere og gjorde saaledes, som Herren havde talt til ham; og da han af Frygt for sin Faders Hus og for Stadens Mænd ikke turde gjøre det om Dagen, gjorde han det om Natten.

28. Og Stadens Mænd stode aarle op om Morgen, og så, Ba'als Alter var nedbrudt, og Astartebilledet, som stod derhos, var hugget ned, og den anden Okse var ofret paa det Alter, som var bygget.

29. Da sagde den Ene til den Anden: Hvem har gjort dette? Og de spurgte, og de ransagede, og de sagde: Gideon, Joas's Søn, har gjort dette.

30. Og Stadens Mænd sagde til Joas: Før din Søn ud, han skal dø! Thi han har nedbrudt Ba'als Alter, og han har nedhugget Astartebilledet, som stod ved det.

31. Men Joas sagde til alle dem, som stode hos ham: Ville I stride for Ba'al, eller ville I hjælpe ham? Den, som strider for ham, skal miste Livet inden imorgen. Er han Gud, da stride han for sig selv, fordi man har nedbrudt hans Alter.

1 Kong. 18, 21, 27.

32. Og man kaldte ham* paa den

samme Dag Jerubba'al**, idet man sagde: Ba'al stridte mod ham, fordi han har nedbrudt hans Alter.

*Gideon; 7, 1. **d. e. Ba'al stridte!

33. Og alle Midjaniterne og Amalekterne og Østens Børn samlede sig tilhobe; og de droge over og leirede sig i Jisreels Dal.

34. Men Gideon blev iført Herrens Aand; og han stødte i Basunen, og Abiesers Slægt samlede sig og fulgte ham. 1 Krøn. 12, 18. 2 Krøn. 24, 20.

Luk. 24, 49.

35. Og han sendte Bud til hele Manasse, og de samlede sig ogsaa og fulgte ham; og han sendte Bud til Aser og til Sebulon og til Naftali, og de droge dem imøde.

36. Da sagde Gideon til Gud: Derksom du vil frelse Israel ved min Haand, ligesom du har talt,

37. se, saa lægger jeg afklippet Uld paa Tærskelpladsen; dersom der da kommer Dug paa Ulden alene, og hele Marken er tør, da ved jeg, at du vil frelse Israel ved min Haand, ligesom du har talt.

38. Og det skede saa; da han den næste Morgen stod aarle op og kry-stede Ulden, udkrystede han Dug af den, en Skaal fuld af Vand.

39. Og Gideon sagde til Gud: Din Vrede vorde ikke optændt mod mig! Lad mig kun tale endnu en Gang! Lad mig dog kun endnu en Gang forsøge med Ulden! Lad alene Ulden være tør, og lad der være Dug over hele Marken! 1 Mos. 18, 30.

40. Og Gud gjorde saaledes i den samme Nat; Ulden alene var tør, men over hele Marken var der Dug.

7. KAPITEL.

Gideon drager ud med sin Hær, af hvilken han paa Guds Befaling kun beholder tre hundrede Mand, 1-8. Styrket ved en Drøm, som han hører en Midjanit fortælle en anden, overfalder han med sin lille Skare Fienden og jager ham ved sin Krigstilt paa Flugt, 9-22. Flere af de øvrige Israeltter forene sig med ham og forfølge Fienden; to midjanitiske Fyrster fanges og dræbes, 23-25.

Og Jerubba'al, det er Gideon, stod aarle op, og alt Folket, som var med ham, og de leirede sig ved Kilden Harod; og Midjaniternes Leir var nordenfor ham, bortenfor Høien More, i Dalen. 6, 32.

2. Da sagde Herren til Gideon: De Folk, som ere med dig, ere for mange til, at jeg skulde give Midja-

niterne i deres Haand, forat ikke Israels rael skal rose sig mod mig og sige: Min Haand har frelst mig.

3. Udraab da nu for Folkets Øren og sig: Den, som er frygtsom og forfærdet, gaa tilbage og vende om fra Gileads Bjerg! Da gik to og tyve Tusinde af Folket tilbage, og ti Tusinde bleve igjen.

4. Men Herren sagde til Gideon: Endnu ere Folkene for mange; før dem ned til Vandet, saa vil jeg der prøve dem for dig, og den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal gaa med dig, han skal gaa med dig, men hver den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal ikke gaa med dig, han skal ikke gaa.

5. Saa førte han Folket ned til Vandet, og Herren sagde til Gideon: Hver den, som laber med sin Tunge af Vandet, ligesom Hunden laber, ham skal du stille for sig selv, og ligesaa hver den, som lægger sig paa Knæ for at drikke.

6. Og Tallet paa dem, som labede med Haanden til Munden, var tre hundrede Mand; men hele Resten af Folket lagde sig paa Knæ for at drikke Vand.

7. Da sagde Herren til Gideon: Med de tre hundrede Mand, som labede, vil jeg frelse eder, og jeg vil give Midjaniterne i din Haand; men alt det øvrige Folk kan gaa, hver til sit Sted. 1 Sam. 14, 8. 2 Krøn. 14, 11.

8. Og hine toge Folkets Levnetsmidler med sig og dets Basuner, og alle de andre Israels Mænd lod han fare, hver til sit Telt, men de tre hundrede Mand beholdt han. Og Midjaniternes Leir var nedenfor ham i Dalen.

9. Og det skede i den samme Nat, at Herren sagde til ham: Staa op og drag ned imod Leiren! Thi jeg har givet den i din Haand.

10. Men dersom du er bange for at drage ned, saa gaa med din Dreng Pura ned til Leiren

11. og hør paa, hvad de tale, og derefter skulle dine Hænder blive stærke, og du skal drage ned imod Leiren. Og han og hans Dreng Pura gik ned til de Krigsfolk, som holdt Vagt yderst i Leiren.

12. Men Midjaniterne og Amalekiterne og alle Østens Børn laa i Dalen som Græshopper i Mangfoldighed, og der var ikke Tal paa deres

Kameler; de vare som Sanden paa Havets Bred i Mangfoldighed. 4, 5.

13. Og Gideon kom, og se, da fortalte en Mand en anden en Drøm og sagde: Se, jeg drømte en Drøm, og se, et Bygbrød rullede imod Midjaniternes Leir, og det kom hen til et Telt og stødte til det, saa det faldt, og det kastede det overende, og Teltet faldt.

14. Da svarede den Anden og sagde: Dette er ikke Andet end Gideons, Joas's Søn, den israelitiske Mands, Sverd; Gud har givet Midjaniterne og hele Leiren i hans Haand.

15. Og da Gideon hørte denne Drøm fortælle og udlægge, tilbød han; og han vendte tilbage til Israels Leir og sagde: Staa op! Thi Herren har givet Midjaniternes Leir i eders Haand.

16. Og han delte de tre hundrede Mand i tre Hobe, og han gav dem alle Basuner i Hænderne og tomme Krukker og Blus inde i Krukkerne.

17. Og han sagde til dem: I skulle se paa mig og gjøre, som jeg; og se, naar jeg kommer til det Yderste af Leiren, saa skulle I gjøre, ligesom jeg gjør.

18. Naar jeg støder i Basunen, jeg og alle de, som ere med mig, da skulle ogsaa I støde i Basunerne rundt omkring hele Leiren og sige: For Herren og for Gideon!

19. Saa kom Gideon og hundrede Mand, som vare med ham, til det Yderste af Leiren ved Begyndelsen af den mellemste Nattevagt; de havde just opstillet Vagten. Og de stødte i Basunerne og sønderløse Krukkerne som vare i deres Haand.

20. Og de tre Hobe stødte i Basunerne og sønderbrøde Krukkerne, og de grebe Blussene med sin venstre Haand og med sin høire Haand Basunerne for at støde i dem, og de raabte: Sverd for Herren og for Gideon!

21. Og de stode, hver paa sit Sted, rundt omkring Leiren; da løb hele Leiren og skreg og flyede.

22. Og de stødte i de tre hundrede Basuner, og Herren vendte den Enes Sverd imod den Anden, og det i den hele Leir; og Leiren flyede til Beth-Hasitta henimod Zerera, indtil Flodbredden ved Abel-Mehola forbi Tabbat.

23. Og Israels Mænd af Naftali og af Aser og af hele Manasse bleve

opbudne, og de forfulgte Midjaniterne.

24. Og Gideon sendte Bud til hele Efra'ims Bjerg og lod sige: Drager ned imod Midjaniterne og besætter for at afskjære dem Vandene indtil Bet-Bara og Jordan! Saa blev da hver Mand i Efra'im opbuden, og de besatte Vandene indtil Bet-Bara og Jordan.

25. Og de grebe to af Midjaniternes Fyrster, Oreb og Se'eb, og de dræbte Oreb paa Orebs Klippe, og Se'eb dræbte de i Se'eb's Vinperse, og de forfulgte Midjaniterne; og Orebs og Se'eb's Hoveder bragte de til Gideon paa den anden Side af Jordan.

Ps. 83, 12. Es. 9, 4; 10, 26.

8. KAPITEL.

Efra'imtterne knurre mod Gideon, men stilles tilfreds af ham, 1-3. Indbyggerne i Sukkot og Pnuel ville ikke give Gideons Folk Brød, 4-9. Han fanger to midjantiske Konger og slaar deres Hær, 10-12, straffer Indbyggerne i Sukkot og Pnuel, 13-17, dræber de to midjantiske Konger, 18-21, vil ikke være Konge over Israel, men begjærer en Gave af dem, lader gjøre en Løvkjortel og stiller den ud i Ofra; Israel driver Afguderier med den, 22-23. Gideons Børn og hans Død; Israel synder mod Herren og mod Gideons Slægt, 30-35.

OG Efra'ims Mænd sagde til ham: Hvad er det, du har gjort imod os, at du ikke kaldte os, da du gik for at stride mod Midjaniterne? Og de gik heftig i Rette med ham. 13, 1.

2. Men han sagde til dem: Hvad har jeg nu gjort, som kan lignedes med det, I have gjort? Er ikke Efra'ims Efterhøst bedre end Abiesers Vinhøst? 6, 11, 34.

3. I eders Haand har Gud givet Midjaniternes Fyrster, Oreb og Se'eb, og hvad har jeg magtet at gjøre, som kan lignedes med det, I have gjort? Da lagde sig deres Vrede mod ham, da han talte dette Ord.

4. Og Gideon kom til Jordan og gik over, han og de tre hundrede Mand, som vare med ham, trætte og i Færd med at forfølge.

5. Da sagde han til Sukkots Mænd: Giver dog det Folk, som følger mig, nogle Brød! Thi de ere trætte, og jeg forfølger Sebah og Zalmunna, Midjaniternes Konger.

6. Men de Øverste i Sukkot sagde: Ere da Sebahs og Zalmunnas Næver allerede i din Haand, at vi skulde give din Hær Brød?

7. Da sagde Gideon: Derfor, naar Herren giver Sebah og Zalmunna i min Haand, da vil jeg tørske eders Kjød med Ørkenens Torne og med Tidsler.

8. Og han drog derfra op til Pnuel og talte til dem paa samme Maade; men Pnuels Mænd svarede ham, ligesom Sukkots Mænd havde svaret.

9. Da sagde han ogsaa til Pnuels Mænd: Naar jeg vender tilbage i god Behold, vil jeg nedbryde dette Taarn.

10. Men Sebah og Zalmunna vare i Karkor, og deres Hære med dem, omtrent femten Tusinde, alle de, som vare blevne tilovers af hele Østens Børns Hær; men de Faldne vare hundrede og tyve tusinde Mand, som kunde drage Sverd.

11. Og Gideon drog op ad Teltboernes Vel østenfor Nobah og Jogbea; og han slog Hæren, medens den var tryk. 4 Mos. 32, 35, 42.

12. Og Sebah og Zalmunna flyede, og han forfulgte dem; og han greb begge Midjaniternes Konger, Sebah og Zalmunna, efterat han havde opskræmt hele Leiren.

13. Og Gideon, Joas's Søn, vendte tilbage fra Striden, fra Opgangen til Heres.

14. Og han greb en Dreng af Sukkots Indvaanere og udsurgte ham; og denne skrev op for ham Sukkots Øverster og dets Ældste, syv og syttit Mænd.

15. Og han kom til Sukkots Mænd og sagde: Se, her er Sebah og Zalmunna, for hvis Skyld I forhaanede mig og sagde: Ere da Sebahs og Zalmunnas Næver allerede i din Haand, at vi skulde give dine trætte Folk Brød?

16. Og han tog Stadens Ældste og Ørkenens Torne og Tidsler og bragte med dem Sukkots Mænd til Forstand.

17. Og Taarnet i Pnuel nedbrød han og ihjelslog Stadens Mænd.

18. Og han sagde til Sebah og Zalmunna: Hvordan vare de Mænd, som I eloge ihjel paa Tabor? Og de sagde: De vare som du, hver af dem at se til som en Kongesøn.

19. Da sagde han: De vare mine Brødre, min Moders Sønner; saasandt Herren lever, dersom I havde ladet dem leve, vilde jeg ikke slaet eder ihjel.

20. Og han sagde til Jeter, sin Førstefødte: Staa op, sla dem ihjel! Men Drengen drog ikke sit Sverd;

thi han var bange, fordi han endnu var en Dreng.

21. Da sagde Sebah og Zalmunna: Staa selv op og slaas os ned! Thi som Manden er, saa er hans Styrke. Og Gideon stod op og slog Sebah og Zalmunna ihjel, og han tog de Halvmaaner, som vare paa deres Kameleers Halse. Ps. 83, 12.

22. Da sagde Israels Mænd til Gideon: Hersk over os, baade du og din Søn og din Sønnest! Thi du har frelst os af Midjaniternes Haand.

23. Men Gideon sagde til dem: Jeg vil ikke herske over eder, og min Søn skal ikke herske over eder; Herren skal herske over eder.

24. Og Gideon sagde til dem: Jeg vil bede eder om Noget: Giver mig, hver af eder de Ringe, han har taget til Bytte! Hine havde nemlig Guldringe, thi de vare Ismaeliter.

25. Og de sagde: Vi ville gjerne give dem. Og de bredte et Klæde ud, og paa det kastede hver af dem de Ringe, han havde taget til Bytte.

26. Og Vegten af de Guldringe, han havde bedet om, var eet tusinde og syv hundrede Sekel Guld foruden de Halvmaaner og Øresmykker og Purpurklæder, som Midjaniternes Konger havde paa sig, og foruden de Klæder, som vare paa deres Kameleers Halse.

27. Og Gideon gjorde det til en Livkjortel og gav den Plads i sin Stad, i Ofra; og hele Israel drev der Afguder! med den, og den blev Gideon og hans Hus til en Snare.

17, 5. 2 Mos. 28, 4. 6. 28.

28. Saa bleve da Midjaniterne ydmygede for Israels Børns Aasyn, og de løftede ikke mere sit Hoved; men Landet havde Ro i firti Aar, i Gideons Dage.

29. Og Jerubba's Hus, Joas's Søn, gik hen og boede i sit Hus.

30. Og Gideon havde sytti Sønner, som vare udgaaene af hans Lænd; thi han havde mange Hustruer.

31. Og hans Medhustru, som var i Sikem, fødte ham ogsaa en Søn, og han gav ham Navnet Abimelek.

32. Og Gideon, Joas's Søn, døde i en god Alderdom, og han blev begravet i sin Faders, Joas's, Grav i Ofra, som tilhørte Ablessers Slægt.

33. Men det skede, da Gideon var død, da vendte Israels Børn tilbage og boede med Ba'alerne, og de toge sig Ba'al-Berit til Gud. 8, 11; 9, 4.

Nor. 9*

34. Og Israels Børn kom ikke Herren, sin Gud, i Hu, som havde frelst dem af alle deres Fienders Haand trindt omkring.

35. og de øvede ikke Kjærlighed mod Jerubba's, Gideons, Hus efter alt det Gode, han havde gjort mod Israel. 9, 5 fg.

9. KAPITTEL.

Abimelek, Gideons Søn, dræber sine syttit Brødre med Sikemitternes Hjælp og udvælges af dem til Konge, 1-6. Jotam, den eneste af hans Brødre, som undkommer, foreholder ham og Sikemitterne deres Synd, forkynder deres Undergang og dør, 7-21. Der kommer Venskab mellem Abimelek og Sikemitterne; han ødelægger Sikem og dræbes af en Kvinde, da han beleirer Tebez, 22-57.

OG Abimelek, Jerubba's Søn, gik til Sikem, til sin Moders Brødre; og han talte til dem og til hele sin Morfaders Huses Slægt og sagde: 8, 31. 2. Taler dog for alle Sikems Mænds Øren og siger: Hvad er bedst for eder, at sytti Mænd, alle Jerubba's Sønner, herske over eder, eller at een Mand hersker over eder? Kommer i Hu, at jeg er eders Ben og eders Kjød!

3. Da talte hans Moders Brødre alle disse Ord om ham for alle Sikems Mænds Øren; og deres Hjerter bødte sig til Abimelek, thi de sagde: Han er vor Broder.

4. Og de gave ham syttit Sekel Sølv af Ba'al-Berits Hus; og for dem leiede Abimelek løse og frække Mænd, og de fulgte ham.

5. Og han kom til sin Faders Hus i Ofra og ihjelslog sine Brødre, Jerubba's Sønner, sytti Mænd, paa een Sten; men Jotam, Jerubba's yngste Søn, blev tilovers, thi han havde skjult sig. 2 Kong. 10, 7; 11, 1 fg.

6. Da samlede alle Sikems Mænd sig og alle de, som boede i Millo*, og de gik hen og gjorde Abimelek til Konge ved Mindesmærkets Eg, som er i Sikem**. *d. e. Sikems Borg, V. 46. **Jos. 24, 25, 26.

7. Og man gav Jotam det tilkjende, og han gik hen og stod paa Toppen af Bjerget Gerisim og opløftede sin Røst og raabte; og han sagde til dem: Hører mig, I Sikems Mænd! Saa skål Gud høre eder.

8. Træerne gik engang hen for at salve en Konge over sig, og de sagde til Oljetræet: Vær Konge over os!

9. Men Oljetræet sagde til dem:

Skulde jeg lade min Fødem fare, som Gud og Mennesker ære hos mig, og gaa hen for at vale over Træerne?

10. Da sagde Træerne til Figentræet: Kom du og vær Konge over os!

11. Men Figentræet sagde til dem: Skulde jeg lade min Sødme og min gode Frugt fare og gaa hen for at vale over Træerne?

12. Da sagde Træerne til Vinstokken: Kom du og vær Konge over os!

13. Men Vinstokken sagde til dem: Skulde jeg lade min Most fare, som glæder Gud og Mennesker, og gaa hen for at vale over Træerne?

Ps. 104, 15.

14. Da sagde alle Træerne til Tornebusken: Kom du og vær Konge over os!

15. Og Tornebusken sagde til Træerne: Dersom I med Oprigtighed ville salve mig til Konge over eder, da kommer og søg Ly i min Skygge! Men hvis ikke, da skal der udgaa Ild fra Tornebusken og fortære Libanons Cedere.

16. Og nu, dersom I have handlet med Oprigtighed og Redelighed, idet I have gjort Abimelek til Konge, og dersom I have gjort, hvad godt er, imod Jerubba'al og hans Hus, og dersom I have handlet mod ham efter hans Hænders Gjerning,

17. da min Fader straf for eder og kastede sit Liv hen* og frelste eder af Midjaniternes Haand,

*d. e. agtede sit Liv ringe.

18. (men I have idag relist eder imod min Faders Hus og ihjelslaet hans Sønner, sytiti Mænd, paa een Sten, og gjort Abimelek, hans Trækvindes Søn, til Konge over Sikems Mænd, fordi han er eders Broder)

19. dersom I have handlet med Oprigtighed og med Redelighed imod Jerubba'al og imod hans Hus paa denne Dag, da glæder eder over Abimelek, og da glæde ogsaa han sig over eder!

20. Men hvis ikke, da skal der udgaa Ild fra Abimelek og fortære Sikems Borgere og dem, som bo i Millo, og der skal udgaa Ild fra Sikems Mænd og fra dem, som bo i Millo, og fortære Abimelek. v. 6.

21. Og Jotam tog Flugten, og han flyede og gik til Be'er; og han boede der for sin Broders, Abimeleks, Skyld.

22. Og Abimelek regjerede over Israel i tre Aar.

23. Da sendte Gud en ond Aand mellem Abimelek og Sikems Mænd,

og Sikems Mænd bleve Abimelek utro,

24. forat Voldsgjæringen mod Jerubba'als sytiti Sønner skulde komme over Abimelek og deres Blod lægges paa ham, deres Broder, som havde slaadet dem ihjel, og paa Sikems Mænd, som havde styrket hans Hænder til at slaa sine Brødre ihjel.

25. Og Sikems Mænd lagde Folk paa Lur mod ham paa Bjergtoppene, og de røvede Enhver, som gik forbi dem paa Veten; og det blev givet Abimelek tilkjende.

26. Men Ga'al, Ebeds Søn, og hans Brødre kom og drog ind i Sikem; og Sikems Mænd satte Lid til ham.

27. Og de gik ud paa Marken og høstede sine Vingaarde og pærsede Vindruer og holdt Glædesfest; og de gik ind i sin Guds Hus og aade og drak og forbandede Abimelek.

28. Og Ga'al, Ebeds Søn, sagde: Hvem er Abimelek, og hvem er Sikem, at vi skulde tjene ham? Er han ikke Jerubba'als Søn, og Sebul hans Befalingsmand? Tjener I Hemor*, Sikems Faders Mænd! Men vi, hvorfor skulde vi tjene ham? *1 Mos. 24, 3.

29. Gid jeg havde dette Folk i min Haand, saa skulde jeg skaffe Abimelek bort. Og han sagde om Abimelek: Forstærk din Hær og drag ud!

30. Og Sebul, Stadens Øverste, hørte Ga'als, Ebeds Søn, Ord, og hans Vrede optændtes;

31. og han sendte hemmelig Bud til Abimelek og lod sige: Se, Ga'al, Ebeds Søn, og hans Brødre ere komne til Sikem, og se, de opegge Staden imod dig.

32. Saa gjør dig nu rede om Natten, du og det Folk, som er hos dig, og læg dig paa Lur paa Marken.

33. og om Morgenens, naar Solen gaar op, da staa aarle op og overfald Staden! Og se, han og det Folk, som er hos ham, vil drage ud mod dig, og du skal gjøre med ham, hvad der falder dig for Haanden.

34. Og Abimelek gjorde sig rede om Natten, og alt det Folk, som var hos ham, og de lagde sig paa Lur mod Sikem i fire Hobe.

35. Og Ga'al, Ebeds Søn, gik ud og stillede sig i Indgangen til Stadens Port; men Abimelek og det Folk, som var hos ham, stod op fra Bagholdet.

36. Og da Ga'al saa Folket, sagde han til Sebul: Se, der kommer Folk

ned fra Bjergetoppene. Men Sebul sagde til ham: Det er Skyggen af Bjergene, du holder for Folk.

37. Men Ga'al blev fremdeles ved at tale og sagde: Se, der kommer Folk ned fra Landets Høider, og een Hob kommer fra Veien til Troldmændenes Eg.

38. Da sagde Sebul til ham: Hvor er nu din Mund, hvormed du sagde: Hvem er Abimelek, at vi skulde tjene ham? Er ikke dette det Folk, du foragtede? Gaa nu ud og strid imod det!

39. Og Ga'al gik ud for Sikems Mænds Aasyn og stred imod Abimelek.

40. Men Abimelek forfulgte ham, og han flyede for hans Aasyn; og der faldt mange Ihjelslagne indtil Indgangen til Porten.

41. Og Abimelek forblev i Aruma; men Sebul uddrev Ga'al og hans Brødre, saa de ikke forbleve i Sikem.

42. Og det skede een næste Dag, da gik Folket ud paa Marken; og man gav Abimelek det tilkjende.

43. Da tog han sine Folk og delte dem i tre Hobe og lagde sig paa Lur paa Marken; og han saa, og se, Folket gik ud af Staden, og han stod op imod dem og slog dem.

44. Abimelek og de Hobe, som vare hos ham, overfaldt Staden og stillede sig ved Indgangen til dens Port, og de to Hobe overfaldt alle dem, som vare paa Marken, og slog dem.

45. Og Abimelek stred imod Staden hele denne Dag og indtog Staden, og det Folk, som var i den, slog han ihjel; og han nedrev Staden og saadede den til med Salt.

46. Da alle Mændene i Sikems Borg hørte det, gik de ind i Berit-Gudens Huses Taarn.

47. Og det blev givet Abimelek tilkjende, at alle Mændene i Sikems Borg havde samlet sig.

48. Da gik Abimelek op paa Bjerget Zalmon, han og alt det Folk, som var med ham, og Abimelek tog en Økse i sin Haand og huggede en Gren af Træerne og tog den op og lagde den paa sin Skulder; og han sagde til det Folk, som var med ham: Hvad I se mig gjøre, det skynder eder at gjøre, ligesom jeg!

49. Da huggede ogsaa alt Folket hver sin Gren af, og de gik efter Abimelek og lagde dem op til Taarnet og satte med dem Ild paa Taarnet;

saa omkom ogsaa alle Indbyggerne i Sikems Borg, omtrent tusinde Mænd og Kvinder.

50. Og Abimelek drog til Tebez, og han-leirede sig imod Tebez og indtog det.

51. Men der var et fast Taarn midt i Staden; derhen flyede alle Mændene og Kvinderne og alle Stændens Borgere og lukkede til efter sig; og de stege op paa Taarnets Tag.

52. Saa kom Abimelek til Taarnet og stred imod det; og han gik nær hen til Taarnets Indgang for at opbrænde det med Ild.

53. Men en Kvinde kastede en Møllesten paa Abimeleks Hoved og knuste hans Hjerneskal.

54. Da raabte han hastig paa den Svend, som bar hans Vaaben, og sagde til ham: Drag dit Sverd og drøb mig, forat de ikke skulle sige om mig: En Kvinde slog ham ihjel! Og hans Svend gjennemborede ham, og han døde. 1 Sam. 31, 4.

55. Da Israels Mænd saa, at Abimelek var død, gik de hver til sit Sted.

56. Saa gjengjældte Gud Abimelek den Ondskab, han havde øvet imod sin Fader, da han slog sine sytti Brødre ihjel. 1, 7.

57. Og al Sikems Mænds Ondskab lod Gud komme tilbage over deres Hoved, og Jotams, Jerubba'als Søns, Forbandelse rammede dem. V. 30.

10. KAPITEL.

Tola og Ja'ir ere Dommere i Israel, 1-5. Israel driver Afgudert, trænges, raaber til Herren, 6-10. Herren foreholder dem deres Udydighed, de yamyge sig, Herren ynkes over dem, 11-16. Ammoniterne ruste sig imod dem, 17, 18.

OG efter Abimelek opstod Tola, en Søn af Pua, Dodos Søn, en Mand af Isaskar, til Frelse for Israel; og han boede i Samir paa Efra'ims Bjerg.

2. Og han dømte Israel i tre og tyve Aar, og han døde og blev begravet i Samir.

3. Og efter ham opstod Gileaditen Ja'ir, og han dømte Israel i to og tyve Aar.

4. Og han havde tretti Sønner, som rede paa tretti Asefnoler og havde tretti Stæder; disse kalder man Ja'irs Byer indtil denne Dag; de ere i Gileads Land. 4 Mos. 32, 41. 1 Krøn. 2, 32.

5. Og Ja'ir døde og blev begravet i Kamon.

6. Og Israels Børn gjorde atter, hvad der var ondt i Herrens Øine, og tjente Ba'alerne og Astartebillederne og Arams Guder og Sidons Guder og Moabs Guder og Ammons Børns Guder og Filisternes Guder. og de forlode Herren og tjente ham ikke.

7. Da optændtes Herrens Vrede mod Israel, og han solgte dem i Filisternes Haand og i Ammons Børns Haand.

8. Og de trængte og trykkede Israels Børn i det samme Aar; i atten Aar trængte de alle Israels Børn, som vare paa hin Side Jordan i Amoriternes Land, i Gilead.

9. Og Ammons Børn droge over Jordan for ogsaa at stride mod Juda og mod Benjamin og mod Efra'ims Hus; og Israel kom i stor Trængsel.

10. Da raabte Israels Børn til Herren og sagde: Vi have syndet imod dig, thi vi have forladt vor Gud og tjent Ba'alerne.

11. Og Herren sagde til Israels Børn: Har jeg ikke frelst eder fra Ægypterne og Amoriterne og Ammons Børn og Filisterne?

12. Og Sidonierne og Amalek og Maon undertrykkede eder, og Iraabte til mig, og jeg frelste eder af deres Haand.

13. Men I forlode mig og tjente andre Guder; derfor vil jeg ikke mere frelse eder.

14. Gaar hen og raaber til de Guder, I have valgt eder! Lad dem frelse eder i eders Trængsels Tid!

15. Da sagde Israels Børn til Herren: Vi have syndet; gjør du med os, aldeles som det er godt for dine Øine; udfri os bare paa denne Dag!

16. Og de skaffede de fremmede Guder bort af sin Midte og tjente Herren; da kunde han ikke taale Israels Nød.

17. Og Ammons Børn blev opbudne og leirede sig i Gilead; og Israels Børn samlede sig og leirede sig i Mizpa.

18. Da sagde Folket, de Øverste i Gilead, den Ene til den Anden: Hvo er den Mand, som først vil stride mod Ammons Børn? Han skal blive Overhoved over alle dem, som bo i Gilead.

11. KAPITEL.

Jefthah udvælges af Gileaditernes til Fører i Krigen mod Ammoniternes, 1-11. Han sender Bud til Ammoniternes Konge og befværer, at han skal lade Israel i Fred, men denne vil ikke lyde ham, 12-28. Herrens Aand kommer over Jefthah; han lover at give Herren den, som først kommer ham imøde fra hans Hus, hvis han faar overvundet Ammoniternes; han overvinder dem, 29-33. Hans eneste Datter gaar ham imøde; han bedroves, men giver hende dog til Herren, 34-40.

OG Gileaditen Jefthah var en vældig Krigsmand. Men han var en Skjøges Søn; Gilead havde avlet Jefthah.

2. Og Gileads Hustru fødte ham Sønner; og da Hustruens Sønner bleve store, jøge de Jefthah ud og sagde til ham: Du skal ikke arve i vor Faders Hus, thi du er Søn af en anden Kvinde.

3. Da flyede Jefthah fra sine Brødres Aasyn og bosatte sig i Landet Tob; og der samlede sig løse Mænd til Jefthah, og de droge ud med ham.

4. Og det skede nogen Tid derefter, da krigede Ammons Børn mod Israel.

5. Og da Ammons Børn krigede mod Israel, gik de Ældste af Gilead hen for at hente Jefthah fra Landet Tob.

6. Og de sagde til Jefthah: Kom og bliv vor Fører, forat vi kunne krige mod Ammons Børn!

7. Men Jefthah sagde til de Ældste af Gilead: Have I ikke hadet mig og jaget mig bort af min Faders Hus? Hvorfor komme I da til mig nu, da I ere i Trængsel?

8. Og de Ældste af Gilead sagde til Jefthah: Derfor ere vi nu komne til dig igjen; og du maa gaa med os og krige mod Ammons Børn, saa skal du blive Overhoved over os, over alle dem, som bo i Gilead.

9. Da sagde Jefthah til de Ældste af Gilead: Dersom I føre mig tilbage for at stride mod Ammons Børn, og Herren giver dem i min Vold, saa er det mig, som skal være eders Overhoved.

10. Og de Ældste af Gilead sagde til Jefthah: Herren skal være Vidne mellem os. Han straffe os, dersom vi ikke gjøre efter dit Ord!

11. Saa gik Jefthah med de Ældste af Gilead, og Folket satte ham over sig til Overhoved og Fører. Og Jefthah gjentog alle sine Ord for Herrens Aasyn i Mizpa.

12. Og Jeftah sendte Bud til Ammons Børns Konge og lod sige: Hvad har jeg med dig at gjøre, siden du kommer til mig for at krige mod mit Land?

13. Da sagde Ammons Børns Konge til Jeftahs Sendebud: Fordi Israel, da han drog op fra Ægypten, tog mit Land fra Arnon af og indtil Jabbok og indtil Jordan; giv det nu tilbage med Fred! 4 Mos. 21, 24.

14. Men Jeftah sendte atter Bud til Ammons Børns Konge

15. og lod sige til ham: Saa siger Jeftah: Israel har ikke taget Moabs Land eller Ammons Børns Land.

5 Mos. 2, 9, 18 fg.

16. Thi da de droge op fra Ægypten, vandrede Israel i Ørkenen indtil det røde Hav, og de kom til Kades.

17. Og Israel sendte Bud til Edoms Konge og lod sige: Lad mig drage igennem dit Land! Men Edoms Konge hørte ikke. Ogsaa til Moabs Konge sendte de Bud; men han vilde ikke. Saa forblev Israel i Kades.

4 Mos. 20, 14 fg.

18. Og de vandrede i Ørkenen og droge omkring Edoms Land og Moabs Land og kom fra Egnen østenfor Moabs Land og leirede sig paa hin Side Arnon; men de kom ikke ind i Moabs Land, thi Arnon er Moabs Grænse. 4 Mos. 21, 13.

19. Og Israel sendte Bud til Sihon, Amoriternes Konge, Kongen i Hesbon, og Israel lod ham sige: Lad os drage gennem dit Land til vort Sted!

4 Mos. 21, 21 fg.

20. Men Sihon havde ikke den Tiltro til Israel, at han lod dem drage gennem sit Land, og saa samlede Sihon alt sit Folk, og de leirede sig i Jahza, og han krigede imod Israel.

21. Og Herren, Israels Gud, gav Sihon og alt hans Folk i Israels Haand, og de sloge dem; og Israel indtog hele det Land, som tilhørte Amoriterne, dette Lands Indbyggere;

22. de indtog hele Amoriternes Land fra Arnon og indtil Jabbok og fra Ørkenen og indtil Jordan.

23. Saa har nu Herren, Israels Gud, fordrevet Amoriterne for sit Folks, Israels, Aasyn; og du vil tage dets Land i Eie?

24. Er det ikke saa, at hvad din Gud, Kamos, giver dig i Eie, det tager du i Eie, og Alt, hvad Herren, vor Gud, rydder for vort Aasyn, det tage vi i Eie?

25. Og nu, er du da bedre end Balak, Zippors Søn, Moabs Konge? Men han vel trættede med Israel eller førte Krig imod dem? 4 Mos. 22, 2.

26. Da Israel har boet i Hesbon og dets tilhørende Byer og i Aroer og dets tilhørende Byer og i alle de Stæder, som ligge ved Arnons Bredder, i tre hundrede Aar, hvorfor have I da ikke udfriet dem i denne Tid?

27. Jeg har ikke syndet imod dig, men du er i Færd med at gjøre Ondt imod mig ved at krige mod mig; Herren, som er Dommer, skal dømme idag mellem Israels Børn og Ammons Børn.

28. Men Ammons Børns Konge hørte ikke paa Jeftahs Ord, som han sendte ham.

29. Da kom Herrens Aand over Jeftah, og han drog igjennem Gilead og Manasse, og han drog frem til Mizpe i Gilead; og fra Mizpe i Gilead drog han frem imod Ammons Børn.

3, 10; 6, 34.

30. Og Jeftah gjorde Herren et Løfte og sagde: Dersom du giver Ammons Børn i min Haand,

31. da skal den, som gaar ud, som gaar mig imøde ud af mit Huses Dør, naar jeg kommer tilbage i Behold fra Ammons Børn, den skal høre Herren til, og jeg skal ofre ham som et Brænderoffer.

32. Saa drog Jeftah hen til Ammons Børn for at stride mod dem, og Herren gav dem i hans Haand;

33. han slog dem fra Aroer og indtil Minnit, tyve Stæder, og indtil Abel-Keramim, et saare stort Slag, og Ammons Børn bleve ydmygede for Israels Børns Aasyn.

34. Og Jeftah kom til Mizpa til sit Hus, og se, hans Datter gik ud imod ham med Pauker og med Dans; og hun var hans eneste Barn, han havde foruden hende hverken Søn eller Datter. 1 Sam. 18, 6.

35. Og det skede, da han saa hende, da sønderrev han sine Klæder og sagde: Ak, min Datter, du har nedbøjet mig saare, og du har voldt mig megen Kummer; thi jeg har opladt min Mund til Herren, og jeg kan ikke tage det tilbage. 4 Mos. 30, 3. 5 Mos. 23, 21.

36. Og hun sagde til ham: Min Fader! Har du opladt din Mund til Herren, da gjør med mig saaledes, som det er udgaaet af din Mund, eftersom Herren har skaffet dig Hevn over dine Fiender, Ammons Børn.

37. Og hun sagde fremdeles til sin Fader: Lad dette vedefares mig: Giv mig Frist i to Maaneder, forat jeg kan gaa hen og stige ned paa Bjergene og græde over min Jomfrustand, jeg og mine Veninder.

38. Og han sagde: Gak hen! Og han lod hende fare i to Maaneder; og hun gik hen med sine Veninder og græd over sin Jomfrustand paa Bjergene.

39. Og da to Maaneder vare omme, kom hun tilbage til sin Fader, og han gjorde med hende efter sit Løfte, som han havde lovet; og hun vidste ikke af Mand. Saa blev det en Skik i Israel:

40. Aar for Aar gaa Israels Døtre for at prise Jeftahs, Gileaditens, Døtre fire Dage om Aaret.

12. KAPITEL.

Efra'imiterne angribe Jeftah, fordi han ikke har taget dem med i Striden mod Ammons Børn; de blive slagte af Jeftah; han dør. 1-7. Ibzan, Elon og Abdon dømme Israel, 8-15.

OG Efra'ims Mænd bleve opbudne og drog mod Nord; og de sagde til Jeftah: Hvorfor drog du hen for at stride mod Ammons Børn og kaldte ikke os til at gaa med dig? Vi ville opbrænde dit Hus over dig med Ild.

8, 1.

2. Da sagde Jeftah til dem: Jeg og mit Folk laa i en svar Strid med Ammons Børn, og jeg opbød eder, men I frelste mig ikke af deres Haand.

3. Da jeg nu saa, at du ikke vilde frelse, lagde jeg mit Liv i min Haand* og drog afsted imod Ammons Børn, og Herren gav dem i min Haand; hvorfor ere I da dragne op imod mig paa denne Dag for at krige mod mig?

*d. e. satte mit Liv paa Spil.

4. Og Jeftah samlede alle Gileads Mænd og stred imod Efra'im, og Gileads Mænd sloge Efra'im; thi de* havde sagt: Efra'ims Rømlinger ere i Gileaditer midt i Efra'im og midt i Manasse. *Efra'imiterne.

5. Og Gileaditerne besatte Vadestederne over Jordan til Efra'im; og det skede, naar nogen af Efra'ims Flygtninger sagde: Lad mig komme over, da sagde Gileads Mænd til ham: Er du en Efra'imit? Og han sagde: Nei.

6. Og de sagde til ham: Sig: Schibbolet! Men han sagde: Sibbolet, idet han ikke udtalte det rigtigt.

270

Saa grebe de ham og sloge ham ihjel ved Jordans Vadededer; og der faldt paa denne Tid af Efra'im to og firti Tusinde.

7. Og Jeftah dømte Israel i seks Aar; og Gileaditen Jeftah døde og blev begravet i en af Gileads Stæder.

8. Og efter ham dømte Ibzan fra Betlehem Israel.

9. Og han havde treti Sønner, og treti Døtre sendte han ud, og treti Døtre førte han ind til sine Sønner udenfra; og han dømte Israel i syv Aar.

10. Og Ibzan døde og blev begravet i Betlehem.

11. Og efter ham dømte Sebuloniten Elon Israel; og han dømte Israel i ti Aar.

12. Og Sebuloniten Elon døde og blev begravet i Ajalon i Sebulons Land.

13. Og efter ham dømte Piratoniten Abdon, Hillels Søn, Israel.

14. Og han havde årti Sønner og treti Sønnesønner som rede paa sytiti Asenfoler; og han dømte Israel i otte Aar.

15. Og Piratoniten Abdon Hillels Søn døde og blev begravet i Piraton i Efra'ims Land paa Amalekiternes Bjerg.

13. KAPITEL.

Israel synder ufter mod Herren og gives i Filisternes Haand; Daniten Manoahs ufrugtbare Hustru faar ved Herrens Enges Løfte om at føde en Søn, som skal frelse Israel. 1-5. Herrens Engel aabenbarer sig ogsaa for Manoah og gentager sit Løfte. 6-14. Manoah vil ofre til Engelen, men denne forbyder ham det; han ofrer til Herren, Engelen forsvinder, Samson føles. 15-25.

OG Israels Børn gjorde atter, hvad der var ondt i Herrens Øine; og Herren gav dem i Filisternes Haand i årti Aar.

3, 12.

2. Og det var en Mand fra Zora af Daniternes Slægt, og hans Navn var Manoah; og hans Hustru var ufrugtbar og fødte ikke.

3. Og Herrens Engel aabenbared sig for Kvinden og sagde til hende: Se, du er ufrugtbar og har ikke født; men du skal blive frugtsommelig og føde en Søn.

4. Saa tag dig nu i Vare og drik ikke Vin eller stærk Drik og æd ikke noget som helst Urent!

4 Mos, 6, 2 fg. Luk, 1, 15.

5. Thi se, du skal blive frugtsommelig og føde en Søn, og der skal

ikke komme Ragekniv paa hans Hoved, thi Barnet skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv; og han skal begynde at frelse Israel af Filisternes Haand. 1 Sam. 1, 11.

6. Og Kvinden kom og sagde til sin Mand: En Guds Mand kom til mig, og hans Udseende var som Guds Engels Udseende, saare forferdeligt, og jeg spurgte ham ikke, hvorfra han var, og han gav mig ikke sit Navn tilkjende.

7. Men han sagde til mig: Se, du skal blive frugtsommelig og føde en Søn; og nu, drik ikke Vin eller stærk Drik og æd ikke noget som helst Urent! Thi Barnet skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv af indtil sin Dødsdag.

8. Da bad Manoah til Herren og sagde: Hør mig, Herre! Lad dog den Guds Mand, som du sendte, atter komme til os og lære os, hvad vi skulle gøre med det Barn, som skal fødes!

9. Og Gud hørte Manoahs Røst; og Guds Engel kom atter til Kvinden, medens hun sad paa Marken, og Manoah, hendes Mand, var ikke hos hende.

10. Da skyndte Kvinden sig og løb hen og fortalte sin Mand det og sagde til ham: Se, den Mand, som hin Dag kom til mig, har vist sig for mig.

11. Og Manoah stod op og gik efter sin Hustru; og han kom til Manden og sagde til ham: Er du den Mand, som talte til Kvinden? Og han sagde: Ja.

12. Og Manoah sagde: Naar nu dine Ord opfyldes, hvorledes skulle vi da forholde os med Barnet, og hvad skulle vi gøre med ham?

13. Og Herrens Engel sagde til Manoah: For alt det, jeg har sagt til Kvinden, skal hun tage sig i Vare.

14. Hun skal ikke sæde Noget som helst af det, som kommer af Vinstokken, og hun skal ikke drikke Vin eller stærk Drik og ikke sæde noget Urent; alt det, jeg har befalet hende, skal hun tage i Agt.

15. Da sagde Manoah til Herrens Engel: Lad os dog opholde dig lidt og tillave et Kid for dig!

16. Men Herrens Engel sagde til Manoah: Om du opholder mig, sæder jeg dog ikke af din Mad; men dersom du vil berede et Brændoffer, skal du ofre det til Herren. Manoah vidste nemlig ikke, at det var Herrens Engel.

17. Og Manoah sagde til Herrens Engel: Hvad er dit Navn? Thi naar dine Ord opfyldes, ville vi sære dig.

1 Mos. 22, 29.

18. Men Herrens Engel sagde til ham: Hvorfor spørger du om mit Navn? Thi det er underligt. Es. 9, 6.

19. Saa tog Manoah Kiddet og Madofferet og ofrede paa Klippen for Herren. Og han lod et Under ske, medens Manoah og hans Hustru saa derpaa;

20. da Luen steg op fra Alteret mod Himmelen, for Herrens Engel op i Alterets Lue, medens Manoah og hans Hustru saa derpaa, og de faldt paa sit Ansigt til Jorden.

21. Men Herrens Engel viste sig ikke mere for Manoah og hans Hustru; da forstod Manoah, at det var Herrens Engel.

22. Og Manoah sagde til sin Hustru: Vi maa visselig dø; thi vi have seet Gud. Dom. 6, 22.

23. Men hans Hustru sagde til ham: Dersom Herren havde Lyst til at dræbe os, saa havde han ikke modtaget Brændoffer og Madoffer af vor Haand og ikke ladet os se alt dette og ikke nu ladet os høre Saadant.

24. Og Kvinden fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Samson; og Drengen blev stor, og Herren velsignede ham.

25. Og Herrens Aand begyndte at drive ham i Dans Leir mellem Zora og Estaol. 18, 11, 12.

14. KAPITEL.

Samson begjærer en af Filisternes Døtre tilægte og dræber en Løve, 1-7. Han besøger sin Forlovede, finder Honning i Levens Aadsel, holder Bryllup, forelægger Filisterner en Gaade, som de ei kunne udtide, og vædder med dem, 8-14. De faa Udtvæningen af vide af hans Hustru; han dræber tretti Filistere og giver deres Klæder til dem, som have udtvænet Gaaden; hans Hustru gives til en Anden, 15-20.

Og Samson gik ned til Timnata og saa en Kvinde i Timnata af Filisternes Døtre.

2. Og han gik op og fortalte sin Fader og sin Moder det og sagde: Jeg har seet en Kvinde i Timnata af Filisternes Døtre, og nu, tager mig hende til Hustru!

3. Da sagde hans Fader og hans Moder til ham: Er der da ikke nogen Kvinde blandt dine Brødres Døtre og i hele mit Folk, siden du gaar hen for at tage en Hustru blandt de uom-

skaarne Filistere? Men Samson sagde til sin Fader: Tag mig hende, thi hun er den rette i mine Øine

3 Mos. 34, 16, 5 Mos 7, 3.

4. Men hans Fader og hans Moder vidste ikke, at dette var fra Herren; thi han søgte en Leilighed til Strid med Filisterne. Og paa den Tid herskede Filisterne over Israel. 13, 1.

5. Saa gik Samson og hans Fader og hans Moder ned til Timnata, og da de kom til Timnatas Vinggaarde, se, da kom en ung Løve brølende mod ham.

6. Da kom Herrens Aand over ham, og han sønderrev den, ligesom man sønderriver et Kid, udenat han havde Noget i sin Haand; og han gav ikke sin Fader eller sin Moder tilkjende, hvad han havde gjort.

7. Og han gik ned og talte med Kvinden, og hun var den rette i Samsons Øine.

8. Og da han nogen Tid derefter kom tilbage for at tage hende, bødede han af fra Velen for at se til Løvens Aadsel, og se, der var en Blisværm og Honning i Løvens Krop.

9. Og han tog den i sine Hænder og gik og aad, medens han gik, og han gik til sin Fader og sin Moder og gav dem, og de aade; men han gav dem ikke tilkjende, at det var af Løvens Krop, han havde taget Honningen.

10. Saa gik hans Fader ned til Kvinden; og Samson gjorde der et Gjæstebud, thi saaledes pleiede de unge Karle at gjøre.

11. Og da de saa ham, hentede de tretti Brudesvende, og de vare hos ham.

12. Og Samson sagde til dem: Lad mig fremsætte en Gaade for eder! Dersom I udtyde mig den i de syv Gjæstebudsdage og gjettede den, saa vil jeg give eder tretti Skjorter og tretti Klædninger til Omskifte;

13. men kunne I ikke udtyde mig den, saa skulle I give mig tretti Skjorter og tretti Klædninger til Omskifte. Og de sagde til ham: Fremsat din Gaade, saa vi faa den at høre!

14. Og han sagde til dem: Af Æderen udgik der Mad, og af den Stærke udgik der Sødme. Og de kunde ikke udtyde Gaaden i tre Dage.

15. Og det skede paa den syvende Dag, da sagde de til Samsons Hustru: Lok din Mand til at udtyde os Gaaden, forat vi ikke skulle opbrænde

dig og din Faders Hus med Ild! Er det for at plyndre os, I have indbudt os? Er det ikke saa?

16. Og Samsons Hustru overhang ham med Graad og sagde: Du hader mig kun, og du elsker mig ikke; du har fremsat en Gaade for mit Folks Børn, og for mig har du ikke udtydet den. Men han sagde til hende: Se, jeg har ikke udtydet den for min Fader og for min Moder; skulde jeg da udtyde den for dig?

17. Og da hun havde overhængt ham med Graad i de syv Dage, de havde Gjæstebudet, udtydede han den for hende den syvende Dag, fordi hun havde plaget ham; og hun udtydede Gaaden for sit Folks Børn.

18. Da sagde Stadens Mænd til ham paa den syvende Dag, førend Solen gik ned: Hvad er sødere end Honning, og hvad er stærkere end en Løve? Men han sagde til dem: Havde I ikke pleiet med min Kalv, saa havde I ikke gjettet min Gaade.

19. Og Herrens Aand kom over ham, og han gik ned til Askalon og slog tretti Mand af dem ihjel og tog deres Klæder og gav dem, som havde udtydet Gaaden, Klædningerne til Omskifte; og hans Vrede optændtes, og han gik op til sin Faders Hus. 13, 26.

20. Men Samsons Hustru blev gi ven til hans Brudsvend, som han havde valgt sig.

15 KAPITEL.

Samson hevner sig paa Filisterne for sin Hustrues Skyld; de dræbe hans Hustru og hendes Fader; han slaar dem, 1-8. De drage op imod Juda; Samson lader sig af Judas Mænd binde og overgive til dem, men sønderriver Baandene og ihjelslaar et Tusinde af dem med et Asens Kjøveben, 9-16; han er nær ved at vandsnægte af Terat, Herren giver ham Vand; 17-19. Han demmer Israel i tyve Aar, 20.

Og det skede nogen Tid derefter i Hvedehøstens Dage, at Samson besøgte sin Hustru og havde et Kid med sig, og han sagde: Lad mig gaa ind til min Hustru i Kammeret! Men hendes Fader tillod ham ikke at gaa ind.

2. Og hendes Fader sagde: Jeg tænkte, at du hadede hende, og jeg gav hende til din Brudsvend; er ikke hendes yngre Søster vakrere end hun? Tag denne Istedet for hende!

14, 20.

3. Da sagde Samson til dem: Jeg er denne Gang uden Skyld for Fili-

sterne, naar jeg nu gjør Ondt imod dem.

4. Og Samson gik hen og fangede tre hundrede Ræve, og han tog Fakler og vendte Hale mod Hale og satte et Blus midt imellem de to Haler.

5. Og han tændte Ild i Blussene og slap dem* ind iblandt Filisternes staaende Korn, og han opbrændte baade Kornbaand og staaende Korn og Oljehaver. *Rævene.

6. Da sagde Filisterne: Hvem har gjort dette? Og man sagde: Samson, Timnitens Svigersøn, fordi denne tog hans Hustru og gav hende til hans Brudsvend. Saa drog Filisterne op og opbrændte hende og hendes Fader med Ild. 14, 15.

7. Og Samson sagde til dem: Gjøre I Saadant, saa vil jeg ikke holde op, førend jeg faar hevnt mig paa eder.

8. Og han slog dem baade paa Ben og paa Laar*, et vældigt Slag; saa gik han ned og boede i Etams Klippekløft. *sender og sammen.

9. Da drog Filisterne op og leirede sig i Juda, og de udbredte sig i Lechi.

10. Og Judas Mænd sagde: Hvorfor ere I dragne op imod os? Og de sagde: Vi ere dragne op for at binde Samson, for at gjøre mod ham, ligesom han har gjort imod os.

11. Da drog tre tusinde Mænd af Juda ned til Etams Klippekløft, og de sagde til Samson: Ved du ikke, at Filisterne herske over os? Hvorfor har du da gjort dette mod os? Men han sagde til dem: Som de have gjort imod mig, saa har jeg gjort imod dem.

12. Og de sagde til ham: Vi ere dragne ned for at binde dig, for at give dig i Filisternes Haand. Og Samson sagde til dem: Sværger mig til, at ikke I ville slaa mig ihjel!

13. Da sagde de til ham: Nei! Vi ville binde dig og saa give dig i deres Haand, men dræbe dig ville vi ikke. Og de bandt ham med to nye Reb og førte ham op fra Klippen.

14. Da han kom til Lechi, skrege Filisterne ham imøde af Glæde; men Herrens Aand kom over ham, og de Reb, som vare om hans Arme, blev som Lintraade, der ere brændte af Ilden, og hans Baand faldt smulrede af hans Hænder. 14, 6.

15. Og han fandt et friskt Asenkjæveben, og han udtrakte sin Haand og tog det og slog dermed tusinde Mand.

16. Da sagde Samson: Med et Asens Kjæveben en Hob, to Hobe, med et Asens Kjæveben slog jeg tusinde Mand.

17. Og da han havde talt ud, kastede han Kjævebenet af sin Haand; og man kaldte dette Sted Ramat-Lechi*. *Kjævebenets Hoi.

18. Og han tørstede saare; da raabte han til Herren og sagde: Du har givet denne store Frelse ved din Tjeners Haand, og nu skal jeg dø af Tørst og falde i de Uomskaarnes Hænder!

19. Da kløvede Gud Hulingen, som er i Lechi, og der gik Vand ud af den, og han drak, og hans Livsaand kom tilbage, og han blev oplivet; derfor kaldte man dens Navn En-Hakkore*, og den er i Lechi indtil denne Dag. *den Raabendes Kilde.

20. Saa dømte han da Israel i Filisternes Dage tyve Aar. 2, 16, 18.

16. KAPITEL

Samson gaar til Gasa; da Filisterne ville gribe ham, tager han Stadens Porte og bærer dem bort, 1-3. Han faier Kjærlighed til Dalila, som omsider overtaler ham til at stige, hvorved hans Styrke er saa stor, og lader hans Hovedhaar af-rage, 4-20. Filisterne gribe ham, stikke hans Øine ud og sætte ham til at udføre Trælarbejde; ved en Fest nedriver han Huset, hvori de ere forsamlede, og der tilledes en Mængde af dem, 21-31.

Og Samson gik til Gasa, og han saa der en Skjøge og gik ind til hende.

2. Og man sagde til Gasas Indbyggere: Samson er kommen hid, og de omringede ham og lurede paa ham hele Natten ved Stadens Port; og de holdt sig stille hele Natten og sagde: Naar Morgenens gryr, ville vi slaa ham ihjel. Jos. 15, 47.

3. Og Samson laa indtil Midnat, og han stod op ved Midnat og greb fat i Stadsportens Døre og i begge Portstolperne og rykkede dem op til ligemed Bommen og lagde dem paa sine Skuldre; og han bar dem op paa Toppen af det Bjerg, som er lige overfor Hebron.

4. Og det skede derefter, at han fattede Kjærlighed til en Kvinde i Soreks Dal, og hendes Navn var Dalila.

5. Da drog Filisternes Fyrster op til hende og sagde til hende: Lok ham og se, hvori hans store Styrke ligger, og hvorledes vi kunne faa Bugt med ham og binde ham for at kue ham! Saa ville vi give dig hver elleve hundrede* Sekel Sølv. 14, 15.

*d. e. over tusinde.

6. Og Dalila sagde til Samson: Giv mig dog tilkjende, hvori din store Styrke ligger, og hvormed du kan bindes, saa man kan kue dig!

7. Og Samson sagde til hende: Dersom man binder mig med syv friske Streng, som ikke ere blevne tørre, saa bliver jeg svag og som et andet Menneske.

8. Da bragte Filisternes Fyrster hende syv friske Streng, som ikke vare blevne tørre, og hun bandt ham med dem.

9. Og hun havde Lurere siddende i Kammeret, og hun sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! Men han sønderrev Strengene, ligesom en Traad af Stry sønderrives, naar den lugter Ild; og hans Styrke blev ikke røbet.

10. Da sagde Dalila til Samson: Se, du har bedraget mig og talt Løgn for mig; Kjære, giv mig nu tilkjende, hvormed man kan binde dig!

11. Og han sagde til hende: Dersom man binder mig med nye Reb, som der ikke er gjort noget Arbejde med, saa bliver jeg svag og som et andet Menneske.

12. Da tog Dalila nye Reb og bandt ham med dem og sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! Og der sad Lurere i Kammeret. Men han rev dem af sine Arme som en Traad.

13. Og Dalila sagde til Samson: Hidintil har du bedraget mig og talt Løgn for mig; giv mig nu tilkjende, hvormed man kan binde dig! Og han sagde til hende: Naar du væver de syv Fletter paa mit Hoved sammen med Rendingen i Væven.

14. Og hun slog dem fast med Naglen og sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! Og han vaagnede af sin Søvn og rev Vævnaglen og Rendingen ud.

15. Da sagde hun til ham: Hvorledes kan du sige: Jeg elsker dig, da dit Hjerte dog ikke er med mig? Nu har du tre Gange bedraget mig og ikke givet mig tilkjende, hvori din store Styrke ligger.

16. Og det skæde, da hun hver Dag plagede ham med sine Ord og trængte haardt ind paa ham, da blev hans Sjæl utaalmelig indtil Døden. 14, 17.

17. Og han oplod hele sit Hjerte for hende og sagde til hende: Der er ikke kommen Ragekniv paa mit Hoved, thi jeg er en Guds Naslræer fra

min Moders Liv; dersom jeg bliver raget, viger min Styrke fra mig, og jeg bliver svag og som alle andre Mennesker. 13, 5.

18. Og da Dalila saa, at han havde opladt hele sit Hjerte for hende, sendte hun Bud og lod kalde Filisternes Fyrster og slige: Kommer nu op, thi han har opladt hele sit Hjerte for mig. Filisternes Fyrster kom da op til hende, og de bragte Sølv et i sin Haand.

19. Og hun lod ham sove ind paa sine Knæ og kaldte paa en Mand og lod de syv Fletter paa hans Hoved afraage; og hun begyndte at kue ham, og hans Styrke veg fra ham.

20. Og hun sagde: Filisterne ere over dig, Samson! Og han vaagnede op af sin Søvn og sagde: Jeg vil gaa ud denne Gang, som før, og slide mig løs. Men han ydste ikke, at Herren var vegen fra ham.

21. Da græbe Filisterne ham og stak hans Øine ud; og de førte ham ned til Gasa og bandt ham med to Kobberlænker, og han maledede Korn i Fangehuset. 2 Kong. 25, 7. 2 Mos. 11, 5.

22. Men hans Hovedhaar begyndte at gro, straks efterat han var raget.

23. Og Filisternes Fyrster samlede for at ofre et stort Slagtoffer til sin Gud Dagon og for at glæde sig; thi de sagde: Vor Gud har givet Samson, vor Fiende, i vor Haand.

24. Og da Folket saa ham, lovede de sin Gud; thi de sagde: Vor Gud har givet vor Fiende i vor Haand, ham, som ødelagde vort Land, og som slog mange af Vore Ihjel.

25. Og det skæde, da de nu vare vel tilmode, da sagde de: Kaldet Samson hid, forat han kan lege for os! Da kaldte de Samson ud af Fangehuset, og han legede for deres Ansigt, og de stillede ham imellem Støtterne.

26. Da sagde Samson til den Dreng, som holdt ham ved Haanden: Slip mig og lad mig faa fat i de Støtter, hvorpaa Huset hviler, forat jeg kan helde mig op til dem!

27. Men Huset var fuldt af Mænd og Kvinder, og alle Filisternes Fyrster vare der, og paa Taget var der omtrent tre tusinde Mænd og Kvinder, som saa paa, at Samson legede.

28. Da raabte Samson til Herren og sagde: Herre, Herre! Kom mig i Hu og styrk mig bare denne Gang, o

Gud, forat jeg kan hevne mig paa Filisterne for eet af mine to Øine!

Hebr. 11, 32.

29. Og Samson greb om de to mellemste Støtter, hvorpaa Huset hvilede; og støttede sig mod dem; den ene greb han om med sin Høre, og den anden med sin Venstre.

30. Og Samson sagde: Min Sjæl dø med Filisterne! Og han bødte [Støtterne] med Kraft; da faldt Huset over Fyrsterne og over alt Folket, som var i det, og de Døde, han dræbte ved sin Død, vare flere end de, han havde dræbt i sit Liv.

31. Og hans Brødre og hele hans Faders Hus droge ned og toge ham og droge og begrove ham imellem Zora og Estaol i Manoahs, hans Faders, Grav. Han havde da dømt Israel i tyve Aar.

13, 26.

17. KAPITEL.

En efra'imitisk Kvinde lader forførdte et Afgudsbillede. Ld. Hendes Søn Mika indretter Afgudsfejeste i sit Hus og gjør en Levit til sin Prest, 5-13.

DER var en Mand fra Efra'ims Bjerg, og hans Navn var Mika.

2. Og han sagde til sin Moder: De elleve hundrede* Sekel Sølv, som ere tagne fra dig, og som du har udtalt Forbandelse over, ogsaa for mine Øren, se, det Sølv er hos mig, jeg har taget det. Da sagde hans Moder: Velsignet være min Søn af Herren!

*16, 5.

3. Og han gav sin Moder de elleve hundrede Sekel Sølv tilbage; men hans Moder sagde: Jeg helliger Herren Sølvet af min Haand for min Søn til deraf at gjøre et udskaaet Billede og et støbt Fodstykke, og nu giver jeg dig det tilbage.

4. Han gav da sin Moder Sølvet tilbage; og hans Moder tog to hundrede Sekel Sølv og gav det til en Guldsmed, og han gjorde det til et udskaaet Billede og et støbt Fodstykke, og det var i Mikas Hus.

Es. 40, 19.

5. Og Manden Mika havde et Guds-hus, og han havde gjort en Livkjortel og Husguder og havde fyldt en af sine Sønners Haand, saa han var bleven hans Prest.

8, 27.

1 Mos. 31, 19. 2 Mos. 28, 41.

6. I de Dage var der ingen Konge i Israel; hver Mand gjorde, hvad ret var i hans Øine.

18, 1; 19, 1; 21, 25.

7. Og der var en ung Karl fra Bet-

lehem i Juda, fra Judas Stamme, og han var en Levit og opholdt sig der som Fremmed.

8. Og denne Mand drog fra Staden, fra Betlehem i Juda, for at tage Ophold, hvor han fandt Leilighed; og han kom paa sin Vandring til Efra'ims Bjerg, til Mikas Hus.

9. Da sagde Mika til ham: Hvorfra kommer du? Og han sagde til ham: Jeg er en Levit fra Betlehem i Juda, og jeg gaar for at tage Ophold, hvor jeg finder Leilighed.

10. Men Mika sagde til ham: Bliv hos mig og vær min Fader og Prest! Saa vil jeg give dig ti Sekel Sølv om Aaret og et Sæt Klæder og din Kost. Da gik Leviten ind til ham.

11. Og Leviten samtykkede i at blive hos Manden, og den unge Karl var ham som en af hans Søner.

12. Og Mika fyldte Levitens Haand, og den unge Karl blev hans Prest; og han var i Mikas Hus.

V. 5.

13. Og Mika sagde: Nu ved jeg, at Herren vil gjøre vel imod mig, siden jeg har faaet en Levit til Prest.

18. KAPITEL.

En Del af Dans Stamme drager til La'ts for at indtage det, 1-12. Paa Veten derhen komme de til Mikas Hus og tage hans Afgudsbilleder og Prest med sig, 13-26. De indtage La'ts, ned sætte sig der, drive Afguderi, 27-31.

I de Dage var der ingen Konge i Israel; og i de samme Dage søgte Daniternes Stamme sig en Arvelod til at bo i, thi der var indtil denne Dag ikke tilfaldet dem Noget til Arv midt iblandt Israels Stammer*.

17, 6.

*d. e. den dem ifølge Jos. 19, 40 fg. tildeelte Arv var endnu ikke kommen i deres Besiddelse. Dom. 1, 34.

2. Og Dans Børn udsendte af hele sin Slægt fem Mænd, tapre Mænd, fra Zora og Estaol, for at spæde Landet og udforske det, og de sagde til dem: Gaar hen, udforsker Landet! Og de kom til Efra'ims Bjerg, til Mikas Hus, og bleve der om Natten.

17, 1 fg.

3. Da de vare ved Mikas Hus og kjendte den unge Karls, Levitens, Røst, bødte de af derhen og sagde til ham: Hvem har ført dig hid, og hvad gjør du her, og hvorledes har du det her?

17, 7 fg.

4. Og han sagde til dem: Saa og saa har Mika gjort imod mig; han har leiet mig, og jeg er bleven hans Prest.

5. Da sagde de til ham: Adspørg dog Gud, forat vi kunne faa vide, om vor Vel, som vi vandre, skal blive lykkelig!

6. Og Presten sagde til dem: Gaar hen i Fred! Eders Vel, som I vandre, er for Herrens Aasyn.

7. Da gik de fem Mænd, og de kom til La'is og saa, at det Folk, som var der, boede i Tryghed efter Sidonierne Vis, roligt og trygt, og der var ingen Magthaver i Landet, som gjorde dem Fortræd i Nogetsomhelst; og de vare langt borte fra Sidonierne og havde Intet at gjøre med noget Menneske.

8. Og de kom til sine Brødre i Zora og Estaol; og deres Brødre sagde til dem: Hvorledes er det gaaet eder?

9. Og de sagde: Op, lader os drage op imod dem! Thi vi have seet Landet, og se, det er saare godt. Og I tie stille? Værer ikke sene med at drage afsted for at komme hen og indtage Landet!

10. Naar I komme derhen, ville I komme til et trygt Folk, og Landet er vidt og bredt; thi Gud har givet det i eders Haand, et Sted, hvor der ikke er Mangel paa nogen Verdens Ting.

11. Saa brøde da seks hundrede Mand af Danierne Slægt, omgjordede med Krigsvaaben, op derfra, fra Zora og Estaol.

12. Og de drog op og leirede sig i Kirjat-Jearim i Juda; derfor kalder man dette Sted Dans Leir indtil denne Dag; se, det er vestenfor Kirjat-Jearim. Joa. 15, 9. 60.

13. Og derfra drog de til Efra'ims Bjerg og kom til Mikas Hus.

14. Da toge de fem Mænd, som vare gangne hen for at spelde Landet La'is, tilorde og sagde til sine Brødre: Vide I, at der i disse Huse er en Livkjortel og Husguder og et udskaret Billede og et støbt Fodstykke? Skjønner da nu, hvad I have at gjøre! 17, 4. 5.

15. Og de bødte af derhen og kom til den unge Karls, Levitens, Hus, til Mikas Hus; og de spurgte ham, om det gik ham vel.

16. Men de seks hundrede Mand af Dans Børn stode, omgjordede med sine Krigsvaaben, ved Indgangen til Porten.

17. Og de fem Mænd, som vare gangne hen for at spelde Landet, steg op, gik ind og toge det ud-

skaarne Billede og Livkjortelen og Husguderne og det støbte Fodstykke, medens Presten stod ved Indgangen til Porten tilligemed de seks hundrede Mand, som vare omgjordede med Krigsvaaben.

18. Og da nu hine vare gangne ind i Mikas Hus og havde taget det udskaarne Billede med Livkjortelen og Husguderne og det støbte Fodstykke, sagde Presten til dem: Hvad gjøre I?

19. Og de sagde til ham: Thi, læg din Haand paa din Mund og gaa med os og vær vor Fader og Prest! Hvad er bedst for dig, at være Prest for een Mand's Hus eller at være Prest for en Stamme og en Slægt i Israel?

20. Da blev Presten vel tilmode, og han tog Livkjortelen og Husguderne og det udskaarne Billede og gik ind iblandt Folket.

21. Og de vendte sig og gik bort, og de lode Børnene og Kvæget og det kostbare Gods drage foran sig.

22. Da de vare komne langt bort fra Mikas Hus, bleve de Mænd, som vare i Husene ved Mikas Hus, kaldte sammen, og de indhentede Dans Børn.

23. Og de raabte til Dans Børn, og disse vendte sig om og sagde til Mika: Hvad fattes dig, at du har kaldt dine Folk sammen?

24. Og han sagde: I have taget mine Guder, som jeg har gjort, tilligemed Presten og ere dragne bort; hvad har jeg saa tilbage? Hvorledes kunne I da sige til mig: Hvad fattes dig?

25. Da sagde Dans Børn til ham. Lad ikke din Røst høres hos os, forat ikke Mænd med forbitret Hu skulle falde over eder, saa du forspilder dit eget og dit Huses Liv.

26. Saa drog Dans Børn sin Vel, og da Mika saa, at de vare stærkere end han, vendte han om og gik tilbage til sit Hus.

27. Men de toge, hvad Mika havde ladet gjøre, og Presten, som han havde; og de kom over La'is, over et roligt og trygt Folk, og de sloge dem med Sverdets Eg, og Staden opbrændte de med Ild.

28. Og der var Ingen, som kom dem til Hjælp; thi Staden var langt fra Sidon, og de havde Intet at gjøre med noget Menneske, og den laa i Dalen, som er ved Bet-Rehob. Og de opbyggede Staden og boede der.

2 Sam. 10, 6.

29. Og de kaldte Stadens Navn Dan

efter Dans, sin Faders, Navn, som var født Israel; men Stadens Navn var forhen La'is. Jos. 19, 47.

30. Og Dans Børn opreiste sig det udskaarne Billede; og Jonatan, en Søn af Gersom, Moses's Søn*, han og hans Søønner vare Prester for Danlternes Stamme, indtil Landets Indbyggere bleve bortførte.

*2 Mos. 2, 22; 18, 3.

31. Og de havde Mikas udskaarne Billede, som han havde gjort, opstillet hos sig alle de Dage, Guds Hus var i Silo. Jos. 18, 1.

19. KAPITEL.

En Levit, hvits Medhustru er ham utro og forlader ham, drager efter hende for at hævne hende tilbage, 1-5. Paa Hjemveien tager han ind med hende i Gibeå; Mændene der skjænde hende, saa hun dør; han fører hendes Læg hjem, deler det i tolv Stykker og sender disse omkring i hele Israel for at faa Hev over Mændene i Gibeå, 9-30.

OG det skede i de samme Dage, da der ingen Konge var i Israel, at der var en Mand af Levis Stamme, der opholdt sig som Fremmed i de inderste Egne af Efra'ims Bjerg, og han tog sig en Medhustru fra Betlehem i Juda. 17, 6.

2. Men hans Medhustru bedrev Hor hos ham og gik bort fra ham til sin Faders Hus i Betlehem i Juda, og hun blev der en Tid af fire Maanedere.

3. Dagjorde hendes Mand sig røde og gik efter hende for at tale kærlig til hende og føre hende tilbage, og han havde sin Dreng og et Par Æsener med sig; og hun førte ham ind i sin Faders Hus, og da den unge Kvindes Fader saa ham, gik han ham glad imøde.

4. Og hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, holdt paa ham, saa han blev hos ham i tre Dage; og de aade og drak og bleve der Natten over.

5. Og den fjerde Dag stode de aarle op om Morgenen, og han gjorde sig rede til at drage bort; da sagde den unge Kvindes Fader til sin Svigerfader: Vederkvæg dig med et Stykke Brød, og derefter kunne I drage bort.

6. Og de satte sig og aade, begge tilsammen, og drak; da sagde den unge Kvindes Fader til Manden: Samtyk dog i at blive Natten over og vær vel tilmode!

7. Og da Manden gjorde sig rede til at drage bort, nødte hans Svigerfader ham, saa han vendte om og blev der Natten over.

8. Og han stod aarle op om Morgenen paa den femte Dag for at drage bort; da sagde den unge Kvindes Fader: Vederkvæg dog dit Hjerte og bier, indtil Dagen helder! Og de aade begge.

9. Saa gjorde da Manden sig rede til at drage bort, han og hans Medhustru og hans Dreng; men hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, sagde til ham: Se, det liden mod Aftenen; bliver dog her Natten over! Se, Dagen lakker ad Ende, bliv her Natten over, og vær vel tilmode! Saa kunne I aarle imorgen begive eder paa eders Vei, og du kan gaa til dit Telt.

10. Men Manden vilde ikke blive Natten over, men gjorde sig rede og drog bort og kom lige overfor Jebus, det er Jerusalem; og han havde et Par sadlede Æsener og sin Medhustru med sig.

11. Da de vare ved Jebus, heldede Dagen saare; da sagde Drengen til sin Herre: Kom, lader os blive af til Jebusternes Stad her og bliv i den inat!

12. Men hans Herre sagde til ham: Vi ville ikke boie af til Fremmedes Stad, hvor der ikke er Nogen af Israels Børn, men vi ville drage lige til Gibeå.

13. Og han sagde til sin Dreng: Gaa nu, forat vi kunne komme hen til et af Stederne og blive Natten over i Gibeå eller Rama!

14. Saa drog de da videre og gik, og Solen gik ned for dem, da de vare tæt ved Gibeå, som hører Benjamin til.

15. Og de boiede af der for at gaa ind og blive Natten over i Gibeå; og da han kom ind, forblev han paa Stadens Gade, thi der var Ingen, som tog dem ind i sit Hus, saa de kunde overnatte der.

16. Og se, der kom en gammel Mand om Aftenen fra sin Gjærning, fra Marken, og Manden var fra Efra'ims Bjerg, og han opholdt sig som Fremmed i Gibeå; men Mændene der paa Stedet vare Benjaminitter.

17. Og han opløftede sine Øine og saa den vefarende Mand paa Stadens Gade; da sagde den gamle Mand: Hvorhen gaar du, og hvorfra kommer du?

18. Og han sagde til ham: Vi ere paa Veien fra Betlehem i Juda til de inderste Egne af Efra'ims Bjerg; der

er jeg fra, og derfra drog jeg til Betlehem i Juda; jeg gaar nu til Herrens Hus*, og dog er der Ingen, som tager mig ind i sit Hus. *18, 31.

19. Jeg har baade Straa og Foder til vore Asener og tillige Brød og Vin for mig og for din Tjenerinde og for Drengen, som er med dine Tjenere; vi have ikke Mangel paa nogen Ting.

20. Da sagde den gamle Mand: Fred være med dig! Lad kun Alt, hvad du trænger, være min Sag, men paa Gaden maa du ikke blive Natten over.

21. Og han førte ham ind i sit Hus og blandede Foder for Asenerne; og de tvættede sine Fødder og aade og drak. 1 Mos, 18, 4; 19, 2.

22. Da de nu gjorde sig til gode, se, da omrlugede Stadens Mænd, ugudelige Folk, Huset og bankede stærkt paa Døren; og de sagde til den gamle Mand, Husets Herre: Før den Mand ud, som er kommen i dit Hus, forat vi kunne kjende ham! 1 Mos, 19, 4 fg.

23. Men Manden, Husets Herre, gik ud til dem og sagde til dem: Ikke saa, mine Brødre! Gjører dog ikke, hvad ondt er! Siden denne Mand nu er kommen i mit Hus, saa øver ikke denne Skjændighed!

24. Se, min Datter, som er Jomfru, og hans Medhustru, — lad mig føre dem ud, og I kunne krænke dem og gjøre med dem, hvad I finde for godt; men imod denne Mand skulle I ikke gjøre denne skjændige Gjerning.

25. Men Mændene vilde ikke høre ham; da tog Manden sin Medhustru og førte hende ud til dem udenfor. Og de kjendte hende og mishandlede hende den hele Nat indtil om Morgen; men da Morgenrøden optraadte, lode de hende fare.

26. Og Kvinden kom henimod Morgen og faldt ned ved Indgangentil den Mand's Hus, hvor hendes Herre var, og laa der, indtil det blev lyst.

27. Og da hendes Herre stod op om Morgen og oplukkede Husets Dør og gik ud for at vandre sin Vej, se, da laa Kvinden, hans Medhustru, ved Indgangen til Huset med sine Hænder paa Dørtærskelen.

28. Og han sagde til hende: Staa op og lader os gaa! Men Ingen svarede. Da tog han hende op paa Aenæet, og Manden gjorde sig rede og gik til sit Sted.

29. Og da han kom til sit Hus, tog han en Kniv og tog sin Medhustru

og sønderskar hende efter hendes Ben i folv Stykker, og han sendte hende om Inden hele Israels Landemærke.

30. Og hver den, som saa det, sagde: Der er ikke skeet og ikke seet Saadant lige fra den Dag, Israels Børn drog op fra Ægyptens Land, indtil denne Dag; lægger eder dette paa Hjerte, holder Raad og siger frem!

20. KAPITEL.

Hele Israel forsamler sig i Mizpa og raadslaar om at straffe den Ugudelighed, som er øvet i Gibeaa, 1-7. De opfordre først Benjamins Stamme til at udlevere Gibeas ugudelige Indbyggere; da de negte dette, drage de imod dem, men blive slagte to Gange, 8-25. De ydmyge sig for Herren, og han lover dem Seter, 26-28. De slaar Benjaminsterne og udrydde den hele Stamme paa seks hundrede Mand nær, hvilket først berettes kortere, 29-36, derpaa udsærligere, 36-48.

DA drog alle Israels Børn ud, og Menigheden forsamlede sig som een Mand, lige fra Dan og indtil Be'erseba og fra Gileads Land, for Herren, i Mizpa.

2. Og hele Folkets, alle Israels Stammers, Øvrster stillede sig frem som Guds Folks Forsamling, fire hundrede tusinde Mand tilfods, som kunde drage Sverd.

3. Og Benjamins Børn hørte, at Israels Børn vare dragne op til Mizpa. Og Israels Børn sagde: Siger, hvorledes det er gaaet til med denne Ugjerning!

4. Da svarede Leviten, den myrdede Kvindes Mand, og sagde: Jeg og min Medhustru kom til Gibeaa, som hører til Benjamin, for at blive Natten over. 19, 15 fg.

5. Og Gibeas Mænd stode op imod mig og omringede Huset for mig om Natten; mig tænkte de at slaa Ihjel, og min Medhustru krænkede de, saa han døde.

6. Da tog jeg min Medhustru og sønderskar hende og sendte hende om i hele Israels Arvs Land; thi de havde øvet en Udaad og en Skjændighed i Israel.

7. Se, her ere I alle, I Israels Børn; siger nu frem og giver Raad her! 19, 30.

8. Da stod alt Folket op som een Mand og sagde: Ingen af os vil gaa til sit Telt, og Ingen af os vil drage bort til sit Hus.

9. Og nu, dette er, hvad vi ville gjøre mod Gibeaa: Over det med Lod*!

*d. e. vi ville indtage og dele det ved Lodkastning.

10. Og vi ville tage ti Mand af hundrede af alle Israels Stammer og hundrede af tusinde og tusinde af ti tusinde til at hente Levnetsmidler for Folket, forat de, naar de komme til Gibea i Benjamin, kunne gjøre mod det efter al den Skjændighed, som det har øvet i Israel.

11. Saa samlede da alle Israels Mænd sig og droge hen til Staden, forbundne som een Mand.

12. Og Israels Stammer udsendte Mænd til alle Benjamins Slægter og lode sige: Hvad er dette for en Ugerjning, som er skeet iblandt eder?

13. Udleverer nu de ugudelige Mænd, som ere i Gibea, forat vi kunne sla dem ihjel og udrydde det Onde af Israel! Men Benjamin vilde ikke høre paa sine Brøders, Israels Børns, Røst. Hos. 9, 9; 10, 9.

14. Og Benjamins Børn kom sammen fra Stæderne til Gibea for at drage ud til Krig mod Israels Børn.

15. Og Benjamins Børn fra Stæderne bleve mønstrede paa den samme Dag, seks og tyve tusinde Mand, som kunde drage Sverd; foruden Gibeas Indbyggere, syv hundrede udvalgte Mænd, bleve de mønstrede.

16. Iblandt alt dette Folk var der syv hundrede udvalgte Mænd, som vare kjøvhændede; enhver af disse slyngede med Sten paa et Haar og fælede ikke.

17. Og Israels Mænd bleve mønstrede foruden Benjamin, fire hundrede tusinde Mand, som kunde drage Sverd; enhver af disse var en Krigsmand.

18. Og de gjorde sig rede og droge op til Betel og adspurgte Gud; og Israels Børn sagde: Hvem skal først drage op for os til Krigen med Benjamins Børn? Og Herren sagde: Juda først. V. 25, 27; 1, 1, 2.

19. Saa gjorde Israels Børn sig rede om Morgenen og leirede sig imod Gibea.

20. Og Israels Mænd droge ud til Krigen med Benjamin, og Israels Mænd stillede sig i Slagorden imod dem henimod Gibea.

21. Da gik Benjamins Børn ud af Gibea og sloge paa den samme Dag to og tyve tusinde Mand af Israel til Jorden.

22. Men Folket, Israels Mænd, tog Mod til sig, og de stillede sig atter i Slagorden paa det samme Sted, hvor de havde opstillet sig den første Dag.

23. Israels Børn droge op og græd for Herrens Aasyn indtil Aftenen, og de adspurgte Herren og sagde: Skal jeg atter rykke frem til Krigen med Benjamins, min Broders, Børn? Og Herren sagde: Drager op imod ham!

24. Saa rykkede da Israels Børn mod Benjamins Børn den anden Dag.

25. Og Benjamin gik ud imod dem fra Gibea den anden Dag, og de sloge endnu atten tusinde Mand af Israels Børn til Jorden; alle disse kunde drage Sverd.

26. Da droge alle Israels Børn, hele Folket, og kom til Betel og græd og bleve der for Herrens Aasyn og fastede den samme Dag indtil Aftenen; og de ofrede Brændoffere og Takoffere for Herrens Aasyn.

27. Og Israels Børn adspurgte Herren; Guds Pakts Ark var nemlig der i de samme Dage.

28. Og Pinehas, Søn af Eleasar, Arons Søn, stod for hans Aasyn i de samme Dage. Og de sagde: Skal jeg fremdeles blive ved at drage ud til Krigen med Benjamins, min Broders, Børn, eller skal jeg lade det være? Og Herren sagde: Drager op! Thi imorgen vil jeg give ham i din Haand.

29. Og Israel lagde et Baghold mod Gibea rundt omkring.

30. Og Israels Børn droge op mod Benjamins Børn den tredje Dag, og de opstillede sig henimod Gibea, ligesom de forrige Gange.

31. Da gik Benjamins Børn ud imod Folket og bleve dragne bort fra Staden; og de begyndte at sla Nogle af Folket ihjel, ligesom de forrige Gange, paa de alfare Veie, af hvilke en gaar op til Betel og en til Gibea paa Marken, omtrent tretti Mand af Israel. V. 32, 36.

32. Og Benjamins Børn sagde: De ere slagne for vort Ansigt, ligesom forhen. Men Israels Børn sagde: Lader os fly og drage dem bort fra Staden hen paa de alfare Veie!

33. Og alle Israels Mænd stode op fra sit Sted og opstillede sig i Ba'al-Tamar, medens Israels Baghold brød frem fra sit Sted, fra Gebas Slette.

34. Og ti tusinde udvalgte Mænd af hele Israel kom lige for Gibea, og Striden blev svar; men hine vidste ikke, at Ulykken var lige ind paa dem.

35. Og Herren slog Benjamin for Israels Ansigt, og Israels Børn fældede paa den samme Dag fem og tyve tusinde og et hundrede Mand

af Benjamin; alle disse kunde drage Sverd.

36. Benjamins Børn saa nemlig, at Israels Mænd bleve slagne; thi de vege Pladsen for Benjamin, idet de forlode sig paa det Baghold, de havde lagt imod Gibeaa. V. 32.

37. Og Bagholdet skyndte sig og faldt ind i Gibeaa, og Bagholdet drog frem og slog hele Staden med Sverdets Eg.

38. Og der var den Aftale mellem Israels Mænd og Bagholdet, at disse skulde lade en stærk Røg stige op fra Staden.

39. Saa vendte da Israels Mænd sig i Striden. Benjamin havde nemlig begyndt at slaa ihjel blandt Israels Mænd, omtrent tretti Mand; thi de sagde: Visselig, de ere slagne for vort Ansigt, ligesom i den forrige Strid. V. 32. 36.

40. Og den opstigende Røg havde begyndt at hæve sig fra Staden som en Røgetøtte. Da vendte Benjamin sig om, og se, hele Staden gik op i Røg mod Himmelen.

41. Og da nu Israels Mænd vendte sig om, bleve Benjamins Mænd forfærdede, thi de saa, at Ulykken var lige ind paa dem.

42. Og de vendte sig for Israels Mænds Ansigt hen paa Veien til Ørkenen; men Striden fulgte dem i Hælene, og dem, som vare fra Stæderne*, dem fældede de** midt iblandt dem. *V. 14. 15. **Israels Mænd.

43. De omringede Benjamin, forfulgte ham og traadte ham ned, hvor han hvilede, indtil lige for Gibeaa, mod Øst.

44. Og der faldt af Benjamin atten tusinde Mand, allesammen tapre Mænd.

45. Og de vendte sig og flyede hen imod Ørkenen til Rimmons Klippe, og paa de alfare Veie holdt de* en Efterslæt iblandt dem paa fem tusinde Mand, og de forfulgte dem til Gideom og sloge to tusinde Mand af dem. *Israels Mænd.

46. Og alle de, som faldt af Benjamin paa den samme Dag, vare fem og tyve tusinde Mand, som kunde drage Sverd, allesammen tapre Mænd. V. 36.

47. Men seks hundrede Mand vendte sig og flyede hen imod Ørkenen til Rimmons Klippe, og de bleve paa Rimmons Klippe i fire Maanedg.

48. Og Israels Mænd vendte til-

bage til Benjamins Børn og sloge dem med Sverdets Eg, baade hele Staden og Kvæget og Alt, hvad der fandtes; ogsaa alle Stæderne, som fandtes, satte de Ild paa.

21. KAPITEL.

Israels Mænd angre, at de have ødelagt Benjamins Stamme, og raadslaa om, hvorledes de skulle skaffe de Tiloversblevne Hustruer uden at bryde sin Ed i denne Sag, 1-7. De lade da alle Indbyggerne i Jabes drøbe paa fire hundrede Jomfruer nær: dem give de Benjaminitterne og slutte Fred med disse, 8-14. Endvidere foreslaa de dem, at de skulle røve sig Hustruer fra Sulo, hvilket ogsaa sker, 15-25.

Og Israels Mænd havde svoret i Mizpa og sagt: Ingen af os skal give Benjamin sin Datter til Hustru. 20, 1.

2. Og Folket kom til Betel, og de bleve der indtil Aftenen for Guds Aasyn, og de opløftede sin Røst og græd saare. 20, 26.

3. Og de sagde: Hvorfor, Herre, Israels Gud, er dette skeet i Israel, at der idag fattes af Israel en Stamme?

4. Og den følgende Dag stod Folket aarle op, og de byggede der et Alter og ofrede Brændoffer og Takoffer.

5. Og Israels Børn sagde: Hvo er den, som af alle Israels Stammer ikke er kommen op i Forsamlingen, til Herren? Thi en stor Ed var svoret imod den, som ikke kom op til Herren, til Mizpa, saalydende: Han skal visselig dødes.

6. Og det gjorde Israels Børn ondt for Benjamin, deres Broder, og de sagde: Idag er en Stamme afhuggen af Israel.

7. Hvad skulle vi gjøre for dem, som ere tilbage, saa de kunne faa Hustruer, da vi have svoret ved Herren ikke at give dem af vore Døtre til Hustruer?

8. Og de sagde: Hvo er den ene af Israels Slægter, som ikke er kommen op til Herren, til Mizpa? Og se, der var ingen Mand kommen til Leiren fra Jabes i Gilead, til Forsamlingen;

9. Folket blev nemlig mønstret, og se, ingen af Indbyggerne i Jabes i Gilead var der.

10. Da sendte Menigheden tolv tusinde Mand af Krigsfolkene derhen, og de bøde dem og sagde: Gaar hen og slaar Indbyggerne i Jabes i Gilead med Sverdets Eg samt Kvinderne og Børnene.

11. Og dette er, hvad I skulle gjøre: Alt Mandkøn og hver Kvinde, som har havt Samleie med Mandkøn, skulle I slaa med Ban.

12. Og de fandt blandt Indbyggerne i Jabes i Gilead fire hundrede Piger, Jomfruer, som ikke havde kjendt nogen Mand ved Samleie med Mandkøn, og de førte dem til Leiren i Silo, som er i Kana'ans Land.

13. Da sendte hele Menigheden Bud og talte til Benjamins Børn, som vare paa Rimmons Klippe, og til- sagde dem Fred. 20, 47.

14. Saa vendte da Benjamin tilbage paa den samme Tid, og de gave dem de Kvinder, som de havde ladet leve blandt Kvinderne i Jabes i Gilead; men der blev ikke nok for dem.

15. Og det gjorde Folket ondt for Benjamin; thi Herren havde gjort et Skaar i Israels Stammer.

16. Og Menighedens Ældste sagde: Hvad skulle vi gjøre for dem, som endnu ere tilbage, saa de kunne faa Hustruer, efterdi Kvinderne ere udryddede af Benjamin? 20, 48.

17. Og de sagde: Benjamins Arvedel skal høre de Undkomne til, forat ikke en Stamme skal udslettes af Israel.

18. Men vi kunne ikke give dem Hustruer af vore Døtre; thi Israels Børn have svoret og sagt: Forbandet være den, som giver Benjamin en Hustru! V. 1. 7.

19. Da sagde de: Se, Herrens Høitid er Aar for Aar i Silo, som er nordenfor Betel, østenfor den alfare Vel, som gaar op fra Betel til Sikem, og søndenfor Lebona.

20. Og de bøde Benjamins Børn og sagde: Gaar hen og lægger eder paa Lur i Vingaardene,

21. og I skulle passe paa, og se, naar Silos Døtre gaa ud til Dans, da skulle I gaa frem af Vingaardene og gribe eder hver sin Hustru af Silos Døtre, og saa skulle I drage til Benjamins Land.

22. Og naar deres Fædre eller deres Brødre komme for at gaa irette med os, da skulle vi sige til dem: Skjenker os dem! Thi vi have ikke faaet hver sin Hustru i Krigen*, og I have jo ikke selv givet dem dem; da vilde I nu være skyldige**.

*nemlig mod Jabes (V. 10-14); de Ældste tale disse første Ord i Benjaminiternes Navn. **V. 1. 7.

23. Og Benjamins Børn gjorde saaledes og toge Hustruer efter sit Antal af de dansende Kvinder, som de røvede; og de droge afsted og vendte tilbage til sin Arv og byggede Stæderne op igjen og boede i dem.

24. Og Israels Børn droge paa den samme Tid derfra, hver til sin Stamme og til sin Slægt, og de gik ud derfra, hver til sin Arv.

25. I de Dage var der ingen Konge i Israel; hver Mand gjorde, hvad ret var i hans Øine. 17, 6; 18, 1; 19, 1.

R U T S B O G.

1. KAPITEL.

Paa Grund af en Hungerens drager Elimelek med Hustru og to Sønner fra Betlehem til Moabiternes Land; der der Elimelek; hans Sønner gifte sig og de ligeledes, 1-5. Hustruen No'omi beslutter at drage tilbage til Bethlehem; hendes ene Sønnekone forbliver i Moab, men den anden, Rut, vil ikke forlade hende, 6-18. No'omi og Rut komme til Bethlehem i Byghøstens Tid, 19-22.

OG det skede i de Dage, da Dømerne dømte, da blev der en Hunger i Landet, og en Mand drog bort fra Betlehem i Juda for at leve som Fremmed i Moabs Land, han og hans Hustru og hans to Sønner.

2. Og Mandens Navn var Elime-

lek, og hans Hustrues Navn No'omi, og hans to Sønners Navne Mahlon og Kiljon, Efratiter*, fra Betlehem i Juda; og de kom til Moabe Land og bleve der. *fra Efrata, d.e. Betlehem. 1 Mos, 35, 19.

3. Og Elimelek, No'omis Mand, døde, og hun blev tilbage, hun og hendes to Sønner.

4. Og de toge sig moabitiske Hustruer, den enes Navn var Orpa, og den andens Navn Rut; og de boede der omtrent ti Aar.

5. Da døde ogsaa de begge, Mahlon og Kiljon; og Kvinden var tilbage efter sine to Sønner og efter sin Mand.

6. Da gjorde hun sig rede, hun og hendes Svigerdøtre, og vendte tilbage fra Moabs Land; thi hun havde hørt 1 Moabs Land, at Herren havde besøgt sit Folk og givet dem Brød.

7. Og hun gik ud fra det Sted, hvor hun havde været, og begge hendes Svigerdøtre med hende. Og de gik paa Veien for at vende tilbage til Judas Land.

8. Da sagde No'omi til begge sine Svigerdøtre: Gaar, vender tilbage, hver til sin Moders Hus! Herren gjøre Miskundhed mod eder, ligesom I have gjort mod de Døde og mod mig!

² Sam. 2, 6.

9. Herren give eder, at I maa finde et Hvilested, hver i sin Mands Hus! Og hun kyssede dem, og de opløftede sin Røst og græd.

³ 1.

10. Og de sagde til hende: Nei, vi ville vende tilbage med dig til dit Folk.

11. Da sagde No'omi: Vender tilbage, mine Døtre! Hvorfor ville I gaa med mig? Har jeg endnu Sønner i mit Liv, der kunne vorde Mænd for eder?

12. Vender tilbage, mine Døtre, gaar! Thi jeg er for gammel til at vende en Mands Hustru. Om jeg end sagde: Jeg har Haab, — om jeg end inat havde en Mand, ja, om jeg end fødte Sønner,

13. skulde I derfor vente, indtil de bleve store? Skulde I derfor stænge eder inde og ikke vende Mænds Hustruer? Ikke saa, mine Døtre! Thi det er meget bitrere for mig end for eder, efterdi Herrens Haand er udgangen imod mig.

Job 19, 21.

4. Da opløftede de sin Røst og græd atter. Og Orpa kyssede sin Svigermoder, men Rut hang ved hende.

15. Da sagde hun: Se, din Svigerinde er vendt tilbage til sit Folk og til sin Gud; vend du tilbage efter din Svigerinde!

16. Men Rut sagde: Træng ikke ind paa mig, at jeg skal forlade dig og vende tilbage fra dig! Thi hvor du gaar hen, vil jeg gaa, og hvor du bliver, vil jeg blive; dit Folk er mit Folk, og din Gud er min Gud;

² Sam. 15, 21.

17. hvor du dør, vil jeg dø, og der vil jeg begraves. Saa gjøre Herren med mig, og saaledes blive han ved, om noget Andet end Døden skal gjøre Skilsmisse mellem mig og dig.

18. Da hun nu saa, at hun havde

fast foresat sig at gaa med hende, lod hun af at tale til hende derom.

19. De gik da begge, indtil de kom til Betlehem. Og det skede, da de kom til Betlehem, da kom hele Staden i Bevægelse over dem, og Kvinderne sagde: Er dette No'omi?

20. Og hun sagde til dem: Kalder mig ikke No'omi*, kalder mig Mara**! Thi den Almægtige har gjort det saare bittert for mig;

*Ynde. **Bitterhed.

21. med fulde Hænder drog jeg bort, men med tomme Hænder har Herren ladet mig vende tilbage. Hvi kalde I mig No'omi, da Herren dog har vidnet imod mig, og den Almægtige har ladet det gaa mig ilde?

22. Saa kom da No'omi tilbage, og Rut, Moabitinden, hendes Svigerdatter, med hende, hun, som var vendt tilbage fra Moabs Land; og de kom til Betlehem i Begyndelsen af Byghøsten.

2. KAPITEL.

No'omis Mand havde en Frænde ved Navn Boas; Rut kommer paa hans Ager for at sanke Aks; Boas tiltaler hende kjærlig og befaler sine Folk at lade hende sanke og ikke foruøerne hende, 1-17. Ved sin Tilbagekomst fortæller Rut No'omi, hvorledes det er gaaet hende; hun bliver ved at sanke Aks paa Boas's Ager, 18-23.

Og No'omi havde en Kjending af sin Mand, en mægtig Mand af Elimeleks Slægt, og hans Navn var Boas.

2. Og Rut, Moabitinden, sagde til No'omi: Lad mig dog gaa hen paa Marken og sanke Aks efter den, for hvis Øine jeg finder Naade! Og hun sagde til hende: Gaa, min Datter!

³ Mos. 19, 9 fg. 23, 22.

3. Og hun gik hen og kom og sankede paa Marken efter Høstfolkene; og det traf sig saa for hende, at det Markstykke tilhørte Boas, som var af Elimeleks Slægt.

4. Og se, Boas kom fra Betlehem, og han sagde til Høstfolkene: Herren være med eder! Og de sagde til ham: Herren velsigne dig!

5. Og Boas sagde til sin Dreng, som var sat over Høstfolkene: Hvem hører denne Pige til?

6. Og den Dreng, som var sat over Høstfolkene, svarede og sagde: Det er den unge Moabitinde, som er kommen tilbage med No'omi fra Moabs Land,

7. og hun sagde: Lad mig sanke

op og samle mellem Kornbaandene efter Høstfolkene! Og hun kom og har staaet her fra Imorges lige til nu; hun har kun siddet en liden Stund i Huset.

8. Da sagde Boas til Rut: Hør, min Datter! Gaa ikke hen for at sanke paa nogen anden Ager, og du skal heller ikke gaa bort herfra, men holde dig her til mine Piger.

9. Se efter den Mark, som bliver afhøstet, og gaa efter dem! Jeg har befaleet Drengene ikke at røre dig; og bliver du tørstig, da gaa hen til Karrene og drik af det, Drengene øse!

10. Da faldt hun paa sit Ansigt og bød sig til Jorden og sagde til ham: Hvorfor har jeg fundet Naade for dine Øine, saa du tager dig af mig, endog jeg er en Fremmed?

11. Og Boas svarede og sagde til hende: Det er mig fortalt altsammen, hvad du har gjort imod din Svigermoder efter din Mands Død, at du forlod din Fader og din Moder og dit Fødeland og gik til et Folk, som du før ikke kjendte.

12. Herren gjengjælde din Gjerning, og din Løn werde fuldkommen fra Herren, Israels Gud, til hvem du er kommen for at søge Ly under hans Vinger!

Pa. 36, 8; 91, 4.

13. Og hun sagde: Lad mig finde Naade for dine Øine, min Herre, siden du har trøstet mig og talt venlig til din Tjenestepige, endog jeg ikke er som en af dine Tjenestepiger.

14. Og Boas sagde til hende ved Spisetid: Kom herhid og æd af Brødet og dyp dit Stykke i Eddiken! Og hun satte sig ved Siden af Høstfolkene, og han rakte hende ristet Korn, og hun aad og blev mæt og fik tilovers.

15. Derpaa stod hun op for at sanke; og Boas bød sine unge Karle og sagde: Ogsaa mellem Kornbaandene kan hun sanke, og I skulle ikke gjøre hende Fortrød;

16. I skulle endog trække Aks ud af Kornbaandene til hende og lade dem ligge, saa hun kan opsanke dem, og I skulle ikke skjænde paa hende.

17. Hun sankede da paa Marken indtil Aftenen, og hun bankede ud, hvad hun havde sanket, og det var omtrent en Efa Byg.

18. Og hun tog det op og kom til Staden, og hendes Svigermoder saa det, hun havde sanket; og hun tog

frem og gav hende det, hun havde tilovers, efterat hun var bleven mæt.

19. Da sagde hendes Svigermoder til hende: Hvor har du sanket idag, og hvor har du arbejdet? Velsignet være han, som tog sig af dig! Og hun fortalte sin Svigermoder, hos hvem hun havde arbejdet, og sagde: Den Mand, hos hvem jeg har arbejdet idag, heder Boas.

20. Og No'omi sagde til sin Svigerdatter: Velsignet være han af Herren, som ikke har forladt sin Miskundhed mod de Levende og mod de Døde! Og No'omi sagde til hende: Den Mand er en Nærbeslægtet af os; han er en af vore Løserer*.

*3 Mos. 25, 25.

21. Og Rut, Moabitinden, sagde: Han sagde ogsaa til mig: Du skal holde dig til mine Folk, indtil de ere færdige med hele min Høst.

22. Og No'omi sagde til Rut, sin Svigerdatter: Det er godt, min Datter, at du gaar ud med hans Piger, forat man ikke skal handle ilde med dig paa en anden Mark.

23. Saa holdt hun sig da til Boas's Piger for at sanke, indtil Byghøsten og Hvedehøsten var til Ende. Og hun blev hos sin Svigermoder.

8. KAPITEL.

Efter No'omis Raad gaar Rut hen til Tærskelpladsen og lægger sig ved Boas's Fødder for at erfare, om han vil ægte hende i hendes afløede Mands Sted, 1-7. Boas roser hendes Forhold og lover at undersøge, om en nærmere Løser vil ægte hende; ellers vil han, 8-13. Han giver hende seks Maal Byg og lader hende gaa hjem, 14-18.

Og No'omi, hendes Svigermoder, sagde til hende: Min Datter! Skulde jeg ikke søge dig et Hvilested, forat det kan gaa dig vel? 1,9.

2. Og nu, er ikke Boas vor Kjending, han, hvis Piger du har været hos? Se, han kaster inat sit Byg paa Tærskelpladsen.

3. Nu skal du tvætte dig og salve dig og tage dine Klæder paa og gaa ned til Tærskelpladsen; giv dig ikke tilkjende for Manden, førend han er færdig med at æde og drikke!

4. Naar han saa lægger sig, skal du mærke dig Stedet, hvor han lægger sig, og du skal gaa hen og slaa Dækket op ved hans Fødder og lægge dig; saa skal han give dig tilkjende, hvad du skal gjøre.

5. Og hun sagde til hende: Alt, hvad du siger, skal jeg gjøre.

6. Og hun gik ned til Tærsekladsen og gjorde aldeles, som hendes Svigermoder havde befaleet hende.

7. Og Boas aad og drak, og han var vel tilmode, og han gik hen for at lægge sig ved Enden af Korndyngen; da kom hun sagte hen og slog Dækket op ved hans Fødder og lagde sig.

8. Og det skede ved Midnat, da blev Manden forskrækket, og han bød sig frem, og se, en Kvinde laa ved hans Fødder.

9. Og han sagde: Hvem er du? Og hun sagde: Jeg er Rut, din Tjenerinde, og du vil udbrede dit Dække over din Tjenerinde; thi du er Løser*.

Ez. 16, 8. *Rut 2, 20.

10. Og han sagde: Velsignet være du af Herren, min Datter! Du har nu lagt en større Kjærlighed for Dagen, end før, ved ikke at gaa efter de unge Karle, hverken fattige eller rige.

11. Og nu, min Datter, frygt ikke! Alt, hvad du siger, vil jeg gjøre mod dig; thi hele Folket i min Stad ved, at du er en brav Kvinde.

12. Og nu, ja i Sandhed, jeg er visselig Løser; dog er der ogsaa en nærmere Løser, end jeg.

13. Bliv nu Natten over, og imorgen tidlig, — vil han da løse dig, godt, saa løse han dig! Men har han ikke Lyst til at løse dig, saa løser jeg dig, saa sandt Herren lever! Bliv liggende indtil Morgenstunden!

14. Hun blev da liggende ved hans Fødder indtil Morgenen; da stod hun op, førend En kunde kjende den Anden. Og han sagde: Det maa ikke blive bekjendt at Kvinden er kommen til Tærsekladsen.

15. Og han sagde: Giv hid den Kaabe, du har paa, og hold i den! Og hun holdt i den, og han maalte seks Maal Byg og lagde det paa hende; derpaa gik hun ind til Byen.

16. Da hun kom til sin Svigermoder, sagde denne: Hvorledes er det gaaet dig, min Datter? Og hun fortalte hende Alt, hvad Manden havde gjort mod hende.

17. Og hun sagde: Disse seks Maal Byg gav han mig; thi han sagde: Du maa ikke komme tomhændet til din Svigermoder.

18. Men hun sagde: Hold dig nu i Ro, min Datter, indtil du faar vide, hvorledes Sagen vil falde ud! Thi den Mand hviler ikke, førend han idag faar bragt Sagen til Ende.

4. KAPITEL.

Boas tilspørger i Nærværelse af Stadens Ældste den nærmeste Løser, om han vil løse No'omis Ager og ægte Rut; da han ikke vil, lover Boas at ægte hende; man ønsker ham til Lykke, 1-12. Boas ægter Rut, som føder en Søn, der opfostrer af No'omi; hans Efterkommere opregnes indtil Kong David, 13-22.

Og Boas gik op til Porten og satte sig der, og se, den Løser, som Boas havde talt om, gik forbi, og han sagde: Kom hid, sæt dig her, min Ven! Og han kom hen og satte sig.

2. Og han tog til Mænd af Stadens Ældste og sagde: Sætter eder her! Og de satte sig.

3. Derpaa sagde han til Løseren: Det Markstykke, som tilhørte vor Broder Elimelek, har No'omi solgt, hun, som er kommen tilbage fra Moabs Land.

4. Og jeg har tænkt: Jeg vil kundgjøre for dit Øre og sige: Kjøb det i Overvær af Indbyggerne og mit Folks Ældste! Vil du løse det, saa løs det, men hvis ikke, saa giv mig det tilkjende, forat jeg kan vide det! Thi der er Ingen uden dig til at løse det, og efter dig kommer jeg. Og han sagde: Jeg vil løse det.

5. Og Boas sagde: Paa den Dag, du kjøber Marken af No'omis Haand, kjøber du den ogsaa af Moabtitinden Rut, den Afdødes Hustru, for at opreise den Afdødes Navn paa hans Arvelod. 5 Mos. 25, 5, 6.

6. Da sagde Løseren: Jeg kan ikke løse den til mig, forat jeg ikke skal ødelægge min egen Arvelod; løs du til dig, hvad jeg skulde løse, thi jeg kan ikke løse det.

7. Og det var fordom Skik i Israel ved Løsning og Bytten til Stadfæstelse af enhver Sag, at den Ene drog sin Sko af og gav den til den Anden, og dette var Bevidnelsen i Israel.

8. Løseren sagde da til Boas: Kjøb du det! Og han drog sin Sko af.

9. Da sagde Boas til de Ældste og alt Folket: I ere idag Vidner paa, at jeg har kjøbt Alt, hvad der tilhørte Elimelek, og Alt, hvad der tilhørte Kiljon og Mahlon, af No'omis Haand.

10. Ogsaa Moabtitinden Rut, Mahlons Hustru, har jeg erhvervet mig til Hustru for at opreise den Afdødes Navn paa hans Arvelod, saa den Afdødes Navn ikke vorder udryddet af hans Brøders Midte og af hans Steds Port; derpaa ere I Vidner idag.

11. Og alt Folket, som var i Por-

ten, og de Ældste sagde: Ja, vi ere Vidner. Herren gjøre den Kvinde, som kommer i dit Hus, som Rachel og som Lea, der begge byggede Israels Hus, og gid du maa komme til Velmagt i Efrata og faa en navnkundig Søn i Betlehem!

12. Og dit Hus vorde som Perez's Hus, hvem Tamar fødte Juda, ved den Afkom, som Herren vil give dig af denne unge Kvinde! 1 Mos. 38, 29.

13. Saa tog Boas Rut, og hun blev hans Hustru, og han gik ind til hende; og Herren gav hende at blive frugtommelig, og hun fødte en Søn.

Ps. 127, 3.

14. Da sagde Kvinderne til No'omi: Lovet være Herren, som ikke lod dig fattes en Løser idag, og han vorde navnkundig* i Israel!

*nemlig ved Sønner.

15. Og han skal vorde din Sjæls

Vederkvæger og din Aldersdoms Forsørger; thi din Svigerdatter, som elsker dig, har født ham, hun, som er dig bedre end syv Sønner.

16. Og No'omi tog Barnet og lagde ham paa sit Skjød, og hun blev hans Fostermoder.

17. Og Naboerskerne gave ham Navn og sagde: En Søn er født No'omi. Og de kaldte hans Navn Obed; han var Fader til Isaj, Davids Fader.

18. Og dette er Perez's Slægter: Perez avlede Hezron,

1 Mos. 46, 12. 1 Krøn. 2, 5. Matth. 1, 3 fg.

19. og Hezron avlede Ram, og Ram avlede Amminadab, 1 Krøn. 2, 9 fg.

20. og Amminadab avlede Nahson, og Nahson avlede Salma,

21. og Salmon avlede Boas, og Boas avlede Obed,

22. og Obed avlede Isaj, og Isaj avlede David.

DEN FØRSTE SAMUELS-BOG.

1. KAPITEL.

Elkana, en Levit, har to Hustruer, af hvilke Hanna er barnløs; hun krænktes af Peninna og er bedrøvet. 1-8. Hun beder i Silo Herren om en Søn, lover Herren ham, frettesattes af Eli, men træstes igjen af ham, 9-12. Hun reiser hjem, fæder en Søn, som hun kalder Samuel, afvæmmer ham og fører ham til Silo for der at tjene Herren, 13-28.

OG der var en Mand fra Ramata'zim, fra Efra'ims Bjerg, og hans Navn var Elkana, en Søn af Jeroham, Søn af Ellihu, Søn af Tohu, Søn af Zuf, en Efra'imit*.

1 Krøn. 6, 27, 33 fg.

*en Levit, boende i Efra'ims Stamme.

2. Og han havde to Hustruer, den enes Navn var Hanna og den andens Navn Peninna; og Peninna havde Børn, men Hanna havde ingen Børn.

3. Og denne Mand drog op fra sin Stad Aar efter Aar for at tilbede og for at ofre til Herren, Hærskarernes* Gud, i Silo; og der vare Elis to Sønner, Hofni og Pinehas, Prester for Herren.

2 Mos. 23, 15. Jos. 18, 1.

*Neh. 9, 6.

4. Og naar Dagen kom og Elkana ofrede, da gav han Peninna, sin Hustru, og alle hendes Sønner og hendes Døtre Stykker af Offeret.

3 Mos. 7, 15. 5 Mos. 27, 7.

5. Men Hanna gav han et dobbelt Stykke; thi han elskede Hanna, og Herren havde tillukket hendes Modersliv,

1 Mos. 20, 18.

6. og hendes Modstanderinde voldte hende ogsaa Krænkelser for at opirre hende til Vrede, fordi Herren havde lukket for hendes Modersliv.

7. Og saaledes gjorde han Aar efter Aar, saaoft hun drog op til Herrens Hus, og saaledes krænkede hun hende, og hun græd og aad ikke.

8. Da sagde Elkana, hendes Mand, til hende: Hanna, hvorfor græder du, og hvorfor æder du ikke, og hvorfor er dit Hjerte bedrøvet? Er jeg dig ikke bedre end ti Sønner?

9. Da stod Hanna op, efterat de havde spist i Silo, og efterat de havde drukket; og Eli, Presten, sad paa sin Stol ved Dørposten i Herrens Tempel.

10. Og hun var bitterlig bedrøvet i Sjælen, og hun bad til Herren og græd saare

11. Og hun gjorde et Løfte og sagde: Herre, Hærskarernes Gud! Dersom du ser til din Tjenerindes Elendighed og kommer mig i Hu og ikke glemmer din Tjenerinde og giver din Tjenerinde mandlig Afkom, saa vil jeg give Herren ham alle hans

Livs Dage, og der skal ikke komme Ragekniv paa hans Hoved. Dom. 13, 5.

12. Og det skede, da hun bad længe for Herrens Aasyn, og Eli gav Agt paa hendes Mund

13. (Hanna talte nemlig i sit Hjerte; kun hendes Læber bevægede sig, men hendes Røst hørtes ikke), da holdt Eli hende for drukken.

14. Og Eli sagde til hende: Hvor længe vil du te dig som en Drukken? Skaf dig af med din Rus!

15. Da svarede Hanna og sagde: Nei, min Herre! Jeg er en i Aanden dybt bedrøvet Kvinde, og Vin og stærk Drik har jeg ikke drukket, men jeg udøste min Sjæl for Herrens Aasyn. Ps. 42, 5; 62, 9; 102, 1.

16. Agt ikke din Tjenerinde for en ryggesløs Kvinde! Thi af min megen Kummer og Græmmelse har jeg hidintil talt.

17. Da svarede Eli og sagde: Gak hen i Fred, og Israels Gud skal give dig, hvad du har begjæret af ham.

18. Og hun sagde: Lad din Tjenerinde finde Naade for dine Øine! Og Kvinden gik sin Vej, og hun aad, og hun havde ikke mere sit forrige Ansigt.

19. Og de stode aarle op om Morgen, og tilbade for Herrens Aasyn; derpaa vendte de tilbage og kom hjem igjen til Rama. Og Elkana kjendte Hanna, sin Hustru, og Herren kom hende i Hus;

20. og det skede i Løbet af Aaret, at Hanna blev frugtsommelig og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Samuel*; thi [sagde hun] af Herren har jeg begjæret ham. 1 Mos. 21, 1, 2; 25, 21.

*han er begjæret og jeg bønhørt af Gud.

21. Og Manden Elkana drog med hele sit Hus op for at ofre til Herren det aarlige Offer og [opfyldte] sit Løfte.

22. Men Hanna drog ikke op; thi hun sagde til sin Mand: Først naar Drengen bliver afvant, vil jeg bringe ham hen; saa skal han fremstilles for Herrens Aasyn og blive der for al Tid.

23. Og Elkana, hendes Mand, sagde til hende: Gjør, hvad du finder for godt; bliv hjemme, indtil du har afvant ham; kun at Herren vil holde sit Ord! Saa blev Kvinden hjemme, og hun gav sin Søn Die, indtil hun havde afvant ham.

24. Og hun førte ham op med sig, saasomt hun havde afvant ham, med tre Okser og en Efa Mel og en Læder-

flaske med Vin, og hun bragte ham til Herrens Hus i Silo; og Drengen var ganske liden.

25. Og de slagtede Oksen og førte Drengen ind til Eli.

26. Og hun sagde: Hør mig, min Herre! Saasandt din Sjæl lever, min Herre, er jeg den Kvinde, som stod her hos dig for at bede til Herren.

27. Om denne Dreng bad jeg, og Herren gav mig, hvad jeg begjærede af ham. V. 17.

28. Ogsaa jeg skjenker Herren ham for alle de Dage, han er til; han er begjæret for Herren. Og de tilbade Herren der. V. 11.

2. KAPITEL.

Hanna synger Herren en herlig Lovsang, 1-10. Elis Sønnen ere saare ugudelige, 11-17. Samuel tjener Herren; Hanna fødte flere Børn, 18-21. Eli straffer sine Sønnen gult for lensfældigt, 22-26. En Guds Mand forkynder svare Domme over Elis Hus, 27-36.

OG Hanna bad og sagde: Mit Hjerte fryder sig i Herren, højt er mit Horn i Herren, vidt opladt min Mund mod mine Fiender; thi jeg er glad i din Frelse. Luk. 1, 47.

2. Ingen er hellig som Herren; thi der er Ingen foruden dig, og der er ingen Klippe som vor Gud.

Ps. 86, 8. Es. 44, 8.

3. Taler ei saa mange høie Ord, lader ei frække Ord udgaa af eders Mund! Thi en Vidskabs Gud er Herren, og af ham veles Gjerninger.

4. De Vældiges Bue brydes, og de Snublende omgjorde sig med Kraft.

5. De Mætte lade sig leie for Brød, og de Hungrige høre op at hungrer; endog den Ufrugtbare føder Syv, og den, der er rig paa Sønnen, henvisner.

Luk. 1, 53.

6. Herren dører og gjør levende; han fører ned til Dødsriget og fører op derfra. 5 Mos. 32, 39. Ps. 71, 20.

7. Herren gjør fattig og gjør rig; han nedtrykker og ophøjer ogsaa;

8. han opreiser den Ringe af Støvet, ophøjer den Fattige af Skarnet for at sætte ham hos Fyrster og lade ham arve Ærens Trone; thi Herren tilhøre Jordens Piller, og paa dem satte han Jorderige.

Ps. 113, 7, 8. Luk. 1, 52.

9. Han bevarer sine Frommes Fødder, men Ugudelige gaa tilgrunde i Mørket; thi ikke ved egen Kraft er Manden stærk. Ps. 91, 11.

10. Forfærdes skal hver den, som

strider mod Herren; over ham lader han det tordne i Himmelen. Herren dømmer Jordens Ender, og han vil give sin Konge Styrke og ophøje sin Salvedes Horn. 7, 10. Ps. 89, 25; 132, 17.

11. Saa drog da Elkana hjem-igjen til Rama, men Drengen tjente Herren for Elis, Prestens, Ansigt. 3, 1.

12. Og Elis Sønner vare ryggesløse; de kjendte ikke Herren. 1, 3.

13. Og Presternes Adfærd mod Folket var saadan: Saaofte en Mand bragte Offer, kom Prestens Dreng, naar man kogte Kjødet, og havde en Gaffel med tre Grene i sin Haand,

2 Mos. 27, 3.

14. og han stak den i Kjødelen eller i Gryden eller i Panden eller i Potten; Alt, hvad da Gaffelen drog op, det tog Presten med den. Saaledes gjorde de mod hele Israel, som kom der til Silo.

15. Endog færend de brændte Fedtet, kom Prestens Dreng og sagde til den Mand, som ofrede: Giv Kjød hid til at stege for Presten! Han tager ikke imod kogt Kjød af dig, men raat.

3 Mos. 3, 3 fg.

16. Manden sagde da til ham: Fedtet skal nu netop brændes; tag saa for dig, eftersom din Sjæl begjærer! Men han sagde til ham: Nei, nu skal du give det; hvis ikke, saa tager jeg det med Magt.

17. Og de unge Mænds Synd var saare stor for Herrens Aasyn; thi Mændene foragtede Herrens Offer.

18. Men Samuel tjente for Herrens Aasyn som en ung Dreng, omgjordet med en linned Livkjortel.

19. Og hans Moder gjorde ham en liden Overkjortel og bragte den op til ham Aar efter Aar, naar hun drog op med sin Mand for at bringe det aarlige Offer.

20. Og Eli velsignede da Elkana og hans Hustru og sagde: Herren give dig Afkom af denne Kvinde istedetfor den, som blev begjæret for Herren! Saa drøge de til hans Sted.

21. Da nu Herren besøgte Hanna, blev hun frugtsommelig og fødte tre Sønner og to Døtre; og Drengen Samuel voksede op hos Herren.

Luk. 1, 80.

22. Og Eli var saare gammel, og han hørte Alt, hvad hans Sønner gjorde mod hele Israel, og at de laa hos de Kvinder, som forrettede Tjeneste ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

2 Mos. 38, 8.

23. Og han sagde til dem: Hvorfor gjøre I saaledes? Thi jeg hører af hele dette Folk, at eders Adfærd er ond.

24. Ikke saa, mine Sønner! Thi det Rygte, jeg hører, er ikke godt; I forføre Herrens Folk.

25. Naar en Mand forsynder sig mod en Mand, skal Gud* dømme ham; men naar en Mand forsynder sig mod Herren, hvo skal da bede for ham? Men de hørte ikke sin Faders Røst; thi det var Herrens Vilje at lade dem dø. *Øvrigheden, 2 Mos. 21, 6.

26. Men Drengen Samuel gik fremad i Alder og thi Yndest baade hos Herren og hos Mennesker. Luk. 2, 40, 52.

27. Og der kom en Guds Mand til Eli og sagde til ham: Saa siger Herren: Har jeg ikke aabenbaret mig for din Faders Hus, da de i Ægypten tjente Faraos Hus?

28. Og jeg valgte ham iblandt alle Israels Stammer til Prest for mig, til at ofre paa mit Alter, brænde Røgelse, bære Livkjortel for mit Aasyn, og jeg gav din Faders Hus alle Israels Børns Ildoffere. 3 Mos. 10, 12 fg.

29. Hvorfor træde I mit Slagtoffer og mit Madoffer under Fødder, som jeg bød at ofre i min Bolig? Og du ærer dine Sønner mere end mig, idet I mæske eder med det Bedste af alle mit Folks, Israels, Offere.

30. Derfor siger Herren, Israels Gud: Jeg har sagt: Dit Hus og din Faders Hus skal vandre for mit Aasyn evindeligt. Men nu siger Herren: Det være langt fra mig! Thi dem, som ære mig, vil jeg ære, og de, som foragte mig, skulle vende ringe-agtede. 2 Mos. 28, 1. Joh. 12, 26. Mal. 2, 9.

31. Se, Dage komme, da jeg afhugger din Arm og din Faders Huses Arm, saa der ikke bliver nogen Gammel i dit Hus. 1 Kong. 2, 27.

32. Og du skal skue Trængsel for Boligen under alt det Gode, han vil gjøre mod Israel, og der skal ikke være nogen Gammel i dit Hus nogeninde.

33. Dog vil jeg ikke udrydde hver Mand af dig fra mit Alter, saa jeg bringer dine Øine til at hensevnde og din Sjæl til at vansmægte; men al dit Huses Tilvækst skal dø i Manddomsalder.

34. Og dette skal være dig Tegnet, der skal komme over begge dine Sønner, over Hofni og Pinehas: Paa een Dag skulle de begge dø. 4, 11.

35. Og jeg vil opreise mig en tro-

fast Præst; efter det, som er i mit Hjerte og i min Sjæl, skal han gjøre, og jeg vil bygge ham et Hus, som staar fast, og han skal vandre for min Salvedes Aasyn alle Dage.

1 Kong. 2, 27, 35. 1 Kren. 29, 22.

36. Og det skal ske: Enhver, som bliver tilovers i dit Hus, skal komme og bøde sig for ham for en Sølvpending og en Lev Brød ogsige: Sæt mig dog i et af Presteembederne, forat jeg kan faa en Bid Brød at æde!

3. KAPITEL.

Herren aabenbarer sig for Samuel, som i Begyndelsen ikke ved, at det er Herren, 1-9. Eli siger ham, at det er Herren, og Samuel hører da om Guds store Vrede og Domme over Elis Hus, 10-14. Han kundgør Eli, hvad Herren har talt, 15-18. Herren aabenbarer sig fremdeles for Samuel og gjør ham saaledes til sin Profet, 19-21.

OG Drengen Samuel tjente Herren for Elis Aasyn, og Herrens Ord var dyrt i de Dage; af Syner var der Lidet.

Am. 8, 11.

2. Og det skede en Dag, da Eli laa paa sit Sted, og hans Øine begyndte at blive sløve, han kunde ikke se,

4, 15. 1 Mos. 27, 1,

3. og Guds Lampe var endnu ikke slukt, og Samuel laa i Herrens Helighed, hvor Guds Ark var,

4. da raabte Herren paa Samuel, og han sagde: Se, her er jeg.

5. Og han løb til Eli og sagde: Se, her er jeg; du raabte jo paa mig. Men han sagde: Jeg raabte ikke; gaa tilbage og læg dig! Og han gik hen og lagde sig.

6. Og Herren raabte endnu en Gang: Samuel! Og Samuel stod op og gik til Eli og sagde: Se, her er jeg; du raabte jo paa mig. Men han sagde: Jeg raabte ikke, min Søn; gaa tilbage og læg dig!

7. Men Samuel kjendte endnu ikke Herren, thi Herrens Ord var endnu ikke aabenbaret for ham.

8. Og Herren raabte atter tredje Gang: Samuel! Og han stod op og gik til Eli og sagde: Se, her er jeg; du raabte jo paa mig. Da skjønte Eli, at det var Herren, som raabte paa Drengen.

9. Og Eli sagde til Samuel: Gaa hen, læg dig, og bliver der raabt paa dig, saa skal du sige: Tal, Herre, thi din Tjener hører! Og Samuel gik hen og lagde sig paa sit Sted.

10. Da kom Herren og stillede sig

288

hen og raabte nu, som før: Samuel! Samuel! Og Samuel sagde: Tal, thi din Tjener hører!

11. Da sagde Herren til Samuel: Se, jeg vil nu gjøre en Ting i Israel; hver den, som hører derom, paa ham skulle begge hans Øren klinge.

2 Kong. 21, 12.

12. Paa den Dag vil jeg opfyldte paa Eli Alt, hvad jeg har talt mod hans Hus, fra først til sidst. 2,30 fg.

13. Thi jeg har kundgjort ham, at jeg vil dømme hans Hus evindeligt for den Misgjernings Skyld, at han vidste, at hans Søner bragte Forbandelse over sig, men holdt dem ikke i Ase.

14. Og derfor har jeg svoret Elis Hus: Ikke skal Elis Huses Misgjerning sones med Slagtoffer og med Madoffer evindeligt.

15. Og Samuel laa indtil om Morgen; da aabnede han Døren til Herrens Hus, og Samuel frygtede for at fortælle Synet til Eli.

16. Da raabte Eli til Samuel og sagde: Samuel, min Søn! Og han sagde: Se, her er jeg.

17. Og han sagde: Hvad var det, han talte til dig? Dølg det dog ikke for mig! Saa gjøre Gud mod dig, og saaledes blive han ved, om du dølg for mig Noget af alt det, han talte til dig!

18. Da fortalte Samuel ham det altsammen og dulgte ikke Noget for ham. Og han sagde: Han er Herren; han gjøre, hvad der er godt i hans Øine!

Ap. G. 21, 14.

19. Og Samuel blev stor, og Herren var med ham, og han lod ikke noget af alle sine Ord falde til Jorden.

Jos. 21, 45; 23, 14.

20. Da erkjendte hele Israel fra Dan til Be'erseba, at Samuel var betroet at være Profet for Herren.

21. Og Herren vedblev at lade sig se i Silo; thi Herren aabenbarede sig for Samuel i Silo ved Herrens Ord.

4. KAPITEL.

Israel drager ud til Strid mod Filisterne, slaes af dem og lader Herrens Ark hente, 1-5. Filisterne forfærdes derover, men fatte Mod Igjen, slaa Israel og tage Arken, 6-11. Ved Budskabet herom falder Eli forskrækket ned af sin Stol og brækker Halsen; hans Søn Pinehas's Hustru føder en Søn, som hun kalder Ikabod, og dør, 12-22.

OG Samuels Ord kom til hele Israel, og Israel drog ud imod Fi-

listerne til Krig og leirede sig ved Eben-Eser, og Filisterne leirede sig i Afeke.

2. Og Filisterne stillede sig i Slagorden mod Israel, og Striden bredte sig ud, og Israel blev slaget for Filisternes Aasyn; og de sloge i Slagordenen paa Marken omtrent fire tusinde Mand.

3. Og da Folket kom til Leiren, sagde Israels Ældste: Hvorfor har Herren idag slaadt os for Filisternes Aasyn? Lader os hente Herrens Pakts-Ark til os fra Silo, og naar den kommer i vor Midte, skal den frelse os af vore Fienders Haand. 14, 18.

4. Saa sendte Folket Bud til Silo, og de toge derfra Herrens, Hærskarernes Guds, Pakts-Ark, hans, som troner paa Keruberne; og begge Elis Sønner, Hofni og Pinehas, vare der med Guds Pakts-Ark.

2 Sam. 6, 2. Ps. 80, 2.

5. Og det skede, da Herrens Pakts-Ark kom til Leiren, da opløftede hele Israel et stort Fryderaab, saa Jorden rystede.

6. Og da Filisterne hørte Lyden af Fryderaabet, sagde de: Hvad er dette for et stort Fryderaab i Hebræernes Leir? Og de fik vide, at Herrens Ark var kommen til Leiren.

7. Da bleve Filisterne rædde; thi de sagde: Gud er kommen til Leiren. Og de sagde: Ve os! Thi Saadant er ikke skeet før.

8. Ve os! Hvem skal fri os af disse vældige Guders Haand? Dette er de Guder, som sloge Ægypten med allehaande Plager i Ørkenen.

2 Mos. 13, 20; 14, 1 fg.

9. Tager Mod til eder og vorder Mænd, I Filistere, forat I ikke skulle komme til at trælle for Hebræerne, ligesom de have trættet for eder! Vorder Mænd og strider!

Dom. 13, 1; 15, 11.

10. Da strede Filisterne, og Israel blev slaget, og de flyede, hver til sit Telt, og Nederlaget blev meget stort, og der faldt af Israel tretti tusinde Mand Fodfolk.

11. Og Guds Ark blev tagen, og begge Elis Sønner, Hofni og Pinehas, døde. Ps. 78, 61.

12. Da løb en Mand af Benjamin fra Slagordenen og kom til Silo den samme Dag; og hans Klæder vare sønderrevne, og der var Jord paa hans Hoved. Jos. 7, 6. 2 Sam. 1, 3. Esr. 9, 3.

13. Og da han kom, se, da sad Eli

Nor. 10

paa sin Stol ved Siden af Vægen og saa ud, thi hans Hjerter bævede for Guds Ark; og da Manden kom med Budskabet til Byen, da opløftede hele Byen et Jammerskrig.

14. Og da Eli hørte Lyden af Skriget, sagde han: Hvad er dette for en Larm? Og Manden skyndte sig og kom og fortalte det til Eli.

15. Og Eli var otte og nitti Aar gammel, og hans Øine vare stive, og han kunde ikke se. 3, 2. 1 Kong. 14, 4.

16. Og Manden sagde til Eli: Jeg er En, som er kommen fra Slagordenen, og jeg flyede fra Slagordenen idag. Og han sagde: Hvorledes er det gaaet, min Søn?

17. Da svarede han, som bragte Budskabet, og sagde: Israel er flyttet for Filisterne; et stort Nederlag er ogsaa skeet blandt Folket, og dine to Sønner, Hofni og Pinehas, ere ogsaa døde, og Guds Ark er tagen.

18. Og det skede, da han meldte om Guds Ark, da faldt han baglængs ned af Stolen ved Siden af Porten, og hans Nakkeben blev brudt, og han døde; thi Manden var gammel og tung. Og han havde dømt Israel i firft Aar.

19. Og hans Svigerdatter, Pinehas's Hustru, var frugtsommelig og nær ved at føde, og da hun hørte Budskabet om, at Guds Ark var tagen, og at hendes Svigerfader og hendes Mand vare døde, sank hun ned og fødte; thi Veerne overfaldt hende.

20. Og i hendes Dødsstund talte de Kvinder, som stode hos hende: Frygt ikke, thi du har født en Søn! Men hun svarede ikke og gav ikke Agt derpaa. 1 Mos. 35, 17.

21. Men hun kaldte Drengen Ika-bod*, sigende: Bortvegen er Herligheden fra Israel, — fordi Guds Ark var tagen, og for hendes Svigerfaders og hendes Mand's Skyld.

*d. e. ingen Herlighed; Ps. 78, 61.

22. Og hun sagde: Bortvegen er Herligheden fra Israel; thi Guds Ark er tagen.

5. KAPITEL.

Filisterne sætte Herrens Ark i Dagens Tempel i Asdod; Afgudsbilledet ødelægges, og Folket plages af Herren, 1-6. Fra Asdod sendes Arken til Gat, fra Gat til Ekron; begge Steder rammes af Herrens Haand, 7-12.

Og Filisterne toge Guds Ark og førte den fra Eben-Aser til Asdod. 2. Og Filisterne toge Guds Ark og

førte den ind i Dagens Hus og stillede den op ved Siden af Dagon

3. Og Asdoditerne stode aarle op den følgende Dag, og se, Dagon laa nedfalden paa sit Ansigt paa Jorden foran Herrens Ark; og de toge Dagon og satte ham igjen paa hans Sted.

4. Og de stode aarle op om Morgenen den næste Dag, og se, Dagon laa nedfalden paa sit Ansigt paa Jorden foran Herrens Ark, og Dagens Hoved og begge hans Hænder laa afbrudte paa Dørtærskelen; kun Dagens Krop var tilovers af ham.

5. Derfor træde Dagens Prester og alle de, der gaa ind i Dagens Hus, ikke paa Dagens Dørtærskel i Asdod indtil denne Dag.

6. Og Herrens Haand laa tungt paa Asdoditerne, og han ødelagde dem og slog dem med Bylder, Asdod selv og dets Enemærker.

7. Da Asdods Mænd saa, at det gik saaledes, sagde de: Israels Guds Ark skal ikke blive hos os; thi hans Haand er haard over os og over Dagon, vor Gud.

8. Og de sendte Bud og samlede alle Filisternes Fyrster til sig og sagde: Hvad skulle vi gjøre med Israels Guds Ark? Og de sagde: Lad Israels Guds Ark flyttes hen til Gat! Saa flyttede de da Israels Guds Ark derhen. 6, 2.

9. Og det skede, efterat de havde flyttet den derhen, da var Herrens Haand imod Staden til saare stor Forfærdelse, og han slog Stadens Folk, baade Smaa og Store, og der brød Bylder ud paa dem.

10. Saa sendte de Guds Ark til Ekron. Og det skede, da Guds Ark kom til Ekron, da skrege Ekroniterne og sagde: De have flyttet Israels Guds Ark hid til mig for at dræbe mig og mit Folk.

11. Og de sendte Bud og samlede alle Filisternes Fyrster og sagde: Sender Israels Guds Ark bort, og lad den komme tilbage til sit Sted, forat den ikke skal dræbe mig og mit Folk! Thi der var en Dødsens Forfærdelse i hele Staden; Herrens Haand var saare tung der.

12. Og de Mænd, som ikke døde, blev slagne med Bylder, og Stadens Skrig steg op til Himmelen.

6. KAPITEL.

Efter sine Presters Raad sende Filisterne omsider Arken tilbage med Gaver til For-

soning; den bringes til Betsemes, 1-12. Betsemiterne modtage den med Glæde, men Herren slaar mange af dem, fordi de se paa Arken; de ville da ikke længer beholde den hos sig, 13-21.

OG Herrens Ark var i Filisternes Land i syv Maaneder.

2. Da kaldte Filisterne Presterne og Spaamændene og sagde: Hvad skulle vi gjøre med Herrens Ark? Giver os tilkjende, hvormed vi skulle sende den til dens Sted! 5, 8.

3. Og de sagde: Dersom I sende Israels Guds Ark bort, maa I ikke sende den uden Gave, men I skulle betale ham et Skyldoffer; da skulle I blive lægte, og det skal blive eder vitterligt, hvorfor hans Haand ikke viger fra eder.

4. Da sagde de: Hvilket er det Skyldoffer, vi skulle betale ham? Og de sagde: Efter Filisternes Fyrsters Tal fem Guldbylde og fem Guldmus; thi der er een Plage for dem alle og for eders Fyrster.

5. Og I skulle gjøre Billeder af eders Bylder og Billeder af eders Mus, som ødelægge Landet, og give Israels Gud Ære; kanske han da tager sin tunge Haand bort fra eder og fra eders Gud og fra eders Land.

6. Hvorfor ville I forhærde eders Hjerter, ligesom Ægypterne og Farao forhærdede sit Hjerter? Mon de ikke, da han havde øvet sin Magt paa dem, lode dem fare, saa de drog bort?

2 Mos. 8, 15; 12, 31.

7. Og nu, tager og gjør en ny Vogn, og tager to nybære Kjør, paa hvilke der ikke er kommet Aag, og spænder Kjørene for Vognen, og fører deres Kalve hjem fra dem!

8. Saa skulle I tage Herrens Ark og sætte den paa Vognen, og de Guldager, som I betale ham til Skyldoffer, skulle I lægge i et Skrin ved Siden af den og saa lade den fare, saa den kommer afsted.

9. Og I skulle se til: Hvis den drager op ad Veien til sit Land mod Betsemes, saa er det ham, der har gjort os denne store Ulykke; men hvis ikke, saa vide vi, at det ikke er hans Haand, som har rørt ved os; da er det en Hændelse, som er tilstødt os.

10. Og Mændene gjorde saaledes, og de toge to nybære Kjør og spændte dem for Vognen, og deres Kalve lukkede de inde hjemme.

11. Og de satte Herrens Ark hen paa Vognen, saavel som Skrinet og

Guldmusene og Billederne af sine Bylder.

12. Og Kjørene gik ret frem paa Veien, ad Veien til Betsemes, i een Retning gik de under uafadelig Brølen og bølgede ikke af til Høire eller Venstre, og Filisternes Fyrster gik bag efter dem lige til Betsemes's Landemærke.

13. Og Indbyggerne af Betsemes vare i Færd med at høste Hvædehøsten i Dalen; og de opløftede sine Øine og saa Arken, og de bleve glade ved at se den.

14. Og Vognen kom ind paa Betsemesiten Josvas Mark og stansede der, og der var en stor Sten; og de sønderhuggede Træverket i Vognen og ofrede Kjørene til Brændoffer for Herren.

15. Og Leviterne nedtoges Herrens Ark og Skrinet, som stod ved den, og hvori Guldsagerne vare, og de satte dem hen paa den store Sten; og Betsemes's Mænd ofrede Brændoffer og slagtede Slagtoffer paa den samme Dag til Herren.

16. Og Filisternes fem Fyrster saa det, og de vendte tilbage til Ekron paa den samme Dag.

17. Og dette er de Guldbylde, Filisterne betalte som Skyldoffer til Herren: for Asdod een, for Gasa een, for Askalon een, for Gat een, for Ekron een.

18. Og Guldmusene var efter Tallet paa alle Filisternes Stæder, som tilhørte de fem Fyrster, saavel de faste Stæder som Landsbyerne. Vidne herom er indtil denne Dag den store Sten Abel*, paa hvilken de satte Herrens Ark paa Betsemesiten Josvas Mark. *Sorg, v. 19, 20.

19. Og han slog blandt Betsemes's Mænd, fordi de havde seet paa Herrens Ark, og han slog blandt Folket sytti Mand; og Folket sørgede, fordi Herren havde gjort et stort Nederlag blandt Folket. 4 Mos. 4, 20.

20. Og Betsemes's Mænd sagde: Hvo kan bestaa for Herrens, denne hellige Guds, Aasyn, og til hvemt skal han drage op fra os?

21. Og de sendte Bud til Indbyggerne i Kirjat-Jearim og lode sige: Filisterne have bragt Herrens Ark tilbage; kommer ned og henter den op til eder!

7. KAPITEL.

Arken hentes til Kirjat-Jearim, hvor den forbliver i tyve Aar, 1. 2. Samuel for-

maner til Omvendelse; Folket ydmyger sig for Herren, 3-6. Filisterne samle sig mod Israel; Samuel beder for Folket og ofrer; Filisterne blive slagte, 7-14. Samuel drager aartlig omkring og demmer Israel i flere Stæder, 15-17.

OG Kirjat-Jearims Mænd kom og hentede Herrens Ark op, og de førte den ind i Abinadabs Hus paa Høien, og Eleasar, hans Søn, helligede de til at tage Vare paa Herrens Ark. 2 Sam. 6, 3, 4.

2. Og fra den Dag, Arken blev sat i Kirjat-Jearim, forløb der lang Tid, saa det blev tyve Aar; da gik hele Israels Hus sukkende efter Herren*.

*søgte Herren med Suk over sin Nød.

3. Og Samuel sagde til hele Israels Hus: Dersom I vende om til Herren af hele eders Hjerter, saa skaffer de Fremmedes Guder og Astartebillederne bort af eders Midte, og retter eders Hjerter til Herren og tjener ham alene! Saa skal han udfri eder af Filisternes Haand. 1 Mos. 35, 2. Jos. 24, 23.

4. Og Israels Børn skaffede Ba'alerne og Astartebillederne bort, og de tjente Herren alene. Dom. 10, 16.

5. Og Samuel sagde: Samler hele Israel til Mizpa! Saa vil jeg bede for eder til Herren. 10, 17. Dom. 20, 1.

6. Og de samlede sig i Mizpa, og de øste Vand og gjødede det ud for Herrens Aasyn*, og de fastede paa den samme Dag og sagde der: Vi have syndet mod Herren. Og Samuel dømte Israels Børn i Mizpa. 12, 10. Neh. 9, 33. Ps. 106, 6. Dan. 9, 15.

*til Tegn paa, at de i Sorg over sin Synd udøste sit Hjerter for Herren. Begr. 2, 19.

7. Og Filisterne hørte, at Israels Børn havde samlet sig i Mizpa, og Filisternes Fyrster drog op imod Israel. Da Israels Børn hørte det, frygtede de for Filisterne.

8. Og Israels Børn sagde til Samuel: Ti ikke, men raab for os til Herren, vor Gud, forat han maa frelse os af Filisternes Haand!

9. Da tog Samuel et diende Lam og ofrede det helt som Brændoffer til Herren, og Samuel raabte til Herren for Israel, og Herren svarede ham.

10. Og det skæde, da Samuel ofrede Brændofferet, og Filisterne rykkede frem til Strid mod Israel, da lod Herren det tordne med stort Brag paa den samme Dag over Filisterne og forfærdede dem, og de bleve slagte for Israels Aasyn. 2, 10. 2 Sam. 22, 14, 15.

11. Da drog Israels Mænd ud af

Mizpa og forfulgte Filisterne og sloge dem indtil nedenfor Bet-Kar.

12. Og Samuel tog en Sten og satte den imellem Mizpa og Sen, og han kaldte dens Navn Eben-Eser* og sagde: Hidtil har Herren hjulpet os.

4, 1. *Hjælpe-Sten.

13. Og Filisterne blev ydmygede og kom ikke mere ind i Israels Land; og Herrens Haand var imod Filisterne alle Samuels Dage.

14. Og de Stæder, som Filisterne havde taget fra Israel, kom tilbage til Israel igjen, fra Ekron lige til Gat, og deres Enemærker udfriede Israel af Filisternes Haand, og der var Fred mellem Israel og Amoriterne.

15. Og Samuel dømte Israel alle sit Livs Dage.

16. Og han drog Aar efter Aar omkring til Betel og Gilgal og Mizpa og dømte Israel ved alle disse Steder.

17. Og naar han vendte tilbage, var det til Rama, thi der var hans Hus, og der dømte han Israel; og han byggede der et Alter for Herren.

1, 19.

8. KAPITEL.

Samuel sætter i sin Alderdom sine to Sønner til Dommere; de bøde Retten for Penge; Folket klager derover for Samuel og begjærer en Konge. 1-5. Samuel søger herover; Herren byder ham at gjøre efter deres Begjæring, dog efter først at have foreholdt dem, hvorledes Kongen vilde forholde sig imod dem, 6-9. Samuel foreholder Folket dette, men det vil ikke afstaa fra sin Begjæring, 10-22.

Og det skede, da Samuel var bleven gammel, da satte han sine Sønner til Dommere over Israel.

2. Og hans førstefødte Søns Navn var Joel, og hans anden Søns Navn Abia; de dømte i Be'erseba.

3. Men hans Sønner vandrede ikke paa hans Vele, men bødede af efter Vinding og toge imod Gaver og bødede Retten.

2 Mos. 23, 8.

5 Mos. 16, 19; 24, 17. Ps. 15, 5.

4. Da samlede alle Israels Ældste sig og kom til Samuel i Rama.

7, 17.

5. Og de sagde til ham: Se, du er bleven gammel, og dine Sønner vandrede ikke paa dine Vele; saa sæt os nu en Konge til at dømme os, ligesom alle Folkene have!

5 Mos. 17, 14.

Hos. 13, 10. Ap. G. 13, 21.

6. Men det Ord gjorde Samuel ondt, da de sagde: Giv os en Konge til at dømme os! Og Samuel bad til Herren.

7. Og Herren sagde til Samuel:

292

Lyd Folkets Røst i Alt, hvad de sige til dig! Thi ikke dig have de forkastet, men mig have de forkastet, saa jeg ikke skal regjere over dem.

10, 19.

8. Ligesom alle de Gjæringer have været, som de have gjort fra den Dag, jeg førte dem op fra Ægypten, indtil denne Dag, idet de forlode mig og tjente andre Guder, saaledes gjøre de nu ogsaa mod dig.

9. Men lyd nu deres Røst! Kun skal du eftertrykelig vidne for dem og kundgjøre dem Kongens Færd, som skal regjere over dem.

13, 1.

10. Og Samuel sagde alle Herrens Ord til Folket, som begjærede en Konge af ham.

11. Og han sagde: Dette vil vorde Kongens Færd, som skal regjere over eder: Eders Sønner vil han tage og sætte dem ved sin Vogn og ved sine Heste, og de skulle løbe foran-hans Vogn,

5 Mos. 17, 16.

12. og han vil sætte dem til Øverst over Tusinder og Øverst over Femti og til at pløse hans Pløieland og høste hans Høst og til at gjøre hans Krigsredskaber og hans Kjøretøi.

13. Og eders Døtre vil han tage til Salvelaversker og til Kokkepiger og til Bagersker.

14. Og eders bedste Agre og Vingaarde og Oljehaver vil han tage og give sine Tjenere.

22, 7.

15. Og af eders Sæd og eders Vingaarde vil han tage Tiende og give sine Hofmænd og sine Tjenere.

16. Og eders Trælle og eders Trælkvinder og eders bedste unge Karle og eders Asener vil han tage og bruge til sit Arbejde.

17. Af eders Smaakvæg vil han tage Tiende, og I selv skulle være hans Trælle.

18. Og I skulle raabe paa den samme Dag over eders Konge, som I have udvalgt eder; men Herren skal ikke svare eder paa den samme Dag.

19. Men Folket vægrede sig for at høre paa Samuels Røst, og de sagde: Ingenlunde: men en Konge skal der være over os.

20. Ogsaa vi ville være som alle Folkene, og vor Konge skal dømme os, og han skal drage ud i Spidsen for os og føre vore Krige.

4 Mos. 27, 17.

21. Og Samuel hørte alle Folkets Ord, og han talte dem for Herrens Øren.

22. Og Herren sagde til Samuel:

Lyd deres Røst og sæt dem en Konge!
 Og Samuel sagde til Israels Mænd:
 Gaar, hver til sin Stad! 10, 25.

9. KAPITEL.

Benjaminiten Kis udsender sin Søn Saul for at oplede hans bortløbne Aseninder; Saul kommer paa denne Vandring til Samuel, 1-14. Herren siger Samuel, at Saul skal vordes Konge over Israel, 15-17. Samuel forkynder ham, at Aseninderne ere fundne, tager ham og hans Tjenere tilbords med sig og gaar den følgende Dag ud med ham alene for at salve ham til Konge, 18-27.

Og der var en Mand af Benjamin, som hed Kis, en Søn af Abiel, en Søn af Zeror, en Søn af Bekorat, en Søn af Aftah, en Søn af en Benjaminit, en mægtig Mand.

2. Og han havde en Søn, som hed Saul, en ung og vakker Mand; der var Ingen Mand blandt Israels Børn vakrere end han; fra Skulderen og opover var han høiere end alt Folket. 10, 23.

3. Og Kis's, Sauls Faders, Aseninder kom bort; og Kis sagde til sin Søn Saul: Tag en af Drengene med dig og gjør dig rede, gaa hen og led efter Aseninderne!

4. Og han gik over Efra'ims Bjerg og gik igjennem Salisais Land, men de fandt dem ikke; og de gik igjennem Sa'alims Land, men de vare der ikke; og han gik igjennem Benjamins Land, men de fandt dem ikke.

5. Da de vare come ind i Zuf's Land, sagde Saul til sin Dreng, som var med ham: Kom, lader os vende tilbage, forat ikke min Fader skal holde op at tænke paa Aseninderne og blive urolig for os! 10, 2.

6. Men han sagde til ham: Se, der er en Guds Mand i denne By, og Manden er anset; Alt, hvad han siger, det træffer ind. Lader os nu gaa derhen! Kanske han kundgjør os Noget om den Vel, vi gaa.

7. Og Saul sagde til sin Dreng: Se, om vi gaa derhen, hvad skulle vi da bringe Manden? Thi Brødet er borte af vore Poser, og vi have Ingen Gave at bringe den Guds Mand; hvad have vi hos os? 1 Kong. 14, 3.

8. Og Drengen svarede atter Saul og sagde: Se, der findes hos mig en Fjerdedel Sekel Sølv, og Jeg vil give den Guds Mand den; saa kundgjør han os vor Vel.

9. Fordum sagde man saaledes i Israel, naar man gik for at adspørge

Gud: Kommer, lader os gaa til Seeren! Thi den, som nu kaldes Profeten, kaldtes forudm Seeren.

4 Mos. 24, 4.

10. Og Saul sagde til sin Dreng: Dit Ord er godt; kom, lader os gaa! Og de gik til Staden, hvor den Guds Mand var.

11. Da de gik op ad Opgangen til Staden, traf de nogle Piger, som gik ud for at øse Vand, og de sagde til dem: Er Seeren her?

12. Og de svarede dem og sagde: Ja, se, han er her tilstede. Skynd dig nu! Thi idag er han kommen til Byen, fordi Folket idag har Slagtoffer paa Høien.

13. Naar I komme ind i Staden, ville I med det samme finde ham, førend han gaar op paa Høien for at spise; thi Folket spiser ikke, førend han kommer, fordi han skal velsigne Offeret; derefter spise de Indbudne. Gaar nu op! Thi just nu ville I træffe ham.

14. Saa gik de da op til Staden: da de kom ind i Staden, se, da gik Samuel ud imod dem for at stige op paa Høien.

15. Men Herren havde een Dag, førend Saul kom, aabenbaret for Samuels Øren og sagt:

16. Paa denne Tid imorgen vil jeg sende en Mand fra Benjamins Land til dig, og du skal salve ham til Fyrste over mit Folk Israel, og han skal frelse mit Folk af Filisternes Haand; thi jeg har seet til mit Folk, fordi dets Skrig er kommet for mig.

Ap. G. 13, 21. 2 Mos. 3, 7.

17. Og da Samuel saa Saul, svarede Herren ham: Se, det er den Mand, om hvem jeg har sagt til dig: Denne skal styre mit Folk.

18. Og Saul traadte hen til Samuel midt i Porten og sagde: Sig mig, hvor er Seerens Hus?

19. Og Samuel svarede Saul og sagde: Jeg er Seeren. Gaa foran mig op paa Høien, og I skulle spise med mig idag; saa vil jeg lade dig fare imorgen tidlig, og Alt, hvad der er i dit Hjerte, vil jeg sige dig.

20. Og hvad Aseninderne angaar, som kom bort for dig idag for tre Dage siden, saa tænk ikke paa dem, thi de ere fundne. Og hvem tilhører alt Israels bedste Gods? Mon ikke dig og hele din Faders Hus?

21. Og Saul svarede og sagde: Er jeg ikke en Benjaminit, af en af de

mindste blandt Israels Stammer, og er ikke min Slægt den ringeste af alle Benjamins Stammes Slægter? Hvorfor taler du da saaledes til mig? 15, 17.

22. Og Samuel tog Saul og hans Dreng og førte dem ind i Kammeret og gav dem Plads øverst blandt de Indbudne, og disse vare omtrent tretti Mænd.

23. Og Samuel sagde til Kokken: Giv hid det Stykke, jeg overgav dig, hvorom jeg sagde til dig: Læg det tilside hos dig!

24. Og Kokken fremtog Boven og hvad derpaa var, og satte det for Saul; og han* sagde: Se, det, som var henlagt, er sat for dig; ød, thi til den bestemte Tid blev det gjemt for dig, da jeg sagde: Jeg har indbudt Folket. Og Saul spiste med Samuel den samme Dag. *Samuel.

25. Og de gik ned fra Høien til Staden, og han talte med Saul paa Taget,

5 Mos. 22, 8.

26. Og de stode aarle op, og det skede, da Morgenrøden gik op, da kaldte Samuel Saul op paa Taget og sagde: Gjør dig rede, saa vil jeg ledsage dig. Og Saul gjorde sig rede, og de gik begge, han og Samuel, ud paa Gaden.

27. Og da de nu gik ned i Enden af Staden, sagde Samuel til Saul: Sig til Drengen, at han skal gaa foran os (og han gik), men staa du nu her! Saa vil jeg lade dig høre Guds Ord.

10. KAPITEL.

Samuel salver Saul til Konge over Israel og forudsiger ham, hvad der skal hændes ham paa hans videre Vandring; Saul profeterer og kommer til sin Farbroder, 1-16. Samuel forsamler Folket i Mizpa og bebrejder dem, at de have begjæret en Konge; ved Lodkastning udvælges Saul, som af Nogle foragtes, 17-27.

OG Samuel tog en Oljekrukke og udgjød den over hans Hoved, og han kyssede ham og sagde: Er det ikke saa, at Herren har salvet dig til Fyrste over sin Arv? 15, 1. Ap. G. 13, 21.

2. Naar du idag gaar fra mig, vil du træffe to Mænd ved Rachels Grav paa Grænsen af Benjamin i Zelzah, og de skulle sige til dig: De Aseninder, du gik for at opsoge, ere fundne, og se, din Fader har ladet Sagen med Aseninderne fare og er urolig for eder og siger: Hvad skal jeg gjøre for min Søn? 1 Mos. 35, 19. 1 Sam. 9, 5.

3. Og naar du gaar videre frem derfra og kommer til Tabor's Eg, saa

skulle tre Mænd, som drage op til Gud i Betel, træffe dig der, en, som bærer tre Kid, og en, som bærer tre Brød, og en, som bærer en Læderflaske med Vin.

4. Og de skulle hilse dig og give dig to Brød, og du skal modtage dem af deres Haand.

5. Derefter kommer du til Guds Gibeaa, hvor Filisternes Vagtposter ere; og det skal ske, naar du kommer der til Staden, da skal du træffe paa en Skare af Profeter, som komme ned fra Høien med Harpe og Pauke og Fløite og Citar foran sig, og som profeterer.

6. Og Herrens Aand skal komme over dig, og du skal profeterer med dem og blive til et andet Menneske.

7. Og naar disse Tegn indtræffe for dig, da gjør, hvad der falder dig for Haanden! Thi Gud er med dig.

8. Og du skal gaa ned før mig til Gilgal, og se, jeg kommer ned til dig for at ofre Brændoffere og slagte Takoffere; syv Dage skal du ble, indtil jeg kommer til dig, og da skal jeg lade dig vide, hvad du skal gjøre.

13, 8.

9. Og det skede, da han vendte Ryggen for at gaa fra Samuel, da gav Gud ham et andet Hjerter, og alle disse Tegn traf ind paa den samme Dag.

10. Og de kom derhen til Gibeaa, og se, en Skare Profeter kom ham imøde; da kom Guds Aand over ham, og han profeterede midt iblandt dem.

11. Og det skede, da alle de, som kjendte ham før, saa, at han profeterede med Profeterne, da sagde Folket, den Ene til den Anden: Hvad er dog vederfaret Kis's Søn? Er ogsaa Saul iblandt Profeterne? 19, 24.

12. Da svarede en Mand derfra og sagde: Hvem er da deres Fader? Derfor er det blevet til et Ordspog: Er ogsaa Saul iblandt Profeterne?

13. Og da han havde holdt op med at profeterer, kom han til Høien.

14. Og Sauls Farbroder* sagde til ham og til hans Dreng: Hvor vare I gangne hen? Og han sagde: For at lede efter Aseninderne, og da vi saa, at de ikke vare at finde, kom vi til Samuel. *14, 50.

15. Og Sauls Farbroders sagde: Fortæl mig dog, hvad Samuel sagde til eder!

16. Og Saul sagde til sin Farbroder: Han tilkjendegav os, at Aseninderne vare fundne. Men det Ord

om Kongedømmet, som Samuel havde sagt, gav han ham ikke tilkjende.

17. Og Samuel kaldte Folket sammen til Herren i Mizpa.

18. Og han sagde til Israels Børn: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg førte Israel op fra Ægypten og udfriede eder af Ægyptens Haand og af alle de Rigers Haand, som undertrykkede eder.

19. Men I have idag forkastet eders Gud, ham, som frelste eder ud af alle eders Ulykker og eders Trængsler, idet I have sagt til ham: En Konge skal du sætte over os. Saa stiller eder nu frem for Herrens Aasyn efter eders Stammer og efter eders Slægter!

8, 7.

20. Og Samuel lod alle Israels Stammer træde frem, og Benjamins Stamme blev truffen.

21. Og han lod Benjamins Stamme træde frem efter sine Slægter, og Matris Slægt blev truffen, og Saul, Kis's Søn, blev truffen. Og de ledte efter ham, men han blev ikke funden.

22. Og de adspurgte endnu en Gang Herren: Er der endnu* kommen Nogen hid? Og Herren sagde: Se, han holder sig skjult ved Tølet.

*foruden os.

23. Og de løb og hentede ham derfra, og han stillede sig frem midt iblandt Folket, og han var højere end alt Folket fra Skulderen og opover.

9, 2.

24. Og Samuel sagde til Folket: Se I ham, som Herren har udvalgt? Thi der er Ingen som han blandt alt Folket. Og alt Folket raabte og sagde: Kongen leve!

1 Kong. 1, 25, 39. 2 Kong. 11, 12.

25. Og Samuel talte til Folket om Kongedømmets Ret og skrev det op i en Bog og lagde den hen for Herrens Aasyn. Saa lod Samuel alt Folket fare, hver til sit Hus.

5 Mos. 17, 14 fg. 1 Sam. 8, 22.

26. Ogsaa Saul gik til sit Hus i Gibeaa, og med ham gik den Skare, hvis Hjerte Gud havde rørt.

27. Men nogle Ugudelige sagde: Hvad Hjælp skal denne bringe os? Og de foragtede ham og bragte ham ikke Gave; men han var som døv.

11, 12 fg.

11. KAPITEL.

Indbyggerne i Jabes, haardt trængte af Ammoniterkongen Nahas, sende Bud til Saul om Hjælp; Saul slaar Ammoniterne, 1-11. Saul vil ikke tilstede Folket

at ihjelslaa dem, som tidligere have foragtet ham; Samuel samler Folket i Gibeaa, hvor Saul stadfæstes i sin Kongeværdighed, 12-15.

OG Ammoniten Nahas drog op og leirede sig mod Jabes i Gilead; og alle Jabes's Mænd sagde til Nahas: Slut Forbund med os, saa ville vi tjene dig.

2. Og Ammoniten Nahas sagde til dem: Paa det Vilkaar vil jeg slutte Forbund med eder, at det hvide Øie stikkes ud paa eder alle, og jeg vil lægge det som en Skjændsel paa hele Israel.

3. Da sagde Jabes's Ældste til ham: Giv os Frist i syv Dage, saa vi kunne skikke Sendebud inden hele Israels Landemærke! Er der da ikke Nogen, som frelser os, saa ville vi gaa ud til dig.

4. Og Sendebudene kom til Sauls Gibeaa og talte de Ord for Folkets Øren: da opløstede alt Folket sin Røst og græd.

5. Og se, Saul kom gaaende bag efter Okserne fra Marken, og Saul sagde: Hvad fattes Folket, at de græde? Og de fortalte ham Jabes's Mænds Ord.

6. Og Guds Aand kom over Saul, da han hørte disse Ord, og hans Vrede optændtes saare.

10, 10. Dom. 14, 6.

7. Og han tog et Par Okser og sønderhuggede dem og skikkede dem inden hele Israels Landemærke ved Sendebudene og lod sige: Hvo der ikke drager ud efter Saul og efter Samuel, med hans Okser skal der gjøres saa. Da faldt en Rædsel fra Herren paa Folket, og de drog ud som een Mand.

8. Og han mønstrede dem i Besek, og Israels Børn vare tre hundrede tusinde, og Judas Mænd tretti tusinde.

9. Og de sagde til de Sendebud, som vare komne: Saa skulle I sige til Mændene i Jabes i Gilead: Imorgen skal der blive Frelse for eder, naar Solen skinner hed. Og Sendebudene kom og meldte det til Mændene i Jabes, og de blev glade.

10. Og Mændene i Jabes sagde: Imorgen ville vi gaa ud til eder; gjør da med os, aldeles som I finde for godt!

11. Og det skæde den følgende Dag, da stillede Saul Folket i tre Hobe, og de trængte midt ind i Leiren i Morgenvagten, og de sloge Ammon, indtil Dagen blev hed; og de, som bleve

tilovers, adspredtes, saa der ikke blev To sammen tilovers af dem.

12. Da sagde Folket til Samuel: Hvem var det, som sagde: Skal Saul herske over os? Giver os de Mænd hid, forat vi kunne slaad dem ihjel!

10, 27.

13. Da sagde Saul: Der skal ikke Nogen slaades ihjel paa denne Dag; thi idag har Gud skaffet Frelse i Israel.

2 Sam. 19, 22. 1 Sam. 14, 45.

14. Og Samuel sagde til Folket: Kommer, lader os gaa til Gilgal, forat vi der kunne fornye Kongedømmet!

15. Og alt Folket gik til Gilgal, og de gjorde der Saul til Konge for Herrens Aasyn i Gilgal, og de ofrede der Takoffer for Herrens Aasyn; og Saul og alle Israels Mænd glædede sig der saare meget.

12. KAPITEL.

Samuel nedlægger sit Dommerembede; Folket giver ham et godt Vidnesbyrd, 1-5. Han foreholder dem Herrens Velgjerninger og deres Synd ved at begjære en Konge og stadfæster sine Ord ved et Tegn, 6-18. Folket frygter og begjærer, at Samuel skal bede for dem; Samuel lover at gjøre det, trøster, formaner og truer dem, 19-25.

OG Samuel sagde til hele Israel: Se, jeg har lydt eders Røst i Alt, hvad I have sagt til mig, og sat en Konge til at regjere over eder.

8, 7, 32; 11, 15.

2. Og nu, se, Kongen vandrer for eders Aasyn, men jeg er gammel og graa, og mine Sønner, se, de ere hos eder, og jeg har vandret for eders Aasyn fra min Ungdom af indtil denne Dag.

3. Se, her er jeg; vidner nu mod mig for Herren og for hans Salvede: Hvis Okse har jeg taget, og hvis Asen har jeg taget, og mod hvem har jeg øvet Vold? Hvem har jeg fortrykt, og af hvis Haand har jeg modtaget Gave og for dens Skyld lukket mine Øine? Saa vil jeg give eder det tilbage.

Ap. G. 20, 33. 1 Sam. 8, 3.

4. Og de sagde: Du har ikke øvet Vold imod os og ikke fortrykt os og ikke modtaget Noget af Nogens Haand.

5. Og han sagde til dem: Herren er Vidne mod eder, og hans Salvede er Vidne paa denne Dag, at I ikke have fundet Noget i min Haand. Og Folket sagde: Ja, han er Vidne.

6. Da sagde Samuel til Folket: Ja, Herren er Vidne, han, som beskik-

kede Moses og Aron, og som førte eders Fædre op fra Ægyptens Land.

7. Stiller eder nu frem! Saa vil jeg gaa irette-med eder for Herrens Aasyn om alle Herrens retfærdige Gjæringer, som han har gjort mod eder og mod eders Fædre.

8. Da Jakob var kommen til Ægypten, raabte eders Fædre til Herren, og Herren sendte Moses og Aron, og de førte eders Fædre ud af Ægypten og lode dem bosætte sig paa dette Sted.

1 Mos. 46, 6. 2 Mos. 3, 10; 4, 14 fg.

Jos. 24, 5.

9. Men de glemte Herren, sin Gud, og han solgte dem i Siseras, Hazors Hærførers, Haand og i Filisternes Haand og i Moabs Konges Haand, og de krigede mod dem.

Dom. 4, 2; 3, 12; 10, 7; 13, 1.

10. Da raabte de til Herren og sagde: Vi have syndet, thi vi have forladt Herren og tjent Ba'alerne og Astartebillederne; men red os nu af vore Fienders Haand! Saa ville vi tjene dig.

Dom. 10, 10, 15.

11. Og Herren sendte Jerubba'al og Bedan* og Jeftah og Samuel og redede eder af eders Fienders Haand trindt omkring, og I boede tryggelig.

Dom. 6, 11 fg. 32; 11, 1, 29. 1 Sam. 7, 8 fg.

*rimeligvis Barak, Dom. 4, 6 fg.

12. Men da I saa, at Nahas, Ammons Børns Konge, kom imod eder, sagde I til mig: Ikke saa, men en Konge skal regjere over os, — og Herren, eders Gud, var dog eders Konge.

8, 19.

13. Og nu, se, her er Kongen, som I have valgt, som I have begjæret, og se, Herren har sat en Konge over eder.

14. Dersom I nu frygte Herren og tjene ham og lyde hans Røst og ikke ere gjenstridige mod Herrens Ord, men baade I og Kongen, som regjerer over eder, følge Herren, eders Gud, [saa skal Herren være med eder].

15. Men dersom I ikke lyde Herrens Røst, men ere gjenstridige mod Herrens Ord, saa skal Herrens Haand være mod eder, som mod eders Fædre.

16. Stiller eder nu ogsaa frem og ser denne store Ting, som Herren vil gjøre for eders Øine!

17. Er det ikke Hvedehøst idag? Jeg vil raabe til Herren, og han skal sende Torden og Regn. Erkjender da og ser, at eders Ondskab er stor, som I have øvet for Herrens Øine ved at begjære eder en Konge.

18. Og Samuel raabte til Herren, og Herren sendte Torden og Regn den samme Dag; og alt Folket frygtede saare for Herren og Samuel.

19. Og alt Folket sagde til Samuel: Bed for dine Tjenere til Herren, din Gud, og lad os ikke dø! Thi vi have føiet Ondt til alle vore Synder ved at begjære os en Konge.

20. Og Samuel sagde til Folket: Frygter ikke! I have gjort alt dette Onde; men viger bare ikke fra Herren, men tjener Herren af eders ganske Hjerte!

21. Og I skulle ikke vige af; thi I maatte da gaa efter de tomme Afguder, som ikke gavne og ikke redde, thi de ere idel Tomhed. Es. 44, 9, 10.

22. Thi Herren vil ikke forlade sit Folk for sit store Navns Skyld; thi det har behaget Herren at gjøre eder til sit Folk.

23. Og jeg, — det være langt fra mig at synde mod Herren, at aflade at bede for eder; og jeg vil lære eder den gode og rette Vel.

24. Frygter bare Herren og tjener ham i Sandhed, af hele eders Hjerte! Thi ser, hvilke store Ting han har gjort imod eder!

25. Men handle I ilde, da skulle baade I og eders Konge borttrykkes.

13. KAPITEL.

Saul udvælger 3000 Mand, som blive hos ham og Jonatan; Jonatan slaar Filisterne Besætning; Filisterne samle sig til Strid imod dem, Israeltterne skjule sig hvor de bedst kunne, 1-6. Saul kommer til Gilgal, hvor han ofrer, og bliver derfor haardt straffet af Samuel, 7-14. De drage til Gibeas med 600 Mand; Filisterne ødelægge Landet; Israeltterne snagle Vaaben, fordi Filisterne have bortført deres Smede, 15-23.

I eet Aar havde Saul dengang regjeret; og da han havde regjeret over Israel i to Aar,

2. da udvalgte Saul sig tre Tusinde af Israel, og to Tusinde vare med Saul i Mikmas og paa Betels Bjerg, og Tusinde vare med Jonatan i Benjamins Gibeas, og Resten af Folket lod han fare, hver til sit Hus.

3. Og Jonatan slog Filisterne Besætning, som var i Geba, og Filisterne hørte det; og Saul lod blæse i Basunen i hele Landet og sagde: Hebræerne skulle høre det.

4. Og hele Israel hørte sige: Saul har slaet Filisterne Besætning, og Israel er blevet forhadt hos Filisterne.

Og Folket blev opbudt til at følge Saul til Gilgal.

5. Og Filisterne samlede sig for at stride med Israel, tretti tusinde Vogne og seks tusinde Ryttere og Folk som Sanden ved Havets Bred i Mangfoldighed; og de drog op og leirede sig ved Mikmas østenfor Bet-Aven.

6. Og da Israels Mænd saa, at de vare i Nød, thi Folket trængtes, da skjulte Folket sig i Hulerne og blandt Tornebuskene og i Fjeldkløfterne og i Taarnene og i Brøndene.

7. Og Hebræere gik over Jordan til Gads og Gileads Land; men Saul var endnu i Gilgal, og alt Folket fulgte ham skjælvende.

8. Og han ventede i syv Dage indtil den af Samuel bestemte Tid; men Samuel kom ikke til Gilgal, og Folket spredte sig og forlod ham. 10, 8.

9. Da sagde Saul: Bringer Brændofferet og Takofferne hid til mig! Og han ofrede Brændofferet.

10. Og det skæde, da han var færdig med at ofre Brændofferet, se, da kom Samuel; og Saul gik ud imod ham for at hilse ham.

11. Da sagde Samuel: Hvad har du gjort? Og Saul sagde: Efterdi jeg saa, at Folket spredte sig og forlod mig, og du ikke kom til den bestemte Tid, og Filisterne samlede sig ved Mikmas.

12. Saa sagde jeg: Nu drage Filisterne ned mod mig til Gilgal, og jeg har endnu ikke bønfaldt Herren; jeg tog da Mod til mig og ofrede Brændofferet.

13. Og Samuel sagde til Saul: Daarlig har du handlet, du har ikke holdt Herrens, din Guds, Bud, som han bød dig; thi da havde Herren nu staadfæstet dit Kongedømme over Israel evindeligt.

14. Men nu skal dit Kongedømme ikke staa fast; Herren har opsoegt sig en Mand efter sit Hjerte, og ham har Herren beskikket til Fyrste over sit Folk; thi du har ikke holdt, hvad Herren bød dig. Ap. G. 13, 22.

15. Og Samuel gjorde sig rede og drog op fra Gilgal til Benjamins Gibeas; og Saul mønstrede det Folk, som fandtes hos ham, omtrent seks hundrede Mand. 14, 2.

16. Og Saul og Jonatan, hans Søn, og det Folk, som fandtes hos dem, laa i Benjamins Geba, og Filisterne havde leiret sig ved Mikmas.

17. Og en Hærjetropp rykkede ud

af Filisternes Leir i tre Hobe; den ene Hob vendte sig mod Veien til Ofra, mod Suals Land.

18. og den anden Hob vendte sig mod Veien til Bet-Horon, og den tredje Hob vendte sig mod Veien til Grænsestrøget, som rager op over Zebouims Dal imod Ørkenen.

19. Og der fandtes ikke en Smed i hele Israels Land; thi Filisterne havde sagt: Hebræerne kunde forfærdige Sværd eller Spyd. Dom. 5. 8.

20. Og hele Israel gik ned til Filisterne for at faa smedet, hver sit Plogjern og sin Hakke og sin Økse og sit Plogskjær.

21. og naar Eggene vare sløvede paa Plogskjærene og paa Hakkerne og paa Grebene og paa Økserne, og for at faa en Pig paasat.

22. Og saaledes skede det paa Stridens Dag, at der ikke fandtes Sværd eller Spyd i alt Folkets Haand, som var med Saul og med Jonatan, men der fandtes kun hos Saul og hos Jonatan, hans Søn.

23. Og Filisternes Forpost rykkede ud til Bjergpasset ved Mikmas.

14. KAPITEL.

I Tilfald til Gud angriber Jonatan med sin Vaabendrager Filisterne og slaar dem, 1-15. Saul, som faar det at vide, forfølger med Folket Fienderne og slaar dem, 16-23. Saul forbander den, som æder eller drikker Noget den Dag; Jonatan, uvidende herom, æder Honning i Skoven; senere æder Folket Kjød med Blodet; Saul bygger Herren et Alter, 24-35. Han spørger Herren, om han skal drage efter Filisterne, men faar intet Svar: erfarer ved Lodkastning, at Jonatan har spist Honning, og vil drøbe ham, men Jonatan reddes af Folket, 36-46. Saul slaar Israels Fiender, 47-48. Hans Hustru og Børn, Slægt og Gjerning, 49-52.

OG det skede en Dag, at Jonatan, Sauls Søn, sagde til den Dreng, som bar hans Vaaben; Kom, lad os gaa over til Filisternes Forpost, som er derover! Men sin Fader gav han det ikke tilkjende.

2. Og Saul laa i Udkanten af Gibeaa under det Granatæbletræ, som var ved Migron, og det Folk, som var hos ham, var omtrent seks hundrede Mand, 13, 15.

3. og Achia, Søn af Achitub, en Broder af Ikabod, Søn af Pnuehas, Søn af Eli, Herrens Prest i Silo, bar Livkjortelen. Og Folket vidste ikke, at Jonatan var gaaet bort. 4, 21.

4. Og mellem Overgangstierne, hvorpaa Jonatan søgte at gaa over til Filisternes Forpost, var der en Klippespids paa denne Side og en Klippespids paa hin Side, og den enes Navn var Bozeb, og den andens Navn Sene. 13, 23.

5. Den ene Klippespids stod som en Søjle mod Nord overfor Mikmas, og den anden mod Syd overfor Geba.

6. Og Jonatan sagde til den Dreng, som bar hans Vaaben: Kom, lader os gaa over til disse Uomskaarnes Forpost! Kanske Herren gjør Noget for os; thi for Herren er Intet til Hinder i at frelse ved Mangel eller ved Faa. Dom. 7, 7. 2 Køn. 14, 11.

7. Og hans Vaabendrager sagde til ham: Gjør Alt, hvad du har isinde! Gaa du kun! Se, jeg er med dig, hvor du vil.

8. Og Jonatan sagde: Se, vi gaa nu over til Mændene og ville komme tilsyne for dem.

9. Hvis de da sige saaledes til os: Staa stille, indtil vi naa hen til eder! — saa blive vi staaende, hvor vi ere, og gaa ikke op til dem.

1 Mos. 24, 12 fg.

10. Men hvis de sige saaledes: Kommer op til os! — saa gaa vi op; da har Herren givet dem i vor Haand. Dette skal være os til Tegn.

11. Og da de begge kom tilsyne for Filisternes Forpost, sagde Filisterne: Se, Hebræere komme ud af Hulerne, hvor de have skjult sig.

12. Og Forpostens Mænd svarede Jonatan og hans Vaabendrager og sagde: Kommer op til os! Saa ville vi kundgjøre eder Noget. Da sagde Jonatan til sin Vaabendrager: Stig op bag efter mig! Thi Herren har givet dem i Israels Haand.

13. Saa steg Jonatan op paa sine Hænder og paa sine Fødder, og hans Vaabendrager bag efter ham; og de faldt for Jonatan, og hans Vaabendrager gik bag efter ham og slog ihjel. 3 Mos. 26, 7, 8.

14. Og ved det første Slag, Jonatan og hans Vaabendrager sloge, faldt omtrent tyve Mand paa en Strækn'ng omtrent som Halvparten af Plogfuren paa en Dags Pløieland.

15. Og der blev en Forfærdelse i Leiren, paa Marken og iblandt alt Folket; ogsaa Forposten og Hæretroppen bleve forfærdede, og Jorden bævede, og det blev en Forfærdelse fra Gud. 7, 10; 13, 17.

16. Og Sauls Vagter i Benjamins Gibeaa saa til, og se, Hoben opløste sig og gik, og de stødte og trængte hverandre.

17. Og Saul sagde til Folket, som var hos ham: Tæller efter og ser, hvem der er gaaet fra os! Og detalte efter, og se, Jonatan og hans Vaabendragere vare der ikke.

18. Da sagde Saul til Achia: Bring hid Guds Ark! Guds Ark var nemlig paa den Tid der blandt Israels Børn.

4, 3 fg.

19. Og det skede, medens Saul talte til Presten, at Bulderet i Filisternes Leir blev større og større; da sagde Saul til Presten: Tag din Haand tilbage!

*d. e. lad være at bringe Arken hid!

20. Og Saul og alt Folket, som var hos ham, samlede sig, og de kom til Striden; og se, den Enes Sverd var mod den Anden, — en saare stor Forvirring.

Dom, 7, 22. 2 Krøn, 20, 23.

21. Og de Hebræere, der ligesom før vare med Filisterne, og som vare dragne op med dem i Leiren og vare der trindt omkring, ogsaa disse forenede sig med de Israæliter, som vare med Saul og Jonatan.

22. Og da alle de Mænd af Israel, som havde skjult sig paa Efraims Bjerg, hørte, at Filisterne flyede, forfulgte ogsaa de dem i Striden.

23. Og Herren frelste Israel paa den Dag, og Striden drog sig hen forbi Bet-Aven.

24. Og da Israels Mænd bleve haardt anstrengte paa den Dag, lod Saul Folket sværge og sagde: Forbandet være den Mand, som nyder nogen Mad inden Aftenen, inden jeg faar hevet mig paa mine Fiender! Og alt Folket smagte ikke Mad.

25. Og alt Folket kom ind i Skoven, og der var Honning paa Marken.

26. Og da Folket kom ind i Skoven, se, da var der en Strøm af Honning; men Ingen førte sin Haand til sin Mund, thi Folket frygtede Eden.

27. Men Jonatan havde ikke hørt, da hans Fader lod Folket sværge, og han udrakte Enden af den Stav, han havde i sin Haand, og dypede den i Honningen og førte sin Haand tilbage til sin Mund, og hans Øine bleve klare.

28. Da tog en Mand af Folket til orde og sagde: Din Fader har ladet Folket sværge og sagt: Forbandet være den Mand, som nyder Mad

idag! Og saaledes er Folket blevet udmattet.

29. Og Jonatan sagde: Min Fader har ført Ulykke over Landet; ser dog, at mine Øine ere blevene klare, fordi jeg har smagt Lidt af denne Honning;

30. hvor meget større skulde ikke Nederlaget blandt Filisterne være blevet, dersom Folket havde ædt idag af sine Fienders Bytte, som det har fundet!

31. Og de sloge paa den Dag Filisterne fra Mikmas til Ajalon, og Folket blev saare udmattet.

32. Og Folket gav sig i Færd med Byttet, og de toge smaat Kvæg og stort Kvæg og Kalve og slagtede dem paa Jorden, og Folket aad det med Blodet.

3 Mos, 3, 17; 7, 26 fg.

33. Og man gav Saul det tilkjende og sagde: Se, Folket synder mod Herren ved at æde Kjød med Blodet. Og han sagde: I have handlet trolost*; velter nu hid til mig en stor Sten!

*mod Herren.

34. Og Saul sagde: Gaar ud blandt Folket og siger til dem: Fører hid til mig hver sin Okse og hver sit Lam og slagter dem her og æder, forat I ikke skulle forsynde eder mod Herren ved at æde det med Blodet! Og alt Folket førte hver sin Okse ved sin Haand frem om Natten og slagtede dem der.

35. Og Saul byggede et Alter for Herren; dette var det første Alter, han byggede for Herren.

36. Derpaa sagde Saul: Lader os drage ned efter Filisterne inat og plyndre i blandt dem, indtil Morgenen lyser frem, og vi ville ikke lade en Mand iblandt dem blive tilovers. Og de sagde: Gjør Alt, hvad dig godt synes! Da sagde Presten: Lader os træde nær hid til Gud!

37. Og Saul adspurgte Gud: Skal jeg drage ned efter Filisterne? Vil du give dem i Israels Haand? Men han svarede ham ikke den Dag.

38. Og Saul sagde: Træder hid, alle Folkets Øverster, og erfarer og ser, hvorved denne Synd idag er skeet!

39. Thi saasandt Herren lever, som frelser Israel: Om Skylden er hos Jonatan, min Søn, skal han sandelig dø! Og Ingen af alt Folket svarede ham.

40. Og han sagde til hele Israel: I skulle være paa den ene Side, og jeg og Jonatan, min Søn, ville være paa den anden Side. Og Folket sagde til Saul: Gjør, hvad dig godt synes!

41 Da sagde Saul til Herren, Israels Gud: Lad Sandheden komme frem! Og Jonatan og Saul bleve truffene, men Folket gik frit.

Jos. 7, 16. Jon. 1, 7.

42. Og Saul sagde: Kaster Lod mellem mig og Jonatan, min Søn! Og Jonatan blev truffen.

43. Da sagde Saul til Jonatan: Giv mig tilkjende, hvad du har gjort! Og Jonatan gav ham det tilkjende og sagde: Jeg har smagt lidt Honning paa Enden af min Stav, som er i min Haand; se, her er jeg, jeg maa dø.

Jos. 7, 19.

44. Da sagde Saul: Saa gjøre Gud mod mig, og saa blive han ved! Dø skal du, Jonatan!

45. Men Folket sagde til Saul: Skulde Jonatan dø, han, som har virket denne store Frelse i Israel? Det være langt fra! Saasandt Herren lever, skal der ikke falde et Haar af hans Hoved til Jorden; thi med Gud har han gjort sin Gjerning paa denne Dag. Og Folket friede Jonatan, saa han ikke døde.

11, 13.

2 Sam. 14, 11. 1 Kong. 1, 52.

46. Og Saul afstod fra at forfølge Filisterne og drog op, og Filisterne drog til sit Sted.

47. Saul havde nu taget Kongedømmet over Israel, og han krigede trindt omkring mod alle sine Fjender, mod Moab og mod Ammons Børn og mod Edom og mod Zobas Konger og mod Filisterne, og overalt, hvor han vendte sig hen, vandt han.

48. Og han erhvervede sig Magt og slog Amalekiterne og udfriede Israel af deres Haand, som plyndrede dem.

49. Og Sauls Sønner vare Jonatan og Jisvi og Malkisua, og hans to Døtres Navne vare, den førstefødtes Merab og den yngstes Mikal.

1 Krøn. 8, 33. 1 Sam. 31, 2.

50. Og Sauls Hustrus Navn var Ahinoam, en Datter af Ahima'az, og hans Hærførers Navn var Abner, en Søn af Ner, Sauls Farbroder;

51. Kis, Sauls Fader, og Ner, Abners Fader, vare nemlig Sønner af Abiel.

9, 1.

52. Og Krigen var haard imod Filisterne alle Sauls Dage, og hvor Saul saa en stærk og krigedygtig Mand, drog han ham til sig.

15. KAPITEL.

Samuel byder Saul at ødelægge Amalekiterne med Alt, hvad de efe, 1-3. Saul drager op imod dem og slaar dem, men

sparer Kong Agag og det Bedste af Kvæget, 4-9. Herren bliver vred paa Saul, Samuel foreholder ham hans Synd; Saul søger forgyvelses at undskylde sig, 10-23. Han siger, at han har syndet af Frygt for Folket, og beder Samuel vende tilbage med ham, saa vil han tilbede Herren; Samuel forkynder ham, at Riget skal tages fra ham, vender dog tilbage med Saul, som tilbeder Herren, 24-31. Samuel dræber Agag og besøger ikke Saul mere, 32-35.

Og Samuel sagde til Saul: Mig sendte Herren for at salve dig til Konge over hans Folk, over Israel; saa lyd nu Herrens Ord's Røst! 10, 1.

2. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg har seet hen til, hvad Amalek gjorde Israel, hvad han lagde ham i Velen, da han drog op fra Ægypten.

2 Mos. 17, 8 fg. 4 Mos. 24, 20. 5 Mos. 25, 17 fg.

3. Gaa nu hen og slaa Amalek, og slaa Alt, hvad hans er, med Ban, og du skal ikke spare ham, men du skal dræbe baade Mand og Kvinde, baade Barn og Diebarn, baade Okse og Faar, baade Kamel og Aæn.

Jos. 6, 17, 21.

4. Og Saul opbød Folket og mønstrede dem i Tels'im, to hundrede tusinde Mand Fodfolk og ti tusinde Mand fra Juda.

5. Og Saul kom til Amaleks Sted og lagde Baghold i Dalen.

6. Og Saul sagde til Kenlterne: Gaar, viger bort, drager ned fra Amalekitten, forat jeg ikke skal ødelægge dig med ham; thi du gjorde Miskundhed mod alle Israels Børn, da de drog op fra Ægypten. Og Kenlten veg bort fra Amaleks Midte.

7. Og Saul slog Amalek fra Havila til henimod Sur, som er østen for Ægypten.

1 Mos. 25, 18.

8. Og han fangede Agag, Amaleks Konge, levende, og alt Folket slog han med Ban ved Sverdets Eg.

9. Men Saul og Folket sparede Agag og det Bedste af det smaa og det store Kvæg og de næstbedste Dyr og Lammene og hvert godt Stykke, og de vilde ikke slaa dem med Ban; men alt det øvrige Kvæg, hvad der var ringe og usselt, det slog de med Ban.

3 Mos. 27, 28, 29.

10. Da kom Herrens Ord til Samuel saaledes:

11. Jeg angrer, at jeg har gjort Saul til Konge; thi han har vendt sig bort fra mig og ikke holdt mine Ord. Da optændtes Samuels Vrede, og han raabte til Herren den hele Nat.

12. Og Samuel stod aarle op for at møde Saul om Morgenen, og man gav

Samuel tilkjende og sagde: Saul er kommen til Karmel, og se, han har der sat sig et Mindesmærke, og han har vendt sig derfra og er dragen videre og gaaet ned til Gilgal.

13. Og da Samuel kom til Saul, sagde Saul til ham: Velsignet være du af Herren! Jeg har holdt Herrens Ord.

14. Men Samuel sagde: Hvad betyder da denne Lyd af smaat Kvæg, som kommer for mine Øren, og den Lyd af stort Kvæg, som jeg hører?

15. Og Saul sagde: Man har ført dem hid fra Amalekiterne, fordi Folket sparede det Bedste af Smaakvæget og af det store Kvæg for at ofre det til Herren, din Gud; men det Øvrige have vi slaæet med Ban.

16. Da sagde Samuel til Saul: Hold op, forat jeg kan forkynde dig, hvad Herren har talt til mig inat! Og han sagde til ham: Tal!

17. Og Samuel sagde: Se, da du var ringe i dine egne Øine, blev du Hoved for Israels Stammer, og Herren salvede dig til Konge over Israel.

18. Og Herren sendte dig paa Vei og sagde: Gaa og slaæ disse Syndere, Amalekiterne, med Ban og strid mod dem, indtil man faar gjort Ende paa dem!

19. Hvorfor lød du da ikke Herrens Røst, men kastede dig over Byttet og gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine?

20. Da sagde Saul til Samuel: Jeg har lydt Herrens Røst og har gaaet den Vei, Herren sendte mig; jeg har bragt Agag, Amaleks Konge, hid og slaæet Amalek med Ban.

21. Men Folket tog af Byttet smaat Kvæg og stort Kvæg, det Ypperste af det Banlyste for at ofre det til Herren, din Gud, i Gilgal.

22. Da sagde Samuel: Mon Herren har Behag i Brændoffere og Slagtoffere, saaledes som i Ulydighed mod Herrens Røst? Se, Ulydighed er bedre end Slagtoffer, Hørsomhed bedre end Fedtet af Vædere;

Hos. 6, 6.
Matth. 9, 13; 12, 7.

23. thi Gjenstridighed er Trolddoms Synd, og Trodsighed er Afguderi og Afgudsdyrkelse. Efterdi du har forkastet Herrens Ord, har han forkastet dig, saa du ikke skal være Konge.

24. Da sagde Saul til Samuel: Jeg har syndet; thi jeg har overtraadt

Herrens Bud og dine Ord, idet jeg frygtede Folket og lød deres Røst.

25. Forlad mig da nu min Synd og vend tilbage med mig, forat jeg kan tilbede for Herren!

26. Men Samuel sagde til Saul: Jeg vil ikke vende tilbage med dig; thi du har forkastet Herrens Ord, og saa har Herren forkastet dig, saa du ikke skal være Konge over Israel.

27. Derpaa vendte Samuel sig for at gaa bort. Og Saul greb fat i Fligen af hans Kappe, og den blev reven af.

28. Da sagde Samuel til ham: Herren har idag revet Kongedømmet over Israel fra dig og givet det til din Næste, som er bedre end du.

28, 17. 1 Kong. 11, 11.

29. Og Israels trofaste Gud lyver ikke og angrer ikke; thi han er ikke et Menneske, saa han skulde angre.

4 Mos. 23, 19. Hebr. 6, 18.

30. Og Saul sagde: Jeg har syndet, men vis mig dog nu Ære for mit Folks Ældste og for Israel og vend tilbage med mig! Saa vil jeg tilbede for Herren, din Gud.

31. Da fulgte Samuel Saul tilbage, og Saul tilbød for Herren.

32. Og Samuel sagde: Fører Agag, Amaleks Konge, hid til mig! Og Agag gik gladelig hen til ham, og Agag sagde: Visselig, Dødens Bitterhed er vegen bort.

33. Og Samuel sagde: Ligesom dit Sverd drog op til sit Hus i Sauls Gibeon, saa skal nu fremfor andre Kvinder din Moder vorde barnløs. Og Samuel huggede Agag ned for Herrens Aasyn i Gilgal.

34. Og Samuel gik til Rama, men Saul drog op til sit Hus i Sauls Gibeon.

35. Og Samuel saa ikke til Saul mere lige til sin Dødsdag, thi Samuel sørgede over Saul. Men Herren angrede, at han havde gjort Saul til Konge over Israel.

16. KAPITEL.

Samuel gaar efter Guds Befaling til Betlehem og salver af Isaacs Sønner David til Konge i Sauls Sted. 1-13. Herrens Aand viger fra Saul, og en ond Aand kommer over ham; hans Tjenere raade ham da at opsøge en Mand, som forstaar at spille paa Citar; David kommer til ham og bliver ham kjær, og naar han spiller for ham, bliver det bedre med ham. 14-23.

Og Herren sagde til Samuel: Hvor længe vil du sørge over Saul, uagtet jeg har forkastet ham, saa han ikke skal være Konge over Is-

rael? Fyld dit Horn med Olje og gaa! Jeg sender dig til Betlehemiten Isaj, thi blandt hans Sønner har jeg udseet mig en Konge. 15, 23. Ap.G. 13, 22.

2. Men Samuel sagde: Hvorledes kan jeg gaa? Thi faar Saul det at høre, saa slaar han mig ihjel. Da sagde Herren: Du skal tage med dig en Kalv af Kvæget og sige: Jeg er kommen for at ofre til Herren.

3. Og du skal indbyde Isaj til Ofringen, og jeg vil lade dig vide, hvad du skal gjøre, og du skal salve mig den, jeg siger dig.

4. Og Samuel gjorde, hvad Herren havde talt, og kom til Betlehem; og Stadens Ældste kom ham forfærdede imøde, og man sagde: Er det med Fred, du kommer?

5. Og han sagde: Ja, med Fred; jeg er kommen for at ofre til Herren: helliger eder og kommer med mig til Ofringen! Og han helligede Isaj og hans Sønner og indbød dem til Ofringen.

6. Og det skede, da de kom, da saa han Eliab, og han sagde: Visselig staaer der for Herren hans Salvede.

7. Da sagde Herren til Samuel: Se ikke paa hans Udseende og paa hans høie Vækst! Thi jeg har forkastet ham; jeg ser ikke paa, hvad Mennesket ser paa, thi Mennesket ser paa Øinene, men Herren ser paa Hjertet. Ap.G. 10, 34 fg. Ps. 7, 10; 17, 3. Jer. 17, 10; 20, 12. Aab. 2, 23.

8. Og Isaj kaldte paa Abinadab og lod ham gaa forbi Samuel; men han sagde: Heller ikke denne har Herren udvalgt. 17, 13.

9. Derpaa lod Isaj Samma gaa forbi; men han sagde: Heller ikke denne har Herren udvalgt.

10. Saa lod Isaj sine syv Sønner gaa forbi Samuel; men Samuel sagde til Isaj: Herren har ikke udvalgt disse.

11. Og Samuel sagde til Isaj: Er dette alle de unge Mænd? Og han sagde: Endnu er den yngste tilbage, og se, han vogter Smaakvæget. Da sagde Samuel til Isaj: Send Bud og hent ham! Vi gaa ikke tilbords, før end han kommer hid. 17, 14.

12. Og han sendte Bud og lod ham komme, og han var rødkindet, derfilmed deilig af Øjne og fager af Udseende. Da sagde Herren: Staa op og salv ham! Thi denne er det. 17, 42.

13. Og Samuel tog Oljehornet og

salvede ham midt iblandt hans Brødre, og Herrens Aand kom over David fra den Dag og fremdeles. Og Samuel stod op og gik til Rama.

2 Sam. 7, 8. Ps. 78, 71; 89, 21. Ap.G. 13, 22.

14. Men Herrens Aand veg fra Saul, og en ond Aand fra Herren forfærdede ham.

15. Da sagde Sauls Tjenere til ham: Se, en ond Aand fra Gud forfærder dig.

16. Vor Herre byde dog dine Tjenere, som staa for dit Ansigt, at opøse en Mand, som forstaaer at spille paa Citar! Naar da en ond Aand fra Gud er over dig, skal han spille med sin Haand, og det skal blive godt med dig. 2 Kong. 3, 15.

17. Og Saul sagde til sine Tjenere: Udser mig da en Mand, som spiller godt, og fører ham til mig!

18. Og en af Drengene svarede og sagde: Se, jeg har seet en Søn af Betlehemiten Isaj; han forstaaer at spille og er en tapper Mand og en Krigsmand og forstandig i Tale og en vakker Mand, og Herren er med ham.

19. Da sendte Saul Bud til Isaj og lod sige: Send mig din Søn David, som er ved Smaakvæget!

20. Og Isaj tog et Asen med Brød og en Læderflaske med Vin og et Kid og sendte det med David, sin Søn, til Saul.

21. Og David kom til Saul og stod for hans Ansigt; og han fik ham meget kjær, og han blev hans Vaabendrager.

22. Og Saul sendte Bud til Isaj og lod sige: Lad dog David staa for mit Ansigt; thi han har fundet Naade for mine Øjne.

23. Og detskede, naar en Aand fra Gud kom over Saul, da tog David Cytaren og spillede med sin Haand, og Saul fik Lindring, og det blev godt med ham, og den onde Aand veg fra ham.

17. KAPITEL.

Filtisterne og Israeltterne samles mod hverandre til Krig; Kjempen Goliath udfordrer En af Israels Børn til Tvekamp og forhaaner dem saaledes i 40 Dage, 1-11. David, som er kommen tilbage til sin Fader, sendes af denne til sine Brødre i Sauls Leir; her faar han at høre Goliaths forhaanende Ord, og hvad den skal faa, som slaar ham, 12-30. Han lover Saul at stride mod Goliath i Tillid til Gud, paa hvits Bistand han har havt Prøver; han gaar mod Goliath, kun udrustet med sin

Hyrdekjæp og sin Slyng, fælder ham med en Slyngesten og afhugger hans Hoved med hans eget Sverd; Filisterne fly. Israel forfølger dem, 31-64. David føres atter til Saul, 55-58.

OG Filisterne samlede sine Leire til Strid og kom sammen i Soko, som hører til Juda; og de sloge Leir imellem Soko og Abeka ved Efes-Dammim.

2. Og Saul og Israels Mænd kom sammen og leirede sig i Terebintedalen og stillede sig i Slagorden mod Filisterne.

3. Og Filisterne stode ved Bjerget paa den ene Side, og Israellterne stode ved Bjerget paa den anden Side, og Dalen var imellem dem.

4. Da gik en Tvekjæmper ud af Filisterens Leire; hans Navn var Goliat, fra Gat, hans Høide seks Alen og et Spand.

5. Og han havde en Kobberhjelm paa sit Hoved og var iført en Skjælbrynje, og Brynjens Vegt var fem tusinde Sekel Kobber.

6. Og han havde Kobberskinner paa sine Fødder og et Kastespyd af Kobber mellem sine Skuldre.

7. Og hans Spydstave var som en Væverstang, og Bladet paa hans Spyd veiede seks hundrede Sekel Jern, og hans Skjolddrager gik frem foran ham. 2 Sam. 21, 19. 1 Køn. 20, 5.

8. Og han stod og raabte til Israels Slagordener og sagde til dem: Hvorfor drage I ud for at stille eder i Slagorden? Er ikke jeg Filisteren, og I Sauls Trælle? Udvalger eder en Mand, og lad ham komme ned til mig!

9. Hvis han kan stride med mig og slaar mig, saa ville vi være eders Trælle; men hvis jeg faar Bugt med ham og slaar ham, saa skulle I være vore Trælle og tjene os.

10. Og Filisteren sagde: Jeg har haanet Israels Slagordener paa denne Dag; bringer mig en Mand, saa vi kunne stride sammen! 2 Kong. 19, 4, 16.

11. Og da Saul og hele Israel hørte disse Filisterens Ord, bleve de forfærdede og frygtede saare.

12. Men David var en Søn af hin efraitiske Mand fra Betlehem i Juda, hvis Navn var Isaj, og som havde otte Sønner, og Manden var i Sauls Dag gammel og affældig. 15, 1.

13. Og Isaajs tre ældste Sønner vare dragne ud og havde fulgt Saul i Kri- gen; og Navnene paa hans tre Søn- ner, som vare dragne i Kri- gen, vare

Eliah, den førstefødte, og Abinadab, den anden, og Samma, den tredje.

16, 6, 8, 9.

14. Og David var den yngste, og de tre ældste havde fulgt Saul,

15. men David gik frem og tilbage fra Saul for at vogte sin Faders Smaakvæg i Betlehem.

16. Og Filisteren traadte frem Morgen og Aften; og han stillede sig frem i firti Dage.

17. Og Isaj sagde til David, sin Søn: Tag dog til dine Brødre denne Efa ristet Korn og disse ti Brød og bring dem hastig til Leiren til dine Brødre!

18. Men disse ti Skiver fersk Ost skal du bringe til Øversten over Tusinde, og du skal se til dine Brødre, om det gaar dem vel, og medtage et Pant fra dem.

19. Men Saul og de og alle Israels Mænd vare i Terebintedalen for at stride med Filisterne.

20. Da stod David aarle op om Morgenen og overlod Smaakvæget til en Vogter, og han tog Sagerne* og gik, som Isaj havde befaleet ham; og han kom til Vognborgen, idet Hæren, som drog ud i Slagorden, opløftede Krigsskriet. *V. 17, 18.

21. Og Israel og Filisterne opstillede Slagorden mod Slagorden.

22. Og David lagde Sagerne fra sig hos den, der tog Vare paa Tøiet, og løb hen til Slagordenen; og da han kom derhen, spurgte han sine Brødre om deres Velgaaende.

23. Og medens han talte med dem, se, da kom Tvekjæmperen, Filisteren Goliat fra Gat, op fra Filisterens Slagordener og talte de samme Ord som før, og David hørte det.

24. Og alle Israels Mænd toge, da de saa Manden, Flugten for ham og frygtede saare.

25. Og en Mand af Israel sagde: Have I seet denne Mand, som kommer op? Thi han kommer op for at forhaane Israel; og den Mand, som slaar ham, ham vil Kongen skjenke stor Rigdom og give ham sin Datter og gjøre hans Faders Hus skattefrit i Israel.

26. Og David sagde til de Mænd, som stode hos ham: Hvad skal der gjøres med den Mand, som slaar denne Filister og tager Forhaanelsen bort fra Israel? Thi hvo er denne uomskaarne Filister, at han har haanet den levende Guds Slagordener?

27. Og Folket sagde til ham de samme Ord*, sigende: Saaledes skal der gøres med den Mand, som slaar ham. *v. 25.

28. Og Eliab, hans ældste Broder, hørte hans Ord til Mændene, og Eliabs Vrede optændtes mod David, og han sagde: Hvorfor er du kommen herved, og til hvem har du overladt hin lille Hjord i Ørkenen? Jeg kjender dit Hovmod og dit Hjertes Ondskab; thi du er kommen ned for at se paa Kampen.

29. Men David sagde: Hvad har jeg nu gjort? Det var jo blot et Ord.

30. Og han vendte sig fra ham til en Anden og sagde de samme Ord*; og Folket svarede ham som den første Gang. *v. 26.

31. Og de Ord rygtedes, som David havde talt, og man omtalte det for Saul, og han lod ham hente.

32. Og David sagde til Saul: Ingen blive modfalden! Din Tjener vil gaa og stride med denne Filister.

33. Men Saul sagde til David: Du kan ikke gaa mod denne Filister for at stride med ham; thi du er ung, og han er Krigsmand fra sin Ungdom af.

34. Men David sagde til Saul: Din Tjener vogtede Smaakvæget for sin Fader; da kom en Løve og ogsaa en Bjørn og tog et Faar af Hjorden.

35. Men jeg gik ud efter den, slog den og rev det ud af dens Gab; og den reiste sig imod mig, men jeg tog fat i dens Skjæg og slog den og dræbte den.

36. Baade Løven og Bjørnen har din Tjener slaaret ihjel, og det skal gaa denne uomskaarne Filister som en af dem, fordi han har haanet den levende Guds Slagordener.

37. Og David sagde: Herren, som har udfriet mig af Løvens Vold og af Bjørnens Vold, han skal ogsaa udfri mig af denne Filisters Vold. Da sagde Saul til David: Gaa, og Herren skal være med dig.

38. Og Saul iførte David sine Klæder og satte en Kobberhjelm paa hans Hoved og iførte ham en Brynje;

39. og David bandt hans Sverd over sine Klæder og vilde til at gaa; thi han havde ikke forsøgt det. Men David sagde til Saul: Jeg kan ikke gaa i disse; thi jeg har ikke forsøgt det. Og David tog dem af sig.

40. Og han tog sin Kjæp i sin Haand og udsøgte sig fem glatte Stene i Bækken og lagde dem i Hyrdetøiet,

som han havde, nemlig i Tasken, og sin Slynge havde han i sin Haand; og saa gik han frem imod Filisteren.

41. Og Filisteren gik nærmere og nærmere hen imod David, og hans Skjolddrager gik foran ham.

42. Da Filisteren saa frem for sig og blev David var, foragtede han ham, fordi han var ung og rødkindnet og tillige fager at se til. 16, 12.

43. Og Filisteren sagde til David: Er jeg en Hund, siden du kommer mod mig med Kjepe? Og Filisteren bandede David ved sin Gud.

44. Og Filisteren sagde til David: Kom hid til mig! Saa vil jeg give Himmelens Fugle og Markens Dyr dit Kjød.

45. Men David sagde til Filisteren: Du kommer mod mig med Sverd og med Spær og med Kastespyd; men jeg kommer mod dig i Herrens, Hærskarernes Guds, Israels Slagordenes Guds, Navn, som du har forhaanet. Ps. 20, 8.

46. Paa denne Dag vil Herren give dig i min Haand, og jeg skal slaa dig ihjel og skille dit Hoved fra din Krop og paa denne Dag give Lig fra Filisternes Leir til Himmelens Fugle og til Jordens vilde Dyr, og al Jorden skal erkjende, at Israel har en Gud.

47. Og hele denne Forsamling skal erkjende, at det ikke er ved Sverd og ved Spyd, Herren frelser; thi Krigen er Herrens, og han skal give eder i vor Haand.

48. Og det skede, da Filisteren gjorde sig rede og gik og nærmede sig mod David, da skyndte David sig og løb hen imod Slagordenen, Filisteren imøde.

49. Og David stak sin Haand i Tasken og fremtog deraf en Sten, og han slyngede og traf Filisteren i hans Pande, og Stenen trængte dybt ind i hans Pande, og han faldt paa sit Ansigt til Jorden.

50. Saa overvandt da David Filisteren med Slingen og med Stenen, og han slog Filisteren og dræbte ham, udenat der var Sverd i Davids Haand.

51. Og David løb frem og blev staaende hos Filisteren, og han tog hans Sverd og drog det ud af Balgen og dræbte ham og huggede hans Hoved af med det. Og da Filisterne saa, at deres Kjempe var død, toge de Flugten.

52. Og Israels og Judas Mænd rel-

ste sig og opløftede Krigskrig og forfulgte Filisterne til henimod Gaj og indtil Ekrons Porte; og der faldt ihjelslagne Filisterne paa Velen til Sa'ara'im og indtil Gat og indtil Ekron.

Jos. 15, 36.

53. Derpaa vendte Israels Børn tilbage fra at forfølge Filisterne og plyndrede deres Leir.

54. Og David tog Filisterens Hoved og bragte det til Jerusalem; men hans Vaaben lagde han i sit Telt.

55. Da Saul saa David gaa ud imod Filisteren, sagde han til Abner, Hærføderen: Hvis Søn er denne unge Karl, Abner? Og Abner sagde: Saa sandt du lever, o Konge, jeg ved det ikke.

56. Og Kongen sagde: Spørg du, hvis Søn denne unge Karl er!

57. Og da David vendte tilbage efter at have slaaet Filisteren ihjel, tog Abner ham og førte ham frem for Saul; og han havde Filisterens Hoved i sin Haand.

58. Og Saul sagde til ham: Hvis Søn er du, unge Mand? Og David sagde: En Søn af din Tjener Isaj fra Betlehem.

18. KAPITEL.

Jonatan statter Venskabspakt med David, 1-4. David sættes over Krigsfolket; Kvindene prise hans Gjerning mere end Sauls; David misunder David og vil dræbe ham, 5-11. Han sender ham bort fra sig og sætter ham til Øverste over Tusinde i den Tanke, at han skal falde i Krigen, lover ham sin Datter Merab, men giver hendetil den Anden, 12-19. Han faar Sauls anden Datter Mikal, som elsker ham, til Hustru, efter at have dræbt 200 Filister; Herren er med ham, 20-30.

OG det skede, da han havde holdt op at tale til Saul, da bandt Jonatans Sjæl sig til Davids Sjæl, og Jonatan elskede ham som sin egen Sjæl. 19, 1; 20, 17.

2. Og Saul tog ham til sig den samme Dag og tillod ham ikke at vende tilbage til sin Faders Hus.

17, 15.

3. Og Jonatan og David sluttede en Pakt, fordi han elskede ham som sin egen Sjæl. 20, 8, 16; 23, 18, 2 Sam. 21, 7.

4. Og Jonatan afførte sig den Kappe, han havde paa, og gav David den, og ligesaa sine Klæder, ja endog sit Sverd og sin Bue og sit Belte.

5. Og David drog ud; i Alt, hvortil Saul sendte ham, handlede han vise- lig, og Saul satte ham over Krigs-

mændene, og han var vel anset hos alt Folket og ligesaa hos Sauls Tjenerne.

6. Og det skede, da de kom tilbage, da David vendte tilbage efter at have slaaet Filisteren, da gik Kvinderne ud fra alle Israels Stæder for at møde Kong Saul med Sang og Dans, med Pauker, med Glædesraab og med Triangler. Dom. 11, 34.

7. Og de legende Kvinder istemte en Sang og sagde: Saul har slaaet sine Tusinder, og David sine Titusinder. 21, 11; 29, 5.

8. Da blev Saul saare vred, og dette Ord var ondt i hans Øjne, og han sagde: De have givet David Titusinder, og mig have de givet Tusinder, og nu staar det kun tilbage, at han faar Kongedømmet.

9. Og Saul saa skjævt til David fra den Dag og fremdeles.

10. Og det skede den følgende Dag, da kom en ond Aand fra Gud over Saul, og han rasede midt i sit Hus, og David spillede med sin Haand, som han hver Dag pleiede, og Saul havde et Spyd i sin Haand.

16, 14; 19, 9, 10.

11. Og Saul slyngede Spydets og tænkte: Jeg vil støde det gjennem David ind i Væggen. Men David bøde sig tilside for ham to Gange.

20, 33.

12. Og Saul frygtede for David; thi Herren var med ham, men fra Saul var han vegen. Mark. 6, 20.

13. Saul sendte ham da bort fra sig og satte ham til Øverste over Tusinder; og han drog ud og drog ind foran Folket.

14. Og David handlede viselig paa alle sine Veie, og Herren var med ham.

15. Og da Saul saa, at han handlede saare viselig, gruede han for ham.

16. Men hele Israel og Juda elskede David; thi han drog ud og drog ind foran dem.

17. Og Saul sagde til David: Se, her er min ældste Datter Merab; hende vil jeg give dig til Hustru; kun være du mig en tapper Mand og føre Herrens Krige! Saul tænkte nemlig: Min Haand skal ikke ramme ham, men Filisterens Haand skal ramme ham.

18. Og David sagde til Saul: Hvem er jeg, og hvem ere mine Frænder, min Faders Slægt i Israel, at jeg skulde vorde en Svigersøn til Kongen?

19. Og det skede paa den Tid, Merab, Sauls Datter, skulde gives David, da blev hun givne Adriel fra Mehola til Hustru.

20. Men Mikal, Sauls Datter, elskede David, og man gav Saul det tilkjende, og den Sag var ret i hans Øine.

21. Da tænkte Saul: Jeg vil give ham hende, forat hun maa vende ham en Snare, og Filisternes Haand maa ramme ham. Og Saul sagde til David: Ved den Anden skal du idag blive min Svigersøn.

22. Og Saul bød sine Tjenere: Taler hemmelig med David og siger: Se, Kongen finder Behag i dig, og alle hans Tjenere elske dig; bliv derfor nu Kongens Svigersøn!

23. Og Sauls Tjenere talte disse Ord for Davids Øren, og David sagde: Er det en ringe Ting i eders Øine at vende Kongens Svigersøn? Jeg er jo en fattig og ringe Mand.

24. Og Sauls Tjenere gave ham det tilkjende og sagde: Saadanne Ord talte David.

25. Og Saul sagde: Saa skulle I sige til David: Kongen begjærer ingen Morgengave, men hundrede Forhuder af Filistere, for at hevne sig paa Kongens Fiender. Men Saul tænkte paa at fælde David ved Filisternes Haand.

26. Og hans Tjenere gave David disse Ord tilkjende, og Sagen var ret i Davids Øine, at han skulde blive Kongens Svigersøn. Og Dagene vare endnu ikke til Ende,

27. da gjorde David sig rede og gik hen, han og hans Mænd, og han slog blandt Filisterne to hundrede Mand, og David bragte deres Forhuder, og man lagde dem fuldtallige for Kongen, forat han kunde blive Kongens Svigersøn; da gav Saul ham Mikal, sin Datter, til Hustru.

28. Og Saul saa og erkjendte, at Herren var med David, og Mikal, Sauls Datter, elskede ham.

29. Da frygtede Saul endnu mere for David, og Saul blev Davids Fiende alle sine Dage.

30. Og Filisternes Fyrster droge ud: og det skede, saaoftede de droge ud, handlede David viseligere end alle Sauls Tjenere, og hans Navn blev saare høit agtet.

19. KAPITEL.

Saul taler om at ville slaa David ihjel; Jonatan taler hans Sag, Saul lader sig

sig, 1-7. David slaa atter Filisterne; Saul vil atter dræbe ham; han flygter til sit Hus; Saul vil ogsaa der dræbe ham; Mikal advarer ham og lader ham undkomme, 8-17. David kommer til Samuel i Rama; Saul sender tre Gange Bud derhen for at gribe ham; men Budene profetere der, og da Saul selv kommer derhen, gjer han ligesaa, 18-24.

OG Saul talte til Jonatan, sin Søn, og til alle sine Tjenere om at dræbe David; men Jonatan, Sauls Søn, havde David saare kjær.

18, 1; 20, 17.
2. Og Jonatan gav David det tilkjende og sagde: Saul, min Fader, søger at dræbe dig; saa tag dig nu i Vare imorgen tidlig og bliv i Skjul og hold dig gjemt!

3. Og jeg vil gaa ud og staa ved Siden af min Fader paa den Mark, hvor du er, og jeg vil tale om dig til min Fader, og mærker jeg Noget, saa skal jeg give dig det tilkjende.

4. Og Jonatan talte vel om David til Saul, sin Fader, og sagde til ham: Kongen forsynde sig ikke mod sin Tjener, mod David! Thi han har ikke syndet mod dig, og hans Gjerninger ere saare gode for dig;

5. og han lagde sit Liv i sin Haand* og slog Filisteren, og Herren skaffede hele Israel stor Frelse; du saa det og glædede dig, og hvorfor vil du da forsynde dig mod uskyldigt Blod ved at dræbe David uforskyldt?

17, 50 fg. *Dom. 12, 3.
6. Og Saul hørte paa Jonatans Røst, og Saul svor: Saasandt Herren lever: Han skal ikke dø!

7. Og Jonatan kaldte paa David og gav ham alle disse Ord tilkjende; og Jonatan førte David til Saul, og han var hos ham, som før. 18, 2.

8. Men Krigen varede ved; og David drog ud og stred mod Filisterne og gjorde et stort Nederlag blandt dem, og de flyede for ham.

9. Og en Ond Aand fra Herren kom over Saul, medens han sad i sit Hus med sit Spyd i sin Haand, og David spillede med sin Haand.

16, 14; 18, 10 fg.
10. Og Saul søgte at støde Spydets gjennem David ind i Væggen; men han gik af Velen for Saul, saa han stødte Spydets i Væggen; og David flyede og undkom den samme Nat.

20, 33.
11. Og Saul sendte Bud til Davids Hus for at tage Vare paa ham og dræbe ham om Morgen; og Mikal,

Davids Hustru, gav ham det tilkjende og sagde: Redder du ikke dit Liv inat, saa bliver du dræbt imorgen. Ps. 59, 1.

12. Og Mikal firede David ned gennem Vinduet, og han gik bort, flyede og undkom. Ap. G. 9, 25.

13. Og Mikal tog sin Husgud og lagde den paa Sengen, og hun lagde et Teppe af Gjedefaar ved dens Hoved og dækkede den til med et Klæde;

14. og da Saul sendte Bud for at hente David, sagde hun: Han er syg.

15. Saa sendte Saul Budene hen for at se David og sagde: Bringers ham paa Sengen op til mig, forat han kan blive dræbt!

16. Og da Budene kom ind, se, da laa Husguden i Sengen, og Teppet af Gjedefaar ved dens Hoved.

17. Da sagde Saul til Mikal: Hvorfor har du saaledes bedraget mig og ladet min Fiende slippe bort, saa han undkom? Men Mikal sagde til Saul: Han sagde til mig: Lad mig slippe bort! Ellers slaar jeg dig ihjel. 24, 30.

18. Og David flyede og undkom, og han kom til Samuel i Rama og fortalte ham Alt, hvad Saul havde gjort mod ham; og han og Samuel gik hen og boede i Nevajot.

19. Og man gav Saul det tilkjende og sagde: Se, David er i Nevajot ved Rama.

20. Da sendte Saul Bud for at hente David, og da de saa Profeterens Skare, som profeterede, og Samuel, der stod som Forstander for dem, da kom Guds Aand over Sauls Sendebud, og ogsaa de profeterede.

21. Og man gav Saul det tilkjende, og han sendte andre Bud, og ogsaa de profeterede; og Saul sendte fremdeles Bud for tredje Gang, og ogsaa de profeterede. 2 Kong. 1, 11.

22. Da gik han selv til Rama, og da han kom til den store Brønd, som er i Seku, spurgte han og sagde: Hvor ere Samuel og David? Og man sagde: Se, de ere i Nevajot ved Rama.

23. Og da han gik did, til Nevajot ved Rama, kom Guds Aand ogsaa over ham; og han gik, og altsom han gik, profeterede han, indtil han kom til Nevajot ved Rama. 10, 10 fg.

24. Ogsaa han drog sine Klæder af, og ogsaa han profeterede for Samuels Aasyn, og han faldt ned og laa nøgen* hele den Dag og hele Natten; derfor siger man: Er ogsaa Saul iblandt Profeterne?

*d. e. uden Overkjortel, Es. 20, 2.

20. KAPITEL.

David kommer til Jonatan og klager sin Nød for ham, 1-3. Han lader David drage bort til Betlehem og aftaler med ham, at han den tredje Dag derefter skal skjule sig paa Marken; imidlertid vil Jonatan udforske sin Faders Sindelag mod ham og der ved visse Tegn give ham Underretning derom; han fornyer sin Pakt med David, 4-23. Efter at have erfaret sin Faders Forbitrelse mod David underretter han denne derom og tager med stor Bedrøvelse Afsked fra ham, 24-43.

OG David flyede fra Nevajot ved Rama og kom og sagde aabent og ligefrem til Jonatan: Hvad har jeg gjort, hvad er min Misgjerning, og hvad er min Synd for din Faders Ansigt, siden han staar mig efter Livet?

2. Da sagde han til ham: Det være langt fra! Du skal ikke dø; se, min Fader gjør ikke Noget, Stort eller Lidet, udenat han aabenbarer det for mit Øre; hvorfor skulde da min Fader dølgge denne Sag for mig? Det er ikke saa.

3. Men David blev ved og svor: Din Fader ved meget vel, at jeg har fundet Naade for dine Øjne, og derfor tænker han: Jonatan maa ikke vide om dette, forat han ikke skal blive bedrøvet. Men saasandt Herren lever, og saasandt du lever: Der erkunet Skridt mellem mig og Døden.

4. Da sagde Jonatan til David: Hvad dit Hjerte begjærer, det vil jeg gjøre for dig.

5. Og David sagde til Jonatan: Se, det er Nymaane imorgen, og jeg skulde jo da sidde tilbords med Kongen; men lad mig nu gaa, saa vil jeg skjule mig paa Marken indtil iovermorgen Aften.

6. Dersom da din Fader savner mig, saa skal du sige: David bad mig indstændig om, at han maatte gaa i al Hast til Betlehem, sin Stad; thi hele Slægten holder der sin aarlige Ofring.

7. Dersom han da siger saa: Det er godt, — saa er din Tjener sikker; men dersom hans Vrede optændes, saa vid, at det Onde er fast besluttet hos ham.

8. Gjør da Miskundhed mod din Tjener, eftersom du har ladet din Tjener indtræde i Herrens Pakt med dig! Men er der nogen Misgjerning hos mig, saa drøb du mig! Hvorfor skulde du vel føre mig til din Fader? 18, 3; 23, 18.

9. Og Jonatan sagde: Det være langt fra dig! Men skjønner jeg, at det er en fast Beslutning af min Fader, at det Onde skal komme over dig, skulde jeg da ikke give dig det tilkjende?

10. Og David sagde til Jonatan: Hvem skal underrette mig derom eller om, hvad Haardt din Fader svarer dig?

11. Og Jonatan sagde til David: Kom, lader os gaa ud paa Marken! Og de gik begge ud paa Marken.

12. Og Jonatan sagde til David: Herre, Israels Gud! Naar jeg udforsker min Fader paa denne Tid imorgen eller tovermorgen, og se, han er vel sindet mod David, og jeg da ikke sender Bud til dig og aabenbarer det for dit Øre [da straffe Herren mig]!

13. Saa gjøre Herren mod Jonatan, og saa blive han ved! Finder min Fader for godt at føre Ondt over dig, saa skal jeg aabenbare det for dit Øre og lade dig slippe bort, og du skal gaa i Fred. Og Herren være med dig, som han har været med min Fader!

14. Men skulde du ikke, hvis jeg endda* er ilive, gjøre Herrens Miskundhed imod mig, saa jeg ikke skal dø?

*nemlig, naar du er bleven Konge.

15. Og du vil ikke gjøre Ende paa din Miskundhed imod mit Hus evindeligt, end ikke, naar Herren gjør Ende paa Davids Fiender og udrydder hver og een af Jordens Overflade.

16. Saa sluttede Jonatan en Pakt med Davids Hus og sagde: Herren tage Hevn over Davids Fiender!

18, 3 fg.

17. Og Jonatan blev ved at besværges David ved sin Kjærlighed til ham; thi han elskede ham, som han elskede sin egen Sjel.

18, 3; 19, 1.

18. Og Jonatan sagde til ham: Imorgen er det Nymaane; da vil du blive savnet, naar din Plads er tom.

19. Og tovermorgen skal du gaa langt ned og komme hen til det Sted, hvor du holdt dig skjult den Dag, da Udaaden skulde ske*, og sætte dig ved Stenen Esel.

*19, 2, 3.

20. Og jeg vil skyde tre Pile hen ved Siden af den, som om jeg skjød tilmaals.

21. Og se, jeg vil sende Drengen hen og sige: Gaa, find Pilene op! Siger jeg da til Drengen: Se, Pilene ligge hidenfor dig, tag dem, — saa

kom! Thi da er du sikker, og der er ingen Fare, saasandt Herren lever.

22. Men siger jeg saa til den unge Karl: Se, Pilene ligge bortenfor dig, — saa gaa! Thi Herren vil da, at du skal drage bort.

23. Og hvad det Ord angaar, som vi have talt, jeg og du, se, da er Herren Vidne mellem mig og dig evindeligt.

24. David skjulte sig da paa Marken; og det blev Nymaane, og Kongen satte sig tilbords for at spise.

25. Og Kongen sad paa sin Plads den Gang som ellers, paa Pladsen ved Væggen, og Jonatan stod op, og Abner satte sig ved Siden af Saul: men Davids Plads var tom.

26. Men Saul talte ikke Noget den Dag; thi han tænkte: Der er Noget hændt; han er ikke ren*, nei, han er ikke ren.

*3 Mos. 15, 16 fg.

27. Og det skede den næste Dag, Dagen efter Nymaane, da var Davids Plads tom, og Saul sagde til Jonatan, sin Søn: Hvorfor er Isaajs Søn hverken lgaar eller idag kommen til Maaltidet?

28. Og Jonatan svarede Saul: David bad mig indstændigt om at maatte gaa til Betlehem,

29. og han sagde: Kjære, lad mig gaa! Thi vi have en Familie-Oftring i Staden, og min Broder har selv paa-lagt mig at komme, og nu, har jeg fundet Naade for dine Øine, saa lad mig slippe bort, forat jeg kan faa mine Brødre at se! Derfor er han ikke kommen til Kongens Bord.

30. Da optændtes Sauls Vrede mod Jonatan, og han sagde til ham: Du Søn af en forvendt og gjenstridig Kvinde! Ved jeg ikke, at du har Isaajs Søn kjær til Skjændsel for dig og til Skjændsel for din Moders Blusel?

31. Thi alle de Dage, Isaajs Søn lever paa Jordan, skal du og dit Kongedømme ikke staa fast. Send derfor Bud og hent ham til mig, thi han er Dødsens.

32. Da svarede Jonatan Saul, sin Fader, og sagde til ham: Hvorfor skal han dø? Hvad har han gjort?

19, 4.

33. Men Saul slyngede Spydet mod ham for at fælde ham; da skjønte Jonatan, at hans Fader havde fast besluttet at dræbe David.

18, 11; 19, 10.

34. Og Jonatan stod op fra Bordet i brændende Vrede, og han smagte ikke Mad paa Nymaanens anden

Dag; thi han var bedrøvet for Davids Skyld, fordi hans Fader havde forhaanet ham.

35. Og det skede om Morgenen, da gik Jonatan ud paa Marken til den Tid, han havde aftalt med David, og han havde en liden Dreng med sig.

36. Og han sagde til sin Dreng: Løb og find Pilene op, som jeg udskyder! Drengen løb, og han skjød Pilen hen over ham.

37. Og da Drengen kom til Stedet, hvor Pilen laa, som Jonatan havde afskudt, raabte Jonatan efter Drengen og sagde: Ligger ikke Pilen bortenfor dig?

38. Og Jonatan raabte efter Drengen: Vær snar, skynd dig, stans ikke! Og Jonatans Dreng samlede Pilene op og kom til sin Herre.

39. Og Drengen vidste ikke om Noget; kun Jonatan og David vidste om Sagen.

40. Og Jonatan overgav sine Vaaben til sin Dreng og sagde til ham: Gaa, bring dem til Byen!

41. Da Drengen var kommen derhen, stod David op fra Sydsiden*, og han faldt paa sit Ansigt til Jorden og bøiede sig tre Gange; og de kysede hinanden og græd med hinanden, indtil David græd heftig.

*af Stenen, V. 19.

42. Og Jonatan sagde til David: Gak hen i Fred! Hvad vi to have svoret i Herrens Navn, idet vi sagde: Herren være Vidne mellem mig og dig og mellem min Afkom og din Afkom til evig Tid [derved blive det]!

43. Og han stod op og gik bort; men Jonatan gik ind i Staden.

21. KAPITEL.

David undkommer til Ypperstepresten Achimelek i Nob, faar af ham Skuebrød og Goliats Sverd; Doeg, en af Sauls Tjenere, hører det, 1-9. David kommer til Akis, Filisternes Konge; men da han her bliver kjendt, bliver han forskrækket og anstiller sig vanvittig; man lader ham gaa, 10-15.

OG David kom til Nob, til Presten Achimelek; og Achimelek kom David forskrækket imøde og sagde til ham: Hvorfor er du alene, og ikke en Eneste med dig?

2. Og David sagde til Presten Achimelek: Kongen har paalagt mig et Ærinde og sagt til mig: Ingen maa vide Noget om det Ærinde, hvori jeg sender dig, og som jeg har paalagt dig. Og mine Karle har jeg tilsagt til det og det Sted.

3. Og nu, hvad har du ved Haanden? Giv mig fem Brød i min Haand, eller hvad der findes!

4. Og Presten svarede, David og sagde: Jeg har intet almindeligt Brød ved Haanden, men helligt Brød er her, — kun at Karlene have holdt sig fra Kvinder. 3 Mos. 24, 5 fg. 2 Mos. 19, 15.

5. Og David svarede Presten og sagde til ham: Ja viselig, Kvinder have været os forholdte igaar og iforgaars: da jeg drog ud, var Karlernes Tøj helligt; og vel er dette en Færd, som ikke er hellig, dog bliver den idag hellig ved Tøjet.

3 Mos. 15, 16-18.

6. Da gav Presten ham helligt Brød; thi der var ikke andet Brød der, end Skuebrødene, som blev borttagne fra Herrens Aasyn, forat varmt Brød kunde lægges istedet paa den Dag, de blev borttagne.

Matth. 12, 3, 4. Luk. 6, 3, 4.

7. Men sammesteds var den Dag en Mand af Sauls Tjenere, som holdt sig inde for Herrens Aasyn, og hans Navn var Doeg, Edomiten; han var Hovedsmanden over Sauls Hyrder.

22, 9. Ps. 52, 2.

8. Og David sagde til Achimelek: Har du ikke her ved Haanden et Spyd eller et Sverd? Thi jeg har hverken taget mit Sverd eller mine andre Vaaben med mig; thi Kongens Ærinde havde Hast.

9. Og Presten sagde: Filisteren Goliats Sverd, han, som du slog i Terebintedalen, se, det hænger indsvøbt i et Klæde bag Livkjortelen; vil du tage dig det, saa tag det! Her er ikke noget andet end det. Og David sagde: Der er ikke noget som det; giv mig det! 17, 50, 51.

10. Og David stod op og flyede samme Dag for Saul; og han kom til Akis, Kongen i Gat. 27, 2. Ps. 56, 1.

11. Og Akis's Tjenere sagde til ham: Er det ikke David, Landets Konge? Var det ikke om denne, man sang ved Dansene og sagde: Saul har slaaet sine Tusinder, og David sine Titusinder? 18, 7; 29, 5.

12. Og David lagde disse Ord paa Hjerte og frygtede saare for Akis, Kongen i Gat.

13. Og han teede sig som vanvittig for deres Øine, og han rasede mellem deres Hænder og ridsede paa Portens Døre og lod sin Fraade flyde ned i sit Skjæg. Ps. 34, 1.

14. Da sagde Akis til sine Tjenere:

I se Jo, det er en gal Mand; hvorfor føre I ham til mig?

15. Fattes jeg Gale, siden I have ført dennø hid for at rase hos mig? Skulde denne komme i mit Hus?

22. KAPITEL.

David kommer til Adullam; Mange ere i Nød, tage sin Tilflugt til ham; han fjerer sine Forældre til Moabs Konge og vender derpaa tilbage til Juda, 1-5. Saul beskylder sine Tjenere og sin Søn for at holde med David; Doeg fortæller Saul, hvad han har set i Nob, 6-10. Saul lader Achimelek, Presten i Nob, hente til sig; han forsvarer sig, men bliver dog med Sine paa Sauls Befaling dræbt af Doeg, 11-19; kun hans Søn Abjatar undkommer til David, som træster ham, 20-23.

OG David gik derfra og undkom til Adullams Hule; og da hans Brødre og hele hans Faders Hus hørte det, drog de derned til ham. Ps. 57, 1.

2. Og hver Mand, som var i Nød, og hver Mand, som var trykket af Gjæld, og hver Mand, som var bitter i Sindet, samlede sig til ham, og han blev Høvedsmand over dem; og der var hos ham omtrent fire hundrede Mand.

3. Og David drog derfra til Mizpe i Moab; og han sagde til Moabs Konge: Lad dog min Fader og min Moder drage ud og blive hos eder, indtil jeg erfarer, hvad Gud vil gjøre med mig!

4. Og han førte dem frem for Moabs Konge; og de bleve hos ham alle de Dage, David var paa Bjerg høiden.

5. Og Profeten Gad sagde til David: Du skal ikke blive paa Bjerg høiden; gaa bort og drag til Judas Land! Og David drog bort og kom til Harets Skov. Ps. 63, 1.

6. Og Saul hørte, at David og de Mænd, som vare med ham, vare blevne kjendte, og Saul sad i Gibea under Tamarisken paa Høien med sit Spyd i sin Haand, og alle hans Tjenere stode hos ham.

7. Da sagde Saul til sine Tjenere, som stode hos ham: Hører dog, I Benjaminit! Vil da Isajs Søn ogsaa give eder alle Agre og Vingaarde, sætte eder alle til Øverster over Tusinde og til Øverster over Hundrede?

8, 14.

8. Thi I have alle sammensvoret eder med mig, og Ingen aabenbarede det for mit Øre, da min Søn sluttede Pakt med Isajs Søn, og Ingen af eder er bekymret for mig og aabenbarer

Noget for mit Øre; thi min Søn har sat min Tjener op imod mig til at efterstræbe mig, saaledes som det sker paa denne Dag. 18, 3; 20, 16.

9. Da svarede Doeg, Edomiten, som var sat over Sauls Tjenere, og sagde: Jeg saa Isajs Søn komme til Nob, til Achimelek, Achitubs Søn.

21, 7. Ps. 52, 2.

10. Og han adspurgte Herren for ham, og han gav ham Reisekost og gav ham Filisteren Goliats Sverd.

21, 6, 9.

11. Da sendte Kongen Bud hen for at kalde Achimelek, Achitubs Søn, Presten, og hele hans Faders Hus, Presterne, som vare i Nob; og de kom allesammen til Kongen.

12. Og Saul sagde: Hør dog, Achitubs Søn! Og han sagde: Se, her er jeg, min Herre!

13. Og Saul sagde til ham: Hvorfor have I sammensvoret eder mod mig, du og Isajs Søn, idet du gav ham Brød og Sverd og adspurgte Gud for ham, forat han skulde staa op imod mig og efterstræbe mig, saaledes som det sker paa denne Dag?

14. Da svarede Achimelek Kongen og sagde: Hvem er der dog blandt alle dine Tjenere, der er betroet som David og er Kongens Svigersøn og har fortrolig Adgang til dig og er særet i dit Hus? 18, 27.

15. Var det den Dag første Gang, jeg adspurgte Gud for ham? Det være langt fra mig! Kongen lægge ikke sin Tjener eller hele min Faders Hus Noget til Last! Thi din Tjener vidste ikke Noget, Lidet eller Stort, om alt dette.

16. Men Kongen sagde: Du skal dø, Achimelek, du og hele din Faders Hus.

17. Og Kongen sagde til Løberne, som stode hos ham: Vender eder om og dræb Herrens Prester! Thi ogsaa deres Haand er med David, og de vidste, at han var paa Flugt, og aabenbarede det ikke for mit Øre. Men Kongens Tjenere vilde ikke ud-række sin Haand for at slaa Herrens Prester ned.

18. Da sagde Kongen til Doeg: Vend du dig om og slaa Presterne ned! Og Doeg, Edomiten, vendte sig om; og slog Presterne ned, og han dræbte den Dag fem og ottet Mand, som bare linned Livkjortel.

19. Og Nob, Presternes Stad, slog han med Sverdets Eg; baade Mand

og Kvinde, baade Barn og Diebarn og Okse og Asen og Faar slog han med Sverdets Eg. 21, 1.

20. Og der undkom en Søn af Achimelek, Achitubs Søn, hans Navn var Abjatar, og han flyede hen til David. 23, 6.

21. Og Abjatar fortalte David, at Saul havde dræbt Herrens Prester.

22. Da sagde David til Abjatar: Jeg vidste hin Dag, at Doeg, Edomiten, var der, og at han ganske vist vilde give Saul det tilkjende; jeg er Skyld i, hvad der er skeet med hver Sjæl af din Faders Hus. 21, 7.

23. Bliv hos mig, frygt ikke! Thi den, som tragter efter mit Liv, tragter efter dit Liv; hos mig skal du være i god Forvaring.

23. KAPITEL.

David slaar Filisterne og frelser Ke'la efter Herrens Ord, 1-6. Saul vil fange ham der, men han undkommer efter at have adspurgt Herren, 7-13. David forbliver i Ørkenen Sifs, hvor Jonatan kommer til ham og fornyer sin Pakt med ham, 14-18. Sifterne forraade David; Saul forfølger ham i Maons Ørken, men drager bort ved Efterretningen om, at Filisterne ere faldne ind i Landet, 19-28.

Og man gav David tilkjende og sagde: Se, Filisterne krige mod Ke'la, og de plyndre Tærskopladserne. Jos. 15, 44.

2. Da adspurgte David Herren og sagde: Skal jeg gaa hen og slaa disse Filistere? Og Herren sagde til David: Gaa hen og slaa Filisterne og frels Ke'la!

3. Men Davids Mænd sagde til ham: Se, vi leve i Frygt her i Juda; skulle vi da endog gaa til Ke'la mod Filisternes Slagorde?

4. Da adspurgte David endnu engang Herren, og Herren svarede ham og sagde: Staa op, drag ned til Ke'la! Thi jeg giver Filisterne i din Haand.

5. Saa drog David og hans Mænd til Ke'la, og han stred mod Filisterne og drev deres Kvæg bort og gjorde et stort Nederlag iblandt dem; og saaledes frelste David Ke'las Indbyggere.

6. Da Abjatar, Achimeleks Søn, flyede til David i Ke'la, var Livkjortelen kommen derned med ham. 22, 20.

7. Og det blev givet Saul tilkjende, at David var kommen til Ke'la; da sagde Saul: Gud kjendes ikke ved ham og har givet ham i min Haand;

thi han har stængt sig selv inde ved at gaa ind i en By med dobbelte Porte og Bomme.

8. Og Saul opbød alt Folket til Krigen, til at drage ned til Ke'la for at beleire David og hans Mænd.

9. Da David skjønte, at det var mod ham. Saul lagde ondt Raad op. sagde han til Abjatar, Presten: Bring Livkjortelen hid!

Ordsp. 3, 29, 1 Sam. 30, 7.

10. Og David sagde: Herre, Israels Gud! Din Tjener har hørt, at Saul higer efter at komme til Ke'la for at ødelægge Byen for min Skyld.

11. Ville Ke'las Mænd overgive mig i hans Haand? Vil Saul drage herved, som din Tjener har hørt? Herre, Israels Gud! Giv dog din Tjener det tilkjende! Og Herren sagde: Ja, han vil drage herved.

12. Og David sagde: Ville Ke'las Mænd overgive mig og mine Mænd i Sauls Haand? Og Herren sagde: Ja, de ville.

13. Da brøde David og hans Mænd: omtrent seks hundrede Mand, op og drog ud af Ke'la, og de vankede om, hvor det traf sig. Og det blev givet Saul tilkjende, at David var undkommen fra Ke'la; da lod han være at drage ud.

14. Og David blev i Ørkenen paa Bjerghøderne, og han opholdt sig i Bjergegnen i Sifs Ørken; og Saul søgte ham hele Tiden, men Gud gav ham ikke i hans Haand.

15. Og David skjønte, at Saul var dragen ud for at staa ham efter Livet, og David var i Sifs Ørken i Skoven.

16. Da stod Jonatan, Sauls Søn, op og gik til David i Skoven, og han styrkede hans Haand i Gud.

17. Og han sagde til ham: Frygt ikke! Thi min Faders, Sauls, Haand skal ikke finde dig, og du skal regjere over Israel, og jeg skal være den Anden næst efter dig; ogsaa Saul, min Fader, ved om dette.

15, 28; 20, 31; 24, 21.

18. Og de sluttede begge en Pakt for Herrens Aasyn; og David blev i Skoven, men Jonatan gik til sit Hus.

18, 3; 20, 16.

19. Og nogle Siffter drog op til Saul i Gbea og sagde: David holder sig skjult hos os paa Bjerghøderne i Skoven, paa Chakilas Høi, som ligger søndenfor Ørkenen. 26, 1. Ps. 54, 2.

20. Saa drag nu ned, o Konge, efter al din Sjæls Begjæring efter at drage

ned, og vor Sag skal det være at overgive ham i Kongens Haand.

21. Og Saul sagde: Velsignede være I af Herren, fordi I have Medynd med mig!

22. Drager nu bort, giver fremdeles Agt og gjør eder bekendte med og ser det Sted, hvor han vanker, og hvem der har seet ham der! Thi man har sagt mig: Han er meget slu.

23. Og ser efter og gjør eder bekendte med alle de Smuthuller, hvor han skjuler sig, og kommer saa tilbage til mig med sikker Besked! Saa vil jeg gaa med eder, og dersom han er i Landet, skal jeg søge søge ham op blandt alle Judas Tusinder.

24. Og de brøde op og gik til Sif forud for Saul; og David og hans Mænd vare i Maons Ørken. paa den øde Mark søndenfor Ørkenen. V. 19.

25. Og Saul og hans Mænd gik for at søge, og man gav David det tilkjende, og han drog ned til Klippen og forblev i Maons Ørken; og da Saul fik det at høre, satte han efter David til Maons Ørken.

26. Og Saul gik paa den ene Side af Bjerget, men David og hans Mænd paa den anden Side af Bjerget; og David søgte ængstelig at komme bort fra Saul, medens Saul og hans Mænd vare i Færd med at omringe David og hans Mænd for at gribe dem.

27. Da kom der et Bud til Saul og sagde: Skynd dig og drag afsted! Thi Filisterne er faldne ind i Landet!

28. Saa vendte Saul tilbage fra at forfølge David og drog imod Filisterne; derfor har man kaldt dette Sted Sela-Hammahlekot*.

*Undkomst-Klippen.

24. KAPITEL.

David opholder sig i En-Gedis Ørken; Saul forfølger ham ogsaa der. 1-3. David skaaner Sauls Liv i en Hule, men afskjærer en Flig af hans Kappe. 4-5. David overbeviser Saul om den Uret, han har gjort ham. 9-16. Saul erkjender sin Skyld, tager den Ed af David, at han ikke skal udrydde hans Slægt, og drager bort. 17-23.

OG David drog op derfra og opholdt sig paa En-Gedis Bjerg-højder.

2. Og det skede, da Saul kom tilbage efter at have forfulgt Filisterne, gav man ham tilkjende og sagde: Se, David er i En-Gedis Ørken.

3. Da tog Saul tre tusinde Mand, udvalgte af hele Israel, og han drog

hen for at opsøge David og hans Mænd paa Stenbukkenes Klippe.

20, 2.

4. Og han kom til Faarefoldene ved Velen, og der var en Hule, og Saul gik ind for at tildække sine Fødder; men David og hans Mænd sad i det Innerste af Hulen.

5. Da sagde Davids Mænd til ham: Se, nu er den Dag kommen, om hvilken Herren sagde til dig: Se, jeg giver din Fiende i din Haand. Saa gør da mod ham, som du finder for godt! Men David stod op og afskar hemmelig Fligen af Sauls Kappe.

20, 8.

6. Og det skede derefter, da slog Davids Hjerter ham, fordi han havde afskaaret Fligen, som hørte Saul til.

7. Og han sagde til sine Mænd: Herren lade det være langt fra mig at gjøre dette mod min Herre, mod Herrens Salyede, at lægge Haand paa ham! Thi Herrens Salvete er han.

2 Sam. 1, 14 fg.

8. Og David straffede sine Mænd med haarde Ord og tilstedte dem ikke at reise sig mod Saul; og Saul brød op fra Hulen og begav sig paa Velen.

9. Og derefter stod David op og gik ud af Hulen og raabte efter Saul og sagde: Min Herre Konge! Og Saul saa sig tilbage, og David bøjede sig med Ansigtet mod Jorden og kastede sig ned.

10. Og David sagde til Saul: Hvorfor hører du paa Menneskers Ord, som sige: Se, David søger din Ulykke?

11. Se, paa denne Dag have dine Øine seet, at Herren idag havde givet dig i min Haand i Hulen, og der var Tale om at dræbe dig; men jeg havde Medynd med dig og sagde: Jeg vil ikke lægge Haand paa min Herre; thi Herrens Salvete er han.

12. Og se, min Fader, ja se, her er Fligen af din Kappe i min Haand! Thi deraf, at jeg afskar Fligen af din Kappe og ikke dræbte dig, maa du skjønlige og se, at der ikke er noget Ondt eller nogen Misgjerning i min Haand, og at jeg ikke har forsyndet mig mod dig; du derimod jager efter mit Liv for at tage det. Ps. 7, 4 fg.

13. Herren skal dømme mellem mig og dig, og Herren skal hevne mig paa dig, men min Haand skal ikke ramme dig; Rom. 12, 19. 1 Pet. 2, 23.

14. som de Gamles Ordsprog siger: Fra Ugudelige udgaar Ugudelighed. Men min Haand skal ikke ramme dig.

15. Efter hvem er Israels Konge udgangen? Efter hvem er det, du jager? Efter en død Hund, efter en Loppe. 26, 20. 2 Sam. 9, 8.

16. Saa skal da Herren være Dømmer og dømme mellem mig og dig; han se til og føre min Sag og dømme mig fri af din Haand! Ps. 43, 1; 17, 2.

17. Og det skede, da David var færdig med at tale disse Ord til Saul, da sagde Saul: Er det din Røst, min Søn David? Og Saul opløstede sin Røst og græd. 26, 17.

18. Og han sagde til David: Du er retfærdigere end jeg; thi du har gjort Godt imod mig, men jeg har gjort Ondt imod dig. 26, 21. Ps. 35, 12.

19. Du har idag vist, at du har gjort Godt imod mig, at du, da Herren havde overgivet mig i din Haand, dog ikke har dræbt mig.

20. Naar en Mand finder sin Fjende, og han da lader ham fare paa en god Vej [saa vil Herren betale ham med Godt]. Herren betale dig med Godt for denne Dag, for det, du har gjort imod mig!

21. Og nu, se, jeg ved, at du visse-llig skal vorde Konge, og at Israels Kongedømme skal forblive fast i din Haand. 23, 17.

22. Saa tilsværg mig da nu ved Herren, at du ikke vil udrydde min Afkom efter mig og ikke udslætte mit Navn af min Faders Hus!

23. Og David tilsvor Saul det; og Saul gik til sit Hus, men David og hans Mænd drog til Bjerghøiden.

25. KAPITEL.

Samuel dør; Nabal i Karmel afviser med Haan Davids Bøn om Levnetmidler, 1-11. Den af David besluttede blodige Hevn afvendes af Abiga'il, Nabals Hustru, 12-36. Nabal bliver forskrækket og dør den tiende Dag derefter; David ægter Abiga'il, saa og Ahinoam; Mikal, Davids Hustru, gives til Palti, 36-44.

OG Samuel døde, og hele Israel samlede sig og græd over ham, og de begrove ham i hans Hjem i Rama. Da brød David op og drog ned til Parans Ørken. 28, 3; 7, 17.

2. Og der var en Mand i Maon, som havde sin Gjærning i Karmel, og Manden var saare rig; han havde tre tusinde Faar og tusinde Gjeder, og han var just i Færd med at klippe sine Faar i Karmel.

3. Og Mandens Navn var Nabal, og hans Hustrues Navn Abiga'il; og Kvinden havde god Forstand og var

deilig af Skikkelse, men Manden var haard og ond i sine Gjærninger, og han var af Kalebs Slægt. Jos. 18, 13.

4. Og David fik høre i Ørkenen, at Nabal klippede sine Faar.

5. Da udsendte David ti af sine Mænd, og David sagde til dem: Dra-ger op til Karmel, og naar I komme til Nabal, skulle I spørge ham i mit Navn, om han lever vel.

6. Og I skulle sige saaledes: Til Lykke! Fred være med dig, og Fred med dit Hus, og Fred med Alt, hvad du har!

7. Og nu har jeg hørt, at du har Faareklipning. Nu, de Hyrder, som du har, have været sammen med os; vi have ikke gjort dem Fortræd, og der er Intet blevet savnet af dem i al den Tid, de have været i Karmel.

8. Spørg dine Drengene, og de ville fortælle dig det, og lad nu os Tjenere finde Naade for dine Øine, thi paa en god Dag ere vi komne; saa giv da, hvad der falder dig for Haanden, til dine Tjenere og til din Søn David!

9. Og Davids Mænd kom og talte alt dette til Nabal i Davids Navn; derpaa satte de sig til Hvile.

10. Men Nabal svarede Davids Tjenere og sagde: Hvem er David, og hvem er Isa'js Søn? Nuomstunder er der mange Tjenere, som løbe bort, hver fra sin Herre.

11. Og jeg skulde tage mit Brød og mit Vand og mit Slagtekvæg, som jeg har slagtet for dem, der klippe for mig, og give det til Mænd, om hvem jeg ikke ved, hvorfra de ere?

12. Og Davids Mænd vendte sig om til sin Vej og drog tilbage og kom og fortalte ham alt dette.

13. Da sagde David til sine Mænd: Omgjorder eder, hver Mand med sit Sverd! Og de omgjordede sig, hver Mand med sit Sverd, og David omgjordede sig ogsaa med sit Sverd; og de drog op efter David, omtrent fire hundrede Mand, medens to hundrede bleve ved Tøiet.

14. Men en af Drengene fortalte Abiga'il, Nabals Hustru, det og sagde: Se, David sendte Bud fra Ørkenen for at hilse vor Herre; men han for løs paa dem.

15. Og Mændene have været meget gode mod os, og Ingen har gjort os nogen Fortræd, og vi have ikke savnet Noget i al den Tid, vi vandrede med dem, da vi vare paa Marken.

16. En Mur have de været om os

baade Nat og Dag i al den Tid, vi være sammen med dem og vogtede Smaakvæget.

17. Tænk nu efter og se til, hvad du skal gjøre! Thi Ulykken er fast besluttet mod vor Herre og mod hele hans Hus, og han er et nedrigt Menneske, saa man ikke kan tale til ham.

18. Da skyndte Abiga'il sig og tog to hundrede Brød og to Læderflasker med Vin og fem tiffavede Faar og fem Maal ristet Korn og hundrede Rosinkager og to hundrede Figenkager og lagde dem paa Asenerne.

19. Og hun sagde til sine Drengene: Drager frem foran mig! Se, jeg kommer efter eder. Men sin Mand Nabal gav hun det ikke tilkjende.

20. Og det skede, da hun red paa Asemet og drog ned i en Hulvei paa Bjerget, se, da drog David og hans Mænd ned imod hende, og hun traf paa dem.

21. Men David havde sagt: Forgjæves har jeg holdt Vagt over Alt, hvad denne havde i Ørkenen, saader ikke savnedes Noget af Alt, hvad han havde; men han har gjengjældt mig Godt med Ondt. ^{24,18. Ps.35,12.}

22. Saa gjøre Gud mod Davids Fiender, og saa blive han ved, om jeg, naar Morgenens gryr, lader nogen Mand blive tilbage af alle dem, som høre ham til!

23. Da nu Abiga'il saa David, skyndte hun sig og steg ned af Asemet, og hun faldt paa sit Ansigt for David og bødte sig mod Jorden.

24. Og hun faldt ned for hans Fødder og sagde: Paa mig, min Herre, paa mig hvile Misgjærningen, og lad dog din Tjenerinde tale for dine Øren, og hør din Tjenerindes Ord!

25. Min Herre agte dog ikke paa denne nedrige Mand, paa Nabal, thi som hans Navn er, saa er han; Nabal* er hans Navn, og Daarlighed er hos ham. Og jeg, din Tjenerinde, jeg har ikke seet min Herres Mænd, som du havde sendt. ^{*Daare.}

26. Og nu, min Herre, saasandt Herren lever, og saasandt din Sjæl lever, har Herren forhindret dig fra at paadrage dig Blodskyld og fra at hjælpe dig med din egen Haand; og nu skulle dine Fiender og de, som søge min Herres Ulykke, werde som Nabal.

27. Og denne Gave, som din Tjenerstekvinde har bragt min Herre, lad

nu den blive given de Mænd, som ere i min Herres Følge!

28. Forlad dog din Tjenerindes Overtrædelse! Thi Herren vil bygge min Herre et Hus, som staaer fast; thi det er Herrens Krige*, min Herre fører, og Ondt findes ikke hos dig fra din første Dag. ^{*18, 17.}

29. Og om der reiser sig et Menneske for at forfølge dig og for at staa dig efter Livet, da skal min Herres Liv være bundet i de Levendes Knippe hos Herren, din Gud; men dine Fienders Liv skal han bortslynge som en Sten i Slyngen.

30. Og det skal ske, naar Herren gjør mod min Herre alt det Gode, han har talt over dig, og beskikker dig til Fyrste over Israel. ^{2Sam.5,2.}

31. saa skal ikke dette bringe dig til at snuble eller være til Anstød for min Herres Hjerter, at han har udøst uskyldigt Blod, og at min Herre har hjulpet sig selv. Og naar Herren gjør vel imod min Herre, saa kom din Tjenerinde i Hu!

32. Da sagde David til Abiga'il: Lovet være Herren, Israels Gud, som idag har sendt mig dig imøde!

33. Og velsignet være din Forstandighed, og velsignet være du, som idag har holdt mig tilbage fra at paadrage mig Blodskyld og hjælpe mig med min egen Haand!

34. Men, saasandt Herren, Israels Gud, lever, han, som har holdt mig tilbage fra at gjøre dig Ondt: Havde du ikke skyndt dig at komme mig imøde, da skulde der visselig ikke, naar Morgenens gryede, været nogen Mand tilbage for Nabal.

35. Og David modtog af hendes Haand, hvad hun havde bragt ham, og han sagde til hende: Drag i Fred op til dit Hus! Se, jeg har hørt paa din Røst og opfyldt din Bøn.

36. Og Abiga'il kom til Nabal, og se, han havde et Gjestebud i sit Hus, som en Konges Gjestebud, og Nabals Hjerter var vel tilmode, og han var meget drukken; og hun gav ham ikke Noget tilkjende, hverken Lidet eller Stort, førend Morgenens gryede.

37. Og det skede om Morgenens, da Rusen havde forladt Nabal, da fortalte hans Hustru ham disse Ting, og hans Hjerter døde inden i ham, og han blev til Sten.

38. Og det skede omtrent ti Dage derefter, da slog Herren Nabal, og han døde.

39. Da David hørte, at Nabal var død, sagde han: Lovet være Herren, som har udført min Forsmædelses Sag mod Nabal og holdt sin Tjener tilbage fra Ondt, og Nabals Ondskab har Herren ladet komme tilbage paa hans eget Hoved. Og David sendte Bud og beledte til Abiga'il for at tage hende til Hustru.

40. Og Davids Tjenere kom til Abiga'il i Karmel, og de talte til hende og sagde: David har sendt os til dig for at tage dig til Hustru.

41. Og hun stod op og bødte sig med Ansigtet mod Jorden og sagde: Se, her er din Tjenerinde, beredt til at være din Tjenestekvinde, til at tvætte min Herres Tjeneres Fødder.

Luk. 1, 38.

42. Og Abiga'il skyndte sig og gjorde sig færdig og red paa sit Asen, hun og hendes fem Piger, som fulgte hende; og hun drog afsted med Davids Bud og blev hans Hustru.

27, 3. 2 Sam. 3, 3.

43. Og David tog Ahinoam fra Jisre'el, og de bleve begge hans Hustruer.

2 Sam. 3, 2.

44. Men Saul havde givet Mikal, sin Datter, Davids Hustru, til Palti, Søn af La'is, som var fra Gallim.

26. KAPITEL.

Sifterne forraade David anden Gang; Saul drager med 3000 Mand ned efter ham; Herren lader en dyb Søvn falde paa Saul og hans Folk; David borttager hans Spyd og hans Vandkrukke, men vil ikke tilstede Abisaj at slaa ham ihjel, 1-12. David trettsetter Abner, fordi han ikke har holdt Vagt over sin Konge, klager over Sauls Forfølgelse; denne erkjender sin Uret; de skilles fra hverandre, 13-25.

Og Sifterne kom til Saul i Gibeon og sagde: David holder sig skjult paa Chakkas Høi lige overfor Ørkenen.

23, 19.

2. Og Saul gjorde sig rede og gik ned til Sifs Ørken, og med ham tre tusinde Mand, udvalgte af Israel, for at opsøge David i Sifs Ørken.

24, 3.

3. Og Saul leirede sig paa Chakkas Høi, som er lige overfor Ørkenen ved Velen. Men David opholdt sig i Ørkenen, og han skjønte, at Saul var kommen efter ham til Ørkenen.

4. Og David udsendte Speidere og erfarede, at Saul virkelig var kommen.

5. Da brød David op og kom til det Sted, hvor Saul havde leiret sig, og David saa Stedet, hvor Saul havde lagt sig tilligemed Abner, Ners Søn,

hans Hærfører: og Saul laa i Vognborgen, men Folket havde leiret sig trindt om ham.

6. Og David tog tilorde og sagde til Achimelek, Hettiten, og til Abisaj, Zerujas Søn, Joabs Broder: Hvem vil gaa med mig ned til Saul i Leiren? Og Abisaj sagde: Jeg vil gaa ned med dig.

7. Saa kom David og Abisaj til Folket om Natten, og se, Saul laa og sov i Vognborgen, og hans Spyd var stukket i Jorden ved hans Hovedgjarde, og Abner og Folket laa trindt omkring ham.

8. Og Abisaj sagde til David: Gud har idag overgivet din Fiende i din Haand; saa lad mig nu støde Spydet igjennem ham og ned i Jorden med een Gang, saa jeg ikke skal behøve at gjøre det endnu en Gang med ham!

24, 5. 2 Sam. 16, 9.

9. Men David sagde til Abisaj: Drøb ham ikke! Thi hvo har udrakt sin Haand mod Herrens Salvete og er bleven ustraffet?

10. Og David sagde fremdeles: Saasandt Herren lever: Kun Herren skal slaa ham, hvadenten nu hans Dag kommer, og han dør, eller han drager i Krig og bliver bortrykket.

Rom. 12, 19.

11. Herren lade det være langt fra mig at lægge min Haand paa Herrens Salvete! Saa tag nu Spydet, som staar ved hans Hovedgjarde, og Vandkrukken, og lader os gaa!

12. Og David tog Spydet og Vandkrukken fra Sauls Hovedgjarde, og de gik, og der var Ingen, som saa, og Ingen, som mærkede det, og Ingen, som vaagnede; thi de sov allesammen, fordi en dyb Søvn fra Herren var falden paa dem.

13. Og David gik over paa den anden Side og stod paa Bjergets Top langt borte, og der var et stort Rum mellem dem.

14. Og David raabte til Folket og til Abner, Ners Søn, og sagde: Svarer du ikke, Abner? Og Abner svarede og sagde: Hvem er du, som raaber hidover til Kongen?

15. Da sagde David til Abner: Er du ikke en Mand? Og hvem er som du i Israel? Og hvorfor har du ikke holdt Vagt over din Herre, Kongen? Thi der kom En af Folket for at dræbe Kongen, din Herre.

16. Det er ikke godt, det, du har gjort. Saasandt Herren lever: Død-

sens ere I, som ikke have holdt Vagt over eders Herre, over Herrens Salvede. Og se nu efter, hvor Kongens Spyd er, og Vandkrukken, som var ved hans Hovedgjærde!

17. Og Saul kjendte Davids Røst og sagde: Er det din Røst, min Søn David? Og David sagde: Ja, det er min Røst, min Herre Konge! 24, 17.

18. Og han sagde: Hvorfor jager dog min Herre efter sin Tjener? Thi hvad har jeg gjort, og hvad Ondt er der i min Haand?

19. Og nu høre dog min Herre Kongen sin Tjeners Ord: Er det Herren, som har tilskyndet dig mod mig, saa forson ham ved et Offer! Men er det Mennesker, saa være de forbandede for Herrens Aasyn! Thi de have nu fordrevet mig, saa jeg ikke kan holde mig til Herrens Arv, idet de sige: Gaa, tjen andre Guder!

20. Og nu, lad ikke mit Blod falde til Jorden langt borte fra Herrens Aasyn! Thi Israels Konge er dragen ud for at opsøge en Loppe, ligesom man jager efter en Agerhøne paa Bjergene. 24, 15.

21. Da sagde Saul: Jeg har syndet: kom tilbage, min Søn David! Thi jeg vil ikke mere gjøre dig noget Ondt, efterdi mit Liv har været dyrebart i dine Øine paa denne Dag; se, jeg har handlet daarligt og er faren saare meget vild.

22. Og David svarede og sagde: Se, her er Spydet, o Konge, og lad en af dine Tjenere komme hidover og hente det!

23. Og Herren vil gjengjælde den Mand hans Retfærdighed og hans Trofasthed, i hvis Haand Herren idag havde givet dig; jeg vilde ikke lægge min Haand paa Herrens Salvede.

24. Og se, ligesom dit Liv paa denne Dag er blevet agtet høit i mine Øine, saaledes skal mit Liv vorde agtet høit i Herrens Øine, og han skal udfri mig af al Trængsel.

25. Da sagde Saul til David: Velstignet være du, min Søn David! Du skal baade sætte det i Verk og magte det. Og David gik sin Vel, og Saul vendte tilbage til sit Sted.

27. KAPITEL.

David flygter til Kong Akis i Gat, som giver ham Staden Ziklag at bo i. 1-7. David fører med Held Krig imod Gesuriterne, Girsiterne og Amalekterne, men siger til Akis, at det er Juda, Jerahme'el-terne og Kenitterne, han kriger imod; Akis tror ham, 8-12.

OG David sagde i sit Hjerte: Nu jeg bliver dog bortrykket en Dag ved Sauls Haand; jeg har ikke noget Godt ivente. Jeg vil undfly til Filisternes Land; saa vil Saul afstaa fra at lede længer efter mig inden hele Israels Landemærke, og jeg undkommer af hans Haand.

2. Saa brød David op og drog, han og seks hundrede Mand, som vare med ham, over til Akis, Søn af Maok, Konge i Gat. 21, 10.

3. Og David boede hos Akis i Gat, han selv og hans Mænd, hver med sit Hus, David med sine to Hustruer, Ahinoam, Jisre'elittinden, og Abiga'ii, Nabals Hustru, Karmelittinden. 25, 42, 43; 30, 6.

4. Og det blev givet Saul tilkjende, at David var flygtet til Gat; og han blev nu ikke mere ved at søge efter ham.

5. Og David sagde til Akis: Har jeg fundet Naade for dine Øine, saa lad der gives mig et Sted i en af Landsbyerne, forat jeg kan bo der! Thi hvorfor skal din Tjener bo i Kongestaden hos dig?

6. Da gav Akis ham paa den samme Dag Ziklag; derfor er Ziklag blevet Judas Kongers Elendom indtil denne Dag. Jos. 15, 31. i Krøn. 12, 1.

7. Og Tallet paa de Dage, David boede i Filisternes Land, var et Aar og fire Maanedere.

8. Og David og hans Mænd drog op og overfaldt Gesuriterne og Girsiterne og Amalekterne; thi disse vare de, som fra ældgammel Tid af boede i Landet henimod Sur og indtil Ægyptens Land.

9. Og naar David slog Landet, lod han hverken Mand eller Kvinde leve; og han tog smaat Kvæg og stort Kvæg og Asener og Kameler og Klæder og drog saa tilbage og kom til Akis.

10. Og Akis sagde: I have vel ikke gjort noget Indfald idag? Og David sagde: Jo, i det Sydlige af Juda og i det Sydlige af Jerahme'elternes Land og i det Sydlige af Keniternes Land.

11. Og hverken Mand eller Kvinde lod David leve, saa han prægte dem til Gat; thi han tænkte: De kunde fortælle om os og sige: Saa har David gjort. Og saa var hans Vis i al den Tid, han boede i Filisternes Land.

12. Og Akis troede David og tænkte: Han har gjort sig forhadet blandt sit Folk, blandt Israel, og saaledes bliver han min Tjener for al Tid.

28. KAPITEL.

Filisterne begynde atter Krig med Saul; han forfærdes og adspørger Herren, men faar intet Svar. 1-6. Han opsøger en Troldkvinde i En-Dor og forlanger, at hun skal lade Samuel vise sig for ham. 7-14. Samuel forkynder Saul hans Undergang; Saul falder forfærdet til Jorden. 15-20. Han staar endelig op, styrker sig med Mad og gaar bort. 21-25.

Og det skede i de Dage, at Filisterne samlede sine Leire til Strid for at krige mod Israel; og Akis sagde til David: Det maa du vide, at du skal drage med mig ud i Leiren, du og dine Mænd.

2. Og David sagde til Akis: Da skal du faa vide, hvad din Tjener vil gjøre. Og Akis sagde til David: Da vil jeg sætte dig til Vogter over mit Hoved alle Dage.

3. Og Samuel var død, og hele Israel havde sørget over ham og begravet ham i Rama, i hans egen Stad; og Saul havde skaffet Dødningsemånerne og Sandsigerne bort fra Landet.

25, 1. 2Mos. 22, 18. 3Mos. 19, 31; 30, 37. 5Mos. 18, 10, 11.

4. Da nu Filisterne samlede sig og kom ind og leirede sig i Sunem, samlede Saul hele Israel, og de leirede sig paa Gilboa.

5. Og da Saul saa Filisternes Leir, frygtede han, og hans Hjerte bævede saare.

6. Og Saul adspurgte Herren; men Herren svarede ham ikke, hverken ved Drømme eller ved Urim eller ved Profeter.

2Mos. 28, 30. 4 Mos. 27, 21.

7. Da sagde Saul til sine Tjenere: Opsøger mig en Kvinde, som giver sig af med at mane Døde, forat jeg kangaa til hende og adspørge hende! Og hans Tjenere sagde til ham: Se, der er en Kvinde, som giver sig af med at mane, i En-Dor.

8. Og Saul gjorde sig ukjendelig og iførte sig andre Klæder, og han gik, han og to Mænd med ham, og de kom til Kvinden om Natten; og han sagde: Spaa mig dog ved at mane en Død, og lad den, som jeg siger dig, stige op for mig!

9. Men Kvinden sagde til ham: Se, du ved selv, hvad Saul har gjort, hvorledes han har udryddet Dødningsemånerne og Sandsigerne af Landet, og hvorfor sætter du da en Snare for mit Liv, saa du paafører mig Døden?

10. Da tilsvor Saul hende ved Herren og sagde: Saasandt Herren lever,

skal ingen Skyld træffe dig i denne Sag.

11. Da sagde Kvinden: Hvem skal jeg lade stige op for dig? Og han sagde: Lad Samuel stige op for mig!

12. Og da Kvinden saa Samuel, skreg hun med høj Røst; og Kvinden sagde til Saul: Hvorfor har du bedraget mig? Du er jo Saul.

13. Og Kongen sagde til hende: Frygt ikke! Men hvad saa du? Og Kvinden sagde til Saul: Jeg saa en Gud stige op af Jorden.

14. Og han sagde til hende: Hvordan er hans Skikkelse? Og hun sagde: En gammel Mand stiger op, og han er svøbt i en Kappe. Da forstod Saul, at det var Samuel, og han bødte sig med Ansigtet mod Jorden og kastede sig ned.

15. Og Samuel sagde til Saul: Hvorfor har du uroet mig ved at lade mig stige op? Og Saul sagde: Jeg er i stor Trængsel, thi Filisterne krige mod mig, og Gud er vegen fra mig, og han svarer mig ikke mere, hverken ved Profeter eller ved Drømme; saa kaldte jeg da paa dig, forat du skulde lade mig vide, hvad jeg skal gjøre.

16. Og Samuel sagde: Hvorfor spørger du da mig, naar Herren er vegen fra dig og er bleven din Fiende?

16, 14.

17. Herren har nu gjort, ligesom han talte gennem mig, og Herren har revet Kongedømmet ud af din Haand og givet det til din Næste, til David.

15, 28. 1 Kong. 11, 11.

18. Fordi du ikke hørte paa Herrens Røst og ikke fuldbyrdede hans brændende Vrede paa Amalek, derfor har Herren gjort dette mod dig paa denne Dag.

15, 18. 19.

19. Og Herren vil ogsaa give Israel med dig i Filisternes Haand, og imorgen skulle du og dine Sønner være hos mig; ogsaa Israels Leir skal Herren give i Filisternes Haand.

31, 6.

20. Og straks faldt Saul, saa lang, som han var, til Jorden, og han blev saare forfærdet over Samuels Ord; og der var heller ikke Kraft i ham, thi han havde ikke smagt Mad hele Dagen og hele Natten.

21. Og da Kvinden kom hen til Saul og saa, at han var saare forfærdet, sagde hun til ham: Se, din Tjenerinde hørte paa din Røst, og jeg lagde mit Liv i min Haand og lod dine Ord, som du talte til mig.

19, 5.

22. Saa hør nu ogsaa du paa din

Tjenerindes Røst og lad mig sætte et Stykke Brød frem for dig og æd, forat der maa være Kraft i dig, naar du gaar paa Velen!

23. Men han vægrede sig og sagde: Jeg vil ikke æde. Men hans Tjenere og ligesaa Kvinden nødte ham, og han hørte paa deres Røst og reiste sig op fra Jorden og satte sig paa Sengen.

24. Og Kvinden havde en Gjødkalv i Huset, og hun skyndte sig og slagtede den, og hun tog Mel og æltede det og bagte deraf usyrede Kager.

25. Og hun satte det frem for Saul og for hans Tjenere, og de aade; og de stode op og gik bort den samme Nat.

29. KAPITEL.

Akis drager med Filisternes Fyrster og Folk hen til Leiren mod Saul og vil tage David med, hvilket Fyrsterne ingenlunde ville tilstede, 1-5. Akis undskylder sig for David og byder ham at gaa tilbage tjæn, 6-11.

OG Filisterne samlede alle sine Leire til Afek; men Israel leirede sig ved den Kilde, som er i Jisre'el.

2, 1.
2. Og Filisternes Fyrster droge frem med sine Hundreder og Tusinder, og David og hans Mænd droge frem bagerst med Akis.

3. Og Filisternes Fyrster sagde: Hvad skulle disse Hebræere? Og Akis sagde til Filisternes Fyrster: Er dette ikke David, Sauls, Israels Konges, Tjener, som nu i et Aar eller mere har været hos mig, udenat jeg har fundet noget Ondt hos ham fra den Dag, han faldt fra, indtil denne Dag?

27, 7.
4. Men Filisternes Fyrster bleve vrede paa ham, og Filisternes Fyrster sagde til ham: Send den Mand hjem, saa han vender tilbage til sit Sted, som du har anvist ham! Han skal ikke drage med os ned i Striden, forat han ikke skal vorde os en Modstander i Kampen. Hvorved skulde vel denne sætte sig i Yndest igjen hos sin Herre, om ikke ved disse Mænds Hoveder? 1 Krøn. 12, 19.

5. Er dette ikke David, om hvem de ved Dansens sang og sagde: Saul har slaaet sine Tusinder, og David sine Titusinder? 18, 7.

6. Da kaldte Akis paa David og sagde til ham: Saasandt Herren lever: Du er redelig, og din Udgang og din Indgang hos mig i Leiren er god i mine Øine; thi jeg har ikke fundet

noget Ondt hos dig fra den Dag, du kom til mig, indtil denne Dag. Men i Fyrsternes Øine er du ikke god.

7. Saa vend nu tilbage og drag bort i Fred, saa du ikke gjør, hvad der er ond i Filisternes Fyrsters Øine!

8. Da sagde David til Akis: Hvad har jeg gjort, og hvad har du fundet hos din Tjener fra den Dag, jeg kom for dit Aasyn, indtil denne Dag, siden jeg ikke maa komme og stride med min Herre Kongens Fiender?

9. Og Akis svarede og sagde til David: Jeg ved, at du i mine Øine er god som en Guds Engel; men Filisternes Fyrster sige: Han skal ikke drage op med os i Striden.

10. Saa staa nu aarle op Imorgen, du og din Herres Tjenere, som ere komne med dig, staaar tidlig op Imorgen og drager bort, naar det bliver lyst for eder!

11. Saa stod David aarle op, han og hans Mænd, for at drage bort om Morgenen og vende tilbage til Filisternes Land; men Filisterne droge op til Jisre'el.

30. KAPITEL.

Under Davids Fravær have Amalekterne indtaget og afbrændt Ziklag og bortført Alt, hvad de fandt, hvorover David og hans Folk saare bedrøves, 1-6. Efter Herrens Befaling sætter David efter dem, ander og slaar dem, redder Alt, hvad de have taget, og fører meget Bytte tilbage med sig, 7-20. De 400 Mand, som ere dragne med ham, ville ikke dele Byttet med de 200, som ere blevene tilbage; David irettesætter dem og deler Byttet baade med dem og Afdre, som før have gjort vel imod ham, 21-31.

OG da David og hans Mænd kom til Ziklag paa den tredje Dag, havde Amalekterne overfaldt Sydlandet og Ziklag og slaaet Ziklag og opbrændt det med Ild. 27, 8.

2. Og de havde taget de Kvinder, som vare der, tilfange, ja Alle, baade Smaa og Store; de havde Ingen dræbt, men de havde ført dem bort og vare gangne sin Vel.

3. Og da David og hans Mænd kom til Staden, se, da var den opbrændt med Ild, og deres Hustruer og deres Sønner og deres Døtre vare tagne tilfange.

4. Da opløftede David og Folket, som var med ham, sin Røst og græd, indtil de ikke mere var i Stand til at græde.

5. Og Davids to Hustruer vare tagne tilfange, Ahinoam, Jisre'elit-

inden og Abiga'il, Karmeliten Nabals Hustru.

25, 42, 43; 27, 3.

6. Og David kom i stor Nød, thi Folket sagde, at de vilde stene ham; thi alt Folket var bitterlig bedrøvet, hver over sine Sønner og over sine Døtre. Men David styrkede sig i Herren, sin Gud.

7. Og David sagde til Presten Abjatar, Achimeleks Søn: Bring mig Livkjortelen hid! Og Abjatar bragte Livkjortelen frem til David.

23, 9.

8. Og David adspurgte Herren og sagde: Skal jeg sætte efter denne Trop? Skal jeg indhente den? Og han sagde til ham: Sæt efter! Thi du skal indhente, og du skal redde!

2 Sam. 5, 19.

9. Saa drog David afsted, han og de seks hundrede Mand, som vare med ham, og de kom til Besors Bæk. Der bleve de Øvrige* staaende;

*V. 10, 21.

10. David satte efter Fienden, han og fire hundrede Mand, men to hundrede Mand bleve staaende, som vare for udmattede til at gaa over Besors Bæk.

11. Og de fandt en ægyptisk Mand paa Marken, og de bragte ham hen til David. Og de gave ham Mad, og han aad, og de gave ham Vand at drikke.

12. og de gave ham et Stykke Figenkage og to Rosinkager, og han aad, og hans Livsaand kom til ham igjen; thi han havde ikke smagt Mad og ikke drukket Vand i tre Dage og tre Nætter.

13. Og David sagde til ham: Hvem hører du til, og hvorfor er du? Og han sagde: Jeg er en ægyptisk Karl, en amalekitisk Mands Tjener; men min Herre forlod mig, fordi jeg blev syg idag for tre Dage siden.

14. Vi have gjort Indfald i det Sydlige af Kreternes* Land og i det Land, som hører Juda til, og i det Sydlige af Kalebs Land, og vi have opbrændt Ziklag med Ild.

*d. e. Filisternes, V. 16. Ez. 25, 16. Zef. 2, 5. Jos. 15, 13.

15. Da sagde David til ham: Vil du føre mig ned til denne Trop? Og han sagde: Tilsværg mig ved Gud, at du ikke vil dræbe mig og heller ikke overgive mig i min Herres Haand! Saa vil jeg føre dig ned til denne Trop.

16. Derpaa førte han ham ned, og se, de vare adspredte over hele Lan-

det, aade og drak og holdt Fæst for alt det store Byttes Skyld, de havde taget fra Filisternes Land og fra Judas Land.

17. Og David slog dem fra Tusmørket indtil Aftenen den følgende Dag, og der undkom Ingen af dem undtagen fire hundrede unge Karle, som rede paa Kameler og undflyede.

18. Og David reddede Alt, hvad Amalekterne havde taget; ogsaa sine to Hustruer reddede David.

19. Og de savnede hverken Liden eller Stor, Sønner eller Døtre, hverken Byttet eller Noget, som de havde taget med sig; Altsammen førte David tilbage.

20. Og David tog alt det smaa og store Kvæg; og de gik foran dette Kvæg og førte det og sagde: Dette er Davids Bytte.

21. Og David kom til de to hundrede Mand, som havde været for udmattede til at følge David, saa han havde ladet dem blive ved Besors Bæk, og de gik ud imod David og imod det Folk, som var med ham; og David gik hen til Folket og spurgte dem, om det gik dem vel.

22. Da toge alle de slette og nedrige Mænd iblandt de Mænd, som vare gangne med David, tilorde og sagde: Efterdi de ikke gik med os, ville vi ikke give dem af de Bytte, vi havde reddet, undtagen Enhver hans Hustru og hans Børn; dem kunne de føre bort og gaa.

23. Men David sagde: I skulle ikke gjøre saaledes, mine Brødre, med det, Herren har givet os; han har bevaret os og givet denne Trop, som var kommen over os, i vor Haand.

24. Hvem skulde vel høre eder i dette Stykke? Som den, der drog ned i Striden, faar sin Del, saaledes skal ogsaa den, der blev ved Tøiet, have sin Del; tilsammen skulle de dele.

4 Mos. 31, 27. Jos. 22, 8.

25. Og det blev saa fra den Dag og derefter, og han gjorde dette til Lov og Ret for Israel indtil denne Dag.

26. Og da David kom til Ziklag, sendte han af Byttet til Judas Ældste, til sine Venner, og lod sige: Se, her er en Gave til eder af Byttet fra Herrens Fiender.

27. til dem i Betel og til dem i Ramot-Negeb og til dem i Jattir

28. og til dem i Aroer og til dem i Sifmot og til dem i Estemoa

29. og til dem i Rakal og til dem i

Jerahme'eliterens Stæder og til dem i Keniterens Stæder 27, 10.

30. og til dem i Horma og til dem i Kor-Asan og til dem i Atak

31. og til dem i Hebron og til alle de Stæder, hvor David havde vanket om, han selv og hans Mænd.

31. KAPITEL.

Filisterne slaa Israel, Sauls Sønner falde, Saul dræber sig selv, Israeliterne flygte fra sine Stæder, 1-7. Filisterne plyndre Sauls og hans Sønners Lig, afhugge hans Hoved og hænge hans og hans Sønners Legemer op paa Betsans Mur; Mænd fra Jabes tage dem ned om Natten, brænde dem og begrave deres Ben, 8-13.

OG Filisterne strede mod Israel, og Israels Mænd flyede for Filisterne, og der faldt Ihjelslagne paa Gilboas Bjerg. 1 Krøn. 10, 1 fg. 1 Sam. 28, 4.

2. Og Filisterne vare Saul og hans Sønner i Hælene, og Filisterne ihjelsloge Jonatan og Abinadab og Malkisua, Sauls Sønner.

3. Og Striden blev haard imod Saul, og Skytterne, Mænd med Buer, traf paa ham, og han bævede saare for Skytterne.

4. Da sagde Saul til sin Vaabendrager: Drag dit Sverd og gjennebor mig dermed, forat ikke disse Uomskaarne skulle komme og gjennebor mig og handle ilde med mig! Men hans Vaabendrager vilde ikke, thi han frygtede saare. Da tog Saul Sverdet og styrtede sig i det. Dom. 9, 54. 2 Sam. 17, 23. Matth. 27, 5.

Ap. G. 16, 27.

5. Og da hans Vaabendrager saa, at Saul var død, styrtede ogsaa han sig i sit Sverd og døde med ham.

6. Saa døde Saul og hans tre Sønner og hans Vaabendrager, ogsaa alle hans Mænd tilhobe paa den samme Dag.

7. Og da de Israels Mænd, som vare paa Dalsiden, og de, som vare paa Jordansiden, saa, at Israels Mænd vare flygtede, og at Saul og hans Sønner vare døde, forlode de Stæderne og flyede; og Filisterne kom og boede i dem.

8. Og det skede den følgende Dag, da kom Filisterne for at plyndre de Ihjelslagne, og de fandt Saul og hans tre Sønner liggende paa Gilboas Bjerg.

9. Og de afhuggede hans Hoved og afførte ham hans Vaaben, og de sendte dem trindt omkring i Filisterens Land for at bringe det glade Budskab til deres Afguders Huse og til Folket.

10. Og de lagde hans Vaaben i Astartes Hus, og hans Krop fæstede de paa Betsans Mur.

11. Da Indbyggerne af Jabes i Gilead hørte om Saul, hvad Filisterne havde gjort med ham,

11, 1 fg. 2 Sam. 2, 4.

12. gjorde alle vaabenføre Mænd sig rede og gik hele Natten, og de toge Sauls Krop og hans Sønners Kroppe ned af Betsans Mur; og da de vare komne til Jabes, brændte de dem der.

13. Og de toge deres Ben og begravede dem under Tamarisken i Jabes, og de holdt Faste i syv Dage.

2 Sam. 1, 12.

DEN ANDEN SAMUELS-BOG.

1. KAPITEL.

En Amalekit forkynder David Sauls Død og foregiver, at han selv har dræbt ham, hvorfor David lader ham dræbe, 1-16. Davids Klagesang over Saul og Jonatan, 17-27.

OG det skede, da Saul var død, og David var vendt tilbage efter at have slaet Amalekiterne, da forblev David to Dage i Ziklag. 1 Sam. 30, 17.

2. Og det skede paa den tredje Dag, se, da kom en Mand fra Leiren, fra Saul, og hans Klæder vare sønderrevne og der var Jord paa hans Ho-

ved; og da han kom til David, kastede han sig til Jorden og bød sig. 1 Sam. 4, 12.

3. Og David sagde til ham: Hvorfra kommer du? Og han sagde til ham: Jeg er undkommen fra Israels Leir.

4. Og David sagde til ham: Hvorledes er det gaaet? Giv mig det tilkjende! Og han sagde: Folket er flygtet fra Striden; Mange af Folket ere ogsaa faldne og døde; ogsaa Saul og Jonatan, hans Søn, ere døde.

5. Da sagde David til den Dreng,

som bragte ham Budskabet: Hvorledes ved du, at Saul og Jonatan, hans Søn, ere døde?

6. Og Drengen, som bragte ham Budskabet, sagde: Hændelsesvis kom jeg paa Gilboas Bjerg, og se, Saul støttede sig paa sit Spyd, og se, Vognene og Rytterne fulgte ham i Hælene. 1 Sam. 31, 1 fg.

7. Og han vendte sig om og saa mig; og han kaldte paa mig, og jeg sagde: Se, her er jeg.

8. Og han sagde til mig: Hvem er du? Og jeg sagde til ham: Jeg er en Amalekit.

9. Og han sagde til mig: Træd hid til mig og dræb mig! Thi Krampen har grebet mig, og mit Liv er endnu ganske i mig.

10. Og jeg traadte hen til ham og dræbte ham, thi jeg vidste, at han ikke vilde overleve sit Fald; og jeg tog det Kongesmykke, som var paa hans Hoved, og Armsbaandet, som var paa hans Arm, og bragte dem hid til min Herre.

11. Da tog David fat i sine Klæder og sønderrev dem, og ligesaa alle de Mænd, som vare hos ham.

12. Og de klagede og græd og fastede indtil Aftenen over Saul og over Jonatan, hans Søn, og over Herrens Folk og over Israels Hus, fordi de vare faldne ved Sverdet. 1 Sam. 31, 13.

13. Og David sagde til den Dreng, som bragte ham Budskabet: Hvorfra er du? Og han sagde: Jeg er Søn af en Fremmed, en amalekitisk Mand.

14. Og David sagde til ham: Hvorledes frygtede du ikke for at udrække din Haand for at fordærve Herrens Salvede? 1 Sam. 24, 7; 26, 11. Ps. 106, 16.

15. Og David kaldte paa en af sine Dreng og sagde: Kom frem, slaa ham ned! Og han slog ham, og han døde.

16. Og David sagde til ham: Dit Blod være over dit Hoved; thi din egen Mund har vidnet mod dig, idet du sagde: Jeg har dræbt Herrens Salvede. 1 Kong. 2, 23. Ps. 64, 9.

17. Og David sang denne Klagesang over Saul og over Jonatan, hans Søn,

18. og han bød at lære Judas Børn Buen*; se, den er skreven i den Ret-skafnes Bog**:

*saaledes kaldes den følgende Sang efter Ordet Bue, v. 22. **Jos. 10, 13.

19. Din Pryd, o Israel, ligger ihjel-slagen paa dine Høje; hvorledes ere Helte faldne!

Nor. 11

20. Forkynder det ikke i Gat, melder det ikke paa Askalons Gader, forat ikke Filisternes Døtre skulle glæde sig, forat ikke de Uomskaar-nes Døtre skulle juble!

21. I Bjerge i Gilboa! Ei Dug og ei Regn være paa eder, ei heller Marker, som bære Offergaver! Thi der blev Heltes Skjold besudlet, Sauls Skjold, ikke salvet med Olje.

22. Fra Ihjelslagnes Blod, fra Heltes Fedme veg Jonatans Bue ikke tilbage, og Sauls Sverd vendte ikke tomt tilbage.

23. Saul og Jonatan, elskelige og hulde i Livet, bleve heller ikke skilte i Døden; hurtigere vare de end Ørne, stærkere end Løver. 1 Sam. 20, 2.

24. I Israels Døtre! Græder over Saul, som klædte eder yndigt i Purpur, som satte Smykke af Guld paa eders Klædebon!

25. Hvorledes ere Helte faldne midt i Striden! Jonatan ligger ihjel-slagen paa dine Høje.

26. Hjertelig bedrøvet er jeg over dig, min Broder Jonatan! Du var mig saare dyrebar; din Kjærlighed var mig lifligere end Kvinders Kjærlighed. 1 Sam. 18, 3; 19, 1.

27. Hvorledes ere Helte faldne, og Krigens Redskaber omkomne!

2. KAPITEL.

David drager til Hebron og salves der til Konge over Juda, 1-4; han roser Indvaanerne af Jubes for deres Troskab mod Saul, 5-7. Abner gjør Isboset til Konge over Israel, 8-11. Abner bekrieger David; denne seirer; Asael, Joabs Broder, ihjelslaaes af Abner, 12-23. De Kjømpende skilles omsider fra hverandre; Asael begravnes i Betlehem, 24-32.

Og det skede derefter, at David spurgte Herren og sagde: Skal jeg drage op til en af Judas Stæder? Og Herren sagde til ham: Drag op! Og David sagde: Hvorhen skal jeg drage op? Og han sagde: Til Hebron. 1 Sam. 23, 2, 4; 30, 8.

2. Saa drog David derop, og tillige hans tvende Hustrer, Ahinoam, Jisre'elitinden, og Abiga'el, Karmeliten Nabals Hustru. 1 Sam. 25, 43; 27, 3.

3. Og David førte sine Mænd, som vare med ham, derop, hver med sit Hus, og de boede i Byerne omkring Hebron.

4. Og Judas Mænd kom og salvede der David til Konge over Judas Hus. Og man meldte David og sagde: Det

er Mændene af Jabes i Gilead, som have begravet Saul. 1 Sam. 31, 12, 13.

5. Saa sendte David Bud til Mændene af Jabes i Gilead og sagde til dem: Velsignede være I af Herren, fordi I have vist denne Godhed mod eders Herre Saul og begravet ham!

6. Og nu vise Herren Miskundhed og Trofasthed mod eder, og jeg vil ogsaa vise eder denne Godhed, fordi I have gjort denne Gjerning. Rut 1, 8.

7. Saa være nu eders Hænder stærke, og værer brave Mænd! Thi vel er eders Herre Saul død, men Judas Hus har ogsaa salvet mig til Konge over sig.

8. Men Abner, Ners Søn, Sauls Hærfører, tog Isboset, Sauls Søn, og førte ham over til Mahana'im.

1 Sam. 14, 50.

9. Og han gjorde ham til Konge over Gilead og over Asuriterne og over Jisre'el og over Efra'im og over Benjamin og over hele Israel.

10. Firti Aar gammel var Isboset, Sauls Søn, da han blev Konge over Israel, og i to Aar regjerede han; kun Judas Hus fulgte David.

11. Og Tallet paa de Dage, David var Konge i Hebron over Judas Hus, var syv Aar og seks Maaneder.

12. Og Abner, Ners Søn, drog ud med Isbosets, Sauls Søns, Tjenere fra Mahana'im til Gibeon.

13. Og Joab, Zerujas Søn, og Davids Tjenere droge ud, og de traf sammen med dem ved Gibeons Dam; og disse bleve ved Dammen paa denne Side, og hine ved Dammen paa hin Side.

14. Da sagde Abner til Joab: Lad dog Drengene reise sig og lege* for vort Aasyn! Og Joab sagde: Ja, lad dem reise sig! *holde en Kampleg.

15. Og de reiste sig og gik frem i bestemt Antal; tolv for Benjamin og for Isboset, Sauls Søn, og tolv af Davids Tjenere.

16. Og den Ene tog den Anden fat ved Hovedet, og den Ene stak sit Sverd i den Andens Side, og saa faldt de tilhobe. Og man kaldte det samme Sted Helkat-Hazzurim*, som ligger ved Gibeon. *de skarpe Egges Mark.

17. Og Striden blev saare haard den Dag, og Abner og Israels Mænd bleve slagne for Davids Tjeneres Aasyn.

18. Og sammesteds vare Zerujas tre Søønner, Joab og Abisaj og Asael;

og Asael var let paa Foden som et af Raadyrene, der ere paa Marken.

1 Krøn. 2, 16.

19. Og Asael satte efter Abner og boiede ikke af til Høire eller til Venstre fra Abner.

20. Og Abner vendte sig om og sagde: Er det dig, Asael? Og han sagde: Ja, det er mig.

21. Og Abner sagde til ham: Bøf af til Høire eller til Venstre og gribe en af Drengene og tag hans Rustning! Men Asael vilde ikke vige fra ham.

22. Og Abner sagde atter til Asael: Vig fra mig! Hvorfor skal jeg slaa dig til Jorden, og hvorledes skulde jeg da opløfte mit Aasyn til Joab, din Broder?

23. Men han vilde ikke vige; da stødte Abner ham med Bagenden af Spydet i Underlivet, saa Spydet gik bag ud, og han faldt der og døde paa Stedet. Og det skede, at hver den, som kom til det Sted, hvor Asael var falden og døde, blev staaende.

3, 27; 20, 12.

24. Men Joab og Abisaj forfulgte Abner; og Solen var gaaet ned, da de kom til Ammas Høj; som er lige overfor Giah paa Vefen til Gibeons Ørken.

25. Og Benjamins Børn samlede sig om Abner og bleve til een Klynge, og de stode paa Toppen af en Høj.

26. Da raabte Abner til Joab og sagde: Skal Sverdet fortære for bestandig? Ved du ikke, at det vil vorde bittert tilsidst? Hvor længe vil du lade være at sige til Folket, at de skulde vende tilbage fra sine Brødre?

27. Og Joab sagde: Saasandt Gud lever: Havde du ikke talt*, da skulde Folket fra Morgenen af være blevet ført bort, hver Mand fra sin Broder.

*v. 14.

28. Saa stødte Joab i Basunen, og alt Folket stansede og forfulgte ikke mere Israel og blev ikke heller mere ved at stride.

29. Og Abner og hans Mænd gik over den øde Mark hele den Nat, og de satte over Jordan og gik igjennem hele Bitron og kom til Mahana'im.

30. Og Joab vendte tilbage fra Abner og samlede alt Folket, og der savnedes af Davids Tjenere nitten Mand foruden Asael.

31. Men Davids Tjenere havde af Benjamin og blandt Abners Mænd slaaet tre hundrede og seksti Mand ihjel.

32. Og de toge Asael op og begrove

ham i hans Faders Grav, som var i Betlehem; og Joab og hans Mænd gik hele Natten, og det lysnede, da de vare ved Hebron.

8. KAPITEL.

Krigen vedvarer; Davids Magt vokser. Han avler seks Sønner i Hebron, 1-5. Isboset bebrejder Abner, at han har havt Omgang med Sauls Medhustru Rizpa; Abner truet med at vende Riget fra ham til David, 6-11. Abner forligger sig med David; han skaffer ham hans Hustru Mikal tilbage og taler med Israel om at vende sig til ham, 12-21. Joab myrder Abner, 22-27. David forbøder Joab for denne Gjerning og bevidner sin Uskyldighed dert, 28-39.

OG Krigen blev langvarig mellem Sauls Hus og Davids Hus; men David blev stærkere og stærkere, medens Sauls Hus blev svagere og svagere. 5, 10.

2. Og der fødtes David Sønner i Hebron, og hans Førstefødte var Amnon, af Ahinoam, Jisre'elitinden, 1 Køn. 3, 1 fg.

3. og hans anden Søn Kilab*, af Abiga'il, Karmeliten Nabals Hustru, og den tredje Absalom, Søn af Ma'aka, en Datter af Talmaj, Konge i Gesur, 1 Køn. 3, 1.

4. og den fjerde Adonja, Søn af Haggit, den femte Sefatja, Søn af Abital, 1 Kong. 1, 5. 6.

5. og den sjette Jitream, af Eglia, Davids Hustru; disse bleve fødte David i Hebron.

6. Og det skede, medens Krigen stod paa mellem Sauls Hus og Davids Hus, og Abner støttede Sauls Hus,

7. og Saul havde en Medhustru ved Navn Rizpa, Datter af Aja, da sagde han* til Abner: Hvorfor er du gaaet ind til min Faders Medhustru? *Isboset.

8. Da blev Abner saare vred over Isbosets Ord, og han sagde: Er jeg et Hundehoved, som holder med Juda? Den Dag idag gjør jeg Miskundhed mod Sauls, din Faders, Hus, mod hans Brødre og mod hans Venner, og har ikke overgivet dig i Davids Haand, og du gaar idag Irette med mig for min Forseelse med Kvinden!

9. Saa gjøre Gud mod Abner, og saa blive han ved mod ham, og jeg ikke gjør saaledes mod David, som Herren har tilsvøret ham, 19, 13.

10. Idet jeg fører Kongedømmet over fra Sauls Hus og opreiser Davids Trone over Israel og over Juda fra Dan lige til Be'erseba.

11. Og han kunde ikke mere svare Abner et Ord, fordi han frygtede for ham.

12. Og Abner sendte Bud i sit Sted til David og lod sige: Hvem hører Landet til? Og han lod fremdeles sige: Slut Pakt med mig, og se, min Haand skal være med dig til at vende hele Israel til dig.

13. Og han sagde: Godt, jeg vil slutte Pakt med dig; kun een Ting kræver jeg af dig: Du skal ikke se mit Aasyn, førend du bringer Mikal, Sauls Datter, naar du kommer for at se mit Aasyn.

14. Og David sendte Bud til Isboset, Sauls Søn, og lod sige: Giv mig min Hustru Mikal, som jeg trolovede mig for hundrede Filisteres Forhuder! 1 Sam. 18, 27.

15. Og Isboset sendte Bud og tog hende fra hendes Mand, fra Paltiel, Søn af La'is. 1 Sam. 25, 44.

16. Og hendes Mand gik med hende, og han gik og græd bagefter hende lige til Bahurim; da sagde Abner til ham: Gaa bort, vend tilbage! og han vendte tilbage.

17. Og Abner talte med Israels Ældste og sagde: Allerede for længe siden begjærede I David til Konge over eder.

18. Saa udfører det da nu! Thi Herren har sagt om David: Ved min Tjener Davids Haand vil jeg frelse mit Folk Israel af Filisterernes Haand og af alle deres Fjenders Haand.

19. Og Abner talte ogsaa for Benjamins Øren, og Abner gik ogsaa hen for at tale for Davids Øren i Hebron Alt, hvad Israel og hele Benjamins Hus havde fundet for godt.

20. Og Abner kom til David i Hebron, og tyve Mand med ham, og David gjorde et Gjæstebud for Abner og for de Mænd, som vare med ham.

21. Og Abner sagde til David: Jeg vil gjøre mig rede og gaa hen og samle hele Israel til min Herre Kongen, saa de kunne slutte Pakt med dig, og du kan herske over Alt, hvad din Sjæl begjærer. Og David lod Abner fare, og han gik bort i Fred.

22. Og se, Davids Tjenere og Joab kom fra et Streiftog og bragte meget Bytte med sig; men Abner var ikke hos David i Hebron, thi han havde ladet ham fare, og han var gaaet bort i Fred.

23. Og da Joab og hele den Hær, som var med ham, vare komne, for-

talte man Joab og sagde: Abner, Ners Søn, kom til Kongen, og han lod ham fare, og han gik bort i Fred.

24. Da gik Joab ind til Kongen og sagde: Hvad har du gjort? Se, Abner kom til dig; hvorfor lod du ham da fare, saa han gik frit bort?

25. Du kjender Abner, Ners Søn, at han er kommen for at bedaae dig og for at lære din Udgang og din Indgang at kjende og for at faa Kundskab om Alt, hvad du gjør.

26. Saa gik Joab ud fra David og sendte Bud efter Abner, og de bragte ham tilbage fra Siras Brønd; men David vidste det ikke.

27. Og da Abner kom tilbage til Hebron, førte Joab ham tilside midt ind i Porten for at tale med ham i Stilhed; og han stak ham der i Underlivet, saa han døde, for Asaels, sin Broders, Blods Skyld. 20, 10; 2, 23.

28. Da David sidenefter fik det at høre, sagde han: Jeg og mit Kongedømme er evindeligt uden Skyld for Herren i Abners, Ners Søns, Blod.

29. Det styrte over Joabs Hoved og over hele hans Faders Hus, og ei fattes der Joabs Hus paa En, som har Flod, eller en Spedalsk eller En, som gaar med Krykke, eller En, som falder for Sverd, eller En, som mangler Brød. 2 Kong. 5, 27.

30. Saaledes myrdede Joab og Abisaj, hans Broder, Abner, fordi han havde dræbt Asael, deres Broder, i Slaget ved Gibeon.

31. Og David sagde til Joab og til alt det Folk, som var hos ham: Sønderriver eders Klæder og binder Sæk om eder og gaar klagende foran Abner! Og Kong David gik efter Baaren.

32. Og de begrove Abner i Hebron, og Kongen oploftede sin Røst og græd ved Abners Grav, og alt Folket græd.

33. Og Kongen sang en Klagesang over Abner og sagde: Skulde da Abner dø, som en Nidding dør? 1, 17.

34. Dine Hænder vare ikke bundne, og dine Fødder ikke lagte i Lænker; som man falder for Ugjerningsmænd, saa faldt du. Og alt Folket blev ved at græde over ham.

35. Og da alt Folket kom ind for at faa David til at spise, medens det endnu var Dag, svor David og sagde: Saa gjøre Gud mod mig, og saa blive han ved, om jeg smager Brød eller Nogetsomhelst, førend Solen gaar ned!

36. Og alt Folket forstod det, og

det var godt i deres Øine, ligesom Alt, hvad Kongen gjorde, var godt i alt Folkets Øine.

37. Og alt Folket og hele Israel skjønte paa den Dag, at det ikke var udgaaet fra Kongen at dræbe Abner, Ners Søn.

38. Og Kongen sagde til sine Tjenere: Vide I ikke, at en Fyrste og stor Mand paa denne Dag er falden i Israel?

39. Og jeg er endnu svag og bare salvet Konge, og disse Mænd, Zerujas Sønner, ere mægtigere end jeg; Herren betale den, som gjør det Onde, efter hans Ondskab!

4. KAPITEL.

Isboset dræbes af Ba'ana og Rekab, der bringe hans Hoved til David, 1-8. David lader dem dræbe og Isbosets Hoved begrave, 9-12.

DA Sauls Søn hørte, at Abner var død i Hebron, bleve hans Hænder kraftløse, og hele Israel blev forfærdet.

2. Og hos Sauls Søn var der to Mænd, Hovedsmænd for Strejfskærer; den Enes Navn var Ba'ana, og den Andens Navn Rekab, Sønner af Rimmon fra Be'erot, af Benjamins Børn. Thi ogsaa Be'erot regnedes til Benjamin; Jos. 13, 25.

3. Be'erotiterne vare nemlig flygtede til Gitta'im og opholdt sig som Fremmede der indtil denne Dag.

Neh. 11, 33.

4. Og Jonatan, Sauls Søn, havde en Søn, som var lam paa begge Fødder; han var fem Aar gammel, da Rygtet om Saul og Jonatan kom fra Jisre'el, og den Kvinde, som passede ham, tog ham og flyede, og det skede, idet hun iltomt flyede, at han faldt og blev lam. Og hans Navn var Mefiboset*.

9, 3.

*kaldes ogsaa Meribba'al. 1 Krøn. 8, 34.

5. Og Be'erotiten Rimmons Sønner Rekab og Ba'ana gik og kom paa det Hedeste af Dagen til Isbosets Hus; og han holdt sin Middagshvile.

6. Og de kom did, midt ind i Huset, som om de skulde hente Hvede, og de stak ham i Underlivet; og Rekab og Ba'ana, hans Broder, undkom.

7. Da de kom ind i Huset, medens han laa paa sin Seng i sit Sengkammer, stak de ham og dræbte ham og huggede hans Hoved af; og de toge hans Hoved og gik henad Velen over den øde Mark hele Natten.

8. Og de bragte Isbosets Hoved til David i Hebron og sagde til Kongen: Se, her er Hovedet af Isboset, Søn af Saul, din Fiende, som stod dig efter Livet; saa har Herren paa denne Dag givet min Herre Kongen Hevn over Saul og hans Afkom.

9. Men David svarede Rekab og Ba'ana, hans Broder, Sønner af Be'erotiten Rimmon, og sagde til dem: Saa sandt Herren lever, som har forløst min Sjæl fra al Trængsel:

1 Kong. 1, 29.

10. Den, som bragte mig Budskab og sagde: Se, Saul er død, og som i sine egne Øine var En, der bragte et godt Budskab, ham greb jeg og lod ham dræbe i Ziklag, ham, som jeg skulde give Løn for godt Budskab.

1, 15.

11. hvor meget mere ugudelige Mænd, som have myrdet en retfærdig Mand i hans Hus paa hans Leie! Skulde jeg da ikke kræve hans Blod af eders Haand og udrydde eder af Landet?

12. Og David bød sine Dreng, og de sloge dem ihjel og afhuggede deres Hænder og deres Fødder og hængte dem op ved Dammen i Hebron; men Isbosets Hoved tog de og begrove det i Abners Grav i Hebron.

3, 32.

5. KAPITEL.

Hele Israel gjør David til Konge over sig, efterat han syv og et halvt Aar har regjeret i Hebron, 1-5. David indtager Zion og tager der sin Bolig; Herren er med ham; Hiram sender ham Cedertræ til deraf at bygge et Hus; David avler flere Sønner, 6-18. Han overvinder Filisternerne to Gange, 17-26.

DA kom alle Israels Stammer til David i Hebron og sagde: Se, her ere vi; vi ere dine Ben og dit Kjød.

1 Krøn. 11, 1 fg. 2 Sam. 19, 12.

2. Allerede for længe siden, da Saul var Konge over os, var du den, som førte Israel ud og ind, og Herren sagde til dig: Du, du skal vogte mit Folk Israel, og du skal vorde Fyrste over Israel.

1 Sam. 26, 30. Ps. 78, 70 fg.

3. Saa kom da alle Israels Ældste til Kongen i Hebron, og Kong David sluttede en Pakt med dem i Hebron for Herrens Aasyn; og de salvede David til Konge over Israel.

1 Krøn. 12, 23 fg. 1 Sam. 16, 13. 2 Sam. 2, 4.

4. Tretti Aar gammel var David, da han blev Konge; i firti Aar regjerede han.

1 Kong. 2, 11. 1 Krøn. 29, 27 fg.

5. I Hebron regjerede han over Juda i syv Aar og seks Maaneder, og i Jerusalem regjerede han i tre og tretti Aar over hele Israel og Juda.

6. Og Kongen og hans Mænd drog til Jerusalem mod Jebusiterne, Landets Indbyggere; og de sagde til David: Du skal ikke komme herind, men de Blinde og de Lamme skulde drive dig bort med de Ord: David skal ikke komme herind.

7. Men David indtog Zions Borg, det er Davids Stad.

8. Og David sagde paa den samme Dag: Hver den, der slaar Jebusiterne og trænger frem til Vandledningen og slaar de Lamme og de Blinde, som hade Davids Sjæl [han skal være Høvding og Fører]. Derfor siger man: En Blind og en Lam skal ikke komme ind i Huset.

1 Krøn. 11, 6.

9. Og David boede i Borgen og kaldte den Davids Stad; og David byggede trindt omkring fra Millo og indad.

10. Og David blev større og større; og Herren, Hærskarernes Gud, var med ham.

3, 1.

11. Og Hiram, Kongen i Tyrus, sendte Bud til David og Cedertræ og Mestere til at udhugge Træ og Mestere til at udhugge Sten til Vægge; og de byggede David et Hus.

1 Krøn. 14, 1 fg. 2 Krøn. 2, 3. 2 Sam. 7, 2.

12. Og David forstod, at Herren havde stadfæstet ham til Konge over Israel, og at han havde opbøjet hans Kongedømme for Israels, sit Folks, Skyld.

13. Og David tog endnu flere Medhustruer og Hustruer af Jerusalem, efterat han var kommen fra Hebron, og endnu flere Sønner og Døtre blev fødte David.

14. Og dette er Navnene paa de Sønner, som fødtes ham i Jerusalem: Sammua og Sobab og Natan og Salomo

1 Krøn. 3, 5 fg. 14, 4 fg.

15. og Jibhar og Elisua og Nefeg og Jafaa

16. og Elisama og Eljada og Elifelet.

17. Da Filisterne hørte, at de havde salvet David til Konge over Israel, drog alle Filisterne op for at søge efter David; da David hørte det, drog han ned til Borgen.

1 Krøn. 14, 3 fg.

18. Og Filisterne kom og udbredte sig i Refa'ims Dal.

19. Og David spurgte Herren og sagde: Skal jeg drage op imod Fili-

sterne? Vil du give dem i min Haand? Og Herren sagde til David: Drag op! Thi jeg vil give Filisterne i din Haand.

1 Sam. 30, 8.

20. Og David kom til Ba'al-Perazim, og David slog dem der, og han sagde: Herren har brudt igjennem mine Fiender for mit Aasyn, som Vande bryde igjennem. Derfor kaldte man det Steds Navn Ba'al-Perazim.*

*d. e. Gjennembryderen.

21. Og de efterlodte der sine Afgudsbilleder, og David og hans Mænd toge dem.

1 Sam. 4, 11; 31, 9.

22. Men Filisterne droge endnu en Gang op og udbredte sig i Refa'ims Dal.

23. Og David spurgte Herren, men han sagde: Du skal ikke drage op; vend dig og drag bag om dem, saa du kommer til dem lige overfor Baktræerne,

24. og naar du hører Lyden af Skridt paa Baktræernes Toppe, da skal du skynde dig; thi da er Herren udgangen for dit Aasyn for at slaa Filisternes Lær.

25. Og David gjorde saaledes, som Herren havde befaleet ham; og han slog Filisterne fra Geba til heulmod Geser.

6. KAPITEL.

David lader Arken føre fra Kirjat-Jearim til Davids Stad. 1-5. Ussa rører ved Arken, hvorfor Herren tager ham afslage. David frygter for at lade den komme; den sættes i Obed-Edoms Hus, som velsignes af Herren, 6-11. Da David hører dette, lader han Arken hente; den bæres af Levitter; David ofrer og danser af Glæde foran Arken; den sættes paa sit Sted paa Zion, hvorpaa David velsigner Folket og lader det fare. Mikal bebrejder David med Foragt, at han har danset; han forsvarer det og trettesætter hende; hun forbliver ufrugtbar, 12-23.

OG David forsamlende atter alle udvalgte Mænd i Israel, tretti tusinde.

1 Krøn. 13, 5 fg.

2. Og David og alt Folket, som var hos ham, gjorde sig rede og drog fra Ba'ale-Juda* for derfra at føre op Guds Ark, over hvilken Navnet nævnes**, Herrens, Hærskarernes Guds, Navn, som tronet paa Keruberne***.

*d. e. Kirjat-Jearim, 1 Sam. 7, 1. 1 Krøn. 13, 6. Jos. 15, 9. 60. **d. e. som kaldes efter Navnet. ***1 Sam. 4, 4.

3. Og de satte Guds Ark paa en ny Vogn og bragte den bort fra Abinadabs Hus, som var paa Høien; og

Ussa og Ahjo, Abinadabs Søner, førte den nye Vogn. 1 Sam. 7, 1.

4. Og de bragte den bort fra Abinadabs Hus, som var paa Høien, og fulgte med Guds Ark, idet Ahjo gik foran Arken.

5. Og David og hele Israels Hus legede for Herrens Aasyn til alleslags Strengelig af Cyprestræ, baade til Citarer og til Harper og til Pauker og til Bjælder og til Cymbler.

6. Og da de kom til Nakons Tærskaplads, rakte Ussa sin Haand ud til Guds Ark og tog fat i den; thi Okserne vare blevne ustyrlige.

1 Krøn. 13, 9 fg.

7. Da optændtes Herrens Vrede mod Ussa, og Gud slog ham der for hans Forseelses Skyld, og han døde der ved Guds Ark. 4 Mos. 4, 15. 20.

8. Men David blev ilde tilmode, fordi Herren havde slaaet Ussa ned, og man kaldte dette Sted Perez-Ussa* indtil denne Dag.

*d. e. Ussas Nedbrydelse.

9. Og David blev bange for Herren den samme Dag, og han sagde: Hvorledes skulde Herrens Ark komme ind til mig?

10. Og David vilde ikke flytte Herrens Ark ind til sig op i Davids Stad; men David lod den føre hen til Obed-Edoms, Gittitens, Hus.

1 Krøn. 13, 13 fg. 2 Sam. 5, 7. 9.

11. Og Herrens Ark blev staaende i Obed-Edoms, Gittitens, Hus i tre Maaneder, og Herren velsignede Obed-Edom og alt hans Hus.

12. Og man fortalte Kong David og sagde: Herren har velsignet Obed-Edoms Hus og Alt, hvad hans er, for Guds Arks Skyld. Da gik David hen og førte Guds Ark op fra Obed-Edoms Hus til Davids Stad med Glæde.

13. Og det skede, da de, som bare Herrens Ark, vare skredne seks Skridt frem, ofrede han Okser og Gjødkalve.

1 Krøn. 15, 26 fg. 1 Kong. 8, 5.

14. Og David dansede af al Magt for Herrens Aasyn, og David var omgjordet med en linned Livkjortel.

15. Saa førte David og hele Israels Hus Herrens Ark op med Fryderaab og Basunklang.

16. Og det skede, da Herrens Ark kom ind i Davids Stad, saa Mikal, Sauls Datter, ud igjennem Vinduet, og hun saa Kong David springe og danse for Herrens Aasyn, og hun foragtede ham i sit Hjerte.

17. Og de bragte Herrens Ark ind

og satte den paa dens Sted midt i det Telt, David havde opslaaet for den, og David ofrede Brændoffer for Herrens Aasyn og Takoffere. 1 Krøn. 16, 1 fg.

18. Og da David var færdig med at ofre Brændofferet og Takofferne, velsignede han Folket i Herrens, Hærskarernes Guds, Navn. 1 Kong. 8, 55.

19. Og han uddelte til alt Folket, til hele Israels Mængde, baade Mand og Kvinde, til hver et Brød og et Stykke Kjød og en Rosinkage; og alt Folket gik bort, hver til sit Hus.

20. Og David vendte tilbage for at velsigne sit Hus, og Mikal, Sauls Datter, gik David imøde og sagde: Hvor æret er ikke idag Israels Konge bleven, som idag har blottet sig for sine Tjeneres Pigers Øine, ligesom En af de løse Folk blotter sig!

21. Da sagde David til Mikal: For Herrens Aasyn, som udvalgte mig fremfor din Fader og fremfor hele hans Hus for at beskikke mig til Fyrste over Herrens Folk, over Israel, — for Herrens Aasyn har jeg danset; 5, 2; 7, 8.

22. og jeg vil vorde endnu ringere end saa og vorde liden i mine egne Øine, og med de Tjenestpiger, du talte om, med dem vil jeg æres.

23. Men Mikal, Sauls Datter, fik intet Barn indtil sin Dødsdag.

7. KAPITEL.

David faar tsinde at bygge Herren et Hus, og Profeten Natan bifalder det, 1-3. Denne faar imidlertid Befaling af Herren til at forkynde David, at Ikke han skal bygge Herren et Hus, men at Herren, ligesom han hidtil har opsolet ham, vil bygge ham et Hus. Davids Afkom skal bygge Herren et Hus, og Herren vil gjøre Davids Rige til et evigt Rige, en Forjættelse, der stiger til Messias og hans Rige, 4-16. David erkjender sin Uværdighed til saa stor en Naade, priser Herren og beder, at han vil opfylde sine Forjættelser, 17-29.

OG det skede, da Kongen boede i sit Hus, og Herren havde skaffet ham Ro trindt omkring for alle hans Fiender, 1 Krøn. 17, 1 fg.

2. da sagde Kongen til Profeten Natan: Se dog! Jeg bor i et Hus af Cedertre, medens Guds Ark bor imellem Telttepper. 5, 11.

3. Og Natan sagde til Kongen: Gak hen og gjør Alt, hvad der er i dit Hjerte! Thi Herren er med dig.

4. Og det skede i den samme Nat, at Herrens Ord kom til Natan, saalydende:

5. Gaa og sig til min Tjener David: Saa siger Herren: Skulde du bygge mig et Hus, som jeg skulde bo i?

6. Jeg har jo ikke boet i Hus lige fra den Dag, jeg førte Israels Børn op fra Ægypten, indtil denne Dag, men jeg vandrede om i Telt og i Tabernakel. 1 Kong. 8, 16.

7. Hvorsomhelst jeg har vandret om blandt alle Israels Børn, mon jeg har talt et Ord med nogen af Israels Stammer, som jeg beskikkede til at vogte mit Folk Israel, og sagt: Hvorfor have I ikke bygget mig et Hus af Cedertre?

8. Derfor, saa skal du sige til min Tjener David: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg tog dig fra Græsgangen, der, hvor du gik bag Faarene, til at være Fyrste over mit Folk Israel. 1 Sam. 16, 11-13. Ps. 78, 70.

9. Og jeg var med dig overalt, hvor du gik, og udryddede alle dine Fiender for dit Aasyn, og jeg har skaffet dig et stort Navn, som de Størstes Navn, der ere paa Jorden.

10. Og jeg har beredt et Sted for mit Folk Israel, og jeg har plantet det, saa det bor paa sit Sted og ikke uroes mere, og Uretfærdighedens Børn ikke længer plage det, som i Begyndelsen,

11. lige fra den Dag, jeg beskikkede Dommere over mit Folk Israel, og jeg har skaffet dig Ro for alle dine Fiender. Og Herren kundgjør dig, at Herren vil gjøre dig et Hus.

12. Naar dine Dages Tal er fuldt, og du hviler hos dine Fædre, da vil jeg opreise efter dig din Afkom, som skal udgaa af dit Liv, og jeg vil befæste hans Kongedømme.

1 Kong. 8, 20. 1 Krøn. 17, 11 fg.

13. Han skal bygge et Hus for mit Navn, og jeg vil befæste hans Kongedømmes Trone evindeligt.

1 Kong. 5, 5; 6, 12. 1 Krøn. 28, 6, 7. Ps. 89, 4 fg.

14. Jeg vil være hans Fader, og han skal være min Søn. Naar han handler ilde, vil jeg tugte ham med Menneskers Ris og med Menneskebørns Plager; 1 Krøn. 28, 10. Ps. 89, 27.

Hebr. 1, 5.

15. men min Miskundhed skal ikke vige fra ham, ligesom jeg lod den vige fra Saul, hvem jeg lod vige for dit Aasyn. 1 Sam. 15, 28.

16. Fast skal dit Hus og dit Kongedømme være evindeligt for dit Aasyn;

din Trone skal være grundfæstet evindeligt. Pa. 72, 17.

17. Efter alle disse Ord og efter hele dette Syn talte Natan til David.

1 Krøn. 17, 15 fg.

18. Og Kong David gik ind og blev derinde for Herrens Aasyn, og han sagde: Hvo er jeg, Herre Herre, og hvad er mit Hus, at du har ført mig hertil?

1 Mos. 32, 10 fg.

19. Og dette var endnu for lidet i dine Øine, Herre Herre, og du talte ogsaa om din Tjeners Hus i en fjern Tid. Og dette er Loven for Mennesket, Herre Herre!

20. Og hvad skal David ydermere blive ved at tale til dig, da du jo kjender din Tjener, Herre Herre?

21. For dit Ords Skyld og efter dit Hjerte har du gjort hele denne store Ting, idet du har kundgjort det for din Tjener.

22. Derfor er du stor, Herre Gud! Thi der er Ingen som du, og der er ingen Gud foruden dig, efter alt det, vi have hørt med vore Øren.

23. Og hvor er der paa Jorden et eneste Folk som dit Folk, som Israel, et Folk, som Gud er gaaet hen for at forløse til sit Folk, for at gjøre sig et Navn og for at gjøre hine store Gjerninger for eder og forfærdelige Ting for dit Land, for dit Folks Skyld, som du forløste dig fra Ægypten, fra Hedningefolk og deres Guder?

5 Mos. 4, 7, 34.

24. Og du beredte dig dit Folk Israel til at være dit Folk evindeligt, og du, Herre, er bleven deres Gud.

25. Og nu, Herre Gud, det Ord, du har talt over din Tjener og over hans Hus, opfyld det evindeligt og gjør, som du har talt!

26. Og stort skal dit Navn være evindeligt, saa man siger: Herren, Hærskarernes Gud, er Gud over Israel. Og din Tjener Davids Hus skal være grundfæstet for dit Aasyn.

27. Thi du, Herre, Hærskarernes Gud, Israels Gud, har aabenbaret for din Tjeners Øre og sagt: Et Hus vil jeg bygge dig. Derfor har din Tjener faaet Frimodighed til at bede denne Bøn til dig.

28. Og nu, Herre Herre, du er Gud, og dine Ord skulle være Sandhed; og du har talt til din Tjener disse gode Ting. Pa. 33, 4. 1 Kong. 8, 26.

29. Og nu ville du og velsigne din Tjeners Hus, saa det maa være for dit Aasyn evindeligt! Thi du, Herre

Herre, har talt, og for din Velsignes Skyld vil din Tjeners Hus være velsignet evindeligt.

8. KAPITEL.

David indtager Filisternes Hovedstad Gat, overvinder Moabiterne, Hadadeser, Kongen i Zoba, og Syrerne fra Damaskus, 1-8. To'i, Kongen i Hamat, en Fiende af Hadadeser, sender David Gaver; disse og det Bytte, David har taget i Krigene mod Hedningerne, helliger han til Herren, 9-12. Han slaar Edomiterne; Herren er med ham, 13-15. Hans vigtigste Embedsmænd opregnes, 16-18.

OG det skede derefter, at David slog Filisterne og ydmygede dem, og David tog Hovedstadens Tømme af Filisternes Haand. 1 Krøn. 18, 1 fg.

2. Og han slog Moabiterne og maalte dem med Maalesnor, idet han lod dem lægge sig paa Jorden, og han maalte to Snorlængder af dem til at dræbes og een fuld Snorlængde til at leve; og Moabiterne blev Davids Tjenere, som bragte ham Gaver.

4 Mos. 24, 17.

3. Og David slog Hadadeser, Søn af Rehob, Kongen i Zoba, da han drog hen for at gjenvinde sin Magt ved Floden*. 1 Sam. 14, 47. *Eufkrat.

4. Og David tog fra ham tusinde og syv hundrede Ryttere og tyve tusinde Mand Fodfolk, og David lod skjære Haserne over paa alle Vognhestene og levnede af dem kun hundrede Vognheste. Jos. 11, 6, 9.

5. Og da Syrerne fra Damaskus kom for at hjælpe Hadadeser, Kongen i Zoba, slog David blandt Syrerne to og tyve tusinde Mand.

6. Og David lagde Besætninger i det damascenske Syrien, og Syrerne blev Davids Tjenere, der bragte ham Gaver. Og Herren hjalp David overalt, hvor han drog hen.

7. Og David tog de Guldskjolde, som Hadadesers Tjenere havde baa-ret, og bragte dem til Jerusalem.

8. Og fra Betah og Berotaj, Hadadesers Stæder, tog Kong David saare meget Kobber.

9. Da To'i, Kongen i Hamat, hørte, at David havde slaat hele Hadadesers Hær, 1 Krøn. 18, 9 fg.

10. sendte To'i sin Søn Joram til Kong David for at spørge ham, om det gik ham vel, og for at velsigne ham, fordi han havde stridt mod Hadadeser og slaat ham; thi Hadadeser havde jævnlig ført Krig med

To'1. Og han* bragte Sølvkar og Guldkar og Kobberkar med sig.

*Joram.

11. Ogsaa dem helligede Kong David til Herren tilligemed det Sølv og det Guld, som han havde helliget fra alle de Hedningefolk, han havde undervunget,

12. fra Syrien og fra Moab og fra Ammons Børn og fra Filisterne og fra Amalekterne og af Byttet fra Hadadeser, Søn af Rehob, Kongen i Zoba.

13. Og da David vendte tilbage efter at have slaaet Syrerne, skaffede han sig et Navn i Saltaldalen ved at slaa atten tusinde Mand*.

*nemlig Edomiter, Ps. 60, 2. 1 Krøn. 18, 12.

14. Og han lagde Besættninger i Edom; i hele Edom lagde han Besættninger, og alle Edomiterne blev Davids Tjenere. Og Herren hjalp David overalt, hvor han drog hen.

15. Og David regjerede over hele Israel, og David skaffede hele sit Folk Ret og Retfærdighed. 1 Krøn. 18, 14.

16. Og Joab, Søn af Zeruja, var over Hæren, og Josafat, Søn af Achilud, Historieskriver, 20, 23 fg.

17. og Zadok, Søn af Achitub, og Achimelek, Søn af Abjatar, vare Prester, og Seraja Skriver.

18. og Benaja, Joadas Søn, var over Livvagten, og Davids Sønner vare Prester*.

*d. e. Kongens Nærmeste, 1 Krøn. 18, 17.

9. KAPITEL.

David erfarer, at Jonatan har efterladt sig en Søn ved Navn Mefiboset, 1-4. Denne hentes til David, som giver ham alt Sauls Jordegods; Ziba skal dyrke det; Mefiboset selv skal epise ved Kongens Bord, 5-13.

Og David sagde: Er det saa, at der endnu er Nogen tilbage af Sauls Hus, saa jeg kan gjøre Miskundhed imod ham for Jonatans Skyld?

1 Sam. 20, 15.

2. Og Sauls Hus havde en Tjener, og hans Navn var Ziba, og man kaldte ham til David, og Kongen sagde til ham: Er du Ziba? Og han sagde: Ja, din Tjener er det.

3. Og Kongen sagde: Er der ikke endnu Nogen tilbage af Sauls Hus, saa jeg kunde gjøre Guds Miskundhed imod ham? Og Ziba sagde til Kongen: Der er endnu en Søn af Jonatan, som er lam paa begge Fødder.

4, 4.

4. Og Kongen sagde til ham: Hvor
Nor. 11*

er han? Og Ziba sagde til Kongen: Se, han er i Huset hos Makir, Søn af Ammiel, i Lo-Debar.

5. Og Kong David sendte Bud og hentede ham fra Makirs, Ammiels Søns, Hus, fra Lo-Debar.

6. Og da Mefiboset, Søn af Jonatan, Sauls Søn, kom ind til David, faldt han ned paa sit Ansigt og bøiede sig. Og David sagde: Mefiboset! Og han sagde: Se, her er din Tjener!

7. Og David sagde til ham: Frygt ikke! Thi jeg vil gjøre Miskundhed mod dig for Jonatans, din Faders, Skyld og gjengive dig al Sauls, din Faders, Jordeiendom, og du skal altid æde ved mit Bord.

8. Og han bøiede sig og sagde: Hvad er din Tjener, at du vender dig til en død Hund, som jeg er?

1 Sam. 24, 15. 2 Kong. 8, 13.

9. Og Kongen kaldte paa Ziba, Sauls Dreng, og sagde til ham: Alt, hvad der har hørt Saul og hele hans Hus til, har jeg givet din Herres Søn.

10. Og du skal dyrke Jorden for ham, du og dine Sønner og dine Tjenere; og du skal høste ind, forat din Herres Søn maa have det Brød, han æder, og Mefiboset, din Herres Søn, skal altid æde ved mit Bord. Men Ziba havde femten Sønner og tyve Tjenere. 19, 17.

11. Og Ziba sagde til Kongen: Aldeles som min Herre Kongen befaler sin Tjener, skal din Tjener gjøre. Og* Mefiboset skal æde ved mit Bord som en af Kongens Sønner.

*saa gjentog Kongen, 19, 28.

12. Og Mefiboset havde en liden Søn, hvis Navn var Mika; og Alle, som boede i Zibas Hus, vare Mefibosets Tjenere.

13. Og Mefiboset boede i Jerusalem, thi han aad altid ved Kongens Bord; og han var lam paa begge sine Fødder.

10. KAPITEL.

Nahas, Ammoniternes Konge, dør; hans Søn Hanun haaner, forledet af sine Tjenere, Davids Sendebud, der vare komne for at trøste ham, 1-4. David bekrieger og overvinder ved Joab og Abisaj Ammoniternes og de med dem forbundne Syreer, 5-14. Syrerne blive anden Gang slagne af David, 15-19.

Og det skede derefter, at Ammons Børns Konge døde, og Hanun, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

1 Krøn. 19, 1 fg.

2. Da sagde David: Jeg vil vise

Godhed mod Hanun, Nahas's Søn, ligesom hans Fader viste Godhed mod mig. Og David sendte sine Tjenere hen for at trøste ham over hans Fader, og Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land.

3. Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanun, sin Herre: Mener du, at David vil søre din Fader derved, at han har sendt dig Trøstere? Mon det ikke er for at udforske Staden og for at udspejle den og for at omstyrte den, at David har sendt sine Tjenere til dig?

4. Da tog Hanun Davids Tjenere og afraadede Halvdelen af deres Skjæg og afskar deres Klæder midt paa, lige til Sædet, og lod dem saa fare.

5. Da mangav David det tilkjende, sendte han dem et Bud imøde, thi Mændene vare saare beskjemmede; og Kongen lod sige: Bliver i Jericho, indtil eders Skjæg er vokset frem, og kommer saa tilbage!

6. Da nu Ammons Børn saa, at de havde gjort sig forhadte af David, sendte Ammons Børn Bud og leiede Syrerne fra Bet-Rehob og Syrerne fra Zoba, tyve tusinde Mand Fodfolk, og Kongen af Ma'aka med tusinde Mand og Tobs* Mænd, tolv tusinde Mand. *Dom, 11, 3.

7. Da David hørte det, udsendte han Joab og hele Hæren, de tapre Mænd.

8. Og Ammons Børn rykkede ud og stillede sig i Slagorden foran Portens Indgang; men Syrerne fra Zoba og Rehob samt Tobs og Ma'akas Mænd stode for sig selv paa Marken.

9. Da Joab saa, at Angreb truede ham forfra og bagfra, gjo'de han et Udvalg blandt alle Udvalgte i Israel og stillede dem op mod Syrerne.

10. Men Resten af Folket overgav han i Absajs, sin Broders, Haand og stillede dem op mod Ammons Børn.

11. Og han sagde: Dersom Syrerne blive mig for stærke, skal du komme mig til Hjælp, og dersom Ammons Børn blive dig for stærke, skal jeg drage hen for at hjælpe dig.

12. Vær kjæk, og lader os vise os kjække for vort Folk og for vor Guds Byer, og Herren gjøre, hvad godt er i hans Øine! ^{5 Mos, 20, 1. Ap. G. 21, 14.}

13. Og Joab og Folket, som var med ham, rykkede frem til Kampen mod Syrerne, og de flyede for ham.

14. Da nu Ammons Børn saa, at Syrerne flyede, saa flyede ogsaa de

for Absaj og droge sig ind i Staden; og Joab vendte tilbage fra Striden mod Ammons Børn og kom til Jerusalem.

15. Da Syrerne saa, at de vare slagne for Israels Aasyn, samlede de sig tilhobe.

16. Og Hadadeser sendte Bud og lod de Syrerne, som vare hinsides Floden*, rykke ud, og de kom til Helam; og Sobak, Hadadesers Hærfører, var i Spidsen for dem. *Eufrat.

17. Da det blev givet David tilkjende, samlede han hele Israel og gik over Jordan og kom til Helam; og Syrerne stillede sig op mod David og strede med ham.

18. Men Syrerne flyede for Israel, og David ihjelslog af Syrerne Krigsfolk paa syv hundrede Vogne og firtil tusinde Ryttere, og han slog Sobak, hans Hærfører, saa han døde der. Ps. 20, 8. *Hadadesers.

19. Da alle Kongerne, Hadadesers Tjenere, saa, at de vare slagne for Israels Aasyn, sluttede de Fred med Israel og tjente dem; og Syrerne frygtede for at hjælpe Ammons Børn mere.

11. KAPITEL.

David bliver ved at føre Krig mod Ammoniterne; han ser Batscha bade sig, lader hende hente og ligger hos hende, 1-4. Da han hører, at hun er bleven frugttsomme, lader han hendes Mand Uriah komme hjem fra Letren; men denne vil ikke ligge hos sin Hustru, 5-13. Han sender ham da tilbage til Joab med et Brev, ifølge hvilket denne stiller ham saaledes i Striden, at han falder, hvorpaa David tager Batscha tilægte, 14-27.

OG det skede, da Aaret var til Ende, ved den Tid, Kongerne drage ud til Krig, da sendte David Joab og sine Tjenere med ham og hele Israel, og de ødelagde Ammons Børn og beleirede Rabba. Men David forblev i Jerusalem. 12, 26. 1 Krøn. 20, 1.

2. Og det skede ved Aftens Tid, at David stod op fra sit Leie og vandrede paa Kongehusets Tag, og han saa fra Taget en Kvinde, som badede sig; og Kvinden var saare deilig af Udseende.

3. Da sendte David Bud og lod spørge om Kvinden, og man sagde: Det er jo Batscha, Datter af Elham, Hetiten Urias Hustru.

4. Og David sendte Bud og lod hende hente, og hun gik ind til ham, og han laa hos hende, just som hun

havde rensat sig fra sin Urenhed*; og hun vendte tilbage til sit Hus.

*V. 2, 8 Mos. 15, 19.

5. Og Kvinden blev frugtsommelig; og hun sendte Bud og gav David det tilkjende og sagde: Jeg er frugtsommelig.

6. Da sendte David Bud til Joab og lod sige: Send Hetiten Uria til mig! Og Joab sendte Uria til David.

7. Og da Uria kom til ham, spurgte David ham, om det gik Joab vel og Folket vel og vel med Krigen.

8. Og David sagde til Uria: Gaa ned til dit Hus og tvæt dine Fødder! Og da Uria gik ud fra Kongens Hus, kom der en Ret af Kongens Mød ud efter ham.

9. Men Uria lagde sig ved Indgangen til Kongens Hus hos alle sin Herres Tjenere, og han gik ikke ned til sit Hus.

10. Man meldte da David og sagde: Uria gik ikke ned til sit Hus. Da sagde David til Uria: Kommer du ikke fra Reisen? Hvorfor er du da ikke gaaet ned til dit Hus?

11. Men Uria sagde til David: Arken og Israel og Juda bo i Hytter, og min Herre Joab og min Herres Tjenere ligge i Leir paa den aabne Mark, og jeg skulde gaa ind i mit Hus for at søde og drikke og ligge hos min Hustru! Saasandt du lever, og saasandt din Sjæl lever: Jeg gjør ikke denne Gjerning.

1 Sam. 4, 4.

12. Da sagde David til Uria: Bliv her ogsaa idag, saa vil jeg imorgen lade dig fare. Og Uria blev i Jerusalem den Dag og den følgende.

13. Og David indbød ham, og han aad og drak for hans Aasyn, og han gjorde ham drukken; og han gik om Aftenen ud for at lægge sig paa sit Leie hos sin Herres Tjenere, men til sit Hus gik han ikke ned.

14. Og det skede om Morgen, da skrev David et Brev til Joab og sendte det med Uria.

15. Og han skrev i Brevet saaledes: Stiller Uria frem der, hvor Striden er haardest, og viger tilbage fra ham, saa han bliver slagen og dør!

16. Og det skede, medens Joab lagttog Staden, stillede han Uria paa det Sted, hvor han vidste, at der var tapre Mænd.

17. Og Stadens Mænd droge ud og strede med Joab, og der faldt Nogle af Folket, af Davids Tjenere; ogsaa Hetiten Uria døde.

18. Da sendte Joab Bud og meldte David alle Krigens Begivenheder.

19. Og han befalede Budet og sagde: Naar du har talt ud om alle Krigens Begivenheder til Kongen,

20. saa skal du, dersom Kongens Vrede da optændes, og han siger til dig: Hvorfor droge I saa nær hen til Staden for at stride? Vidste I ikke, at de vilde skyde ovenfra Muren?

21. Hvem slog Abimelek, Jerubebesets Søn? Mon ikke en Kvinde ovenfra Muren kastede en Møllesten paa ham, saa han døde i Tebez? Hvorfor droge I saa nær hen til Muren? — saa skal du sige: Ogsaa din Tjener Hetiten Uria er død. Dom. 9, 53.

22. Og Budet gik; og han kom og meldte David Alt, hvad Joab havde sendt ham at melde.

23. Og Budet sagde til David: Mændene fik Overhaand over os og droge ud paa Marken mod os; men saa trængte vi dem tilbage lige til Indgangen til Porten.

24. Da skjøde Bueskytterne paa dine Tjenere ovenfra Muren, og der faldt nogle af Kongens Tjenere; ogsaa din Tjener Hetiten Uria døde.

25. Da sagde David til Budet: Saa skal du sige til Joab: Lad ikke denne Sag gjøre dig ondt, thi Sverdet fortærer saa En, saa en Anden; hold kraftig ved med din Strid mod Staden og bryd den ned! Og sæt du Mod i ham!

26. Da Urias Hustru hørte, at Uria, hendes Mand, var død, sørgede hun over sin Ægtefælle.

27. Men da Sorgen var forbi, sendte David Bud og hentede hende til sit Hus, og hun blev hans Hustru og fødte ham en Søn. Men den Gjerning, David havde gjort, var ond i Herrens Øine.

12. KAPITEL.

Profeten Natan sendes af Herren til David og foreholder ham først i en Lignelse, dernæst ligefrem den store Synd, han har gjort, og forkynnder ham svare Straffe for hans onde Gjærtnings Skyld; David ydmyger sig for Herren, 1-14. Herren slaar det af Batsaba fødte Barn med Sygdom; David faster og beder for det, men da han hører, det er dødt, giver han sig tilfreds; Batsaba føder ham Salomo, 15-25. Efter Joabs Opfordring kommer David selv og indtager Rabba; Ammonitterne straffes haaradt, 26-31.

Og Herren sendte Natan til David, og han gik ind til ham og sagde

til ham: Der var to Mænd i en Stad, en rig og en fattig.

2. Den rige havde smaat Kvæg og stort Kvæg i stor Mængde.

3. Men den fattige havde slet Intet uden eet lidet Lam, som han havde kjøbt, og han opfødte det, og det voksede op hos ham sammen med hans Sønnen; det aad af hans Brød, og det drak af hans Bæger, og det laa i hans Skjød, og det var ham som en Datter.

4. Men da en Vandringsmand kom til den rige Mand, nænnede han ikke at tage af sit smaa Kvæg og af sit store Kvæg for at tillave for den Velfarende, som var kommen til ham; men han tog den fattige Mands Lam og tillavede det for den Mand, som var kommen til ham.

5. Da optændtes Davids Vrede saare mod den Mand, og han sagde til Natan: Saasandt Herren lever: Den Mand, som gjorde dette, er Dødsens,

6. og Lammet skal han betale fire-dobbelt, fordi han gjorde denne Gjerning, og fordi han ikke viste Barmhjertighed. 2 Mos. 22, 1.

7. Da sagde Natan til David: Du er Manden. Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg salvede dig til Konge over Israel, og jeg udfriede dig af Sauls Haand, 1 Sam. 16, 1. 13.

8. og jeg gav dig din Herres Hus og din Herres Hustruer i din Favn, og jeg gav dig Israels og Judas Hus, og var det for lidet, saa vilde jeg have tillagt dig mere og mere Saadant.

9. Hvorfor har du foragtet Herrens Ord og gjort, hvad der er ondt i hans Øine? Hetiten Uria har du slaaet med Sverd, og hans Hustru har du taget dig til Hustru, og ham selv har du dræbt ved Ammons Børns Sverd.

10. Saa skal da Sverd ikke vige fra dit Hus evindeligt, fordi du har foragtet mig og taget Hetiten Uria Hustru til din Hustru.

11. Saa siger Herren: Se, jeg opreiser Ulykke over dig af dit eget Hus, og jeg vil tage dine Hustruer for dine Øine og give din Næste, og han skal ligge hos dine Hustruer for denne Sols Øine. 16, 22.

12. Thi du gjorde det i Løndom, men jeg vil gjøre denne Gjerning for hele Israels Aasyn og for Solens Aasyn.

13. Da sagde David til Natan: Jeg

har syndet mod Herren. Og Natan sagde til David: Saa har ogsaa Herren borttaget din Synd; du skal ikke dø. 24, 10. Ps. 51, 2 fg.

14. Dog, efterdi du ved denne Gjerning har bragt Herrens Fiender til at spotte, saa skal ogsaa den Søn, som er født dig, visselig dø. 11, 27.

15. Derpaa gik Natan til sit Hus, og Herren slog Drengen, som Urias Hustru havde født David, saa han blev saare syg.

16. Og David søgte Gud for Drengen, og David fastede strengt og gik ind og tilbragte Natten liggende paa Jorden.

17. Da stode hans Huses Ældste op for at reise ham op fra Jorden; men han vilde ikke, og han aad ikke med dem.

18. Og det skede paa den syvende Dag, da døde Drengen; og Davids Tjenere frygtede for at give ham tilkjende, at Drengen var død, thi de sagde: Se, medens Drengen var illve, talte vi til ham, men han hørte ikke paa vor Røst; hvorledes skulde vi da sige til ham: Drengen er død? Han kunde gjøre en Ulykke paa sig.

19. Da David saa, at hans Tjenere hviskede sig imellem, skjønte David, at Drengen var død; og David sagde til sine Tjenere: Er Drengen død? Og de sagde: Ja, han er død.

20. Da stod David op fra Jorden og tvættede sig og salvede sig og skiftede sine Klæder og gik ind i Herrens Hus og tilbad. Og han kom til sit Hus og forlangte Mad, og man satte Mad frem for ham, og han aad.

21. Da sagde hans Tjenere til ham: Hvad er dette for Noget, som du har gjort? Medens Drengen var illve, fastede du og græd for ham; men saasnart Drengen var død, stod du op og aad.

22. Og han sagde: Medens Drengen endnu var illve, fastede jeg og græd; thi jeg tænkte: Hvem ved? Herren tør forbarme sig over mig, saa Drengen bliver illve.

23. Men nu, han er død, hvorfor skulde jeg da faste? Kan jeg bringe ham tilbage igjen? Jeg gaar til ham, men han vender ikke tilbage til mig.

24. Og David trøstede Batseba, sin Hustru, og han gik ind til hende og laa hos hende, og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Salomo*. Og Herren elskede ham, 1 Krøn. 3, 5.

*d. e. den Fredsommelige, 1 Krøn. 22, 9.

25. Og han sendte Bud med Profeten Natan, og denne kaldte hans Navn Jedidja*, for Herrens Skyld.

*d. e. Herrens Elskede, V. 24.

26. Og Joab stred imod Ammons Børns Rabba, og han indtog Kongestaden.

11, 1. 1 Krøn. 20, 1 fg.

27. Og Joab sendte Bud til David og sagde: Jeg har stridt imod Rabba, jeg har ogsaa indtaget Vandstaden.

28. Og nu, saaml Resten af Folket og leir dig imod Staden og indtag den, forat ikke jeg skal indtage Staden, og mit Navn blive nævnt over den*!

*d. e. Staden kaldes den af mig indtagne.

29. Og David samlede alt Folket og drog til Rabba; og han stred mod det og indtog det.

30. Og han tog deres Konges Krone fra hans Hoved, og dens Vegt var en Talent Guld, og der var paa den en kostbar Sten, og den kom paa Davids Hoved; og Byttet fra Staden bortførte han i stor Mængde.

31. Og Folket, som var i den, førte han ud og lagde dem under Sage og under Jerntærskeslæder og under Jernøkser og lod dem gaa gjennem Teglovne; og saa gjorde han ved alle Ammons Børns Stæder. Derpaa vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem.

13. KAPITEL.

Amnon fatter ukysk Kjærlighed til sin Søster Tamar, krænkter hende, jager hende derpaa bort og overlader hende til hendes Jammer; hendes Broder Absalom iager hende til sig, 1-20. David bliver saare vred paa Amnon derfor; Absalom fatter dødeligt Had til ham, lader ham dræbe i et Gæstebud og flygter til sin Morfader, Kongen af Gesur, 21-30.

OG det skede derefter: Absalom, Davids Søn, havde en dellig Søster, hvis Navn var Tamar, og Amnon, Davids Søn, elskede hende.

3, 2 fg.

2. Og Amnon led saa, at han blev syg for Tamars, sin Søsters, Skyld; thi hun var Jomfru, og det syntes Amnon umuligt at gjøre hende Noget.

3. Men Amnon havde en Ven, hvis Navn var Jonadab, Søn af Simea, Davids Broder, og Jonadab var en saare klog Mand.

1 Krøn. 2, 13.

4. Og han sagde til ham: Hvorfor ser du saa ilde ud, du Kongens Søn, Morgen efter Morgen? Vil du ikke give mig det tilkjænde? Da sagde Amnon til ham: Jeg elsker Tamar, min Broder Absaloms Søster.

5. Og Jonadab sagde til ham: Læg dig paa din Seng og gjør dig syg, og naar da din Fader kommer for at se til dig, saa sig til ham: Lad Tamar, min Søster, komme og give mig at æde og lave Maden for mine Øine. forat jeg kan se derpaa og æde af hendes Haand!

6. Og Amnon lagde sig og gjorde sig syg, og da Kongen kom for at se til ham, sagde Amnon til Kongen: Lad Tamar, min Søster, komme og lave et Par Kager for mine Øine, forat jeg kan æde af hendes Haand!

7. Og David sendte Bud ind i Huset til Tamar og lod sige: Gaa til din Broder Ammons Hus og lav Maden for ham!

8. Da gik Tamar til sin Broder Ammons Hus, og han laa. Og hun tog Delgen og æltede den og lavede Kager for hans Øine og stegte Kagerne.

9. og hun tog Panden og slog dem ud for hans Ansigt; men han vægredes sig for at æde. Og Amnon sagde: Lader hver Mand gaa ud fra mig! Og hver Mand gik ud fra ham.

10. Da sagde Amnon til Tamar: Bring Maden ind i Kammeret. forat jeg kan æde af din Haand! Og Tamar tog Kagerne, som hun havde til-lavet, og bragte dem ind i Kammeret til sin Broder Amnon.

11. Og hun bragte dem hen til ham, forat han skulde æde; men han tog fat paa hende og sagde til hende: Kom og lig hos mig, min Søster!

12. Men hun sagde til ham: Ikke saa, min Broder, krænk mig ikke! Thi Saadant bør ikke gjøres i Israel; gjør ikke denne Daarlighed!

3 Mos. 18, 9; 20, 17. 5 Mos. 27, 22.

13. Jeg, hvor skulde jeg gaa hen med min Skam? Og du skulde vorde som en af Daarerne i Israel. Men tal nu til Kongen! Han vil ikke negte dig mig.

14. Men han vilde ikke høre paa hendes Røst; og han blev hende for stærk og krænkede hende og laa hos hende.

15. Men derefter hadede Amnon hende med et saare stort Had; thi det Had, hvormed han hadede hende, var større end den Kjærlighed, hvormed han havde elsket hende. Og Amnon sagde til hende: Staa op, gaa bort!

16. Og hun sagde til ham: Forvold mig ikke denne store Ulykke,

som er større end den anden, du har gjort mig, idet du jager mig bort! Men han vilde ikke høre hende.

17. Og han kaldte paa sin Dreng, som tjente ham, og sagde: Jager dog denne Kvinde fra mig ud paa Gaden, og laas Døren til efter hende!

18. Og hun havde paa sig en sid Kjortel; thi saadanne Klæder brugte Kongens Døtre, saalænge de vare Jomfruer, som Overklædning. Og hans Tjener førte hende ud paa Gaden og laasede Døren til efter hende.

19. Og Tamar tog Aske paa sit Hoved og sønderrev den side Kjortel, hun havde paa sig, og hun lagde sin Haand paa sit Hoved og gik og skreg.

Job 2, 12. Jer. 2, 37.

20. Og Absalom, hendes Broder, sagde til hende: Har Amnon, din Broder, været hos dig? Thi nu, min Søster! Han er din Broder; tag dig ikke denne Sag saa til Hjerte! Saa sad da Tamar i Elendighed i sin Broder Absaloms Hus.

21. Da Kong David hørte alle disse Ting, blev hans Vrede saare optændt.

22. Men Absalom talte ikke med Amnon hverken Ondt eller Godt; thi Absalom hadede Amnon, fordi han havde krænket hans Søster Tamar.

23. Og det skede to Aar derefter, at Absalom havde Faareklipping i Ba'al-Hazor, som ligger ved Efra'im, og Absalom indbød alle Kongens Sønner.

24. Og Absalom gik ind til Kongen og sagde: Se, din Tjener har Faareklipping; Kongen og hans Tjenere følge dog med din Tjener!

25. Men Kongen sagde til Absalom: Nei, min Søn, vi ville ikke alle gaa, forat vi ikke skulle besvære dig. Og han nødte ham, men han vilde ikke gaa, men velsignede ham.

26. Og Absalom sagde: Naar du da ikke vil, saa lad min Broder Amnon følge med os! Og Kongen sagde til ham: Hvorfor skal han følge med dig?

27. Men da Absalom nødte ham, lod han Amnon og alle Kongens Sønner drage med ham.

28. Og Absalom bød sine Dreng og sagde: Ser til, naar Ammons Hjerter er vel tilmode af Vinen, og jeg siger til eder: Slaar Amnon! — saa skulle I dræbe ham; frygter ikke! Er det ikke mig, som har befalet eder det? Værer modige og viser eder som kjække Mænd!

29. Saa gjorde da Absaloms Dreng ved Amnon, som Absalom havde befalet; og alle Kongens Sønner stode op og rede afsted, hver paa sit Mulæsel, og flyede.

30. Og det skede, medens de endnu vare paa Velen, da kom det Rygte til David: Absalom har slaat alle Kongens Sønner ihjel, og ikke en eneste af dem er bleven tilbage.

31. Da stod Kongen op og sønderrev sine Klæder og lagde sig paa Jorden, og alle hans Tjenere stode der med sønderrevne Klæder. 1 Moa. 37, 34.

32. Da svarede Jonadab, Søn af Simea, Davids Broder, og sagde: Min Herre sig ikke: Alle de unge Mænd, Kongens Sønner, have de dræbt. Thi Amnon alene er død; thi efter hvad Absalom har ytret, har det været besluttet fra den Dag, han krænkede hans Søster Tamar. v. 3, 22.

33. Saa tage nu min Herre Kongen sig ikke til Hjerte, at man siger: Alle Kongens Sønner ere døde! Kun Amnon alene er død.

34. Og Absalom flyede. Og den Dreng, som holdt Vagt, opløftede sine Øine og saa, og se, meget Folk drog frem fra Velen bag ham ved Siden af Bjerget.

35. Da sagde Jonadab til Kongen: Se, Kongens Sønner komme; som din Tjener har sagt, saaledes er det gaet.

36. Og det skede, som han havde talt ud, se, da kom Kongens Sønner, og de opløftede sin Røst og græd, og Kongen og alle hans Tjenere græd ogsaa saare meget.

37. Men Absalom flyede og drog til Talmaj, Søn af Ammihud, Kongen i Gesur. Og han* sørgede over sin Søn hele Tiden. 3, 3. *David.

38. Men Absalom flyede og drog til Gesur, og han var der i tre Aar.

39. Og dette afholdt Kong David fra at drage ud imod Absalom; thi han havde trøstet sig over Ammons Død.

14. KAPITEL.

Da Joab mærker, at Davids Hjerte staaer til Absalom, faar han en klog Kvinde fra Tekoa til at overtale Kongen til at lade Absalom komme tilbage igjen, 1-22. Kongen lader Joab hente ham tilbage; men først efter to Aars Forløb faar han Tilladelse til at komme til sin Fader, som da tager venlig imod ham, 23-33.

Og Joab, Zerujas Søn, skjønte, at Kongens Hjerte stod til Absalom.

2. Og Joab sendte Bud til Tekoa og hentede derfra en klog Kvinde, og han sagde til hende: Lad, som om du har Sorg, og ifør dig Sørgeklaeder og salvdig ikke med Olje, og du skal være som en Kvinde, der allerede mange Dage sørger over en Død,

3. og gaa ind til Kongen og tal saaledes til ham. Og Joab lagde hende Ordene i Munden.

4. Og Kvinden fra Tekoa talte til Kongen, og hun faldt paa sit Ansigt til Jorden og bøiede sig, og hun sagde: Hjælp, o Konge!

5. Og Kongen sagde til hende: Hvad fattes dig? Og hun sagde: Sandelig, jeg er en Enke, og min Mand er død.

6. Og din Tjenerinde havde to Sønner, og de to kom i Trætte sammen paa Marken, og der var Ingen, som skilte dem ad; saa slog den ene den anden og dræbte ham.

1 Mos. 27, 45; 4, 8.

7. Og se, den hele Slægt har reist sig mod din Tjenerinde, og de siger: Giv ham hid, som slog sin Broder, og vi ville dræbe ham for hans Broders Skyld, som han ihjelslog, og vi ville ogsaa udrydde Arvingen. Og saaledes ville de udslukke min Glød, som er tilovers, for ikke at levne min Mand Navn og Rest paa Jorden.

5 Mos. 19, 11 fg.

8. Da sagde Kongen til Kvinden: Gaa til dit Hus, og jeg skal give Befaling dig angaaende.

9. Og Kvinden fra Tekoa sagde til Kongen: Paa mig, min Herre Konge, falder Skylden og paa min Faders Hus, medens Kongen og hans Trone blive uden Skyld.

10. Og Kongen sagde: Taler Nogen til dig, skal du føre ham til mig; saa skal han ikke mere røre dig.

11. Og hun sagde: Kongen komme dog Herren, sin Gud, i Hu, at ikke Blodhevernen skal volde mere Ødelæggelse, og at de ikke skulle udrydde min Søn. Og han sagde: Saasandt Herren lever: Der skal ikke falde et Haar af din Søns Hoved til Jorden.

12. Og Kvinden sagde: Lad dog din Tjenerinde tale et Ord til min Herre Kongen. Og han sagde: Tal!

13. Og Kvinden sagde: Hvorfor tænker du da Saadant imod Guds Folk? Og siden Kongen har talt dette Ord, er han ligesom skyldig, idet

Kongen ikke lader sin Forstødte komme tilbage.

14. Thi du skulle vi og vorde som Vand, der er udstømt paa Jorden og ikke lader sig opsamle, og Gud tager ikke Livet, men udtænker Tanker for ikke at støde en Forstødt fra sig.

Ps. 89, 49. Ez. 18, 23, 32.

15. Og nu, at jeg er kommen for at tale dette Ord til min Herre Kongen, det er skeet, fordi Folket gjorde mig forskrækket, og din Tjenerinde sagde da: Jeg vil dog tale til Kongen; kanske Kongen vil gjøre efter sin Tjenerindes Ord.

16. Thi Kongen vil høre paa mig for at udfri sin Tjenerinde af den Mands Haand, som vil udrydde baade mig og min Søn af Guds Arv.

17. Og saa tænkte din Tjenerinde; Min Herre Kongens Ord være mig dog til Trøst, thi som en Guds Engel er min Herre Kongen til at høre paa Godt og Ondt, og Herren, din Gud, være med dig!

19, 27. 1 Sam. 23, 9.

18. Og Kongen svarede og sagde til Kvinden: Dølg ikke for mig en Ting, som jeg vil spørge dig om! Og Kvinden sagde: Min Herre Kongen tale dog!

19. Da sagde Kongen: Er ikke Joabs Haand med dig i alt dette? Og Kvinden svarede og sagde: Saasandt din Sjæl lever, min Herre Konge: Man kan ikke vige til Høire eller til Venstre fra Noget af det, min Herre Kongen taler; thi din Tjener Joab, han bød mig det, og han lagde alle disse Ord i din Tjenerindes Mund.

20. For at give Sagen et andet Udseende har din Tjener Joab gjort dette, og min Herre er vitt, som Guds Engel i Visdom, idet han ved Alt, hvad der er paa Jorden.

21. Derpaa sagde Kongen til Joab: Se, jeg har gjort dette*; saa drag nu hen og før den unge Mand Absalom tilbage! *d. e. opfyldt din Begjæring.

22. Da faldt Joab paa sit Ansigt til Jorden og bøiede sig og velsignede Kongen, og Joab sagde: Idag skjønner din Tjener, at jeg har fundet Naade for dine Øine, min Herre Konge, da Kongen har gjort efter sin Tjeners Ord.

23. Og Joab gjorde sig rede og drog til Gesur og førte Absalom til Jerusalem.

13, 37.

24. Men Kongen sagde: Lad ham vende sig til sit eget Hus, men mit Ansigt skal han ikke se. Saa vendte

Absalom sig til sit eget Hus, men Kongens Ansigt saa han ikke.

25. Men saa vakker en Mand som Absalom var der ikke i hele Israel, og han blev meget rost; fra hans Fodsaale til hans Isse var der ikke noget Lyde paa ham.

26. Og naar han ragede sit Hoved (og det skede hver Gang, et Aar var forløbet, at han ragede det, thi det blev ham for tungt, og saa ragede han det), saa veiede han sit Hovedhaar, og det veiede to hundrede Sekel efter Kongens Vegt.

27. Og der fødtes Absalom tre Sønner og en Datter, og hendes Navn var Tamar; hun var en Kvinde, deilig at se til.

28. Og Absalom boede i Jerusalem i to Aar, men Kongens Ansigt saa han ikke.

29. Og Absalom sendte Bud til Joab for at sende ham til Kongen, men han vilde ikke komme til ham, og han sendte fremdeles Bud anden Gang, men han vilde ikke komme.

30. Da sagde han til sine Tjenere: Ser Joabs Jordstykke her ved Siden af mig, og der har han Byg; gaar hen og stikker Ild paa det! Og Absaloms Tjenere stak Ild paa Jordstykket.

31. Da stod Joab op og kom i Huset til Absalom, og han sagde til ham: Hvorfor have dine Tjenere stukket Ild paa det Jordstykke, som hører mig til?

32. Og Absalom sagde til Joab: Se, jeg sendte Bud til dig og lod sige: Kom hid, forat jeg kan sende dig til Kongen og lade sige: Hvorfor er jeg kommen hid fra Gesur? Det var godt for mig, om jeg endnu var der. Og nu vil jeg se Kongens Ansigt, og er der nogen Misgjerning hos mig, saa kan han dræbe mig.

33. Og Joab gik ind til Kongen og gav ham det tilkjende, og han kaldte Absalom, og han kom ind til Kongen og bøiede sig paa sit Ansigt til Jorden for Kongens Ansigt, og Kongen kysede Absalom.

15. KAPITEL.

Absalom søger paa en llistig Maade at indtage Folkets Hjertet og bringer det omstider dertil, at han vælges til Konge i Hebron; han faar Davids Raadgiver Achitofel paa sin Side, 1-12. Da David faar det at vide, flygter han fra Jerusalem med Stene; men Herrens Ark og Presterne Zadok og Abjatar ønsker han ikke at have med sig, men vil, at deres Sønner

skulle give ham Efterretning om Absaloms Anslag, 13-29. David gaar grædende over Oljebjerget; Husajs moder ham der, men efter Davids Ænske gaar han tilbage til Absalom for at søge at gjøre Achitofels Raad mod David til Intet, 30-37.

Og det skede sidenefter, at Absalom skaffede sig Vogn og Heste, og femti Mand løb foran ham.

1 Kong. 1, 5.

2. Og Absalom stod tidlig op og stillede sig ved Siden af Vægen til Porten; og det skede, saaoft en Mand havde en Sag, som førte ham ind til Kongen for at faa Dom, kaldte Absalom paa ham og sagde: Fra hvilken By er du? Og han sagde: Din Tjener er fra en af Israels Stammer.

3. Saa sagde Absalom til ham: Se, din Sag er god og ret; men der er Ingen fra Kongen til at høre paa dig.

4. Og Absalom sagde: Gid man vilde sætte mig til Dommer i Landet! Til mig skulde da hver Mand, som havde en Trætte og en Sag, komme, saa skulde jeg skaffe ham Ret.

5. Og det skede, naar Nogen nærmede sig for at bøle sig for ham, saa udrakte han sin Haand og tog fat i ham og kysede ham.

6. Og Absalom gjorde saaledes mod hele Israel, som kom til Kongen for at faa Dom, og Absalom stjal Israels Mænds Hjerte.

7. Og det skede efter fire Aars Forløb, da sagde Absalom til Kongen: Lad mig dog drage hen og betale mit Løfte, som jeg har gjort Herren, i Hebron!

8. Thi din Tjener gjorde et Løfte, da jeg boede i Gesur i Syrien, sigende: Fører Herren mig tilbage igjen til Jerusalem, saa vil jeg tjene Herren.

1 Mos. 28, 20 fg.

9. Og Kongen sagde til ham: Gak hen i Fred! Og han stod op og gik til Hebron.

10. Og Absalom sendte Speidere omkring i alle Israels Stammer og sagde: Naar I høre Basunens Lyd, saa skulle I sige: Absalom er bleven Konge i Hebron.

11. Og med Absalom gik to hundrede Mænd fra Jerusalem, som vare indbudne og gik i sin Troskyldighed, og de vidste ikke af nogen Ting.

12. Og Absalom hentede Giloniten Achitofel, Davids Raadgiver, fra hans Stad, fra Gilo, medens han ofrede Offerne; og Sammensværgelsen

blev stærk, og Folket mere og mere talrigt hos Absalom. 1 Krøn. 27, 33.

13. Og der kom En, som gav David det tilkjende og sagde: Hver Mands Hjerter i Israel hænger ved Absalom.

14. Da sagde David til alle sine Tjenere, som vare hos ham i Jerusalem: Staar op og lader os fly! Thi ellers bliver der ikke Redning for os for Absalom. Skynder eder at drage afsted, forat ikke han skal skynde sig og naa os og bringe Ulykke over os og slaa Staden med Sverdets Eg. Ps. 3, 1 fg.

15. Og Kongens Tjenere sagde til Kongen: Se, til Alt, hvad min Herre Kongen vil, ere dine Tjenere rede.

16. Og Kongen gik ud, og alt hans Hus efter ham; og Kongen lod ti Medhustruer blive tilbage for at tage Vare paa Huset.

17. Saa gik Kongen ud, og alt Folket efter ham, og de stansede ved det yderste Hus.

18. Og alle hans Tjenere og hele Livvagten drog frem ved Siden af ham, og alle Gittiterne, seks hundrede Mand, som vare komne efter ham fra Gat, drog frem foran Kongen.

19. Og Kongen sagde til Gittiten Ittaj: Hvorfor gaar ogsaa du med os? Vend tilbage og bliv hos Kongen! Thi du er en Fremmed og tilmed bortført fra dit Sted;

20. Igaar kom du, og idag skulde jeg lade dig vanke om med os, og jeg gaar dog, hvorhen det kan falde. Vend tilbage og før dine Brødre tilbage med dig under Guds Miskundhed og Trofasthed!

21. Men Ittaj svarede Kongen og sagde: Saasandt Herren lever, og saasandt min Herre Kongen lever: Kun paa det Sted, hvor min Herre Kongen er, være sig til Død eller til Liv, der skal din Tjener være.

22. Da sagde David til Ittaj: Gaa og drag frem! Og Gittiten Ittaj og alle hans Mænd og alle de Børn, som vare med ham, drog frem.

23. Og hele Landet græd med høj Røst, og alt Folket drog frem, og Kongen gik over Kildrons Bæk, og alt Folket gik over henad Veien til Ørkenen. Joh. 18, 1.

24. Og se, ogsaa Zadok var der, og alle Leviterne med ham, bærende Guds Pakts-Ark, og de satte Guds

Ark ned, og Abjatar gik op*, indtil alt Folket var færdigt med at drage ud af Staden. *til Oljebjerget.

25. Da sagde Kongen til Zadok: Før Guds Ark tilbage til Staden! Finder jeg Naade for Herrens Øine, saa fører han mig tilbage og lader mig se den og dens Bolig;

26. men dersom han siger saaledes: Jeg har ikke Velbehag i dig, — se, her er jeg; han gjøre med mig, som ham godt synes!

1 Sam. 3, 18, 2 Sam. 10, 12.
27. Og Kongen sagde til Zadok, Presten: Ser du*? Vend tilbage til Staden i Fred, og Achima'az, din Søn, og Jonatan, Abjatars Søn, eders to Sønner, være hos eder!

*hvad her er at gjøre.
28. Ser, jeg vil tøve paa de øde Marker i Ørkenen, indtil der kommer et Ord fra eder til Efterretning for mig.

29. Saa førte Zadok og Abjatar Guds Ark tilbage til Jerusalem, og de bleve der.

30. Men David gik op ad Opgangen til Oljebjerget; han gik grædende op, og hans Hoved var tilhyllet, og han gik barfødet, og alt Folket, som var med ham, havde tilhyllet hver sit Hoved og gik grædende op.

Est. 6, 12. Jer. 14, 3, 4.
31. Og man meldte David og sagde: Achitofel er iblandt de Sammensvorne hos Absalom. Da sagde David: Gjør dog Achitofels Raad til Daarskab, Herre! Job 5, 12.

32. Og det skede, da David kom til Toppen, hvor han vilde tilbede Gud, se, da kom Arkiten Husaj ham imøde med sønderreven Kjortel og Jord paa sit Hoved.

33. Og David sagde til ham: Dersom du drager frem med mig, vil du blive mig til Byrde;

34. men dersom du vender tilbage til Staden og siger til Absalom: Din Tjener, o Konge, vil jeg være; din Faders Tjener har jeg været før, men nu, nu vil jeg være din Tjener, — saa vil du gjøre mig Achitofels Raad til Intet.

35. Og ere ikke Presterne Zadok og Abjatar hos dig der? Hvert Ord, du hører fra Kongens Hus, skal du give Presterne Zadok og Abjatar tilkjende.

36. Se, begge deres Sønner, Achima'az, Zadoks Søn, og Jonatan, Abjatars Søn, ere der hos dem, og I

skulle ved dem sende mig hvert Ord, I høre.

37. Saa kom da Husaj, Davids Ven, til Staden, da Absalom kom til Jerusalem. 1 Krøn. 27, 33.

16. KAPITEL.

Ziba kommer til David med Levnetsmidler og lyver paa sin Herre Mefiboset; David giver ham Mefibosets Jordegods. 1-4. Sime'i banded David, udenat denne vil gjøre ham noget Ondt derfor, 5-14. Husaj kommer til Absalom og foregiver, at han nu vil tjene ham. Efter Achtifels Raad gaar Absalom ind til sin Faders Medhustruer i hele Folkets Paasyn, 15-23.

DA David var dragen lidt frem fra Toppen, se, da kom Ziba, Mefibosets Tjener, ham imøde med et Par sadlede Asener og paa dem to hundrede Brød og hundrede Rosin-kager og hundrede Stykker Sommerfrugt og en Læderflaske med Vin. 9, 2.

2. Og Kongen sagde til Ziba: Hvad vil du med disse Sager? Og Ziba sagde: Asenerne ere for Kongens Hus til at ride paa, og Brødet og Sommerfrugterne til at æde for Drengene, og Vinen til at drikke for den, som bliver mædig i Ørkenen.

3. Og Kongen sagde: Men hvor er din Herres Søn? Og Ziba sagde til Kongen: Se, han opholder sig i Jerusalem; thi han sagde: Idag vil Israels Hus give mig igjen min Faders Kongedømme. 9, 4 fg.

4. Og Kongen sagde til Ziba: Se, dig skal alt det tilhøre, som Mefiboset har. Og Ziba sagde: Jeg bøler mig; lad mig finde Naade for min Herre Kongens Øjne!

5. Da Kong David kom til Bahurim, se, da gik en Mand af Sauls Huses Slægt ud derfra, og hans Navn var Sime'i, Søn af Gera; han gik ud og gik og bandede. 1 Kong. 2, 8.

6. Og han kastede med Sten efter David og alle Kong Davids Tjenere, medens alt Folket og alle de Tapre vare ved hans høre og ved hans venstre Side.

7. Og saa sagde Sime'i, idet han bandede: Bort, bort, du Blodmand, du nedrige Mand! 2 Mos. 22, 23.

8. Herren har ladet komme igjen over dig alt Sauls Huses Blod, i hvis Sted du blev Konge, og Herren har givet Kongedømmet i din Søn Absaloms Haand; og se, nu er du i din Ulykke, thi en Blodmand er du.

9. Da sagde Abisaj, Zerujas Søn, til Kongen: Hvorfor skal denne døde

Hund bande min Herre Kongen? Lad mig dog gaa hen og skille ham ved hans Hoved! 1 Sam. 26, 8.

10. Men Kongen sagde: Hvad har jeg med eder at gjøre, I Zerujas Søner? Naar han banded, og naar Herren har sagt til ham: Band David! — hvo vil da sige: Hvorfor gjorde du saaledes? 19, 22. Begr. 3, 37 fg. Joh. 18, 11.

11. Og David sagde til Abisaj og til alle sine Tjenere: Se, min Søn, som er udgangen af mit Liv, staar mig efter Livet; hvor meget mere da den Benjaminitt! Lader ham være, saa han kan bande! Thi Herren har sagt det til ham.

12. Kanske Herren vil se til min Elendighed, saa Herren betaler mig med Godt istedetfor den Forbandedelse, som er kommen over mig paa denne Dag.

13. Og David og hans Mænd gik paa Velen, medens Sime'i gik paa Siden af Bjerget lige overfor ham og gik og bandede, og han kastede med Sten lige overfor ham og støvede med Støv.

14. Og Kongen og alt Folket, som var med ham, droge ind i Ajeim og hvilede der.

15. Men Absalom og alt Folket, Israels Mænd, kom til Jerusalem, og Achtifel med ham.

16. Og det skede, da Arkiten Husaj, Davids Ven, kom til Absalom, sagde Husaj til Absalom: Kongen leve! Kongen leve! 15, 37.

17. Men Absalom sagde til Husaj: Er dette din Kjærlighed til din Ven? Hvorfor drog du ikke med din Ven?

18. Og Husaj sagde til Absalom: Nei; thi den, som Herren og dette Folk og alle Israels Mænd have udvalgt, ham vil jeg tilhøre, og hos ham vil jeg blive.

19. Og for det Andet: Hvem skulde jeg tjene? Skulde jeg ikke tjene for hans Søns Aasyn? Ligesom jeg har tjent for din Faders Aasyn, saaledes vil jeg og være for dit Aasyn.

20. Og Absalom sagde til Achtifel: Giver I nu Raad, hvad vi skulle gjøre.

21. Og Achtifel sagde til Absalom: Gaa ind til din Faders Medhustruer, som han har ladet blive for at tage Vare paa Huset! Naar da hele Israel hører, at du er bleven forhadt hos din Fader, saa ville alle deres Hænder, som ere med dig, blive stærke. 15, 16.

22. Saa opsløge de da et Telt paa Taget for Absalom, og Absalom gik ind til sin Faders Medhustruer for hele Israels Øine. 12, 11, 12.

23. Og Achitofels Raad, som han gav i de Dage, var, som om man adspørger Guds Ord; saa var alt Achitofels Raad baade for David og for Absalom.

17. KAPITTEL.

Achitofel vil straks overfalde David og slaa ham alene ihjel; men Husaj raader at samle hele Israel, forat man des bedre kan overvinde David og hans Folk; Husajs Raad antages, 1-14. Husaj underretter David herom ved Jonatan og Achima'az, som Absalom forgjæves søger at faa fat paa; David drager over Jordan, 15-22. Achitofel hænger sig selv; Absalom drager over Jordan efter David; Flere bringe David Levnetsmidler og andre Fornødenheder, 23-29.

OG Achitofel sagde til Absalom: Lad mig udvælge tolv tusinde Mand og bryde op og sætte efter David inat!

2. Og jeg vil komme over ham, medens han er mødig og afmægtig, og forfærde ham, og alt Folket, som er med ham, vil fly; saa vil jeg slaa Kongen alene.

3. Og jeg vil føre alt Folket tilbage til dig; at Alle vende tilbage, beror paa den Mand*, som du søger efter; alt Folket vil blive i Fred.

*d. e. paa den Mands Død.

4. Og det Ord var ret i Absaloms Øine og i alle Israels Ældstes Øine.

5. Og Absalom sagde: Kald ogsaa Arkiten Husaj til mig, forat vi kunne høre, hvad ogsaa han har at sige.

16, 16.

6. Da Husaj kom til Absalom, sagde Absalom til ham: Saa har Achitofel talt; skulde vi gjøre efter hans Ord? Hvis ikke, saa tal du!

7. Da sagde Husaj til Absalom: Det Raad, som Achitofel denne Gang har givet, er ikke godt.

8. Og Husaj sagde: Du kjender din Fader og hans Mænd, at de ere tapre og gramme i Hu som en Bjørn paa Marken, der er frarøvet sine Unger; og din Fader er en Krigsmand og bliver ikke Natten over hos Folket.

9. Se, nu holder han sig skjult i en af Hulerne eller paa et af de andre Steder; og det vil ske, naar han overfalder dem* i Begyndelsen, saa vil den, som hører det, sige: Der er skeet et Nederlag blandt de Folk, som følge Absalom. *dine Folk.

10. Og er det end en tapper Mand, hvis Hjerte er som Løvens Hjerte, saa vil han dog blive modløs; thi hele Israel ved, at din Fader er en Helt, og at de, som ere med ham, ere tapre Folk.

11. Men jeg raader: Lad hele Israel samle sig om dig fra Dan til Be'erseba, som Sanden, der er ved Havet, i Mangfoldighed; og selv maa du drage med i Striden.

12. Saa ville vi komme til ham paa et af de Steder, hvor han findes, og falde over ham, som Duggen falder over Jorden, og af ham og alle de Mænd, som ere med ham, skal der ikke blive en eneste tilovers.

13. Og dersom han drager sig tilbage til en Stad, saa skal hele Israel bringe Reb hen til den Stad, og saa ville vi drage den ned i Dalen, indtil end ikke en Sten findes der.

14. Da sagde Absalom og hver Israels Mand: Arkiten Husajs Raad er bedre end Achitofels Raad. Men Herren havde beskikket det saa for at gjøre Achitofels gode Raad til Intet, forat Herren kunde lade Ulykken komme over Absalom. Job 5, 12, 13.

15. Og Husaj sagde til Presterne Zadok og Abjatar: Saa og saa har Achitofel raadet Absalom og Israels Ældste, og saa og saa har jeg raadet.

16. Sender derfor hastig Bud og giv David det tilkjende og siger: Bliv ikke Natten over paa de øde Marker i Ørkenen, men drag tvertimod over, forat ikke Kongen og alt Folket, som er med ham, skal gaa tilgrunde!

17. Og Jonatan og Achima'az stode ved En-Rogel, og en Tjenestepige gik hen og gav dem Underretning, og de gik hen og gave Kong David Underretning; thi de turde ikke lade sig se ved at gaa ind i Staden.

18. Men en Dreng saa dem og gav Absalom det tilkjende. Og de gik begge hastig afsted og kom ind i Huset hos en Mand i Bahurim, og han havde en Brønd i sin Gaard, og de stege ned der.

19. Og hans Hustru tog og bredte et Dække over Brønden og strøede Gryn derpaa, saa man ikke mærkede Noget. Jos. 2, 4.

20. Og da Absaloms Tjenere kom ind i Huset til Konen, sagde de: Hvor ere Achima'az og Jonatan? Og Konen sagde til dem: De ere gangne over den lille Bæk. Og de ledte, men

fandt dem ikke og vendte saa tilbage til Jerusalem.

21. Og det skede, efterat de vare gangne bort, da stege hine op af Brønden og gik og gave Kong David Underretning; og de sagde til David: Bryder op og dragr hastig over Vandet! Thi saadan Raad* har Achtiofel givet med eder. *V. 1 fg.

22. Saa brød David op og alt Folket, som var med ham, og de gik over Jordan; da Morgenen lyste frem, savnedes der ikke en Eneste, som jo var gaaet over Jordan.

23. Men da Achtiofel saa, at hans Raad ikke blev fulgt, sadlede han sit Asen og gjorde sig rede og drog til sit Hus, til sin Stad, og beskikkede sit Hus og hængte sig; og han døde og blev begravet i sin Faders Grav.

24. Og David kom til Mahana'im, og Absalom drog over Jordan, han og alle Israels Mænd med ham.

25. Og Absalom havde sat Amasa over Hæren istedetfor Joab; og Amasa var Søn af en Mand, hvis Navn var Jitra, en Jisre'elit, som var gaaet ind til Abgal, Datter af Nahas, Søster af Zeruja, Joabs Moder. 1 Krøn. 2, 16 fg.

26. Og Israel og Absalom leirede sig i Gileads Land.

27. Og det skede, da David kom til Mahana'im, bragte Sobi, Søn af Nahas, fra Ammons Børns Rabba, og Makir, Søn af Ammiel, fra Lo-Debar, og Gileaditen Barsillaj fra Rogelim 9, 4; 19, 32. 1 Kong. 2, 7.

28. Senge og Fade og Pottemagerkar og Hvede og Byg og Mel og ristet Korn og Bønner og Linser og ristede Bælfrugter

29. og Honning og Melk og smaat Kvæg og Oste af Komelk til David og til Folket, som var med ham, til at æde; thi de sagde: Folket er hungrikt og mødligt og tørstigt i Ørkenen.

18. KAPITEL.

David deler Folket mellem Joab, Abisaj og Ittaj og beder dem at være varsomme med Absalom, 1-5. Absaloms Folk blive slagne; han bliver hængende i en Terebinte; Joab og hans Vaabendragere dræbe ham. Absalom havde opretst sig en Mindestøtte i Kongedalen, 6-18. Achima'az og en Kust bringe David Budskab om Seteren og om Absaloms Død; David bliver saare bedrøvet, da han hører, at hans Søn er død, 19-33.

Og David mønstrede Folket, som var med ham, og han satte over dem Øverst over Tusinde og Øverst over Hundrede.

2. Og David udsendte Folket, den ene Tredjedel under Joab og den anden Tredjedel under Abisaj, Zerujas Søn, Joabs Broder, og den tredje Tredjedel under Gittiten Ittaj; og Kongen sagde til Folket: Ogsaa jeg vil drage ud med eder. 15, 19.

3. Men Folket sagde: Du skal ikke drage ud; thi om vi fly, vil man ikke lægge Mærke til os, og om Halvdelen af os falder, vil man ikke lægge Mærke til os; men du er som ti Tusinde af os, og nu er det bedre, at du er os til Hjælp fra Staden. 21, 17.

4. Da sagde Kongen til dem: Hvad godt er i eders Øine, vil jeg gjøre. Og Kongen stillede sig ved Siden af Porten, og alt Folket drog ud hundredevis og tusindvis.

5. Og Kongen bød Joab og Abisaj og Ittaj og sagde: Farer mig lemfældig med den unge Mand, med Absalom! Og alt Folket hørte derpaa, da Kongen gav alle Øversternes Befaling angaaende Absalom.

6. Og Folket drog ud paa Marken mod Israel, og Slaget stod i Efraims Skov.

7. Og Israels Folk blev slaget der for Davids Tjeneres Aasyn, og Nederlaget blev stort der paa den samme Dag, tyve Tusinde.

8. Og Kampen spredte sig der over hele Egnen, og Skoven fortærede Flere blandt Folket, end Sverdet fortærede paa den samme Dag.

9. Og Absalom kom lige imod Davids Tjenere, og Absalom red paa sit Mølæsel, og Mølæselet kom ind under de indviklede Grene paa en stor Terebinte, og hans Hoved blev hængende fast i Terebinten, saa han blev hængende mellem Himmelen og Jorden, idet Mølæselet, som var under ham, løb bort. 14, 26.

10. Da en Mand saa det, gav han Joab det tilkjende og sagde: Se, jeg har seet Absalom hænge i Terebinten.

11. Da sagde Joab til Manden, som gav ham det tilkjende: Se, du har seet det; hvorfor slog du ham da ikke til Jorden der? Saa havde det været min Skyldighed at give dig ti Sekel Sølv og et Bælte.

12. Men Manden sagde til Joab: Om jeg saa veiede tusinde Sekel Sølv i mine Hænder, vilde jeg ikke ud-række min Haand mod Kongens Søn; thi for vore Øren bød Kongen dig og Abisaj og Ittaj og sagde: Væ-

rer varsomme, hvo I end ere, med den unge Mand Absalom!

13. Eller om jeg havde øvet Svig mod hans Liv, saa bliver jo ingen Ting skjult for Kongen, og du vilde holde dig fjern.

14. Da sagde Joab: Jeg kan ikke saaledes tøve hos dig. Og han tog tre Kastespyd i sin Haand og stødte dem i Absaloms Hjerter, medens han endnu var ilive midt i Terebinten.

15. Og ti Drengene, Joabs Vaabndragere, stillede sig rundt omkring, og de sloge Absalom og dræbte ham.

16. Da stødte Joab i Basunen, og Folket vendte tilbage fra at forfølge Israel; thi Joab holdt Folket tilbage.

17. Og de toge Absalom og kastede ham i en stor Grøft i Skoven og opreiste en meget stor Stenhob over ham; og hele Israel flyede, hver til sit Telt.

18. Men Absalom havde, medens han levede, taget og opreist sig den Støtte, som er i Kongedalen; thi han sagde: Jeg har ingen Søn, som kan bevare mit Navns Ihukommelse. Og han kaldte Støtten efter sit Navn, og den blev kaldt Absaloms Mindesmærke indtil denne Dag.

19. Og Achima'az, Zadoks Søn, sagde: Lad mig dog løbe og bringe Kongen det glædelige Budskab, at Herren har skaffet ham Ret og friet ham af hans Fienders Haand!

20. Men Joab sagde til ham: Ikke vil du idag blive en Mand med glædeligt Budskab, men du skal bringe et glædeligt Budskab en anden Dag; idag vil du ikke bringe noget glædeligt Budskab, efterdi Kongens Søn er død.

21. Og Joab sagde til Kusiten: Gaa og meld Kongen, hvad du har seet! Og Kusiten bød sig for Joab og løb.

22. Men Achima'az, Zadoks Søn, blev endnu ved og sagde til Joab: Det være, som det vil, men lad dog ogsaa mig løbe efter Kusiten! Og Joab sagde: Hvorfor vil du endelig løbe, min Søn? Du har jo intet glædeligt Budskab, som kunde bringe dig noget Godt.

23. Det være, som det vil, jeg løber. Og han sagde til ham: Løb! Saa løb da Achima'az henad Veien gjennem Jordan-Sletten og kom forbi Kusiten.

24. Og David sad mellem begge Portene, og Vægteren gik paa Taget

over Porten, hen paa Muren, og han opløftede sine Øine og saa, og se, en Mand kom løbende alene.

25. Da raabte Vægteren og gav Kongen det tilkjende, og Kongen sagde: Er han alene, saa er der glædeligt Budskab i hans Mund. Og han kom nærmere og nærmere.

26. Og Vægteren saa en anden Mand komme løbende, og Vægteren raabte til Portneren og sagde: Se, der kommer en Mand løbende alene. Og Kongen sagde: Ogsaa denne bringer et glædeligt Budskab.

27. Og Vægteren sagde: Jeg ser, den Førstes Løb ligner Achima'az's, Zadoks Søns, Løb. Og Kongen sagde: Det er en god Mand, og han kommer med godt Budskab.

28. Og Achima'az raabte og sagde til Kongen: Fred! Og han bød sig for Kongen med sit Ansigt til Jordan og sagde: Velsignet være Herren, din Gud, som har overgivet de Mænd, der opløftede sin Haand mod min Herre Kongen, i din Magt!

29. Og Kongen sagde: Staar det vel til med den unge Mand Absalom? Og Achima'az sagde: Jeg saa en stor Tummel, da Joab afsendte Kongens Tjener* og din Tjener**; men jeg ved ikke, hvad det var. *v. 21. **v. 23.

30. Og Kongen sagde: Gaa tilside og stil dig der! Og han gik tilside og blev staaende.

31. Og se, Kusiten kom, og Kusiten sagde: Min Herre Kongen modtage det glædelige Budskab, at Herren idag har skaffet dig Ret og friet dig af alle deres Haand, som have reist sig imod dig!

32. Og Kongen sagde til Kusiten: Staar det vel til med den unge Mand Absalom? Og Kusiten sagde: Som den unge Mand gaa det min Herre Kongens Fiender og alle dem, der have reist sig imod dig til det Onde!

33. Da blev Kongen heftigt bevæget, og han gik op paa Salen over Porten og græd, og saaledes sagde han, idet han gik: Min Søn Absalom! Min Søn, min Søn Absalom! O at jeg var død i dit Sted! Absalom, min Søn, min Søn!

19, 4.

19. KAPITEL.

Folket lyster sig i Stilhed ind i Staden, fordi det mærker, at David er saa bedrøvet for sin Søn; Joab bedrøder ham dette og overtaler ham til at gaa ud til dem. 1-8. Folket, især Judas Stamme, vil føre Kongen tilbage til Jerusalem; Sime'i og

Ziba komme ogsaa til ham; Sime'i beder om Naade og faar den, 9-23. Mestboset kommer til David og giver ham tilkjende, hvorledes Ziba har lovet paa ham, David deler Jordegodset mellem ham og Ziba, 24-30. Barsilla's ledsager Kongen, men vil ikke drage med ham til Jerusalem, 31-39. Da Kongen kommer til Gilgal, trætte Judas og Israels Stammer om, hvem af dem der har størst Ret til at føre Kongen tilbage, 40-43.

Og det blev givet Joab tilkjende: Se, Kongen græder og sørger over Absalom. 18, 33.

2. Og Frelsen blev paa den samme Dag til en Sorg for alt Folket; thi Folket hørte sige den samme Dag: Kongen er bedrøvet over sin Søn.

3. Og Folket stjal sig den samme Dag ind i Staden, ligesom Folket skamfuldt stjæler sig ind, naar de fly i Krigen.

4. Men Kongen tilhyllede sit Ansigt, og Kongen raabte med høj Røst: Min Søn Absalom! Absalom, min Søn, min Søn! 18, 33.

5. Da gik Joab ind i Huset til Kongen og sagde: Du beskjemmer idag alle dine Tjenere, som idag have reddet dit Liv og dine Sønners og dine Døtres Liv og dine Hustruers Liv og dine Medhustruers Liv,

6. Idet du elsker dem, som hade dig, og hader dem, som elske dig; thi du giver idag tilkjende, at du hverken har Hovedsmænd eller Tjenere; thi jeg skjønner idag, at hvis Absalom var ilive, og alle vi vare døde idag, da var det ret i dine Øine.

7. Staa nu op, gaa ud og tal venlig til dine Tjenere! Thi jeg sværger ved Herren, at gaar du ikke ud, saa bliver der ikke en Mand hos dig Natten over, og dette vil blive værre for dig end alt det Onde, som er kommet over dig fra din Ungdom af indtil nu.

8. Da stod Kongen op og satte sig i Porten, og man gav alt Folket det tilkjende og sagde: Se, Kongen sidder i Porten. Da kom alt Folket frem for Kongens Ansigt; men Israel var flygtet, hver Mand til sine Telte. 18, 17.

9. Og alt Folket gik irette med hverandre i alle Israels Stammer og sagde: Kongen har udfriet os af vore Fienders Haand, og han har reddet os af Filisternes Haand, og nu er han flygtet ud af Landet for Absalom.

10. Men Absalom, som vi havde salvet over os, er død i Krigen; hvorfor møde I da nu ikke et Ord om at føre Kongen tilbage?

11. Og Kong David sendte Bud til Presterne Zadok og Abjatar og lod sige: Taler til Judas Ældste og siger: Hvorfor ere I de Sidste til at hente Kongen tilbage til hans Hus? (Hele Israels Tale derom var nemlig kommen for Kongen i hans Hus.)

12. I ere mine Brødre, I ere mit Ben og mit Kjød; hvorfor ere I da de Sidste til at hente Kongen tilbage? 5, 1.

13. Og til Amasa skulle I sige: Er du ikke mit Ben og mit Kjød? Saa gjøre Gud mod mig, og saa blive han ved, om ikke du skal vorde Hærfører for mit Aasyn alle Dage istedetfor Joab. 17, 25. 1 Krøn. 2, 18, 17.

14. Og han bødede hver Mands Hjerte i Juda som een Mands, og de sendte det Bud til Kongen: Vend tilbage, du og alle dine Tjenere!

15. Saa vendte da Kongen tilbage og kom til Jordan. Og Juda var kommen til Gilgal for at drage Kongen imøde, for at føre Kongen over Jordan.

16. Og Benjaminiten Sime'i, Geras Søn, som var fra Bahurim, skyndte sig og drog ned med Judas Mænd for at møde Kong David, 16, 5.

17. Og tusinde Mand af Benjamin vare med ham, og Ziba, Sauls Huses Tjener, og hans femten Sønners og hans tyve Tjenere med ham; og de gik skyndsomt over Jordan før Kongen. 9, 2, 10; 16, 1 fg.

18. Og Færgen for over for at føre Kongens Hus over og for at gjøre, hvad godt var i hans Øine. Og Sime'i, Geras Søn, faldt ned for Kongen, da han skulde fare over Jordan;

19. og han sagde til Kongen: Min Herre, tilregn mig ikke min Brøde og kom ikke i Hu, hvad din Tjener forbrød den Dag, da min Herre Kongen drog ud fra Jerusalem, saa Kongen skulde tage sig det til Hjerte! 16, 5.

20. Thi din Tjener erkjender, at jeg har syndet, og se, jeg er idag den Første af hele Josefs Hus, som er kommen for at drage ned og møde min Herre Kongen.

21. Men Abisaj, Zerujas Søn, svarede og sagde: Skulde Sime'i ikke dræbes for dette, at han har bandet Herrens Salvede?

22. Da sagde David: Hvad har jeg med eder at gjøre, I Zerujas Sønners, at I idag blive mine Modstandere? Skulde idag nogen Mand dræbes i

Israel? Mon jeg ikke ved, at jeg idag er bleven Konge over Israel?

16, 10. 1 Sam. 11, 13.

23. Og Kongen sagde til Sime'i: Du skal ikke dø. Og Kongen tilsvor ham det.

24. Og Mefiboset, Sauls Søn, drog ned for at møde Kongen, og han havde ikke vasket sine Fødder og ikke pudset sit Skjæg og ikke tvættet sine Klæder lige fra den Dag, Kongen drog bort, indtil den Dag, han kom ind med Fred.

9, 6.

25. Og det skede, da Jerusalem kom Kongen imøde, da sagde Kongen til ham: Hvorfor drog du ikke med mig, Mefiboset?

26. Og han sagde: Min Herre Konge! Min Tjener bedrog mig; thi din Tjener sagde: Jeg vil have mig Asenet sadlet, forat jeg kan ride paa det og drage med Kongen; thi din Tjener er lam.

9, 3.

27. Og han bagtalte din Tjener for min Herre Kongen. Men min Herre Kongen er som Guds Engel; gjør derfor, hvad godt er i dine Øine!

16, 3; 14, 17. 20.

28. Thi hele min Faders Hus har ikke været Andet end Dødsens Mænd for min Herre Kongen, og dog satte du din Tjener blandt dem, der søde ved dit Bord; hvad Ret har jeg da mere, og hvad Mere at raabe om til Kongen?

9, 11.

29. Og Kongen sagde til ham: Hvorfor bliver du ved at tale herom? Jeg siger: Du og Ziba skulle dele Marken.

9, 10; 16, 4.

30. Og Mefiboset sagde til Kongen: Endog det Hele maa han tage, efterat min Herre Kongen er kommen med Fred til sit Hus.

31. Og Gileaditen Barsilla] drog ned fra Rogelim og gik med Kongen over Jordan for at ledsage ham et Stykke over Jordan.

17, 27. 1 Kong. 2, 7.

32. Og Barsilla] var saare gammel, otteti Aar, og han havde underholdt Kongen under hans Ophold i Mahana'im; thi han var en saare formuende Mand.

33. Og Kongen sagde til Barsilla]: Drag du over med mig, og jeg vil underholde dig hos mig i Jerusalem.

34. Men Barsilla] sagde til Kongen: Hvor mange ville vel mine Leveaars Dage vende, at jeg skulde drage op med Kongen til Jerusalem?

35. Jeg er idag otteti Aar; ved jeg at skjæle mellem Godt og Ondt, eller

kan din Tjener smage, hvad jeg sæder, og hvad jeg drikker, eller kan jeg mere høre paa Sangeres og Sangerindes Røst? Hvorfor skulde da din Tjener længer være min Herre Kongen til Byrde?

36. Kun for en kort Tid vilde din Tjener kunne gaa med Kongen over Jordan; men hvorfor skulde Kongen vise mig den Velgjerning?

37. Kjære, lad din Tjener vende tilbage, forat jeg kan dø i min Stad ved min Faders og min Moders Grav! Men se, her er din Tjener Kimham; lad ham drage over med min Herre Kongen, og gjør mod ham, hvad godt er i dine Øine!

38. Og Kongen sagde: Kimham skal drage over med mig, og jeg vil gjøre mod ham, hvad godt er i dine Øine, og Alt, hvad du begjærer af mig, vil jeg gjøre for dig.

39. Saa drog da alt Folket over Jordan, og Kongen drog over; og Kongen kyssede Barsilla], og denne velsignede ham og vendte tilbage til sit Sted.

40. Og Kongen drog over mod Gilgal, og Kimham drog over med ham; og hele Judas Folk førte Kongen over, og ligesaa Halvdelen af Israels Folk.

41. Og se, da kom alle Israels Mænd til Kongen, og de sagde til Kongen: Hvorfor have vore Brødre, Judas Mænd, stjaalet dig bort og ført Kongen og hans Hus over Jordan og alle Davids Mænd med ham?

42. Da svarede hver Mand af Juda Israels Mænd: Fordi Kongen er mig nærmest. Og hvorfor er din Vrede optændt over denne Sag? Have vi tæret paa Kongens Gods, eller er nogen Gave given os?

V. 12.

43. Men Israels Mænd svarede Judas Mænd og sagde: Ti Gange mere Del, end du, har jeg i Kongen og saaledes ogsaa i David; hvorfor har du da ringeagtet mig? Og var ikke mit Ord det første om at hente min Konge tilbage? Men Judas Mænds Ord vare haardere, end Israels Mænds Ord.

20. KAPITEL.

Seba gjør Oprør mod David; David befaler Amasa at samle Judas Mænd, 1-6. Da Amasa tøver, lader han Abisaj drage ud efter Seba; Amasa møder imidlertid Joab, som stikker ham ihjel, 6-12. Joab forfølger Seba indtil Abel, hvor en klog Kvinde stanser Joabs Angreb paa Sta-

den og udvirker, at Seba drøbes, 13-22. Davids vigtigste Embedsmænd opregnes, 23-26.

OG sammesteds var hændelsesvis en nedrig Mand, hvis Navn var Seba, Søn af Bikri, en Benjaminit, og han stødte i Basunen og sagde: Vi have ingen Del i David og ingen Lod i Isaajs Søn; hver Mand til sine Telte, Israel! 1 Kong. 12, 16.

2. Da drog hver Mand af Israel bort fra David og efter Seba, Bikris Søn; men Judas Mænd hang ved sin Konge og fulgte ham fra Jordan lige til Jerusalem.

3. Og David kom til sit Hus i Jerusalem, og Kongen tog de ti Medhustruere, som han havde ladet blive for at tage Vare paa Huset og satte dem i et Forvaringshus og underholdt dem; men han gik ikke ind til dem, og de vare Indelukkede til sin Dødsdag i Enkestand paa Levetid.

15, 16; 16, 21, 22.

4. Og Kongen sagde til Amasa: Kald mig Judas Mænd sammen i Løbet af tre Dage, og indfind dig selv her!

5. Og Amasa gik for at kalde Juda sammen; men han tøvede over den Tid, som var bestemt.

6. Da sagde David til Abisaj: Nu vil Seba, Bikris Søn, gjøre os mere Ondt, end Absalom; tag du din Herres Tjenere og sæt efter ham! Bare han ikke alt har fundet faste Stæder og unddraget sig vort Øie!

7. Saa drog de da Joabs Mænd og Livvagten og alle de Tapre ud efter ham, og de drog ud fra Jerusalem for at sætte efter Seba, Bikris Søn.

8. De vare just ved den store Sten, som er ved Gibeon, da kom Amasa imod dem; og Joab var omgjort med sin Kappe som sit Klædebon, og derover var et Bælte med et Sverd i sin Balg, fastbundet over hans Lænder, og da han traadte frem, faldt det ud.

9. Og Joab sagde til Amasa: Gaar det dig vel, min Broder? Og Joab greb med den høire Haand fat i Amasets Skjæg for at kysse ham.

10. Men Amasa tog sig ikke i Vare for Sverdet, som var i Joabs Haand, og han stak ham dermed i Underlivet og udøste hans Indvolde paa Jorden; han gjorde det ikke mere end denne ene Gang med ham, saa døde han. Men Joab og Abisaj, hans Broder, satte efter Seba, Bikris Søn.

1 Kong. 2, 5. 2 Sam. 3, 27.

11. Og en Mand af Joabs unge Karle blev staaende hos ham* og sagde: Hvo der holder med Joab, og hvo der er for David, han følge Joab!

*Amasa.

12. Og Amasa laa veltet i sit Blod midt paa Landeveien, og da Manden saa, at alt Folket blev staaende, flyttede han Amasa fra Landeveien hen paa Marken og kastede et Klædebon over ham, fordi han saa, at Enhver, som kom hen til ham, blev staaende.

13. Da han var skaffet bort fra Landeveien, gik hver Mand forbi efter Joab for at forfølge Seba, Bikris Søn.

14. Og han drog frem gennem alle Israels Stammer til Abel og Bet-Ma'aka og hele Berim; og de samlede sig og kom ogsaa efter ham.

15. Og de kom og indesluttede ham* i Abel-Bet-Ma'aka og opkastede en Vold mod Staden, og den stødte op mod Ydermuren; og alt Folket, som var med Joab, var i Færd med at ødelægge for at faa Muren til at falde.

*Seba.

16. Da raabte en klog Kvinde fra Staden: Hører! hører! Siger dog til Joab: Kom nær herhid, forat jeg kan tale med dig!

Ordsp. 29, 8.

17. Og han gik nær hen til hende, og Kvinden sagde: Er du Joab? Og han sagde: Ja, jeg er. Og hun sagde til ham: Hør din Tjenerindes Ord! Og han sagde: Ja, jeg hører.

18. Og hun sagde: Man pleiede fordom at tale og sige: Man spørge sig for i Abel, og saa fuldbyrdede man det.

19. Jegeren af de Fredsommelige, de Trofaste i Israel*; du søger at dræbe en Stad, en Moder i Israel; hvorfor vil du fordærve Herrens Arv?

*hun taler i Stadens Navn.

20. Da svarede Joab og sagde: Langt, langt være det fra mig, at jeg skulde fordærve, og at jeg skulde ødelægge.

21. Sagen forholder sig ikke saa, men en Mand fra Efra'ims Bjerg, hvis Navn er Seba, Søn af Bikri, har løftet sin Haand mod Kongen, mod David; giver mig ham alene, saa vil jeg drage bort fra Staden. Da sagde Kvinden til Joab: Se, hans Hoved skal blive kastet til dig over Muren.

22. Og Kvinden kom til alt Folket med sin Klogskab, og de huggede Hovedet af Seba, Bikris Søn, og kastede det til Joab, og han stødte i

Basunen, og de spredte sig fra Stæden, hver Mand til sine Telte; og Joab vendte tilbage til Jerusalem, til Kongen.

23. Og Joab var over hele Israels Hær, og Benaja, Søn af Jojada, var over Livvagten, 8,16 fg. 1Kron.18,15 fg.

24. og Adoram var over Pligtarbejderne, og Josafat, Søn af Achilud, var Historieskriver, 1 Kong. 4, 6.

25. og Seja var Skriver, og Zadok og Abjatar Prester.

26. Tillige var Ja'iriten Ira Prest* hos David. *ligesom 8, 18.

21. KAPITEL.

I Davids Tid kommer der en Hungersnød i Landet, fordi Saul har ihjelslaaet Gibeoniterne; disse forlange syv Personer af Sauls Hus udleverede for at hænge dem op for Herren; de faa dem og hænge dem; Herren giver Landet Regn, David lader de Hængtes saavel som Sauls og Jonatans Ben begrave i Zela, 1-14. Nye Kampe med Filisterne, af hvis Kjæmper flere faldt, 15-22.

OG der var en Hunger i Davids Dage i tre Aar, Aar efter Aar, og David søgte Herrens Aasyn. Da sagde Herren: Det er for Sauls og for Blodhusets Skyld, fordi han dræbte Gibeoniterne.

2. Da lod Kongen Gibeoniterne kalde og sagde til dem (men Gibeoniterne vare ikke af Israels Børn, men af de Amoriter, som vare blevne tilbage, og Israels Børn havde svoret dem en Ed, men Saul søgte at slaa dem ihjel i sin Nidkjærlighed for Israels og Judas Børn) — Jos. 9,15,19.

3. da sagde David til Gibeoniterne: Hvad skal jeg gjøre for eder, og hvormed skal jeg gjøre Forsoning, saa I velsigne Herrens Arv?

4. Og Gibeoniterne sagde til ham: Vi have ikke Sølv eller Guld at kræve hos Saul og hans Hus, og vi have ikke Ret til at dræbe nogen Mand i Israel. Og han sagde: Hvad I siqe, vil jeg gjøre for eder.

5. Og de sagde til Kongen: Den Mand, som ødelagde os, og som tiltænkte os, at vi skulde udryddes, saa vi ei skulde findes inden hele Israels Landemærke,

6. af hans Sønner give man os syv Mænd, saa ville vi hænge dem op for Herren i Sauls, Herrens Udvalgtes, Gibea. Og Kongen sagde: Jeg vil give eder dem. 4 Mos. 25, 4.

7. Men Kongen sparede Mefiboset, Søn af Jonatan, Sauls Søn, for den Herrens Eds Skyld, som var mellem

dem, mellem David og Jonatan, Sauls Søn. 1 Sam. 18, 3; 20, 23.

8. Og Kongen tog de to Sønner af Rizpa, Ajas Datter, som hun havde født Saul, Armoni og Mefiboset, og de fem Sønner af Mikal*. Sauls Datter, som hun havde født Adriel, Søn af Barsilla, Meholatiten. 3, 7.

*som ogsaa hedte Merab, 1 Sam. 18, 19.

9. Og han overgav dem i Gibeoniternes Haand, og de hængte dem op paa Bjerget for Herrens Aasyn; og de faldt alle syv paa een Gang, og de bleve dræbte i Høstens første Dage, i Begyndelsen af Byghøsten.

10. Og Rizpa, Ajas Datter, tog et Sørgeklæde og spændte det ud paa Klippen fra Høstens Begyndelse, indtil der blev udøst Vand over dem fra Himmelen*; og hun tilstedte ikke Himmelens Fugle at sætte sig paa dem om Dagen eller Markens vilde Dyr om Natten.

*de bleve hængende indtil Gud gav Regn igjen, V. 1.

11. Og det blev givet David tilkjende, hvad Rizpa, Ajas Datter, Sauls Medhustru, havde gjort.

12. Da gik David hen og tog Sauls Ben og Jonatans, hans Søns, Ben fra Mændene i Jabes i Gilead, som havde stjaalet dem fra Torvet i Betsan, hvor Filisterne havde hængt dem op den Dag, Filisterne havde slaaet Saul paa Gilboa. 1 Sam. 31, 12.

13. Og han førte Sauls Ben og Jonatans, hans Søns, Ben op derfra, og man samlede de Hængtes Ben,

14. og man begrov Sauls og Jonatans, hans Søns, Ben i Benjamins Land, i Zela, i Kis's, hans Faders, Grav, og man gjorde Alt, hvad Kongen havde befaleet. Saa bønhrørte Gud derefter Landet.

15. Og Filisterne havde atter en Krig med Israel; og David drog ned, og hans Tjenere med ham, og de strede med Filisterne, og David blev træet. 5, 17 fg.

16. Og Jisbo-Benob, som var af Rafas Børn (Vegten af hans Lanse-spids var tre hundrede Sekel Kobber, og han var omgjordet med et nyt Sverd), han tænkte paa at slaa David ihjel.

17. Men Abisaj, Zerujas Søn, hjalp ham og slog Filisteren og dræbte ham. Da svore Davids Mænd ham og sagde: Du skal ikke mere drage ud med os i Striden, forat du ikke skal udslukke Israels Lys.

18. Og det skede derefter, at der atter var en Kamp ved Gob med Filisterne; da slog Sibbekaj, Husatiten, Saf, som var af Rafas Børn.

19. Og der var atter en Kamp ved Gob med Filisterne; og Betlehemiten Elhanan, Søn af Ja'are-Orgrim, slog Gittiten Goliat, hvis Spydstage var som en Væverstang.

20. Og der var atter en Kamp ved Gat, og der var en Mand, høi af Vækst, med seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver Fod, fire og tyve i Tallet; ogsaa han var en Søn af Rafa.

21. Og han forhaanede Israael; men Jonatan, Søn af Simea, Davids Broder, slog ham.

22. Disse Fire vare fødte Rafa i Gat, og de faldt for Davids Haand og for hans Tjeners Haand.

22. KAPITEL.

David synger Herren en herlig Lovsang, fordi han har frelst ham af alle hans Fienders Haand, 1; han priser først Gud som sin eneste Tilflugt og Hjælper, 2-4, beskriver, hvorledes Gud i hans store Nød og Trængsel har bønært ham, aabenbaret sin Majestæt og vældig udfret ham, 5-20, viser, hvorfor Gud har været med ham og frelst ham, 21-28, beskriver videre, hvorledes Gud velstegner hans Kongedømme og giver ham Kraft til at underlægge sig sine Fiender, 29-46, og slutter med at beklænde og love Guds store Miskundhed imod ham og hans Slægt, 47-51.

Og David talte denne Sangs Ord til Herren paa den Dag, da Herren havde udfriet ham af alle hans Fienders Haand og af Sauls Haand.

2. Og han sagde: Herren er min Klippe og min Fæstning og min Redder,

3. min Klippe-Gud, paa hvem jeg forlader mig, mit Skjold og min Frelses Horn, min Borg og min Tilflugt, min Frelser; fra Vold frelser du mig.

4. Jeg paakalder den Høilovede, Herren, og fra mine Fiender bliver jeg frelst.

5. Thi Dødens Bølger omspændte mig; Fordærvsens Strømme forfærdede mig.

6. Dødsrigets Reb omgave mig, Dødens Snarer overfaldt mig.

7. I min Trængsel paakaldte jeg Herren, og jeg raabte til min Gud;

og han hørte fra sit Tempel min Røst, og mit Skrig kom for hans Øren.

8. Da rystede og bævede Jorden, Himmels Grundvolde skalv, og de rystede, thi hans Vrede var optændt.

9. Der gik Røg op af hans Næse, og fortærende Ild fra hans Mund; Gløder brændte ud af ham.

10. Og han bødte Himmelen og steg ned, og der var Mulm under hans Fødder.

11. Og han for paa Keruber og fløi, og han lod sig se paa Vindens Vinger.

12. Og han satte Mørke til Skjul trindt omkring sig, Vandmasser, tykke Skyer.

13. Frem af Glansen foran ham brændte gloende Kul.

14. Herren tordnede fra Himmelen, og den Høieste lod sin Røst høre.

15. Og han udsendte Pile og adspaltede dem*, — Lyn og forvirrede dem.

16. Da kom Havets Strømme tilsynse; Jordens Grundvolde bleve blottede ved Herrens Trusel, for hans Næses Aandepust.

17. Han udtrak sin Haand fra det Høie, han greb mig; han drog mig op af store Vande.

18. Han udfriede mig fra min stærke Fiende, fra mine Avinds-mænd; thi de vare mig for mægtige.

19. De overfaldt mig paa min Modgangs Dag; men Herren blev min Støtte.

20. Og han førte mig ud i det Frie; han frelst mig, thi han havde Behag i mig.

21. Herren gjengjældte mig efter min Retfærdighed, han betalte mig efter mine Hænders Renhed.

22. Thi jeg tog Vare paa Herrens Vele og veg ikke i Ondskab fra min Gud;

23. thi alle hans Love havde jeg for Øie, og fra hans Bud veg jeg ikke.

24. Og jeg var ustraffelig for ham og vogtede mig vel for min Synd.

25. Og Herren gjengjældte mig efter min Retfærdighed, efter min Renhed for hans Øine.

26. Mod den Fromme viser du dig from, mod den retvise Kjemper viser du dig retvis,

27. mod den Rene viser du dig ren, mod den Forvendte viser du dig vrang*.

*d. e. handler du tvertimod hans Ønske og Forventning.

3 Mos. 26, 23, 24. Ps. 146, 9. Ordsp. 3, 34.

28. Elendige Folk frelser du, men dine Øine ere mod de Hoffærdige; dem fornædret du.

Ordsp. 29, 23. Luk. 1, 51. 1 Pet. 5, 3.

29. Thi du er mit Lys, Herre, og Herren oplærer mit Mørke.

Ps. 97, 11; 113, 4.

30. Thi ved dig stormer jeg løs paa fiendtlige Skarer, ved min Gud springer jeg over Mure.

Ps. 60, 14. Fil. 4, 13.

31. Gud, hans Vel er fuldkommen; Herrens Ord er lutret, han er et Skjold for alle dem, som forlade sig paa ham.

Ordsp. 30, 5. Ps. 12, 7; 19, 9; 7, 11.

32. Thi hvo er Gud foruden Herren, og hvo er en Klippe foruden vor Gud?

Es. 43, 11; 44, 6, 8.

33. Gud, han er mit stærke Værn og leder den Ustraffelige paa hans Vel.

34. Han gjør hans Fødder som Hindernes og stiller mig paa mine Høider.

Hab. 3, 19.

35. Han oplærer mine Hænder til Krig, saa mine Arme spænde Kobberbuen.

Ps. 144, 1.

36. Og du giver mig din Frelses Skjold, og din Nedladelse gjør mig stor.

7, 18. Ps. 8, 5 fg. Es. 66, 1, 2.

37. Du gjør Rummet vidt for mine Skridt under mig, og mine Ankler vakle ikke.

Ps. 31, 9.

38. Jeg vil forfølge mine Fiender og ødelægge dem, og jeg vender ikke tilbage, før jeg har gjort Ende paa dem.

39. Jeg gjør Ende paa dem og knuser dem, saa de ikke kunne reise sig; og de falde under mine Fødder.

40. Og du omgjorder mig med Kraft til Krig, du bøier mine Modstandere under mig.

41. Og mine Fiender lader du vende mig Ryggen, mine Avindsmænd udrydder jeg.

1 Mos. 49, 8.

42. De se sig om, men der er ingen Frelser, — efter Herren, men han svarer dem ikke.

43. Og jeg knuser dem som Jordens Støv; jeg sønderknuser dem, tramper dem ned som Dynd paa Gaderne.

44. Og du redder mig fra mit Folks Kiv, du bevarer mig til Hoved for Hødninger; Folkefærd, som jeg ikke kjender, tjene mig.

45. Frommede hykle for mig; ved Rytet om mig blive de mig lydige.

5 Mos. 28, 29.

46. Fremmede visne hen og gaa bævende ud af sine Borge.

47. Herren lever, og priset er min Klippe, og ophøiet er min Frelses Klippe-Gud.

48. den Gud, som giver mig Hevn og lægger Folkefærd under mig,

Ps. 47, 4.

49. og som fører mig ud fra mine Fiender; over mine Modstandere ophøier du mig, fra Voldsmanden redder du mig.

50. Derfor vil jeg prise dig, Herre, blandt Hedningerne og lovsynge dit Navn.

Rom. 15, 9.

51. Han gjør sin Konges Frelse stor, og han gjør Miskuudhed mod sin Salvede, mod David og mod hans Afkom til evig Tid.

7, 12-16.

23. KAPITEL.

David vidner før sin Død om Guds Forjættelse til ham om Messias og hans vel-signelsesrige Regering samt om hans Fienders fordærvelige Væsen og deres Undergang, 1-7. Davids Helte og nogle af deres Bedrifter opregnes, 8-39.

Og dette er Davids sidste Ord: Saa siger David, Isaajs Søn, og saa siger Manden, den høit stillede, Jakobs Guds Salvede og Israels liflige Sanger:

1. Herrens Aand taler gjennem mig, og hans Ord er paa min Tunge.

Matth. 22, 43. Ap. G. 1, 16.

3. Israels Gud har sagt, til mig har Israels Klippe talt: Der skal være en Hersker over Menneskene, en retfærdig, en Hersker i Gudsfrøgt

Ps. 72, 1 fg. Es. 11, 2-5. Jer. 23, 5, 6; 33, 15, 16.

4. og lig Morgenens Lys, naar Solen gaar op, en Morgen uden Skyer; ved Solskin, ved Regn spirer Græsset frem af Jorden.

Ps. 72, 6.

Es. 9, 2. Joh. 8, 12.

5. Thi har ikke mit Hus det saaledes med Gud? En evig Pakt har han jo sat mig, ordnet i Alt og sikret; al min Frelse og Alt, hvad han behager, — skulde han ikke lade det fremspire?

7, 12 fg. Es. 45, 8.

6. Men de Nedrige, de ere alle sammen som Torne, der bortryddes; thi man tager ei fat paa dem med Haanden,

7. men rører en Mand ved dem, saa forsyner han sig med Jern og Spydstage, og med Ild opbrændes de, hvor de staa.

8. Dette er Navnene paa de Helte, som David havde: Joseb-Bassebet, Tachmoniten, Høvedsmand for Drabanterne; han svang sin Lanse over otte hundrede Ihjelslagne paa een Gang.

1 Krøn. 11, 10-41.

9. Og efter ham Eleasar, Søn af Dodo, Søn af Ahoi; han var blandt de tre Helte med David, da de haaned Filisterne, som vare samlede der til Strid; men Israels Mænd droge op derfra.

1 Krøn. 27, 4.

10. Han reiste sig op og slog blandt Filisterne, indtil hans Haand blev træt, og hans Haand hang fast ved Sverdet, og Herren gjorde en stor Frelse paa den samme Dag, og Folket vendte tilbage efter ham kun for at plyndre de Faldne.

11. Og efter ham Samma, Søn af Age, Harariten; Filisterne samlede sig i en Hob, og sammesteds var et Stykke Ager, fuldt af Linser, og Folket flyede for Filisternes Ansigte.

12. Da stillede han sig midt paa Jordstykket og reddede det og slog Filisterne; og Herren gjorde en stor Frelse.

13. Og tre af de tretti Høvdinger droge ned, og de kom mod Høsten til David, til Adullams Hule; og Filisternes Hob laa i Leir i Refa'ims Dal.

fra Kabze'el; han slog Moabs to Løvehelte, og han steg ned og slog en Løve i en Brønd paa en Dag, da der var falden Sne.

21. Og han slog en Ægypter, en anselig Mand, og i Ægypterens Haand var der et Spyd; men han gik ned mod ham med sin Stav og rev Spydet af Ægypterens Haand og dræbte ham med hans eget Spyd.

22. Dette gjorde Benaja, Joadas Søn, og han havde et Navn blandt de tre Helte.

23. Fremfor de Tretti var han æret, men til de Tre naaede han ikke; og David satte ham blandt sine Fortrolige.

24. Asael, Joabs Broder, var blandt de Tretti; ligesaa Elhanan, Søn af Dodo, fra Betlehem.

1 Krøn. 27, 7.

25. Samma, Haroditen, Ellka, Haroditen,

26. Helez, Paltiten, Ira, Søn af Ikes, Teko'iten.

1 Krøn. 27, 9, 10.

27. Abieser, Anatotiten, Mebunnaj, Husatiten,

28. Zalmon, Ahohiten, Maharaj, Netofatiten,

1 Krøn. 27, 13.

29. Heleb, Søn af Ba'ana, Netofatiten, Ittaj, Søn af Ribaj, fra Benjamins Børns Gibea,

30. Benaja, Piratoniten, Hiddaj fra Ga'as's Dale.

1 Krøn. 27, 14.

31. Abi-Albon, Arbatiten, Asma-vet, Barhumiten,

32. Eljahba, Sa'alboniten, Bne-Jasen, Jonatan,

33. Samma, Harariten, Ahiam, Søn af Sarar, Arariten,

34. Ellfelet, Søn af Ahasbaj, Søn af Ma'akatiten, Eliam, Søn af Achitofel, Giloniten,

15, 12.

35. Hezro, Karmeliten, Pa'araj, Arbiten,

36. Jigal, Søn af Natan, fra Zoba, Bani, Gaditen,

37. Zelek, Ammoniten, Naharaj, Beerotiten, Joabs, Zeruja's Søns, Vaabendragere.

38. Ira, Jitriten, Gared, Jitriten,

39. Uria, Hetiten; Alle tilsammen syv og tretti.

11, 3.

14. Og David var dengang i Bor-gen, og Filisternes Forpost var dengang i Betlehem.

5, 17.

15. Og David fik Lyst og sagde: Hvem skaffer mig Vand at drikke af Betlehems Brønd, som er ved Porten?

16. Da brøde de tre Helte ind i Filisternes Leir og øste Vand op af Betlehems Brønd, som er ved Porten, og de bare det bort og bragte det til David; men han vilde ikke drikke det, men udøste det for Herren.

17. Og han sagde: Det være langt fra mig, Herre, at gjøre dette! Skulde jeg drikke de Mænds Blod, som gik hen med Fare for sit Liv? Og han vilde ikke drikke det. Dette gjorde de tre Helte.

18. Og Abisaj, Broder af Joab, Søn af Zeruja; han var Høvedsmand for Drabanterne, og han svang sit Spyd over tre hundrede Ihjelslagne; og han havde et Navn blandt de Tre.

19. Fremfor de Tretti var han vel æret og blev deres Øverste; men til de Tre naaede han ikke.

20. Og Benaja, Søn af Joadas, Søn af en tapper Mand, stor i Idrætter,

24. KAPITEL.

David befaler af lønlig Stolthed Joab at tælle Folket, 1-3. Joab gjør det, skjænt mod sin Vilje, og opgiver Kongen Summen, 4-9. David erkjender sin Synd og ydmyger sig, faar Valget mellem tre Straffe; han vælger Pest, 10-14. Ved den dræbes 70,000 Mand; David beder ydmygt til Herren, 15-17. Han faar Befaling at

bygge Herren et Alter paa Aravnas Tærskelplads, som han derfor kjøber; han ofrer, og Pesten ophører, 18-25.

OG Herrens Vrede optændtes atter* mod Israel, og han tilskyndte David imod dem og sagde: Gaa hen og tæl Israel og Juda!

*21, 1 fg.

1 Krøn. 21, 1 fg.

2. Og Kongen sagde til Joab, Hærens Fører, som var hos ham: Drag omkring i alle Israels Stammer fra Dan lige til Be'erseba, og mønstrer Folket, forat jeg kan faa vide Folkets Tal!

3. Og Joab sagde til Kongen: Herren, din Gud, lægge til dette Folk hundrede Gange saa mange, som de ere, og det saa min Herre Kongens Øjne se det! Men hvorfor har min Herre Kongen faaet Lyst til denne Ting?

4. Men Kongens Ord blev fast mod Joab og mod Hærens Førere. Saa drog da Joab og Hærens Førere ud for Kongens Aasyn for at mønstre Israels Folk.

5. Og de drog over Jordan og leirede sig ved Aroer paa den høire Side af den Stad, som ligger midt i Gads Dal og henimod Jaser.

5 Mos. 2, 36.

6. Og de kom til Gilead og til det lave Land, som nylig var indtaget, og de kom til Dan-Ja'an* og rundt om henimod Sidon.

*1 Mos. 14, 14.

7. Og de kom til Tyrus's Fæstning og til alle Heviternes og Kananiternes Stæder; og saa drog de ud til det Sydlige af Juda, til Be'erseba.

8. Og de drog om i hele Landet og kom efter ni Maaneders og tyve Dages Forløb til Jerusalem.

9. Og Joab overgav det Tal, der var udkommet ved Folkemønstringen, til Kongen; og der var i Israel otte hundrede tusinde kraftige Mænd, som kunde drage Sverd, og Judas Mænd vare fem hundrede tusinde Mand.

10. Men Davids Hjerte slog ham, efterat han havde tællt Folket, og David sagde til Herren: Jeg har syndet svarlig i det, jeg har gjort, og nu, Herre, borttag dog din Tjeners Misgjerning; thi jeg har handlet meget daarlige.

12, 13.

11. Og da David stod op om Morgen, kom Herrens Ord til Profeten Gad, Davids Seer, saalydende:

1 Sam. 22, 5.

12. Gaa hen og tal til David: Saa

siger Herren: Tre Ting forelægger jeg dig; vælg dig en af dem, forat jeg kan gjøre den mod dig!

13. Og Gad kom til David og gav ham det tilkjende og sagde til ham: Vil du, at der skal komme syv Aars Hunger i dit Land, eller at du i tre Maaneder skal fly for din Fiendes Aasyn, medens han forfølger dig, eller at der skal blive tre Dages Pest i dit Land? Overvel nu og se til, hvad Svar jeg skal bringe ham, som har sendt mig!

Jer. 29, 17. Ez. 6, 11, 12.

14. Og David sagde til Gad: Jeg er saare angest; lader os dog falde i Herrens Haand! Thi hans Barmhjerlighed er stor, men i Menneskers Haand vil jeg nødig falde.

15. Saa lod Herren komme Pest i Israel fra Morgenens indtil Forsamlingens Tid*; og der døde af Folket fra Dan indtil Be'erseba syttit tusinde Mand.

*Aftenofferets Tid.

16. Og Engelen udrakte sin Haand mod Jerusalem for at ødelægge det; da angrede Herren det Onde, og han sagde til Engelen, som ødelagde blandt Folket: Det er nok; drag nu din Haand tilbage! Og Herrens Engel var da ved Jebusiten Aravnas Tærskelplads.

17. Da David saa Engelen, som slog ihjel blandt Folket, sagde han til Herren: Se, det er mig, som har syndet, og mig, som har gjort ilde; men disse Faar, hvad have de gjort? Lad dog din Haand komme over mig og over min Faders Hus!

4 Mos. 16, 22.

18. Og Gad kom til David den samme Dag og sagde til ham: Gak op, reis Herren et Alter paa Jehusiten Aravnas Tærskelplads!

19. Saa gik David op efter Gads Ord, saaledes som Herren havde befalet.

20. Og da Aravna saa ud, saa han Kongen og hans Tjenere komme over til ham; da gik Aravna ud og bøiede sig for Kongen med sit Ansigt til Jorden.

21. Og Aravna sagde: Hvorfor kommer min Herre Kongen til sin Tjener? Og David sagde: For at kjøbe Tærskelpladsen af dig for der at bygge et Alter for Herren, forat Plagen kan stanse og vige fra Folket.

4 Mos. 16, 43, 50.

22. Og Aravna sagde til David: Min Herre Kongen tage og ofre, hvad

han finder for godt! Se, her ere Okserne til Brændofferet, og Tærskelpladerne og Oksernes Aag til Ved;

23. alt dette, o Konge, giver Aravna Kongen. Og Aravna sagde til Kongen: Herren, din Gud, tage naadig imod dig!

24. Men Kongen sagde til Aravna: Ikke saa, men jeg vil købe det af dig for Betaling; jeg vil ikke ofre Herren, min Gud, Brændoffere uden at

betale dem. Saa kjøbte David Tærskelpladsen og Okserne for femti Sekel Sølv*.

*Hele Pladsen, hvor senere Templet og Forgaarden blev byggede, kostede 600 Sekel Guld, 1 Krøn. 21, 26.

25. Og David byggede der et Alter for Herren og ofrede Brændoffere og Takoffere; og Herren bønhrørte Landet, og Plagen stansede og veg fra Israel. 21, 14.

DEN FØRSTE KONGEBOG.

1. KAPITEL.

David pleies i sin høie Alderdom af Abt-sag. 1-4. Adonja vil være Konge i Israel og har Abjatar og Joab paa sin Side, 5-10. Profeten Natan raader Batseba at tale til David for sin Søn Salomo; hun gjør det, og Natan kommer hende til Hjælp deri, 11-27. David befaler, at Zadok skal salve Salomo, hvilket og sker, 28-40. Adonja faar Efterretning herom, flygter og beder for sig; Salomo skjenker ham Livet for denne Gang og byder ham at gaa til sit Hus, 41-53.

OG Kong David var gammel og alderstegen*, og man dækkede ham til med Klæder, men han blev ikke varm. *2 Sam. 5, 4.

2. Da sagde hans Tjenere til ham: Man opsøge min Herre Kongen en ung Pige, en Jomfru, som kan staa for Kongens Aasyn og pleie ham og ligge i din Favn, saa min Herre Kongen bliver varm.

3. Saa søgte de da efter en vakker Pige inden Israels hele Landemærke, og de fandt Sunamitinden Abisag og førte hende til Kongen.

4. Og Pigen var meget vakker, og hun pleiede Kongen og tjente ham; men Kongen havde ikke Omgang med hende.

5. Men Adonja, Haggits Søn, op-højede sig og sagde: Jeg vil være Konge. Og han skaffede sig Vogne og Ryttere og femti Mand, som løb foran ham. *2 Sam. 3, 4; 15, 1.

6. Og hans Fader havde ikke i al hans Tid bedrøvet ham ved at sige: Hvorfor har du gjort saaledes? Ogsaa han* var saare vakker at se til, og hans Moder havde født ham næst efter Absalom. *2 Sam. 14, 25.

7. Og han havde Samraad med Joab, Zerujas Søn, og med Abjatar,

Presten, og de fulgte Adonja og hjalp ham. 2, 22.

8. Men Zadok, Presten, og Benaja, Joadas Søn, og Natan, Profeten, og Sime'i og Re'i og de Helte, David havde, vare ikke med Adonja.

9. Og Adonja slagtede Faar og Okser og Gjødkalve ved Sohelets Sten, som er ved En-Rogel, og han indbød alle sine Brødre, Kongens Sønner, og alle Judas Mænd, Kongens Tjenere.

10. Men Profeten Natan og Benaja og Heltene og Salomo, sin Broder, indbød han ikke.

11. Da sagde Natan til Batseba, Salomos Moder: Har du ikke hørt, at Adonja, Haggits Søn, er bleven Konge, udenat vor Herre David ved Noget derom?

12. Saa kom nu, lad mig give dig et Raad, forat du kan redde dit Liv og din Søn Salomos Liv!

13. Gaa ind til Kong David og sig til ham: Har du ikke, min Herre Konge, tilsvoret din Tjenerinde og sagt: Salomo, din Søn, skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone? Hvorfor er da Adonja bleven Konge?

14. Se, medens du endnu taler der med Kongen, vil jeg komme ind efter dig og stadfæste dine Ord.

15. Og Batseba gik ind til Kongen i Kammeret, og Kongen var saare gammel, og Sunamitinden Abisag tjente Kongen.

16. Og Batseba bød sig og kastede sig ned for Kongen, og Kongen sagde: Hvad vil du?

17. Og hun sagde til ham: Min Herre! Du har tilsvoret din Tjenerinde ved Herren, din Gud: Salomo,

din Søn, skal blive Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone.

18. Men se, nu er Adonja bleven Konge, og du, min Herre Konge, ved ikke Noget derom.

19. Og han har slagtet Okser og Gjødkalve og Faar i Mængde og Indbudt alle Kongens Sønner og Abjatar, Presten, og Joab, Hærføreren; men Salomo, din Tjener, har han ikke indbudt.

20. Og du, min Herre Konge! — hele Israels Øine ere rettede paa dig, forat du skal give dem tilkjende, hvem der skal sidde paa min Herre Kongens Trone efter ham.

21. Og det vil ske, naar min Herre Kongen ligger hos sine Fædre, at jeg og min Søn Salomo vorde agtede som Syndere*.

*d.e. skyldige til Døden.

22. Og se, medens hun endnu talte med Kongen, kom Profeten Natan.

23. Og man gav Kongen det tilkjende og sagde: Se, Profeten Natan er her. Og da han kom ind for Kongens Aasyn, bøiede han sig for Kongen og faldt paa sit Ansigt til Jorden.

24. Og Natan sagde: Min Herre Konge! Du har vel sagt: Adonja skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone?

25. Thi han er idag dragen ned og har slagtet Okser og Gjødkalve og Faar i Mængde og indbudt alle Kongens Sønner og Hærførerne og Abjatar, Presten, og se, de æde og drikke for hans Aasyn og sige: Leve Kong Adonja!

26. Men mig, din Tjener, og Zadok, Presten, og Benaja, Jojadas Søn, og Salomo, din Tjener, har han ikke indbudt.

27. Skulde denne Sag være udgangen fra min Herre Kongen, udenat du har ladet dine Tjenere vide, hvem der skal sidde paa min Herre Kongens Trone efter ham?

28. Og Kong David svarede og sagde: Kalder Bateba til mig! Og hun kom ind og stod for Kongens Aasyn.

29. Da svor Kongen og sagde: Saa sandt Herren lever, som har forløst min Sjæl fra al Trængsel:

1 Sam. 26, 24. 2 Sam. 4, 9.

30. Ligesom jeg har tilsvoret dig ved Herren, Israels Gud, og sagt: Salomo, din Søn, skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone i mit Sted, saaledes vil jeg og gjøre paa denne Dag.

31. Da bøiede Bateba sig med sit Ansigt mod Jorden og kastede sig ned for Kongen og sagde: Min Herre, Kong David, leve evindeligt!

32. Og Kong David sagde: Kalder Zadok, Presten, og Natan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, til mig! Og de kom ind for Kongens Aasyn.

33. Og Kongen sagde til dem: Tag eders Herres Tjenere med eder og lader min Søn Salomo ride paa mit eget Mulæsel og fører ham ned til Gilhon!

34. Og der skulle Zadok, Presten, og Natan, Profeten, salve ham til Konge over Israel, og I skulle støde i Basunen og sige: Leve Kong Salomo!

35. Og I skulle drage op efter ham, og han skal komme og sidde paa min Trone, og han skal være Konge i mit Sted, og ham har jeg beskikket til at være Fyrste over Israel og over Juda.

36. Da svarede Benaja, Jojadas Søn, Kongen og sagde: Amen! Saa sige ogsaa Herren, min Herre Kongens Gud!

37. Som Herren har været med min Herre Kongen, saa være han med Salomo og gjøre hans Trone større end min Herres, Kong Davids, Trone!

38. Da gik Zadok, Presten, og Natan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, og Livvagten ned, og de lode Salomo ride paa Kong Davids Mulæsel og førte ham til Gilhon.

39. Og Zadok, Presten, tog Oljehornet fra Teltet og salvede Salomo; og de stødte i Basunen, og alt Folket sagde: Leve Kong Salomo!

1 Krøn. 29, 22.

40. Og alt Folket drog op efter ham, og Folket blæste paa Fløiter og glædede sig med stor Glæde, saa Jorden revnede ved deres Raab.

41. Det hørte Adonja og alle de Indbudne, som vare hos ham, just da de vare færdige med at æde; og da Joab hørte Basunens Lyd, sagde han: Hvorfor denne Lyd i den larmende Stad?

42. Medens han endnu talte, se, da kom Jonatan, Presten Abjatars Søn; og Adonja sagde: Kom ind! Thi du er en brav Mand og bringer godt Budskab.

2 Sam. 15, 27.

43. Men Jonatan svarede og sagde til Adonja: Nei! Vor Herre, Kong David, har gjort Salomo til Konge.

44. Og Kongen har sendt Zadok, Presten, og Natan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, og Livvagten med

ham, og de have ladet ham ride paa Kongens Mulæsel.

45. Og Zadok, Presten, og Natan, Profeten, have salvet ham til Konge i Gihon, og de ere dragne glade op derfra, og Staden er i Bevægelse. Det er den Lyd, I have hørt.

46. Salomo har ogsaa allerede taget Sæde paa den kongelige Trone.

47. Og Kongens Tjenere ere ogsaa komne for at velsigne vor Herre, Kong David, sigende: Din Gud gjøre Salomos Navn bedre end dit Navn og hans Trone større end din Trone! Og Kongen tilbad paa sit Leie.

48. Og Kongen har ogsaa sagt saaledes: Lovet være Herren, Israels Gud, som idag har givet En, der sidder paa min Trone, saa mine Øine se det!

49. Da bleve alle Adonjas Indbudne forskrækkede og stode op, og de gik, hver sin Vej.

50. Og Adonja frygtede for Salomo, og han stod op og gik hen og tog fat i Alterets Horn.

51. Og man gav Salomo det tilkjende og sagde: Se, Adonja frygter Kong Salomo, og se, han har taget fat i Alterets Horn og siger: Kong Salomo tilsværge mig endnu idag, at han ikke vil dræbe sin Tjener med Sverd!

52. Da sagde Salomo: Vil han blive en brav Mand, skal der ikke falde et Haar af hans Hoved til Jorden; men bliver der fundet noget Ondt hos ham, skal han dø.

53. Og Kong Salomo sendte Folk hen, og de førte ham ned fra Alteret, og han kom og bød sig for Kong Salomo, og Salomo sagde til ham: Gaa til dit Hus!

2. KAPITEL.

David formaner sin Søn Salomo til at frygte Herren og giver ham Befaling om Joab, Barsilla og Sime'i; David dør, 1-12. Adonja begjærer ved Batseba Abisag til Hustru; Salomo lader ham dræbe for denne hans Begjærtings Skyld, 13-25. Han afsætter Abjatar fra Prestembedet og lader Joab dræbe, 26-35. Han sparer Sime'i paa det Vilkaar, at han aldrig skal gaa udenfor Jerusalem; da Sime'i bryder sit Løfte, lader han ogsaa ham dræbe, 36-46.

DA Tiden stundede til, at David skulde dø, bød han sin Søn Salomo og sagde:

2. Jeg gaar al Jordens Vej; saa vær du stærk og bliv en Mand!

Jos. 23, 14. 5 Mos. 31, 7. 1 Krøn. 22, 13.

3. Og tag Vare paa, hvad Herren, din Gud, vil have varetaget, saa du vandrer paa hans Veie og holder hans Forskrifter, hans Bud og hans Love og hans Vidnesbyrd, efter hvad skrevet er i Moses's Lov, forat du kan handle viselig i Alt, hvad du gjør, og i Alt, hvad du vender dig til,

5 Mos. 17, 18 fg. Jos. 1, 7; 23, 6.

4. forat Herren maa opfylde sit Ord, som han har talt om mig, sigende: Dersom dine Sønner tage Vare paa sin Vej, saa de vandre for mit Aasyn i Sandhed, af sit ganske Hjerter og af sin ganske Sjæl, saa skal der, sagde han, ikke fattes dig en Mand paa Israels Trone.

2 Sam. 7, 12. Ps. 132, 11 fg.

5. Ogsaa du ved, hvad Joab, Zerujas Søn, gjorde mod mig, hvad han gjorde mod begge Israels Hærførere, mod Abner, Ners Søn, og mod Amasa, Jeters Søn, som han dræbte og udøste Krigsblod i Fredstid og bragte Krigsblod paa sit Bælte, som var om hans Lænder, og paa sine Sko, som vare paa hans Fødder. 2 Sam. 3, 27; 20, 10.

6. Du skal derfor gjøre efter din Visdom, og ikke lade hans graa Haar fare i Fred ned til Dødsriget.

7. Men imod Gileaditen Barsilla's Sønner skal du gjøre Miskundhed, og de skulle være blandt dem, som æde ved dit Bord; thi saaledes kom de til mig, da jeg flygtede for din Broder Absalom. 2 Sam. 17, 27 fg. 19, 31, 32.

8. Og se, hos dig er Benjaminiten Sime'i Søn af Gera, fra Bahurim; han bandede mig med en svar Forbødelse paa den Dag, jeg gik til Mahana'im, men han drog mig imøde ned til Jordan, og jeg tilsvor ham ved Herren og sagde: Jeg skal ikke dræbe dig med Sverd.

2 Sam. 16, 5; 19, 16, 23.

9. Men lad ham nu ikke blive ustraffet! Thi du er en vis Mand, og du vil vide, hvad du skal gjøre mod ham, saa du lader hans graa Haar fare i Blod ned til Dødsriget.

10. Saa lagde David sig hos sine Fædre, og han blev begravet i Davids Stad. Ap. G. 2, 29.

11. Og de Dage, David var Konge over Israel, vare firrti Aar; i Hebron regjerede han i syv Aar, og i Jerusalem regjerede han i tre og tretti Aar.

2 Sam. 5, 4 fg. 1 Krøn. 29, 28, 27.

12. Og Salomo sad paa Davids, sin Faders, Trone, og hans Kongedømme blev saare fast.

13. Og Adonja, Haggits Søn, gik ind til Batseba, Salomos Moder, og hun sagde: Er det med Fred, du kommer? Og han sagde: Ja, med Fred.

14. Og han sagde: Jeg har et Ord til dig. Og hun sagde: Tal!

15. Og han sagde: Du ved, at Riget var mit, og til mig havde hele Israel vendt sit Aasyn, forat jeg skulde være Konge; men Riget har vendt sig fra mig og er blevet min Broders, thi af Herren er det givet ham.

16. Og nu, een Ting begjærer jeg af dig, vis ikke mit Aasyn bort! Og hun sagde til ham: Tal!

*d. e. lad mig ikke gaa ubønhørt bort.

17. Og han sagde: Sig dog til Kong Salomo (thi han vil ikke vise dit Aasyn bort), at han maa give mig Sunamitinden Abisag til Hustru! 1,3.

18. Og Batseba sagde: Godt, jeg skal tale om dig til Kongen.

19. Og Batseba gik ind til Kong Salomo for at tale til ham om Adonja, og Kongen stod op og gik hende imøde og bød sig for hende, og han satte sig paa sin Trone, og man satte en Trone for Kongens Moder, og hun satte sig ved hans højre Side.

20. Og hun sagde: Een liden Ting begjærer jeg af dig; vis ikke mit Aasyn bort! Og Kongen sagde til hende: Begjær, min Moder! Jeg skal ikke vise dit Aasyn bort.

21. Og hun sagde: Lad Sunamitinden Abisag blive given din Broder Adonja til Hustru!

22. Da svarede Kong Salomo og sagde til sin Moder: Hvorfor begjærer du Sunamitinden Abisag for Adonja? Begjær heller Riget for ham, thi han er min ældre Broder, ja baade for ham og for Abjatar, Presten, og for Joab, Zerujas Søn! 1,7.

23. Og Kong Salomo svor ved Herren og sagde: Saa gjøre Herreu mod mig, og saaledes blive han ved: Det skal koste Adonja hans Liv, at han har talt dette Ord.

24. Og nu, saasandt Herren lever, som har befæstet mig og sat mig paa Davids, min Faders, Trone, og som har gjort mig et Hus, ligesom han har talt, skal Adonja dø idag!

2 Sam, 7, 11 fg.

25. Og Kong Salomo sendte Benaja, Jojadas Søn, hen, og han slog ham ned, og han døde.

26. Og til Abjatar, Presten, sagde Kongen: Gaa til Anatot, hen paa din

Nor. 12

Mark! Thi du er en Dødsens Mand; men paa denne Dag vil jeg ikke lade dig dø, fordi du har baaret den Herre Herres Ark for Davids, min Faders, Aasyn, og fordi du har lidt med i Alt, hvad min Fader led.

1 Krøn, 15, 11 fg. 1 Sam, 23, 30.

27. Saa forstødte Salomo Abjatar fra at være Herrens Prest, forat Herrens Ord skulde blive opfyldt, som han havde talt over Elis Hus i Silo.

1 Sam, 2, 31, 32.

28. Og Rygtet kom til Joab; thi Joab havde holdt med Adonja, endog han ikke havde holdt med Absalom. Og Joab flygtede til Herrens Telt og tog fat i Alterets Horn. 1, 50.

29. Og det blev givet Kong Salomo tilkjende, at Joab var flygtet til Herrens Telt, og man sagde: Se, han er ved Alteret. Da sendte Salomo Benaja, Jojadas Søn, og sagde: Gaa hen, slaa ham ned!

30. Da Benaja kom til Herrens Telt, sagde han til ham: Saa siger Kongen: Gaa ud! Men han sagde: Nei; thi her vil jeg dø. Og Benaja bragte Svar tilbage til Kongen og sagde: Saa talte Joab, og saa svarede han mig.

31. Og Kongen sagde til ham: Gjør, som han har talt, og slaa ham ned og begrav ham saa, og skaf saaledes det uskyldige Blod, som Joab har udøst, bort fra mig og fra min Faders Hus!

2 Mos, 21, 14.

32. Og Herren skal lade hans Blod* komme tilbage paa hans Hoved, fordi han har slaaet to Mænd, som vare retfærdigere og bedre end han, og dræbt dem med Sverd, udenat min Fader David vidste det, Abner, Ners Søn, Israels Hærfører, og Amasa, Jeters Søn, Judas Hærfører.

*det af ham udøste Blod.

2 Sam, 3, 27; 20, 10.

33. Og deres Blod skal komme tilbage paa Joabs Hoved og paa hans Afkoms Hoved evindeligt; men David og hans Afkom og hans Hus og hans Trone skulle have Fred evindeligt fra Herren 2 Sam, 3, 29. 1 Mos, 9, 6.

34. Og Benaja, Jojadas Søn, gik op og slog ham ned og dræbte ham, og han blev begravet ved sit Hus i Ørkenen.

35. Og Kongen satte Benaja, Jojadas Søn, i hans Sted over Hæren, men Zadok, Presten, satte Kongen i Abjatars Sted. 4, 4. 1 Sam, 2, 35. 1 Krøn, 29, 22.

36. Og Kongen sendte Bud og

kaldte Sime'i til sig og sagde til ham: Byg dig et Hus i Jerusalem og bo der, og du skal ikke gaa ud derfra til det ene eller det andet Sted.

37. Thi paa den Dag, du gaar ud og gaar over Kidrons Bæk, da vid for vist, at du da skal dø; dit Blod skal være paa dit Hoved.

38. Og Sime'i sagde til Kongen: Det Ord er godt; som min Herre Kongen har talt, saaledes skal din Tjener gjøre. Og Sime'i boede i Jerusalem mange Dage.

39. Og det skede efter tre Aars Forløb, at to af Sime'is Tjenere flygtede til Akis, Søn af Ma'aka, Kongen i Gat; og man gav Sime'i det tilkjende og sagde: Se, dine Tjenere ere i Gat. 1 Sam. 27, 2.

40. Og Sime'i gjorde sig rede og sadlede sit Asen og drog til Gat, til Akis, for at lede efter sine Tjenere; og Sime'i drog derhen og bragte sine Tjenere fra Gat.

41. Og det blev givet Salomo tilkjende, at Sime'i var dragen bort fra Jerusalem til Gat og var kommen tilbage.

42. Da sendte Kongen Bud og kaldte Sime'i og sagde til ham: Har jeg ikke tilsvoret dig ved Herren og vidnet for dig og sagt: Paa den Dag, du drager ud og gaar til det ene eller det andet Sted, da vid for vist, at du skal dø? Og du sagde til mig: Det Ord er godt; jeg har hørt det.

43. Hvorfor har du da ikke holdt Herrens Ed og det Bud, jeg bød dig?

44. Og Kongen sagde til Sime'i: Du ved selv alt det Onde, som dit Hjerte er vidende om, som du har gjort mod David, min Fader, og Herren lader nu din Ondskab komme tilbage paa dit Hoved.

2 Sam. 16, 5 fg. Ps. 54, 7; 62, 13.

45. Men Kong Salomo skal være velsignet, og Davids Trone skal være befæstet for Herrens Aasyn evindeligt.

46. Og Kongen gav Benaja, Jojadas Søn, Befaling, og han gik ud og slog ham ned, og han døde. Og Kongedømmet blev befæstet i Salomos Haand.

3. KAPITEL.

Salomo tager Faraos Datter tillygte, elsker Herren, men ofrer dog paa Hølene, 1-4. Herren aabenbarer sig for ham om Natten og tillader ham at begjære, hvad han vil; Salomo beder om Visdom; Herren lover at give ham Visdom og tillige Ære, Rigdom og et langt Liv, dersom han vil.

vandre paa hans Vete, 5-15. Han demmer med Visdom i en Sag mellem to Skjøger, 16-28.

OG Salomo Indgik Svogerskab med Faraos Ægyptens Konge, og tog Faraos Datter og førte hende ind i Davids Stad, indtil han blev færdig med at bygge sit Hus og Herrens Hus og Jerusalems Mur rundt omkring.

2. Kun ofrede Folket paa Hølene; thi der var ikke bygget noget Hus for Herrens Navn indtil de Dage.

3. Men Salomo elskede Herren, saa han vandrede efter Davids, sin Faders, Forskrifter; kun ofrede han og brændte Røgelse paa Hølene.

4. Og Kongen drog til Gibeon* for at ofre der; thi der var den ypperste Høj. Tusinde Brændoffere ofrede Salomo paa Alteret der.

*der var paa den Tid Tabernaklet; Arken var i Jerusalem, 2 Krøn. 1, 3-5.

5. I Gibeon aabenbarede Herren sig for Salomo i en Drøm om Natten, og Gud sagde: Begjær, hvad jeg skal give dig! 2 Krøn. 1, 7 fg.

6. Og Salomo sagde: Du har vist stor Miskundhed mod din Tjener David, min Fader, eftersom han vandrede for dit Aasyn i Sandhed og i Retfærdighed og i Hjertets Oprigtighed mod dig, og du bevarede ham denne store Miskundhed og gav ham en Søn, der sidder paa hans Trone, som det sees paa denne Dag. 1, 48.

7. Og nu, Herre, min Gud! Du har gjort din Tjener til Konge i Davids, min Faders, Sted, og jeg er et Barn, jeg skjønner ikke at gaa ud og gaa ind.

4 Mos. 27, 17. 1 Sam. 13, 16. 2 Sam. 5, 2.

8. Og din Tjener er midt iblandt dit Folk, som du har udvalgt, et stort Folk, som ikke kan beregnes og ikke tælles for Mangfoldighed.

9. Saa giv da din Tjener et hørsomt Hjerte til at dømme dit Folk, til at skjelne mellem Godt og Ondt! Thi hvo formaar at dømme dette dit talrige Folk?

10. Og det Ord var godt i Herrens Øine, at Salomo havde begjæret denne Ting.

11. Og Gud sagde til ham: Efterdi du har begjæret denne Ting og ikke begjæret dig mange Dage og ikke begjæret dig Rigdom og ikke begjæret dine Fienders Liv, men har begjæret dig Forstand til at holde Dom,

12. se, saa gjør jeg efter dit Ord; se, jeg giver dig et vilst og forstandigt Hjerte, saa din Lige ikke har

været før dig, og din Lige ikke skal opstaa efter dig. 4, 31.

13. Ogsaa hvad du ikke har begjæret, giver jeg dig, baade Rigdom og Ære, saa Ingen har været din Lige blandt Kongerne alle dine Dage.

Matth. 8, 33. Ef. 3, 20.

14. Og dersom du vil vandre paa mine Vele, saa du holder mine Love og mine Bud, ligesom David, din Fader, har vandret, saa vil jeg forlange dine Dage. 5 Mos. 4, 40.

15. Da vaagnede Salomo, og se, det var en Drøm. Og han kom til Jerusalem og stod foran Herrens Pakts-Ark og ofrede Brændoffere og bragte Takoffere, og han gjorde et Gjæstebud for alle sine Tjenere.

16. Da kom to Skjøger til Kongen, og de stode for hans Aasyn.

17. Og den ene Kvinde sagde: Hør paa mig, min Herre! Jeg og denne Kvinde boede i samme Hus, og jeg fødte i Huset hos hende.

18. Og det skede paa den tredje Dag, efterat jeg havde født, da fødte ogsaa denne Kvinde; og vi vare sammen, der var ingen Fremmed hos os i Huset, kun vi to vare i Huset.

19. Og denne Kvindes Søn døde om Natten, fordi hun havde ligget paa ham;

20. og hun stod op midt om Natten og tog min Søn fra min Side, medens din Tjenerinde sov, og hun lagde ham ved sin Barm, og sin Søn, den døde, lagde hun ved min Barm.

21. Og da jeg stod op om Morgenen for at give min Søn at die, se, da var han død; men da jeg betragtede ham næse om Morgenen, se, da var det ikke min Søn, som jeg havde født.

22. Og den anden Kvinde sagde: Det er ikke saa, men den Levende er min Søn, og den Døde er din Søn. Og hin sagde: Nei; den Døde er din Søn, og den Levende er min Søn. Saa talte de da for Kongens Aasyn.

23. Da sagde Kongen: Denne siger: Denne, den Levende, er min Søn, og den Døde er din Søn. Og hin siger: Nei; den Døde er din Søn, og den Levende er min Søn.

24. Og Kongen sagde: Henter mig et Sverd! Og man bragte Sverdet ind for Kongens Aasyn.

25. Da sagde Kongen: Hugger det levende Barn i to Stykker og giver den ene Halvdel til den Ene og den anden Halvdel til den Anden!

26. Da sagde den Kvinde, hvis Søn

den Levende var, til Kongen (thi hendes Hjerter brændte for hendes Søn), hun sagde: Hør paa mig, min Herre! Giver hende det levende Barn, men dræber det endelig ikke! Men hin sagde: Hverken mit eller dit skal det være; hugger det over! Es. 49, 15.

27. Da svarede Kongen og sagde: Giver hende det levende Barn og dræber det ikke! Hun er dets Moder.

28. Og hele Israel hørte den Dom, Kongen havde dømt, og de frygtede for Kongen; thi de saa, at Guds Visdom var i hans Hjerter til at skaffe Ret.

4. KAPITEL.

Salomos fornemste Embedsmænd opregnes, 1-19. Folkets lykkelige Tilstand under hans Regjering; hans Riges Grænser; hans prægtige Hofholdning; hans Vogne og Heste, 20-28. Hans store Visdom, 29-34.

OG Kong Salomo var Konge over hele Israel.

2. Og disse vare de fornemste Mænd, han havde: Asarja, Søn af Zadok, var Prest*; *ligesom 2 Sam. 8, 18.

3. Elihoref og Achia, Søner af Sisa, vare Skrivere; Josafat, Achiluds Søn, var Historieskriver,

4. og Benaja, Joadas Søn, var over Hæren, og Zadok og Abjatar vare Prester, 2, 35.

5. og Asarja, Natans Søn, var over Befalingsmændene*, og Sabud, Natans Søn, var Prest**, Kongens Ven,

*V. 7. **ligesom 2 Sam. 8, 18.

6. og Achisar var Slotshøvding, og Adoniram, Abdas Søn, var over Pligtarbejderne*.

*5, 13, 14.

7. Og Salomo havde tolv Befalingsmænd over hele Israel, og de forsynede Kongen og hans Hus; en Maaed om Aaret paalaa det enhver at forsyne ham.

8. Og dette var deres Navne: Hurs Søn paa Efra'ims Bjerg;

9. Dekers Søn i Makaz og Sa'albim og Bet-Semes og Elon-Bet-Hanan;

10. Heseds Søn i Arubbot; han havde Soko og alt Hefers Land.

11. Abinadabs Søn havde hele Dors Høiland; han havde Tafat, Salomos Datter, til Hustru.

12. Ba'ana, Achiluds Søn, havde Ta anak og Megiddo og hele Bet-Sean, som er ved Siden af Zartan nedenfor Jisre'el fra Bet-Sean til Abel-Mehola, indtil hinsides Jokmeam.

13. Gebers Søn var i Ramot i Gilead; han havde Ja'irs, Manasses

Søns, Byer, som ere i Gilead; han havde Landskabet Argob, som er i Basan, seksti store Stæder med Mure og Kobberbomme.

14. Achinadab, Iddos Søn, havde Mahana'im.

15. Achima'az var i Naftali; ogsaa han havde taget Basmat, en Datter af Salomo, til Hustru.

16. Ba'ana, Søn af Husaj, var i Aser og i Alot;

17. Josafat, Søn af Paruah, i Isaskar;

18. Sime'i, Søn af Ela, i Benjamin;

19. Geber, Søn af Uri, i Gileads Land, Sihons, Amoriternes Konges, og Ogs, Basans Konges, Land, og han var den eneste Befalingsmand i det Landskab.

20. Juda og Israel vare mange, som Sanden ved Havet i Mangfoldighed; de aade og drak og vare glade.

3, 8. 1 Mos. 13, 16.

21. Og Salomo herskede over alle Kongerigerne fra Floden* til Filisternes Land og lige til Ægyptens Landemærke; de bragte Gaver og tjente Salomo alle hans Livs Dage.

*Eufrat. 2 Krøn. 9, 26.

22. Og Salomos Fødevarer for hver Dag vare tredti Kor fint Mel og seksti Kor andet Mel.

23. ti fedede Okser og tyve Okser fra Græsgangen og hundrede Stykker smaat Kvæg foruden Hjorte og Raadyr og Daadyr og fedet Fjærkræ.

24. Thi han herskede over hele Landet hinsides* Floden fra Tifsah lige til Gasa, over alle Kongerne hinsides Floden, og han havde Fred fra alle Kanter trindt omkring.

*vestenfor. 1 Mos. 15, 18.

25. Og Juda og Israel boede tryg-gelig, hver Mand under sit Vintræ og under sit Figentræ, fra Dan lige til Be'erseba, alle Salomos Dage.

3 Mos. 26, 5. Mika 4, 4. Sak. 3, 10.

26. Og Salomo havde firti tusinde Staldrum for sine Vognehæste og tolv tusinde Ryttere.

2 Krøn. 9, 25.

27. Og hine Befalingsmænd forsynede Kong Salomo og hver den, som gik til Kong Salomos Bord, hver sin Maaned; de lode det ikke fattes paa Noget.

V. 7 fg.

28. Og Bygget og Straaet til Hestene og til Traverne bragte de hen til det Sted, hvor det skulde være, hver eftersom det var ham, foreskrevet.

29. Og Gud gav Salomo Visdom

og saare megen Indsigt og en Forstand, vidt omfattende som Sanden paa Havets Bred.

30. Salomos Visdom var større end alle Østens Børns Visdom og al Ægypternes Visdom.

3, 12.

31. Han var visere end alle Mennesker, end Etan, Esrahiten, og Heman og Kalkol og Darda, Mahols Sønner, og hans Navn var kjendt blandt alle Hedningefolkene trindt omkring.

1 Krøn. 2, 6.

32. Han talte tre tusinde Ordsprog, og hans Sange vare tusinde og fem.

Præd. 12, 9.

33. Han talte om Træerne, fra Cederen, som er paa Libanon, og Indtil Isopen, som vokser ud paa Væggen, og han talte om Dyrene og om Fuglene og om Krybet og om Fiskene.

34. Og man kom fra alle Folk for at høre Salomos Visdom, fra alle Jordens Konger, som havde hørt om hans Visdom.

10, 1 fg. Matth. 12, 42.

5. KAPITEL.

Salomo begjærer Temmer af Hiram, Kongen i Tyrus, til Bygning af et Tempel, 1-6. Hiram lover med Glæde at tjene Salomo hert; de slutte en Pakt med hinanden, 7-12. Salomo beskikker mange Tusinde af Folket til at skaffe Temmer og Stene til Bygningen, 13-18.

OG Hiram, Kongen i Tyrus, sendte sine Tjenere til Salomo, thi han havde hørt, at han var bleven salvet til Konge i sin Faders Sted: Hiram havde nemlig været en Ven af David alle Dage.

2. Og Salomo sendte Bud til Hiram og lod sige:

2 Krøn. 2, 3 fg.

3. Du ved, at David, min Fader, ikke kunde bygge et Hus for Herrens, sin Guds, Navn for de Kriges Skyld, hvormed de havde omgivet ham, indtil Herren lagde dem under hans Fodsaalet.

4. Men nu har Herren, min Gud, givet mig Ro trindt omkring; der er ingen Modstander og ingen Ulykke.

5. Og se, jeg tænker nu paa at bygge et Hus for Herrens, min Guds, Navn, saaledes som Herren har talt til David, min Fader. idet han sagde: Din Søn, som jeg vil sætte i dit Sted paa din Trone, han skal bygge Huset for mit Navn.

2 Sam. 7, 13. 1 Krøn. 22, 10.

6. Saa byd nu, at man skal hugge mig Cedere af Libanon, og mine Tjenere skulde være med dine Tjenere, og jeg skal give dig dine Tjeneres Løn, aldeles som du siger: thi du

ved, at der blandt os ikke er Nogen, som skønner at hugge Træer, som Sidonierne.

7. Og det skede, da Hiram hørte Salomos Ord, blev han saare glad, og han sagde: Lovet være Herren idag, som har givet David en vis Søn over dette talrige Folk! 2 Krøn. 2, 12.

8. Og Hiram sendte Bud til Salomo og lod sige: Jeg har hørt det Budskab, du har sendt mig; jeg vil gjøre Alt, hvad du ønsker angaaende Cedrertræer og Cyprestræer.

9. Mine Tjenere skulle føre dem ned fra Libanon til Havet, og jeg vil lade dem lægge i Flaader paa Havet og bringe til det Sted, du vil sende mig Bud om, og lade dem tage fra hverandre der, og saa lader du dem afhente. Men du maa gjøre, hvad jeg ønsker, ved at skaffe Fødemidler for mit Hus.

10. Saa gav Hiram Salomo Cedertræer og Cyprestræer, saa mange, som han ønskede.

11. Og Salomo gav Hiram tyve tusinde Kor Hvede til Spise for hans Hus og tyve Kor Olje af stødte Oliven; saaledes gav Salomo Hiram Aar efter Aar.

12. Og Herren gav Salomo Visdom, saaledes som han havde talt til ham; og der var Fred mellem Hiram og Salomo, og de sluttede begge en Pakt. 4, 29; 3, 12.

13. Og Kong Salomo udtog Pligtarbejdere af hele Israel, og Pligtarbejderne vare tretti tusinde Mand.

14. Og han sendte dem til Libanon, ti tusinde om Maaneden skiftevis; een Maaned vare de paa Libanon, to Maaneder i sit Hus. Og Adoniram var over Pligtarbejderne. 4, 6.

15. Og Salomo havde sytti tusinde Lastdragere og otteti tusinde Huggere paa Bjerget, 2 Krøn. 2, 18.

16. foruden Salomos Overbefalingsmænd, som vare over Arbejdet, tre tusinde og tre hundrede, som raadede over det Folk, der udførte Arbejdet.

17. Og Kongen bød, at man skulde opbryde store Stene, kostbare Stene, for at lægge Grundvolden til Huset af hugne Stene.

18. Og Salomos Bygningsmænd og Hiram's Bygningsmænd og Giblitenes* tilhuggede og beredte Træerne og Stenene til deraf at bygge Huset.

*Es. 27, 9.

6. KAPITEL.

Salomo bygger Templet, det Hellige og det Allerhelligste, ligeledes Forhallen og en Tilbygning, tre Stokværk høit, med Kamre, op til Siden af Templets Mure, 1-10. Herren aabenbarer sig for Salomo og lover at opfylde sine Forjættelser, naar han vil være ham lydig, 11-13. Indvendig bordsklæder Salomo Huset og beløgger det med Guld; Keruber gjøres, Dørfør-færdiges; Forgaarden bygges, 14-38.

Og det skede i det fire hundrede og ottiende Aar efter Israels Børns Udgang af Ægyptens Land, i Maanedens Slv, det er den anden Maaned, i det fjerde Aar, efterat Salomo var bleven Konge over Israel, at han begyndte at bygge Huset for Herren.

2 Krøn. 3, 1 fg.

2. Og Huset, som Kong Salomo byggede for Herren, var seksti Alen langt og tyve bredt og tretti Alen høit.

3. Og Forhallen foran det Hellige af Huset var tyve Alen lang efter Bredden af Huset og ti Alen bred foran Huset.

4. Og paa Huset gjorde han Vinduer med fast Gitterverk.

5. Og han byggede ved Husets Væg Stokverk rundt omkring, ved Husets Vægge trindt omkring, ved det Hellige og ved Koret, og han gjorde Sidekamre rundt omkring.

6. Det nederste Stokverk var fem Alen bredt, og det mellemste seks Alen bredt, og det tredje syv Alen bredt; thi han havde givet Huset Af-satser rundtom udvendig, forat Intet skulde gribe ind i Husets Vægge.

7. Og da Huset blev bygget, blev det bygget af hele Stene fra Stenbruddet, og hverken Hammer eller Økse eller noget Jernredskab blev hørt i Huset, da det blev bygget.

5 Mos. 27, 6.

8. Døren til det midterste Sidekammer* var paa Husets høire Side, og ad en Vindeltrappe steg man op i det mellemste Stokverk, og fra det mellemste op i det tredje.

*nemlig i det nederste Stokverk.

9. Og han byggede Huset og fuldendte det, og han tækkede Huset med Bjælker og med Rader af Cederplanker. 7, 3, 7; 6, 15.

10. Og han byggede Stokværkerne ved hele Huset; fem Alen var deres Høide, og de vare fæstede til Huset ved Cederbjælker. V. 5, 6.

11. Og Herrens Ord kom til Salomo saaledes:

12. Hvad dette Hus angaar, som

du bygger, da vil jeg, hvis du vander efter mine Forskrifter og holder mine Love og tager Vare paa alle mine Bud, saa du vandrer i dem, opfylde paa dig mit Ord, som jeg talte til David, din Fader, ^{2Sam. 7, 13 fg.}

13. Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn, og jeg vil ikke forlade mit Folk Israel. ^{2 Mos. 29, 45. 3 Mos. 26, 11.}

14. Saa byggede Salomo Huset og fuldendte det.

15. Og han klædte Husets Vægge indentil med Cederbord; fra Husets Guly indtil Loftets Vægge* overklædte han det indentil med Træ, og han beklædte Husets Guly med Cypressbord.

*d. e. Væggenes øverste Del mod Loftet.

16. Og han byggede tyve Alen fra Husets Bagside en Væg af Cederbord fra Gulvet til Loftets Vægge, og dette indrettede han sig indvendig til Kor, til det Allerhelligste. ^{V. 20.}

17. Og Huset, det er det Hellige foran Koret, var firti Alen langt.

18. Og der var Cedertræ paa Huset indvendig, Billedverk af Kolokvinter og udsprungne Blomster; det var altsammen Ceder, der var ingen Sten at se.

19. Og han indrettede et Kor inderst i Huset for der at sætte Herrens Pakts-Ark.

20. Og foran Koret, som var tyve Alen langt og tyve Alen bredt og tyve Alen højt, og som han belagde med det kostbareste Guld, beklædte han et Alter med Cedertræ.

21. Og Salomo belagde Huset indentil med det kostbareste Guld og hængte Guldkjæder henover Væggen foran Koret og belagde den med Guld.

22. Og hele Huset belagde han med Guld, indtil hele Huset var færdigt; og hele Alteret, som hørte til Koret, overtrak han med Guld.

23. Og han gjorde i Koret to Keruber af Oljetræ; ti Alen var deres Høide. ^{2 Mos. 25, 18 fg. 37, 7 fg.}

24. Og fem Alen var Kerubens ene Vinge, og fem Alen Kerubens anden Vinge, ti Alen fra Vingespids til Vingespids.

25. Og den anden Kerub var ti Alen; begge Keruberne havde samme Maal og samme Skikkelse.

26. Den ene Kerub var ti Alen højt, og ligesaa den anden Kerub.

27. Og han satte Keruberne midt i det indre Hus, og man udbredte Kerubernes Vinger, saa den enes

Vinge rørte ved den ene Væg, og den anden Kerubs Vinge rørte ved den anden Væg, medens deres Vinger midt i Huset rørte Vinge ved Vinge.

28. Og han belagde Keruberne med Guld.

29. Og paa alle Husets Vægge rundt omkring lod han udarbejde udskaaret Billedverk af Keruber og Palmer og udsprungne Blomster baade indentil og uden til.

30. Og Husets Guly belagde han med Guld indentil og uden til.

31. Og for Indgangen til Koret gjorde han Fløjdøre af Oljetræ; Karnissen med Dørposterne udgjorde en Femtedel af Væggen.

32. Og paa de to Døre af Oljetræ lod han udskjære Billedverk af Keruber og Palmer og udsprungne Blomster og belagde det med Guld; han udbredte Guldet over Keruberne og over Palmerne.

33. Og ligesaa gjorde han for Indgangen til det Hellige Dørposter af Oljetræ, paa en Fjerdedel af Væggen.

34. og to Dørfløje af Cyprestræ, den ene Dørfløj af to Bordbredder, som vare bevægelige, og en anden Dørfløj af to Bordbredder, som vare bevægelige.

35. Og han lod udskjære Keruber og Palmer og udsprungne Blomster og lod dem belægge med Guld, som blev udjævnet over det Udskaarne.

36. Og han byggede den indre Forgaard af tre Rader hugne Stene og en Rad Cederbjælker.

37. I det fjerde Aar blev Grundvolden lagt til Herrens Hus i Maanedens Siv, ^{V. 1.}

38. og i det ellefte Aar i Maanedens Bul, det er den ottende Maaned, var Huset færdigt i alle sine Stykker og ganske, som det skulde være; saa byggede han da paa det i syv Aar.

7. KAPITEL.

Salomo bygger ogsaa sig selv et pragtfuldt Hus med en Forgaard, 1-12. Thi Templet forfærdiger Hiram, en Kunstner fra Tyrus, to pragtfulde Kobbersøiler, 13-22, ligeledes et støbt Vandkar, som hvilede paa tolv Okser af Kobber, og ti Bækkener af Kobber paa ti Fodstykker af Kobber, 23-39, saavel som andre Redskaber af Kobber, 40-47, endvidere to Lysestager og andre Sager af Guld. Templet med alt sit Tilbehør bliver færdigt, og hvad David har helliget, føres ind i det, 48-61.

Og paa sit eget Hus byggede Salomo i tretten Aar; saa blev han færdig med hele sit Hus. ^{6, 38; 9, 10.}

2. Han byggede Libanons Skovhus, hundrede Alen langt og femti Alen bredt og tretti Alen højt, paa fire Rader Cedersøiler, og med Cederbjælker ovenpaa Søllerne.

3. Og det var tækket med Cedertæppe ovenover de Sidekamre, som vare paa Søllerne, fem og firli Sidekamre, femten i hver Rad.

4. Og der var Stokverk i tre Rader, og Vindus ved Vindue tre Gange.

5. Og alle Dørene og Dørposterne vare firantede, af Bjælkeverk, og lige mod Vinduesrækken tre Gange.

6. Og han gjorde Søllehallen, femti Alen lang og tretti Alen bred; og der var en Forhal foran den og Søller og Trappetrin foran den.

7. Og han gjorde Tronhallen, hvor han dømte, Domshallen, og den var belagt med Cedertæppe fra den ene Ende af Gulvet til den anden.

8. Og hans Hus, hvor han boede, i den anden Gaard indenfor Forhallen, var ligesom dette Verk; og for Faraos Datter, som Salomo havde taget tilfægte, gjorde han et Hus ligesom denne Forhal. 3, 1.

9. Alt dette var af kostbare Stene, tilhugne efter Maal, tilsagede med Sag indentil og udentil og lige fra Grunden indtil Gesimsen og udenfra indtil den store Gaard.

10. Og Grundvolden var lagt med kostbare Stene, store Stene, Stene paa ti Alen og Stene paa otte Alen.

11. Og derovenpaa var der kostbare Stene, hugne efter Maal, samt Cedertæppe.

12. Og den store Gaard havde rundtom tre Rader hugne Stene og een Rad Cederbjælker, ligesom Herrens Huses indre Forgaard og Husets Forhal.

13. Og Kong Salomo sendte Bud og hentede Hiram fra Tyrus.

² Krøn. 2, 13 fg.

14. Han var Søn af en Enke af Naftalis Stamme, og hans Fader var en tyrisk Mand, en Kobbersmed, og han var fyldt med Visdom og Forstand og Kundskab til at udføre alle Slags Arbejde i Kobber. Han kom da til Kong Salomo og udførte alt hans Arbejde. ² Mos. 31, 3, 4.

15. Han dannede de to Kobbersøller; atten Alen var Høiden paa den ene Sølle, og en Traad paa tolv Alen gik omkring den anden Sølle*.

*den var tolv Alen i Omfang.

² Kong. 25, 17. ² Krøn. 3, 15.

16. Og han gjorde to Søllehoveder, støbte af Kobber, til at sætte paa Søllernes Toppe; fem Alen var det ene Søllehoveds Høide, og fem Alen det andet Søllehoveds Høide.

17. Netværk, flettet Arbejde, Snøre, kjædeformigt Arbejde var der paa Søllehovederne, som vare paa Toppen af Søllerne, syv paa det ene Søllehoved og syv paa det andet Søllehoved.

18. Og han gjorde Granatæbler, to Rader rundt omkring ved det ene Netværk til at bedække Søllehovederne, som vare paa Toppen af Søllerne, og saaledes gjorde han ogsaa ved det andet Søllehoved.

19. Og Søllehovederne, som vare paa Toppen af Søllerne, vare dannede som Liljer, ligesom ved Forhallen, fire Alen.

20. Og Søllehovederne paa begge Søllerne vare ogsaa ovenover, tæt ved den Udhugning, som var paa den anden Side af Netværket, og Granatæblerne vare to hundrede i Rader rundt omkring paa det andet Søllehoved.

21. Og han opreiste Søllerne ved Templets Forhal; han opreiste den høire Sølle og kaldte dens Navn Jakin*, og han opreiste den venstre Sølle og kaldte dens Navn Boas**.

*d. e. han (Gud) skal befæste. **d. e. i ham er det (Templet) stærkt.

22. Og paa Toppen af Søllerne var der liljeformigt Arbejde; og saaledes blev Arbejdet med Søllerne fuldendt.

23. Og han gjorde et støbt Hav, ti Alen fra dets ene Rand til dets anden Rand, rundt trindt omkring, og fem Alen var dets Høide, og en Snor paa tretti Alen gik rundt om det.

² Krøn. 4, 2 fg.

24. Og under dets Rand var der Kolokvinter, som omgave det trindt omkring; ti paa hver Alen omgave de Havet rundt om; i to Rader vare Kolokvinterne, støbte i een Støbning med det.

25. Det stod paa tolv Okser; tre vendte mod Nord, og tre vendte mod Vest, og tre vendte mod Syd, og tre vendte mod Øst, og Havet hvilede ovenpaa dem, og deres Bagdele vendte alle indad.

26. Og dets Tykkelse var en Haandbred, og dets Rand som Arbejdet paa Randen af et Bæger, som en Liljeblostm; det rummede to tusinde Bat.

27. Og han gjorde de ti Kobberfodstykker; fire Alen var Længden

af hvert Fodstykke, og fire Alen dets Bredder, og tre Alen dets Høide.

28. Og saaledes var hvert Fodstykke gjort: De havde Fyldinger, nemlig Fyldinger mellem Kantlisterne;

29. og paa Fyldingerne, som vare mellem Kantlisterne, var der Løver, Okser og Keruber, og ovenover Kantlisterne var der et Underlag*, og nedenunder Løverne og Okserne var der Løvverk, nedhængende Arbejde.

*nemlig til at sætte Bækkenerne i.

30. Og hvert Fodstykke havde fire Hjul af Kobber og Aksler af Kobber, og dets fire Fødder havde Skulderstykker; nedenunder Bækkenet vare Skulderstykkerne paastøbte; paa den anden Side af hvert af dem var der Løvverk.

31. Og dets* Munding var indenfor Kransen og opad en Alen høj, og dens** Munding var rund, gjort som et Underlag, halvanden Alen***, og ogsaa paa dens Munding var der Billedverk, og deres*** Fyldinger vare firkantede, ikke runde.

*Bækkenets, **Kransens, ***nemlig i Gjennemsnit, ****Sidernes.

32. Og de fire Hjul vare under Fyldingerne, og Hjulenes Tapper vare paa Fodstykket, og hvert Hjuls Høide var halvanden Alen.

33. Og Hjulene vare gjorte, som Vognhjul gjøres; deres Tapper og deres Fælger og deres Eger og deres Naver, Altsammen var støbt.

34. Og der var fire Skulderstykker paa de fire Hjørner af hvert Fodstykke; i Eet med Fodstykket vare dets Skulderstykker.

35. Og paa Overdelen af Fodstykket var en halv Alens Forhøiung, rund trindt om, og paa Overdelen af Fodstykket var dets Haandtag og dets Fyldinger i Eet med det.

36. Og han udskar paa Fladerne af dets Haandtag og paa dets Fyldinger Keruber, Løver og Palmer, eftersom der var Rum paa enhver, og Løvverk rundt omkring.

37. Saaledes gjorde han de ti Fodstykker; een Støbning, eet Maal, een Skikkelse havde de alle.

38. Og han gjorde ti Kobberbækkener; hvert Bækken rummede firte Bat; hvert Bækken var fire Alen vidt; der var eet Bækken paa hvert Fodstykke af de ti Fodstykker.

2 Krøn. 4, 6.

39. Og han satte fem af Fodstyk-

kerne paa Siden af Huset til Høire og fem paa Siden af Huset til Venstre, og Havet satte han paa Husets høire Side mod Sydost. 2 Krøn. 4, 10.

40. Og Hiram gjorde Panderne og Skufferne og Skaalerne til at stænke med; og saaledes blev Hiram færdig med at gjøre alt det Arbejde, han gjorde for Kong Salomo til Herrens Hus, 2 Mos. 27, 3. 2 Krøn. 4, 11 fg.

41. to Søller og to Skaaler paa Søjlehovederne, som vare paa Toppen af Søllerne, og de to Netværker til at dække de to Skaaler paa Søjlehovederne, som vare paa Toppen af Søllerne, V. 15-20.

42. og de fire hundrede Granatæbler til de to Netværker, to Rader Granatæbler til hvert Netværk, til at dække de to Skaaler paa Søjlehovederne, som vare ovenpaa Søllerne,

43. og de ti Fodstykker og de ti Bækkener paa Fodstykkerne V. 27-38.

44. og det ene Hav og de tolv Okser under Havet V. 23-26.

45. og Panderne og Skufferne og Skaalerne til at stænke med. Og alle disse Ting, som Hiram gjorde for Kong Salomo til Herrens Hus, vare af poleret Kobber. V. 40.

46. Paa Jordansletten lod Kongen dem støbe i den faste Jord mellem Sukkot og Zartan.

47. Og Salomo lod alle Sagerne blive uveiede, fordi de vare saa overvættede mange; Kobberets Vegt blev ikke undersøgt.

48. Og Salomo gjorde alle de Ting, som skulde være i Herrens Hus, Guldalteret og Guldbordet, hvorpaa Skuebrødene laa,

49. og Lysestagerne, fem paa høire og fem paa venstre Side, foran Koret, af det kostbareste Guld, og Blomsterne og Lamperne og Lyseaksene af Guld, 2 Krøn. 4, 7.

50. og Bækkenerne og Knivene og Skaalerne til at stænke med og Fadene og Ildkarrene af det kostbareste Guld, og Hængslerne til Dørene i det indre Hus, til det Allerhelligste, og til Dørene i Huset, til det Hellige, af Guld.

51. Saa blev da alt det Arbejde færdigt, som Kong Salomo lod gjøre til Herrens Hus, og Salomo bragte ind, hvad David, hans Fader, havde helliget, Sølvet og Guldet og Karrene; han lagde det i Herrens Huses Skatkamre. 2 Sam. 8, 10-12. 2 Krøn. 5, 1.

8. KAPITEL.

Salomo forsamler Israels Ældste og Stammernes Overhoveder og lader Arken føre ind i Templet; Herrens Herlighed fylder det, 1-11. Han ser heri Opfyldelsen af Herrens Tilsagn og erkjender, at Herren saaledes har udkaaret Templet til sin Bolig; han velsigner Folket og priser Herren, som ved at lade ham bygge dette Hus har opfyldt sine Forjættelser til David, 12-21. Han beder Herren, at han vil lade sit Øie hvile paa dette Hus og fra sin Himmel høre deres Bønner, som i hvilkensomhelst Sag, enten i dette Hus eller vendte mod det, bede til ham med ydmyge og oprigtige Hjerter, 22-53. Han velsigner alier Folket, priser Herrens Miskundhed og Trofasthed og beder, at han fremdeles vil være med Israel, 54-61. Kongen og Folket ofre og fejre Lovsalerens Høitid; Folket drager hjem med Glæde, 62-66.

DA forsamlede Salomo Israels Ældste og alle Stammernes Overhoveder, Øversterne for Israels Børns Husfædre, til Kong Salomo i Jerusalem for at føre Herrens Pakte-Ark op fra Davids Stad, det er Zion.

2 Krøn. 5, 2 fg.

2. Og alle Israels Mænd forsamlede sig til Kong Salomo paa Festen* i Etanims Maaned, det er den syvende Maaned. *Løvsalernes Høitid.

3. Og alle Israels Ældste kom, og Presterne løftede Arken op.

4. Og de bære Herrens Ark op og Sammenkomstens Telt og alle Helligdommens Redskaber, som vare i Teltet; Presterne og Leviterne bære dem op.

5. Og Kong Salomo og med ham hele Israels Menighed, som havde forsamlet sig hos ham, vare foran Arken og ofrede smaat Kvæg og stort Kvæg, som ikke kunde tælles og ikke beregnes for mangfoldighed.

6. Og Presterne bragte Herrens Pakts Ark ind paa dens Sted, ind i Husets Kor, ind i det Allerhelligste, ind under Kerubernes Vinger.

2 Mos. 26, 33. 34.

7. Thi Keruberne udbredte sine Vinger over Arkens Sted, og Keruberne dækkede oventil over Arken og over dens Stænger.

8. Og Stængerne vare saa lange, at Stængerne Knapper saaes fra det Hellige paa Forsiden af Koret; men de saaes ikke udenfor. Og de bleve der indtil denne Dag.

9. Der var Intet i Arken uden de to Stentavler, som Moses havde nedlagt der ved Horeb, da Herren gjorde

Pakt med Israels Børn, da de drog ud af Ægyptens Land. 2 Mos. 25, 16. 21.

10. Og det skede, da Presterne gik ud af Helligdommen, da fyldte Skyen Herrens Hus. 2 Mos. 40, 34. 4 Mos. 9, 15.

11. Og Presterne kunde ikke blive staaende for at forrette Tjeneste for Skyen; thi Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus.

12. Da sagde Salomo: Herren har sagt, at han vil bo i Mulmet.

3 Mos. 16, 2. 2 Mos. 19, 9; 20, 21.

5 Mos. 4, 11. 2 Krøn. 6, 1 fg.

13. Bygget har jeg et Hus til Bolig for dig, et Sted, hvor du kan bo evindeligt.

14. Og Kongen vendte sit Aasyn og velsignede hele Israels Menighed, og hele Israels Menighed stod.

2 Sam. 6, 18.

15. Og han sagde: Lovet være Herren, Israels Gud, som med sin Mund talte med David, min Fader, og med sin Haand har opfyldt det, han sagde:

16. Fra den Dag, jeg førte mit Folk Israel ud af Ægypten, udvalgte jeg ikke nogen Stad af alle Israels Stammer, hvor man skulde bygge et Hus, forat mit Navn skulde være der; men saa udvalgte jeg David til at være over mit Folk Israel.

2 Sam. 7, 6 fg.

17. Og David, min Fader, fik isinde at bygge et Hus for Herrens, Israels Guds, Navn.

2 Sam. 7, 2 fg.

1 Krøn. 17, 1 fg. 28, 2 fg.

18. Men Herren sagde til David, min Fader: Efterdi du har faaet isinde at bygge et Hus for mit Navn, saa har du gjort vel i, at du har faaet Saadant isinde.

19. Dog skal ikke du bygge Huset; men din Søn, som skal udgaa af dine Lænder, han skal bygge Huset for mit Navn.

20. Og Herren opfyldte sit Ord, som han havde talt, og jeg traadte op i Davids, min Faders, Sted og tog Sæde paa Israels Trone, ligesom Herren havde talt, og jeg byggede Huset for Herrens, Israels Guds, Navn.

21. Og jeg gjorde der et Sted for Arken, hvori den Herrens Pakt er, som han gjorde med vore Fædre, da han førte dem ud af Ægyptens Land.

5 Mos. 31, 26. 2 Mos. 20 1 fg.

22. Og Salomo stod foran Herrens Alter lige for hele Israels Menighed og udbredte sine Hænder mod Himmel.

23. Og han sagde: Herre, Israels Gud! Der er ingen Gud som du, i Himmelen heroven eller paa Jorden heneden, du, som bevarer Pakten og Miskundheden mod dine Tjenere, som vandre for dit Aasyn af hele sit Hjerte,

24. du, som har holdt din Tjener David, min Fader, det, du havde talt til ham; du talte det med din Mund, og med din Haand har du opfyldt det, som det sees paa denne Dag.

25. Og nu, Herre, Israels Gud, hold din Tjener David, min Fader, det, du har talt til ham og sagt: Der skal ikke fattes dig en Mand for mit Aasyn, som skal sidde paa Israels Trone, naar bare dine Børn tage Vare paa sin Vel, saa de vandre for mit Aasyn, ligesom du har vandre for mit Aasyn. 2 Sam. 7, 16. 1 Krøn. 22, 10.

26. Og nu, Israels Gud, lad dog dine Ord vorde Sandhed, som du har talt til din Tjener David, min Fader! 2 Krøn. 1, 9.

27. Skulde Gud virkelig bo paa Jorden? Se Himlene og Himlenes Himle rumme dig ikke; hvor meget mindre da dette Hus, som jeg har bygget! Es. 66, 1. Ap. G. 7, 48; 17, 24.

28. Men du vil dog vende dig til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begjæring, Herre, min Gud, for at høre paa det Raab og den Bøn, din Tjener beder for dit Aasyn idag,

29. saa dine Øine maa være opladte og vendte mod dette Hus Nat og Dag, mod det Sted, hvormod du har sagt: Mit Navn skal være der, for at høre paa den Bøn, som din Tjener beder, vendt mod dette Sted; 5 Mos. 12, 5, 11. 1 Kong. 9, 3. 2 Kong. 21, 4.

30. og du vil høre paa din Tjeners og dit Folks, Israels, ydmyge Begjæring, som de bede, vendte mod dette Sted, og du vil høre den paa det Sted, hvor du bor, i Himmelen; du vil høre og forlade.

31. Naar Nogen synder mod sin Næste, og man paalægger ham en Ed, saa man lader ham sværge, og han kommer ind og sværger for dit Alter i dette Hus, 2 Mos. 22, 10 fg.

32. saa vil du høre i Himmelen og handle og skaffe dine Tjeners Ret, saa du dømmer den Skyldige skyldig at være, idet du lægger hans Vel paa hans Hoved, og dømmer den Retfærdige retfærdig at være, idet du giver ham efter hans Retfærdighed. 5 Mos. 25, 1.

33. Naar dit Folk Israel bliver slaget for Fiendens Aasyn, fordi de synde mod dig, men de saa vende om til dig og bekjende dit Navn og bede til dig og bønfulde dig om Naade i dette Hus,

34. saa vil du høre det i Himmelen og forlade dit Folks, Israels, Synd og føre dem tilbage til det Land, du har givet deres Fædre.

35. Naar Himmelen lukkes, saa der ikke kommer Regn, fordi de synde mod dig, og de saa bede, vendte mod dette Sted, og bekjende dit Navn og vende om fra sin Synd, fordi du ydmyger dem,

36. saa vil du høre det i Himmelen og forlade dine Tjeners og dit Folks, Israels, Synd, fordi du lærer dem den gode Vel, de skulle vandre, og du vil give Regn over dit Land, som du har givet dit Folk til Arv.

37. Naar der kommer Hunger i Landet, naar der kommer Pest, naar der kommer Brand og Vissenhed i Kornet, Græshopper og Guavere*, naar deres Fiende trænger dem i deres Portes** Land, naar der kommer nogen Plage, nogen Sygdom, —

*et Slags Græshopper. **d. e. Stæders. 5 Mos. 28, 22, 52.

38. hvilkensomhelst Bøn, hvilkensomhelst ydmyg Begjæring der da sker af hvert Menneske, af hele dit Folk Israel, som kjender hver sit Hjertes Plage og udbreder sine Hænder mod dette Hus,

39. saa vil du høre den i Himmelen, paa det Sted, hvor du bor, og du vil forlade og handle og give hver Mand efter alle hans Vele, fordi du kjender hans Hjerter (thi du alene kjender alle Menneskebørns Hjerter), 1 Sam. 16, 7. Ps. 7, 10. Jer. 17, 10.

40. forat de maa frygte dig alle de Dage, de leve i det Land, du har givet vore Fædre.

41. Ogsaa paa den Fremmede, som ikke er af dit Folk Israel, men kommer fra et fjernt Land for dit Navns Skyld

42. (thi de ville faa høre om dit store Navn og om din stærke Haand og om din udrakte Arm), kommer og beder, vendt mod dette Hus,

43. vil du høre i Himmelen, paa det Sted, hvor du bor, og gjøre efter Alt, hvormod den Fremmede raaber til dig, forat alle Jordens Folk maa lære at kjende dit Navn, saa de frygte dig, ligesom dit Folk Israel, og er-

Kjende, at dit Navn nævnes over dette Hus, som jeg har bygget.

Es. 56, 6, 7. 2 Sam. 6, 2.

44. Naar dit Folk drager ud i Krig mod sin Fiende ad den Vej, du sender dem, og de saa bede til Herren, vendte mod den Stad, du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget for dit Navn,

45. saa vil du i Himmelen høre deres Bøn og deres ydmyge Begjæring og skaffe dem Ret.

46. Naar de synde mod dig (thi der er intet Menneske, som ikke synder), og du vredes paa dem og giver dem i en Fiendes Vold, og de, som tage dem tilfange, føre dem i Fangenskab til Fiendens Land fjernt eller nær,

Ordsp. 20, 9. Præd. 7, 20.

Rom. 3, 23. 1 Joh. 1, 8.

47. og de tage sig det til Hjerte i det Land, hvor de holdes fangne, og omvende sig og bønfulde dig om Naade i deres Land, som holde dem fangne, og sige: Vi have syndet og handlet ilde, vi have været ugudelige,

Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.

48. og de omvende sig til dig af hele sit Hjerte og af hele sin Sjæl i sine Fienders Land, som have ført dem i Fangenskab, og de bede til dig, vendte mod sit Land, som du har givet deres Fædre, mod den Stad, du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget for dit Navn,

5 Mos. 30, 1 fg. Dan. 6, 11.

49. saa vil du i Himmelen, paa det Sted, hvor du bor, høre deres Bøn og deres ydmyge Begjæring og skaffe dem Ret

50. og forlade dit Folk, hvad de have syndet imod dig, og alle de Misgjæringer, de have gjort imod dig, og lade dem finde Barmhertighed for deres Aasyn, som holde dem fangne, saa de forbarme sig over dem,

51. thi de ere dit Folk og din Arv, som du førte ud af Ægypten, midt ud af Jernovnen, —

5 Mos. 4, 20.

52. saa dine Øine maa være op-ladte for din Tjeners ydmyge Begjæring og for dit Folks, Israels, ydmyge Begjæring, saa du hører paa dem, saa ofte de raabe til dig.

V. 29.

53. Thi du har udskilt dem fra alle Jordens Folk til at være din Arv, saaledes som du har talt ved Moses, din Tjener, da du førte vore Fædre ud af Ægypten, Herre Herre!

2 Mos. 19, 5. 3 Mos. 20, 24. 5 Mos. 7, 6; 14, 2.

54. Og det skede, da Salomo havde fuldendt at bede hele denne Bøn og

ydmyge Begjæring til Herren, da stod han op fra Herrens Alter, hvor han havde ligget paa sine Knæ med sine Hænder udbredte mod Himmelen.

55. Og han stod og velsignede hele Israels Menighed med høj Røst og sagde:

2 Sam. 6, 18. 1 Krøn. 16, 2.

56. Lovet være Herren, som har givet sit Folk Israel Ro efter alt det, han har talt! Ikke eet Ord er blevet til Intet af alle hans gode Ord, som han har talt ved Moses, sin Tjener.

Jos. 21, 45; 23, 14.

57. Herren, vor Gud, være med os, som han har været med vore Fædre! Han forlade os ikke og forkaste os ikke,

Ps. 94, 14.

58. men bøie vort Hjerte til sig, saa vi vandre paa alle hans Veie og holde hans Bud og hans Forskrifter og hans Love, som han har budet vore Fædre.

59. Og disse mine Ord, som jeg ydmygelig har bedet for Herrens Aasyn, være nær hos Herren, vor Gud, Dag og Nat, saa han skaffer sin Tjener Ret og sit Folk Israel Ret, som hver Dag monne kræve det,

60. forat alle Jordens Folk maa erkjende, at Herren, han er Gud, og Ingen ydermere,

5 Mos. 4, 35, 39; 32, 39.

61. og eders Hjerte maa være helt med Herren, vor Gud, saa I vandre i hans Love og holde hans Bud, som paa denne Dag.

62. Og Kongen og hele Israel med ham ofrede Slagtoffer for Herrens Aasyn.

2 Krøn. 7, 4 fg.

63. Og Salomo ofrede som det Takoffer, han ofrede Herren, to og tyve tusinde Stykker stort Kvæg og hundrede og tyve tusinde Stykker smaat Kvæg. Saaledes indvie Kongen og alle Israels Børn Herrens Hus.

64. Den samme Dag helligede Kongen den midterste Del af Forgaarden, som var foran Herrens Hus; thi der bragte han Brændofferet og Madofferet og Takofferne Fedtstykker, fordi Kobberalteret, som stod for Herrens Aasyn, var for lidet til at rumme Brændofferet og Madofferet og Takofferne Fedtstykker.

65. Og Salomo feirede paa den samme Tid Festen*, og hele Israel med ham, en stor Forsamling fra Egnen henimod Hamat indtil Ægyptens Bæk, for Herrens, vor Guds, Aasyn, i syv Dage, og atter i syv Dage, fjorten Dage.

*V. 2.

66. Den ottende Dag lod han Fol-

ket fare, og de velsignede Kongen og drog til sine Telte, glade og vel tilmode over alt det Gode, Herren havde gjort mod sin Tjener David og mod sit Folk Israel.

9. KAPITEL.

Herren aabenbarer sig atter for Salomo, lover at høre hans Bøn og befæste hans Rige, saafremt han vil være ham lydig, men truer med at forkaste Folket og Templet, hvis Israel i Ulydighed vender sig fra ham til andre Guder, 1-9. Salomo giver Kong Hiram tyve Stæder, fordi han har hjulpet ham ved hans Bygverker; men Hiram er utilfreds med dem, 10-14. Ved sine Bygverker benytter Salomo en Mængde Arbeidsfolk, som ikke ere af Israels Børn, 15-23. Salomo fører sin Hustru ind i hendes Hus, ofrer tre Gange om Aaret og sender tiltgæmed Hiram Skibe til Ofir, 24-28.

OG det skede, da Salomo var færdig med at bygge Herrens Hus og Kongens Hus og Alt, hvad Salomos Hu stod til, hvad han havde Lyst til at gjøre, ^{2 Krøn. 7, 11 fg.}

2. da aabenbarede Herren sig for Salomo anden Gang, ligesom han havde aabenbaret sig for ham i Gibeon. ^{3, 5.}

3. Og Herren sagde til ham: Jeg har hørt din Bøn og din ydmyge Begjæring, som du ydmygelig har bedet for mit Aasyn; jeg har helliget dette Hus, som du har bygget, saa jeg sætter mit Navn der evindeligt, og mine Øine og mit Hjerte skulle være der alle Dage. ^{5 Mos. 12, 11. 1 Kong. 8, 29.}

4. Og du, hvis du vandrer for mit Aasyn, som David, din Fader, vandrede, i Hjertets Ustraffelighed og i Oprigtighed, saa du gjør efter Alt, hvad jeg har befaleet dig, holder mine Bud og mine Love, ^{3, 14; 11, 38.}

5. saa vil jeg befæste dit Kongedømmes Trone over Israel evindeligt, saaledes som jeg har talt til David, din Fader, og sagt: Der skal ikke fattes dig en Mand paa Israels Trone. ^{2, 4. 2 Sam. 7, 12 fg. 1 Krøn. 17, 11 fg. 22, 10.}

6. Men hvis I og eders Børn vende tilbage fra mig og ikke holde mine Bud, mine Love, som jeg har forelagt eder, men gaa hen og tjene andre Guder og tilbede dem, ^{Jos. 23, 16.}

7. saa vil jeg udrydde Israel af det Land, jeg har givet dem, og det Hus, jeg har helliget for mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Aasyn, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot blandt alle Folk. ^{5 Mos. 4, 26; 8, 19; 28, 37. Jer. 24, 9.}

8. Og skal dette Hus end blive høit, saa skal dog hver den, som gaar forbi det, forfærdes og spotte, og de skulle sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes mod dette Land og mod dette Hus? ^{5 Mos. 29, 24 fg. Jer. 22, 8.}

9. Og man skal sige: Fordi de forlode Herren, sin Gud, som førte deres Fædre ud af Ægyptens Land, og de holdt sig til andre Guder og tilbade dem og tjente dem; derfor har Herren ført al denne Ulykke over dem.

10. Og det skede efter tyve Aars Forløb, da Salomo havde bygget de to Huse, Herrens Hus og Kongens Hus, ^{6, 38; 7, 1. 2 Krøn. 8, 1.}

11. og Hiram, Kongen i Tyrus, havde hjulpet Salomo med Cedertræ og med Cyprestræ og med Guld efter al hans Begjæring, da gav Kong Salomo Hiram tyve Stæder i Galilæas Land.

12. Og Hiram drog ud fra Tyrus for at se paa de Stæder, Salomo havde givet ham; men de behagede ham ikke.

13. Og han sagde: Hvad er dette for Stæder, du har givet mig, min Broder? Og han kaldte dem Kabuls* Land, indtil denne Dag.

*et Navn, som betegner Ringsagt.

14. Men Hiram havde sendt Kongen hundrede og tyve Talenter Guld.

15. Og saaledes forholdt det sig med de Pligtarbejdere, som Kong Salomo udtog for at bygge Herrens Hus og sit Hus og Millo og Jerusalems Mur og Hazor og Megiddo og Geser ^{5, 13.}

16. (Faraon, Ægyptens Konge, var nemlig dragen op og havde indtaget Geser og opbrændt det med Ild og dræbt Kananiterne, som boede i Staden, og givet den som Medgift til sin Datter, Salomos Hustru; ^{3, 1.}

17. saa byggede da Salomo Geser og det nedre Bet-Horon ^{2 Krøn. 8, 4 fg.}

18. og Ba'alat og Tadmor i Ørkenen, i Landet, ^{Jos. 19, 44.}

19. og alle de Forraadsstæder, Salomo havde, og Stæderne for Stridsvognene og Stæderne for Rytterne, og hvad Salomos Hu stod til, hvad han havde Lyst til at bygge i Jerusalem og paa Libanon og i hele sit Herredømmes Land): ^{10, 26.}

20. Alt det Folk, som var blevet tilbage af Amoriterne, Hetiterne, Førisiterne, Heviterne og Jebusiterne, hvilke ikke vare af Israels Børn,

21. deres Børn, som vare blevne

tilbage i Landet efter dem, som Israels Børn ikke havde magtet at slaa med Ban, dem udtog Salomo til arbejdspligtige Trælle indtil denne Dag.

Jos. 16, 10. Dom. 1, 28.

22. Men af Israels Børn gjorde Salomo ikke Nogen til Træl; thi de vare hans Krigsmænd og hans Tjenere og hans Øverstere og hans Drabanter og Øverstere for hans Stridsvogne og hans Ryttere.

23. Tallet paa de Overbefalingsmænd, som vare over Salomos Arbejde, var fem hundrede og femti, som raadede over det Folk, der udførte Arbejdet.

5, 16.

24. Just som Faraos Datter var kommen op fra Davids Stad til sit Hus, som han havde bygget hende, da byggede han Millo.

3, 1. 2 Krøn. 8, 11 fg.

25. Og Salomo ofrede tre Gange om Aaret Brændoffere og Takoffere paa det Alter, han havde bygget Herren, og han brændte Røgelse ved det Alter, som stod for Herrens Aasyn, og havde nu Huset færdigt.

26. Og Kong Salomo lod bygge Skibe i Ezjon-Geber, som ligger ved Elot paa Bredden af det røde Hav i Edoms Land.

2 Krøn. 8, 17 fg.

27. Og Hiram sendte sine Tjenere, erfarne Søfolk, paa Skibene med Salomos Tjenere.

28. Og de kom til Ofir og hentede derfra Guld, fire hundrede og tyve Talenter, og bragte det til Kong Salomo.

10. KAPITEL.

Dronningen af Saba kommer for at høre Salomos Visdom, forvandler sig saare over den, over Templet og over hans Herlighed, giver og modtager rige Gaver og drager til sit Land igjen, 1-13. Salomo samler saare meget Guld, laver flere Skjole af Guld, en prægtig Trone, har idel Guldkar i sit Hus, faar meget Guld og andre Kostbarheder fra Oftr, 14-22. Han overgaar alle andre Konger i Rigdom og Visdom, faar aarlige Gaver af Mange, har mange Vogne og Heste, 23-29.

OG Dronningen af Saba hørte Salomos Ry, som skyldtes Herrens Navn; og hun kom for at sætte ham paa Prøve ved mørke Taler.

2 Krøn. 9, 1 fg. Matth. 12, 42. Luk. 11, 31.

2. Og hun kom til Jerusalem med en saare stor Skare, med Kameler, som bare Kryderier og saare meget Guld og kostbare Stene; og hun kom

til Salomo og talte til ham om Alt, hvad der var i hendes Hjerte.

3. Og Salomo udtjede for hende alle hendes Ord; der var ikke et Ord skjult for Kongen, som han ikke udtjede for hende.

4. Da Dronningen af Saba saa al Salomos Visdom og det Hus, han havde bygget,

5. og Maden paa hans Bord, og hvorledes hans Tjenere sade, og hvorledes hans Opvartere stode, og deres Klæder og hans Mundskjenke og hans Opgang, ad hvilken han gik op til Herrens Hus, var hun ganske ude af sig selv.

6. Og hun sagde til Kongen: Sandhed var det Ord, jeg hørte i mit Land, om dine Ting og om din Visdom.

7. Og jeg troede ikke det Ord, før end jeg kom, og mine Øine saa det, og se, ikke Halvdelen er bleven mig fortalt; du overgaar i Visdom og Lykke det Rygte, jeg har hørt.

8. Salige ere dine Mænd, salige disse dine Tjenere, som altid staa for dit Aasyn, som høre din Visdom.

9. Lovet være Herren, din Gud, som havde Velbehag i dig, saa han satte dig paa Israels Trone! Fordi Herren elsker Israel evindeligt, satte han dig til Konge for at øve Ret og Retfærdighed.

5, 7. 2 Krøn. 2, 11.

10. Og hun gav Kongen hundrede og tyve Talenter Guld og Kryderier i stor Mængde og kostbare Stene; der kom ikke mere en saadan Mængde Kryderier, som Dronningen af Saba gav Kong Salomo.

11. Tillige havde Hiram Skibe, som havde ført Guld fra Ofir, medbragt fra Ofir Sandeltræ i stor Mængde og kostbare Stene.

9, 27. 28.

12. Og Kongen lod af Sandeltræet gjøre Rækker for Herrens Hus og for Kongens Hus og Citarer og Harper for Sangerne; der er ikke kommet saadant Sandeltræ, og der er ikke seet saadant indtil denne Dag.

13. Og Kong Salomo gav Dronningen af Saba Alt, hvad hun havde lyst til, hvad hun bad om, foruden det, han gav hende i Forhold til Kong Salomos Magt; og hun vendte om og drog til sit Land, hun selv og hendes Tjenere.

14. Og Vegten af det Guld, som i eet Aar kom ind til Salomo, var seks hundrede og seks og seksti Talenter Guld,

15. foruden det, som kom ind fra

Kjøbmændene og af Kræmmernes Handel og fra alle Kongerne i Arabien og fra Landets Statholdere.

16. Og Kong Salomo lod gjøre to hundrede store Skjolde af udhamret Guld (seks hundrede Sekel Guld gik der paa hvert Skjold) ^{2 Krøn. 9, 16 fg.}

17. Og tre hundrede smaa Skjolde af udhamret Guld (tre Miner Guld gik der paa hvert Skjold), og Kongen satte dem i Libanons Skovhus. ^{7, 2.}

18. Og Kongen lod gjøre en stor Elfenbenstrone og belagde den med lutret Guld.

19. Tronen havde seks Trin, og Tronen havde en rund Top bagtil og Arme paa begge Sider ved Sædet, og to Løver stode ved Siden af Armene.

20. Og tolv Løver stode der paa de seks Trin paa begge Sider; Saadant er ikke gjort for noget Kongerige.

21. Og alle Kong Salomos Drikkekar vare af Guld, og alle Karrene i Libanons Skovhus vare af det kostbareste Guld; der var intet Sølv, det blev ikke agtet for Noget i Salomos Dage.

22. Thi Kongen havde Tarsisskibe paa Havets sammen med Hiram's Skibe; een Gang hvert tredje Aar kom Tarsisskibene og bragte Guld og Sølv, Elfenben og Aber og Paafugle.

^{9, 27, 28.}

23. Og Kong Salomo blev større end alle Jordens Konger i Rigdom og Visdom. ^{2 Krøn. 1, 1. Præd. 2, 9.}

24. Og hele Jorden søgte Kong Salomos Aasyn for at høre hans Visdom, som Gud havde lagt i hans Hjerter, ^{4, 34.}

25. og de bragte hver sin Gave, Sølvkar og Guldkar og Klæder og Rustninger og Kryderier, Heste og Mølæsler, hvert Aar Gave for det Aar.

26. Og Salomo samlede Stridsvogne og Ryttere, og han havde fjorten hundrede Stridsvogne og tolv tusinde Ryttere; og han hensatte dem i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. ^{2 Krøn. 1, 14 fg. 9, 25. 1 Kong. 4, 26.}

27. Og Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem saa almindeligt som Stene, og Cedert træerne gjorde han saa mange som Morbærtræerne, der vokse i Lavlandet. ^{2 Krøn. 9, 27 fg.}

28. Og Udførselen af de Heste, Salomo fik, skede fra Ægypten, og en Skare af Kongens Kjøbmænd hentede en Hob af dem for en bestemt Pris.

29. Og en Vogn kom op og udførtes fra Ægypten for seks hundrede

Sekel Sølv, og en Hest for hundrede og femti; og paa samme Maade førte de dem ud for alle Hettiternes Konger og for Syriens Konger med egen Haand.

11. KAPITTEL

Salomo synder ved at tage mange hedenske Hustruer, som forføre ham til at bygge Høie for deres Guder, 1-8. Herren vrede og truer med at tage ti Stammer fra hans Søn, 9-13. Herren opvækker ham Modstandere, Edomiten Hadad, Syrenen Reson, 14-25. og Jeroboam, hvem Profeten Achia spaar, at han skal blive Konge over de ti Stammer; Salomo søger at dræbe ham, men han undkommer til Ægypten; Salomo dør, 26-43.

MEN Kong Salomo elskede mange fremmede Kvinder foruden Faraos Datter, moabitiske, ammonitiske, edomitiske, sidoniske, hettitiske, ^{Esr. 10, 2. Neh. 13, 26, 27. 5 Mos. 17, 17.}

2. af de Hedningefolk, om hvilke Herren havde sagt til Israels Børn: I skulle ikke gaa ind til dem*, og de skulle ikke gaa ind til eder; sandelig, de ville bøje eders Hjerter efter sine Guder. Ved dem hang nu Salomo, saa han elskede dem.

*d. e. indgaa Ægteskab med dem. ^{5 Mos. 7, 3. 2 Mos. 34, 16.}

3. Og han havde Hustruer, syv hundrede Fyrstinder og tre hundrede Medhustruer; og hans Hustruer bødede hans Hjerter.

4. Og det skede den Tid, Salomo blev gammel, at hans Hustruer bødede hans Hjerter efter andre Guder, og hans Hjerter var ikke helt med Herren, hans Gud, saaledes som Davids, hans Faders, Hjerter.

5. Og Salomo vandrede efter Astarte, Sidoniernes Gud, og efter Milkom, Ammoniernes Vederstyggelighed.

6. Og Salomo gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, og vandrede ikke troligt efter Herren, saaledes som David, hans Fader.

7. Da byggede Salomo en Offerhøj for Kamos, Moabs Vederstyggelighed, paa det Bjerg, som er lige overfor Jerusalem, og for Molok, Ammons Børns Vederstyggelighed.

^{4 Mos. 21, 29. 2 Kong. 23, 13.}

8. Og saaledes gjorde han for alle sine fremmede Hustruer, som brændte Røgelse og ofrede til sine Guder.

9. Da blev Herren vred paa Salomo, fordi han havde bøjet sit Hjerter bort fra Herren, Israels Gud, som havde aabenbaret sig for ham to Gange ^{3, 5; 9, 2.}

10. og givet ham Befaling om denne Sag, ikke at vandre efter andre Guder; men han havde ikke taget Vare paa, hvad Herren havde befalet ham.

11. Da sagde Herren til Salomo: Efterdi dette er kommet dig isinde, og du ikke har holdt min Pakt og mine Love, som jeg har budet dig, saa vil jeg visselig rive Riget fra dig og give det til din Tjener. 1 Sam. 15, 28.

12. Dog, i dine Dage vil jeg ikke gjøre det for Davids, din Faders, Skyld; af din Søns Haand vil jeg rive det. 12, 19.

13. Hele Riget vil jeg dog ikke rive fra ham; een Stamme vil jeg give din Søn for Davids, min Tjeners, Skyld og for Jerusalems Skyld, som jeg har udvalgt.

14. Og Herren opreiste Salomo en Modstander, Edomiten Hadad; han var af Kongeslægten i Edom.

15. Det skede nemlig, da David var i Edom, da Joab, Hærføreren, drog op for at begrave de Ihjelslagne og slog alt Mandkjøn i Edom ihjel 2 Sam. 8, 14.

16. (thi seks Maaneder blev Joab og hele Israel der, indtil han havde udryddet alt Mandkjøn i Edom),

17. da flygtede Hadad, han selv og nogle edomitiske Mænd af hans Faders Tjenere med ham, for at komme til Ægypten; og Hadad var dengang en liden Dreng.

18. Og de brøde op fra Midjan og kom til Paran, og de toge nogle Mænd med sig fra Paran og kom til Ægypten til Faraos, Ægyptens Konge, og han gav ham et Hus og tilsagde ham Underholdning og gav ham Land.

19. Og Hadad fandt stor Naade for Faraos Øine, og han gav ham sin Hustrus Søster, Dronning Tachpenes's Søster, til Hustru.

20. Og Tachpenes's Søster fødte ham Genubat, hans Søn, og Tachpenes's afvante ham i Faraos Hus; og Genubat var i Faraos Hus blandt Faraos Børn.

21. Men da Hadad i Ægypten hørte, at David havde lagt sig hos sine Fædre, og at Joab, Hærføreren, var død, saa sagde Hadad til Farao: Lad mig fare, saa jeg kan drage til mit Land!

22. Og Farao sagde til ham: Hvad fattes dig hos mig, siden du ønsker at drage bort til dit Land? Og han

sagde: Intet; men du maa endelig lade mig fare.

23. Og Gud opreiste Salomo en Modstander, Reson, Eljadas Søn, som var flygtet fra sin Herre Hadadeser, Kongen i Zoba. 2 Sam. 8, 3.

24. Og han samlede Folk til sig og blev Fører fo en Trop, dengang David ihjelslog dem*; og de** drog til Damaskus og sloge sig ned der og herskede i Damaskus.

*Hadadesers Folk. **Reson og hans Mænd.

25. -Og han var en Modstander af Israel alle Salomos Dage, og det foruden den Ulykke, Hadad voldte; og han hadede Israel og blev Konge over Syrien.

26. Og Jeroboam, Nebats Søn, en Efra'imit fra Zereda, hvis Moders Navn var Zerua, en Enke, var Salomos Tjener, og han løftede sin Haand mod Kongen. 2 Krøn. 13, 6.

27. Og dette var Aarsagen til, at han løftede sin Haand mod Kongen: Salomo byggede Millo; han lukkede det aabne Sted paa Davids, sin Faders, Stad.

28. Og Manden Jeroboam var en dygtig Karl, og da Salomo saa, at Drengen var en driftig Arbejder, satte han ham over alt Josefs Huses Lastdragerarbejde.

29. Og det skede den samme Tid, da Jeroboam engang var gaaet ud fra Jerusalem, at Profeten Achia, Siloniten, traf ham paa Veien, og han* var iført et nyt Klædebon, og de To vare alene paa Marken. 12, 15; 14, 2. *Profeten.

30. Da tog Achia fat i det nye Klædebon, han havde paa, og rev det i tolv Stykker.

31. Og han sagde til Jeroboam: Tag dig ti Stykker! Thi saa slger Herren, Israels Gud: Se, jeg river Riget af Salomos Haand og giver dig de ti Stammer,

32. men den ene Stamme skal han beholde for Davids, min Tjeners, Skyld og for Jerusalems Skyld, den Stad, jeg har udvalgt af alle Israels Stammer, — V. 13.

33. fordi de have forladt mig og tilbudet Astarte, Sidonlernes Gud, Kamos, Moabs Gud, og Milkom, Ammons Børns Gud, og ikke vandret paa mine Veie ved at gjøre, hvad ret er i mine Øine, og holde mine Love og mine Bud, som David, hans Fader, gjorde. V. 7.

34. Dog vil jeg ikke tage noget af

Riget ud af hans Haand, men lade ham blive Fyrste alle sit Livs Dage for Davids, min Tjeners, Skyld, som jeg udvalgte, og som tog Vare paa mine Bud og mine Love.

2 Sam. 7, 12. Ps. 132, 11.
35. Jeg vil tage Riget af hans Søns Haand, og jeg vil give dig det, de ti Stammer; V. 12.

36. men hans Søn vil jeg give een Stamme, forat der alle Dage maa være en Lampe for David, min Tjener*, for mit Aasyn i Jerusalem, den Stad, jeg har udvalgt mig for der at sætte mit Navn.

15, 4. 2 Kong. 8, 19. 2 Krøn. 21, 7.

*d. e. forat Davids Hus ikke skal gaa tilgrunde.

37. Og dig vil jeg tage, og du skal regjere over Alt, hvad din Sjæl beghjærer, og være Konge over Israel.

38. Og det skal ske, hvis du hører Alt, hvad jeg byder dig, og vandrer paa mine Veie og gjør, hvad ret er i mine Øine, saa du holder mine Love, og mine Bud, saaledes som David, min Tjener, gjorde, saa vil jeg være med dig og bygge dig et Hus, som staar fast, ligesom jeg byggede for David, og give dig Israel. 9, 4.

39. Og jeg vil ydmyge Davids Afkom for denne Sags Skyld, dog ikke alle Dage.

40. Og Salomo søgte at dræbe Jeroboam; men Jeroboam stod op og flygtede til Ægypten, til Sisak, Ægyptens Konge*, og han blev i Ægypten indtil Salomos Død. *14, 25 fg.

41. Men det Øvrige af Salomos Historie og Alt, hvad han gjorde, og hans Vidsom, det er opskrevet i Salomos Krønikebog.

42. Og de Dage, Salomo var Konge i Jerusalem over hele Israel, vare firtil Aar. 2, 11.

43. Saa lagde Salomo sig hos sine Fædre og blev begravet i Davids, sin Faders, Stad, og Rehabeam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

12. KAPITEL.

Israel vil gjøre Rehabeam, Salomos Søn, til Konge over sig, dersom han vil lade Noget af de tunge Burder, Faderen har lagt paa dem; men da han, forført af unge Raadgivere, giver dem et haardt Svar, falde de ti Stammer fra ham, stene hans Sendebud og gjøre Jeroboam til Konge. 1-20. Rehabeam vil tvinge dem til Lydighed, men afsaar efter Gud's Befaling ved Profeten Semaja fra sit Forsæt. 21-24. Jeroboam bor i Sikem, gjør to Guldkalve og sætter dem i Betel

og Dan, indstifter en egen Høstid og vælger Prester i Meng, Altsammen, forat Folket ikke skal falde fra ham igjen, 25-33.

OG Rehabeam drog til Sikem; thi til Sikem var hele Israel kommet for at gjøre ham til Konge.

2 Krøn. 10, 1 fg.

2. Og det skede, da Jeroboam, Nebats Søn, hørte det (han var endnu i Ægypten, hvorhen han var flygtet for Kong Salomo, og saaledes boede Jeroboam i Ægypten, 11, 40.

3. og de sendte Bud hen og kaldte ham), da kom Jeroboam og hele Israels Menighed og talte til Rehabeam og sagde:

4. Din Fader gjorde vort Aag tungt; men let nu du din Faders haarde Tjeneste og hans tunge Aag, som han lagde paa os! Saa ville vi tjene dig.

5. Men han sagde til dem: Gaar hen endnu i tre Dage, og kommer saa igjen til mig! Og Folket gik.

6. Og Kong Rehabeam raadførte sig med de Ældste, som havde staaet for Salomos, hans Faders, Aasyn, medens han levede, og sagde: Hvorledes raade I mig at svare dette Folk?

7. Og de talte til ham og sagde: Hvis du idag vil være dette Folks Tjener og tjene dem og give dem gode Ord til Svar, saa ville de blive dine Tjenere alle Dage.

8. Men han forlod de Ældstes Raad, som de havde givet ham, og raadførte sig med de Unge, som vare voksede op med ham, som stode for hans Aasyn.

9. Og han sagde til dem: Hvad raade I, at vi skulde svare dette Folk, som har talt til mig og sagt: Let det Aag, din Fader lagde paa os?

10. Og de Unge, som vare voksede op med ham, talte til ham og sagde: Saaledes skal du sige til dette Folk, som talte til dig og sagde: Din Fader gjorde vort Aag tungt, men gjør du det lettere for os, — saaledes skal du tale til dem: Min Lillefinger er tykkere end min Faders Lænder;

11. og nu, — min Fader lagde et tungt Aag paa eder, men jeg vil gjøre eders Aag endnu tungere; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg vil tughte eder med Skorploner.

12. Saa kom Jeroboam og alt Folket til Rehabeam den tredje Dag, saaledes som Kongen havde talt og sagt: Kommer til mig igjen den tredje Dag!

13. Og Kongen svarede Folket haardt og forlod de Ældstes Raad, som de havde givet ham,

14. og han talte til dem efter de Unges Raad og sagde: Min Fader gjorde eders Aag tungt, men jeg vil gjøre eders Aag endnu tungere; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg vil tugte eder med Skorpioner.

15. Kongen hørte saaledes ikke paa Folket; thi Herren vendte det saa for at opfylde sit Ord, som Herren ved Siloniten Achia havde talt til Jeroboam, Nebats Søn.

16. Da nu hele Israel saa, at Kongen ikke hørte paa dem, svarede Folket Kongen og sagde: Hvad Del have vi i David? Vi have ingen Lod i Isaajs Søn; til dine Telte, Israel! Se nu til dit Hus, David! Saa gik Israel til sine Telte.

17. Men de Israels Børn, som boede i Judas Stæder, over dem blev Rehabeam Konge.

18. Da sendte Kong Rehabeam Adoram hen, som var over Pligtarbejderne, men hele Israel stenede ham, saa han døde, og Kong Rehabeam kom med Nød og neppe op paa sin Vogn for at fly til Jerusalem.

19. Saa faldt da Israel fra Davids Hus indtil denne Dag.

20. Og det skede, da hele Israel hørte, at Jeroboam var kommen tilbage, sendte de Bud og kaldte ham til Forsamlingen og gjorde ham til Konge over hele Israel; der var Ingen, som fulgte Davids Hus, uden Judas Stamme alene.

21. Da Rehabeam kom til Jerusalem, forsamlede han hele Judas Hus og Benjamins Stamme, hundrede og ottet tusinde udvalgte Krigsmænd, for at stride mod Israels Hus og bringe Riget tilbage til Rehabeam, Salomos Søn.

22. Da kom Guds Ord til Semaja, den Guds Mand, saaledes:

23. Sig til Rehabeam, Salomos Søn, Judas Konge, og til hele Judas og Benjamins Hus og Resten af Folket:

24. Saa siger Herren: I skulle ikke drage op og ikke stride mod eders Brødre, Israels Børn. Vender tilbage, hver til sit Hus! Thi fra mig er denne Sag. Og de adlyde Herrens Ord og vendte tilbage efter Herrens Ord.

25. Og Jeroboam byggede Sikem paa Efra'ims Bjerg og boede der; og

han drog ud derfra og byggede Pnuel.

26. Og Jeroboam sagde i sit Hjerte: Riget kan snart vende tilbage til Davids Hus;

27. dersom dette Folk drager op for at bringe Offere i Herrens Hus i Jerusalem, saa vil dette Folks Hjerter igjen vende sig til deres Herre, til Rehabeam, Judas Konge, og da ville de dræbe mig og vende tilbage til Rehabeam, Judas Konge.

28. Og Kongen holdt Raad og gjorde to Guldkalve; og han sagde til Folket: I have nu længe nok draget op til Jerusalem; se, her er dine Guder, Israel, som førte dig op fra Ægyptens Land.

29. Og han opstillede den ene i Betel, og den anden satte han i Dan.

30. Og denne Sag blev til Synd; og Folket gik hen for den ene af dem lige til Dan.

31. Og han byggede Huse paa Offerhølene og gjorde Prester iflæng af Folket, som ikke vare af Levis Børn.

32. Og Jeroboam holdt en Fest i den ottende Maaned, paa den femtende Dag i Maaned, i Lighed med Festen i Juda*, og han ofrede paa Alteret. Saaledes gjorde han i Betel, idet han ofrede til Kalvene, som han havde gjort, og han indsatte i Betel de Prester ved Offerhølene, som han havde gjort.

33. Og han ofrede paa det Alter, han havde gjort i Betel, den femtende Dag i den ottende Maaned, i den Maaned, han havde optænkt af sit eget Hjerte, og han holdt en Fest for Israels Børn og ofrede paa Alteret og brændte Røgelse.

13. KAPITEL.

En Guds Mand fra Juda spaar imod Jeroboams Alter i Betel og Hølenes Prester; Jeroboams Haand visner og helbredes igjen, 1-6. Den Guds Mand vil ikke spise hos Jeroboam; men en Profet forfører ham til mod Guds Befaling at spise hos sig, 7-19. Samme Profet forkynder ham, at han for sin Ulydigheds Skyld skal omkomme, hvilket ogsaa sker; han begraver ham og begynder selv engang at jordes i den Guds Mands Grav; Jeroboam bliver ved i sin Ugdalighed, 20-34.

Og se, en Guds Mand kom ifølge Herrens Ord fra Juda til Betel, medens Jeroboam stod ved Alteret for at brænde Røgelse.

2. Og han raabte mod Alteret ifølge Herrens Ord og sagde: Alter! Alter! Saa siger Herren: Se, en Søn skal fødes Davids Hus, Josias skal være hans Navn, og han skal ofre paa dig Offerhølenes Prester, som brænde Røgelse paa dig, og man skal brænde Menneskeben paa dig. ^{2 Kong. 23, 15 fg.}

3. Og han forkyndte et Undertegn paa den samme Dag og sagde: Dette er Undertegnet paa, at Herren har talt: Se, Alteret skal revne, og Asken, som er derpaa, skal adspredes.

4. Og det skede, da Kongen hørte den Guds Mands Ord, som han raabte mod Alteret i Betel, da udrakte Jeroboam sin Haand fra Alteret og sagde: Griber ham! Og hans Haand, som han havde udrakt mod ham, visnede, og han kunde ikke drage den til sig igjen.

5. Og Alteret revnede, og Asken spredtes bort fra Alteret efter det Undertegn, den Guds Mand havde forkyndt ifølge Herrens Ord.

6. Da svarede Kongen og sagde til den Guds Mand: Bønfald dog Herren, din Gud, og bed for mig, at min Haand maa komme til mig igjen! Og den Guds Mand bønfaldt Herren, og Kongens Haand kom til ham igjen og blev, som den var før.

^{2 Mos. 8, 8 fg. 4 Mos. 21, 7.}

7. Da sagde Kongen til den Guds Mand: Kom hjem med mig og vederkvæg dig, og lad mig give dig en Gave!

8. Men den Guds Mand sagde til Kongen: Om du gav mig Halvdelen af dit Hus, vilde jeg dog ikke gaa ind med dig, og jeg vil ikke sæde Brød og ikke drikke Vand paa dette Sted.

^{4 Mos. 23, 18.}

9. Thi et saadant Bud fik jeg fra Herren: Du skal ikke sæde Brød og ikke drikke Vand*, og du skal ikke vende tilbage den Vei, du gik hen.

^{*paa dette Sted, V. 16. 17.}

10. Og han gik bort en anden Vei og vendte ikke tilbage den Vei, han var kommen til Betel.

11. Og der boede en gammel Profet i Betel, og hans Søn kom og fortalte ham hele den Gjerning, som den Guds Mand den Dag havde gjort i Betel, de Ord, han havde talt til Kongen; og de* fortalte dem til sin Fader. ^{*Sønnerne.}

12. Da sagde deres Fader til dem: Hvilken Vei gik han? Hans Sønner havde nemlig seet Velen, den Guds Mand gik, som var kommen fra Juda.

13. Da sagde han til sine Sønner: Sadler mig Asenet! Og de sadlede ham Asenet, og han red afsted paa det.

14. Og han drog efter den Guds Mand og fandt ham siddende under en Terebinte, og han sagde til ham: Er du den Guds Mand, som er kommen fra Juda? Og han sagde: Ja, jeg er.

15. Da sagde han til ham: Gaa hjem med mig og sæd Brød!

16. Men han sagde: Jeg kan ikke vende tilbage med dig og gaa ind med dig, og jeg vil ikke sæde Brød og ikke drikke Vand med dig paa dette Sted.

17. Thi et Ord kom til mig fra Herren: Du skal ikke sæde Brød og ikke drikke Vand der; du skal ikke gaa tilbage den Vei, du gik hen.

18. Da sagde han til ham: Ogsaa jeg er en Profet som du, og en Engel har talt til mig et Ord fra Herren og sagt: Før ham tilbage med dig til dit Hus, forat han kan sæde Brød og drikke Vand! Men han løf for ham.

19. Saa vendte han da tilbage med ham og aad Brød i hans Hus og drak Vand.

20. Og medens de sæde tilbords, kom Herrens Ord til den Profet, som havde ført ham tilbage,

21. og han raabte til den Guds Mand, som var kommen fra Juda, og sagde: Saa siger Herren: Efterdi du har været gjenstridig mod Herrens Ord og ikke holdt det Bud, Herren, din Gud, bød dig,

22. men vendte tilbage og aad Brød og drak Vand paa det Sted, hvorom han havde sagt til dig: Du skal ikke sæde Brød og ikke drikke Vand, — saa skal dit Lig ikke komme i dine Fædres Grav.

23. Og det skede, efterat han havde sædt Brød, og efterat han havde drukket, saa sadlede han Asenet for ham, for Profeten, som han havde ført tilbage.

24. Og han drog bort, og en Løve traf ham paa Velen og dræbte ham; og hans Lig laa henkastet paa Velen, og Asenet stod ved Siden af det, og Løven stod ved Siden af Liget.

^{20. 36. 2 Kong. 2, 24.}

25. Og se, nogle Mænd drog forbi, og de saa Liget ligge henkastet paa Velen og Løven staa ved Siden af Liget; og de kom og talte derom i den By, hvor den gamle Profet boede.

26. Da Profeten, som havde ført

ham tilbage fra Velen, hørte det, sagde han: Det er den Guds Mand, som var gjenstridig mod Herrens Ord; derfor har Herren overgivet ham til Løven, og den har sønderrevet ham og dræbt ham efter Herrens Ord, som han havde talt til ham.

27. Og han talte til sine Søner og sagde: Sadler mig Asenet! Og de sadlede det.

28. Og han drog hen og fandt hans Lig henkastet paa Velen og Aseuet og Løven staaende ved Siden af Liget; Løven havde ikko fortæret Liget og ikke sønderrevet Aseuet.

29. Og Profeten tog den Guds Mands Lig op og lagde ham paa Aseuet og førte ham tilbage; og han kom til den gamle Profets Stad for at holde Klagemaal over ham og begrave ham.

30. Og han lagde hans Lig i sin Grav, og de holdt Klagemaal over ham og sagde: O ve, min Broder!

Jer. 22, 18.

31. Og det skede, efterat han havde begravet ham, da sagde han til sine Søner: Naar jeg dør, skulle I begrave mig i den Grav, hvori den Guds Mand er begravet; ved Siden af hans Ben skulle I lægge mine Ben.

32. Thi det Ord skal ske, som han ifølge Herrens Ord raabte mod Alteret i Betel og mod alle Offerhølenes Huse i Samarias Stæder.

2 Kong. 23, 15 fg.

33. Efter denne Begivenhed vendte Jeroboam dog ikke om fra sin onde Vel, men blev ved at gjøre Prester ved Offerhølene af Folket iføng; hver den, som havde Lyst, hans Haand fyldte han*, saa de bleve Prester ved Hølene.

12, 31.

*2 Mos. 28, 41, 4 Mos. 3, 3.

34. Og dette blev Aarsag til Jeroboams Huses Forsyndelse og til dets Udryddelse og Udalettelse af Jorden.

12, 30.

14. KAPITEL.

Abia, Jeroboams Søn, bliver syg; Jeroboam sender sin Hustru forklædt til Profeten Achia i Silo, der forkynder hende Barnets Død og Jeroboams Huses Udryddelse; Jeroboam dør, og hans Søn Nadab bliver Konge, 1-20. Rehabeam og Juda synde ogsaa mod Herren; han giver dem i den ægyptiske Konge Staaks Haand; Rehabeam dør, og hans Søn Abiam bliver Konge efter ham, 21-31.

Paa den Tid blev Abia, Jeroboams Søn, syg.

2. Da sagde Jeroboam til sin Hustru: Staa op og forklæd dig, saa man ikke kjender dig at du er Jeroboams Hustru, og gaa til Silo! Se, der er Profeten Achia, han, som talte om, at jeg skulde blive Konge over dette Folk.

11, 30 fg.

3. Og tag ti Brød og Kager og en Krukke med Honning med dig og gaa ind til ham! Han skal kundgjøre dig, hvorledes det skal gaa med Barnet.

4. Og Jeroboams Hustru gjorde saa, og hun stod op og gik til Silo og kom til Achias Hus. Men Achia kunde ikke se; thi hans Øine vare stive paa Grund af hans Alderdom.

5. Men Herren havde sagt til Achia: Se, Jeroboams Hustru kommer for at søge et Ord hos dig om sin Søn, thi han er syg; saa og saa skal du tale til hende, og det skal ske, naar hun kommer, vil hun lade, som om hun er fremmed.

6. Og det skede, da Achia hørte Lyden af hendes Fodtrin, da hun gik ind ad Døren, sagde han: Kom ind, Jeroboams Hustru! Hvorfor lader du, som om du er fremmed? Jeg er sendt til dig med et haardt Ord.

7. Gaa hen, sig til Jeroboam: Saa siger Herren, Israels Gud: Efterdi jeg har ophøiet dig midt ud af Folket og sat dig til Fyrste over mit Folk Israel

11, 31; 16, 2.

8. og revet Riget fra Davids Hus og givet dig det, men du har ikke været som min Tjener David, der holdt mine Bud og vandrede efter mig af hele sit Hjerte, saa han kun gjorde, hvad ret var i mine Øine,

9. men du har handlet værre, end alle de, som have været før dig, og er gaaet hen og har gjort dig andre Guder og støbte Billeder for at vække min Harm, og mig har du kastet bag din Ryg, —

Es. 23, 35.

10. se, derfor vil jeg føre Ulykke over Jeroboams Hus og udrydde af Jeroboams Slægt alt Mandkøn, baade Umyndig og Myndig i Israel, og jeg vil fele bort efter Jeroboams Hus, som man fejer Skarnet bort, indtil det er ganske forbi med ham.

15, 29; 21, 21.

11. Den, som dør af Jeroboams Slægt i Staden, skulle Hundene fortære, og den, som dør paa Marken, skulle Himmelens Fugle fortære; thi Herren har talt.

16, 4.

12. Og staa du op og gaa til dit

Hus! Naar dine Fødder træde ind i Staden, saa dør Barnet.

13. Og hele Israel skal holde Klagemaal over ham, og man skal begrave ham; thi denne alene af Jeroboams Hus skal komme i Grav, fordi der hos ham alene i Jeroboams Hus er fundet noget Godt mod Herren, Israels Gud.

14. Og Herren skal opreise sig en Konge over Israel, som skal udrydde Jeroboams Hus paa den samme Dag. Dog, hvad siger jeg? — Allerede nu er det skeet. 15, 29.

15. Og Herren skal slaa Israel, som Sivet bevæges i Vandet, og han skal oprykke Israel af dette gode Land, som han gav deres Fædre, og strø dem om hinsides Floden, fordi de have gjort sig Astartebilleder og vakt Herrens Harme. 2 Kong. 17, 23.

16. Og han skal give Israel hen for Jeroboams Synders Skyld, som han har gjort, og som han har bragt Israel til at gjøre. 12, 30.

17. Da stod Jeroboams Hustru op og gik bort og kom til Tirza; i det Samme, hun traadte paa Husets Dørtærskel, døde Barnet.

18. Og man begrov ham, og hele Israel holdt Klagemaal over ham efter Herrens Ord, som han havde talt ved sin Tjener, Profeten Achia.

19. Men det Øvrige af Jeroboams Historie, hvorledes han krigede, og hvorledes han regjerede, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

20. Men den Tid, Jeroboam var Konge, var to og tyve Aar; saa lagde han sig hos sine Fædre, og Nadab, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

21. Men Rehabeam, Salomos Søn, var Konge i Juda; eet og firte Aar gammel var Rehabeam, da han blev Konge, og sytten Aar regjerede han i Jerusalem, den Stad, Herren af alle Israels Stammer havde udvalgt for der at sætte sit Navn; og hans Moders Navn var Na'ama, Ammonitinden. 2 Krøn. 12, 13.

22. Og Juda gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, og de opvakte ham til Nidkjerhed mere, end deres Fædre havde gjort, ved sine Synder, som de gjorde.

23. Ogsaa de byggede sig Offerhøle og gjorde sig Støtter og Astartebilleder paa hver høj Bakke og under hvert grønt Træ. 2 Kong. 16, 4; 17, 10.

24. Og der var ogsaa Skjærløvnere*

i Landet; de gjorde efter alle de Hedningefolks Vederstyggeligheder, som Herren havde fordrevet for Israels Børns Aasyn.

*Personer, som til Ære for Afguderne bedrove Utugt, 5 Mos. 23, 17.

5 Mos. 18, 9. 2 Kong. 21, 2. 2 Krøn. 28, 3.

25. Og det skede i Kong Rehabeams femte Aar, at Sisak, Ægyptens Konge, drog op imod Jerusalem. 11, 40. 2 Krøn. 12, 2.

26. Og han tog Skattene i Herrens Hus og Skattene i Kongens Hus, Altsammen tog han, og han tog alle de Guldskjolde, som Salomo havde ladet gjøre. 10, 16.

27. Og Kong Rehabeam lod i deres Sted gjøre Kobberskjolde, og han betroede dem til Øversterne for Løberne, som vogtede Indgangen til Kongens Hus;

28. og det skede, saaoft Kongen gik ind i Herrens Hus, bare Løberne dem og bragte dem saa tilbage til Løbernes Vagtstue.

29. Men det Øvrige af Rehabeams Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog. 2 Krøn. 12, 15 fg.

30. Og der var Krig mellem Rehabeam og Jeroboam hele Tiden. 15, 6.

31. Og Rehabeam lagde sig hos sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids Stad, og hans Moders Navn var Na'ama, Ammonitinden; og Abiam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

15. KAPITEL.

Abiam vandrer ikke paa Davids Vet; dog lader Gud for Davids Skyld hans Æt beholde Kongedømmet i Jerusalem. Abiam dør, og hans Søn Asa bliver Konge, 1-8. Asa afskaffer Afgudadyrkelsen i Landet; han slutter et Forbund med den syriske Konge Benhadad til Forsvar mod Baesa, Israels Konge. Asa dør, og hans Søn Josafat bliver Konge, 9-24. Nadab, Israels Konge, er ugudelig; Baesa udrydder ham og hele Jeroboams Hus; Baesa er ligesaa ugudelig, som de forrige Konger, 25-34.

I Kong Jeroboams, Nebats Søns, attende Aar blev Abiam Konge over Juda. 2 Krøn. 13, 1 fg.

2. Tre Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Ma'aka, Abisaloms Datter.

3. Og han vandrede i alle sin Fæders Synder, som han havde gjort før ham, og hans Hjerte var ikke helt med Herren, hans Gud, som Davids, hans Faders, Hjerte;

4. men for Davids Skyld gav Herren, hans Gud, ham en Lampe i Jerusalem, idet han opreiste hans Søn efter ham og lod Jerusalem blive staaende. 11, 36.

5. fordi David havde gjort, hvad ret var i Herrens Øine, og ikke var vegen fra Noget af Alt, hvad han havde befaleet ham, alle sit Livs Dage, uden i Sagen med Hettiten Uriah. 2 Sam. 11, 4, 15, 27; 12, 9.

6. Og der var Krig mellem Reha-beam og Jeroboam alle hans Livs Dage. 14, 30.

7. Men det Øvrige af Abiams Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog. Og der var Krig mellem Abiam og Jeroboam. 2 Krøn. 13, 2 fg.

8. Og Abiam lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham i Davids Stad; og Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Krøn. 14, 1.

9. I Jeroboams, Israels Konges, tyvende Aar blev Asa Konge over Juda.

10. Og eet og firti Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders* Navn var Ma'aka, Abisaloms Datter. *Farmoders, V. 2.

11. Og Asa gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, ligesom David, hans Fader. V. 3. 2 Krøn. 14, 2 fg.

12. Han udrev Skjærløvnerne af Landet og bortskaffede alle de væmmelige Afguder, som hans Fædre havde gjort. 14, 24; 22, 47.

13. Og endog sin Moder Ma'aka afsatte han fra hendes Værdighed, fordi hun havde gjort et gruelt Afgudsbillede for Astarte; og Asa nedhuggede hendes gruelige Afgudsbillede og opbrændte det i Kidrons Dal. 2 Krøn. 15, 16 fg.

14. Men Offerhøstene blev ikke bortskaffede; dog var Asas Hjerte helt med Herren alle hans Dage. 22, 44. 2 Kong. 12, 3.

15. Og han bragte de Ting, hans Fader havde helliget, og dem, han selv havde helliget, ind i Herrens Hus, Sølv og Guld og andre Ting.

16. Og der var Krig mellem Asa og Baesa, Israels Konge, alle deres Dage.

17. Baesa, Israels Konge, drog op mod Juda og byggede* Rama for ikke at tilfæde Asa, Judas Konge, at Nogen drog ud eller drog ind. 2 Krøn. 16, 1 fg. *befæstede.

18. Da tog Asa alt det Sølv og

Guld, som var tilbage i Herrens Huses Skatkamre, og Skattene i Kongens Hus og gav dem i sine Tjeneres Haand; og Kong Asa sendte dem til Benhadad, en Søn af Tabrimmon, Søn af Hesjon, Kongen i Syrien, som boede i Damaskus, og lod sige:

2 Kong. 12, 18; 16, 8; 15, 15.

19. Der er Forbund mellem mig og dig, mellem min Fader og din Fader. Se, jeg sender dig en Gave, Sølv og Guld; gaa hen, bryd dit Forbund med Baesa, Israels Konge, saa han drager op fra mig!

20. Og Benhadad adlød Kong Asa og sendte de Hærførere, han havde, mod Israels Stæder og slog Ijon og Dan og Abel-Bet-Ma'aka og hele Kinneret tilligemed hele det øvrige Naf-talis Land. 2 Kong. 15, 29.

21. Og det skede, da Baesa hørte det, lod han af at bygge Rama og blev i Tirza.

22. Og Kong Asa opbød hele Juda (Ingen var fritagen), og de førte bort Stenene i Rama og Tømmeret derl, hvormed Baesa havde bygget; og Kong Asa byggede dermed Geba i Benjamin og Mizpa.

23. Men det Øvrige af hele Asas Historie og alle hans vældige Gjeringer og Alt, hvad han gjorde, og de Stæder, han byggede, det er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog. Kun blev han i sin Alderdom syg i sine Fødder. 2 Krøn. 16, 12 fg.

24. Og Asa lagde sig hos sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad, og Josafat, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Krøn. 17, 1.

25. Nadab, Jeroboams Søn, blev Konge over Israel i Asas, Judas Konges, andet Aar, og han regjerede over Israel i to Aar.

26. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, og vandrede paa sin Faders Vel og i hans Synd, som han havde bragt Israel til at gjøre. 14, 16.

27. Men Baesa, Achias Søn, af Isaskars Hus, stiftede en Sammensværgelse mod ham; og Baesa slog ham ihjel ved Gibbeton, som tilhørte Filisterne, da Nadab og hele Israel belejrede Gibbeton.

28. Og Baesa dræbte ham i Asas, Judas Konges, tredje Aar, og blev saa Konge i hans Sted.

29. Og det skede, da han var bleven Konge, saa slog han hele Jeroboams Hus ihjel; han lod ikke en

levende Sjæl blive tilbage af Jeroboams Hus, indtil han havde ødelagt ham, efter Herrens Ord, som han havde talt ved sin Tjener, Siloniten Achia, 14, 10 fg.

30. for Jeroboams Synders Skyld, som han havde gjort, og som han havde bragt Israel til at gjøre, for den Harmes Skyld, han havde vakt hos Herren, Israels Gud.

31. Men det Øvrige af Nadabs Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

32. Og der var Krig mellem Asa og Baesa, Israels Konge, alle deres Dage.

33. I Asas, Judas Konges, tredje Aar, blev Baesa, Achias Søn, Konge over hele Israel i Tirza, og han var det i fire og tyve Aar.

34. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, og vandrede paa Jeroboams Vej og i hans Synd, som han havde bragt Israel til at gjøre.

16. KAPITEL.

Profeten Jehu forkynder Baesas Huses Udryddelse; Baesa dør; hans Søn Ela bliver Konge, men er ligesaa ugudelig; han og hele hans Hus udryddes af Simri, 1-14. Israels Folk gjør Omri til Konge; han belejrer Simri i Tirza, hvor denne efter syv Dages Regjering opbrænder sig selv tilligemed Slottet; Tibni opkaster sig ogsaa til Konge, men dør snart derefter, 15-22. Omri bygger Samaria, og værre end de forrige Konger, dør; hans Søn Achab bliver Konge, 23-28. Achab overgaar i Ugudelighed alle sine Forgjængere, tager den sidstnævnte Konges Datter Jesabel tilhøjte, tjener Baal; i hans Tid bygger Hiel Jericho, 29-34.

Og Herrens Ord kom til Jehu, Hananis Søn, om Baesa saaledes:

2. Efterdi jeg har ophøiet dig af Støvet og sat dig til Fyrste over mit Folk Israel, men du har vandret paa Jeroboams Vej og bragt mit Folk Israel til at synde, saa de vække min Harm ved sine Synder, 14, 7 fg.

3. se, saa feier jeg bort efter Baesa og efter hans Hus og gjør dit Hus som Jeroboams, Nebats Søns, Hus.

4. Den, som dør af Baesas Slægt i Staden, skulle Hundene fortære, og den, som dør af hans Slægt paa Marken, skulle Himmelenes Fugle fortære.

5. Men det Øvrige af Baesas Historie og hvad han gjorde, og hans vældige Gjerninger, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

6. Og Baesa lagde sig hos sine Fædre og blev begravet i Tirza, og Ela, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

7. Og Herrens Ord var ved Profeten Jehu, Hananis Søn, kommet til Baesa og til hans Hus ikke alene for alt det Onde, han havde gjort for Herrens Øine, idet han vakte hans Harm ved sine Hænders Gjerning, saa han var som Jeroboams Hus, men ogsaa fordi han havde slaet dette ihjel. V. 2 fg.

8. I Asas, Judas Konges, seks og tyvende Aar blev Ela, Baesas Søn, Konge over Israel i Tirza, og han var det i to Aar.

9. Og hans Tjener Simri, Øversten over Halvdelen af Vognene, stiftede en Sammensværgelse mod ham, medens han var i Tirza og drak sig drukken i Huset hos Arza, som var Slotshøvding i Tirza. 15, 27.

10. Da kom Simri og elog ham og dræbte ham i Asas, Judas Konges, syv og tyvende Aar; og han blev Konge i hans Sted.

11. Og detskede, da han var Konge, da han sad paa sin Trone, slog han hele Baesas Hus ihjel; han lod ikke Nogen af Mandkøjen blive tilbage for ham, hverken hans Nærbeslægtede eller hans Ven. 15, 10.

12. Saa udryddede Simri hele Baesas Hus efter Herrens Ord, som han havde talt til Baesa ved Profeten Jehu.

13. for alle Baesas og Elas, hans Søns, Synders Skyld, som de havde gjort, og som de havde bragt Israel til at gjøre, saa de vakte Herrens, Israels Guds, Harm ved sine forfølgelige Afguder.

14. Men det Øvrige af Elas Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

15. I Asas, Judas Konges, syv og tyvende Aar blev Simri Konge i syv Dage i Tirza, medens Folket belejrede Gibbeton, som tilhørte Filisterne.

16. Da Folket, som laa i Leir, hørte sige: Simri har stiftet en Sammensværgelse og tillige slaet Kongen ihjel, da gjorde hele Israel Hærførenden Omri til Konge over Israel paa den samme Dag i Leiren.

17. Og Omri drog op og hele Israel med ham fra Gibbeton, og de belejrede Tirza.

18. Og det skede, da Simri saa, at Staden var indtagen, gik han ind i Kongehuset og opbrændte Kongehuset over sit Hoved med Ild og døde.

19. for sine Synders Skyld, som han havde gjort, idet han gjorde,

hvad ondt var i Herrens Øine, og vandrede paa Jeroboams Vej og i hans Synd, som han havde gjort, saa han bragte Israel til at synde.

20. Men det Øvrige af Simris Historie og hans Sammensværgelse, som han stiftede, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

21. Da delte Folket, Israel, sig i to Dele; den ene Halvdel af Folket holdt med Tibni, Ginats Søn, og gjorde ham til Konge, men den anden Halvdél med Omri.

22. Og det Folk, som holdt med Omri, fik Overhaand over det Folk, som holdt med Tibni, Ginats Søn; og Tibni døde, og Omri blev Konge.

23. I Asas, Judas Konges, eet og tretjende Aar blev Omri Konge over Israel, og han var det i tolv Aar. I Tirza regjerede han i seks Aar.

24. Og han købte Bjerget Samaria af Semer for to Talenter Sølv; og han byggede paa Bjerget og kaldte den Stads Navn, han havde bygget, Samaria efter Semers, Bjergets Efers, Navn.

25. Og Omri gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; ja, han handlede værre end Alle, som havde været før ham.

26. Og han vandrede paa alle Jeroboams, Nebats Søns, Vele og i hans Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre, saa de vakte Herrens, Israels Guds, Harmes ved sine forfølgelige Afguder.

27. Men det Øvrige af Omris Historie, hvad han gjorde, og hvilke vældige Gjerninger han udførte, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

28. Og Omri lagde sig hos sine Fædre og blev begravet i Samaria, og Achab, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

29. Achab, Omris Søn, blev Konge over Israel i Asas, Judas Konges, otte og tretjende Aar; og Achab, Omris Søn, regjerede over Israel i Samaria i to og tyve Aar.

30. Og Achab, Omris Søn, gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, fremfor Alle, som havde været før ham.

31. Og som om det var for lidet, at han vandrede i Jeroboams, Nebats Søns, Synder, tog han Jesabel, Datter af Etba'al, Sidoniernes Konge, til Hustru og gik hen og tjente Ba'al og tilbød ham.

15, 20, 34. 2 Kong. 10, 29.

32. Og han opreiste et Alter for

Ba'al i det Ba'als Hus, han havde bygget i Samaria.

33. Og Achab gjorde et Astartebil- lede, og Achab gjorde Mere til at vække Herrens, Israels Guds, Harmes, end alle Israels Konger, som havde været før ham.

34. I hans Dage byggede Betaliten Hiel Jericho; med Tabet af Abiram, sin Førstefødt, lagde han dets Grund- vold, og med Tabet af Segub, sin yng- ste Søn, opstillede han dets Porte, ef- ter Herrens Ord, som han havde talt ved Josva, Nuns Søn.

Jos. 6, 26.

17. KAPITEL.

Profeten Elias forkyn- der Achab, at der ikke skal komme Dug eller Regn, uden efter hans Ord; han næres af Ravne, 1-7. Siden underholdes han i lang Tid af en Enke i Sarepta, hvis Melkruke og Oljekrus uagtet hendes ringe Forraad ikke blive tomme, 8-16. Hendes Søn dør; Elias gjør ham levende igen, 17-24.

DA sagde Tsalbiten Elias, en af dem, der vare flyttede ind i Gilead, til Achab: Saasandt Herren, Israels Gud, lever, for hvis Aasyn jeg staar: Der skal i disse Aar ikke komme Dug eller Regn, uden efter mit Ord.

Luk. 4, 25. Jak. 5, 17.

2. Og Herrens Ord kom til ham saaledes:

3. Gaa herfra og vend dig mod Østen og skjul dig ved Krits Bæk, som er østenfor Jordan!

4. Og af Bækken skal du drikke, og Ravnene har jeg befalet at forsørge dig der.

5. Og han gik hen og gjorde efter Herrens Ord; han gik hen og blev ved Krits Bæk, som er østenfor Jordan.

6. Og Ravnene bragte ham Brød og Kjød om Morgenens og Brød og Kjød om Aftenen, og af Bækken drak han.

7. Og det skede efter en Tids Forløb, at Bækken blev udtørret; thi der kom ikke Regn i Landet.

8. Da kom Herrens Ord til ham saaledes:

9. Staa op, gaa til Sarepta, som hører til Sidon, og bliv der! Se, jeg har der befalet en Enke at forsørge dig.

Luk. 4, 26.

10. Og han stod op og gik til Sa- reptas, og da han kom til Stadens Port, se, da var der en Enke, som sankede Ved; og han raabte til hende og sagde: Hent mig lidt Vand i en Skaal, forat jeg kan drikke!

11. Og hun gik hen for at hente

det; og han raabte til hende og sagde: Bring mig dog et Stykke Brød!

12. Da sagde hun: Saasandt Herren, din Gud, lever: Jeg eler ikke en Kage, men kun en Haandfuld Mel i Krukken og lidt Olje i Kruset, og se, jeg sanker nu et Par Stykker Ved og gaar ind og laver det til for mig og for min Søn, og vi ville æde det og saa dø.

2 Kong. 4, 2.

13. Men Elias sagde til hende: Frygt ikke, gaa ind og lav det til, som du har sagt! Lav bare først mig en liden Kage deraf og bring den ud til mig! Siden kan du saa lave for for dig og for din Søn.

14. Thi saa siger Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke blive tom og Oljekruset ikke fattes Olje lige til den Dag, Herren giver Regn over Jorden.

15. Og hun gik og gjorde efter Elias's Ord, og de aade, han og hun og hendes Hus, i lang Tid;

16. Melkrukken blev ikke tom, og Oljekruset fattedes ikke Olje, efter Herrens Ord, som han havde talt gjennem Elias.

17. Og det skede efter disse Begivenheder, at Kvindens Husets Eierindes Søn blev syg; og hans Sygdom blev saare svar, indtil der ikke mere var Aande tilbage i ham.

18. Da sagde hun til Elias: Hvad har jeg med dig at gjøre, du Guds Mand? Du er kommen til mig for at minde mig om min Synd og for at dræbe min Søn.

19. Og han sagde til hende: Giv mig din Søn hid! Og han tog ham af hendes Skjød og bar ham op i Oververelset, hvor han boede, og lagde ham paa sin Seng.

20. Og han raabte til Herren og sagde: Herre, min Gud! Har du da ogsaa ført Ulykke over denne Enke, hos hvem jeg er i Herberge, ved at lade hendes Søn dø?

21. Og han strakte sig tre Gange hen over Barnet og raabte til Herren og sagde: Herre, min Gud! Lad dog dette Barns Sjæl komme tilbage i det!

2 Kong. 4, 34. Ap. G. 20, 10.

22. Og Herren hørte Elias's Røst, og Barnets Sjæl kom tilbage i det, og det blev levende.

23. Og Elias tog Barnet og bragte det fra Oververelset ned i Huset og gav det til dets Moder; og Elias sagde: Se, din Søn lever.

Luk. 7, 15. Joh. 4, 50.

24. Da sagde Kvinden til Elias: Nu ved jeg, at du er en Guds Mand, og at Herrens Ord i din Mund er Sandhed.

18. KAPITEL.

Elias gaar paa Herrens Bud til Achab, møder paa Veien hans Slotshøvding Obadja og beder ham at give Achab tilkjende, at han nu vil fremstille sig for ham; da Obadja frygter for, at Achab skal slaa ham ihjel, hvis Elias ikke møder, forstkrer denne ham, at han skal komme; Obadja forkynder Achab dette, 1-18. Da Elias kommer, tiltaler Achab ham som den, der bringer Fordømmelse over Israel; Elias derimod erklærer Kongen for den Skyldige og opfordrer ham til at lade alle de falske Profeter sammenkalde til Karmels Bjerg, hvilket sker, 17-21. Her bevises ved en Opring, som Ba'al's Profeter og Elias, hver paa sin Side, anstille, at Herren og ikke Ba'al er den sande Gud; Folket bekjen- der dette, Elias lader Ba'al's Profeter dræbe, 22-40. Han forkynder Achab, at der nu straks skal komme Regn, hvilket ogsaa sker, 41-46.

OG mange Dage derefter kom Herrens Ord til Elias i det tredje Aar, saalydende: Gaa hen, stil dig frem for Achab, og jeg vil give Regn over Jorden.

Jak. 5, 18.

2. Og Elias gik hen for at fremstille sig for Achab. Men Hungeren var svar i Samaria.

3. Da kaldte Achab paa Obadja, som var Slotshøvding. Men Obadja frygtede Herren saare;

4. dengang, da Jesabel udryddede Herrens Profeter, havde Obadja taget hundrede Profeter og skjult dem i to Huler, femti Mænd i hver Hule, og forsørgt dem med Brød og Vand.

5. Achab sagde da til Obadja: Drag igjennem Landet til alle Vandkilder og til alle Bække! Kanske vi kunde finde Græs og holde Heeste og Mulsæler ilive og ikke behøve at dræbe noget af Kvæget.

6. Og de delte Landet mellem sig for at drage igjennem det; Achab drog en Vei for sig, og Obadja drog en anden Vei for sig.

7. Da Obadja var paa Veien, se, da kom Elias ham imøde; og han kjendte ham og faldt ned paa sit Ansigt og sagde: Er det dig, min Herre Elias?

8. Og han sagde til ham: Ja, det er mig; gaa hen og sig til din Herre: Se, Elias er her!

9. Men han sagde: Hvad har jeg syndet, siden du overgiver din Tjener i Achabs Haand, forat han skal dræbe mig?

10. Saasandt Herren, din Gud, lever: Der er ikke et Folk eller et Rige, hvorhen min Herre Jo har sendt Bud for at opsøge dig; og naar de sagde: Han er her ikke, lod han det Rige og det Folk sværge paa, at man ikke fandt dig.

11. Og nu siger du: Gaa hen og sig til din Herre: Se, Elias er her!

12. Det vil ske, naar jeg gaar fra dig, og Herrens Aand rykker dig bort til et Sted, som jeg ikke ved, og jeg kommer for at give Achab det tilkjende, og han ikke finder dig, saa dræber han mig. Og din Tjener har dog frygtet Herren fra min Ungdom af.

13. Er det ikke blevet min Herre fortalt, hvad jeg gjorde, da Jesabel dræbte Herrens Profeter? Da skjulte jeg hundrede Mænd af Herrens Profeter i to Huler, femti Mænd i hver Hule, og forsørgede dem med Brød og Vand.

14. Og nu siger du: Gaa hen og sig til din Herre: Se, Elias er her! Og saa dræber han mig.

15. Da sagde Elias: Saasandt Herren, Hærskarernes Gud, lever, for hvis Aasyn jeg staar: Idag vil jeg fremstille mig for ham.

16. Saa gik Obadja Achab imøde og gav ham det tilkjende; og Achab gik Elias imøde.

17. Og det skede, da Achab saa Elias, sagde Achab til ham: Er det dig, du, som bringer Fordærvelse over Israel?

18. Og han sagde: Jeg har ikke bragt Fordærvelse over Israel, men du og din Faders Hus, idet I have forladt Herrens Bud og vandret efter Ba'alerne.

19. Men send nu Bud og lad hele Israel komme sammen til mig til Karmels Bjerg og de fire hundrede og femti Ba'als Profeter og de fire hundrede Astartes Profeter, som æde ved Jesabels Bord!

20. Og Achab sendte Bud om blandt alle Israels Børn og forsamlede Profeterne til Karmels Bjerg.

21. Da traadte Elias frem for alt Folket og sagde: Hvor længe ville I halte til begge Sider? Dersom Herren er Gud, saa vandrer efter ham, og dersom Ba'al er det, saa vandrer efter ham! Men Folket svarede ham ikke et Ord.

22. Og Elias sagde til Folket: Jeg er den eneste Herrens Profet, som er

bleven tilbage, medens Ba'als Profeter ere fire hundrede og femti Mand.

23. Man give os nu to Okser, og de vælge sig den ene Okse og hugge den i Stykker og lægge den paa Veden, men de skulle ikke lægge Ild dertil; og jeg vil tilberede den anden Okse og lægge den paa Veden, men jeg vil ikke lægge Ild dertil.

24. Paakalder saa I eders Guds Navn, og jeg vil paakalde Herrens Navn, og det skal være saa, at den Gud, som svarer med Ild, han er Gud. Og alt Folket svarede og sagde: Det Ord er godt.

25. Og Elias sagde til Ba'als Profeter: Udvælger eder den ene Okse og tilbereder den først, eftersom I ere de Fleste, og paakalder eders Guds Navn! Men I skulle ikke lægge Ild dertil.

26. De toge da den Okse, han havde givet dem, og tilberedte den og paakaldte Ba'als Navn fra Morgenen lige til Middagen, sigende: O Ba'al, svar os! Men der var ingen Røst og Ingen, som svarede; og de hinkede omkring Alteret, som man havde gjort.

27. Og det skede om Middagen, da spottede Elias dem og sagde: Raaber med høj Røst! Thi han er jo Gud; han er vel falden i Tanker, eller han er gaaet til Side eller ulyde paa Rejse; kanske han sover, — saa vil han vaagne.

28. Og de raabte med høj Røst og flængede sig efter sin Vis med Sverd og Spyd, indtil Blodet flød ned over dem.

29. Og det skede, da Middagen var forbi, da rasede de til henimod den Tid, Madofferet bliver ofret; men der var ingen Røst og Ingen, som svarede, og Ingen, som agtede derpaa.

30. Da sagde Elias til alt Folket: Træder hen til mig! Og alt Folket traadte hen til ham, og han satte Herrens nedbrudte Alter i Stand.

31. Og Elias tog tolv Stene efter Tallet paa Stammerne af Jakobs Børn, hans, til hvem Herrens Ord lød saaledes: Israel skal være dit Navn.

Jos. 4, 5, 20. 1 Mos. 32, 28; 35, 10.

32. Og han byggede af Stenene et Alter i Herrens Navn og gjorde en Grøft, omtrent saa stor som til to Maals Udsæd, rundt omkring Alteret.

33. Og han lagde Veden tilrette og

huggede Oksen i Stykker og lagde den ovenpaa Veden.

34. Og han sagde: Fylder fire Krukker med Vand og øser det ud over Brændofferet og over Veden! Og han sagde: Gjører det anden Gang! Og de gjorde det anden Gang. Og han sagde: Gjører det tredje Gang! Og de gjorde det tredje Gang.

35. Og Vandet flød rundt om Alteret, og han fyldte ogsaa Grøften med Vand.

36. Og det skede paa den Tid, Mådofferet bliver ofret, da traadte Elias, Profeten, frem og sagde: Herre, Abrahams, Isaaks og Israels Gud! Lad det idag vorde vitteligt, at du er Gud i Israel, og jeg din Tjener, og at jeg ifølge dine Ord har gjort alle disse Ting!

37. Svar mig, Herre, svar mig, forat dette Folk maa kjende, at du, Herre, er Gud, og at det er dig, som vender deres Hjerte tilbage!

38. Da faldt Herrens Ild ned og fortærede Brændofferet og Veden og Stenene og Støvet; og Vandet, som var i Grøften, opslikkede den.

3 Mos. 9, 24. 2 Krøn. 7, 1.

39. Og alt Folket saa det, og de faldt paa sit Ansigt og sagde: Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!

Sak. 13, 9.

40. Da sagde Elias til dem: Grib Ba'als Profetar, lader ingen af dem undkomme! Og de grebe dem, og Elias førte dem ned til Kisons Bæk og lod dem dræbe der.

5 Mos. 13, 5. 2 Kong. 10, 25.

41. Og Elias sagde til Achab: Drag op, ød og drik! Thi der høres Susen af Regn.

42. Og Achab drog op for at æde og drikke. Men Elias gik op paa Karmels Top og bøiede sig mod Jorden og lagde sit Ansigt mellem sine Knæ.

43. Og han sagde til sin Dreng: Stig op og se ud imod Havet! Og han steg op og saa ud og sagde: Der er ikke Noget. Og han sagde syv Gange: Gaa atter derhen!

44. Og det skede den syvende Gang, da sagde han: Se, en liden Sky, saa stor som en Mands Haand, stiger op fra Havet. Og han sagde: Gaa op, sig til Achab: Spænd for og far ned, forat ikke Regnet skal opholde dig!

45. Og det skede i en Haandevending, at Himmelen sortnede til med Skyer og Storm, og der kom et stærkt

Regn; men Achab kjørte afsted og for til Jisre'el.

Jak. 5, 18.

46. Og Herrens Haand kom til Elias, og han omgjordede sine Lænder, og han løb foran Achab lige til Jisre'el.

19. KAPITTEL.

For at undgaa Jesabels Havn gaar Elias hen i Ørkenen ved Be'ersaba, sover der under en Gyvelbusk, bespises af en Engel, vandrer til Horebs Bjerg, 1-5. Da Herrens Ord der lyder til ham, taler han til Herren om sin Nidkjærlighed og klager bitterlig over Israels Ugudelighed og Frafald fra Herren; Herren aabenbarer sig for ham i en stille, sagte Susen, 9-14. Han byder ham at sætte Jehu til Konge over Israel, Hazael til Konge over Syrien og Elisa til Profet i sit Sted; Elisa kaldes af Elias til det profetiske Embede, 15-21.

Og Achab fortalte Jesabel Alt, hvad Elias havde gjort, og om alle dem, han havde dræbt med Sverdet, alle Profeterne.

18, 40.

2. Da sendte Jesabel et Bud til Elias og lod sige: Saa gjøre Guderne mod mig, og saa blive de ved: Paa denne Tid imorgen skal jeg gjøre med dit Liv, som der er gjort med hines Liv.

3. Og da han hørte det, stod han op og gik bort for at redde sit Liv, og han kom til Be'ersaba, som hører til Juda, og han lod sin Dreng blive der.

4. Og selv gik han ud i Ørkenen en Dagsrejse frem og kom og satte sig under en Gyvelbusk, og han ønskede sig Døden og sagde: Det er nok; tag nu, Herre, min Sjæl! Thi jeg er ikke bedre end mine Fædre.

Jon. 4, 3.

5. Og han lagde sig ned og sov ind under en Gyvelbusk; og se, da rørte en Engel ved ham og sagde til ham: Staa op og ød!

6. Og da han saa til, se, da laa der ved hans Hovedgjærde en Kage, stegt paa hede Stene, og der stod en Krukke med Vand; og han aad og drak og lagde sig atter ned.

7. Og Herrens Engel kom igjen anden Gang og rørte ved ham og sagde: Staa op og ød! Thi Velen bliver dig ellers for lang.

8. Og han stod op og aad og drak; og han gik, styrket ved denne Mad, firti Dage og firti Nætter indtil Guds Bjerg, Horeb.

2 Mos. 24, 18; 34, 28 fg. 3, 1.

5 Mos. 4, 10, 15.

9. Og der gik han ind i Hulen* og blev der om Natten; og se, Herrens

Ord kom til ham, og han sagde til ham: Hvad vil du her, Elias?

*2 Mos. 33, 22.

10. Og han sagde: Jeg har været nidkjær for Herren, Hærskarernes Gud; thi Israels Børn have forladt din Pakt; dine Altare have de nedbrudt, og dine Profeter have de dræbt med Sverd, og jeg er alene tilbage, og de søge efter mit Liv for at tage det.

Ps. 69, 10. Rom. 11, 3. 1 Kong. 18, 22.

11. Da sagde han: Gaa ud og staa paa Bjerget for Herrens Aasyn! Og se, Herren gik forbi, og der kom en stor og stærk Storm, som sønderrev Bjerge og sønderknuste Klipper foran Herren, men Herren var ikke i Stormen; og efter Stormen kom et Jordskjælv, men Herren var ikke i Jordskjælv; 2 Mos. 34, 6.

12. Og efter Jordskjælvet kom Ild, men Herren var ikke i Ilden; og efter Ilden kom Lyd af en sagte Susen.

Job 4, 16.

13. Og det skede, da Elias hørte det, da tilhyllede han sit Ansigt med sin Kappe og gik ud og stod ved Hulens Indgang; og se, der kom en Røst til ham og sagde: Hvad vil du her, Elias? 2 Mos. 3, 6.

14. Og han sagde: Jeg har været nidkjær for Herren, Hærskarernes Gud; thi Israels Børn have forladt din Pakt; dine Altare have de nedbrudt, og dine Profeter have de dræbt med Sverd, og jeg alene er tilbage, og de søge efter mit Liv for at tage det.

15. Og Herren sagde til ham: Gaa din Vej tilbage til Ørkenen, til Damaskus, og gaa ind i Staden og salvs Hasael til Konge over Syrien!

2 Kong. 8, 13.

16. Og Jehu, Nimsis Søn, skal du salve til Konge over Israel, og Elisa, Safats Søn, fra Abel-Mehola, skal du salve til Profet i dit Sted. 2 Kong. 9, 2, 3.

17. Og det skal ske, at den, som undkommer fra Hasaels Sverd, skal Jehu dræbe, og den, som undkommer fra Jehus Sverd, skal Elisa dræbe.

18. Og jeg vil lade syv Tusinde blive tilbage i Israel, alle de Knæ, som ikke have bøjet sig for Ba'al, og hver Mund, som ikke har kysset ham.

Rom. 11, 4.

19. Og han gik derfra og fandt Elisa, Safats Søn, som just pløiede med tolv Par Okser foran sig, og selv var han ved det tolvte Par; og Elias gik hen til ham og kastede sin Kappe paa ham.

V. 1A.

20. Da forlod han Okserne og løb hen efter Elias og sagde: Lad mig kysse min Fader og min Moder og saa følge dig! Og han sagde til ham: Gaa, vend tilbage! Thi hvad har jeg ikke gjort imod dig?

21. Og han vendte tilbage fra ham, og han tog Okseparret* og slagtede det, og med Oksernes Aag kogte han deres Kjød og gav Folket, og de aade. Saa stod han op og fulgte Elias og tjente ham. *det, han havde pløjet med.

20. KAPITEL.

Benhadad beleirer Samaria. fordrer, at Achab skal sende ham sine Hustruer og Børn, sit Guld og Sølv, og truer ham haardt, da han ikke vil dette; en Profet forsikrer Achab om Seier over ham; Syrerne blive stagne, 1-21. Benhadad kommer, som Profeten har forudsagt, det følgende Aar igjen; men Herren lover ved Profeten at give Achab Seier, hvilket ogsaa sker; Achab sparer Benhadad, 22-34. En Profet forkynder Achab Guds Vrede herfor, 35-43.

Og Benhadad, Syriens Konge, samlede hele sin Hær, og to og tretti Konger vare med ham, og Heste og Vogne; og han drog op og beleirede Samaria og stred imod det.

2. Og han sendte Bud til Achab, Israels Konge, ind i Staden

3. og lod sige til ham: Saa siger Benhadad: Dit Sølv og dit Guld, det hører mig til, og de bedste af dine Hustruer og Børn, de høre mig til.

4. Og Israels Konge svarede og sagde: Det er, som du siger, min Herre Konge! Jeg og Alt, hvad mit er, hører dig til.

5. Men Sendebudene kom igjen og sagde: Saa siger Benhadad: Jeg sendte Bud til dig og lod sige: Dit Sølv og dit Guld og dine Hustruer og dine Børn skal du give mig.

6. Men paa denne Tid Imorgen sender jeg mine Tjenere til dig, og de skulle ransage dit Hus og dine Tjeneres Huse, og al dine Øines Lyst skulle de lægge i sin Haand og tage med sig.

7. Da kaldte Israels Konge alle Landets Ældste til sig og sagde: Skjønner og ser dog, at denne søger vor Ulykke! Thi han sendte Bud til mig om mine Hustruer og mine Børn og om mit Sølv og mit Guld, og jeg negtede ham det ikke.

8. Da sagde alle de Ældste og alt Folket til ham: Du maa ikke høre ham og ikke samtykke.

9. Han sagde da til Benhadads

Sendebud: Siger til min Herre Kongen: Alt det, hvorom du første Gang sendte Bud til din Tjener, vil jeg gjøre; men denne Ting kan jeg ikke gjøre. Saa gik Sendebudene bort og bragte ham Svar tilbage.

10. Da sendte Benhadad Bud til ham og lod sige: Saa gjøre Guderne mod mig, og saa blive de ved: Samarias Støv skal ikke kunne fylde Næverne paa alt det Folk, som er i mit Følge.

11. Da svarede Israels Konge og sagde: Siger: Ei rose sig den, der binder Bæltet om*, som den, der løser det af! *der ruster sig til Krig.

12. Og det skede, da han hørte dette Ord, medens han selv og Kongerne sad og drak i Løvhytterne, saa sagde han til sine Tjenere: Stiller eder op! Og de stillede sig op imod Staden.

13. Og se, en Profet traadte hen til Achab, Israels Konge, og sagde: Saa siger Herren: Har du seet hele denne store Sværm? Se, jeg giver den idag i din Haand, og du skal kjende, at jeg er Herren.

14. Og Achab sagde: Ved hvem? Og han sagde: Saa siger Herren: Ved Landshøvdingernes Dreng. Og han sagde: Hvem skal begynde Striden? Og han sagde: Du.

15. Og han mønstrede Landshøvdingernes Dreng, og de vare to hundrede og to og tretti; og efter dem mønstrede han alt Folket, alle Israels Børn, syv tusinde.

16. Og de droge ud om Middagen, medens Benhadad drak sig drukken i Løvhytterne, han selv og de to og tretti Konger, som hjalp ham.

17. Og Landshøvdingernes Dreng droge først ud, og Benhadad sendte Nogle hen, og de meldte ham og sagde: Der er Folk dragne ud fra Samaria.

18. Da sagde han: Ere de dragne ud til Fred, saa griber dem levende, og ere de dragne ud til Strid, saa griber dem levende!

19. Disse droge da ud fra Staden, Landshøvdingernes Dreng og Hæren, som fulgte dem,

20. og de sloge hver sin Mand, og Syrerne flyede, og Israel forfulgte dem; og Benhadad, Syriens Konge, undkom tilhest med nogle Ryttere.

21. Og Israels Konge drog ut og slog Hestene og Stridsvognene og gjorde et stort Nederlag blandt Syrerne.

22. Da traadte Profeten hen til Israels Konge og sagde til ham: Gaa hen, forstærk dig, og mærk og se, hvad du skal gjøre! Thi naar Aaret er omme, drager Syriens Konge op imod dig.

23. Og Syriens Konges Tjenere sagde til ham: Deres Guder ere Bjergguder, derfor vare de stærkere end vi; men stride vi med dem paa Sletten, da blive vi sikkert stærkere end de.

24. Og dette skal du gjøre: Afsæt Kongerne, hver fra sin Plads, og sæt Statholdere i deres Sted!

25. Og skaf du dig en Hær, saa stor som den Hær, der faldt for dig, og saa mange Heste som de Heste og saa mange Vogne som de Vogne, og lader os saa stride med dem paa Sletten! Da blive vi sikkert stærkere end de. Og han hørte paa deres Røst og gjorde saa.

26. Og det skede, da Aaret var omme, da mønstrede Benhadad Syrerne og drog frem til Afek til Strid med Israel.

27. Og Israels Børn bleve mønstrede og forsynede med Levnetmidler og droge dem imøde; og Israels Børn leirede sig lige overfor dem som to Gjedeflokke, medens Syrerne opfyldte Landet.

28. Da traadte hin Guds Mand frem og sagde til Israels Konge: Saa, sagde han, siger Herren: Efterdi Syrerne have sagt: Herren er en Bjerggud og ikke en Dalgud, saa vil jeg overgive hele denne store Sværm i din Haand, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

29. Og de laa i Leir, disse lige overfor hine, i syv Dage; og det skede paa den syvende Dag, da kom det til Strid, og Israels Børn sloge Syrerne, hundrede tusinde Fodfolk paa een Dag.

30. Og de, som bleve tilbage, flyede til Afek, ind i Staden, og Muren faldt ned over de syv og tyve tusende Mand, som vare blevne tilbage. Og Benhadad flyede og kom ind i Staden og løb fra Kammer til Kammer.

31. Da sagde hans Tjenere til ham: Se, vi have hørt, at Israels Huses Konger ere naadige Konger; lader os dog lægge Sæk om vore Lænder og Reb om vore Hoveder og gaa ud til Israels Konge! Kanske han lader dig beholde Livet.

32. Og de bandt Sæk om sine Lænder og Reb om sine Hoveder, og da

de kom til Israels Konge, sagde de: Din Tjener Benhadad siger: Lad mig beholde Livet! Og han sagde: Er han endnu tilve? Han er min Broder.

33. Og Mændene toge det for et godt Varsel, og de skyndte sig med at faa ham til at sige, om det kom fra Hjerteret, og sagde: Ja, Benhadad er din Broder. Da sagde han: Gaar ind og henter ham! Og Benhadad gik ud til ham, og han lod ham stige op paa Vognen.

34. Og Benhadad sagde til ham: De Stæder, som min Fader tog fra din Fader, vil jeg give tilbage, og du kan anlægge dig Gader i Damaskus, ligesom min Fader gjorde i Samaria. Og jeg [sagde Achab] vil paa det Vilkaar lade dig fare. Saa sluttede han da Forbund med ham og lod ham fare.

35. Og en Mand af Profeternes Børn* sagde til en anden ifølge Herrens Ord: Slaa mig! Men Manden vægrede sig ved at slaa ham.

*d. e. Disciple.

36. Da sagde han til ham: Efterdi du ikke har adlydt Herrens Røst, se, saa skal en Løve dræbe dig, naar du gaar bort fra mig. Og da han gik fra ham, traf Løven ham og dræbte ham. 13, 24.

37. Og han traf en anden Mand og sagde: Slaa mig! Og Manden slog ham og saarede ham.

38. Saa gik Profeten hen og stillede sig paa Veien for at træffe Kongen; men han gjorde sig ukjendelig ved et Bind over sine Øine.

39. Da nu Kongen kom forbi, raabte han til Kongen og sagde: Din Tjener var dragen ud midt ind i Striden; se, da kom en Mand hen og førte en Mand til mig og sagde: Tag Vare paa denne Mand! Bliver han savnet, skal dit Liv være istedetfor hans Liv, eller du skal tilvele mig en Talent Sølv.

40. Men da din Tjener havde Noget at gjøre her og der, saa var han borte. Og Israels Konge sagde til ham: Saa er din Dom; du har selv fældet den. 2 Sam. 12, 7.

41. Da skyndte han sig at tage Bindet bort fra sine Øine, og Israels Konge kjendte ham, at han var en af Profeterne.

42. Og han sagde til ham: Saa siger Herren: Efterdi du har ladet den Mand, jeg har lyst i Ban, slippe dig af Hænderne, saa skal dit Liv

være istedetfor hans Liv, og dit Folk istedetfor hans Folk. 1 Sam. 15, 3, 9.

43. Og Israels Konge drog op til sit Hus, mismodig og fortrydelig, og kom til Samaria. 21, 4.

21. KAPITEL.

Nabot vil ikke overlade Achab sin Vingaard; Jesabel lader falske Vidner optræde mod Nabot, som bliver domfældet og stenet; Achab tager hans Vingaard i Bestiddelse, 1-16. Elias forkynder ham herfor Guds svare Domme over ham selv, over Jesabel og over hele hans Hus; Achab ydmyger sig for Herren; Herren formilder Straffen, 17-29.

Og det skede efter disse Begivenheder: Jisre'eliten Nabot havde en Vingaard, som laa i Jisre'el ved Siden af Achabs, Samarias Konges, Palads,

2. og Achab talte til Nabot og sagde: Giv mig din Vingaard, forat den kan være mig til Urtehave! Thi den ligger tæt ved mit Hus. Jeg vil give dig for den en Vingaard, som er bedre end den; eller, dersom det er godt i dine Øine, vil jeg give dig Penge, saa meget, den er værd.

3. Men Nabot sagde til Achab: Herren lade det være langt fra mig, at jeg skulde give dig min Fædrene arv! 3 Mos. 25, 23

4. Og Achab kom til sit Hus, mismodig og fortrydelig over det Ord, Jisre'eliten Nabot havde talt til ham, da han sagde: Jeg vil ikke give dig min Fædrene arv. Og han lagde sig paa sin Seng og vendte sit Ansigt bort og vilde ikke æde.

5. Da kom Jesabel, hans Hustru, ind til ham, og hun talte til ham: Hvorfor er dog din Aand mismodig, saa du ikke vil æde?

6. Og hun talte til hende: Jeg talte til Jisre'eliten Nabot og sagde til ham: Giv mig din Vingaard for Penge, eller, om du har Lyst dertil, vil jeg give dig en Vingaard for den. Men han sagde: Jeg vil ikke give dig min Vingaard.

7. Da sagde Jesabel, hans Hustru, til ham: Du maa nu vise, at du er Konge over Israel; staa op, æd og lad dit Hjerte være vel tilmode! Jeg skal give dig Jisre'eliten Nabots Vingaard.

8. Og hun skrev et Brev i Achabs Navn og satte Segl paa det med hans Signetring; og hun sendte Brevet til de Ældste og til de Fornemme, som vare i Nabots Stad, som boede sammen med ham.

9. Og hun skrev i Brevet saaledes: Udraaber en Faste og sætter Nabot i Spidsen af Folket

10. og sætter to Mænd, nedrige Mennesker, lige overfor ham, forat de kunne vidne mod ham og sige: Du har bandet Gud og Kongen. Fører ham saa ud og stener ham til døde!

11. Og Mændene i hans Stad, de Ældste og Fornemme, de, som boede i hans Stad, gjorde, som Jesabel havde sendt dem Bud om, saaledes som der var skrevet i det Brev, hun havde sendt dem. Ps. 94, 21.

12. De udraabte en Faste og satte Nabot i Spidsen af Folket,

13. og de to Mænd, de nedrige Mennesker, kom og satte sig lige overfor ham, og de nedrige Mænd vidnede mod Nabot for Folket og sagde: Nabot har bandet Gud og Kongen. Og de førte ham udenfor Staden og stenede ham til døde.

Ps. 35, 11. Matth. 26, 60.

14. Og de sendte Bud til Jesabel og lod sige: Nabot er stenet og død.

15. Og det skede, da Jesabel hørte, at Nabot var stenet og død, da sagde Jesabel til Achab: Staa op, tag Jisre'eliten Nabots Vingaard til Eie, som han vægrede sig ved at give dig for Pen! Thi Nabot lever ikke, men er død.

16. Og det skede, da Achab hørte, at Nabot var død, da stod Achab op for at gaa ned til Jisre'eliten Nabots Vingaard og tage den til Eie.

17. Men Herrens Ord kom til Tisbitten Elias saaledes:

18. Staa op, gaa ned imod Achab, Israels Konge, som er i Samaria! Se, han er i Nabots Vingaard, hvor han er gaaet ned for at tage den til Eie.

19. Og du skal tale til ham og sige: Saa siger Herren: Har du nu baade myrdet og taget til Eie? Og du skal tale til ham og sige: Saa siger Herren: Paa det Sted, hvor Hundene slikkede Nabots Blod, skulle Hundene ogsaa slikke dit Blod.

22, 38. 2 Kong. 9, 25 fg.

20. Men Achab sagde til Elias: Har du fundet mig, min Fiende? Og han sagde: Ja, jeg har fundet dig, fordi du har solgt dig til at gjøre, hvad ondt er i Herrens Øine.

21. Se, jeg fører Ulykke over dig og feler bort efter dig og udrydder af Achabs Hus alt Mandkjøn, baade Myndig og Umyndig i Israel,

2 Kong. 9, 8 fg.

22. og jeg gjør dit Hus som Jero-boams, Nebats Søns, Hus og som Baesas, Achias Søns, Hus for den Harmes Skyld, som du har vakt hos mig, og fordi du har bragt Israel til at synde. 15, 29; 16, 3, 11.

23. Ogsaa om Jesabel har Herren talt og sagt: Hundene skulle fortære Jesabel ved Jisre'els Vold.

2 Kong. 9, 33-36.

24. Den, som dør af Achabs Hus i Staden, skulle Hundene fortære, og den, som dør paa Marken, skulle Himmelens Fugle fortære. 14, 11; 16, 4.

25. Der var heller Ingen, som Achab, der havde solgt sig til at gjøre, hvad ondt var i Herrens Øine, fordi Jesabel, hans Hustru, tilskyndede ham.

26. Og han handlede saare vederstyggelig, idet han vandrede efter de væmmelige Afguder, aldeles som Amoritterne havde gjort, hvem Herren fordrev for Israels Børns Aasyn.

27. Og det skede, da Achab hørte disse Ord, sønderrev han sine Klæder og lagde Sæk paa sit Legeme og fastede, og han laa i Sæk og gik sagte.

2 Kong. 9, 30.

28. Da kom Herrens Ord til Tisbitten Elias saaledes:

29. Har du seet, at Achab har ydmyget sig for mig? Efterdi han har ydmyget sig for mig, vil jeg ikke lade Ulykken komme i hans Dage; i hans Søns Dage vil jeg lade Ulykken komme over hans Hus. 2 Kong. 9, 24 fg.

22. KAPITEL.

Josafat, Judas Konge, besøger Achab; denn overtaler ham til at drage med i Krig mod Syrerne, 1-4. Alle Achabs Profeter spaa ham Godt; efter Josafats Begjæring hentes Mika; han forkynder Achab hans Undergang og siger, at Herren har givet en falsk Aand i alle hans Profeters Mund, men bliver derfor slagen og kastet i Fængsel, 5-28. Begge Konger drage mod Syerne; Achab bliver dræbt i Striden; hans Søn Ahasja bliver Konge, 29-40. Josafat frygter Herren, udrydder Skjærlevnerne af sit Rige, vil ikke forbinde sig med Ahasja, dør, 41-51. Ahasja regjerer over Israel i to Aar og er ugudelig, 52-54.

DE holdt sig da rolige i tre Aar; der var ingen Krig mellem Syrien og Israel.

2. Men i det tredje Aar skede det, at Josafat, Judas Konge, drog ned til Israels Konge. 2 Kren. 18, 2 fg.

3. Da sagde Israels Konge til sine Tjenere: Vide I ikke, at Ramot i Gi

lead hører os til? Og vi sidde stille og tage det ikke fra Syriens Konge!

4. Og han sagde til Josafat: Vil du drage med mig i Krig til Ramot i Gilead? Og Josafat sagde til Israels Konge: Som du, saa jeg, som dit Folk, saa mit Folk, som dine Heste, saa mine Heste. ^{2 Kong. 3, 7.}

5. Og Josafat sagde fremdeles til Israels Konge: Adspørg dog idag Herrens Ord! ^{2 Kong. 3, 11.}

6. Israels Konge forsamlede da Profeterne, omtrent fire hundrede Mand, og sagde til dem: Skal jeg drage i Krig mod Ramot i Gilead, eller skal jeg lade det være? Og de sagde: Drag op! Herren vil give det i Kongens Haand.

7. Men Josafat sagde: Er her ikke endnu en Herrens Profet, saa vi kunde adspørge Herren gennem ham?

8. Og Israels Konge sagde til Josafat: Der er endnu en Mand, gennem hvem man kan adspørge Herren, men jeg hader ham, fordi han ikke spaar Godt om mig, men Ondt, nemlig Mika, Jimlas Søn. Og Josafat sagde: Kongen sige ikke saa!

9. Da kaldte Israels Konge paa en af Hoffolket og sagde: Skynd dig og hent Mika, Jimlas Søn!

10. Og Israels Konge og Josafat, Judas Konge, sade, iførte sine kongelige Klæder, hver paa sin Trone, paa en Tærskelplads foran Indgangen til Samarias Port; og alle Profeterne spaaede for deres Aasyn.

11. Og Zedekias, Kena'anas Søn, gjorde sig Horn af Jern og sagde: Saa siger Herren: Med disse skal du stange Syrerne, indtil du faar gjort Ende paa dem.

12. Og alle Profeterne spaaede saaledes og sagde: Drag op til Ramot i Gilead! Saa skal du have Lykke med dig, og Herren skal give det i Kongens Haand.

13. Og Budet, som var gaaet hen for at kalde Mika, talte til ham og sagde: Se, Profeternes Ord ere enstemmig gunstige for Kongen; lad dog nu dine Ord blive som Ordet af en af dem og tal Godt!

14. Da sagde Mika: Saasandt Herren lever: Hvad Herren siger til mig, det vil jeg tale. ^{4 Mos. 22, 38.}

15. Da han nu kom til Kongen, sagde Kongen til ham: Mika! Skulle vi drage i Krig til Ramot i Gilead, eller skulle vi lade det være? Og han

sagde til ham: Drag op! Saa skal du have Lykke med dig, og Herren skal give det i Kongens Haand.

16. Og Kongen sagde til ham: Hvor mange Gange skal jeg besværgе dig, at du ikke skal tale Andet til mig end Sandhed i Herrens Navn?

17. Da sagde han: Jeg saa hele Israel spredt hen over Bjergene som en Faarehjord, der ingen Hyrde har; og Herren sagde: Disse have ingen Herre; lad dem vende tilbage, hver til sit Hus, i Fred!

^{4 Mos. 27, 17. Matth. 9, 36.}

18. Israels Konge sagde da til Josafat: Sagde jeg ikke til dig: Han spaar ikke Godt om mig, men Ondt?

19. Da sagde han: Derfor, hør Herrens Ord! Jeg saa Herren sidde paa sin Trone og hele Himmelen Hær staa hos ham ved hans højre og venstre Side.

20. Og Herren sagde: Hvem vil forlokke Achab, saa han drager op og falder ved Ramot i Gilead? Og den Ene sagde saa, og den Anden sagde saa.

21. Da gik Aanden* frem og stillede sig hen for Herrens Aasyn og sagde: Jeg skal forlokke ham. Og Herren sagde til ham: Hvorved?

*Spaadomsaanden.

22. Og han sagde: Jeg vil gaa ud og være en Løgnens Aand i alle hans Profeters Mund. Og han sagde: Ja, du skal forlokke ham, og du skal ogsaa formaa det; gaa ud og gjør saa!

23. Og nu, se, Herren har givet en Løgnens Aand i alle disse dine Profeters Mund, men Herren har talt Ulykke over dig.

24. Da traadte Zedekias, Kena'anas Søn, frem og slog Mika paa Kindbenet og sagde: Hvilken Vel er Herrens Aand gaaet over fra mig for at tale med dig?

25. Og Mika sagde: Se, du skal se det paa den Dag, du gaar fra Kammer til Kammer for at skjule dig.

26. Da sagde Israels Konge: Tag Mika og før ham tilbage til Amon, Stadens Hovedsmand, og til Kongesønnen Joas,

27. og sig: Saa siger Kongen: Sætter denne i Fangehuset og nærer ham med Trængselsbrød og Trængselsvand, indtil jeg kommer hjem igjen i god Behold! ^{2 Krøn. 16, 10. Jer. 37, 15.}

28. Og Mika sagde: Kommer du hjem igjen i god Behold, saa har Herren ikke talt gennem mig. Og

han sagde: Hører det, I Folk, allesammen!

29. Saa drog da Israels Konge og Josafat, Judas Konge, op til Ramot i Gilead. 2 Krøn. 18, 28 fg.

30. Og Israels Konge sagde til Josafat: Jeg vil forklæde mig og saa gaa i Striden; men ifør du dig dine sædvanlige Klæder! Og Israels Konge forklædte sig og gik i Striden.

31. Men Syriens Konge havde befalet sine to og tretti Hovedsmænd over Vognene og sagt: I skulle ikke stride mod Liden eller Stor, men mod Israels Konge alene. 20, 16, 24.

32. Og det skede, da Hovedsmændene over Vognene saa Josafat, sagde de: Han er sikkert Israels Konge. Og de bødede af mod ham for at stride. Da skreg Josafat.

33. Og det skede, da Hovedsmændene over Vognene saa, at det ikke var Israels Konge, vendte de tilbage fra ham.

34. Men en Mand spændte Buen paa Lykke og Fromme og traf Israels Konge mellem Brynjeskjørtet og Brynjen. Da sagde han til sin Vognstyrer: Vend om og før mig ud af Hæren! Thi jeg er saaret.

35. Og Striden tog til den samme Dag, og Kongen blev holdt opreist i Vognen overfor Syrerne; og han døde om Aftenen, og Blodet af Saaret flød inde i Vognen. 2 Krøn. 18, 34.

36. Og det Raab gik igjennem Leiren ved Solens Nedgang: Hver Mand til sin Stad og til sit Land!

37. Saa døde da Kongen og blev bragt til Samaria, og de begrove Kongen i Samaria.

38. Og man skyllede Vognen ved Samarias Dam, og Hundene slikkede hans Blod, medens Skjøgjerne badede sig der, efter Herrens Ord, som han havde talt. 21, 19. 2 Kong. 9, 25 fg. Ps. 68, 24.

39. Men det Øvrige af Achabs Historie og Alt, hvad han gjorde, og det Elfenbenshus, han byggede, og alle de Stæder, han byggede, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

40. Saa lagde Achab sig hos sine Fædre, og Ahasja, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

41. Josafat, Asas Søn, blev Konge over Juda i Achabs, Israels Konges, fjerde Aar. 15, 24.

42. Josafat var fem og tretti Aar gammel, da han blev Konge, og i fem og tyve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Asuba, Silhis Datter.

43. Og han vandrede paa al Asas, sin Faders, Vej; han veg ikke fra den, idet han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine.

44. Kun blev Offerhøiene ikke bortskaffede; Folket blev ved at ofre og brænde Røgelse paa Høiene. 15, 14. 2 Kong. 12, 3.

45. Og Josafat holdt Fred med Israels Konge.

46. Men det Øvrige af Josafats Historie, og hvilke vældige Gjerninger han udførte, og hvad Krige han førte, det er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

47. Resten af Skjærløvnerne, som var bleven tilbage i Asas, hans Faders, Dage, udryddede han af Landet. 15, 12.

48. Og der var ingen Konge i Edom; en Statholder var Konge.

49. Josafat havde ti Tarsis-Skibe, som skulde gaa til Ofir efter Guld; men man kom ikke afsted, thi nogle Skibe blev sønderslagne ved Ezjon-Geber. 9, 28.

50. Da sagde Ahasja, Achabs Søn, til Josafat: Lad mine Tjenere fare med dine Tjenere paa Skibene! Men Josafat vilde ikke. 2 Krøn. 20, 35-37.

51. Og Josafat lagde sig hos sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad; og Joram, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

52. Ahasja, Achabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria i Josafats, Judas Konges, syttende Aar og regjerede over Israel i to Aar.

53. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, og vandrede paa sin Faders Vej og paa sin Moders Vej og paa Jeroboams, Nebats Søns, Vej, hans, som bragte Israel til at synde;

54. han tjente Ba'al og tilbød ham og vakte Herrens, Israels Guds, Harm, aldeles som hans Fader havde gjort. 16, 31.

DEN ANDEN KONGEBOG.

1. KAPITEL.

Moab falder fra Israel; Ahasja bliver syg, vil adspørge Afguden Ba'al-Sebub, om han skal leve; men Elias siger hans Sendebud, at han skal dø, 1-8. Ahasja sender tre Gange en Hovedsmand med femti Mand for at hente ham; de to første bliv med sine Folk fortærede af Ild fra Himmelen, den tredje ydmyger sig og skaanes; Elias gaar paa Herrens Befaling med, og forkynnder Ahasja, at han skal dø, hvilket ogsaa sker, 9-18.

OG Moab faldt fra Israel efter Achabs Død. 3, 5.

2. Og Ahasja faldt ud gjennem Gitteret i sin Sal, som var i Samaria, og blev syg; og han skikkede Sendebud og sagde til dem: Gaar hen, adspørger Ba'al-Sebub, Ekrons Gud, om jeg skal komme mig af denne Sygdom! 5 Mos. 18, 11. Es. 8, 19; 19, 3.

3. Men Herrens Engel sagde til Tisbiten Elias: Staa op og gaa Samarias Konges Sendebud imøde og sig til dem: Er det, fordi der ingen Gud er i Israel, at I gaa hen for at adspørge Ba'al-Sebub, Ekrons Gud?

4. Derfor, saa siger Herren: Du skal ikke stige ned fra den Seng, du er stegen op paa; thi du skal dø. Derpaa gik Elias. 8, 10.

5. Og Sendebudene vendte tilbage til ham, og han sagde til dem: Hvorfor ere I vendte tilbage?

6. Og de sagde til ham: En Mand kom os imøde og sagde til os: Gaar, vender tilbage til Kongen, som har sendt eder, og siger til ham: Saa siger Herren: Er det, fordi der ingen Gud er i Israel, at du sender Bud for at adspørge Ba'al-Sebub, Ekrons Gud? Derfor skal du ikke stige ned fra den Seng, du er stegen op paa; thi du skal dø.

7. Og han sagde til dem: Hvorledes saa den Mand ud, som kom eder imøde og talte disse Ord til eder?

8. Og de sagde til ham: Det var en Mand i en laadnen Kjortel, med et Læderbælte bundet om sine Lænder. Da sagde han: Det var Tisbiten Elias. Matt. 3, 4. Hebr. 11, 37.

9. Og han sendte til ham en Hovedsmand over Femti tilligemed hans Femti; og han gik op til ham, og se, han sad paa Bjergets Top, og han sagde til ham: Du Guds Mand! Kongen siger: Kom ned!

10. Men Elias svarede og sagde til Hovedsmanden over Femti: Er jeg en Guds Mand, saa fare Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine Femti! Og Ild for ned fra Himmelen og fortærede ham og hans Femti.

Luk. 9, 54.

11. Og han sendte atter til ham en anden Hovedsmand over Femti tilligemed hans Femti; og han tog til orde og sagde til ham: Du Guds Mand! Saa siger Kongen: Skynd dig og kom ned!

1 Sam. 19, 21.

12. Men Elias svarede og sagde til dem: Er jeg en Guds Mand, saa fare Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine Femti! Og Guds Ild for ned fra Himmelen og fortærede ham og hans Femti.

13. Og han sendte atter en Hovedsmand over et tredje Femti tilligemed hans Femti; og denne tredje Hovedsmand over Femti gik op og kom til ham og bød sine Knæ for Elias og bønfuldt ham og sagde til ham: Du Guds Mand! Lad dog mit Liv og disse dine femti Tjeneres Liv være dyrebart i dine Øine!

14. Se, Ild for ned fra Himmelen og fortærede begge de første Hovedsmand over Femti tilligemed deres Femti; men lad nu mit Liv være dyrebart i dine Øine!

15. Da sagde Herrens Engel til Elias: Gaa ned med ham, frygt ikke for ham*! Da stod han op og gik med ham ned til Kongen. *Kongen.

16. Og han sagde til ham: Saa siger Herren: Efterdi du har skikket Sendebud for at adspørge Ba'al-Sebub, Ekrons Gud (var det, fordi der ingen Gud var i Israel, hvis Ord du kunde adspørge?), derfor skal du ikke stige ned fra den Seng, du er stegen op paa; thi du skal dø.

17. Og han døde efter Herrens Ord, som Elias havde talt, og Joram* blev Konge i hans Sted i Jorams, Josafats Søns, Judas Konges, andet Aar; thi han havde ikke nogen Søn.

*hans Broder. 3, 1.

18. Men det Øvrige af Ahasjas Historie, hvad han gjorde, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

2. KAPITTEL.

Herren vil tage Elias bort i en Storm; Elisa vil ikke forlade ham; Elias skiller Jordans Vand ad; de gaa over, 1-8. Elisa beder, at han maa faa en dobbelt Del af Elias's Aand; Elias optages paa en gloende Vogn med gloende Heste; Elisa tager hans affaldne Kappe op og skiller med den Jordans Vand ad, 9-14. Profeternes Børn i Jericho ville endelig opsage Elias, men finde ham ikke, 15-18. Elisa gjør Vandet i Jericho sundt, haanes af Børnene i Betel; to og firti Børn sendes af Bjørne, 19-25.

Og det skede, da Herren vilde tage Elias i en Storm op til Himmelen, da gik Elias og Elisa fra Gilgal.

2. Og Elias sagde til Elisa: Bliv her! Thi Herren har sendt mig til Betel. Men Elisa sagde: Saasandt Herren lever, og saasandt din Sjæl lever: Jeg forlader dig ikke. Og de gik ned til Betel.

3. Da gik Profeternes Børn, som vare i Betel, ud til Elisa og sagde til ham: Ved du, at Herren idag vil tage din Herre bort over dit Hoved? Og han sagde: Ja, ogsaa jeg ved det; tier stille!

4. Og Elias sagde til ham: Elisa, bliv her! Thi Herren har sendt mig til Jericho. Men han sagde: Saasandt Herren lever, og saasandt din Sjæl lever: Jeg forlader dig ikke. Og de kom til Jericho.

5. Og Profeternes Børn, som vare i Jericho, gik hen til Elisa og sagde til ham: Ved du, at Herren idag vil tage din Herre bort over dit Hoved? Og han sagde: Ja, ogsaa jeg ved det; tier stille!

6. Og Elias sagde til ham: Bliv her! Thi Herren har sendt mig til Jordan. Men han sagde: Saasandt Herren lever, og saasandt din Sjæl lever: Jeg forlader dig ikke. Og de gik begge.

7. Og femti af Profeternes Børn gik hen og bleve staaende lige overfor dem langt borte; og de stode begge ved Jordan.

8. Da tog Elias sin Kappe og vikede den sammen og slog paa Vandet, og det skilte sig ad til begge Sider, og de gik begge over paa det Tørre. 2 Mos. 14, 21. Jos. 3, 16.

9. Og det skede, da de vare gangne over, da sagde Elias til Elisa: Begjær, hvad jeg skal gjøre for dig, førend jeg bliver tagen bort fra dig! Og Elisa sagde: Lad da en dobbelt Del* af din Aand tilfalde mig!

*5 Mos. 21, 17.

10. Og han sagde: En svar Ting har du bedet om; ser du mig, idet jeg bliver tagen bort fra dig, saa ske dig saaledes! Hvis ikke, vil det ikke ske.

11. Og det skede, da de gik og talte sammen, se, da kom der en gloende Vogn og gloende Heste og skilte dem begge fra hinanden; og Elias for i Stormen op til Himmelen. 1 Mos. 5, 24.

12. Og Elisa saa det, og han raabte: Min Fader, min Fader, Israels Vogne og Ryttere! Og han saa ham ikke mere. Da tog han fat i sine Klæder og rev dem i to Stykker. 13, 14.

13. Og han tog Elias's Kappe op, som var falden af ham, og vendte tilbage og stod ved Jordans Bred. 1 Kong. 19, 19.

14. Og han tog Elias's Kappe, som var falden af ham, og slog paa Vandet og sagde: Hvor er Herren, Elias's Gud? Ogsaa han slog da paa Vandet, saa det skilte sig ad til begge Sider, og Elisa gik over. V. 8.

15. Og da Profeternes Børn, som vare i Jericho lige overfor, saa ham gjøre dette, sagde de: Elias's Aand hviler over Elisa. Og de kom ham imøde og bødte sig for ham til Jordan.

16. Og de sagde til ham: Se, her er femti Mænd, stærke Folk, med dine Tjenere; lad dem dog gaa hen og lede efter din Herre! Herrens Aand har kanske taget ham og kastet ham hen paa et af Bjergene eller i en af Dalene. Men han sagde: I skulle ikke sende Nogen.

17. Men de trængte ind paa ham overmaade længe, og han sagde da: Sender dem ud! Og de sendte femti Mænd ud, og de ledte i tre Dage, men fandt ham ikke.

18. Da vendte de tilbage til ham, medens han opholdt sig i Jericho; og han sagde til dem: Sagde jeg ikke til eder: Gaar ikke?

19. Og Mændene i Staden sagde til Elisa: Se, Staden ligger godt, som min Herre ser; men Vandet er slet, og Landet lider af utidige Fødsler. 2 Mos. 15, 23 fg.

20. Da sagde han: Henter mig en ny Skaal og lægger Salt i den! Og de hentede en til ham.

21. Og han gik ud til Vandets Ud-spring og kastede Salt deri og sagde: Saa siger Herren: Jeg har gjort dette Vand sundt; derfra skal ikke mere komme Død eller Fødsel i Utide.

22. Og Vandet blev sundt indtil

denne Dag efter Elisas Ord, som han havde talt.

23. Og han gik op derfra til Betel; og medens han gik op ad Vefen, kom der nogle Smaagutter ud fra Staden og spottede ham og sagde til ham: Kom op, Skaldepande! Kom op, Skaldepande!

24. Og han vendte sig om og saa dem, og han bandede dem i Herrens Navn; da kom der to Bjørne ud af Skoven og sønderrev af dem to og firti Børn.

25. Og han gik derfra til Karmels Bjerg, og derfra vendte han tilbage til Samaria.

3. KAPITEL.

Joram, Israels Konge, er ugudelig. 1-3. For at undertvinge de frafaldne Moabiter slutter han Forbund med Josafat og med Edoms Konge, 4-8. Krigshæren fattes Vand; Elisa spaar for den fromme Josafats Skyld og lover, at de skulle faa Vand og tillige Seier over Moabiterne, 9-19. Moabiterne se om Morgen Vandet og mene, det er Fiendernes Blod; men da de komme til Israels Lejr, blive de ihjelslaagne; Landet ødelægges, Hovedstaden beleires; men da Moabs Konge ofrer sin eldste Søn paa Muren, drage de forbundne Konger bort, rammende af Guds Vrede, 20-27.

JORAM, Achabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria i Josafats, Judas Konges, attende Aar, og han regjerede i tolv Aar.

1. 17.
2. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, dog ikke som sin Fader og sin Moder; han tog nemlig den Ba'alsstøtte bort, som hans Fader havde ladet gjøre. 1 Kong. 16, 32.

3. Dog blev han hængende ved Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre; han veg ikke fra dem.

4. Og Mesa, Moabs Konge, var Eier af store Hjorde, og han betalte Israels Konge hundrede tusinde Lam og Uld af hundrede tusinde Vædere.

5. Men da Achab var død, faldt Moabs Konge fra Israels Konge. 1, 1.

6. Og Kong Joram drog paa den samme Tid ud fra Samaria og mønstrede hele Israel.

7. Og han gik hen og sendte Bud til Josafat, Judas Konge, og lod sige: Moabs Konge er falden fra mig; vil du drage med mig i Krigen mod Moab? Og han sagde: Ja, jeg vil drage op; som du, saa jeg, som dit Folk, saa mit Folk, som dine Heste, saa mine Heste. 1 Kong. 22, 4.

8. Og han sagde: Hvilken Vej skulle vi drage op? Og han sagde: Paa Vefen gjennem Edoms Ørken.

9. Saa drog Israels Konge og Judas Konge og Edoms Konge afsted, og da de vare dragne syv Dagsreiser omkring, var der ikke Vand for Hæren og for Kvæget, som fulgte dem.

10. Da sagde Israels Konge: Ak, at Herren har kaldet disse tre Konger for at overgive dem i Moabs Haand!

11. Men Josafat sagde: Er her ingen Herrens Profet, saa vi gjennem ham kunde adspørge Herren? Da svarede en af Israels Konges Tjenerne og sagde: Her er Elisa, Safats Søn, som gjød Vand over Elisas Hænder*. 1 Kong. 22, 5.

*d. e. tjente ham.

12. Og Josafat sagde: Hos ham er Herrens Ord. Saa drog Israels Konge og Josafat og Edoms Konge ned til ham.

13. Da sagde Elisa til Israels Konge: Hvad har jeg med dig at gjøre? Gaa du til din Faders Profeter og til din Moders Profeter! Men Israels Konge sagde til ham: Ikke saa! Thi Herren har kaldet disse tre Konger for at overgive dem i Moabs Haand. 1 Kong. 18, 19.

14. Da sagde Elisa: Saasandt Herren, Hærskarernes Gud, lever, for hvis Aasyn jeg staar: Tog jeg ikke Hensyn til Josafat, Judas Konge, saa vilde jeg ikke vende mit Øie til dig eller se hen til dig.

15. Og nu, henter mig en Harpespiller! Og det skede, da Harpespilleren spillede, da kom Herrens Aand over ham*. 1 Sam. 10, 5. *Ez. 1, 3.

16. Og han sagde: Saa siger Herren: Gjører i denne Dal Grøfter ved Grøfter!

17. Thi saa siger Herren: I skulle ikke se Vind og ikke se Regn, og dog skal denne Dal fyldes med Vand, og I skulle drikke, I og eders Kvæg og eders Lastdyr.

18. Og dette er en ringe Ting i Herrens Øine; han skal ogsaa give Moab i eders Haand.

19. Og I skulle slaa ned hver fast Stad og hver udvalgt Stad, og hvert godt Træ skulle I fælde, og alle Vandkilder skulle I tilstoppe, og hvert godt Stykke Land skulle I fordærve med Stene.

20. Og det skede om Morgenens, paa den Tid, Madofferet bliver ofret, 387

se, da kom der Vand fra Edomsveien, og Landet fyldtes med Vandet.

21. Og da alle Moabiterne hørte, at Kongerne vare dragne op for at krige mod dem, bleve de sammenkaldte fra hver Mand af, som bandt Bælte om sig, og derover*, og de stillede sig op paa Grænsen.

*d. e. endog de bleve sammenkaldte, der vare saa gamle, at de ellers ikke pleiede at drage i Krig.

22. Og de stode aarle op om Morgen, og Solen gik op over Vandet; da saa Moabiterne, som vare lige overfor, Vandet rødt som Blod.

23. Og de sagde: Det er Blod; Kongerne have ødelagt hverandre og slaet hverandre ihjel. Nu til Byttet, Moab!

24. Men da de kom til Israels Leir, reiste Israel sig og slog Moab; og de* flyede for dem, og de** kom ind i Landet og slog Moab.

*Moabiterne. **Israel.

25. Og Stæderne reve de ned, og paa hvert godt Stykke Land kastede de hver sin Sten og fyldte det, og hver Vandkilde tilstoppede de, og hvert godt Træ fældede de, saa man ikke levnedes Andet end Stenene i Kir-Hareset; og Slyngekasterne omkringede det og skjøde paa det.

26. Da Moabs Konge saa, at Kri-gen blev ham for svar, tog han med sig syv hundredre Mand, som kunde drage Sverd, for at bryde igjennem paa den Kant, hvor Edoms Konge stod; men de kunde ikke.

27. Da tog han sin førstefødte Søn, som skulde blive Konge i hans Sted, og ofrede ham som Brændoffer paa Muren. Og der kom en stor Vrede over Israel, og de brøde op fra ham og vendte tilbage til sit Land.

4. KAPITEL.

En Enke klager for Elisa over, at En, der har Krav paa hende, vil tage hendes to Sønner til Trælle, fordi hun ikke kan betale; Elisa foresøger hendes Olje, saa hun kan betale sin Gjæld og endda have tilovers. 1-7. Elisa tager ind til en rig Kone i Sunem, som tager vel imod ham; han lover hende en Søn om et Aar, 8-26. Hun føder en Søn, som nogle Aar derefter bliver syg og dør; hun reiser hen til Elisa, der sender sin Tjener Gehasi i Forveien for at lægge hans Stav paa Drengen; men denne vaagner ikke op; Elisa kommer og gjør Drengen levende, 17-37. Elisa gjør en usund Ret spisselig og bespisser hundrede Mand med tyve Bødder, 38-44.

OG en Kvinde, en af Profeternes Børns Hustruer, raabte til Elisa og sagde: Din Tjener, min Mand, er død, og du ved, at din Tjener frygtede Herren; og nu kommer En, der har Krav paa ham, for at tage begge mine Sønner til sine Trælle.

2. Og Elisa sagde til hende: Hvad skal jeg gjøre for dig? Sig mig: Hvad har du i Huset? Og hun sagde: Din Tjenerinde har slet Intet i Huset uden en Krukke med Salveolje.

1 Kong. 17, 12.

3. Og han sagde: Gaa hen og bed om Kar derude af alle dine Naboer, tomme Kar! Lad det ikke blive faa!

4. Og du skal gaa ind og lukk. Døren til efter dig og efter dine Sønner; saa skal du gyde Oljen ud i alle disse Kar, og ethvert, som bliver fuldt, skal du sætte bort.

5. Og hun gik fra ham og lukkede Døren til efter sig og efter sine Sønner; disse bare Karrene frem til hende, og hun gjød i.

6. Og det skede, da Karrene vare fulde, da sagde hun til sin Søn: Bær endnu et Kar frem til mig! Men han sagde til hende: Der er intet Kar mere. Da stansede Oljen.

7. Og hun kom og fortalte det til den Guds Mand, og han sagde: Gaa hen og sælg Oljen og betal din Gjæld, og du med dine Sønner skal leve af det, som bliver tilovers.

8. Og det skede en Dag, at Elisa gik over til Sunem, og der var en velstaaende Kvinde, og hun nødte ham til at æde; og det skede, saaoft han drog der forbi, tog han ind for at æde.

Jos. 19, 18.

9. Og hun sagde til sin Mand: Se, jeg ved, at det er en hellig Guds Mand, som jævnligen drager forbi os.

10. Lader os dog indrette et lidet muret Overværrelse og sætte der en Seng for ham og et Bord og en Stol og en Lysestage; og naar han saa kommer til os, skal han tage ind der.

11. Og det skede en Dag, at han kom derhen, og han tog da ind i Overværrelset og laa der.

12. Og han sagde til sin Dreng Gehasi: Kald paa denne Svammitinde! Og han kaldte paa hende, og hun stod frem for ham.

13. Han havde nemlig sagt til ham: Sig til hende: Se, du har for vor Skyld havt al denne Uro; hvad kan jeg gjøre for dig? Er der Noget, jeg kan tale om for dig til Kongen eller

til Hærføreren? Men hun sagde: Jeg bor midt iblandt mit Folk.

Luk. 10, 40, 41.

14. Han sagde da: Hvad kan jeg da gjøre for hende? Og Gehasi sagde: Hun har jo ingen Søn, og hendes Mand er gammel.

15. Da sagde han: Kald paa hende! Og han kaldte paa hende, og hun stod frem i Døren.

16. Og han sagde: Ved denne Tid næste Aar skal du favne en Søn. Og hun sagde: Ikke saa, min Herre, du Guds Mand! Lyv ikke for din Tjenerinde!

1 Mos. 18, 10, 14.

17. Og Kvinden blev frugtbar og fødte en Søn til den bestemte Tid det følgende Aar, som Elisa havde talt om til hende.

18. Og Barnet blev stort; da skede det en Dag, at han gik ud til sin Fader til Høstfolkene.

19. Og han sagde til sin Fader: Mit Hoved! Mit Hoved! Og han sagde til en Dreng: Bær ham til hans Moder!

20. Og han tog ham og bragte ham til hans Moder, og han sad paa hendes Knæ indtil Middagen; da døde han.

21. Og hun gik op og lagde ham paa den Guds Mand's Seng og lukkede efter ham og gik ud.

22. Og hun kaldte paa sin Mand og sagde: Send mig dog en af Drenge og en af Aseninderne! Saa vil jeg skynde mig hen til den Guds Mand og saa komme tilbage.

23. Og han sagde: Hvorfor vil du gaa hen til ham idag? Det er ikke Nymaane og ikke Sabbat. Men hun sagde: Lad mig bare gaa!

24. Og hun lod sadle Aseninden og sagde til sin Dreng: Led den og gaa afsted, stans mig ikke i Ridningen, uden jeg siger dig til!

25. Saa drog hun afsted og kom til den Guds Mand, til Karmels Bjerg; og det skede, da den Guds Mand saa hende et Stykke borte, sagde han til sin Dreng Gehasi: Se, der er Sunamitinden.

2, 25.

26. Løb hende nu imøde og sig til hende: Staar det vel til med dig og vel til med din Mand og vel til med Barnet? Og hun sagde: Ja, det staar vel til.

27. Men da hun kom hen til Bjerget til den Guds Mand, greb hun fat om hans Fødder, og Gehasi traadte til for at støde hende bort, men den Guds Mand sagde: Lad hende være!

Thi hendes Sjel er bitterlig bedrøvet; men Herren har skjult det for mig og ikke givet mig det tilkjende.

28. Og hun sagde: Har jeg begjæret en Søn af min Herre? Sagde jeg ikke: Du maa ikke bedrage mig? V. 16.

29. Og han sagde til Gehasi: Omgjord dine Lænder og tag min Stav i din Haand og gaa! Naar du træffer Nogen, skal du ikke hilse ham, og naar Nogen hilser dig, skal du ikke svare ham, og du skal lægge min Stav paa Barnets Ansigt.

Luk. 10, 4.

30. Men Barnets Modersagde: Saa sandt Herren lever, og saasandt din Sjel lever: Jeg forlader dig ikke. Da stod han op og fulgte hende.

31. Og Gehasi gik foran dem og lagde Staven paa Barnets Ansigt; men der var ingen Lyd og intet Tegn til, at det mærkede Noget. Og han vendte tilbage, gik ham imøde og gav ham det tilkjende, sigende: Barnet vaagnede ikke.

32. Og Elisa kom til Huset, og se, Barnet var dødt og laa paa hans Seng.

33. Han gik da ind og lukkede Døren efter dem begge og bad til Herren.

Ap. G. 9, 40.

34. Derpaa steg han op og lagde sig over Barnet og lagde sin Mund paa dets Mund og sine Øine paa dets Øine og sine Hænder paa dets Hænder og bødte sig over det; da blev Barnets Legeme varmt.

1 Kong. 17, 21. Ap. G. 20, 10.

35. Og han stod atter op og gik derinde een Gang frem og tilbage; derpaa steg han op igjen og bødte sig over det; da røs Barnet sig v. Gange, og Barnet aabnede sine Øine.

36. Da kaldte han paa Gehasi og sagde: Kald paa Sunamitinden! Og han kaldte paa hende, og hun kom ind til ham; og han sagde: Tag din Søn!

Luk. 7, 16.

37. Og hun kom og faldt ned for hans Fødder og bødte sig til Jorden; og hun tog sin Søn og gik ud.

38. Og Elisa vendte tilbage til Gilgal, og der var Hunger i Landet, og Profeternes Børn sade for hans Aasyn; og han sagde til sin Dreng: Sæt den store Gryde paa og kog en Ret Mad for Profeternes Børn.

2, 1.

39. Da gik En ud paa Marken for at sanke Urter, og han fandt en vilde Ranke, og han sankede af den vilde Græskar, sit Klædebon fuldt, og da han kom ind, skar han dem op i Madgryden; thi de kjendte dem ikke.

40. Og de øste op for Mændene, forat de skulde æde; og det skede, da de aade af Retten, skrege de og sagde: Der er Død i Gryden, du Guds Mand! Og de kunde ikke æde.

41. Da sagde han: Saa henter Mel! Og han kastede det i Gryden og sagde: Øs op for Folket, forat de kunne æde! Og da var der intet Ondt i Gryden.

42. Og der kom en Mand fra Ba'al-Salisa, og han bragte den Guds Mand Førstegrødes Brød, tyve Bygbrød, og friskt Korn i sin Pose. Og han* sagde: Giv Folket, forat de kunne æde!

4 Mos. 18, 12, 13. *Elisa.

43. Men hans Tjeners sagde: Hvorledes kan jeg sætte dette frem for hundrede Mand? Men han sagde: Giv Folket, forat de kunne æde! Thi saa siger Herren: De skulle æde og faa tilovers.

Joh. 6, 9.

44. Og han satte det frem for dem, og de aade og fik tilovers efter Herrens Ord.

Matth. 15, 37. Joh. 6, 12.

5. KAPITEL.

Na'aman, den syriske Konges Hærfører, er spedalsk; en israelitisk Pige raader ham at søge Hjælp hos Elisa i Samaria; den syriske Konge sender Na'aman med et Brev til Kong Joram, hvori han begjærer af denne, at han skal helbrede ham; Joram forfærdes derover, 1-7. Elisa lader ham komme til sig og byder ham at tvætte sig syv Gange i Jordan; Na'aman bliver vred, følger dog omsider Profetens Raad og bliver ren, 8-14. Profeten vil ikke modtage nogen Gave; Na'aman vil herefter kun ofre til Herren, 15-19. Gehazi skynder sig efter Na'aman, begjærer og faar en Gave af ham, men bliver straffet med Spedalskhed, 20-27.

OG Na'aman, Kongen af Syriens Hærfører, var en stor Mand for sin Herres Aasyn og høit anseet, thi ved ham havde Herren givet Syrien Frelse; og Manden var en vældig Krigsmand, men spedalsk.

2. Og Syrerne vare dragne ud i Strejfskarer og havde bortført en liden Pige som Fange fra Israels Land; og hun tjente Na'amans Hustru.

3. Og hun sagde til sin Frue: Gid min Herre dog stod for den Profets Aasyn, som er i Samaria! Da skulde han fri ham fra hans Spedalskhed.

4. Og han* gik ind og gav sin Herre det tilkjende og sagde: Saa og saa har den Pige talt, som er fra Israels Land.

*Na'aman.

5. Da sagde Syriens Konge: Drag derhen, og jeg vil sende et Brev til

Israels Konge. Han drog da afsted og tog med sig ti Talenter Sølv og seks tusinde Sekel Guld og ti Klædninger til Omskifte.

6. Og han bragte Brevet til Israels Konge, saalydende: Og nu, naar dette Brev kommer til dig, se, da har jeg sendt Na'aman, min Tjener, til dig, forat du skal fri ham fra hans Spedalskhed.

7. Og det skede, da Israels Konge læste Brevet, sønderrev han sine Klæder og sagde: Er jeg Gud, saa jeg kan døde og gjøre levende, siden denne sender Bud til mig, forat jeg skal fri en Mand fra hans Spedalskhed? Skjønner dog og ser, at han søger en Lellighed til Strid med mig!

1 Mos. 30, 2. 5 Mos. 32, 39. 1 Sam. 2, 6.

8. Og det skede, da Elisa, den Guds Mand, hørte, at Israels Konge havde sønderrevet sine Klæder, da sendte han Bud til Kongen og lod sige: Hvorfor har du sønderrevet dine Klæder? Lad ham dog komme til mig! Saa skal han kjende, at der er en Profet i Israel.

9. Saa kom da Na'aman med sine Heste og sin Vogn og holdt ved Indgangen til Elisas Hus.

10. Og Elisa sendte et Bud til ham og lod sige: Gaa hen og tvæt dig syv Gange i Jordan! Saa skal dit Kjød igjen blive friskt, og du skal vorde ren.

Joh. 9, 7.

11. Da blev Na'aman vred og drog bort og sagde: Se, jeg tænkte: Han vil vist komme ud til mig og staa frem og paakalde Herrens, sin Guds, Navn og bevæge sin Haand hen over Stedet og borttage Spedalskheden.

12. Ere ikke Abana og Parpar, Damaskus's Floder, bedre end alle Israels Vande? Kunde jeg ikke tvætte mig i dem og vorde ren? Og han vendte sig og drog bort i Vrede.

13. Og hans Tjenere traadte frem og talte til ham og sagde: Min Fader! Dersom Profeten havde paalagt dig noget Svært, vilde du da ikke have gjort det? Hvor meget mere da, naar han siger til dig: Tvæt dig, og du skal vorde ren!

14. Da drog han ned og dukkede sig syv Gange i Jordan efter den Guds Mands Ord; og hans Kjød blev friskt som en liden Drengs Kjød, og han blev ren.

Luk. 4, 37.

15. Og han vendte tilbage til den Guds Mand, han selv og hele hans Skare, og han kom og stod frem for

ham og sagde: Se, jeg ved, at der ikke er nogen Gud paa hele Jorden, uden i Israel; saa modtag nu en Gave af din Tjener!

16. Men han sagde: Saasandt Herren lever, for hvis Aasyn jeg staar: Jeg modtager den ikke. Og han vilde nøde ham til at modtage den, men han vægrede sig.

17. Da sagde Na'aman: Siden du ikke vil, saa lad dog din Tjener faa saa meget Jord, som et Par Mulæsler kunne bære! Thi din Tjener vil ikke mere ofre Brændoffer eller Slagtoffer til andre Guder, men til Herren alene.

18. Dog, dette forlade Herren din Tjener: Naar min Herre* gaar ind i Rimmons Hus for at tilbede der, og han støtter sig til min Haand, og jeg bøjer mig ned i Rimmons Hus, naar jeg da bøler mig ned i Rimmons Hus, saa skjenke dog Herren din Tjener Forladelse i denne Sag!

*Syrrens Konge.

19. Og han sagde til ham: Drag bort i Fred! Og han drog fra ham et Stykke Vel.

20. Da sagde Gehasi, Elisass, den Guds Mands, Dreng: Se, min Herre har sparet denne Syrer Na'aman og ikke modtaget af hans Haand, hvad han havde bragt med sig; saasandt Herren lever, vil jeg løbe efter ham og faa Noget af ham.

21. Og Gehasi ilede efter Na'aman; og da Na'aman saa En løbe efter ham, sprang han ned af Vognen og gik ham imøde og sagde: Staar det vel til?

22. Og han sagde: Ja, det staar vel til; min Herre har sendt mig og lader sige: Se, just nu ere to unge Mænd komne til mig fra Efra'ims Bjerg, af Profeternes Børn; giv dem dog en Talent Sølv og to Klædninger til Omskifte!

23. Og Na'aman sagde: Føl mig i at tage to Talenter! Og han nødte ham og knyttede to Talenter Sølv sammen i to Punge og tog to Klædninger til Omskifte og gav det til to af sine Dreng, og de bære det foran ham.

24. Og da han kom til Bakken, modtog han det af deres Haand og forvarede det i Huset; og han lod Mændene fare, og de gik bort.

25. Og han selv kom og traadte frem for sin Herre; og Elisa sagde til ham: Hvorfra kommer du, Gehasi? Og han sagde: Din Tjener har ikke været noget Sted borte.

26. Men han sagde til ham: Var ikke mit Hjerte* der borte, da Manden vendte om fra sin Vogn og gik dig imøde? Er det nu Tid til at tage imod Sølv og till at tage imod Klæder og Oljetræer og Vingaarde og smaat Kvæg og stort Kvæg og Tjenere og Tjenestepiger?

*d. e. var jeg ikke i Aanden nærværende!

27. Derfor skal Na'amans Spedalskhed hænge ved dig og ved din Afkom evindeligt. Og han gik ud fra ham, spedalsk, lig Sne.

2 Sam. 3, 29. 2 Mos. 4, 8. 4 Mos. 12, 10.

6. KAPITEL.

Elisa faar en Økse, der er falden i Vandet, til at flyde op, 1-7, aabenbarer for Israels Konge den syriiske Konges Anslag, 8-12, fører de Syrer, som skulle gribe ham, midt ind i Samaria, men vil ikke, at Kong Joram skal slaa dem ihjel, 13-23. Samaria belejres; der bliver saa svar en Hungersnød, at en Kvinde æder sit eget Barn; Kong Joram giver Elisa Skylden derfor og vil blaa ham ihjel, 24-33.

Og Profeternes Børn sagde til Elisa: Se, det Sted, hvor vi sidde for dit Aasyn, er os for trangt.

2. Lad os gaa til Jordan og derfra tage hver sin Bjælke, forat vi kunne bygge os der et Sted, hvor vi kunne sidde! Og han sagde: Gaar!

3. Og En af dem sagde: Føl os dog i at gaa med dine Tjenere! Og han sagde: Ja, jeg vil gaa med.

4. Saa gik han med dem; og de kom til Jordan og huggede Træerne.

5. Og da En af dem fældede sin Bjælke, faldt Øksen i Vandet; og han raabte og sagde: Ak, min Herre! Den var endog laant.

6. Da sagde den Guds Mand: Hvor faldt den hen? Og han viste ham Stedet; da afhuggede han et Stykke Træ og kastede det derhen og fik Øksen til at flyde op.

7. Og han sagde: Tag den op! Og han udrakte sin Haand og tog den.

8. Og Syrrens Konge førte Krig med Israel; og han raadslog med sine Tjenere og sagde: Paa det og det Sted skal min Lejr være.

9. Men den Guds Mand sendte Bud til Israels Konge og lod sige: Tag dig i Vare for at drage forbi dette Sted! Thi der ville Syrerne drage ned.

10. Saa sendte Israels Konge Folk hen til det Sted, den Guds Mand havde sagt ham og advaret ham for,

og han tog sig i Være der; og dette skede ikke een Gang og ikke to Gange alene.

11. Og Syriens Konges Hjerte blev heftigt oprørt over denne Sag; og han kaldte paa sine Tjenere og sagde til dem: Ville I ikke give mig tilkjende, hvem af Vore der holder med Israels Konge?

12. Da sagde en af hans Tjenere: Det er ikke saa, min Herre Konge, men Elisa, den Profet, som er i Israel, giver Israels Konge de Ord tilkjende, som du taler i dit Seng-kammer.

13. Og han sagde: Gaar hen og ser, hvor han er, forat jeg kan sende Bud og lade ham hente! Og man gav ham det tilkjende og sagde: Se, han er i Dotan.

14. Da sendte han Heste og Vogne og en stor Hær derhen; og de kom derhen om Natten og omringede Staden.

15. Og den Guds Mands Tjener stod aarle op, og da han gik ud, se, da omringede en Hær Staden, baade Heste og Vogne. Da sagde hans Dreng til ham: Ak, min Herre! Hvad skulle vi gjøre?

16. Og han sagde: Frygt ikke! Thi de, som ere med os, ere flere end de, som ere med ham.

² Krøn. 32, 7. ¹ Joh. 4, 4.

17. Og Elisa bad og sagde: Herre! Oplad hans Øine, forat han maa se! Og Herren oplod Dregens Øine, og han saa, og se, Bjerget var fuldt af gloende Heste og Vogne trindt om Elisa.

¹ Mos. 32, 1. ^{Ps.} 34, 8.

18. Og da de* drog ned til ham, bad Elisa til Herren og sagde: Slaa dette Folk med Blindhed! Og han slog dem med Blindhed efter Elisass Ord.

*Syrrerne. ¹ Mos. 19, 11.

19. Da sagde Elisa til dem: Dette er ikke Veien, og dette er ikke Staden: følger mig! Saa skal jeg føre eder til den Mand, i lede efter. Og han førte dem til Samaria.

20. Og det skede, da de kom ind i Samaria, sagde Elisa: Herre, oplad deres Øine, forat de maa se! Og Herren oplod deres Øine, og de saa, og se, de vare midt i Samaria.

21. Og Israels Konge sagde til Elisa, da han saa dem: Skal jeg slaa ihjel, skal jeg slaa ihjel, min Fader?

22. Men han sagde: Du skal ikke slaa dem ihjel; slaar du vel dem ihjel, som du gjør til Fanger med dit

Sverd og med din Bue? Sæt Brød og Vand for dem, forat de kunne æde og drikke og saa drage bort til sin Herre!

Ordsp. 25, 21.

*Du dræber ikke engang Krigsfanger, langt mindre bør du da dræbe disse.

23. Han beredte dem da et stort Maaltid, og de aade og drak; derpaa lod han dem fare, og de drog til sin Herre. Og syriske Streifskarer kom ikke mere ind i Israels Land.

24. Og det skede sidenefter, at Benhadad, Syriens Konge, samlede hele sin Hær og drog op og belejrede Samaria.

25. Og der blev en stor Hunger i Samaria, og se, de belejrede det, indtil Hovedet af et Asen kostede oiteti Sekel Sølv, og Fjerdedelen af en Kab Duemøg fem Sekel Sølv.

26. Og da Israels Konge engang gik omkring paa Muren, raabte en Kvinde til ham og sagde: Hjælp, min Herre Konge!

27. Men han sagde: Naar Herren ikke vil hjælpe dig, hvorfor skulde da jeg skaffe dig Hjælp? Fra Tærskelpladsen eller fra Vimpersen?

28. Og Kongen sagde til hende: Hvad fattes dig? Og hun sagde: Denne Kvinde sagde til mig: Giv hid din Søn! Saa ville vi æde ham idag og min Søn imorgen.

29. Saa kogte vi da min Søn og aade ham; og jeg sagde den følgende Dag til hende: Giv hid din Søn! Saa ville vi æde ham. Men hun skjulte sin Søn.

³ Mos. 26, 29. ⁵ Mos. 28, 53.

Begr. 4, 10.

30. Og det skede, da Kongen hørte Kvindens Ord, sønderrev han sine Klæder, idet han gik omkring paa Muren; da saa Folket til, og se, han havde Sæk indenfor paa sit Legeme.

¹ Kong. 21, 27.

31. Og han sagde: Saa gjøre Gud mod mig, og saa blive han ved, om Elisass, Safats Søns, Hoved skal blive siddende paa ham idag!

32. Og Elisa sad i sit Hus, og de Ældste sad hos ham. Da sendte Kongen en Mand hen fra sig; men førend Budet kom til ham*, sagde han til de Ældste: Se I, at denne Morderens** Søn har sendt Bud hid for at tage mit Hoved? Ser til! Naar Budet kommer, saa lukker Døren til og trykker ham tilbage med Døren! Høres ikke allerede Lyden af hans Herres Trin efter ham?

*Elisa. **Achab, ¹ Kong. 19, 10, 14; ²¹, 19.

83. Medens han endnu talte med dem, se, da kom Budet ned til ham. Da sagde han*: Se, saadan** er den Ulykke, som er kommen fra Herren; hvorfor skulde jeg længer bte paa Herren?

*Kongen, som var kommen efter Budet.
**V. 29.

7. KAPITEL.

*Elisa forudsiger, at Hungersnøden skal være forbi den følgende Dag, og forkyn-
der en Høvedsmand, som ikke vil tro det,
at han skal blive Vidne dertil, men ikke
nyde Godt deraf. 1. 2. Fire Spedalske
fjæde Syrernes Leir med Alt, hvad der
var, forladt af Syrerne. 3-9. De give
Kongen det tilkjænde; Israel plyndrer
Leiren, og begge Profetens Spaadomme
opfyldes, 10-20.*

DA sagde Elisa: Hører Herrens Ord! Saa siger Herren: Paa denne Tid imorgen skal et Maal fint Mel kjøbes for en Sekel, og to Maal Byg for en Sekel i Samarias Port.

2. Men den Høvedsmand, til hvis Haand Kongen støttede sig, svarede den Guds Mand og sagde: Se, Herren skal nu vel gjøre Sluser paa Himmelen! Skulde dette Ord blive opfyldt? Og han sagde: Se, du skal faa se det med dine Øine, men ikke se det deraf.

3. Men der var fire spedalske Mænd foran Indgangen til Porten, og de sagde, den ene til den anden: Hvorfor sidde vi her, indtil vi dø?

3 Mos. 13, 46.

4. Sige vi: Vi ville gaa ind i Staden, saa er Hungeren i Staden, og vi dø der, og blive vi siddende her, saa dø vi ogsaa; saa kommer nu og lader os gaa over til Syrernes Leir! Lade de os leve, saa leve vi, og dræbe de os, saa dø vi.

5. Saa stode de op i Afenskumringen for at gaa ind i Syrernes Leir; og da de kom til Udkanten af Syrernes Leir, se, da var der ikke en Mand der.

6. Thi Herren havde ladet Syrernes Leir høre Lyd af Vogne og Lyd af Heste, Lyd af en stor Hær; da sagde de, den ene til den anden: Se, Israels Konge har leiet Hetiternes Konger og Ægyptens Konger imod os, til at overfalde os. 19, 7.

7. Og de brøde op og flyede i Afenskumringen; de forlodes sine Telte og sine Heste og sine Asener. Leiren, som den var, og flyede for at redde sit Liv.

8. Da hne Spedalske kom til Udkanten af Leiren, gik de ind i et Telt og aade og drak, og de toge der Sølv og Guld og Klæder og gik hen og skjulte det; derpaa vendte de tilbage og gik ind i et andet Telt og toge, hvad der var, og gik hen og skjulte det.

9. Men saa sagde de, den ene til den anden: Vi gjøre ikke ret; denne Dag er et godt Budskabs Dag, og dersom vi nu tie og vente, til Morgen gryr, saa falder der Skyld paa os; saa kommer nu, lader os gaa ind og melde det i Kongens Hus!

10. Og de kom og raabte til Stadens Portvagt og meldte dem det og sagde: Vi kom til Syrernes Leir, og se, der var ikke en Mand eller Lyd af et Menneske; men Hestene stode bundne, og Asenerne bundne, og Teltene, som de pleje at være.

11. Da raabte Portvogterne og meldte det lude i Kongens Hus.

12. Og Kongen stod op om Natten og sagde til sine Tjenere: Jeg vil forklare eder, hvad Syrerne have gjort mod os; de vide, at vi lide Hunger, derfor ere de dragne ud af Leiren for at skjule sig paa Marken, sigende: Naar de nu drage ud af Staden, saa gribe vi dem levende og drage ind i Staden.

13. Da svarede en af hans Tjenere og sagde: Lad dem dog tage fem af de overblevne Heste, som ere blevne tilbage herinde! Se, det vil gaa dem, som hele den Israels Mængde, der er bleven tilbage herinde, eller det vil gaa dem, som hele den Israels Mængde, der er omkommen. Saa lader os da sende Bud hen og se efter!

14. Da toge de to Vogne med Heste for, og Kongen sendte dem efter Syrernes Hær og sagde: Drager hen og ser efter!

15. Og de drog efter dem indtil Jordan, og se, hele Veien var fuld af Klæder og andre Sager, som Syrerne havde kastet fra sig, da de i Angest lode afsted; og Sendebudene vendte tilbage og meldte det til Kongen.

16. Saagik Folket ud og plyndrede Syrernes Leir; da var et Maal fint Mel at faa for en Sekel, og to Maal Byg for en Sekel efter Herrens Ord. V. 1.

17. Og Kongen havde sat den Høvedsmand, til hvis Haand han støttede sig, til at have Opsyn ved Porten; og Folket traadte ham ned i

Porten, og han døde, saaledes som den Guds Mand havde talt, som han havde talt, da Kongen kom ned til ham.

18. Da nemlig den Guds Mand talte til Kongen og sagde: To Maal Byg skulle kjøbes for en Sekel, og et Maal fint Mel for en Sekel imorgen paa denne Tid i Samarias Port.

19. da svarede Hovedsmanden den Guds Mand og sagde: Se, Herren skal nu vel gjøre Sluser paa Himmelen! Skulde det gaa efter dette Ord? Og han sagde: Du skal faa se det med dine Øjne, men ikke æde deraf. V. 2.

20. Og saaledes gik det ham; Folket traadte ham ned i Porten, og han døde.

8. KAPITEL.

Elisa raader den Kvinde, hvis Søn han har opvakt, at forlade Landet paa Grund af en forestaaende Hungersnød; hun gjør det, kommer efter Hungersnødens Ophør tilbage og faar ved Guds Styrelse sin Mark og sin Eiendom igjen, 1-6. Elisa kommer til Damaskus, forkynder, at Benhadad skal dø og Hasael blive Konge og gjøre Israel meget Ondt, 7-13. Hasael dræber Benhadad og bliver Konge, 14. 15. Joram bliver Konge i Juda, er ugudelig; Edomiterne falde fra ham; han dør, 16-24. Ahasja bliver Konge i hans Sted, er ogsaa ugudelig, drager med Joram, Israels Konge, i Krig mod Syrerne; Joram saares; Ahasja besøger ham i Jisre'el, 25-29.

OG Elisa talte til den Kvinde, hvis Søn han havde gjort levende, og sagde: Gjør dig rede og drag bort, du og dit Hus, og ophold dig som Fremmed, hvor du kan! Thi Herren har kaldet paa Hungeren, og den kommer ogsaa over Landet i syv Aar. 4, 35.

2. Og Kvinden gjorde sig rede og gjorde efter den Guds Mands Ord; hun drog bort, hun og hendes Hus, og hun opholdt sig som Fremmed i Filisternes Land i syv Aar. Rut 1, 1.

3. Og det skede efter syv Aars Forløb, at Kvinden vendte tilbage fra Filisternes Land; og hun gik ud for at raabe til Kongen om at faa sit Hus og sin Jordlod igjen.

4. Men Kongen talte just da med Gehasi, den Guds Mands Dreng, og sagde: Fortæl mig dog alle de store Gjerninger, Elisa har gjort!

5. Og det skede, just som han fortalte Kongen, at han havde gjort den Døde levende, se, da raabte den Kvinde, hvis Søn han havde gjort le-

vende, til Kongen om sit Hus og sin Jordlod. Da sagde Gehasi: Min Herre Konge! Dette er Kvinden og dette er hendes Søn, som Elisa gjorde levende.

6. Kongen spurgte da Kvinden, og hun fortalte ham det; og Kongen lod hende faa en af Hoffolket med sig og sagde: Skaf hende igjen Alt, hvad der hører hende til, og Alt, hvad Jordloden har indbragt fra den Dag, hun forlod Landet, og indtil nu!

7. Og Elisa kom til Damaskus, og Benhadad, Syriens Konge, var just da syg; man fortalte ham da og sagde: Den Guds Mand er kommen hid.

8. Da sagde Kongen til Hasael: Tag en Gave med dig og gaa den Guds Mand imøde og spørg Herren gennem ham og sig: Skal jeg komme mig af denne Sygdom?

9. Saa drog Hasael ham imøde og tog en Gave med sig, og det af det Bedste i Damaskus, saa Meget, som fitti Kameler kunde bære; og han kom og stod frem for ham og sagde: Din Søn, Benhadad, Syriens Konge, har sendt mig til dig og lader sige: Skal jeg komme mig af denne Sygdom?

10. Men Elisa sagde til ham: Gaa kun hen og sig til ham: Du skal leve*. Men Herren har ladet mig se, at han skal dø.

*hvad jeg ved, at du i alle Tilfælde vil gjøre, V. 14.

11. Og han holdt sit Blik fæstet paa ham overmaade længe, og den Guds Mand græd. Luk. 19, 41.

12. Da sagde Hasael: Hvorfor græder min Herre? Og han sagde: Fordi jeg ved, at du skal gjøre Israels Børn Ondt; deres Fæstninger skal du sætte Ild paa, og deres unge Mænd skal du dræbe med Sverd, og deres smaa Børn skal du kruse, og deres frugtsomme-lige Kvinder skal du opskjære.

10, 32 fg. Am. 1, 3. 4. 13; 4, 10. Es. 13, 16. 18. Hos. 14, 1.

13. Og Hasael sagde: Hvad er din Tjener, den Hund, at han skulde gjøre denne store Ting? Og Elisa sagde: Herren har ladet mig se dig som Konge over Syrien. 1 Kong. 19, 15.

14. Han gik da fra Elisa og kom til sin Herre; og denne sagde til ham: Hvad sagde Elisa dig? Og han sagde: Han sagde mig: Du skal leve.

15. Og det skede den følgende Dag, da tog han et Teppe og dyppede det i Vand og bredte det over hans An-

sigt, og han døde; og Hasael blev Konge i hans Sted.

16. I Jorams, Achabs Søns, Israels Konges, femte Aar, da Josafat endnu var Judas Konge, blev Joram, Josafats Søn, Konge i Juda. 2 Køn. 21, 1 fg.

17. To og tretti Aar gammel var han, da han blev Konge, og otte Aar regjerede han i Jerusalem.

18. Og han vandrede paa Israels Kongers Vel, ligesom Achabs Hus havde gjort, thi han havde en Datter af Achab til Hustru, og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine. 16, 3.

19. Men Herren vilde ikke ødelægge Juda for sin Tjener Davids Skyld, saaledes som han havde tilsagt ham at ville give ham, nemlig hans Søner, en Lampe alle Dage.

2 Sam. 7, 12 fg. 1 Kong. 11, 36; 15, 4.

20. I hans Dage faldt Edom fra Juda, og de satte en Konge over sig.

21. Og Joram drog over til Za'ir, og alle Vognene med ham; og han brød op om Natten og slog Edom, der omringede ham, Hovedsmændene over Vognene, og Folket flyede til sine Telte.

22. Saa faldt da Edom fra Juda indtil denne Dag; da faldt ogsaa Libna fra paa den samme Tid. 1 Køn. 21, 10.

23. Men det Øvrige af Jorams Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

24. Og Joram lagde sig hos sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids Stad; og Achasja, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

2 Køn. 22, 1 fg.

25. I Jorams, Achabs Søns, Israels Konges, tolvte Aar blev Achasja, Jorams Søn, Konge i Juda. 9, 29.

26. To og tyve Aar gammel var Achasja, da han blev Konge, og et Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Atalja, en Datter* af Omri, Israels Konge.

*Sønnetatter, V. 18.

27. Og han vandrede paa Achabs Huses Vel og gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, ligesom Achabs Hus; thi han var en Slægtning af Achabs Hus.

28. Og han drog med Joram, Achabs Søn, i Krig mod Hasael, Syriens Konge, ved Ramot i Gilead. Og Syrerne saarede Joram. 9, 14 fg.

29. Da vendte Kong Joram tilbage for at lade sig læge i Jisre'el for de Saar, Syrerne havde slaaet ham ved Rama, da han stred mod Hasael, Sy-

riens Konge; og Achasja, Jorams Søn, Judas Konge, drog ned for at se til Joram, Achabs Søn, i Jisre'el, fordi han var syg.

9. KAPITEL.

En af Profeterne salver paa Elisabs Befaling Jehu til Konge over Israel og byder ham at udrydde Achabs Hus, 1-10. Jehu stifter en Sammensværgelse mod Joram og drager til Jisre'el, 11-20. Joram og Achasja drage ud imod ham; han træder Joram og lader hans Lig kaste hen paa Nabots Mark, lader ogsaa Achasja dræbe, 21-29; han lader Jesabel styrte ud af Vinduet; hun ædes af Hundene, 30-37.

OG Profeten Elisa kaldte paa en af Profeternes Børn og sagde til ham: Omgjerd dine Lænder og tag denne Oljekrukke i din Haand og gaa til Ramot i Gilead!

2. Og naar du kommer derhen, da se dig der om efter Jehu, Søn af Josafat, Søn af Nimsi, og du skal gaa ind og lade ham staa op midt iblandt sine Brødre og føre ham ind i det inderste Kammer.

3. Og du skal tage Oljekrukken og udgyde den over hans Hoved og slæ: Saa siger Herren: Jeg har salvet dig til Konge over Israel. Og du skal aabne Døren og fly og ikke ble.

1 Kong. 19, 16.

4. Saa gik Drengen, den unge Profet, til Ramot i Gilead.

5. Og da han kom død, se, da sad Hærens Hovedsmænd der; og han sagde: Jeg har et Ord til dig, Hovedsmand! Da sagde Jehu: Til hvem af os alle? Og han sagde: Til dig, Hovedsmand!

6. Da stod han op og gik ind i Huset, og han udgjød Oljen over hans Hoved og sagde til ham: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg har salvet dig til Konge over Herrens Folk, over Israel.

7. Og du skal slaa Achabs, din Herres, Hus, og jeg vil hevne mine Tjeneres, Profeternes, Blod og alle Herrens Tjeneres Blod paa Jesabel.

1 Kong. 18, 4; 19, 10; 21, 5 fg.

8. Og hele Achabs Hus skal gaa tilgrunde, og jeg vil udrydde af Achabs Slægt alt Mandkøn, baade Myndig og Umyndig, i Israel.

1 Kong. 21, 21 fg.

9. Og jeg vil gjøre Achabs Hus ligesom Jeroboams, Nabats Søns, Hus og ligesom Baesas, Achias Søns, Hus.

1 Kong. 15, 29; 16, 3.

10. Og Jesabel skulle Hundene for-tære paa Jisre'els Mark, og Ingen skal begrave hende. Saa aabnede han Døren og flyede.

11. Og Jehu gik ud til sin Herres Tjenere, og man sagde til ham: Er Alt vel? Hvorfor kom denne gale Mand* til dig? Og han sagde til dem: I kjende jo Manden og hans underlige Tanker. *Hos. 9, 7.

12. Men de sagde: Du taler ikke Sandt; fortæl os, hvad det er! Da sagde han: Saa og saa talte han til mig og sagde: Saa siger Herren: Jeg har salvet dig til Konge over Israel.

13. Da skyndte de sig og toge hver sit Klædebon og lagde det under ham paa Trappetrinene; og de stødte i Basun og sagde: Jehu er Konge!

Matth. 21, 8.

14. Saa stiftede da Jehu, Søn af Josafat, Søn af Nimsi, en Sammen-sværgelse mod Joram. Men Joram havde ligget paa Vagt ved Ramot i Gilead, han og hele Israel, mod Hasael, Syriens Konge, 8, 28 fg.

15. Og Kong Joram var vendt tilbage for at lade sig læge i Jisre'el for de Saar, Syrerne havde slaæet ham, da han stred mod Hasael, Syriens Konge. Og Jehu sagde: Hvis det er eders Vilje, saa lader ingen Flygtning slippe ud af Staden for at gaa hen og kundgjøre det i Jisre'el!

16. Da steg Jehu op i Vognen og drog til Jisre'el, thi Joram laa syg der; og Achasja, Judas Konge, var dragen derved for at se til Joram.

17. Og Vægteren stod paa Taarnet i Jisre'el, og han saa Jehus Skare, da han kom, og han sagde: Jeg ser en Skare. Da sagde Joram: Tag en Rytter og send ham dem imøde, og han skal sige: Er der Fred?

18. Og Rytteren drog ham imøde og sagde: Saa siger Kongen: Er der Fred? Men Jehu sagde: Hvad har du med Fred at gjøre? Vend om og følg mig! Og Vægteren meldte og sagde: Budet kom til dem, men vendte ikke tilbage.

19. Da sendte han en anden Rytter, og da han kom til dem, sagde han: Saa siger Kongen: Er der Fred? Men Jehu sagde: Hvad har du med Fred at gjøre? Vend om og følg mig!

20. Og Vægteren meldte des og sagde: Han kom til dem, men vendte ikke tilbage, og Farten er som Jehus, Nimsis Søns, Fart; thi han farer afsted som en Rasende.

21. Da sagde Joram: Spænd for! Og man spændte for hans Vogn; og Joram, Israels Konge, og Achasja, Judas Konge, droge ud, hver paa sin Vogn; de droge Jehu imøde og traf ham paa Jisre'eliten Nabots Jordlod.

1 Kong. 21, 1.

22. Og da Joram saa Jehu, sagde han: Er der Fred, Jehu? Men han sagde: Hvorledes kan du tale om Fred, saalænge din Moder Jesabels Horerier og hendes mange Trokdomskunster vedvare? Aab. 2, 20.

23. Da vendte Joram om og flyede; og han sagde til Achasja: Forræderi, Achasja!

24. Og Jehu greb Buen med sin Haand og skjød Joram mellem hans Arme, saa Pilen gik ud af hans Hjerter; og han sank ned i sin Vogn.

25. Og han* sagde til Bidkar, sin Høvedsmand: Tag ham og kast ham hen paa Jisre'eliten Nabots Jordstykke! Kom i Hu, hvorledes jeg og du rede sammen efter Achab, hans Fader, og Herren udtalte dette Ord over ham! *Jehu. 1 Kong. 21, 19; 22, 38.

26. Sandelig, Nabots Blod og hans Sønners Blod saa jeg igaar, siger Herren, og jeg vil betale dig paa denne Jordlod, siger Herren. Saa tag ham nu og kast ham hen paa Jordlodden efter Herrens Ord!

27. Da Achasja, Judas Konge, saa det, flyede han paa Veien til Havehuset; og Jehu satte efter ham og sagde: Slaar ogsaa ham! Og de sloge ham i Vognen paa Opgangen til Gur, som er ved Jibleam, og han flyede til Megiddo og døde der.

2 Køn. 22, 9.

28. Og hans Tjenere kjørte ham til Jerusalem og begrove ham i hans Grav hos hans Fædre i Davids Stad.

29. Men Achasja var bleven Konge over Juda i Jorams, Achabs Søns, ellefte Aar.

30. Og Jehu kom til Jisre'el; og da Jesabel hørte det, sminkede hun sine Øine og smykkede sit Hoved og saa ud igjennem Vinduet. Jer. 4, 30.

31. Og da Jehu kom i Porten, sagde hun: Er der Fred, du Simri, som slog sin Herre ihjel? 1 Kong. 16, 10, 18.

32. Og han løftede sit Ansigt op imod Vinduet og sagde: Hvem holder med mig? Hvem? Og to, tre Hofmænd saa ud til ham.

33. Og han sagde: Styrter hende ned! Og de styrtede hende ned, og hendes Blod sprættede paa Væggen

og paa Hestene, og han lod dem søndertræde hende.

34. Og han gik ind og aad og drak; og han sagde: Ser dog efter denne Forbandede og begraver hende! Thi hun er en Kongedatter. 1 Kong. 16, 31.

35. Og de gik hen for at begrave hende; og de fandt Intet af hende uden Hjerneskalen og Fødderne og Hænderne.

36. Og de vendte tilbage og fortalte ham det, og han sagde: Det er Herrens Ord, som han talte gjennem sin Tjener, Tisbiten Elias, da han sagde: Paa Jisre'els Mark skulle Hundene fortære Jesabels Kjød.

V. 10. 1 Kong. 21, 23.

37. Og Jesabels Lig skal blive som Møg paa Jorden paa Jisre'els Mark, saa man ikke skal kunne sige: Dette er Jesabel.

10. KAPITEL.

Jehu lader Achabs sytiti Sønner ihjelslaa og udrydder hele hans Hus, 1-11, lader Kong Achasjas Brødre dræbe, drager med Jonadab til Samaria og adelægger der de øvrige af Achabs Hus, 12-17, forsamler alle Ba'als Præster i Afsjødens Tempel under Paaskud af, at han er en turig Ba'alsdyrker, og udrydder ved at opbrænde Templet alle Ba'als Tjenere og Ba'altjenesten af Israel; dog dyrker han Jeroboams Kalve, 18-29. Herren lover ham, at hans Børn i fjerde Led skulle sidde paa hans Trone; Hasael slaar Israel og indtager Landet østenfor Jordan; Jehu dør, 30-38.

OG Achab havde sytiti Sønner i Samaria; og Jehu skrev Breve og sendte dem til Samaria, til Jisre'els Øverste, de Ældste, og til de af Achab indsatte Fosterfædre, og de lode saa:

2. ... Og nu, naar dette Brev kommer til eder (I have jo eders Herres Sønner hos eder, og I have Vognene og Hestene og en fast Stad og Vaabnene hos eder),

3. saa udser eder den bedste og mest skikkede blandt eders Herres Sønner og sætter ham paa hans Fæders Trone, og strider saa for eders Herres Hus!

4. Men de bleve saare forskrækkede og sagde: Se, de to Konger holdt ikke Stand for ham; hvorledes skulde da vi kunne det? 9. 23. 24. 27.

5. Saa sendte Slotshøvdingen og Høvdingen over Staden og de Ældste og Fosterfædrene Bud til Jehu og lode sige: Vi ere dine Tjenere, og Alt, hvad du siger til os, ville vi gjøre; vi ville ikke gjøre Nogen til

Konge; gjør du, hvad du finder for godt!

6. Han skrev da anden Gang et Brev til dem, saalydende: Dersom I holde med mig og høre min Røst, saa tager Hovederne af eders Herres Sønner og kommer til mig paa denne Tid imorgen i Jisre'el! Men Kongens Sønner, sytiti i Tallet, vare hos de Store i Staden, som opfostre dem.

7. Og det skede, da Brevet kom til dem, da toge de Kongens Sønner og dræbte dem, sytiti i Tallet, og lagde deres Hoveder i Kurve og sendte dem til ham i Jisre'el.

Dom, 9, 5.

8. Og Budet kom og meldte ham det og sagde: De have bragt hid Kongens Sønners Hoveder. Og han sagde: Lægger dem i to Hobe foran Indgangen til Porten indtil Imorgen!

9. Og det skede om Morgenen, at han gik ud og stod frem der, og han sagde til alt Folket: I ere retfærdige! Se, jeg stiftede en Sammensværgelse mod min Herre og dræbte ham; men hvem har slaaet alle disse ihjel?

10. Erkjender da, at ikke noget af Herrens Ord, som Herren har talt over Achabs Hus, falder til Jorden; men Herren har gjort, hvad han talte gjennem sin Tjener Elias.

1 Kong. 21, 21 fg.

11. Og Jehu ihjelslog alle dem, som vare tilbage af Achabs Hus i Jisre'el, og alle hans Store og hans Kjendinger og hans Præster, indtil han ikke levnedes ham Nogen, som undkom.

12. Og han gjorde sig rede og drog hen og kom til Samaria. Og da Jehu var ved Hyrdernes Bet-Eked paa Veien,

13. da traf han Achasjas, Judas Konges Brødre*, og han sagde: Hvem ere I? Og de sagde: Vi ere Brødre af Achasja og drage ned for at hilse paa Kongens Børn og Dronningens Børn.

*d. e. Brodersønner, 2 Krøn. 22, 8.

14. Og han sagde: Grib dem levende! Og de grebe dem levende og dræbte dem ved Bet-Ekeds Brønd, to og firti i Tallet, og han levnedes ikke Een af dem.

15. Og da han drog derfra, traf han Jonadab, Rekabs Søn, som kom ham imøde, og han hilsende ham og sagde til ham: Er dit Hjerte oprigtigt, saaledes som mit Hjerte er mod dit Hjerte? Og Jonadab sagde: Ja,

det er. Er det saa [sagde Jehu], da giv mig din Haand! Og han gav ham sin Haand; og han lod ham stige op til sig i Vognen.

Jer. 35, 6.

16. Og han sagde: Drag med mig og se paa min Nidkjerhed for Herren! Og man kjørte ham paa hans Vogn.

17. Og da han kom til Samaria, slog han ihjel alle dem, som vare tilbage af Achabs Hus i Samaria, indtil han havde udryddet det, efter Herrens Ord, som han havde talt til Elias.

1 Kong. 21, 21, 22.

18. Da forsamlede Jehu alt Folket og sagde til dem: Achab har tjent Ba'al lidet, Jehu vil tjene ham meget.

1 Kong. 16, 31, 32.

19. Saa kalder nu alle Ba'als Profeter, alle hans Tjenere og alle hans Prester til mig, ikke Een maa savnes! Thi jeg har et stort Slagtoffer fore til Ba'al; hver den, der savnes, skal ikke leve. Men Jehu gjorde det med Svig for at udrydde Ba'als Tjenere.

20. Og Jehu sagde: Holder en hellig Festsamling for Ba'al! Og de udraabte den.

21. Og Jehu sendte Bud om i hele Israel, og alle Ba'als Tjenere kom; der blev ingen tilbage, som jo kom; og de gik ind i Ba'als Hus, og Ba'als Hus blev fuldt fra Ende til Ende.

22. Og han sagde til den, som var over Klædekamret: Tag frem Klædninger for alle Ba'als Tjenere! Og han tog Klædningerne frem til dem.

23. Da nu Jehu kom med Jonadab, Rekabs Søn, til Ba'als Hus, sagde han til Ba'als Tjenere: Undersøger og ser til, at der ikke her blandt eder er nogen af Herrens Tjenere, men Ba'als Tjenere-alene!

24. Og de gik ind for at ofre Slagtoffer og Brændoffer, og Jehu satte udenfor otteti Mand og sagde: Hvis nogen af de Mænd, jeg overgiver i eders Hænder, undkommer, da skal der bødes Liv for Liv.

25. Og det skede, da man var færdig med at ofre Brændofferet, da sagde Jehu til Løberne og til Drabanterne: Gaar ind, slaar dem ihjel, lader ikke Een slippe ud! Og de sloge dem med Sverdets Eg, og Løberne og Drabanterne kastede dem hen og begave sig til Ba'als Huses By*.

1 Kong. 18, 40.

*d. e. enten den Del af Staden, hvor Ba'als Hus var, eller en Del Boliger, der hørte til Ba'als Hus.

26. Og de bare Ba'als Huses Støtter ud og opbrændte dem,

11, 18.

27. og de nedbrøde Ba'als Støtte og nedbrøde Ba'als Hus og gjorde det til Vandhuse indtil denne Dag.

3, 2.

28. Saa udryddede Jehu Ba'al af Israel.

29. Men fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre, veg Jehu ikke, fra Guldkalvene i Betel og Dan.

1 Kong. 12, 28 g.

30. Og Herren sagde til Jehu: Efterdi du har gjort tilgavn, hvad ret var i mine Øjne, gjort mod Achabs Hus efter alt det, som var i mit Hjerte, saa skulle dine Sønner i fjerde Led sidde paa Israels Trone.

15, 12.

31. Men Jehu tog ikke i Agt at vandre i Herrens, Israels Guds, Lov af hele sit Hjerte; han veg ikke fra Jeroboams Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre.

32. I de Dage begyndte Herren at løsrive Stykker fra Israel; Hasael slog dem paa hele Israels Grænse,

8, 12.

33. fra Jordan af mod Solens Opgang, [og tog] hele Gileads Land, Gaditerne og Rubeniterne og Manassiterne, lige fra Aroer, som ligger ved Arnons Aa, baade Gilead og Basan.

34. Men det Øvrige af Jehus Historie og Alt, hvad han gjorde, og alle hans vældige Gjerninger, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

35. Og Jehu lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham i Samaria; og Joachas, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

13, 1.

36. Og den Tid, Jehu var Konge over Israel i Samaria; var otte og tyve Aar.

11. KAPITEL.

Da Atalja, Achasjas Moder, hører, at hendes Søn er død, udrydder hun hele den kongelige Familie undtagen Joas, som skjules af Presten Jofada i Templet, 1-3. I det syvende Aar derefter lader Jofada Joas udraabe til Konge og Atalja dræbe. 4-16. Jofada opretter en Pakt mellem Herren og Kongen og Folket, udrydder Ba'alsdyrkelsen; Joas sætter sig paa Kongetronen; Folket er tilfreds, 17-21.

DA Atalja, Achasjas Moder, saa, at hendes Søn var død, reiste hun sig og udryddede hele den kongelige Æt.

2 Krøn. 23, 10 fg.

2. Men Joseba, Kong Jorams Datter, Achasjas Søster, tog Joas, Achasjas Søn, og bragte ham hemmelig ud

fra Kongens Sønner, som skulde dræbes, ham og hans Amme, ind i Sengkamret*; og da skjulte ham for Atalja, saa han ikke blev dræbt.

*d. e. det Kammer, hvor Sengklæderne bleve opbevarede.

3. Og derefter var han hos hende i Herrens Hus og blev holdt skjult i seks Aar, medens Atalja regjerede over Landet.

4. Men i det syvende Aar sendte Jofada Bud og hentede Livvagtens Øverst over Hundrede og lod dem komme ind til sig i Herrens Hus og gjorde en Pakt med dem og tog dem i Ed i Herrens Hus og viste dem Kongens Søn. *2 Krøn. 23, 1 fg.*

5. Og han bød dem og sagde: Dette er, hvad I skulle gjøre: Den ene Tredjedel af eder skal tiltræde Vagten paa Sabbaten og holde Vagt ved Kongens Hus,

6. og den anden Tredjedel i Surs Port, og den tredje Tredjedel i Porten bag Løberne, og I skulle holde Vagt for Huset for at spærre det;

7. og de to Dele af eder, alle de, som træde af paa Sabbaten, de skulle holde Vagt i Herrens Hus hos Kongen.

8. Og I skulle omgive Kongen trindt omkring, hver med sine Vaaben i sin Haand, og den, som vil trænge ind i Rækkerne, skal dræbes; og I skulle være hos Kongen, naar han gaar ud, og naar han gaar ind.

9. Og Øversterne over Hundrede gjorde aldeles, som Jofada, Presten, bød dem, og de toge hver sine Mænd, dem, som tiltraadte paa Sabbaten, tilligemed dem, som traadte af paa Sabbaten; og de kom til Jofada, Presten.

10. Og Presten gav Øversterne over Hundrede de Spyd og de Skjolde, som havde tilhørt Kong David, og som vare i Herrens Hus.

11. Og Løberne stode opstillede, hver med sine Vaaben i sin Haand, fra Husets høje Side til Husets venstre Side henimod Alteret og henimod Huset trindt omkring hos Kongen

12. Og han førte Kongesønnen ud og satte Kronen paa ham og overgav ham Vidnesbyrdet*, og de gjorde ham til Konge og salvede ham; og de klappede i Hænderne og sagde: Kongen leve! **Loven, 5 Mos. 17, 18 fg. 1 Sam. 10, 24. 1 Kong. 1, 25. 39.*

13. Da Atalja hørte Løbernes og Folkets Raab, kom hun til Folket i Herrens Hus.

14. Og hun saa, og sø, Kongen stod paa Forhøjningen, som Skik var, og Øversterne og Trompetblæserne hos Kongen, og alt Landets Folk glædede sig og stødte i Trompet; da sønderver Atalja sine Klæder og raabte: Oprør, Oprør!

15. Men Jofada, Presten, bød Øversterne over Hundrede, dem, som vare satte over Hæren, og sagde til dem: Fører hende ud, ind imellem Rækkerne, og den, som følger hende, dræber ham med Sverd! Thi Presten havde sagt: Lad hende ikke blive dræbt i Herrens Hus!

16. Og de gjorde Plads for hende til begge Sider, og hun gik den Vej, Hestene gaa ind i Kongens Hus; og der blev hun dræbt.

17. Og Jofada gjorde en Pakt mellem Herren og Kongen og Folket, at de skulde være Herrens Folk, og mellem Kongen og Folket.

18. Og alt Landets Folk gik ind i Ba'als Hus og nedbrød det; hans Altare og hans Billeder knuste de aldeles, og Mattan, Ba'als Prest, dræbte de foran Alterne. Og Presten beskikkede Tilsyn med Herrens Hus.

10, 26, 27. 2 Krøn. 31, 1.

19. Og han tog Øversterne over Hundrede og Livvagtens og Løberne og alt Landets Folk, og de førte Kongen ned fra Herrens Hus og gik Veien gennem Løbernes Port ind i Kongens Hus; og han satte sig paa Kongernes Trone.

20. Og alt Landets Folk glædede sig, og Staden var rolig; men Atalja havde de dræbt med Sverd i Kongens Hus.

21. Syv Aar gammel var Joas, da han blev Konge. 12, 1.

12. KAPITEL.

Joas frygter Gud, saalænge Jofada lever; dog afskaffes ikke Afgudshøiene, 1-3. Joas lader samle Penge til at istandsætte Templet, 4-16. Han kjøber Hasur fra sig med Guld og bliver ihjelstagen af sine Tjenere, 17-21.

I Jehus syvende Aar blev Joas Konge, og i firti Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zibja fra Be'erseba. *2 Krøn. 24, 1 fg.*

2. Og Joas gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, alle sine Dage, saalænge Jofada, Presten, velledede ham.

3. Kun blev Offerhøiene ikke bortskaffede; Folket vedblev at ofre og brænde Røgelse paa Høiene.

1 Kong. 15, 14.

4. Og Joas sagde til Præsterne: Alle de Penge for det, som helliges, der pleie at komme ind i Herrens Hus, Pengene fra dem, som gaa over til de Mønstrede*, Pengene for Personer, eftersom enhver vurderes**, og alle de Penge, som det kommer En isinde at bringe ind i Herrens Hus, *2 Mos. 30, 12 fg. **3 Mos. 27, 2 fg.

4 Mos. 18, 15 fg.

5. dem skulle Præsterne modtage, hver af sin Kjending, og de skulle bøde Husets Brøst overalt, hvor der findes nogen Brøst.

6. Men i Kong Joas's tre og tyvende Aar havde Præsterne endnu ikke bøde Husets Brøst.

7. Da kaldte Kong Joas Presten Jojada og Præsterne og sagde til dem: Hvorfor bøde I ikke Husets Brøst? Nu maa I ikke længer modtage Penge af eders Kjendinger, men I skulle afgive dem til Husets Brøst.

8. Og Præsterne gave sit Samtykke til ikke at modtage Penge af Folket og ikke at bøde Husets Brøst.

9. Saa tog Jojada, Presten, en Kiste og borede et Hul i dens Laag og satte den ved Siden af Alteret til Høire, hvor man gaar ind i Herrens Hus, og deri lagde Præsterne, som havde Vagt ved Dørtærskelen, alle de Penge, som bleve bragt ind i Herrens Hus.

10. Og det skede, naar de saa, at der var mange Penge i Kisten, saa gik Kongens Skriver og Ypperstepresten op og knyttede sammen og tællede de Penge, som fandtes i Herrens Hus.

11. Og de overgave de afveiede Penge i deres Haand, som forestode Arbeidet, som havde Tilsyn med Herrens Hus; og de gavede dem igjen ud til Tømmermændene og til Bygningsmændene, som arbeidede paa Herrens Hus, 22, 4 fg.

12. og til Murerne og til Stenhuggerne og til Indkjøb af Træ og hugne Stene for at bøde Herrens Huses Brøst og til Alt, hvad der blev givet ud til at sætte Huset i Stand.

13. Dog blev der ikke gjort Sølvbækkener, Knive, Skaaler til at stænke med, Trompeter, noget Guldkar eller Sølvkar til Herrens Hus for de Penge, som bleve bragte ind i Herrens Hus,

14. men de overgave dem til dem, som forestode Arbeidet, og de satte for dem Herrens Hus i Stand.

15. Og man holdt ikke Regnskab med de Mænd, i hvis Haand man overgav Pengene for at give dem til dem, som udførte Arbeidet; thi de handlede redelig. 22, 7.

16. Men Pengene af Skyldoffer og Pengene af Syndoffere bleve ikke bragte ind i Herrens Hus; de tilfaldt Præsterne. 3 Mos. 5, 15 fg. 4 Mos. 5, 8 fg.

17. Paa den Tid drog Hasael, Syriens Konge, op og krigede mod Gat og indtog det; og Hasael vendte sit Ansigt til at drage op imod Jerusalem.

18. Da tog Joas, Judas Konge, alle de hellige Ting, som Josafat og Joram og Achasja, hans Fædre, Judas Konger, havde helliget, og dem, han selv havde helliget, og alt det Guld, som fandtes i Herrens Huses og Kongens Huses Skatkamre, og sendte det til Hasael, Syriens Konge, og han drog da op fra Jerusalem.

16, 8; 18, 15. I Kong 15, 18.

19. Men det Øvrige af Joas's Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

20. Og hans Tjenere reiste sig og stiftede en Sammensværgelse og sloge Joas ihjel i Millon Hus, som gaar ned til Silla; 14, 19; 15, 10. 25.

Dom. 9, 6.

21. og det var Josakar, Sim's Søn, og Josabad, Somers Søn, hans Tjenere, som sloge ham ihjel. Og han døde, og man begrav ham hos hans Fædre i Davids Stad; og Amarja, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

14, 1.

13. KAPITTEL.

Joachas bliver Konge i Jehus Sted, er ugudelig; hans Land ødelægges af Syrerne; dog bønhører og frelser Gud ham, da han ydmyger sig; han dør, 1-9. Joas, hans Søn, bliver Konge i Israels efter ham, er ond, strider mod Amasja, dør, 10-13. I Joas's Tid bliver Elisa syg; Joas besøger ham; Elisa lover ham Seter over Syrerne; Elisa dør, og ved at komme i Berørelse med hans Ben bliver en død Mand levende igjen, 14-21. Efter Hasaels Død bliver Benhadad Konge i Syrien; Joas overvinder ham tre Gange og faar Israels Stæder tilbage igjen, 22-25.

I Joas's, Achasjas Søns, Judas Konges, tre og tyvende Aar blev Joachas, Jehus Søn, Konge over Israel i Samaria, og han var det i sytten Aar.

10, 35.

2. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, og vandrede efter Je-

roboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre; han veg ikke fra dem.

3. Og Herrens Vrede optændtes mod Israel, og han gav dem i Hasaels, Syriens Konges, Haand og i Benhadads, Hasaels Søns, Haand hele Tiden. Dom. 2, 14. 2 Kong. 10, 32.

4. Og Joachas bønfuldt Herren, og Herren hørte ham, fordi han saa Israels Trængsel; thi Syrernes Konge trængte dem. 14, 25 fg.

5. Og Herren gav Israel en Frelser, og de slap fra at være under Syriens Haand, og Israels Børn boede i sine Telte, som før.

6. Og dog vege de ikke fra Jeroboams Huses Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre; i dem vandrede man, og ogsaa Astartebilledet blev staaende i Samaria.

7. [Herren bønhrorte Joachas] thi han havde ikke levnet Joachas flere Folk end femti Ryttere og ti Vogne og ti tusinde Fodfolk; thi Syriens Konge havde ødelagt dem og gjort dem som Støv ved at tærake dem.

8. Men det Øvrige af Joachas's Historie og Alt, hvad han gjorde, og hans vældige Gjæringer, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

9. Og Joachas lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham i Samaria; og Joas, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

10. I Joas's, Judas Konges, syv og trettiende Aar blev Joas, Joachas's Søn, Konge over Israel i Samaria, og han var det i seksten Aar.

11. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; han veg ikke fra nogen af Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre; i dem vandrede han.

12. Men det Øvrige af Joas's Historie og Alt, hvad han gjorde, og hans vældige Gjæringer, hvorledes han krigede med Amazja, Judas Konge, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

14, 8 fg. 2 Krøn. 25, 17 fg.

13. Og Joas lagde sig hos sine Fædre, og Jeroboam satte sig paa hans Trone; og Joas blev begravet i Samaria hos Israels Konger. 14, 16.

14. Da Elisa var falden i den Sygdom, af hvilken han døde, gik Joas, Israels Konge, ned til ham og græd, bøjede sig over hans Ansigt, og sagde: Min Fader, min Fader, Israels Vogne og Ryttere!

2, 12.

15. Da sagde Elisa til ham: Tag en Bue og Pile! Og han tog en Bue og Pile til ham.

16. Og han sagde til Israels Konge: Læg din Haand paa Buen! Og han lagde sin Haand paa den. Og Elisa lagde sine Hænder paa Kongens Hænder.

17. Og han sagde: Luk Vinduet op mod Øst! Og han lukkede det op. Og Elisa sagde: Skyd! Og han skjød. Og han sagde: En Frelsespil fra Herren, en Frelsespil mod Syrerne! Du skal slaa Syrerne i Afek, saa du tilintetgjør dem.

18. Og han sagde: Tag Pilene! Og han tog dem. Og han sagde til Israels Konge: Slaa paa Jorden! Og han slog tre Gange og holdt saa op.

19. Da blev den Guds Mand vred paa ham og sagde: Du burde have slaaet fem eller seks Gange; da skulde du slaaet Syrerne, saa du havde gjort dem til Intet; men nu skal du kun slaa Syrerne tre Gange.

20. Og Elisa døde, og man begrov ham. Og Moabs Strejfskarer plejede at komme ind i Landet ved Aarets Begyndelse;

21. og det skæde, medens de begrove en Mand, se, da fik de Strejfskaren at se, og de kastede Manden i Elisas Grav, og da Manden kom ned og rørte ved Elisas Ben, blev han levende og reiste sig op paa sine Fødder.

22. Og Hasael, Syriens Konge, havde trængt Israel alle Joachas's Dage.

23. Men Herren var dem naadig og forbarmede sig over dem og vendte sig til dem for sin Pakts Skyld med Abraham, Isak og Jakob; og han vilde ikke fordærve dem og bortkastede dem endnu ikke fra sit Aasyn.

1 Mos. 17, 7 fg.

2 Mos. 2, 24. 3 Mos. 26, 42.

24. Og Hasael, Syriens Konge, døde, og Benhadad, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

25. Og Joas, Joachas's Søn, tog tilbage fra Benhadad, Hasaels Søn, de Stæder, han havde taget fra Joachas, hans Fader, i Krigen. Tre Gange slog Joas ham og tog Israels Stæder tilbage.

14. KAPITEL.

Amazja bliver efter Joas Konge i Juda, gjør, hvad ret er for Herren, dræber sin Faders Mordere, slaaer Edomiterne, 1-7. Han bliver hovmodig, vil endelig føre Krig med Israels Konge Joas, bliver

slagen, drøbes af sine Tjenere; hans Søn Asurja bliver Konge, 8-22. Jeroboam, Joas's Søn, bliver Konge i Israel, er ugudelig, frelser Israel og slaar Syrerne efter Jonass's Spaadom, dør, 23-29.

I Joas's, Joachas's Søns, Israels Konges, andet Aar blev Amazja, Joas's, Judas Konges, Søn, Konge.

2 Kren. 25, 1 fg.

2. Fem og tyve Aar gammel var han, da han blev Konge, og ni og tyve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Joaddan fra Jerusalem.

3. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, kun ikke som David, hans Fader; aldeles som Joas, hans Fader, havde gjort, saa gjorde han.

15, 3, 34.

4. Kun bleve Offerhøjene ikke bortskaffede; Folket vedblev at ofre og brænde Røgelse paa Højene. 12, 3.

5. Og det skede, da Kongedømmet var blevet befæstet i hans Haand, da ihjelslog han dem af sine Tjenere, som havde slaaet Kongen, hans Fader, ihjel. 12, 20, 21.

6. Men Mordernes Børn dræbte han ikke, eftersom skrevet er i Moses's Lovbog hvor Herren har budet, sigende: Fædre skulle ikke dødes for sine Børns Skyld, og Børn ikke dødes for sine Fædres Skyld; men Enhver skal dø for sin egen Synd. 5 Mos. 24, 16.

7. Han slog Edom i Saldalen, ti Tusinde, og indtog Sela i Krigen og kaldte dets Navn Jokte'el, som det kaldes indtil denne Dag.

8. Paa den Tid sendte Amazja Bud til Joas, Søn af Joachas, Søn af Jehu, Israels Konge, og lod sige: Kom, lauder os se hinanden under Øine! 13, 12.

9. Men Joas, Israels Konge, sendte Bud til Amazja, Judas Konge, og lod sige: Tornebusken paa Libanon sendte Bud til Cederen paa Libanon og lod sige: Giv min Søn din Datter til Hustru! Men de vilde Dyr paa Libanon fore frem og traadte Tornebusken ned. Dom. 9, 14.

10. Du har slaaet Edom, og derfor gør dit Hjerte dig hovmodig; behold din Ære og bliv hjemme! Hvorfor vil du give dig i Færd med Ulykken og falde, du selv og Juda med dig?

11. Men Amazja hørte ikke paa ham. Joas, Israels Konge, drog da op, og de saa hinanden under Øine, han og Amazja, Judas Konge, ved Bet-Semes, som hører til Juda.

12. Og Juda blev slagen for Israels Aasyn, og de flyede, hver til sit Telt;

13. men Amazja, Judas Konge, Søn af Joas, Søn af Achasja, ham fangede Joas, Israels Konge, ved Bet-Semes, og de kom til Jerusalem, og han nedbrød et Stykke af Jerusalems Mur ved Efra'ims Port indtil Hjørneporten, fire hundrede Alen.

14. Og han tog alt det Guld og Sølv og alle de Kar, som fandtes i Herrens Hus og i Kongens Huses Skatkamre, og Gislerne, og saa vendte han tilbage til Samaria. 1 Kong. 14, 26.

15. Men det Øvrige af Joas's Historie, hvad han gjorde, og hans vældige Gjerninger, og hvorledes han krigede med Amazja, Judas Konge, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog. 13, 12 fg.

16. Og Joas lagde sig hos sine Fædre og blev begravet i Samaria hos Israels Konger, og Jeroboam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

17. Og Amazja, Joas's Søn, Judas Konge, levede efter Joas's, Joachas's Søns, Israels Konges, Død femten Aar.

18. Men det Øvrige af Amazjas Historie er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

19. Og de stiftede en Sammensværgelse mod ham i Jerusalem, og han flyede til Lakis: men de sendte Folk efter ham til Lakis og dræbte ham der. 12, 20; 21, 23.

20. Og de førte ham paa Heste*, og han blev begravet i Jerusalem hos sine Fædre i Davids Stad.

*neml. til Jerusalem.

21. Og alt Judas Folk tog Asarja* (han var da seksten Aar gammel) og gjorde ham til Konge i hans Fader Amazjas Sted. 15, 1 fg.

*d. s. s. Ussias; 15, 13, 30.

22. Han byggede Elat og skaffede Juda det igjen, efterat Kongen havde lagt sig hos sine Fædre. 16, 6.

23. I Amazjas, Joas's Søns, Judas Konges, femtende Aar blev Jeroboam, Joas's, Israels Konges, Søn, Konge i Samaria, og han var det i eet og firt Aar. Hos. 1, 1. Am. 1, 1; 7, 9.

24. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; han veg ikke fra alle Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gøre. 15, 9, 10, 24, 28.

25. Han vandt Israels Landemærke tilbage, saa det gik fra Egnen henimod Hamat indtil den øde Marks Hav, efter Herrens, Israels Guds, Ord, som han havde talt ved sin Tjener

Jonas, Amittajs Søn, Profeten, som var fra Gat-Hefer. Jon. 1, 1.

26. Thi Herren havde seet, at Israels Elendighed var saare bitter, og det var ude med Store og ude med Smaa, og Israel havde ingen Hjælper. 5 Mos. 32, 38.

27. Og Herren havde ikke sagt, at han vilde udslette Israels Navn under Himmelen, og han frelste dem ved Jeroboam, Joas's Søn. 13, 5.

28. Men det Øvrige af Jeroboams Historie og Alt, hvad han gjorde, og hans vældige Gjæringer, hvorledes han krigede og bragte Damaskus og Hamat tilbage til Juda i Israel, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog. 2 Sam. 8, 6. 2 Krøn. 8, 3.

29. Og Jeroboam lagde sig hos sine Fædre, hos Israels Konger, og Sakarja, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 15, 8.

15. KAPITEL.

Asarja, Judas Konge, gjer, hvad ret er for Herren, bliver spedalsk, dør. 1-7. Sakarja, Jeroboams Søn, bliver Konge i Israel, er ugudelig, dræbes af Sallum, 8-12. Sallum bliver Konge, dræbes af Menahem, 13-18. Denne bliver Konge, er ugudelig, kjøber den assyriske Konge Ful fra sig for tusinde Talenter Sølv, dør, 17-22. Hans Søn Pekahja bliver Konge, er ugudelig, dræbes af Pekah, 23-26. Pekah bliver Konge, er ugudelig; Tiglat-Pileser bortfører Mange fra Israels Land; Hosea dræber Pekah og bliver Konge i hans Sted, 27-31. Jotam bliver i Pekahs Tid Konge i Juda, gjer, hvad ret er for Herren, bortskaffer dog ikke Offerhølene; Pekah og Rezin falde ind i Juda; Jotam dør, 32-38.

I Jeroboams, Israels Konges, syv og tyvende Aar blev Asarja, Amazjas, Judas Konges, Søn, Konge.

14, 21. 2 Krøn. 26, 1 fg.

2. Seksten Aar gammel var han, da han blev Konge, og to og femti Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jekolja fra Jerusalem.

3. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, aldeles som hans Fader Amazja havde gjort. 14, 3 fg.

4. Kun bleve Offerhølene ikke bortskaffede; Folket vedblev at ofre og brænde Røgelse paa Hølene. 12, 3.

5. Og Herren slog Kongen, og han blev spedalsk indtil sin Dødsdag, og han boede i Fritagelsens Hus*; og Jotam, Kongens Søn, var over Kongens Hus og dømte Landets Folk.

* hvor de Spedalske opholdt sig, frie for Samfundets Forretninger.

2 Krøn. 26, 19 fg. 3 Mos. 13, 46.

6. Men det Øvrige af Asarjas Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

7. Og Asarja lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham hos hans Fædre i Davids Sted, og Jotam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

8. I Asarjas, Judas Konges, otte og tretende Aar blev Sakarja, Jeroboams Søn, Konge over Israel i Samaria, og han var det i seks Maanedere. 14, 29.

9. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, ligesom hans Fædre havde gjort; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre. 10, 29.

10. Og Sallum, Søn af Jabel, stiftede en Sømmensværgelse mod ham og slog ham i Folkets Paasyn og dræbte ham og blev Konge i hans Sted.

11. Men det Øvrige af Sakarjas Historie, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

12. Dette var Herrens Ord, som han havde talt til Jehu og sagt: Dine Søner i fjerde Led skulle sidde paa Israels Trone. Og det skede saa. 10, 30.

13. Sallum, Søn af Jabel, blev Konge i Ussias's*, Judas Konges, ni og tretende Aar og regjerede en Maanedes Tid i Samaria. 14, 21.

14. Da drog Menahem, Søn af Gadi, op fra Tirza, og han kom til Samaria og slog Sallum, Søn af Jabel, i Samaria og dræbte ham og blev Konge i hans Sted.

15. Men det Øvrige af Sallums Historie og den Sømmensværgelse, han stiftede, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

16. Paa den Tid slog Menahem, idet han drog ud fra Tirza, Tifsa og Alle, som vare i det, og dets Enemærker. Fordi det ikke havde aabnet Portene for ham, slog han det; alle dets frugtsommelige Kvinder opskar han. 8, 12.

17. I Asarjas, Judas Konges, ni og tretende Aar blev Menahem, Søn af Gadi, Konge over Israel i Samaria, og han var det i ti Aar.

18. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre, alle sine Dage.

19. Ful, Assyriens Konge, kom over Landet; da gav Menahem Ful tusinde Talenter Sølv, forat han

skulde holde med ham og befæste Kongedømmet i hans Haand.

20. Og Menahem bragte Pengene tilvele ved at lægge Skat paa Israel, paa alle Formuende, femti Sekel paa hver Mand, for at give det til Assyriens Konge. Saa vendte Assyriens Konge tilbage og blev ikke staaende der i Landet. 23, 36.

21. Men det Øvrige af Menahems Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

22. Og Menahem lagde sig hos sine Fædre, og Pekahja, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

23. I Asarjas, Judas Konges, femtiende Aar blev Pekahja, Menahems Søn, Konge over Israel i Samaria, og han var det i to Aar.

24. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre.

25. Og Pekah, Søn af Remalja, hans Hovedsmand, stiftede en Sammen-sværgelse mod ham og slog ham ihjel i Samaria, i Kongens Huses Borg, tilligemed Argob og Arje, og med ham vare femti Mænd af Gileadterne; og han dræbte ham og blev Konge i hans Sted.

26. Men det Øvrige af Pekahjas Historie og Alt, hvad han gjorde, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

27. I Asarjas, Judas Konges, to og femtiende Aar blev Pekah, Remaljas Søn, Konge over Israel i Samaria, og han var det i tyve Aar.

28. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine; han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han havde bragt Israel til at gjøre.

29. I Pekahs, Israels Konges, Dage kom Tiglat-Pileser, Assyriens Konge, og tog Ijon og Abel-Bet-Ma'aka og Janoah og Kedes og Hazor og Gilead og Galilæa, hele Nafaliss Land; og han bortførte deres Indbyggere til Assyrien. 1 Kong. 15, 30.

30. Og Hosea, Elas Søn, stiftede en Sammen-sværgelse mod Pekah, Remaljas Søn, og slog ham og dræbte ham og blev Konge i hans Sted i Jotams, Ussias's Søns, tyvende Aar*.

*d. e. i det tyvende Aar, efterat Jotam blev Konge, altsaa i hans Eftermand Achas's fjerde Regjeringsaar, se V. 33; 16, 1 fg.

31. Men det Øvrige af Pekahs Hi-

storie og Alt, hvad han gjorde, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønikebog.

32. I Pekahs, Remaljas Søns, Israels Konges, andet Aar blev Jotam, Ussias's, Judas Konges, Søn, Konge. 2 Krøn. 27, 1 fg.

33. Fem og tyve Aar gammel var han, da han blev Konge, og seksten Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jerusa. Zedoks Datter.

34. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine; aldeles som Ussias, hans Fader, havde gjort, gjorde han. V. 3; 14, 3.

35. Kun bleve Offerhøiene ikke bortskaffede; Folket vedblev at ofre og brænde Røgelse paa Høiene. Det var ham, som byggede Herrens Huses øvre Port.

36. Men det Øvrige af Jotams Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

37. I de Dage begyndte Herren at sende Rezin, Syriens Konge, og Pekah, Remaljas Søn, mod Juda. 16, 5.

38. Og Jotam lagde sig hos sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad, og Achas, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

16. KAPITEL.

Achas, Jotams Søn, bliver Konge i Juda, er saare ugudelig, angribes af Pekah og Rezin, kjøber Tiglat-Pileser til at begynde Krig mod dem, 1-9. Han drager til Damaskus til Tiglat-Pileser, ser der et Afgudsalter og lader et lignende bygge i Jerusalem. Flytter Brænderalteret, gjør nogle Forandringer ved Templet, der, 10-20.

I Pekahs, Remaljas Søns, syttende Aar blev Achas, Jotams, Judas Konges, Søn, Konge. 2 Krøn. 28, 1 fg.

2. Tyve Aar gammel var Achas, da han blev Konge, og seksten Aar regjerede han i Jerusalem; og han gjorde ikke, hvad ret var i Herrens, hans Guds, Øine, som David, hans Fader,

3. men han vandrede paa Israels Kongers Vej, ja, han lod endog sin Søn gaa igjennem Ilden efter de Folks Vederstyggeligheder, som Herren havde udrevet for Israels Børns Aasyn, 8, 18. 3 Mos. 13, 21. 5 Mos. 13, 10.

4. og han ofrede og brændte Røgelse paa Høiene og paa Bakkerne og under hvert grønt Træ. 17, 10. Jer. 4, 30.

5. Paa den Tid drog Rezin, Syriens Konge, og Pekah, Remaljas Søn,

Israels Konge, op imod Jerusalem til Krig; og de indesluttede Achas, men de kunde ikke komme til at stride*.

15, 37. Es. 7, 1. *V. 7.

6. Paa den Tid lagde Rezin, Syriens Konge, Elat til Syrien, og han fordrev Jøderne fra Elat, og Syrerne kom til Elat og boede der indtil denne Dag.

14, 30.

7. Da sendte Achas Bud til Tiglat-Pileser, Assyriens Konge, og lod sige: Jeg er din Tjener og din Søn; drag op og frels mig af Syriens Konges Haand og af Israels Konges Haand, som have reist sig imod mig!

2 Krøn. 28, 16.

8. Og Achas tog det Sølvs og det Guld, som fandtes i Herrens Hus og i Kongens Huses Skatkamre, og sendte det som Gave til Assyriens Konge.

1 Kong. 15, 18 fg.

9. Og Assyriens Konge lød ham, og Assyriens Konge drog op til Damaskus og indtog det og bortførte dets Indbyggere til Kir, og Rezin dræbte han.

Am. 1, 5.

10. Da drog Kong Achas Tiglat-Pileser, Assyriens Konge, imøde til Damaskus, og da han saa det Alter, som var i Damaskus, sendte Kong Achas en Lignelse af Alteret og et Billede deraf, aldeles som det var gjort, til Uria, Presten.

11. Og Uria, Presten, byggede Alteret; aldeles som det, Kong Achas havde sendt fra Damaskus, gjorde Uria, Presten, det, indtil Kong Achas kom fra Damaskus.

12. Og da Kongen kom fra Damaskus, saa Kongen paa Alteret; og Kongen gik frem til Alteret og ofrede paa det.

13. Og han brændte sit Brændoffer og sit Madoffer og udgjød sit Drikoffer, og han stænkede sit Takoffers Blod paa Alteret.

14. Men Kobberalteret, som stod for Herrens Aasyn, det flyttede han bort fra Huset, fra Stedet mellem det nye Alter og Herrens Hus, og satte det ved Siden af det nye Alter mod Nord.

15. Og Kong Achas bød Uria, Presten, og sagde: Paa det store Alter skal du brænde Morgen-Brændofferet og Aften-Madofferet og Kongens Brændoffer og hans Madoffer og alt Landets Folks Brændoffer og deres Madoffer og deres Drikoffere, og alt Blod af Brændoffer og alt Blod af Slagtoffer skal du stænke derpaa;

men Kobberalteret skal tjene mig til der at holde Bøn.

16. Og Uria, Presten, gjorde aldeles, som Kong Achas havde befaleet.

17. Og Kong Achas skar Fyldingerne ud af Fodstykkerne og tog Bækkenerne ned af dem, og han tog Havet ned af Kobberokserne, som vare under det, og satte det paa et Underlag af Sten.

18. Og den dækkede Sabbatsgang, som man havde bygget ved Huset, og Kongens ydre Indgang lagde han ind i Herrens Hus for Assyriens Konges Skyld.

19. Men det Øvrige af Achas's Historie, hvad han gjorde, det er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

20. Og Achas lagde sig hos sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids Stad, og Ezekias, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

17. KAPITEL.

Hosea bliver Konge i Israel, er ugudelig, dog ikke som de forrige Konger, maa underkaste sig Salmanasser; men da han hemmelig slutter Forbund med So, Ægyptens Konge, bliver Samaria beleiret og indtaget og de ti Stammer bortførte til Assyrien af Salmanasser, 1-6. Alt dette vederfares Israel for dets Afguderi og Ulydighed mod Herren og hans Profeter, 7-23. Kongen af Assyrien lader hedenske Folk bosætte sig i Landet; for sit Afguderies Skyld plages de af Løver, de lade sig derfor undervise af en af de israelitiske Prester og tjene efter den Tid baade Herren og sine Afguder, 24-41.

I Achas's, Judas Konges, tolvte Aar blev Hosea, Søn af Ela, Konge i Samaria over Israel, og han var det i ni Aar.

15, 30.

2. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, dog ikke som de Israels Konger, der vare før ham.

3. Mod ham drog Salmanasser, Assyriens Konge, op, og Hosea blev hans Tjener og betalte ham Skat.

4. Men da Assyriens Konge fandt, at Hosea havde indladt sig i en Sammensværgelse, idet han havde sendt Bud til So, Ægyptens Konge, og ikke aarligaaars bragt Skat op til Assyriens Konge, saa satte Assyriens Konge ham fast og holdt ham i Fængsel.

5. Assyriens Konge drog nemlig op over hele Landet, og han drog op til Samaria og beleirede det i tre Aar.

18, 9 fg.

6. I Hoseas niende Aar indtog Assyriens Konge Samaria og bortførte Israel til Assyrien; og han lod dem

bo i Halah og ved Habor, Gosans Floed, og i Mediens Stæder.

7. Israels Børn syndede nemlig mod Herren, sin Gud, som havde ført dem op fra Ægyptens Land, saa de ikke længer vare under Faraos, Ægyptens Konges, Haand, og de frygtede andre Guder ^{2 Mos. 20, 2.}

8. og vandrede i de Hedningefolks Skikke, som Herren havde uddrevet for Israels Børns Aasyn, og i Israels Kongers Skikke, som de havde indført. ^{16, 3; 21, 2.}

9. Og Israels Børn tilhylede Herren, sin Gud, med Ord, som ikke vare rette*, og de byggede sig Offerhøje i alle sine Stæder, lige fra Vogtertaarne** indtil faste Stæder,

*d. e. med falske Forklaringer af Herrens Ord tilhylede og skjulte de hans sande Væsen. **2 Krøn. 26, 10.

10. og de opreiste sig Støtter og Astartebilleder paa hver høj Bakke og under hvert grønt Træ, ^{16, 4.}

11. og de brændte Røgelse der paa alle Høje, ligesom de Hedningefolk, Herren havde ført bort fra deres Aasyn, og de gjorde onde Ting, saa de vakte Herrens Harme,

12. og de tjente de væmmelige Afguder, om hvilke Herren havde sagt til dem: I skulle ikke gjøre dette.

^{2 Mos. 20, 3; 23, 13.}
13. Og Herren vidnede for Israel og for Juda ved alle sine Profeter, alle Seerne, og sagde: Vender om fra eders onde Vele og holder mine Befalinger, mine Bud, efter hele den Lov, som jeg bød eders Fædre, og som jeg sendte til eder ved mine Tjenere, Profeterne! ^{Jer. 25, 5.}

14. Men de hørte ikke, men forhædede sin Nakke, ligesom deres Fædre gjorde, der ikke troede paa Herren, sin Gud,

15. og de forkastede hans Bud og hans Pakt, som han havde gjort med deres Fædre, og hans Vidnesbyrd, som han havde vidnet for dem, og vandrede efter de forføngelige Guder og bleve forføngelige og efter de Hedningefolk, som vare trindt omkring dem, om hvilke Herren havde budet dem ikke at gjøre som de,

^{3 Mos. 18, 3. 24. Jer. 2, 5.}
16. og de forlode alle Herrens, sin Guds, Bud og gjorde sig støbte Billeder, to Kalve, og de gjorde et Astartebillede og tilbade hele Himmels Hær og tjente Ba'al, ^{1 Kong. 12, 28; 16, 31.}

17. og de lode sine Sønner og sine

Døtre gaa igjennem Ilden og gave sig af med Spaadom og Tegnsudlæggelse og solgte sig selv til at gjøre, hvad ondt var i Herrens Øine, saa de vakte hans Harme. ^{18, 3; 21, 6; 23, 10.}

18. Da blev Herren saare vred paa Israel og forstødte dem fra sit Aasyn; der blev Ingen tilbage uden Judas Stamme alene. ^{23, 27.}

19. Heller ikke Juda holdt Herrens, sin Guds, Bud, men de vandrede i Israels Skikke, som de havde indført ^{8, 12.}

20. Saa forkastede da Herren hele Israels Afkom og plagede dem og gav dem i Røveres Haand, indtil han kastede dem bort fra sit Aasyn.

^{Dom. 2, 14.}
21. Thi han havde revet Israel løs fra Davids Hus, og de gjorde Jeroboam, Nebats Søn, til Konge; og Jeroboam drog Israel bort fra Herren og forførte dem til stort Synd.

^{1 Kong. 12, 20. 28 fg.}
22. Og Israels Børn vandrede i alle Jeroboams Synder, som han havde gjort; de vege ikke derfra,

23. indtil Herren forstødte Israel fra sit Aasyn, saaledes som han havde talt ved alle sine Tjenere, Profeterne. Saa blev Israel bortført fra sit Land til Assyrien, hvor de ere indtil denne Dag. ^{5 Mos. 28, 36. 63 fg. 1 Kong. 14, 15. Am. 5, 27.}

24. Og Assyriens Konge lod Folk komme fra Babel og fra Kuta og fra Avva og fra Hamat og Sefarva'im og lod dem bo i Samarias Stæder istedet for Israels Børn; og de toge Samaria i Eie og boede i dets Stæder.

25. Og det skede i Begyndelsen af deres Ophold der, at de ikke frygtede Herren; da sendte Herren Løver blandt dem, og de dræbte Flere blandt dem. ^{3 Mos. 26, 22.}

26. Da sagde man til Assyriens Konge: De Folk, som du førte bort og lod bo i Samarias Stæder, kjende ikke, hvorledes Landets Gud skal dyrkes; og han har sendt Løver blandt dem, og se, de dræbe dem, fordi de ikke kjende, hvorledes Landets Gud skal dyrkes.

27. Da bød Assyriens Konge og sagde: Fører derhen en af de Prester, som I have ført bort derfra, og de* skulle drage hen og bode der, forat han kan lære dem, hvorledes Landets Gud skal dyrkes.

*d. e. han og hans Ledsagere.
28. Saa kom da en af de Prester,

de havde ført bort fra Samaria, og boede i Betel; og han lærte dem, hvorledes de skulde frygte Herren.

29. Og hvert Folk gjorde sig sine Guder, og de satte dem i Husene paa de Høie, Samaritanerne havde gjort, hvert Folk i sine Stæder, hvor de boede. Jon. 1, 5.

30. Mændene fra Babel gjorde sig Sukkot-Benot, og Mændene fra Kut gjorde sig Nergal, og Mændene fra Hamat gjorde sig Asima,

31. og Avviterne gjorde sig Nibhas og Tartak, og Sefarviterne brændte sine Sønner i Ilden for Adrammelek og Anammelek, Sefarva'ims Guder. 16, 3; 21, 6.

32. Og de frygtede ogsaa Herren og gjorde sig af sin Midte Prester ifølg for Høiene, og disse ofrede for dem i Husene paa Høiene. 1 Kong. 12, 31.

33. De frygtede Herren og tjente tillige sine Guder efter de Hedningefolks Vis, hvorfra de vare bortførte.

34. Indtil denne Dag gjøre de efter sin første Vis; de frygte ikke Herren* og gjøre ikke efter de dem givne Forskrifter og Anordninger eller efter den Lov og det Bud, Herren bød Jakobs Børn, hvem han gav Navnet Israael**, *1 Sandhed. **1 Mos. 32, 28.

35. og Herren gjorde en Pakt med dem og bød dem og sagde: I skulle ikke frygte andre Guder og ikke tilbede dem og ikke tjene dem og ikke ofre til dem, 2 Mos. 23, 13. Dom. 6, 10.

36. men Herren, som førte eder op fra Ægyptens Land med stor Kraft og med udrakt Arm, ham skulle I frygte, og ham skulle I tilbede, og til ham skulle I ofre,

37. og de Forskrifter og de Anordninger og den Lov og det Bud, han lod skrive for eder, skulle I tage Vare paa at holde alle Dage, og I skulle ikke frygte andre Guder;

38. og den Pakt, jeg sluttede med eder, skulle I ikke glemme, og I skulle ikke frygte andre Guder,

39. men Herren, eders Gud, skulle I frygte, og han skal fri eder af alle eders Flenders Haand. 1 Sam. 12, 24. Ps. 34, 10.

40. Men de hørte ikke, men gjorde efter sin første Vis.

41. Saa frygtede da disse Hedningefolk Herren og tjente tillige sine udakaarne Billeder; ogsaa deres Børn og deres Børnebørn gjøre, som deres Fædre gjorde, indtil denne Dag. v. 33.

18. KAPITEL.

Ezekias, Achas's Søn, bliver Konge i Juda, frygter Herren, udrydder Afguderiet, falder fra den assyriske Konge, slaar Filisterne, 1-8. I hans Tid blive de ti Stammer bortførte, hvorpaa Sancherib indtager alle Judas faste Stæder og paa-lægger Ezekias en Afgift, som denne betaler ham, 9-16. Desuagtet sender Sancherib Rabsake og Andre, som ophidse Folket mod Ezekias og bespottede Gud, hvilket tilfjendegives Ezekias, 17-37.

Og det skede i Hoseas, Elas Sønns, Israels Konges, tredje Aar, at Ezekias, Søn af Achas, Judas Konge, blev Konge. 16. 30. 2 Krøn. 29, 1 fg.

2. Fem og tyve Aar gammel var han, da han blev Konge, og ni og tyve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Abi, Sankarjas Datter.

3. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, aldeles som David, hans Fader, havde gjort. 12, 2; 14, 3.

4. Han bortskaffede Offerhølene og sønder slog Billedstøtterne og huggede Astartebilledet i Stykker og knuste den Kobberslange, Moses havde gjort; thi indtil de Dage brændte Israels Børn Røgelse for den og kaldte den Nehustan. 2 Mos. 34, 13. 5 Mos. 7, 5. 2 Krøn. 17, 6. 4 Mos. 21, 8, 9.

5. Paa Herren, Israels Gud, forlod han sig, og efter ham var der ingen som han iblandt alle Judas Konger, ei heller iblandt dem, som havde været før ham. 23, 25.

6. Og han holdt fast ved Herren, han veg ikke fra ham, og han holdt hans Bud, som Herren havde budet Moses. 5 Mos. 10, 20.

1 Sam. 12, 20. Ps. 119, 51, 102.

7. Og Herren var med ham; i Alt, hvad han foretog sig, handlede han viselig. Han, faldt fra Assyriens Konge og tjente ham ikke.

1 Sam. 18, 14. 2 Kong. 16, 7 fg.

8. Han slog Filisterne indtil Gasa og dets Enemærker, fra Vogtertaarne indtil faste Stæder. 17, 9.

9. Og det skede i Kong Ezekias's fjerde Aar, som var Hoseas, Elas Sønns, Israels Konges, syvende Aar, at Salmanasser, Assyriens Konge, drog op imod Samaria og belejrede det. 17, 5 fg.

10. Og de indtog det efter tre Aars Forløb; i Ezekias's sjette Aar, som var Hoseas, Israels Konges, niende Aar, blev Samaria indtaget.

11. Og Assyriens Konge bortførte Israel til Assyrien og bragte dem til

Halah og til Habor, Gosans Flod, og til Mediens Stæder,

12. Fordi de ikke havde hørt Herrens, sin Guds, Røst, men overtraadt hans Pakt, Alt, hvad Moses, Herrens Tjener, havde befaleet; de hverken hørte eller gjorde det.

18. Og i Kong Ezekias's fjortende Aar drog Sancherib, Assyriens Konge, op imod alle Judas faste Stæder og indtog dem. ^{2 Krøn. 32, 1 fg. Es. 36, 1 fg.}

14. Da sendte Ezekias, Judas Konge, Bud til Assyriens Konge, til Lakis, og lod sige: Jeg har syndet; vend tilbage fra mig! Hvad du lægger paa mig, vil jeg bære. Og Assyriens Konge paalagde Ezekias, Judas Konge, tre hundrede Talenter Sølv og tretti Talenter Guld.

15. Og Ezekias gav alt det Sølv, som fandtes i Herrens Hus og i Kongens Huses Skatkamre. ^{16, 8. 1 Kong. 15, 18.}

16. Paa den Tid lod Ezekias Guld bryde af Dørene paa Herrens Tempel og af Dørposterne, som Ezekias, Judas Konge, havde belagt, og gav det til Assyriens Konge.

17. Men Assyriens Konge sendte Tartan og Rabsaris og Rabsake fra Lakis mod Kong Ezekias med en stor Hær til Jerusalem; og de drog op og kom til Jerusalem, og de drog op og kom og stansede ved den øvre Dams Vandledning, som er ved den alfare Vei til Vaskervolden.*

^{2 Krøn. 32, 9 fg. *Es. 7, 3.}

18. Og de raabte paa Kongen; da gik Eljakim, Hilkias's Søn, Slotshøvdingen, ud til dem tilligemed Sebna, Skrивeren, og Joah, Asafs Søn, Historiekrивeren.

19. Og Rabsake sagde til dem: Siger dog til Ezekias: Saa siger den store Konge, Assyriens Konge: Hvad er dette for en Tillid, du har?

20. Du siger (men det er kun Læbers Ord): Der er Raad og Styrke til Krig. Nu, til hvem sætter du din Lid, siden du har gjort Oprør imod mig?

21. Nu, se, du sætter din Lid til denne knækkede Rørkjev, Ægypten, som, naar En støtter sig paa den, gaar ind i hans Haand og gjennebærer den; saaledes er Faraos Ægyptens Konge, for alle dem, som sætte sin Lid til ham. ^{Es. 29, 6, 7.}

22. Og om I sige til mig: Til Herren, vor Gud, sætte vi vor Lid, — er det da ikke ham, hvis Offerbøle og Altere Ezekias har taget bort, idet han sagde til Juda og Jerusalem:

For dette Alter skulle I tilbede i Jerusalem?

23. Og nu, indgaa dog et Væddemaal med min Herre, Kongen af Assyrien: Jeg vil give dig to tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere paa dem.

24. Hvorledes vilde du da drive tilbage en Statholder, en eneste af min Herres ringeste Tjenere? Derfor sætter du din Lid til Ægypten med Hensyn til Vogne og Ryttere.

25. Nu, mon jeg vel uden Herren er dragen op imod dette Sted for at ødelægge det? Herren, han har sagt til mig: Drag op imod dette Land og ødelæg det!

26. Da sagde Eljakim, Hilkias's Søn, og Sebna og Joah til Rabsake: Tal dog til dine Tjenere paa Syrisk, thi vi forstaa det, og tal ikke til os paa Jødisk for Folkets Øren, som er paa Muren!

27. Men Rabsake sagde til dem: Er det til din Herre og til dig, min Herre har sendt mig for at tale disse Ord? Er det ikke til de Mænd, som sidde paa Muren for at æde sit eget Skarn og drikke sit eget Vand tilligemed eder? ^{6, 26.}

28. Og Rabsake stod frem og raabte med høj Røst paa Jødisk og talte og sagde: Hører den store Konges, Assyriens Konges, Ord!

29. Saa siger Kongen: Lader ikke Ezekias bedrage eder! Thi han formaar ikke at redde eder af hans Haand.

30. Og lader ikke Ezekias faa eder til at sætte eders Lid til Herren, idet han siger: Herren vil redde os, og denne Stad skal ikke gives i Assyriens Konges Haand. ^{19, 10.}

31. Hører ikke paa Ezekias! Thi saa siger Assyriens Konge: Slutted Fred med mig og kommer ud til mig og æder hver af sin Vinstok og hver af sit Figentræ og drikker hver sin Brønds Vand,

32. indtil jeg kommer og henter eder til et Land som eders Land, et Land med Korn og Most, et Land med Brød og Vingarde, et Land med Oljetræer og Honning, og I skulle leve og ikke dø! Hører ikke paa Ezekias, naar han vil forføre eder og sige: Herren vil redde os!

33. Have vel Folkenes Guder reddet hver sit Land af Assyriens Konges Haand? ^{19, 12 fg.}

Es. 10, 9 fg. 2 Krøn. 32, 13 fg.

84. Hvor ere Hamats og Arpads Guder? Hvor ere Sefarva'ims, Henas og Ivvas Guder? Have Samaritas Guder vel reddet det af min Haand?

85. Hvilke iblandt alle Landenes Guder er der, som have reddet sit Land af min Haand, saa Herren skulde redde Jerusalem af min Haand?

86. Og Folket taug og svarede ham ikke et Ord; thi Kongens Bud lød saa: I skulle ikke svare ham.

87. Saa kom Eljakim, Hilkiass Søn, Slotshøvdingen, og Sebna, Skriveren, og Joah, Asafs Søn, Historie-skriveren, til Ezekias med sønderrevne Klæder og forkyndte ham Rabsakes Ord.

19. KAPITEL.

Ezekias sønderriver sine Klæder, sender sine Tjenere til Profeten Esaias og be-gjæber, at han skal bede til Herren for Folket, 1-4. Herren lader Ezekias trøste og forkynder Sancheribs Undergang; Sancherib sender et Brev til Ezekias med bespottelige Ord, 5-13. Ezekias lægger Brevet frem for Herren og beder inderlig, 14-19. Esaias forkynder Ezekias, at Herren vil straffe Sancherib og beskjærme Jerusalem, 20-34. En Engel slaar 185,000 Mand i Assyriernes Lejr; Sancherib dræbes af sine egne Søner, 35-37.

OG det skede, da Kong Ezekias hørte det, da sønderrev han sine Klæder, og han iførte sig Sæk og gik ind i Herrens Hus, Es. 37, 1 fg.

2. Og han sendte Eljakim, Slots-høvdingen, og Sebna, Skriveren, og de ældste blandt Presterne, iførte Sæk, til Profeten Esaias, Amoz's Søn.

3. Og de sagde til ham: Saa siger Ezekias: En Trængsels og Tugtelses og Forsmædelses Dag er denne Dag; thi Bønnen ere komne til Modermunden, men der er ingen Kraft til at føde.

4. Kanske Herren, din Gud, vil høre alle Rabsakes Ord, hvem Assyriens Konge, hans Herre, har sendt for at forhaane den levende Gud, saa han vil straffe ham for de Ord, Herren, din Gud, har hørt; saa opsend da en Bøn for den Levning, som findes! 18, 28-35.

5. Saa kom da Kong Ezekias's Tjenere til Esaias,

6. og Esaias sagde til dem: Saa skulle I sige til eders Herre: Saa siger Herren: Frygt ikke for de Ord, du har hørt, hvormed Assyriens Konges Tjenere have forhaant mig!

7. Se, jeg vil indgive ham det Sind, at han for et Rygte*, han faar høre,

vender tilbage til sit Land; og jeg vil lade ham falde for Sverd i sit Land**.

*V. 9. **V. 37.

8. Og Rabsake vendte tilbage og fandt Assyriens Konge i Færd med at stride mod Libna; han havde nemlig hørt, at han var brudt op fra Lakis.

9. Da hørte Kongen sige om Tirhaka, Ætiopiens Konge: Se, han er dragen ud for at krige mod dig. Han sendte da atter Bud til Ezekias og sagde:

10. Saa skulle I sige til Ezekias. Judas Konge: Lad ikke din Gud be-
drage dig, til hvem du sætter din Lid, idet du siger: Jerusalem skal ikke gives i Assyriens Konges Haand.

18, 29, 30.

11. Se, du har hørt, hvad Assyriens Konger have gjort ved alle Landene, at de have ødelagt dem, og du skulde blive reddet?

12. Have Folkenes Guder vel frelst dem, som mine Fædre ødelagde, Gossan og Charan og Rezel og Edens Børn, som ere i Telassar? 18, 33.

13. Hvor er nu Hamats Konge og Arpads Konge og Staden Sefarva'ims Konge, Henas og Ivvas Konger?

14. Og Ezekias modtog Brevet af Sendebudenes Haand og læste det; og han gik op til Herrens Hus, og Ezekias bredte det ud for Herrens Aasyn.

15. Og Ezekias bad for Herrens Aasyn og sagde: Herre, Israels Gud, som troner paa Keruberne! Du alene er Gud for alle Jordens Riger, du har gjort Himmelen og Jorden.

Ps. 80, 2; 99, 1.

16. Bøi, Herre, dit Øre til og hør! Oplad, Herre, dine Øine og se! Hør Sancheribs Ord, som han har sendt for at forhaane den levende Gud!

17. Sandt er det, Herre! Assyriens Konger have ødelagt Folkene og deres Lande,

18. og de have kastet deres Guder i Ilden; thi de ere ikke Guder, men et Verk af Menneskehænder, Træ og Sten, og de have gjort dem til Intet.

Ps. 115, 4.

19. Og nu, Herre, vor Gud, frels os dog af hans Haand, forat alle Jordens Riger maa erkjende, at du, Herre, alene er Gud!

20. Og Esaias, Amoz's Søn, sendte Bud til Ezekias og lod sige: Saa siger Herren, Israels Gud: Hvad du har bedet mig om vedkommende Sancherib, Assyriens Konge, har jeg hørt.

21. Dette er det Ord, Herren har

talt om ham: Jomfruen, Zions Datter, foragter dig, spotter dig: Jerusalems Datter ryster paa Hovedet efter dig.

22. Hvem har du forhaanet og udskjeldt, og mod hvem har du løftet din Røst? Du har løftet dine Øine til det Høie, mod Israels Hellige.

23. Ved dine Sendebud har du forhaanet Herren og sagt: Med mine talløse Vogne er jeg dragen op paa Bjergenes Høide, Libanons inderste Egne, og jeg afhugger dets høieste Cedere, dets udvalgte Cypresser, og jeg kommer til dets øverste Hvilested, dets frodige Skov; *Es. 37, 24.*

24. Jeg har gravet og drukkert fremmede Vande, og jeg udtørre alle Ægyptens Strømme med mine Fødders Saaler

25. *Har du da ikke hørt det? Fra fjerne Tider har jeg gjort det, fra fordums Dage har jeg beredt det. Nu har jeg ladet det komme, saa det sker for at omstyrte faste Stæder til øde Grusdynger.

*Herrens Ord til Sancherib.

26. Og deres Indbyggere vare afmægtige; de forfærdedes og bleve beskjemmede; de bleve som Græs paa Marken og grønne Urter, Græs paa Tage og Korn, som er fordærvet af Brand, før det er fuldvokset.

Ps. 92, 8; 139, 6.

27. Og jeg kjender din Sidden og din Udgang og din Indgang, og at du raser imod mig. *Ps. 139, 2.*

28. Efterdi du raser imod mig, og din stolte Tryghed er kommen op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Ring i din Næse og mit Bidsel mellem dine Læber og føre dig tilbage den Vel, du er kommen.

1 Kong. 20, 28. Ez. 29, 4; 38, 4.

29. Og dette skal være dig* Tegenet: Man skal i dette Aar æde, hvad der vokser af det spildte Korn, og i det andet Aar, hvad der skyder op fra Roden; men i det tredje Aar skulle i saa og høste og plante Vin- gaarde og æde deres Frugt. *Ezekias.

30. Og de Undkomne af Judas Hus, som ere blevne tilbage, skulle skyde dybere Rod nedentil og bære Frugt oventil.

31. Thi fra Jerusalem skal udgaa en Levning, og en undkommen Skare fra Zions Bjerg; Herrens Nidkjerhed skal gjøre dette. *Es. 9, 7.*

32. Derfor, saa siger Herren om Assyriens Konge: Han skal ikke

komme ind i denne Stad og ikke skyde en Pil ind i den, og han skal ikke rykke fremimod den med Skjold og ikke opkaste Vold imod den.

33. Den Vel, han kommer, skal han vende tilbage, og ind i denne Stad skal han ikke komme, siger Herren. *V. 7.*

34. Og jeg vil beskjærme denne Stad for at frelse den, for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. *20, 6.*

35. Og det skede i den samme Nat, at Herrens Engel gik ud og slog i Assyriens Leir hundrede og fem og otteti Tusinde; og da man stod aarle op om Morgen, se, da vare de allesammen døde Kroppe.

36. Sancherib, Assyriens Konge, brød da op og drog bort og vendte tilbage; og han blev i Ninive.

37. Og det skede, da han tilbød i Nisroks, sin Guds, Hus, at Adrammelek og Sarezer* sloge ham ihjel med Sverd. Og de undkom til Ararats Land, og Asarhaddon, hans Søn, blev Konge i hans Sted. *V. 7. *Es. 37, 38.*

20. KAPITEL.

Ezekias bliver dødsygg og beder til Herren; Herren lover at lægge fentem Aar til hans Alder og gøre et vidunderligt Tegn til Bekræftelse derpaa, 1-11. Babels Konge Berodak Baladan skikker Sendebud til Ezekias; denne viser dem alle sine Skatte og Herligheder, hvorover Herren bliver vred og lader ham forkynde, at alt dette engang skal bortføres til Babel; Ezekias trøster sig med, at der skal være Fred i hans Dage; han dør, 12-24.

I de Dage blev Ezekias dødsygg; da kom Esaias, Amoz's Søn, Profeten, ind til ham og sagde til ham: Saa siger Herren: Beskik dit Hus! Thi du skal dø og ikke leve.

2 Krøn. 32, 24. Es. 38, 1 fg.

2. Da vendte han sit Ansigt til Væggen og bad til Herren og sagde:

Ps. 30, 3.

3. Ak, Herre! Kom dog i Hu, at jeg har vandret for dit Aasyn i Trofasthed og med helt Hjerte og glort, hvad godt er i dine Øine! Og Ezekias græd saare meget.

4. Og Esaias var endnu ikke gaaet ud af den indre Stad, da kom Herrens Ord til ham saaledes:

5. Vend tilbage og sig til Ezekias, mit Folks Fyrste: Saa siger Herren, Davids, din Faders, Gud: Jeg har hørt din Bøn, seet dine Taarer. Se, jeg vil helbrede dig; paa den tredje Dag skal du gaa op til Herrens Hus. *19, 20.*

6. Og jeg vil lægge femten Aar til dine Dage, og jeg vil redde dig og denne Stad af Assyriens Konges Haand, og jeg vil beskjærme denne Stad for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. Ps. 61, 7. 2 Kong. 19, 34.

7. Og Esaias sagde: Tager en Figenkage! Og de tog en og lagde den paa Bylden, og han blev ilive.

Es. 38, 21.

8. Og Ezekias sagde til Esaias: Hvad Tegn er der paa, at Herren vil helbrede mig, saa jeg den tredje Dag skal gaa op til Herrens Hus?

Hos. 6, 2.

9. Og Esaias sagde: Dette skal være dig Tegnet fra Herren paa, at Herren vil holde det Ord, han har talt: Skal Skyggen gaa ti Streger frem, eller skal den ned gaa ti Streger tilbage?

10. Og Ezekias sagde: En ringe Ting er det for Skyggen at strække sig ti Streger frem; nei, Skyggen skal gaa ti Streger tilbage.

11. Da raabte Profeten Esaias til Herren; og han lod Skyggen gaa de Streger tilbage, som den var gaaet ned paa Achas's Solskive, ti Streger.

12. Paa den Tid sendte Berodak Baladan, Baladans Søn, Babels Konge, Brev og Gaver til Ezekias; thi han havde hørt, at Ezekias havde været syg.

Es. 39, 1.

13. Og Ezekias hørte paa dem, og han lod dem se hele sit Skatkammer, Sølvet og Guldet og Kryderierne og den kostelige Olje og hele sit Vaabenhus og Alt, hvad der fandtes i hans Skatkamre; der var ikke den Ting, Ezekias ikke lod dem se i sit Hus og i hele sit Rige.

14. Da kom Profeten Esaias til Kong Ezekias og sagde til ham: Hvad have disse Mænd sagt, og hvorfra komme de til dig? Og Ezekias sagde: Fra et fjernt Land ere de komne, fra Babel.

15. Og han sagde: Hvad have de seet i dit Hus? Og Ezekias sagde: Alt, hvad der er i mit Hus, have de seet; der var ikke den Ting, jeg ikke lod dem se i mine Skatkamre.

16. Da sagde Esaias til Ezekias: Hør Herrens Ord!

17. Se, Dage komme, da Alt, hvad der er i dit Hus, og hvad Skatte dine Fædre have samlet indtil denne Dag, skal bortføres til Babel; der skal ikke nogen Ting blive tilbage, siger Herren.

24, 13 fg.

18. Og af dine Sønner, som skulle udgaa af dig, som du skal avle, skal

man tage, og de skulle vorde Hofmænd i Babels Konges Palads.

Dan. 1, 3 fg.

19. Da sagde Ezekias til Esaias: Herrens Ord, som du har talt, er godt. Og han sagde fremdeles: Er det ikke godt, naar der skal være Fred og Tryghed i mine Dage?

20. Men det Øvrige af Ezekias's Historie og alle hans vældige Gjerninger, og hvorledes han gjorde Dammen og Vandledningen og førte Vandet ind i Staden, det er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

2 Krøn. 32, 30. Es. 22, 9.

21. Og Ezekias lagde sig hos sine Fædre, og Manasse, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

21. KAPITEL.

Manasse bliver Konge, er saare ugudelig og forfører Folket til stor Ugudelighed, foragter Guds Profeter og Herrens svære Trusler, udseer uakylidigt Blod, dør, 1-18. Amon bliver Konge, er ligesaa ugudelig som hans Fæder, dræbes af sine egne Tjener, 19-26.

TJOLV Aar gammel var Manasse, da han blev Konge, og i fem og femti Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hezizba.

2 Krøn. 33, 1 fg.

2. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, efter de Hedningefolks Vederstyggeligheder, Herren havde uddrevet for Israels Børns Aasyn, 14, 3.

3. Han opbyggede igjen de Offerhøje, som Ezekias, hans Fæder, havde ødelagt, og opreiste Altene for Ba'al og gjorde et Astartebillede, ligesom Acha, Israels Konge, havde gjort, og han tilbad hele Himmelens Hær og tjente den. 1 Kong. 16, 32, 33. 2 Kong. 17, 16.

4. Og han byggede Altene i Herrens Hus, om hvilket Herren havde sagt: I Jerusalem vil jeg sætte mit Navn.

6 Mos. 12, 5.

5. Han byggede nemlig Altene for hele Himmelens Hær i begge Herrens Huses Forgaarde.

23, 12.

6. Og han lod sin Søn gaa gjennem Ilden og gav sig af med Spaadom af Skyerne og Tegnsudlæggelse og beskikkede Dødningsmændere og Sandsigere; han gjorde Meget, som var ondt i Herrens Øine, saa han vakte hans Iarme.

3 Mos. 18, 21; 20, 2; 19, 26.

7. Og han satte det Astartebillede, han havde gjort, i det Hus, hvorom Herren havde sagt til David og til Salomo, hans Søn: I dette Hus og i Jerusalem, som jeg har udvalgt

blandt alle Israels Stammer, vil jeg sætte mit Navn evindelig,

1 Kong. 8, 29; 9, 3.

8. og jeg vil ikke mere lade Israels Fod vandre bort fra det Land, jeg gav deres Fædre; kun at de tage Være paa at gjøre efter Alt, hvad jeg har budet dem, og efter hele den Lov, min Tjener Moses har budet dem.

9. Men de hørte ikke, og Manasse forførte dem til at gjøre mere Ondt end de Hedningefolk, som Herren havde udryddet for Israels Børns Aasyn.

10. Da talte Herren ved sine Tjenere, Profeterne, og sagde:

11. Efterdi Manasse, Judas Konge, har gjort disse Vederstyggeligheder, gjort, hvad værre er end Alt, hvad Amoriterne, som vare før ham, have gjort, og tilmed forført Juda til at synde ved sine væmmelige Afguder,

Jer. 15, 4.

12. derfor, saa siger Herren, Israels Gud: Se, jeg fører Ulykke over Jerusalem og Juda, saa hver den, der hører derom, paa ham skulle begge hans Øren klinge.

1 Sam. 3, 11. Jer. 19, 3.

13. og jeg vil udstrække over Jerusalem Samarias Maalesnor og Achabs Huses Blylod, og jeg vil bortviske Jerusalem, som man afvisker et Fad; man afvisker det, og saa vender man det om.

17, 6, 23; 19, 11, 17.

14. Og jeg vil forlade, hvad der bliver tilbage af min Arv, og overgive dem i deres Flenders Haand, og de skulle vende til Bytte og til Rov for alle sine Flender,

15. fordi de have gjort, hvad ondt er i mine Øine, og oprøret mig fra den Dag, deres Fædre gik ud af Ægypten, lige til denne Dag.

16. Ogsaa uskyldigt Blod udøste Manasse, saare meget, indtil han havde opfyldt Jerusalem fra Ende til Ende, foruden hans Synd, som han bragte Juda til at forsynde sig med, saa de gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine.

24, 4.

17. Men det Øvrige af Manasses Historie og Alt, hvad han gjorde, og hans Synd, som han gjorde, det er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

18. Og Manasse lagde sig hos sine Fædre og blev begravet i sit Huses Have, i Ussas Have, og Amon, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

19. To og tyve Aar gammel var Amon, da han blev Konge, og to Aar regjerede han i Jerusalem; og hans

Moders Navn var Mesullemet, Datter af Haruz, fra Jotba.

2 Kong. 33, 21 fg.

20. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, ligesom Manasse, hans Fader, havde gjort.

V. 2.

21. Han vandrede paa al den Vej, hans Fader havde vandret, og tjente de væmmelige Afguder, hans Fader havde tjent, og tilbad dem.

22. Og han forlod Herren, sine Fædres Gud, og vandrede ikke paa Herrens Vej.

23. Og Amons Tjenere sammensvare sig mod ham og dræbte Kongen i hans Hus.

12, 20; 14, 19; 15, 10.

24. Men Landets Folk ihjelslog alle dem, som havde sammensvoret sig mod Kong Amon, og Landets Folk gjorde Josias, hans Søn, til Konge i hans Sted.

25. Men det Øvrige af Amons Historie, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

26. Og man begrov ham i hans Grav i Ussas Have, og Josias, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

22. KAPITEL.

Josias bliver Konge, gjør, hvad ret er for Herren, istandsætter Herrens Hus, 1-7. Ypperstepresten Hilkias finder Lovens Bog, hvoraf Safan læser for Kongen; denne forfærdes, da han hører Lovbogens Ord, og sender sine Tjenere til Profetinden Hulda for ved hende at adspørge Herren, 8-14. Hun forkynder ham, at Guds Domme skulle komme over Juda, dog ikke i hans Tid, 15-20.

OTTET Aar gammel var Josias, da han blev Konge, og een og tretti Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jedida, Datter af Adaja, fra Bozkat.

2 Kong. 34, 1 fg.

2. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, og vandrede paa al Davids, sin Faders, Vej og veg ikke til Høire eller til Venstre.

18, 3.

3. Og det skede i Kong Josias's attende Aar, at Kongen sendte Skriveren Safan, Søn af Azalja, Søn af Mesullam, til Herrens Hus og lod sige:

4. Gaa op til Hilkias, Ypperstepresten, og lad ham samle i en Sum alle de Penge, som ere bragte ind i Herrens Hus, som Vogterne ved Dørtærskelen have samlet af Folket.

12, 9 fg.

5. og overgive dem til dem, som forestaa Arbejdet, som have Tilsyn med Herrens Hus, forat disse igjen kunne give dem til dem, som udføre Arbejdet, som ere i Herrens Hus for at bøde Husets Brøst.

6. til Tømmermændene og til Bygningsmændene og til Murerne, og til Indkjøb af Træ og hugne Stene til at sætte Huset i Stand.

7. Dog skal der ikke holdes Regnskab med dem for de Penge, som overgives i deres Haand; thi de handle redelig.

8. Da sagde Hilkias, Ypperstepresten, til Safan, Skrивeren: Jeg har fundet Lovbogen i Herrens Hus. Og Hilkias gav Bogen til Safan, og han læste den.

9. Og Safan, Skrивeren, kom til Kongen og bragte Kongen Svar og sagde: Dine Tjenere have tømt de Penge ud, som fandtes i Huset, og overgivet dem til dem, som udføre Arbejdet, som have Tilsyn med Herrens Hus.

10. Og Safan, Skrивeren, fortalte Kongen og sagde: Hilkias, Presten, har givet mig en Bog. Og Safan læste den for Kongen.

11. Og det skede, da Kongen hørte Lovbogens Ord, sønderrev han sine Klæder.

12. Og Kongen bød Hilkias, Presten, og Achikam, Safans Søn, og Akbor, Mikajas Søn, og Safan, Skrивeren, og Asaja, Kongens Tjener, og sagde:

13. Gaar hen, adspørger Herren for mig og for Folket og for hele Juda angaaende denne Bogs Ord, som er funden! Thi stor er Herrens Vrede, som er optændt imod os, fordi vore Fædre ikke have været lydige mod denne Bogs Ord og gjort efter Alt, hvad der er os foreskrevet.

14. Saa gik Hilkias, Presten, og Achikam og Akbor og Safan og Asaja til Profetinden Hulda, Hustru til Sallum, Søn af Tikva, Søn af Charchas, Opsynsmand over Klæderne, og hun boede i Jerusalem, i Stadens anden Del; og de talte til hende.

15. Og hun sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Siger til den Mand, som har sendt eder til mig:

16. Saa siger Herren: Se, jeg fører Ulykke over dette Sted og over dets Indbyggere, alle de Bogens Ord, som Judas Kønge har læst,

17. fordi de have forladt mig og brændt Røgelse for andre Guder for at vække min Harmé med alt sine Hænders Verk; min Vrede er optændt mod dette Sted, og den skal ikke udslukkes.

18. Og til Judas Konge, som sendte eder for at adspørge Herren, til ham skulle I sige saaledes: Saa siger Herren, Israels Gud: Hvad de Ord vedkommer, som du har hørt, —

19. efterdi dit Hjerter blev blødt, og du ydmygede dig for Herrens Aasyn, da du hørte, hvad jeg har talt mod dette Sted og mod dets Indbyggere, at de skulle vorde til Ødelæggelse og til Forbandelse, og du sønderrev dine Klæder og græd for mit Aasyn, saa har ogsaa jeg hørt, siger Herren.

20. Derfor, se, jeg vil samle dig til dine Fædre, og du skal samles med dem i dine Grave i Fred, og dine Øine skulle ikke se al den Ulykke, jeg vil føre over dette Sted. Saa bragte de Kongen Svar tilbage.

Es. 57, 1. 1 Kong. 21, 29.

23. KAPITEL.

Josias lader Folket samle og Loven forelæse for dem, slutter den Pakt med dem, at de skulle tjene Herren, udrykker Afgudsdyrkelsen og Afgudspresterne. 1-14. Ogsaa Alteret i Betel nedbrænder han, brænder Menneskeben derpaa, men sparer den Profets Ben, som havde spaaet om disse Ting; ligeledes bortskaffer han Offerhøtenes Huse og lader Høienes Prester dræbe paa Alterne. 15-20. Han holder Paaske og udrykker Dødningsmæner og Sandsigere; dog vedvare endnu Herrens Vrede mod Juda for Manasses Synders Skyld. Josias falder i et Slag mod Farao Neko. 21-30. Joachas bliver Konge, er ugudelig, føres af Neko fangen til Ægypten, Jofakim bliver Konge, maa betale Neko Skat, er ugudelig. 31-37.

OG Kongen sendte Bud, og alle Judas og Jerusalems Ældste samledes til ham. 1 Krøn. 34, 29 fg.

2. Og Kongen gik op til Herrens Hus, og hver Mand af Juda og alle Jerusalems Indbyggere med ham, og Presterne og Profeterne og alt Folket, baade Smaa og Store; og han oplæste for deres Øren alle Ordene i Paktens Bog, som var funden i Herrens Hus. 22, 8.

3. Og Kongen stod paa Forhøningen og gjorde den Pakt for Herrens Aasyn, at de skulde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Forskrifter af hele sit Hjerter og af hele sin Sjæl, at de skulde holde denne Pakts Ord, som vare optegnede i denne Bog. Og alt Folket traadte ind i Pakten.

Jos. 24, 25. 2 Krøn. 15, 12.

4. Og Kongen bød Hilkias, Ypperstepresten, og Presterne af anden

Rang og Vogterne ved Dørtærskelen at føre alle de Redskaber, som vare gjorte til Ba'al og til Astarte og til hele Himmelens Hær, ud af Herrens Tempel; og han opbrændte dem udenfor Jerusalem paa Kidrons Marker og lod Støvet af dem føre til Betel.*

*1 Kong. 12, 29.

5. Og han bortskaaffede de Prester, som Judas Konger havde indsat, og som brændte Røgelse paa Høiene i Judas Stæder og rundt omkring Jerusalem, og dem, som brændte Røgelse for Ba'al, for Solen og for Maanen og for Dyrekredsens Stjernebilleder og for hele Himmelens Hær.

6. Og han bragte Astartebilledet ud af Herrens Hus, udenfor Jerusalem, til Kidrons Dal, og opbrændte det i Kidrons Dal og knuste det til Støv; og han kastede dets Støv hen over de ringe Folks Grave.

7. Og han nedbrød Skjorlevnernes* Huse, som vare ved Herrens Hus, hvor Kvinderne vævede Smaatelte for Astarte.

*1 Kong. 14, 24.

8. Og han lod alle Presterne komme fra Judas Stæder og gjorde de Høie urene, hvor Presterne havde brændt Røgelse, fra Geba indtil Be'erseba, og han nedbrød Høiene ved Portene, den, som var ved Indgangen til Josvas, Stadens Hovedsmands, Port, og den, som var til Venstre ved Stadens Port.

9. Dog ofrede Høienes Prester ikke paa Herrens Alter i Jerusalem, men de aade usyret Brød midt blandt sine Brødre.

10. Og han gjorde Tofet* urent, som var i Hinnom's Børns Dal, forat ikke Nogen skulde lade sin Søn eller sin Datter gaa gjennem Ilden for Molok. *det Sted, hvor Molok blev dyrket,

3 Mos. 18, 21. Jer. 7, 31.

11. Og han bortskaaffede de Heste, som Judas Konger havde indviet til Solen tæt ved Indgangen til Herrens Hus, ved Hofmanden Netan-Meleks Kammer, som var i Parvarim*; og Solens Vogne opbrændte han med Ild.

* rimeligvis en Samling af Huse i Nærheden af Templet.

12. Og de Altere, som vare paa Taget over Achas's Sal, som Judas Konger havde gjort, og de Altere, som Manasse havde gjort i begge Herrens Huses Forgaarde, nedrev Kongen; og han sønderbrød dem og tog dem bort derfra og kastede deres Støv i Kidrons Bæk. 11, 18. 2 Krøn. 30, 14.

13. Og de Offerhøie, som vare lige overfor Jerusalem paa høire Side af Fordærvsens Bjerg, som Salomo, Israels Konge, havde bygget for Astarte, Sidonernes Vederstyggelighed, og for Kamos, Moabs Vederstyggelighed, og for Milkom, Ammons Børns Vederstyggelighed, gjorde Kongen urene.

1 Kong. 11, 7 fg.

14. Og han sønderbrød Billedstøtterne og omhuggede Astartebillederne og fyldte deres Sted med Menne-skeben.

15. Ogsaa det Alter, som var i Betel, den Offerhøi, som Jeroboam, Nebats Søn, havde gjort, han, som bragte Israel til at synde, ogsaa dette Alter og den Offerhøi nedrev han; og han opbrændte Høien og knuste den til Støv og opbrændte Astartebilledet.

1 Kong. 12, 32.

16. Og Josias vendte sig og saa Gravene, som vare der paa Bjerget; da sendte han hen og tog Benene af Gravene og opbrændte dem paa Alteret og gjorde det urent efter Herrens Ord, som den Guds Mand havde udraabt, han, som udraabte disse Ting.

1 Kong. 13, 1 fg.

17. Og han sagde: Hvad er dette for et Gravmæle, jeg ser? Og Stadens Mænd sagde til ham: Det er den Guds Mand's Grav, som kom fra Juda og udraabte disse Ting, som du nu har fuldbyrdet, over Alteret i Betel.

*1 Kong. 13, 30 fg.

18. Og han sagde: Lader han hvile, Ingen flytte hans Ben! Og de lode hans Ben være tilligemed Benene af den Profet, som var kommen fra Samaria.

19. Ogsaa alle de Huse paa Offerhøiene, som vare i Samarias Stæder, som Israels Konger havde gjort for at vække Herrens Harme, bortskaaffede Josias og gjorde ved dem, aldeles som han havde gjort i Betel.

20. Og han lod alle Høienes Prester, som vare der, dræbe paa Alterne og brændte Menneskeben paa dem; og saa vendte han tilbage til Jerusalem.

21. Og Kongen bød alt Folket og sagde: Holder Paaske for Herren, eders Gud, efter hvad skrevet er i denne Paktns Bog! 2 Krøn. 35, 1 fg.

22. Thi der var ikke holdten Paaske som denne fra Dommernes Dage af, som dømte Israel, og i alle Israels Kongers og Judas Kongers Dage.

2 Krøn. 35, 18.

23. Men i Kong Josias's attende Aar blev denne Paaske holdt for Herren i Jerusalem.

24. Ogsaa Dødningemanerne og Sandsigerne og Husguderne og de væmmelige Afguder og alle de Vederstyggeligheder, som bleve seede i Judas Land og i Jerusalem, udryddede Josias for at holde Lovens Ord, som vare skrevne i den Bog, Hilkias, Presten, fandt i Herrens Hus.

25. Som han havde der ikke været nogen Konge før ham, som havde omvendt sig til Herren af hele sit Hjerter og af hele sin Sjel og af al sin Styrke, efter hele Moses's Lov, og efter ham opstod der ingen som han.

26. Dog vendte Herren ikke om fra sin store Vredesild, hvormed hans Vrede var optændt mod Juda for alle de harmelige Synder, hvormed Manasse havde vakt hans Harm.

27. Og Herren sagde: Ogsaa Juda vil jeg forstøde fra mit Aasyn, ligesom jeg har forstødt Israel, og jeg vil forkaste denne Stad, som jeg udvalgte, Jerusalem, og det Hus, hvorom jeg sagde: Mit Navn skal være der.

28. Men det øvrige af Josias's Historie og Alt, hvad han gjorde, er opkrevet i Judas Kongers Krønikebog.

29. I hans Dage drog Farao Neko, Ægyptens Konge, op imod Assyriens Konge til Floden Frat, og Kong Josias drog imod ham; men han dræbte ham ved Megiddo, saasnart han fik se ham.

30. Og hans Tjenere kjørte ham død fra Megiddo og førte ham til Jerusalem og begrove ham i hans Grav; og Landets Folk tog Joachas, Josias's Søn, og salvede ham og gjorde ham til Konge i hans Faders Sted.

31. Tre og tyve Aar gammel var Joachas, da han blev Konge, og tre Maanedes regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamutal, Datter af Jirmeja, fra Libna.

32. Og han gjorde, hvad ond var i Herrens Øine, aldeles som hans Fædre havde gjort.

33. Og Farao Neko lagde ham i Lænker i Ribla i Hamats Land, medens han var Konge i Jerusalem, og paalagde Landet i Bøder hundrede Talenter Sølv og en Talent Guld.

34. Og Farao Neko gjorde Eljakim, Josias's Søn, til Konge i Josias's, hans Faders, Sted og forandrede hans Navn til Jofakim; men Joachas tog han med, og han kom til Ægypten og døde der.

35. Og Sølvet og Guldet gav Jofakim Farao; dog maatte han udligne Skat paa Landet for at kunne give Pengene efter Faraos Befaling; eftersom Enhver var lignet, indrev han Sølvet og Guldet af Landets Folk for at give det til Farao Neko.

36. Fem og tyve Aar gammel var Jofakim, da han blev Konge, og elleve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Sebida, Datter af Pedaja, fra Ruma.

37. Og han gjorde, hvad ond var i Herrens Øine, aldeles som hans Fædre havde gjort.

24. KAPITEL.

Jofakim overvindes af Babels Konge Nebukadnezar, men falder fra ham; Juda hjemses haardt af Herren for sine Synders Skyld; Jofakim dør; Ægyptens Konge drager ikke mere i Krig mod Babel, 1-7. Jofakim bliver Konge i Juda, er ugudelig, bortføres fangen til Babel, og med ham er stor Del af Judas Indbyggere, 8-16. Zedekias bliver Konge, er ugudelig, falder fra Babels Konge, 17-20.

I hans Dage drog Nebukadnezar, Babels Konge, op og Jofakim blev hans Tjener i tre Aar; da faldt han fra ham igjen.

2. Og Herren sendte mod ham Kaldæernes Skarer og Syrernes Skarer og Moabiternes Skarer og Ammons Børns Skarer; han sendte dem mod Juda for at ødelægge det efter Herrens Ord, som han havde talt ved sine Tjenere, Profeterne.

3. Kun efter Herrens Befaling kom dette over Juda for at bortskaffe dem fra hans Aasyn, for Manasses Synders Skyld, efter Alt, hvad han havde gjort,

4. ogsaa for det uskyldige Blods Skyld, som han havde udøst, saa han fyldte Jerusalem med uskyldigt Blod; og Herren vilde ikke tilgive.

5. Men det øvrige af Jofakims Historie og Alt, hvad han gjorde, er opskrevet i Judas Kongers Krønikebog.

6. Og Jofakim lagde sig hos sine Fædre, og Jofakin, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

7. Men Ægyptens Konge drog ikke

mere ud af sit Land; thi Babels Konge havde taget Alt, hvad der havde tilhørt Ægyptens Konge fra Ægyptens Bæk indtil Floden Frat.

8. Atten Aar gammel var Jojakin, da han blev Konge, og tre Maaneder regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Nehusta, Datter af Elhatan, fra Jerusalem. 2 Krøn. 36, 9.

9. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, aldeles som hans Fader havde gjort.

10. Paa den Tid droge Nebukadnezars Babels Konges, Tjenere op til Jerusalem, og Staden blev belejret.

11. Og Nebukadnezar, Babels Konge, kom selv imod Staden, medens hans Tjenere belejrede den.

12. Da gik Jojakin, Judas Konge, ud til Babels Konge, han selv og hans Moder og hans Tjenere og hans Øverster og hans Hofmænd; og Babels Konge tog ham tilfange i sin Regjerings ottende Aar.

13. Og han førte alle Herrens Huses Skatte og Kongens Huses Skatte ud derfra, og han brød Guldet af alle de Sager, som Salomo, Israels Konge, havde ladet gjøre i Herrens Tempel, saaledes som Herren havde talt.

2 Krøn. 36, 10, 2 Kong. 18, 16.

14. Og han bortførte hele Jerusalem og alle de Fornemste og alle Formuende, ti tusinde Fangne, og alle Træ-, Sten- og Metalarbejderne og Smedene; der blev ikke Nogen tilbage, uden de Ringeste af Landets Folk.

25, 12.

15. Og han bortførte Jojakin til Babel; og Kongens Moder og Kongens Hustruer og hans Hofmænd og de Mægtigste i Landet førte han fangne fra Jerusalem til Babel.

Jer. 24, 1; 29, 2; 22, 26.

16. Og alle de Formuende, syv tusinde, og Træ-, Sten- og Metalarbejderne og Smedene, tusinde, allesammen kraftige Krigsmænd, dem bragte Babels Konge fangne til Babel.

17. Og Babels Konge satte Matanja, hans Farbroder, til Konge i hans Sted og forandrede hans Navn til Zedekias.

Jer. 37, 1 fg.

18. Een og tyve Aar gammel var Zedekias, da han blev Konge, og elleve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamital, Datter af Jirmeja, fra Libna.

Jer. 62, 1 fg. 2 Kong. 23, 31.

19. Og han gjorde, hvad ondt var

i Herrens Øine; aldeles som Jojakin havde gjort.

20. Thi for Herrens Vredes Skyld gik det saa med Jerusalem og Juda, indtil han forkastede dem fra sit Aasyn. Og Zedekias faldt fra Babels Konge.

Es. 17, 15.

25. KAPITEL.

Kongen af Babel indtager Jerusalem, lader Zedekias's, Judas Konges, Sønner dræbe og hans Øine udstikke, 1-7. Kaldæerne opbrænder Herrens Hus, nedbrænder Jerusalem's Mure, bortføre Folket undtagen nogle af de Ringeste i Landet og alle Tempel's Kostbarheder; Kongen lader Ypperstepresten, nogle af Presterne og de Fornemste i Landet dræbe, 8-21. Han sætter Gedalja over de Tilbageblevne, men Ismael dræber ham; de Øvrige flygte til Ægypten, 22-26. Babels Konge Evilmerodak sætter Judas Konge Jojakin i Frihed og lader ham spise ved sit Bord, 27-30.

OG det skede i hans Regjerings niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, at Nebukadnezar, Babels Konge, kom, han selv og hele hans Hær, mod Jerusalem og leirede sig mod det, og de byggede Skanser mod det rundt omkring.

2 Krøn. 36, 17 fg.

Jer. 39, 1 fg. 52, 4 fg.

2. Og Staden blev belejret indtil Kong Zedekias's ellefte Aar.

3. Paa den niende Dag i Maaneden* blev Hungeren stor i Staden, og der var ikke Brød for Landets Folk.

*den fjerde Maaned, Jer. 52, 5, 6.

4. Og Stadens Mur blev gennembrudt, og alle Krigsmændene flyede om Natten paa Velgenjennem Porten mellem begge Murene, der var ved Kongens Have, medens Kaldæerne laa mod Staden rundt om; og han* tog Veien til den øde Mark. *Kongen.

5. Og Kaldæernes Hær satte efter Kongen og naaede ham paa Jerichos øde Marker; og hele hans Hær spredte sig og forlod ham.

6. Og de greb Kongen og førte ham op til Babels Konge til Ribla og afsagde Dom over ham*.

*fordi han havde brudt sin Ed til Babels Konge, 2 Krøn. 36, 13. Es. 17, 15 fg.

7. Og Zedekias's Sønner dræbte de for hans Øine, og Zedekias's Øine lod han blinde, og han lod ham blinde med to Kobberlænker, og de bragte ham til Babel.

Es. 12, 13.

8. Og i den femte Maaned, paa den syvende Dag i Maaneden (det var Kong Nebukadnezars, Babels Kon-

ges, nittende Aar), kom Nebusaradan, Livvagtens Øverste, Babels Konges Tjener, til Jerusalem.

9. Og han oprændte Herrens Hus og Kongens Hus, og alle Jerusalems Huse og alle de Stores Huse oprændte han med Ild. Esr. 5, 12.

10. Og hele Kaldæernes Hær, som var med Livvagtens Øverste, nedrev Jerusalems Mure rundt omkring.

11. Og Resten af Folket, dem, som vare blevne tilbage i Staden, og Overløberne, som vare gangne over til Babels Konge, og den øvrige Hob bortførte Nebusaradan, Livvagtens Øverste.

12. Men nogle af de Ringeste i Landet lod Livvagtens Øverste blive tilbage til at være Vingaardsmænd og Agerdykere. 24, 14.

13. Og Kobbersøilerne, som vare i Herrens Hus, og Fodstykkerne og Kobberhavet, som var i Herrens Hus, sønderbrøde Kaldæerne, og de bragte Kobberet af dem til Babel.

Jer. 27, 19 fg.

14. Og Panderne og Skufferne og Knivene og Fadene og alle Kobberkarrene, med hvilke man forrettede Tjenesten, toge de.

15. Og Ildkarrene og Skaalerne til at stænke med, hvadsomhelst der var af Guld, og hvadsomhelst der var af Sølv, det tog Livvagtens Øverste.

16. De to Søller, det ene Hav og Fodstykkerne, som Salomo havde ladet gjøre for Herrens Hus, — der var ikke Vegt paa Kobberet i alle disse Ting. 1 Kong. 7, 15 fg. 23, 27.

17. Atten Alen var den ene Sølles Høide, og der var et Søllehoved paa den af Kobber, og Søllehovedets Høide var tre Alen, og der var Netværk og Granatsæbler paa Søllehovedet rundt omkring, Altsammen af Kobber, og lignende havde den anden Sølle ved Netverket. 2 Køn. 3, 15. Jer. 52, 21 fg.

18. Og Livvagtens Øverste tog Seraja, Ypperstepresten, og Zefanja, en Prest af anden Rang, og de tre Vogtere ved Dørtærskelen,

19. og fra Staden tog han en Hofmand, som var Hovedsmand over Krigsfolkene, og fem Mænd af dem, som saa Kongens Ansigt, som fandtes i Staden, og Skriveren hos Hærens Øverste, der udskrev Landets Folk

til Krig, og seksti Mænd af Landets Folk, som fandtes i Staden;

20. Nebusaradan, Livvagtens Øverste, tog dem og førte dem til Babels Konge til Ribla,

21. og Babels Konge slog dem og dræbte dem i Ribla i Hamats Land. Saa blev da Juda bortført fra sit Land.

22. Men det Folk, som blev tilbage i Judas Land, som Nebukadnezar, Babels Konge, lod blive tilbage, over dem satte han Gedalja, Søn af Achikam, Søn af Safan. Jer. 40, 5.

23. Og da alle Øversterne for Hærens Afdelinger, de og deres Mænd, hørte, at Babels Konge havde sat Gedalja over Landet, kom de til Gedalja til Mizpa, baade Ismael, Netanjas Søn, og Johanan, Kareahs Søn, og Seraja, Tanhumets Søn, Netofatien, og Ja'asanja, Ma'akatitens Søn, de og deres Mænd.

24. Og Gedalja tilsvor dem og deres Mænd og sagde til dem: Frygter ikke for Kaldæernes Tjenere, bliver i Landet og tjener Babels Konge! Saa skal det gaa eder vel.

25. Men det skede i den syvende Maaned, at Ismael, Søn af Netanja, Søn af Elisama, af kongelig Æt, kom, og ti Mænd med ham, og de sloge Gedalja ihjel tilligemed de Jøder og Kaldæere, som vare hos ham i Mizpa. Jer. 41, 1 fg.

26. Da brød alt Folket op, baade Smaa og Store, og Øversterne for Hærens Afdelinger, og de kom til Ægypten; thi de frygtede for Kaldæerne. Jer. 41, 17 fg.

27. Og det skede i det syv og trettiende Aar, efterat Jojakin, Judas Konge, var bortført, i den tolvte Maaned, paa den syv og tyvende Dag i Maaneden, at Evilmærodek, Babels Konge, i det Aar, han blev Konge, opløftede Jojakins, Judas Konges, Hoved fra Fængslet. Jer. 52, 31 fg.

28. Og han talte venlig med ham og satte hans Stol over de Kongers Stole, som vare hos ham i Babel.

29. Og han omskiftede sine Fængselsklæder og aad stadig for hans Aasyn alle sit Livs Dage. 2 Sam. 9, 7. 1 Kong. 2, 7.

30. Og hans Underholdning, stadig Underholdning, blev given ham fra Kongen, hver Dag det, han den Dag tiltrængte, alle hans Livs Dage.

DEN FØRSTE KRØNIKEBOG.

1. KAPITEL.

Adams Efterkommere indtil Noah, 1-4, Jafets, 5-7, Chams, 8-16, Sems, 17-27, Abrahams, 28-34, Esaus, 35-42. Edoms Konger og Fyrster, 43-54.

A DAM, Set, Enos. 1 Mos. 5, 3 fg.

2. Kenan, Mahalalel, Jared,

3. Enok, Metusalah, Lamek,

4. Noah, Sem, Cham og Jafet.

5. Jafets Sønner vare Gomer og Magog og Madaj og Javan og Tubal og Mesek og Tiras. 1 Mos. 10, 2 fg.

6. Og Gomers Sønner vare Askenas og Difat og Togarma.

7. Og Javans Sønner vare Elisa og Tarsisa, Kittim og Rodanin.

8. Chams Sønner vare Kus og Mizra'im, Put og Kana'an. 1 Mos. 10, 6 fg.

9. Og Kus's Sønner vare Seba og Havila og Sabta og Raema og Sabteka; og Raemas Sønner vare Scheba og Dedan.

10. Og Kus avlede Nimrod; han begyndte at blive en Vældig paa Jorden.

11. Og Mizra'im avlede Luderne og Anamerne og Lehaberne og Naftulerne 1 Mos. 10, 13 fg.

12. og Patruuserne og Kasluherne, fra hvilke Filisterne udgik, og Kaftornerne

13. Og Kana'an avlede Sidon, sin Førstefødte, og Het 1 Mos. 10, 15 fg.

14. og Jebusiterne og Amoriterne og Girgasiterne

15. og Heviterne og Arkiterne og Siniterne

16. og Arvaditerne og Zemariterne og Hamatiterne. Ez. 27, 8, 11.

17. Sems Sønner vare Elam og Assur og Arpaksad og Lud og Aram og Uz og Hul og Geter og Mesek. 1 Mos. 10, 22 fg.

18. Og Arpaksad avlede Salah og Salah avlede Eber.

19. Og for Eber fødtes to Sønner; den enes Navn var Peleg, thi i hans Dage bleve Menneskene adspredte over Jorden, og hans Broders Navn var Joktan.

20. Og Joktan avlede Almodad og Salef og Hazoramvet og Jarah

21. og Hadoram og Usal og Dikla

22. og Ebal og Abimael og Scheba

23. og Ofir og Havila og Jobab; alle disse vare Juktans Sønner.

24. Sem, Arpaksad, Salah, 1 Mos. 11, 10 fg.

25. Eber, Peleg, Re'u,

26. Serug, Nachor, Tarah,

27. Abram, det er Abraham.

28. Abrahams Sønner vare Isak og Ismael. 1 Mos. 21, 3; 16, 15.

29. Dette var deres Slægter: Ismaels Førstefødte Nebajot og Kedar og Adbe'el og Mibsam, 1 Mos. 25, 13 fg.

30. Misma og Duma, Massa, Hadad og Tema,

31. Jetur, Nafis og Kedma; dette var Ismaels Sønner.

32. Og Keturas, Abrahams Medhustrues, Sønner: Hun fødte Simran og Joksan og Medan og Midjan og Jisbak og Suah; og Joksans Sønner vare Scheba og Dedan; 1 Mos. 25, 1 fg.

33. og Midjans Sønner vare Efa og Efer og Hanok og Abida og Elda'a. Alle disse vare Keturas Sønner.

34. Og Abraham avlede Isak. Isaks Sønner vare Esau og Israel.

1 Mos. 25, 25, 26.

35. Esaus Sønner vare Elifas, Re'u-uel og Je'us og Jaelam og Korah.

1 Mos. 36, 10 fg.

36. Elifas's Sønner vare Teman og Omar, Zefi og Gatam, Kenas og Timna og Amalek.

37. Re'uels Sønner vare Nahat, Serah, Samma og Missa.

38. Og Se'irs Sønner vare Lotan og Sobal og Zibeon og Ana og Dison og Ezer og Disan. 1 Mos. 36, 20 fg.

39. Og Lotans Sønner vare Hori og Homam; og Lotans Søster var Timna.

40. Sobals Sønner vare Aljan og Manahat og Ebal, Sefi og Onam; og Zibeons Sønner vare Aja og Ana.

41. Anas Søn var Dison; og Disons Sønner vare Hamran og Esban og Jitran og Keran.

42. Ezers Sønner vare Bilhan og Sa'avan og Ja'akan; Disans Sønner vare Uz og Aran.

43. Og dette var de Konger, som regjerede i Landet Edom, førend der regjerede nogen Konge over Israels Børn: Bela, Beors Søn, og hans Stads Navn var Dinhaba. 1 Mos. 36, 31 fg.

44. Og Bela døde, og Jobab, Serahs Søn, fra Bozra blev Konge i hans Sted.

45. Og Jobab døde, og Husam fra

Temaniternes Land blev Konge i hans Sted.

46. Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted, han, som slog Midjaniterne paa Moabs Mark; og hans Stads Navn var Ajut.

47. Og Hadad døde, og Samla fra Masreka blev Konge i hans Sted.

48. Og Samla døde, og Saul fra Rehobot ved Floden blev Konge i hans Sted.

49. Og Saul døde, og Ba'al-Hanan, Akbors Søn, blev Konge i hans Sted.

50. Og Ba'al-Hanan døde, og Hadad blev Konge i hans Sted; og hans Stads Navn var Pa'i, og hans Hustrues Navn var Mehetabel, en Datter af Matred, Mesahabs Datter.

51. Og Hadad døde. Og Edoms Stammefyrster vare: Stammefyrsten Timna, Stammefyrsten Alja, Stammefyrsten Jetet.

52. Stammefyrsten Oholibama, Stammefyrsten Ela, Stammefyrsten Pinon,

53. Stammefyrsten Kenas, Stammefyrsten Teman, Stammefyrsten Mibzar,

54. Stammefyrsten Magdiel, Stammefyrsten Iram; disse vare Edoms Stammefyrster.

2. KAPITEL.

Jakobs Sønner, 1.2. Judas Sønner, 3.4. Perez's Sønner, 5. Serahs Sønner, 6-8. Hezrons Sønner gennem Ram, 9-17, gennem Kaleb og gennem Makirs Datter, 18-24, gennem Jerahme'el, 25-41. Atter om Kaleb's Slægt. 42-55.

DETTE var Israels Sønner: Ruben, Simeon, Levi og Juda, Isaskar og Sebulon,

1 Mos. 29, 32 fg. 30, 5 fg. 36, 22 fg.

2. Dan, Josef og Benjamin, Naftali, Gad og Aser.

3. Judas Sønner vare Er og Onan og Sela; disse tre bleve ham fødte af Suas Datter, Kananitinden; men Er, Judas Førstefødte, var ond i Herrens Øine, og han tog ham afdage.

1 Mos. 46, 12; 38, 7.

4. Og Tamar, hans Sønnekone, fødte ham Perez og Serah; alle Judas Sønner vare fem.

1 Mos. 38, 29, 30.

5. Perez's Sønner vare Hezron og Hamul.

1 Mos. 46, 12.

6. Og Serahs Sønner vare Simri* og Etan og Heman og Kalkol og Dara, tilsammen fem.

*kaldes Sabdi, Jos. 7, 1.

7. Og Karmis* Søn var Akar**, som førte Israel i Fordærvelse, fordi han handlede troløst med det banlyste Gods.

* Karmi var Søn af Sabdi. V. 6. Jos. 7, 1. ** kaldes ellers Akan.

8. Og Etans Søn var Asarja.

9. Og Hezrons Sønner, som bleve fødte ham, vare Jerahme'el og Ram og Kelubaj*.

Rut. 4, 9 fg.

*kaldes Kaleb V. 18.

10. Og Ram avlede Amminadab, og Amminadab avlede Nahson, Judas Børns Øverste,

11. og Nahson avlede Salma, og Salma avlede Boas,

12. og Boas avlede Obed, og Obed avlede Isaj.

13. Og Isaj avlede sin Førstefødte, Eliab, og Abinadab, den Anden, og Simea, den Tredje,

1 Sam. 16, 6 fg. 2 Sam. 13, 3.

14. Netanel, den Fjerde, Raddaj, den Femte,

15. Ozem, den Sjette, David, den Syvende,

1 Sam. 17, 12, 14.

16. Og deres Søstre vare Zeruja og Abiga'il. Og Zerujas Sønner vare Absaj og Joab og Asael, tre.

2 Sam. 2, 18.

17. Og Abiga'il fødte Amasa, og Amasas Fader var Jeter, Ismaeliten.

2 Sam. 17, 25.

18. Og Kaleb, Hezrons Søn, avlede Børn med Asuba, sin Hustru, og med Jerlot; og disse vare hendes* Sønner: Jeser og Sobab og Ardon.

*Asubas.

19. Da Asuba døde, tog Kaleb sig Efrat, og hun fødte ham Ilur,

4, 4.

20. og Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezalel.

2 Mos. 31, 2.

21. Og siden gik Hezron ind til Makirs, Gileads Faders, Datter, og han tog hende, da han var seksti Aar gammel, og hun fødte ham Segub.

22. Og Segub avlede Ja'ir, og han havde tre og tyve Stæder i Gileads Land.

Dom. 10, 3, 4.

23. Men Gesuriterne og Aramæerne toge Ja'irs Byer fra dem tilligemed Kenat og dets tilhørende Byer, seksti Stæder. Alle disse* vare Makirs**, Gileads Faders, Sønner.

*Segub, Ja'ir og deres Slægt, V. 21, 22.

**De regnes for Sønner af Makir, altsaa til Manasses Stamme, 4 Mos. 32, 40, fordi de nedstammede fra Makirs Datter, V. 21. Deres Stamfader Hezron var af Judas Stamme, V. 5.

24. Og efter Hezrons Død i Kaleb-Efrata fødte Abia, Hezrons Hustru, ham Ashur, Tekoas* Fader.

*d. e. Tekoas Indbyggeres. Saaledes ere og de Stæders Navne, som forekomme i det Følgende, at forstaa om disse Stæders Indbyggere.

25. Og Jerahme'els, Hezrons Førstefødtes, Sønner vare Ram, den Førstefødte, og Buna og Oren og Ozem, af Achia.

26. Og Jerahme'el havde en anden Hustru, hvis Navn var Atara; hun var Onams Moder.

27. Og Rams, Jerahme'els Førstefødtes, Sønner vare Ma'az og Jamin og Eker.

28. Og Onams Sønner vare Sammaj og Jada. Og Sammajs Sønner vare Nadab og Abisur.

29. Og Abisurs Hustrues Navn var Abiha'il, og hun fødte ham Achban og Molid.

30. Og Nadabs Sønner vare Seled og Appa'im; og Seled døde uden Sønner.

31. Og Appa'ims Søn var Jisi; og Jisis Søn var Sesan; og Sesans Barn* var Ahlaj *d. e. Datter, V 34.

32. Og Jadas, Sammajs Broders, Sønner vare Jeter og Jonatan; og Jeter døde uden Sønner.

33. Og Jonatans Sønner vare Pelet og Sasa. Dette var Jerahme'els Sønner.

34. Og Sesan havde ingen Sønner, kun Døtre; og Sesan havde en ægyptisk Tjener, hvis Navn var Jarha.

35. Og Sesan gav Jarha, sin Tjener, sin Datter til Hustru, og hun fødte ham Attaj.

36. Og Attaj avlede Natan, og Natan avlede Sabad,

37. og Sabad avlede Efil, og Efil avlede Obed,

38. og Obed avlede Jehu, og Jehu avlede Asarja,

39. og Asarja avlede Halez, og Halez avlede Elasa,

40. og Elasa avlede Sismaj, og Sismaj avlede Sallum,

41. og Sallum avlede Jekamja, og Jekamja avlede Elisama.

42. Og Kalebs, Jerahme'els Broders, Sønner vare Mesa, hans Førstefødte (han var Sifs Fader), og Maresas, Hebrons Faders, Sønner.

V. 9.

43. Og Hebrons Sønner vare Korah og Tappuah og Rekem og Sema.

44. Og Sema avlede Raham, Jor-

keams Fader, og Rekem avlede Sammaj.

45. Og Sammajs Søn var Maon, og Maon var Betzurs Fader.

46. Og Efa, Kalebs Medhustru, fødte Haran og Moza og Gases; og Haran avlede Gases.

47. Og Jehdajs Sønner vare Regem og Jotam og Gesan og Pelet og Efa og Sa'af.

48. Kalebs Medhustru Ma'aka fødte Seber og Tirhana,

49. og derefter fødte hun Sa'af, Madmannas Fader, og Seva, Makbennas Fader og Gibeas Fader; og Kalebs Datter var Aksa. Jos. 15, 16.

50. Dette var Kalebs Sønner: Hurs, Efratas Førstefødtes, Søn Sobal, Kirjat-Jearims Fader,

51. Salma, Betlehems Fader, Haref, Betgaders Fader.

52. Og Sobal, Kirjat-Jearims Fader, fik Sønner, Haroe* og Halvdelen af Hammanuhot. *d. s. s. Reaja, 4, 2.

53. Og Kirjat-Jearims Slægter vare Jitriterne og Putiterne og Sumatiterne og Misra'iterne; fra dem udgik Zoratiterne og Estaoliterne.

54. Salmas Sønner vare Betlehem og Netofatiterne, Atrot Bet-Joab og Halvdelen af Manahtiterne, Zorit-terne,

55. Og de Skriftlærdes Slægter, som boede i Jabez, vare Tiratiter, Simatiter, Sukatiter: disse ere de Kinniter, som nedstamme fra Hammat, Rekabs Huses Fader.

Dom, 1, 16. Jer. 35, 2 fg.

3. KAPITEL.

David's Sønner, 1-9; Salomos Efterkommere indtil Zedekias, 10-16; Jekonjas Efterkommere, 17-24.

OG dette var Davids Sønner, som blev fødte ham i Hebron: Den førstefødte, Amnon, af Abinoam, Jisre'elitinden; den anden, Daniel*, af Abiga'il, Karmelitinden; 2 Sam. 3, 2 fg. *d. s. s. Kilab, 2 Sam. 3, 3.

2. den tredje Absalom, Søn af Maaka, en Datter af Talmaj, Konge i Gesur; den fjerde, Adonja, Søn af Haggit;

3. den femte, Sefatja, af Abital; den sjette, Jitream, af Egla, hans Hustru.

4. Disse seks blev fødte ham i Hebron, og han regjerede der i syv Aar og seks Maaneder, og i tre og tretti Aar regjerede han i Jerusalem.

5. Og disse bleve fødte ham i Jerusalem; Simea og Sobab og Natan og Salomo, fire, af Batsua*, Ammiels Datter.

*d. s. a. Batsuba, 2 Sam. 5, 14 fg.
2 Sam. 12, 24.

6. og Jibhar og Ellsama og Elifelet

7. og Nogah og Nefeg og Jafia

8. og Ellsama og Eljada og Elifelet, ni.

9. Alle disse vare Davids Sønner foruden Medhustruernes Sønner, og Tamar var deres Søster. 2 Sam. 13, 1.

10. Og Salomos Søn var Rehabeam; hans Søn Abia; hans Søn Asa; hans Søn Josafat; 1 Kong. 11, 43.

11. hans Søn Joram; hans Søn Achasja; hans Søn Joas;

12. hans Søn Amarja; hans Søn Asarja; hans Søn Jotam;

13. hans Søn Achas; hans Søn Ezekias; hans Søn Manasse;

14. hans Søn Amon; hans Søn Josias.

15. Og Josias's Sønner vare, den førstefødte Johanan, den anden Jotakim, den tredje Zedekias, den fjerde Sallum.

16. Og Jotakims Søn var Jekonja, hans Søn; hans Søn var Zedekias.

17. Og den fangne Jekonjas Sønner vare Sealtiel, hans Søn,

18. og Malkiram og Pedaja og Se-nazzar, Jekamja, Hosama og Nedabja.

19. Og Pedajas Sønner vare Serubabel og Sime'i; og Serubabels Sønner vare Mesullam og Hananja (og Selomit var deres Søster)

20. og Hasuba og Ohel og Berekja og Hasadja, Jusab-Hesed, fem.

21. Og Hananjas Sønner vare Pelatja og Jesaja, Refajas Sønner, Arnaus Sønner, Obadjas Sønner, Sekanjas Sønner.

22. Og Sekanjas Søn var Semaja; og Semajas Sønner vare Hattus og Jigal og Bariah og Nearja og Safat, seks.

23. Og Nearjas Sønner vare Eljoenaj og Hiskia og Asrikam, tre.

24. Og Eljoenajs Sønner vare Hodajva og Eljasib og Pelaja og Akkub og Johanan og Delaja og Anani, syv.

4. KAPITEL.

Judas Efterkommere gjennem Perez, 1-20, gjennem Sela, 21-23. Simeons Efterkommere og deres Boliger, 24-38, og hvorledes de indtog Gedor og andre Egne, 39-43.

JUDAS Sønner vare Perez, Hezron og Karmi og Hur og Sobal.

1 Mos. 46, 12. 1 Krøn. 2, 5, 7. 19, 50.

2. Og Reaja, Sobals Søn, avlede Jahat, og Jahat avlede Ahumaj og Lahad; dette var Zoratiternes Slægter.

3. Og dette var Abi-Etams [Slægter]; Jisre'el og Jisma og Jidbas, og deres Søsters Navn var Hazlelponi.

4. Og Pnuel var Gedors Fader, og Eser var Husas Fader; disse vare Sønner af Hur, Efratas Førstefødte, Betlehems Fader.

5. Og Ashur, Tekoas Fader, havde to Hustruer, Hela og Na'ara.

6. Og Na'ara fødte ham Ahusseam og Hefer og Temeni og Ahastari; dette var Na'aras Sønner.

7. Og Helas Sønner vare Zeret, Jizhar og Etnan.

8. Og Koz avlede Anub og Haz-zobeba og Aharhels, Harums Søns, Slægter.

9. Og Jabez var æret fremfor sine Brødre, og hans Moder kaldte hans Navn Jabez*, idet hun sagde: Jeg har født ham med Smerte.

*han voldte Smerte. 1 Mos. 35, 16.

10. Og Jabez paakaldte Israels Gud og sagde: O, at du dog vilde velsigne mig og udvide mit Landemærke, og at din Haand maatte være med mig, og du vilde gjøre det saa, at der ingen Ulykke kom, og jeg blev fri for Smerte! Og Gud lod komme det, han havde begjæret.

11. Og Kelub, Suhars Broder, avlede Mehira; han var Estons Fader.

12. Og Eston avlede Bet-Rafa og Paseah og Tehinna, Ir-Nahas's Fader; dette var Mændene fra Reka.

13. Og Kenas's Sønner vare Otmiel og Seraja, og Otniels Søn var Hatat.

Jos. 15, 17. Dom. 1, 13.

14. Og Meonotaj avlede Ofra, og Seraja avlede Joab. Fader til dem i Tømmermandsdalen; thi de vare Tømmermænd.

15. Og Kaleb's, Jefunnes Søns, Sønner vare Iru, Ela og Na'am, og Elsas Søn var Kenas.

16. Og Jehallelels Sønner vare Sif og Sifa, Tirja og Asarel.

17. Og Esras Sønner vare Jeter og Mered og Efer og Jalon; og hun* blev frugtbringende og fødte Mirjam og Sammaj og Jisbah, Estemoas Fader.

18. Og hans jødiske Hustru fødte Jered, Gedors Fader, og Heber, So-

kos Fader, og Jekutiel, Sanoahs Fader; men hine* vare Søønner af Bitja, Faraos Datter, som Mered havde taget til Hustru.

*Mirjam, Sammaj og Jisbah. V. 17.

19. Og Hodijas Hustrues, Nahams Søsters, Søønner vare Ke'illas Fader, Garmiten, og Estemoa, Ma'akatiten.

20. Og Simons Søønner vare: Amnon og Rinna, Ben Hanan og Tulon; og Jisis Søønner vare Sohet og Sohets Søøn.

21. Selas, Judas Søøns, Søønner vare Er, Lekas Fader, og Lada, Maresas Fader, og Slægterne af det Hus, som forarbejdede Bomuld, af Asbeas Hus,

22. og Jokim og Mændene af Koseba og Joas og Saraf, som herskede over Moab, og Jasubi-Lehem; men dette er gamle Ting.

23. Disse vare Pottemagere og Beboere af beplantede og indhegnede Steder; de boede der hos Kongen og vare i hans Arbejde.

24. Simeons Søønner vare Nemuel og Jamin, Jarib, Serah, Saul;

1 Mos. 46, 10.

25. hans Søøn var Sallum; hans Søøn Mibsam; hans Søøn Misma.

26. Og Mismas Søøn var Hammuel, hans Søøn; hans Søøn var Sakkur; hans Søøn Sime'i.

27. Og Sime'i havde seksten Søønner og seks Døtre; men hans Brødre havde ikke mange Søønner, og alle deres Slægter formerede sig ikke saaledes, som Judas Søønner.

28. Og de boede i Be'erseba og Molada og Hazar-Sual. Jos. 19, 2 fg.

29. og i Bilha og i Ezem og i Tolad

30. og i Betuel og i Horma og i Ziklag

31. og i Bet-Markabot og i Hazar-Susim og i Bet-Biri og i Sa'ara'im; dette var deres Stæder, indtil David blev Konge.

32. Og deres Landsbyer vare Etam og A'in, Rimmon og Token og Asan, fem Byer,

33. og alle deres Landsbyer, som laa trindt omkring disse Byer indtil Ba'al; dette var deres Boliger, og de havde sit eget Slægterregister.

34. Og Mesobab og Jamlek og Josa, Amazjas Søøn,

35. og Joel og Jehu, Søøn af Josibja, Søøn af Seraja, Søøn af Asiel,

36. og Eljoenaj og Ja'akoba og Jesohaja og Asaja og Adiel og Jesimiel og Benaja

37. og Sifa, Søøn af Sifi, Søøn af

Allon, Søøn af Jedaja, Søøn af Simri, Søøn af Semaja,

38. disse, som ere anførte ved Navn, vare Øverster i sine Slægter, og deres Familier udbredte sig mangfoldig.

39. Og de drog henimod Indgangen til Gedor lige til Østsiden af Dalen for at søge Græsgang for sit Smaakvæg,

40. og de fandt fed og god Græsgang, og Landet var vidt og bredt og roligt og stille; thi de, som tilforn boede der, nedstammede fra Cham.

1 Mos. 9, 25 fg.

41. Og disse, som ere optegnede ved Navn*, kom i Ezekias's, Judas Konges, Dage og sloge** deres Telte og de Meuniter, som fandtes der, og de sloge dem med Ban indtil denne Dag og bosatte sig i deres Sted; thi der var Græsgang for deres Smaakvæg.

2 Kong. 18, 1.

*V. 34 fg. **d. e. tilintetgjorde.

42. Og af dem, af Simeons Bøørn, drog fem hundrede Mænd til Se'irs Bjerg, og Pelatja og Nearja og Refaja og Ussiel, Jisis Søønner, vare i Spidsen for dem;

43. og de ihjelsloge Resten af de Undkomne af Amalek og boede der indtil denne Dag.

5. KAPITEL.

Rubens Søønner og Efterkommere; deres Krig mod Hagarenerne, 1-10. Guds Stammes Bolig og ypperste Mænd; de deltagte tilligemed Rubens og den halve Manasses Stamme i Krigten mod Hagarenerne, 11-22. Den halve Manasses Stammes Bolig og ypperste Mænd; de her nævnte Stammers Bortførelse til Assyrien, 23-26.

OG Rubens, Israels Førstefødtes, Søønner (han var nemlig den Førstefødte, men da han vanhelligede sin Faders Seng, blev hans Førstefødselsret given til Søønnerne af Josef, Israels Søøn, dog udenat han blev indført i Slægterregisteret som den Førstefødte, 1 Mos. 35, 22; 49, 4; 48, 5, 6.

2. thi Juda blev den mægtigste blandt sine Brødre, og Fyrsten skulde være af ham*, men Førstefødselen tilhørte Josef) — *1 Mos. 49, 8-10.

3. Rubens, Israels Førstefødtes, Søønner vare Hanok og Pallu, Hezron og Karmi. 2 Mos. 6, 14. 4 Mos. 26, 5, 6.

4. Joels Søønner: Semaja, hans Søøn; Gog, hans Søøn; Sime'i, hans Søøn;

5. hans Søøn var Mika; hans Søøn Reaja; hans Søøn Ba'al;

6. hans Søøn Be'era, hvem Tilgat-

Pilneser, Assyriens Konge, bortførte i Fangenskab; han var en Øverste for Rubeniterne. 2 Kong. 15, 29.

7. Og hans Brødre efter sine Slægter, da de bleve optegnede efter sine Familier, vare Je'iel, den første, og Sakarja

8. og Bela, Søn af Asas, Søn af Sema, Søn af Joel; han boede i Aroer og indtil Nebo og Ba'al-Meon, Jos. 13, 15, 16.

9. og mod Øst boede han til henimod Ørkenen, lige fra Floden Frat; thi deres Kvæg var blevet talrigt i Gileads Land.

10. Og i Sauls Dage førte de Krig med Hagarenerne, og disse faldt for deres Haand; saa boede de i deres Telte langs hele Østsiden af Gilead.

11. Og Gads Børn boede lige overfor dem i Basans Land indtil Salka.

12. Joel var den Første, og Safam den Anden, og Janaj og Safat vare i Basan.

13. Og deres Brødre vare efter sine Fædrenehuse Mikael og Mesullam og Seba og Joraj og Jakan og Sia og Eber, syv.

14. Disse vare Sønner af Abiha'il, Søn af Huri, Søn af Jaroah, Søn af Gilead, Søn af Mikael, Søn af Jesisaj, Søn af Jahdo, Søn af Bus.

15. Achi, Søn af Abdiel, Søn af Guni, var deres Familiehoved.

16. Og de boede i Gilead i Basan og i dets tilhørende Byer og paa alle Sarons Jorder lige til deres Udgange.

17. Alle disse bleve indførte i Slægtregister i Jotams, Judas Konges, Dage og i Jeroboams, Israels Konges, Dage. 2 Kong. 15, 7; 14, 23.

18. Rubens Børn og Gaditerne og Halvdelen af Manasses Stamme vare tapre Mænd, Mænd, som bare Skjold og Sverd og spændte Bue og vare oplærte til Krig, fire og firtil tusinde, syv hundrede og seksti, som drog ud i Strid.

19. og de førte Krig med Hagarenerne og Jetur og Nafis og Nodab. 1 Mos. 25, 15.

20. Og de bleve hjulpsomme imod dem, og Hagarenerne og Alle, som vare med dem, bleve givne i deres Haand; thi de raabte til Gud i Krigen, og han bønørte dem, fordi de forlode sig paa ham. Ps. 71, 1.

21. Og de bortførte deres Kvæg, femti tusinde Kameler og to hundrede og femti tusinde Stykker Smaa-

kvæg og to tusinde Asener, og hundrede tusinde Mennesker.

22. Thi mange Ijelslagne vare faldne; thi Krigen var fra Gud. Og de boede i deres Sted indtil Bortførelsen.

23. Og den halve Manasses Stammes Børn boede i Landet fra Basan indtil Ba'al-Hermon og Senir og Hermons Bjerg, de vare talrige.

24. Og dette var deres Familiehoveder: Efer og Jisi og Eliel og Asriel og Jirmeja og Hodavja og Jahdiel, vældige Stridsmænd, navnkundige Mænd, Hoveder for sine Familier.

25. Men de handlede troløst mod sine Fædres Gud og boede med Landets Guds Guder, de Folks, som Gud havde ødelagt for deres Aasyn. 2 Mos. 34, 15, 16.

26. Da opvakte Israels Gud Fuls, Assyriens Konges, Aand, og Tilgat-Pilnesers, Assyriens Konges, Aand, og han bortførte dem, Rubeniterne nemlig og Gaditerne og den halve Manasses Stamme, og bragte dem til Halah og Habor og Hara og Gosans Flod indtil denne Dag. 2 Kong. 15, 29; 17, 6.

6. KAPITEL.

Levis Sønner og nærmeste Efterkommere; Ypperstepresterne indtil Bortførelsen, 1-15; Levis tre Sønners Slægtregister, 16-30; de af David beskikkede Sangeres, 31-47. Arons og hans Sønners Forretninger, 48, 49. Ypperstepresterne indtil Salomos Tid, 50-53. Leviternes Stæder, 54-81.

LEVIS Sønner vare Gerson, Kahat og Merari. 1 Mos. 46, 11. 2 Mos. 6, 16.

2. Og Kahats Sønner vare Amram, Jizhar og Hebron og Ussiel.

3. Og Amrams Børn vare Aron og Moses og Mirjam; og Arons Sønner vare Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar. 2 Mos. 6, 20, 23.

4. Eleasar avlede Pinehas; Pinehas avlede Abisua, 5. og Abisua avlede Bukki, og Bukki avlede Ussi,

6. og Ussi avlede Serahja, og Serahja avlede Merajot; 7. Merajot avlede Amarja, og Amarja avlede Achitub,

8. og Achitub avlede Zadok, og Zadok avlede Achima'az, 2 Sam. 8, 17; 15, 27.

9. og Achima'az avlede Asarja, og Asarja avlede Johanan,

10. og Johanan avlede Asarja; han var den som forrettede Prestetjene-

ste* i det Hus, som Salomo havde bygget i Jerusalem.

*nemlig Kong Ussias's Tid, 2 Krøn. 26, 17 fg.

11. Og Asarja avlede Amarja, og Amarja avlede Achitub,

12. og Achitub avlede Zadok, og Zadok avlede Sallum,

13. og Sallum avlede Hilkias, og Hilkias avlede Asarja. 2 Kong. 22, 4.

14. og Asarja avlede Seraja, og Seraja avlede Jozadak.

15. Og Jozadak drog med, da Herren bortførte Juda og Jerusalem i Fængsel ved Nebukadnezar.

2 Kong. 25, 11.

16. Levis Sønnere vare Gersom, Kahat og Merari. V. 1.

17. Og dette var Navnene paa Gersoms Sønnere: Libni og Sime'i.

2 Mos. 6, 17.

18. Og Kahats Sønnere vare Amram og Jizhar og Hebron og Ussiel. 23, 12.

19. Meraris Sønnere: Mahli og Musi. Dette var Leviternes Slægter efter deres Fædre. 23, 21.

20. Hvad Gersom vedkommer, saa var hans Søn Libni; hans Søn Jahat; hans Søn Simma;

21. hans Søn Joah; hans Søn Iddo; hans Søn Serah; hans Søn Jeatraj.

22. Kahats Sønnere: Amminadab, hans Søn; Korah, hans Søn; Assir, hans Søn; 2 Mos. 6, 24.

23. hans Søn var Elkana, og hans Søn Ebjasaf, og hans Søn Assir;

24. hans Søn Tahat; hans Søn Uriel; hans Søn Ussia, og hans Søn Saul.

25. Og Elkanas Sønnere vare Amasaj og Achimot.

26. Elkana — hans Søn var Elkana; hans Søn var Zofaj, og hans Søn Nahat;

27. hans Søn Ellab; hans Søn Jeroham; hans Søn Elkana*.

*Samuels Fædre, 1 Sam. 1, 1. 20.

28. Og Samuels Sønnere vare Vasni, den førstefødte, og Abia.

29. Meraris Søn var Mahli; hans Søn var Libni; hans Søn Sime'i; hans Søn Ussa;

30. hans Søn Simea; hans Søn Haggija; hans Søn Asaja.

31. Og disse vare de, som David ansatte ved Sangen i Herrens Hus, efterat Arken var kommen til Hvile,

32. og de tjente ved Sangen foran Sammenkomstens Telt Tabernakel, indtil Salomo byggede Herrens Hus i Jerusalem, og de stode, eftersom

det var dem foreskrevet, i sin Tjeneste, —

33. disse vare de, som stode der med sine Sønnere: Af Kahatiternes Sønnere: Heman, Sangeren, Søn af Joel; Søn af Samuel,

34. Søn af Elkana, Søn af Jeroham, Søn af Eliel, Søn af Toah,

35. Søn af Zif, Søn af Elkana, Søn af Mahat, Søn af Amasaj,

36. Søn af Elkana, Søn af Joel, Søn af Asarja, Søn af Zefanja,

37. Søn af Tahat, Søn af Assir, Søn af Ebjasaf, Søn af Korah,

38. Søn af Jizhar, Søn af Kahat, Søn af Levi, Søn af Israel.

39. Og hans* Broder Asaf, som stod ved hans høire Side, Asaf, Søn af Berekja, Søn af Simea,

*Hemans, V. 33; 15, 17.

40. Søn af Mikael, Søn af Ba'aseja, Søn af Malkija,

41. Søn af Etni, Søn af Serah, Søn af Adaja,

42. Søn af Etan, Søn af Simma, Søn af Sime'i,

43. Søn af Jahat, Søn af Gersom, Søn af Levi.

44. Og Meraris Sønnere, deres Brødre, ved den venstre Side: Etan, Søn af Kisi, Søn af Abdi, Søn af Malluk,

15, 17.

45. Søn af Hasabja, Søn af Amazja, Søn af Hilkias,

46. Søn af Amzi, Søn af Bani, Søn af Semer,

47. Søn af Mahli, Søn af Musi, Søn af Merari, Søn af Levi.

48. Og deres Brødre, Leviterne, vare givne* til allehaande Tjeneste i Guds Huses Tabernakel.

*nemlig Præsterne, 4 Mos. 3, 9; 8, 19.

49. Og Aron og hans Sønnere ofrede paa Brændoffer alteret og paa Røgelser alteret og vare beskikkede til allehaande Gjerning i det Allerhelligste og til at gjøre Forlignelse for Israel, aldeles som Moses, Guds Tjener, havde paabudt.

50. Og dette var Arons Sønnere: Eleasar, hans Søn; hans Søn var Pinehas; hans Søn Abisua; V. 3 fg.

51. hans Søn Bukki; hans Søn Ussi; hans Søn Serahja;

52. hans Søn Merajot; hans Søn Amarja; hans Søn Achitub;

53. hans Søn Zadok; hans Søn Achima'az.

54. Og dette var deres Boliger efter deres Byer i deres Landemærke, Arons Sønners nemlig, som vare af Kahati-

ternes Slægt, thi for dem udkom Lodden først: Jos. 21, 10 fg.

55. Man gav dem Hebron i Judas Land med dets Jorder rundt omkring det; 4 Mos. 35, 2, 3.

56. og Stadens Mark og dens Landsbyer gav man Kaleb, Jefonnes Søn.

57. Arons Sønner gav man altsaa Tilflugtsstæderne Hebron og Libna med dets Jorder og Jattir og Estemoa med dets Jorder Jos. 21, 13 fg.

58. og Hilan med dets Jorder, Debir med dets Jorder

59. og Asan med dets Jorder og Bet-Semes med dets Jorder,

60. og af Benjamins Stamme Geha med dets Jorder og Allemet med dets Jorder og Anatot med dets Jorder; alle deres Stæder vare tretten Stæder efter deres Slægter.

61. Men de øvrige* Kahats Børn af Stammens Slægt gav man af den halve Manasses Stammes halve Del ved Lodden ti Stæder.

*d. e. de, som ikke vare af Arons Slægt, V. 54. Jos. 21, 20 fg.

62. Og Gersoms Børn efter deres Slægter gav man af Isaskars Stamme og af Asers Stamme og af Naftalis Stamme og af Manasses Stammes i Basan tretten Stæder.

63. Meraris Børn efter deres Slægter gav man af Rubens Stamme og af Gads Stamme og af Sebulons Stamme ved Lodden tolv Stæder.

64. Saa gave Israels Børn Leviterne Stæderne med deres Jorder.

65. Og de gave ved Lodden af Judas Børns Stamme og af Simeons Børns Stamme og af Benjamins Børns Stamme disse Stæder, som de nævnte ved Navn. V. 57-60.

66. Og de øvrige af Kahats Børns Slægter* gav man som deres Landmærkes Stæder af Efra'ims Stamme *de V. 61 omtalte.

67. Tilflugtsstæderne Sikem med dets Jorder paa Efra'ims Bjerg og Geser med dets Jorder Jos. 21, 21 fg.

68. og Jokmeam med dets Jorder og Bet-Horon med dets Jorder

69. og Ajalon med dets Jorder og Gat-Rimmon med dets Jorder,

70. og af den halve Manasses Stamme Aner med dets Jorder og Bileam med dets Jorder. Dette gav man Kahats øvrige Børns Slægt.

71. Gersoms Børn gav man af den halve Manasses Stammes Slægt Golan

i Basan med dets Jorder og Astarot med dets Jorder, Jos. 21, 27 fg.

72. og af Isaskars Stamme Kedes med dets Jorder, Dobrat med dets Jorder

73. og Ramot med dets Jorder og Anem med dets Jorder,

74. og af Asers Stamme Masal med dets Jorder og Abdon med dets Jorder

75. og Hukok med dets Jorder og Rehob med dets Jorder,

76. og af Naftalis Stamme Kedes i Galilæa med dets Jorder og Hammon med dets Jorder og Kirjata'im med dets Jorder.

77. Meraris Børn, de øvrige Leviter, gav man af Sebulons Stamme Rimmono med dets Jorder og Tabor med dets Jorder, Jos. 21, 34 fg.

78. og paa hin Side Jordan ved Jericho østenfor Jordan gav man dem af Rubens Stamme Bezer i Ørkenen med dets Jorder og Jahza med dets Jorder

79. og Kedemot med dets Jorder og Mefa'at med dets Jorder,

80. og af Gads Stamme Ramot-Gilead med dets Jorder og Mahana'im med dets Jorder

81. og Hesbon med dets Jorder og Jaser med dets Jorder.

7. KAPITEL.

Isaskars Stammes Slægtregister, 1-5, Benjamins, 6-12, Naftalis, 13, Manasses, 14-19, Efra'ims, 20-29, Asers, 30-40.

OG hvad Isaskars Sønner vedkommer, saa vare de Tola og Pua, Jasib og Simron, fire. 1 Mos. 46, 13.

2. Og Tolas Sønner vare Ussi og Refaja og Jeriel og Jahmaj og Jibsam og Samuel, Hoveder for sine Familier af Tola, vældige Stridsmænd i sine Slægter; deres Tal var i Davids Dage to og tyve tusinde og seks hundrede.

3. Og Ussis Sønner: Jisrahja, og Jisrahjas Sønner vare Mikael og Obadja og Joel og Jissija, fem, alle sammen Familiehoveder.

4. Og hos dem vare efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, Tropper til Krigshæren, seks og tretti tusinde Mand; thi de havde mange Hustruer og Børn.

5. Endvidere deres Brødre efter alle Isaskars Slægter, vældige Stridsmænd. Syv og otteti tusinde vare de*, alle tilsammen optegnede.

*Stridsmændene i den hele Stamme.

6. Benjamins Sønner vare Bela og Bekeog Jediael, tre.

1 Mos. 46, 21, 1 Krøn. 8, 1.

7. Og Belas Sønner vare Ezbon og Usai og Usiel og Jerimot og Iri, fem, Familiehoveder, vældige Stridsmænd; og Fortegnelsen over dem udgjorde to og tyve tusinde og fire og tretti.

8. Og Bekers Sønner vare Semira og Joas og Elieser og Eljoenaj og Omri og Jeremot og Abia og Anatot og Alemet; alle disse vare Bekers Sønner,

9. og efter Fortegnelsen over dem efter deres Slægter, deres Familiehoveder, vældige Stridsmænd, vare de tyve tusinde og to hundrede.

10. Og Jediaels Sønner: Bilhan, og Bilhans Sønner vare Je'is og Benjamin og Ehud og Kena'ana og Setan og Tarsis og Achisahar;

11. alle disse vare Jediaels Sønner, Familiehoveder, vældige Stridsmænd, sytten tusinde og to hundrede, som i Hær drog ud til Krig.

12. Endvidere Suppim og Huppim, Irs Sønner, Hussim, Achers Sønner.

13. Naftalis Sønner vare Jahziel og Guni og Jezer og Sallum, Bilhas Sønner.

1 Mos. 46, 24; 30, 7, 8.

14. Manasses Sønner: Asriel, som hun* fødte; hans** syriske Medhustru fødte Makir, Gileads Fader.

*Gileads Hustru, 4 Mos. 26, 29, 31.

**Manasses.

15. Og Makir tog til Hustru en Søster af Huppim og Suppim, og hans* Søsters Navn var Ma'aka; og den anden Søns Navn var Zelfohad, og Zelfohad havde Døtre.

*Huppims.

4 Mos. 26, 33; 27, 1. Jos. 17, 8.

16. Og Ma'aka, Makirs Hustru, fødte en Søn og kaldte hans Navn Peres, og hans Broders Navn var Seres, og hans Sønner vare Ulam og Rekem.

17. Og Ulams Søn var Bedan. Disse vare Sønner af Gilead, Søn af Makir, Søn af Manasse. 1 Sam. 12, 11.

18. Og hans* Søster var Hammoleket; hun fødte Ishod og Abieser og Mahla.

*Gileads. Jos. 17, 2.

19. Og Semidas Sønner var Achjan og Sekem og Likhi og Aniam.

20. Og Efra'ims Sønner vare Sutehah (og hans Søn var Bered, og hans Søn Tahat, og hans Søn Elada, og hans Søn Tahat,

4 Mos. 26, 35.

21. og hans Søn Sabad, og hans

Søn Sutehah) og Eser og Elad*; dem ihjelsloge Mænd fra Gat, som vare fødte i Landet, fordi de vare dragne ned for at tage deres Kvæg,

* Eser og Elad vare tilligemed Sutehah V. 20 Efraims Sønner.

22. og Efra'im, deres Fader, sørgede i mange Dage, og hans Brødre kom for at trøste ham.

23. Siden gik han ind til sin Hustru, og hun blev frugtømmelig og fødte en Søn; og han kaldte hans Navn Beria, thi Ulykke havde der været i hans Hus.

24. Og hans Datter var Se'era, og hun byggede det nedre og det øvre Bet-Horon og Ussen-Se'era.

25. Og Refa var hans* Søn, og hans Sønner vare Resef og Telah, og hans Søn var Tahan, *Berias, V. 23.

26. hans Søn Ladan, hans Søn Ammihud, hans Søn Elisama, 4 Mos. 1, 10.

27. hans Søn Non, hans Søn Josva.

28. Og deres Elendom og deres Boliger vare Betel og dets tilhørende Byer og mod Øst Na'aran og mod Vest Geser og dets tilhørende Byer og Sikem og dets tilhørende Byer indtil Gasa og dets tilhørende Byer

Jos. 16, 1 fg.

29. og ved Siden af Manasses Børn Bet-Sean og dets tilhørende Byer, Ta'anak og dets tilhørende Byer, Megiddo og dets tilhørende Byer, Dor og dets tilhørende Byer; i disse boede Josefs, Israels Søns, Børn.

30. Asers Sønner vare Jimna og Jisva og Jisvi og Beria, og Serah var deres Søster.

1. Mos. 46, 17.

31. Og Berias Sønner vare Heber og Malkiel; han var Birsofs Fader.

32. Og Heber avlede Jafet og Somer og Hotam og Sua, deres Søster.

33. Og Jafets Sønner vare Pasak og Bimhal og Asvat; disse vare Jafets Sønner.

34. Og Semers Sønner vare Achi og Rohga, Jehubba og Aram.

35. Og Helems, hans Broders, Sønner vare Zofah og Jimna og Seles og Amal.

36. Zofahs Sønner vare Suah og Harnefer og Sual og Beri og Jimra, 37. Bezer og Hod og Samma og Silsa og Jitran og Be'era.

38. Og Jeters Sønner vare Jefunne og Plspa og Ara.

39. Og Ullas Sønner vare Arah og Hanniel og Rizja.

40. Alle disse vare Sønner af Aser,

Hoveder for sine Familier, udvalgte, værdige Stridsmænd, Øverster blandt Fyrsterne, og efter Fortegnelsen over dem til Tjeneste i Krigen var deres Antal seks og tyve tusinde Mand.

8. KAPITEL.

Benjamins Stammes Slægtregister beskrives udførligere, 1-5, særlig deres, som boede i Geba og Ajalon, 6-13, i Jerusalem, 14-28, og i Gibeon, hvorhen Sauls Slægtregister hører, 29-40.

Og Benjamin avlede Bela, sin Førstefødt, Asbel, den Anden, og Achrah, den Tredje,
1 Mos. 46, 21, 4 Mos. 26, 38, 39. 1 Krøn. 7, 6 fg.

2. Nocha, den Fjerde, og Rafa, den Femte.

3. Og Bela havde Sønner: Addar og Gera og Abihud

4. og Abisua og Na'aman og Achoah

5. og Gera og Sefufaa og Huram.

6. Og dette var Ehuds Sønner (disse vare Familiehoveder blandt Gebas Indbyggere, og man førte dem bort til Manahat;

7. Na'aman tilligemed Achia og Gera førte dem bort) — han* avlede Ussa og Achihud. *Ehud.

8. Og Sahara'im avlede Børn i Moabs Land, efterat han havde sendt Husim og Ba'ara, sine Hustruer, bort.

9. Og han avlede med Hodes, sin Hustru, Jobab og Zibja og Mesa og Malkam

10. og Je'uz og Sokja og Mirma; disse vare hans Sønner, Familiehoveder.

11. Og med Husim avlede han Abitub og Elpa'al. V. 8.

12. Og Elpa'al's Sønner vare Eber og Mis'am og Semer (han byggede Ono og Lod og dets tilhørende Byer)

Neh. 11, 35.

13. og Beria og Sema; de vare Familiehovederne blandt Ajalons Indbyggere; de dreve Gats Indbyggere paa Flugt.

14. Og Ahjo, Sasak og Jeremot

15. og Sebadja og Arad og Eder

16. og Mikael og Jispa og Joha vare Berias Sønner; V. 13.

17. og Sebadja og Mesullam og Hiski og Heber

18. og Jismeraaj og Jialia og Jobab vare Elpa'al's Sønner. V. 13.

19. Og Jakim og Sikri og Sabdi

20. og Ellenaaj og Zilletaj og Eliel

21. og Adaja og Beraja og Simrat vare Sime'is Sønner.

22. Og Jispaan og Eber og Eliel

23. og Abdon og Sikri og Hanan

24. og Hananja og Elam og Antotija

25. og Jifdeja og Pniel vare Sasaks Sønner. V. 14.

26. Og Samseraj og Seharja og Atalja

27. og Ja'aresja og Elia og Sikri vare Jerohams Sønner.

28. Disse vare Familiehoveder, Hoveder for sine Slægter; de boede i Jerusalem.

29. Og i Gibeon boede Gibeons Fader*, og hans Hustrues Navn var Ma'aka. *Je'uel; 9, 35.

30. Og hans førstefødt Søn var Abdon; derefter Zur og Kis og Ba'al og Nadab

31. og Gedor og Ahjo og Seker.

32. Og Miklot avlede Simea. Ogsaa disse boede lige overfor sine Brødre i Jerusalem, sammen med sine Brødre*. *V. 14-28.

33. Og Ner avlede Kis, og Kis avlede Saul, og Saul avlede Jonatan og Malkisua og Abinadab og Esba'al*.

1 Sam. 14, 51. *d. s. s. Ieboset, 2 Sam. 2, 8.

34. Og Jonatans Søn var Meribba'al*, og Meribba'al avlede Mika.

*d. s. s. Mefiboset, 2 Sam. 4, 4.

35. Og Mikas Sønner vare Piton og Melek og Tarea og Achas.

36. Og Achas avlede Joadda, og Joadda avlede Alemet og Asmavet og Simri, og Simri avlede Moza.

37. Og Moza avlede Bina; hans Søn var Rafa; hans Søn Elasa; hans Søn Azel.

38. Og Azel havde seks Sønner, og dette var deres Navne: Asrikam, Bokeru og Ismael og Searja og Obadja og Hanan; alle disse vare Azels Sønner.

39. Og Eseks, hans Broders, Sønner vare Ulam, hans Førstefødt, Je'us, den anden, og Elifelet, den tredje.

40. Og Ulams Sønner vare vældige Stridsmænd, som spændte Bue, og de havde mange Sønner og Sønnesønner, hundrede og femti. Alle disse vare af Benjamins Børn. Dom. 20, 16.

9. KAPITEL.

Fortegnelse over Nogle, som boede i Jerusalem af Judas og Benjamins Stamme, 1-9, Ugeledes af Presterne og Levitterne, Fortnerne og Sangerne, hvis Fortællinger beskrives, 10-34. Sauls Slægtregister, 35-44.

Og hele Israel blev indført i Slægtregister, og se, de ere opskrevne i Israels Kongers Bog; og Juda blev

bortført i Fangenskab til Babel for sin Troløsheds Skyld.

² Kong. 24, 15, 16; 25, 11.

2. Og de første Indbyggere, som boede paa sin Eiendom, i sine Stæder, vare Israel, Presterne, Leviterne og Tempeltjenerne.

Esr. 8, 20.

3. Og i Jerusalem boede nogle af Judas Børn og af Benjamins Børn og af Efra'ims og Manasses Børn:

Neh. 11, 3 fg.

4. Utaj, Søn af Ammihud, Søn af Omri, Søn af Imri, Søn af Bani, af Perez's, Judas Søns, Børn;

2, 4.

5. og af Siloniterne*: Asaja, den Førstefødte, og hans Sønner;

*d. e. Efterkommerne af Sela; 2, 3.

6. og af Serahs Sønner: Je'uel, og deres Brødre, seks hundrede og niti;

2, 4.

7. og af Benjamins Børn: Sallu, Søn af Mesullam, Søn af Hodavja, Søn af Hassenua,

8. og Jibneja, Søn af Jeroham, og Ela, Søn af Ussil, Søn af Mikri, og Mesullam, Søn af Sefatja, Søn af Re'uel, Søn af Jibnija,

9. og deres Brødre efter deres Slægter, ni hundrede og seks og femti; alle disse Mænd vare Familiehoveder for sine Familier.

10. Og af Presterne: Jedaja og Jorjari og Jakin

11. Og Asarja, Søn af Hilklia, Søn af Mesullam, Søn af Zadok, Søn af Merajot, Søn af Achitub, Forstander for Guds Hus,

6, 13.

12. og Adaja, Søn af Jeroham, Søn af Pashur, Søn af Malkia, og Masaj, Søn af Adiel, Søn af Jahsera, Søn af Mesullam, Søn af Mesillemit, Søn af Immer,

13. og deres Brødre, Hoveder for sine Familier, tusinde og syv hundrede og seksti, dygtige Mænd til at forrette Tjenesten i Guds Hus.

14. Og af Leviterne: Semaja, Søn af Hassub, Søn af Asrikam, Søn af Hasabja, af Meraris Børn,

15. og Bakbakkar, Heres og Galal og Mattanja, Søn af Mika, Søn af Sikri, Søn af Asaf,

16. og Obadja, Søn af Semaja, Søn af Galal, Søn af Jedutun, og Berekja, Søn af Asa, Søn af Elkana, som boede i Netofatternes Landsbyer.

2, 54.

17. Og Portnerne: Sallum og Akkub og Talmon og Achiman og deres Brødre; Sallum var Hovedet,

18. og indtil nu er han* ved Kongeporten mod Øst. Disse vare Portnerne for Levit Børns Leire.

*d. e. hans Slægt.

19. Og Sallum, Søn af Kore, Søn af Ebjasaf, Søn af Korah, og hans Brødre af hans Faders Hus, Korahiterne, vare over Tjenestens Gjerning, Vogtere ved Teltets Dørtærskler, og deres Fædre vare ved Herrens Leir, Vogtere ved Indgangen.

20. Og Pinehas, Eleasars Søn, var fordum Fyrste over dem; Herren var med ham.

4 Mos. 25, 7 fg.

21. Sakarja, Meselemja's Søn, var Portner ved Indgangen til Sammenkomstens Telt.

22. Alle disse, som vare udvalgte til Portnere ved Dørtærsklerne, vare to hundrede og tolv; de vare indførte i Slægtregister efter sine Landsbyer; dem havde David og Samuel, Seeren, ansat som betroede Mænd.

1 Sam. 9, 9, 11. 1 Krøn. 26, 28.

23. Og de og deres Sønner vare ved Portene til Herrens Hus, til Teltets Hus, for at holde Vagt.

24. Efter de fire Vinde stode Portnerne, mod Øst, Vest, Nord og Syd.

25. Og deres Brødre i sine Landsbyer skulde komme hver syvende Dag fra Tid til anden tilligemed dem.

26. Thi de fire Forstandere* for Portnerne vare betroede Mænd, de vare Leviter; og de vare over Kamrene og over Skatkamrene i Guds Hus.

*v. 17.

27. Og de vare om Natten rundt omkring Guds Hus; thi dem paalaa det at holde Vagt, og de havde Nøglen for at lukke op hver Morgen.

28. Og nogle af dem vare over Tjenestens Redskaber; thi efter Tal bragte de dem ind, og efter Tal bragte de dem ud.

29. Og nogle af dem vare satte over Redskaberne, over alle Helligdommens Redskaber, og over Melet og Vinen og Oljen og Viraken og Krydlerne.

30. Og af Presternes Sønner lavede nogle Krydersalven.

2 Mos. 30, 25.

31. Og Mattitja af Leviterne, han var den førstefødte Søn af Sallum, Korahiten; ham var Tilberedelsen af Bagverket betroet.

32. Og af Kahatiternes Børn, af deres Brødre, vare nogle over Skuebødene, for at berede dem hver Sæbtat.

3 Mos. 24, 5 fg.

33. Og disse* vare Sangerne, Familienhoveder blandt Leviterne, og de vare i Kamrene, fri for anden Tjeneste; thi Dag og Nat paalaa det dem at være i sin Forretning.

*de V. 14-16 Nævnte.

34. Disse* vare Familienhoveder blandt Leviterne efter sine Slægter, Overhoveder; disse boede i Jerusalem.

*de V. 14-32 Nævnte.

35. Men i Gibeon boede Gibeons Fader Je'uel, og hans Hustrues Navn var Ma'aka.

8. 29 fg.

36. Og hans førstefødte Søn var Abdon; derefter Zur og Kis og Ba'al og Ner og Nadab

37. Og Gedor og Ahjo og Sakarja og Miklot.

38. Og Miklot avlede Simeam; og saa disse boede lige overfor sine Brødre i Jerusalem, sammen med sine Brødre.

8. 32 fg.

39. Og Ner avlede Kis, og Kis avlede Saul, og Saul avlede Jonatan og Malkisua og Abinadab og Esba'al.

10. 2.

40. Og Jonatans Søn var Meribba'al, og Meribba'al avlede Mika.

41. Og Mikas Sønner vare Piton og Melek og Tahrea.

42. Og Achas avlede Jara, og Jara avlede Alemet og Asmavet og Simri, og Simri avlede Moza.

12. 3.

43. Og Moza avlede Bina, og hans Søn var Refaja; hans Søn Elasa; hans Søn Azel.

44. Og Azel havde seks Sønner, og dette var deres Navne: Asrikam, Bokeru og Ismael og Searja og Obadja og Hanan; disse vare Azels Sønner.

10. KAPITEL.

Filisterne slaa Israel. Sauls Sønner falde, Saul dræber sig selv, Israellterne flygte fra sine Slæder, 1-7. Filisterne plyndre de Ihjelslagne og ophænge Saul; Hoved paa Dagens Hus. Mænd fra Jabes tage hans og hans Sønners Legemer og begrave dem. Saul omkom for sine Synders Skyld, 8-14.

OG Filisterne krigede mod Israel, og Israels Mænd flyede for Filisterne, og der faldt Ihjelslagne paa Gilboas Bjerg.

1 Sam. 31, 1 fg.

2. Og Filisterne vare Satil og hans Sønner i Hælene, og Filisterne ihjelsloge Jonatan og Abinadab og Malkisua, Sauls Sønner.

3. Og Striden blev haard imod Saul, og Bueskytterne traf paa ham, og han bævede for Skytterne.

4. Da sagde Saul til sin Vaaben-

drager: Drag dit Sverd og gjennebor mig dermed, forat ikke disse Uomskaarne skulle kommeog handle ilde med mig! Men hans Vaabendrager vilde ikke; thi han frygtede saare. Da tog Saul Sverdet og styrtede sig i det.

Dom. 2, 54.

5. Og da hans Vaabendrager saa, at Saul var død, styrtede ogsaa han sig i sit Sverd og døde.

6. Saa døde Saul og hans tre Sønner og hele hans Hus; de døde alle tilhobe.

7. Og da alle de Israels Mænd, som vare i Dalen, saa, at de vare flygtede, og at Saul og hans Sønner vare døde, forlode de sine Stæder og flyede; og Filisterne kom og boede i dem.

8. Og det skede den følgende Dag, da kom Filisterne for at plyndre de Ihjelslagne, og de fandt Saul og hans Sønner liggende paa Gilboas Bjerg.

9. Og de plyndrede ham og toge hans Hoved og hans Vaaben, og de sendte Bud trindt omkring i Filisternes Land for at bringe det glade Budskab til deres Afguder og til Folket.

10. Og de lagde hans Vaaben i sin Guds Hus, og hans Hjerneskal fæstede de paa Dagens Hus.

11. Da hele Jabes i Gilead hørte Alt, hvad Filisterne havde gjort med Saul,

12. gjorde alle vaabenføre Mænd sig rede og toge Sauls Krop og hans Sønners Kroppe og bragte dem til Jabes; og de begrove deres Ben under Terebinten i Jabes og holdt Faste i syv Dage.

2 Sam. 1, 12; 2, 5.

13. Saa døde Saul for sin Troløsheds Skyld, som han havde øvet mod Herren, fordi han ikke havde taget Vare paa Herrens Ord, og tillige fordi han havde søgt hen til Dødingemænere for at adspørge dem.

1 Sam. 15, 11; 28, 8.

14. Men han adspurgte ikke Herren; derfor tog han ham afdage og førte Kongedømmet over til David, Isaajs Søn.

11. KAPITEL.

Israel gjer David til Konge i Hebron. Han indtager Zions Borg og opbygger Staden; Herren er med ham, 1-9. Hans vældige Mænd og deres Bedrifter opregnes, 10-25. Igesaa hans fornemste Stridsmænd, 26-47.

OG hele Israel forsamlede sig til David i Hebron og sagde: Se, vi ere dine Ben og dit Kjød.

2. Allerede for længe siden, ogsaa da Saul var Konge, var du den, som førte Israel ud og ind, og Herren, din Gud, sagde til dig: Du skal vogte mit Folk Israel, og du skal vorde Fyrste over mit Folk Israel. 1 Sam. 13, 14.

3. Saa kom alle Israels Ældste til Kongen i Hebron, og David gjorde en Pakt med dem i Hebron for Herrens Aasyn; og de salvede David til Konge over Israel efter Herrens Ord ved Samuel. 1 Sam. 16, 13.

4. Og David og hele Israel drog til Jerusalem, det er Jebus, og der vare Jebusterne, Landets Indbyggere.

5. Og Indbyggerne af Jebus sagde til David: Du skal ikke komme herind. Men David indtog Zions Borg, det er Davids Stad. 2 Sam. 5, 6 fg.

6. Og David sagde: Hvosomhelst der først slaar Jebusterne, skal blive Høvdning og Fører. Og Joab, Zerujas Søn, steg først op og blev Høvdning.

7. Og David boede i Borgen; derfor kaldte man den Davids Stad.

8. Og han byggede Staden rundt omkring, fra Millo og rundt omkring, og Joab gjenopbyggede det Øvrige af Staden.

9. Og David blev større og større, og Herren, Hærskarernes Gud, var med ham.

10. Og dette var de ypperste blandt de Davids Helte, som kraftig støttede ham i hans Kongedømme tilligemed hele Israel, for at gjøre ham til Konge efter Herrens Ord om Israel.

2 Sam. 23, 8 fg.

11. Og dette var Tallet paa Davids Helte: Jasobam, Hakmonis Søn, Høvedsmand for Drabanterne; han svang sit Spyd over tre hundrede Ihjelslagne paa een Gang. 27, 2.

12. Og efter ham Eleasar, Søn af Dodo, Ahohten; han var blandt de tre Helte. 27, 4.

13. Han var med David i Pas-Dammim, og Filisterne havde samlet sig der til Krigen, og der var et Stykke Ager, fuldt af Byg, og Folket flyede for Filisterne. 1 Sam. 17, 1.

14. Da stillede de sig midt paa Jordstykket og reddede det og slog Filisterne; og Herren gjorde en stor Frelse.

15. Og tre af de tretti Høvdninger drog ned paa Klippen til David i Adullams Hule; og Filisternes Hærlaa i Leir i Refa'ims Dal. 1 Sam. 22, 1.

16. Og David var dengang i Bor-

gen, og Filisternes Forpost var dengang i Betlehem.

17. Og David fik Lyst og sagde: Hvem skaffer mig Vand at drikke af Betlehems Brønd, som er ved Porten?

18. Da brøde de tre ind i Filisternes Leir og øste Vand op af Betlehems Brønd, som er ved Porten, og de bare det bort og bragte det til David; men David vilde ikke drikke det, men udøste det for Herren.

19. Og han sagde: Min Gud lade det være langt fra mig at gjøre dette! Skulde jeg drikke disse Mænds Blod, som have sat sit Liv i Fare? Thi med Fare for sit Liv have de bragt det. Og han vilde ikke drikke det. Dette gjorde de tre Helte.

20. Og Absaj, Broder af Joab; han var Høvedsmand for de Tre, og han svang sit Spyd over tre hundrede Ihjelslagne; og han havde et Navn blandt de Tre.

21. Fremfor de Tre var han dobbelt æret og blev deres Øverste; men til de Tre naaede han ikke.

22. Benaja, Søn af Jojada, Søn af en tapper Mand, stor i Idrætter, fra Kabze'el; han slog Moabs to Løvehelte, og han steg ned og slog en Løve i en Brønd paa en Dag, da der var falden Sne.

23. Og han slog en Ægypter, en Mand, fem Alen lang, og i Ægypterens Haand var der et Spyd som en Væverstang; men han gik ned mod ham med sin Stav og rev Spydet af Ægypterens Haand og dræbte ham med hans eget Spyd. 1 Sam. 17, 7, 40.

24. Dette gjorde Benaja, Joadas Søn, og han havde et Navn blandt de tre Helte. 27, 6.

25. Se, fremfor de Tretti var han æret, men til de Tre naaede han ikke; og David satte ham blandt sine Fortrolige.

26. Og de Tapreste i Hæren vare Asael, Broder af Joab, Elhanan, Søn af Dodo, fra Betlehem, 2 Sam. 2, 18.

27. Sammot, Haroriten, Helez, Peloniten, 27, 10.

28. Ira, Søn af Ikkes, Teko'iten, Abieser, Anatotiten,

29. Sibbekaj, Husattiten, Ilaj, Ahohten,

30. Maharaj, Netofatiten, Heled, Søn af Ba'ana, Netofatiten; 27, 13.

31. Itaj, Søn af Ribaj, fra Benjamins Børns Gibe, Benaja, Piratniten,

32. Huraj fra Ga'as's Dale, Abiel, Artattiten,
 33. Asmavet, Baharumiten, Eljahba, Sa'alboniten,
 34. Bne-Hasem, Gisoniten, Jonatan, Søn af Sage, Harariten,
 35. Achiam, Søn af Sakar, Harariten, Elifal, Søn af Ur,
 36. Hefer, Mekerattiten, Achia, Peloniten,
 37. Hezro, Karmeliten, Na'araj, Søn af Esbaj,
 38. Joel, Broder af Natan, Mibhar, Søn af Hagri,
 39. Zelek, Ammoniten, Nahraj, Berottiten, Joabs, Zerujas Søns, Vaabenderager,
 40. Ira, Jitriten, Gareb, Jitriten,
 41. Uria, Hetititen, Sabad, Søn af Ahlaj, ^{2 Sam. 11, 3.}
 42. Adina, Søn af Sisa, Rubeniten, Øverste for Rubeniterne, og foruden ham Treti,
 43. Hanan, Søn af Ma'aka, og Josafat, Mitniten,
 44. Ussia, Asterattiten, Sama og Juel, Sønner af Hotam, Aroeriten,
 45. Jediael, Søn af Simri, og Joha, hans Broder, Tiziten,
 46. Elhel Hammahavim og Jeribaj og Josavja, Sønner af Elna'am og Jitma, Moabiten,
 47. Elhel og Obed og Ja'asiel Hammezobaja.

12. KAPITEL

De Benjaminsker opregnes, som kom til David i Ziklag, 1-7. Igesaa de Gaditter, som holdt sig til ham, 8-15, og de, som af Judas, Benjamins og Manasses Stammer sluttede sig til ham, 16-22. Endelig angives Tallet paa dem, som af alle Stammer kom til Hebron for at gjøre David til Konge, 23-40.

OG disse ere de, som kom til David i Ziklag, da han endnu maatte holde sig der af Frygt for Saul, Kis's Søn (de vare blandt de Helte, som hjalp ham i Krigen; ^{1 Sam. 27, 6.}
 2. de vare rustede med Bue, med Høire og Venstre slyngede de Stene og skjøde Pile med Bue; de vare af Sauls Brødre, af Benjamin):

^{8, 40, Dom. 20, 16.}
 8. Achieser, den Øverste, og Joas, Sønner af Sema'a, Gibeattiten, og Jesuel og Pelet, Sønner af Asmavet, og Beraka og Jehu, Anatottiten,

4. og Jismaja, Gibeoniten, en Helt blandt de Treti og over de Treti, og Jirmeja og Jahasiel og Johanan og Josabad, Gederattiten,

5. Elusaj og Jerimot og Bealja og Semarja og Sefatja, Haruften,

6. Elkana og Jissija og Asarel og Joeser og Jasobam, Korahiterne,

7. og Joela og Sebadja, Sønner af Jeroham, fra Gedor.

8. Og af Gaditterne gik nogle over til David paa Bjergholden i Ørkenen, vældige Helte, Stridsmænd til Krig, rustede med Skjold og Spyd, og deres Aasyn vare som Løvers Aasyn, og de vare hurtige som Raadyr paa Bjergene. ^{2 Sam. 8, 18.}

9. Eser var den Første, Obadja den Anden, Eliab den Tredje,

10. Mismanna den Fjerde, Jirmeja den Femte,

11. Attaj den Sjette, Elhel den Syvende,

12. Johanan den Ottende, Elsabad den Niende,

13. Jirmeja den Tiende, Makbanaj den Ellevte.

14. Disse vare af Guds Børn, Øverst for Hæren; den Mindste af dem var over Hundrede, og den Største over Tusinde.

15. Disse var det, som gik over Jordan i den første Maaned, da den gik over alle sine Bredder; og de dreve alle Dalboerne paa Flugt mod Øst og mod Vest. ^{Jos. 3, 15.}

16. Og der kom ogsaa nogle af Benjamins og Judas Børn til Bjergholden til David.

17. Og David gik ud til dem og tog tilorde og sagde til dem: Er det i fredelig Hensigt, I komme til mig, for at hjælpe mig, da skal mit Hjerte være forenet med eder; men komme I for at forraade mig til mine Fiender, endskjønt der ikke er Vold i mine Hænder, da se vore Fædres Gud til og straffe! ^{Ps. 7, 4 fg.}

18. Og Amasaj, Hovedsmand for de Treti, blev iført Aanden, og han sagde: Dig, David, tilhøre vi, og med dig, Isaajs Søn, holde vi. Fred, Fred være med dig, og Fred være med dine Hjælpere! Thi din Gud hjælper dig. Da tog David imod dem og satte dem til Hovedsmænd for Tropperne.

19. Og af Manasse gik Nogle over til David, da han drog med Filisterne i Krig mod Saul, dog uden at hjælpe dem; thi efter Raadslagning havde Filisternes Fyrster ladet ham fare, sigende: Paa vore Hoveders Bekostning vil han gaa over til sin Herre Saul. ^{1 Sam. 29, 4.}

20. Da han drog til Ziklag, gik Nogle af Manasse over til ham, nemlig Adna og Josabad og Jedial og Mikael og Josabad og Elihu og Zilletaj, Høvedsmænd for de Tusinder, der hørte til Manasse.

21. Og disse hjalp David mod Strejfskaren; thi de vare alle vældige Stridsmænd, og de bleve Øverster i Hæren. 1 Sam. 30, 1 fg.

22. Thi Dag for Dag kom der Folk til David for at hjælpe ham, indtil det blev til en stor Leir, som en Guds Leir.

23. Og dette er Tallet paa de Skarer, rustede til Strid, som kom til David i Hebron for at føre Sais Konedømme over til ham efter Herrens Ord: 2 Sam. 5, 1.

24. Judas Børn, som bare Skjold og Spyd, seks tusinde og otte hundrede, rustede til Strid;

25. af Simeons Børn vældige Stridsmænd til Krig, syv tusinde og hundrede; -

26. af Levis Børn fire Tusinde og seks Hundrede,

27. og Jojada, Fyrsten for Arons Børn, og med ham tre Tusinde og syv Hundrede,

28. og Zadok, en ung vældig Stridsmand, og hans Familie, to og tyve Høvedsmænd; 2 Sam. 15, 24.

29. og af Benjamins Børn, Sauls Brødre, tre Tusinde; indtil den Tid holdt nemlig den største Del af dem sig til Sauls Hus; 2 Sam. 2, 8 fg.

30. og af Efra'ims Børn tyve Tusinde og otte Hundrede, vældige Stridsmænd, navnkundige Mænd i sine Familier;

31. og af den halve Manasses Stamme atten Tusinde, som vare navnte ved Navn til at drage hen for at gøre David til Konge;

32. og af Isaskars Børn Mænd, som havde Forstand paa Tiderne, saa de vidste, hvad Israel havde at gøre; deres Høvedsmænd vare to hundrede, og alle deres Brødre fulgte deres Ord;

33. af Sebulon Mænd, som drog ud til Strid og vare rustede til Krig med allehaande Krigsvaaben, femti tusinde; de stillede sig i Slagorden med Hjerter uden Svig;

34. og af Naftali tusinde Øverster, og med dem syv og tretti Tusinde med Skjold og Spyd;

35. og af Danterne Mænd, rustede

til Krig, otte og tyve tusinde og seks hundrede;

36. og af Aser Mænd, som drog ud til Strid for at stille sig i Slagorden, firti tusinde;

37. og fra hin Side Jordan, af Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme med allehaande Krigsvaaben, hundrede og tyve Tusinde.

38. Alle disse Krigsmænd, som stillede sig i Slagorden, kom til Hebron med oprigtigt Hjerte for at gøre David til Konge over hele Israel; ogsaa alle de Øvrige af Israel havde eet Hjerte til at gøre David til Konge.

39. Og de vare der hos David i tre Dage og aade og drak; thi deres Brødre havde tilberedt Maaltid for dem.

40. Ogsaa de, som boede dem nærmest, indtil Isaskar og Sebulon og Naftali, bragte Brød paa Asener og paa Kameler og paa Mølæsler og paa Okser, Melspiser, Figenkager og Rosinkager og Vin og Olje og stort Kvæg og smaat Kvæg i Mængde; thi der var Glæde i Israel.

13. KAPITEL.

David forsamlar Folket for at føre Pakens Ark fra Kirjat-Jearim til Davids Stad, 1-8; men da Ussa bliver tagen af dage, lader han den sætte i Obed-Edoms Hus, 9-14.

OG David holdt Raad med Øversterne over Tusinde og over Hundrede, med hver Fyrste. 2 Sam. 6, 1 fg.

2. Og David sagde til hele Israels Forsamling: Dersom det tykkes eder godt, og det er fra Herren, vor Gud, saa lader os sende Bud til alle Kanter til vore øvrige Brødre i alle Israels Lande og tilligemed dem til Presterne og Levitterne i Stæderne paa deres Jorder, at de skulle forsamlе sig til os,

3. og lader os flytte vor Guds Ark til os! Thi vi have ikke spurgt efter den i Sauls Dage.

4. Da sagde den hele Forsamling, at man skulde gøre saa; thi Sagen var ret i alt Folkets Øine.

5. David samlede da hele Israel, fra Ægyptens Sihor* til henimod Hamat, for at føre Guds Ark fra Kirjat-Jearim. 15, 3. *Jos. 13, 3.

6. Og David og hele Israel drog op henimod Ba'ala til Kirjat-Jearim, som hører til Juda, for derfra at føre op Gud Herrens Ark, hans, som tro-

ner paa Keruberne, hvor hans Navn nævnes. 1 Sam. 4, 4. 2 Kong. 19, 15.

7. Og de kjørte Guds Ark paa en ny Vogn fra Abinadabs Hus, og Ussa og Ahjo førte Vognen.

8. Og David og hele Israel legede for Guds Aasyn af al Magt baade til Sange og til Citarer og til Harper og til Pauker og til Cymbler og til Trompeter.

9. Og da de kom til Kidons Tærskelplads, rakte Ussa sin Haand ud for at tage fat i Arken: thi Okserne vare blevne ustyrlige. 2 Sam. 6, 6 fg.

10. Da optændtes Herrens Vrede mod Ussa, og han slog ham, fordi han havde rakt sin Haand ud til Arken, og han døde der for Guds Aasyn.

11. Men David blev ilde tilmode, fordi Herren havde slaaet Ussa ned, og man kaldte det samme Sted Perez-Ussa indtil denne Dag. 15, 13.

12. Og David blev bange for Gud den samme Dag og sagde: Hvorledes skulde jeg føre Guds Ark ind til mig?

13. Og David flyttede ikke Arken ind til sig i Davids Stad, men han lod den føre hen til Obed-Edoms, Gittitens, Hus.

14. Og Guds Ark forblev hos Obed-Edoms Familie i hans Hus i tre Maaneder; og Herren velsignede Obed-Edoms Hus og Alt, hvad hans var.

14. KAPITEL.

Hiram sender David Tommer til deraf at bygge et Hus; David avler flere Sønner i Jerusalem, 1-7. Han overvinder Filisterne to Gange, 8-17.

OG Hiram, Kongen i Tyrus, sendte Bud til David og Cedertre og Mestere til at udhugge Sten til Vægge og Mestere til at udhugge Træ til at bygge ham et Hus.

2 Sam. 5, 11 fg. 2 Krøn. 2, 3.

2. Og David forstod, at Herren havde stadfæstet ham til Konge over Israel; thi hans Rige blev høit ophøiet for hans Folks, Israels, Skyld.

3. Og David tog endnu flere Hustruer i Jerusalem, og David avlede endnu flere Sønner og Døtre.

4. Og dette er Navnene paa de Sønner, han fik i Jerusalem: Sammuah og Sobah, Natan og Salomo 3, 5 fg.

5. og Jibhar og Elisua og Elpelet

6. og Nogah og Nefeg og Jafia

7. og Elisama og Be'eljada og Eli-felet.

8. Da Filisterne hørte, at David var salvet til Konge over hele Israel, drog alle Filisterne op for at søge

efter David; da David hørte det, drog han ud imod dem.

9. Og Filisterne kom og udbredte sig i Refa'ims Dal.

10. Og David adspurgte Gud og sagde: Skal jeg drage op imod Filisterne, og vil du give dem i min Haand? Og Herren sagde til ham: Drag op! Saa vil jeg give dem i din Haand.

11. Og de droge op til Ba'al-Perazim, og David slog dem der, og David sagde: Gud har brudt igjennem mine Flender ved min Haand, som Vande bryde igjennem. Derfor kaldte man det samme Steds Navn Ba'al-Perazim. Es. 28, 21 fg.

12. Og de efterlod de sine Guder, og David bød, og de blev opbrændte med Ild. 5 Mos. 7, 5, 25.

13. Men Filisterne kom igjen og udbredte sig i Dalen.

14. Og David adspurgte atter Gud, og Gud sagde til ham: Du skal ikke drage op efter dem; vend dig fra dem, saa du kommer til dem lige overfor Bakatræerne.

15. og naar du hører Lyden af Skridt paa Bakatræernes Toppe, da skal du drage ud i Striden; thi Gud er udgangen for dit Aasyn for at slaa Filisterne Leir.

16. Og David gjorde, som Gud havde befalet ham, og de slog Filisterne Leir fra Gibeon og lige til Geser.

17. Og Davids Navn kom ud i alle Landene, og Herren lod Frygt for ham komme over alle Folkene. 2 Krøn. 20, 29.

15. KAPITEL.

David bereder et Sted for Arken, beskikker Leviterne til at bære den, samler Israel og de fornemste Leviter, 1-10. Han befaler Presterne og Leviterne, hvad de skulle gjøre; de gjøre efter hans Ord, 11-15. Han beskikker Sangere ved Arken og fører den op med stor Glæde; han foragtes af Mikal, 16-29.

OG han byggede sig Huse i Davids Ark og oplos et Telt for den.

2. Da sagde David: Ingen skal bære Guds Ark uden Leviterne; thi dem har Herren udvalgt til at bære Guds Ark og til at tjene ham evindelg.

3. Og David forsamlede hele Israel til Jerusalem for at føre Herrens Ark op til dens Sted, som han havde beredt for den. 13, 8.

4. Og David samlede Arons Børn og Leviterne,

5. af Kahats Børn Uriel, den Øverste, og hans Brødre, hundrede og tyve.

6. af Meraris Børn Asaja, den Øverste, og hans Brødre, to hundrede og tyve.

7. af Gersoms Børn Joel, den Øverste, og hans Brødre, hundrede og tretti.

8. af Elizafans Børn Semaja, den Øverste, og hans Brødre, to hundrede.

9. af Hebrons Børn Eliel, den Øverste, og hans Brødre, otteti.

10. af Ussiels Børn Amminadab, den Øverste, og hans Brødre, hundrede og tolv.

11. Og David kaldte paa Zadok og Ebjatar, Presterne, og paa Leviterne, paa Uriel, Asaja og Joel, Semaja og Eliel og Amminadab. 2 Sam. 15, 29.

12. Og han sagde til dem: I Famili-hoveder for Leviterne, helliger eder, I og eders Brødre, og fører Herrens, Israels Guds, Ark op til det Sted, jeg har beredt for den!

13. Thi fordi I første Gang ikke vare med, gjorde Herren, vor Gud, et Brud iblandt os, fordi vi ikke søgte ham, som ret var. 13, 10, 11.

14. Saa helligede da Presterne og Leviterne sig for at føre Herrens, Israels Guds, Ark op.

15. Og Leviternes Børn bære Guds Ark, som Moses havde paabudt efter Herrens Ord, paa sine Skuldre med Stængerne paa sig.

2 Mos. 25, 14. 4 Mos. 4, 15; 7, 9.

16. Og David bød Leviternes Øverster at stille sine Brødre, Sangerne, frem med Instrumenter til Sungen, Harper og Citarer og Cymbler; de skulde lade sig høre og opløfte Røsten med Glæde.

17. Og Leviterne fremstillede Heman, Søn af Joel, og af hans Brødre Asaf, Søn af Berekja, og af Meraris Børn, deres Brødre, Etan, Søn af Kusaja, 6, 33, 39, 44.

18. og med dem deres Brødre af anden Rang, Sakarja, Ben og Ja'asiel og Semiramot og Jehiel og Unni, Ellab og Benaja og Ma'aseja og Mattitja og Elifsehu og Mikneja og Obed-Edom og Jeliel, Portnerne,

19. og Sangerne Heman, Asaf og Etan med Kobbercymbler for at lade sig høre,

20. og Sakarja og Asiel og Semiramot og Jehiel og Unni og Ellab og

Ma'aseja og Benaja med Harper efter Alamot*,

*sandsynligvis en Toneart, Ps. 46, 1.

21. og Mattitja og Elifsehu og Mikneja og Obed-Edom og Jeliel og Asasja med Citarer efter Scheminit* for at lede Sungen.

*sandsynligvis en Toneart, Ps. 6, 1.

22. Og Kenanja, Leviternes Sangmester, underviste i Sungen; thi han var kyndig deri.

23. Og Berekja og Elkana vare Portnere ved Arken.

24. Og Sebjana og Josafat og Netanel og Amasaj og Sakarja og Benaja og Elieser, Presterne, blæste i Trompeter foran Guds Ark, og Obed-Edom og Jehia vare Portnere ved Arken.

25. Og det var David og Israels Ældste og Øversterne over Tusinde, som gik hen for at føre Herrens Pakts-Ark op fra Obed-Edoms Hus med Glæde. 2 Sam. 6, 12 fg.

26. Og det skede, da Gud hjalp Leviterne, som bære Herrens Pakts-Ark, ofrede de syv Okser og syv Vædere.

27. Og David var iført en Overklædning af hvidt Bomuldstøj, og ligesaa alle de Leviter, som bære Arken, og Sangerne og Kenanja, Sangmesteren for Sangerne, og David havde en linned Livkjortel paa.

28. Saa førte hele Israel Herrens Pakts-Ark op med Frydemaal og med Basunklang og med Trompeter og med Cymbler; de lode sig høre med Harper og Citarer.

29. Og det skede, da Herrens Pakts-Ark kom ind i Davids Stad, da saa Mikal, Sauls Datter, ud igjennem Vinduet, og hun saa Kong David springe og danse, og hun foragtede ham i sit Hjerte.

16. KAPITTEL.

David lader Arken sætte paa dens Sted paa Zion, ofrer, velstgner Folket og uddeler Levnetsmidler til det, 1-3. Han beskikker Leviter ved Arken til at love Herren med Sang og Instrumenter, 4-6, lader en herlig Lovsang afsynge til Herren, 7-36. Han lader nogle Sangers, Prester og Leviter blive ved Tabernaklet i Gibeon; Folket drager hjem, 37-43.

Og de bragte Guds Ark ind og satte den midt i det Telt, David havde opslaaet for den, og de bragte Brændoffere og Takoffere for Guds Aasyn.

2 Sam. 6, 17 fg.

2. Og da David var færdig med at ofre Brændofferet og Takofferne, velsignede han Folket i Herrens Navn.

4 Mos. 6, 23 fg. 1 Kong. 8, 55.

3. Og han uddelte til Enhver i Israel, baade Mand og Kvinde, et Brød og et Stykke Kjød og en Rosinkage.

4. Og han satte nogle af Leviterne foran Herrens Ark til Tjenere og til at prise og takke og love Herren, Israels Gud.

5. Asaf var den Øverste, og den Næste efter ham Sakarja, Je'iel og Semiramot og Jehiel og Mattitja og Ellab og Benaja og Obed-Edom og Je'iel med Harper og Citarer, og Asaf lod sig høre med Cymblerne, 6. og Benaja og Jahasiel Presterne, med Trompeter stadig foran Guds Pakts-Ark.

7. Paa den samme Dag, da lod David for første Gang synge Herren Lov ved Asaf og hans Brødre:

8. Lovet Herren, paa valder hans Navn, kundgjør blandt Folkene hans store Gjæringer!

Ps. 105, 1 fg. Es. 12, 4.

9. Synger for ham, lovsynger ham, grunder paa alle hans Undergjæringer!

10. Roser eder af hans hellige Navn! Deres Hjerte glæde sig, som søge Herren!

11. Spørger efter Herren og hans Magt, søger hans Aasyn al Tid!

12. Kommer hans Undergjæringer i Hu, som han har gjort, hans Under og hans Munds Domme,

5 Mos. 26, 8.

13. I Israels, hans Tjeners, Afkom, I Jakobs Børn, hans Udvalgte!

14. Han er Herren, vor Gud; over al Jorden gaa hans Domme.

15. Kommer evindeligt hans Pakt i Hu, det Ord, han fastsatte for tusinde Slægter,

16. den Pakt, han gjorde med Abraham, og hans Ed til Isak!

1 Mos. 15, 18; 17, 2; 22, 16 fg. 26, 3.

17. Han satte den til en Ret for Jakob, til en evig Pakt for Israel,

18. sigende: Dig vil jeg give Kana'ans Land til eders Arvelod, —

19. da I vare en liden Hob, faa og fremmede i det. 1 Mos. 34, 30.

20. Og de vandrede fra Folk til Folk og fra et Rige til et andet Folk.

1 Mos. 20, 1.

21. Han tillod ikke Nogen at øve Vold imod dem, og han straffede Konger for deres Skyld, 1 Mos. 12, 17.

22. sigende: Rører ikke ved mine Salvede, og gjører ikke mine Profeter noget Ondt! 1 Mos. 20, 7.

23. Synger for Herren, al Jorden! Bebuder fra Dag til Dag hans Frelse! Ps. 96, 1 fg.

24. Fortæller iblandt Hedningerne hans Ære, iblandt alle Folkene hans Undergjæringer!

25. Thi stor er Herren og saare priselig, og forførdelig er han over alle Guder. 2 Mos. 15, 11. Ps. 86, 8.

26. Thi alle Folkenes Guder ere Intet; men Herren har gjort Himmelen.

27. Høihed og Herlighed er for hans Aasyn, Styrke og Glæde er paa hans Sted.

28. Giver Herren, I Folkeslægter, giver Herren Ære og Magt! Ps. 29, 1, 2.

29. Giver Herren hans Navns Ære, frembrøder Gaver og kommer for hans Aasyn, tilbøder Herren i hellig Prydelse!

30. Bæver for hans Aasyn, al Jorden! Grundfæstet er Jorderige, det rokkes ikke. Ps. 89, 12; 102, 26.

31. Himmelen glæde sig, og Jorden fryde sig, og man skal sige iblandt Hedningerne: Herren er bleven Konge. Ps. 97, 1.

32. Havet bruse og dets Fyde, Marken fryde sig og Alt, hvad der er paa den! Ps. 96, 11 fg.

33. Da juble Træerne i Skoven for Herrens Aasyn; thi han kommer for at dømme Jorden.

34. Lovet Herren! Thi han er god, hans Miskundhed varer evindeligt. Ps. 106, 1; 107, 1.

35. Og siger: Frels os, du vor Frelses Gud, og saml os og udfri os fra Hedningerne til at love dit hellige Navn, rose os af din Pris!

Ps. 106, 79, 9.

36. Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed! Og alt Folket sagde Amen og lovede Herren. Ps. 41, 14; 72, 18.

37. Saa lod han Asaf og hans Brødre blive der foran Herrens Pakts-Ark for at forrette Tjeneste foran Arken al Tid, hver Dags Gjæringer paa sin Dag.

38. Og Obed-Edom og deres Brødre, otte og seksti, Obed-Edom, Søn af Jeditun, og Hosa som Portner.

39. Og Zadok, Presten, og hans Brødre, Presterne, lod han blive foran Herrens Tabernakel paa Høsten, som var i Gibeon,

40. for at ofre Herren Brændofferet paa Brændofferets Alter al Tid, Morgen og Aften, og for at forrette Alt, hvad skrevet staar i Herrens Lov, som han bød Israel,

2 Mos. 29, 38 fg. 2 Krøn. 13, 11. Esr. 3, 3.

41. og med dem Heman og Jedutun og de øvrige Udvalgte, som vare nævnte ved Navn, for at love Herren, fordi hans Miskundhed varer evindelig,

42. ja med dem Heman og Jedutun med Trompeter og Cymbler, forat de skulde lade sig høre, og med Instrumenter til Guds Sang; og Jedutuns Sønner vare ved Porten.

43. Saa gik da alt Folket bort, hver til sit Hus, og David vendte om for at velsigne sit Hus.

17. KAPITTEL.

David faar tånde at bygge Herren et Hus, og Natan bifalder det, 1. 2. Denne faar imidlertid Befaling af Herren at forkynde David, at ikke han skal bygge Herren et Hus, men at Herren fremdeles vil opføre ham og bygge ham et Hus. Davids Afkom skal bygge Herren et Hus, og Herren vil befæste hans Rige evindeligt, en Forjættelse, der sigter til Messias, 3-15. David erkjender sin Uværdighed til saa stor en Naade, priser Herren og beder, at han vil opfylde sine Forjættelser, 16-27.

OG det skede, da David boede i sit Hus, da sagde David til Natan, Profeten: Se, jeg bor i et Hus af Cedertre, medens Herrens Pakts-Ark bor under Telttepper. 2 Sam. 7, 1 fg.

2. Og Natan sagde til David: Alt, hvad der er i dit Hjerte, det gjør! Thi Gud er med dig.

3. Og det skede i den samme Nat, at Guds Ord kom til Natan saaledes:

4. Gaa og sig til David, min Tjener: Saa siger Herren: Ikke skal du bygge mig Huset til at bo i.

5. Jeg har jo ikke boet i Hus fra den Dag, jeg førte Israel op, indtil denne Dag, men jeg vandrede fra Telt til Telt, og fra Tabernakel til Tabernakel*.

1 Kong. 8, 16.

* Idet Tabernaklet blev flyttet fra et Sted til et andet.

6. Hvorsomhelst jeg har vandret i hele Israel, mon jeg har talt et Ord til nogen af Israels Dommere, som jeg satte til at vogte mit Folk, og sagt: Hvorfor have I ikke bygget mig et Hus af Cedertre?

7. Og nu, saa skal du sige til min Tjener David: Saa siger Herren,

Hærskarernes Gud: Jeg tog dig fra Græsgangen, der, hvor du gik bag Faarene, til at være Fyrste over mit Folk Israel. 1 Saml. 16, 11-13. Ps. 78, 70.

8. Og jeg var med dig overalt, hvor du gik, og udryddede alle dine Fiender for dit Aasyn, og jeg har gjort dig et Navn som de Stores Navn, der ere paa Jorden.

9. Og jeg har beredt et Sted for mit Folk Israel, og jeg har plantet det, saa det bor paa sit Sted og ikke uroes mere, og Uretfærdighedens Børn ikke længer svække det, som i Begyndelsen,

10. lige fra de Dage, jeg satte Dommere over mit Folk Israel, og jeg har ydmyget alle dine Fiender. Og jeg kundgjør dig, at Herren vil bygge dig et Hus.

11. Og det skal ske, naar dine Dages Tal er fuldt, og du gaar til dine Fædre, da vil jeg opreise efter dig din Afkom, som skal være en af dine Sønner, og jeg vil befæste hans Kongedømme. 2 Sam. 7, 12 fg.

12. Han skal bygge mig et Hus, og jeg vil grundfæste hans Trone evindeligt. 28, 6, 7.

13. Jeg vil være hans Fader, og han skal være min Søn, og min Miskundhed vil jeg ikke lade vige fra ham, ligesom jeg lod den vige fra ham, som var før dig,

Ps. 89, 27. Hebr. 1, 5. 1 Sam. 15, 26.

14. men jeg vil befæste ham i mit Hus og i mit Rige evindeligt, og hans Trone skal være grundfæstet evindeligt. Luk. 1, 33.

15. Efter alle disse Ord og efter hele dette Syn talte Natan til David.

16. Og Kong David gik ind og blev derinde for Herrens Aasyn, og han sagde: Hvo er jeg, Herre Gud, og hvad er mit Hus, at du har ført mig hertil? 2 Sam. 7, 18 fg.

17. Og dette var endnu for lidet i dine Øine, o Gud, og du talte om din Tjeners Hus i en fjern Tid, og du har seet til mig paa Menneskers Vis, du Høie, Herre Gud!

18. Hvad skal David ydermere blive ved at tale til dig om den Ære, du har vist din Tjener, da du jo kjender din Tjener?

19. Herre! For din Tjeners Skyld og efter dit Hjerte har du gjort hele denne store Ting, idet du har kundgjort alle disse store Ting.

20. Herre! Der er ingen som du, og der er ingen Gud foruden dig,

efter alt det, vi have hørt med vore Øren.

21. Og hvor er der paa Jorden et eneste Folk som dit Folk Israel, et Folk, som Gud er gaaet hen for at forløse til sit Folk, for at gjøre dig et Navn ved store og forfærdelige Ting, ved at udrive Hedningefolk for dit Folks Skyld, som du forløste fra Ægypten?

^{b Mos. 4, 7.}

22. Og du satte dit Folk Israel til at være dit Folk evindeligt, og du, Herre, er bleven deres Gud.

23. Og nu, Herre, det Ord, du har talt om din Tjener og om hans Hus, det staa fast evindeligt, og gjør, som du har talt!

24. Ja, det staa fast, og stort vorde dit Navn evindeligt, saa man siger: Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, er Gud for Israel! Og din Tjener Davids Hus skal være grundfæstet for dit Aasyn.

25. Thi du, min Gud, har aabenbåret for din Tjeners Øre, at du vil bygge ham et Hus; derfor har din Tjener faaet Frimodighed til at bede for dit Aasyn.

26. Og nu, Herre, du er Gud, og du har talt disse gode Ting om din Tjener.

27. Og nu ville du og velsigne din Tjeners Hus, saa det maa være for dit Aasyn evindeligt! Thi hvad du, Herre, velsigner, er velsignet evindeligt.

^{2 Sam. 7, 29. Ps. 41, 13.}

18. KAPITEL.

David slaar Filisterne, Moabiterne, Hadareser, Kongen i Zoba, og Syrerne fra Damaskus, 1-8. To'u, Kongen i Hamat, sender ham Gaver; disse saavel som det Bytte, han har taget fra Fjenderne, heliger han til Herren, 9-11. Han slaar Edomiterne; Herren er med ham, 12-14. Hans fornemste Embedsmænd opregnes, 17.

OG det skede derefter, at David slog Filisterne og ydmygede dem, og han tog Gat og dets tilhørende Byer af Filisternes Haand.

^{2 Sam. 8, 1 fg.}

2. Og han slog Moabiterne, og Moabiterne blev Davids Tjenere, som bragte ham Gaver.

3. Og David slog Hadareser, Kongen i Zoba, ved Hamat, da han drog hen for at befæste sin Magt ved Floden Frat.

4. Og David tog fra ham tusinde Vognheste og syv tusinde Ryttere og

tyve tusinde Mand Fodfolk; og David lod skjære Haserne over paa alle Vognhestene og levnedt af dem kun hundrede Vognbeste.

5. Og da Syrerne fra Damaskus kom for at hjælpe Hadareser, Kongen i Zoba, slog David blandt Syrerne to og tyve tusinde Mand.

6. Og David lagde Besætninger i det damascenske Syrien, og Syrerne blev Davids Tjenere, som bragte ham Gaver. Og Herren hjalp David overalt, hvor han drog hen.

7. Og David tog de Guldskjolde, som Hadaresers Tjenere havde baa-ret, og bragte dem til Jerusalem.

8. Og fra Tibhat og fra Kun, Hadaresers Stæder, tog David saare meget Kobber; deraf gjorde Salomo Kobberhavet og Søilerne og Kobberkarrene.

^{1 Kong. 7, 15. 23. 45.}

9. Da To'u, Kongen i Hamat, hørte, at David havde slaaget hele Hadaresers, Zobas Konges, Hær,

^{2 Sam. 8, 9 fg.}

10. sendte han Hadoram, sin Søn, til Kong David for at spørge ham, om det gik ham vel, og for at velsigne ham, fordi han havde kriget mod Hadareser og slaat ham; thi Hadareser havde jævnlig ført Krig mod To'u. Og han sendte tillige allehaande Guldkar og Sølvkar og Kobberkar.

11. Ogsaa dem helligede Kong David til Herren tilligemed det Sølv og det Guld, han havde taget fra alle Hedningefolkene, fra Edom og fra Moab og fra Ammons Børn og fra Filisterne og fra Amalekiterne.

12. Og Absaj, Zerujas Søn, slog Edomiterne i Salt dalen, atten tusinde Mand.

^{2 Sam. 8, 13 fg. Ps. 60, 2 fg.}
13. Og han lagde Besætninger i Edom, og alle Edomiterne blev Davids Tjenere. Og Herren hjalp David overalt, hvor han drog hen.

14. Og David regjerede over hele Israel, og han skaffede hele sit Folk Ret og Retfærdighed.

15. Og Joab, Søn af Zeruja, var over Hæren, og Josafat, Søn af Achilud, Historieskriver,

^{2 Sam. 8, 16 fg. 20, 23 fg.}

16. og Zadok, Søn af Achitub, og Abimelek, Søn af Ebjatar, vare Prester, og Sava Skriver,

^{24, 6.}

17. og Benaja, Jofadas Søn, var over Livvagten, og Davids Sønner vare de Første ved Kongens Haand.

19. KAPITEL.

Nahas, Ammoniternes Konge, dør; hans Søn Hanun haaner Davids Sendebud, som vare komne for at trøste ham, 1-4. David slaar ved Joab og Abtaf Ammoniternes og de med dem forbundne Syrere, 5-15. Syrerne blive anden Gang slagne af David, 16-19.

OG det skede derefter, at Nahas, Ammons Børns Konge, døde, og hans Søn blev Konge i hans Sted.

2 Sam. 10, 1 fg.

2. Da sagde David: Jeg vil vise Godhed mod Hanun, Nahas's Søn, thi hans Fader viste Godhed mod mig. Og David sendte Bud for at trøste ham over hans Fader, og Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land, til Hanun, for at trøste ham.

3. Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanun: Mener du, at David vil ære din Fader derved, at han har sendt dig Trøstere? Mon det ikke er for at udforske og omstyrte og udspelde Landet, at hans Tjenere ere komne til dig?

4. Da tog Hanun Davids Tjenere og lod dem rage og afskar deres Klæder midt paa, lige til Sædet, og lod dem saa fare.

5. Og man gik hen og berettede David om Mændene; da sendte han dem et Bud imøde, thi Mændene vare saare beskjæmmede. Og Kongen lod sige: Bliver i Jericho, indtil eders Skjæg er vokset frem, og kommer saa tilbage!

6. Da nu Ammons Børn skjænte, at de havde gjort sig forhadte af David, sendte Hanun og Ammons Børn tusinde Talenter Sølv for at lele sig Vogne og Ryttere fra Mesopotamien og fra Syrerne i Ma'aka og fra Zoba.

7. Saa leiede de sig da to og tretti tusinde Vogne og Kongen af Ma'aka og hans Folk, og de kom og leiede sig foran Medba; og Ammons Børn samlede sig fra sine Stæder og kom til Kampen.

8. Da David hørte det, udsendte han Joab og hele Hæren, de tapre Mænd.

9. Ammons Børn rykkede da ud og stillede sig i Slagorden foran Indgangen til Staden; men Kongerne, som vare komne, stode for sig selv paa Marken.

2 Sam. 10, 8 fg.

10. Da Joab saa, at Angreb truede ham forfra og bagfra, gjorde han et Udvalg blandt alle Udvalgte i Israel og stillede dem op mod Syrerne.

11. Men Resten af Folket overgav han i Absajs, sin Broders, Haand, og de stillede sig i Slagorden mod Ammons Børn.

12. Og han sagde: Dersom Syrerne blive mig for stærke, skal du komme mig til Hjælp, og dersom Ammons Børn blive dig for stærke, skal jeg hjælpe dig.

13. Vær kjæk, og lader os vise os kjække for vort Folk og for vor Guds Byer, og Herren gjøre, hvad godt er i hans Øine! 1 Sam. 3, 18. Ap. G. 21, 14.

14. Og Joab og Folket, som var med ham, rykkede frem mod Syrerne til Kamp, og de flyede for ham,

15. og da Ammons Børn saa, at Syrerne flyede, saa flyede ogsaa de for Absaj, hans Broder, og drog sig ind i Staden. Og saa kom Joab til Jerusalem.

16. Da Syrerne saa, at de vare slagne for Israels Aasyn, sendte de Bud og lode de Syrere, som vare hinsides Floden*, drage ud; og Sofak, Hadaresers Hærfører, var i Spidsen for dem.

*Eufrat.

17. Da det blev givet David tilkjende, samlede han hele Israel og drog over Jordan og kom til dem og stillede sig op imod dem; og David stillede sig i Slagorden mod Syrerne, og de strede med ham.

18. Men Syrerne flyede for Israel, og David ihjelslog af Syrerne Krigsfolket paa syv tusinde Vogne og firt tusinde Mand Fodfolk; ogsaa Sofak, Hærføreren, dræbte han.

19. Da Hadaresers Tjenere saa, at de vare slagne for Israels Aasyn, sluttede de Fred med David og tjente ham; og Syrerne vilde ikke mere hjælpe Ammons Børn.

20. KAPITEL.

David bliver ved at føre Krig mod Ammoniternes, undertvinger dem og straffer dem haardt, 1-3. Nye Kampe med Filisternerne, af hvis Kjæmper flere falde, 4-8.

OG det skede ved den Tid, Aaret var til Ende, ved den Tid, Kongerne drage ud til Krig, da førte Joab Krigshæren ud og ødelagde Ammons Børns Land, og han kom og belejrede Rabba, medens David forblev i Jerusalem; og Joab slog Rabba og nedrev det.

2 Sam. 11, 1; 12, 26.

2. Og David tog deres Konges Krone fra hans Hoved, og han fandt, at den veiede en Talent Guld, og der var paa den en kostbar Sten, og den

kom paa Davids Hoved; og Byttet fra Staden bortførte han i stor Mængde. 2 Sam. 12, 30 fg.

3. Og Folket, som var i den, førte han ud og skar dem over med Sage og med Jern-Tærskelæder og med Økser; og saa gjorde David ved alle Ammons Børns Stæder. Derpaa vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem.

4. Og det skede derefter, at der stod et Slag ved Geser med Filisterne; da slog Sibbekaj, Husatiten, Sippaj af Rafas Børn, og de bleve ydmygede.

2 Sam. 21, 18 fg. 1 Krøn. 11, 29; 27, 11.

5. Og der var atter en Kamp med Filisterne; og Elhanan, Ja'urs Søn, slog Lahmi, en Broder af Gittiten Goliat, hvis Spydstage var som en Væverstang.

6. Og der var atter en Kamp ved Gat; og der var en Mand, høi af Vækst, med seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver Fod, tilsammen fire og tyve; ogsaa han var en Søn af Rafa.

7. Og han forhaanede Israel; men Jonatan, Søn af Simea, Davids Broder, slog ham. 1 Sam. 17, 10.

8. Disse vare fødte Rafa i Gat, og de faldt for Davids Haand og for hans Tjeneres Haand.

21. KAPITEL.

David byder Joab at tælle Folket, 1-6, Herren vredes herover; David ydmyger sig, men straffes dog med Pest. 7-13. Ved den dræbes 70,000 Mand; David beder ydmygt til Herren, 14-17. Han faar Befaling at bygge Herren et Alter paa Ornans Tærskelplads, som han kjøber; han ofrer der, og Pesten ophører, 18-27, hvorpaa David atter ofrer der, 28-30.

OG Satan stod op imod Israel og tilskyndte David til at tælle Israel. 2 Sam. 24, 1 fg.

2. Og David sagde til Joab og til Folkets Hovedsmænd: Gaar hen, tæller Israel fra Be'erseba lige til Dan og bringer mig Underretning, forat jeg kan faa deres Tal at vide!

3. Da sagde Joab: Herren lægge til sit Folk hundrede Gange saa mange, som de ere! Ere de ikke, min Herre Konge, allesammen min Herres Tjenerer? Hvorfor forlanger min Herre dette? Hvorfor skal det blive til Skyld for Israel?

4. Men Kongens Ord blev fast

mod Joab. Saa drog da Joab ud og vandrede gjennem hele Israel og kom til Jerusalem.

5. Og Joab overgav det Tal, som var udkommet ved Folkemønstringen, til David; og hele Israel var elleve hundrede tusinde Mand, som kunde drage Sverd, og Juda fire hundrede og sytti tusinde Mand, som kunde drage Sverd.

6. Men Levi og Benjamin mønstrede han ikke iblandt dem; thi Kongens Ord var vederstyggeligt for Joab.

7. Og denne Sag var ond i Guds Øine, og han slog Israel.

8. Da sagde David til Gud: Jeg har syndet svarlig ved at gjøre dette; saa borttag dog nu din Tjeners Misgjerning, thi jeg har handlet meget daarlig. 2 Sam. 24, 10 fg.

9. Og Herren talte til Gad, Davids Seer, og sagde:

10. Gaa hen og tal til David og sig: Saa siger Herren: Tre Ting forelægger jeg dig; vælg dig en af dem, forat jeg kan gjøre den mod dig!

11. Og Gad kom til David og sagde til ham: Saa siger Herren: Vælg dig nu

12. enten tre Aars Hungersnød, eller tre Maaneders Nederlag for dine Modstanderes Aasyn, medens dine Fienders Sverd naar dig, eller at i tre Dage Herrens Sverd, det er Pest, skal komme i Landet, og Herrens Engel skal ødelægge i hele Israels Landemærke! Saa se nu til, hvad Svar jeg skal bringe ham, som har sendt mig!

13. Og David sagde til Gad: Jeg er saare angest; lad mig dog falde i Herrens Haand! Thi hans Barmhertighed er saare stor, men i Menneskers Haand vil jeg nødig falde.

Begr. 3, 22.

14. Saa lod Herren komme Pest i Israel, og der faldt af Israel sytti tusinde Mand.

15. Og Gud sendte en Engel til Jerusalem for at ødelægge det, og da han ødelagde, saa Herren til, og han angrede det Onde og sagde til Engelen, som ødelagde: Det er nok; drag nu din Haand tilbage! Og Herrens Engel stod da ved Jebusiten Ornans Tærskelplads.

16. Da David opløftede sine Øine og saa Herrens Engel staa mellem Jorden og Himmelen med sit dragne Sverd i sin Haand, udrakt mod Jeru-

salem, da faldt David og de Ældste, iførte Sæk, ned paa sit Ansigt.

17. Og David sagde til Gud: Er det ikke mig, som har befaleet at tælle Folket? Det er mig, som har syndet og gjort meget ilde; men disse Faar, hvad have de gjort? Herre, min Gud, lad dog din Haand komme over mig og over min Faders Hus, men ikke over dit Folk til Plage!

18. Og Herrens Engel bød Gad at sige til David, at David skulde gaa op for at reise Herren et Alter paa Jebusiten Ornans Tærskelplads.

² Krøn. 3, 1.

19. Saa gik David op efter Gads Ord, som han havde talt i Herrens Navn.

20. Da Ornan vendte sig om, saa han Engelen, og hans fire Sønner, som vare hos ham, skjulte sig; men Ornan tærskede just Hvede.

21. Og David kom til Ornan, og da Ornan saa ud og saa David, gik han ud af Tærskelpladsen og bløede sig for David med Ansigtet til Jorden.

22. Og David sagde til Ornan: Giv mig Tærskelpladsens Sted, forat jeg der kan bygge Herren et Alter! Giv mig det for fuld Betaling, forat Plagen kan stanse og vige fra Folket!

23. Da sagde Ornan til David: Tag dig det, og min Herre Kongen gjøre, hvad godt er i hans Øine! Se, jeg giver Okserne til Brændofferne og Tærskelæderne til Ved og Hveden til Madofferet; Altsammen giver jeg.

24. Og Kong David sagde til Ornan: Ikke saa, men jeg vil købe det for fuld Betaling, thi jeg vil ikke tage, hvad dit er, til Herren og ofre Brændoffer uden at betale.

25. Saa gav David Ornan for Stedet seks hundrede Sekel Guld efter Vegt.

26. Og David byggede der et Alter for Herren og ofrede Brændoffer og Takoffer; og han raabte til Herren, og han bønørte ham med Ild fra Himmelen paa Brændofferalteret.

27. Og Herren bød Engelen, og han stak sit Sverd i Balgen igjen.

28. Paa samme Tid, da David saa, at Herren havde bønørst ham paa Jebusiten Ornans Tærskelplads, ofrede han der.

29. Herrens Bolig, som Moses havde ladet gjøre i Ørkenen, og Brændofferets Alter vare paa den Tid paa Høien i Gibeon.

^{16, 39} 2 Krøn. 1, 3.

30. men David kunde ikke gaa

hen foran den for at søge Gud, thi han var forfærdet for Herrens Engels Sverd. V. 16.

22. KAPITEL.

David beslutter, at Templet skal bygges paa den Plads, han har købt af Ornan, og samler Forraad til dets Opbyggelse, 1-5. Han forkynder Salomo, at det er ham, som efter Herrens Vilje skal bygge Templet, formaner ham i denne Anledning, 6-16, og byder Israels Øverster at hjælpe ham dermed, 17-19.

OG David sagde: Her skal den Herre Guds Hus være, og her skal Brændofferalteret for Israel være.

2. Og David bød at samle de Fremmede, som vare i Israels Land, og han satte Huggere til at tilhugge Stene, til at bygge Guds Hus. ² Krøn. 3, 17.

3. Og David skaffede sig Jern i Mængde til Nagler til Portenes Døre og til Kramper og Kobber i Mængde (der var ikke Vegt derpaa)

4. og Cedertre uden Tal; thi Sidonierne og Tyrierne bragte Cedertre i Mængde til David.

5. David tænkte nemlig: Salomo, min Søn, er ung og svag, og Huset, som skal bygges for Herren, skal være overmaade stort, til Pris og Ære i alle Lande; lad mig da skaffe ham Forraad: Saa skaffede David Forraad i Mængde for sin Død. ^{29, 1.}

6. Og han kaldte paa Salomo, sin Søn, og bød ham at bygge et Hus for Herren, Israels Gud.

7. Og David sagde til Salomo, sin Søn: Jeg havde isinde at bygge et Hus for Herrens, min Guds, Navn.

^{17, 1. 2.}

8. Men Herrens Ord kom til mig saaledes: Du har udøst meget Blod og ført store Krige; du skal ikke bygge et Hus for mit Navn, thi du har udøst meget Blod paa Jorden for mit Aasyn. ^{28, 3.}

9. Se, en Søn skal fødes dig; han skal være en Rolighedens Mand, og jeg vil skaffe ham Rolighed for alle hans Fiender trindt omkring; thi Salomo* skal være hans Navn, og Fred og Ro vil jeg bringe over Israel i hans Dage. ^{*d. 2. Fredsommeligt.}

10. Han skal bygge et Hus for mit Navn, og han skal være min Søn, og jeg hans Fader, og jeg vil befæste hans Kongedømmes Trone over israel evindeligt. ^{17, 11-13. 2 Sam. 7, 13, 14.}

¹ Kong. 5, 5. Hebr. 1, 5. Ps. 89, 27.

11. Nu, min Søn, Herren være med dig, og vær lykkelig og byg Herrens,

din Guds, Hus, ligesom han har talt om dig!

12. Kun give Herren dig Indsigt og Forstand og sætte dig over Israel, forat du maa holde Herrens, din Guds, Lov. 1 Kong. 3, 12.

13. Da skal du have Lykke med dig, naar du tager Vare paa at gjøre efter de Bud og efter de Love, som Herren bød Moses at paalægge Israel; vær frimodig og stærk, frygt ikke og ræddes ikke! Jos. 1, 9. 1 Kong. 2, 2.

14. Og se, med megen Møje har jeg til Herrens Hus skaffet mig hundrede tusinde Talenter Guld og tusinde Gangs tusinde Talenter Sølv, og paa Kobberet og paa Jernet er der ikke Vegt, thi der er en Mængde deraf; og Træ og Sten har jeg skaffet mig, og mere kan du lægge dertil. 29, 2.

15. Og der er Arbeidere i Mængde hos dig, Huggere og Mestere til at tilhugge Sten og Træ og allehaande Kyndige i alle Slags Arbejde.

16. Paa Guldet, paa Sølvet og paa Kobberet og paa Jernet er der intet Tal. Saa gjør dig da rede og udfør det, og Herren være med dig!

17. Og David bød alle Israels Øverster at hjælpe Salomo, hans Søn, og sagde:

18. Erikke Herren, eders Gud, med eder og har skaffet eder Rolighed trindt omkring? Han har jo givet Landets Indbyggere i min Haand, og Landet er undertvunget for Herrens og hans Folks Aasyn. 23, 25.

19. Vender nu eders Hjerter og eders Sjæl til at søge Herren, eders Gud, og gjører eder rede og bygger Gud Herrens Helligdom for at bringe Herrens Pakts-Ark og Guds Helligdoms Kar ind i det Hus, som skal bygges for Herrens Navn!

23. KAPITTEL.

David gjør Salomo til Konge, lader Leviterne tælle og beskikker dem til forskellige Forretninger, 1-5. Han deler dem i tre Afdelinger efter Levis tre Sønner, Gerson, Kahat og Merari, 6-24. Deres Forretninger, 25-32.

DA David var gammel og mæt af Dage, gjorde han Salomo, sin Søn, til Konge over Israel. 1 Kong. 1, 33 fg.

2. Og han forsamlede alle Israels Øverster og Presterne og Leviterne.

3. Og Leviterne blev talte fra tyve Aars Alder og derover, og deres Tal, Hoved for Hoved, Mand for Mand, var otte og tretti Tusinde. V. 24.

4. Af disse [sagde David] skal der til at forestaa Arbeidet paa Herrens Hus være fire og tyve Tusinde, og til Opaynsmænd og Dommere seks Tusinde,

5. og fire tusinde Portnere og fire Tusinde til at love Herren med de Instrumenter, jeg har ladet gjøre til Lovsangen.

6. Og David delte dem i Skifter efter Levis Sønner, Gerson, Kahat og Merari. 1 Mos. 46, 11.

7. Af Gersoniterne vare Ladan og Sime'i. 2 Mos. 6, 17.

8. Ladans Sønner vare Jehiel, Hovedet, dernæst Setam og Joel, tre. 26, 21.

9. Sime'is Sønner vare Selomot og Hasiel og Haran, tre; disse vare Ladans Familiehoveder.

10. Og Sime'is Sønner vare Jahat, Sisa og Je'us og Beria; disse vare Sime'is Sønner, fire.

11. Og Jahat var Hovedet, og Sisa den anden; men Je'us og Beria havde ikke mange Sønner, og de udgjorde derfor et Fædrenehus efter een Tælling.

12. Kahats Sønner vare Amram, Jizhar, Hebron og Ussiel, fire. 2 Mos. 6, 18.

13. Amrams Sønner vare Aron og Moses; og Aron blev udskilt, forat han skulde helliges som høihellig, han selv og hans Sønner til evig Tid, for at brænde Røgelse for Herren, for at tjene ham og for at velsigne i hans Navn til evig Tid. 2 Mos. 6, 90. Hebr. 5, 4. 5 Mos. 10, 8.

14. Og Moses, den Guds Mand, hans Sønner regnes til Levis Stamme.

15. Moses's Sønner vare Gerson og Elleser. 2 Mos. 2, 22; 18, 3, 4.

16. Af Gersoms Sønner var Sebul Hovedet. 26, 24.

17. Og af Eliesers Børn var Rehabja Hovedet; Elieser havde ikke andre Sønner, men Rehabjas Sønner vare overmaade talrige.

18. Af Jizhars Sønner var Selomit Hovedet.

19. Af Hebrons Sønner var Jerija Hovedet, Amarja den anden, Jahasiel den tredie, og Jekamam den fjerde. 24, 23.

20. Af Ussiels Sønner var Mika Hovedet, og Jissija den anden.

21. Meraris Sønner vare Mahl og Musi. Mahlis Sønner vare Eleasar og Kis; 6, 19.

22. og Eleasar døde, og han havde

ingen Sønner, men alene Døtre, og dem toge Kis's Sønner, deres Brødre, tilægte. ^{24, 28.}

23. Musis Sønner vare Mahli og Eder og Jeremot, tre. ^{24, 30.}

24. Dette var Levis Sønner efter deres Fædrenehuse, Familiehovederne for de Mønstrede iblandt dem, efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, som gjorde Arbejdet ved Tjenesten i Herrens Hus, fra tyve Aars Alder og derover.

25. Thi David sagde: Herren, Israels Gud, har skaffet sit Folk Rolighed og bor i Jerusalem til evig Tid, ^{22, 18.}

26. og Leviterne behøve heller ikke at bære Tabernaklet og alle dets Redskaber til Tjenesten deri.

27. Og ifølge Davids sidste Ord var det, Levis Børn blev talte fra tyve Aars Alder og derover. ^{V. 3.}

28. Og de blev satte ved Siden af Arons Sønner til Tjenesten i Herrens Hus, over Forgaardene og over Kamrene og over Renselsen af alt Helligt og til Arbejdet ved Tjenesten i Guds Hus,

29. baade til Skuebrødene og til det fine Mel til Madofferet og til de usyrede tynde Kager og til Panderne og til det, som blev sølt, og til alt Hulmaal og Længdemaal ^{3 Mos. 24, 5 fg. 2, 4-7; 4, 14.}

30. og til at staa hver Morgen for at love og prise Herren og ligesaa hver Aften

31. og til at hjælpe til ved enhver Oftring af Brændoffer til Herren paa Sabbaterne, paa Nymaanederne og paa Høftiderne, i bestemte Tal, eftersom anordnet var for dem, al Tid for Herrens Aasyn.

32. Saaledes skulde de da tage Vare paa, hvad der var at varetage ved Sammenkomstens Telt, og hvad der var at varetage ved Helligdommen, og hvad der var at varetage for Arons Sønner, deres Brødre, med Hensyn til Tjenesten i Herrens Hus. ^{4 Mos. 18, 3.}

24. KAPITEL.

David inddeler Presterne af Eleasars og Itamars Slægt i 24 Skifter, 1-19, og beskikker ved Lod Leviterne af Kahuts og Meraris Slægt til deres Tjeneste, 20-31.

OG hvad Arons Sønner vedkommer, saa vare deres Skifter disse: Arons Sønner vare Nadab og Abihu, Eleasar og Itamar. ^{23, 6. 2 Mos. 6, 23.}

2. Og Nadab og Abihu døde før ^{23, 16 fg.}

sin Fader, og de havde ingen Sønner, og Eleasar og Itamar blev Prester. ^{3 Mos. 10, 1 fg.}

3. Og David tilligemed Zadok af Eleasars Sønner og Achimelek af Itamars Sønner inddelte dem til deres Embede i deres Tjeneste. ^{2 Krøn. 8, 14.}

4. Og Eleasars Sønner blev med Hensyn til Hovederne for Mændene fundne at være talrigere end Itamars Sønner, og de inddelte dem; af Eleasars Sønner vare Hovederne for deres Fædrenehuse seksten, og af Itamars Sønner for deres Fædrenehuse otte.

5. Og de inddelte dem ved Lod, disse saavelsom hine; thi der var Øverster for Helligdommen og Guds Øverster af Eleasars Sønner og blandt Itamars Sønner.

6. Og Semaja, Netanels Søn, Skriveren, af Levis Stamme, opskrev dem i Paasyn af Kongen og Øversterne og Zadok, Presten, og Achimelek, Ebjatars Søn, og Familiehovederne for Presterne og Leviterne; eet Fædrenehuse blev udtaget for Eleasar, og derpaa skiftevis eet udtaget for Itamar.

7. Og den første Lod udkom for Jojarib, den anden for Jedaja,

8. den tredje for Harim, den fjerde for Seorim,

9. den femte for Malkia, den sjette for Mijamin,

10. den syvende for Hakkoz, den ottende for Abia, ^{Luk. 1, 5.}

11. den niende for Jesua, den tiende for Sekanja,

12. den ellefte for Eljasib, den tolvte for Jakim,

13. den trettende for Huppa, den fjortende for Jesebab,

14. den femtende for Bilga, den sekstende for Immer

15. den syttende for Hesir, den at-
tende for Happlizez,

16. den nittende for Petahja, den tyvende for Ezekiel,

17. den een og tyvende for Jakin, den to og tyvende for Gamul,

18. den tre og tyvende for Delaja, den fire og tyvende for Ma'asja,

19. Disses Forretning i deres Tjeneste var at gaa ind i Herrens Hus, eftersom anordnet var for dem ved Aron, deres Fader, saaledes som Herren, Israels Gud, havde befalet ham.

20. Og hvad Levis øvrige Børn vedkommer, saa var af Amrars Sønner Subael, af Subaels Sønner Jehdeja. ^{23, 16 fg.}

21. Hvad Rehabja vedkommer, saa

var af Rehabjas Sønner Jissia Hovedet.

22. Af Jizhariterne var Selomot, af Selomots Sønner Jahat.

23. Og Jerias Sønner var Amarja, den anden, Jahasiel, den tredje, Jekamam, den fjerde*.

* Ifølge 23, 19 vare Jeria, Amarja, Jahasiel og Jekamam Sønner af Hebron.

24. Üssiels Søn var Mika; af Mikas Sønner var Samur.

25. Jissia var Mikas Broder; af Jissias Sønner var Sakarja.

26. Meraris Sønner vare Mahli og Musi, Sønner af Ja'asia, hans Søn.

27. Meraris Sønner af Ja'asia, hans Søn, vare baade Soham og Sakkur og Ibrl.

28. Af Mahli var Eleasar; men han havde ingen Sønner. 23, 22.

29. Hvad Kis angaar, saa var Kis's Søn Jerahme'el. 23, 23.

30. Og Musi's Sønner vare Mahli og Eder og Jerimot. Dette var Leviternes Sønner efter deres Fædre-nuse. 23, 23.

31. Ogsaa de kastede Lod saavel som deres Brødre, Arons Sønner, i Paasyn af Kong David og Zadok og Achimelek og Presternes og Leviternes Familiehoveder, Familiehovedet saavel som hans mindste Broder. 25, 8.

25. KAPITEL.

David beskikker Sangere under Asaf, Heman og Jedutun, 1-7. De inddeles i fire og tyve Skifter, tolv i hvert Skifte, 8-31.

OG David og Hærførerne udskilte til Tjenesten af Asafs og Hemans og Jedutuns Sønner dem, som profeterede* med Citarer, med Harper og med Cymbler, og Tallet paa de Mænd, som udførte Forretning efter sin Tjeneste, var:

* d. e. som, drevne af Guds Aand, sang til Guds Pris.

2. Af Asafs Børn Sakkur og Josef og Netanja og Asarela, Asafs Sønner, under Ledelse af Asaf, som profeterede efter Kongens Indretning;

3. af Jedutun Jedutuns Sønner: Gedalja og Zerl og Jesaja, Hasabja og Mattitja, seks*, med Citarer, under Ledelse af deres Fader Jedutun, som profeterede ved at love og prise Herren; *Nemlig iberegnet Sime'i, V. 17.

4. af Heman Hemans Sønner: Bukkija, Mattanja, Üssiel, Sebucl og Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata,

Giddalti, og Romanti-Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir, Mahaslot;

5. alle disse vare Sønner af Heman, Kongens Seer i Guds Ord til at opløfte Hornet*; Gud havde nemlig givet Heman fjorten Sønner og tre Døtre.

* d. e. en Profet, som ved Psalmer skulde aandeligt styrke Israels Konge og Folk.

6. Alle disse vare, hver under sin Faders Ledelse, ved Sangen i Herrens Hus, med Cymbler, Harper og Citarer til Tjenesten i Guds Hus, under Ledelse af Kongen, Asaf og Jedutun og Heman.

7. Og Tallet paa dem tilligemed deres Brødre, som vare oplærte i Herrens Sang, alle de Kyndige, vare to hundrede og otte og otteti.

8. Og de kastede Lod om, hvad de skulde varetage, den Mindste saavel som den Største, Læreren saavel som Lærlingen. 24, 31.

9. Og den første Lod kom ud for Asaf, nemlig for Josef; Gedalja blev den Anden, han og hans Brødre og hans Sønner, tolv; V. 2-4.

10. Den Tredje blev Sakkur, han hans Sønner og hans Brødre, tolv;

11. den fjerde Lod kom ud for Jizrl, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

12. den Femte blev Netanja, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

13. den Sjette blev Bukkija, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

14. den Syvende blev Jesarela, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

15. den Ottende blev Jesaja, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

16. den Niende blev Mattanja, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

17. den Tiende blev Sime'i, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

18. den Ellevte blev Asarel, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

19. den tolvte Lod kom ud for Hasabja, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

20. den Trettende blev Subael, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

21. den Fjortende blev Mattitja, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

22. den femtende Lod kom ud for Jeremot, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

23. den sekstende for Hananja,

han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

24. den syttende for Josbekasa, han, hans Sønner og hans Brødre tolv;

25. den attende for Hanani, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

26. den nittende for Malloti, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

27. den tyvende for Eliata, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

28. den een og tyvende for Hotir, han, hans Sønner og hans Brødre; tolv;

29. den to og tyvende for Giddalti, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

30. den tre og tyvende for Mahaslot, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv;

31. den fire og tyvende for Romamti-Eser, han, hans Sønner og hans Brødre, tolv.

26. KAPITEL.

Skifter af Portnere til at holde Vagt ved Guds Hus, 1-19. Opsynsmænd over Guds Huses Skatte, 20-28. Opsynsmænd og Dommere, 29-32. Alle af Levis Stamme.

HVAD Portnernes Skifter vedkommer, saa var af Korahiterne Meselemja, Søn af Kore, af Asafs Børn. 2 Krøn. 8, 14.

2. Og Meselemja havde Sønner: Sakarja, den førstefødte, Jediael, den anden, Sebadja, den tredje, Jatniel, den fjerde,

3. Elam, den femte, Johanan, den sjette, Eljoenaj, den syvende

4. Og Obed-Edom havde Sønner: Semaja, den førstefødte, Josabad, den anden, Joah, den tredje, og Sakar, den fjerde, og Netanel, den femte,

5. Ammiel, den sjette, Isaskar, den syvende, Pe'ulletaj, den ottende; thi Gud havde velsignet ham.

6. Og for Semaja, hans Søn, bleve Sønner fødte, som herskede i sin Faders Hus; thi de vare dygtige Mænd.

7. Semajas Sønner vare: Otni og Refael og Obed, Elsabad og hans Brødre, dygtige Mænd, Elihu og Semakja.

8. Alle disse vare af Obed-Edoms Sønner, de selv og deres Sønner og deres Brødre, dygtige, kraftfulde Mænd til Tjenesten; to og seksti af Obed-Edom.

9. Og Meselemja havde Sønner og Brødre, dygtige Mænd, atten.

10. Og Hosa af Meraris Børn havde Sønner: Simri, den første (thi vel var han ikke den førstefødte, men hans Fader satte ham til at være den første),

11. Hilkia, den anden, Tebalja, den tredje, Sakarja, den fjerde; alle Hosas Sønner og Brødre vare tretten.

12. Disse Portnernes Skifter, nemlig Mændenes Hoveder, paaalaa det at holde Vagt ved Siden af sine Brødre, til at tjene i Herrens Hus.

13. Og de kastede Lod, den Mindste saavel som den Største, efter sine Fædrenehuse, om hver Port.

24, 31; 25, 8.

14. Og Lodden mod Øst faldt for Selemja; og de kastede Lod for Sakarja, hans Søn, en klog Raadgiver, og hans Lod kom ud mod Nord.

15. For Obed-Edom faldt Lodden mod Syd, og for hans Sønner ved Forraadshuset. 2 Krøn. 25, 24. Neh. 12, 25.

16. For Suppim og for Hosa mod Vest ved Sallekets Port paa den Vel, som gaar opad, Vagt ved Vagt.

17. Mod Øst stode seks Leviter, mod Nord hver Dag fire, mod Syd hver Dag fire, og ved Forraadshuset to og to.

18. Ved Parbar* mod Vest stode fire ved Velen, to ved selve Parbar.

*2 Kong. 23, 11.

19. Dette var Portnernes Skifter af Korahiternes Børn og af Meraris Børn.

20. Og af Leviterne var Achia over Guds Huses Skatte og over Skattene af de helligede Ting.

21. Ladans Sønner, Gersoniternes Sønner af Ladan, Gersoniten Ladans Familiehoveder vare Jehieliterne.

23, 8.

22. Jehieliternes Sønner, Setam og Joel, hans Broder, vare over Herrens Huses Skatte.

23. Hvad Amramiterne, Jizhariterne, Hebroniterne, Ossieliterne angaar,

24. saa var Sebuel, Søn af Gerson, Moses's Søn, Overopsynsmand over Skattene.

23, 16 fg.

25. Og hvad hans Brødre af Elieser angaar, saa var Rehabja hans Søn, og hans Søn var Jesaja, og hans Søn var Joram, og hans Søn Sikri, og hans Søn Selomot.

24, 21.

26. Denne Selomot og hans Brødre vare over alle Skattene af de helligede Ting, som Kong David og Familiehovederne blandt Øversterne

over Tusinde og over Hundrede samt Hærførerne havde helliget;

27. af Krigene og af Byttet havde de helliget det til at istandsætte Herrens Hus.

28. Og Alt, hvad Samuel, Seeren, og Saul, Kis's Søn, og Abner, Ners Søn, og Joab, Zerujas Søn, havde helliget, Alt, hvad Enhver havde helliget, var under Opsyn af Selomit og hans Brødre.

1 Sam. 9, 9. 11. 1 Krøn. 9, 22.

29. Af Jizhariterne vare Kenanja og hans Søner, hvad den ydre Gjærning angik, over Israel som Opsynsmænd og Dommere.

30. Af Hebroniterne vare Hasabja og hans Brødre, dygtige Mænd, tusinde og syv hundrede, beskikkede over Israel paa denne Side Jordan mod Vest til al Herrens Gjærning og til Kongens Tjeneste.

31. For Hebroniterne var Jerija den Øverste, for Hebroniterne efter deres Slægter og Fædrenehuse; i det firtende Aar af Davids Regjering blev der foretaget Undersøgelse blandt dem, og der fandtes blandt dem vældige Helte i Jaser-Gilead.

32. Og hans Brødre, dygtige Mænd, vare to tusinde og syv hundrede, Familiehoveder; og Kong David satte dem over Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme i alle Guds Anliggender og Kongens Anliggender.

27. KAPITEL.

Davids Krigsøverst og deres tolv Skifter, 1-15. Stammernes Øverst, 16-24. Opsynsmændene over Davids Gods, 25-31. Hans fornemste Raadgivere, Venner og Tjenere, 32-34.

OG dette var Israels Børn efter deres Tal, Familiehovederne og Øverstene over Tusinde og over Hundrede og deres Opsynsmænd, som tjente Kongen i Alt, hvad der paalaa Skifterne, der tiltraadte og frattraadte Maaned for Maaned i alle Aarets Maaned, hvert enkelt Skifte fire og tyve Tusinde:

2. Over det første Skifte, for den første Maaned, var Jacobam, Sabledi's Søn, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde;

11, 11 fg. 2 Sam. 23, 8 fg.

3. han var af Perez's Børn, den Øverste over alle Hærførerne for den første Maaned.

4. Og over den anden Maaned's Skifte var Dodaj, Ahohiten, og ved

hans Skifte var Fyrsten Miklot, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

5. Den tredje Hærfører, for den tredje Maaned, var Benaja, Jojadas Søn, Presten, en Øverste, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde;

2 Sam. 8, 18.

6. denne Benaja var en Helt blandt de Treti og over de Treti, og ved hans Skifte var Ammisabad, hans Søn.

11, 22 fg. 2 Sam. 23, 22 fg.

7. Den fjerde, for den fjerde Maaned, var Asael, Joabs Broder, og Sebada, hans Søn, efter ham, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

2 Sam. 2, 18.

8. Den femte, for den femte Maaned, var Øversten Samhut, Jisrahiten, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

9. Den sjette, for den sjette Maaned, var Ira, Søn af Ikkes, Teko'iten, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

10. Den syvende, for den syvende Maaned, var Helez, Peloniten, af Efra'ims Børn, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

11. Den ottende, for den ottende Maaned, var Sibbekaj, Husatiten, af Serahiterne, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

2 Sam. 21, 18. 1 Krøn. 20, 4.

12. Den niende, for den niende Maaned, var Abieser, Anatotiten, af Benjaminiterne, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

13. Den tiende, for den tiende Maaned, var Maharaj, Netofatiten, af Serahiterne, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

11, 30.

14. Den ellefte, for den ellefte Maaned, var Benaja, Piratoniten, af Efra'ims Børn, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

11, 31.

15. Den tolvte, for den tolvte Maaned, var Heldaj, Netofatiten, af Ot-niels Slægt, og til hans Skifte hørte fire og tyve Tusinde.

11, 30.

16. Og over Israels Stammer vare: For Rubeniterne en Fyrste, Elieser, Sikris Søn, for Simeoniterne Sefatja, Ma'akas Søn,

17. for Levi Hasabja, Kemuels Søn, for Aron Zadok.

18. for Juda Ellhu af Davids Brødre, for Isaskar Omri, Mikael's Søn,

19. for Sebulon Jismaja, Obadjas Søn, for Naftali Jerimot, Asriels Søn,

20. for Efra'ims Børn Hosea, Asas-

jas Søn, for den halve Manasses Stamme Joel, Pedajas Søn,

21. for den halve Manasses Stamme i Gilead Jiddo, Sakarjas Søn, for Benjamin Ja'asiel, Abners Søn,

22. for Dan Asar'el, Jerohams Søn. Dette var Israels Stammers Øverster.

23. Men David tog ikke Tal paa dem, som vare fra tyve Aars Alder og derunder; thi Herren havde sagt, at han vilde gjøre Israel mangfoldigt som Himmelens Stjerner.

1 Mos. 15, 5. 5 Mos. 10, 22.

24. Joab, Zerujas Søn, begyndte at tælle, men fuldendte det ikke, og for denne Sags Skyld kom der Vrede over Israel, og Tallet blev ikke opført i Mandtallet i Kong Davids Krønikebog.

2 Sam. 24, 16. 1 Krøn. 21, 7, 14.

25. Og over Kongens Skatte var Ammavet, Adiels Søn, og over Forraadene paa Marken, i Stæderne og i Landsbyerne og i Taarnene var Jonatan, Ussias Søn,

26. og over dem, som gjorde Markarbejde ved at dyrke Jorden, var Esri, Kelubs Søn,

27. og over Vingaardene var Sime'i, Ramatiten, og over Vinforraadene i Vingaardene var Sabdi, Sifmiten,

28. og over Oljetræerne og Morbærttræerne i Lavlandet var Ba'al-Hanan, Gederiten, og over Oljeforraadene var Joas,

29. og over det store Kvæg, som græssede i Saron, var Sitraj, Saroniten, og over det store Kvæg i Dalene Safat, Adlajs Søn,

30. og over Kamelerne var Obil, Ismaeliten, og over Aseninderne var Jehdeja, Meronotiten,

31. og over Smaakvæget var Jasis, Hagariten; alle disse vare Opsynsmænd over det Gods, som tilhørte Kong David.

32. Og Jonatan, Davids Farbroder, var Raadgiver; han var en forstandig og skriftlærd Mand. Og Jehiel, Hakmonis Søn, var hos Kongens Sønner.

33. og Achitofel var Kongens Raadgiver, og Husaj, Arkiten, var Kongens Ven;

2 Sam. 15, 12. 37.

34. og efter Achitofel kom Jojada, Benajas Søn, og Ebjatar. Og Joab var Kongens Hærfører.

2 Sam. 8, 16.

28. KAPITEL.

David forsamler alle Øverster blandt Folket og formaner dem til at adlyde Salomo, hvem Gud havde udvalgt til Konge, til at hjælpe ham med at bygge Templet

og til at holde Herrens Bud, 1-8. Han formaner Salomo til at frygte Gud, giver ham Anvisning til Tempels Bygning og Indretning, 9-29, og opmuntrer ham til med Frimodighed at udføre Arbejdet, 20. 21.

OG David sammenkaldte til Jerusalem alle Israels Fyrster, Stammernes Øverster og Øversterne over de Skifter, som tjente Kongen, og Øversterne over Tusinde og Øversterne over Hundrede og Øversterne over alt Kongens og hans Sønners Gods og Kvæg tilligemed Hofmændene og de Mægtige og hver anseet Mand.

2. Og Kong David reiste sig og stod paa sine Fødder og sagde: Herer mig, mine Brødre og mit Folk! Jeg havde isinde at bygge et Hus til Hvile for Herrens Pakts-Ark og til Fodskammel for vor Gud, og jeg har skaffet mig Forraad til at bygge;

22, 7 f. 1 Kong. 8, 17. 2 Sam. 7, 2.

3. men Gud sagde til mig: Du skal ikke bygge et Hus for mit Navn; thi du er en Krigsmand og har udøst Blod.

2 Sam. 7, 5. 1 Kong. 5, 3.

4. Og Herren, Israels Gud, udvalgte mig af hele min Faders Hus til at vorde Konge over Israel evindeligt; thi Juda udvalgte han til at være Fyrste, og i Judas Hus min Faders Hus, og blandt min Faders Sønner havde han Behag i mig til at gjøre mig til Konge over hele Israel.

5, 2. 1 Mos. 49, 10. 1 Sam. 16, 1, 11, 12.

5. Og af alle mine Sønner (thi Herren har givet mig mange Sønner) udvalgte han Salomo, min Søn, til at sidde paa Herrens Riges Trone over Israel.

17, 11. 2 Sam. 7, 12.

6. Og han sagde til mig: Salomo, din Søn, han skal bygge mit Hus og mine Forgaarde; thi jeg har udvalgt ham til min Søn, og jeg vil være hans Fader,

2 Sam. 7, 13. 1 Kong. 5, 5.

7. og jeg vil grundfæste hans Kongedømme til evig Tid, dersom han bliver fast ved at holde mine Bud og mine Love, som paa denne Dag.

8. Og nu, for hele Israels, Herrens Forsamlings, Øine og for vor Guds Øren byder jeg eder: Holder og søger alle Herrens, eders Guds, Bud, forat I maa eie dette gode Land og efterlade det i Arv til eders Børn efter eder til evig Tid!

9. Og du, Salomo, min Søn, kjend din Faders Gud og tjen ham med helt Hjerte og med villig Sjæl! Thi Herren ransager alle Hjerter og forstaaer

Alt, hvad et Menneske udtænker, dersom du søger ham, skal han lade sig finde af dig, og dersom du forlæder ham, skal han forkaste dig evindelig,

Ps. 7, 10 fg. Es. 55, 6. 2 Krøn. 15, 2; 24, 20.

10. Se nu til, thi Herren har udvalgt dig til at bygge et Hus til en Helligdom; vær frimodig og gør det!

23, 10.

11. Og David gav Salomo, sin Søn, et Billede af Forhallen og dets* Bygninger og dets Skatkamre og dets Sale og dets indre Kamre og Naadestolens Hus

2 Mos. 25, 9; 26, 30. *Templets.

12. og et Billede af alt det, som i Aanden stod for ham, af Herrens Huses Forgaarde og af alle Kamrene trindt omkring til Guds Huses Skatte og til de helligede Tings Skatte

13. og til Presternes og Leviternes Skifter og til alt Arbejde ved Tjenesten i Herrens Hus og til alle Kar til Tjenesten i Herrens Hus

14. og et Billede af det, der skulde være af Guld, efter Guldets Vegt, af alle de Kar, som hørte til enhver Tjeneste, og af alle Sølvkarrene efter Vegt, af alle de Kar, som hørte til enhver Tjeneste.

15. Og han gav ham Vegten paa Guldlysestagerne og deres Lamper af Guld efter hver Lysestages og dens Lampers Vegt og paa Sølvlysestagerne efter hver Lysestages og dens Lampers Vegt, efter enhver Lysestages Brug,

16. og Guldet efter Vegt til Skuebordsbordene, til hvert Bord, og Sølv til Sølvbordene

17. og et Billede af Gaferne og Stænkeskaalerne og Kanderne af purt Guld og af Guldbægerne efter hvert Bægers Vegt og af Sølvbægerne efter hvert Bægers Vegt

18. og af Røgelsealteret af lutret Guld efter Vegt og et Billede af Vognen, nemlig af Keruberne af Guld, som udbredte Vingerne og dækkede Herrens Pakts-Ark.

Ps. 18, 11.

19. Om alt dette [sagde David] har Herren undervist mig ved et Skrift til mig fra sin Haand, om alle Billedets Verker.

20. Og David sagde til Salomo, sin Søn: Vær frimodig og stærk og gør det, frygt ikke og ræddes ikke! Thi Gud Herren, min Gud, er med dig; han vil ikke slippe dig og ikke for-

lade dig, indtil alt Arbejde for Tjenesten ved Herrens Hus er fuldført.

22, 13. 5 Mos. 31, 6.

21. Og se, her ere Presternes og Leviternes Skifter til alt Tjeneste ved Guds Hus, og du har hos dig til ethvert Verk alle Slags Frivillige, begavede med Visdom til alt Arbejde, og Fyrsterne og alt Folket til Alt, hvad du befaler.

29. KAPITEL.

David siger Forsamlingen, hvad Forraad han har samlet til Templet, og opmuntrer den til at følge hans Eksempel. 1-5. Israels Øverster ofre beredvillig Guld, Sølv, Kobber, Jern m. M. 6-8. David og Folket glæde sig derover; han lover Herren for denne Naade og beder for Folket og for sin Søn Salomo, 9-19. Folket lover Gud, ofrer og gør Salomo anden Gang til Konge, 20-22. Salomo er lykkelig i sin Regering; Alle ere ham lydige. David dør, 23-30.

OG Kong David sagde til hele Forsamlingen: Salomo, min Søn, den eneste, Gud har udvalgt, er ung og svag, og Verket er stort; thi ikke for et Menneske skal Paladset være, men for den Herre Gud.

22, 5.

2. Og af al min Kraft har jeg skaffet tilveie for min Guds Hus Guld til Guldagerne og Sølv til Sølvagerne og Kobber til Kobbersagerne, Jern til Jerusagerne og Træ til Træverket, Onyxstene og Stene til at indfattes, Glandsstene og brogede Stene og alle Slags kostbare Stene og Marmorstene i Mængde.

22, 14.

3. Og fremdeles, efterdi jeg har Velbehag i min Guds Hus, saa giver jeg det, jeg ejer af Guld og Sølv, til min Guds Hus, foruden alt det, jeg har skaffet tilveie til Helligdommens Hus,

4. tre tusinde Talenter Guld af Ofirs Guld og syv tusinde Talenter lutret Sølv til at klæde Husenes Vægge med,

5. til alle Guldagerne og til alle Sølvagerne og til ethvert Arbejde ved Mesteres Haand. Og hvo er nu villig til at fylde sin Haand idag for Herren?

2 Mos. 35, 5.

6. Da gave Familiernes Øverster og Israels Stammers Øverster og Øversterne over Tusinde og over Hundrede og Øversterne over Kongens Arbejde frivillige Gaver.

7. De gave til Arbejdet paa Guds Hus fem tusinde Talenter og ti tusinde Dariker Guld og ti tusinde Ta-

lenter Sølv og atten tusinde Talenter Kobber og hundrede tusinde Talenter Jern;

8. og de, hos hvem der fandtes Stene, gave dem til Herrens Huses Skat i Jehiels, Gersonitens, Haand.

2 Mos. 35, 27. 1 Krøn. 26, 21.

9. Og Folket glædede sig over, at de gave frivillig, thi med helt Hjerter gave de frivillig Herren; ogsaa Kong David glædede sig med stor Glæde.

10. Og David lovede Herren for hele Forsamlingens Øine, og David sagde: Lovet være du, Herre, Israels, vor Faders, Gud, fra Evighed og til Evighed!

11. Dig, Herre, tilhører Storheden og Vælden og Æren og Herligheden og Majestæten, ja alt i Himmelen og paa Jorden; dit, Herre, er Riget, og du er ophøiet over Alt som Hoved.

Aab. 4, 11; 5, 12. Math. 6, 13.

12. Og Rigdommen og Æren udgaar fra dit Aasyn, og du hersker over Alt, og i din Haand er Kraft og Vælde, og i din Haand staar det at gjøre Alt stort og stærkt. 2 Krøn. 20, 6.

13. Og nu, vor Gud, vil love dig og prise dit herlige Navn.

14. Thi hvo er jeg, og hvad er mit Folk, at vi skulde have Kraft til at give en frivillig Gave som denne? Fra dig er det altsammen; og af din Haand have vi givet dig. 2 Krøn. 3, 6.

15. Thi vi ere Fremmede for dit Aasyn og Gjæster, som alle vore Fædre; som en Skygge ere vore Dage paa Jorden, og der er intet Haab*.

Ps. 39, 13. 1 Mos. 23, 4. 3 Mos. 25, 23.

Hebr. 11, 13. Job 14, 2. Ps. 90, 10; 144, 4.

*om nogen Forandring heri.

16. Herre, vor Gud! Al denne Mængde, som vi have bragt tilvele for at bygge dig et Hus for dit hellige Navn, den er fra din Haand, og dit er det altsammen.

17. Og jeg ved, min Gud, at du ransager Hjertet og har Behag i Ret-sindighed; jeg har i mit Hjertes Op-rigtighed frivillig givet dig alt dette, og dit Folk, som findes her, har jeg nu med Glæde seet give dig frivillig.

Ps. 7, 10. Aab. 2, 23.

18. Herre, Abrahams, Isaaks og Israels, vore Fædres, Gud! Lad dette evindeligt vedblive at være dit Folks Hjertes Tanker, og ret deres Hjerter til dig!

19. Og giv Salomo, min Søn, et helt Hjerter til at holde dine Bud, dine Vidnesbyrd og dine Love og til at gjøre det altsammen og til at bygge det Palads, som jeg har gjort Tilberedelse til.

20. Og David sagde til hele Forsamlingen: Lovet Herren, eders Gud! Og hele Forsamlingen lovede Herren, deres Fædres Gud, og bøiede sig og kastede sig ned for Herren og for Kongen.

Ordsp. 24, 21.

21. Og de bragte Herren Slagtoffer; de ofrede Herren Brændoffere den følgende Dag, tusinde Okser, tusinde Vædere, tusinde Lam, med deres Drikoffere og Slagtoffer i Mængde for hele Israel.

22. Og de aade og drak for Herrens Aasyn paa den samme Dag med stor Glæde, og de gjorde Jorden Gang* Salomo, Davids Søn, til Konge og salvede ham til en Fyrste for Herren og Zadok til Prest.

*Første Gang 23, 1. 1 Kong. 1, 33 fg.

23. Og Salomo sad paa Herrens Trone som Konge i Davids, sin Faders, Sted og var lykkelig, og hele Israel adlød ham; 23, 5.

24. alle Øverstjerne og Heltene og Hgesaa alle Kong Davids Sønner underkastede sig Kong Salomo.

25. Og Herren gjorde Salomo overmaade stor for hele Israels Øine og gav ham en kongelig Herlighed, som ingen Konge over hele Israel før ham havde havt. 2 Krøn. 1, 1.

26. Og David, Isaajs Søn, var Konge over hele Israel,

27. og de Dage, han var Konge over Israel, vare firti Aar; i Hebron regjerede han i syv Aar, og i Jerusalem regjerede han i tre og tretti Aar.

1 Kong. 2, 11.

28. Og han døde i en god Alderdom, møt af Dage, Rigdom og Ære, og Salomo, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

29. Og Kong Davids Historie, den første og den sidste, se, den er opskreven i Seeren Samuels Krønikebog og i Profeten Natans Krønikebog og i Seeren Gads Krønikebog 21, 9.

30. tillegemed hele hans Regjering og hans vældige Gjerninger og de Tider, som gik hen over ham og over Israel og over alle Landenes Riger.

DEN ANDEN KRØNIKEBOG.

1. KAPITEL.

Salomo befæstes i sit Rige, ofrer i Gibeon, 1-6, beder Gud om Visdom, som Gud lover at give ham tilligemed Rigdom og Ære, 7-12. Han kommer tilbage til Jerusalem, samler sig Vogne og Ryttere og stor Rigdom. 13-17.

OG Salomo, Davids Søn, befæstede sig i sit Kongedømme, og Herren, hans Gud, var med ham og gjorde ham overmaade stor.

1 Kong. 2, 12, 46. 1 Krøn. 29, 25.

2. Og Salomo gav Befaling til hele Israel, til Øversterne over Tusinde og over Hundrede, og til Dommerne og til hver Fyrste i hele Israel, til Familieliederne.

3. Og de gik hen, Salomo og hele Forsamlingen med ham, til den Høj, som var i Gibeon; thi der var Guds Sammenkomsts Telt, som Moses, Herrens Tjener, havde gjort i Ørkenen.

1 Krøn. 21, 29. 1 Kong. 3, 4.

2 Mos. 26, 1 fg. 40, 2

4. (Guds Ark havde dog David ført op fra Kirjat-Jearim til det Sted, David havde beredt for den; thi han havde opslaaet et Telt for den i Jerusalem.)

1 Krøn. 13, 6; 15, 1.

5. Og Kobberalteret, som Bezalel, Søn af Uri, Søn af Hur, havde gjort, var der foran Herrens Tabernakel, og Salomo og Forsamlingen søgte hen til det.

2 Mos. 38, 1.

6. Og Salomo ofrede der for Herrens Aasyn paa Kobberalteret, som hørte til Sammenkomstens Telt, og han ofrede paa det tusinde Brændoffere.

7. I den samme Nat aabenbarede Gud sig for Salomo og sagde til ham: Begjær, hvad jeg skal give dig!

1 Kong. 3, 5 fg.

8. Og Salomo sagde til Gud: Du har vist stor Miskundhed mod David, min Fader, og gjort mig til Konge i hans Sted.

9. Saa lad nu, Herre Gud, dit Ord til David, min Fader, werde Sandhed! Thi du har gjort mig til Konge over et Folk, der er talrigt som Jordens Støv.

1 Mos. 13, 16.

10. Giv mig nu Visdom og Kundskab, forat jeg kan gaa ud og gaa ind for dette Folks Aasyn! Thi hvo kan dømme dette dit store Folk?

11. Da sagde Gud til Salomo: Ef-

Nør. 15

terdi dette var i dit Hjerte, og du ikke har begjæret Rigdom, Skatte og Ære eller dine Fienders Liv og heller ikke begjæret mange Dage, men begjæret dig Visdom og Kundskab, for at du kan dømme mit Folk, over hvilket jeg har gjort dig til Konge,

1 Kong. 3, 11.

12. Saa er Visdom og Kundskab skjenket dig, og Rigdom og Skatte og Ære vil jeg give dig, som de Konger, der have været før dig, ikke have havt, og ingen efter dig skal have Mage til.

Matth. 6, 33. Ef. 3, 20.

13. Og Salomo kom fra Høien, som var i Gibeon, fra Sammenkomstens Telt, til Jerusalem, og han rejserede over Israel.

14. Og Salomo samlede Stridsvogne og Ryttere, og han havde fjorten hundrede Stridsvogne og tolv tusinde Ryttere; og han hensatte dem i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem.

1 Kong. 10, 26 fg.

15. Og Kongen gjorde Sølvet og Guldet i Jerusalem saa almindeligt som Stene, og Cedertærerne gjorde han saa mange som Morbærtærerne, der vokse i Lavlandet

9, 27.

16. Og hvad Udførselen af de Heste angaar, Salomo fik fra Ægypten, saa hentede en Skare af Kongens Kjøbmænd en Hob af dem for en bestemt Pris;

17. de bragte op og udførte en Vogn fra Ægypten for seks hundrede Sekkel Sølv og en Hest for hundrede og femti, og paa samme Maade førte de dem ud for alle Hetiternes Konger og Syriens Konger med egen Haand.

2. KAPITEL.

Salomo beskikker Arbeidsfolk til at bygge Templet, 1. 2. Han begjærer Tømmer og søvede Arbeidere af Kong Hiram og lover at give dem Hvede, Olje og Vin, 3-10. Hiram samtykker i hans Begjæring, 11-16. Salomo beskikker alle de Fremmede i Israel til Arbejde, 17. 18.

OG Salomo tænkte paa at bygge et Hus for Herrens Navn og et Hus til sit Kongesæde.

2. Og Salomo optalte syttit tusinde Mænd til Lastdragere og otteti tusinde til Huggere paa Bjerget og tre tusinde og seks hundrede til Opsynsmænd over dem.

1 Kong. 5, 13.

3. Og Salomo sendte Bud til Hiram, Kongen i Tyrus, og lod sige: Ligesom du gjorde mod David, min Fader, da du sendte ham Cedertræ, forat han skulde bygge sig et Hus til at bo i, saa gjør nu ogsaa mod mig!

1 Kong. 5, 2. 2 Sam. 5, 11. 1 Krøn. 14, 1.

4. Se, jeg vil bygge et Hus for Herrens, min Guds, Navn, for at hellige ham det, for at brænde for hans Aasyn Røgelse af vellugtende Sager og fremlægge bestandige Skuebrød og ofre Brændoffere Morgen og Aften paa Sabbaterne og Nymaanederne og paa Herrens, vor Guds, Høitider; dette paaligger Israel evindelig.

5. Og det Hus, jeg vil bygge, skal være stort; thi vor Gud er større end alle Guder.

Ps 86, 8. 1 Krøn. 16, 26.

6. Og hvo eier Kraft til at bygge ham et Hus? Thi Himlene og Himlenes Himle rumme ham ikke. Og hvo er jeg, at jeg skulde bygge ham et Hus? Det er kun for at brænde Røgelse for hans Aasyn.

1 Krøn. 29, 14. 2 Krøn. 6, 18. 1 Kong. 8, 27.

7. Saa send mig nu en Mand, som er kyndig i at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber og i Jern og i purpurrød og karmesinrød og blaa Uld, og som forstaar at gjøre udskaaet Arbejde sammen med de kunstforstandige Mænd, som ere hos mig i Juda og i Jerusalem, hvilke David, min Fader, har skaffet tilvele.

8. Og send mig Cedertræ, Cypressetræ og Sandeltræ fra Libanon, thi jeg ved, at dine Tjenere forstaa at hugge Træerne paa Libanon, og se, mine Tjenere skulle være med dine Tjenere,

9. forat jeg kan skaffe mig Træ i Mængde: thi det Hus, jeg vil bygge, skal være stort og vidunderligt.

10. Og se, Huggerne, dine Tjenere, som hugge Træerne, giver jeg tyve tusinde Kor tærsket Hvede og tyve tusinde Kor Byg og tyve tusinde Bat Vin og tyve tusinde Bat Olje.

1 Kong. 5, 11.

11. Og Hiram, Kongen i Tyrus, sagde i et Brev, han sendte til Salomo: Fordi Herren elsker sit Folk, har han sat dig til Konge over dem.

1 Kong. 10, 9.

12. Og Hiram sagde fremdeles: Lovet være Herren, Israels Gud, som har gjort Himmelen og Jorden, fordi han har givet Kong David en vis Søn, som har Indsigt og Forstand,

450

som vil bygge et Hus for Herren og et Hus til sit Kongesæde! 1 Kong. 5, 7.

13. Og nu sender jeg eu kyndig og forstandig Mand, Hiram, min Fader*,

*d. e. en Mester i min Tjeneste. 1 Kong. 7, 13 fg.

14. som er Søn af en Kvinde af Dans Døtre, men hans Fader er en tyrisk Mand; han forstaar at arbejde i Guld og i Sølv, i Kobber, i Jern, i Sten og i Træ, i purpurrød Uld, i blaa Uld og i hvid Bomuld og i karmesinrød Uld og at gjøre allehaande udskaaet Arbejde og at udtænke allehaande Kunstværker, som opgives ham, sammen med dine kyndige Mænd og min Herre Davids, din Faders, kyndige Mænd.

2 Mos. 31, 4 fg.

15. Og den Hvede og det Byg, den Olje og den Vin, min Herre har lovet, den sende han nu sine Tjenere!

16. Og vi skulle hugge Træer af Libanon, saa mange, du har Brug for, og bringe dig dem i Flaader tilssøs hen til Joppe; saa kan du føre dem op til Jerusalem.

Esr. 3, 7.

17. Og Salomo talte alle de fremmede Mænd, som vare i Israels Land, efterden Tælling, David, hans Fader, havde holdt, og de fandtes at være hundrede og tre og femti tusinde og seks hundrede.

1 Krøn. 22, 2.

18. Og han gjorde sytti tusinde af dem til Lastdragere og otteti tusinde til Huggere paa Bjerget og tre tusinde og seks hundrede til Opsynsmænd for at holde Folket til Arbejde.

V. a. Jos. 9, 27.

3. KAPITEL.

Stedet, hvor, og Tiden, naar Templet blev bygget, 1. 2. Dets Størrelse og prægtige Indretning, 3-9. Salomo lader forførdige to Keruber, et Forhæng og to store Sæler foran Templet, 10-17.

OG Salomo begyndte at bygge Herrens Hus i Jerusalem paa Morias Bjerg, hvor han havde aabenbaret sig for David, hans Fader, hvor denne havde gjort Tilberedelser, paa Davids Plads, paa Jebusiten Ornans Tærskelplads.

1 Kong. 6, 1 fg.

2 Sam. 24, 18 fg. 1 Krøn. 21, 18 fg. 2. Og han begyndte at bygge i den anden Maaned, paa den anden Dag, i sit Kongedømmes fjerde Aar.

3. Og dette var Grundvolden, som Salomo lagde for at bygge Guds Hus: Længden i Alen efter det forrige Maal var seksti Alen, og Brødden tyve Alen.

4. Og Forhallen, som var foran Længden, var efter Bredden af Huset tyve Alen, og Høiden hundrede og tyve, og han klædte den indtil med purt Guld.

5. Og det store Hus klædte han med Cyprestræ, og han klædte det med godt Guld og satte derpaa Palmer og Kjæder.

6. Og han belagde Huset med kostbare Stene til Prydelse, og Guldet var Guld fra Parva'im.

7. Og han klædte Huset, Bjælkerne, Dørtærsklerne og dets Vægge og dets Døre, med Guld og udskar Keruber paa Væggene.

8. Og han gjorde det Allerhelligstes Hus (dets Længde var efter Bredden af Huset tyve Alen, og dets Brede tyve Alen), og han klædte det med godt Guld, indtil seks hundrede Talenter.

9. Og Vegten paa Søm var femti Sekel Guld, og Overværelserne klædte han med Guld.

10. Og han gjorde i det Allerhelligstes Hus to Keruber, Billedhuggerarbejde, og belagde dem med Guld.

11. Og Længden af Kerubernes Vinger var tyve Alen; den ene Vinge var fem Alen og berørte Husets Væg, og den anden Vinge var fem Alen og berørte den anden Kerubs Vinge;

12. Og den anden Kerubs Vinge var fem Alen og berørte Husets Væg, og den anden Vinge var fem Alen og stødte til den anden Kerubs Vinge.

13. Disse Kerubernes Vinger vare, udbredte, tyve Alen, og selv stode de paa sine Fødder, og deres Ansigter vendte mod Huset.

14. Og han gjorde Forhænget af blaa og purpurrod og karmesinrod Uld og hvid Bomuld og satte Keruber paa det.

15. Og han gjorde foran Huset to Søller, fem og treti Alen i Længde*, og Søllehovedet, som var paa Toppen, var fem Alen.

*nømlig begge tilsammen, 1 Kong. 7, 15.
16. Og han gjorde Kjæder i Koret og satte dem paa Toppen af Søllerne, og han gjorde hundrede Granatæbler og satte dem paa Kjæderne.

17. Og han opreiste Søllerne foran Templet, den ene til Høire og den anden til Venstre; og han kaldte den høires Navn Jakin og den venstres Navn Boas.

1 Kong. 7, 21.

4. KAPITEL.

Der forfærdiges et Brændofferalt af Kobber og et støbt Vandkar, 1-5, endvidere ti Bækkener, ti Lysesager, ti Borde; to Forgaard indrettes; Pander, Skuffer og Skaaler forarbejdes, 6-11. Der beskrives endvidere, hvilke Sager Hiram forfærdigede, og af hvad Stof, 12-22.

Og han gjorde et Alter af Kobber; tyve Alen var dets Længde og tyve Alen dets Brede og ti Alen dets Høide.

7, 7. 2 Mos. 27, 1, 2.

2. Og han gjorde et støbt Hav, ti Alen vidt fra sin ene Rand til sin anden Rand, rundt trindt omkring, og fem Alen var dets Høide, og en Snor paa treti Alen gik rundt om det.

1 Kong. 7, 23 fg.

3. Og Billeder af Okser vare nedeunder det, omgivende det trindt omkring; ti paa hver Alen omgav de Havet rundt om; i to Rader vare Okserne, støbte i een Støbning med det.

4. Det stod paa tolv Okser; tre vendte mod Nord, og tre vendte mod Vest, og tre vendte mod Syd, og tre vendte mod Øst, og Havet hvilede ovenpaa dem, og deres Bagdele vendte alle indad.

5. Og dets Tykkelse var en Haandbred, og dets Rand som Arbeidet paa Randen af et Bæger, som en Liljeblostm; det holdt mange Bat, tre tusinde rummede det.

6. Og han gjorde ti Bækkener og satte fem paa den høire Side og fem paa den venstre Side for at vaske i dem; hvad der hørte til Brændofferet, afskyllede de i dem, men Havet var for Presterne til at vaske sig i.

1 Kong. 7, 38.

7. Og han gjorde ti Guldlysesager, som de skulde være, og satte dem i det Hellige, fem paa høire og fem paa venstre Side.

1 Kong. 7, 49. 2 Mos. 26, 31.

8. Og han gjorde ti Borde og satte dem i det Hellige, fem paa høire og fem paa venstre Side, og han gjorde hundrede Skaaler af Guld.

2 Mos. 27, 3.

9. Og han gjorde Presternes Forgaard og den store Gaard og Døre til Gaarden, og deres Fløie belagde han med Kobber.

10. Og Havet satte han paa Husets høire Side mod Sydost.

1 Kong. 7, 39.

11. Og Huram gjorde Panderne og Skufferne og Skaalerne til at stænke med. Og saaledes blev Huram færdig med at gjøre det Arbejde, han gjorde for Kong Salomo i Guds Hus,

12. to Søiler og de to Skaaler og Søjlehoveder paa Toppen af Søilerne og de to Netværker til at dække de to Skaaler paa Søjlehovederne, som vare paa Toppen af Søilerne,

1 Kong. 7, 15 fg. 41 fg.

13. og de fire hundrede Granatæbler til de to Netværker, to Rader Granatæbler til hvert Netværk, til at dække de to Skaaler paa Søjlehovederne, som vare ovenpaa Søilerne;

14. og Fodstykkerne gjorde han, og Bækkenerne gjorde han paa Fodstykkerne,

15. det ene Hav og de tolv Okser under det;

16. og Panderne og Skufferne og Gafferne og alt deres Tilbehør gjorde Hiram, hans Fader*, for Kong Salomo til Herrens Hus af poleret Kobber.

*Salomos Fader, d. e. en Mester i hans Tjeneste; 2, 13.

17. Paa Jordansletten lod Kongen dem støbe i den faste Jord mellem Sukkot og Zeredata. 1 Kong. 7, 46 fg.

18. Og Salomo gjorde alle disse Sager i stor Mængde; thi Kobberets Vægt blev ikke undersøgt.

19. Og Salomo gjorde alle de Ting, som skulde være i Guds Hus, baade Guldalteret og Bordene og Skuebrødene paa dem

20. og Lysestagerne og deres Lamper, forat man skulde tænde dem, som anordnet var, foran Koret, af det kostbareste Guld

21. og Blomsterne og Lamperne og Lyseaksene af Guld (det var det rene Guld)

22. og Knivene og Skaalerne til at stænke med og Fadene og Ildkarrene af det kostbareste Guld; og hvad Husets Indgange angaar, saa vare dets indre Døre til det Allerhelligste og Husets Døre til det Hellige af Guld.

5. KAPITEL.

Salomo lader Alt, hvad der var helligt, og Paktens Ark med, hvad der var, føre ind i Templet, 1-10. Presterne gaa ud af Helligdommen, Levitterne præse Guld; en Sky, hvort Herrens Hertilighed aabenbares, fylder Huset, 11-14.

SAA blev da alt det Arbejde færdigt, som Salomo lod gjøre til Herrens Hus, og Salomo bragte ind, hvad David, hans Fader, havde helliget, og Sølvet og Guldet og alle Karrene lagde han i Guds Huses Skatkamre.

1 Kong. 7, 51.

2. Da forsamlede Salomo Israels Ældste og alle Stammernes Overho-

veder, Øversterne for Israels Børns Husfædre, til Jerusalem for at føre Herrens Pakt-Ark op fra Davids Stad, det er Zion. 1 Kong. 8, 1 fg.

3. Og alle Israels Mænd forsamlede sig til Kongen paa Festen, det er den syvende Maaned.

4. Og alle Israels Ældste kom, og Levitterne løftede Arken op.

5. Og de bare Arken op og Sammenkomstens Telt og alle Helligdommens Redskaber, som vare i Teltet; de levitiske Prester bare dem op.

6. Og Kong Salomo og hele Israels Menighed, som havde forsamlet sig hos ham, vare foran Arken og ofrede smaat Kvæg og stort Kvæg, som ikke kunde tælles og ikke beregnes for Mangfoldighed. 2 Sam. 6, 13.

7. Og Presterne bragte Herrens Pakt-Ark ind paa dens Sted, ind i Husets Kor, ind i det Allerhelligste, ind under Kerubernes Vinger.

8. Og Keruberne udbredte sine Vinger over Arkens Sted, og Keruberne dækkede oven til over Arken og over dens Stænger.

9. Og Stængerne vare saa lange, at Stængernes Knapper saaes at staa frem fra Arken paa Forsiden af Koret; men de saaes ikke udenfor. Og den blev der indtil denne Dag.

10. Der var Intet i Arken, uden de to Tavler, som Moses havde nedlagt i den ved Horeb, da Herren gjorde Pakt med Israels Børn, da de droge ud af Ægypten. 2 Mos. 25, 16, 21.

11. Og det skede, da Presterne gik ud af Helligdommen (thi alle de Prester, som fandtes, havde helliget sig, man kunde ikke lagttage Skifterne)

1 Krøn. 24, 1 fg.

12. og da Levitterne, Sangerne, allesammen, baade Asaf, Heman, Jedutun og deres Sønner og deres Brødre, iførte hvide Bomuldsklæder, med Cymbler og med Harper og med Citarrer stode paa Østsiden af Alteret, og hos dem hundrede og tyve Prester, som blæste i Trompeter,

13. og da de som een Mand blæste i Trompeterne og sang for enstemmig med lydlig Røst at love og prise Herren, og da de lode Trompeterne høit lyde og Cymblerne og Sangens øvrige Instrumenter og Herrens Lovprisning, fordi han er god, fordi hans Miskundhed varer evindeligt, da blev Huset, Herrens Hus, fyldt af en Sky,

Es. 3, 10 fg. 2 Krøn. 7, 3.

Pa. 136, 1 fg. Luk. 1, 50.

14. Og Presterne kunde ikke blive staaende for at forrette Tjeneste for Skyens Skyld; thi Herrens Herlighed fyldte Guds Hus.

2 Mos. 40, 34. 2 Krøn. 7, 2. Es. 43, 5.

6. KAPITEL.

Salomo priser Herren, fordi han har opfyldt sine Forjættelser til David, 1-11. Han venter sine Knæ for Herren og beder ham, at han fremdeles vil holde sine Forjættelser, 12-17, og særlig, at han vil høre deres Bønner, som i dette Hus eller vendte mod det bede til ham, 18-42.

DA sagde Salomo: Herren har sagt, at han vil bo i Mulmet;

1 Kong. 8, 12 fg. 2 Mos. 20, 21.

2. og jeg har bygget et Hus til Bellig for dig og et Sted, hvor du kan bo evindeligt.

3. Og Kongen vendte sit Aasyn og velsignede hele Israels Menighed, og hele Israels Menighed stod.

2 Sam. 6, 18.

4. Og han sagde: Lovet være Herren, Israels Gud, som med sin Mund talte med David, min Fader, og med sin Haand har opfyldt det, han sagde:

5. Fra den Dag, jeg førte mit Folk ud af Ægyptens Land, udvalgte jeg ikke nogen Stad af alle Israels Stammer, hvor man skulde bygge et Hus, forat mit Navn skulde være der, ei heller udvalgte jeg nogen Mand til at være Fyrste over mit Folk Israel;

2 Sam. 7, 6 fg.

6. men saa udvalgte jeg Jerusalem, forat mit Navn skulde være der, og jeg udvalgte David til at være over mit Folk Israel.

7. Og David, min Fader, fik isinde at bygge et Hus for Herrens, Israels Guds, Navn.

2 Sam. 7, 2 fg. 1 Krøn. 22, 2 fg.

8. Men Herren sagde til David, min Fader: Efterdi du har faaet isinde at bygge et Hus for mit Navn, saa har du gjort vel i, at du har faaet Saadant isinde.

9. Dog skal ikke du bygge Huset, men din Søn, som skal udgaa af dine Lænder, han skal bygge Huset for mit Navn.

10. Og Herren opfyldte sit Ord, som han havde talt, og jeg traadte op i Davids, min Faders, Sted og tog Sæde paa Israels Trone, ligesom Herren havde talt, og jeg byggede Huset for Herrens, Israels Guds, Navn.

11. Og jeg satte der Arken, hvori Herrens Pakt er, som han gjorde med Israels Børn.

12. Og han* stod foran Herrens Alter lige for hele Israels Menighed og udbredte sine Hænder.

*Salomo. 1 Kong. 8, 22 fg.

13. Salomo havde nemlig gjort en Forhøjning af Kobber og sat den midt i Gaarden; fem Alen var dens Længde og fem Alen dens Bredde og tre Alen dens Højde; og han stod paa den og bøjede sig ned paa sine Knæ for hele Israels Menighed og udbredte sine Hænder mod Himmelen.

14. Og han sagde: Herre, Israels Gud! Der er ingen Gud som du i Himmelen eller paa Jorden, du, som bevarer Pakten og Miskundheden mod dine Tjenere, som vandre for dit Aasyn af hele sit Hjerter, Luk. 1, 72.

15. du, som har holdt din Tjener David, min Fader, det, du havde talt til ham; du talte det med din Mund, og med din Haand har du opfyldt det, som det sees paa denne Dag.

16. Og nu, Herre, Israels Gud, hold din Tjener David, min Fader, det, du har talt til ham og sagt: Der skal ikke fattes dig en Mand for mit Aasyn, som skal sidde paa Israels Trone, naar bare dine Børn tage Vare paa sin Vel, saa de vandre i min Lov, ligesom du har vandret for mit Aasyn.

2 Sam. 7, 16. 1 Kong. 2, 4.

17. Og nu, Herre, Israels Gud, lad dit Ord worde Sandhed, som du har talt til din Tjener David!

18. Skulde Gud virkelig bo hos Menneskene paa Jorden? Se, Himlene og Himlenes Himle rumme dig ikke; hvor meget mindre da dette Hus, som jeg har bygget! 2, 6. Es. 66, 1.

19. Men du vil dog vende dig til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begjæring, Herre, min Gud, for at høre paa det Raab og den Bøn, din Tjener beder for dit Aasyn,

20. saa dine Øine maa være op-ladte og vendte mod dette Hus Dag og Nat, mod det Sted, hvorom du har sagt, at du vil sætte dit Navn der, for at høre paa den Bøn, som din Tjener beder, vendt mod dette Sted;

2 Mos. 20, 24. 5 Mos. 12, 5. 11.

21. og du vil høre paa din Tjeners og dit Folks, Israels, ydmyge Begjæring, som de bede, vendte mod dette Sted, og du vil høre dem fra det Sted, hvor du bor, fra Himmelen; du vil høre og forlade.

22. Naar Nogen synder mod sin Næste, og man paalægger ham en Ed, saa man lader ham sværge, og

han kommer ind og sværger for dit Alter i dette Hus, 2 Mos. 22, 10 fg.

23. saa vil du høre fra Himmelen og handle og skaffe dine Tjenere Ret, saa du gjeugjælder den Skyldige, idet du lader hans Vel komme over hans Hoved, og dømmer den Retfærdige retfærdig at være, idet du giver ham efter hans Retfærdighed.

24. Og naar dit Folk Israel bliver slaget for Fiendens Aasyn, fordi de synde mod dig, men de saa vende om og bekjende dit Navn og bede til dig og bønfalde om Naade for dit Aasyn i dette Hus, 5 Mos. 28, 25.

25. saa vil du høre det fra Himmelen og forlade dit Folks, Israels, Synd og føre dem tilbage til det Land, du har givet dem og deres Fædre.

26. Naar Himmelen lukkes, saa der ikke kommer Regn, fordi de synde mod dig, og de saa bede, vendte mod dette Sted, og bekjende dit Navn, idet de vende om fra sin Synd, fordi du ydmyger dem, 5 Mos. 28, 23, 24.

27. saa vil du høre det i Himmelen og forlade dine Tjeneres og dit Folks, Israels, Synd, fordi du vil lede dem hen til den gode Vej, de skulle vandre, og du vil give Regn over dit Land, som du har givet dit Folk til Arv.

28. Naar der kommer Hunger i Landet, naar der kommer Pest, naar der kommer Brand og Vissenhed i Kornet, Græshopper og Gnavere, naar deres Fiender trænge dem i deres Portes Land, naar der kommer nogen Plage og nogen Sygdom, —

20, 9.

29. hvilken som helst Bøn, hvilken som helst ydmyg Begjæring der da sker af hvert Menneske og af hele dit Folk Israel, som kjender hver sit Hjertes Plage og sin Smerte og udbreder sine Hænder mod dette Hus,

30. saa vil du høre den fra Himmelen, det Sted, hvor du bor, og du vil forlade og give hver Mand efter alle hans Veie, fordi du kjender hans Hjerte (thi du alene kjender Menneskenes Hjerte), Ps. 7, 10; 17, 3.

31. forat de maa frygte dig, saa de vandre paa dine Veie alle de Dage, de leve i det Land, du har givet vore Fædre. 1 Kong. 11, 33.

32. Ogsaa paa den Fremmede, som ikke er af dit Folk Israel, men kommer fra et fjært Land for dit store Navns og din stærke Haands

og din udrakte Arms Skyld, kommer og beder, vendt mod dette Hus, Es. 58, 6.

33. vil du høre fra Himmelen, fra det Sted, hvor du bor, og gjøre efter Alt, hvormod den Fremmede raaber til dig, forat alle Jordens Folk maa lære at kjende dit Navn og frygte dig, ligesom dit Folk Israel, og erkjende, at dit Navn nævnes over dette Hus, som jeg har bygget.

34. Naar dit Folk drager ud i Krig mod sine Fiender ad den Vej, du sender dem, og de saa bede til dig, vendte mod denne Stad, som du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget for dit Navn,

35. saa vil du fra Himmelen høre deres Bøn og deres ydmyge Begjæring og skaffe dem Ret.

36. Naar de synde mod dig (thi der er intet Menneske, som ikke synder), og du vredes paa dem og giver dem i en Fiendes Vold, og de, som tage dem tilfange, føre dem i Fangenskab til et Land, fjært eller nær, Præd. 7, 20.

37. og de tage sig det til Hjerte i det Land, hvor de holdes fangne, og omvende sig og bønfalde dig om Naade i sit Fangenskabs Land og sige: Vi have syndet, handlet ilde og været ugudelige, Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.

38. og de omvende sig til dig af hele sit Hjerte og af hele sin Sjæl i sit Fangenskabs Land, hvorhen man har ført dem i Fangenskab, og de bede, vendte mod sit Land, som du har givet deres Fædre, og den Stad, du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget for dit Navn, Dan. 6, 11.

39. saa vil du fra Himmelen, fra det Sted, hvor du bor, høre deres Bøn og deres ydmyge Begjæring og skaffe dem Ret og forlade dit Folk, hvad de have syndet mod dig.

40. Nu, min Gud, lad dine Øine være opladte og dine Øren mærke paa den Bøn, som gjøres paa dette Sted!

41. Saa reis dig nu, Herre Gud, og gak til din Hvile, du og din Styrkes Ark! Lad dine Prester, Herre Gud, vordeløste Frelse, og dine Fromme glæde sig i det Gode!

4 Mos. 10, 35. Ps. 132, 8, 9, 16.

42. Herre Gud! Vis ikke din Salvedes Aasyn bort, kom den rige Miskundhed i Hu, som du har forjættet David, din Tjener!

1 Kong. 2, 16. 2 Sam. 7, 13.

7. KAPITEL.

Ild fra Himmelen fortærer Salomos Offer. Herrens Herlighed fylder Templet. Folket lover Gud; Huset indviis med mange Offere, 1-7. Løusalernes Høitid fejres; Folket drager hjem, 8-11. Herren forjætter Salomo Bønherørelse, saafremt han og hans Folk ville være Gud lydige, 12-18; ellers vil han straffe dem haardt, 19-22.

Og da Salomo havde endt sin Bøn, faldt Ild ned fra Himmelen og fortærede Brændofferet og Slagtofferne, og Herrens Herlighed fyldte Huset. 3 Mos. 9, 24. 1 Kong. 18, 38.

2 Mos. 40, 34. 1. Kong. 8, 11. Ez. 43, 5.

2. Og Presterne kunde ikke gaa ind i Herrens Hus; thi Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus.

3. Da alle Israels Børn saa, hvorledes Ilden faldt ned og Herrens Herlighed kom over Huset, bødede de sig ned med Ansigtet til Jorden mod Gulvet og tilbade og lovede Herren, fordi han er god, fordi hans Miskundhed varer evindelig.

Ps. 136, 1 fg. Esr. 3, 11.

4. Og Kongen og alt Folket ofrede Slagtoffer for Herrens Aasyn.

1 Kong. 8, 62 fg.

5. Og Kong Salomo ofrede som Slagtoffer to og tyve tusinde Stykker stort Kvæg og hundrede og tyve tusinde Stykker smaat Kvæg. Saaledes indviiede Kongen og alt Folket Guds Hus.

6. Og Presterne stode i sine Forretninger og Levitterne med Herrens Sanginstrumenter, som Kong David havde ladet gjøre op at prise Herren, fordi hans Miskundhed varer evindelig, naar David lovede Gud gjennem dem*, og Presterne blæste i Trompeter lige overfor dem, og hele Israel stod. *Levitterne. 4 Mos. 10, 10.

7. Og Salomo helligede den midterste Del af Forgaarden, som var foran Herrens Hus, thi der ofrede han Brændofferne og Takofferne Fedtstykker; thi Kobberalteret, som Salomo havde gjort, kunde ikke rumme Brændofferet og Mædofferet og Fedtstykkerne. 4, 1.

8. Og Salomo fejrede Festen* paa den samme Tid i syv Dage, og hele Israel med ham, en saare stor Forsamling fra Egnen henimod Hamat indtil Ægyptens Bæk. *1 Kong. 8, 2.

4 Mos. 13, 21. Jos. 13, 3-5.

9. Og de holdt paa den ottende Dag en Festforsamling; thi Alterets

Indvielse fejrede de i syv Dage og Festen i syv Dage. 3 Mos. 23, 36.

10. Og paa den tre og tyvende Dag i den syvende Maaned lod han Folket fare til sine Telte, glade og vel tilmode over det Gode, Herren havde gjort mod David og mod Salomo og mod Israel, sit Folk.

11. Saaledes blev Salomo færdig med Herrens Hus og med Kongens Hus, og Alt, hvad der var kommet Salomo isinde at gjøre i Herrens Hus og i sit Hus, havde han Lykke til.

1 Kong. 9, 1 fg.

12. Og Herren aabenbared sig for Salomo om Natten og sagde til ham: Jeg har hørt din Bøn og udvalgt mit dette Sted til et Offerhus. 6, 20.

13. Naar jeg lukker Himmelen, saa der ikke kommer Regn, og naar jeg byder Græshopper at fortære Landet, og naar jeg sender Pest iblandt mit Folk,

14. og mit Folk, som er kaldt med mit Navn, saa ydmyger sig, og de bede og søge mit Aasyn og vende om fra sine onde Veie, saa vil jeg høre fra Himmelen og forlade deres Synd og læge deres Land.

15. Nu skulle mine Øine være op-ladte og mine Øren mærke paa den Bøn, som gjøres paa dette Sted.

16. Og nu har jeg udvalgt og helliget dette Hus, forat mit Navn skal være der til evig Tid, og mine Øine og mit Hjerte skulle være der alle Dage.

17. Og du, hvis du vandrer for mit Aasyn, som David, din Fader, vandrede, og gjør efter Alt, hvad jeg har befaleet dig, og holder mine Bud og mine Love,

18. saa vil jeg befæste dit Kongedømmes Trone efter den Pakt, jeg gjorde med David, din Fader, sigende: Der skal ikke fattes dig en Mand, som skal herske over Israel.

2 Sam. 7, 12. 1 Kong. 2, 4.

19. Men hvis I vende tilbage og forlade mine Love og mine Bud, som jeg har forelagt eder, og gaa hen og tjene andre Guder og tilbede dem,

20. saa vil jeg rykke dem op af mit Land, som jeg har givet dem, og dette Hus, som jeg har helliget for mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Aasyn og gjøre det til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk.

5 Mos. 4, 26; 30, 18. Jos. 23, 16.

21. Og dette Hus, som har været saa høit, — hver den, som gaar forbi

det, skal forfærdes og sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes med dette Land og mod dette Hus? Jer. 22, 8.

22. Og man skal sige: Fordi de forlode Herren, deres Fædres Gud, som førte dem ud af Ægyptens Land, og de holdt sig til andre Guder og tilbød dem og tjente dem; derfor har han ført al denne Ulykke over dem.

8. KAPITEL.

Salomo bygger Stæder og Fæstninger, 1-6, gjør de Fremmede i Landet til arbejdsplichtige Trælle, men ophører og lærer Israels Folk, 7-10. Han fører sin Hustru, Faraos Datter, op i det Hus, han har bygget for hende, ofrer og drager Om-sorg for Gudstjenesten, 11-16, sender Skibe til Ostr. 17. 18.

OG det skede efter tyve Aars Forløb, da Salomo havde bygget Herrens Hus og sit Hus,

1 Kong. 9, 10 fg. 6, 38; 7, 1.

2. saa byggede Salomo de Stæder. Hiram havde givet Salomo, og lod Israels Børn bo der.

3. Derefter drog Salomo til Hamat-Zoba og fik Overhaand over det.

4. Og han byggede Tadmor i Ørkenen og alle de Forraadsstæder, han byggede i Hamat. 1 Kong. 9, 17 fg.

5. Og han byggede det øvrige Bet-Horon og det nedre Bet-Horon, faste Stæder med Mure, dobbelte Porte og Bomme, 5 Mos. 3, 5.

6. og Ba'alat og alle de Forraadsstæder, Salomo havde, og alle Stæderne for Stridsvognene og Stæderne for Rytterne og Alt, hvad Salomos Hus stod til, hvad han havde Lyst til at bygge i Jerusalem og paa Libanon og i hele sit Herredømmes Land.

7. Alt det Folk, som var blevet tilbage af Heitjerne, Amoriterne, Ferisiterne, Heviterne og Jebusiterne, hvilke ikke vare af Israel,

8. af deres Børn, som vare blevne tilbage efter dem i Landet, idet Israels Børn ikke havde udryddet dem, udtog Salomo til Arbejdsplichtige indtil denne Dag. Jos. 16, 10.

9. Men af Israels Børn gjorde Salomo ikke Nogen til Træl til sit Arbejde; thi de vare Krigsmænd og Øverster for hans Drabanter og Øverster for hans Stridsvogne og hans Ryttere.

10. Og dette var Tallet paa de Overopsynsmænd, som Kong Salomo havde: To hundrede og femti, som styrede Folket.

11. Og Salomo førte Faraos Datter op fra Davids Stad til det Hus, han havde bygget for hende; thi han sagde: En Kvinde skal ikke bo i Davids, Israels Konges, Hus; thi det er helligt, fordi Herrens Ark er kommen derhen. 1 Kong. 9, 24.

12. Da ofrede Salomo Herren Brændoffere paa Herrens Alter, som han havde bygget foran Forhallen.

13. hvad der hørte til hver Dag at ofre efter Moses's Bud, paa Sabbaterne og Nymaanederne og Høitidderne tre Gange om Aaret, paa de usyrede Brøds Fest og paa Ugernes Fest og paa Løvsalernes Fest.

4 Mos. 28, 2 fg. 2 Mos. 23, 14 fg.

14. Og han besikkede efter Davids, hans Faders, Anordning Presterens Skifter til deres Tjeneste og Leviterne til deres Forretninger for at lovsynge og forrette Tjeneste for Presterens Øine, efter hvad der hørte til hver Dag, og Porterne efter deres Skifter i hver Port; thi saa var Davids, den Guds Mands, Befaling,

1 Krøn. 24, 1 fg. 26, 1 fg.

15. og man afveg ikke fra, hvad Kongen havde befalet Presterne og Leviterne angaaende enhver Sag og angaaende Skattene.

16. Saa var da hele Salomos Arbejde indtil den Dag. Grundvolden blev lagt til Herrens Hus, og indtil det blev fuldent, bragt istand; Herrens Hus var færdigt.

17. Da drog Salomo til Ezjon-Geber og til Elot ved Havets Bred i Edoms Land. 1 Kong. 9, 26 fg.

18. Og Hiram sendte ham ved sine Tjenere Skibe og Tjenere, som vare erfarne Søfolk, og de kom med Salomos Tjenere til Ostr og hentede derfra fire hundrede og femti Talenter Guld og bragte det til Kong Salomo.

9. KAPITEL.

Dronningen af Saba kommer til Salomo for at høre hans Visdom, forunder sig saare over denne og over al hans Herlighed, priser Gud, giver og modtager rige Gaver og reiser hjem igjen, 1-12. Salomo samler meget Guld, lader gjøre Guldskjold, en Elfenbenstrone og Guldkar, 13-21. Han øres af Alle og faar aarlige Gaver, har mange Heste og Vogne, er mægtig og har stor Rigdom, dør, 22-31.

OG Dronningen af Saba havde hørt Salomos Ry, og hun kom til Jerusalem med en saare stor Skare og

Kameler, som bare Kryderier og Guld i Mængde og kostbare Stene, for at sætte Salomo paa Prøve ved mørke Taler; og hun kom til Salomo og talte med ham om Alt, hvad der var i hendes Hjerte.

1 Kong. 10, 1 fg. Matth. 12, 42.

2. Og Salomo udtydede for hende alle hendes Ord; og der var ikke et Ord skjult for Salomo, som han ikke udtydede for hende.

3. Da Dronningen af Saba saa Salomos Visdom og det Hus, han havde bygget,

4. og Maden paa hans Bord, og hvorledes hans Tjenere sad, og hvorledes hans Opvartere stode, og deres Klæder og hans Mundskjenke og deres Klæder og hans Opgang, ad hvilken han gik op til Herrens Hus, var hun ganske ude af sig selv.

5. Og hun sagde til Kongen: Sandhed var det Ord, jeg hørte i mit Land, om dine Ting og om din Visdom.

6. Og jeg troede ikke deres Ord, førend jeg kom, og mine Øinesaa det, og se, ikke Halvdelen er bleven mig fortalt af din megen Visdom; du overgaar det Rygte, jeg har hørt.

7. Salige ere dine Mænd, og salige disse dine Tjenere, som altid staa for dit Aasyn og høre din Visdom.

8. Lovet være Herren, din Gud, som havde Velbehag i dig, saa han satte dig paa sin Trone til Konge for Herren, din Gud! Fordi din Gud elsker Israel, saa han lader det blive staaende evindelig, satte han dig til Konge over dem for at øve Ret og Retfærdighed.

2, 11.

9. Og hun gav Kongen hundrede og tyve Talenter Guld og Kryderier i stor Mængde og kostbare Stene; der var ikke saadanne Kryderier, som de, Dronningen af Saba gav Kong Salomo.

10. Tillige havde Hurams Tjenere og Salomos Tjenere, som havde ført Guld fra Ofir, medbragt Sandeltræ og kostbare Stene.

3, 18.

11. Og Kongen lod af Sandeltræet gjøre Trapper for Herrens Hus og for Kongens Hus og Citarer og Harper for Sangerne, og Saadant var ikke før set i Judas Land,

12. Og Kong Salomo gav Dronningen af Saba Alt, hvad hun havde lyst til, hvad hun bad om, foruden Gaver for det, hun havde medbragt til Kongen; og hun vendte om og

drog til sit Land, hun selv og hendes Tjenere.

13. Og Vegten af det Guld, som i eet Aar kom ind til Salomo, var seks hundrede og seks og seksti Talenter Guld,

14. foruden det, som kom ind fra Kjøbmændene, og hvad Kræmmerne bragte; og alle Arabiens Konger og Landets Statholdere bragte Salomo Guld og Sølv.

15. Og Kong Salomo lod gjøre to hundrede store Skjolde af udhamret Guld (seks hundrede Sekel udhamret Guld gik der paa hvert Skjold)

1 Kong. 10, 16; 14, 26.

16. og tre hundrede smaa Skjolde af udhamret Guld (tre hundrede Sekel Guld gik der paa hvert Skjold), og Kongen satte dem i Libanons Skovhus.

17. Og Kongen lod gjøre en stor Elfenbenstrone og klædte den med purt Guld.

18. Og Tronen havde seks Trin og en Fodskammel af Guld, som vare fastgjorte til Tronen, og Arme paa begge Sider ved Sædet, og to Løver stode ved Siden af Armene.

19. Og tolv Løver stode der paa de seks Trin paa begge Sider; Saadant er ikke gjort for noget Kongerige.

20. Og alle Kong Salomos Drikkekar vare af Guld, og alle Karrene i Libanons Skovhus vare af det kostbareste Guld; Sølv blev ikke agtet for Noget i Salomos Dage.

21. Thi Kongens Skibe fore til Tarsis sammen med Hurams Tjenere; een Gang hvert tredje Aar kom Tarsisskibene og bragte Guld og Sølv, Elfenben og Aber og Paafugle.

22. Og Kong Salomo blev større end alle Jordens Konger i Rigdom og Visdom.

23. Og alle Jordens Konger søgte Salomos Aasyn for at høre hans Visdom, som Gud havde lagt i hans Hjerte.

24. Og de bragte hver sin Gave, Sølvkar og Guldkar og Klæder, Rustninger og Kryderier, Heste og Mulæser, hvert Aar Gave for det Aar.

25. Og Salomo havde fire tusinde Staldrum for Heste og Stridsvogne og tolv tusinde Ryttere; og han henvendte dem i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. 1, 14. 1 Kong. 4, 26.

26. Og han var Hersker over alle Kongerue fra Floden til Filisternes

Land og lige til Ægyptens Lande-
mærke.

1 Kong. 4, 21.

27. Og Kongen gjorde Sølv et i Jeru-
salem saa almindeligt som Stene,
og Cedertærerne gjorde ham saa
mange som Morbærtrærne, der voksede
i Lavlandet.

1, 15 fg. 1 Kong. 10, 27 fg.

28. Og man udførte Heste fra Ægyp-
ten og fra alle Landene til Salomo.

29. Men det Øvrige af Salomos Hi-
storie, den første og den sidste, er op-
skrevet i Profeten Natans Krønike og
i Siloniten Achias Profeti og i Seeren
Jedis Syn angaaende Jeroboam, Ne-
bats Søn.

1 Kong. 11, 41 fg.

30. Og Salomo var Konge i Jeru-
salem over hele Israel i firtdi Aar.

31. Og Salomo lagde sig hos sine
Fædre, og man begrov ham i Davids,
hans Faders, Sted; og Rehabeam,
hans Søn, blev Konge i hans Sted.

10. KAPITEL.

*Rehabeam drager til Sikem for at lade sig
hylde som Konge over Israel, men de ti
Stammer falde fra ham, fordi han ikke
vil lette sin Faders tunge Aag; de stene
hans Sendebud Hadoram, 1-19.*

OG Rehabeam drog til Sikem; thi
til Sikem var hele Israel kommet
for at gøre ham til Konge.

1 Kong. 12, 1 fg.

2. Og det skede, da Jeroboam, Ne-
bats Søn, hørte det (han var i Ægyp-
ten, hvorhen han var flygtet for Kong
Salomo), saa vendte Jeroboam til-
bage fra Ægypten.

1 Kong. 11, 40.

3. Og de sendte Bud hen og kaldte
ham; og Jeroboam kom og hele Is-
rael, og de talte til Rehabeam og
sagde:

4. Din Fader gjorde vort Aag
tungt; men lad nu din Faders haarde
Tjeneste og hans tunge Aag, som han
lagde paa os! Saa ville vi tjene dig.

5. Men han sagde til dem: Gaar
hen endnu i tre Dage, og kommer
saa igjen til mig! Og Folket gik.

6. Og Kong Rehabeam raadførte
sig med de Ældste, som havde staaet
for Salomos, hans Faders, Aasyn,
medens han levede, og sagde: Hvor-
ledes raade I mig at svare dette Folk?

7. Og de talte til ham og sagde:
Hvis du vil være dette Folk god og
være dem naadig og give dem gode
Ord, saa ville de blive dine Tjenere
alle Dage.

8. Men han forlod de Ældstes
Raad, som de havde givet ham, og
raadførte sig med de Unge, som vare

voksende op med ham, som stode for
hans Aasyn.

9. Og han sagde til dem: Hvad
raade I, at vi skulle svare dette Folk,
som har talt til mig og sagt: *Let det
Aag, din Fader lagde paa os?*

10. Og de Unge, som vare voksende
op med ham, talte med ham og
sagde: Saaledes skal du sige til dette
Folk, som talte til dig og sagde: *Din
Fader gjorde vort Aag tungt, men
gør du det lettere for os, — saaledes
skal du sige til dem: Min Lillefinger
er tykkere end min Faders Lænder;*

11. og nu, — min Fader lagde et
tungt Aag paa eder, men jeg vil gjøre
eders Aag endnu tungere; min Fader
tugtede eder med Svøber, men jeg vil
tugte eder med Skorpioner.

12. Saa kom Jeroboam og alt Fol-
ket til Rehabeam den tredje Dag, saa-
ledes som Kongen havde talt og sagt:
Kommer til mig igjen den tredje Dag!

13. Og Kongen svarede dem haardt;
Kong Rehabeam forlod de Ældstes
Raad

14. og talte til dem efter de Unges
Raad og sagde: Min Fader gjorde
eders Aag tungt, men jeg vil gjøre
det endnu tungere; min Fader tug-
tede eder med Svøber, men jeg vil
tugte eder med Skorpioner.

15. Kongen hørte da ikke paa Fol-
ket; thi Gud vendte det saa, forat
Herren kunde opfylde sit Ord, som
han ved Siloniten Achia havde talt
til Jeroboam, Nebats Søn.

1 Kong. 11, 29. 31.

16. Da nu hele Israel saa, at Kon-
gen ikke hørte paa dem, svarede Fol-
ket Kongen og sagde: *Hvad Del have
vi i David? Vi have ingen Lod i Isaajs
Søn; til dine Telte, Israel, hver og
een! Se nu til dit Hus, David! Saa
gik hele Israel til sine Telte.*

2 Sam. 20, 1.

17. Men de Israels Børn, som boede
i Judas Stæder, over dem blev Reha-
beam Konge.

18. Da sendte Kong Rehabeam Ha-
doram hen, som var over Pligtarbej-
derne, men Israels Børn stenede ham,
saa han døde, og Kong Rehabeam
kom med Nød og neppe op paa sin
Vogn for at fly til Jerusalem.

19. Saa faldt da Israel fra Davids
Hus indtil denne Dag.

11. KAPITEL.

*Rehabeam vil ved Krig igjen underkaste
sig de ti Stammer, men efter Semajas
Raad afstaar han derfra, 1-4. Han be-*

fyæster adskillige Stæder i Juda og Benjamin. 5-12. Presterne og Leviterne, som Jeroboam forsakker, gaa over til ham. Italedes mange Andre af Israels Stammer, som frygte Gud, 13-17. Han har mange Hustruer og mange Sønner, af hvilke han ophæder Abia over de øvrige, som han fordeler i Stæderne i Landet, 18-23.

DA Rehabeam kom til Jerusalem, forsamlede han Judas Hus og Benjamin, hundrede og otte tusinde udvalgte Krigsmænd, for at stride mod Israel og bringe Riget tilbage til Rehabeam. 1 Kong. 12, 21 fg.

2. Da kom Herrens Ord til Semaja, den Guds Mand, saaledes:

3. Sig til Rehabeam, Salomos Søn, Judas Konge, og til hele Israel i Juda og i Benjamin:

4. Saa siger Herren: I skulle ikke drage op og ikke stride mod eders Brødre. Vender tilbage, hver til sit Hus! Thi fra mig er denne Sag. Og de adlode Herrens Ord og vendte tilbage og droge ikke mod Jeroboam.

5. Og Rehabeam boede i Jerusalem, og han ombyggede Stæder til Fæstninger i Juda. 14, 6.

6. Saa byggede han Betlehem og Etam og Tekoa

7. og Bet-Zur og Soko og Adullam

8. og Gat og Maresa og Sif

9. og Adora'im og Lakis og Aseka

10. og Zor'a og Ajalon og Hebron, hvilke laa i Juda og i Benjamin, faste Stæder.

11. Og han gjorde Fæstningerne stærke og lagde Hovedsmænd i dem og Forraad af Levnetsmidler og Olje og Vin

12. og i alle Stæderne Skjolde og Spyd, og han gjorde dem saare stærke. Og Juda og Benjamin hørte ham til.

13. Og de Prester og Leviter, som vare i hele Israel, gik over til ham fra hele sit Landemærke.

14. Leviterne forlode nemlig sine Jorder og sin Eiendom og droge til Juda og til Jerusalem, -fordi Jeroboam og hans Sønner* forkastede dem, saa de ikke fik forrette Prestetjeneste for Herren, 13, 9.

*d. e. Efterfølgere.

15. og han beskikkede Prester for Offerhøiene og for Bukkene* og for de Kalve, han havde gjort.

1 Kong. 12, 31 fg. *3 Mos. 17, 7.

16. Og dem* fulgte af alle Israels Stammer de, som hengave sit Hjerte til at søge Herren, Israels Gud; de

kom til Jerusalem for at ofre til Herren, deres Fædres Gud.

*Presterne og Leviterne, V. 13, 14.

17. Og de styrkede Judas Rige og befæstede Rehabeam, Salomos Søn, i tre Aar; thi de vandrede paa Davids og Salomos Vel i tre Aar.

18. Og Rehabeam tog sig en Hustru foruden Mahalat, Datter af Jerimot, Davids Søn, nemlig Abiha'il, Datter af Eliab, Isaajs Søn;

1 Sam. 16, 6; 17, 13.

19. og hun fødte ham Sønner, Je'us og Semarja og Saham.

20. Og efter hende tog han Ma'aka, Absaloms Datter; og hun fødte ham Abia og Attaj og Sisa og Selomit.

1 Kong. 14, 31.

21. Og Rehabeam elskede Ma'aka, Absaloms Datter, mere end alle sine Hustruer og Medhustruer; han havde nemlig taget atten Hustruer og seksti Medhustruer, og han avlede otte og tyve Sønner og seksti Døtre.

22. Og Rehabeam satte Abia, Makas Søn, til Overhoved, til Fyrste blandt hans Brødre; thi han havde isinde at gjøre ham til Konge.

5 Mos. 21, 15, 16.

23. Og han fordelte klogelig alle sine Sønner i alle Judas og Benjamins Egne, i alle de faste Stæder, og gav dem Levnetsmidler i Mængde og begjærede en Mængde Hustruer for dem.

12. KAPITEL.

Rehabeam og Israel synde mod Herren, som giver dem i Sisaks Haand, 1-5. De ydmyge sig for Herren, som lover at frelse dem; dog borttager Sisak Skatene og Guldskjoldene, i hvis Sted Rehabeam lader gjøre Kobberskjolde, 6-12. Han rejger fremdeles over Juda, bliver ved i sin Ugudelighed, dør, 13-16.

OG det skede, da Rehabeams Rige var befæstet, og da han var bleven stærk, saa forlod han Herrens Lov, og hele Israel med ham. 25, 16.

2. Og det skede i Kong Rehabeams femte Aar, at Sisak, Ægyptens Konge, drog op imod Jerusalem (thi de havde handlet trolost mod Herren)

1 Kong. 14, 22, 25.

3. med tolv hundrede Stridsvogne og med seksti tusinde Ryttere, og der var ikke Tal paa det Folk, som kom med ham fra Ægypten, Libyere, Sukkitere og Ætloper.

4. Og han indtog de faste Stæder, som tilhørte Juda, og kom til Jerusalem.

11, 5 fg.

5. Da kom Profeten Semaja til Rehabeam og Judas Øverster, som havde forsamlet sig i Jerusalem for Sisaks Skyld, og han sagde til dem: Saa siger Herren: I have forladt mig; saa har da ogsaa jeg forladt eder og givet eder i Sisaks Haand. 15, 2; 24, 20.

6. Da ydmygede Israels Øverster og Kongen sig og sagde: Herren er retfærdig.

7. Og da Herren saa, at de havde ydmyget sig, kom Herrens Ord til Semaja saaledes: De have ydmyget sig; jeg vil ikke ødelægge dem, men lade Lidt blive reddet for dem, og min Harme skal ikke blive udøst over Jerusalem ved Sisak; 2 Kong. 22, 19.

8. dog skulle de vordre hans Tjenere og Kænde, hvad det er at tjene mig og a tjene Rigerne i Landene.

Jer. 2, 19.

9. Saa drog da Sisak, Ægyptens Konge, op imod Jerusalem og tog Skattene i Herrens Hus og Skattene i Kongens Hus, Altsammen tog han; han tog ogsaa de Guldskjolde, Salomo havde ladet gjøre.

1 Kong. 14, 25 fg. 10, 16. 2 Krøn. 9, 15.

10. Og Kong Rehabeam lod i deres Sted gjøre Kobberskjolde, og han betroede dem til Øversterne for Løberne, som vogtede Indgangen til Kongens Hus;

11. og det skede, saaoftes Kongen gik ind i Herrens Hus, kom Løberne og bare dem og bragte dem saa tilbage til Løbernes Vagtstue.

12. Og da han ydmygede sig, vendte Herrens Vrede sig fra ham, thi han vilde ikke ødelægge ham aldeles, og der var ogsaa noget Godt i Juda. 19, 3.

13. Og Kong Rehabeam befæstede sig i Jerusalem og regjerede; thi een og firti Aar gammel var Rehabeam, da han blev Konge, og i sytten Aar regjerede han i Jerusalem, den Stad, Herren af alle Israels Stammer havde udvalgt for der at sætte sit Navn. Og hans Moders Navn var Na'ama, Ammonitinden. 1 Kong. 14, 21, 31.

14. Og han gjorde, hvad ondt var; thi han rettede ikke sit Hjerte til at søge Herren.

15. Men Rehabeams Historie, den første og den sidste, er opskreven i Profeten Semajas og Seeren Iddos Krønike der, hvor Slægtregisterne opregnes. Og der var Krig mellem Rehabeam og Jeroboam hele Tiden.

13, 22, 1 Kong. 14, 29 fg.

16. Og Rehabeam lagde sig hos sine Fædre og blev begravet i Davids Stad, og Abia, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 11, 22; 13, 1.

13. KAPITEL.

Abia bliver Konge, fører Krig med Jeroboam, foreholder denne sin retfærdige Sag og overvinder ham, 1-17. Israel undertrykkes, Juda styrkes; Abia fratager Jeroboam adskillige Stæder, har mange Hustruer og Børn, 18-22.

I Kong Jeroboams attende Aar blev Abia Konge over Juda.

1 Kong. 15, 1 fg.

2. Tre Aar regjerede han i Jerusalem, og hans Moders Navn var Mikaja, Datter af Uriel, fra Gibeaa. Og der var Krig mellem Abia og Jeroboam.

3. Abia begyndte Krigen med en Hær af vældige Krigsmænd, fire hundrede tusinde udvalgte Mænd, og Jeroboam stillede sig i Slagorden mod ham med otte hundrede tusinde udvalgte Mænd, vældige Stridsmænd.

4. Og Abia traadte op paa Zemaraims Bjerg, som hører til Efraims Bjergegn, og sagde: Hører mig, Jeroboam og hele Israel!

5. Burde I ikke vide, at Herren, Israels Gud, har givet David Kongedømmet over Israel til evig Tid, ham og hans Sønner, ved en Saltpakt*?

*4 Mos. 18, 19.

6. Men Jeroboam, Nebats Søn, Salomos, Davids Søns, Tjener, reiste sig og gjorde Oprør mod sin Herre.

1 Kong. 11, 26.

7. Og der samlede sig til ham løse Mænd, ryggesløse Mennesker, og de satte sig med Magt op imod Rehabeam, Salomos Søn; og Rehabeam var ung og modløs og satte sig ikke med Kraft imod dem.

8. Og nu tænke I paa med Magt at sætte eder op imod Herrens Kongedømme i Davids Sønners Haand, fordi I ere en stor Hob og have hos eder Guldkalve, som Jeroboam har gjort eder til Guder. 1 Kong. 12, 28.

9. Have I ere forstødt Herrens Prester, Arons Sønner, og Leviterne og gjort eder Prester, ligesom Folkene i Landene? Hver den, som kommer for at fylde sin Haand* med en ung Okse og syv Vædere, han bliver Prest for dem, som ikke ere Guder.

1 Kong. 12, 31. *3 Mos. 23, 41.

10. Men vi, vi have Herren til vor Gud, og vi have ikke forladt ham, og

Prester, Arons Sønner, tjene Herren, og Levitterne ere i sin Gjerning.

11. Og de brænde Brændoffere for Herren hver Morgen og hver Aften og Røgelse af vellugtende Sager og fremlægge Skuebød paa Bordet af purt Guld og holde Guldlysestagen og dens Lamper i Orden for at tænde dem hver Aften; thi vi tage Vare paa, hvad Herren, vor Gud, vil have varetaget, men I, I have forladt ham.

2 Mos. 29, 38 fg. 30, 34 fg. 25, 30. 37.

1 Køn. 16, 40.

12. Og se, med os, I Spidsen for os er Gud og hans Prester og Larmtrompeterne til at blæse Allarm mod eder. I Israels Børn, strider ikke mod Herren, eders Fædres Gud! Thi I skulle ikke have Lykke med eder.

4 Mos. 10, 9.

13. Men Jeroboam lod et Baghold drage omkring for at komme bag paa dem, saa de* vare foran Juda, og Bagholdet bag dem.

*Jeroboam med sine øvrige Tropper.

14. Og Juda saa sig om, og se, de havde Kampen foran og bag sig; da raabte de til Herren, og Presterne blæste i Trompeterne.

15. Og Judas Mænd opløftede et Krigsskrik; og det skede, da Judas Mænd opløftede Krigsskriket, da slog Gud Jeroboam og hele Israel for Abias og Judas Aasyn.

16. Og Israels Børn flyede for Juda, og Gud gav dem i deres Haand.

17. Og Abia og hans Folk gjorde et stort Nederlag blandt dem, og der faldt af Israel fem hundrede tusinde udvalgte Mænd.

18. Saa bleve Israels Børn ydmygede paa den samme Tid; men Judas Børn bleve stærke, fordi de forlode sig paa Herren, deres Fædres Gud.

19. Og Abia forfulgte Jeroboam og fratog ham Stæderne Betel med dets tilhørende Byer og Jesana med dets tilhørende Byer og Efron med dets tilhørende Byer.

20. Og Jeroboam havde ikke mere nogen Kraft i Abias Dage, og Herren slog ham, saa han døde.

21. Og Abia blev mægtig og tog sig fjorten Hustruer, og han avlede to og tyve Sønner og seksten Døtre.

22. Men Abias øvrige Historie og hans Vele og hans Idrætter ere opskrevne i Profeten Iddos Historiebog.

9, 29.

14. KAPITEL.

Abia dør; Asa bliver Konge i Juda, frygter Gud, afskaffer Afgudsdyrkelsen, bygger faste Stæder og samler sig en stor Hær, 1-8. Den ættopliske Konge Serah angriber ham: Asa paa kalder Herren, som giver ham Seier, saa han slaar Ætloperne og fører meget Bytte med sig tilbage, 9-16.

Og Abia lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham i Davids Sted, og Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted. I hans Dage havde Landet Ro i ti Aar.

1 Kong. 15, 8.

2. Og Asa gjorde, hvad godt og ret var i Herrens, hans Guds, Øine.

1 Kong 15, 11.

3. Han bortskaffede de fremmede Guders Altare og Offerhøiene og sønderbrød Støtterne og huggede Astartebillederne i Stykker.

5 Mos. 7, 5.

4. Og han bød Juda at søge Herren, deres Fædres Gud, og holde Loven og Budet.

5. Og han bortskaffede fra alle Judas Stæder Offerhøiene og Solstøtterne, og Riget havde Ro for hans Aasyn.

3 Mos. 26, 30.

6. Og han byggede faste Stæder i Juda; thi Landet havde Ro, og der var ingen Krig mod ham i de Aar, fordi Herren skjenkede ham Ro.

11, 5; 15, 15.

7. Og han sagde til Juda: Lader os bygge disse Stæder og omgive dem med Mure og Taarne, Porte og Bomme! Endnu ligger Landet for os, fordi vi have søgt Herren, vor Gud; vi have søgt ham, og han har skjenket os Ro trindt omkring. Saa byggede de, og det lykkedes for dem.

8. Og Asa havde en Hær, som bar Skjold og Spyd, af Juda tre hundrede Tusinde og af Benjamin to hundrede og otteti Tusinde, som bare Skjold og spændte Bue; alle disse vare vældige Stridsmænd.

9. Og Ætloperen Serah drog ud imod dem med en Hær paa tusinde Gange Tusinde og tre hundrede Stridsvogne, og han kom til Maresa.

10. Og Asa drog ud imod ham, og de stillede sig i Slagorden i Zefatas Dal ved Maresa.

11. Og Asa raabte til Herren, sin Gud, og sagde: Herre! Hos dig er der ingen Forskel paa at hjælpe den, der har megen Kraft, og den, der ingen har. Hjælp os, Herre, vor Gud! Thi paa dig forlade vi os, og i dit Navn ere vi komne mod denne Hob.

Herre, du er vor Gud; lad ikke et Menneske beholde Kraft imod dig;

1 Sam. 14, 6.

12. Da slog Herren Ætioperne for Asas og Judas Aasyn, og Ætioperne flyede.

13. Og Asa og Folket, som var med ham, forfulgte dem indtil Gerar, og der faldt af Ætioperne saa mange, at ingen af dem beholdt Livet; thi de bleve knuste for Herrens og hans Hørs Aasyn. Og de bortførte saare meget Bytte. Jer. 19, 11.

14. Og de sloge alle Stæderne rundt omkring Gerar, thi Frygt for Herren var over dem, og de plyndrede alle Stæderne, thi der var meget Bytte i dem. 17, 10.

15. Ogsaa Kvægteltene sloge de og bortførte Smaakvæg i Mængde og Kameler, og saa vendte de tilbage til Jerusalem.

15. KAPITEL.

Asarja trøster Asa og opmuntrer ham til at holde fast ved Herren, 1-7. Asa afskaffer Afgudsdyrkelsen; Mange af Israel gaa over til ham; han forsamlar hele Folket, som lover at tjene Herren, 8-15. Han afsætter sin Moder og gjør en Ende paa hendes Afgudsdyrkelse; dog bortskaffes ikke Offerhøiene; han bringer det, som var helliget, ind i Guds Hus, har Fred, 16-19.

Og Guds Aand kom over Asarja, Odeds Søn,

2. og han gik ud imod Asa og sagde til ham: Hører mig, Asa og hele Juda og Benjamin! Herren er med eder, naar I ere med ham, og dersom I søge ham, skal han lade sig finde af eder; men dersom I forlade ham, skal han forlade eder. Es. 55, 6.

Jer. 29, 13. 1 Krøn. 28, 9. 2 Krøn. 24, 20.

3. Thi der var mange Dage for Israel, da de vare uden sand Gud og uden Prest, som underviste dem, og uden Lov. Dom. 2, 11 fg. 17, 6; 21, 25.

4. Da vendte de i sin Trængsel om til Herren, Israels Gud, og søgte ham, og han lod sig finde af dem.

Dom. 3, 9. 15; 10, 10 fg.

5. Og i de Tider var der ingen Fred for den, som gik ud, og for den, som gik ind; thi stor Forvirring var der over alle Landenes Indbyggere.

Dom. 5, 6.

6. Og de bleve sønderknuste, Folk mod Folk og Stad mod Stad; thi Gud forvirrede dem med allehaande Trængsel. Dom. 13, 4 fg. 20, 1 fg.

7. Men I, værér frimodige og lader

ikke eders Hænder synke! Thi der er Løn for eders Gjerning.

Jer. 31, 16. Sak. 8, 9. 1 Kor. 15, 58.

8. Og da Asa hørte disse Ord og Profeten Odeds Profeti, fattede han Mod og bortskaffede Vederstyggelighederne fra hele Judas og Benjaminus Land og fra de Stæder, han havde indtaget af Efra'ims Bjergegn, og han istandsatte Herrens Alter, som var foran Herrens Forhal.

9. Og han forsamlede hele Juda og Benjamin og de Fremmede hos dem af Efra'im og Manasse og af Simeon; thi man gik i Mængde over til ham fra Israel, da man saa, at Herren, hans Gud, var med ham.

10. Og de forsamlede sig i Jerusalem i den tredje Maaned i det femtende Aar af Asas Regjering.

11. Og de ofrede den samme Dag til Herren af det Bytte, de havde ført med sig, syv hundrede Stykker stort Kvæg og syv tusinde Stykker smaat Kvæg.

12. Og de indgik Pakt om at ville søge Herren, deres Fædres Gud, af hele sit Hjerte og af hele sin Sjæl.

Jos. 24, 25. 2 Kong. 23, 3.

13. og hver den, som ikke søgte Herren, Israels Gud, skulde dræbes, baade Liden og Stor, baade Mand og Kvinde.

14. Og de svore Herren Troskab med høj Røst og med Jubelraab og under Trompeters og Basuners Lyd.

15. Og hele Juda glædede sig over Eden; thi af hele sit Hjerte havde de svoret, og med hele sin Vilje søgte de ham, og han lod sig finde af dem, og Herren skjenkede dem Ro trindt omkring.

16. Og endog sin Moder Ma'aka afsatte Kong Asa fra hendes Værdighed, fordi hun havde gjort et grueligt Afgudsbillede for Astarte; og Asa nedhuggede hendes gruelige Afgudsbillede og sønderstødte det og opbrændte det i Kidrons Dal.

1 Kong. 15, 13 fg.

17. Men Offerhøiene bleve ikke bortskaffede fra Israel; dog var Asas Hjerte helt med Herren alle hans Dage. 1 Kong. 22, 44. 2 Kong. 12, 3.

18. Og han bragte de Ting, hans Fader havde helliget, og dem, han selv havde helliget, ind i Guds Hus, Sølv og Guld og andre Ting.

19. Og der var ikke Krig indtil det fem og trettiende Aar af Asas Regjering.

16. KAPITEL.

Baesa befæster Rama; Asa slutter Forbund med Syriens Konge Benhadad, som slaar Baesa, 1-8. Profeten Hanani sætter Asa, fordi han har indgaaet Forbund med Kongen af Syrien; Asa kaster ham i Fængsel og undertrykker Nogle af Folket, 7-11. Asa bliver syg, men søger dog ikke Herren, dør, faar en ærefuld Begravelse, 12-14.

I det seks og trettede Aar af Asas Regjering drog Baesa, Israels Konge, op imod Juda og byggede Rama for ikke at tilstede Asa. Judas Konge, at Nogen drog ud eller drog ind. 1 Kong. 15, 17 fg.

2. Da tog Asa Sølv og Guld ud af Herrens Huses og Kongens Huses Skatte og sendte det til Benhadad, Syriens Konge, som boede i Damaskus, og lod sige: 2 Kong. 12, 18; 16. 8.

3. Der er Forbund mellem mig og dig og mellem min Fader og din Fader. Se, jeg sender dig Sølv og Guld; gaa hen, bryd dit Forbund med Baesa, Israels Konge, saa han drager op fra mig!

4. Og Benhadad adlød Kong Asa og sendte de Hærførere, han havde, mod Israels Stæder, og de pløge Ijon og Dan og Abel-Ma'im og alle Forraadshusene i Naftalis Stæder.

5. Og det skede, da Baesa hørte dette, lod han af at bygge Rama og holdt op med sit Arbejde.

6. Og Kong Asa tog hele Juda med sig, og de førte bort Stenene i Rama og Tømmeret deri, hvormed Baesa havde bygget, og han byggede dermed Geba og Mizpa.

7. Og paa den Tid kom Seeren Hanani til Asa, Judas Konge, og sagde til ham: Fordi du forlod dig paa Kongen af Syrien og ikke forlod dig paa Herren, din Gud, derfor er Kongen af Syriens Hær undkommen af din Haand Jer. 17, 5.

8. Vare ikke Ætloperne og Libyerne en stor Hær med saare mange Stridsvogne og Ryttere? Men fordi du forlod dig paa Herren, gav han dem i din Haand. 14, 9.

9. Thi Herrens Øine fare omkring over al Jorden for kraftig at støtte dem, hvis Hjerte er helt med ham. Du har handlet daarlig i denne Sag; thi fra nu af skal der være Krig mod dig. Ordsp. 15, 3. Sak. 4, 10.

10. Men Asa harmedes paa Seeren og satte ham i Fangehuset; thi han var vred paa ham for dette. Og Asa

gik paa den samme Tid voldsomt frem mod Nogle af Folket. 1 Kong. 22, 27.

11. Og se, Asas Historie, den første og den sidste, se, den er opskreven i Judas og Israels Kongers Bog.

12. Og Asa blev syg i sine Fødder i sin Regjerings ni og trettede Aar, og hans Sygdom tog meget til; men endog i sin Sygdom søgte han ikke Herren, men Lægerne.

13. Og Asa lagde sig hos sine Fædre, og han døde i sin Regjerings een og firtende Aar.

14. Og man begrov ham i hans Gravsted, som han havde ladet sig grave i Davids Stad, og man lagde ham paa et Leie, som man havde fyldt med Kryderier af forskellige Slags, tillavede paa Salvelaveres Vis; og man brændte en meget stor Brand for ham.

17. KAPITEL.

Josafat bliver Konge efter Asa, befæstes i sit Rige, frygter Gud; Herren er med ham, 1-5. Han bortskaffer Offerhøene og Afguds billederne, udsender sine Øvrster og Leviterne for at undervise Folket, 6-9. Josafat har Fred, faar Gaver af Filistere og Arabere, bliver mægtig, samler sig en stor Krigshær, 10-19.

Og Josafat, hans Søn, blev Konge i hans Sted, og han befæstede sig mod Israel. 1 Kong. 15, 24.

2. Og han lagde Krigsfolk i alle Judas faste Stæder og lagde Besætninger i Judas Land og i de Stæder i Efra'im, som Asa, hans Fader, havde indtaget.

3. Og Herren var med Josafat, fordi han vandrede i Davids, sin Faders, de gamle Vele og ikke søgte Ba'alerne,

4. men søgte sin Faders Gud og vandrede i hans Bud og ikke efter Israels Gjerning.

5. Og Herren befæstede Kongedømmet i hans Haand, og hele Juda gav Josafat Gaver, og han havde Rigdom og Ære i Overflod. 18, 1.

6. Og hans Hjerte blev frimodigt paa Herrens Veie, og han bortskaffede fremdeles Offerhøene og Astarbillederne fra Juda.

7. Og i sin Regjerings tredje Aar sendte han sine Øvrster Benha'il og Obadja og Sakarja og Netanel og Mikaja for at undervise i Judas Stæder

8. og med dem Leviterne Semaja og Netanja og Sebajja og Asael og Semiramot og Jonatan og Adonja og Tobia og Tob-Adonja, Leviterne, og med dem Presterne Elisama og Joram.

9. Og de underviste i Juda og havde Herrens Lovbog med sig, og de droge omkring i alle Judas Stæder og underviste blandt Folket.

10. Og Frygt for Herren kom over alle Rigerne i Landene, som laa rundt omkring Juda, saa de ikke førte Krig med Josafat.

14, 14; 20, 29. 1 Mos. 35, 6.

11. Og en Del af Filisterne bragte Josafat Gaver og Sølv i Afgift; og saa Araberne bragte ham Smaakvæg, syv tusinde og syv hundrede Vædere og syv tusinde og syv hundrede Bukke.

1 Kong. 4, 21.

12. Og Josafat blev mægtigere og mægtigere, indtil han blev saare mægtig, og han byggede Borge og Forraadsstæder i Juda.

13. Og han havde meget Forraad i Judas Stæder og Krigsmænd, vældige til Strid, i Jerusalem.

14. Og dette var Tallet paa dem efter deres Fædrenehuse: Judas Øverster over Tusinde vare Adna, Øversten, og med ham tre hundrede tusinde vældige Stridsmand,

15. og ved Siden af ham Johanan, Øversten, og med ham to hundrede og otteti Tusinde,

16. og ved Siden af ham Amasja, Sikris Søn, som frivillig tjente Herren, og med ham to hundrede tusinde vældige Stridsmand.

17. Og af Benjamin Eljada, en vældig Stridsmand, og med ham to hundrede Tusinde, rustede med Bue og Skjold,

18. og ved Siden af ham Josabad, og med ham hundrede og otteti Tusinde, rustede til Strid.

19. Disse var det, som tjente Kongen, foruden dem, Kongen havde lagt i de faste Stæder i hele Juda.

18. KAPITEL.

Josafat indgaar Svogerskab med den ugdelige Achab, besøger ham og lader sig overtale til at drage i Krig med ham. 1-3. Han vil dog først adspørge Herren, er ikke tilfreds med Achabs Profeter, hvorfor Mika hentes. Denne spaar anderledes og fraraader Krigen, men Kongerne drage dog mod Syrerne. 4-28. Josafat kommer i Fare, raaber til Herren og frelses; Achab omkommer. 29-34.

Og Josafat havde Rigdom og Ære i Overflod, og han indgik Svogerskab med Achab.

17, 6; 21, 6.

2. Og efter nogle Aars Forløb drog han ned til Achab, til Samaria, og Achab lod slagtesmaat Kvæg og stort Kvæg i Mængde for ham og for Fol-

ket, som var med ham, og han tilskyndte ham til at drage op til Ramot i Gilead.

1 Kong. 22, 2 fg.

3. Achab, Israels Konge, sagde til Josafat, Judas Konge: Vil du drage med mig til Ramot i Gilead? Og han sagde til ham: Som du, saa jeg, og som dit Folk, saa mit Folk, og vi ville være med dig i Krigen.

2 Kong. 3, 7.

4. Og Josafat sagde fremdeles til Israels Konge: Adspørg dog idag Herrens Ord!

2 Kong. 3, 11.

5. Israels Konge forsaaledede da Profeterne, fire hundrede Mand, og sagde til dem: Skulle vi drage i Strid mod Ramot i Gilead, eller skal jeg lade det være? Og de sagde: Drag op! Gud vil give det i Kongens Haand.

6. Men Josafat sagde: Er her ikke endnu en Herrens Profet, saa vi kunde adspørge Herren gjennem ham?

7. Og Israels Konge sagde til Josafat: Der er endnu en Mand, gjennem hvem man kan adspørge Herren; men jeg hader ham, fordi han ikke spaar Godt over mig, men Ondt alle sine Dage, nemlig Mika, Jimlas Søn. Og Josafat sagde: Kongen sig ikke saa!

8. Da kaldte Israels Konge paa en af Hoffolket og sagde: Skynd dig og hent Mika, Jimlas Søn!

9. Og Israels Konge og Josafat, Judas Konge, sade, iførte sine kongelige Klæder, hver paa sin Trone, og de sade paa en Tærskelplads foran Indgangen til Samarias Port; og alle Profeterne spaaede for deres Aasyn.

10. Og Zedekias, Kena'anas Søn, gjorde sig Horn af Jern og sagde: Saa siger Herren: Med disse skal du stange Syrerne, indtil du faar gjort Ende paa dem.

11. Og alle Profeterne spaaede saaledes og sagde: Drag op til Ramot i Gilead! Saa skal du have Lykke med dig, og Herren skal give det i Kongens Haand.

12. Og Budet, som var gaaet hen for at kalde Mika, talte med ham og sagde: Se, Profeternes Ord ere enstemmig gunstige for Kongen; lad dog nu dit Ord blive som Ordet af en af dem og tal Godt!

13. Da sagde Mika: Saasandt Herren lever: Hvad min Gud siger, det vil jeg tale.

14. Da han nu kom til Kongen, sagde Kongen til ham: Mika! Skulle

vi drage i Krig til Ramot i Gilead, eller skal jeg lade det være? Og han sagde: Drager op! Saa skulle I have Lykke med eder, og de skulle gives i eders Haand.

15. Og Kongen sagde til ham: Hvor mange Gange skal jeg besværge dig, at du ikke skal tale Andet til mig end Sandhed i Herrens Navn?

16. Da sagde han: Jeg saa hele Israel spredt henover Bjergene som en Faarehjord, der ingen Hyrde har; og Herren sagde: Disse have ingen Herre; lad dem vende tilbage, hver til sit Hus, i Fred! *4 Mos. 27, 17. Math. 9, 36.*

17. Israels Konge sagde da til Josafat: Sagde jeg ikke til dig: Han spaar ikke Godt over mig, men Ondt?

18. Da sagde han: Derfor, hører Herrens Ord! Jeg saa Herren sidde paa sin Trone og hele Himmelsens Hær staa paa hans høire og venstre Side.

19. Og Herren sagde: Hvem vil forlokke Achab, Israels Konge, saa han drager op og falder ved Ramot i Gilead? Og den Ene sagde saa, og den Anden saa.

20. Da gik Aanden* frem og stillede sig hen for Herrens Aasyn og sagde: Jeg skal forlokke ham. Og Herren sagde til ham: Hvorved?

*1 Kong 22, 21.

21. Og han sagde: Jeg vil gaa ud og være en Løgnens Aand i alle hans Profeters Mund. Og han sagde: Ja, du skal forlokke ham, og du skal ogsaa formaa det; gaa ud og gjør saa!

22. Og nu, se, Herren har givet en Løgnens Aand i disse dine Profeters Mund, men Herren har talt Ulykke over dig.

23. Da stod Zedekias, Kena'anas Søn, frem og slog Mika paa Kindbenet og sagde: Hvilken Vel er Herrens Aand gaaet over fra mig for at tale med dig? *Joh. 18, 22. Ap. G. 23, 2.*

24. Og Mika sagde: Se, du skal se det paa den Dag, du gaar fra Kammer til Kammer for at skjule dig.

25. Da sagde Israels Konge: Tager Mika og fører ham tilbage til Amon, Stadens Hovedsmand, og til Kongessønnen Joas

26. og siger: Saa siger Kongen: Sætter denne i Fangehuset og nærer ham med Trængselsbrød og Trængselsvand, indtil jeg kommer hjem igjen i god Behold! *16, 10.*

27. Og Mika sagde: Kommer du

hjem igjen i god Behold, saa har Herren ikke talt gjennem mig. Og han sagde: Hører det, I Folk, alle sammen!

28. Saa drog da Israels Konge og Josafat, Judas Konge, op til Ramot i Gilead. *1 Kong. 22, 29 fg.*

29. Og Israels Konge sagde til Josafat: Jeg vil forklæde mig og saa gaa i Striden, men ifør du dig dine sædvanlige Klæder! Og Israels Konge forklædte sig, og de gik i Striden.

30. Men Syriens Konge havde befalet sine Hovedsmænd over Vognene og sagt: I skulle ikke stride mod Liden eller Stor, men mod Israels Konge alene.

31. Og det skede, da Hovedsmændene over Vognene saa Josafat, sagde de: Han er Israels Konge. Og de omringede ham for at stride. Da skreg Josafat, og Herren hjalp ham, og Gud vendte dem bort fra ham.

32. Og det skede, da Hovedsmændene over Vognene saa, at det ikke var Israels Konge, vendte de tilbage fra ham.

33. Men en Mand spændte Buen paa Lykke og Fromme og traf Israels Konge mellem Brynjeskjørtet og Brynjen. Da sagde han til Vognstyreren: Vend om og før mig ud af Hæren! Thi jeg er saaret. *35, 23.*

34. Og Striden tog til den samme Dag, og Israels Konge holdt sig opreist i Vognen overfor Syrerne indtil Aftenen; og han døde paa den Tid, Solen gik ned.

19. KAPITEL.

Josafat trettesattes af Profeten Jahu, fordi han har hjulpet Achab, 1-3. Han beskikker Dommere i Landet og giver dem herlige Formaninger, 4-11.

MEN Josafat, Judas Konge, vendte i god Behold tilbage til sit Hus i Jerusalem.

2. Og Seeren Jehu, Hananis Søn, gik ud imod ham, og han sagde til Kong Josafat: Skal man hjælpe den Ugudelige, og skal du elske dem, som hade Herren? Derfor er der Vrede over dig for Herrens Aasyn. *16, 7.*

3. Dog er der ogsaa fundet Godt hos dig, at du har udryddet Astartebillederne af Landet og rettet dit Hjerte til at søge Gud. *17, 3 fg.*

4. Og Josafat forblev i Jerusalem, og saa drog han igjen ud iblandt Folket fra Be'erseba indtil Efra'ims

Bjergegn og førte dem tilbage til Herren, deres Fædres Gud.

5. Og han beskikkede Dommere i Landet, i alle Judas faste Stæder, i hver Stad. 5 Mos. 16, 18.

6. Og han sagde til Dommene: Ser til, hvad I gjøre! Thi I dømme ikke for Mennesker, men for Herren, og han er hos eder i enhver Sag.

5 Mos. 1, 17. Rom. 13, 1 fg.

7. Saa lader nu Herrens Frygt være over eder, tager eder Vare, hvad I gjøre! Thi hos Herren, vor Gud, er der ikke Uret eller Persons Anseelse eller Gaves Annæmelse. 5 Mos. 10, 17. Ap. G. 10, 34. Rom. 2, 11. Gal. 2, 6.

8. Ogsaa i Jerusalem beskikkede Josafat nogle af Leviterne og Presterne og af Israels Familiehoveder til at dømme i Herrens Sager og i Tvistigheder; de* vare nemlig vendte tilbage til Jerusalem.

V. 10, 11. 5 Mos. 17, 8. 9.

*Josafat og de, som vare dragne ud med ham, V. 4.

9. Og han bød dem og sagde: Saa skulle I handle i Herrens Frygt, med Troskab og med et helt Hjerte:

10. Ved enhver Tvist, der kommer for eder fra eders Brødre, som bo i sine Stæder, mellem Blod og Blod*, mellem Lov og Bud, Forskrifter og Anordninger, skulle I advare dem, at de ikke synde mod Herren, saa der kommer Vrede over eder og over eders Brødre; saaledes skulle I gjøre, og da skulle I ikke paadrage eder Skyld. *5 Mos. 17, 8.

11. Og se, Amarja, Ypperstepresten, er over eder i alle Herrens Sager, og Sebadja, Ismaels Søn, Fyrsten for Judas Hus, i alle Kongens Sager, og Leviterne ere Opsynsmænd til eders Tjeneste; værder frimodige og gjører dette, og Herren være med den, som er god! 15, 7.

20. KAPITEL.

Moabiterne og andre Hedningsfolk forene sig til Krig mod Josafat; denne lader udraabe en Faste, forsamler Folket og beder til Gud, 1-13. Jahasiel, en Levit, forkynder ham, at Gud selv vil stride for ham; Josafat tror dette; de prise Gud og drage ud imod Fienderne, som ødelægge sig selv indbyrdes; Folket gjør meget Bytte og lover Gud; de faa Fred for sine Fiender, 14-30. Josafat regjerer fremdeles i Herrens Frygt, dog borttages ikke Offerholene; han forbinder sig med Israels Konge Achasja, hvorfra Profeten Elieser forkynder ham Herrens Straf, 31-37.

Og det skæde sidenefter, at Moabs Børn og Ammons Børn og med dem en Del af Me'uniterne kom mod Josafat til Krig.

2. Og man kom og gav Josafat det tilkjende og sagde: Der kommer en stor Hob imod dig fra hin Side Havet*, fra Syrien, og se, de ere i Hazazon-Tamar, det er En-Gedi.

*d. e. det døde Hav.

3. Og Josafat blev ræd, og han vendte sit Aasyn til at søge Herren og lod udraabe en Faste over hele Juda. Esar. 3, 21.

4. Og Juda samlede sig for at søge Hjælp af Herren; ja, fra alle Judas Stæder kom man for at søge Herren.

5. Og Josafat stod frem i Judas og Jerusalems Forsamling i Herrens Hus foran den nye Forgaard.

6. Og han sagde: Herre, vore Fædres Gud! Er ikke du Gud i Himmelen? Og du hersker over alle Folkenes Riger, og i din Haand er Kraft og Vælde, og der er Ingen, som kan holde Stand imod dig.

1 Krøn. 29, 12. 2 Krøn. 14, 11.

7. Har ikke du, vor Gud, fordrevet dette Lands Indbyggere for dit Folks, Israels, Aasyn og givet det til Abrahams, din Vens, Afkom evindeligt?

8. Og de boede der og byggede dig der en Helligdom for dit Navn, sigende:

9. Om Ulykke kommer over os, Sverd, Straffedom og Pest og Hunger, saa ville vi staa frem foran dette Hus og for dit Aasyn, thi dit Navn er i dette Hus, og vi ville raabe til dig i vor Trængsel, og du vil høre og frelse. 6, 24 fg. 1 Kong. 8, 33 fg.

10. Og nu, se, Ammons Børn og Moab og Folket paa Se'irs Bjerg, blandt hvilke du ikke tilstedte Israel at komme, da de kom fra Ægyptens Land (thi de bødte af fra dem, og ødelagde dem ikke), 5 Mos. 2, 4. 5. 9. 19.

11. se, de gjengjælde os med at komme for at drive os ud af din Eien- dom, som du har givet os i Eie.

12. Vor Gud! Vil du ikke holde Dom over dem? Thi der er ingen Kraft i os mod denne store Hob, som kommer imod os, og vi vide ikke, hvad vi skulle gjøre; men til dig ere vore Øine vendte. Ps. 59, 10; 123, 1 fg.

13. Og hele Juda stod for Herrens Aasyn, endog deres smaa Børn, deres Hustruer og deres Sønner.

14. Og over Jahasiel, Søn af Sa- karja, Søn af Benaja, Søn af Je'iel,

Søn af Mattanja, Leviten, af Asafs Sønner, kom Herrens Aand midt i Forsamlingen,

15. Og han sagde: Giver Agt, hele Juda, og I, Jerusalems Indbyggere, og du, Kong Josafat! Saa siger Herren til eder: Frygter ikke og ræddes ikke for denne store Hob! Thi Kri-gen er ikke eders, men Guds.

16. Drager imorgen ned imod dem! Se, de drage op ad Opgangen til Ziz, og I skulle finde dem ved Enden af Dalen lige overfor Jeruels Ørken.

17. Det er ikke eders Sag at stride her; stiller eder frem, staar og ser, hvorledes Herren frelser eder, Juda og Jerusalem! Frygter ikke og ræd-des ikke! Drager imorgen ud imod dem, og Herren skal være med eder.

2 Mos. 14, 13.

18. Da bødte Josafat sig med An-sigtet til Jorden, og hele Juda og Je-rusalems Indbyggere faldt ned for Herrens Aasyn for at tilbede Herren.

19. Og Levitterne af Kahatiternes Børn og af Korahiternes Børn stode op for at love Herren, Israels Gud, med overmaade høj Røst.

20. Og de stode aarle op om Mor-genen og drog ud til Tekons Ørken; og da de drog ud, stod Josafat frem og sagde: Hører mig, Juda, og I, Je-rusalems Indbyggere! Tror paa Her-ren, eders Gud, saa skulle I blive staaende! Tror paa hans Profeter, saa skulle I have Lykke! Es. 7, 9.

21. Og han raadslog med Folket og beskikkede Sangere for Herren, som skulde love ham i hellig Pry-delse, idet de drog ud foran de Væb-nede, og sige: Lover Herren, thi hans Miskundhed varer evindeligt!

Ps. 106, 1; 136, 1.

22. Og paa den Tid, de begyndte med Fryderaab og Lovprisning, lod Herren et Baghold komme over Am-mons Børn, Moab og Folket paa Se'irs Bjerg, som vare komne mod Juda, og de bleve slagne. Ps. 18, 4.

23. Og Ammons Børn og Moab stode op mod Folket paa Se'irs Bjerg, for at udrydde dem og ødelægge dem; og da de havde gjort Ende paa Folket fra Se'ir, hjalp de, den Ene mod den Anden, til at ødelægge hver-andre. Dom. 7, 22. 1 Sam. 14, 20. Ez. 38, 21.

24. Og da Juda var kommen op paa Bjerghøiden ved Ørkenen, vendte de sig mod Hoben, og se, de vare døde Kroppe, som laa paa Jorden, og Ingen var undkommen. 14, 13.

25. Og Josafat og hans Folk kom for at røve deres Bytte, og de fandt hos dem baade Gods og døde Kroppe og kostbare Ting i Mængde, og de toge sig saa meget Bytte, at de ikke kunde bære det; og i tre Dage holdt de paa at røve Byttet, thi det var meget.

26. Og paa den fjerde Dag samlede de sig i Lovprisnings-Dalen; thi der lovede de Herren. Derfor kalder man dette Steds Navn Lovprisnings-Dalen indtil denne Dag.

27. Derpaa vendte hver Mand af Juda og Jerusalem om, og Josafat i Spidsen for dem, for at drage tilbage til Jerusalem med Glæde; thi Herren havde skjenket dem Glæde over deres Fiender.

28. Og de kom til Jerusalem med Harper og med Citarer og med Trom-peter, til Herrens Hus.

29. Og Frygt for Gud kom over alle Riger i Landene, da de hørte, at Herren havde stredet mod Israels Fiender. 14, 14; 17, 10.

30. Og Josafats Rige havde Ro, og hans Gud skjenkede ham Ro trindt omkring. 14, 6; 15, 15.

31. Og Josafat regjerede over Juda; fem og tretti Aar gammel var han, da han blev Konge, og i fem og tyve Aar regjerede han i Jerusalem. Og hans Moders Navn var Asuba, Silhis Datter. 1 Kong. 22, 42 fg.

32. Og han vandrede paa sin Fæ-ders, Asas, Vej og veg ikke fra den, idet han gjorde, hvad ret var i Her-rens Øjne.

33. Kun bleve Offerhølene ikke bortskaffede, idet Folket endnu ikke havde rettet sit Hjerte mod sine Fæ-dres Gud.

34. Men det Øvrige af Josafats Hi-storie, den første og den sidste, se, det er opskrevet i Jehus, Hananis Søns, Krønike, der er oplagen i Is-raels Kongers Bog. 19, 2.

35. Og sidenefter forbandt Josa-fat, Judas Konge, sig med Ahasja, Israels Konge, ham, som handlede ugudelig.

36. Og han forbandt sig med ham for at bygge Skibe, som skulde gaa til Tarsis; og de byggede Skibe i Ezjon-Geber.

37. Da spaaede Elieser, Dodavas Søn, fra Maresa mod Josafat og sagde: Fordi du har forbundet dig med Ahasja, skal Herren sønder-bryde, hvad du har bygget. Og nogle

Skibe bleve sønderlagne, og de kunde ikke gaa til Tarsis.

1 Kong. 22. 49.

21. KAPITEL.

Josafat dør efter at have indsat Joram til Konge og uddelt Gaver blandt sine andre Sønner. 1-3. Joram ihjelslaar sine Brødre, er ugudelig; Edomterne falde fra ham; han slaar dem vel, men kan ikke bringe dem til Lydighed igjen, fordi Herren ikke er med ham. 4-11. I et Brev fra Profeten Elias forkyndes ham Guds svare Domme; Fienderne ødelægge Landet og føre hans Hustruer og hans Sønner fangne bort, og selv dør han efter Elias's Ord af en slem Sygdom. 12-20.

OG Josafat lagde sig hos sine Fædre og blev begravet hos sine Fædre i Davids Stad; og Joram, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

1 Kong. 22. 51. 1 Krøn. 3. 11.

2. Og han havde Brødre, Sønner af Josafat, Asarja og Jehiel og Sakarja og Asarja og Mikael og Sefatja; alle disse vare Sønner af Josafat, Israels Konge.

3. Og deres Fader gav dem mange Gaver af Sølv og Guld og kostbare Sager tilligemed faste Stæder i Juda; men Kongedømmet gav han Joram, thi han var den Førstefødte.

4. Og da Joram var bleven ophøiet til sin Faders Kongedømme og havde befæstet sig, slog han alle sine Brødre ihjel med Sverd og tillige nogle af Israels Øverster.

5. To og tretti Aar gammel var Joram, da han blev Konge, og i otte Aar regjerede han i Jerusalem.

2 Kong. 8. 17 fg.

6. Og han vandrede paa Israels Kongers Veie, ligesom Achabs Hus havde gjort, thi han havde en Datter af Achab til Hustru; og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine.

2 Kong. 16. 3.

7. Men Herren vilde ikke ødelægge Davids Hus for den Pakts Skyld, han havde gjort med David, og saaledes som han havde sagt, at han vilde give ham og hans Sønner en Lampe alle Dage.

2 Sam. 7. 13 fg. 1 Kong. 11. 36.

8. I hans Dage faldt Edom fra Juda, og de satte en Konge over sig.

9. Og Joram drog over med sine Øverster, og alle Vognene med ham; og han brød op om Natten og slog Edom, der omkringede ham, og Hovedsmændene over Vognene.

10. Saa faldt da Edom fra Juda indtil denne Dag; da faldt ogsaa Libna paa samme Tid fra ham, fordi

han havde forladt Herren, sine Fædres Gud.

2 Kong. 8. 22.

11. Han gjorde ogsaa Offerhøje paa Judas Bjerger og forledede Jerusalems Indbyggere til at bole* og førte Juda. *d. e. til Afgudsdyrkelse.

12. Og der kom en Skrivelse til ham fra Profeten Elias, saalydende: Saa siger Herren, Davids, din Faders, Gud: Fordi du ikke har vandret paa Josafats, din Faders, Veie og paa Asas, Judas Konges, Veie,

13. men du vandrede paa Israels Kongers Veie og forledede Juda og Jerusalems Indbyggere til at bole, ligesom Achabs Hus forledede til at bole, og tilmed ihjelslog dine Brødre, din Faders Hus, som vare bedre, end du,

14. se, saa vil Herren slaad dit Folk og dine Sønner og dine Hustruer og alt dit Gods med en stor Plage.

15. Og du skal plaget med megen Sygdom, med Sygdom i dine Indvolde, indtil dine Indvolde paa Grund af Sygdommen gaa fra dig, Aar efter Aar.

16. Saa opvakte Herren mod Joram Filisternes Aand og de Araberes, som bo ved Siden af Ætiopierne,

17. og de droge op imod Juda og brøde ind i det og bortførte alt det Gods, som fandtes tilhørende Kongens Hus, og tillige hans Sønner og hans Hustruer, saa han ikke beholdt nogen Søn tilbage uden Joachas*, den yngste af hans Sønner.

*d. s. s. Achasja; 22. 1.

18. Og efter alt dette slog Herren ham i hans Indvolde med ulægelig Sygdom.

19. Og det skede, da Aar var fulgt paa Aar, og det andet Aar gik til Ende, da gik med hans Sygdom hans Indvolde fra ham, og saaledes døde han under svare Smertes. Og hans Folk gjorde ikke nogen Brand for ham, ligesom for hans Fædre.

16. 14.

20. To og tretti Aar gammel var han, da han blev Konge, og i otte Aar regjerede han i Jerusalem; og han gik bort uden at blive savnet, og man begrov ham i Davids Stad, men ikke i Kongernes Grave.

24. 25.

22. KAPITEL.

Achasja bliver Konge, er ugudelig, dræger med Israels Konge Joram i Krig, dræbes af Jehu. 1-9. Hans Moder Atalja dræber hele den kongelige Afkom undtagen Achasjas yngste Søn, som skjules af Jofada i seks Aar, medens Atalja regjerer over Landet. 10-12.

OG Jerusalems Indbyggere gjorde Achasja, hans yngste Søn, til Konge i hans Sted, thi alle de ældre havde den Skare dræbt, som var kommen med Araberne til Leiren; og saaledes blev Achasja, Jorams, Judas Konges, Søn, Konge.

²Kong. 8, 24. ¹Krøn. 3, 11. ²Krøn. 21, 16, 17.

2. To og tyve Aar gammel var Achasja, da han blev Konge, og i eet Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Atalja, en Datter af Omri. ²Kong. 8, 26.

3. Ogsaa han vandrede paa Achabs Huses Veie; thi hans Moder var hans Raadgiverinde til at handle ugudelig.

4. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, ligesom Achabs Hus; thi de vare efter hans Faders Død hans Raadgivere til Fordærvelse for ham.

5. Han vandrede ogsaa efter deres Raad, da han drog med Joram, Achabs Søn, Israels Konge, i Krig mod Hasael, Syriens Konge, ved Ramot i Gilead. Og Syrerne saarede Joram. ²Kong. 8, 28.

6. Da vendte han tilbage for at lade sig læge i Jisre'el for de Saar, man havde slaæet ham ved Rama, da han stred mod Hasael, Syriens Konge; og Asarja*, Jorams Søn, Judas Konge, drog ned for at se til Joram, Achabs Søn, i Jisre'el, fordi han var syg.

*d. s. s. Achasja, V. 1.

7. Og fra Gud var Achasjas Undergang, at han kom til Joram; og da han var kommen derhen, drog han med Joram ud imod Jehu, Nimsis Søn, som Herren havde salvet til at udrydde Achabs Hus. ²Kong. 9, 21.

8. Og det skede, da Jehu gik irette med Achabs Hus, fandt han Judas Øverstere og Achasjas Brødres Sønner, som tjente Achasja, og han slog dem ihjel. ²Kong. 10, 13, 14.

9. Derpaa søgte han efter Achasja, og de grebe ham, medens han holdt sig skjult i Samaria, og de førte ham til Jehu og dræbte ham og begrove ham; thi de sagde: Han er en Søn af Josafat, som søgte Herren af sit ganske Hjerter. Og der var Ingen af Achasjas Hus, som havde Kraft til at overtage Kongedømmet.

²Kong. 9, 27 fg. ²Krøn. 17, 3, 4.

10. Da Atalja, Achasjas Moder, saa, at hendes Søn var død, reiste hun sig og udryddede hele den kongelige Æt i Judas Hus. ²Kong. 11, 1 fg.

11. Men Josabat, Kongedatteren,

tog Joas, Achasjas Søn, og bragte ham hemmelig ud fra Kongens Søner, som skulde dræbes, og satte ham og hans Amme i Sengkammeret; og Josabat, Kong Jorams Datter, Jojada, Prestens, Hustru, skjulte ham (thi hun var Achasjas Søster) for Atalja, saa hun ikke fik dræbt ham.

12. Og derefter var han hos dem i Guds Hus og blev holdt skjult i seks Aar, medens Atalja regjerede over Landet.

23. KAPITEL.

Jojada leder den syv Aar gamle Joas udraabe til Konge og Atalja dræbe, 1-15. Folket og Kongen oprette den Pakt, at de ville tjene Herren; Ba'alsdyrkelsen udryddes, Joas sættes paa Tronen, Landet er roligt, 16-21.

MEN i det syvende Aar fattede Jojada Mod og tog Øverstjerne over Hundrede, nemlig Asarja, Jerohams Søn, og Ismael, Johans Søn, og Asarja, Obeds Søn, og Ma'aseja, Adajas Søn, og Elisafat, Sikris Søn, i Pakt med sig. ²Kong. 11, 4 fg.

2. Og de droge omkring i Juda og samlede Leviterne fra alle Judas Stæder samt Israels Familiehoveder, og de kom til Jerusalem.

3. Og hele Forsamlingen gjorde en Pakt med Kongen i Guds Hus, og han* sagde til dem: Se, Kongens Søn skal være Konge, saaledes som Herren har sagt om Davids Søner**.

*Jojada. **2 Sam. 7, 12 fg.

4. Dette er, hvad I skulle gjøre: Den ene Tredjedel af eder, saavel af Presterne som af Leviterne, der tiltræde* paa Sabbaten, skal være Portnere ved Dørtærsklerne,

*nemlig Vagtjenten.

5. og den anden Tredjedel skal være ved Kongeboligen, og den tredje Tredjedel i Grundporten, og alt Folket i Forgaardene ved Herrens Hus.

6. Og Ingen skal komme ind i Herrens Hus uden Presterne og de tjenstgjørende af Leviterne; de maa gaa ind, thi de ere hellige; og alt Folket skal tage Vare paa, hvad Herren vil have varetaget.

7. Og Leviterne skulle omgive Kongen trindt omkring, hver med sine Vaaben i sin Haand, og den, som kommer ind i Huset, skal dræbes; og I skulle være hos Kongen, naar han gaar ind, og naar han gaar ud.

8. Og Leviterne og hele Juda gjorde aldeles, som Jojada, Presten, havde befalet, og de toge hver sine Mænd,

dem, som tiltraadte paa Sabbaten, tilligemed dem, som traadte af paa Sabbaten; thi Jojada, Presten, havde ikke ladet Skifterne gaa bort.

9. Og Jojada, Presten, gav Øversterne over Hundrede de Spyd og de smaa Skjolde og de store Skjolde, som havde tilhørt Kong David, og som vare i Guds Hus.

10. Og han opstillede alt Folket, hver med sit Vaaben i sin Haand, fra Husets høire Side til Husets venstre Side henimod Alteret og henimod Huset trindt omkring hos Kongen.

11. Og de førte Kongesønnen ud og satte Kronen paa ham og overgave ham Vidnesbyrdet, og de gjorde ham til Konge; og Jojada og hans Sønnen salvede ham og sagde: Kongen leve!
5 Mos. 17, 18 fg.

1 Sam. 10, 24. 1 Kong. 1, 25, 39.

12. Da Atalja hørte Folkets Raab, som løb til og hjerte Kongen, kom hun til Folket i Herrens Hus.

13. Og hun saa, og se, Kongen stod paa sin Forhøiing i Indgangen, og Øversterne og Trompetblæserne hos Kongen, og alt Landets Folk glædede sig og stødte i Trompet, og Sangerne vare der med Sang-Instrumenter og forkyndte Herrens Pris med Lovsang; da sønderrev Atalja sine Klæder og raabte: Oprør, Oprør!
4 Mos. 10, 10.

14. Men Jojada, Presten, førte Øversterne over Hundrede, dem, som vare satte over Hæren, ud og sagde til dem: Fører hende ud, ind imellem Rækkerne, og den, som følger hende, skal dræbes med Sverd. Presten havde nemlig sagt: I skulle ikke dræbe hende i Herrens Hus.

15. Og de gjorde Plads for hende til begge Sider, og hun kom til Indgangen gennem Hesteporten* ved Kongens Hus; og de dræbte hende der.
*Neh. 3, 28.

16. Og Jojada gjorde en Pakt mellem sig og alt Folket og Kongen, at de skulde være Herrens Folk.
15, 12.

17. Og alt Folket gik ind i Ba'als Hus og nedbrød det, og hans Altare og hans Billeder knuste de, og Mattan, Ba'als Prest, dræbte de foran Altterne.
2 Kong. 23, 12, 15. 2 Krøn. 31, 1.

18. Og Jojada beskikkede Tilsyn i Herrens Hus ved de levittiske Prester, som David havde inddelt og sat over Herrens Hus til at ofre Herrens Brændoffere, som skrevet er i Moses's

Lov, med Glæde og med Sang efter Davids Indretning.
1 Krøn. 24, 3 fg.

19. Og han satte Portnerne ved Herrens Huses Porte, forat Ingen, som var bleven uren ved Nogetsomhelst, skulde komme ind.

20. Og han tog Øversterne over Hundrede og de Anseede og de Mægtige blandt Folket og alt Landets Folk og førte Kongen ned fra Herrens Hus, og de gik gennem den øvre Port ind i Kongens Hus og satte Kongen paa den kongelige Trone.

21. Og alt Landets Folk glædede sig, og Staden var rolig; men Atalja havde de dræbt med Sverd.

24. KAPITEL.

Joas frygter Gud, saalænge Jojada lever, giver Befaling om at istandsætte Herrens Hus; Jojada dør. 1-16. Judas Øverster forføre Kongen til igjen at tillade Afgudsdyrkelsen; Sakarias, Jodas's Sø, som vidner derimod, stenes. 17-22. Syverne falde ind i Landet, Herren giver Joas og hans Folk i deres Haand; Joas dræbes af sine egne Tjenere. 23-27.

SYV Aar gammel var Joas, da han blev Konge, og i firti Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Zibja fra Be'erseba.

2 Kong. 11, 21; 12, 1 fg.

2. Og Joas gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, alle Jodas's, Prestens, Dage.

3. Og Jojada tog ham to Hustruer, og han avlede Søner og Døtre.

4. Og det skede derefter, at Joas fik isinde at sætte Herrens Hus i Stand.

5. Og han forsamlede Presterne og Leviterne og sagde til dem: Drager ud til Judas Stæder og indsamler Penge fra hele Israel for at udbedre eders Guds Hus Aar for Aar, og skynder eder med Sagen! Men Leviterne skyndte sig ikke.

6. Da kaldte Kongen Jojada, Ypperstepresten, og sagde til ham: Hvorfor har du ikke givet Agt paa Leviterne, at de fra Juda og fra Jerusalem bringe den Afgift ind, som er paalagt af Moses, Herrens Tjener, og ydes af Israels Menighed til Vidnesbyrdets Telt?
2 Mos. 30, 12, 13.

7. Thi den ugudelige Ataljas Søner have ødelagt Guds Hus, og endog alle de hellige Ting i Herrens Hus have de brugt til Ba'alerne.

8. Og Kongen bød, og man gjorde en Kiste og satte den udenfor i Porten til Herrens Hus.

9. Og de lode udraabe i Juda og i Jerusalem, at man skulde bringe Herren den Afgift, som Moses, Guds Tjener, havde paalagt Israel i Ørkenen.

10. Da bleve alle Øversterne og alt Folket glade, og de bragte den og kastede den i Kisten, indtil de vare færdige dermed.

11. Og det skede, naar man ved Leviterne bragte Kisten ind til Kongens Opsynsmænd og saa, at der var mange Penge i den, da kom Kongens Skriver og den af Ypperstepresten beskikkede Opsynsmand og tømte Kisten og bare den hen og satte den igjen paa dens Sted; saaledes gjorde de Dag efter Dag og samlede Penge i Mængde.

12. Og Kongen og Jojada gave dem til dem, som forestode Arbejdet i Herrens Huses Tjeneste, og de leiede Stenbyggere og Tømmermænd til at sætte Herrens Hus i Stand, saa og Jernsmede og Kobbersmede til at udbedre Herrens Hus, ^{2 Kong. 22, 4. 5.}

13. Og Arbejdsfolkene arbejdede, og Bygverket blev udbedret ved deres Haand, og de satte Guds Hus i Stand efter dets forrige Maal og gjorde det stærkt.

14. Og da de vare færdige, bragte de Resten af Pengene ind for Kongen og Jojada, og man gjorde deraf Redskaber til Herrens Hus, Redskaber til Tjenesten og Ofringen og Skaaler og Guldkar og Sølvkar; og man ofrede stadig Brændoffere i Herrens Hus alle Jodajas Dage.

15. Og Jojada blev gammel og mæt af Dage og døde; hundrede og trefi Aar gammel var han, da han døde.

16. Og man begrov ham i Davids Stad hos Kongerne, fordi han havde gjort Godt mod Israel og mod Gud og hans Hus.

17. Men efter Jodajas Død kom Judas Øverster og kastede sig ned for Kongen*; da søiede Kongen dem, *med Bøn om Tilladelse til at dyrke Afguderne.

18. Og de forlode Herrens, deres Fædres Guds, Hus og tjente Astartebillederne og de andre Afguder; og der kom Vrede over Juda og Jerusalem for denne deres Brøde.

19. Og Herren sendte Profeter blandt dem for at føre dem tilbage til sig, og de vidnede for dem, men de hørte ikke. ^{33, 10.}

20. Og Sakarias, Jodajas, Prestens,

Søn, blev iført Guds Aand, og han stod ovenover Folket og sagde til dem: Saa siger Gud: Hvorfor overlade I Herrens Bud? I skulle da ikke blive lykkelige; fordi I have forladt Herren, forlader han eder. ^{15, 2.}

21. Men de sammensvore sig mod ham og stenede ham paa Kongens Befaling i Forgaarden til Herrens Hus. ^{Matth. 23, 35.}

22. Kong Joas kom ikke den Kjerlighed i Hu, som Jojada, hans Fader, havde vist mod ham, men dræbte hans Søn; og da han døde, sagde han: Herren se og straffe! ^{Ps. 35, 22.}

23. Og det skede, da Aaret var til Ende, da drog Syrernes Hær op imod ham, og de kom til Juda og Jerusalem og udryddede af Folket alle Folkets Øverster, og alt sit Bytte sendte de til Kongen af Damaskus.

24. I ringe Antal kom Syrernes Hær; men Herren gav en saare talrig Hær ideres Haand, fordi de havde forladt Herren, deres Fædres Gud, og paa Joas udførte de Straffedom.

25. Og da de drog fra ham (thi de lode ham tilbage i svare Smertes), sammensvore hans Tjenere sig imod ham for Presten Jodajas Sønners Blods Skyld og sloge ham ihjel paa hans Seng, og han døde; og man begrov ham i Davids Stad, men ikke i Kongernes Grave.

^{2 Kong. 12, 20 fg. 2 Krøn. 21, 20.}

26. Og disse var det, som sammensvore sig imod ham: Sabad, Søn af Sim'at, Ammonitinden, og Josabad, Søn af Simrit, Moabitinden.

27. Og hans Sønnen og de mange Udsagn over ham og Grundforbedringen af Guds Hus, se, derom er skrevet i Kongernes Historiebog; og Amazja, hans Søn, blev Konge i hans Sted. ^{2 Kong. 12, 21; 14, 1.}

25. KAPITEL.

Amazja bliver Konge efter Joas, frygter Herren, dræber sin Faders Mordere, 1-4. Han samler en stor Hær, leder dertil ogsaa en Del Israellitter, men sender dem Ister en Guds Mand's Raad tilbage igjen, slaar Edomitterne, 5-12. De bortviste Israellitter falde ind i Juda og ihjelslaa Mange; Amazja henfalder til Afguder, irettesættes af en Profet, men vil ikke lade sig sige, 13-16. Han vil endelig føre Krig med Joas, Israels Konge, men bliver slagen; han dræbes omsider af sine egne Tjenere, 17-24.

1. Men og tyve Aar gammel blev Amazja Konge, og i ni og tyve Aar regjerede han i Jerusalem; og

hans Moders Navn var Joaddan fra Jerusalem. 2 Kong. 14, 2 fg.

2. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, kun ikke med helt Hjerte.

3. Og det skede, da Kongedømmet var blevet befæstet for ham, da ihjelslog han dem af sine Tjenere, som havde slaaet Kongen, hans Fader, ihjel. 24, 25.

4. Men deres Børn dræbte han ikke, men gjorde, eftersom skrevet er i Loven, i Moses's Bog, hvor Herren har budet, sigende: Fædreskulle ikke dø for sine Børns Skyld, og Børn ikke dø for sine Fædres Skyld; men Enhver skal dø for sin egen Synds Skyld. 5 Mos. 24, 16.

5. Og Amazja samlede Juda og opstillede dem efter Fædrenehuse, efter Øversterne over Tusinde og efter Øversterne over Hundrede, hele Juda og Benjamin, og mønstrede dem, fra tyve Aars Alder og derover, og han fandt dem at være tre hundrede tusinde Udvalgte, som kunde drage ud i Strid, og som førte Spyd og Skjold.

6. Og han leiede af Israel hundrede tusinde vældige Stridsmænd for hundrede Talenter Sølv.

7. Men en Guds Mand kom til ham og sagde: O Konge! Lad ikke Israels Hær drage med dig! Thi Herren er ikke med Israel, med Nogen af Efra'im's Børn.

8. Men drag du frem, gjør det, vær frimodig til Krigen! Ellers vil Gud lade dig falde for Fiendens Aasyn; thi der er Kraft hos Gud til at hjælpe og til at lade falde.

9. Og Amazja sagde til den Guds Mand: Hvad skal man da gjøre med de hundrede Talenter, jeg har givet Israels Skare? Og den Guds Mand sagde: Det staar til Herren at give dig Mere end dette.

10. Da fraskilte Amazja dem, den Skare nemlig, som var kommen til ham fra Efra'im, forat de kunde drage til sit Sted; og deres Vrede opændtes saare imod Juda, og de vendte tilbage til sit Sted i brændende Vrede.

11. Men Amazja fattede Mod og førte sit Folk ud og drog hen i Salt-dalen og slog ihjel af Se'irs Børn ti Tusinde. 2 Kong. 14, 7.

12. Og ti Tusinde fangede Judas Børn levende, og de førte dem op til Toppen af Klippen og kastede dem

ned fra Klippetoppen, og de bleve allesammen knuste.

13. Men Folkene af den Skare, som Amazja havde sendt tilbage, saa de ikke droge med ham i Krigen, faldt ind i Judas Stæder fra Samaria lige til Bet-Horon; og de ihjelsloge af dem tre Tusinde og røvede meget Bytte.

14. Og det skede, da Amazja var kommen tilbage efter at have slaaet Edomiterne, bragte han Se'irs Børns Guder med sig og opstillede dem som sine Guder; og han kastede sig ned for dem og brændte Røgelse for dem.

15. Da optændtes Herrens Vrede mod Amazja, og han sendte en Profet til ham, og han sagde til ham: Hvorfor søger du hint Folks Guder, som ikke have reddet sit eget Folk af din Haand?

5 Mos. 32, 37. 38. Dom. 10, 14.

1 Sam. 12, 21.

16. Og det skede, da han talte til ham, da sagde han* til ham: Have vi sat dig til Raadgiver for Kongen? Hold op! Hvorfor skal man slaa dig? Da hørte Profeten op og sagde: Jeg ved, at Gud har besluttet at ødelægge dig, fordi du har gjort dette og ikke hørt paa mit Raad. *Amazja.

17. Og Amazja, Judas Konge, holdt Raad og sendte Bud til Joas, Søn af Joachas, Søn af Jehu, Israels Konge, og lod sige: Kom, lader os se hinanden under Øine! 2 Kong. 14, 8 fg.

18. Men Joas, Israels Konge, sendte Bud til Amazja, Judas Konge, og lod sige: Tornebusken paa Libanon sendte Bud til Cederen paa Libanon og lod sige: Giv min Søn din Datter til Hustru! Men de vilde Dyr paa Libanon fore frem og nedtraadte Tornebusken. Dom. 9, 14.

19. Du siger: Se, jeg har slaaet Edom, og dit Hjerte gjør dig hovmodig til at vinde Ære. Bliv nu hjemme! Hvorfor vil du give dig i Færd med Ulykken og falde, du selv og Juda med dig? 26, 16.

20. Men Amazja hørte ham ikke; thi fra Gud var det, for at give dem i Fiendehaand, fordi de havde søgt Edoms Guder.

21. Saa drog Joas, Israels Konge, op, og de saa hinanden under Øine, han og Amazja, Judas Konge, ved Bet Semes, som hører til Juda.

22. Og Juda blev slagen for Israels Aasyn, og de flyede, hver til sine Telte;

23. men Amazja, Judas Konge, Søn af Joas, Søn af Jochas, ham fangede Joas, Israels Konge, ved Bet-Semes, og han førte ham til Jerusalem, og han nedbrød et Stykke af Jerusalems Mur fra Efra'ims Port indtil Hjørneporten, fire hundrede Alen.

² Kong. 14, 13.

24. Og han tog alt det Guld og Sølv og alle de Kar, som fandtes i Guds Hus hos Obed-Edom*, og Kongens Huses Skatte og Gislerner; og saa vendte han tilbage til Samaria.

* Obed-Edoms Familie havde Tilsyn med Forraadshusene, 1 Krøn. 26, 15.

25. Og Amazja, Joas's Søn, Judas Konge, levede efter Joas's, Jochas's Søns, Israels Konges, Død, femten Aar.

26. Men det Øvrige af Amazjas Historie, den første og den sidste, er opskrevet i Judas og Israels Kongers Bog.

27. Men fra den Tid, Amazja veg fra Herren, stiftede de en Sammensværgelse mod ham i Jerusalem, og han flyede til Lakis; men de sendte Folk efter ham til Lakis og dræbte ham der.

^{24, 25; 33, 24.}

28. Og de førte ham paa Heste og begrove ham hos hans Fædre i Judas Stad.

26. KAPITEL.

Ussias bliver Konge, frygter Gud, er lykkelig, bygger Meget, samler sig en stor Hær og Forraad af Vaaben og Krigsredskaber, 1-15. Men da han bliver hovmodigt og vil ofre Røgelse, bliver han spedalsk; Jotam, hans Søn, forestaar Riget; Ussias forbliver spedalsk indtil sin Død, 16-23.

Og alt Judas Folk tog Ussias (han var da seksten Aar gammel) og gjorde ham til Konge i hans Faders, Amazjas, Sted. ² Kong. 14, 21 fg. 15, 1 fg.

1. Han byggede Elot og skaffede Juda det igjen, efterat Kongen havde lagt sig hos sine Fædre.

2. Seksten Aar gammel var Ussias, da han blev Konge, og i to og femti Aar regjerede han i Jerusalem, og hans Moders Navn var Jekilja fra Jerusalem.

3. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, aldeles som hans Fader Amazja havde gjort.

^{25, 2.}

4. Og han søgte Gud i Sakarjas Dage, der skjønte sig paa Guds Syner; og i de Dage, han søgte Herren, gav Gud ham Lykke.

5. Og han drog ud og stred med Filisterne og nedrev Gats Mur og Jab-

nes Mur og Asdods Mur; og han byggede Stæder ved Asdod og iblandt Fillisterne.

6. Og Gud hjalp ham mod Fillisterne og mod de Arabere, som boede i Gur-Ba'al, og mod Me'uniterne.

7. Og Ammoniterne bragte Ussias Gaver, og hans Navn naaede lige til Ægypten; thi han blev overmaade mægtig.

^{17, 11.}

8. Og Ussias byggede Taarne i Jerusalem ved Hjørneporten og ved Dalporten og ved Vinkelen* og befæstede dem.

*Neh. 3, 19, 24.

9. Og han byggede Taarne i Ørkenen og udhuggede mange Brønde; thi han havde meget Kvæg baade i Lavlandet og paa Sletten, Agerdykere og Vingaardsmænd paa Bjergene og paa de frugtbare Marker; thi han var en Elsker af Jordbrug.

10. Og Ussias havde en krigsdygtig Hær, som troppevis drog ud i Strid, mønstret og tallet ved Je'uel, Skriveren, og Ma'aseja, Opsynsmanden, under Tilsyn af Hananja, en af Kongens Øverster.

11. Hele Tallet paa Familiehovederne, de vældige Stridsmænd, var to tusinde og seks hundrede.

12. Og under dem stod en Krigshær paa tre hundrede og syv tusinde og fem hundrede Mand, som førte Krig med vældig Kraft for at hjælpe Kongen mod Fienden.

13. Og Ussias anskaffede for dem, for hele Hæren, Skjolde og Spyd og Hjelme og Brynjer og Buer og Slynkestene.

14. Og han gjorde i Jerusalem kunstig forarbejdede Maskiner, der skulde være paa Taarnene og paa Murhjørnerne til at skyde med Pile og store Stene. Og hans Navn naaede til langt bortliggende Steder; thi han blev uendelig hjulpen, indtil han blev mægtig.

15. Men da han var bleven mægtig, blev hans Hjerte hovmodigt, saa han handlede sids, og han forbrød sig mod Herren, sin Gud, og gik ind i Herrens Helligdom for at brænde Røgelse paa Røgealteret.

16. Men Asarja, Presten, gik ind efter ham, og med ham otte Herrens Prester, modige Mænd.

^{1 Krøn. 6, 10.}

17. Og de traadte op imod Kong Ussias og sagde til ham: Det tilkommer ikke dig, Ussias, at brænde Røgelse for Herren, men Presterne,

Arons Sønner, som ere helligede til at brænde Røgelse. Gaa ud af Helligdommen! Thi du har handlet for-mastelig, og det bliver dig ikke til .Ere for Gud Herren. 4 Mos. 18, 7.

19. Da blev Ussias vred, og han havde et Røgelsekar i sin Haand for at brænde Røgelse; og idet han blev vred paa Presterne, brød Spedalsk-heden frem i hans Pande for Prester-nes Aasyn i Herrens Hus ved Røgel-sealteret.

20. Og da Asarja, Ypperstepresten, og alle Presterne vendte sig til ham, se, da var han spedalsk i sin Pande, og de dreve ham i Hast bort derfra; og han skyndte sig ogsaa selv med at komme ud, thi Herren havde slaaet ham.

21. Og Kong Ussias var spedalsk indtil sin Dødsdag, og han boede i Fritagelsens Hus* som spedalsk, thi han var udelukket af Herrens Hus; og Jotam, hans Søn, var over Kongens Hus og dømte Landets Folk.

*2 Kong. 15, 5. 3 Mos. 13, 46.

22. Men det Øvrige af Ussias's Hi-storie, den første og den sidste, har Profeten Esaias, Amoz's Søn*, op-skrrevet.

*Es. 1, 1.

23. Og Ussias lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham hos hans Fædre paa den Gravmark, som til-hørte Kongerne; thi man sagde: Han er spedalsk. Og Jotam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

27. KAPITEL.

Jotam bliver Konge, gjør, hvad ret er for Herren, bygger Meget, 1-4. Han overvin-der Ammoniterne, er mægtig, dør, 5-9.

FEM og tyve Aar var Jotam, da han blev Konge, og i seksten Aar re-gjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jerusa, Zadoks Datter. 2 Kong. 15, 33 fg.

2. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øine, aldeles som Ussias, hans Fader, havde gjort; kun gik han ikke ind i Herrens Helligdom*. Men Folket handlede fremdeles ilde. *26, 16.

3. Han byggede den øvre Port til Herrens Hus, og paa Ofels Mur byggede han meget. Neh. 3, 26.

4. Og han byggede Stæder paa Judas Bjerg, og i Skovene byggede han Borge og Taarne. 26, 10.

5. Og han førte Krig med Ammons Børns Konge og overvandt dem, og Ammons Børn gavede ham i det Aar hundrede Talenter Sølv og ti tusinde

Kor Hvede og ti tusinde Kor Byg; dette bragte Ammons Børn ham og-saa i det andet Aar og i det tredje.

6. Og Jotam blev mægtig; thi han befæstede sine Veie for Herrens, sin Guds, Aasyn.

7. Men det øvrige af Jotams Hi-storie og alle hans Krige og hans Veie, se, de ere opskrevne i Israels og Judas Kongers Bog.

8. Fem og tyve Aar gammel var han, da han blev Konge, og i seksten Aar regjerede han i Jerusalem.

9. Og Jotam lagde sig hos sine Fæ-dre, og man begrov ham i Davids Stad; og Achas, hans Søn, blev Kon-ge i hans Sted. 23, 1.

28. KAPITEL.

Achas bliver Konge, er ugudelig og afgu-disk, 1-4. Herren giver ham og hans Folk i Syrernes og Israellternes Haand; Israellterne bortføre Mange som Fanger, men sætte dem igjen i Frihed, 5-15. Achas søger Hjælp hos Assyriens Konge; Edo-miterne og Filisternerne tilføie ham Skade, og Assyriens Konge trænger ham ogsaa istedetfor at hjælpe ham; alligevel bli-ver Achas kun endnu mere ugudelig; han dør, 16-27.

TYVE Aar gammel var Achas, da han blev Konge, og i seksten Aar regjerede han i Jerusalem; men han gjorde ikke, hvad ret var i Herrens Øine, som David, hans Fader,

2 Kong. 16, 1 fg.

2. men han vandrede paa Israels Kongers Veie og gjorde endog støb-te Billeder for Ba'alerne.

3. Og han brændte Røgelse i Hin-noms Søns Dal og lod sine Sønner gaa igjennem Ilden efter de FolksVe-derstyggeligheder, som Herren havde fordrøvet for Israels Børns Aasyn,

5 Mos. 18, 9, 10. 1 Kong. 14, 24.

4. og han ofrede og brændte Rø-gelse paa Høiene og paa Bakkerne og under hvert grønt Træ.

1 Kong. 14, 23, 2 Kong. 17, 10.

5. Saa gav Herren, hans Gud, ham i Syriens Konges Haand, og de slog ham og bortførte Mange af hans Folk som Fanger og bragte dem til Da-maskus; ogsaa i Israels Konges Haand blev han givet, og denne tilføiede ham et stort Nederlag.

6. Og Pekah, Remaljas Søn, ihjel-slog i Juda hundrede og tyve Tusinde paa een Dag, allesammen tapre Mænd, fordi de havde forladt Her-ren, deres Fædres Gud.

7. Og Sikri, en Vældig af Efra'im,

ihjelsløg Kongesønnen Ma'aseja og Slotshøvdingen Asrikam og Elkana, den Anden efter Kongen.

8. Og Israels Børn bortførte af sine Brødre to hundrede tusinde Kvinder, Sønner og Døtre som Fanger og røvede ogsaa meget Bytte fra dem; og de bragte Byttet til Samaria.

9. Og her var en Herrens Profet, hvis Navn var Oded, og han gik ud imod den Hær, som kom til Samaria, og sagde til dem: Se, i sin Harmes over Juda har Herren, eders Fædres Gud, givet dem i eders Haand, og I have hugget ned iblandt dem i Vrede; det er naaet lige til Himmelen.

10. Og nu tænke I paa at kue Judas og Jerusalems Børn til at være Trælle og Trælkvinder for eder; er det ikke saa, at I, just I, have Skyld for Herren, eders Gud?

11. Saa hører mig nu og sender de Fangne tilbage, som I have bortført fra eders Brødre! Thi Herrens brændende Vrede er over eder.

12. Da stode nogle Mænd af Efraims Børns Overhoveder, Asarja, Johansans Søn, Berekja, Messillemots Søn, og Hiskia, Sallums Søn, og Amassa, Hadlajs Søn, op imod dem, som kom fra Hæren,

13. og de sagde til dem: I skulle ikke føre Fangerne herind; thi forat vi skulle blive ret skyldige for Herren, tænke I paa at forøge vore Synder og vor Skyld; thi stor Skyld have vi, og brændende Vrede er over Israel.

14. Da forlode de Væbnede Fangerne og Byttet for Øversternes og hele Forsamlingens Aasyn.

15. Og de Mænd, som ere nævnte ved Navn, stode op og toge Fangerne, og alle de Nøgne iblandt dem klædte de af Byttet; de klædte dem og gave dem Sko paa og gave dem at æde og at drikke og salvede dem og førte alle de Skrøbelige blandt dem paa Asener og bragte dem til Jericho, Palmestaden, til deres Brødre; og saa vendte de tilbage til Samaria.

Ordsp. 25, 21., 22.

Rom. 12, 20. 5 Mos. 34, 3.

16. Paa samme Tid sendte Kong Achas Bud til Assyriens Konger, at de skulde hjælpe ham. 2 Kong. 18, 7.

17. Og fremdeles kom Edomiterne og sloge Juda og bortførte Fanger.

18. Og Filisterne faldt ind i Stæderne i Lavlandet og i Judas Sydøgn, og de indtog Bet-Semes og Aja-

lon og Gederot og Soko og dets tilhørende Byer og Timna og dets tilhørende Byer og Gimso og dets tilhørende Byer, og de bosatte sig der.

19. Thi Herren ydmygede Juda for Achas's, Israels Konges, Skyld, fordi han havde gjort Juda tøllest og handlet saare troløst mod Herren.

20. Og Tilgat-Pilneser, Assyriens Konge, kom mod ham; og han trængte ham og styrkede ham ikke.

21. Thi Achas tog en Del af Skatene fra Herrens Hus og fra Kongens Hus og fra Øversternes og gav det til Assyriens Konge; men det hjalp ham ikke.

22. Og paa den Tid, man trængte ham, handlede han endnu mere troløst mod Herren, han, Kong Achas,

23. og han ofrede til Damaskus's Guder, som havde slaat ham, og sagde: Efterdi Syriens Konger's Guder hjælpe dem, vil jeg ofre til dem, forat de skulle hjælpe mig. Men de bleve ham og hele Israel til Fald.

24. Og Achas samlede Guds Huses Kar og brød Guldet af Guds Huses Kar og tillukkede Dørene til Herrens Hus og gjorde sig Altare ved hvert Hjørne i Jerusalem.

25. Og i hver Stad i Juda gjorde han Høle for der at brænde Røgelse for fremmede Guder, og han vakte Herrens, hans Fædres Guds, Harmes.

26. Men det øvrige af hans Historie og alle hans Vele, de første og de sidste, se, de ere opskrevne i Judas og Israels Kongers Bog.

27. Og Achas lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham i Staden, i Jerusalem; thi man bragte ham ikke hen i Israels Kongers Grave. Og Ezekias, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 21, 20; 24, 26. 2 Kong. 16, 20.

20. KAPITEL.

Ezekias bliver Konge, frygter Herren, formaner Presterne og Leviterne til at gjenoprette Gudstjenesten, 1-11. Deres Hverdens Hus, ofre og indrette med at Filii Gudstjenesten; Leviterne ere heri mere omhyggelige, end en Del af Presterne, 12-36.

EZEKIAS blev Konge, da han var fem og tyve Aar gammel, og i ni og tyve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Abia, Sakarjas Datter. 2 Kong. 18, 1 fg.

2. Og han gjorde, hvad ret var i Herrens Øjne, aldeles som David, hans Fader, havde gjort.

3. Han oplukkede i sin Regjerings første Aar, i den første Maaned, Dørene til Herrens Hus og satte dem i Stand. 28, 24.

4. Og han lod Presterne og Leviterne komme og forsamlede dem paa Pladsen mod Østen.

5. Og han sagde til dem: Hører mig, I Leviter! Helliger nu eder selv og helliger Herrens, eders Fædres Guds, Hus og bringer Urenheden ud af Helligdommen!

6. Thi vore Fædre have handlet troløst og gjort, hvad ondt er i Herrens, vor Guds, Øine og forladt ham, og de have vendt sit Aasyn bort fra Herrens Tabernakel og vendt ham Ryggen.

7. De have ogsaa tillukket Forhællens Døre og uds lukket Lamperne og ikke brændt Røgelse og ikke ofret Brændoffer i Helligdommen for Israels Gud. 28, 24.

8. Derfor er Herrens Vrede kommen over Juda og Jerusalem, og han har givet dem hen til Mishandling, til Ødelæggelse og til Spot, saaledes som I se med eders Øine. 5 Mos. 28, 25.

9. Og se, vore Fædre ere faldne for Sverd, og vore Sønner og vore Døtre og vore Hustruer ere i Fangenskab for denne Sags Skyld. 28, 5 fg.

10. Nu har jeg isinde at gjøre en Pakt med Herren, Israels Gud, forat hans brændende Vrede maa vende sig bort fra os.

11. Nu, mine Sønner, værér ikke efterladne; thi eder har Herren udvalgt til at staa for hans Aasyn forat tjene ham og til at være hans Tjenere og brænde Røgelse for ham.

2 Mos. 28, 1. 4 Mos. 3, 6 fg.

12. Da stode Leviterne op, Mahat, Amasajs Søn, og Joel, Asarjas Søn, af Kahatiternes Børn, og af Meraris Børn Kis, Abdis Søn, og Asarja, Jehallels Søn, og af Gersoniternes Joah, Simmas Søn, og Eden, Joahs Søn. 1 Køn. 6, 44.

13. og af Elizafans Børn Simri og Je'uel, og af Asafs Børn Sakarja og Mattanja,

14. og af Hemans Børn Jehuel og Sime'i, og af Jedutuns Børn Semaja og Ussiel.

15. Og de forsamlede sine Brødre, og de helligede sig og kom paa Kongens Befaling efter Herrens Ord for at rense Herrens Hus.

16. Og Presterne gik ind i det Indre af Herrens Hus for at rense det,

og de bragte al den Urenhed, som de fandt i Herrens Tempel, ud i Forgaarden til Herrens Hus; og Leviterne toge imod den forat bringe den udenfor til Kidrons Bæk.

17. Og de begyndte at hellige sig paa den første Dag i den første Maaned, og paa den ottende Dag i Maanedén gik de ind i Herrens Forhal og helligede Herrens Hus i otte Dage, og paa den sekstende Dag i den første Maaned vare de færdige.

18. Derpaa gik de ind til Kong Ezekias og sagde: Vi have rensset hele Herrens Hus og Brændofferaltret og alt dets Tilbehør og Skuebrødsbordet og alt dets Tilbehør.

19. Og alle de Kar, som Kong Achas havde vanhelliget under sin Regjering, idet han handlede troløst, have vi sat i Stand og helliget, og se, de ere foran Herrens Alter. 28, 24.

20. Og Kong Ezekias stod aarle op og forsamlede Stadens Øverster og gik op til Herrens Hus.

21. Og de bragte syv Okser og syv Vædere og syv Lam og syv Gjedebukke til Syndoffer for Riget og for Helligdommen og for Juda; og han bød Arons Børn, Presterne, at ofre paa Herrens Alter.

22. Da slagtede de Okserne, og Presterne toge imod Blodet og stænkede det paa Alteret, og de slagtede Væderne og stænkede Blodet paa Alteret, og de slagtede Lammene og stænkede Blodet paa Alteret.

23. Derefter førte de Syndoffer-Bukkene frem for Kongens og Menighedens Aasyn, og de lagde sine Hænder paa dem,

24. og Presterne slagtede dem og stænkede deres Blod til Forsoning paa Alteret for at gjøre Forligelse for hele Israel; thi Kongen havde befale, at Brændofferet og Syndofferet skulde være for hele Israel.

25. Og han stillede Leviterne i Herrens Hus med Cymbler, med Harper og med Citarer efter Davids og Kongens Seer Gads og Profeten Natans Anordning; thi Anordningen var fra Herren ved hans Profeter. 1 Køn. 25, 1.

26. Og Leviterne stode med Davids Instrumenter, og Presterne med Trompeterne. 4 Mos. 10, 7 fg. Esr. 3, 10.

27. Og Ezekias bød at ofre Brændofferet paa Alteret; og paa den Tid, Brændofferet begyndte, begyndte Herrens Sang og Trompeterne, og

det ved Siden af Davids, Israels Konges, Instrumenter.

28. Og hele Menigheden kastede sig ned, og Sangen lød, og Trompeterne skingrede, Altsammen, indtil Brændofferet var fuldbragt.

29. Og da de havde fuldbragt Ofringen, knælede Kongen og alle de, der fandtes hos ham, og tilbade.

30. Og Kong Ezekias og Øversterne bød Leviterne at love Herren med Davids og Seeren Asafs Ord; og de lovede ham, saa der blev Glæde, og de bød sig ned og tilbade.

31. Og Ezekias tog tilorde og sagde: 'I have nu fyldt eders Haand for Herren; træder hen og bringer Slagoffer og Takoffer til Herrens Hus! Og Menigheden bragte Slagoffer og Takoffer, og hver den, hvis Hjerter var villigt, Brændoffer.

32. Og Tallet paa de Brændoffer, som Menigheden bragte, var sytti Okser, hundrede Vædere, to hundrede Lam; alt dette var til Brændoffer for Herren.

33. Og hvad der forøvrigt blev helliget, var seks hundrede Stykker stort Kvæg og tre tusinde Stykker smaat Kvæg.

34. Kun vare Presterne for faa, saa de ikke formaadede at faa alle Brændofferne; derfor hjalp deres Brødre, Leviterne, dem, indtil Arbeidet var færdigt, og indtil de øvrige Prester havde været retsindigere til at hellige sig, end Presterne. 30, 3.

35. Der var ogsaa Brændoffer i Mængde tilligemed Fedtet af Takofferne og tilligemed Drikofferne til Brændofferet. Saaledes kom Tjenersten i Herrens Hus i Stand.

36. Og Ezekias og hele Folket glædede sig over, at Gud havde beredt Folket hertil; thi pludselig var Sagen skeet.

30. KAPITEL.

Ezekias opfordrer ved Breve hele Israel og Juda til at holde Paaske i Jerusalem; Nogle spotts hans Sendebud. Andre komme, 1-13. De bortskaffe Afrudsalterne og holde Paaske i syv Dage; Ezekias beder for dem, som ikke have rensat sig efter Loven, 14-22. De høitideligholde derforuden endnu syv Dage med stor Glæde, 23-27.

OG Ezekias sendte Bud til hele Israel og Juda og skrev ogsaa Breve til Efra'im og Manasse om, at de skulde komme til Herrens Hus i Je-

rusalem for at holde Paaske for Herren, Israels Gud.

2 Kong. 23, 21. 2 Krøn. 35, 1.

2. Og Kongen og hans Øverster og hele Menigheden i Jerusalem holdt Raad om at holde Paaske i den anden Maaned; 4 Mos. 9, 10, 11.

3. De kunde nemlig ikke holde den i hin Tid*, thi Presterne havde ikke helliget sig i tilstrækkeligt Antal, og Folket var ikke forsamlet til Jerusalem. *d. e. i den første Maaned.

4. Og Sagen var ret i Kongens og hele Menighedens Øine.

5. Og de fattsatte at lade udraabe i hele Israel fra Be'erseba lige til Dan, at man skulde komme for at holde Paaske for Herren, Israels Gud, i Jerusalem; thi man havde ikke holdt den i stort Antal, saaledes som foreskrevet er. 2 Mos. 12, 3 fg.

6. Og Ilbudene drog afsted med Brevene fra Kongens og hans Øverst Haand i hele Israel og Juda efter Kongens Befaling og sagde: I Israels Børn! Vender om til Herren, Abrahams, Isaks og Israels Gud, forat han maa vende sig om til de Undkomne, som ere eder levned fra Assyriens Kongers Haand,

7. og værer ikke som eders Fædre og som eders Brødre, der handlede troløst mod Herren, deres Fædres Gud, saa han gav dem hen til Ødelæggelse, saaledes som i se.

8. Nu, forhærdet ikke eders Nakke, som eders Fædre! Giver Herren Haanden og kommer til hans Helligdom, som han har helliget evindeligt, og tjener Herren, eders Gud, forat hans brændende Vrede maa vende sig bort fra eder.

9. Thi naar I vende om til Herren, da skulle eders Brødre og eders Sønner finde Barmhertighed for deres Aasyn, der holde dem fangne, og komme tilbage til dette Land; thi Herren, eders Gud, er naadig og barmhertig, og han skal ikke lade sit Aasyn vige fra eder, dersom I vende om til ham. Jer. 3, 12.

10. Og Ilbudene drog fra Stad til Stad i Efra'ims og Manasses Land lige til Sebulon; men man lo ad dem og spottede dem. 36, 16.

11. Kun Nogle af Aser og Manasse og Sebulon ydmygede sig og kom til Jerusalem.

12. Ogsaa over Juda var Guds Haand, saa han gav dem eet Hjerte

til at udrette Kongens og Øversternes Bud efter Herrens Ord.

13. Og meget Folk forsamlede sig i Jerusalem for at holde de usyrede Brøds Høitid i den anden Maaned, en saare stor Forsamling.

14. Og de stode op og bortskaffede de Altære, som vare i Jerusalem, og alle Røggelsekarrene bortskaffede de og kastede dem i Kidrons Bæk.

15. Og de slagtede Paaskelammet paa den fjortende Dag i den anden Maaned, og Presterne og Leviterne bleve skamfulde og helligede sig og bragte Brændoffere til Herrens Hus.

16. Og de stode paa sin Plads, eftersom det var dem foreskrevet, efter Moses's, den Guds Mand's, Lov; Presterne stænkede Blodet, som de modtog af Leviternes Haand.

17. Der var nemlig Mange i Forsamlingen, som ikke havde helliget sig, og derfor overtog Leviterne Slagtningen af Paaskelammet for alle dem, som ikke vare rene, for at hellige dem for Herren.

18. Thi en Mængde af Folket, Mænge fra Efra'im og Manasse, Isaskar og Sebulon, havde ikke rensat sig, men aade Paaskelammet uden at iagttage, hvad der var foreskrevet; men Ezekias bad for dem og sagde: Herren, den Gode, tilgive

Matth. 19, 17.

19. den, som har rettet sit ganske Hjerte til at søge Gud Herren, hans Fædres Gud, omend ikke efter Helligdommens Renhed*!

*d. e. om han end ikke er ren efter Loven.

20. Og Herren hørte Ezekias og helbredede* Folket. *Ps. 41, 5. Es. 6, 10.

21. Saa holdt da de Israels Børn, som fandtes i Jerusalem, de usyrede Brøds Høitid i syv Dage med stor Glæde; og Presterne og Leviterne lovede Herren Dag for Dag med Instrumenter, som priste Herrens Magt.

22. Og Ezekias talte opmuntrende til alle de Leviter, som havde god Indsigt i det, der vedkom Herren, og man aad Høitidsofferet i de syv Dage og ofrede Takoffere og lovede Herren, deres Fædres Gud.

23. Og hele Menigheden kom overens om at holde syv andre Dage; saa holdt de endnu syv Dage med Glæde.

24. Thi Ezekias, Judas Konge, gav Menigheden tusinde Okser og syv tusinde Stykker smaat Kvæg, og Øversternes gave Menigheden tusinde Ok-

ser og ti tusinde Stykker smaat Kvæg; da helligede mange Prester sig.

35, 7. 8.

25. Og hele Judas Forsamling glædede sig, og Presterne og Leviterne og hele den Forsamling, som var kommen fra Israel, og de Fremmede, som vare komne fra Israels Land, og de, som boede i Juda.

26. Og der var stor Glæde i Jerusalem; thi siden Salomos, Davids Søns, Israels Konges, Dage havde Saadant ikke fundet Sted i Jerusalem.

27. Og de levitiske Prester stode op og velsignede Folket, og deres Røst blev hørt, og deres Bøn kom til hans hellige Bolig til Himmelen.

31. KAPITEL.

Ezekias udrydder al Afgudsdyrkelse, beskikker Prester og Leviter til deres Embeder og sørger for deres Underholdning, 1-10. Han lader indrette Kamre til deri at opbevare det, der kommer ind til Presterne og Leviterne, og sætter Opsynsmænd derover; som skulle uddøle det til dem; han vedbliver at frygte Herren, 11-21.

Og da de vare færdige med alt dette, gik alle de Israellter, som fandtes der, ud til Judas Stæder, og sønderløse Billedstøtterne og huggede Astartebillederne i Stykker og nedbrøde Offerhøiene og Alterne i hele Juda og Benjamin og i Efra'im og Manasse, indtil de vare færdige dermed; og saa vendte alle Israels Børn tilbage, hver til sin Elendom, til sine Stæder. 5 Mos. 7, 5. 2 Kong. 18, 4.

2. Og Ezekias beskikkede Presterne og Leviternes Skifter efter deres Skifter, hver efter Beskaffenheden af hans Tjeneste, saavel Presterne som Leviterne, til at besørg Brændoffer og Takoffere, til at tjene og til at love og til at prise i Herrens Leires Porte.

3. Og den Del, Kongen gav af sit Gods, var til Brændofferne, til Brændofferne om Morgenen og om Aftenen og Brændofferne paa Sabbaterne og paa Nymaanederne og paa Høitidene, efter hvad skrevet staar i Herrens Lov. 4 Mos. 28, 3 fg.

4. Og han bød Folket, Jerusalems Indbyggere, at give Presterne og Leviterne deres Del, forat de kunde holde fast ved Herrens Lov.

5. Og da dette Bud kom ud, gave Israels Børn Førstegrøde i Mængde af Korn, Most og Olje og Honning og

af al Markens Grøde, og de bragte Tiende af detailtsammen i Mængde.

2 Mos. 23, 19. 5. Mos. 14, 22

6. Og de Israels og Judas Børn, som boede i Judas Stæder, ogsaa de bragte Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg og Tiende af de hellige Ting, som vare helligede Herren, deres Gud, og lagde op Hob ved Hob.

7. I den tredje Maaned begyndte de at lægge Hobene op, og i den syvende Maaned sluttede de.

8. Og da Ezekias og Øversterne kom og saa Hobene, prisede de Herren og hans Folk Israel.

9. Og Ezekias adspurgte Presterne og Leviterne angaaende Hobene.

10. Og Asarja, Ypperstepresten, af Zadoks Hus, sagde til ham: Siden man begyndte at bringe Gaven til Herrens Hus, have vi ædt og ere blevne mætte og have levnet i Mængde; thi Herren har velsignet sit Folk, og vi have denne Mængde tilovers.

11. Og Ezekias bød at indrette Kamre i Herrens Hus, og man indrettede dem.

12. Og man bragte trolig Gaven og Tienden og det Hellige derind; og Konanja, Leviten, var Overopsynsmand over dem, og Sime'i, hans Broder, den Anden.

13. Men Jehiel og Asasja og Nahat og Asael og Jerimot og Josabad og Efiel og Jismakja og Mahat og Benaja vare Opsynsmænd ved Siden af Konanja og Sime'i, hans Broder, ifølge Anordning af Kong Ezekias og Asarja, Forstanderen for Guds Hus.

14. Og Kore, Jimnas Søn, Leviten, Portneren mod Østen, var over de frivillige Gaver til Gud, for at uddele de Gaver, som vare bragte Herren, og de høihellige Ting.

15. Og ved Siden af ham vare Eden og Minjamin og Jesua og Semaja, Amarja og Sekanja ansatte i Presternes Stæder paa Tro og Love for at uddele Gaverne til sine Brødre i Skifterne, baade til Stor og Liden.

16. med Undtagelse af dem, som vare optegnede af Mandkøn, fra tre Aars Alder og derover, alle dem nemlig, som gik ind i Herrens Hus for hver Dag at faa, hvad de den Dag trængte til sin Tjeneste i det, de havde at varetage efter sine Skifter

17. (Fortegnelsen over Presterne var efter deres Fædrenehuse og over Leviterne, fra tyve Aars Alder og

derover, efter det, de havde at varetage i sine Skifter),

18. og forat uddele Gaverne til dem, som vare optegnede, nemlig deres smaa Børn, deres Hustruer, deres Sønner og deres Døtre, hele Mængden; thi med Troskab helligede de sig til sin Tjeneste.

19. Og for Arons Børn, Presterne, var der paa de Marker, som udgjorde deres Stæders Jorder, i hver By Mænd, som vare nævnte ved Navn, til at uddele til alt Mandkøn blandt Presterne og alle dem, som vare indførte i Fortegnelsen blandt Leviterne, deres Dele.

20. Og saaledes gjorde Ezekias i hele Juda, og han gjorde, hvad godt og ret og sandt var for Herrens, hans Guds, Aasyn.

21. Og i enhver Gjerning, som han begyndte i Guds Huses Tjeneste og i Loven og i Budet, idet han søgte sin Gud, handlede han af hele sit Hjerte og havde Lykke.

32. KAPITEL.

Den assyriske Konge Sancherib falder ind i Juda og belejrer de faste Stæder der: Ezekias befæster Jerusalem og trøster Folket. 1-8. Sancherib forhaaner baade Ezekias og Herren. 9-19. Ezekias og Esaias anraabe Herren, som ved sin Engel ødelægger Assyrerne og frelser sit Folk. 20-23. Ezekias bliver dødsygg, læges af Herren; han hovmoder sig, men ydmyger sig igjen, faar stor Rigdom og er lykkelig i al sin Gjerning; han dør. 24-33.

EFTER disse Begivenheder og denne Troskab kom Sancherib, Assyriens Konge, og drog ind i Juda og leirede sig mod de faste Stæder og tænkte paa at indtage dem.

2 Kong. 18, 13 fg. Es. 36, 1 fg.

2. Da Ezekias saa, at Sancherib kom, og at hans Hu var vendt til Krig mod Jerusalem,

3. raadførte han sig med sine Øverster og sine Vældige om at tilstoppe Vandet i de Kilder, som vare udenfor Staden; og de hjalp ham.

4. Og der samlede sig meget Folk, og de tilstoppede alle Kilderne og den Bæk, som strømmede midt igjennem Landet, idet de sagde: Hvorfor skulde Assyriens Konger komme og finde meget Vand?

5. Og han fattede Mod og opbyggede hele den Mur, som var nedreven, og førte den op indtil Taarnene, og udenfor byggede han en anden

Mur; og han befæstede Millo i Davids Stad og lod gjøre Vaaben i Mængde og Skjolde. 25, 23.

6. Og han satte Krigsoverster over Folket og samlede dem til sig paa Pladsen ved Stadens Port og talte opmuntrende til dem og sagde:

7. Værer frimodige og stærke, frygter ikke og ræddes ikke for Assyriens Konge og for hele den Hob, som er med ham! Thi med os er der en Større, end med ham:

2 Kong. 6, 16. 1 Joh. 4, 4.

8. med ham er en kjødelig Arm, men med os er Herren, vor Gud, for at hjælpe os og for at føre vore Krige. Og Folket stolede paa Ezekias's, Judas Konges Ord. Jer. 17, 5, 7. Ps. 20, 3.

9. Derefter sendte Sancherib, Assyriens Konge, sine Tjenere til Jerusalem (selv laa han for Lakis med hele sit Riges Magt hos sig), til Ezekias, Judas Konge, og til hele Juda, som var i Jerusalem, og lod sige:

10. Saa siger Sancherib, Assyriens Konge: Hvad stole I paa, siden I blive siddende i Klemme i Jerusalem?

11. Forfører ikke Ezekias eder for at overgive eder til at døe af Hunger og Tørst, idet han siger: Herren, vor Gud, vil redde os af Assyriens Konges Haand!

12. Har ikke denne Ezekias taget hans Offerhøje og hans Altare bort og sagt til Juda og Jerusalem: For eet Altar skulle I tilbøje og paa det skulle I brænde Røgelse?

13. Vide I ikke, hvad jeg har gjort, jeg og mine Fædre, med alle Landenes Folk? Have vel Landenes Folks Guder magtet at redde sit Land af min Haand? 2 Kong. 18, 33 fg. 19, 12.

14. Hvem blandt alle Guder hos disse Folk, som mine Fædre have udryddet, er der, som har magtet at redde sit Folk af min Haand, saa eders Gud skulde magte at redde eder af min Haand?

15. Saa lader nu ikke Ezekias be- drage eder og paa denne Maade for- føre eder, og tror ham ikke! Thi In- gen Gud hos nogetsomhelst Folk eller Rige magtede at redde sit Folk af min Haand eller af mine Fædres Haand; hvor meget mindre skulde da eders Guder redde eder af min Haand!

16. Og endnu Mere talte hans Tje- nere mod Gud Herren og mod Eze- kias, hans Tjener.

17. Og han skrev et Brev for at forhaane Herren, Israels Gud, og for at tale mod ham, saalydende: Lige- som Landenes Folks Guder ikke have reddet sine Folk af min Haand, saa- ledes skal heller ikke Ezekias's Gud redde sit Folk af min Haand.

2 Kong. 19, 14.

18. Og de raabte med høi Røst paa Jødisk op til Jerusalems Folk, som var paa Muren, for at skrække og forfærde dem, saa de kunde indtage Staden.

19. Og de talte om Jerusalems Gud, som om Jordens Folks Guder, et Verk af Menneskehænder. Ps. 115, 4.

20. Men Kong Ezekias og Profeten Esaias, Amoz's Søn, bøde for denne Sags Skyld og raabte til Himmelen.

2 Kong. 19, 4, 15 fg.

21. Da sendte Herren en Engel, og han tilintetgjorde alle vældige Strids- mænd og Fyrster og Overster i Assyriens Konges Leir; og han vendte med sit Ansigts Blusel tilbage til sit Land, og da han gik ind i sin Guds Hus, fældede Nogle af dem, som vare udgange af hans Liv, ham der med Sverd. 2 Kong. 19, 35 fg. Es. 37, 36 fg.

22. Saa frelste Herren Ezekias og Jerusalems Indbyggere af Sancherib's, Assyriens Konges, Haand og af Alles Haand og beskjærmede dem trindt omkring.

23. Og Mange bragte Gaver til Her- ren, til Jerusalem, og kostbare Sager til Ezekias, Judas Konge; og han blev ophøiet for alle Folkenes Øine efter den Tid.

24. I de Dage blev Ezekias døds- syg, og han bad til Herren, og denne talte til ham og gav ham et Under tegn. 2 Kong. 20, 1 fg. Es. 38, 1 fg. Ps. 90, 3.

25. Men Ezekias gjengjældte ikke den Velgerning, som var bleven ham til Del, thi hans Hjerte hovmodede sig; og der kom Vrede over ham og over Juda og Jerusalem.

26. Da ydmygede Ezekias sig, fordi hans Hjerte havde hovmodet sig, han selv og Jerusalems Indbyggere, og Herrens Vrede kom ikke over dem i Ezekias's Dage.

27. Ezekias havde nemlig saare stor Rigdom og Ære, og han skaffede sig Skatkamre til Sølv og til Guld og til kostbare Stene og til Krydrier og til Skjolde og til allehaande kostbare Sager

28. og Forraadshuse til, hvad der kom ind af Korn og Most og Olje, og

Staldrum til allehaande Kvæg og Hjørde til Staldene.

29. Og han skaffede sig Byer og smaat Kvæg og stort Kvæg i Mængde; thi Gud gav ham saare meget Gods.

30. Og den samme Ezekias tilstoppede det øvre Udløb af Gihons Vande og ledede dem ned vestenfor Davids Stad; og Ezekias var lykkelig i al sin Gjerning.

31. Saaledes ogsaa, da Sendemændene kom fra Babels Fyrster, der sendte Bud til ham for at spørge om det Undertegn, som var skeet i Landet, forlod Gud ham kun for at sætte ham paa Prøve, for at kjende Alt, hvad der var i hans Hjerter.

2 Kong. 20, 12 fg. Es. 39, 1 fg.

*5 Mos. 8, 2; 13, 3.

32. Men det Øvrige af Ezekias's Historie og hans fromme Gjærninger, se, de ere skrevne i Profeten Esaias's, Amoz's Søns, Syn i Judas og Israels Kongers Bog.

33. Og Ezekias lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham ved Opgangen til Davids Sønners Grave, og hele Juda og Jerusalems Indbyggere viste ham Ære ved hans Død; og Manasse, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

33. KAPITEL.

Manasse bliver Konge, er saare afgudisk, forfører Folket og foragter Guds Profeter. 1-10. Herren giver ham i Kongen af Babels Haand; han ydmyger sig i Fængslet og bliver løsladt; han udvider Jerusalems Befæstning, afskaffer den Afgudsdyrkelse, han tidligere havde indført, der, 11-20. Amon bliver Konge, er ugudelig, ombønder sig ikke, dræbes af sine Tjenere, 21-25.

TOLV Aar gammel var Manasse, da han blev Konge, og i fem og femti Aar regjerede han i Jerusalem.

2 Kong. 21, 1 fg.

2. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, efter de Hedningefolks Vederstyggeligheder, som Herren havde fordrevet for Israels Børns Aasyn.

5 Mos. 18, 9. 1 Kong. 14, 24.

2 Krøn. 36, 14.

3. Og han opbyggede igjen de Offerhøje, som Ezekias, hans Fader, havde nedrevet, og opreiste Altere for Ba'alerne og gjorde Astartebilleder, og han tilbad hele Himmelens Hær og tjente den.

2 Kong. 18, 4.

4. Og han byggede Altere i Herrens Hus, om hvilket Herren havde sagt: I Jerusalem skal mit Navn være evindeligt.

1 Kong. 9, 3.

5. Han byggede nemlig Altere for hele Himmelens Hær i begge Herrens Huses Forgaarde.

6. Og han lod sine Sønner gaa gjennem Ilden i Hinnooms Søns Dal og gav sig af med Spaadom af Skyerne og Tegnsudlæggelse og Trolddom og beskikkede Døddningemænd og Sandsigere; han gjorde Meget, som var ondt i Herrens Øine, saa han vakte hans Harmes.

3 Mos. 18, 21; 20, 2; 19, 26.

7. Og han satte det udskaarne Billeder, han havde gjort, i Guds Hus, hvorom Gud havde sagt til David og til Salomo, hans Søn: I dette Hus og i Jerusalem, som jeg har udvalgt blandt alle Israels Stammer, vil jeg sætte mit Navn evindeligt,

7, 12, 16.

8. og jeg vil ikke mere lade Israels Fod vandre bort fra det Land, jeg bestemte for deres Fædre; kun at de tage Vare paa at gjøre Alt, hvad jeg har budet dem, efter hele Loven og Budene og Anordningerne ved Moses.

9. Men Manasse forførte Juda og Jerusalems Indbyggere til at gjøre mere ondt, end de Hedningefolk, Herren havde udryddet for Israels Børns Aasyn.

10. Og Herren talte til Manasse og til hans Folk, men de gave ikke Agt derpaa.

24, 19.

11. Derfor lod Herren Assyriens Konges Hærførere komme over dem, og de fangede Manasse med Kroge, og de lode ham binde med to Kobberlænker og førte ham til Babel.

12. Og i sin Trængsel bønfuldt han Herren, sin Gud, og ydmygede sig saare for sine Fædres Guds Aasyn.

13. Og han bad til ham, og han bønførte ham og hørte hans ydmyge Begjæring og førte ham tilbage til Jerusalem, til hans Rige; da erkjendte Manasse, at Herren er Gud.

14. Og derefter byggede han en ydre Mur for Davids Stad vestenfor Gihon i Daleu og til Indgangen gjennem Fiskeporten og førte den omkring Ofel og gjorde den saare høj; og han lagde Krigshøvedsmænd i alle de faste Stæder i Juda.

15. Og han bortskaffede de fremmede Guder og Billedet fra Herrens Hus og alle de Altere, han havde bygget paa Herrens Huses Bjerg og i Jerusalem, og kastede dem udenfor Staden.

16. Og han satte Herrens Alter i Stand og ofrede Takoffere og Lov-

offere paa det; og han bød Juda at tjene Herren, Israels Gud.

17. Dog ofrede Folket endnu paa Hølene, men kun til Herren, deres Gud.

18. Men det Øvrige af Manasses Historie og hans Bøn til hans Gud og Seernes Ord, som talte til ham i Herrens, Israels Guds, Navn, se, det er opskrevet i Israels Kongers Krønike.

19. Og hans Bøn, og hvorledes han blev bønært, og al hans Synd og hans Troløshed og de Steder, paa hvilke han byggede Offerhøje og satte Astartebillederne og de udskaarne Billeder, førstend han ydmygede sig, se, derom er skrevet i Hosajs Krønike.

20. Og Manasse lagde sig hos sine Fædre, og man begrov ham i hans Hus; og Amon, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

21. To og tyve Aar gammel var Amon, da han blev Konge, og i to Aar regjerede han i Jerusalem.

2 Kong. 21, 19 fg.

22. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, ligesom Manasse, hans Fader, havde gjort; og til alle de udskaarne Billeder, som Manasse, hans Fader, havde gjort, ofrede Amon og tjente dem.

23. Men han ydmygede sig ikke for Herrens Aasyn, som Manasse, hans Fader, havde ydmyget sig; thi han, Amon, dyngede Skyld paa Skyld.

24. Og hans Tjenere sammensvore sig mod ham og dræbte ham i hans Hus.

2 Kong. 21, 20.

25. Men Landets Folk ihjelslog alle dem, som havde sammensvoret sig mod Kong Amon; og Landets Folk gjorde Josias, hans Søn, til Konge i hans Sted.

34. KAPITEL.

Josias bliver Konge, frygter Gud, udrydder Afgudsdyrkelsen, 1-7, lader Templet istandsætte, 8-13. Lovens Bog findes, og da Kongen hører den forelæse, bliver han meget bedrøvet og adspærger Herren ved Profetinden Hulda, 14-22. Hun forkynder ham Guds forestaaende Straffedomme over Jæderne; dog skulle de ikke komme i hans Tid, 23-28. Josias samler Folket og slutter den Pakt med dem, at de skulle tjene Herren; han bliver ved at udrydde Afgudsdyrkelsen og holder Folket til at tjene Herren, 29-33.

OTTTE Aar gammel var Josias, da han blev Konge, og i een og tretti Aar regjerede han i Jerusalem.

2 Kong. 22, 1 fg.

2. Og han gjorde, hvad ret var i

Herrens Øine, og vandrede paa Davids, sin Faders, Vele og veg ikke til Høire eller til Venstre.

3. Og i sin Regjerings ottende Aar, da han endnu var en Yngling, begyndte han at søge Davids, sin Faders, Gud, og i det tolvte Aar begyndte han at rense Juda og Jerusalem for Offerhølene og Astartebillederne og de udskaarne og støbte Billeder.

4. Man nedbrød Ba'alernes Altare for hans Aasyn, og Solstøtterne, som stode ovenpaa dem, huggede han i Stykker, og Astartebillederne og de udskaarne og støbte Billeder sønderbrød og knuste han og strøede Støvet af dem paa deres Grave, som havde ofret til dem, 2 Mos. 32, 20. 2 Kong. 23, 6.

5. og Presternes Ben brændte han paa deres Altare. Saaledes rensede han Juda og Jerusalem. 2 Kong. 23, 20.

6. Og i Manasses og Efra'ims og Simeons Stæder lige til Naftali gjenemsgte han deres Huse trindt omkring,

7. og han nedrev Alterne, og Astartebillederne og de udskaarne Billeder sønder slog og knuste han, og alle Solstøtterne huggede han i Stykker i hele Israels Land; og saa vendte han tilbage til Jerusalem.

8. Og i sin Regjerings attende Aar, da han holdt paa at rense Landet og Huset, sendte han Safan, Azaljas Søn, og Ma'aseja, Stadens Hovedsmand, og Joah, Joachas's Søn, Historieksriveren, hen for at istandsætte Herrens, hans Guds, Hus.

9. Og de kom til Hilklia, Ypperstepresten, og de overgave de Penge, som vare bragte ind i Guds Hus, som Leviterne, Vogterne ved Dørtærskelen, havde samlet af Manasse og Efra'im og af alle dem, som vare tilbage af Israel, og af hele Juda og Benjamin og Jerusalems Indbyggere, —

10. de overgave dem til dem, som forestode Arbejdet, som havde Opsyn med Herrens Hus; og disse gave dem til dem, som udførte Arbejdet, som arbejdede paa Herrens Hus for at udbedre og istandsætte Huset,

11. de gave dem til Tømmermændene og til Bygningsmændene til Indkjøb af hugne Stene og Træ til Bjælkerne og til at tømre de Bygninger, som Judas Konger havde ødelagt.

12. Og Mændene arbejdede troligt paa Verket, og til Opsyn over dem vare beskikkede Leviterne Jahat og

Obadja af Meraris Børn og Sakarja og Mesullam af Kahatiternes Børn og alle de Leviter, som forstode sig paa Sanginstrumenter.

13. De vare ogsaa over Lastdragerne og førte Opsyn over alle Arbejderne ved hvert enkelt Arbejde, og ogsaa af Leviterne vare Skrivere og Opsynsmænd og Dørvogtere.

14. Og da de toge ud de Penge, som vare bragte ind i Herrens Hus, fandt Hilkias, Presten, Herrens Lovbog ved Moses.

15. Da tog Hilkias tilorde og sagde til Safan, Skrивeren: Jeg har fundet Lovbogen i Herrens Hus. Og Hilkias overgav Bogen til Safan.

16. Og Safan bragte Bogen til Kongen, og han bragte derhos Kongen Svar og sagde: Alt, hvad der er overdraget dine Tjenere, det gjøre de;

17. de have tømt de Penge, som fandtes i Herrens Hus, og overgivet dem til Opsynsmændene og til dem, som forestaa Arbejdet.

18. Og Safan, Skrивeren, meldte Kongen og sagde: Hilkias, Presten, har givet mig en Bog. Og Safan læste i den for Kongen.

19. Og det skede, da Kongen hørte Lovens Ord, sønderrev han sine Klæder.

20. Og Kongen bød Hilkias og Achikam, Safans Søn, og Abdon, Mikas Søn, og Safan, Skrивeren, og Asaja, Kongens Tjener, og sagde:

21. Gaar hen, adspørger Herren for mig og for det, som er levnet i Israel og i Juda, angaaende Ordene i den Bog, som er funden! Thi stor er Herrens Vrede, som er udøst over os, fordi vore Fædre ikke have holdt Herrens Ord og gjort efter Alt, hvad skrevet er i denne Bog.

22. Saa gik Hilkias og de Andre, som Kongen havde sendt, til Profetinden Hulda, Hustru til Sallum, Søn af Tokhat, Søn af Chasra, Opsynsmand over Klæderne, og hun boede i Jerusalem, i Stadens anden Del; og de talte saaledes* til hende.

*som Kongen havde befaleet, V. 21.

23. Og hun sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Siger til den Mand, som har sendt eder til mig:

24. Saa siger Herren: Se, jeg fører Ulykke over dette Sted og over dets Indbyggere, alle de Forbandelser, som ere skrevne i den Bog, man har læst for Judas Konge,

3 Mos. 26, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.

25. fordi de have forladt mig og brændt Røgelse for andre Guder for at vække min Harme med alle sine Hænders Gjerninger; og min Vrede skal udøses over dette Sted, og den skal ikke udslukkes.

26. Og til Judas Konge, som sendte eder for at adspørge Herren, til ham skulle I sige saaledes: Saa siger Herren, Israels Gud, i Anledning af de Ord, som du har hørt:

27. Efterdi dit Hjerter blev blødt, og du ydmygede dig for Guds Aasyn, da du hørte hans Ord mod dette Sted og mod dets Indbyggere, og du ydmygede dig for mit Aasyn og sønderrev dine Klæder og grød for mit Aasyn, saa har ogsaa jeg hørt, siger Herren.

28. Se, jeg vil samle dig til dine Fædre, og du skal samles med dem i dine Grave i Fred, og dine Øine skulle ikke se al den Ulykke, jeg vil føre over dette Sted og over dets Indbyggere. Saa bragte de Kongen Svar tilbage.

29. Og Kongen sendte Bud og forsamlede alle Judas og Jerusalems Ældste. 2 Kong. 23, 1 fg.

30. Og Kongen gik op til Herrens Hus, og hver Mand af Juda og Jerusalems Indbyggere og Presterne og Leviterne og alt Folket, baade Store og Smaa; og han oplæste for deres Øren alle Ordene i Paktens Bog, som var funden i Herrens Hus.

31. Og Kongen stod paa sin Plads og gjorde den Pakt for Herrens Aasyn, at han vilde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Forskrifter af hele sit Hjerter og af hele sin Sjæl, at han vilde gjøre Paktens Ord, som vare skrevne i denne Bog. 15, 12. Jos. 24, 25.

32. Og han lod alle dem, der fandtes i Jerusalem og Benjamin, træde ind i Pakten; og Jerusalems Indbyggere gjorde efter Guds, deres Fædres Guds, Pakt.

33. Og Josias bortskaffede alle Vederstyggeligheder fra alle de Lande, som hørte Israels Børn til, og holdt alle dem, som fandtes i Israel, til at tjene Herren, deres Gud; i alle hans Dage vege de ikke fra Herren, deres Fædres Gud. Dom. 2, 7.

35. KAPITEL.

Josias holder Faaske, beskikker Presterne, Leviterne og Sangerne til deres Gjerning, uddeler tilligemed sine Øverst meget Kvæg til Offere, 1-19. Han fører Krig med Farao Neko, i hvilken han omkommer; han begravdes i Kirkesange, 20-27.

OG Josias holdt Paaske i Jerusalem for Herren, og de slagtede Paaskelammet paa den fjortende Dag i den første Maaned.

2 Kong. 23, 21. 2 Krøn. 30, 1.

2. Og han beskikkede Presterne til det, de skulde varetage, og opmuntrede dem til Tjenesten i Herrens Hus.

3. Og han sagde til Leviterne, som underviste hele Israel, og som vare Herren helligede: Sætter den hellige Ark i det Hus, som Salomo, Davids Søn, Israels Konge, har bygget! I have ikke mere Noget at bære paa Skuldrene; tjener nu Herren, eders Gud, og hans Folk Israel,

1 Kong. 8, 1 fg. 4 Mos. 7, 9.

4. og bereder eder efter eders Fædrenehuse, efter eders Skifter, som skrevet er af David, Israels Konge, og som skrevet er af Salomo, hans Søn,

5. og staar i Helligdommen efter Afdelingerne af eders Brødres, Folkets Børns, Fædrenehuse og efter hver Afdeling af Leviternes Fædrenehuse,

6. og slagter Paaskelammet og helliger eder og bereder det for eders Brødre, idet I gjøre efter Herrens Ord ved Moses!

7. Og Josias gav Folkets Børn smaat Kvæg, Lam og Kid, Altsammen til Paaskeoffere for alle dem, som fandtes der, i et Antal af tretti tusinde, og tre tusinde Stykker stort Kvæg; dette var af Kongens Gods.

30, 24.

8. Og hans Øverster gave Folket, Presterne og Leviterne frivillige Gaver; Hilkias og Sakarja og Jehiel, Forstanderne for Guds Hus, gave Presterne to tusinde og søks hundrede Stykker smaat Kvæg til Paaskeoffere og tre hundrede Stykker stort Kvæg.

9. Og Konanja og Semaja og Natanel, hans Brødre, og Hasabja og Jefsai og Josabad, Leviternes Øverster, gave Leviterne fem tusinde Stykker smaat Kvæg til Paaskeoffere og fem hundrede Stykker stort Kvæg.

10. Saaledes blev Tjenesten bragt i Stand, og Presterne stode paa sin Plads, og Leviterne efter sine Skifter, ifølge Kongens Befaling.

11. Og de* slagtede Paaskelammen, og Presterne stænkede Blodet, som de modtog af deres Haand, og Leviterne flaaede dem.

*Leviterne; 30, 16.

12. Og de fraskilte Brændofferet* for at give det til Afdelingerne af Folkets Børns Fædrenehuse, forat man skulde ofre det til Herren, efter hvad skrevet er i Moses's Bog; saaledes gjorde de ogsaa med det store Kvæg.

*d. e. de Stykker, der skulde ofres som Brændoffer.

13. Og de stegte Paaskelammet ved Ilden, som foreskrevet var, og det, som var helliget*, kogte de i Gryder og i Kjødler og i Pander og bragte det i Hast til alle Israels Folks Børn.

*V. 7-9.

14. Og derefter tilberedte de det for sig selv og for Presterne; thi Presterne, Arons Sønner, vare optagne med at ofre Brændofferet, uemlig Fedtstykkerne, lige til Natten; derfor tilberedte Leviterne det for sig selv og for Presterne, Arons Sønner.

15. Og Sangerne, Asafs Sønner, stode paa sin Plads efter Davids og Asafs og Hemans og Jedutuns, Kongens Seers, Anordning, og Portnerne ved hver Port; de behøvede ikke at vige fra sin Tjeneste, thi deres Brødre, Leviterne, tilberedte for dem.

16. Saa blev hele Herrens Tjeneste bragt i Stand paa den samme Dag, saa man holdt Paaske og ofrede Brændoffer paa Herrens Alter efter Kong Josias's Befaling.

17. Saa holdt de Israels Børn, som fandtes der, Paaske paa den Tid og de usyrede Brøds Høitid i syv Dage.

30, 21.

18. Og der var ikke holdt en Paaske som denne i Israel siden Samuels, Profetens, Dage, og ingen af Israels Konger havde holdt en Paaske som den, Josias og Presterne og Leviterne og hele Juda og de, som fandtes der af Israel, og Jerusalems Indbyggere holdt.

30, 26.

19. I det attende Aar af Josias's Regjering blev denne Paaske holdt.

20. Efter alt dette, da Josias havde bragt Huset i Stand, drog Neko, Ægyptens Konge, op for at stride ved Karkemis ved Frat; og Josias drog ud imod ham. 2 Kong. 23, 29 fg.

21. Da sendte han Bud til ham og lod sige: Hvad har jeg med dig at gjøre, Judas Konge? Ikke mod dig kommer jeg idag, men mod det Hus, med hvilket jeg har Krig*, og Gud har sagt, at jeg skulde haste; lad være at stride mod Gud, som er med

mig, forat han ikke skal bringe Fordærvelse over dig!

*d. e. mod Assyriens Konge, 2 Kong. 23, 29.

22. Men Josias vendte ikke sit Ansigt bort fra ham, men forklædte sig for at stride med ham og hørte ikke paa Nekos Ord af Guds Mund; og han kom for at stride i Megiddos Dal.

S. k. 12, 11.

23. Og Skytterne skjøde paa Kong Josias; da sagde Kongen til sine Tjenere: Bring mig bort! Thi jeg er haardt saaret.

1 Kong. 22, 34. 2 Krøn. 18, 33.

24. Og hans Tjenere førte ham fra Vognen og kjørte ham bort paa hans næstbedste Vogn, og de førte ham til Jerusalem, og han døde og blev begravet i sine Fædres Grave; og hele Juda og Jerusalem sørgede over Josias.

25. Og Jeremias sang en Klagesang over Josias, og alle Sangerne og Sangerinderne talte i sine Klagesange om Josias indtil denne Dag, og man gjorde dem til en fast Skik for Israel, og se, de ere opskrevne blandt Klagesangene.

2 Sam. 1, 17.

26. Men det Øvrige af Josias's Historie og hans fromme Gjæringer efter hvad skrevet er i Herrens Lov,

27. hans Historie, den første og den sidste, se, den er opskreven i Israels og Judas Kongers Bog.

36. KAPITTEL.

Joachas indsættes til Konge af Folket, men afsættes af Neko, 1-3. Jofakim indsættes til Konge af Neko, er ugudelig og tages tilfange af Nebukadnezar, 4-8. Jofakim bliver Konge, men føres fangen til Babel, 9, 10. Zedekias bliver Konge, er ugudelig, gjør Opstand mod Babels Konge; ogsaa hele Folket er ugudeligt, ligesom det forhen jævnlige har spottet Guds Ord og foragtet hans Profeter, 11-16. Kaldæerne indtage Jerusalem, ødelæggede aldeles og bortføre Folket og Tempets Kar til Babel, 17-21. Der forbitte Jøderne i Fængsel, indtil Kong Cyrus tillader dem at vende tilbage til sit Land, 22, 23.

OG Landets Folk tog Joachas, Josias's Søn, og gjorde ham til Konge i hans Faders Sted i Jerusalem.

2 Kong. 23, 30 fg.

2. Tre og tyve Aar gammel var Joachas, da han blev Konge, og i tre Maaneder regjerede han i Jerusalem.

3. Da afsatte Ægyptens Konge ham i Jerusalem og lod Landet bøde hundrede Talenter Sølv og en Talent Guld.

4. Og Ægyptens Konge gjorde El-

jakim, hans Broder, til Konge over Juda og Jerusalem og forandrede hans Navn til Jofakim; og Neko tog Joachas, hans Broder, og førte ham til Ægypten.

5. Fem og tyve Aar gammel var Jofakim, da han blev Konge, og i elleve Aar regjerede han i Jerusalem, og han gjorde, hvad ondt var i Herrens, hans Guds, Øine.

6. Mod ham drog Nebukadnezar, Babels Konge, op og lod ham binde med to Kobberlænker for at føre ham til Babel.

7. Og af Herrens Huses Kar bragte Nebukadnezar en Del til Babel og satte dem i sit Tempel i Babel.

Esr. 1, 7.

8. Men det Øvrige af Jofakims Historie og hans Vederstyggeligheder, som han gjorde, og hvad Ondt der fandtes hos ham, se, det er opskrevet i Israels og Judas Kongers Bog. Og Jofakin, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

2 Kong. 24, 6 fg.

9. Atten Aar gammel var Jofakin, da han blev Konge, og i tre Maaneder og ti Dage regjerede han i Jerusalem; og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine.

10. Og da Aaret var til Ende, sendte Kong Nebukadnezar Folk hen og lod ham føre til Babel tilligemed Herrens Huses kostbare Kar; og han gjorde Zedekias, hans Broder*, til Konge over Juda og Jerusalem.

2 Kong. 24, 10, 12. Jer. 37, 1 fg.

*d. e. Farbroder, 2 Kong. 24, 17.

11. Een og tyve Aar gammel var Zedekias, da han blev Konge, og i elleve Aar regjerede han i Jerusalem.

2 Kong. 24, 18. Jer. 52, 1 fg.

12. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens, hans Guds, Øine; han ydmygede sig ikke for Profeten Jeremias, der talte af Herrens Mund.

13. Dertilmed gjorde han Oprør mod Kong Nebukadnezar, som havde ladet ham sværge ved Gud, og han gjorde sin Nakke stiv og forhærdede sit Hjerte, saa han ikke vendte om til Herren, Israels Gud.

Ez. 17, 13 fg.

14. Ogsaa alle Presternes og Folkets Øverster forsyndede sig saare efter alle Hedningefolkenes Vederstyggeligheder, og de besmittede Herrens Hus, som han havde helliget i Jerusalem.

5 Mos. 18, 9.

15. Og Herren, deres Fædres Gud, budsendte dem ved sine Sendebud

tidlig og idellig; thi han ynkedes over sit Folk og over sin Bolig. Jer. 25, 4.

16. Men de spottede Guds Sendebud og foragtede hans Ord og forhaanede hans Profeter, indtil Herrens Vrede mod hans Folk tog saaledes til, at der ikke var nogen Lægedom.

17. Da førte han Kaldæernes Konge op imod dem, og han ihjelslog deres Ynglinger med Sverd i deres Helligdoms Hus og sparede hverken Yngling eller Jomfru, Gammel eller Graahærdet; Altsammen gav han i hans Haand.

18. Og alle Guds Huses Kar, de store og de smaa, og Herrens Huses Skatte og Kongens og hans Øversters Skatte, Altsammen førte til Babel. 2 Kong. 25, 13 fg. Jer. 27, 19 fg.

19. Og de opbrændte Guds Hus og nedbrøde Jerusalems Mur, og alle dets Paladser opbrændte de med Ild, og alle dets kostbare Kar blev ødelagte. Neh. 1, 3.

20. Og dem, som vare blevne tilovers fra Sverdet, bortførte han til

Babel, og de bleve hans og hans Søners Tjenere, indtil Persiens Rige fik Herredømmet,

21. forat Herrens Ord ved Jeremias's Mund skulde blive opfyldt, indtil Landet havde gjort Fyldest for sine Sabbatsaar; alle Ødelæggelsens Dage havde det Hville, indtil syttit Aar vare fyldte.

Jer. 25, 11 fg. 3 Mos. 26, 34, 35.

22. Og i Cyrus's, Persiens Konges, første Aar opvakte Herren, forat Herrens Ord gjennem Jeremias's Mund skulde opfyldes, Cyrus's, Persiens Konges, Aand, og han lod udraabe gjennem hele sit Rige og tillige ved en Skrivelse kundgjøre og sige:

Esr. 1, 1 fg. Jer. 29, 10. Es. 44, 28.

23. Saa siger Cyrus, Persiens Konge: Alle Jordens Riger har Herren, Himmelens Gud, givet mig, og han har paalagt mig at bygge ham et Hus i Jerusalem, som er i Juda. Hvosomhelst der er iblandt eder af alt hans Folk, med ham være Herren, hans Gud, og han drage op!

ESRAS'S BOG.

1. KAPITEL.

Perstens Konge Cyrus tillader Jøderne at vende tilbage fra Babel til sit Land, 1-4. En Del af Juda, Benjamin og Levi drager op til Jerusalem; de understøttes med Gaver af sine tilbageblivende Landsmænd og medtage en Del af Templets Kar og andre kostbare Ting, 5-11.

I Cyrus's, Persiens Konges, første Aar opvakte Herren, forat Herrens Ord af Jeremias's Mund skulde opfyldes, Cyrus's, Persiens Konges, Aand, og han lod udraabe gjennem hele sit Rige og tillige ved en Skrivelse kundgjøre og sige:

2 Krøn. 36, 22 fg. Esr. 5, 13. Jer. 25, 11 fg. 29, 10.

2. Saa siger Cyrus, Persiens Konge: Alle Jordens Riger har Herren, Himmelens Gud, givet mig, og han har paalagt mig at bygge ham et Hus i Jerusalem, som er i Juda.

3. Hvosomhelst der er iblandt eder af alt hans Folk, med ham være hans Gud, og han drage op til Jerusalem, som er i Juda, og bygge Herrens, Is-

raels Guds, Hus! Han er den Gud, som er i Jerusalem.

4. Og hver den, som er bleven tilovers, ham skulle fra alle de Stæder, hvor han opholder sig som Fremmed, Folkene paa hans Sted understøtte med Sølv og med Guld og med Gods og med Kvæg, foruden hvad man giver frivillig til Guds Hus, som er i Jerusalem.

5. Da gjorde Judas og Benjamins Familiehoveder og Presterne og Leviterne, hver den, hvis Aand Gud opvakte, sig rede til at drage op for at bygge Herrens Hus, som er i Jerusalem.

6. Og Alle trindt omkring dem understøttede dem med Sølvkar, med Guld, med Gods og med Kvæg og med kostbare Sager foruden Alt, hvad man gav frivillig.

7. Og Kong Cyrus lod bringe ud Herrens Huses Kar, som Nebukadnezar havde ført bort fra Jerusalem og sat i sin Guds Hus.

2 Krøn. 36, 7, 18. Jer. 27, 19-22.

8. Og Cyrus, Persiens Konge, lod dem bringe ud under Opsyn af Mitredat, Skatmesteren, og han udtællede dem til Sesbazzar*, Judas Fyrste.

*den samme som Serubabel; 3, 8; 5, 2, 16.

9. Og dette var Tallet paa dem: Tretti Guldbækkener, tusinde Sølvbækkener, ni og tyve Offerknive,

10. tretti Guldbægere, fire hundrede og ti Sølvbægere af næstbedste Slags, tusinde andre Kar.

11. Alle Karrene af Guld og Sølv vare fem tusinde og fire hundrede; Altsammen førte Sesbazzar op, da de Bortførte droge op fra Babel til Jerusalem.

2. KAPITEL.

Her opregnes de Fornemste af dem, som droge op fra Babel, deres Familiers Tal, først af Juda og Benjamin, 1-35, dernæst af Prester, Leviter, Sangere, Portnere, Tempeltjenere samt Salomos Tjeneres Børn, 36-58, fremdeles Nogle, om hvis Herkomst der ikke fandtes nogen bestemt Efterretning, 59-63. Det hele Antal af Mennesker, Heste og Kameler angives, 64-67. De Aldatte givte Gaver til Templets Opførelse og til Gudstjenesten; Folket tager Bolig i sine Stæder, 68-70.

OG dette var de Mænd fra Landskabet*, der droge op fra de Bortførtes Fangenskab, som Nebukadnezar, Babels Konge, havde bortført til Babel, og som vendte tilbage til Jerusalem og Juda, hver til sin Stad, Neh. 7, 6 fg.

*d. e. Judas Rige, som dengang var et Landskab i det persiske Rige; 5, 8. Neh. 11, 3.

2. de, som kom med Serubabel, Josva, Nehemias, Seraja, Re'elaja, Mordekaj, Bilsan, Mispar, Bigvaj, Rehum, Ba'ana, — dette var Tallet paa Mændene af Israels Folk:

3. Paros's Børn, to tusinde, hundrede og to og sytli;

4. Sefatjas Børn, tre hundrede og to og sytli;

5. Arah's Børn, syv hundrede og fem og sytli;

6. Pahat-Moabs Børn af Josvas og Joabs Børn, to tusinde, otte hundrede og tolv;

7. Elams Børn, tusinde, to hundrede og fire og femti;

8. Sattus Børn, ni hundrede og fem og firli;

9. Sakkajs Børn, syv hundrede og seksti;

10. Banis Børn, seks hundrede og to og firli.

11. Bebajs Børn, seks hundrede og tre og tyve;

12. Asgads Børn, tusinde, to hundrede og to og tyve;

13. Adonikams Børn, seks hundrede og seks og seksti;

14. Bigvajs Børn, to tusinde og seks og femti;

15. Adins Børn, fire hundrede og fire og femti;

16. Børnene af Ater af Ezekias's Slægt, otte og nitti;

17. Bezajs Børn, tre hundrede og tre og tyve;

18. Joras Børn, hundrede og tolv;

19. Hasums Børn, to hundrede og tre og tyve;

20. Gibbars Børn, fem og nitti;

21. Betlehems Børn*, hundrede og tre og tyve; *d. e. Folk fra Betlehem.

22. Netofas Mænd, seks og femti;

23. Anatots Mænd, hundrede og otte og tyve; Jer. 1, 1.

24. Asmavets Børn, to og firli;

25. Kirjat-Arims, Kefiras og Be'erots Børn, syv hundrede og tre og firli;

26. Ramas og Gebas Børn, seks hundrede og een og tyve;

27. Mikmas's Mænd, hundrede og to og tyve;

28. Betels og Ajs Mænd, to hundrede og tre og tyve;

29. Nebos Børn, to og femti;

30. Magbis's Børn, hundrede og seks og femti;

31. den anden Elams* Børn, tusinde, to hundrede og fire og femti; *v. 7.

32. Harims Børn, tre hundrede og tyve;

33. Lods, Hadids og Onos Børn, syv hundrede og fem og tyve;

34. Jerichos Børn, tre hundrede og fem og firli;

35. Sena'as Børn, tre tusinde og seks hundrede og tretti.

36. Presterne: Jedajas Børn af Josvas Hus, ni hundrede og tre og sytli;

37. Immers Børn, tusinde og to og femti;

38. Pashurs Børn, tusinde, to hundrede og syv og firli;

39. Harlums Børn, tusinde og sytten.

40. Leviterne: Josvas og Kadmiels Børn af Hodavjas Børn, fire og sytli.

41. Sangerne: Asafs Børn, hundrede og otte og tyve.

42. Portnernes Børn: Sallums Børn,

Aters Børn, Talmons Børn, Akkubs Børn, Halitas Børn, Sobajs Børn, tilsammen hundrede og ni og tretti.

43. Tempeltjenerne: Zihās Børn, Hasufæ Børn, Tabbats Børn,

1 Krøn. 9, 2.

44. Keros's Børn, Siahās Børn, Padons Børn,

45. Lebanas Børn, Hagabas Børn, Akkubs Børn,

46. Hagabs Børn, Samlajs Børn, Hanans Børn,

47. Giddels Børn, Gahars Børn, Reajas Børn,

48. Rezins Børn, Nekodas Børn, Gassams Børn,

49. Ussas Børn, Paseahs Børn, Besajs Børn,

50. Asnas Børn, Me'unims Børn, Nešsims Børn,

51. Bakbuks Børn, Hakufas Børn, Harhurs Børn,

52. Bazluts Børn, Mehidas Børn, Harsas Børn,

53. Barkos's Børn, Siseras Børn, Tamahs Børn,

54. Neziāhs Børn, Hatifas Børn.

55. Salomos Tjeneres Børn: Sotajs Børn, Hassoferets Børn, Perudas Børn,

1 Kong. 9, 21.

56. Ja'alas Børn, Darkons Børn, Giddels Børn,

57. Sefatjas Børn, Hattils Børn, Pokeret-Hazzeba'im's Børn, Amis Børn.

58. Alle Tempeltjenerne og Salomos Tjeneres Børn vare tilsammen tre hundrede og to og niti.

59. Og dette var dem, som drog op fra Tel-Melah, Tel-Harsa, Kerub, Addan, Immer, udenat de kunde angive sit Fædrenehus og sin Slægt, om de vare af Israel:

60. Delajas Børn, Tobias's Børn, Nekodas Børn, seks hundrede og to og femti,

61. og af Presternes Børn: Habajas Børn, Hakkoz's Børn, Barsillajs Børn, hans, som havde taget en Hustru af Gileaditen Barsillajs Døtre og var bleven opkaldt efter dem. 2Sam. 19, 31.

62. Disse ledte efter Fortegnelsen over sin Slægt, men de fandtes ikke optegnede; de bleve da som vanhelige udelukkede fra Prestedømmet.

63. Og Statholderen* sagde til dem, at de ikke skulde æde af det Høihelige, førend der fremstod en Prest med Urim og Tummim**.

*Serubabel. **2 Mos. 28, 30.

64. Hele Menigheden var tilsam-

men to og firti tusinde, tre hundrede og seksti

65. foruden deres Tjenere og Tjenestepiger; disse vare syv tusinde, tre hundrede og syv og tretti. Og de havde to hundrede Sangere og Sangerinder.

66. Deres Heste vare syv hundrede og seks og tretti, deres Mulæsler to hundrede og fem og firti.

67. Deres Kameler vare fire hundrede og fem og tretti, Asenerne seks tusinde, syv hundrede og tyve.

68. Og nogle af Familiehovederne gave, da de kom til Herrens Hus, som var i Jerusalem, frivillig til Guds Hus for at gjenreise det paa dets Sted;

69. efter sin Formue gave de til Arbejdets Kasse een og seksti tusinde Darik* i Guld og fem tusinde Miner i Sølv og hundrede Prestekjortler.

*en persisk Mynt.

70. Saa boede da Presterne og Leviterne og Nogle af Folket og Sangerne og Portnerne og Tempeltjenerne i sine Stæder, og hele Israel i sine Stæder.

3. KAPITEL.

Josva og Serubabel bygge Brændofferalteret og ofre Brændoffere derpaa; de holde Løvsalernes Fest, bringe de lovbefalede Offere paa de bestemte Tider og forberede Templets Gjenopbyggelse, 1-7. De lægge Templets Grundvold med Glæde og Lovsang; dog græde Mange, som have set det forrige Tempel i dets Herlighed, 8-13.

Og da den syvende Maaned kom, og Israels Børn vare i Stæderne, forsamlede Folket sig som een Mand i Jerusalem.

2. Og Josva, Jozadaks Søn, og hans Brødre, Presterne, og Serubabel, Sealtiels Søn, og hans Brødre gjorde sig rede og byggede Israels Guds Alter for at ofre Brændoffere paa det, som skrevet staar i Moses's, den Guds Mands, Lov.

3 Mos. 6, 2 fg. 5 Mos. 12, 13, 14.

3. Og de reiste Alteret paa dets Sted, thi Forførdelse for Folkene i Landene var over dem; og de ofrede paa det Brændoffere til Herren, Brændoffere om Morgen og om Aftenen. 4 Mos. 28, 4. 1 Krøn. 16, 40.

4. Og de holdt Løvsalernes Fest, som skrevet staar, og ofrede Brændoffer hver Dag efter det bestemte Antal, saaledes som anordnet er, hver Dag, hvad der hørte den til,

3 Mos. 23, 34 fg. 4 Mos. 29, 12 fg.

5. Og derefter det bestandige Brændoffer og dem paa Nymaandene og paa alle Herrens helligede Høitider og hver Gang, Nogen bragte Herren frivilligt Offer.

6. Fra den syvende Maanedes første Dag begyndte de at ofre Herren Brændoffere; men Grundvolden til Herrens Tempel var endnu ikke lagt.

7. Og de gave Penge til Stenhuggerne og Tømmermændene og Mad og Drikke og Olje til Sidonierne og Tyrerne for at bringe Cedertømmer fra Libanon tilssøs til Joppe ifølge Cyrus's, Persiens Konges, Tilladelse til dem. 2 Krøn. 2, 16.

8. Og i det andet Aar, efterat de vare komne til Guds Hus i Jerusalem, i den anden Maaned, begyndte Serubabel, Sealtiels Søn, og Josva, Jozadaks Søn, og deres øvrige Brødre, Presterne og Leviterne, og alle de, som fra Fangenskab var komne til Jerusalem, at beskikke Leviterne, fra tyve Aars Alder og derover, til at føre Opsyn med Arbejdet paa Herrens Hus.

9. Og Josva, hans Sønner og hans Brødre, Kadmiel og hans Sønner, Judas Børn, stode som een Mand for at føre Opsyn over dem, som udførte Arbejdet paa Guds Hus; ligeledes Henadads Børn, deres Børn og deres Brødre, Leviterne. 2, 40.

10. Og da Bygningsmændene lagde Grundvolden til Herrens Tempel, lod man Presterne staa iførte sin Dragt med Trompeter og Leviterne, Asafs Sønner, med Cymbler for at prise Herren efter Davids, Israels Konges, Indretning. 2 Krøn. 29, 25, 26.

11. Og de istemte Herrens Lov og Pris, fordi han er god, fordi hans Miskundhed over Israel varer evindelig; og alt Folket opløftede et stort Fryderaab, idet de prisede Herren, fordi Grundvolden var lagt til Herrens Hus. 2 Krøn. 5, 13; 7, 3.

12. Men mange af Presterne og Leviterne og Familiehovederne, de Gamle, som havde seet det første Hus, græd med høj Røst, da dette Hus blev grundlagt for deres Øine, medens mange opløftede Røsten i Glædesjubil. Hag. 2, 3.

13. Og Folket kunde ikke skjelne Lyden af Glædesjubelen fra Lyden af Folkets Graad; thi Folket opløftede et stort Skrig, og Lyden blev hørt langt borte.

Nor. 16*

4. KAPITEL

Samaritanerne begjære at deltage med Jøderne i Templets Opbyggelse; da Jøderne afslaa dette, udtvirke de, at Arbejdet stanser fra Cyrus's til Darius's Tid, 1-5. De henvende sig nemlig til de persiske Konger Ahasverus og Artaxerxes med skriftlig Klage over Jøderne, saa Artaxerxes forbyder Templets Opbyggelse, 6-24.

DA nu Judas og Benjamins Modstandere hørte, at de Bortførte byggede et Tempel for Herren, Israels Gud,

2. kom de til Serubabel og til Familiehovederne og sagde til dem: Vi ville bygge med eder; thi som I, søge vi eders Gud, og til ham ofre vi fra Asarhaddons, Assyriens Konges, Dage, som førte os hid op.

2 Kong. 17, 24. 32 fg. 41.

3. Men Serubabel og Josva og Israels øvrige Familiehoveder sagde til dem: Det tilkommer ikke eder sammen med os at bygge et Hus for vor Gud; men vi alene ville bygge for Herren, Israels Gud, saaledes som Kong Cyrus, Persiens Kong, har befalet os.

4. Da bragte Landets Folk Judas Folk til at lade Hænderne synke, og de afskrækkede dem fra at bygge.

5. Og de leiede Raadgivere mod dem for at gjøre deres Forehavende til Intet i alle Cyrus's, Persiens Konges, Dage, lige til Darius's, Persiens Konges, Regjering. V. 24.

6. Og under Ahasverus's Regjering, i Begyndelsen af hans Regjering, skreve de en Klage mod Judas og Jerusalem's Indbyggere.

7. Og i Artaxerxes's Dage skreve Bislam, Mitredat, Tabe'el og hans øvrige Embedsbrødre til Artaxerxes, Persiens Konge, og Brevet var skrevet med syrisk Skrift og oversat paa Syrisk.

8. Rehum, Raadsherren, og Simsaj, Skriven, skreve et Brev mod Jerusalem til Kong Artaxerxes, saalydende:

9. Dengang skreve de: Rehum, Raadsherren, og Simsaj, Skriven, og deres øvrige Embedsbrødre, de fra Dina og Afarsatka, Tarpela, Persien, Erech, Babel, Susan, Deha, Elam

10. og de øvrige Folk, som Osnappar, den Store og Anseede, forflyttede og lod bo i Samarias Stad, og de øvrige Folk hinsides* Floden, og saa videre. *vestenfor.

11. Dette er Afskrift af det Brev,

som de sendte til ham, til Kong Artaxerxes: Dine Tjenere, Mændene hinsides Floden, og saa videre.

12. Det være Kongen vitterligt, at Jøderne, som ere dragne op fra dig og komne til os, til Jerusalem, bygge den oprørske og onde Stad og fuldende Murene og istandsætte Grundvoldene.

13. Nu være det Kongen vitterligt, at dersom den Stad bliver bygget og Murene fuldendte, da ville de ikke give Skat, Told og Veipenge, og det vil tilsidst blive Kongerne til Skade.

14. Nu, efterdi vi æde Paladsets Salt, og det ikke er sømmeligt for os at se Kongens Skade, derfor sende vi Bud og gjøre det vitterligt for Kongen,

15. at man maa søge efter i dine Fædres Krønikebog, og du vil i Krønikebogen finde og erfare, at denne Stad har været en oprørsk, Konger og Lande skadelig Stad, og at de have gjort Oprør i den fra gammel Tid; desaaarsag blev denne Stad ødelagt.

16. Vi give Kongen tilkjende, at dersom denne Stad bliver bygget, og Murene fuldendte, saa vil du desformedelst ingen Del beholde hinsides* Floden. *V. 10.

17. Da sendte Kongen Svar til Rehum, Raadsherren, og Simsaj, Skrивeren, og deres øvrige Embedsbrødre, som boede i Samaria, og de øvrige hinsides Floden: Fred, og saa videre.

18. Det Brev, I have sendt til os, er nølagtigt blevet forelæst for mig.

19. Og af mig er der givet Befaling, at man skulde søge efter, og man har fundet, at denne Stad fra gammel Tid har sat sig op imod Konger, og at Frafald og Oprør ere blevne gjorte i den.

20. Og mægtige Konger har der været over Jerusalem, som have hersket over Alt, hvad der er hinsides Floden, og Skat, Told og Veipenge blevne givne dem. 1Kong.4,21.

21. Saa giver nu Befaling til at forhindre disse Mænd, saa denne Stad ikke bliver bygget, indtil der gives Befaling af mig.

22. og tager eder Være for at begaa en Forseelse herimod! Hvorfor skulde Skaden vokse til Tab for Kongerne?

23. Derpaa, saasuart Afskriften af Kong Artaxerxes's Brev var læst for Rehum og Simsaj, Skrивeren, og de-

res Embedsbrødre, drog de hastigt til Jerusalem, til Jøderne, og forhindrede dem med Vold og Magt.

24. Da stansedes Arbejdet paa Guds Hus i Jerusalem, og det blev standset indtil det andet Aar af Darius's, Persiens Konges, Regjering.

5. KAPITEL.

Efter Profeterne Haggajs og Sakarias's Tilskyndelse paabegyndes atter Templets Opbyggelse, 1. 2. De persiske Embedsmænd lade Jøderne bygge, medens de hos Darius lade spørge, om Cyrus, som Jøderne have sagt, virkelig har befalet Templets Gjenopbyggelse, 3-17.

OG Profeten Haggaj og Sakarias, Iddos Søn, Profeterne, profeterede for Jøderne i Juda og i Jerusalem; i Israels Guds Navn profeterede de for dem. Hag.1,1. Sak.1,1.

2. Da gjorde Serubabel, Sealtiels Søn, og Josva, Jozadaks Søn, sig rede og begyndte at bygge Guds Hus i Jerusalem, og Guds Profeter vare med dem og understøttede dem.

3. Paa den Tid kom Tatnaj, Statholderen hinsides* Floden, og Setar-Bosnaj og deres Embedsbrødre til dem; og de sagde saaledes til dem: Hvem har givet eder Befaling til at bygge dette Hus og fuldføre denne Mur? *4, 10.

4. Da sagde vi til dem, hvad de Mænd hedte, som byggede denne Bygning. V.10.

5. Og Guds Øie var over Jødernes Ældste, og de* forhindrede dem ikke, indtil Sagen kom til Darius, og man da sendte dem Brev tilbage desangaaende. Ps. 33, 18; 34, 16.

*Tatnaj o. s. v. V. 3.

6. Afskrift af det Brev, som Tatnaj, Statholderen hinsides Floden, og Setar-Bosnaj og hans Embedsbrødre, de Mænd af Afarsak, som vare hinsides Floden, sendte til Kong Darius;

7. de sendte Beretning til ham, og saaledes var der skrevet deri: Kong Darius ønske vi al Fred.

8. Det være Kongen vitterligt, at vi ere dragne hen til Landskabet Juda, til den store Guds Hus, og det bliver bygget med store Stene, og Tømmer lægges i Væggene, og dette Arbejde gjøres med Iver og har god Fremgang under deres Haand.

9. Derpaa spurgte vi hine Ældste; saaledes sagde vi til dem: Hvem har givet eder Befaling til at bygge dette Hus og fuldføre denne Mur?

10. Og vi spurgte dem tillige om deres Navne for at give dig dem tilkjende, forat vi kunde opskrive Navnene paa de Mænd, som stode i Spidsen for dem.

11. Og de gave os saadant Svar og sagde: Vi ere Himmelens og Jordens Guds Tjenere, og vi bygge det Hus, som fordem var bygget for mange Aar siden, og en stor Konge i Israel havde bygget det og fuldført det.

1 Kong. 6, 1.

12. Men fordi vore Fædre havde fortørnet Himmelens Gud, gav han dem i Nebukadnezars, Babels Konges, Kaldæerens Haand, og han ødelagde dette Hus og førte Folket bort til Babel.

2 Kong. 26, 9 fg.

13. Men i Cyrus's, Babels Konges, første Aar gav Kong Cyrus Befaling til at bygge dette Gudshus.

1, 1 fg.

14. Og Guds Huses Kar af Guld og Sølv, som Nebukadnezar havde taget ud af Templet i Jerusalem og bragt hen til Templet i Babel, ogsaa dem tog Kong Cyrus ud af Babels Tempel, og de bleve givne til En ved Navn Sesbazzar, som han havde sat til Statholder.

1, 8.

15. Og han sagde til ham: Tag disse Kar, drag bort, bring dem hen i Templet i Jerusalem og lad Guds Hus vorde opbygget paa sit Sted!

16. Derpaa kom denne Sesbazzar og lagde Grundvoldene til Guds Hus i Jerusalem, og fra da af og indtil nu bliver det bygget, og det er endnu ikke fuldført.

17. Og nu, dersom det tykkes Kongen godt, saa lad der blive eftersøgt i Kongens Skatkammer, som er der i Babel, om det er saa, at der af Kong Cyrus er givet Befaling til at bygge dette Gudshus i Jerusalem, og Kongens Vilje angaaende denne Sag tilsende han os!

6. KAPITEL.

Da Kong Darius finder, at Cyrus havde tilladt Jøderne at gjenopbygge Templet, faa de persiske Embedsmænd Befaling til ikke at hindre dem, men i alle Maader være dem behjælpelige, 1-12. De adlyde Befalingen; Templet bliver færdigt og indvies; Jøderne holde Paaske, 13-22.

DA gav Kong Darius Befaling, og man søgte efter i Arkivet, hvor man henlægger Skattene, i Babel.

2. Og i Ahmeta, i Borgen, som ligger i Landskabet Medien, blev der fundet en Rulle; og i den var der skrevet saaledes til Ihukommelse:

3. I Kong Cyrus's første Aar gav Kong Cyrus saadan Befaling: Hvad Guds Hus i Jerusalem angaar, da skal Huset opbygges til et Sted, hvor man ofrer Offere, og dets Grundvolde skulle igjen opføres; dets Høide skal være seksti Alen, dets Brede seksti Alen,

2 Krøn. 36, 22 fg. Esr. 1, 1 fg.

4. tre Lag store Stene og eet Lag nyt Tømmer; og Omkostningerne skulle udredes af Kongens Hus.

5. Og Guds Huses Kar af Guld og Sølv, som Nebukadnezar tog ud af Templet i Jerusalem og bragte hen til Babel, skal man ogsaa give tilbage, saa de komme til Templet i Jerusalem, til sit Sted, og de skulle sættes i Guds Hus.

1, 7; 5, 14.

6. Nu, Tatnaj, Statholder hinsides Floden, Setar-Bosnaj og eders Embedsbrødre, de Mænd af Afarsak, som ere hinsides Floden, holder eder langt borte derfra!

5, 3.

7. Lader Arbejdet paa dette Gudshus ske! Lader Jødernes Statholder og Jødernes Ældste bygge dette Gudshus paa dets Sted!

8. Og af mig er givet Befaling om, hvad I skulle gjøre mod disse Jødernes Ældste, forat dette Guds hus maa vorde bygget, nemlig: Af Kongens Gods, af Skatten hinsides Floden, skulle Omkostningerne punktilig udredes til disse Mænd, forat Arbejdet ikke skal forhindres.

9. Og hvad fornødent er, baade Kalve og Vædere og Lam til Brænderoffere for Himmelens Gud, Hvede, Salt, Vin og Olje, skal efter Opgivende af Presterne i Jerusalem gives dem Dag for Dag uden Forsømmelse,

10. forat de kunne ofre Offere til velbehagelig Lugt for Himmelens Gud og bede for Kongens og hans Børns Liv.

11. Og af mig er givet Befaling, at hvert Menneske, der handler mod denne Forordning, af hans Hus skal en Bjælke udrides, og han skal ophænges og nagnes til den, og hans Hus skal gøres til en Møgdynge for dette.

Dan. 3, 29.

12. Og den Gud, som har ladet sit Navn bo der, nedslaa hver Konge og hvert Folk, som udstrækker sin Haand for at handle mod Forordningen, for at ødelægge dette Gudshus i Jerusalem. Jeg, Darius, har givet Befaling; punktilig skal den efterkommes.

13. Derpaa gjorde Tatnaj, Stathol-

deren hinsides Floden, Setar-Bosnaj og deres Embedsbrødre, fordi Kong Darius havde sendt saadant Bud, punktlig saaledes.

14. Og Jødernes Ældste byggede og gjorde god Fremgang ifølge Profeten Haggajs og Sakarias's, Iddos Søns, Profeti; og de byggede og fuldførte det efter Israels Guds Befaling og efter Cyrus's og Darius's og Artaxerxes's, Persiens Konges, Befaling. 5, 1.

15. Saa blev da dette Hus fuldfærdigt til den tredje Dag i Maanedens Adar i det Aar, som var Kong Darius's Regjerings sjette Aar. 4, 24.

16. Og Israels Børn, Presterne og Leviterne og de øvrige Bortførte, holdt Indvielsen af dette Gudshus med Glæde.

17. Og de bragte til Indvielsen af dette Gudshus hundrede Okser, to hundrede Vædere, fire hundrede Lam og tolv Gjedebukke til Syndoffere for hele Israel efter Israels Stammers Tal. 8, 35. 4 Mos. 7, 10 fg.

18. Og de beskikkede Presterne i deres Skifter og Leviterne i deres Afdelinger til Gudstjenesten i Jerusalem efter Mosebogens Forskrift. 4 Mos. 3, 6 fg. 8, 9, 14.

19. Og de Bortførte holdt Paasken paa den fjortende Dag i den første Maaned. 2 Mos. 12, 6 fg.

20. Thi Presterne og Leviterne havde renset sig, de vare rene, alle som Een; og de slagtede Paaskelammet for alle de Bortførte og for sine Brødre, Presterne, og for sig selv.

21. Saa aade da Israels Børn, de af de Bortførte, som vare komne tilbage, og hver den, som havde skilt sig fra Landets Hedningers Urenhed og sluttet sig til dem for at søge Herren, Israels Gud.

22. Og de holdt de usyrede Brøds Høitid i syv Dage med Glæde; thi Herren havde glædet dem og vendt Assyriens Konges Hjerte til dem for at styrke deres Hænder under Arbejdet paa Guds, Israels Guds, Hus. 2 Krøn. 30, 21.

7. KAPITEL.

I Kong Artaxerxes's Tid drager Esras med flere Andre til Jerusalem med det Forsæt, der at indrette Alt efter Herrens Lov, 1-10. Kongen giver ham en Skrivelse med, hvortil han tillader dem at bygge og befaler sine Embedsmænd at understøtte dem, 11-26. Herover priser Esras Herren, 27. 28.

Og efter disse Begivenheder, under Artaxerxes's, Persiens Konges,

Regjering drog Esras, Søn af Seraja, Søn af Asarja, Søn af Hilkias,

2. Søn af Sallum, Søn af Zadok, Søn af Achitub,

3. Søn af Amarja, Søn af Asarja, Søn af Merajot,

4. Søn af Serahja, Søn af Ussi, Søn af Bukki,

5. Søn af Abisua, Søn af Pinehas, Søn af Eleasar, Søn af Aron, Ypperstepresten, —

6. denne Esras drog op fra Babel, og han var en Skriftlærd, vel bevandret i Moses's Lov, som Herren, Israels Gud, havde givet, og Kongen gav ham, efterdi Herrens, hans Guds Haand var over ham, al hans Begjæring.

7. Og nogle af Israels Børn og af Presterne og Leviterne og Sangerne og Portnerne og Tempeltjenerne drog med ham op til Jerusalem i Kong Artaxerxes's syvende Aar.

8. Og han kom til Jerusalem i den femte Maaned; det var i Kongens syvende Aar.

9. Thi paa den første Dag i den første Maaned skede Begyndelsen til Opreisen fra Babel, og paa den første Dag i den femte Maaned kom han til Jerusalem, efterdi hans Guds gode Haand var over ham.

10. Thi Esras havde rettet sit Hjerte til at granske Herrens Lov og gjøre efter den og til at undervise i Israel om Lov og Ret.

11. Og dette er Afskriften af det Brev, Kong Artaxerxes gav Esras, Presten, den Skriftlærde, den Kyndige i Herrens Buds Ord og i hans Love for Israel:

12. Artaxerxes, Kongernes Konge, til Esras, Presten, den fuldkommen Kyndige i Himmels Guds Lov, og saa videre. Ez. 26, 7.

13. Af mig er given Befaling om, at Enhver af Israels Folk og af dets Prester og af Leviterne i mit Rige, som har Lyst til at drage til Jerusalem, kan drage med dig,

14. eftersom du er sendt fra Kongen og hans syv Raadgivere* for at foretage Undersøgelser om Juda og Jerusalem efter din Guds Lov, som er i din Haand, *Est. 1, 14.

15. og for at overbringe det Sølv og Guld, som Kongen og hans Raadgivere frivillig have givet Israels Gud, hvis Bolig er i Jerusalem,

16. og alt det Sølv og Guld, du finder i hele Babels Landskab, tillige-

med den frivillige Gave, som Folket og Presterne frivillig yde til sin Guds Hus i Jerusalem.

17. Derfor skal du for disse Penge omhyggelig indkjøbe Okser, Vædere, Lam samt Madoffere og Drikoffere dertil; og du skal ofre dem paa Alteret ved eders Guds Hus i Jerusalem.

18. Og hvad der tykkes dig og dine Brødre godt at gjøre med Resten af Sølvet og Guldet, det skulle I gjøre efter eders Guds Vilje:

19. Og de Sager, som ere dig givne til Tjenesten i din Guds Hus, dem skal du aflevere for Jerusalems Gud.

20. Og hvad der forøvrigt er fornødent til din Guds Hus, hvad der falder dig til at udrede, skal du udrede af Kongens Skatkammer.

21. Og af mig, Kong Artaxerxes, er Befaling given til alle Skatmestere hinsides Floden, at Alt, hvad Esras, Presten, den Kyndige i Himmelen's Guds Lov, forlanger af eder, det skal nøjagtig ydes.

22. Indtil hundrede Talenter Sølv og indtil hundrede Kor Hvede og indtil hundrede Bat Vin og indtil hundrede Bat Olje og Salt uden foreskrevet Maal.

23. Alt, hvad der er efter Himmelen's Guds Befaling, skal med Flid gjøres for Himmelen's Guds Hus; thi hvorfor skulde der komme Vrede over Kongens og hans Sønners Rige?

24. Og eder lade vi vide, at alle Presterne og Leviterne, Sangerne, Portnerne, Tempeltjenerne og Opvarterne ved dette Gudshus, dem skal Ingen have Magt til at paalægge Skat, Told eller Velpenge.

25. Og du, Esras, besik du ifølge din Guds Visdom, som er hos dig, Dommere og Lovkyndige til at dømme alt Folket, som er hinsides Floden, alle dem, som kjende din Guds Love; og den, der ikke kjender dem, ham skulle I lære at kjende dem.

26. Og hver den, som ikke gjør efter din Guds Lov og efter Kongens Lov, paa ham skal Dom nøjagtig fuldbyrdes enten til Død eller til Landsforvisning eller til Straf paa Guds eller til Baand og Fængsel.

27. Lovet være Herren, vore Fædres Gud, som har indgivet Kongens Hjerte Saadant til at pryde Herrens Hus i Jerusalem,

28. og som har tilvendt mig Mis-kundhed for Kongens og hans Raad-

giveres Aasyn og for alle Kongens vældige Fyrster! Og jeg fælte mig stærk, fordi Herrens, min Guds, Haand var over mig, og jeg forsamlende Overhoveder af Israel til at drage op med mig.

8. KAPITEL.

De, som drage med Esras, opregnes efter sine Slægter, 1-14. Han lader hente nogle Leviter og Tempeltjenerne, som drage med, 15-20. Paa hans Opfordring holder Folket Faste og Bøn for at faa Hjælp af Gud paa Vandringsen; han overgiver det Guld og Sølv, han har med, i de øverste Leviters Hænder, 21-30, drager afsted og kommer til Jerusalem; de overlevere Sølvet og Guldet samt Kongens Befaling, 31-36.

Og dette er Familiehovederne og Slægtsfortegnelsen over dem, som under Kong Artaxerxes's Regjering drog op med mig fra Babel:

2. Af Pinehas's Børn Gersom, af Itamars Børn Daniel, af Davids Børn Hattus,

3. af Sekanjas Børn, af Paros's Børn, Sakarja, og med ham indførtes i Slægtsfortegnelsen af Mandspersoner hundrede og femti,

4. af Pahat-Moabs Børn Eljoenaj, Serahjas Søn, og med ham to hundrede Mandspersoner,

5. af Sekanjas Børn Jahasiels Søn, og med ham tre hundrede Mandspersoner,

6. og af Adins Børn Ebed, Jonatans Søn, og med ham femti Mandspersoner,

7. og af Elams Børn Jesaja, Ataljas Søn, og med ham sytti Mandspersoner,

8. og af Sefatjas Børn Sebadja, Mikael's Søn, og med ham otteti Mandspersoner,

9. af Joabs Børn Obadja, Jehiels Søn, og med ham to hundrede og atten Mandspersoner,

10. og af Selomits Børn Josifjas Søn, og med ham hundrede og seksti Mandspersoner,

11. og af Bebaj's Børn Sakarja, Bebaj's Søn, og med ham otte og tyve Mandspersoner,

12. og af Asgads Børn Johanan, Hakkatans Søn, og med ham hundrede og ti Mandspersoner,

13. og af Adonikams Børn nogle Senere*, og dette er deres Navne: Elifelet, Je'uel og Semaja; og med dem seksti Mandspersoner,

*d. e. som senere drog op; 2, 13.
14. og af Bigvaj's Børn Utaj og

Sabbub, og med dem sytti Mandspersoner.

15. Og jeg samlede dem ved den Flod, som flyder til Ahava, og vi leiede os der i tre Dage; og da jeg gav Agt paa Folket og paa Presterne, fandt jeg ingen af Levis Børn der.

16. Da sendte jeg Bud efter Elieser, Ariel, Semaja og Elnatan og Jarib og Elnatan og Natan og Sakarja og Mesullam, Overhovederne, og efter Jojarib og Elnatan, Lærerne.

17. og jeg sendte dem ud til Iddo, Overhovedet paa Stedet Kasifja, og jeg lagde Ord i deres Mund, som de skulde tale til Iddo og hans Broder, Tempeltjenerne paa Stedet Kasifja, forat de skulde skaffe os Tjenere for vor Guds Hus.

18. Og da Guds gode Haand var over os, skaffede de os en forstandig Mand af Mahlis, Levis Søns, Israels Søns, Børn, nemlig Serebja, og hans Sønner og hans Brødre, atten,

19. og Hasabja og med ham Jesaja af Meraris Børn, hans Brødre og deres Sønner, tyve,

20. og af Tempeltjenerne, som David og Øversterne havde givet til Leviternes Tjeneste, to hundrede og tyve Tempeltjenere; de vare allesammen nævnte ved Navn.

21. Og jeg lod der udraabe en Faste ved Ahavas Flod, forat vi maatte ydmyge os for vor Guds Aasyn og bede ham om en lykkelig Reise for os og vore Børn og alt vort Gods.

² Krøn. 20, 3.

22. Thi jeg undsaa mig for at begjære af Kongen Krigsmagt og Ryttere til at hjælpe os mod Fiender paa Veien; thi vi havde sagt til Kongen: Vor Guds Haand er over alle dem, der søge ham, til det Gode, og hans Styrke og hans Vrede over alle dem, der forlade ham.

23. Saa fastede vi da og bade vor Gud derom, og han bønhrørte os.

24. Og jeg udskilte tolv af Presterne Øverster samt Serebja og Hasabja og med dem ti af deres Brødre.

25. Og jeg tilvelede dem Sølv og Guldet og Karrene, den Gave til vor Guds Hus, som Kongen og hans Raadgivere og hans Fyrster og hele det Israel, som fandtes der, havde givet.

26. Og jeg tilvelede dem i deres Haand seks hundrede og femti Talenter Sølv og Sølvkar til en Værdi

af hundrede Talenter samt hundrede Talenter Guld

27. og tyve Guldbægere til en Værdi af tusinde Dariker og to Kar af skinnende, ypperligt Kobber, kostelige som Guld.

28. Og jeg sagde til dem: I ere helligede Herren, og Karrene ere ham helligede, og Sølv og Guldet er en frivillig Gave til Herren, eders Fædres Gud.

29. Vaager over det og bevarer det, indtil I vele det ud for Presterne og Leviternes Øverster og Israels Familiehoveder i Jerusalem, i Kamrene i Herrens Hus.

Neh. 10, 39.

30. Saa toge Presterne og Leviterne imod Sølv og Guldet og Karrene efter Vegten for at bringe dem til Jerusalem, til vor Guds Hus.

31. Og vi brøde op fra Ahavas Flod paa den tolvte Dag i den første Maaned for at drage til Jerusalem, og vor Guds Haand var over os, og han friede os fra Fienders og Lureres Haand paa Veien.

Ps. 18, 18.

32. Og vi kom til Jerusalem og hvilede der i tre Dage.

33. Men paa den fjerde Dag blev Sølv og Guldet og Karrene veled i vor Guds Hus og overgivne i Meremots, Urias Søns, Prestens, Haand (og med ham var Eleasar, Søn af Pinehas, og med dem Josabad, Søn af Josva, og Noadja, Søn af Binnuj, Leviterne)

34. efter Tal, efter Vegten paa det allesammen; og den hele Vegt blev samme Tid optegnet.

35. Og de, som vare komne fra Fangenskabet, de Bortførte ofrede Brændoffere til Israels Gud tolv Okser for hele Israel, seks og niti Vædere, syv og sytti Lam, tolv Gjedebukke til Syndoffer, Allesammen til Brændoffer for Herren.

3, 17.

36. Og de overgave Kongens Forordninger til Kongens Statholdere og Landshøvdinge hinsides* Floden, og de understøttede Folket og Guds Hus.

*4, 10.

9. KAPITEL.

Esras erfarer med Bedrøvelse, at Folket har forsyndet sig ved at tage hedenske Hustruer, 1-4, og beder inderligt til Gud for denne Overtrædelses Skyld, 5-15.

Og da man var færdig med lette, kom de Øverste hen til mig og sagde: Folket, Israel, og Presterne og Leviterne have ikke skilt sig fra Folkene i Landene, som de burde

have gjort ifølge deres Vederstyggeligheder, fra Kananiterne, Hetitterne, Ferisiterne, Jehusiterne, Ammoniterne, Moabiterne, Ægypterne og Amoriterne.

2. Thi de have taget sig og sine Sønner Hustruer af deres Døtre, og den hellige Slægt har blandet sig med Folkene i Landene, og de Øverstes og Forstandernes Haand har i denne Utroskab været den første.

2 Mos. 34, 15, 16, 5 Mos. 7, 3, Dom. 3, 6.

3. Og da jeg hørte dette Ord, sønderrev jeg mit Klædebon og min Kappe og rev Haar af mit Hoved og mit Skjæg og sad i stum Sorg.

4 Mos. 14, 6, Jos. 7, 6.

4. Og alle de, som ved Israels Guds Ord vare forfærdede over de Bortførtes Utroskab, forsamlede sig til mig, og jeg sad i stum Sorg indtil Aftenofferet.

5. Og ved Aftenofferet stod jeg op af min Faste i mit sønderrevne Klædebon og min sønderrevne Kappe, og jeg faldt paa mine Knæ og udbredte mine Hænder til Herren, min Gud,

6. og jeg sagde: Min Gud! Jeg skammer mig og blues for at opløfte mit Ansigt til dig, min Gud! Thi vore Misgjerninger ere voksede op over vort Hoved, og vor Skyld er bleven stor indtil Himmelen.

Dan. 9, 7 fg. Ps. 38, 5.

7. Fra vore Fædres Dage af ere vi i stor Skyld lige til denne Dag, og for vore Misgjerninger ere vi overgivne, vi, vore Konger, vore Prester, i Landenes Kongers Haand, til Sverd, til Fangenskab og til Plyndring og til Ansigts Blusel, som det sees paa denne Dag.

8. Men nu er et lidet Øjeblik Naade vederfaren os fra Herren, vor Gud, idet han har levnet os en undkommen Rest og givet os en Teltpæl paa sit hellige Sted, forat vor Gud kunde opklare vore Øine og give os lidt Livsophold i vor Trældom.

Es. 33, 20.

9. Thi Trælle ere vi; men i vor Trældom har vor Gud ikke forladt os, men tilvendt os Miskundhed for Persiens Kongers Aasyn, saa de gave os Livsophold, saa vi kunde opbygge vor Guds Hus og gjenreise dets Ruiner, og gave os et Hegn i Juda og i Jerusalem.

10. Og nu, vor Gud, hvad skulle vi sige efter dette? Thi vi have forladt dine Bud,

11. som du bød ved dine Tjenere Profeterne, sigende: Det Land, I komme til for at tage det i Ele, er et besmittet Land ved Landenes Folks Besmittelse, ved deres Vederstyggeligheder, hvormed de i sin Urenhed have fyldt det fra Ende til Ende;

3 Mos. 18, 24 fg. 20, 23.

12. saa maa I nu ikke give eders Døtre til deres Sønner og ikke tage deres Døtre for eders Sønner, og I skulle ikke søge deres Lykke eller Velfærd evindelig, forat I maa vende stærke og nyde Landets gode Ting og give eders Børn det i Ele til evig Tid.

5 Mos. 7, 3; 23, 6.

13. Og efter Alt, hvad der er kommet over os for vore onde Gjærninger og for vor store Skyld (thi du, vor Gud, har sparet os og straffet os langt under vor Misgjerning og givet os en undkommen Rest som denne),

14. skulde vi da atter bryde dine Bud og indgaa Svogerskab med Folk, der øve saadanne Vederstyggeligheder? Skulde du ikke vredes paa os, indtil det var forbi med os, saa der hverken blev nogen Reddet eller Undkommen?

15. Herre, Israels Gud! Du er retfærdig; thi vi ere blot en Levning, en undkommen Rest, som det sees paa denne Dag; se, vi ere for dit Aasyn i vor Skyld, thi det er umuligt at staa for dit Aasyn paa Grund af dette, som er skeet.

10. KAPITEL.

Folket forsamler sig til Esras med Graad; efter Sekanjas Raad lader Esras dem alle sværge, at de ville rette sig efter Loven, 1-8. Alt Folket sammenkaldes derpaa til Jerusalem; Esras taler alvorlig til dem; de love at udstøde de fremmede Kvinder og lade Sagen undersøge, 7-17. Fortegnelse over dem, som have taget fremmede Hustruer, 18-44.

OG da Esras bad, og da han bekendte, grædende og liggende paa Jorden foran Guds Hus, forsamlede en saare stor Forsamling af Israel sig til ham, Mænd og Kvinder og Børn; thi Folket græd saare meget.

2. Da tog Sekanja, Jehiels Søn, af Olams Børn, tilorde og sagde til Esras: Vi have handlet trolost mod vor Gud og taget fremmede Kvinder af Landets Folk til Hustruer; men endnu er der Haab for Israel med Hensyn til denne Sag.

3. Saa lader os nu gjøre en Pakt med vor Gud om at udstøde alle

disse Kvinder, og hvad der er født af dem, efter Herrens Raad og deres, som ere forfærdede ved vor Guds Bud, og lad der vorde gjort efter Loven!

4. Staa op! Thi paa dig ligger Sagen, og vi ville være med dig; vær frimodig, og gjør det!

5. Da stod Esras op og lod Presterne, Leviternes og hele Israels Øverster sværge, at de vilde gjøre efter dette Ord; og de svore.

6. Og Esras stod op fra Pladsen foran Guds Hus og gik ind i Johans, Eljasibs Søns, Kammer. Han gik derhen; han aad ikke Brød og drak ikke Vand, thi han var dybt bedrøvet over de Bortførtes Utroskab.

7. Og da lode et Udraab gaa gjenem Juda og Jerusalem til alle de Bortførte om at samles i Jerusalem.

8. Og hver den, som ikke kom inden tre Dage efter Øversternes og de Ældstes Raad, alt hans Gods skulde banlyses, og han selv skulde udskilles fra de Bortførtes Menighed.

9. Og alle Judas og Benjamins Mænd samledes i Jerusalem inden de tre Dage, det var den niende Maaned, paa den tyvende Dag i Maaneden; og alt Folket satte sig paa Pladsen ved Guds Hus, skjælvende baade for Sagens Skyld og for Regnskylene.

10. Da stod Esras, Presten, op og sagde til dem: I have handlet troløst og taget fremmede Kvinder til Hustruer, saa I have forøget Israels Skyld.

9, 1, 2.

11. Saa gjører nu Bekjendelse for Herren, eders Fædres Gud, og gjører hans Vilje og skiller eder fra Landets Folk og fra de fremmede Kvinder!

12. Da svarede hele Forsamlingen og sagde med høj Røst: Ja, hvad dine Ord paalægge os, tilkommer det os at gjøre.

13. Dog, Folket er talrigt, og det er Regntid, og vi magte ikke at staa herude, og dette er ikke en Gjerning for een Dag eller for to; thi vi ere mange, som have syndet i denne Sag.

14. Lad dog vore Øverster staa frem for hele Forsamlingen og alle dem i vore Stæder, som have taget fremmede Kvinder til Hustruer, komme til bestemte Tider, og med dem hver Stads Ældste og dens Dommere, indtil vi faa afvendt vor Guds bræn-

dende Vrede fra os, indtil denne Sag er afgjort.

15. Kun Jonatan, Asaels Søn, og Jahseja, Tikvas Søn, satte sig imod denne Sag, og Mesullam og Sabbetaj, Leviten, støttede dem.

16. De Bortførte gjorde da saa, og Esras, Presten, og nogle Mænd, Familiehoveder for sine Familier, alle navngivne, bleve udskilte, og de toge Sæde paa den første Dag i den tiende Maaned for at undersøge Sagen,

17. og de bleve færdige med alle de Mænd, som havde taget fremmede Kvinder til Hustruer, til den første Dag i den første Maaned.

18. Og der fandtes nogle af Presterne Søner, som havde taget fremmede Kvinder til Hustruer, nemlig af Josvas, Jozadaks Søns, Søner og hans Brødre, Ma'aseja og Elieser og Jarib og Gedalja;

19. og de gave sin Haand paa, at de vilde udstøde sine Hustruer og som skyldige give en Væder af Hjorden for sin Skyld.

20. Og af Immers Børn fandtes Hanani og Sebadja,

21. og af Harims Børn Ma'aseja og Elia og Semaja og Jehiel og Ussia,

22. og af Pashurs Børn Eljoenaj, Ma'aseja, Ismael, Netanel, Josabad og Elasa,

23. og af Leviterne Josabad og Sime'i og Kelaja, det er Kelita, Petaja, Juda og Elieser,

24. og af Sangerne Eljasib, og af Portnerne Sallum og Telem og Uri,

25. og af Israel, af Paros's Børn Ramja og Jissija og Malkija og Mijamin og Eleasar og Malkija og Benaja,

26. og af Elams Børn Mattanja, Sakarja og Jehiel og Abdi og Jeremot og Elia,

27. og af Sattus Børn Eljoenaj, Eljasib, Mattanja og Jeremot og Sabad og Asisa,

28. og af Bebajs Børn Johanan, Hananja, Sabbaj, Atlaj,

29. og af Banis Børn Mesullam, Malluk og Adaja, Jasub og Seal og Jeremot,

30. og af Pahat-Moabs Børn Adna og Kelai, Benaja, Ma'aseja, Mattanja, Bezalel og Binnuj og Manasse,

31. og Harims Børn, Elieser, Jissija, Malkija, Semaja, Simeon,

32. Benjamin, Malluk, Semarja;

33. af Hasums Børn Mattenaj, Mattatta, Sabad, Elifelet, Jeremaj, Manasse, Sime'i;

34. af Banis Børn Ma'ada, Amram og Uel,
 35. Benaja, Bedeja, Keluhi,
 36. Vanja, Meremot, Eljasib,
 37. Mattanja, Mattenaj og Ja'asu
 38. og Bani og Binnuj, Sime'l
 39. og Selemja og Natan og Adaja,
 40. Maknadbaj, Sasaj, Saraj,

41. Asare, og Selemja, Semarja,
 42. Sallum, Amarja, Josef;
 43. af Nebos Børn Je'iel, Mattlitja, Sabad, Sebina, Jaddu og Joel og Benaja.
 44. Alle disse havde taget fremmede Kvinder, og iblandt dem var der Kvinder, som havde født Børn.

NEHEMIAS'S BOG.

1. KAPITEL.

Nehemias faar Efterretning om Jerusalems slette Tilstand, 1-3. Han bliver der-over bedrøvet, faster, beder Gud om Naade og Hjælp, at han vil lade ham finde Barmhertighed hos Perstens Konge, 4-11.

NEHEMIAS'S, Hakaljas Søns, Historie. Det skede i Maanedens Kislew, i det tyvende Aar*, da jeg var i Borgen Susan,

*af Kong Artaxerxes's Regjering; 2, 1.

2. at Hanani, en af mine Brødre, kom, han og nogle Mænd fra Juda, og jeg spurgte dem om Jøderne, de Undkomne, som vare blevne tilovers fra Fangenskab, og om Jerusalem.

3. Og de sagde til mig: De Overblevne, som ere blevne tilovers fra Fangenskab, og ere der i Landskabet, ere stor Ulykke og i Forsmædelse, og Jerusalems Mur er nedreven, og dets Porte ere opbrændte med Ild.

²Krøn. 36, 19.

4. Og det skede, da jeg hørte disse Ord, satte jeg mig hen og græd og sørgede nogle Dage, og jeg fastede og bad for Himmelens Guds Aasyn.

5. Og jeg sagde: Ak, Herre, Himmelens Gud, den store og forfærdelige Gud, som bevarer Pakten og Miskundheden mod dem, som elske ham, og som holde hans Bud!

²Mos. 20, 6, 5 Mos. 7, 9, Dan. 9, 4.

6. Lad dog dit Øre give Agt og dine Øine være opladte for at høre paa din Tjeners Bøn, som jeg beder for dit Aasyn idag, Dag og Nat, for Israels Børn, dine Tjenere, idet jeg bekjender Israels Børns Synder, hvormed vi have syndet mod dig! Baade jeg og min Faders Hus have syndet;

7. vi have handlet lide mod dig og ikke holdt de Bud og de Forskrifter og de Anordninger, som du bød Mozer, din Tjener.

8. Kom dog det Ord i Hu, som du bød Moses, din Tjener, sigende: Handle I troløst, saa vil jeg adsprede eder blandt Folkene;

3 Mos. 26, 27, 33, 40, 45. 5 Mos. 4, 27 fg. 28, 64; 30, 1 fg.

9. men vende I om til mig og holde mine Bud og gjøre dem, da vil jeg, om da end eders Fordrevne ere ved Himmelens Ende, samle dem derfra og føre dem til det Sted, jeg har udvalgt til at lade mit Navn bo der.

5 Mos. 12, 11.

10. De ere dog dine Tjenere og dit Folk, som du har forløst med din store Kraft og med din stærke Haand.

11. Ak, Herre! Lad dog dit Øre mærke paa din Tjeners Bøn og paa dine Tjeners Bøn, som gjerne ville frygte dit Navn, og lad det dog lykkes for din Tjener idag, og lad ham finde Barmhertighed for denne Mands Aasyn! Jeg var nemlig Mundskjenk hos Kongen.

2. KAPITEL.

Kong Artaxerxes mærker, at Nehemias er bedrøvet, erfarer Aarsagen, giver ham Tilladelse til at reise til Jerusalem for at gjenopbygge Stadens Mure og Porte og medgiver ham Breve til Kongens Embedsmænd; Jødernes Fiender synes lide om hans Komme, 1-10. Han kommer til Jerusalem, ser om Natten paa Stadens nedrevne Mure og Porte og opfordrer den følgende Dag Folkets Øverster til at gjenopbygge dem, hvortil de beslutte sig; Fienderne spotte dem, 11-20.

OG det skede i Maanedens Nisan i Kong Artaxerxes's tyvende Aar, da der stod Vin for hans Aasyn, at jeg tog Vinen og gav Kongen, og jeg var ikke mishagelig for hans Aasyn.

2. Da sagde Kongen til mig: Hvorfor ser du saa bedrøvet ud? Du er jo ikke syg; det kan ikke være Andet

end Hjertesorg. Da blev jeg saare bange.

3. Og jeg sagde til Kongen: Kongen leve evindeligt! Hvorfor skulde jeg ikke se bedrøvet ud, da Staden, mine Fædres Graves Hjem, ligger øde, og dens Porte ere fortærede af Ild?

1, 3.

4. Da sagde Kongen til mig: Hvad er det da, du begræjer? Og jeg bad til Himmels Gud.

5. Derpaa sagde jeg til Kongen: Dersom det tykkes Kongen godt, og dersom din Tjener er velbehagelig for dit Aasyn, saa beder jeg, at du vil lade mig reise til Juda, til mine Fædres Graves Stad, forat jeg kan bygge den op igjen.

6. Da sagde Kongen og Dronningen, som sad ved hans Side, til mig: Hvorlænge skal din Reise vare, og naar kommer du igjen? Og Kongen syntes godt derom, og han tillod mig at reise, efterat jeg havde nævnt ham en bestemt Tid.

7. Og jeg sagde til Kongen: Dersom det tykkes Kongen godt, saa give man mig Breve med til Statholderne hinsides Floden*, at de maa lade mig drage igjennem, indtil jeg kommer til Juda. *Eufkrat.

8. og et Brev til Asaf, som har Opsyn over Kongens Lystskov, at han maa give mig Tømmer til deraf at optømre Portene til den Borg, som hører til Huset, og Portene til Stadens Mur og Tømmer til det Hus, hvori jeg skal tage ind. Og Kongen gav mig det, fordi min Guds gode Haand var over mig.

9. Og jeg kom til Statholderne hinsides Floden og gav dem Kongens Breve; og Kongen havde sendt Strids-hovedsmænd og Ryttere med mig.

10. Og da Sanballat, Horoniten, og Tobias, den ammonitiske Tjener, hørte det, mishagede det dem saare meget, at der var kommen en Mand for at søge Israels Børns Bedste.

11. Og jeg kom til Jerusalem og var der tre Dage,

12. og jeg stod op om Natten, jeg og nogle faa Mænd med mig; men jeg gav intet Menneske tilkjende, hvad min Gud indgav mig i mit Hjerte at gjøre ved Jerusalem, og der var intet Dyr med mig undtagen det Dyr, jeg red paa.

13. Og jeg drog ud igjennem Dalporten om Natten og henimod Dragkilden og hen til Møgporten, og

jeg saa paa Jerusalem's Mure, som vare nedrevne, og dets Porte, som vare fortærede af Ild.

14. Og jeg drog over til Kildeporten og til Kongens Dam, og der var ikke Rum for Dyret til at komme frem under mig.

15. Og jeg drog op i Dalen om Natten, og jeg saa paa Muren, og jeg kom atter gjennem Dalporten og vendte tilbage igjen.

16. Men Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var dragen hen, og hvad jeg gjorde, og Jøderne og Presterne og de Ypperste og Forstanderne og de Øvrige, som skulde udføre Arbeidet, havde jeg hidtil ikke givet Noget tilkjende.

17. Da sagde jeg til dem: I seselv den Ulykke, hvori vi ere, at Jerusalem ligger øde, og dets Porte ere opbrændte med Ild; kommer og lader os opbygge Jerusalem's Mur, saa vi ikke mere blive til Spot!

18. Og jeg fortalte dem om min Guds Haand, som var god over mig, og tillige om Kongens Ord, som han havde sagt til mig; og de sagde: Vi ville gjøre os rede og bygge. Og de styrkede sine Hænder til det Gode.

19. Men da Sanballat, Horoniten, og Tobias, den ammonitiske Tjener, og Gesem, Araberen, hørte det, spottede de os og foragtede os, og de sagde: Hvad er dette for Noget, som I gjøre? Ville I sætte eder op imod Kongen?

4, 1.

20. Og jeg gav dem Svar og sagde til dem: Himmels Gud, han skal lade det lykkes for os, og vi, hans Tjenere, vi ville gjøre os rede og bygge; men I have hverken Del eller Ret eller Ihukommelse i Jerusalem.

Es. 2, 12.

3. KAPITEL.

Jerusalem's Mure og Porte opbygges og istandsættes; de, som udføre dette Arbejde, opregnes, 1-32.

OG Eljasib, Ypperstepresten, og hans Brødre, Presterne, gjorde sig rede og byggede Faareporten; de helligede den og indsatte dens Døre, og indtil Meas Taarn helligede de den, indtil Hananels Taarn. Jer. 31, 38.

2. Og ved Siden af dem byggede Jerichos Mænd, og ved Siden af dem byggede Sakkur, Imris Søn.

3. Og Fiskeporten byggede Sena'as Børn; de optømrede den og indsatte dens Døre, dens Laase og dens Bomme.

4. Og ved Siden af dem istandsatte Meremot, Søn af Uria, Søn af Hakkoz, og ved Siden af ham istandsatte Mesullam, Søn af Berekja, Søn af Mesesabel, og ved Siden af ham istandsatte Zadok, Ba'anas Søn.

5. Og ved Siden af ham istandsatte Teko'itterne; men de Anseede blandt dem boiede ikke sin Nakke til Arbejde for sin Herre.

6. Og den gamle Port istandsatte Jojada, Pascahs Søn, og Meerullam, Besodjas Søn; de optømrede den og indsatte dens Døre og dens Laase og dens Bomme.

7. Og ved Siden af dem istandsatte Melatja, Gibeoniten, og Jadon, Meronotiten, Mændene fra Gibeon og Mizpa, som hørte under Statholderens Domstol hinsides* Floden.

*vestenfor.

8. Ved Siden af dem istandsatte Ussiel, Harhajas Søn, en Guldsmed, og ved Siden af ham istandsatte Hananja, en af Salvelaverne; saa undlode de at arbejde paa Jerusalem indtil den brede Mur*.

*dette Stykke af Muren var nemlig blevet staaende.

9. Og ved Siden af dem istandsatte Refaja, Hurs Søn, Øversten over Halvdelen af Jerusalems Distrikt.

10. Og ved Siden af ham istandsatte Jedaja, Harumafs Søn, og det lige overfor sit Hus, og ved Siden af ham istandsatte Hattus, Hasabnejas Søn.

11. Et andet Stykke istandsatte Malkja, Harims Søn, og Hassub, Paha-Moabs Søn, og desforuden Ovn-taarnet.

12. Og ved Siden af ham istandsatte Sallum, Søn af Hallohes, Øversten over den anden Halvdel af Jerusalems Distrikt, han og hans Døtre.

13. Dalporten istandsatte Hanun og Sanoahs Indbyggere; de byggede den og indsatte dens Døre, dens Laase og dens Bomme, samt tusinde Alen paa Muren indtil Møgporten.

14. Og Møgporten istandsatte Malkia, Rekabs Søn, Øversten over Bet-Hakkerems Distrikt; han byggede den og indsatte dens Døre, dens Laase og dens Bomme.

15. Og Kildeporten istandsatte Sal-lun, Kol-Hoses Søn, Øversten over Mizpas Distrikt; han byggede den og tækkede den, og man indsatte dens Døre, dens Laase og dens Bom-

me; ligeledes byggede han Muren ved Selahs Dam* ved Kongens Have hen til de Trapper, som gaa ned fra Davids Stad.

*Es. 8, 6. Joh. 9, 7.

16. Efter ham istandsatte Nehemias, Asbuks Søn, Øversten over Halvdelen af Betzurs Distrikt, indtil lige overfor Davids Grave og indtil den gravede Dam og indtil de Vældiges Hus.

17. Efter ham istandsatte Leviterne under Rehun, Banis Søn; ved Siden af ham istandsatte Hasabja, Øversten over Halvdelen af Ke'ilas Distrikt, for sit Distrikt.

18. Efter ham istandsatte deres Brødre under Bavvaj, Henadads Søn, Øversten over den anden Halvdel af Ke'ilas Distrikt.

19. Og ved Siden af ham istandsatte Eser, Josvas Søn, Øversten over Mizpa, et andet Stykke fra Stedet lige overfor Opgangen til Vaabenhuset i Vinkelen.

20. Efter ham istandsatte med Iver Baruk, Sabbajs Søn, et andet Stykke, fra Vinkelen indtil Døren paa Ypperstepresten Eljasibs Hus.

21. Efter ham istandsatte Meremot, Søn af Uria, Søn af Hakkoz, et andet Stykke, fra Døren paa Eljasibs Hus og indtil Enden af Eljasibs Hus.

V. 4.

22. Og efter ham istandsatte Presterne, Mænd fra Jordan-Sletten.

23. Efter dem istandsatte Benjamin og Hasub lige overfor sit Hus; efter dem istandsatte Asarja, Søn af Ma'aseja, Ananjas Søn, ved Siden af sit Hus.

24. Efter ham istandsatte Binnuj, Henadads Søn, et andet Stykke, fra Asarjas Hus til Vinkelen og til Hjørnet.

25. Palal, Søn af Usaj, istandsatte fra Stedet lige overfor Vinkelen og det Taarn, som rager frem fra Kongens øvre Hus, som er ved Vagtgaarden*; efter ham istandsatte Pedaja, Paros's Søn.

*Jer. 32, 2.

26. (Tempeltjenerne boede paa Ofel til Stedet lige overfor Vandporten mod Øst og det fremragende Taarn.)

27. Efter ham istandsatte Teko'itterne et andet Stykke, fra Stedet lige overfor det store, fremragende Taarn og til Ofels Mur.

28. Ovenfor Hesteporten* istandsatte Presterne, hver lige overfor sit Hus.

*2 Krøn. 23, 15.

29. Efter dem istandsatte Zadok, Immers Søn, lige overfor sit Hus, og efter ham istandsatte Semaja, Sekanjas Søn, som tog Vare paa den østre Port.

30. Efter ham istandsatte Hananja, Selemjas Søn, og Hanun, Zalafs sjette Søn, et andet Stykke; efter dem istandsatte Mesullam, Berekjas Søn, lige overfor sit Kammer.

31. Efter ham istandsatte Malkia, en af Guldsmedene, indtil Tempeltjenernes og Kræmmernes Hus lige overfor Mønstringsporten og hen til Hjørnesalen.

32. Og imellem Hjørnesalen og Faareporten istandsatte Guldsmedene og Kræmmerne.

4. KAPITEL.

Jødernes Fiender forbitres over Arbejdets Fremgang og spotter dem; Nehemias beder til Gud og fortsætter Arbejdet, 1-6. Fienderne ville med List og Magt angribe dem; Nehemias bevæbner Folket og opmuntrer det; Arbejdet fortsættes, 7-15. Nehemias lader Folket arbejde bevæbnet for stadig at være beredt til Forsvar, 16-23.

Og det skede, da Sanballat hørte, at vi byggede Muren, da optændtes hans Vrede, og han blev saare forbitret og spottede Jøderne. 2, 19.

2. Og han sagde i Nærværelse af sine Brødre og Samaritas Hær: Hvad er det, disse visne Jøder gjøre? Skulde man tillade dem det? Skulde de faa ofre? Skulde de nu straks fuldføre det? Skulde de lade Stenene leve op fra Grusdyngerne, da de dog ere forbrændte?

3. Og Tobias, Ammoniten, stod for ham, og han sagde: Hvad de end bygge, — dersom der springer en Ræv op, saa river den deres Stenmur ned.

4. Hør, vor Gud, at vi ere blevne foragtede, og lad deres Forhaanelse vende tilbage paa deres eget Hoved og giv dem hen til Rov i Fængenskabs Land

5. og skjul ikke deres Misgjerning og lad ikke deres Synd vorde udsløttet for dit Aasyn! Thi de have krænket dig lige for Bygningsmændene.

6. Saa byggede vi da Muren, og hele Muren fæstedes sammen indtil sin halve Høide, og Folket havde Hjerte til at arbejde.

7. Og det skede, da Sanballat og Tobias og Araberne og Ammoniterne og Asdoditerne hørte, at Jerusalems

Mure bleve udbedrede, at Murbrudene begyndte at tilstoppes, da optændtes deres Vrede saare.

8. Og de forbandt sig alle tilhobe om at komme for at stride mod Jerusalem og forstyrre det* i dets Gjærning. *Folket.

9. Men vi bade til vor Gud, og vi stillede en Vagt mod dem Dag og Nat af Frygt for dem.

10. Da sagde Juda*: Lastdragerens Krafter svag, og Gruset er meget, og vi kunne ikke bygge paa Muren.

*d. e. Folket.

11. Og vore Modstandere sagde: De skulle ikke erfare og ikke mærke noget, førend vi komme midt iblandt dem og slaa dem ihjel og saaledes gjøre Ende paa Verket.

12. Og detskede, naar de Jøder, som boede i Nærheden af dem, kom, da sagde de vel ti Gange til os fra alle Kanter: I maa vende tilbage til os.

13. Da opstillede jeg paa de laveste Steder bagenfor Muren, paa de tørre Pladse, der opstillede jeg Folket efter dets Slægter med deres Sverd, deres Spyd og deres Buer.

14. Og jeg saa til og gjorde mig rede og sagde til de Ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Frygter ei for dem, kommer Herren, den Store og Forfærdelige, i Hu og strider for eders Brødre, eders Sønner og eders Døtre, eder Hustruer og eders Huse!

15. Og det skede, da vore Fiender hørte, at det var os bekjendt, og at Gud havde gjort deres Raad til intet, da vendte vi allesammen tilbage til Muren, hver til sin Gjærning.

Job 5, 12.

16. Og fra den Dag af arbejdede Halvdelen af mine unge Karle paa Verket, medens den anden Halvdelen af dem holdt Spydene, Skjoldene og Buerne og havde Brynjerne paa, og Øversterne stode bagenfor hele Judas Hus.

17. De, som byggede paa Muren, de, som bare Byrden, idet de læsede paa sig, — med sin ene Haand arbejdede de paa Verket, og med den anden holdt de sit Vaaben;

18. og Bygningsmændene vare omgjordede, hver med sit Sverd om sine Lænder, og byggede, og Basunblæseren stod hos mig.

19. Og jeg sagde til de Ypperste og til Forstanderne og til det øvrige

Folk: Verket er stort og vidtløftigt, og vi ere spredte paa Muren, den ene langt fra den Anden.

20. Paa det Sted, hvor I høre Basunens Lyd, derhen skulle I samle eder til os. Vor Gud vil stride for os.

2 Mos. 14, 14. 25. 5 Mos. 1, 30; 3, 22.

21. Saa arbejdede vi da paa Verket, medens Halvdelen af dem holdt Spydene, fra Morgenrøden gik op, indtil Stjernerne kom frem.

22. Paa den samme Tid sagde jeg ogsaa til Folket: Hver Mand og hans Dreng skulle blive Natten over midt i Jerusalem, saa vi have dem om Natten til Vagt og om Dagen til Arbejde.

23. Og hverken jeg eller mine Brødre eller mine Drengene eller Vagtkarlene, som fulgte mig, klædte os af; hver Mand havde hos sig sit Vaaben og Vand.

1 Sam. 26, 11.

5. KAPITEL.

Folket klager over de Riges Udsugelser og Ubarmhjertighed mod de Fattige, 1-5. Nehemias kærtes, trettesætter dem og lader dem sværge, at de ikke mere ville handle saa, 6-13. Han taler om sin egen Færd imod dem, hvorledes han ikke paa nogen Maade har været dem til Besvær, 14-19.

OG der var et stort Skrig af Folket og deres Hustruer mod deres Brødre, Jøderne.

2. Og der var Nogle, som sagde: Vi med vore Sønner og vore Døtre ere mange; saa lader os da faa Korn, saa vi kunne sæde og leve!

3. Og der var Nogle, som sagde: Vore Marker og vore Vingaarde og vore Huse sætte vi i Pant; saa lader os da faa Korn i Hungeren!

4. Og der var Nogle, som sagde: Vi have laant Penge paa vore Marker og vore Vingaarde for at betale Skatten til Kongen;

5. og nu er dog vort Kjød ligesaa godt som vore Brødres Kjød, vore Børn ere ligesaa gode som deres Børn, og se, vi maa hengive vore Sønner og Døtre til Undertrykkelse som Trælle, og nogle af vore Døtre ere allerede hengivne dertil, og vor Haand har ingen Magt, og vore Marker og vore Vingaarde høre Andre til.

6. Da optændtes min Vrede saare, da jeg hørte deres Skrig og disse Ord.

7. Og jeg overvelede det i mit Hjerte, og jeg irettesatte de Ypperste og Forstanderne og sagde til dem: I lægge Renter, hver paa sin Broder!

Og jeg stillede en stor Forsamling imod dem.

2 Mos. 22, 25. 3 Mos. 25, 36, 37.

5 Mos. 23, 19. Ps. 15, 5.

8. Og jeg sagde til dem: Vi have løskjøbt vore Brødre, Jøderne, der vare solgte til Hedningerne, saavidt vi kunde, og dog ville I sælge eders Brødre, og de skulle sælge sig til os! Da taug de og fandt ikke et Ord til Svar.

9. Fremdele sagde jeg: Det er ikke godt, hvad I gjøre; burde I ikke vandre i Frygt for vor Gud for Hedningernes, vore Fienders, Forhaanelses Skyld?

Es. 52, 5. Ez. 36, 20, 23. Rom. 2, 24.

10. Ogsaa jeg, mine Brødre og mine Folk have laant dem Penge og Korn; lader os dog eftergive denne Gjæld!

11. Giver dem dog idag deres Marker, deres Vingaarde, deres Oljehaver og deres Huse tilbage samt Hundredeparten af Pengene og Kornet, Mosten og Oljen, som I have laant dem!

12. Da sagde de: Vi ville give det tilbage og Intet kræve af dem; vi ville gjøre saaledes, som du siger. Og jeg kaldte paa Presterne og lod dem sværge, at de vilde gjøre efter dette Ord.

13. Jeg udrystede ogsaa Brystfolden* paa min Kjortel og sagde: Saa ryste Gud hver den Mand, som ikke holder dette Ord, ud af hans Hus og hans Erhverv, og saa udrystet og tom vorde han! Og hele Forsamlingen sagde: Amen! Og de prisede Herren, og Folket gjorde efter dette Ord.

*Den tjente som Lomme.

14. Fra den Dag, jeg blev beskikket til at være deres Statholder i Judas Land, fra Kong Artaxerxes's tyvende Aar indtil hans to og trettende Aar, altsaa i tolv Aar, nød jeg og mine Brødre heller ikke de Statholderen anviste Levnedsmidler,

15. medens de forrige Statholdere, som havde været før mig, havde besværet Folket og taget Brød og Vin af dem foruden firti Sekel Sølv, desuden havde deres Tjenere trykket Folket; jeg derimod gjorde ikke saa, fordi jeg frygtede Gud.

16. Jeg tog ogsaa fat paa Arbejdet paa denne Mur, og noget Jordstykke have vi ikke erhvervet os; og alle mine Folk have været samlede der til Arbejdet.

4, 23.

17. Og Jøderne og Forstanderne, hundrede og femti Mænd, og de, der kom til os fra Hedningefolkene rundt om os, saade ved mit Bord.

18. Og hvad det vedkommer, som blev tillavet til hver Dag, saa blev der tillavet for mig een Okse og seks udvalgte Stykker smaat Kvæg samt Fugle, og een Gang hver tiende Dag var der alle Slags Vin i Overflødhed; og desuagtet forlangte jeg ikke de Statholderen anviste Levnetsmidler, thi Arbejdet laa tungt paa dette Folk.

V. 14.

19. Kom mig i Hu, min Gud, til det Gode alt det, jeg har gjort for dette Folk! 13, 14, 22, 31, Hebr. 6, 10.

6. KAPITEL.

Forgjæves søge Fjenderne at lokke Nehemias ud af Staden for at tilføje ham Ondt, 1-4; forgjæves søge de ved Leogn og falske Beskyldninger at afskrække ham fra Gjerningen, 5-9; forgjæves søge de at forføre ham ved Semajas, en falsk Profet, og Andre, 10-14; omsider, da de høre, at Muren er ganske færdig, indse de sin Vanmagt, 15, 16. Mange af Jøderne staa i Forbindelse med Fjenderne, 17-19.

OG det skede, da det kom Sanballat og Tobias og Gesem, Araberen, og vore øvrige Fjender for Øre, at jeg havde bygget Muren, og at der ikke var noget Murbrud tilbage paa den, endog jeg indtil den Tid ikke havde indsat Døre i Portene, 2, 19.

2. da sendte Sanballat og Gesem Bud til mig og lode sige: Kom, lader os komme sammen i Landsbyerne i Onos Dal! Men de tænkte at gjøre mig Ondt. Ps. 21, 12.

3. Jeg sendte da Bud til dem og lod sige: Jeg er i Færd med et stort Arbejde og kan ikke komme ned; hvorfor skulde Arbejdet hvile, naar jeg lod det ligge og drog ned til eder?

4. Og de sendte samme Budskab til mig fire Gange, og jeg gav dem samme Svar.

5. Da sendte Sanballat femte Gang sin Dreng til mig med det samme Budskab med et aabent Brev i hans Haand.

6. Deri var skrevet: Det rygtes blandt Folkene, og Gasmu siger: Du og Jøderne tænke paa at gjøre Oprør, derfor bygger du Muren, og du skal efter samme Rygte være deres Konge;

7. ogsaa Profeter har du bestilt til at udraabe om dig i Jerusalem og sige: Han er Konge i Juda! Og nu

vil saadant Rygte komme Kongen for Øre; saa kom nu, og lader os raadslaa sammen!

8. Men jeg sendte Bud til ham og lod sige: Der er ikke skeet noget Saadant som det, du siger, men af dit eget Hjerter finder du paa det.

9. De søgte nemlig allesammen at forskrække os, idet de tænkte: Deres Hænder skulde lade Arbejdet fare, saa det ikke bliver gjort. Saa styrk du da mine Hænder!

10. Og jeg kom ind i Semajas, Delajass Søn, Mehetabels Søn, Hus, medens han holdt sig indelukket; og han sagde: Lader os komme sammen i Guds Hus, i det Indre af Templet, og lader os lukke Templets Døre! Thi de ville komme for at dræbe dig, ja, om Natten ville de komme for at dræbe dig.

11. Da sagde jeg: Skulde en Mand som jeg fly? Og hvilken Mand som jeg skulde gaa ind i Templet og redde sit Liv? Jeg gaar ikke derind.

12. Og jeg forstod det, og se, ikke Gud havde sendt ham, men han udtalte denne Spaadom over mig, fordi Tobias og Sanballat havde lelet ham.

13. Derfor var han lelet, forat jeg skulde blive forskrækket og gjøre saa og forsynde mig, og de derved faa et ondt Rygte paa mig, saa de kunde forhaane mig.

14. Kom i Hu, min Gud, Tobias og Sanballat efter disse hans Gjerninger og tillige Noadja, Profetinden, og de øvrige Profeter, som søgte at gjøre mig forskrækket! Ps. 74, 23 fg.

15. Og Muren blev færdig paa den fem og tyvende Dag i Elul, i to og femti Dage.

16. Og det skede, da alle vore Fjender hørte det, og alle Folkene trindt om os saa det, da sank de saare isine egne Øine, og de indsaa, at dette Verk var gjort af vor Gud.

17. I de Dage skreve ogsaa Judas Ypperste mange Breve, som gik til Tobias, og fra Tobias kom Breve til dem.

18. Thi Mange i Juda vare ved Ed forbundne med ham; thi han var en Svigersøn af Sekanja, Arah's Søn, og Johanan, hans Søn, havde søgt Mesullams, Berekjas Søn, Datter.

3, 30.

19. De omtalte ogsaa hans gode Egenskaber for mig, og mine Ord bragte de ud til ham, og Tobias

sendte Breve for at gjøre mig forskrækket.

7. KAPITEL.

Nehemias indsætter Døre i Portene og beskikker Portnere, 1-3. For at bringe alle dem, hvis Forfædre forhen have boet i Jerusalem, til atter at bosætte sig der og saaledes forøge Indbyggernes Antal opseer han Slægtsfortegnelsen over dem, som med Serubabel vare komne tilbage fra Babel; denne Fortegnelse anføres, 4-69. Øversterne Gaver til Gudstjenesten angives, 70-73.

OG det skede, da Muren var bygget, da satte jeg Dørene ind, og Portnerne og Sangerne og Leviterne bleve beskikkede.

2. Og jeg beskikkede Hanani, min Broder, og Hananja, Borgens Befalingsmand, over Jerusalem; thi han var en paalidelig Mand og gudfrygtig fremfor Mange.

3. Og jeg sagde til dem: Jerusalems Porte skulle ikke oplades, før end Solen skinner hed, og medens de* endnu staa der, skal man lukke Dørene og tillaae dem og sætte Vagter af Jerusalems Indbyggere, hver paa sin Vagt og hver lige overfor sit Hus. *Portnerne.

4. Staden var nemlig vid og stor, men Folket var lidet talrigt i den, og ingen Huse vare opbyggede.

5. Da indgav min Gud mig i mit Hjerte, at jeg forsamlede de Ypperste og Forstanderne og Folket til at lade sig indføre i Slægtregister, og jeg fandt Slægtsfortegnelsen over dem, som i Førstningen vare dragne op, og jeg fandt skrevet i den:

6. Dette er de Mænd fra Landskabet, som droge op fra de Bortførtes Fængskab, hvem Nebukadnezar, Babels Konge, havde bortført, og som vendte tilbage til Jerusalem og Juda, hver til sin Stad,

Esr. 2, 1 fg.

7. de, som kom med Serubabel, Josva, Nehemias, Asarja, Ra'amja, Nahamani Mordekaj, Bilsan, Misperet, Bigvaj, Nehum, Ba'ana, Tallet paa Mændene af Israels Folk:

8. Paros's Børn, to tusinde hundrede og to og sytti;

9. Sefatjas Børn, tre hundrede og to og sytti;

10. Arahs Børn, seks hundrede og to og femti;

11. Pahat-Moabs Børn, af Josvas og Joabs Børn, to tusinde og otte hundrede og atten;

Esr. 8, 4.

12. Elams Børn, tusinde, to hundrede og fire og femti;

13. Sattus Børn, otte hundrede og fem og firti;

14. Sakkajs Børn, syv hundrede og seksti;

15. Binnujs Børn, seks hundrede og otte og firti;

16. Bebajs Børn, seks hundrede og otte og tyve;

17. Agads Børn, to tusinde, tre hundrede og to og tyve;

18. Adonikams Børn, seks hundrede og syv og seksti;

19. Bigvajs Børn, to tusinde og syv og seksti;

20. Adins Børn, seks hundrede og fem og femti;

21. Børnene af Ater af Hiskias Slægt, otte og niti;

22. Hasums Børn, tre hundrede og otte og tyve;

23. Bezajs Børn, tre hundrede og fire og tyve;

24. Harifs Børn, hundrede og tolv;

25. Gibeons Børn, fem og niti;

26. Mændene fra Betlehem og Netofa, hundrede og otte og otteti;

27. Mændene fra Anatot, hundrede og otte og tyve;

28. Mændene fra Bet-Asmavet, to og firti;

29. Mændene fra Kirjat-Jearim, Kefira og Be'erot, syv hundrede og tre og firti;

30. Mændene fra Rama og Geba, seks hundrede og een og tyve;

31. Mændene fra Mikmas, hundrede og to og tyve;

32. Mændene fra Betel og Aj, hundrede og tre og tyve;

33. Mændene fra det andet Nebo, to og femti;

34. den anden Elams Børn, tusinde, to hundrede og fire og femti;

35. Harims Børn, tre hundrede og tyve;

36. Jerichos Børn, tre hundrede og fem og firti;

37. Lods, Hadids og Onos Børn, syv hundrede og een og tyve;

38. Sena's Børn, tre tusinde, ni hundrede og tretti.

39. Præsterne: Jedajæs Børn af Josvas Hus, ni hundrede og tre og sytti;

40. Immers Børn, tusinde og to og femti;

41. Pashurs Børn, tusinde, to hundrede og syv og firti;

42. Harims Børn, tusinde og sytten.

3. Leviterne: Josvas Børn af Kad-
dels Slægt, af Hodevas Børn, fire og
ti.
4. Sangerne: Asafs Børn, hun-
dede og otte og firtl.
5. Portnerne: Sallums Børn, Aters
Børn, Talmons Børn, Akkubs Børn,
Altas Børn, Sobajs Børn, hundrede
otte og tretl.
6. Tempeltjenerne: Zihab Børn,
Sufas Børn, Tabbaoths Børn,
7. Keros's Børn, Sias Børn, Pa-
nis Børn,
8. Lebanas Børn, Hagabas Børn,
Majs Børn,
9. Hanans Børn, Giddels Børn,
Hars Børn,
10. Reajas Børn, Rezins Børn, Ne-
las Børn,
11. Gassams Børn, Ussas Børn,
Seahs Børn,
12. Besajs Børn, Me'unims Børn,
Fussims Børn,
13. Bakbuds Børn, Hakufas Børn,
Thurs Børn,
14. Bazlits Børn, Mehidas Børn,
Ersas Børn,
15. Barkos's Børn, Siseras Børn,
Mahs Børn,
16. Neziab Børn, Hatifas Børn,
17. Salomos Tjeneres Børn: Sotajs
Børn, Soferets Børn, Peridas Børn,
18. Ja'alas Børn, Darkons Børn,
Giddels Børn,
19. Sefatjas Børn, Hattils Børn,
Keret-Hazzeba'im's Børn, Amons
Børn.
20. Alle Tempeltjenerne og Salo-
s Tjeneres Børn vare tilsammen
hundrede og to og nittl.
21. Og disse ere de, som drog op
af Tel Melah, Tel-Harsa, Kerub, Ad-
a og Immer, men ikke kunde an-
se sit Fædrenehus og sin Slægt, om
vare af Israel:
22. Delajas Børn, Tobias's Børn,
Kodas Børn, seks hundrede og to
firtl,
23. og af Presterne: Hobajas Børn,
Koz's Børn, Barsillajs Børn, hans
Børn havde taget en Hustru af Gilea-
n Barsillajs Døtre og var bleven
aldt efter dem.
24. Disse ledte efter Fortegnelsen
af sin Slægt, men den fandtes
ikke; de bleve da som vanhellige
lukkede fra Prestedømmet.
25. Og Statholderen sagde til dem,
de ikke skulde æde af det Høihel-
igs førend der fremstod en Prest
i Urim og Tummim. 2 Mos. 28, 30.

66. Hele Menigheden var tilsam-
men to og firti tusinde, tre hundrede
og seksti
67. foruden deres Tjenere og Tje-
nestepliger; disse vare syv tusinde,
tre hundrede og syv og tretl. Og de
havde to hundrede og fem og firti
Sangere og Sangerinder.
68. Deres Heste vare syv hundrede
og seks og tretl, deres Mulæsler to
hundrede og fem og firtl,
69. Kameler fire hundrede og fem
og tretl, Asener seks tusinde, syv
hundrede og tyve.
70. Og nogle af samtlige Familie-
hoveder skjenkede Gaver til Arbej-
det. Statholderen gav til Kassen tu-
sinde Dariker i Guld, femti Skaaler,
fem hundrede og tretl Prestekjortler.
71. Og nogle af Familiehovederne
gave til Arbejdets Kasse tyve tusinde
Dariker i Guld og to tusinde og to
hundrede Miner i Sølv.
72. Og hvad det Øvrige af Folket
gav, var tyve tusinde Dariker i Guld
og to tusinde Miner i Sølv samt syv
og seksti Prestekjortler.
73. Saa boede da Presterne og Le-
viterne og Portnerne og Sangerne og
Nogle af Folket og Tempeltjenerne
og hele Israel i sine Stæder. Og da
den syvende Maaned kom, var Isra-
els Børn i sine Stæder.

8. KAPITEL.

*I den syvende Maaned samles Folket; Es-
ras forelæser Moseloven, og nogle Levi-
ter forklarer det Oplæste for Folket, 1-8.
Ved at høre Lovens Ord græder Folket;
Nehemias, Esras og Leviterne trøste dem;
Dagen helligholdes med Glæde, 9-12. Lev-
salernes Fest feires i samme Maaned med
stor Glæde og med daglig Forelæsning
af Loven, 13-18.*

Og alt Folket forsamlede sig som
een Mand paa Pladsen, som er
foran Vandporten; og de sagde til
Esras, den Skriftlærde*, at han skul-
de bringe Bogen med Moscs's Lov,
som Herren havde budet Israel.

*Esr. 7, 11.

2. Og Esras, Presten, bragte Loven
frem for Forsamlingen, baade Mænd
og Kvinder og Alle, som havde For-
stand til at høre, paa den første Dag
i den syvende Maaned.

3. Og han læste i den lige for
Pladsen, som er foran Vandporten,
fra det blev lyst til midt paa Dagen,
for Mændene og Kvinderne og dem,
som kunde forstaa; og alt Folkets
Øren lyttede til Lovens Bog.

4. Og Estras, den Skriftlærde, stod paa en Forhøining af Træ, som man til den Ende havde gjort, og hos ham stode Mattitja og Sema og Anaja og Uria og Hilkia og Ma'aseja ved hans Høre, og ved hans Venstre Pedaja og Misael og Malkia og Hasum og Hasbaddana, Sakarja, Mesullam.

5. Og Estras oplod Bogen for alt Folkets Øine; thi han stod høiere end alt Folket, og da han oplod den, stod alt Folket op.

6. Og Estras lovede Herren, den store Gud, og alt Folket svarede: Amen, Amen, med opløftede Hænder, og de bøiede sig og kastede sig ned for Herren med Ansigtet til Jorden.

7. Og Josva og Bani og Serebja, Jamin, Akkub, Sabbetaj, Hodia, Ma'aseja, Kelita, Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja, og de andre Leviter underviste Folket i Loven; og Folket blev staaende paa sin Plads.

8. Og de læste i Bogen, i Guds Lov, idet de forklarede den og gavede Folket Forstand paa den, saa det skjønte, hvad der blev læst.

9. Og Nehemias, Statholderen, og Estras, Presten, den Skriftlærde, og Leviterne, som underviste Folket, sagde til alt Folket: Denne Dag er Herren, eders Gud, helliget; sørg ikke og græder ikke! Thi alt Folket græd, da det hørte Lovens Ord.

10. Og han sagde fremdeles til dem: Gaar hen, æder fede Retter og drikker søde Drikke og sender Gaver deraf til den, for hvem Intet er beredt, thi Dagen er vor Herre helliget, og sørg ikke, thi Glæde i Herren er eders Styrke! Fil. 4, 4.

11. Og Leviterne beroligede alt Folket, idet de sagde: Værer stille, thi Dagen er hellig, og sørg ikke!

12. Og alt Folket gik hen for at æde og drikke og sende Gaver og holde en stor Glædesfest; thi de havde forstaaet de Ord, man havde kundgjort for dem.

13. Og den næste Dag forsamlede alt Folkets Familiehoveder, Presterne og Leviterne sig hos Estras, den Skriftlærde, for at give Agt paa Lovens Ord.

14. Og de fandt skrevet i Loven, som Herren havde budet ved Moses, at Israels Børn skulde bo i Løvsaler paa Festen i den syvende Maaned,

3 Mos. 23, 34, 42.

15. og at man skulde bejend-

gjøre og lade udraabe gennem alle deres Stæder og gennem Jerusalem og sige: Gaar ud til Bjergene og bringer ind Løv af Oljetræer og Løv af vilde Oljetræer og Løv af Myrter og Løv af Palmer og Løv af løvrige Træer for at gjøre Løvsaler, som skrevet er.

16. Og Folket gik ud og bragte Løv ind og gjorde sig Løvsaler, hver paa sit Tag og i sine Forgaarde og i Guds Huses Forgaarde og paa Pladsen ved Vandporten og paa Pladsen ved Efra'ims Port.

17. Og hele Menigheden, de, som vare komne tilbage fra Fangenskab, gjorde Løvsaler og boede i Løvsalerne; thi Israels Børn havde ikke gjort saaledes fra Josvas, Nuns Søns, Dage indtil den Dag, og der var en saare stor Glæde.

18. Og man læste i Guds Lovbog Dag efter Dag, fra den første Dag indtil den sidste; og de holdt Høitid i syv Dage og paa den ottende Dag en Festforsamling, som paabudt var.

5 Mos. 31, 10, 11.

9. KAPITEL.

Israelitterne holde endnu samme Maaned en Faste og Bededag, skulle sig fra de Fremmede, bekjende sine Synder og læse i Loven, 1-3. Leviterne holde en Bon, hvori de prise Guds Velgjerninger mod Israel, bekjende dets Synd og bede Gud, at han under den nærværende store Trængsel vil tage sig af sit Folk, 4-37.

OG paa den fire og tyvende Dag i denne Maaned forsamlede Israels Børn sig i Faste og Sæk og med Jord paa sig.

2. Og Israels Afkom skilte sig fra alle Fremmede; og de stode og bekjendte sine Synder og sine Fædres Misgjerninger.

3. Og de stode paa sin Plads og læste i Herrens, sin Guds, Lovbog en Fjerdedel af Dagen, og en Fjerdedel aflagde de Bekjendelse og tilbade Herren, sin Gud.

4. Og Josva og Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani, Kenani traadte op paa Leviternes Forhøining, og de raabte med høj Røst til Herren, sin Gud.

5. Og Leviterne Josva og Kadmiel, Bani, Hasabneja, Serebja, Hodia, Sebanja, Petahja sagde: Staar op, lover Herren, eders Gud, fra Evighed til Evighed, og man love dit herlige Navn, som er ophøiet over al Lov og Pris!

6. Du alene er Herren, du har gjort Himlene, Himlenes Himle og al deres Hær, Jorden og Alt, hvad der er paa den, Havene og Alt, hvad der er i dem, og du holder det alt sammen ilive, og Himmelens Hær tilbeder dig.

Es. 37, 16. Ap. G. 4, 24; 14, 15.
Ps. 103, 21, 22.

7. Du er den Herre Gud, som udvalgte Abram og førte ham ud fra Kaldæernes Ur og gav ham Navnet Abraham.

1 Mos. 11, 31; 17, 5.

8. Og du fandt hans Hjerte trofast for dit Aasyn, og du gjorde den Pakt med ham, at du vilde give Kananitens, Hetitens, Amoritens og Feristens og Jebusitens og Girgasitens Land, — give det til hans Afkom; og du opfyldte dine Ord, thi du er retfærdig.

1 Mos. 12, 7; 15, 18 fg.

9. Og du saa vore Fædres Elenighed i Ægypten, og du hørte deres Raab ved det røde Hav.

2 Mos. 3, 7 fg. 14, 9 fg.

10. Og du gjorde Tegn og Undergjerninger paa Farao og paa alle hans Tjenere og paa alt hans Lands Folk; thi du vidste, at de havde handlet overmodig imod dem, og du gjorde dig et Navn, som det sees paa denne Dag.

11. Og du kløvede Havet for deres Aasyn, og de gik midt igjennem Havet paa det Tørre, og du kastede deres Forfølgere i de dybe Vande, som Sten i mægtige Vande.

2 Mos. 14, 21 fg. 15, 4 fg.
Ps. 106, 9; 136, 13 fg.

12. Og du ledede dem i en Skytøtte om Dagen og i en Ildstøtte om Natten for at oplyse for dem den Vej, de skulde gaa.

2 Mos. 13, 21 fg. Ps. 105, 39.

13. Og du steg ned paa Sinajs Bjerg og talte med dem fra Himmelen, og du gav dem rette Befalinger og sanddrue Love, gode Forskrifter og Bud.

2 Mos. 19, 18 fg. 20, 1 fg. Ps. 19, 8 fg.

14. Og du kundgjorde dem din hellige Sabbat, og du gav dem Bud og Forskrifter og Lov gjennem Moses, din Tjener.

15. Og du gav dem Brød fra Himmelen for deres Hunger og lod Vand udgaa for dem af en Klippe for deres Tørst, og du sagde til dem, at de skulde komme ind for at tage det Land i Eie, hvorom du havde opløf-

tet din Haand og svoret, at du vilde give dem det.

2 Mos. 16, 4, 14 fg. 17, 6. 4 Mos. 20, 8, 11.

16. Men de og vore Fædre handlede overmodig, og de forhærdede sin Nakke og hørte ikke paa dine Bud.

17. Og de vægrede sig for at høre og kom ikke dine Undergjerninger i Hu, som du havde gjort imod dem, men forhærdede sin Nakke og vilde sætte sig en Hovedsmand for i sin Gjenstridighed at vende tilbage til sin Trældom; men du er en Forældelsens Gud, naadig og barmhjertig, langmodig og rig paa Miskundhed, og du forlod dem ikke.

4 Mos. 14, 4. 2 Mos. 34, 6. Ps. 103, 8.
Joel 2, 13.

18. Ja, de gjorde sig endog en støbt Kalv og sagde: Dette er din Gud, som førte dig op fra Ægypten. Og de gjorde saare bespottelige Gjerninger.

2 Mos. 32, 4.

19. Men du, — i din store Barmhjertighed forlod du dem ikke i Ørkenen; Skystøtten veg ikke fra dem om Dagen for at lede dem paa Velen, og Ildstøtten ikke om Natten for oplyse den Vej, de skulde gaa.

2 Mos. 13, 22

20. Og du gav din gode Aand til at undervise dem, og du negtede ikke deres Mund din Manna, og du gav dem Vand for deres Tørst.

V. 15, 5 Mos. 8, 3, 16.

21. Og i firte Aar forsørgede du dem i Ørkenen, dem fattedes Intet; deres Klæder bleve ikke udslidte, og deres Fødder bleve ikke hovne.

5 Mos. 8, 4; 29, 5.

22. Og du gav dem Riger og Folk og fordelte dem indtil de yderste Hjørner; og de toge Sihons, Hesbons Konges, Land og Ogs, Basans Konges, Land til Eie.

4 Mos. 21, 21 fg. 33 fg.

23. Og du gjorde deres Børn mangfoldige som Himmelens Stjerner, og du førte dem til det Land, hvorom du havde sagt til deres Fædre, at de skulde komme og tage det i Eie.

V. 15, 1 Mos. 15, 5; 22, 17.

24. Og Børnene kom og toge Landet til Eie, og du ydmygede Landets Indbyggere, Kananiterne, for deres Aasyn og gav dem i deres Haand, baade deres Konger og Landets Folk, saa de kunde gjøre med dem efter sin Vilje.

25. Og de indtog faste Stæder og et fedt Land og toge Huse til Eie, fulde af alle Slags Godt, udhugne Brønde, Vingaarde og Oljetræer og Frugttræer i Mængde; og de aade og bleve mætte og bleve fede og gjorde sig til gode ved din store Godhed.

5 Mos. 6, 10, 11.

26. Men de bleve gjenstridige og satte sig op imod dig og kastede din Lov bag sin Ryg, og de sloge dine Profeter ihjel, som vidnede for dem for at føre dem tilbage til dig, og de gjorde saare bespottelige Gjerninger.

5 Mos. 32, 15 fg.

27. Saa gav du dem i deres Fienders Haand, og de trængte dem; og i sin Trængsels Tid raabte de til dig, og du hørte fra Himmelen, og efter din store Barmhertighed gav du dem Frelser, og de frelste dem af deres Fienders Haand.

Dom. 3, 9, 15, Ps. 106, 40 fg.

28. Men naar de havde Ro, vendte de tilbage til at gjøre, hvad ondt var for dit Aasyn, og du overlod dem i deres Fienders Haand, og de herskede over dem; da vendte de om og raabte til dig, og du hørte fra Himmelen og reddede dem efter din Barmhertighed mange Gange.

29. Og du vidnede for dem for at omvende dem til din Lov: men de handlede overmodig og hørte ikke paa dine Bud og syndede mod dine Love, efter hvilke Mennesket skal gjøre og leve ved dem, og de satte en gjenstridig Skulder imod og forhærdede sin Nakke og hørte ikke.

2 Kong. 17, 13 fg. 2 Krøn. 36, 15 fg.

3 Mos. 18, 5, Ez. 20, 11.

30. Og du bar over med dem i mange Aar og vidnede for dem ved din Aand gennem dine Profeter; men de vendte ikke Øren dertil, og du gav dem i Landenes Folks Haand.

31. Men i din store Barmhertighed gjorde du ikke aldeles Ende paa dem og forlod dem ikke; thi du er en naadig og barmhertig Gud.

Begr. 3, 22, Mal. 3, 6, Jer. 30, 11; 46, 28.

32. Og nu, vor Gud, du store, vældige og forfærdelige Gud, som bærer Pakten og Miskundheden, lad ikke al den Møje, som har rammet os, vore Konger, vore Fyrster og vore Prester og vore Profeter og vore Fædre og alt dit Folk fra Assyriens Kongers Dage indtil denne Dag, tykkes ringe for dit Aasyn!

33. Du er retfærdig i Alt, hvad der

er kommet over os; thi du har øvet Trofasthed, men vi have handlet ugudeligt.

Dan. 9, 7, 14.

34. Og vore Konger, vore Fyrster, vore Prester og vore Fædre have ikke gjort efter din Lov, og de have ikke hørt paa dine Bud og paa dine Vidnesbyrd, som du vidnede for dem.

Dan. 9, 6, 8.

35. Og uagtet sit Kongedømme og uagtet det meget Gode, som du gav dem, og uagtet det vide og fede Land, som du lagde for deres Aasyn, tjente de dig ikke, og de vendte ikke om fra sine onde Idrætter.

36. Se, vi ere Trælle idag, og Landet, du gav vore Fædre, forat de skulde æde dets Frugt og dets gode Ting, se, i det ere vi Trælle.

37. Og sin rige Afrøde bærer det for de Konger, du satte over os for vore Synders Skyld, og de herske over vore Legemer og over vore Dyr efter sin Vilje, og vi ere i stor Nød.

10. KAPITEL.

Folket slutter en Pakt med Herren; deres Navne anføres, som paa egne og Folkets Vegne underskrive den, K. 9, 38; 10, 1-27. Folket tiltrøder Pakten, hvts Indhold angives, 28-39.

Kap. 9, 38. Og under alt dette gjorde vi en fast Pakt og opskrev den, og paa det beseglede Skrift underskreve vore Øverster, vore Leviter, vore Prester.

1. og paa det beseglede Skrift underskreve Nehemias, Statholderen, Hakaljas Søn, og Zedekias,

2. Seraja, Asarja, Jirmeja,

3. Pashur, Amarja, Malkia,

4. Hattus, Sebanja, Malluk,

5. Harim, Meremot, Ohadja,

6. Daniel, Ginneton, Baruk,

7. Mesullam, Abia, Mijamin,

8. Ma'asja, Bilgaj, Semaja; dette var Presterne;

9. og Leviterne: Josva, Asanjas Søn, Binnuj af Henadads Børn, Kadmiel

10. og deres Brødre: Sebanja,

Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan,

11. Mika, Rehob, Hasabja,

12. Sakkur, Serebja, Sebanja,

13. Hodia, Bani, Bentnu;

14. Folkets Øverster: Paros, Pahat-Moab, Elam, Sattu, Bani,

Esr. 2, 3, 6. fg. 8, 4.

15. Bunni, Asgad, Beba,

16. Adonja, Bigvaj, Adin,

17. Ater, Hiskia, Assur,

18. Hodia, Hasum, Beza],
19. Harif, Anatot, Nobaj,
20. Magpias, Mesullam, Hesir,
21. Mesesabel, Zadok, Jaddua,
22. Pelatja, Hanan, Anaja,
23. Hosea, Hananja, Hasub,
24. Hallohes, Pilha, Sobek,
25. Rehum, Hasabna, Ma'aseja
26. og Achia, Hanan, Anan,
27. Malluk, Harim, Ba'ana.
28. Og det øvrige Folk, Presterne, Leviterne, Portnerne, Sangerne, Tempeltjenerne og hver den, som havde skilt sig fra Landenes Folk til Guds Lov, deres Hustruer, deres Sønner og deres Døtre, Enhver, som havde Kundskab og Indsigt,
29. holdt sig til de Anseede blandt sine Brødre og gik under Forbandelse og Ed ind paa at ville vandre efter Guds Lov, som var givet ved Moses, Guds Tjener, og at holde og at gjøre efter alle Herrens, vor Herres, Bud og hans Love og hans Forskrifter,

2 Kong. 23, 3.

30. og at vi ikke skulde give vore Døtre til Landets Folk, ei heller tage deres Døtre for vore Sønner,

2 Mos. 34, 16. 5 Mos. 7, 3.

31. og at vi, naar Landets Folk bragte Varer og allehaande Korn til Salg paa Sabbaten, da ikke skulde købe det af dem paa Sabbaten eller anden Helligdag, og at vi i det syvende Aar skulde lade Landet hvile* og give Henstand med alle Krav**.

*2 Mos. 23, 11. **5 Mos. 15, 1 fg.

32. Og vi fastsatte for os Bud om at paalægge os Tredjedelen af en Sekel aarlig til Tjenesten i vor Guds Hus,

33. til Skuebrødene og det bestandige Madoffer og til det bestandige Brændoffer og til Offerne paa Sabbaterne, Nymaanederne, til Højtiderne og til Takofferne og til Syndofferne til Forligelse for Israel og til al Gjæringen i vor Guds Hus.

3 Mos. 24, 5 fg. 4 Mos. 28, 1 fg.

34. Og vi, Presterne, Leviterne og Folket, kastede Lod om Gave af Ved, om at bringe den til vor Guds Hus efter vore Fædrenehuse, til bestemte Tider, Aar for Aar, til at brænde paa Herrens, vor Guds, Alter, som skrevet er i Loven.

3 Mos. 6, 5 fg.

35. Og vi vedtog at bringe Førstegrøden af vor Jord og Førstegrøden af al Frugt af alle Træer, Aar for Aar, til Herrens Hus

36. og de Førstefødte af vore Søn-

ner og af vort Kvæg, som skrevet er i Loven, og at bringe det Førstefødte af vort store Kvæg og af vort smaa Kvæg til vor Guds Hus, til Presterne, som tjene i vor Guds Hus;

2 Mos. 13, 2. 4 Mos. 3, 13.

37. og det Første af vort Mel, og vore hellige Gaver og Frugt af alle Træer, Most og Olje skulde vi bringe Presterne i vor Guds Huses Kamre og Tienden af vor Jord til Leviterne, og Leviterne selv skulde indkræve Tiende i alle de Stæder, hvor vi drive Agerbrug.

4 Mos. 18, 21. 5 Mos. 14, 22.

38. Og en Prest, Arons Søn, skulde være hos Leviterne, naar Leviterne indkrævede Tiende, og Leviterne skulde selv bringe Tienden af Tienden op til vor Guds Hus, til Forraads-husets Kamre.

4 Mos. 18, 26 fg.

39. Thi til Kamrene* skulde Israels Børn og Levis Børn bringe den hellige Afgift af Kornet, Mosten og Oljen; der ere nemlig Helligdommens Kar og Presterne, som tjene, og Portnerne og Sangerne. Og saaledes skulde vi ikke svigte vor Guds Hus.

*2 Krøn. 31, 11, 12.

11. KAPITEL.

Her opregnes de af Folket, som bosatte sig i Jerusalem, 1-24. Det øvrige Folk boede omkring i Landet i Judas og Benjamins Stæder, 25-36.

OG Folkets Øverster boede i Jerusalem, og det øvrige Folk kastede Lod for at bringe Een af Ti til at bo i Jerusalem, den hellige Stad, medens de ni Tiendelele boede i de øvrige Stæder.

7, 4 fg.

1. Og Folket velsignede alle de Mænd, som viste sig villige til at bo i Jerusalem.

2. Og dette er de Landskabets Øverster, som boede i Jerusalem, og de, som boede i Judas Stæder, hver paa sin Eiendom, i sine Stæder, Israel, Presterne og Leviterne og Tempeltjenerne og Salomos Tjeneres Børn.

1 Krøn. 9, 3 fg.

3. I Jerusalem boede nogle af Judas Børn og af Benjamins Børn. Af Judas Børn: Ataja, Søn af Ussia, Søn af Sakarja, Søn af Amarja, Søn af Sefatja, Søn af Mahalalel, af Perez's Børn,

4. og Ma'aseja, Søn af Baruk, Søn af Kol-Hose, Søn af Hasaja, Søn af Adaja, Søn af Jojarib, Søn af Sakarja, Søn af Hassiloni.

5. Alle Perez's Børn, som boede i

Jerusalem, vare fire hundrede og otte og seksti dygtige Mænd.

7. Og dette var Benjamins Børn: Sallu, Søn af Mesullam, Søn af Joed, Søn af Pedaja, Søn af Kolaja, Søn af Ma'aseja, Søn af Itiel, Søn af Jesaja,

8. og efter ham Gabbaj-Sallaj, ni hundrede og otte og tyve;

9. og Joel, Sikris Søn, var Op-
synsmand over dem, og Juda, Hasse-
nuas Søn, var den Anden over Sta-
den.

10. Af Presterne: Jedaja, Søn af Jojarib, Jakin,

11. Seraja, Søn af Hilkia, Søn af Mesullam, Søn af Zadok, Søn af Me-
rajot, Søn af Achitub, Forstander for
Guds Hus,

12. og deres Brødre, som gjorde
Gjærningen i Huset, otte hundrede
og to og tyve, og Adaja, Søn af Jero-
ham, Søn af Pelalja, Søn af Amzi,
Søn af Sakarja, Søn af Pashur, Søn
af Malkia,

13. og hans Brødre, Familiehove-
der, to hundrede og to og firti, og
Amassaj, Søn af Asarel, Søn af
Ahsaj, Søn af Mesillemot, Søn af
Immer,

14. og deres Brødre, dygtige Mænd,
hundrede og otte og tyve; og Sabdiel,
Søn af Haggadolim, var Op-
synsmand
over dem.

15. Og af Leviterne: Semaja, Søn
af Hassub, Søn af Asrikam, Søn af
Hasabja, Søn af Bunni,

16. og Sabbetaj og Josabad, som
vare over den ydre Gjærning ved
Guds Hus, begge af Leviternes Over-
hoveder,

17. og Mattanja, Søn af Mika, Søn
af Sabdi, Søn af Asaf, Øverste for
Sangen, som istemte Lovsangen ved
Bønnen, og Bakbukja, den næste
efter ham af hans Brødre, og Abda,
Søn af Sammua, Søn af Galal, Søn
af Jeditun.

18. Alle Leviterne i den hellige
Stad vare to hundrede og fire og
otteti.

19. Og Portnerne: Akkub, Tal-
mon og deres Brødre, som holdt
Vagt ved Portene, hundrede og to
og sytti.

20. Men Resten af Israel, Pre-
sterne og Leviterne boede i alle Ju-
das Stæder, hver paa sin Arvelod.

21. Og Tempeltjenerne boede paa
Ofel, og Ziha og Gispa vare over
Tempeltjenerne.

22. Og Op-
synsmand over Leviterne
i Jerusalem med Hensyn til Gjærning-
gen i Guds Hus var Ussi, Søn af Bani,
Søn af Hasabja, Søn af Mattanja,
Søn af Mika, af Asafs Børn, San-
gerne.

23. Thi der var en Befaling fra
Kongen angaaende dem, og noget
Vist var bestemt for Sangerne, hvad
de hver Dag havde at gjøre.

24. Og Petaja, Mesesabels Søn, af
Serahs, Judas Søns, Børn, gik Kon-
gen tilhaande i enhver Sag, som ved-
kom Folket. 1 Mos. 38, 20.

25. Og hvad Landsbyerne paa de-
res Marker angaar, saa boede nogle
af Judas Børn i Kirjat-Arba og dets
tilhørende Byer og i Dibon og dets
tilhørende Byer og i Jekabze'el og
dets Landsbyer

26. og i Jesua og i Molada og i
Bet-Pelet

27. og i Hazar-Sual og i Be'erseba
og dets tilhørende Byer

28. og i Ziklag og i Mekona og i
dets tilhørende Byer

29. og i En-Rimmon og i Zora og
i Jarmut,

30. Sanoah, Adullam og deres
Landsbyer, Lakis og dets Marker,
Aseka og dets tilhørende Byer; og de
bosatte sig fra Be'erseba indtil Hin-
nom's Dal.

31. Og Benjamins Børn boede fra
Geba af i Mikmas og Aja og Betel
og dets tilhørende Byer,

32. Anatot, Nob, Ananja,

33. Hazor, Rama, Gitta'im,

34. Hadid, Zebo'im, Neballat,

35. Lod og Ono, Tømmerdands-
dalen. 1 Krøn. 4, 14.

36. Og af Leviterne kom nogle af
Judas Afdelinger til at høre til Ben-
jamin.

12. KAPITEL.

*Her opregnes de Prester og Leviter, som
vare komne med Serubabel til Landet,
1-9. Videre opregnes Ypperstepresterne
indtil Jaddua samt Presterens og Lev-
iternes Familiehoveder i de Dage, 10-26.
Jerusalems Mure indvortes med stor Glæde.
27-43. Der beskikkes Op-
synsmænd over
Forraadskamrene for Presterne og Le-
viterne, 44-47.*

OG dette er de Prester og Leviter,
som drog op med Serubabel,
Sealtiels Søn, og Josva: Seraja, Jir-
meja, Esras,

2. Amarja, Malluk, Hattus,

3. Sekanja, Rehum, Meremot,

4. Iddo, Ginnetoj, Abia,

5. Mijamin, Ma'adja, Bilga,
 6. Semaja og Jojarib, Jedaja;
 7. Sallu, Amok, Hilkia, Jedaja;
 disse vare Overhovederne for Presterne og sine Brødre i Josvas Dage.
 8. Og Leviterne vare: Josva, Binunuj, Kadmiel, Serebja, Juda, Mattanja; han og hans Brødre forestode Lovsangen. 11, 17.
 9. Og Bakbukja og Unno, deres Brødre, vare lige overfor dem til Vagt.
 10. Og Josva avlede Jojakim, og Jojakim avlede Eljasib, og Eljasib avlede Jodada,
 11. og Jodada avlede Jonatan, og Jonatan avlede Jaddua.
 12. Og i Jojakims Dage vare Presterne Familiehoveder: Af Seraja Meraja, af Jirmeja Hananja,
 13. af Esras Mesullam, af Amarja Johanan,
 14. af Meluki Jonatan, af Sebanja Josef,
 15. af Harim Adna, af Merajot Helkaj,
 16. af Iddo Sakarias, af Ginneton Mesullam, Esr. 5, 1.
 17. af Abia Sikri, af Minjamin, af Moadja Piltaj,
 18. af Bilga Sammua, af Semaja Jonatan
 19. og af Jojarib Mattenaj, af Jedaja Ussi,
 20. af Sallaj Kallaj, af Amok Eber,
 21. af Hilkia Hasabja, af Jedaja Netanel.
 22. Hvad Leviterne angaar, saa bleve i Eljasibs, Jodadas og Johanans og Jadduas Dage deres Familiehoveder optegnede, ligesaa Presterne under Perseren Darius's Regjering.
 23. Levis Børn, Familiehovederne, bleve optegnede i Krønikebogen, og det indtil Johanans, Eljasibs Søns, Dage.
 24. Og Leviternes Overhoveder vare Hasabja, Serebja og Josva, Kadmiels Søn, og deres Brødre vare lige overfor dem for at love og prise efter Davids, den Guds Mands, Befaling, Vagt ved Vagt. 1 Krøn. 25, 1 fg.
 25. Mattanja og Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon, Akkub holdt som Portnere Vagt ved Portenes Forraadskamre. 1 Krøn. 26, 15, 17.
 26. Disse vare i Jojakims, Josvas Søns, Jozadaks Søns, Dage og i Nehemias's, Statholderens, og i Esras's, Prestens, den Skriftlærdes, Dage.

27. Og til Indvielsen af Jerusalems Mur opsøgte man Leviterne fra alle deres Steder for at føre dem til Jerusalem til at holde Indvielse og Glædesfest baade med Lovsange og med Sang, med Cymbler, Harper og Citarer. Esr. 6, 16.

28. Og Sangernes Børn forsamlede sig baade fra Omegnen rundt om Jerusalem og fra Netofatiternes Landsbyer

29. og fra Bet-Haggilgal og fra Gebas og Asmavets Marker; thi Sangerne havde bygget sig Landsbyer rundt omkring Jerusalem.

30. Og Presterne og Leviterne rensede sig, og de rensede Folket og Portene og Muren.

31. Da lod jeg Judas Øverster stige op paa Muren, og jeg beskikkede to store Lovsangskor og Optog; det ene gik til Høire ovenpaa Muren hen til Møgporten,

32. og bagefter dem gik Hosaja og Halvdelen af Judas Øverster,

33. nemlig Asarja, Esras og Mesullam,

34. Juda og Benjamin og Semaja og Jirmeja,

35. og af Presterne Børn med Trompeter Sakarja, Søn af Jonatan, Søn af Semaja, Søn af Mattanja, Søn af Mikaja, Søn af Sakkur, Søn af Asaf,

36. og hans Brødre, Semaja og Asarel, Milalaj, Gilalaj, Ma'aj, Netanel og Juda, Hanani med Davids, den Guds Mands, Sang-Instrumenter, og Esras, den Skriftlærde, gik foran dem.

37. Og over Kildeporten og lige frem for sig steg de op ad Trapperne til Davids Stad, op ad Murens Opgang ovenfor Davids Hus indtil Vandporten mod Øst.

38. Men det andet Lovsangskor gik til den modsatte Side, og jeg bagefter det tilligemed Halvdelen af Folket ovenpaa Muren, ovenfor Ovnetaarnet, hen til den brede Mur

39. og over Efra'ims Port og over den gamle Port og over Fiskeporten og forbi Hanannels Taarn og Meas Taarn indtil Faareporten; og de bleve staaende ved Vagtporten.

40. Og saaledes stode begge Lovsangskorene ved Guds Hus, og jeg og Halvdelen af Forstanderne med mig

41. og Presterne, Eljakim, Ma'aseja, Minjamin, Mikaja, Eljoenaj, Sakarja, Hananja, med Trompeter,

42. og Ma'aseja og Semaja og Eleasar og Ussil og Johanan og Malkia og Elam og Eser; og Sangerne istemte Sangen, og Jisrahja var deres Forstander.

43. Og de ofrede paa den samme Dag store Offere og glædede sig, thi Gud havde glædet dem med en stor Glæde; ogsaa Kvinderne og Børnene glædede sig, og Jerusalems Glæde blev hørt langt borte.

44. Og den samme Dag blev Mænd beskikkede over Forraadskamrene for de hellige Gaver, for Førstegrøden og for Tienderne, for i dem at samle af Stædernes Marker, hvad der efter Loven tilkom Presterne og Leviterne; thi Juda var glad over Presterne og Leviterne, som gjorde Tjeneste 10, 37; 13, 5.

45. Og de varetog, hvad der var at varetage for deres Gud, og hvad der var at varetage ved Renselsen; ligesaa Sangerne og Portnerne efter Davids og Salomos, hans Søns, Befaling.

1 Krøn. 24, 1 fg. 25, 1 fg. 26, 1 fg.

46. Thi i Davids og Asafs Dage, i fordums Tid, var der Øvrer for Sangerne og Lov- og Takkesange til Gud.

47. Og hele Israel ydede i Serubabels Dage og i Nehemias's Dage Sangerne og Portnerne, hvad der hver Dag tilkom dem; og de gave Leviterne hellige Gaver, og Leviterne gave Arons Børn hellige Gaver, 10, 37 fg.

13. KAPITEL.

Alle Fremmede udskilles fra Israel, 1-3. Nehemias kaster Tobias's Sager ud af det Kammer i Templet, som Ypperstepresten Eljasib i Nehemias's Fravær havde indrettet for ham, 4-9. Nehemias sætter for, at Leviterne faa sin Tiende, søgter Opsynsmænd over Forraadskamrene, 10-14. Forbyder alt Arbejde paa Sabbaten, 15-22. ophæver Ægtekaberne med fremmede Kvinder og anviser Presterne og Leviterne, hvad de have at varetage, 23-31.

DEN samme Dag blev der læst i Mosebogen for Folkets Øren, og der fandtes skrevet i den, at ingen Ammonit eller Moabit skulde komme i Guds Menighed indtil evig Tid,

5 Mos. 23, 3 fg.

2. fordi de ikke kom Israels Børn imøde med Brød og Vand, men leidede Bileam imod dem til at forbande dem; dog, vor Gud vendte Forbandelsen til Velsignelse. 4 Mos. 22, 5 fg.

3. Og det skede, da de hørte Loven, udskilte de alle fremmede Folk fra Israel.

4. Men før dette var Eljasib, Presten, som var nær beslægtet med Tobias, bleven sat over Guds Huses Kamre. 2, 10; 4, 3; 6, 1.

5. Og han havde indrettet et stort Kammer for ham der, hvor man før henlagde Madofferet, Viraken og Karrene og Tienden, Kornet, Mosten og Oljen, hvad der var forordnet for Leviterne og Sangerne og Portnerne, og den hellige Afgift til Presterne.

6. Men under alt dette var jeg ikke i Jerusalem; thi i Artaxerxes's, Babels Konges, to og trettede Aar kom jeg til Kongen, og efter et Aars Tids Forløb begjærede jeg mig Igjen Orlov af Kongen.

7. Og da jeg kom til Jerusalem, lagde jeg Mærke til det Onde, Eljasib for Tobias's Skyld havde gjort ved at indrette ham et Kammer i Guds Huses Forgaarde.

8. Og det gjorde mig saare ondt, og jeg kastede alle Tobias's Huses Sager ud af Kamret.

9. Og jeg bød, og man rensede Kamrene, og jeg hensatte atter der Guds Huses Kar, Madofferet og Viraken.

10. Og jeg fik vide, at hvad der tilkom Leviterne, ikke var blevet dem givet, saa Leviterne og Sangerne, som skulde forrette Gjerningen, vare flygtede bort, hver til sin Mark. Mal. 3, 10.

11. Da gik jeg iredt med Forstanderne og sagde: Hvorfor har man svigtet Guds Hus? Og jeg samlede dem og satte dem paa deres Plads.

12. Og hele Juda bragte Tienden af Kornet og Mosten og Oljen til Forraadskamrene. 10, 37 fg. 12, 44.

13. Og jeg satte Selemja, Presten, og Zadok, den Skriftlærde, og Pedaja af Leviterne til Forstandere over Forraadskamrene og Hanan, Søn af Sakkur, Søn af Mattanja, til at gaa dem tilhaande; thi de bleve agtede for tro, og dem paalaa det at dele ud til sine Brødre.

14. Kom mig i Hu, min Gud, for dette og udslet ikke mine fromme Gjerninger, som jeg har gjort mod min Guds Hus og med Hensyn til, hvad han vil have varetaget! 5, 19.

15. I de samme Dage saa jeg i Juda Nogle, som traadte Vinperser

om Sabbaten og bragte Kornbaand ind og læssede dem paa Asenerne, saavel som Vin, Druer og Figener og alle Slags Byrde, og førte det til Jerusalem paa Sabbatens Dag; og jeg advarede dem den Dag, de solgte Levnetsmidler. 10, 31.

16. Og de Tyrer, som opholdt sig der, indførte Fisk og alle Slags Varer, og de solgte dem paa Sabbaten til Judas Børn og i Jerusalem.

17. Og jeg gik iredt med de Ypperste i Juda og sagde til dem: Hvad er dette for en ond Gjerning, I gjøre og vanhellige Sabbatens Dag?

18. Var det ikke saa, eders Fædre gjorde, saa vor Gud førte al denne Ulykke over os og over denne Stad? Og I føre end mere Vrede over Israel ved at vanhellige Sabbaten!

19. Og det skede, da det var blevet mørkt i Jerusalems Porte før Sabbaten, bød jeg, og Dørene blev tillukkede, og jeg bød, at man ikke skulde oplade dem førend efter Sabbaten, og jeg satte nogle af mine Tjenere ved Portene, sigende: Der skal ingen Byrde komme ind paa Sabbatsdagen.

20. Kræmmerne og de, som solgte alle Slags Varer, overnattede da udenfor Jerusalem een Gang eller to.

21. Da advarede jeg dem og sagde til dem: Hvorfor overnatte I foran Muren? Gjøre I det igjen, saa lægger jeg Haand paa eder. Fra den Tid kom de ikke om Sabbaten.

22. Og jeg sagde til Leviterne, at de skulde rense sig og komme og holde Vagt ved Portene for at hellige Sabbatsdagen. Kom mig ogsaa dette i Hu, min Gud, og forbarm dig over mig efter din megen Miskundhed!

Ps. 25, 7.

23. I de samme Dage saa jeg og-

saa de Jøder, som havde taget asoditiske, ammonitiske, moabitiske Kvinder til Hustruer;

24. og af deres Børn talte Halvdelen Asoditisk (de forstode ikke at tale Jødisk) eller det ene eller det andet Folks Tungemaal.

25. Og jeg gik iredt med dem og bandede dem og slog Nogle af dem og rev Haar af dem, og jeg lod dem sværge ved Gud, idet jeg sagde: I skulle ikke give eders Døtre til deres Sønner, ei heller tage Hustruer af deres Døtre til eders Sønner eller til eder selv. 5 Mos. 7, 3. Esr. 9, 2.

26. Var det ikke heri, Salomo, Israels Konge, forsyndede sig? Iblandt de mange Folk var der ingen Konge som han, og han var elsket af sin Gud, og Gud satte ham til Konge over hele Israel; men endog ham forførte de fremmede Kvinder til Synd. 1 Kong. 11, 1 fg.

27. Og eder skulde det være tilladt at gjøre al denne store Ondskab og øve Trølsshed mod vor Gud ved at tage fremmede Kvinder til Hustruer!

28. Og en af Sønnerne af Jojada, Ypperstepresten Eljasiba Søn, var Svigersøn af Sanballat, Horoniten; derfor jog jeg ham bort fra mig. 2, 19.

29. Kom dem i Hu, min Gud, fordi de have besmittet Prestedømmet og Prestedømmets og Leviternes Pakt! Mal. 2, 8.

30. Saa rensede jeg dem fra alt Fremmed, og jeg fastsatte, hvad Presterne og Leviterne havde at varetage, hver i sin Gjerning,

31. og med Hensyn til Gaven af Ved paa bestemte Tider og med Hensyn til Førstefrugterne. Kom mig det i Hu, min Gud, til det Gode!

10, 34 fg.

ESTERS BOG.

1. KAPITEL.

Kong Ahasverus holder et stort Gjæstebud for sine Fyrster og for alt Folket i Susa; ligesaa holder hans Dronning Vaast et Gjæstebud for Kvinderne, 1-9. Han sender Bud efter hende, men hun vil ikke komme. 10-12. Efter Raadslagtning med sine Tjenere forskyder han ifølge Memukans Raad denne sin

512

Dronning og befaler i hele sit Rige, at Kvinderne skulde være sine Mænd lydige, 13-22.

Og det skede i Ahasverus's Dage (det var den Ahasverus, som rejgjerede fra Indien ligetil Ætiopien over hundrede og syv og tyve Landskaber),

2. I de Dage, da Kong Ahasverus sad paa sit Riges Trone, som var i Borgen Susan,

3. i sin Regerings tredje Aar gjorde han et Gjæstebud for alle sine Fyrster og sine Tjenere; Persiens og Mediens Hær, de Fornemste og Landakabernes Fyrster vare for hans Ansigt,

4. idet han fremviste sit Riges herlige Rigdom og sin Storhed kostelige Pragt i mange Dage, hundrede og ottet Dage.

5. Og da disse Dage vare til Ende, gjorde Kongen et Gjæstebud for alt Folket, som fandtes i Borgen Susan, baade Store og Smaa, et Gjæstebud i syv Dage, i Forgaarden til Haven ved Kongens Slot.

6. Tepper af hvidt Linned, Bomuldstøj og blaaf Purpur vare med hvide Bomuldssnorer og purpurroede Snorer fastheftede i Sølvringe og til Marmoræller; Guld- og Sølvbænke stode paa et Gulv af Alabast og hvidt Marmor og Perlemor og sort Marmor.

7. Og man skjenkede i Skaaler af Guld, og Skaalerne vare forskjellige fra hverandre, og kongelig Vin var der i Mængde, svarende til Kongens Magt.

8. Og Drikningen foregik efter Forskriften; Ingen nødte, thi saaledes havde Kongen forordnet for alle sine Hushovmestere, at Enhver maatte gjøre efter sin Lyst.

9. Ogsaa Vasti, Dronningen, gjorde et Gjæstebud for Kvinder i Kong Ahasverus's kongelige Hus.

10. Paa den syvende Dag, da Kongen var vel tilmode af Vinen, sagde han til Mehuman, Bista, Harbona, Bigta og Abagta, Setar og Karkas, de syv Hofmænd, som tjente for Kong Ahasverus's Ansigt,

11. at de skulde føre Dronning Vasti frem for Kongen med kongelig Krone for at lade Folkene og Fyrsterne se hendes Skjønhed; thi hun var dellig af Udseende.

12. Men Dronning Vasti vægrede sig ved at komme efter Kongens Ord gennem Hofmændene. Da blev Kongen saare harm, og hans Vrede optændtes hos ham.

13. Og Kongen sagde til de Vise, som forstode sig paa Tiderne (thi saaledes bleve Kongens Anliggender forhandlede for alle deres Ansigt, som forstode sig paa Lov og Ret.

1 Krøn. 12, 32.

14. og de, som stode ham nærmest, vare Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena, Memukan, Persernes og Medernes syv Fyrster, der saa Kongens Ansigt, de, som sad øverst i Riget):

15. Hvad er der efter Loven at gjøre med Dronning Vasti, fordi hun ikke har gjort efter Kong Ahasverus's Ord gennem Hofmændene?

16. Da sagde Memukan for Kongens og Fyrsternes Ansigt: Ikke mod Kongen alene har Dronning Vasti forbrudt sig, men mod alle Fyrsterne og mod alle Folkene, som ere i alle Kong Ahasverus's Landskaber.

17. Thi Dronningens Adfærd vil komme ud blandt alle Kvinderne og gjøre deres Ægtemænd foragtelige i deres Øine, idet de sige: Kong Ahasverus sagde, at man skulde føre Dronning Vasti frem for ham, men hun kom ikke.

18. Og paa denne Dag ville Persernes og Medernes Fyrstinder, som have hørt Dronningens Adfærd, sige det til alle Kongens Fyrster, og saa vil der blive nok af Foragt og Vrede.

19. Dersom det tykkes Kongen godt, saa udgaa der en kongelig Befaling fra ham, og den vorde opskreven blandt Persernes og Medernes Love, saa den ikke bortfalder, at Vasti ikke mere skal komme for Kong Ahasverus's Ansigt, og hendes kongelige Værdighed give Kongen en anden Kvinde, som er bedre end hun!

20. Naar da Kongens Forordning, som han udsteder, bliver hørt i hele hans Rige (thi det er stort), saa ville alle Kvinder vise sine Ægtemænd Ære, baade store og smaa.

21. Og det Ord var godt i Kongens og Fyrsternes Øine, og Kongen gjorde efter Memukans Ord.

22. Og han sendte Skrivelser til alle Kongens Landskaber, til hvert Landskab efter dets Skrift og til hvert Folk efter dets Tungemaal, at hver Mand skulde være Herre i sit Hus og tale efter sit Folks Tungemaal.

3, 12, 1 Mos. 3, 16.

1 Kor. 11, 3. 1 Pet. 3, 1.

2. KAPITEL.

Ahasverus lader samle de delligste Songfruer fra hele sit Rige for blandt dem at udvalge sig en til Dronning i Vastis Sted; blandt dem er Ester, en Jødtinde,

Mordekajs Fosterdatter, 1-8. Efter tolv Maaneders Forløb, hvilkens Tid medgik, inden enhver af Jomfruerne bragtes i Kongens Hus, bliver Ester hentet til Kongen og af ham valgt til Dronning, 9-18. Mordekaj, som sidder i Kongens Port uden at være kendt som Esters Frænde, erfarer, at to Hofmænd ville lægge Haand paa Kongen; han angiver dem, og de blive hængte 19-23.

EFTER disse Begivenheder, da Kongens Vrede havde lagt sig, kom han Vasti i Hu og det, hun havde gjort, og det, der var besluttet angaaende hende. 1, 12.

2. Da sagde Kongens Svende, som tjente ham: Man opsøge for Kongen unge Jomfruer, dellicke af Udseende,

3. og Kongen besikke Mænd i alle sit Riges Landskaber, forat de skulle samle alle unge Jomfruer, som ere dellicke af Udseende, til Borgen Susan, til Kvindernes Hus, under Opsyn af Hege, Kongens Hofmand, Kvindernes Vogter, og man give dem Salver til Salving,

4. og den unge Pige, som behager Kongen, vord Dronning i Vastis Sted! Og det Ord behagede Kongen, og han gjorde saa.

5. Der var en Jødisk Mand i Borgen Susan, og hans Navn var Mordekaj, Søn af Ja'ir, Søn af Sime'i, Søn af Kis, en benjaminitisk Mand,

6. som var bievnen bortført fra Jerusalem med de Fanger, der bortførtes med Jekonja, Judas Konge, hvem Nebukadnezar, Babels Konge, bortførte. 2 Kong. 24, 16 fg.

7. Og han opfostrede Hadassa, det er Ester, Datter af hans Farbroder, thi hun havde hverken Fader eller Moder; og den unge Pige var skjøn af Skabning og dellicke af Udseende, og da hendes Fader og hendes Moder døde, havde Mordekaj taget sig hende til Datter.

8. Og det skede, da Kongens Ord og hans Befaling bleve hørte, og da mange unge Piger samlede til Borgen Susan under Hegajs Opsyn, da blev ogsaa Ester hentet til Kongens Hus under Opsyn af Hegaj, Kvindernes Vogter.

9. Og den unge Pige behagede ham og fandt Yndest for hans Ansigt, og han skyndte sig med at give hende Salver til Salving og den Mad, hun skulde have, og de syv unge Piger, der vare udsæede til at gives hende fra Kongens Hus; og han lod hende og hendes Piger flytte

hen til det bedste Sted i Kvindernes Hus.

10. Ester havde ikke givet sit Folk og sin Slægt tilkjende; thi Mordekaj havde befaleet hende, at hun ikke skulde give det tilkjende.

11. Og hver eneste Dag vandrede Mordekaj foran Forgaarden ved Kvindernes Hus for at erfare, om det gik Ester vel, og hvad man gjorde med hende.

12. Og naar Raden kom til en Pige til at gaa ind til Kong Ahasverus, efterat det, der var Kvindernes foreskrevet, var skeet med hende i tolv Maaneder (saa lang Tid medgik nemlig til deres Salving, seks Maaneder med Myrraolje og seks Maaneder med vellugtende Sager og med andre Salver for Kvinder),

13. og naar da den unge Pige gik ind til Kongen, blev Alt, hvad hun begjærede, givet hende for at følge hende fra Kvindernes Hus til Kongens Hus.

14. Om Aftenen gik hun ind, og om Morgenen gik hun tilbage til Kvindernes andet Hus under Opsyn af Salagas, Kongens Hofmand, Medhustruernes Vogter; hun gik ikke mere ind til Kongen, medmindre Kongen havde Lyst til hende og hun blev kaldet ved Navn.

15. Og da Raden kom til Ester, Datter af Abiha'il, Farbroder til Mordekaj, som havde taget sig hende til Datter, til at gaa ind til Kongen, forlangte hun Intet, uden hvad Hegaj, Kongens Hofmand, Kvindernes Vogter, sagde; og Ester fandt Yndest for Alles Øine, der saa hende.

16. Og Ester blev hentet til Kong Ahasverus i hans kongelige Hus i den tiende Maaned, det er Maaneden Tebet, i hans Regjeringssyvende Aar.

17. Og Kongen elskede Ester fremfor alle Kvinderne, og hun fandt Naade og Yndest for hans Ansigt fremfor alle Jomfruerne, og han satte en kongelig Krone paa hendes Hoved og gjorde hende til Dronning i Vastis Sted.

18. Og Kongen gjorde et stort Gjæstebud for alle sine Fyrster og sine Tjenere, Esters Gjæstebud, og han tilstod Landekaberne Eftergivelse af Skatter og gav Foræringer, svarende til Kongens Magt.

19. Og da der anden Gang samle-

des Jomfruer, og Mordekaj sad i Kongens Port

20. (Ester gav nemlig ikke sin Slægt og sit Folk tilkjende, eftersom Mordekaj havde befaleet hende, og Ester gjorde i alle Ting; efter Mordekajs Ord, saaledes som hun havde gjort, da hun blev opfostret af ham), —

21. i de Dage, da Mordekaj sad i Kongens Port, bleve Bigtan og Teres, to af Kongens Hofmænd, af dem, som holdt Vagt ved Dørtærskelen, forbitrede og søgte at lægge Haand paa Kong Ahasverus.

22. Men Sagen blev Mordekaj bekendt, og han gav Dronning Ester det tilkjende, og Ester sagde det til Kongen i Mordekajs Navn.

23. Og Sagen blev undersøgt og funden at være saa, og de bleve begge hængte paa et Træ; og det blev opskrevet i Krønikebogen for Kongers Øine.

6, 1, 2.

3. KAPITEL.

Kongen ophøier Haman og befaler, at Alle skulle bøje Knæ for ham; da Mordekaj ikke vil dette, bliver Haman forbitret paa ham og hele hans Folk. 1-6. Haman udvirker en kongelig Befaling, at man paa den trettende Dag i den tolvte Maaned skal ihjelslaa alle Jøder i hele Riget. 7-15.

EFTER disse Begivenheder gjorde Kong Ahasverus Haman, Hammedatas Søn, Agagiten, stor og ophøiede ham og satte hans Stol ovenfor alle de Fyrsters, som vare hos ham.

2. Og alle Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port, knælede og bøjede sig ned for Haman, thi saa havde Kongen befaleet om ham; men Mordekaj hverken knælede eller bøjede sig ned.

3. Da sagde Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port, til Mordekaj: Hvorfor overtræder du Kongens Bud?

4. Og det skede, da de sagde saa til ham Dag efter Dag, udenat han hørte paa dem, saa gavede Haman det tilkjende for at se, om Mordekaj skulde kunne hævdes sit Ord; thi han havde givet dem tilkjende, at han var en Jøde.

5. Og da Haman saa, at Mordekaj ikke knælede eller bøjede sig ned for ham, blev Haman fuld af Hamme.

6. Og han holdt det for at være altfor lidet at lægge Haand paa

Mordekaj alene; man havde nemlig givet ham tilkjende, af hvilket Folk Mordekaj var, og Haman søgte derfor at ødelægge alle de Jøder, som vare i hele Ahasverus's Rige, Mordekajs Folk.

7. I den første Maaned, det er Maanedten Nisan, i Kong Ahasverus's tolvte Aar, kastede man Pur, det er Lod, for Hamans Ansigt fra Dag til Dag og fra Maaned til Maaned indtil den tolvte Maaned, det er Maanedten Adar.

8. Og Haman sagde til Kong Ahasverus: Der er et Folk, spredt og omstrøet blandt Folkene i alle dit Riges Landskaber, og deres Love ere forskjellige fra ethvert andet Folks, og efter Kongens Love gjøre de ikke, og det sømmer sig ikke for Kongen at lade dem være.

9. Dersom det tykkes Kongen godt, saa lad det blive skrevet, at man skal udrydde dem; og jeg skal tilveie Embedsmændene i deres Hænder ti tusinde Talenter Sølv, forat de kunne bringe det ind i Kongens Skatkammer.

10. Da trak Kongen sin Signetring af sin Haand og gav den til Haman, Hammedatas Søn, Agagiten, Jødernes Fiende.

11. Og Kongen sagde til Haman: Sølvet er dig skjenket tilligemed Folket, saa du kan gjøre med det, som dig godt synes.

12. Da bleve Kongens Skrivere kaldte i den første Maaned, paa den trettende Dag i den, og der blev skrevet, aldeles som Haman bød, til Kongens Statholdere og til Landskabsvdingerne over hvert Landskab og til Fyrsterne over hvert Folk, til hvert Landskab efter dets Skrift og til hvert Folk efter dets Tungemaal; i Kong Ahasverus's Navn blev der skrevet og forseglet med Kongens Signetring.

13. Saa sendtes der Skrivelser ved Ilbud til alle Kongens Landskaber, at man skulde ødelægge, ihjelslaa og udrydde alle Jøderne, baade Unge og Gamle, smaa Børn og Kvinder, paa een Dag, paa den trettende Dag i den tolvte Maaned, det er Maanedten Adar, og deres Gods skulde man plyndre.

14. Forat Befaling skulde blive given for hvert enkelt Landskab, blev en Afskrift af Brevet kundgjort for alle Folkene, forat de skulde være beredte til denne Dag.

15. Iibudene droge i Hast afsted efter Kongens Ord, og Befalingen blev given paa Borgen Susan; og Kongen og Haman satte sig til i drikke, men Staden Susan var forferdet.

4. KAPITEL.

Kongens Befaling vækker bitter Sorg hos alle Jøderne; Mordekaj ifører sig Sørgedragt; Ester faar vide Aarsagen dertil, 1-9. Hun lader Mordekaj sige, at hun ikke tør gaa til Kongen for at bede for sit Folk; efter gjentagen Forestilling af Mordekaj beslutter hun sig dog dertil; hun vil, at Jøderne forinden skulle faste med hende i tre Dage; dette sker, 10-17.

Da Mordekaj fik vide Alt, hvad der var skeet, sønderrev Mordekaj sine Klæder og iførte sig Sæk og Aske; og han gik ud midt i Staden og opløftede et stort og bittert Skrig.

2. Og han kom lige hen foran Kongens Port; thi det var ikke tilladt at gaa ind i Kongens Port, klædt i Sæk.

3. Og i hvert eneste Landskab, paa hvert Sted, hvor Kongens Ord og hans Befaling kom hen, blev der stor Sorg blandt Jøderne og Faste og Graad og Veklage; Mange laa i Sæk og Aske.

4. Da kom Esters unge Piger og hendes Hofmænd og fortalte hende det, og Dronningen blev fuld af Angest; og hun sendte Klæder hen for at lade Mordekaj iføre sig dem og for at afføre ham hans Sæk; men han tog ikke imod dem.

5. Da kaldte Ester paa Hatak, en af Kongens Hofmænd, som han havde beskikket til at staa for hendes Ansigt, og hun bød ham at gaa til Mordekaj for at faa vide, hvad det var, og hvorfor det skede.

6. Saa gik Hatak ud til Mordekaj paa Stadens Torv, som var foran Kongens Port.

7. Og Mordekaj fortalte ham Alt, hvad der var hændt ham, og angav ham nøjagtig det Sølv, Haman havde sagt at ville tilveie Kongens Skatkammer for Jøderne, for at faa dem udryddede. 3, 9.

8. Og han gav ham en Afskrift af den skrevne Befaling, som var bleven given i Susan om at ødelægge dem, forat han skulde vise Ester den og give hende Underretning og paalægge hende at gaa ind til Kongen for at bønfaalde ham og bede ham om Naade for sit Folk. 2, 20.

9. Og Hatak kom, og han kundgjorde Ester Mordekajs Ord.

10. Da sagde Ester til Hatak, idet hun bød ham at gaa til Mordekaj;

11. Alle Kongens Tjenere og Folket i Kongens Landskaber vide, at hvis Nogen, Mand eller Kvinde, gaar ind til Kongen i den indre Gaard uden at være kaldet, saa er der om ham kun een Lov, den, at man skal slaa ham ihjel, uden saa er, at Kongen udrækker Guldspiret imod ham, da beholder han Livet; men jeg er ikke bleven kaldet til at gaa ind til Kongen nu i tretti Dage.

12. Og man forkyndte Mordekaj Esters Ord.

13. Da sagde Mordekaj, at de skulde give Ester til Svar: Tænk ikke i din Sjæl, at du i Kongens Hus skal undslippe fremfor alle Jøderne!

14. Thi dersom du tier stille i denne Tid, saa skal Udfrielse og Redning komme for Jøderne fra et andet Sted, men du og din Faders Hus, I skulle omkomme; og hvem ved, om du ikke netop for en Tid som denne er kommen til Dronningværdigheden? 1 Mos. 45, 7.

15. Da sagde Ester, at man skulde give Mordekaj til Svar:

16. Gaa hen, saml alle de Jøder, som findes i Susan, og faster for mig og æder ikke og drikker ikke i tre Dage, Nat og Dag! Ogsaa jeg med mine unge Piger vil saaledes faste, og derpaa vil jeg gaa ind til Kongen, skjønt ikke efter Loven, og skal jeg da omkomme, saa faar jeg omkomme. 1 Mos. 43, 13. 2 Kong. 7, 4.

17. Og Mordekaj gik bort og gjorde ham, aldeles som Ester havde paalagt ham.

5. KAPITEL.

Ester gaar ind til Kongen; Ander Naade for hans Ansigt og indbyder ham og Haman til et Bæstebud samme Dag; de komme; hun indbyder dem ogsaa til den følgende Dag, 1-8. Da Mordekaj nu lige-saalidt som før vil bøde sig for Haman, lader denne efter sin Hustrues og sine Venners Raad en Galge opretse for ham og agter den følgende Dag at udværlce hos Kongen Tilladelse til at lade ham hænge, 9-14.

Og det skede paa den tredje Dag, da iførte Ester sig kongelig Dragt og stillede sig i Kongens Huses indre Gaard lige overfor Kongens Hus, og Kongen sad paa sin Kongetrone i Kongens Hus lige overfor Husets Dør.

2. Og det skede, da Kongen saa

Dronning Ester staa i Gaarden, da fandt hun Naade for hans Øine; og Kongen udtrakke Guldspiret, som var i hans Haand, mod Ester, og Ester nærmede sig og berørte Spidsen paa Spiret.

4, 11.

3. Og Kongen sagde til hende: Hvad fattes dig, Dronning Ester, og hvad er din Begjæring? Var det end Halvdelen af Riget, saa skal den gives dig.

Mark. 6, 22 fg.

4. Og Ester sagde: Tykkes det Kongen godt, saa komme Kongen og Haman idag til det Gjæstebud, jeg har beredt for ham!

5. Da sagde Kongen: Skynder eder og henter Haman, forat det kan ske efter Esters Ord! Og Kongen og Haman kom til det Gjæstebud, Ester havde beredt.

6. Og Kongen sagde til Ester, da man drak Vin: Hvad er din Bøn? Den skal tilstaaes dig. Og hvad er din Begjæring? Var det end Halvdelen af Riget, saa skal den opfyldes.

7. Og Ester svarede og sagde: Min Bøn og min Begjæring er:

8. Har jeg fundet Naade for Kongens Øine, og tykkes det Kongen godt at tilstaa mig min Bøn og at opfylde min Begjæring, saa komme Kongen og Haman til det Gjæstebud, jeg vil berede for dem! Imorgen vil jeg da gjøre efter Kongens Ord.

9. Og Haman gik ud den samme Dag, glad og vel tilmode; men da Haman saa Mordekaj i Kongens Port, og han hverken retste sig eller rørte sig for ham, blev Haman fuld af Vrede mod Mordekaj.

3, 2.

10. Men Haman holdt sig og kom til sit Hus; og han sendte Bud og lod sine Venner og Seres, sin Hustru, hente.

11. Og Haman fortalte dem om sin Rigdoms Herlighed og sine Søners Mængde og Altsammen, hvorledes Kongen havde gjort ham stor, og hvorledes han havde ophøiet ham over Fyrsterne og Kongens Tjenere.

9, 10; 3, 1.

12. Og Haman sagde: Tilmeld har Dronning Ester ikke ladet Nogen komme med Kongen til det Gjæstebud, hun havde beredt, uden mig, og ogsaa til Imorgen er jeg indbudet af hende tilligemed Kongen.

13. Men alt dette er mig ikke nok al den Stund, jeg ser Jøden Mordekaj sidde i Kongens Port.

14. Da sagde Seres, hans Hustru, og alle hans Venner til ham: Lad dem gjøre et Træ i Stand, femti Alen høit, og sig imorgen til Kongen, at man hænger Mordekaj derpaa; gæk saa glad med Kongen til Gjæstebudet! Og det Ord syntes Haman godt om, og han lod gjøre Træet i Stand.

6. KAPITEL.

Om Natten, da Kongen ikke kan faa sove, lader han forelæse for sig af Krønikebogen, hører saaledes, at Mordekaj har opdaget en Sammensværgelse mod ham, og erfarer tillige, at ingen Æresbetjening derfor er bleven ham til Del. 1-3. Haman, der just kommer for at bede om, at Mordekaj maa blive hængt, faar Refjæltning at bevise ham den Ære, han har tiltænkt sig selv, 4-11. Hamans Mod begynder at synke; medens han samtaler med sin Hustru og sine Venner om, hvad der er hændt ham, afhentes han til Gjæstebudet hos Ester, 12-14.

I den samme Nat flyede Sønnen fra Kongen, og han bød at hente Mindebogen, Krøniken, og den blev oplæst for Kongen.

2. Og der fandtes opskrevet, at Mordekaj havde gjort Anmeldelse om Bigtana og Teres, to af Kongens Hofmænd, af dem, som holdt Vægt ved Dørtærskelen, at de havde søgt at lægge Haand paa Kong Ahasverus.

3, 21 fg.

3. Og Kongen sagde: Hvad Ære og Ophøielse er der bleven Mordekaj til Del for dette? Og Kongens Svende, som tjente ham, sagde: Der er ikke bleven ham nogen Ting til Del.

4. Da sagde Kongen: Hvem er i Gaarden? Men Haman var just kommen ind i Kongens Huses ydre Gaard for at sige til Kongen, at Mordekaj burde hænges paa det Træ, han havde gjort i Stand for ham.

5, 14.

5. Kongens Svende sagde da til ham: Se, Haman staar i Gaarden. Og Kongen sagde: Lader ham komme ind!

6. Da nu Haman kom ind, sagde Kongen til ham: Hvad skal man gjøre med den Mand, Kongen har Lyst til at ære? Og Haman sagde i sit Hjerte: Hvem skulde Kongen have Lyst til at vise Ære, uden mig?

7. Og Haman sagde til Kongen: Er der er en Mand, Kongen har Lyst til at ære,

8. saa bringe man en kongelig Klædning, som Kongen har været iført, og en Hest, som Kongen har

redet paa, og paa hvis Hoved der er sat et kongeligt Hovedsmykke,

9. og man give Klædningen og Hesten i en af Kongens fornemste Fyrsters Haand, og Klædningen skal man iføre den Mand, Kongen har Lyst til at ære, og man skal lade ham ride paa Hesten gjennem Stadens Gader og udraabe for hans Ansigt: Saaledes gjør man med den Mand, som Kongen har Lyst til at ære.

10. Da sagde Kongen til Haman: Skynd dig, tag Klædningen og Hesten, ligesom du har sagt, og gjør saa med Jøden Mordekaj, som sidder i Kongens Port! Lad Intet blive for sømt af Alt, hvad du har sagt!

11. Da tog Haman Klædningen og Hesten og iførte Mordekaj Klædningen, og han lod ham ride gjennem Stadens Gader og udraabe for hans Ansigt: Saaledes gjør man med den Mand, som Kongen har Lyst til at ære.

12. Og Mordekaj kom tilbage til Kongens Port; men Haman skyndte sig til sit Hus, bedrøvet og med tilhyllet Hoved. Jer. 14, 3.

13. Og Haman fortalte Seres, sin Hustru, og alle sine Venner Alt, hvad der var hændt ham; da sagde hans Vise og Seres, hans Hustru, til ham: Er Mordekaj, for hvis Ansigt du er begyndt at falde, af Jødernes Æt, da formaar du intet imod ham, men maa falde aldeles for hans Ansigt.

14. Medens de endnu talte med ham, kom Kongens Hofmænd, og de skyndte sig at føre Haman til det Gjæstebud, Ester havde beredt. 5, 8.

7. KAPITEL.

I Gjæstebudet hos Ester beder denne for sit og sit Folks Liv og nævner Haman som den, der har istude at udrydde Jøderne, 1-6. Kongen bliver vred; Haman beder for sig, men bliver paa Kongens Befaling hængt i den Galge, han har retat for Mordekaj, 7-10.

SAA kom da Kongen og Haman for at drikke Vin hos Dronning Ester. 5, 8; 6, 14.

2. Og Kongen sagde til Ester ogsaa den anden Dag, da de drak Vin: Hvad er din Bøn, Dronning Ester? Den skal tilstaa dig. Og hvad er din Begjæring? Var det end Halvdelen af Riget, saa skal den opfyldes. 5, 6.

3. Da svarede Dronning Ester og 5, 6.

sagde: Har jeg fundet Naade for dine Øine, o Konge, og tykkes det Kongen godt, saa lad mit Liv vorde mig skjenket paa min Bøn, og mit Folks Liv paa min Begjæring!

4. Thi vi ere solgte, jeg og mit Folk, til Ødelæggelse, Mord og Undergang; og var det til at være Trælle og Trælkvinder, vi vare solgte, da havde jeg tiet, men nu er vor Fiende ikke i Stand til at oprette Kongens Tab.

5. Da sagde Kong Ahasverus til Dronning Ester: Hvem er den, og hvor er den, som har fordristet sig til at gjøre saa?

6. Og Ester sagde: En Modstander og en Fiende, denne onde Haman. Og Haman blev forfærdet for Kongens og Dronningens Ansigt.

7. Og Kongen stod i sin Harmen op fra Vingildet og gik ud i Haven ved Slottet; men Haman blev tilbage for at bede Dronning Ester om sit Liv, thi han saa, at Ulykken var fast besluttet mod ham af Kongen.

8. Og da Kongen kom tilbage fra Haven ved Slottet til Huset, hvor Vingildet var blevet holdt, laa Haman bøjet over den Bænk, hvorpaa Ester sad; da sagde Kongen: Tør man endog øve Vold mod Dronningen hos mig i Huset? I det Samme, Ordet udgik af Kongens Mund, tilhullede man Hamans Ansigt.

9. Og Harbona, en af Hofmændene for Kongens Ansigt, sagde: Se, et Træ, Haman har ladet gjøre i Stand for Mordekaj, der talte, hvad der var til Bedste for Kongen, staar ogsaa i Hamans Gaard, femti Alen høit. Da sagde Kongen: Hænger ham paa det! 2, 22; 5, 14.

10. Og de hængte Haman paa det Træ, han havde gjort i Stand for Mordekaj, og Kongens Vrede lagde sig.

8. KAPITEL.

Kongen ophæver Mordekaj og tillader Dronningen og ham i Kongens Navn at tilbagekalde Befalingen om at dræbe Jøderne, 1-8. Mordekaj udsteder Breve i Kongens Navn; Jøderne faa Lov til at værge for sit Liv, paa den til deres Udryddelse bestemte Dag; de blive herover saare glade, 9-17.

DEN samme Dag gav Kong Ahasverus Dronning Ester Hamans, Jødernes Fiendes, Hus; og Mordekaj kom ind for Kongen, thi Ester

havde givet tilkjende, i hvilket Forhold han stod til hende.

2. Og Kongen trak sin Signetring af, som han havde taget fra Haman, og gav Mordekaj den, og Ester satte Mordekaj over Hamans Hus. 3, 10.

3. Og Ester talte fremdeles for Kongen og faldt ned for hans Fødder, og hun græd og bønfuldt ham om at afvende Agagiten Hamans Ondskab og det Raad, han havde lagt op mod Jøderne.

4. Og Kongen udrakte Guldspiret mod Ester; da reiste Ester sig op og stod for Kongen. 5, 2.

5. Og hun sagde: Tykkes det Kongen godt, og har jeg fundet Naade for hans Aasyn, og er den Sag ret for Kongen, og er jeg velbehagelig for hans Øine, saa lad der blive skrevet for at tilbagekalde Brevene med Hamans, Hammedatas Søns, Agagitens, onde Raad, som han skrev for at udrydde de Jøder, som ere i alle Kongens Landskaber. 3, 12 fg.

6. Thi hvorledes skulde jeg være i Stand til at se paa den Ulykke, som vilde ramme mit Folk, og hvorledes skulde jeg være i Stand til at se paa min Slægts Undergang?

7. Da sagde Kong Ahasverus til Dronning Ester og til Jøden Mordekaj: Se, Hamans Hus har jeg givet Ester, og ham selv har man hængt paa Træet, fordi han havde udrakt sin Haand mod Jøderne.

8. Saa skrive nu I angaaende Jøderne saaledes, som godt er feders Øine, i Kongens Navn, og forsegle det med Kongens Signetring! Thi den Skrift, som er skreven i Kongens Navn og forseglet med Kongens Signetring, staar ikke til at tilbagekalde. Dan. 6, 9, 13, 16.

9. Saa bleve da Kongens Skrivere kaldte paa den samme Tid, i den tredje Maaned, det er Maaneden Sivan, paa den tre og tyvende Dag i den, og der blev skrevet, ganske som Mordekaj bød. til Jøderne og til Statholderne og Landshøvdingerne og Landskabernes Fyrster fra Indien lige til Ætiopien, hundrede og syv og tyve Landskaber. til hvert Landskab efter dets Skrift og til hvert Folk efter dets Tungemaal og til Jøderne efter deres Skrift og efter deres Tungemaal. 1, 22; 3, 12.

10. Og han skrev i Kong Ahasverus's Navn, og han forseglede med Kongens Signetring, og han afsendte

Breve ved Ilbudene tilhest, som rede paa Travere, paa Mulæsler, fødte af Hopper, 3, 15.

11. at Kongen gav de Jøder, som vare i hver Stad, Lov til at samle sig og at værge sit Liv, at ødelægge, ihjelslaa og udrydde hele det Folks og Landskabs Magt, der trængte dem, endog smaa Børn og Kvinder, og at plyndre deres Gods.

12. paa een Dag i alle Kong Ahasverus's Landskaber, paa den tretende Dag i den tolvte Maaned, det er Maaneden Adar.

13. Forat Befaling skulde blive given for hvert enkelt Landskab, blev en Afskrift af Brevet kundgjort for alle Folkene, og forat Jøderne skulde være beredte til den Dag for at hevne sig paa sine Fiender. 3, 14 fg.

14. Ilbudene, som rede paa Travere, paa Mulæslerne, droge ud med Hast og med Il efter Kongens Ord; og Befalingen blev given i Borgen Susan.

15. Og Mordekaj gik ud fra Kongen i kongelig Klædning af blaåt Purpur og hvidt Linned og med en stor Guldkrone og en Kaabe af hvidt Bomuldstøj og rødt Purpur; og Staden Susan jublede højt og glædede sig.

16. Blandt Jøderne var der Lys og Glæde og Fryd og Ære,

17. og i hvert eneste Landskab og i hver eneste Stad, paa hvert Sted, hvor Kongens Ord og hans Befaling kom hen, blev der Glæde og Fryd blandt Jøderne, Gjæstebud og Festdag; og Mange af Folkene i Landet bleve Jøder; thi Frygt for Jøderne var falden paa dem.

4, 3. 1 Mos. 35, 5. 2 Krøn. 17, 10; 20, 29.

9. KAPITEL.

Paa den til Jødernes Udryddelse bestemte Dag drøbe disse mange Tusinde af sine Fiender og ihjelslaa Hamans ti Sønner; i Susan faa de af Kongen Lov til at fortsætte Bødelægningen ogsaa den følgende Dag, 1-16. Jøderne høitideligholde den fjortende, men i Susan den femtende Dag i den tolvte Maaned, fordi de da fik Ro for sine Fiender; denne Høitid kaldes Purims Høitid, 17-32.

OG i den tolvte Maaned, det er Maaneden Adar, paa den tretende Dag i den, da Kongens Ord og hans Bud skulde til at fuldbyrdes, paa den Dag, da Jødernes Fiender havde haabet at faa dem i sin Magt,

men det vendte sig, saa Jøderne fik sine Fiender i sin Magt, — 3, 13.

2. da samlede Jøderne sig i sine Stæder i alle Kong Ahasverus's Landskaber for at lægge Haand paa dem, som søgte deres Ulykke; og Ingen holdt Stand for dem, thi Frygt for dem var falden paa alle Folkene.

8, 17.

3. Og alle Landskabernes Fyrster og Statholderne og Landshøvdingerne og Kongens Embedsmænd understøttede Jøderne, thi Frygt for Mordekaj var falden paa dem;

4. thi Mordekaj var stor i Kongens Hus, og hans Ry gik igjennem alle Landskaberne, thi Manden Mordekaj blev stedse større og større.

10, 3.

5. Saa sloge da Jøderne alle sine Fiender med Sverd og Død og Undergang, og de gjorde efter sin Lyst mod dem, som hadede dem.

6. Og i Borgen Susan ihjelsloge og ødelagde Jøderne fem hundrede Mænd.

7. Og Parsandata og Dalfon og Aspata

8. og Porata og Adalja og Aridata

9. og Parmasta og Arisaj og Aridaj og Vajsata,

10. de ti Sønner af Haman, Hammedatas Søn, Jødernes Fiende, sloge de ihjel; men paa Byttet lagde de ikke Haand.

11. Paa den samme Dag kom Tallet paa dem, som vare ihjelslagne i Borgen Susan, for Kongen.

12. Og Kongen sagde til Dronning Ester: I Borgen Susan have Jøderne ihjelslaaet og udryddet fem hundrede Mænd og Hamans ti Sønner; hvad have de da ikke gjort i Kongens øvrige Landskaber? Og hvad er din Bøn? Saa skal den tilstaaes dig. Og hvad er fremdeles din Begjæring? Saa skal den opfyldes.

5, 3, 6; 7, 2.

13. Og Ester sagde: Tykkes det Kongen godt, saa lad det ogsaa imorgen blive de Jøder, som ere i Susan, tilladt at gjøre efter Budet for idag, og Hamans ti Sønner hænge man paa Træet!

14. Og Kongen bød, at saa skulde gjøres, og der blev given Befaling i Susan, og man hængte Hamans ti Sønner.

15. Og de Jøder, som vare i Susan, samlede sig ogsaa paa den fjortende

Dag i Maaneden Adar og ihjelsloge i Susan tre hundrede Mænd; men paa Byttet lagde de ikke Haand.

16. Og de øvrige Jøder, som vare i Kongens Landskaber, samlede sig og værgede sit Liv og fik Ro for sine Fiender og ihjelsloge fem og sytti Tusinde blandt dem, som hadede dem; men paa Byttet lagde de ikke Haand.

17. Dette skede paa den trettende Dag i Maaneden Adar; og de havde Ro paa den fjortende Dag i den, og de gjorde den til en Gjæstebuds- og Glædesdag.

18. Men de Jøder, som vare i Susan, samlede sig paa den trettende Dag i den og paa den fjortende Dag i den, og de havde Ro paa den femtende Dag i den og gjorde den til en Gjæstebuds- og Glædesdag.

19. Derfor gjøre Jøder paa Landet, de, som bo i Byerne paa det aabne Land, den fjortende Dag i Maaneden Adar til en Glædes- og Gjæstebuds- og Festdag og til en Dag, man sender hverandre Gaver.

Aab. 11, 10. Neh. 8, 10, 12.

20. Og Mordekaj opskrev disse Begivenheder og sendte Breve til alle de Jøder, som vare i alle Kong Ahasverus's Landskaber, de, som vare nær og fjernt,

21. for at fastsætte for dem, at de skulde høitideligholde den fjortende Dag i Maaneden Adar og den femtende Dag i den, Aar efter Aar,

22. som de Dage, da Jøderne havde faaet Ro for sine Fiender, og den Maaned, da det havde vendt sig for dem fra Bedrøvelse til Glæde og fra Sorg til Festdag, saa de gjorde dem til Gjæstebuds- og Glædesdage og til Dage, da man sender Forærin- ger til hverandre og Gaver til de Fattige.

23. Og Jøderne vedtog, hvad de havde begyndt at gjøre, og hvad Mordekaj havde skrevet dem til:

24. thi Haman, Hammedatas Søn, Agagten, alle Jødernes Fiende, havde lagt Raad op mod Jøderne for at udrydde dem, og han havde kastet Pur, det er Lod, for at ødelægge og udrydde dem,

3, 7.

25. men da det kom for Kongen, bød han ved et Brev, at hans onde Raad, som han havde oplagt mod Jøderne, skulde vende tilbage paa hans eget Hoved, og man hængte ham og hans Sønner paa Træet.

26. Derfor kaldte de disse Dage Purim efter Ordet Pur. Derfor, ifølge alle dette Brevs Ord og ifølge det, som de selv havde seet, og som var hændt dem,

27. fastsatte Jøderne og vedtog for sig og for sin Afkom og for alle dem, der sluttede sig til dem, som Noget, der ikke skulde bortfalde, at høitideligholde disse to Dage efter Forskriften om dem og efter den for dem bestemte Tid, Aar efter Aar,

28. og at disse Dage skulde ihukommnes og høitideligholdes i hver Slægt, hver Familie, hvert Landskab og hver By, og at disse Purimsdage ikke skulde bortfalde blandt Jøderne, og deres Ihukommelse ikke opbøre blandt deres Afkom.

29. Og Dronning Ester, Abiha'ls Datter, og Jøden Mordekaj skrev eftertrykkelig for at stadfæste dette andet Brev om Purim.

30. Og han sendte Skrivelser til alle Jøderne i de hundrede og syv og tyve Landskaber i Ahasverus's Rige, Freds og Sandheds Ord,

31. for at stadfæste disse Purimsdage paa deres bestemte Tider, saaledes som Jøden Mordekaj og Dron-

ning Ester havde fastsat om dem, og saaledes som de for sig selv og for sin Afkom havde fastsat, hvad Fæsterner og Veklagerne paa dem angaar.

32. Og Esters Ord stadfæstede, hvad der saaledes vedkom Purimsfesten, og det blev opskrevet i Bogen.

10. KAPITEL.

Ahasverus lægger Skat paa Landet; hans øvrige Historie findes andetsteds optegnet. 1. 2. Mordekajs Højhed og Gjerning omhandles kortelig, 3.

DEREFTER lagde Kong Ahasverus Skat paa Landet og Havets Øer.

2. Men al hans Magts og hans Vældes Gjerning og nøiagtig Beretning om Mordekajs Storhed, hvortil Kongen ophøiede ham, disse Ting ere opskrevne i Medernes og Persernes Kongers Krønikebog, 3, 15; 9, 4.

3. Thi Jøden Mordekaj var den Anden efter Kong Ahasverus og stor blandt Jøderne og velbehagelig for sine mange Brødre; han søgte sit Folks Vel og talte til Bedste for hele sin Æt.

1 Mos. 41, 40.

J O B S B O G .

1. KAPITEL.

Job, en ustraffelig og gudfrygtig Mand, har ti Børn og er meget rig; som Vidnesbyrd om hans Fromhed anføres, at han offer for sine Børn, naar de have holdt Gjæstebud, 1-5. Satan foregiver, at Job kun er from, fordi Gud har velstøttet ham saa meget, 6-11. Herren tillader Satan at ødelægge Alt, hvad Job ejer; han skiller ham ved hans Hjerde, hans Tjenere og hans Børn. Men Job viser sig taalmodig og hengiven i Guds Vilje, 12-22.

DER var en Mand i Landet Uz, hans Navn var Job; og den samme Mand var ustraffelig og retskaffen og gudfrygtig og veg fra det Onde.

V. 8; 2, 3. Ez. 14, 14 fg. 1 Mos. 4, 9. Luk. 1, 6.

2. Og der blev født ham syv Sønner og tre Døtre.

3. Og hans Fæ var syv tusinde

Nor 17*

Faar og tre tusinde Kameler og fem hundrede Par Okser og fem hundrede Aseninder, derhos saare meget Tyende; og Manden var mægtigere end alle Østens Børn.

4. Og hans Sønner gjorde hen og gjorde Gjæstebud, hver sin Dag i sit Hus, og de sendte Bud og indbøde sine tre Søstre til at æde og drikke med dem.

5. Og det skede, naar Gjæstebudsdagene vare til Ende, da sendte Job Bud efter dem og helligede dem, og han stod aarle op om Morgenen og ofrede Brændoffere efter deres alles Tal; thi Job sagde: Kanske mine Sønner have syndet og sagt Gud Farvel i sit Hjerte. Saaledes gjorde Job altid.

6. Og det skede en Dag, at Guds Sønner kom for at fremstille sig for Herren, og da kom ogsaa Satan midt iblandt dem.

2, 1 fg.

7. Da sagde Herren til Satan: Hvorfra kommer du? Og Satan svarede Herren og sagde: Fra at fare om paa Jorden og vandre omkring paa den.

1 Pet. 5, 8.

8. Og Herren sagde til Satan: Har du givet Agt paa min Tjener Job? Thi der er ikke Nogen paa Jorden som han, en Mand, ustraffelig og retskaffen, som frygter Gud og viger fra det Onde.

9. Men Satan svarede Herren og sagde: Mon Job frygter Gud for Intet?

10. Har ikke du hegnet om ham og om hans Hus og om Alt, hvad hans er, trindt omkring? Hans Hænders Gjerning har du velsignet, og hans Fæ har bredt sig ud i Landet.

11. Men ræk dog din Haand ud og rør ved Alt, hvad hans er! Visse- lig, lige i dit Aasyn vil han sige dig Farvel.

12. Og Herren sagde til Satan: Se, Alt, hvad hans er, er i din Haand; kun mod ham selv maa du ikke ud- række din Haand. Da gik Satan ud fra Herrens Aasyn.

13. Og det skede en Dag, da hans Sønner og hans Døtre aade og drak Vin i sin førstefødte Broders Hus,

14. da kom der et Bud til Job og sagde: Okserne pløiede, og Aseninderne græssede ved Siden af dem;

15. da faldt Sabbæerne ind og toge dem, og Drengene sloge de med Sværdets Eg, og jeg undkom, kun jeg alene, for at give dig det til- kjende.

16. Endnu talte denne, da kom en Anden og sagde: Guds Ild faldt ned fra Himmelen og brændte Faarene og Drengene og fortærede dem, og jeg undkom, kun jeg alene, for at give dig det tilkjende.

17. Endnu talte denne, da kom en Anden og sagde: Kaldæerne gjorde tre Hobe og overfaldt Kame- lerne og toge dem, og Drengenesloge de med Sværdets Eg, og jeg undkom, kun jeg alene, for at give dig det tilkjende.

18. Endnu talte denne, da kom en Anden og sagde: Dine Sønner og dine Døtre aade og drak Vin i sin førstefødte Broders Hus;

19. se, da kom der en stærk Storm fra hin Side Ørkenen og stødte mod Husets fire Hjørner, og det faldt paa de unge Folk, og de døde, og jeg

undkom, kun jeg alene, for at give dig det tilkjende.

20. Da reiste Job sig og sønderrev sin Kappe og klippede sit Hoved, og han faldt ned paa Jorden og til- bad.

1 Mos. 37, 29. 34. Esr. 9, 3.

21. Og han sagde: Nøgen kom jeg af min Moders Liv, og nøgen skal jeg vende did tilbage. Herren gav, og Herren tog; Herrens Navn være lovet!

Præd. 5, 14. 1 Tim. 6, 7.

22. Under alt dette syndede Job ikke, og han tillagde ikke Gud nogen Daarlighed.

2. KAPITEL.

Satan paastaar, at Prøven ikke er til- strækkelig, saalænge Gud sparer Jobs Person, 1-5. Herren giver Job i Satans Haand; han tilreder ham ilds med onde Bylder; Jobs Hustru bliver utaalmodig og vises tilrette af ham; han selv er endnu taalmodig, 6-10. Jobs tre Venner komme for at trøste ham; de bedrøves saare over hans Jammer, 11-13.

OG det skede en Dag, at Guds Søn- ner kom for at fremstille sig for Herren, og da kom ogsaa Satan midt iblandt dem for at fremstille sig for Herren.

1, 6 fg.

2. Da sagde Herren til Satan: Hvorfra kommer du? Og Satan svarede Herren og sagde: Fra at fare om paa Jorden og vandre omkring paa den.

3. Og Herren sagde til Satan: Har du givet Agt paa min Tjener Job? Thi der er ikke Nogen paa Jorden, som han, en Mand, ustraffelig og retskaffen, som frygter Gud og viger fra det Onde, og endnu holder han fast ved sin Ustraffelighed, saa du har tilskyndet mig til at fordærve ham uden Aarsag.

4. Da svarede Satan Herren og sagde: Hud for Hud, og Alt, hvad en Mand har, giver han for sit Liv.

5. Men ræk dog din Haand ud og rør ved hans Ben og ved hans Kjød! Visse- lig, lige i dit Aasyn vil han sige dig Farvel.

1, 11.

6. Og Herren sagde til Satan: Se, han er i din Haand; spar kun hans Liv!

7. Da gik Satan ud fra Herrens Aasyn, og han slog Job med onde Bylder fra hans Fodsaale indtil hans Isse.

8. Og han tog sig et Potteskaar at skrabe sig med, medens han sad midt i Asken.

Es. 27, 30. Jon. 3, 6.

9. Da sagde hans Hustru til ham:

Holder du endnu fast ved din Ustraffelighed? Sig Gud Farvel og dø!

10. Men han sagde til hende: Som en af de daarlige Kvinder taler du; skulde vi tage imod det Gode af Gud og ikke tage imod det Onde? Under alt dette syndede Job ikke med sine Læber.

11. Da Jobs tre Venner hørte al denne Ulykke, som var kommen over ham, kom de, hver fra sit Sted, Elifas, Temaniten, og Bildad, Suhiten, og Zofar, Na'amattiten; og de af-talte sammen at gaa hen for at vise ham Mødynk og for at trøste ham.

1 Mos. 36, 4. 10. 11. 34; 26, 1. 2. 6.

Jos. 15, 41.

12. Men da de opløftede sine Øine langt borte, kjendte de ham ikke, og de opløftede sin Røst og græd; og de sønderrevne hver sin Kappe og strøede Støv paa sine Ho-veder op imod Himmelen.

1, 20. Begr. 3, 10.

13. Og de sade hos ham paa Jor-den i syv Dage og syv Nætter, og Ingen talte et-Ord til ham; thi de saa, at hans Smerte var saare stor.

3. KAPITEL

Job bringes ved sin svare Pine til at for-bande sin Fødselsdag, 1-10, og ønsker, at han var død, da han blev født; thi de Døde have Ro, og ere frie for Jordens Plager, 11-19. Han spørger, hvorfor Lidende og Bedrøvede maa friste Livet, og klager bitterlig over sin egen nær-værende Tilstand, 20-28.

DEREFTER oplod Job sin Mund og forbandede sin Fødselsdag.

2. Og Job tog tilorde og sagde:

3. Tilgrunde gaa den Dag, paa hvilken jeg blev født, og den Nat, som sagde: En Dreng er undfangen!

Jer. 15, 10; 20, 14 fg.

4. Den Dag — den vorde Mørke! Ei spørge Gud efter den fra oven, og intet Lys straalet over den!

5. Gid Mørke og Døds skygge kræve den tilbage, Skyer leire sig over den, Alt, hvad der gjør en Dag mørk, forfærde den!

6. Hin Nat — gid Mulm tage den! Ei glæde den sig blandt Aarets Dage, i Maaneders Tal komme den ikke!

7. Se, hin Nat — den vorde gold! Ei komme der Jubel i den!

8. Gid Dag-Forbandere bande den, de, som ere færdige i at fremmane Levltatan!

9. Gid dens Dæmrings Stjerner

vorde mørke! Den vente paa Lys, men intet komme, og ei skue den Morgenrødens Øienlaag!

10. Thi den lukkede ikke Døren til min Moders Liv, saa den skjulte Møse for mine Øjne.

11. Hvi døde jeg ikke fra Moder-skødets af? Hvi opgav jeg ikke Aan-den, da jeg udgik af Moders Liv?

10, 18.

12. Hvorfor toge Knæer imod mig, og hvorfor Bryster, saa jeg diede?

13. Thi da skulde jeg nu ligge og hvile; jeg skulde sove, da skulde jeg have Ro —

14. med Konger og Jordens Sty-rere, som byggede sig Ruiner,

15. eller med Fyrster, som havde Guld, som fyldte sine Huse med Sølv;

16. eller jeg skulde ikke være til, som et skjult, utidigt Foster, som Børn, der aldrig saa Lyset.

17. Der have Ugudelige opøhrt at larme, og der have Kraftløse Ro.

18. Der have alle Fanger Rolighed, de høre ikke Driverens Røst.

19. Liden og stor ere der lige, og Trællen er fri for sin Herre.

20. Hvi giver han* den Besværede Lys og de bitterlig Bedrøvede Liv,

* Gud.

21. dem, som vente paa Døden, og den kommer ikke, og som grave efter den mere end efter Skatte,

Aab. 9, 6.

22. dem, som glæde sig lige til Jubel, som fryde sig, naar de finde en Grav, —

23. en Mand, hvis Vei er skjult for ham, og hvem Gud har gjærdet ind?

19, 8.

24. Thi istedetfor mit Brød kommer mit Suk, og mine Klager strømme som Vand.

Ps. 42, 4; 102, 10.

25. Thi hvad Frygteligt jeg frygter for, det rammer mig, og hvad jeg gruer for, det kommer over mig.

26. Jeg har ikke Rast, ikke Ro, ikke Hvile, og der kommer Uro.

4. KAPITEL.

Temaniten Elifas foreholder Job hans Utaalmodighed, 1-6. Den retfærdige Gud, siger han, straffer ikke Uskyldige, men kun Skyldige. Herfor beraaber han sig dels paa Erfaring, 7-11, dels paa et natligt Syn, han har haft, 12-21.

DA svarede Temaniten Elifas og sagde:

2, 11.

2. Om man forsøgte et Ord til dig, skulde du da blive fortrydelig? Dog, hvo kan vel holde sine Ord tilbage?

3. Se, du har vist Mauge tilrette, og matte Hænder styrkede du:

Es. 35, 3. Hebr. 12, 12.

4. den Snublende opreiste dine Ord, og synkende Knæer gjorde du stærke.

5. Men nu, naar det kommer til dig, bliver du fortrydelig, naar det naar hen til dig, bliver du forfærdet.

6. Er ikke din Gudsfrygt din Tilhid, dine Væles Ustraffelighed dit Haab?

7. Tænk dog efter: Hvem gik uskyldig tilgrunde, og hvor blev Retskafne tilintetgjorte?

8. Saaledes som jeg har seet dem, der pløiede Uret og udsaaede Elenighed, høste den.

Ordsap. 22, 8. Hos. 10, 13.

Gal. 6, 7, 8.

9. For Guds Aande omkom de, og for hans Vredes Pust forgik de.

10. Løvens Brøl og Brølerens Røst forstummede, og de unge Løvers Tænder blev knuste. Ps. 3, 8; 58, 7.

11. Løven omkom af Mangel paa Rov, og Løvindens Unger spredte sig.

12. Og til mig stjal sig et Ord, og mit Øre fornam en sagte Lyd deraf,

13. under mangehaande Tanker ved natlige Syner, naar dyb Søvn falder paa Mennesker.

14. Frygt kom over mig og Bævelse, og den bragte alle mine Ben til at skjælve.

15. Og en Aand gik forbi mit Aasyn; Haarene paa mit Legeme reiste sig.

16. Den stod, og jeg kjendte ikke dens Udseende, en Skikkelse stod lige for mine Øjne; en sagte Susen og en Røst hørte jeg:

17. Er et Menneske retfærdigt for Gud, eller en Mand ren for sin Skaber? 15, 14 fg. 26, 4 fg.

18. Se, paa sine Tjenere stoler han ikke, og hos sine Engle finder han Feil*, * d. e. Ufuldkommenhed.

19. end sige hos dem, som bo i Huse af Ler, og hvis Grundvold er i Støvet, — dem, man knuser snarere end et Møl.

1 Mos. 2, 7; 3, 19. Ps. 108, 14.

20. Fra Morgen til Aften — saa ere de sønderstødte; udenat Nogen agter derpaa, gaa de for stedse tilgrunde.

21. Bliver ikke deres Telt-Snor udreven* hos dem? De dø, men ikke i Visdom.

* saa deres jordiske Telt (2 Kor. 5, 1) falder sammen. Es. 38, 12.

5. KAPITEL.

Elifas vedbliver: Den, som harmes over sin Trængsel, er en Daare og styrter sig selv i Fordærvelse; Trængsel er Noget, som det syndige Menneske ikke kan undgaa, 1-7. Job burde sætte sit Haab til Gud, den Almægtige, som gjør de Ugudeliges Anslag til Intet og frelser de Undertrykte, 8-16. Han burde endog erkjende Guds Revselse for en Velgjørelse; da skulde Gud udfri ham af Trængselen og overøse ham med Velstignelse, 17-27.

RAAB du kun! Er der vel Nogen, som svarer dig? Og til hvem af de Hellige vil du vende dig?

2. Thi Harne slaar Daaren ihjel, og Forbitrelse dræber den Taabelige.

3. Jeg saa en Daare skyde Rødder; men pludselig maatte jeg forbande hans Bollg. Ps. 37, 35 fg.

4. Langt borte blev hans Børn fra Frelse, og knuste blev de i Porten, og der var Ingen, som reddede.

5. Den Hungrige fortærede hans Høst, og endog midt ud af Torne hentede han den, og Snaren lurede paa hans Gods. Ps. 109, 11.

6. Thi ikke skyder Ulykke op af Støvet, og Møle spirer ikke frem af Jorden; 4. 8.

7. men Mennesket fødes til Møle, ligesom Ildens Gnister flyve højt op. 1 Mos. 3, 19.

8. Dog, jeg vilde* søge hen til Gud, og til Gud vilde jeg henstille min Sag, * om jeg var i dit Sted.

9. til ham, som gjør store, uransagelige Ting, Undere uden Tal, 9, 10.

10. som giver Regn henover Jorden og sender Vand henover Markerne 36, 27. Ps. 65, 10 fg.

11. for at sætte de Ringe højt og lade de Sørgende stige op til Frelse, Luk. 1, 52. Ps. 113, 7. 8.

12. som gjør Træskes Anslag til Intet, saa deres Hænder ikke bringe noget Varigt i Stand, Es. 8, 10. Neh. 4, 15.

13. som fanger de Vise i deres egen Træskhed og lader de Forslagnes Raad blive overlid: 1 Kor. 8, 19.

14. om Dagen stode de paa Mørke, og om Middagen famle de som om Natten.

15. Og saaledes frelser han den Fattige fra Sverd, fra deres Mund og fra den Stærkes Haand.

16. og der bliver Haab for den Ringe, og Ondskab lukker sin Mund.

Ps. 107, 42.

17. Se, saligt er det Menneske, Gud revser, og den Almägtiges Tugtelse agte du ikke ringe!

Ordsp. 3, 11 fg. Hebr. 12, 5 fg. Aab. 3, 19.

18. Thi han saarer, og han forbinde; han slaar, og hans Hænder læge. 5 Mos. 32, 39. 1 Sam. 2, 6. Hos. 6, 1.

19. I seks Trængsler skal han redde dig, og i den syvende skal intet Ondt røre dig.

Ordsp. 24, 16. Ps. 91, 3 fg.

20. I Hunger forlæser han dig fra Døden, og i Krig fra Sverdens Vold.

Ps. 33, 19; 37, 19.

21. Naar Tungens Svøbe farer frem, skal du blive skjult, og du skal ikke frygte for Ødelæggelse, naar den kommer.

22. Ødelæggelse og Hunger skal du le ad, og for Jordens vilde Dyr behøver du ei at frygte;

23. thi med Markens Stene staar du i Pakt, og Markens vilde Dyr holde Fred med dig. Ez. 34, 25. Hos. 2, 18.

24. Og du skal erfare, at dit Telt er i Fred, og besøger du din Mark, skal du intet savne.

25. Og du skal erfare, at din Sæd vorder mangfoldig, og din Afkom som Jordens Græs.

26. Du skal i moden Alder gaa ind i Graven, ligesom Kornhaand bringes ind i sin Tid.

27. Se, dette er, hvad vi have udgransket; saa er det. Hør det, og mærk du dig det!

6. KAPITEL.

Job svarer, at hans Lidelser vare saa tunge, at det var ganske naturligt, at han havde klaget, som han havde gjort, 1-7. Han ønsker, at Gud vilde ende hans Dage, thi længer kunde han ikke holde ud, og der var ikke noget Haab mere for ham; i Bevidstheden om, at han ikke havde handlet mod Guds Ord, vilde han da med Glæde lide den største Smerte, 8-13. Han klager over, at hans Venner havde svigtet ham, thi isærligt for at ynkes over ham og trøste ham havde de beskyldt ham for selv at have paadraget sig sine Lidelser; Retten var dog paa hans Side, 14-30.

MEN Job svarede og sagde:

2. Gid min Græmmelse blev veiet, og man tillige lagde min Ulykke paa Vegten!

3. Thi nu er den tungere end Havets Sand; derfor vare mine Ord ubetænksomme.

4. Thi den Almägtiges Pile sidde i mig, og min Aand drikker deres Gift; Guds Rædsler stille sig op til Angreb imod mig.

34, 6. 5 Mos. 32, 23. Ps. 38, 3.

5. Skriger vel et Vildæsel, naar det staar over grønt Græs? Eller brøler en Okse over sit Blandingsfoder?

6. Æder man det, som ingen Smag har, som er uden Salt? Eller er der Smag i Æggehvide?

7. Min Sjal vægrer sig ved at røre derved*; de ere mig som min Mad, naar den er bedærvet.

* d. e. ved mine Lidelser.

8. Gid min Begjæring maatte blive opfyldt, og Gud vilde give mig mit Haab!

9. Og maatte det behage Gud at knuse mig, at slippe sin Haand løs og afskjære min Livstraad! 27, 8.

10. Da havde jeg endnu en Trøst, og jeg skulde springe af Glæde midt i en Smerte uden Skaansel; thi jeg har ikke fornegtet den Helliges Ord.

11. Hvad er min Kraft, at jeg skulde holde ud, og hvad bliver Enden med mig, at jeg skulde være taalmodig?

12. Eller er min Kraft som Stenes Kraft? Eller er mit Kjød af Kobber?

13. Er det ikke saa, at jeg ingen Hjælp har i mig, og at Frelse er stødt bort fra mig?

14. Den Mistrøetige skyldes Kjærlighed af hans Ven, selv om han forlod den Almägtiges Frygt.

15. Mine Brødre have svigtet som en Bæk, som Strømmen af Bække, der skylle over, Ps. 38, 12.

16. der ere grumsede af Is, i hvilke der skjuler sig Sne;

17. paa den Tid, de træffes af Solens Glød, borttørres de; naar det bliver hedt, udslettes de fra sit Sted.

18. Karavaner, som ere paa Veien til dem, bøle af; de drage op i Ørkenen og omkomme.

19. Temas Karavaner skuede hen til dem, Schebas Reisefølgere satte sit Haab til dem;

20. de bleve tilskamme, fordi de forlode sig paa dem; de kom derhen og bleve beskjemmede.

21. Thi nu ere I blevne som Intet; I se Rædsel og ræddes.

22. Har jeg vel sagt: Giver mig og skjenker mig Gaver af eders Formue
23. og redder mig af Fiendens Haand og løskjøber mig af Voldsmænds Haand?

24. Lærer mig, og jeg skal tie, og giver mig at forstaa, hvori jeg har faret vild!

25. Hvor kraftige ere Retsindigheds Ord! Men hvad revser Revselse fra eder? Præd. 12, 11.

26. Tænke I paa at revse Ord? Ord af en Fortvivlet høre jo Vinden til.

27. Endog om en Faderløs kunde. I kaste Lod og købslaa om eders Ven.

28. Og nu, maatte det dog behage eder at vende eders Blik til mig! Skulde jeg lyve for eders Aasyn?

29. Vender dog om, lader ei Uret ske! Vender om! Jeg har endnu Ret i denne Sag.

30. Er der Uret paa min Tunge, eller skulde min Gane ikke skønne, hvad der er ondt?

7. KAPITEL.

Job klager over det menneskelige Livs og især sit eget Livs Elendighed; hans Lidelser lude ham ingen Ro, og hans Liv svinder hen uden Haab, 1-6. Han beder Gud forbarme sig over ham, medens han endnu er iltvæ, 7-10. Han bryder ud i bitter Klage over, at Gud behandler ham saa haardt, at han maa foretrække Døden for et saadant Liv, 11-16. Han forstær ikke, hvorfor Gud vil saaledes plage et usselt Menneske for dets Synd og ikke heller tilgive det, 17-21.

ER ikke et Menneskes Liv paa Jorden en Krigstjeneste, og hans Dage som en Daglønners Dage?

2. Som en Træl, der higer efter Skygge, og som en Daglønner, der venter paa sin Løn.

3. saaledes har jeg faaet Elendigheds Maaneder til Arv, og Mølsommeligheds Nætter ere faldne i min Lod

4. Naar jeg lægger mig, da siger jeg: Naar skal jeg staa op? Og lang bliver Aftenen, og jeg bliver mæt af at kaste mig hid og did indtil Morgensæmringen.

5. Mit Kjød er klædt med Orme og Jordskorper; min Hud skrumper ind og bryder op igjen. 2, 7. Ps. 39, 12.

6. Mine Dage ile hurtigere end en Væverskyttel, og de svinde hen uden Haab. Ps. 90, 9 fg. 102, 13. Es. 38, 12.

7. Kom i Hu, at mit Liv er et Pust! Mit Øie skal ikke mere se Godt.

9, 25. Ps. 78, 39.

8. Dens Øie, som nu ser mig, skal ikke mere skue mig; dine Øine søge efter mig, og jeg er ikke mere.

9. En Sky forsvinder og farer bort; saaledes den, som farer ned til Dødsriget, — han stiger ikke op,

10. han vender ikke mere tilbage til sit Hus, og hans Sted kjender ham ikke længer. 8, 18. Ps. 103, 16.

11. Saa vil da heller ikke jeg lægge Baand paa min Mund; jeg vil tale i min Aands Trængsel, jeg vil klage i min Sjæls bitre Smerte. 10, 1.

12. Er jeg et Hav eller et Havuhyre, at du sætter Vagt over mig?

13. Naar jeg siger: Min Seng skal trøste mig, mit Lefse skal hjælpe mig at bære min Kummer,

14. da skrækker du mig ved Drømme og forfærder mig ved Syner.

15. Og saaledes vælger min Sjæl at kvæles, Død heller end denne min Benrad.

16. Jeg er kjed af dette; jeg gider ikke leve evindeligt; lad mig være, thi mine Dage ere et Pust.

10, 1. Jon. 4, 3. 1 Kong. 19, 4.

17. Hvad er et Menneske, at du agter ham stort, og at du retter din Hu paa ham

18. og besøger ham hver Morgen, prøver ham hvert Øieblik?

19. Hvor længe skal det vare, inden du vil se bort fra mig? Vil du ikke slippe mig, indtil jeg faar synket mit Spyt? Ps. 39, 14.

20. Har jeg syndet, hvad gjorde jeg da dig, du Menneske-Vogter? Hvi har du sat mig til Maal for dine Angreb, saa jeg er mig selv til Byrde?

35, 6.

21. Og hvi borttager du ikke min Synd og lader min Brøde forsvinde? Thi nu skal jeg lægge mig i Støvet; du søger mig, og jeg er ikke mere.

8. KAPITEL.

Bildad trettesætter Job for hans Knurren mod Gud, som ingenlunde er uretfærdig; han vil, hvis Job er redelig og oprigtig og beder ham om Naade, give ham endnu større Lykke end før, 1-7. Hele den vise Oldtid vidner om Guds Retfærdighed; den Ugudeliges Lykke varer en stakket Tid og afløses af en brat og forfærdelig Ende, 8-19. Gud bortviser ikke den Ustraffeliges Bøn; han vil atter gøre Job lykkelig, 20-22.

DA svarede Suhiten Bildad og sagde.

2, 11.

2. Hvor længe vil du tale Saadant,

og hvor længe skulle din Munds Ord være et vældigt Vejr?

3. Skulde vel Gud forvende Ret, eller den Almægtige forvende Retfærdighed?

34, 12. Rom. 3, 5.

4. Have dine Sønner syndet mod ham, saa har han overgivet dem i deres Synds Vold.

1, 18, 19.

5. Hvis du søger hen til Gud og beder den Almægtige om Naade,

6. hvis du er ren og oprigtig, ja, da vil han vaage over dig og gjenopreise din Retfærdigs Bollig,

5, 24.

7. og dit Første skal være ringe, men dit Sidste skal vorde saare stort.

42, 10.

8. Thi spørg dog en fremfaren Slægt, og agt paa deres Fædres Granskning

9. (thi vil ere fra igaar og vide Intet; vore Dage ere en Skygge paa Jorden),

14, 1. 2. Ps. 102, 12; 144, 4.

10. skulle ikke de belære dig, sige dig det og fremføre Ord af sit Hjerte?

11. Skyder Sivet høit, hvor der ikke er en Sump? Bliver Vandgræs stort uden Vand?

12. Endnu staar det i sin Frødhed, kan endnu ikke afskjæres; dog hentørres det før alt Græs.

13. Saaledes gaar det alle dem, som glemme Gud, og den Vanhelliges Haab gaar tilgrunde;

11, 20. Ordsp. 10, 28.

14. hans Tillid afskjæres, og Spindelvæv er hans Fortrøstning.

15. Han støtter sig paa sit Hus, og det staar ikke; han holder sig fast ved det, og det staar ikke fast.

16. Saffuld staar han der for Solens Aasyn, og hans Skud brede sig ud over hans Have;

17. om en Stendynge slynge hans Rødder sig, mellem Stene trænger han sig frem.

18. Ryddes han bort fra sit Sted, saa fornægter det ham og siger: Jeg saa dig aldrig.

7, 10.

19. Se, det er hans Vejs Glæde, og af Støvet spire Andre frem.

20. Se, Gud forkæster ikke en Ustraffelig, og han holder ikke Ugudelige ved Haanden.

21. Endnu vil han fylde din Mund med Latter og dine Læber med Jubel.

Ps. 126, 2.

22. De, som hade dig, skulle klædes med Skam, og Ugudeliges Telt skal ikke mere findes. Ps. 35, 26; 109, 29.

9. KAPITEL.

Job erkjender, at et Menneske ikke kan beholde Ret ligeoverfor Gud, den Altvise og Almægtige, 1-13. Hvorledes skulde han da vove at indlade sig i Strid med Gud, som kun vilde knuse ham med sin forfærdelige Majestæt? 14-20. Alligevel vil han frit udsige, at Gud lader den Gode lide ligesaa vel som den Onde og ofte lægger Magten i den Ugudeliges Haand, 21-24. Hans egen Skjæbne viser, at Gud ikke vil behandle ham anderledes, end som en Ugudelig; al hans Stræben efter at bevise sin Uskyldighed vil være frugtesløs, og nogen Voldgiftsmand mellem Gud og ham gives ikke; vilde Gud borttage Riset fra ham og ikke møde ham med sin forfærdelige Majestæt, saa skulde han uden Frygt tale sin Sag, 25-35.

DA svarede Job og sagde:

2. Sandelig, jeg ved, at det er saa, og hvorledes skulde et Menneske kunne beholde Ret overfor Gud?

3. Om det havde Lyst til at gaa i rette med ham, det skulde ikke kunne svare ham til Eet af Tusinde

4. Vils af Hjerte og stærk af Kraft, —hvo trodsede ham og blev i Behold?

5. Ham, som flytter Bjerge, førend de vide af det, som omstyrter dem i sin Vrede,

6. som ryster Jorden fra dens Sted, saa dens Støtter bøve,

7. som byder Solen, og den gaar ikke op, og som sætter Segl for Stjerner,

8. som alene udspænder Himmelen og træder paa Havets Høje,

Ps. 104, 2. Es. 42, 5.

9. som skaber Bjørnen*, Orion* og Syvstjernen* og Søndens Stjerne-kamre, *forskjellige Stjernebilleder,

38, 31 fg. Am. 5, 8.

10. som gjør store, uransagelige Ting og Undere uden Tal.

5, 9.

11. Se, han gaar forbi mig, og jeg ser ham ikke, og han drager forbi, og jeg mærker ham ikke.

12. Se, han griber; hvo vil hindre ham, hvo vil sige til ham: Hvad gjør du?

13. Gud holder ikke sin Vrede tilbage; under ham bøje sig Overmodets Stridsmænd.

14. Hvor meget mindre skulde da jeg kunne svare ham, vælge mine Ord imod ham,

15. jeg, som ikke kunde svare, om jeg havde Ret, men maatte bede min Dommer om Naade!

16. Om jeg raabte, og han svarede

mig, skulde jeg ikke tro, at han hørte min Røst.

17. han, som vilde knuse mig i Storm og mangfoldiggjøre mine Saar uden Aarsag. 2, 3.

18. ikke tilstede mig at drage min Aande, men møtte mig med Bitterheder.

19. Gjælder det den Stærkes Kraft, saa siger han: Se, her er jeg! Gjælder det Ret: Hvo vil støvne mig?

20. Havde jeg end Ret, skulde dog min egen Mund domfælde mig; var jeg end ustraffelig, skulde han dog dømme mig at være forvendt.

21. Ustraffelig er jeg; jeg agter ikke min Sjæl*, jeg foragter mit Liv.

* d. e. mit Liv.

22. Det kommer ud paa Eet; derfor siger jeg: Ustraffelig eller ugudeligg, — han gjør dem begge til Intet.

Præd. 9, 2.

23. Naar Svøben dræber pludselig, spotter han Uskyldiges Lidelse.

24. Jorden er given i den Ugudeliges Haand; han tilhyller dens Dommeres Aasyn*. Er det ikke ham, hvem er det da?

* saa de ikke kunne skjelne Ret fra Uret.

25. Og mine Dage have været hastigere end en Løber; de ere bortflygtede uden at have set Godt;

7, 6. Ps. 90, 10.

26. de ere fremfærne som Rørbaade, som en Ørn, der slaar ned paa Føde.

27. Siger jeg: Jeg vil glemme min Kummer, jeg vil lade mit mørke Aasyn fare og se glad ud,

28. da gruer jeg for alle mine Smertes, jeg ved, at du ikke frikjender mig.

29. Jeg skal jo være ugudeligg, — hvorfor gjør jeg mig da forgjæves Møle?

30. Om jeg tvættede mig med Sne og rensede mine Hænder med Lud,

Jer. 2, 22.

31. da skulde du dyppe mig i en Grøft, saa mine Klæder skulde væmmes ved mig.

32. Thi han er ikke en Mand som jeg, saa jeg kunde svare ham, saa vi kunde gaa frette sammen; Præd. 6, 10.

33. der er ikke mellem os nogen Voldgiftsmand, som kunde lægge sin Haand paa os begge.

34. Han tage sit Ris bort fra mig, og hans Rædsel forfærde mig ikke!

35. Da vil jeg tale uden at frygte

for ham; thi ikke en Saadan* er jeg, det ved jeg med mig selv.

* en Mand, der skulde frygte for ham.

10. KAPITEL.

Job foreholder Gud, at han ikke maa behandle ham som en Ugudeligg; Saadant sømmer sig ikke for den, der er ophøiet over den mennekeligg Skrebellighed og kjender hans Uskyld, 1-7. Han forstaar ikke, hvorledes Gud kan vilde fordærve ham, som dog er hans Hænders Gjering. Han har selv paa underfuld Maade dannet ham i Moders Liv og derefter overøst ham med store Velgjerninger, og paa samme Tid har han haft isinde senere hen at hemsøge ham med de haardeste Lidelser, hvorledes end hans Færd maatte blive, 8-17. Han ønsker, at han ikke var bleven født, og at Gud endnu vil forunde ham nogen Lændring, før han vandrer bort til Dødens mørke Land, 18-22.

MIN Sjæl væmmes ved mit Liv, jeg vil lade min Klage have frit Løb hos mig, jeg vil tale i min Sjæls bitre Smerte. 7, 11.

2. Jeg vil sige til Gud: Fordøm mig ikke, lad mig vide, hvorfor du strider med mig!

3. Tykkes det dig godt, at du undertrykker, at du forkaster, hvad dine Hænder med Omhu have dannet, og lader dit Lys skinne over Ugudeliges Raad?

4. Har du vel Kjødets Øjne, eller ser du, som et Menneske ser?

1 Sam. 16, 7.

5. Ere dine Dage som et Menneskes Dage, eller dine Aar som en Mands Dage? —

6. siden du søger efter min Misgjerning og spørger efter min Synd,

7. uagtet du ved, at jeg ikke er ugudeligg, og at Ingen redder af din Haand.

8. Dine Hænder have dannet mig og gjort mig, helt, trindt om, og nu fordærver du mig! Ps. 119, 73; 139, 14.

9. Kom dog i Hu, at du har dannet mig som Leret, og nu lader du mig atter vende tilbage til Støv!

10. Udgjød du mig ikke som Melk og lod mig stærkne som Ost?

11. Med Hud og Kjød klædte du mig, og med Ben og Sener gjennemvævede du mig.

12. Liv og Miskundhed har du skjenket mig, og din Varetægt har bevaret min Aand. Ap. G. 17, 28.

13. Og dette* gjemte du i dit Hjerte, jeg ved, at dette var dig isinde:

* hvad der opregnes V. 14 fg.

14. Syndede jeg, saa vilde du tage Vare paa mig og ikke frikjende mig for min Brøde;

15. var jeg ugudelig, da ve mig, og var jeg retfærdig, skulde jeg dog ikke opløfte mit Hoved, møt af Skam og seende min Elendighed;

16. og havede det sig dog, saa vilde du jage efter mig, som en Løve, og paany vise dig forunderlig paa mig; Es. 38, 13.

17. du vilde føre nye Vidner imod mig og forsøge din Fortørnelse mod mig, sende stadig nye Skarer og en Hær imod mig.

18. Hvorfor lod du mig udgaa af Moders Skjød? Jeg skulde opgivet Aanden, og intet Øie skulde seet mig;

3, 3, 11. Jer. 20, 14.

19. jeg skulde været, som om jeg aldrig havde været til; fra Moders Liv skulde jeg været henbaaren til Graven.

20. Ere mine Dage ikke faa? — Han holde op! Han lade mig være, saa jeg kan blive lidt glad, Ps. 39, 14.

21. førend jeg gaar bort for ikke at vende tilbage, hen til Mørkets og Dødsstyggens Land,

22. til et Land med Mørke som Mulm, med Dødsstygge, hvor ingen Orden er, og hvor Lyset er som Mulmet!

11. KAPITEL.

Na'amattien Zofar angriber Job med haarde Ord, fordi han vil retfærdiggjøre sig for Gud, 1-4. Dersom den Alvidende vilde aabenbare sig for ham, skulde han snart erkjende, at han var blevet straffet mildere, end han fortjente, 5, 6. I sin ubegrænsede Viden gennemskuer Gud Synderen, og med utmodataelig Magt straffer han ham og bringer derved endog Daaren til Forstand, 7-12. Dersom Job vil omvende sig, skal det atter gaa ham nel, 13-19; de Ugudelige derimod gaa tilgrunde, 20.

DA svarede Na'amattien Zofar og sagde: 2, 11.

2. Skulde en Strøm af Ord ikke blive besvaret, eller en Ordgyder beholde Ret?

3. Skulde dine Pralerier bringe Mænd til Tavshed, saa du bespotter, og Ingen beskjæmmer dig,

4. saa du siger: Ren er min Lære, og skyldfri er jeg i dine Øine?

5. Men gid dog Gud vilde tale og oplade sine Læber imod dig

6. og aabenbare dig Vidsdommens Hemmeligheder, at der i dem er dobbelt Forstand! Da maatte du er-

kjende, at Gud glemmer dig noget af din Brøde.

7. Mon du kan finde Bund i Guds Væsen eller naa frem til den Almægtiges yderste Grænse?

Rom. 11, 33; 1 Kor. 2, 11.

8. Himmelhøi er den*, hvad kan du udrette? — dybere end Dødsriget, hvad ved du? * d. e. Guds Vidsdom.

Ef. 3, 18.

9. Længere end Jorden er dens Maal, og bredere end Havet.

10. Om han farer frem og sætter i Forvaring og samler Retten, hvo vil da hindre ham? 9, 12. Ps. 115, 3.

11. Thi han, han kjender falske Folk og ser Synd, uden at han behøver at give Agt,

12. og selv en uvittig Mand faar Forstand*, og et ungt Vildæsel bliver født til Menneske.

* naar Gud saaledes gaar i rette med ham, V. 10.

13. Hvis du retter dit Hjerter og udbreder dine Hænder til ham

14. (er der Synd i din Haand, da fjern den, og lad ikke Uret bo i dine Telte),

15. ja, da skal du fri for Lyde opløfte dit Aasyn og blive fast og ikke frygte;

16. thi du skal glemme Møte, som forbifarne Vande skal du komme den i Hu.

17. Og lysere end Middag skal dit Liv opgaa; Mørket skal blive for dig som Morgenens. Es. 58, 10.

18. Og du skal være tryg, thi der er Haab, og du skal se vel efter og lægge dig hen i Tryghed.

19. Og du skal hvile, og Ingen skal forfærde dig, og Mange skulle søge din Yndest. 3 Mos. 26, 6. Ps. 3, 6.

20. Men Ugudeliges Øine tæres hen, og Tilflugt forsvinder for dem, og deres Haab er Sjælens Udaandelse. 8, 13.

12. KAPITEL.

Job spotter sine Venners indbildte høie Vidsdom, 1-3. Han klager over den Haan, han, den Retfærdige, har lidt af dem; dog, det er jo Verdens Vis at haane den ulykkelige Fromme, medens den lader den lykkelige Ugudelige i Fred, 4-6. For at opnaa Vennernes Vidsdom behøver man kun at betragte Naturen i dens Forhold til Gud og lytte til de Gamles Erfaring, 7-12. For at vise, at han ikke staar tilbage for sine Venerer i Vidsdom, skildrer han Guds vise og almægtige Verdensstyrelse, især i dens dømmende og sdelæggende Virkninger.

DA svarede Job og sagde:

2. Ja sandelig, I ere de rette Folk, og med eder dør Visdommen ud.

3. Ogsaa jeg har Forstand, som I, jeg staar ikke tilbage for eder, og hvem ved ikke Saadant? 13, 2.

4. Til Latter for Vennen er jeg, jeg, som raabte til Gud og fik Svar; til Latter jeg, den Retskafne, Ustraffelige. Jer. 20, 7. Job. 17, 6.

5. Foragt hører Ulykken til efter den Trygges Tanker; den er beredt for dem, hvis Fod vakler.

6. Ødelæggeres Telte blive i Ro, og idel Tryghed er der for dem, som opirre Gud, for den, som fører sin Gud i sin Haand*. *Hab. 1, 11.

7. Men spørg dog Dyrene, og de skulle lære dig, og Himmelenes Fugle, og de skulle give dig Underretning,

8. eller tal til Jorden, og den skal lære dig, og Havets Fiske skulle fortælle dig det.

9. Hvem erkjender ikke paa alle disse, at Herrens Haand har gjort dette,

10. han, i hvis Haand alt Levenes Sjæl er og hvert Menneskeleghemes Aand? Ap. G. 17, 25.

11. Mon ikke Øret prøver Ord, ligesom Ganen smager Mæden? 34, 3.

12. Hos Graahardedede er Visdom, og langt Liv giver Forstand.

13. Hos ham er Visdom og Vælde, han hører Raad og Forstand til.

Ordsp. 8, 14.

14. Se, han bryder ned, og der bygges ikke op; han lukker til for en Mand, og der lukkes ikke op.

Es. 22, 22. Aab. 3, 7.

15. Se, han dæmper for Vandene, og de borttørres, og han lader dem løs, og de velte Jorden om.

1 Mos. 8, 1 fg. 7, 11 fg.

16. Hos ham er Styrke og Visdom; i hans Magt er den, som farer vild, og den, som fører vild.

17. Han fører Raadherrer bort som Fanger, og Dommere gjør han til Daarer.

18. Kongers Tvangsbaand løser han og binder Reb om deres Lænder.

19. Han fører Prester bort som Fanger, og mægtige Mænd styrter han.

20. Han fratager prøvede Mænd Læbens Ord, og Oldingers Skjønsmhed tager han bort.

21. Han udøser Foragt over Fyrster, og Stærkes Bælte gjør han slapt.

Ps. 107, 40.

22. Han drager det Skjulte frem af Mørket og fører Døds skygge frem til Lyset, Dan. 2, 22. 1 Kor. 2, 10.

23. Han giver Folkene Tilvækst, og han lader dem gaa tilgrunde; han skaffer Folkene vidt Rum, og han fører dem bort.

24. Han tager Forstanden fra Øverstene for Landets Folk og lader dem fare vild i et uvelsomt Øde; Ps. 107, 40.

25. De famle i Mørke uden Lys, og han lader dem fare vild som den Drukne.

13. KAPITEL.

Job vil forsvare sin Ret for Gud, uagtet han kjender hans Magt og Visdom ligesaa godt, som hans Venner, der kun have reist falske Beskyldninger mod ham, 1-5. Han reuser dem, fordi de have været uretfærdige mod ham ved at tage Partis for Gud, som dog gennemskuer deres Færd og vil straffe dem, 6-12. Han vil retfærdiggjøre sig for Gud, om det saa skulde koste ham hans Liv, og er i sin Uskyldighed forvisset om, at det vil lykkes, kun at Gud vil tage hans Plage fra ham og ikke forferde ham med sin Majeestet, 13-22. Som om han allerede stod Høveover for Gud, spørger han ham, hvad han har syndet, siden han saaledes forfølger et skrebeltigt Menneske, 23-28.

SE, Altsammen har mit Øie seet, S har mit Øre hørt og mærket sig.

2. Hvad I vide, ved ogsaa jeg; jeg staar ikke tilbage for eder. 13, 3.

3. Dog, jeg vil tale til den Almægtige, og jeg har Lyst til at bevise min Sag for Gud.

4. Iderimod spinde Løgn sammen, I ere daarligere Læger alle tilhobe. 16, 2.

5. Gid I vilde tie stille! Det skulde vorde regnet eder til Visdom.

Ordsp. 17, 28.

6. Hører dog min Tilrettevisning og mærker paa mine Læbers Revselsel!

7. Ville I tale Uret til Forsvar for Gud, og ville I til hans Forsvar tale Svig?

8. Ville I anse hans Person, eller ville I føre Guds Sag?

9. Vil det gaa eder godt, naar han ransager eder, eller ville I bedrage ham, som man bedrager et Menneske?

Ps. 44, 22; 139, 2 fg.

10. Han vil tugte eder, om I anse Personer i Løndom

11. Vil ikke hans Høihed skrække eder, og hans Rædsel falde paa eder?

12. Eders Tankesprog øre Skansesprog; eders Skanser* blive til Skanser af Ler. *d. e. Bevisgrunde.

13. Tier, lader mig være, forat jeg

kan tale, der komme saa over mig, hvad der vil!

14. Hvorfor skulde jeg bære mit Kjød i mine Tænder? Jeg vil lægge mit Liv i min Haand**.

**sæge at redde mit Liv. **sætte det ivove. Dom. 12, 3. 1 Sam. 19, 5; 23, 21.

15. Se, han vil dræbe mig, — jeg venter paa ham; kun vil jeg retfærdiggjøre mine Veie for hans Aasyn.

16. Ogsaa det skal blive mig til Frelse; thi for hans Aasyn kommer ikke nogen Vanhellig. Matth. 7, 23.

17. Hører da nøie mit Ord, og lader min Forklaring komme ind i eders Øren!

18. Se dog, jeg har Sagen i Orden; jeg ved, jeg skal faa Ret.

19. Hvo er den, som vil gaa irette med mig? Ja, da vilde jeg tie og opgive Aanden.

20. Kun to Ting maa du ikke gjøre imod mig, da skal jeg ikke skjule mig for dit Aasyn:

21. Tag din Haand bort fra mig, og lad ikke din Rædsel forfærde mig! 9, 34, 35.

22. Kald saa, og jeg skal svare; eller jeg skal tale, og svar du mig!

23. Hvor mange Misgjerninger og Synder har jeg? Lad mig vide min Overtrædelse og min Synd!

24. Hvorfor skjuler du dit Aasyn og holder mig for din Fiende? Ps. 13, 2.

25. Vil du skrække et henvefret Blad og forfølge det tørre Straa? —

26. siden du foreskriver mig Bitterheder og lader mig arve min Ungdoms Synder Ps. 25, 7.

27. og lægger mine Fødder i Blokken og tager Vare paa alle mine Stier, du slaar en Kreds om mine Fodsaa-ler, 33, 11; 19, 8.

28. og dette gør du mod En, der svinder hen som ormstukket Træ, som et Klædebon, Møllet har sødt.

14. KAPITEL.

Job undrer sig over, hvorledes Gud kan handle saa strengt med et Menneske, hvis Liv er saa kort og fuldt af Uro; da det, født af syndigt Slægt, ikke kan lade være at synde, og da Gud har tilmaalt det en begrænset Levetid, burde han i denne korte Tid lade det glæde sig ved sit Liv, 1-4; Mennesket kan jo, naar det engang er dødt, aldrig vaagne op igjen til et nyt Liv, 7-12. Hvis Gud kun vilde holde ham i Dødsriget saa længe, indtil hans Vrede var forbi, og saa lade ham vende tilbage til Livet, da vilde han bære sin Lidelse med Taalmodighed; men nu behandler han ham for hans Synds Skyld med den

yderste Strenghed, 13-17. Endog de fæsteste Ting i Naturen blive tilslidst opleste, end sige det svage Menneske, hvis Haab Gud tilintetgjør; bukkende under for hans Magt, maa det bort til et Sted, hvor det ikke mere bekymrer sig om sine Nærmestes Skjæbne, men kun føler Smerte over sig selv, 18-22.

ET Menneske, født af en Kvinde, lever en stakket Tid og mættes med Uro.

2. Som en Blomst skyder han op og visner hen, og han flygter bort som Skyggen og bliver ikke staaende.

Ps. 90, 6, 7; 102, 13; 103, 15; 144, 4.

3. Endog over en Saadan holder du dine Øine aabne, og mig fører du med dig for Retten!

4. Kunde der dog komme en Ren af en Uren! Ikke Een! Ps. 51, 7. Es. 64, 5.

5. Naar hans Dage ere bestemte, hans Maaneders Tal fastsat hos dig, naar du har sat hans Grænse, som han ikke kan overskride,

Ps. 31, 16; 39, 5; 139, 16.

6. se da bort fra ham, saa han maa have Ro, saa vidt, at han kan glæde sig som en Daglønner ved sin Dag!

7, 1; 10, 20. Ps. 39, 14.

7. Thi for Træet er der Haab; om det afhugges, saa skyder det endnu, og dets Kviste udeblive ikke;

8. om dets Rod ældes i Jorden, og dets Stub dør ud i Støvet,

9. saa spirer det dog af Vandets Duft og skyder Grene som et nyplanted Træ.

10. Men en Mand dør og ligger henstrakt, og et Menneske opgiver Aanden, og hvor er det da?

11. Vand svinder bort af Havet, og en Flod tørres bort og bliver ganske tør;

12. saa lægger et Menneske sig og rejser sig ikke; indtil Himlene ikke ere mere, vaagne de ikke og vækkes ikke op af sin Søvn.

13. O, at du vilde gjemme mig i Dødsriget, skjule mig der, til din Vrede vendte om, at du vilde sætte mig et Tidsmaal og saa komme mig i Hæ!

14. Naar en Mand dør, lever han da op igjen? Alle min Krigstjenestes Dage skulde jeg da vente, indtil min Afjøsning kom; 7, 1.

15. du skulde raabe, og jeg skulde svare dig; efter dine Hænders Gjerning skulde du længes.

16. Thi nu tæller du mine Skridt; holder du ikke Vagt over min Synd?

17. Forseglet i en Pung er min Synd, og du syr til over min Misgjerning.

Hos. 13, 12.

18. Dog, et Bjerg falder og smuldrer hen, og en Klippe flyttes fra sit Sted;

19. Vandet udhuler Stene, dets Flom bortskyller Jordens Støv; saaledes gjør du Menneskets Haab til Intet.

8, 18; 11, 20. Ordsp. 10, 28.

20. Du overvælder ham for stedse, og han farer hen; du forvender hans Aasyn og lader ham fare.

21. Ere hans Børn i Ære, da ved han det ikke, og om de ere ringe, da mærker han ikke til dem.

22. Kun over ham selv føler hans Kjød Smerte, og over ham selv søger hans Sjøæl.

15. KAPITEL.

Elifas undrer sig over, at Job, som vil gjælde for en vits Mand, kan tale Ord, der ikke blot ere tomme og voldsomme, men endog nedbryde al Gudsfrugt og vidne om hans Ugudelighed, 1-6. Job har talt, som om han var det første Menneske og havde sidet i Guds Raad, som om hans Venner stode dybt under ham i Indsigt, skjønt en af dem endog er langt ældre end han; i dette sit Hovmod har han tilbagevist den Guds Trøst og den sagtmødige Formaning, de have villet give ham, 7-11. Han har ingen Ret til at te sig saa frysende mod Gud, for hvem jo intet Menneske er retfærdigt, ikke engang nogen Engel, 12-18. Elifas opfordrer derpaa Job til at give Agt paa den Lærdom, han har høstet af egen Erfaring og af de Gamles uforfalskede Vidnesbyrd, 17-19. Den Ugudelige ptnes hele sit korte Liv igjennem af Frygt for en elendig Fremtid, og han har Grund dertil, fordi han har sat sig op imod Gud og hengivet sig til Vellemt og Havesyge; hans Rigdom skal forgaa, og han selv pludselig bortrykkes ved Guds Vrede; hans Lykkes Forfængelighed skal snart blive aabenbar; før den Dag kommer, som oprindeligt var bestemt for ham, skal han og alt det, han har, gaa tilgrunde, 20-35.

DA svarede Temaniten Elifas og sagde:

2. Svarer vel en Vits med en Kundskab, som kun er Vind, og fylder han sit Indre med Stormveir? Hos. 13, 2.

3. Vil han vel føre Bevis med Ord, som ikke nytter, og med Tale, hvormed han Intet udretter?

4. Ja, du nedbryder Gudsfrugt og svækker Andagt for Guds Aasyn;

5. thi din Synd lægger Ordene i din Mund, og du vælger Træskes Tale.

6. Din egen Mund domfælder dig,

og ikke jeg; dine Læber vidne mod dig.

Matth. 12, 37.

7. Er du bleven født først af alle Mennesker, og er du bleven bragt til Verden før Hølene?

Ordsp. 8, 26.

8. Har du været Tilhører i Guds lønlige Raad og derindsuget Visdom?

Jer. 23, 18. Rom. 11, 34.

9. Hvad ved du, som vi ikke skulde vide? Hvad forstaar du, som skulde være os ubekjendt?

13, 2.

10. Der er blandt os den, som er baade gammel og graahærdet, rigere end din Fader paa Dage.

11. Ere Guds Trøsteord dig for Lidet, og et Ord, som er talt i Sagtmodighed til dig?

12. Hvorfor henriver dit Hjerte dig, og hvorfor gnistre dine Øine? —

13. siden du vender din Vrede mod Gud og lader Ord fare ud af din Mund.

14. Hvad er et Menneske, at det skulde være rent, og En, som er født af en Kvinde, at han skulde være retfærdig?

4, 17 fg. 25, 4 fg.

15. Se, paa sine Hellige stoler han ikke, og Himlene ere ikke rene i hans Øine,

16. end sig da en Vederstyggelig, en Fordærvet, en Mand, der drikker Uret som Vand*.

*d. e. er ligesaa begjærlig efter at gjøre Uret, som den Trøstige er efter Vand.

17. Jeg vil kundgjøre dig Noget, hør paa mig! Hvad jeg har seet, det vil jeg fortælle,

18. hvad Vise forkynde og ikke have forfulgt som modtaget fra sine Fædre,

19. hvem alene Landet var givet, og ingen Fremmed var dragen igjennem deres Midte.

20. En Ugudelig ængster sig alle sine Dage, og faa i Tal ere de Aar, som ere opbevarede for Voldsmanden.

Es. 48, 22.

21. Lyd af Rædsler er for hans Øren; midt i Freden kommer en Ødelægger over ham.

22. Han tror ikke, at han skal komme tilbage fra Mørket, og han er udseet til Sverdet.

23. Han vanker om efter Brød, sigende: Hvor er det at finde? Han ved, at en Mørkets Dag staar beredt ved hans Side.

13, 18.

24. Nød og Trængsel forferder ham; den overvælder ham, lig en Konge, færdig til Strid,

25. fordi han udtrak sin Haand

mod Gud og satte sig trodsig op imod den Almægtige.

26. løb imod ham med opreist Nakke, med sine Skjoldes tætte Tag, 27. fordi han dækkede sit Aasyn med sin Fedme og lagde Fedt paa sin Lænd Ps. 73, 7.

28. og boede i ødelagte Stæder, i Huse, hvor Ingen skulde bo, som vare bestemte til at blive Grusdynger.

29. Han bliver ikke rig, og hans Formue er ikke varig, og hans Forraad tynger ikke mod Jorden.

30. Han skal ikke komme bort fra Mørket; Ildslue skal fortørre hans Kvist, og han skal komme bort ved hans Munds Aande. *Guds. 4, 9. Es. 11, 4.

31. Et sætte han sin Lid til Forfølgelighed! Han bedrager sig, thi Forfølgelighed bliver hans Vederlag.

32. Før hans Dag kommer, bliver det fuldt, og hans Gren grønnes ikke.

23, 16. Ps. 55, 24.

33. Han afryster som Vintreet sine umodne Fruer, og han afkaster som Oljetreet sin Blomst:

34. thi den Vanhelliges Hus er ufrugtbart, og Ild fortærer Bestikkelens Telte.

35. De undfange Ulykke og føde Elendighed, og deres Bug fostrer Skuffelse. Ps. 7, 15.

16. KAPITEL.

Job svarer, at hans Venners Ord kun ere ham til Besvær: de kunne derfor gjerne høre op at tale, hvortil de heller ikke have nogen Grund. Ogsaa han kunde, om de vare i hans Sted, trøste dem med saadanne tomme Ord, 1-5. Uagtet han nu ikke mere venter nogen Lindring ved at tale, er der dog Noget, han endnu maa sige: Gud har ved at hjemsege ham i sin grumme Vrede fremtillet ham som en grov Synder, og saaledes givet ham til Pris for ugudelige Menneskers Haan og Forfølgelse, 6-11; midt i hans rolige Lykke har Gud uden Skaansel sønderknust ham og nedsaenket ham i Sorg og Jammer, og det trods hans Uskyldighed, 12-17. Han ønsker, at hans Undergang ikke maa blive uhevet og, forvisset om, at Gud kjender hans Uskyldighed, vender han sig til ham med Bøn om, at han efter hans nærførestaaende Død vil skaffe ham Ret mod hans Modstandere, 18-22

DA svarede Job og sagde:

2. Jeg har hørt Meget som dette; I ere besværlige Trøstere alle tilhobe.

13, 4.

3. Bliver der nogen Ende paa dine vindige Ord? Eller hvad egger dig til at svare?

4. Ogsaa jeg kunde tale som I; om

I vare i mit Sted, kunde jeg føle Ord sammen over eder, og jeg kunde ryste mit Hoved over eder; 2 Kong. 19, 21.

5. Jeg kunde styrke eder med min Mund*, og mine Læbers Medynd kunde dæmpe eders Smerte.

*d. e. med tomme Ord.

6. Om jeg taler, dæmpes ikke min Smerte, og lader jeg det være, hvad Lindring faar jeg da?

7. Ja, nu har han gjort mig træt; du har ødelagt hele mit Hus.

8. Og du greb mig fat, det blev et Vidne mod mig, og min Magerhed stod op imod mig, lige i mit Aasyn anklagede den mig.

9. Hans Vrede sønderrev mig og forfulgte mig; han skar Tænder imod mig; som min Modstander hvædsede han sine Øine mod mig. Ps. 35, 16; 37, 12.

10. De* opspilede sin Mund imod mig, med Haan sloge de mine Kinder, tilhobe sluttede de sig sammen imod mig *mine Fiender, V. 11.

Ps. 22, 14; 35, 21. Matth. 26, 67. Ps. 94, 21.

11. Gud giver mig i Uretfærdiges Vold og styrter mig i Ugudeliges Hænder.

12. Jeg levede i Ro; da sønderbrød han mig, han greb fat i min Nakke og sønderknuste mig, han satte mig op til Maal for sig. 7, 20. Begr. 3, 12.

13. Hans Skyttere kringsatte mig, han kløvede mine Nyer uden Skaansel; han udøste min Galde paa Jorden.

14. Han rev i mig Rift paa Rift; han løb imod mig som en Vældig.

15. Jeg har syet Søk om min Hud og stukket mit Horn i Støvet*:

*d. e. opgivet min Magt og Høihed.

16. mit Ansigt blusser af Graad, og over mine Øienlaag ligger Døds-skygge.

17. Og dog er der ingen Vold i mine Hænder, og min Bøn er ren.

1 Tim. 2, 8.

18. O Jord, dæk ikke mit Blod*, og ei være der noget Sted, hvor mit Skrig stanser! *Es. 26, 21. 1 Mos. 4, 10.

19. Se, endog nu er i Himmelen mit Vidne, og den, som kan bekræfte mine Ord, i det Høie.

20. Mine Venner ere mine Spottere; til Gud ser grædende mit Øie,

21. at han maa skaffe Manden Ret i hans Strid med Gud og et Menneskebarn Ret mod hans Næste;

22. thi faa Aar skulle endnu komme, og jeg vandrer hen ad en Vei, ad hvilken jeg ikke vender tilbage.

10, 21. 1 Kong. 2, 2.

17. KAPITEL.

Job klager over, at hans Venner spotte ham, skjønt hans Kraft er brudt, og han kun har Graven for sig, 1. 2. Han beder Gud antage sig hans Sag mod dem. da han er den Eneste, som kan gjøre det. Gud kan ikke lade hans forblindede og forræderske Venner triumfere; de haane ham. saa han fortæres af Græmmelse, og alle Retskafne forfærdes og harnes derover og holde saa meget mere fast ved sin fromme Vandel, 3-9. Han ventner heller ikke i Fremtiden at Ande nogen Visdom i sine Venners Taler; de trøste ham med Haab om en lysere Fremtid, medens han intet andet har vventet end Døden, 10-16.

MIN Aand* er brudt, mine Dage udslukkede; kun Grave har jeg for mig. Ps. 88, 4. * Livskraft.

2. Sandelig, Bespottelser omgive mig, og mit Øie maa dvæle ved deres gjenstridige Færd.

3. Sæt dog et Pant, gaa i Borgen for mig hos dig selv! Hvo er den, der ellers skulde give mig Haandslag*?

* d. e. gaa i Borgen for mig, Ordsp. 6, 1; 11, 15.

4. Du har jo lukket deres Hjerte for Indsigt; derfor vil du ikke op-høje dem*.

* lade dem seire.

5. Hvo der forraader Venner til Bytte*, hans Børns Øine skulle hen-tæres.

* for deres Forsøigere.

6. Og man har stillet mig op som et Ordsprog for Folk, og jeg er En, man spytter i Ansigtet.

30, 9 fg. Ps. 69, 12.

7. Og mit Øie er sløvt af Græm-melse, og mine Lemmer ere som en Skygge alle tilhobe.

Ps. 6, 8; 31, 10.

8. Retskafne forfærdes over dette, og den Skyldfrie harnes over den Vanhellige;

9. den Retfærdige holder fast ved sin Vel, og den, som har rene Hæn-der, faar end mere Kraft.

10. Men I, kommer kun igjen alle tilhobe! Jeg finder dog ikke nogen Vis iblandt eder.

11. Mine Dage ere gangne forbi, mine Planer sønderrevne, — mit Hjertes Elendom!

12. Nat gjøre de til Dag, Lyset, sige de, er nærmere end det Mørke, som ligger lige for mig.

13. Naar jeg haaber paa Dødsriget som mit Hus, reder i Mørket mit Leie,

14. raaber til Graven: Du er min Fader, til Ormen: Du er min Moder og min Søster,

15. hvor er da mit Haab? Mit Haab — hvo giner det?

16. Til Dødsrigets Bomme fare de* ned, naar jeg tillige faar Ro i Støvet.

* mine Eorhaabninger.

18. KAPITEL.

Bildad svarer Job, at han, om Samtalen skal fortsættes, maa ophøre med sin uforstandige Tale, og at han ingen Grund har til at behandle sine Venner som Daarer og Ugudelige, 1-8. Trods at hans Rasen bliver dog Guds Verdensorden uforandret. Den Ugudeliges Lykke faar en brat Ende; overalt om-given af Farer og Rædsler, Anden han intetsteds Raast eller Ro, og tilsidst gjev Hunger, Sygdom og Død Ende paa ham; hans Bolig edelægges, hans Sløgt gaar tilgrunde, hans Ihukommelse udslættes, han selv stedes ud i Dødens Mørke, og hele Verden forfærdes over hans Undergang, 4-21.

DA svarede Suhiten Bildad og sagde:

2. Naar ville I dog engang sætte en Grænse for eders Ord? Vorder forstandige, og derefter skulle vi tale.

3. Hvorfor ere vi agtede som Fæ? Hvorfor ere vi uræne i eders Øine?

4. O du, som sønderriver dig selv i din Vrede! Mon Jorden for din Skyld skal lades øde, og en Klippe rokkes fra sit Sted?

5. Lige fuldt skal den Ugudeliges Lys udslukkes, og hans Ilds Flamme skal ikke skinne.

Ordsp. 13, 9.

6. Lyset skal formørkes i hans Telt, og hans Lampe udslukkes over ham.

7. Hans kraftige Skridt skulle blive indsnævrede, og hans eget Raad styrte ham;

Ordsp. 5, 22.

8. thi han kommer ind i et Garn med sine Fødder, og paa et Net vander han.

9. En Snare griber fat i hans Hæl, en Strikke tager fat paa ham.

22, 10.

10. Hans Fangereb er skjult i Jordan, og hans Fælde paa Stien.

11. Rædsler forfærde ham trindt-om og forjage ham, hvor han sætter sin Fod.

3 Mos. 26, 36.

12. Af Hunger vorder hans Kraft fortæret, og Ulykke staar beredt ved hans Side.

13. Hans Huds Stykker fortæres, ja hans Lemmer fortæres af Dødens Førstefødt.*

* d. e. af dødbringende Sygdom.

14. Han rives bort fra sit Telt, sin

Fortrøstning, og du lader ham skride hen til Rædelsers Konge. Ps. 52, 7.

15. Hvad der ikke hører ham til, bor i hans Telt; der strøes Svovel over hans Bolig. V. 19.

16. Nedentil borttørres hans Rødder, og oventil henvisne hans Grene. 14, 2. Am. 2, 9.

17. Hans Ihukommelse er forsvunden af Landet, og hans Navn nævnes ikke mere ude paa Marken. Ps. 9, 7. Ordsp. 10, 7.

18. Han stødes fra Lys ud i Mørke, og han forjages fra Jorderige.

19. Han beholder ei Barn og ei Afkom blandt sit Folk, og ingen Undsluppen bliver der i hans Boliger. Ps. 21, 11.

20. Over hans Dag* forfærdes de, som bo i Vesten, og de, som bo i Østen, gribes af Rædsel.

* d. e. hans Undergangs Dag, Ez. 21, 25.

21. Just saaledes gaar det den Uretfærdiges Boliger, og saaledes dens Sted, som ikke kjender Gud. 20, 29.

19. KAPITTEL.

Job klager over, at hans Venner uafledelig krænke ham ved at beskyldte ham for Forseelser, som i ethvert Fald maatte blive hans egen Sag, og som de ikke kunne bevise, 1-5. Hans Ulykke er ikke selvforskyldt, men har sin Grund i, at Gud har behandlet ham uretfærdig. Uden at ændre hans Klageraab har Gud omgivet ham med Lidelser, hvoraf han ikke stner nogen Udgang, berøvet ham hans Ære, Lykke og Haab og i sin Vrede ladet en Hær af Trængsler storme ind paa ham, 6-12. Alle hans Frænder og Kjendinger have forladt ham; hans Husfolk vise ham den største Ringagt; hans Hustru, Brødre og Venner afsky ham; endog Børn foragte ham; han har Intet tilbage uden sit udtørrede Legeme, 13-20. Overvældet af sin Elendighed, bønfaller han først sine Venner om at forbarme sig over ham, den af Gud forfulgte Mand, 21. 22. Da han ved, at denne hans Bøn er forjævet, udtaler han derefter det Ønske, at hans Vidnesbyrd om sin Uskyldighed maa blive opbevaret for de kommende Slægter, 23. 24. Tilslidst hæver han sig til den glade Forvisning, at hans Gjenløser lever og engang skal optræde til hans Forsvar; efterat hans Legeme er fortarret, skal han igjen opstaa og ud fra sit Kjød skue Gud som sin Frelser, 25-27. I denne sin Forvisning advarer han sine Venner mod at forfølge ham og byder dem at betænke, hvilken Dom en saadan Fremførd vil føre over dem, 28. 29.

DA svarede Job og sagde:
2. Hvor længe ville I bedrøve min Sjæl og knuse mig med Ord?

3. Det er nu tiende Gang, I forhaane mig, ikke skamme eder ved at nedkue mig.

4. Har jeg og virkelig faret vild, da bliver min Vildfarelse min egen Sag.

5. Ville I virkelig hovmode eder over mig og bevise mig min Skjændsel?

6. Erkjender dog, at Gud har gjort mig Uret og sat sit Garn omkring mig!

7. Se, jeg raaber: Vold! — og jeg faar intet Svar; jeg skriger, og der er ingen Ret. 30, 20. Ps. 22, 3.

8. Min Vej har han gjærdet til, saa jeg ikke kommer frem, og paa mine Stier lægger han Mørke. Begr. 3, 7. 9.

9. Min Ære har han afklædt mig og borttaget mit Hoveds Krone.

10. Han nedbryder mig trindt omkring, saa jeg forgaar, og han oprykker mit Haab som et Træ.

11. Han lader sin Vrede blusse op imod mig og agter mig som sin Fiende. 33, 10.

12. Hans Skarer komme tilhobe og bane sin Vej mod mig, og de leire sig trindt om mit Telt.

13. Mine Brødre har han fjernet fra mig, og mine Kjendinger ere blevne ganske fremmede for mig. Ps. 38, 12.

14. Mine Nærmeste blive borte, og mine Bekjendte have glemt mig.

15. Mine Husfolk og mine Tjenestepiger agte mig for en Fremmed; jeg er en Udlandning i deres Øine.

16. Paa min Tjener kalder jeg, og han svarer ikke; med egen Mund maa jeg bønfalde ham.

17. Min Aande er modbydelig for min Hustru, og min Stinken for min Moders Sønner.

18. Endog Børn foragte mig; vil jeg reise mig, saa tale de imod mig.

19. Alle mine Fortrolige afsky mig, og de, jeg elskede, have vendt sig imod mig.

20. Mine Ben klæbe ved min Hud og ved mit Kjød, og jeg undkommer kun med mine Tænders Hud. Ps. 102, 6.

21. Forbarmer eder, forbarmer eder over mig, I, mine Venner! Thi Guds Haand har rørt ved mig.

22. Hvorfor forfølge I mig, som Gud, og blive ikke mætte af mit Kjød?

23. O, at mine Ord dog maatte blive opskrevne! O, at de maatte blive optegnede i en Bog,

24. med Jerngriffel og Bly for evig blive indhuggede i Klippen!

25. Men jeg, jeg ved, min Gjenløser lever, og som den Sidste skal han staa frem paa Støvet.

Ps. 110, 1. 1 Kdr. 15, 25 fg.

26. Og efterat denne min Hud er bleven ødelagt, skal jeg ud fra mit Kjød skue Gud, Es. 26, 19. Dan. 12, 2.

Joh. 5, 28 fg.

27. hvem jeg, jeg skal mig tilgode, hvem mine Øine skulle se, og ikke nogen Fremmed; — mine Nyre hentes i mit Skjød*.

Ps. 17, 15. 1 Joh. 3, 2.

*af Længsel herefter, 2 Kor. 5, 2.

28. Naar I sige: Hvor vi dog skulle forfølge ham! (Sagens Rod er jo funden i mig) —

29. saa frygter for Sverdet! Thi Vrede er en Synd, som er hjemfalden til Sverd, — forat I maa erkjende, at der er en Dom. Matth. 5, 22. Ps. 58, 12.

20. KAPITEL.

Den krænkende Tilrettevisning, Job har givet sine Venner, nøder Zofar til at tale, 1-3. Han maa foreholde Job den gamle Erfaring, at den Ugudeliges Lykke er kortvarig, 4. 5. Om han end stiger nok saa høit, gaar han dog tilgrunde og forsvinder sporløst fra Jorden; han efterlader sine Børn i Armod og lægges midt i sin fulde Ungdomskraft i Graven, 6-11. Hvor sødt end det Onde smager ham, og hvor meget han end derfor søger at forlænge dets Nydelse, bliver det ham dog en drøbende Gift; han, hvis Havesyge Intet kunde mette, maa give alt det Gods tilbage, som han har erhvervet sig ved at undertrykke de Fattige; midt i hans Overflod overfalder Trængsel ham; Gud forfølger ham i sin Vrede og bringer en uundgaeligt Undergang over ham og Alt, hvad han har, 12-29.

DA svarede Na'amatiten Zofar og sagde:

2. Derfor lægge mine mangehaandede Tanker mig Svaret i Munden, og derfor stormer det i mig;

3. forsmædelig Tilrettevisning maa jeg høre, og min Aand giver mig Svar ud af min Indsigt.

4. Ved du dette, at fra Evighed, fra den Tid, Mennesker bleve satte paa Jorden, er det saa,

5. at Ugudeliges Jubel er kort, og den Vanhelliges Glæde kun varer et Øieblik?

6. Stiger end hans Høilhed til Him-

melen, og naar end hans Hoved til Skyen,

Dan 4, 10. 11. Jer. 51, 53.

7. saa gaar han dog som sit Skarn tilgrunde for evig; de, der saa ham, sige: Hvor er han?

8. Som en Drøm flyver han bort, og man finder ham ikke, og han forjages som et Nattesyn. Ps. 73, 20; 37, 36.

9. Det Øie, som saa ham, ser ham ikke mere, og hans Sted skuer ham ikke længer. Ps. 37, 10; 103, 16.

10. Hans Børn maa belle til Ringes Gunst, og hans Hænder maa give hans Formue tilbage.

27, 14. Ps. 109, 10; 37, 25.

11. Hans Ben vare fulde af hans Ungdomskraft, og nu ligger den med ham i Støvet.

12. Smager end det Onde ham sødt i hans Mund, skjuler han det under sin Tunge,

13. sparer han det og lader det ikke fare, men holder det tilbage midt i sin Gane,

14. saa forvandler dog hans Brød sig i hans Indvolde til Ormegift i hans Indre.

15. Han slugte Gods, og han maa spy det ud igjen; Gud driver det ud af hans Bug.

16. Ormegift maa han indsuge; Otterslangens Tunge dræber ham.

17. Han faar vist ikke skue Bække, Floder, som strømme af Honning og Melk.

18. Han maa give det Erhvervede tilbage og faar ikke nyde det; meget Gods har han undvundet, men han faar liden Glæde deraf. V. 15. Jer. 12, 13.

19. Thi han knustede Ringe og lod dem ligge; han rannede Huse til sig, men faar ikke bygge dem om: Es. 5, 8.

20. han kjendte ikke til Ro i sit Indre; han skal ikke undkomme med sit kjæreste Gods.

21. Der var Intet, som undgik hans Graadighed; derfor varer ikke hans Lykke.

22. I hans Overflods Fylde bliver det trangt for ham; hver Nødlidendes Haand kommer over ham. 15, 21.

23. For at fylde hans Bug sender han* sin brændende Vrede mod ham og lader sin Mad regue paa ham.

Ps. 11, 6. *Gud.

24. Flygter han for en Rustning af Jern, saa gjennemborer en Bue af Kobber ham. Am. 5, 19.

25. Drager han Pilen ud, da gaar den ud af hans Liv, og den lynende

Od kommer frem af hans Galde; Dødsrædaler fælde over ham.

26. Alt Mærke er opbevaret for hans vel forvarede Skatte; Ild, som der ikke pustes til, fortærer ham; den opæder det, som er tilovers i hans Telt.

5 Mos. 32, 22.

27. Himmelen blotter hans Brøde, og Jorden reiser sig imod ham.

28. Hans Huses Forraad føres bort, det skylles bort paa hans Vredes Dag.

29. Dette er et ugudeligt Menneskes Lod fra Gud og den Arv, som er tilkjendt ham af den Almægtige. 13, 21.

21. KAPITEL.

Job beder sine Venner note at mærke paa, hvad han nu vil sige dem; han vil forelægge dem Noget, som vil forfærde dem og bringe dem til at ophøre med at haane ham som en Ugudeligg paa Grund af hans Ulykke, Noget, som han selv ikke kan tænke paa uden Rædsel. 1-8. Hvoraf kommer det, at de Ugudeligg saa ofte leve herlig og i Glæde alle sine Dage og til sidst faa en let og smertefri Død. 7-15! Ville Vennerne indvende, at de Ugudeligg dog ikke ere Herrer over sin Lykke, saa maa han hertil svare, at de dog kun sjelden gaa til Grunde. 16-18. Ville de fremdeles indvende, at Gud dog straffer de Ugudeligges Synd paa deres Børn. saa maa han hertil svare, at Straffen burde ramme dem selv, idet de ikke bekymre sig om, hvorledes det vil gaa deres Børn. 19-21. Vil man ikke være klogere end Gud, saa maa man erkjende, at af to Mennesker ofte den Ene, den Ugudeligg, lever lykkelig lige til sin Død, medens den Anden, den Gudfrygtige, aldrig har smagt noget Godt, og at de i Deden begge dele den samme Lod, 22-26. Bare for at kunne erklære Job for ugudeligg paastaa Vennerne mod al Erfaring, at den Onde altid gaar til Grunde; tvertimod bliver han ofte sparet paa Ulykkens Dag, og Ingen vover at foreholde ham hans Uretfærdighed; selv i Døden viser man ham Ære, og han hviler sødt i sin Grav, 27-33. Vennernes Tale er derfor baade træstesløs og troles, 34.

DA svarede Job og sagde:

2. Hører agtsomt mit Ord og lad dette være den Trøst, I yde mig!

3. Fordrager mig, og jeg vil tale, og efteråt jeg har talt, kan du spotte.

4. Mon min Klage gjælder et Menneske? Eller hvorfor skulde min Aand ikke blive utaalmodig?

5. Vender eder til mig og forfærdes, og lægger Haand paa Mund!

29, 9; 39, 37.

6. Kommer jeg det i Hu, saa forfærdes jeg, og mit Kjød gribes af Bøven.

7. Hvorfor blive de Ugudeligg illev, blive gamle, tiltage endog i Velmagt!

Ps. 73, 3 fg. Jer. 12, 1. Hab. 1, 13.

8. Deres Afkom staa fast for deres Aasyn omkring dem, og deres Efterkommere for deres Øine.

9. Deres Huse ere i Fred uden Frygt, og Guds Ris kommer ikke over dem.

10. Hans Okse befrugter og spilder ikke, hans Ko kalver og kaster ikke i Utide.

11. De slippe sine Børn ud som Smaakvæget, og deres Smaagutter hoppe omkring.

Ps. 17, 14.

12. De opløfte sin Røst til Pauke og Citar, og de glæde sig ved Fløitens Lyd.

13. De tilbringe sine Dage i Lykke, og i et Øieblik fare de ned til Dødsriget.

14. Og dog sagde de til Gud: Vig fra os! Vi have ikke Lyst til Kundskab om dine Veie.

22, 17.

15. Hvad er den Almægtige, at vi skulde tjene ham, og hvad Gavn skulde vi have af at vende os til ham med Bøn?

2 Mos. 5, 2. Mal. 3, 14.

16. Se,* deres Lykke staa ikke i deres Haand. — **De Ugudeligges Raad er langt borte fra mig.

*ville I sige. **Her begynder Jobs Svar.

22, 18.

17. Hvor ofte udslukkes vel de Ugudeligges Lampe og kommer deres Ulykke over dem? Hvor ofte tildeler han dem vel Smerter i sin Vrede?

18. Hvor ofte blive de vel som Straa for Vinden, som Avner, Stormen bortfører?

Ps. 1, 4; 36, 5; 83, 14.

19. Gud* gjemmer hans Straf til hans Børn. — **Han gjengjælde ham selv, saa han kjænder det!

*ville I sige. **Dette er Jobs Svar.

2 MOR. 20, 5.

20. Med egne Øine se han sin Fordærvelse, og af den Almættiges Fortørnelse drikke han selv!

Ps. 75, 9.

21. Thi hvad bekymrer han sig om sit Hus efter sig, naar hans Maaneders Tal er ude?

22. Vil man lære Gud Visdom, ham, som dog dømmer de Høie?

Es. 40, 13. Rom. 11, 34. 1 Kor. 2, 16.

23. Den Ene dør midt i sin Velmagt, ganske tryk og rolig;

24. hans Kar vare fulde af Melk, og Marven i hans Ben var saftfuld.

25. Og den Anden dør med bitterlig bedrøvet Sjæl og har aldrig nydt, hvad godt er

26. Begge ligge de i Støvet, og Orme dække dem. Præd. 9, 2, 3. Es. 14, 11.

27. Se, jeg kjender eders Tanker og de Anslag, med hvilke I øve Vold imod mig;

28. thi I sige: Hvor er Tyrannens Hus, og hvor det Telt, hvori de Ugudelige bo?

29. Have I ikke adspurgt Velfærende? Og deres Vidnesbyrd ville I jo dog ikke forkaste.

30. at den Onde spares paa Ulykens Dag, paa Vredens Dag føres de bort.

31. Hvo foreholder ham hans Vel lige i hans Aasyn? Og naar han gjør Noget, hvo gjengjælder ham det?

32. Og han — til Graven bæres han hen, og over Gravhøien vaager man.

33. Sød er hans Hvide i Dalens Muld, og efter ham drage alle Mennesker, og paa dem, der gaa foran ham, er der ikke Tal.

34. Hvor kunne I da trøste mig med saa forfængelig en Trøst? Og af eders Svar bliver kun Troløshed tilbage.

22. KAPITEL.

Elifas svarer Job, at Gud ikke kan have straffet ham for sin egen Skyld; han har jo ingen Fordel af et Menneskes Retfærdighed. Ligesaa lidt kan han have straffet ham for hans Gudfrygtigheds Skyld. Aarsagen til hans Lidelse kan alene være hans mange og store Synder; han har i sin Havesyge undertrykt de Elenlige og været ubarmhjertig mod de Fatige, 1-10. Job bør betænke den Straf, som allerede har rammet ham, og ikke forsøge sin Brøde ved at negte Guds Verdensstyrelse, saaledes som Oldtidens Ugudelige have gjort, hvem Gud for deres Ugudeligheds og Utaknemmeligheds Skyld har tilintetgjort til Fryd for de Retfærdige, som de havde undertrykt, 11-20. Da skal Gud blive hans Rigdom, hans Lyst og Glæde, høre hans Bønner og lade Alt lykkes for ham; skulde han da end stundom bliive nedbøjet, saa skal han dog atter blive opløftet; ja han skal endog ved sin Forbøn redde den Skyldige fra Straf 21-30.

DA svarede Temaniten Elifas og sagde:

2. Kan en Mand vel gavne Gud? Nei, sig selv gavner den Forstandige.

3. Er det nogen Fordel for den Almægtige, at du er retfærdig, eller nogen Vinding, at du vaudrer ustraffet?

4. Er det for din Gudsfrygts Skyld, at han revser dig, gaar irette med dig?

5. Er ikke din Ondskab stor og dine Misgjerninger uden Ende?

6. Thi du udpantede dine Brødre uden Aarsag og drog Klæderne af de Nøgne.

7. Du gav ikke den Trætte Vand at drikke, og den Hungerige nægtede du Brød.

8. Men den Mand, som brugte sin Arm, han fik Landet i Ele, og den Høitanseede boede i det.

9. Enker har du ladet fare tomhændede, og Faderløses Arme bleve knuste.

10. Derfor er der Snarer trindt omkring dig, og pludselig Skræk forfærder dig.

11. Eller ser du ikke Mørket og den Flom af Vand, som dækker dig?

12. Er ikke Gud høi som Himmelen? Og se de øverste Stjerner, hvor høit de staa!

13. Og du siger: Hvad ved Gud? Mon han vel dømmes gjennem Mølmet?

14. Skyerne ere et Skjul for ham, saa han ikke ser, og paa Himmelen Hvelving vandrer han.

15. Vil du følge Oldtidens Sti, som Syndens Mænd vandrede,

16. de, som bleve bortrykkede før Tiden, og hvis Grundvold blev opløst i en Strøm,

17. som sagde til Gud: Vig fra os, og spurgte, hvad den Almægtige vel skulde kunne gjøre for dem,

18. endog han havde fyldt deres Huse med Godt? — Men de Ugudeliges Raad er langt borte fra mig. —

19. Retfærdige saa det* og glædede sig, og den Uskyldige spottede dem.

20. Sandelig, vor Modstander er tilintetgjort, og Ild har fortæret deres Overflod.

21. Forlig dig dog med ham, og hav saa Fred! Derved skal der komme Godt til dig.

22. Tag dog mod Lærdom af hans Mund og læg hans Ord i dit Hjerter.

23. Vender du om til den Almægtige, da skal du vordre gjenopbygget, naar du fjerner Uret fra dine Telte.

24. Kast dit Guld i Støvet og dit Ofrguld blandt Bækkenes Stene!

25. Saa skal den Almægtige være dit Guld, være dig Dynger af Sølv;

26. thi da skal du fryde dig ved den Almægtige og opløfte dit Aasyn til Gud.

27. Du skal bede til ham, og han

skal høre dig, og du skal betale dine Løfter,
Es. 65, 24. Ps. 50, 14.

28. og sætter du dig Noget fore, da skal det lykkes for dig, og over dine Veie skal der skinne Lys;

29. naar de føre nedad, skal du sige: Opad! Haa skal frelse den, hvis Øie er nedslaaet;
11, 17.

30. han skal redde endog den, som ikke er uskyldig, og reddes skal han ved dine Hænders Renhed*.

*naar du beder for ham;

1 Tim. 2, 8. Jak. 5, 16. Job 42, 8.

23. KAPITEL.

Da Jobs Venner fremdeles betragte hans Klage som Gjenstridighed, uagtet han søger at dæmpe den, ønsker han at kunne fremtræde med sin Sag for Guds Domstol; han er forvæstet om, at Gud da ikke vilde bruge sin Overmagt mod ham, men agte paa ham og erkjende ham for retfærdig, 1-7. Men Gud lader sig intetsteds finde af ham; thi uagtet han ved, at Job har vandret ustraffelig efter hans Lov, fuldbyrder han dog, hvad han engang har besluttet over ham. Denne Guds Handlemaade, som ofte gjentager sig i Verden, fylder hans Hjerte med Forførdelse, 8-17.

DA svarede Job og sagde:

2. End idag gjælder min Klage for Gjenstridighed; min Haand hviler dog tungt paa mit Suk*.

*d. e. jeg stræber dog at dæmpe min Klage.

3. O, at jeg vidste at finde ham, at jeg kunde komme til hans Trone!

9, 34 Ig. 13, 3.

4. Jeg skulde lægge min Sag frem for hans Aasyn og fylde min Mund med Beviser.

5. Jeg skulde faa vide de Ord, han vilde svare mig, og mærke mig, hvad han vilde sige til mig.

6. Skulde han da med fuld Kraft stride med mig? Mon ikke just han skulde agte paa mig?

7. Da skulde en Retskaffen gaa frette med ham, og jeg skulde for al Tid slippe fra min Dommer.

8. Se, gaar jeg fremad, saa er han der ikke, eller tilbage, saa bliver jeg ham ikke var;

9. er han virksom til Venstre, saa skuer jeg ham ikke; bøier han af til Høire, saa ser jeg ham ikke.

10. Thi han kjender den Vei, jeg holder mig til; prøvede han mig, saa skulde jeg gaa frem som Guld.

Ps. 17, 3.

11. Min Fod holdt sig i hans Spor;

jeg bevarede hans Vei og bødte ikke af.

12. Fra hans Læbers Bud veg jeg ikke; fremfor min egen Lov* gjemte jeg hans Munds Ord.
*Rom. 7, 23.

13. Men han er den Eneste, og hvo hindrer ham? Hvad hans Sjal har Lyst til, det gjør han.
Dan. 4, 35.

14. Thi han fuldbyrder, hvad han har beskikket mig, og af Saadant er der Meget hos ham.

15. Derfor forfærdes jeg for ham; betragter jeg det*, saa bærer jeg for ham.
*V. 14.

16. Og Gud har gjort mit Hjerte bange, og den Almægtige har forførdet mig.

17. Fordi jeg ikke blev borttrykket fra Mørket, og han ikke skjulte Mulmet for mit Aasyn.
Es. 47, 1.

24. KAPITEL.

Ubegribeligt er det, vedbliver Job, at Gud undlader at straffe de Ugudelige, 1. Der gives dem, som af Havesyge aubemyst og voldsomt undertrykke de Fattige og Hjælpeløse og derved bringer dem i den største Elendighed; men Gud ønsker det ikke, 2-12. Andre. Mordere, Tyve og Horkarle, øve ustraffet sit ugudelige Væsen i London, 13-17. Venerne tale vistnok i stærke Udtryk om, at de Ugudelige faa en brat og forførdelig Ende, 18-21. Men i Virkeligheden forholder det sig uneyteligt ganske anderledes; Gud giver dem et langt Liv og leder dem af de største Farer; han lader dem leve i Tryghed og omsider i en moden Alder da som alle Andre, 22-25.

HVORFOR ere ikke Tider* opbevarede af den Almægtige? Og hvorfor se de, som kjende ham, ikke hans Dage?
*Straffetider.

2. Man flytter Grænseskjel; man raner Hjørde og fører dem paa Græs.

5 Mos. 19, 14; 27, 17. Ordsp. 22, 28.

3. Faderløses Anken driver man bort; man tager Enkens Okse i Pant.

22, 6. 5 Mos. 24, 17.

4. Man fortænger Fattige fra Vei-en; de Sagtmodige i Landet maa skjule sig tilhobe.

5. Se, som Vildvæsler i Ørkenen gaa de ud til sin Gjerning, søgende efter Føde; den øde Mark yder dem Brød til Børnene.

6. Paa Marken høste de den Ugudeliges Foder, og i hans Vingaard holde de Efterhøst.

7. Nøgne overnatte de uden Klæder og uden Dække i Kulden.

8. Af Bjergenes Vandskyl blive

de vaade, og fordi de intet Ly have, klamre de sig til Klippen.

9. Man river en Faderløs fra Moderbryst, og hvad en Elendig har paa sig, tager man i Pant.

10. Nøgne gaa de, uden Klæder, og hungrige bære de Kornbaand.

11. Mellem deres* Mure perse de Olje; de træde Vinperserne og tørste.

Jak. 5, 4. *de Ugudeliges.

12. Fra Mændenes Stad lyder Stønnen, og Gjennemboredes Sjæl skriger; men Gud agter ikke paa alig Skjændighed.

13. Der er ogaa dem, som ere Fjender af Lyset; de kjender ikke dets Vefe, og de holde sig ikke paa dets Stier.

14. Henimod Morgenlyset staar Morderen op, slaar den Elendige og Fattige ihjel, og om Natten er han som Tyven. Ps. 10, 8, 9.

15. Og Horkarlens Øie tager Skumringen i Agt, idet han siger: Intet Øie ser mig; og han lægger et Dække over sit Aasyn. Es. 29, 15. Job 22, 13.

16. Man bryder i Mørket ind i Huse, om Dagen lukke de sig inde; de kjende ikke Lyset. Joh. 3, 20.

17. Thi for dem alle er Dødsskyggen* Morgen; thi han er velkjendt med Dødsskyggens Rædsler.

*d. e det dybeste Mørke.

18. Hastig* rives han med af Strømmen; forbandet bliver deres Arvedel i Landet; han vandrer ikke mere paa Velen til Vingaardene. *mene I.

19. Tørke og Hede sluger Snevand, Dødsriget dem, der synde.

20. Moderlivet glemmer ham, Ormen fortærer ham med Velbehag, han ihukømmes ikke mere, og sønderbrudt som et Træ er Uretfærdighed,

21. han, som plyndrede den Ufrugtbare, der ikke fødte, og aldrig gjorde Godt mod Enken.

22. Men* han** opholder Mægtige længe ved sin Kraft; de reise sig, skjønt de mistvivlede om Livet.

*Dette er Jobs Svar. **Gud.

23. Han giver dem at leve i Tryghed, og de blive støttede, og hans Øine ere over deres Vefe.

24. De stige høit; en liden Stund, saa ere de ikke mere, og de segne hen; som alle Andre dø de, og som Aksetoppen afskjæres de. 21, 13.

25. Og er det nu ikke saa, hvem gjør mig da til Løgner og mit Ord til Intet?

25. KAPITEL.

For at smædegaa Jobs Pukken paa sin egen Retfærdighed foreholder Bildad ham Guds uendelige Høihed og Magt; det uale Menneske kan umuligt være retfærdigt for ham, for hvem end Uke Himmelens Lys ere rene, 1-5.

DA svarede Suhiten Bildad og sagde:

2. Herredømme og Skræk ere hos ham; han gjør Fred i sine høie Himle.

3. Er der Tal paa hans Skarer? Og over hvem opgaa ikke hans Lys?

4. Hvorledes skulde da et Menneske være retfærdigt for Gud, og hvorledes En, som er født af en Kvinde, være ren? 4, 17; 15, 14.

5. Se, selv Maanen er ikke blank, og Stjerneerne ere ikke rene i hans Øine, 15, 15.

6. end sige da et Menneske, den Orm, og et Menneskebarn, den Mad-dik.

26. KAPITEL.

Job spotter over Bildads Tale, fordi der hverken er Hjælp eller Raad i den, 1-4. For at vise, at ogsaa han kjender Guds Storhed og Herskermagt over den hele Skabning, skildrer han den i endnu stærkere Udtryk, end Bildad har gjort, 5-13. Han slutter med, at Mennesket kun kjender den mindste Del af Guds Storhed; hans fulde Herskermagt er ufatteligt for os, 14.

DA svarede Job og sagde:

2. Hvor du har hjulpet den Afmægtige, støttet den kraftløse Arm!

3. Hvor du har givet den Uvise Raad og kundgjort Visdom i Overflod!

4. For hvem har du fremført Ord, og hvis Aande udgik fra dig?

5. Dødningerne bæve, Vandenes Dyb og de, som bo i dem.

6. Dødsriget er blottet for ham, og Afgrunden uden Dække.

Ordsp. 15, 11. Ps. 139, 8.

7. Han udbreder Norden over det Øde, han hænger Jorden paa Intet.

8. Han binder Vandene sammen i sine Skyer, og Skyen brister ikke under dem. Ps. 104, 3.

9. Han lukker for sin Trone, breder over den sin Sky.

10. En Grænse har han rundt om draget over Vandenes Flade, der, hvor Lyset grænser til Mørket.

11. Himmelens Søller bæve, og de forfærdes for hans Trusel. Ps. 13, 8.

12. Ved sin Kraft oprører han Havet, og ved sin Forstand knuser han Overmodet.

13. Ved hans Aand bliver Himme-

len klar; hans Haand gjennemborer den lettfarende Slange.

14. Se, dette er den yderste Rand af hans Vel, og hvor svag er Lyden af det Ord, vi høre! Men hans Vældes Torden — hvo fatter den?

27. KAPITEL.

Da ingen af Vennerne svarer, vedbliver Job at tale, 1. Ved Gud, som har negtet ham hans Ret, sværger han som en Mand, der endnu har sin fulde Aandskraft, at hans Vidnesbyrd om sig selv er sandt; indtil sit sidste Aandedræt vil han fastholde sin Uskyldighed; et Vidnesbyrd om den er, at en Ugudeligt i sin Ulykke ikke, som han, kan haabe Frelse af Gud, glæde sig i ham og paakalde ham, 2-10. Efter at have erklæret, at han vil lære Vennerne, hvorledes Gud handler med den Ugudelige, Noget, som de vistnok selv kjende, men falskeligt have anvendt paa ham, skildrer han den Ugudeliges særgelige Lod. Hans Børn omkomme ved Sverd, Hunger og Pest; det Gode, han har opdyngtet, bliver frataget ham og givet de Retfærdige; selv bliver han pludselig borttrykket under Menneskenes Forhaanelser, 11-23.

OG Job blev ved at fremføre sin Viddoms-Tale og sagde:

2. Saasandt Gud lever, som har taget min Ret fra mig, og den Almægtige, som har bitterlig bedrøvet min Sjæl 34, 5. Rut 1, 20.

3. (thi endnu er hele mit Livspust i mig, og den Almægtiges Aande i min Næse):

4. Mine Læber tale ikke Uret, og min Tunge udsiger ikke Svig.

5. Langt være det fra mig at give eder Ret! Indtil jeg opgiver Aanden, lader jeg mig ikke min Uskyldighed frage.

6. Paa min Retfærdighed holder jeg fast og slipper den ikke: mit Hjerte betreder mig ikke nogen af mine Dage.

Ap. G. 24, 16. 1 Kor. 4, 4. 2 Tin. 1, 3.

7. Min Fiende staa som en Ugudeligt, og min Modstander som en Uretfærdig!

8. Thi hvad er den Vanhelliges Haab, naar Gud afskjærer hans Sjæl, naar han drager den ud? Luk. 12, 20.

9. Mon vel Gud hører hans Skrig, naar Trængsel kommer over ham?

Joh. 9, 31.

10. Eller kan han fryde sig ved den Almægtige, paakalde Gud til enhver Tid?

11. Jeg vil undervise eder om

Guds Haand; jeg vil ikke fordølge, hvad den Almægtige har isinde.

12. Se, I have alle selv seet det, og hvorfor føre I da saa forfængelig Tale?

13. Dette er det ugudelige Menneskes Lod hos Gud og Voldsmænds Arv, som de faa af den Almægtige.

14. Vorde hans Børn mange, da er det for Sverdet, og hans Afkom møttes ikke med Brød.

2 Kong. 10, 7. Job 18, 19; 20, 10.

15. Hans Undslupne begravnes ved Pesten, og hans Enker holde ikke Klagemaal.

16. Naar han opdynger Sølv som Støv og skaffer sig Klæder som Ler,

17. saa skaffer han sig dem, men den Retfærdige skal iføre sig dem, og Sølvet skal den Uskyldige dele.

Ordspr. 13, 22. Præd. 2, 20.

18. Som Mølliet har han bygget sit Hus og som den Hytte, en Markvogter gjør sig.

19. Rig lægger han sig, og Intet er borttaget; han slaar sine Øjne op, og det* er der ikke. *det, han eiede.

20. Som en Vandfiom indhente Rædsler ham, om Natten fører en Storm ham bort.

21. Østenvind løfter ham op, og han farer afsted, og den veirer ham bort fra hans Sted.

22. Og han* skyder paa ham og sparer ham ikke: for hans Haand flyr han i Hast. *Gud.

23. Man klapper i Hænderne over ham og piber ham bort fra hans Sted. Begr. 2° 15. Nah. 3, 19.

28. KAPITEL.

Dette er de Ugueligenes Lod, fordi de mangle den sande Viddom, som bestaar i Herrens Frygt. Mennesket forstaar vistnok at trænge dybt ind i Jordens Indre og bringe alle de Skatte, som der ere skjulte, frem for Lyset, 1-11. Men Viddommen, som i Værd langt overgaar de kostbareste Ting, findes intetsteds i hele Verden, 12-22. Gud alene kjender den og har ogsaa aabenbaret den dengang, da han gav alle Ting deres bestemte Love, og han har kundgjort for Mennesket, at dets Viddom bestaar i at frygte Herren og vige fra det Onde, 23-28.

THI Sølvet har sit Findested, og Guldet, man lutrer, sit Sted:

2. Jern hentes fra Jorden, og Sten smelter man til Kobber.

3. Man gjør Ende paa Mørket, og til det Alleryderste gjennemgran-

sker man Mulmets og Døjskyggens Stene;

4. de bryde en Skakt langt borte fra Menneskers Bollig, forglemte af Menneskefod; de hænge fjernt fra Mennesker, de svæve.

5. Af Jorden kommer der Brød, og indeni den bliver Alt omveltet som af Ild.

6. Safren har sit Sted i dens Stene, og Guldklumper findes der;

7. — en Stil, som ingen Rovfugl kjender, og intet Falkeøie har seet;

8. stolte Rovdyr traadte ikke paa den, ingen Løve skred frem over den.

9. Paa den haarde Sten lægger han sin Haand, han velter Bjerger om fra Roden af.

10. I Klipperne sprænger han Rønder, og alt Kostbart skuer hans Øie.

11. Han dæmper for Bækkenes Graad* og fører skjulte Ting frem for Lyset.

* d. e. Dryppet af Vandaarerne.

12. Men Visdommen, hvorfra skal den findes frem? Og hvor er vel Forstandens Sted?

13. Intet Menneske kjender dens Værd, og den findes ikke i de Levedes Land.

14. Dybet siger: I mig er den ikke, og Havets siger: Den er ikke hos mig.

15. Den kan ikke kjøbes for kosteligt Guld, og dens Pris ikke opvejes med Sølv.

16. Den opvejes ikke med Ofirs Guld, med dyrebar Onyx og Safir.

17. Guld og Glas komme ikke op imod den, og man kan ikke bytte sig den til for Kar af fint Guld.

18. Om Koraller og Krystal er der ikke Tale, og Vidsoms Besiddelse er bedre end Perler. Ordsp. 3, 15; 8, 11.

19. Ætiopiens Topas kommer ikke op mod den; med purt Guld opvejes den ikke.

20. Visdommen altsaa, hvorfra kommer den? Og hvor er Forstandens Sted?

21. Den er dulgt for alt Levendes Øine, og den er skjult for Himmelsens Fugle;

22. Afgrunden og Døden sige: Med vore Øren have vi hørt et Rygte om den.

23. Gud kjender Veien til den, og han ved dens Sted.

24. Thi han skuer til Jordens End; hen under hele Himmelen ser han.

25. Da han bestemte Vindens Vegt og afmaalte Vandet med Maal.

26. da han bestemte en Lov for Regnet og en Vel for Tordenens Straale,

27. da saa han den og kundgjorde den, da beredte han den og udgrundede den ogsaa. Ordsp. 3, 19.

28. Og han sagde til Mennesket: Se, at frygte Herren, det er Visdom, og at vige fra Ondt er Forstand.

Ps. 111, 10. Ordsp. 1, 7; 9, 10.

29. KAPITEL.

Job kaster et vemodigt Blik tilbage paa den Lykke, han har nydt i tidligere Dage. Han kunde dengang glæde sig i Guds naadige Varetøgt og fortrolige Samfund, var omgivet af sine Børn og levede i største Overflod. Han stod dengang ogsaa i den høieste Anseelse, fordi han tog sig af alle Elendige og Forladte og hjalp dem mod deres Undertrykkere, 1-17. Han udtaler derpaa, at han havde haabet, at denne hans Lykke skulde vedvare ligetil hans Livs Ende, 18-20, og skildrer saa paany den store Anseelse og Indflydelse, han dengang havde, 21-15.

OG Job blev ved at fremføre sin Vidsoms-Tale og sagde: 27, 1.

2. O, at jeg havde det som i fordums Maaneder, som i de Dage, da Gud bevarede mig,

3. da hans Lampe skinnede over mit Hoved, da jeg ved hans Lys vandrede gennem Mørket, 18, 6.

4. som jeg havde det i min Høsts Dage, da Guds Fortrolighed var over mit Telt, Ps. 25, 14.

5. da den Almægtige endnu var med mig, mine Børn trindt omkring mig,

6. da mine Trin badede sig i Melk, og Klippen udgjød Oljebække hos mig! 5 Mos. 33, 24.

7. Naar jeg gik ud til Porten, op i Staden, beredte mit Sæde paa Torvet,

8. da saa Ynglinger mig og krøbe i Skjul, og Graahædede reiste sig og bleve staaende;

9. Høvdinger holdt inde med sine Ord og lagde Haanden paa sin Mund; 21, 5; 39, 37. Ordsp. 30, 32.

10. Fyrsters Røst forstummede, og deres Tunge blev hængende ved deres Gane;

11. naar et Øre hørte mig, priste det mig lykkelig, og naar et Øie saa mig, gav det mig Vidnesbyrd.

12. Thi jeg reddede den Elendige, som raabte, og den Faderløse, som ingen Hjælper havde. Ps. 73, 12.

13. Den, som var Undergang nær, velsignede mig, og Enkens Hjerte fik jeg til at juble.

14. Jeg iførte mig Retfærdighed, og den klædte sig i mig; mit Retsind var mig som Kappe og Hovedsmykke.

15. Øine var jeg for den Blinde, og Fødder var jeg for den Lamme.

16. Fader var jeg for de Fattige, og Ukjendtes Sag undersøgte jeg.

31, 16 fg.

17. Og jeg sønderknuste den Uretfærdiges Kindtænder og rev Byttet bort fra hans Tænder.

Ps. 58, 7.

18. Saa tænkte jeg da: I mit Rede skal jeg opgive Aanden, og mangfoldige som Sandet skulle mine Dage vende;

19. min Rod skal være aaben for Vand, og Dug overnatte paa min Gren;

20. min Ære skal forblive ny hos mig, og min Bue forynges i min Haand.

21. Paa mig hørte de og ventede, og de taug til mit Raad.

22. Naar jeg havde talt, toge de ikke tilorde igjen, og min Tale dryppede paa dem.

5 Mos. 32, 2.

23. Og de ventede paa mig som paa Regn, og de aabnede sin Mund som for Sildigregu.

24. Smilede jeg til dem, saa troede de det ikke, og mit Aasyns Lys bragte de ikke til at svinde*.

* de vovede aldrig at vække mit Misnøje.

25. Behagede det mig at gaa til dem, da sad jeg der som Høvding og tronedes af en Konge i sin Kriger-skare, som En, der trøster Sørgende.

30. KAPITEL.

Nu dertimod, siger Job, er det blevet ganske anderledes med ham. Han, den fordam saa høit Ærede, bliver nu forhaaet og mishandlet af de mest foragtelige Mennesker, 1-15. Han, den fordam saa Lykkelige, er nu Dag og Nat hjemmøgt af en smertefuld og sødeløgende Sygdom, og paa hans Raab til Gud er denne saa langt fra at svare, at han tvertimod handler endnu grummere mod ham for tilsidt at føre ham til Døden, 16-23. I denne Tvisland kan han ikke Andet end raabe om Hjælp, og han har en Ret til at blive hørt, da han tidligere selv har hjulpet de Elendige. Han maa vel klage, thi istedetfor den Lykke, han har ventet, er Ulykke kommen over ham; hans Sygdom lader ham aldrig Ro, afpresser ham Klageskrig og har gjort ham til den jammerfulde Skikkelse, han er. Saa-

ledes er nu hans fordums Glæde bleven til den dybeste Sorg, 24-31.

MEN nu le de ad mig, de, som ere yngre end jeg af Aar, hvis Fædre jeg ikke agtede værd at sætte blandt mine Faarehunde.

2. Hvortil skulde ogsaa deres Hænders Kraft tjene mig? Hos dem er al Manddomskraft forsvunden.

3. Af Mangel og Hunger ere de udtærede; de gnave paa den tørre Hede, som allerede igaar var Ørk og Øde;

4. de plukke Melde ved Siden af Buske, og Gyvelbuskes Rod er deres Brød.

5. Fra Menneskenes Selskab jages de ud; man skrigrer ad dem som ad Tyve.

6. I frygtelige Kløfter maa de bo i Jord- og Klippehuler.

7. Imellem Buske skraale de, unde Tornebuske samle de sig.

8. Som Børn af Daarer, ja Børn af Æreløse, ere de pidskede ud af Landet.

9. Og nu er jeg bleven deres Spottesang og bleven dem til Mundheld.

17, 6. Ps. 69, 12. 13. Begr. 3, 14.

10. De afsky mig, holde sig langt borte fra mig, og mit Aasyn spare de ikke for Spyt;

Ps. 31, 12; 44, 14. 4 Mos. 12, 14.

11. thi de have løst sin Tøile og ydmyget mig, og Bidsalet have de afkastet for mit Aasyn.

12. Ved min høire Side reiser deres Yngel sig; mine Fødder støde de bort og bane sine Ulykkes-Veie mod mig.

13. De bryde min Stø op, hjælpe til mit Fald, de, som selv ingen Hjælper have.

14. Som gjennem en vid Revne komme de; gjennem nedstyrtende Mure velte de sig frem.

15. Rædsler ere vendte mod mig, de forfølge som Stormen min Høibed, og som en Sky er min Velfærd faren hen.

16. Og nu udgyder min Sjæl sig hos mig; Elendigheds Dage gribe mig.

17. Natten gjennemborer mine Ben, saa de falde af mig, og mine nagende Smerter hvile ikke.

18. Ved hans store Kraft forvandler min Klædning sig; som Kraven paa min Underkjortel omslutter den mig.

19. Han har kastet mig hen i Skar-

net, saa jeg er bleven lig Støv og Aske.

20. Jeg skriger til dig, men du svarer mig ikke; jeg staar der, og du ser paa mig.

19, 7. Ps. 22, 3. Begr. 3, 8. Hab. 1, 2.

21. Du forvandler dig til en grusom Fiende imod mig, med din Haands Styrke forfølger du mig.

13, 24.

22. Du løfter mig op i Stormen, du lader mig fare afsted, og du lader mig forgaa i dens Brag;

23. thi jeg ved det: til Døden fører du mig hen og til Samlingshuset for alt Levende.

24. Dog, udrækker man ikke sin Haand, naar Alt synker i Grus? Skriger man ikke om Hjælp, naar man er i Ulykke?

25. Græd jeg ikke over den, som havde haarde Dage? Sørgede ikke min Sjæl over den Fattige?

Ps. 36, 13 fg. Rom. 12, 15.

26. Thi jeg ventede Godt, men der kom Ondt, og jeg haabede Lys, men der kom Mørke.

Jer. 14, 19.

27. Mine Indvolde syde og ere ikke stille; Elendigheds Dage ere komne over mig.

28. Sort gaar jeg omkring, men ikke af Solens Hede; jeg reiser mig i Forsamlingen og raaber om Hjælp.

29. Jeg er bleven en Broder af Schakaler og en Stalbroder af Strudse.

Mika 1, 8.

30. Min Hud er sort og falder af mig, og mine Ben ere forbrændte af Hede.

31. Og min Citar er bleven til Sorg, og min Fløite til Grædendes Klage-lyd.

Begr. 5, 15.

31. KAPITEL.

Job bevidner heiligtelig, at hans Liv har været ustraffeligt i alle Maader; hans jammerfulde Tilstand er saaledes ikke en Følge af hans Synder. Han har omhyggelig vogtet sig for at ukysk Begjæring, vel vidende, at Gud ser Alt og straffer den Ugudelige. 1-4. Han har skyet al Falskhed og bevaret sine Hænder rene, 5-8. Han har ikke krænket sin Næstes Hustru, en Skjændselgjerning, som fører til Undergang, 9-12. Han har agtet sin Træls Ret, ihukommende, at ogsaa han er en Guds Skabning, 13-15. Han har ikke været ubarmhjertig mod den Fattige og Hjælpelese, end sige benyttet sin Ansæelse til at undertrykke ham, 16-23. Han har ikke sat sin Lid til sine Skatte eller gjort sig skyldig i noget Afguderi, 24-28. Han har hverken glødet sig over sine Fjenders Ulykke eller ønsket dem Døden, 29, 30. Han har

ikke lukket sin Dør for Nogen, 31-32. Han har heller ikke af Frygt for Mængdens Dom skjult nogen Synd, 33, 34. Han ønsker at kunne fremlægge sin Sag for Gud, idet han er vis paa da at skulle blive frikjendt, 35-37. Han stulter med at bevænde, at han ikke har erhvervet sig sine Etendomme ved Uretfærdighed og Undertrykkelse, 38-40.

EN Pakt havde jeg gjort med mine Øine, og hvorledes skulde jeg da se paa en Jomfru? Matth. 5, 28, 29.

2. Og hvad vilde ellers min Lod blive fra Gud herovenfra, og min Arv fra den Almægtige, fra det Høie?

3. Rammer ikke Fordærvelse den Uretfærdige, og Ulykke dem, som gjøre Ondt?

4. Ser ikke han mine Veie, og tæller ikke han alle mine Skridt?

23, 10; 34, 21. Ordsp. 5, 21.

5. Dersom jeg har vandret med Falskhed, og min Fod har hastet til Svig

6. (Gud veie mig paa Retfærdigs Vegtskaaler, og han skal erkjende min Ustraffelighed),

7. dersom mit Skridt bødede af fra Veien, og mit Hjerter har vandret efter mine Øine, og nogen Plet klæber ved mine Hænder,

Ps. 7, 4 fg.

8. da gid jeg maa saa, men en Anden sæde, og mine Spirer oprykkes med Rod!

9. Dersom mit Hjerter har ladet sig daare for en Kvindes Skyld, og jeg har luret ved min Næstes Dør,

10. da male* min Hustru for en Anden, og Andre bøde sig over hende!

* 2 Mos. 11, 5.

11. Thi Saadant er en Skjændselsdaad, og det er en Misgjerning, hjemfalden til Dom.

5 Mos. 22, 22.

12. Thi det er en Ild, som fortærer indtil Afgrunden, og alt mit Guds skulde den tilintetgjøre fra Roden af.

13. Dersom jeg har foragtet min Træls og min Trælkvindes Ret, naar de havde Trætte med mig

14. (hvad skulde jeg ogsaa gjøre, naar Gud reiste sig, og hvad skulde jeg svare ham, naar han ransagede?)

15. Har ikke han, som skabte mig i Moders Liv, skabt ogsaa ham, og har ikke Een og den Samme beredt os i Moderskjødets? —

34, 19. Ordsp. 22, 2.

16. dersom jeg har negtet Fattige deres Begjæring og ladet Enkens Øine vansmægte

29, 16.

17. og sædt min Bid alene, saa den Faderløse ikke fik sæde deraf

18. (nei, fra min Ungdom af voksede han op hos mig som hos en Fader, og fra min Moders Liv af ledede jeg hende*) — * Enken, V. 16.

19. dersom jeg har sét en Forkommen uden Klæder, og at den Fattige intet Dække havde,

20. dersom hans Lænder ikke have veisignet mig, og han ikke har faaet varme sig med Ulden af mine Faar,

21. dersom jeg har løftet min Haand mod den Faderløse, fordi jeg saa min Hjælp i Porten,

22. saa gid min Skulder maa falde fra sit Skulderblad, og min Arm werde afbrudt fra sin Armpibe!

23. Thi Guds Straf var mig en Rædsel, og mod hans Høihed vilde jeg intet formaa.

24. Dersom jeg har gjort Guldet til mit Haab og sagt til Guldklumpen: Du er min Tillid,

Ps. 52, 9; 62, 11. 1 Tim. 6, 17.

25. dersom jeg har glædet mig, fordi min Formue blev stor, og fordi min Haand erhvervede Meget,

Luk. 12, 16 fg.

26. dersom jeg saa Lyset, hvorledes det skinne, og Maanen, hvorledes den skred prægtig frem,

27. og mit Hjerte da i Løndom blev daaret, og jeg tilkastede dem Haandkys*

* saa jeg gjorde mig skyldig i Afguderi.

5 Mos. 4, 19. Es. 8, 16.

28. (ogsaa det vilde være en Misgjerning, hjemfalden til Dom; thi da havde jeg fornegtet Gud i det Høie) —

5 Mos. 17, 3 fg.

29. dersom jeg har glædet mig ved min Avindsmands Ulykke og jublet, fordi Ondt rammede ham

Ordsp. 24, 17.

30. (nei, jeg tillod ikke min Mund at synde, under Forbandelse at begjære hans Liv) — 1 Kong. 3, 11.

31. dersom Mændene i mit Telt ikke have sagt: Hvo kan vel opvise En af hans Kjød*, som ikke er bleven mættet?

* hans Medmennesker, Es. 58, 7.

32. (den Fremmede maatte ikke ligge udenfor om Natten; jeg aabnede mine Døre for den Velfærende) —

Rom. 12, 13. Hebr. 13, 2.

33. dersom jeg, som Mennesker plede, har skjult mine Synder, saa jeg dugte min Misgjerning i min Barm,

Ps. 32, 5. Jak. 5, 16.

34. fordi jeg frygtede den store Mængde, og Slægters Foragt skræk-

Nor. 18

kede mig, saa jeg blev tavs og ikke gik ud af min Dør —*.

* da lægge Gud den haardeste Straf paa mig.

35. O, at jeg havde den, der vilde høre paa mig! Se, her er min Underskrift*, den Almægtige svare mig! O, at jeg havde det Skrift, min Modstander har optegnet!

* mit underskrevne Indlæg i Sagen.

36. Sandelig, jeg skulde tage det paa min Skulder, jeg skulde binde det om mig som et Hovedsmykke;

37. jeg skulde kundgjøre ham Tallet paa mine Skridt, som en Fyrste skulde jeg nærme mig til ham.

38. Dersom min Jord skriger over mig, og alle dens Furer græde,

39. dersom jeg har fortæret dens Kraft* uden Betaling og udblæst dens Eieres Liv.

* d. e. Græde, 1 Mos. 4, 13.

40. da vokse der mig Torne for Hvede og Ugræs for Byg! Jobs Ord ere til Ende.

32. KAPITEL.

Da Jobs Venner ikke svare ham, træder Elihu, en yngre Mand, som hidtil har telt, op imod ham, harm baade paa ham, fordi han anser sig retfærdig for Gud, og paa hans Venner, fordi de ikke kunne svare ham og dog erklære ham for skyldig, 1-5. Han har, siger han, paa Grund af sin Ungdom hidtil holdt sig tilbage, men da det dog ikke er Alderen, men Aanden, det kommer an paa, vil han nu tale, 6-10. Han har forgyves ventet paa, at de skulde gjendrive Job, hvis Viddom ingenhunde er saa stor, at intet Menneske kan slaa ham af Marken, 11-14. Da de nu er ganske forstummede, vil han, dreven af sin indre Trang, tage til orde og udtale sig ganske frit, uden Persons Anseelse, 15-22.

OG hine tre Mænd lode af at svare Job, fordi han var retfærdig i sine egne Øine.

2. Da optændtes Vreden hos Buisiten* Elihu, Søn af Barak'el af Rams Slægt; mod Job optændtes hans Vrede, fordi han holdt sig selv retfærdig for Gud, * 1 Mos. 22, 21.

3. og mod hans tre Venner optændtes hans Vrede, fordi de ikke fandt noget Svar og dog dømte Job, at være skyldig.

4. Og Elihu havde ventet med at tale til Job, fordi hine vare ældre af Aar end han.

5. Da nu Elihu saa, at der ikke var noget Svar i de tre Mænds Mund, da optændtes hans Vrede.

6. Og Bussten Elihu, Søn af Barak'el, tog tilorde og sagde: Jeg er ung af Aar, og I ere graahardede; derfor holdt jeg mig tilbage og frygtede for at udtale for eder, hvad jeg har erkjendt.

7. Jeg tænkte: Lad Dage tale, og Aarenes Mangfoldighed kundgjøre Visdom! 12, 13.

8. Dog, det er Aanden i Mennesket og den Almægtiges Aande, som gjør dem forstandige.

Ordsp. 3, 6. 1 Mos. 41, 39. Dan. 1, 17.

9. Ikke altid ere Gamle vise eller forstaa Oldinger, hvad ret er.

Ps. 119, 100.

10. Derfor siger jeg: Hør dog paa mig! Ogsaa jeg vil udtale, hvad jeg har erkjendt.

11. Se, jeg ventede paa eders Ord, jeg lyttede efter eders forstandige Tale, indtil I fik udgrundet, hvad I skulde sige

12. Og jeg gav Agt paa eder; men se, der var Ingen af eder, som gjendrev Job, som svarede paa hans Ord.

13. Siger ei: Vi have mødt Visdom*, Gud kan slaa ham af Marken, ikke noget Menneske! * hos Job.

14. Han har jo ikke rettet sin Tale mod mig, og med eders Ord vil jeg ikke svare ham.

15. De ere forskrækkede, svare ikke mere; Ordene ere blevne borte for dem.

16. Og jeg har ventet, fordi de ikke tale, fordi de staa der og ikke svare mere.

17. Saa vil nu ogsaa jeg svare for min Del; ogsaa jeg vil udtale, hvad jeg har erkjendt.

18. Thi jeg er fuld af Ord; Aanden i mit Indre trænger mig. Jer. 20, 9.

19. Se, mit Indre er som Vin, for hvilken der ikke aabnes; som nyfyldte Læderflasker vil det revne.

20. Jeg vil tale, saa jeg kan faa Luft; jeg vil oplade mine Læber og svare.

21. Jeg vil ikke anse Nogens Person, og jeg vil ikke smigre for noget Menneske;

22. thi jeg forstaaer ikke at smigre; om en liden Stund kunde min Skaber rykke mig bort.

33. KAPITEL.

Elihu opfordrer Job til at lytte til hans Ugefremme og oprigtige Ord og svare ham, hvis han kan; han behøver ikke at frygte for at indlade sig med ham, da

ogsaa han kun er et Menneske, 1-7. Job har sagt, at han er ren og uden Brøde, og at Gud uden Grund forfølger ham som en Fiende; heri har han ikke Ret, thi Gud er for stor til at handle paa Menneskers Vts, 8-12. Ligesaar urigtigt er det af ham at gaa irette med Gud, thi Gud svarer ikke paa saadan Titale; han taler til Menneskene paa ganske andre Maader, om fornødent, mere end een Gang, 13, 14. Han advaerer dem ved Drømme for at drage dem bort fra deres onde Gjærninger og frelse dem fra Undergang, 15-18. Han tugter dem ved smertelige Sygdomme, som bringe dem Døden nær, 19-22. Naar da en Mangel leder Mennesket til Omvendelse, forbedrer Gud sig over ham og gjengiver ham hans Sundhed og Ungdomskraft; han staaer atter i Naade hos Gud og bekjender for Menneskene sin Synd og den Frelse, som er bleven ham til Del, 23-28. Alt dette gjør Gud gjestagne Gange for at frelse Menneskene fra Fordærvelse, 29, 30. Elihu opfordrer atter Job til at lytte til hans Tale eller, om han kan, gjendrive, hvad han har sagt, 31-33.

MEN hør dog, Job, min Tale og lyt til alle mine Ord!

2. Se, jeg har opladt min Mund, allerede taler min Tunge i min Gane.

3. Hjertens oprigtige ere mine Ord, og hvad jeg har erkjendt, skulle mine Læber udtale rent.

4. Guds Aand har skabt mig, og den Almægtiges Aande holder mig ilive.

5. Hvis du kan, saa svar mig! Rust dig mod mig, træd frem!

6. Se, jeg er din Lige for Gud; ogsaa jeg er dannet af Leret. 31, 15; 10, 9.

7. Se, Rædsel for mig skal ikke forfærde dig, og mit Tryk ikke tynge paa dig.

8. Sandelig, du har sagt for mine Øren, og jeg hørte Lyden af dine Ord:

9. Ren er jeg, uden Overtrædelse, pletfri er jeg og fri for Misgjerning; 9, 21; 10, 7; 16, 17; 23, 10.

10. se, han* søger Grund til Fiendskab imod mig, han agter mig for sin Uven; 13, 24; 16, 9; 19, 11. * d. e. Gud.

11. han lægger mine Fødder i Blokken, han tager Vare paa alle mine Stier. 13, 27.

12. Se, heri har du ikke Ret, svarer jeg dig; thi Gud er større end et Menneske.

13. Hvorfor gaar du irette med ham? Han svarer jo ikke eet Ord.

14. Men een Gang taler Gud, ja to Gange, hvis man ikke agter derpaa.

15. I Drøm, i natligt Syn, naar

dyb Søvn falder paa Mennesker, naar de slumre paa Leilet,

16. da saabner han Menneskenes Øre og trykker sit Segl paa Advarsel-ten til dem, 36, 10.

17. forat Mennesket skal lade sin Gjerning fare, og forat han kan fjerne Hovmodet fra Manden,

18. for at holde hans Sjæl tilbage fra Graven og hans Liv fra at gjen- nembores af Spydets.

19. Og han fugtes med Smerte paa sit Lele, og der er en uafsladelig Strid i hans Ben. Ps. 38, 4.

20. Og hans Liv væmmes ved Brød, og hans Sjæl ved lækker Mad.

21. Hans Kjød tæres hen, saa man ikke ser det, og blottede ere hans Ben, som man før ikke saa,

22. og hans Sjæl kommer nær til Graven, og hans Liv til Dødens Engle. 2 Sam. 24, 16.

23. Er der da hos ham en Engel, en Tolk, een af Tusinde, til at kund- gjøre Mennesket dets rette Vel,

24. da forbarmer han sig over ham og siger: Forlæs ham fra at fare ned i Graven! Jeg har fundet Løse- penge. * Gud.

25. Hans Kjød bliver da frodigere end i Ungdommen, han kommer til- bage til sin Ungdoms Dage. Ps. 103, 5.

26. Han beder til Gud, og han er ham naadig, og han ser hans Aasyn med Jubel, og han gengiver Menne- sket dets Retfærdighed. Es. 58, 9.

27. Han synger for Menneskene og siger: Jeg havde syndet og gjort det Lige kroget, men det blev mig ikke gjængjældt;

28. han har forløst min Sjæl fra at fare hen i Graven, og mit Liv ser Lyst med Lyst.

29. Se, alt dette gjør Gud to Gange, ja tre, mod en Mand

30. for at føre hans Sjæl tilbage fra Graven, forat han maa omskin- nes af de Levendes Lys. Ps. 56, 14.

31. Giv Agt, Job, hør paa mig! Ti, og jeg vil tale.

32. Har du Ord, saa svar mig, tal! Thi jeg vil gjerne erklære dig retfær- dig.

33. Hvis ikke, saa hør du paa mig! Ti, og jeg vil lære dig Visdom.

34. KAPITEL.

Elihu tager atter tilorde og opfordrer alle Forstandige til at prøve hans Ord for saa med ham at domme, hvad Ret er. 1-4. Job har ført bespottelig Tale, idet

han har sagt, at Gud trods hans Retfær- dighed har behandlet ham som en Uret- færdig ved at sende ham svære Lidelser, og at Mennesket intet Gavn har af at holde sig til Gud, 5-9. Gud er ingen- lunde uretfærdig, 10-12. Det er Jo ham, som i fri Kjærlighed opholder Verden, 13-15, som holder Alt i Orden og dømmer Menneskens uden Persons Anseelse, idet han rykker de Fattiges Undertrykkere bort i et Øieblik og for Alles Øine; dette kan han, fordi han ser Alt og ikke be- høver længe at undersøge nogen Sag, 16-28. Og om han stundom undlader at skride ind, maa Ingen dadle ham derfor; han gjør det for siden at straffe den Ugudelige og frelse de Undertrykte, 29-30. Hvo der dadler ham derfor, har al- drig ydmyget sig for ham, men maa nære den daarlige Indbildning, at Gud skal handle efter hans Tykke, 31-33. Alle Forstandige maa erkjende, at Job har ført uforstandig Tale, og ønske, at han fremdeles maa blive prøvet, saa- længe han vedbliver at tale saaledes, 34-37.

OG Elihu tog atter tilorde og sagde: 2. Hører, I Vise, mine Ord, og I Forstandige, vender Øret til mig!

3. Thi Øret prøver Ord, ligesom Ganen smager, naar man æder, 13, 11.

4. Lader os vælge, hvad der er Ret, lader os sammen erkjende, hvad der er godt!

5. Thi Job har sagt: Jeg er ret- færdig, og Gud har taget min Ret fra mig; 27, 2 fg.

6. trods min Ret skal jeg være en Løgner; en døbringende Pil har rammet mig, skjønt der ingen (Over- trædelse er hos mig. 6, 4. Ps. 38, 3.

7. Hvo er en Mand som Job, der drikker Bespottelse som Vand* *15, 16.

8. og giver sig i Selskab med dem, som gjøre Ondt, og søger Omgang med ugudelige Mænd? Ps. 1, 1.

9. Thi han har sagt: En Mand har intet Gavn af, at han holder Venskab med Gud. 9, 22.

10. Derfor, I Mænd af Forstand, hører paa mig! Langt være det fra Gud at være ugudelig og fra den Almægtige at være uretfærdig!

11. Thi et Menneskes Gjerning gjængjælder han det, og efter en Mands Vel lader han det gaa ham. 8, 3; 36, 23. Rom. 3, 5 fg. 9, 14.

12. Ja sandelig, Gud handler ikke ugudelig, og den Almægtige forven- der ikke Retten. Ps. 62, 13. Jer. 32, 19. Rom. 2, 6.

13. Hvo har overgivet Jorden til hans Varetægt, og hvo har overdra- get ham hele Jorderiget?

14. Dersom han kun vilde tænke

paa sig selv, samle sin Aand og sin Aande til sig.

15. saa skulde alt Kjød opgive Aanden tilhobe, og Mennesket blive til Støv igjen.

1 Mos. 3, 19. Ps. 104, 29. Præd. 12, 7.

16. O giv dog Agt, hør dette, vend dit Øre til mine Ords Røst!

17. Vil vel En, som hader Ret, holde Alt i Orden? Eller tør du fordømme den Retfærdige, den Mægtige

18. (siger man vel til en Konge: Du Nederdrægtige, til Fyrster: Du Ugudelige!),

19. ham, som ikke anser Fyrsters Personer og ikke agter en Rig fremfor en Fattig? Thi hans Hænders Gjerning ere de allesammen.

5 Mos. 10, 17 2 Krøn. 19, 7. Ap. G. 10, 34. Rom. 2, 11.

20. I et Øjeblik dø de og midt om Natten; et Folk raver og forgaar, og en Mægtig rykkes bort, ikke ved Menneskehaand.

21. Thi hans Øine ere over hver Mands Veie, og han ser alle hans Skridt;

23, 10; 31, 4. Ordsp. 5, 21. Jer. 16, 17; 23, 24.

22. der gives intet Mærke og ingen Dødsstykke, hvor de, som gjøre Ondt, kunne skjule sig;

Ps. 139, 11, 12.

23. thi han behøver ikke længe at give Agt paa en Mand, forat han skal komme til Doms for Gud.

24. Han sønderknuser Mægtige uden Undersøgelse og stiller saa Andre i deres Sted. Dan. 2, 21. Luk. 1, 52.

25. Altsaa, han kjender deres Gjerninger, og han omstyrter dem om Natten, saa de knuses.

26. Som Ugudelige slaar han dem, paa et Sted fuldt af Tilskuere;

27. thi derfor vege de bort fra ham og agtede ikke paa nogen af alle hans Veie,

28. forat de skulde lade den Fattiges Skrig komme for ham, og han skulde høre de Elendiges Skrig.

Ps. 9, 13.

29. Og holder han sig rolig, hvortør da fordømme ham? Og skjuler han sit Aasyn, hvorfæar ham da at se? Baade med et Folk og med et enkelt Menneske gjør han det jo,

30. forat et vanhelligt Menneske ikke skal herske, forat der ikke skal være Snarer for Folket.

31. Thi har vel en Saadan nogen-sinde sagt til Gud: Jeg har ophøjet mig, jeg vil herefter ikke handle ilde;

32. hvad jeg ikke ser, det maa du

lære mig; har jeg gjort Uret, saa vil jeg ikke mere gjøre det?

33. Skulde han vel gjengjælde efter dit Tykke? Du har jo vraget*. Saa maa du vælge, og ikke jeg**, og hvad du ved, det tal!

* nemlig Guds Gjengjældelse. ** jeg, d. e. Gud, i hvis Navn Elihu taler.

34. Mænd af Forstand ville sige til mig, og hver Vismænd, som hører paa mig:

35. Job taler ikke med Indsigt, og hans Ord ere ikke forstandige. 38, 2.

36. Gid Job dog maatte blive prøvet uden Afladelse, fordi han har svaret paa onde Menneskers Vis!

37. Thi til sin Synd føler han Misgjerning; her iblandt os klapper han i Hænderne* og bruger mange Ord mod Gud.

* d. e. ter han sig haanlig; 27, 23.

35. KAPITEL.

Idet Elihu atter tager tilorde, foreholder han Job, som har sagt, at han er retfærdigere end Gud, og at han intet Gavn har havt af sin Gudsfrugt, at et Menneske Rverken ved sin Synd kan skade eller ved sin Retfærdighed gavne Gud, men kan sig selv og andre Mennesker. 1-8. Naar man forlænges raaber om Hjælp mod Undertrykkere, saa ligger Grunden dert, at man ikke søger Gud, sin Skaber, som redder af Nød og lærer Menneskene sine Veie. 9-13. Guds Vrede hjem søger ogsaa Menneskene, naar de istedetfor taalmodig at bie paa hans nærforestaaende Dom over de Ugudelige anklage ham med mange uforstandige Ord, saaledes som Job nu gjør, 14-16.

OG Elihu tog atter tilorde og sagde: 2. Holder du dette for ret (du har jo sagt: Jeg er retfærdigere end Gud),

3. at du siger: Hvad nytter det mig? Hvad større Gavn har jeg, end om jeg syndede? 9, 22; 34, 9.

4. Jeg vil give dig Svar og dine Venner til dig.

5. Besku Himmelen og se, og betragt Skyerne! De ere dig for høie.

6. Om du synder, hvad gjør du ham? Og ere dine Overtrædelser mange, hvad volder du ham?

7. Er du retfærdig, hvad giver du ham, eller hvad modtager han af din Haand? 22, 2 fg.

8. Et Menneske, din Lige, kan din Ugudelighed og et Menneskebarn din Retfærdighed gjøre Noget.

9. Over Undertrykkelses Mængde raaber man; man skriger om Hjælp for Mægtiges Arm.

10. Men man siger ikke: Hvor er Gud, min Skaber, som giver Lovsange om Natten,

11. som underviser os fremfor Jordens Dyr og gjør os vise fremfor Himmelens Fugle?

12. Da raabe de, udenat han svarer, over de Ondes Hovmod.

13. Visselig, tomme Ord hører Gud ikke, og den Almægtige agter ikke derpaa. Joh. 9, 31. Hebr. 11, 6.

14. Ogsaa naar du siger, at du ikke ser ham, er Sagen for hans Aarsyn, og du maa bie paa ham. 23, 8. 9.

15. Men n^o, fordi det ikke sker, hjem søger hans Vrede, og han agter ikke meget paa Ordgyderi.

16. Og Job oplader sin Mund med forfængelig Tale; han bruger mange Ord i Uforstand.

36. KAPITEL.

I en ny Tale siger Elihu, at han endnu har Noget at fremføre til Guds Forsvar; hans Kundskab er fuldkommen og derfor ogsaa hans Ord Sandhed, 1-4. Gud er vistnok stærk, men ringeagter dog ikke de Fromme; han tiltættgjør tvertimod deres Modstandere og redder og ophæver dem selv, 5-7. Naar Menneskene rammes af Trængsel og da ved Guds Tugt og Formaning lade sig bringe til Omvendelse, da bliver et lykkeligt Liv dem til Del; i modsat Fald gaa de til grunde i sin Uforstand. Dette er Tilfældet med de Ugudelige, som kun forbitres ved Ulykken og ikke bede til Gud. De Fromme frelæses netop ved sin Elendighed, som aabner deres Øren for Guds Røst, 8-15. Ogsaa Job vil Gud saaledes udfri af hans Trængsel, medens han ved ugudelig Færd vil drage Guds Dom ned over sig. Han maa ikke ved Bitterhed over sin store Trængsel lade sig forledet til at spotte Gud, hvortil han synes at have mere Lyst end til at lide; det vilde kun føre til hans Undergang; alt hans Raseri vil dog ikke kunne udfri ham af hans Trængsel, 16-21. Han maa ikke nægte den almægtige og vise Gud, men med alle Andre ophæve og prise hans Gjerninger, 22-25. Guds Storhed uanbarer sig i Naturen, i Regn, Torden og Lynild, hvorved han baade straffer og velsigner, 26-33.

OG Elihu vedblev og sagde:

2. Vent lidt paa mig, forat jeg kan udtale mig for dig! Thi endnu er der Noget at sige til Guds Forsvar.

3. Jeg vil hente min Kundskab lige fra det Fjerne, og jeg vil skaffe min Skaber Ret.

4. Thi sandelig, mine Ord ere ikke falske: en Mand, som er fuldkommen i Kundskab, har du for dig.

5. Se, Gud er stærk, dog agter han ikke Nogen ringe; han er stærk i Forstandens Kraft.

6. Han lader ikke en Ugudeligg leve, og Elendiges Ret skaffer han frem. Ps. 72, 4. Es. 11, 4.

7. Han drager ikke sine Øine fra de Retfærdige, og hos Konger paa Tronen lader han dem sidde evindeligg, saa de ere ophævede.

Ps. 34, 16; 113, 7. 8. 1 Sam. 2, 8.

8. Og om de blive bundne med Lænker, fangne i Elendigheds Baand,

9. og han foreholder dem deres Gjerning og deres Synder, at de viste sig gjenstridigg,

10. og aabner deres Øre for Advarselen og siger, at de skulle vendg om fra det Onde, 33, 16 fg.

11. om de da høre og tjene ham, saa skulle de tilbringe sine Dage i Lykke og sine Aar i idel Liflighed.

12. Men høre de ikke, da skulle de gjennebores af Spydet og opgve Aanden i Uforstand.

13. Og de Vanhellige af Hjerte nære Vrede; de raabe ikke*, naar han binder dem**. *til Gud, ** V. 8.

14. Deres Sjel dør i Ungdommen, og deres Liv som Skjærløvnernes.

15. Han redder den Elendigg ved hans Elendigg og aabner deres Øre ved Trængselen. Es. 38, 17.

16. Ogsaa dig lokker han ud af Trængselens Svælg hen til et vidt Rum, hvor der ikke er trangt; og hvad der sættes paa dit Bord, skal være fuldt af Fedt. Ps. 23, 5.

17. Men er du fuld af den Ugudeliges Brøde, saa skal Brøde og Dom følges ad.

18. Lad kun ikke Vrede forlokke dig til Spot, og lad ikke Bodens Storhed* lede dig paa Afvel!

* d. e. den store Trængsel, Gud har paa- lagt dig for dine Synders Skyld.

19. Mon dit Skrig vil skaffe dig Udfrivelse af Trængsel, og mon alle Kraftanstrengelser magte det?

20. Hig ei efter Natten, da Folk bortveires fra sit Sted! 34, 20.

21. Vogt dig, vend dig ikke til Synd! Thi dertil har du mere Lyst end til at lide.

22. Se, Gud virker ophøiet i sin Kraft; hvo er en Læremester som han? Ps. 25, 9.

23. Hvo har foreskrevet ham hans Vej, og hvo kan sige: Du gjorde uret?

34, 10. Es. 45, 9; 29, 16.

24. Kom i Hu, at du ophører hans Gjerning, som Menneskene have sunget om!

25. Alle Mennesker have set paa den med Lyst; Mennesket beskuer den fra det Fjerne.

26. Se, Gud er stor, og vi fatte ham ikke; hans Aars Tal er uudgrundeligt; 1 Tim. 6, 16. Ps. 103, 13, 28.

27. thi han drager Vanddraaber op til sig, de lade hans Damp sile ned som Regn,

1 Mos. 2, 6. Job 5, 10; 38, 25, 28.

28. som Skyerne lade flyde, lade droppe ned over mange Mennesker.

29. Mon ogsaa Nogen forstaar, hvorledes de tykke Skyer udbredes, hvorledes hans Telt* drøner?

* d. e. Skyerne. Ps. 18, 12.

30. Se, han udbreder sit Lys om sig og dækker det med Havets Røder*.

* d. e. Skyer, som stige op af Havets Dyb.

31. Thi ved dem dømmes han Folkeslag, giver han Føde i Overflod.

32. Han dækker sine Hænder med Lys og byder det at fare ud mod Fienden.

33. Hans Tordendrøn melder om ham, endog Kvæget melder om ham, naar han rykker frem.

37. KAPITEL.

Elihu vedbliver at tale om Guds Storheds Aabenbarelse i Naturen. Han skildrer den forførdelige Torden og Lynet, som gaar forud for den; ligesaa, hvorledes Gud sender Sne og Regn, som hindrer Mennesket i dets Arbejde og driver de vilde Dyr ind i deres Hjer. Vinterstorme, Kulde og Is, ogsaa regnavangre Skyer, hvormed han tugter eller velsigner Menneskene, 1-13. Job skal betænke, at han slet ikke magter at forklare disse og lignende Undere, end sige udføre dem, og at han derfor ikke maa gaa trette med Gud, hvorved han kun vilde paaføre sig Undergang, 14-20. Mennesket kan vistnok hente Guld fra Fjerne, ukjendte Egne, men Guds Herlighed kan det trods dens Klarhed ikke fatte; den Almægtige er ubegribelig, men ikke uretfærdig; derfor bliver han frygtet af Menneskene, men de Selvkloge censer han ikke, 21-24.

JA, over dette forfærdes mit Hjerte og farer op fra sit Sted.

2. Hører, hører paa hans Røsts Brag og det Drøn, som udgaar af hans Mund! Ps. 29, 3 fg.

3. Hen under hele Himmelen lader han det fare ud, og sit Lys indtil Jordens yderste Ender.

4. Bagefter det brøler Røsten, tordner han med sin stolte Røst, og han holder dem* ikke tilbage, naar hans Røst lader sig høre.

* Lynstraalerne.

5. Gud tordner vidunderlig med sin Røst; han gjør store Ting, og vi fatte dem ikke. 5, 9.

6. Thi han siger til Sneen: Fald til Jorden! — og ligesaa til Plaskregnet, sit stærke Plaskregn.

Ps. 147, 16.

7. Hvert Menneskes Haand forsegler han*, forat alle Mennesker, som han har skabt, maa komme til at kjende ham.

* d. e. han gjør det umuligt for Mennesket at udføre sit Arbejde paa Marken.

8. Da gaar det vilde Dyr ind i sin Hule, og i sine Boliger holder det til.

9. Fra Søndens inderste Kammer kommer Storm, og af Nordenvinde Kulde. Ps. 135, 7.

10. Af Guds Aande kommer der Is, og brede Vande klemmes ind.

11. Og med Væde fylder han Skyen, spreder sine Lynskeer,

12. og trindt omkring dreie de sig, eftersom han leder dem, forat de skulle virke, virke Alt, hvad han byder dem, hen over Jordens Kred; 13. enten til Tugtelse, naar det er til Gavn for hans Jord, eller til Velgjerning lader han dem ramme den.

14. Vend dit Øre til dette, o Job! Staa stille, og giv Agt paa Guds Undere!

15. Ved du om, hvorledes Gud tænker paa Saadant og lader sine Skyers Lyn fremblinke?

16. Ved du om, hvorledes Skyerne svæve, om hans Undere, som er fuldkommen i Kundskab.

17. du, hvis Klæder blive varme, naar Søndenvind gjør Jorden lummert?

18. Udspænder du med ham Himmelen, fast som et støbt Speil?

19. Læros, hvad vi skulle sige til ham! Vi kunne ikke fremføre Noget for Mørke.

20. Skal det fortælles ham, at jeg vil tale med ham? Har Nogen sagt, at han ønsker at blive tilintetgjort?

21. Og nu, man ser ikke Lyset, endog det skinner klart paa Himmelen og en Vind er faren frem og har renset den.

22. Fra Norden kommer Guld; om Gud er der en forførdelig Herlighed.

23. Den Almægtige, ham finde vi ikke, ham, som er stor i Magt, men Ret og Fylde af Retfærdighed undertrykker han ikke. 9, 4.

24. Derfor frygte Menneskene ham; han sænser ikke nogen selvkløgt Mand.

38. KAPITTEL.

Efterat Elthu har sluttet sin Tale, aabenbarer Herren selv sig for Job i et Uveir. Han forelægger ham en Række Spørgsmaal angaaende Skabningen for derved at bringe ham til ydmyg Erkjendelse af, hvor vidende han er, og hvor usforstandigt det derfor er af ham at ville mestre Gud. Han spørger ham saaledes først om den Huløse Naturs Frembringelse og Indretning, om Jordens Skabelse, Havets Grænser, Morgenlysets Udbrudelse over Jorden, Havets Kilder, og Døderigets Porte, Lysets og Mørkets Boltger, Sneens og Hagelens Forraadskammer, om Lysets og Vindens, Regnets og Tordenens Væte, Regnets, Duggens, Isens og Rimets Oprindelse, om Stjernerne, Himmels Lov, Skyerne, Lynene, 1-38.

OG Herren svarede Job ud af et Stormveir og sagde:

2. Hvo er det, som formærker mit Raad med Ord uden Forstand?

3. Velan, omgjord dine Lænder som en Mand! Saa vil jeg spørge dig, og du skal sere mig. 40, 2; 42, 4.

4. Hvor var du, da jeg grundfæstede Jorden? Sig frem, hvis du har Indsigt! Ps 102, 26; 104, 5; 119, 90.

5. Hvo fastsatte vel dens Maal? — ifald du ved det. Eller hvo spændte Maalesnor ud over den? Ordsp. 30, 4.

6. Hvor paa blev dens Filler ned-sænkede, eller hvo lagde dens Hjørnestein,

7. medens Morgenstjerner jublede tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Fryd?

8. Og hvo lukkede for Havet med Døre, da det brød frem, gik ud af Moderskjød,

9. da jeg gjorde Skyen til dets Klædebon og mørk Taage til dets Svøb

10. og afstak min Grænse for det og satte Bom og Døre
1 Mos. 1, 9. Ps. 33, 7; 104, 9. Ordsp. 8, 29.
Jer. 5, 22.

11. og sagde: Hertil skal du komme og ikke længer, her skulle dine stolte Bølger lægge sig?

12. Har du i dine Dage befaleet Morgenen at bryde frem, anvist Morgenrøden dens Sted,

13. forat den skulde gribe fat i

Jordens Flaiger, og de Ugudelige rystes bort fra den? 24, 18.

14. Den forvandler sig som Seglets Lær*, og Tingene træde frem som et Klædebon,

*som Læret, naar Seglet trykkes derpaa.

15. og de Ugudelige undrages sit Lys*, og den opløstede Arm sønderbrydes. * d. e. Mærket; 24, 17.

16. Er du kommen til Havets Kilder, og har du vandret paa Dybets Bund?

17. Have Dødens Porte ladet sig tilslæne for dig, og saa du Døds-skygens Porte?

18. Har du overskuet Jordens Vidder? Sig frem, hvis du kjender det altsammen!

19. Hvor er Veien did, hvor Lyset bor? Og Mørket — hvor er dets Sted,

20. saa du kunde hente det frem til dets Omraade, saa du kjendte Stjerne til dets Hus?

21. Du ved det; dengang blev du jo født, og dine Dages Tal er stort.

22. Er du kommen til Forraadskamrene for Sneen, og saa du Forraadshusene for Hagelen,

23. som jeg har opsparet til Trængsels Tid, til Kampens og Krigens Dag? Aab. 11, 19; 14, 21.

24. Hvor er Veien, paa hvilken Lyset deler sig, Østenvinden spreder sig over Jorden? Joh. 3, 8.

25. Hvo har aabnet Rønder for Regnskyllt og Vel for Tordenens Straale Jer. 10, 13.

26. for at lade regne over et Land uden Folk, over en Ørken, hvor intet Menneske er,

27. for at mætte Ørk og Øde og bringe Græsbund til at spire? Ps. 107, 35.

28. Har Regnet nogen Fader? Eller hvo har avlet Duggens Draaber? 5, 10; 36, 27.

29. Af hvis Skjød er Isen vel udgangen, og Himmels Rim — hvo fødte det? Ps. 147, 16.

30. Vandene skjule sig som med Sten, og Dybets Overflade slutter sig sammen.

31. Kan du knytte Syvstjernens Baand, eller kan du løse Orions Lænker? 9, 9.

32. Kan du føre Dyrekredens Stjernebilleder frem i sin Tid, og Bjørnen med dens Unger* — kan du lede dem? 9, 9.

33. Kjender du Himmels Lov?

Bestemmer du dens Herredømme over Jorden?

34. Kan du opløfte din Røst til Skyen, saa en Flom af Vand dækker dig?

35. Kan du udsende Lynene, saa de fare hen, saa de sige til dig: Se, her ere vi?

36. Hvo har lagt Visdom i de dunkle Skyer, eller hvo har givet Luftsynet Indsigt?

37. Hvo tæller Skyerne med Visdom, og Himmelens Vandfæde—hvo holder dem ud,

38. naar Støv flyder sammen til en fast Klump, og Jordklumper klæbe ved hverandre?

39. KAPITEL.

Herren forelægger fremdeles Job Spørgsmaal angaaende Dyreverdenen, om Løven og Ravnene, Stengjederne og Hindene, Vildæselet og Vildoksen, Strudsen og Hesten, Høgen og Ørnen, 1-33. Han spørger ham derpaa, om han fremdeles vil gaa trette med den Almægtige, 34. 35. Job svarer, at han ikke mere vil tale mod Herren, 36-38.

JAGER du Rov for Løvinden, og møtter du de unge Løvers Graadighed,

2. naar de dukke sig ned i sine Bolliger, ligge paa Lur i Krattet? 37, 8.

3. Hvoskaffer Ravnens dens Fangst, naar dens Unger skriger til Gud, fare hid og did uden Føde?

Ps. 145, 15, 16; 147, 9. Luk. 12, 24.

4. Kjender du Tiden, naar Stengjederne føde, og tager du Vare paa Hindernes Veer?

5. Tæller du de Maaneder, de fylde, og ved du Tiden, naar de føde?

6. De krumme sig, føde sine Unger, skille sig ved sine Smertes.

7. Deres Unger blive kraftige, blive store paa Marken; de gaa ud og komme ikke tilbage til dem.

8. Hvo har sluppet Vildæselet frit, og Skovæselets Baand—hvo løste dem,

9. det, jeg gav Ørnen til Hus og Salt-Heden til Bollig?

10. Det ler ad Stadens Tummel; Drivrens Larm hørte det ikke.

11. Hvad det opsporer paa Bjergene, er dets Græsgang, og efter alt Grønt søger det.

12. Mon Vildoksen har Lyst til at tjene dig? Vil den blive Natten over ved din Krybbe?

13. Kan du binde Vildoksen med

Reb til Furen? Vil den harve Dalene efter dig?

* d. e. tvinge den til at følge Plogfuren.

14. Kan du forlade dig paa den, fordi dens Kraft er stor, og kan du overlade den dit Arbejde?

15. Kan du lide paa den, at den fører din Sød hjem, og at den samler den hen til din Tærskelplads?

16. Strudsens Vinge svinger sig muntert; men ere dens Vinger og Fjædre kjærlige?

17. Nei, den overlader sine Æg til Jorden og lader dem opvarmes i Støvet,

18. og den glemmer, at en Fod kan trykke dem itu, og Markens vilde Dyr søndertræde dem.

19. Haardt handler den med sine Unger, som om de ikke vare dens egne; den er uden Frygt for, at dens Møle skal være spildt.

20. Thi Gud lod den glemme Visdom og gav den ingen Del i Forstand.

21. Paa den Tid, den basker sig op i Veiret, ler den ad Hesten og dens Rytter.

22. Giver du Hesten Styrke? Klæder du dens Hals med bævrende Man?

23. Lader du den springe som Græshoppen? Dens stolte Fnyser er forfærdelig.

24. Den skraber i Dalen og glæder sig ved sin Kraft; den farer ud imod Fiendens Rustning.

25. Den ler ad Frygt og forfærdes ikke, og den vender ikke om for Sverd.

26. Paa den klirrer Koggeret, blinkende Spyd og Spær.

27. Med Støl og Larm river den Jorden op, og den lader sig ikke stagge, naar Trompeten lyder.

28. Hver Gang Trompeten lyder, siger den: Hui! Og langt borte lugter den Krig, Hovedsmænds Tordenrøst og Krigsskrik. 4 Mos. 10, 9.

29. Er det ifølge din Forstand, at Høgen svinger sig op, udbreder sine Vinger mod Sonden?

30. Er det paa din Befaling, at Ørnen flyver højt, og at den bygger sit Rede i det Høie? Jer. 49, 16. Obad. 4.

31. Den bor paa Klippen og har Nattely der, paa Klippetinde og Fjeldtop.

32. Derfra udspejler den Føde; fjernthen skue dens Øine.

33. Og dens Unger drikke Blod, og hvor der er Ihjelslagne, der er den.

Matth. 24, 28.

34. Og Herren vedblev at svare Job og sagde:

35. Vil Dadreren trætte med den Almægtige? Han, som laster Gud, svare hertil!

36. Da svarede Job Herren og sagde:

37. Se, jeg er ringe; hvad skulde jeg svare dig? Jeg lægger min Haand paa min Mund.

21, 5; 29, 9. Ordsp. 30, 32. Mika 7, 16.

38. Een Gang har jeg talt, men jeg tager ikke mere tilorde, — to Gange, men jeg gjør det ikke mere.

40. KAPITEL.

I en ny Tale spørger Herren Job, om han, hvis han fremdeles vil laste Guds Retfærdighed, kan tage Verdens Styrelse i sin Haand og, ligesom Gud, vise sin Magt ved at ydmyge alle Hovmodige og Ugudelige; da skal Gud selv prise ham, 1-9. For end yderligere at vise Job sin Storhed skildrer han de to mægtigste af de Dyr, han har skabt, Flodhesten og Krokodilen, og Menneskets Vanmagt i Geveer for dem, 10-28.

Og Herren svarede Job ud fra Stormen og sagde:

2. Omgjord dine Lænder som en Mand! Jeg vil spørge dig, og du skal lære mig. 38, 3.

3. Vil du endog gjøre min Retfærdighed til Intet? Vil du erklære mig for skyldig, forat du maa være retfærdig? Ps. 51, 6. Rom. 3, 4.

4. Har du en Arm som Gud, og kan du tordne med en Røst som han?

5. Smyk dig dog med en Majestæt og Høihed og ifør dig Glans og Herlighed!

6. Udgyd din Vredes Strømme og se hver en Hovmodig og ydmyg ham!

7. Se hver en Hovmodig, bøl ham, og træd Ugudelige ned paa deres Sted! Ps. 75, 8. Dan. 4, 37.

8. Skjul dem i Støvet tilhobe, bind deres Ansigter fast i det Skjulte!

9. Da skal ogsaa jeg prise dig, fordi din høire Haand kan hjælpe dig. Es. 59, 16; 63, 5.

10. Se dog Behemot*, som jeg har skabt saavel som dig; den æder Græs som en Okse. * Flodhesten.

11. Se dens Kraft i dens Lænder og dens Styrke i dens Bug's Muskler!

12. Den strækker sin Hale som en Ceder; dens Lænders Sener ere sammenslyngede.

13. Dens Ben ere Kobberrør, dens Knokler som Jernstænger.

Nor. 18*

14. Den er den ypperste af Guds Gjæringer; dens Skaber rakte den dens Sverd*. * d. e. dens Tænder.

15. Thi Bjerge bære Foder for den, og alle Markens Dyr lege der.

16. Under Lotusbuske hviler den, i Ly af Rør og Sump.

17. Lotusbuske flette den dens Skygge, Bækkens Vidjer omgive den.

18. Se, om Strømmen bliver voldsom, bliver den dog ikke ræd; den er tryk, om end en Jordan bryder frem mod dens Gab.

19. Kan man fange den, saa den ser paa det? Kan man drage en Snare gennem dens Næse?

20. Kan du drage Leviatan* op med en Krog og trykke dens Tunge ned med en Snor? * Krokodilen.

21. Kan du sætte en Sivline i dens Næse og gjennembore dens Kjæve med en Krog?

22. Vil den rette mange ydmyge Bønner til dig eller tale blide Ord til dig?

23. Vil den slutte en Pakt med dig, saa du kan tage den til Træl for evig Tid?

24. Kan du lege med den som med en Fugl og binde den fast for dine Smaapiger?

25. Kan et Samlag af Fiskere kjøbslaa om den, stykke den ud imellem Kjæbmændene?

26. Kan du fylde dens Hud med Spyd og dens Hoved med Kastespyd?

27. Læg din Haand paa den! — Du skal komme Kampen i Hu, ei gjøre det atter!

28. Se, hans* Haab bliver skuffet; allerede ved Synet af den styrter han til Jorden.

* dens, som vil kjæmpe med den.

41. KAPITEL.

Naar Mennesket ikke vover at angribe Krokodilen, hvorledes kan det da vove at optræde mod Gud, mod hvem Ingen kan gjøre noget Krav gjældende, 1. 2! Herren vedbliver at skildre Krokodilens Styrke og Frygtelighed for derved end mere at bringe Job til at erkjende hans Magt og Majestæt, 3-26.

DER er Ingen saa dristig, at han tør tirre den; hvo er da den, som tør staa frem for mit Aasyn?

2. Hvo har givet mig Noget først, at jeg skulde gjøre Gjengjæld? Hvad der er under den hele Himmel, det hører mig til. Rom. 11, 35.

5 Mos. 10, 14. Ps. 24, 1. 1 Kor. 10, 26.

3. Jeg vil ikke tie om dens Læmmer, og hvad der er at alge om dens store Styrke og dens Bygnings Skjønhed.

4. Hvo har draget dens Yderklædning af? Hvo gaar ind imellem dens Tænders dobbelte Råd?

5. Hvo har sabnet dens Aasyns Døre? Trindt om dens Tænder er Rædsel.

6. Stolte ere Skjoldenes Rader; hvert af dem er tillukket, et tætslutende Segl.

7. Det ene slutter tæt til det andet, og Ingen Luft trænger ind imellem dem.

8. De hænge, det ene ved det andet; de gribe i hverandre og skilles ikke ad.

9. Dens Nysen udstræler Lys, og dens Øine ere som Morgensrødens Øienlaag.

10. Af dens Mund udfarer Blus, udsprudes Ildgnister.

11. Af dens Næsebor udgaar Røg som af en kogende Gryde med Siv under.

12. Dens Aande tænder Kul, og Lue udgaar af dens Mund.

13. Paa dens Hals har Styrke sit Hjem, og Angest springer foran den.

14. Dens Kjæds Doglapper slutte fast; de ere støbte paa den, bevæges ikke.

15. Dens Hjerter er fast som Sten, fast som den underste Møllesten.

16. Naar den hæver sig, grue Helte; af Skræk blive de saare forvirrede.

17. Rammer man den med Sverd, saa bider det ikke paa, ei heller Spyd, Pil og Kastespyd.

18. Den agter Jern som Straa, Kobber som ormstukket Træ.

19. Buens Søn* jager den ikke paa Flugt; Slyngens Stene bleve for den omskiftede til Halm. * Pilen.

20. Kæller agtes som Halm, og den ler ad Spydets Susen.

21. Dens Bug er skarpe Skaar. den breder en Tærskeslæde hen over Dyndet*.

* den gjør Mærker i Dyndet som efter en Tærskeslæde.

22. Den bringer Dybet til at koge som en Gryde; den gjør Havet som en Salvekjedel.

23. Bagefter den lyser dens Sti; man skulde holde Dybet for graat Haar.

24. Der er Intet paa Støvet, som

er Herre over den; den er skabt til ikke at forfærdes.

25. Alt Høit ser den i Øiet; den er en Konge over alle stolte Dyr.

42. KAPITEL.

Job erkjender sin Synd og ydmyger sig for Gud, 1-6. Herren tretteatter hans Venner, befaler dem at bringe et Offer og lade Job bede for dem, da Gud hun paa hans Forbøn vil eftergive dem Straffen for deres Daarlighed; de gjøre dette, 7-9. Herren gjør Job lykkelig igjen; hans Slægt og Venner vise ham Deltagelse; han faar dobbelt saa meget Gods og ligeaa mange Børn som før og dør, omgivet af Børn og Børnebørn, i en høj og lykkelig Alderdom, 10-17.

DA svarede Job Herren og sagde:

2. Jeg erkjender, at du formaar Alt, og at Ingen Tanke er dig umulig at udføre. 1 Mos. 13, 14. Luk. 1, 37.

3. Hvo er den, som vil formsøge dit Raad i Uforstand? Altsaa: Jeg har talt om det, jeg ikke forstod, om det, der var mig for underligt, og som jeg ikke skjøjte. 38, 2 fg.

4. Hør dog, og jeg vil tale! Jeg vil spørge dig, og du skal lære mig.

5. Kun hvad Rygtet meldte, havde jeg hørt om dig; men nu har mit Øie seet dig.

6. Derfor kalder jeg Alt tilbage og angrer i Støv og Aske.

7. Og det skede, efterat Herren havde talt disse Ord til Job, da sagde Herren til Temaniten Elifas: Min Vrede er optændt mod dig og dine to Venner; thi I have ikke talt ret om mig, som min Tjener Job.

8. Og nu; tager eder syv Okser og syv Vædere og gaar hen til min Tjener Job og ofrer Brændoffer for eder! Og Job, min Tjener, skal bede for eder; kun ham vil jeg bønheøre, saa jeg ikke handler med eder efter eders Daarlighed; thi I have ikke talt ret om mig, som min Tjener Job. 1 Mos. 20, 7.

9. Saa gik Temaniten Elifas og Suhiten Blidad og Na'amatiten Zofar hen og gjorde, som Herren havde talt til dem; og Herren bønheorte Job. 2, 11.

10. Og Herren gjorde Ende paa Jobs Fangenskab*, da han bad for sine Venner; og Herren forsegdede Alt, hvad Job havde havt, til det Dobbelte. * hans Ulykke.

11. Og alle hans Brødre kom til ham, og alle hans Søstre og Alle, som havde kjendt ham før, og de

saade med ham i hans Hus og viste ham Medynk og trøstede ham over al den Ulykke, Herren havde ladet komme over ham; og de gave ham hver een Kesite* og hver een Guldring. * 1 Mos. 33, 19.

12. Og Herren velsignede Jobs senere Dage fremfor hans forrige*, og han fik fjorten tusinde Faar og seks tusinde Kameler og tusinde Par Okser og tusinde Aseinder. * 1, 3; 8, 7.

13. Og han fik syv Sønner og tre Døtre. 1, 2.

14. Og han kaldte den første Dat-

ters Navn Jemima og den andens Navn Kezia og den tredjes Navn Keren-Happuk.

15. Og der fandtes ikke Kvinder, saa delige som Jobs Døtre, i hele Landet; og deres Fader gav dem Arv iblandt deres Brødre.

16. Og Job levede derefter hundrede og firti Aar, og han saa sine Børn og sine Børnebørn i fjerde Led.

1 Mos. 50, 23. Ps. 123, 6.

17. Og Job døde, gammel og mæt af Dage. 1 Mos. 23, 8; 33, 29.

PSALMERNES BOG.

1. PSALME.

Den Gudfrugtliges Lyksalighed, 1-3, de Ugudeliges Ulyksalige Tilstand og Ende, 4-6.

SALIG er den Mand, som ikke vandrør i Ugudeliges Raad og ikke staar paa Synderes Vel og ikke sidder i Spotteres Sæde,

Ps. 119, 1; 26, 4. 5. Ordsp. 1, 10. 15; 4, 14.

2. men har sin Lyst i Herrens Lov og grunder paa hans Lov Dag og Nat. 5 Mos. 6, 6. 7; 11, 18. 19. Jos. 1, 8.

Ps. 119, 97.

3. Han skal være Hg et Træ, plantet ved Vandbække, som giver sin Frugt i sin Tid, og hvis Blade ikke visne, og til Alt, hvad han gjør, skal han have Lykke.

Jer. 17, 8. Ps. 92, 13. 2 Krøn. 31, 21.

4. Ikke saa de Ugudelige, men de ere som Avner, dem Vinden henveirer. Ps. 35, 5. Job 21, 18.

5. Derfor skulle Ugudelige ikke blive staaende i Dommen, og Syndere ikke i de Retfærdiges Menighed.

Matth. 25, 32. 41. 46.

6. Thi Herren kjender de Retfærdiges Vel, men de Ugudeliges Vel gaar tilgrunde. Job. 23, 10. 2 Tim. 2, 19.

Ordsp. 10, 25. 28.

2. PSALME.

Jordens Folk og Konger gjøre forgæves Oprør imod Herrens Salvede (Messias, Kristus), 1-3. Herren ler ad dem og foreholder dem i Vrede, at han selv har indsat ham til Konge, 4-6. Den Salvede forkynder, at Herren har gjort ham til

sin Søn og givet ham al Magt over Jorden, 7-9. Oprørernes formaner derfor til at underkaste sig ham, 10-12.

HVORFOR larme Hedningerne og pønse Folkene paa det, som faa-fængt er? Ap. G. 4, 25. 26.

2. Jordens Konger reise sig, og Fyrsterne raadslaa sammen mod Herren og mod hans Salvede: Ps. 31, 14.

3. Lader os sønderrive deres Baand og kaste deres Reb af os!

Job 21, 14. 15. Luk. 19, 14.

4. Han, som troner i Himmelen, ler, Herren spotter dem.

Ps. 37, 13; 59, 9. Es. 40, 23. 23.

5. Saa taler han til dem i sin Vrede, og i sin Harmeforfærdigheder dem:

6. Og jeg har dog indsat min Konge paa Zion, mit hellige Bjerg!

7. Jeg vil kundgjøre, hvad fastsat er: Herren sagde til mig: Du er min Søn, jeg har født dig idag.

Ap. G. 13, 33. Hebr. 1, 5; 5, 5.

8. Begjær af mig! Saa vil jeg give dig Hedningerne til Arv og Jordens Ender til Ele. Ps. 22, 28; 72, 8. Sak. 9, 10.

9. Du skal knuse dem med Jernspir; som en Pottemagers Kar skal du sønderslaa dem. Aab. 2, 27; 19, 15.

10. Og nu, I Konger, handler vise! Lader eder advare, I Jordens Dommere!

11. Tjener Herren med Frygt og jubler med Bæven!

12. Kysser* Sønnen, forat han ikke skal vredes og I gaa tilgrunde paa

Veien! Thi snart kunde hans Vrede optændes. Salige ere alle de, som tage sin Tilflugt til ham**.

* d. e. hylder; 1 Sam. 10, 1.
** Ps. 34, 9; 84, 13.

3. PSALME.

David klager over sine mange Fiender, som erklære ham for fortabt, 2. 3. Paa Grund af sin tidligere Erfaring af Herrens Naade er han dog tryg og rolig, 4-7, og beder om, at Gud fremdeles vil hjælpe ham, 8. 9.

1. En Psalme af David, da han flyede for Absalom, sin Søn.

2 Sam. 15, 16 fg.

HERRE, hvor mange ere mine Fiender! Mange reise sig imod mig.

2 Sam. 15, 13; 16, 18.

3. Mange sigte til min Sjæl: Der er ingen Frelse for ham hos Gud. Sela*.

* Et musikalsk Udtryk.

4. Men du, Herre, er et Skjold omkring mig, min Ære og den, som opløfter mit Hoved.

1 Mos. 15, 1. Ps. 5, 13; 16, 3; 84, 12.

5. Høit raabte jeg til Herren, og han svarede mig fra sit hellige Bjerg. Sela.

6. Jeg lagde mig og sov ind, jeg vaagnede; thi Herren støtter mig.

Ps. 4, 9.

7. Jeg frygter ikke for Titusinder af Folk, som leire sig mod mig rundt omkring.

Ps. 27, 3.

8. Reis dig, Herre, frels mig, min Gud! Thi du har slaaet alle mine Fiender paa Kindbenet, du har sønderbrudt de Ugudeliges Tænder.

Ps. 58, 7.

9. Herren hører Frelsen til; over dit Folk være din Velsignelse! Sela.

Ps. 121, 2; 124, 8.

4. PSALME.

David beder Herren behøve ham og hjælpe ham mod hans Fiender, 2. Han formener disse til ikke længer at angribe ham, Herrens Udkaarede, 3. 4., til at være stille, tjene Herren i Oprigtighed og forlade sig paa ham, 5. 6. Selv stoler han paa Herren, har en Glæde i ham, som er større end deres tilmelte Glæde, og er tryk i hans Varetægt, 7-9.

1. Til Sangmesteren, med Strengelig; en Psalme af David.

NAAR jeg raaber, da svar mig, min Retfærdigheds Gud! I Trængsel har du skaffet mig Rum; vær mig naadig og hør min Bøn!

3. I vældige Mænd! Hvor længe skal min Ære være skjændet? Hvor længe

ville I elske Forfængelighed, søge Løgn? Sela.

4. Vider dog, at Herren har udkaaret sig en From! Herren hører, naar jeg raaber til ham.

5. Vredes, men syndet ikke! Tænker efter i eders Hjerte paa eders Leie og vær stille! Sela. Et. 4, 26.

6. Ofre Retfærdigheds Offere og forlader eder paa Herren!

5 Mos. 33, 19. Ps. 51, 19. Rom. 12, 1.

7. Mange sig: Hvo vil dog lade os se Godt? Opløft du dit Aasyns Lys over os, o Herre!

* Mos. 6, 26. Ps. 31, 17.

8. Du har givet mig Glæde i mit Hjerte, større end deres, naar deres Korn og Most er mangfoldig.

9. I Fred vil jeg baade lægge mig ned og sove ind; thi du, Herre, lader mig bo for mig selv, i Tryghed. Ps. 3, 6.

5. PSALME.

David beder Herren høre hans Bøn, forvissat om, at han, som ikke taaler de Ugudelige i sit Samfund, naadigt vil give ham Adgang dertil, 2-5. Han beder Herren bevare ham for den Undergang, hvormed hans ugudelige Fiender træue ham, og lade dem selv gaa tilgrunde for sine mange Misgjerningers Skyld, 9-11. Da skulle alle Gudfrygtige glæde sig, 12. 13.

1. Til Sangmesteren, til Nechoth*; en Psalme af David.

* rimeligvis Blæseinstrumenter.

VEND Øret til mine Ord, o Herre, agt paa min Tanke!

3. Mærk paa mit Klageraab, min Konge og min Gud! Thi til dig beder jeg.

4. Herre, aarle høre du min Røst! Aarle lægger jeg min Sag frem for dig og venter.

Ps. 88, 14. Mika 7, 7.

5. Thi du er ikke en Gud, som har Behag i Ugudelighed; den Onde faar ikke bo hos dig.

Ps. 15, 1 fg. Es. 33, 14 fg.

6. Hovmodige faa ikke staa frem for dine Øine; du hader alle dem, som øve Uret.

7. Du lader dem, som tale Løgn, gaa tilgrunde; den blodgjerrige og falske Mand er en Vederstyggelighed for Herren.

Ps. 55, 24. Ap. G. 5, 5, 10.

8. Men jeg faar ved din megen Miskundhed gaa ind i dit Hus, kaste mig ned foran dit hellige Tempel i din Frygt.

9. Herre, led mig ved din Retfærdighed for mine Modstanderes

Skyld, *gjør din Vel jævnt for mit Aasyn!* Ps. 25, 4, 5; 27, 11.

10. Thi der er ikke Sandhed i deres Mund; deres Indre er Fordærvelse, deres Strube en aaben Grav; sin Tunge gjøre de glat.

Ps. 62, 5. Rom. 3, 13.

11. Døm dem skyldige, o Gud! Lad dem falde for sine Raads Skyld, styrt dem ned for deres mange Misgjerninger! Thi de ere gjenstridige mod dig.

Ps. 34, 22.

12. Da skulle alle de, som tage sin Tilflugt til dig, glæde sig; til evig Tid skulle de juble, og du skal beskjerme dem; og de, som elske dit Navn, skulle fryde sig i dig.

Ps. 8, 12.

13. Thi du velsigner den Retfærdige, o Herre! Som med et Skjold dækker du ham med Naade.

6. PSALME.

David, som ved sine Fiender er bleven bragt i den største Elendighed og deri ser et Teqn paa Guds Vrede over hans Synd, beder ham om Naade og Frelse, 2-8, og udtaler sin glade Forvntning om, at Herren har hørt hans Bøn, og at alle hans Fiender skulle blive tilskamme, 9-11.

1. Til Sangmesteren, med Strengelig; efter Scheminit*; en Psalm af David.

* Kanske en vis Toneart; 1 Krøn. 15, 21.

HERRE, straf mig ikke i din Vrede og tugt mig ikke i din Harm!

Ps. 38, 2. Jer. 10, 24.

3. Vær mig naadig, Herre, thi jeg er henvistnet! Helbred mig, Herre, thi mine Ben ere forfærdede, Ps. 41, 6.

4. og min Sjæl er saare forfærdet; og du Herre, hvor længe —? Ps. 13, 2.

5. Vend om, Herre, udfri min Sjæl, frels mig for din Miskundheds Skyld!

Ps. 80, 15; 119, 132.

6. Thi i Døden er der ingen Ihukommelse af dig; hvo vil prise dig i Dødsriget?

Ps. 30, 10; 88, 11-13; 115, 17. Es. 38, 18.

7. Jeg er træt af mine Sukke, jeg gjennembløder min Seng hver Nat; med mine Taarer væder jeg mit Lede.

8. Hentæret af Kummer er mit Øie; det er sædet for alle mine Fienders Skyld.

Job. 17, 7. Ps. 31, 10.

9. Viger fra mig, alle I, som øve Uret! Thi Herren har hørt min Graads Røst,

10. Herren har hørt min inderlige

Begjæring, Herren tager imod min Bøn.

11. Beskjæmmede og saare forfærdede skulle alle mine Fiender blive; de skulle vige tilbage, blive tilskamme i et Øieblik.

Ps. 36, 4; 40, 15, 16.

7. PSALME.

David beder Herren om Redning fra sine Forfølgere, 2-3; han bevidner for ham sin Uskyldighed, 4-6, og opfordrer ham som Verdens Dommer til at dømme mellem dem og ham, 7-10; han haaber, at dette vil ske til hans Frelse og hans Fienders Undergang, 11-14, ser i Aanden, hvorledes de rammes af Gjenfældelsen, 15-17, og priser Herren for hans Retfærdighed, 18.

1. En Schiggajon* af David, som han sang for Herren paa Grund af Benjaminiten Kus's Ord.

* Betydningen uvís, kanske en Sang, der udtrykker stærk Sindsbevægelse.

HERRE, min Gud! Paa dig forlader jeg mig; frels mig fra alle mine Forfølgere og red mig.

3. forat ikke Fienden skal sønderbryde min Sjæl som en Løve, sønderbryde, og der er Ingen, som redder!

Ps. 10, 9.

4. Herre, min Gud! Dersom der er Uret i mine Hænder,

Job 31, 7, 9.

5. dersom jeg har gjengjældt den Ondt, som holdt Fred med mig, eller plyndret den, som var min Fiende uden Aarsag,

1 Sam. 24, 10, 12.

6. saa forfølg den Fienden min Sjæl og indhente den og træde mit Liv til Jorden og lægge min Ære* i Støvet! Sela.

* d. e. Sjæl.

7. Staa op, Herre, i din Vrede, reis dig mod mine Fienders Rasen og vaagn op til min Hjælp! Du har jo paabudt Dom.

8. Og lad Folkenes Forsamling omringe dig, og vend tilbage over den til det Høie!

9. Herren holder Dom over Folkene; døm mig, Herre, efter min Retfærdighed og efter min Ustraffelighed, som er hos mig!

1 Mos. 18, 25. Ps. 9, 5.

10. Lad dog de Ugudeliges Ondskab faa Ende og den Retfærdige staa fast! Du er jo den, som prøver Hjertet og Nyren, en retfærdig Gud.

Ps. 104, 35. 1 Kong. 8, 39. Jer. 17, 10; 20, 12.

11. Mit Skjold er hos Gud, som frelser de Oprigtige af Hjertet.

12. Gud er en retfærdig Dommer og en Gud, som vredes hver Dag.

13. Dersom han* ikke vender om, saa hvæsser han** sit Sværd, spænder sin Bue og gjør den færdig

* den Ugudelige. ** Gud.

5 Mos. 32, 41. Begr. 2, 4; 3, 12.

14. og lægger dødbringende Vaaben tilrette imod ham; sine Pile gjør han brændende.

15. Se, han* er i Færd med at føde Misgjerning; han er svanger med Ulykke og føder Skuffelse.

* den Ugudelige. Job 15, 35. Es. 59, 4.

16. En Grav har han gravet og hullet den ud; men han falder i den Grav, han arbejdede paa.

Ps. 9, 16. Ordsp. 26, 27.

17. Den Ulykke, han pønsede paa, falder tilbage paa hans Hoved, og over hans egen Isse kommer den Vold, han havde isinde. Ordsp. 5, 22.

18. Jeg vil prise Herren efter hans Retfærdighed og lovsynge Herrens, den Høiestes, Navn.

8. PSALME.

David priser Herren, fordi han, som saaledes har aabenbaret sin Herlighed paa Himmelen, at endog de smaa Børn prise den, har gjort Mennesket en Værdighed og Magt, som ligner den quddommelige, idet han har gjort det til Herre over alle sine Skabninger paa Jorden, 2-10.

Da Mennesket først i Christus har gjenfundet sin oprindelige, men ved Syndfaldet tabte Herlighed, saa har den Hellig-Aand ved at skildre denne tillige skildret Christi Herlighed (1 Kor. 15, 27. Hebr. 2, 6-9).

1. Til Sangmesteren, efter Gitlilt*; en Psalme af David.

* kanske en Toneart, som har havt sit Navn af Byen Gat.

HERRE, vor Herre, hvor herligt er dit Navn over al Jorden, du, som har udbredt din Pragt over Himmelen! Ps. 19, 1 fg. 104, 1. 2. Es. 40, 26.

3. Af smaa Børns og Diendes Mund har du grundfæstet en Magt for dine Modstanderes Skyld, for at bringe Fienden og den Hevngjerrige til Taushed. Matth. 21, 16.

4. Naar jeg ser din Himmel, dine Fingres Gjerning, Maanen og Stjernerne, som du har berejdet,

5. hvad er da et Menneske, at du kommer ham i Hu, og et Menneskebarn, at du besøger ham!

Job 7, 17. Ps. 144, 3. Hebr. 2, 6-9.

6. Og du gjorde ham lidet ringere

end Gud, og med Ære og Herlighed kronede du ham.

7. Du gjorde ham til Hersker over dine Hænders Gjæringer, Alt lagde du under hans Fødder,

1 Mos. 1, 28; 9, 2. 1 Kor. 15, 27.

8. Faar og Okser, alle tilhobe, ja ogsaa Markens Dyr,

9. Himmels Fugle og Havets Fiske, hvad der drager hen ad Havenes Stier.

10. Herre, vor Herre, hvor herligt er dit Navn over al Jorden!

9. PSALME.

David priser Herren, fordi han har frelst ham fra hans ugudelige Fiender og tilintetgjort dem, 2-7, og derved vist sig som den retfærdige Dommer og de Fortryktes Hjælper i Nøden, 8-13. Han beder ham fremdeles naadig hjælpe ham mod dem, som hade ham, 14, 15, udtaler sin Forbitelse om, at deres onde Raad mod ham ville bringe dem selv Undergang, 16-19, og opfordrer Herren til at lade Straffen komme over dem, 20, 21.

1. Til Sangmesteren efter Mut labben*; en Psalme af David.

* Betydningen ubekjendt.

JEG vil prise Herren af hele mit Hjerte, jeg vil fortælle alle dine Undergjæringer.

8. Jeg vil glæde og fryde mig i dig, jeg vil lovsynge dit Navn, du Høieste,

4. fordi mine Fiender vige tilbage, falde og omkomme for dit Aasyn.

5. Thi du har skaffet mig Ret og Dom, du har sat dig paa Tronen som retfærdig Dommer. Ps. 7, 12.

6. Du har skjeldt paa Hedningerne, tilintetgjort den Ugudelige; deres Navn har du udslettet evindeligt og altid. Ps. 34, 17. Ordsp. 10, 7.

7. Fiendernes Boliger ere helt ødelagte for al Tid, og Stæderne har du omstyrtet, deres Ihukommelse er tilintetgjort. Job 12, 17.

8. Og Herren troner til evig Tid, han har reist sin Trone til Dom, Ps. 103, 19.

9. og han dømmer Jorderige med Retfærdighed, han afsiger Dom over Folkene med Retvished.

Ps. 96, 13; 98, 9.

10. Og Herren er en Borg for den Fortrykte, en Borg i Nødens Tider.

Ps. 37, 20.

11. Og de, som kjende dit Navn, stole paa dig; thi du har ikke forladt dem, som søge dig, Herre!

12. Lovsynger Herren, som bor

paa Zion, kundgjører blandt Folkene hans store Gjæringer! Ps. 74, 2; 76, 3.

13. Thi han, som hevner Blod, kommer de Elendige i Hu, han glemmer ikke deres Skrig. 5 Mos. 32, 43.

14. Vær mig naadig, Herre! Se, hvad jeg maa lide af dem, som hade mig, du, som løfter mig op fra Dødens Porte.

15. forat jeg skal forkynde al din Pris i Zions Datters Porte, fryde mig i din Frelse.

16. Hedningerne ere sunkne i den Grav, de grove; deres Fod er fangen i det Garn, de skjulte.

Ps. 7, 16; 36, 8. Ordsp. 26, 27.

17. Herren er bleven kjendt, han har holdt Dom; han fanger den Ugudelige i hans egne Hænders Gjærning. Higgajon*. Sela.

* kanske et musikalsk Udtryk.

18. De Ugudelige skulle vige hen til Dødsriget, alle Hedninger, som glemme Gud.

19. Thi ikke skal den Fattige glemmes for al Tid; de Sagtmodiges Forventning skal ikke gaa tilgrunde for evigt.

20. Reis dig, Herre! Lad ikke Mennesket faa Magt, lad Hedningerne vende dømt for dit Aasyn! Ps. 7, 7.

21. Lad Frygt komme over dem, Herre! Lad Hedningerne kjende, at de ere Mennesker! Sela.

10. PSALME.

Den hellige Sanger klager over og beskriver de Ugudeliges Ondskab, 1-11; han beder om Hjælp, 12-15, og er forvissat om Bønnehørelse, 16-18.

HVORFOR, Herre, staar du langt borte? Hvorfor skjuler du dit Aasyn i Trængsels Tider?

2. Ved den Ugudeliges Hovmod sængtes de Elendige; de fanges i de Rænker, han har udtænkt.

3. Thi den Ugudelige roser sin Sjæls Lyst, og den Rovgjerrige siger Herren Farvel, forhaaner ham.

4. Den Ugudelige siger i sit Hovmod: Han hjem søger ikke. Der er ingen Gud, det er alle hans Tanker.

Ps. 14, 1.

5. Hans Vele lykkes til enhver Tid; langt borte fra ham i det Høle ere dine Domme; alle sine Modstandere blæser han ad.

6. Han siger i sit Hjerte: Jeg skal ikke rokkes, fra Slægt til Slægt skal jeg ikke stødes i Ulykke.

7. Hans Mund er fuld af Forbandedelse og af Svig og Vuld; under hans Tunge er Ulykke og Ondskab.

Rom. 3, 14.

8. Han ligger i Baghold ved Gaardene, paa lønlige Steder myrder han den Uskyldige, hans Øine spejde efter den Ulykkelige. Ps. 37, 33. Jer. 5, 26.

9. Han lurer paa lønligt Sted, lig Løven i sit Krat; han lurar for at gribe den Elendige; han griber den Elendige, idet han drager ham ind i sit Garn.

10. Han bøier sig, dukker sig ned, og for hans stærke Klør falde de Elendige. Job 39, 2.

11. Han siger i sit Hjerte: Gud har glemt det, han har skjult sit Aasyn, han ser det aldrig.

Ps. 94, 7. Job 23, 13.

12. Reis dig, Herre! Gud, opløst din Haand, glem ikke de Elendige!

13. Hvorfor skal den Ugudelige foragte Gud og sige i sit Hjerte: Du hjem søger ikke?

14. Du har seet det; thi du skuer Nød og Kummer for at lægge dem i din Haand; til dig overlader den Elendige sin Sag, du er den Faderløses Hjælper. Ps. 68, 6.

15. Sønderbryd den Ugudeliges Arm og hjem søg den Ondes Ugudelighed, saa du ikke mere finder den!

Ps. 104, 35.

16. Herren er Konge evindeligt og altid, Hedningerne blive udryddede af hans Land. Ps. 146, 10.

17. De Sagtmodiges Begjæring hører du, Herre! Du styrker deres Hjerte, du vender dit Øre til

18. for at dømme i den Faderløses og Fortryktes Sag. Ikke skal Mennesket, som er af Jorden, længer vedblive at volde Skræk. 5 Mos. 10, 18.

11. PSALME.

David afviser det Raad, at han skal frelse sit Liv ved at fly og anse sin Sag for tabt, 1-3. Han er i Troen paa Herrens Retfærdighed forvissat om, at han vil lade Stræffen komme over hans ugudelige Fjender, 4-7.

1. Til Sangmesteren; af David.

TIL Herren tager jeg min Tilflugt; hvorledes kunne i da sige til min Sjæl: Flyr til eders Bjerg som en Fugl?

2. Thi se, de Ugudelige spænde Buen, de lægge sin Pii paa Strengen for at skyde i Mørke paa de Oprigtige af Hjertet. Ps. 64, 4 & 5.

3. Naar Grundvoldene nedbrydes, hvad udretter da den Retfærdige?

4. Herren er i sit hellige Tempel. Herrens Trone er i Himmelen, hans Øine skue, hans Blik prøver Menneskenes Børn. Es. 66, 1. Hab. 2, 20.

5. Herren prøver den Retfærdige; men den Ugudelige og den, som elsker Vold, hader hans Sjæl. Ps. 5, 5.

6. Han skal lade et Regn af Snarer falde paa de Ugudelige; Ild og Svovel og glødende Vind er deres Bægers Del. 1 Mos. 19, 24. Es. 33, 22.

7. Thi Herren er retfærdig, elaker Retfærdighed; paa den Oprigtige ser hans Aasyn.

12. PSALME.

David klager over den almindelige Fordærvelse, Troshed og Hovmod og beder Herren om Hjælp derimod, 2-6. Herren tilstiger ham sin Hjælp, og han udtaler sin faste Fortrøstning til den, 6-9.

1. Til Sangmesteren, efter Schemnit*; en Psalme af David.

* Ps. 6, 1.

FRELS, Herre! Thi de Fromme ere borte, de Trofaste ere forsvundne blandt Menneskenes Børn.

3. Løgn tale de, hver med sin Næste, med sledske Læber; med tvesindet Hjerter tale de.

4. Herren udrydde alle sledske Læber, den Tunge, som taler store Ord,

5. dem, som sige; Ved vor Tunge skulle vi faa Overhaand, vore Læber ere med os, hvo er Herre over os?

6. For de Elendiges Ødelæggelses Skyld, for de Fattiges Suks Skyld vil jeg nu reise mig, siger Herren; jeg vil skaffe dem Frelse, som hige derefter.

7. Herrens Ord ere rene Ord, ligesom Sølv, der er renset i en Smeltedigel i Jorden, syv Gange lutret.

Ps. 18, 31. Ordsp. 30, 5.

8. Du, Herre, vil bevare dem, du vil vogte dem for denne Slægt evindeligt.

9. Rundt omkring sværme de Ugudelige, naar Nedrigbed er ophøjet blandt Menneskenes Børn.

13. PSALME.

David klager over, at Herren tøver med at hjælpe ham i den store Trængsel, hvori hans Fiender have bragt ham, 2-3, beder om Redning, 4-6, og er i Troen forvisset om den, 6.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

HVOR længe, Herre, vil du glemme mig evindeligt? Hvor længe vil du skjule dit Aasyn for mig?

Ps. 44, 26.

3. Hvor længe skal jeg huse sorgfulde Tanker i min Sjæl, Kummer i mit Hjerter den hele Dag? Hvor længe skal min Fiende ophøje sig over mig?

4. Se hid, svar mig, Herre, min Gud! Opklar mine Øine, forat jeg ikke skal sove hen i Døden,

5. forat ikke min Fiende skal sige: Jeg fik Overhaand over ham, forat ikke mine Modstandere skulle fryde sig, naar jeg vakler! Ps. 25, 2.

6. Men jeg forlader mig paa din Miskundhed; mit Hjerter skal fryde sig i din Frelse; jeg vil lovsynge Herren, thi han har gjort vel imod mig.

Ps. 103, 2.

14. PSALME.

David klager over den almindelige Fordærvelse blandt Menneskene, 1-3, udtaler sin faste Fortrøstning om, at Herren vil straffe de Ugudelige og hjælpe de undertrykte Retfærdige, 4-6, og længes hjerte- lig efter, at han i Naade vil frelse sit betrængte Folk, 7.

1. Til Sangmesteren; af David.

DAAREN siger i sit Hjerter: Der er ingen Gud. Fordærvede, vederstyggelige ere deres Gjæringer; der er Ingen, som gjør Godt.

Ps. 53, 2 fg. 10, 4. 1 Mos. 6, 12.

2. Herren skuer ned fra Himmelen paa Menneskenes Børn for at se, om der er nogen Forstandig, Nogen, som søger Gud. Ps. 53, 13.

3. De ere alle afvegne, alle tilhobe fordærvede; der er Ingen, som gjør Godt, end ikke Een. Rom. 3, 10-12.

4. Sansede da ikke, alle de, som øve Uret, som æde mit Folk, ligesom de æde Brød? Paa Herren kalde de ikke.

Mika 3, 2.

5. Da forfærdes de saare; thi Gud er iblandt den retfærdige Slægt.

1 Thess. 5, 2.

6. Gjører kun den Elendiges Raad tilskamme! Thi Herren er hans Tilflugt.

Ps. 46, 2.

7. O, at der fra Zion maa komme Frelse for Israell! Naar Herren gjør Ende paa sit Folks Fangerskab, da skal Jakob fryde sig, Israel glæde sig.

Ps. 124, 5; 126, 1 fg.

15. PSALME.

David beskriver, hvordan den maa være der skal kunne staa i Samfund med Herren, 1-5.

1. En Psalme af David.

HERRE, hvo skal bo i dit Telt? Hvo skal bygge paa dit hellige Bjerg?

Ps. 23, 5; 24, 3 fg. 27, 4, 5; 84, 5. Ef. 2, 19.

2. Den, som vandrer ustraffelig og øver Retfærdighed og taler Sandhed i sit Hjerte, Es. 33, 15. Sak. 3, 16, 17.

3. som ikke bagvasker med sin Tunge, som ikke gjør sin Næste Ondt og ikke bringer Skjændsel over den, som er ham nær. 8 Mos. 19, 16, 17.

4. den, i hvis Øine den Forkastede er foragtelig, men som ærer dem, der frygte Herren, som sværger sig selv til Skade og ikke bryder sit Ord, Ordsp. 29, 27. Jos. 9, 19.

5. den, som ikke laaner sine Penge ud mod Rente* og ikke tager Gave imod den Uskyldige. Hvo dette gjør, skal ikke rokkes evindelig.

* til den fattige Broder; 2 Mos. 22, 26.

3 Mos. 25, 35 fg. 5 Mos. 16, 19. Ordsp. 17, 23.

16. PSALME.

Messias beder Gud bevare ham, idet han med alle de Hellige, i hvem han har Velbehag, anser Herren for sit eneste Gode og skyr ethvert Samfund med dem, som lyene nogen Afgud, 1-4; han priser sin herlige Lod, at han har faaet Herren til sin Del, 5-7, og er fast forvisset om, at Gud vil udfrø ham af Dødens Vold og give ham Liv og evig Glæde, 8-11.

1. En gylden Sang af David.

BEVAR mig, o Gud! Thi jeg tager min Tilflugt til dig.

2. Jeg siger til Herren: Du er min Herre; jeg har intet Gode udenfor dig, — Ps. 73, 25, 26.

3. idet jeg holder mig til de Hellige, som ere i Landet, og de Herlige, i hvem jeg har al min Lyst.

4. Mange ere deres Smerter, som købe sig Andre*; jeg vil ikke udgyde deres** Drikoffere af Blod og ikke tage deres Navne paa mine Læber***.

* d. e. andre Guder. ** d. e. Afgudernes. *** 2 Mos. 23, 13.

5. Herren er min tilfaldne Del og mit Bæger; du gjør min Lod herlig. Ps. 119, 57. Begr. 3, 24.

6. En Lod er tilfalden mig, som er liflig, og en Arv, som behager mig.

7. Jeg vil love Herren, som gav

mig Raad; ogsaa om Nætterne minde mine Nyter mig derom.

8. Jeg sætter altid Herren for mig; thi han er ved min Høre, jeg skal ikke rokkes. Ap. G. 2, 26-28.

9. Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Ære* fryder sig; ogsaa mit Kjød skal bo tryggelig. * d. e. Sjæl.

10. Thi du skal ikke overlade min Sjæl til Dødsriget, du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse. Ap. G. 13, 36.

11. Du skal kundgjøre mig Livets Vej; Glædes Fyldte er for dit Aasyn, Livsalighed ved din Høre Haand evindelig. Ps. 17, 15; 31, 7.

17. PSALME.

Støttende sig til sit Hjertes Oprigtighed, beder David Herren paa underfuld Maade at frelse ham fra hans ugudelige og blodgjerrige Forfølgere, som ere ganske nær ved at faa ham i sin Magt, og udtaler det faste Haab, at Herren, som har givet dem denne Verdens Goder, vil lade ham efter Dødens Søvn skue hans Aasyn med Glæde, 1-15.

1. En Bøn af David.

HØR, o Herre, paa Retfærdighed, mærk paa mit Klageraab, vend Øret til min Bøn fra Læber uden Svig! Ps. 18, 21-25.

2. Fra dit Aasyn udgaa min Ret, dine Øine skue hen til Oprigtighed!

3. Du har prøvet mit Hjerte, besøgt det om Natten, du har ransaget mig, du fandt Intet; min Mund viger ikke fra mine Tanker.

Ps. 7, 10. Ordsp. 17, 3.

4. Overfor Menneskenes Gjerninger har jeg efter dine Læbers Ord taget mig Vare for Voldsmandens Stier.

5. Mine Skridt holdt fast ved dine Fodspor, mine Trin vaklede ikke. Job 23, 11.

6. Jeg paakalder dig, thi du svarer mig, o Gud! Bøi dit Øre til mig, hør mit Ord!

7. Vis din Miskundhed i underfulde Gjerninger, du, som med din Høre Haand frelser dem, der henfly til dig, fra deres Modstandere!

8. Bevar mig som din Øiesten, skjul mig under dine Vingers Skygge. 6 Mos. 32, 10. Sak. 2, 12.

9. for de Ugudelige, som ødelægge mig, mine Dødsfiender, som omringe mig!

10. Sin Fedtklump* lukke de til, med sin Mund tale de hovmodig.

* d. e. sit Hjerte; Ps. 119, 70.

11. Hvor vi gaa, kring sætte de mig nu; sine Øine rette de paa at fælde mig til Jorden.

12. Han er lig en Løve, som higer efter at sønderrive, og en ung Løve, der higer paa lønlige Steder. Ps. 10, 9.

13. Reis dig, Herre, træd ham imøde, slaa ham ned, frels min Sjæl fra den Ugudelige med dit Sverd,

14. fra Menneskene med din Haand, Herre, fra denne Verdens Mennesker, som have sin Del i Livet, og hvis Bug du fylder med dine Skatte, som ere rige paa Sønner og efterlade sin Overflod til sine Børn.

Luk. 16, 25.

15. Jeg skal i Retfærdighed skue dit Aasyn, jeg skal mættes, naar jeg vaagner, ved din Skikkelse.

Ps. 16, 11. Matth. 5, 8. 1 Joh. 3, 2. Es. 26, 19. Dan. 12, 2.

18. PSALME.

David synger Herren en herlig Lovsang, fordi han har frelst ham af alle hans Fienders Haand. 1. Han priser først Gud som sin eneste Tilflugt og Hjælper, 2-4, beskriver saa, hvorledes Gud i hans store Nød og Trængsel har bauhørt ham, aabenbaret sin Majestæt og vældig udfriet ham, 5-20, viser, hvorfor Gud var med ham og frelste ham, 21-28, beskriver videre, hvorledes Gud velsigner hans Kongedømme og giver ham Kraft til at underlægge sig sine Fiender, 29-46, og slutter med at prise Guds store Miskundhed mod ham og hans Slægt, 47-51.

1. Til Sangmesteren; af Herrens Tjener David, som talte denne Sangs Ord til Herren den Dag, da Herren havde udfriet ham af alle hans Fienders Haand og af Sauls Haand.

* Sam. 22, 1 fg.

2. Og han sagde:

HERRE, jeg har dig hjertelig kjær, min Styrke!

Ps. 46, 2.

3. Herren er min Klippe og min Fæstning og min Redder; min Gud er min Klippe, som jeg forlader mig paa, mit Skjold og min Frelses Horn, min Borg.

Ps. 144, 2. Luk. 1, 69.

4. Jeg paakalder den Høilovede, Herren, og fra mine Fiender bliver jeg frelst.

5. Dødens Reb omspændte mig, og Fordærvælsens Strømme forfædede mig; Ps. 55, 5; 118, 3. Job 22, 10.

569

6. Dødsrigets Reb omgave mig, Dødens Snarer overfaldt mig.

7. I min Trængsel paakaldte jeg Herren, og jeg raabte til min Gud; han hørte fra sit Tempel min Røst, og mit Skrig kom for ham, til hans Øren.

Jon. 2, 8.

8. Da rystede og bævede Jorden, og Bjergenes Grundvolde skalv, og de rystede, thi hans Vrede var optændt.

9. Der gik Røg op af hans Næse, og fortærende Ild fra hans Mund; Gløder brændte ud af ham.

5 Mos. 4, 24; 32, 22.

10. Og han bøiede Himmelen og steg ned, og der var Mulm under hans Fødder.

11. Og han for paa Keruber og fløj, og han for hastig frem paa Vindens Vinger.

Ps. 99, 1; 104, 3. 1 Krøn. 28, 18.

12. Han satte Mærke til sit Dække, trindt omkring sig til sit Skjul, mærke Vande, tykke Skyer.

Ps. 97, 2. Es. 60, 3.

13. Frem af Glansen foran ham fore hans Skyer frem, Hagel og gloende Kul!

14. Og Herren tordnede i Himmelen, den Høieste lod sin Røst høre, Hagel og gloende Kul!

Ps. 29, 3.

15. Og han udsendte sine Pile og adspaltede dem* — Lyn i Mængde og forvirrede dem.

* Fienderne.

16. Da kom Vandenes Strømme tilsyne, og Jordens Grundvolde bleve blottede ved din Trusel, o Herre, for din Næsens Aandepust.

17. Han udtrak sin Haand fra det Høie, han greb mig; han drog mig op af store Vande.

Ps. 144, 7.

18. Han udfriede mig fra min stærke Fiende og fra mine Avindsmænd; thi de vare mig for mægtige.

19. De overfaldt mig paa min Modgangs Dag; men Herren blev min Støtte.

20. Og han førte mig ud i det Frie; han frelste mig, thi han havde Behag i mig.

21. Herren gjengjældte mig efter min Retfærdighed, han betalte mig efter mine Hænders Renhed. Ps. 17, 1.

22. Thi jeg tog Vare paa Herrens Veie og veg ikke i Ondskab fra min Gud.

23. Thi alle hans Love havde jeg for Øie, og hans Bud lod jeg ikke vige fra mig.

24. Og jeg var ustraffelig for ham og vogtede mig vel for min Synd.

1 Kong. 14, 8; 15, 5.

25. Og Herren gjengjældte mig efter min Retfærdighed, efter mine Hænders Renhed for hans Øine.

1 Sam. 26, 23, 24.

26. Mod den Fromme viser du dig from, mod den retvise Mand viser du dig retvis,

27. mod den Rene viser du dig ren, mod den Forvendte viser du dig vrang.

2 Sam. 22, 27.

3 Mos. 26, 23, 24. Ps. 146, 9. Ordsp. 3, 34.

28. Thi du frelser elendige Folk, og du fornædrer høie Øine.

Ordsp. 29, 23.

Es. 2, 11. Luk. 1, 51. 1 Pet. 5, 5.

29. Thi du lader min Lampe skinne; Herren, min Gud, opklarer mit Mørke.

Ps. 97, 11; 112, 4.

30. Thi ved dig stormer jeg løs paa fiendtlige Skarer, og ved min Gud springer jeg over Mure.

Ps. 60, 14. Fil. 4, 13.

31. Gud, hans Vel er fuldkommen; Herrens Ord er lutret, han er et Skjold for alle dem, som forlade sig paa ham.

Ps. 12, 7; 19, 9.

32. Thi hvo er Gud foruden Herren, og hvo er en Klippe, uden vor Gud?

Es. 43, 11; 44, 6, 8.

33. Den Gud, som omgjørder mig med Kraft og gjør min Vel fri for Stød,

34. som gjør mine Fødder som Hindernes og stiller mig paa mine Høider,

Hab. 3, 19.

35. som oplærer mine Hænder til Krig, saa mine Arme spænde Kobberbuen.

Ps. 144, 1.

36. Og du giver mig din Frelses Skjold, og din høie Haand støtter mig, og din Nedladelse gjør mig stor.

37. Du gjør Rummet vidt for mine Skridt under mig, og mine Ankler vakle ikke.

Ps. 31, 9.

38. Jeg forfølger mine Fiender og naar dem, og jeg vender ikke tilbage, før jeg har gjort Ende paa dem.

39. Jeg knuser dem, saa de ikke magte at reise sig; de faldt under mine Fødder.

40. Og du omgjørder mig med Kraft til Krig, du bøier mine Modstandere under mig.

41. Og mine Fiender lader du vende mig ryggen, og mine Avindsmænd udrydder jeg.

42. De raabe, men der er ingen Frelser, — til Herren, men han svarer dem ikke.

43. Og jeg knuser dem som Støv for Vinden, jeg tømmer dem ud som Dynd paa Gaderne.

44. Du redder mig fra Folke Kiv, du sætter mig til Hoved for Hedninger; Folkefærd, som jeg ikke kjen- der, tjene mig.

45. Ved Rygtet om mig blive de mig lydige; Fremmede hyle for mig,

5 Mos. 33, 29.

46. Fremmede visne hen og gaa bævende ud af sine Borge.

47. Herren lever, og priset er min Klippe, og ophøiet er min Frelasers Gud,

48. den Gud, som giver mig Hevn og lægger Folkefærd under mig,

Ps. 47, 4.

49. som udfrier mig fra mine Fiender; ja, over mine Modstandere ophøier du mig, fra Voldsmanden redder du mig.

50. Derfor vil jeg prise dig blandt Hedningerne, o Herre, og lovsyng dit Navn.

Rom. 15, 9.

51. Han gjør sin Konges Frelse stor, og han gjør Miskundhed mod sin Salvede, mod David og mod hans Afkom til evig Tid.

2 Sam. 7, 12-16.

19. PSALME.

Efterat David har skildret, hvorledes Himmelen, navnlig Solen, uafsladelig forkynder Guds Ære over den hele Jord, 2-7, taler han om denne herlige Guds Lov, den aandelige Sol, og beskriver dens herlige Egenskaber og kraftige Virkninger, 8-11. For at kunne opnaa den Len, Loven forjætter dem, der holde den, beder han Herren kjende ham fri for uvitterlige og bevare ham for vitterlige Overtrædelser af den, 12-14. Han slutter med Ben om, at Herren med Velbehag vil tage imod, hvad han her har fremsført, 15.

Deri, at Himmelen forkynder Guds Ære over den hele Jord, ligger en Forjættelse om Evangeliets Kundgjørelse over hele Jorden (Rom. 10, 18).

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

HIMLENE fortælle Guds Ære, og Hvalvingen forkynder hans Hænders Gjerning.

Ps. 8, 2, 4. Rom. 1, 20.

3. Den ene Dag lader sin Tale udstrømme til den anden, og den ene Nat forkynder den anden sin Kundskab.

4. Der er ei Tale, der er ei Ord, ei hørs deres* Røst. * Himlenes.

5. Over al Jorden udgaar deres Maalesnor*, og til Jorderiges Ende deres Ord; for Solen har han sat et Telt paa dem. Rom. 10, 18.

* Hele Jorden er deres Forkyndelses Omraade.

6. Og den er som en Brudgom, der gaar ud af sit Brudekammer; den glæder sig som en Helt til at løbe sin Bane.

7. Fra Himmelens Ende er dens Udgang, og dens Omløb indtil dens Ende, og Intet er skjult for dens Hede.

8. Herrens Lov er fuldkommen, den vederkvæger Sjælen; Herrens Vidnesbyrd er trofast, det gjør den Enfoldige vilis; Ps. 119, 104, 106, 130.

2. Tim. 3, 15, 16.

9. Herrens Befalinger ere rette, de glæde Hertet; Herrens Bud er rent, det oplyser Øinene;

10. Herrens Frygt er ren, den staar fast evindeligt; Herrens Love ere Sandhed, de ere retfærdige alle tilhobe.

11. De ere kosteligere end Guld, ja fint Guld i Mængde, og sødere end Honning, ja Honning, der drypper af Kagerne. Ps. 119, 72, 103, 187.

12. Ogsaa din Tjener vorder paa-mindet ved dem; hvo der holder dem, har stor Løn.

3 Mos. 18, 5; 26, 3-12. Ps. 106, 3.

13. Hvo mærker, hvor ofte han feiler? Forlad mig mine lønlige Brøst!

14. Bevar ogsaa din Tjener fra formastelige Synder, lad dem ei herske over mig! Saa bliver jeg ustraffelig og uden Skyld for store Overtrædelser. Ps. 119, 133.

15. Lad min Munds Ord og mit Hjertes Tanke være til Velbehag for dit Aasyn, Herre, min Klippe og min Gjensløer!

20. PSALME.

Israel beder for sin Konge, at Herren vil beskyrme og hjælpe ham i al hans Nød, 2-4, fuldbyrde alle hans Raad og opfylde alle hans Ønsker, 5, 6. Det er forvissat om, at Herren vil hjælpe ham mod hans Fiender, som forlade sig paa sin Krigsmagt, medens det selv forlader sig paa sin Gud, 7-9. Det slutter med at æntage sin Ben, 10.

Psalmen angaar Israels Konger i Almindelighed og Messias, Israels evige Konge, i Særdleshed.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

HERREN bønshøre dig paa Nødens Dag, Jakobs Guds Navn beskyrme dig!

3. Han sende dig Hjælp fra Hel-lighedsmen og støtte dig fra Zion!

4. Han komme alle dine Mad-offere i Hu og finde dit Brændoffer fedt*! Sela. * d. e. finde Behag i det.

5. Han give dig efter dit Hjerte og fuldbyrde alt dit Raad!

6. Maatte vi kunne juble over din Frelse og løfte Banneret i vor Guds Navn! Herren opfylde alle dine Begjæringer!

7. Nu ved jeg, at Herren frelser sin Salvede; han svarer ham fra sin hellige Himmel med sin frelsende Høires vældige Gjæringer.

8. Hine prise Vogne, hine Heste, men vi prise Herrens, vor Guds, Navn. 1 Sam. 17, 45. Ps. 33, 17, 18; 44, 7.

Ordep. 18, 10.

9. De synke og falde, men vi staa og holde os oppe.

10. Herre, frels! Kongen bønshøre os paa den Dag, vi raabe!

21. PSALME.

Israel udtaler sin taknemmelige Glæde over, at Herren har overset det Konge, som forlader sig paa ham, med en Fylde af herlige Goder, 2-8, og sin Forvissning om, at Kongen med hans Hjælp skal overvinde og tilintetgjøre alle sine Fiender, 9-13; det slutter med Ben og Lovprisning, 14.

Dette har altsammen sin fuldkomne Opfyldelse i Messias og hans Kongedømmes evige Herlighed.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

HERRE, over din Magt glæder Kongen sig, og hvor saare fryder han sig ved din Frelse!

3. Hvad hans Hjerte ønskede, har du givet ham, og hvad hans Læber begjærede, har du ikke negtet ham. Sela. Ps. 20, 5, 6.

4. Thi du kom ham imøde med Velsignelse og Lykke, du satte en Krone af Guld paa hans Hoved.

Ps. 132, 18.

5. Liv begjærede han af dig; du gav ham det, et langt Liv evindeligt og altid.

2 Sam. 7, 12 fg. Ps. 61, 7 fg. 89, 5, 30, 37, 38.

6. Stor er hans Ære ved din Frelse; Høihed og Herlighed lægger du paa ham.

7. Thi du sætter ham til Velsig-

nelse evindelig, du fryder ham med Glæde for dit Aasyn.

8. Thi Kongen sætter sin Lid til Herren, og ved den Hølestes Miskundhed skal han ikke rokkes.

9. Din Haand skal finde alle dine Fiender, din Høire skal finde dine Avindamænd.

10. Du skal gjøre dem som en Ildovn, naar du viser dit Aasyn; Herren skal opsluge dem i sin Vrede, og Ild skal fortære dem.

Ps. 97, 3. Mal. 4, 1.

11. Deres Frugt skal du udslette af Jorden, og deres Afkom blandt Menneskenes Børn.

Ps. 109, 13.

12. Thi de have pønset paa Ondt imod dig, de have udsænt Ræuker; de skulle ikke magte Noget.

13. Thi du skal bringe dem til at vende Ryggen; med dine Buestrengs sigter du mod deres Aasyn.

Ps. 7, 13, 14.

14. Reis dig, Herre, i din Kraft! Vi ville lovsyngte og prise din Vælde.

22. PSALME.

Messias klager over, at Gud, som dog har frelst Fædrene, saa ofte de raabte til ham i sin Nød, og som ligefra hans Barndom har vist sig at være hans Gud, nu har forladt ham, uagtet han uafslidelig raaber til ham og i sin jammerfulde Tilstand endog er bleven Gjenstand for almindelig Spot, 2-11. Omringet af syrisomme Fiender, som true med at gjøre Ende paa hans Liv og handle med ham, som om han allerede var død, beder han Gud snart komme ham til Hjælp. 12-22. Forvissat om, at Herren har hørt denne hans Ben, skildrer han sin Frelses herlige og salige Følger: baade Israel og Hedningefolkene, baade Hets og Lave, ogsaa de kommende Slægter skulle nyde dens Frugter og tilbede og prise Herren for den, 23-32.

1. Til Sangmesteren; efter Morgenrødens Hind*; en Psalme af David.

* betegner sandsynligvis Melodien.

MIN Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig? Langt borte fra min Frelse ere min Klages Ord.

Matth. 27, 46.

3. Min Gud! Jeg raaber om Dagen, og du svarer ikke, og om Natten, og jeg faar ikke tie.

Ps. 88, 2. Job. 30, 20.

4. Og du er dog hellig, du troner paa Israels Lovsange.

5. Paa dig forlode vore Fædre sig; de forlode sig paa dig, og du udfriede dem.

6. Til dig raabte de, og de bleve reddede; paa dig forlode de sig, og de bleve ikke beskæmmede.

Ps. 107, 6; 88, 3.

7. Men jeg er en Orm og ikke en Mand, Menneskers Spot og Folks Foragt.

Es. 49, 7; 53, 3.

8. Alle de, som sø mig, spotte mig, vrænge Munden, ryste Hovedet og sige:

Matth. 27, 30.

9. Velt din Vel paa Herren! Han skal redde ham, han skal udfri ham, efterdi han har Behag i ham.

Ps. 37, 5. Matth. 27, 43.

10. Ja, du er den, som drog mig frem af Moders Liv, som lod mig hvile trygt ved min Moders Bryst.

Ps. 71, 6.

11. Paa dig er jeg kastet fra Moders Liv; fra min Moders Skjød er du min Gud.

12. Vær ikke laugt borte fra mig! Thi Trængselen er nær, og der er ingen Hjælper.

Ps. 35, 22.

13. Mange Tyre omringe mig, Bassans Okser kringsette mig.

14. De opspile sin Mund imod mig som en sønderrivende og brøllende Løve.

15. Jeg er udest som Vand, og alle mine Ben skulle sig ad; mit Hjerte er som Voks, smeltet midt i mit Liv.

16. Min Kraft er fortrøstet som et Potteskaar, og min Tunge hænger fast ved mine Gummer, og i Dødens Støv lægger du mig.

Ps. 38, 11.

17. Thi Hunde omringe mig, de Ondes Hob kringsetter mig; de have gjennemboret mine Hænder og mine Fødder.

Joh. 19, 18; 20, 27.

18. Jeg kantsælle alle mine Ben; de se til, de se paa mig med Lyst.

19. De dele mine Klæder mellem sig og kaste Lod om min Kjortel.

Matth. 27, 35. Joh. 19, 23, 24.

20. Men du, Herre, vær ikke langt borte, du, min Styrke, skynd dig til min Hjælp!

21. Red min Sjæl fra Sverdet, mit Eneste* fra Hundes Vold!

* d. e. min Sjæl, Ps. 35, 17.

22. Frels mig fra Løvens Gab! Ja, fra Vildoksernes Horn bønhører du mig.

23. Jeg vil kundgjøre dit Navn for mine Brødre, midt i Forsamlingen vil jeg love dig.

Ps. 26, 12; 40, 10, 11. Hebr. 2, 12.

24. I, som frygte Herren, lover ham, al Jakobs Afkom, ærer ham, og frygter for ham, al Israels Afkom!

25. Thi han har ikke foragtet og ikke afskyet den Elendiges Elendighed og ikke skjult sit Aasyn for ham; men da han raabte til ham, hørte han.

Ps. 9, 13.

26. Fra dig udgaar min Pris i en stor Forsamling; mine Løfter vil jeg betale for deres Øine, som frygte ham.

Ps. 66, 13-15; 116, 14.

27. De Sagtmodige skulle søde og blive mætte; de, som søge Herren, skulle love ham; eders Hjerte leve til evig Tid!

Ps. 69, 33, Es. 65, 13, 14, Matth. 5, 5, 6.

28. Alle Jordens Ender skulle komme det i Hu og vende om til Herren, og alle Folkenes Slægter skulle tilbede for dit Aasyn.

Ps. 72, 11; 102, 23.

29. Thi Herren hører Riget til, og han hersker over Folkene.

Ps. 47, 9; 96, 10.

30. Alle Jordens Rigmænd skulle søde og tilbede; for hans Aasyn skulle alle de bøje sig, som stige ned i Støvet, og den, som ikke kan holde sin Sjæl ilive.

V. 27.

31. Efterkommerne skulle tjene ham; der skal fortælles om Herren til Efterslægten.

Ps. 102, 19.

32. De skulle komme og kundgjøre hans Retfærdighed for det Folk, som vorder født, at han har gjort det.

23. PSALME.

David priser Herren som den gode Hyrde, der giver ham Hulle, vederkvæger, beskjermer og forsørger ham, 1-5, og udtaler sin Forutsning om, at han i hans Samfund skal nyde den rigeste Velsignelse alle sine Levedage, 6.

1. En Psalm af David.

HERREN er min Hyrde, mig fattes Intet.

Ps. 34, 10; 80, 2, Es. 40, 11.

Joh. 10, 11 fg. 1 Pet. 2, 25.

2. Paa grønne Enge leirer han mig, til Hvilens Vande leder han mig hen.

3. Han vederkvæger min Sjæl, han fører mig paa Retfærdigheds Stier for sit Navns Skyld.

4. Om jeg end skulde vandre i Dødsstykkens Dal, frygter jeg ikke for Ondt; thi du er med mig, din Kjæp og din Stav, de trøste mig.

5. Du dækker Bord for mig lige for mine Fienders Øine, du salver mit Hoved med Olje; mit Bæger flyder over.

Ps. 92, 11.

6. Idel Godt og Miskundhed skal

efterjage mig alle mit Livs Dage, og jeg skal bo i Herrens Hus gjennem lange Tider.

Ps. 15, 1; 27, 4.

24. PSALME.

David priser Herren som al Jordens Skaber og Konge, 1, 2; han viser, at kun den Retfærdige skal have Adgang til denne Konges Helligdom og faa Del i hans Velsignelse, 3-8, og opfordrer Helligdommens Porte til at hæve sig for at tage imod denne Herligheds Konge, som nu vil drage ind i den, 7-20.

Herrens Indtog i Helligdommen paa Zion, hvorom Psalmen nærmest handler (2 Sam. 6), er et Forbillede paa Messias's Komme.

1. Af David; en Psalm.

HERREN hører Jorden til og dens Fyld, Jorderiget og de, som bo der.

2 Mos. 19, 5, 5 Mos. 10, 14, Ps. 50, 12.

2. Thi han har grundlagt den paa Have og stillet den fast paa Strømme.

1 Mos. 1, 9, 10, Ps. 104, 5; 136, 6.

3. Hvo skal stige op paa Herrens Bjerg, og hvo skal staa paa hans hellige Stød?

Ps. 15, 1 fg.

4. Den, som har uskyldige Hænder og et rent Hjerte, som ikke har vendt sin Hu til Løgn og ikke har svoret falskelig.

Matth. 5, 8.

5. Han skal medbringe Velsignelse fra Herren og Retfærdighed fra sin Frelses Gud.

Es. 43, 12.

6. Dette er deres Slægt, som spørge efter ham, de, som søge dit Aasyn, Jakobs Børn. Sela.

Rom. 9, 6, 7.

7. Løfter, i Porte, eders Hoveder, og løfter eder, I evige Døre, saa Herligheds Konge kan drage ind!

Sak. 9, 9.

8. Hvo er den Herligheds Konge? Herren, stærk og vældig, Herren vældigt til Strid.

2 Mos. 15, 3.

9. Løfter, i Porte, eders Hoveder, og løfter eder, I evige Døre, saa Herligheds Konge kan drage ind!

10. Hvo er den Herligheds Konge? Herren, Hærskarernes Gud, han er Herligheds Konge. Sela.

25. PSALME.

David beder Gud, at han ikke vil lade ham for sine Synders Skyld blive tilskamme for sine Fiender, men naadigt tilgive ham, lede ham paa alle hans Veie, hjælpe ham i al hans Nød og frelse Israel, 1-22.

1. Af David.
TILL dig, Herre, løfter jeg min Sjæl.
2. Min Gud, paa dig forlader jeg mig; lad mig ikke blive tilskamme, lad ikke mine Fiender fryde sig over mig!
3. Ja, Ingen af dem, som bie paa dig, skal blive tilskamme; de skulle blive tilskamme, som handle trolest uden Aarsag. Rom. 9, 33; 10, 11.
4. Herre, lad mig kjende dine Veie, lær mig dine Stier! Ps. 27, 11.
5. Led mig frem i din Trofasthed og lær mig! Thi du er min Frelsens Gud, paa dig bier jeg den hele Dag.
6. Herre, kom din Barmhertighed i Hu og din Miskundheds Gjerninger! Thi de ere fra Evighed. Ps. 103, 17.
7. Kom ikke min Ungdoms Synder og mine Misgjerninger i Hu! Efter din Miskundhed komme du mig i Hu for din Godheds Skyld, Herre! Job 13, 26. Ps. 106, 4.
8. Herren er god og retvis; derfor underviser han Syndere om Veien. 5 Mos. 32, 4.
9. Han leder de Sagtmodige i det, som Ret er, og lærer de Sagtmodige sin Vei. Job 36, 22.
10. Alle Herrens Stier ere Miskundhed og Trofasthed imod dem; som bevare hans Pakt og hans Vidnesbyrd. Ps. 103, 17, 18.
11. For dit Navns Skyld, Herre, forlade du min Misgjerning! Thi den er stor.
12. Hvo er den Mand, som frygter Herren? Ham underviser han om den Vei, han skal vælge. Ps. 32, 8.
13. Hans Sjæl skal stadigt bo i det Gode, og hans Afkom skal arve Landet. Ps. 37, 9. 11. 22; 112, 2.
14. Herrens fortrolige Samfund er med dem, som frygte ham, og hans Pakt skal blive dem kundgjort. Ordsp. 3, 32.
15. Mine Øine ere altid til Herren, thi han drager mine Fødder ud af Garnet.
16. Vend dig til mig og vær mig naadig! Thi jeg er enlig og elendig.
17. Mit Hjertes Angester have de* gjort store; før mig ud af mine Trængsler! * d. e. mine Fiender.
18. Se min Elendighed og min Nød, og forlad mig alle mine Synder!
19. Se mine Fiender, de ere mange,

- og med urettsfærdigt Had hade de mig.
20. Bevar min Sjæl og red mig, lad mig ikke blive tilskamme! Thi jeg tager min Tilflugt til dig.
21. Lad Ustraffelighed og Oprigtighed bevare mig! Thi jeg bier paa dig.
22. Forløs, o Gud, Israel af alle dets Trængsler!

26. PSALME.

David vidner om sin ustraffelige Vandel og sin Tillid til Herren, 1-3; han har intet Samfund med de Ugudelige, 4. 5. men holder sig til Guds Hus, 6-8. Han beder derfor Herren ikke at lade ham dele Lod med de Ugudelige, 9-11, og udtaler sin Forventning om at blive bønheret, 12.

1. Af David.
SKAF mig Ret, Herre! Thi jeg har vandret i min Ustraffelighed, og paa Herren forlader jeg mig uden at vakle.
2. Prøv mig, Herre, og forsøg mig, ransag mine Nyrer og mit Hjerter! Ps. 7, 10; 17, 3; 136, 23
3. Thi din Miskundhed er for mine Øine, og jeg vandrer i din Trofasthed.
4. Jeg sidder ikke hos falske Folk og kommer ikke sammen med Underfundige. Ps. 1, 1. 2 Kor. 6, 14.
5. Jeg hader de Ondes Forsamling og sidder ikke hos de Ugudelige.
6. Jeg tvætter mine Hænder i Uskyldighed og vil gjerne færdes om dit Alter, o Herre,
7. for at lade Lovsangs Røst høre og fortælle alle dine Undergjerninger.
8. Herre, jeg elsker dit Huses Bellig, det Sted, hvor din Herlighed bor. 2 Mos. 40, 34. 36. Ps. 27, 4; 84, 2, 11.
9. Ryk ikke min Sjæl bort med Syndere eller mit Liv med blodgjerlige Mænd, Ps. 28, 3.
10. I hvis Hænder er Skjændsel, og hvis høire Haand er fuld af Skjenk! 5 Mos. 27, 26. Ps. 15, 5.
11. Men jeg vandrer i min Ustraffelighed; forløs mig og vær mig naadig!
12. Min Fod staar paa det Jævne; i Forsamlingerne skal jeg love Herren. Ps. 27, 11; 23, 23, 26

27. PSALME.

David vidner om sin glade Tillid til Herren i den store Nød, hvori han er stædt, 1-3; han begjærer kun at blive staaende

i Herrens beskjemmede Samfund og er forvisset om, at han i Kraft af det ogsaa nu skal triumfere over sine Fiender og tabbe og prise Herren. 4-6; han beder inderlig om Herrens Hjælp, da Alle have forladt ham, og hans ugudelige Fiender tragte efter at særløge ham. -12; han slutter med at udtale sit Haab til Herren og opmuntre sig selv til at bte paa ham, 13. 14.

1. Af David.

HERREN er mit Lys og min Frelse, for hvem skal jeg frygte? Herren er mit Livs Værn, for hvem skal jeg ræddes? Miks 7, 8.

2. Naar Ildgjerningsmænd nærme sig imod mig for at æde mit Kjød, mine Modstandere og mine Fiender, saa snuble og falde de selv.

3. Om en Hær leirer sig imod mig, frygter ikke mit Hjerte; om Krig reiser sig imod mig, endda er jeg trøstlig. Ps. 3, 7.

4. Een Ting har jeg begjæret af Herren, det tragter jeg efter, at jeg maa bo i Herrens Hus alle mit Livs Dage for at skue Herrens Liflighed og grunde i hans Tempel.

Ps. 83, 6; 26, 8; 84, 2, 3.

5. Thi han gjenmer mig i sin Hytte paa den onde Dag, han skjuler mig i sit Telts Skjul; paa en Klippe fører han mig op. Ps. 31, 21. Es. 4, 6.

6. Og nu skal mit Hoved opløfte sig over mine Fiender trindt omkring mig, og jeg vil ofre Jubeloffere i hans Telt, jeg vil prise og lovsynge Herren.

7. Hør, Herre, høit raaber jeg, og vær mig naadig og svar mig!

8. Mit Hjerte foreholder dig [dit Ord]; Søger mit Aasyn i Herre, jeg søger dit Aasyn. 5 Mos. 4, 29.

9. Skjul ikke dit Aasyn for mig, bortstød ikke i Vrede din Tjener! Min Hjælp har du været. Forkast mig ikke og forlad mig ikke, min Frelsens Gud!

10. Thi min Fader og min Moder have forladt mig, men Herren tager mig op.

11. Lær mig, Herre, din Vej og led mig paa den jævne Stil for mine Fienders Skyld! Ps. 25, 4, 10; 26, 12.

12. Overgiv mig ikke til mine Fienders Mordlyst! Thi falske Vidner staa op imod mig, og Mænd, som aande Vold.

13. O, dersom jeg ikke troede at skulle se Herrens Godhed i de Levendes Land! — Ps. 31, 20. Es. 38, 11.

14. Bi paa Herren, vær trøstlig, og

dit Hjerte være stærkt, ja bi paa Herren! Ps. 31, 25. Hab. 2, 3.

28. PSALME.

David, som ved, at han uden Herrens Hjælp er redningsløst fortabt, beder ham ikke behandle ham som de Ugudelige, men frelse ham og gjengjælde dem efter deres Gjerninger, 1-6; han priser Herren i Forvisning om, at han vil opfylde hans Bøn, 6-8, og beder ham beskyrme og frelse sit Folk, 9.

1. Af David.

TIL dig, Herre, raaber jeg. Min Klippe, vær ikke døv imod mig, forat jeg ikke, om du tier for mig, skal blive lig dem, som fare ned i Graven! Ps. 143, 7.

2. Hør mine inderlige Bønners Røst, naar jeg raaber til dig, naar jeg opløfter mine Hænder til dit helige Kor! 1 Kong. 6, 19.

3. Riv mig ikke bort med de Ugudelige og med dem, som øve Uret, som tale Fred med sin Næste, endog der er Ondt i deres Hjerte! Jer. 9, 8.

4. Giv dem efter deres Gjerning og efter deres Idræsters Ondskab! Giv dem efter deres Hænders Gjerning, gjengjæld dem, hvad de have gjort! Ps. 62, 13.

5. Thi de agte ikke paa, hvad Herren gjør, eller paa hans Hænders Gjerning; han skal nedbryde dem og ikke opbygge dem.

6. Lovet være Herren, fordi han har hørt mine inderlige Bønners Røst!

7. Herren er min Styrke og mit Skjold; paa ham forlader mit Hjerte sig, og jeg bliver hjulpen; derfor fryder mit Hjerte sig, og jeg vil prise ham med min Sang.

2 Mos. 15, 2. Ps. 18, 3.

8. Herren er deres* Styrke, og han er et Frelsens Værn for sin Salvede.

Ps. 18, 51. * d. e. sit Folk.

9. Frels dit Folk og velsign din Arv og fød dem og ophøi dem til evig Tid! Ps. 29, 11; 95, 7; 100, 3.

29. PSALME.

David opfordrer Englens til at prise den Magt og Herlighed, som Herren aabenbarer i Tordenveiret, 1-9. Han ser i denne Herrens Herlighed en Borgen for, at han som almægtig Konge vil bevare og velsigne sit Folk, 10. 11.

1. En Psalm af David.

GIVER Herren, i Guds Søner, giv Herren Ære og Magt!

Ps. 96, 7; 103, 20. 21. Es. 6, 3, 3.

2. Giver Herren hans Navns Ære, tilbeder Herren i hellig Prydelse!

3. Herrens Røst er over Vandene, Ærens Gud tordner, Herren over de store Vande. Job 37, 2-5.

4. Herrens Røst er med Kraft, Herrens Røst er med Herlighed. Ps. 30, 30.

5. Herrens Røst bryder Cedere, Herren sønderbryder Libanons Cedere,

6. og han faar dem til at hoppe som en Kalv, Libanon og Sirjon som en ung Vildokse.

7. Herrens Røst udalynger kløvede Ildstuer.

8. Herrens Røst faar Ørkenen til at bæve, Herren faar Kades's Ørken til at bæve. 5 Mos. 1, 19.

9. Herrens Røst faar Hinder til at føde og gjør Skove bare, og i hans Tempel siger Alt: Ære! Ps. 11, 4.

10. Herren tronede paa Vandflodens Tid, og Herren troner som Konge evindeligt. 1 Mos. 6, 17.

11. Herren skal give sit Folk Kraft, Herren skal velsigne sit Folk med Fred.

30. PSALME.

David priser Herren, fordi han har frelst ham af en stor Nød, 2-4; han opfordrer de Fromme til med ham at prise Herren, som omskifter den korte Trængsel til varig Glæde, 5, 6; han beretter, hvorledes han i sin Lykke var henfalden til falsk Tryghed, men, vakt op ved Herrens Straffedomme, bad til Gud og blev hjulpen, 7-12; han lover altid at prise Gud herfor, 13.

1. En Psalme, en Sang ved Husets Indvielse, af David.

JEG vil ophøje dig, Herre, thi du har draget mig op og ikke ladet mine Fiender glæde sig over mig.

V. 4.

3. Herre, min Gud, jeg raabte til dig, og du helbredede mig.

Ps. 103, 3; 147, 3.

4. Herre, du har ført min Sjæl op af Dødsriget, du har kaldt mig tillive fra dem, som fare ned i Graven.

Ps. 86, 13; 116, 3, 4.

5. Lovsynger Herren, i hans Fromme, og priser hans hellige Ihukommelse! Ps. 97, 12.

6. Thi et Øieblik varer hans Vrede, en Levetid hans Naade; om Aftenen kommer Graad som Gjæst, og om Morgen er der Frydesang.

Es. 54, 7. Joh. 16, 20.

7. Men jeg sagde i min Tryghed: Jeg skal ikke rokkes evindeligt.

8. Herre, ved din Naade havde du skjenket mit Bjerg Styrke; du skjulte dit Aasyn, da blev jeg forfærdet. 2 Sam. 5, 12.

9. Til dig, Herre, raabte jeg, og til Herren bad jeg ydmygelig:

10. Hvad Vinding er der i mit Blod, i at jeg farer ned i Graven? Mon Støvet vil prise dig, vil det forkynde din Trofasthed?

Ps. 6, 6; 88, 11 fg.

11. Hør, o Herre, og vær mig naadig! Herre, vær min Hjælper!

12. Du omskiftede min Klage til Dans for mig, du løste min Sørgedragt af mig og omgjordede mig med Glæde,

13. forat min Ære* skal lovsynges dig og ikke tie; Herre, min Gud, jeg vil prise dig evindeligt. * Ps. 16, 9.

31. PSALME.

David beder i fast Fortrøstning til Gud, hvis Naade han tidligere har erfaret, om Frelse i den store Nød, hvortil han er stedt ved sine Fienders Efterstræbelser, 2-9. Han skildrer sin Trængsel og Formædelse og benfaldet atter Herren om at frelse ham fra hans ugudelige Fiender og tilintetgjøre dem, 10-19. Fortvilet om, at han er bønært, priser han Herren for den Beskjermelse, han yder dem, der frygte ham, 20-23, og opfordrer til Slutning alle Fromme til at elske Herren og være frimodige i Troen paa ham, 24, 25.

David er i sine Lidelser under den ugudelige Verdens Forfølgelser og i den Naade, hvorpaa han bærer dem, et Forbillede paa Messias.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

TIL dig, Herre, tager jeg min Tilflugt. Lad mig aldrig i Evighed blive tilskamme, frels mig ved din Retfærdighed! Ps. 26, 2; 71, 1, 2.

3. Bøi dit Øre til mig, skynd dig og red mig, vær mig et Klippe-Værn, en Borg til at frelse mig!

4. Thi du er min Klippe og min Borg, og for dit Navns Skyld vil du føre og lede mig. Ps. 18, 3; 23, 3.

5. Du vil føre mig ud af Garnet, som de lønlige have udlagt for mig; thi du er mit Værn. Ps. 37, 1; 28, 7, 8.

6. I din Haand overgiver jeg min Aand; du forlører mig, Herre, du trofaste Gud! Luk. 23, 46. Ap. G. 7, 59.

7. Jeg hader dem, som agte paa forfængelige Afguder, men jeg, jeg forlader mig paa Herren.

Ps. 16, 4. Jer. 10, 14, 15. Jon. 2, 9, 10.

8. Jeg vil fryde og glæde mig over

din Miskundhed, at du har seet min Elendighed, agtet paa min Sjæls Trængsler;

9. du har ikke overgivet mig i Flende-Haand, du har sat mine Fødder paa et rummeligt Sted.

Ps. 13, 37.

10. Vær mig naadig, Herre! Thi jeg er i Trængsel; hentæret af Kummer er mit Øie, min Sjæl og mit Legeme.

Ps. 6, 8.

11. Thi mit Liv er fortæret af Sorg, og mine Aar af Suk; min Kraft er brudt for min Misgjernings Skyld, og mine Ben ere hentærede.

12. For alle mine Flenders Skyld er jeg bleven til stor Spot for mine Naboer og til en Skræk for mine Kjendinger; de, som se mig paa Gæden, fly for mig.

Ps. 44, 14.

13. Jeg er glemt og ude af Hjertet som en Død, jeg er bleven som et ødelagt Kar.

14. Thi jeg hører Manges Bagtalelse, Rædsel fra alle Kanter, idet de raadslaa sammen imod mig; de pønse paa at tage mit Liv.

Jer. 30, 10. Joh. 11, 53.

15. Men jeg, jeg forlader mig paa dig, Herre! Jeg siger: Du er min Gud.

16. I din Haand ere mine Tider*; red mig af mine Flenders Haand og fra mine Forfølgere!

*1 Krøn. 29, 30. Ps. 139, 18.

17. Lad dit Aasyn lyse over din Tjener, frels mig ved din Miskundhed!

4 Mos. 6, 25. Ps. 30, 4.

18. Herre, lad mig ikke blive tilskamme, thi jeg kalder paa dig! Lad de Ugudelige blive tilskamme, vorde tause i Dødsriget!

Ps. 26, 3, 9, 18.

19. Lad Løgnens Læber forstumme, som tale frækt imod den Retfærdige med Hovmod og Foragt!

20. Hvor stor er din Godhed, som du har gjømt for dem, der frygte dig, som du har beredt dem, der tage sin Tilflugt til dig, for Menneskenes Børns Øine!

Ps. 36, 8.

21. Du skjuler dem i dit Aasyns Skjul for Menneskers Sammensværgelser, du glemmer dem i en Hytte for Tungers Kiv.

Ps. 27, 5; 42, 6, 12.

22. Lovet være Herren! Thi han har underlig vist sin Miskundhed imod mig i en fast Stad.

23. Og jeg, jeg sagde i min Angest: Jeg er reven bort fra dine Øine. Dog hørte du mine inderlige Bønners Røst, da jeg raabte til dig.

Es. 38, 11. Jon. 2, 5.

24. Elsker Herren, alle I hans Fromme! Herren bevarer de Trofaste og gjengjælder tilfulde den, som øver Hovmod.

Ps. 18, 28. Ordsp. 29, 23.

25. Værer trøstige, og eders Hjerte vorde stærkt, alle I, som vente paa Herren!

Ps. 37, 14.

32. PSALME.

David priser den salig, som af Herren har faaet sine Synders Forladelse, og viser af egen Erfaring, hvorledes man kun ved aabent at bekjende sin Synd for ham opnaar saadan Forladelse og med den Hjertefred og Sikkerhed for Guds Domme, 1-7. Han formaner Andre til ikke at modtaa Herren, men holde sig nær til ham; thi medens de Gjenstridige paadrage sig mange Lidelser, erfare de Fromme hans rige Miskundhed, 8-11.

1. Af David; en Lære-Psalme.

SALIG er den, hvis Overtrædelse S er forladt, hvis Synd er skjult.

Rom. 4, 7, 8.

2. Saligt er det Menneske, som Herren ikke tilregner Misgjerning, og i hvis Aand der ikke er Svig.

3. Da jeg taug, hentæredes mine Ben, idet jeg stønnede den hele Dag.

4. Thi Dag og Nat laa din Haand tungt paa mig, min Livssaft svandt hen som ved Sommerens Tørke. Sela.

5. Jeg bekjendte min Synd for dig og skjulte ikke min Brøde; jeg sagde: Jeg vil bekjende mine Misgjerninger for Herren. Og du borttog min Syndeskyld. Sela.

2 Sam. 12, 13. Ordsp. 28, 13. 1 Joh. 1, 9.

6. Derfor bede hver From til dig den Tid, du er at finde! Visselig, naar store Vandskyl komme, til ham skulle de ikke naa.

Es. 55, 6.

7. Du er mit Skjul, du bevarer mig for Trængsel; med Frelses Jubel omgiver du mig. Sela.

8. Jeg vil undervise dig og lære dig den Vei, du skal vandre; jeg vil give dig Raad med mit Øie.

Ps. 25, 12. Es. 43, 17.

9. Værer ikke som Hest og Muldyr, som ingen Forstand have! Deres Smykke er Tømme og Bidsel til at tvinge dem med; de ville ikke komme nær til dig.

2 Kong. 19, 28. Ordsp. 26, 3.

10. Den Ugudelige har mange Smerter, men den, som forlader sig paa Herren, ham omgiver han med Miskundhed.

Ps. 34, 22. Ordsp. 13, 21. Ps. 5, 12.

11. Glæder eder i Herren og fryder eder, i Retfærdige, og jubler, alle i Oprigtige af Hjertet!

Ps. 33, 1; 97, 12. Fil. 4, 4.

33. PSALME.

Sangeren opfordrer de Troende til at love Herren, 1-3. Han er den Sanddrus og Trofast, den Retfærdige og Naadige, 4. Han er den Almægtige, som har skabt Verden ved sit Ord, 5-9, og som udfører sine Kvadslutninger til Bedste for sit Folk og gjør dets Fienders Anslag til Intet, 10-12. Han er den Alvidende, som kjender alle Menneskers Tanker og Gjærninger, 13-15. Han er de Frommes eneste Frelser; ingen jordisk Magt kan hjælpe dem, 16-19. David slutter med at udtale sin og alle Frommes Tillid til Gud og bede ham være dem naadig, 20-22.

JUBLER, I Retfærdige, i Herren!
For de Oprigtige sømmer sig Lovsang.

Ps. 33, 11; 64, 11.

2. Priser Herren med Citar, lovsynger ham til tistrenget Harpe!

3. Synger en ny Sang for ham, spiller liflig med Frydesang!

4. Thi Herrens Ord er sandt, og al hans Gjærning er trofast.

4 Mos. 23, 19. 1 Sam. 15, 29.

Ps. 19, 9; 146, 6.

5. Han elsker Retfærdighed og Ret; Jorden er fuld af Herrens Miskundhed.

6. Himlene ere skabte ved Herrens Ord, og al deres Hær ved hans Munds Aande.

1 Mos. 1, 6, 7; 2, 1.

7. Han samler Havets Vande som en Dynge, han lægger de dybe Vande i Forraadskamre.

1 Mos. 1, 9. Job 38, 8. Ps. 104, 7-9.

8. Al Jorden frygte for Herren, for ham bæve alle de, som bo paa Jordens Kreds!

9. Thi han talte, og det skede; han bød, og det stod der.

1 Mos. 1, 3. Ps. 148, 5.

10. Herren forstyrrer Hedningernes Raad, han gjør Folkenes Tanker til Intet.

Job 5, 12. Ordsp. 21, 30.

11. Herrens Raad staar fast evindeligt, hans Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt.

12. Saligt er det Folk, hvis Gud Herren er, det Folk, han har udvalgt til sin Arv.

Ps. 144, 15.

13. Fra Himmelen skuer Herren ned, han ser alle Menneskenes Børn.

14. Fra det Sted, hvor han bor, ser han ned til alle dem, som bo paa Jorden,

Ps. 11, 4.

15. han, som danner deres Hjerter tilhobe, han, som giver Agt paa alle deres Gjærninger.

Ordsp. 21, 1.

16. En Konge frelses ikke ved stor Magt, en Helt reddes ikke ved stor Kraft.

17. Hesten slaar fell til Frelse, og med sin store Styrke redder den ikke.

Ps. 147, 10. Ordsp. 21, 31.

18. Se, Herrens Øie ser til dem, som frygte ham, som blic paa hans Miskundhed,

19. for at udfri deres Sjæl fra Døden og holde dem ilive i Hungersnød.

Job 5, 20. Ps. 34, 10; 37, 19.

20. Vor Sjæl bier paa Herren; han er vor Hjælp og vort Skjold.

5 Mos. 33, 29.

21. Thi i ham fryder vort Hjerte sig, fordi vi forlade os paa hans helige Navn.

22. Din Miskundhed, Herre, være over os, saaledes, som vi haabe paa dig!

34. PSALME.

David takker Gud for sin Frelse og opfordrer alle Fromme til med ham at prise Herren, som altid hjælper dem, der frygte ham, 2-11. Han formaner alle Troende til i sand Guds frygt at holde sig nær til Herren; saa skal han bevise sin store Miskundhed imod dem, 12-23.

1. Af David, da han teede sig som vanvittig for Abimelek, og denne jog ham fra sig og han gik bort.

1 Sam. 21, 13 fg.

JEG vil love Herren til enhver Tid, hans Pris skal altid være i min Mund.

Ps. 104, 33; 146, 2.

3. Min Sjæl skal rose sig af Herren; de Sagtmodige skulle høre det og glæde sig.

Jer. 9, 24.

4. Lovet Herrens Storhed med mig, og lader os sammen ophøje hans Navn!

5. Jeg søgte Herren, og han svarede mig, og han friede mig fra alt det, som forfærdede mig.

Es. 65, 24.

6. De saa hen til ham og straalende af Glæde, og deres Aasyn bleve in- genlunde beskjemmede.

7. Denne Elendige raabte, og Herren hørte, og han frelste ham af alle hans Trængsler.

8. Herrens Engel leirer sig trindt omkring dem, som frygte ham, og udfrier dem.

Ps. 91, 11, 12.

1 Mos. 32, 1, 2; 48, 16. Es. 63, 9.

9. Smager og ser, at Herren er

god! Salig er den Mand, som tager sin Tilflugt til ham.

Ps. 2, 12; 84, 13. 1 Pet. 2, 3.

10. Frygter Herren, i hans Helige! Thi Intet fattes dem, som frygte ham.

1 Sam. 12, 24. Ps. 33, 18, 19; 37, 18, 19.

11. De unge Løver lide Nød og hungre, men dem, som søge Herren, fattes ikke noget Godt.

Ps. 23, 1.

12. Kommer, Børn, hører mig! Jeg vil lære eder Herrens Frygt.

13. Hvo er den Mand, som har Lyst til Liv, som ønsker sig Dage for at se Lykke?

1 Pet. 3, 19 fg.

14. Bevar din Tunge fra Ondt og dine Læber fra at tale Svig!

15. Vig fra Ondt og gjør Godt, søg Fred og efterjag den!

Ps. 37, 27.

Es. 1, 16. 17. Rom. 12, 18. Hebr. 12, 14.

16. Herrens Øine ere vendte til de Retfærdige, og hans Øren til deres Raab.

Job 36, 7. Ps. 33, 18.

17. Herrens Aasyn er imod dem, som gjøre Ondt, for at udrydde deres Ihukommelse af Jorden.

Job 18, 17. Ps. 9, 6.

18. Hine raabe, og Herren hører, og af alle deres Trængsler udfrier han dem.

19. Herren er nær hos dem, som have et sønderbrudt Hjerte, og han frelser dem, som have en sønderknust Aand.

Ps. 51, 19. Es. 57, 15; 66, 2. Luk. 18, 13, 14.

20. Mange ere den Retfærdiges Ulykker, men Herren udfrier ham af dem alle.

Job 5, 17 fg.

21. Han bevarer alle hans Ben, ikke eet af dem bliver sønderbrudt.

Ps. 91, 11, 12. Matth. 10, 30.

22. Ulykke dræber den Ugudelige, og de, som hade den Retfærdige, dømmes skyldige.

23. Herren forløser sine Tjeneres Sjæl, og Ingen af dem, som tage sin Tilflugt til ham, dømmes skyldig.

Ps. 37, 33.

35. PSALME.

David beder Gud om Frelse fra sine ugudelige Fiender, som forfølge ham uden Aarsag, og lover, at han, saafremt Gud vil behøve ham, vil takke og prise ham derfor, 1-10. Efter at have skildret sine Forfølgeres Ondskab, som gjendgjælde ham Godt med Ondt, falskeligt anklage ham, forhaane og mishandle ham, gjentager han sin Bøn om Hjælp og sit Løfte om Tak, 11-18. Endnu en Gang bemfalder han Herren om at komme ham til Hjælp mod hans Fiender;

da ville de Retfærdige juble, og han selv beständig prise Herren, 19-28.

Ogsaa i denne Psalme, ligesom i Ps. 31, er David et Forbillede paa Messias.

1. Af David.

TRÆT, Herre, med dem, som trætte med mig! Strid imod dem, som stride mod mig!

Es. 49, 26.

2. Grib Skjold og Væрге og reis dig til min Hjælp!

3. Drag Spydet frem og stæng Veten for mine Forfølgere! Sig til min Sjæl: Jeger din Frelse!

4. Lad dem blues og vorde tilskamme, som staa mig efter Livet!

Lad dem vige tilbage og blive beskjemmede, som pønse paa min Ulykke!

Ps. 40, 15; 70, 3; 83, 17.

5. Lad dem blive som Avner for Vinden, og Herrens Engel støde dem bort!

Ps. 1, 4; 83, 14; 34, 8.

2 Kong. 19, 36.

6. Lad deres Vei blive mørk og slibrig, og Herrens Engel forfølge dem!

Jer. 23, 18.

7. Thi uden Aarsag have de lønlig beredt sin Garn-Grav* for mig, uden Aarsag have de gravet en Grav for mit Liv.

* d. e. med Garn dækkede Grav.

8. Lad Fordærvelse komme over ham, udenat han mærker det, og lad hans Garn, som han lønlig har udlagt, fange ham, lad ham falde dertil til sin Fordærvelse!

Ps. 7, 16. Dan. 6, 25.

9. Da skal min Sjæl glæde sig i Herren, fryde sig i hans Frelse;

Ps. 13, 6. Es. 61, 10.

10. alle mine Ben skulle sige: Herre, hvo er som du, du, som udfrier den Elendige fra den, der er ham for stærk, og den Elendige og Fattige fra den, som plyndrer ham?

11. Der opstaa uretfærdige Vidner, de spørge mig om det, jeg ikke ved.

Matth. 26, 60. Ap. G. 6, 13.

12. De betale mig Ondt for Godt; min Sjæl er forladt.

Ps. 109, 5.

13. Og jeg, jeg iførte mig Sørgeklæder, da de vare syge; jeg plagede min Sjæl med Faste, og min Bøn vendte tilbage til min Barm*.

* d. e. jeg bad med Hovedet nedbøjet mod mit Bryst.

Rom. 12, 16.

14. Jeg gik omkring, som om det var min Ven, min Broder; jeg gik nedbøjet i Sørge dragt som En, der værger over sin Moder.

15. Men nu, da jeg yakler, glæde de sig og flokke sig sammen; Usin-

ger flokke sig om mig, udenat jeg anede det; de sønderrive* og hvile ikke.

* d. e. de søge at berybe mig mit gode Navn og Rygte.

16. Som Ryggeløse, der spotte for et Stykke Brød, skjære de Tænder imod mig. Job 16, 9. Ps. 112, 10.

17. Herre, hvor længe vil du se til? Unddrag min Sjæl fra deres Ødelæggelser, mit Eneste* fra de unge Løver. Aab. 6, 10. * Ps. 22, 21.

18. Jeg vil prise dig i en stor Forsamling, love dig blandt meget Folk. Ps. 22, 23, 26; 40, 10; 111, 1.

19. Lad ikke dem glæde sig over mig, som uden Grund ere mine Fiender! Lad ikke dem som hade mig uden Aarsag, blinke med Øjet!

Joh. 15, 25.

20. Thi de tale ikke Fred, men op-tænke Svig mod de Stille i Landet.

21. Og de lade sin Mund vidt op imod mig, de sige: Ha, ha! Der ser vort Øie!

Ps. 22, 8.

22. Du ser det, Herre, ti ikke! Herre, vær ikke langt borte fra mig!

Ps. 22, 12; 38, 22.

23. Vaagn op og bliv vaagen for at skaffe mig Ret, min Gud og Herre, for at føre min Sag!

V. 4. Ps. 7, 7; 44, 24; 59, 5.

24. Døm mig efter Din Retfærdighed, Herre, min Gud, og lad dem ikke glæde sig over mig!

Ps. 7, 9.

25. Lad dem ikke sige i sit Hjerte: Ha! Efter Ønske! Lad dem ikke sige: Vi have opslugt ham!

26. Lad alle dem beskjemmes og blive tilskamme, som glæde sig ved min Ulykke! Lad dem, som hovmode sig over mig, klædes i Skam og Skjændsel!

V. 4. Ps. 31, 18; 40, 16; 70, 3.

27. Lad dem juble og glæde sig, som unde mig min Ret, og lad dem altid sige: Høilovet være Herren, som under sin Tjener, at det gaar ham vel!

Ps. 40, 17.

28. Da skal min Tunge synge om din Retfærdighed, den hele Dag om din Pris.

36. PSALME.

David skildrer de Ugudeliges gruelige Fordævelse, som truer de Fromme med Undergang, 2-5; han trøster sig og dem med Guds værdelige Miskundhed, Trofasthed og Retfærdighed, 6-10, beder Herren i denne sin Miskundhed og Retfærdighed beskytte de Fromme, 11, 12,

og skuer i Aanden de Ugudeligen Fald, 13.

1. Til Sangmesteren; af Herrens Tjener, af David.

SYNDENS Ord til den Ugudelige Ser i mit Hjertes Inderste*. Der er ikke Gudsfragt for hans Øine.

* d. e. jeg maa tænke paa, hvorledes Synden kundgør den Ugudelige sin Vilje. Rom. 3, 18.

3. Thi man smigrer ham i hans Øine ved at finde hans Synd, ved at hade ham*.

* d. e. det smigrer ham, at man kjender hans Synd og hader ham derfor.

Ps. 10, 3, 19.

4. Hans Munds Ord ere Uret og Svig; han har ladet af at handle viselig, at gjøre Gødt.

5. Han optænker Uret paa sit Leie, han stiller sig paa en Vel, som ikke er god; det Onde afskyr han ikke.

6. Herre! Til Himmelen naar din Miskundhed, din Trofasthed indtil Skyerne. Ps. 57, 11; 108, 5.

7. Din Retfærdighed er som Guds Bjerge, dine Domme ere et stort Dyb; Mennesker og Dyr frelser du, Herre!

Ps. 145, 15, 16.

8. Hvor dyrebar er din Miskundhed, o Gud! Menneskenes Børn søge Ly i dine Vingers Skygge.

Ps. 57, 2; 63, 8.

9. De mættes overflødig af dit Huses Fedme, og af dine Glæders Strøm giver du dem at drikke.

Ps. 23, 5, 6; 65, 5.

10. Thi hos dig er Livets Kilde, i dit Lys se vi Lys.

Ps. 27, 1.

Jer. 2, 13; 17, 13. Es. 9, 2. Joh. 1, 4.

11. Bevar din Miskundhed imod dem, som kjende dig, og din Retfærdighed mod de Oprigtige af Hjertet!

12. Lad ikke den Hovmodiges Fod komme over mig og ikke de Ugudeliges Haand forjage mig!

13. Der falde de, som øve Uret; de blive stødte ned og kunne ikke reise sig. Ordsp. 24, 16. Jer. 50, 32.

37. PSALME.

David formaner de Gudfrøgtige til ikke at misunde de Ugudelige, naar de se deres Lykke, medens de selv maa lide Trængsel, men i Troen taalmodig at bte paa Herren og bestitte sig paa det Gode; han begrundrer denne sin Formaning med, at de Ugudeliges Lykke kun varer en stakket Tid og ender med Undergang, medens de Gudfrøgtige tilsidst faa en evig Velsignelse, 1-40.

1. Af David.

LAD ikke din Vrede optændes over de Onde, bliv ikke harm over dem, som øve Uret! V. 7. Ps. 73.

Ordsp. 23, 17; 24, 19.

2. Thi som Græsset blive de hastig afskaarne, og som grønne Urter visne de hen. Ps. 129, 6. Jak. 1, 10.

3. Forlad dig paa Herren og gjør Godt, bo i Landet og læg Vind paa Trofasthed! V. 9. 11. 22. 27. 29.

Ordsp. 2, 21.

4. Og forlyst dig ved Herren! Saa skal han give dig, hvad dit Hjerte begjærer.

5. Velt din Vei paa Herren og forlad dig paa ham! Han skal gjøre det; Ps. 56, 23. Ordsp. 16, 3. Matth. 6, 25.

Fil. 4, 6. 1 Pet. 5, 7.

6. han skal lade din Retfærdighed gaa frem som Lyset og din Ret som Middagens Lys. Es. 58, 8.

7. Vær stille for Herren og vent paa ham! Lad ikke din Vrede optændes over den, som har Lykke paa sin Vei, over den Mand, som bruger Rænker! Ps. 38, 14-16; 62, 2, 6.

8. Lad af fra Vrede og lad Harmefare, lad ikke din Vrede optændes! Dermed gjør du kun Ilde. Ef. 4, 26, 31.

9. Thi de Onde skulle udryddes, men de, som ble efter Herren, skulle arve Landet.

10. Og om en liden Stund, saa er den Ugudelige ikke mere, og agter du paa hans Sted, saa er han borte. Job 20, 7-9.

11. Men de Sagtmodige skulle arve Landet og forlyste sig ved megen Fred. Matth. 5, 5. Ps. 119, 165.

12. Den Ugudelige pønser paa Ondt imod den Retfærdige og skjærrer Tænder imod ham. Ps. 35, 16.

13. Herren ler ad ham; thi han ser, at hans Dag kommer.

Ps. 2, 4; 59, 9.

14. De Ugudelige drage Sverdet og spænde sin Bue for at fælde den Elendige og Fattige og slaar dem ihjel, som vandre oprigtig.

15. Deres Sverd skal komme i deres eget Hjerte, og deres Buer skulle sønderbrydes. Ps. 9, 16; 64, 9.

16. Bedre er det Lille, som den Retfærdige har, end mange Ugudeliges meget Gods. Ordsp. 15, 16.

17. Thi de Ugudeliges Arme skulle sønderbrydes, men Herren støtter de Retfærdige.

18. Herren kjender de Ustraffell-

ges Dage, og deres Arv skal blive til evig Tid. 1 Pet. 1, 4.

19. De skulle ikke blive tilskamme i den onde Tid, og i Hungerens Dage skulle de møttes. Ps. 33, 19.

20. Thi de Ugudelige skulle forgaa, og Herrens Fiender som Engenes Pragt; de skulle forsvinde, som Røg skulle de forsvinde. Ps. 1, 6; 68, 3.

21. Den Ugudelige laaner og betaler ikke, men den Retfærdige forbarmer sig og giver.

22. Thi hans* Velsignede skulle arve Landet, men hans Forbandede skulle udryddes.

* Guds. Matth. 25, 34. 41.

23. Herren gjør en Mands Gang fast, og han har Velbehag i hans Vei.

24. Naar han falder, bliver han ikke strakt til Jorden; thi Herren støtter hans Haand. Ps. 145, 14.

25. Jeg har været ung og er bleven gammel, men ikke har jeg seet den Retfærdige forladt eller hans Afkom søge efter Brød.

26. Den hele Dag forbarmer han sig og laaner ud, og hans Afkom bliver velsignet.

V. 21. Ps. 112, 5. Luk. 6, 35.

27. Vig fra Ondt og gjør Godt! Saa skal du blive boende* til evig Tid. Ps. 34, 15. *V. 3.

28. Thi Herren elsker Ret og forlader ikke sine Fromme; til evig Tid blive de bevarede. Men de Ugudeliges Afkom udryddes.

29. De Retfærdige skulle arve Landet og bo i det evindelig.

30. Den Retfærdiges Mund taler Visdom, og hans Tunge udsiger Ret. Ordsp. 10, 11, 31.

31. Hans Guds Lov er i hans Hjerte, hans Trin vakle ikke. Es. 51, 7.

32. Den Ugudelige lurar paa den Retfærdige og søger at dræbe ham; Ps. 10, 8-10.

33. Herren overlader ham ikke i hans Haand og fordømmer ham ikke, naar han bliver dømt. Ps. 34, 23.

34. Bi paa Herren og tag Vare paa hans Vei! Saa skal han opbøse dig til at arve Landet; du skal se paa, at de Ugudelige udryddes.

Ps. 27, 14.

35. Jeg saa en Ugudelig, som var vældig og udbredte sig som et grønt Træ, der ikke er flyttet;

36. men han forsvandt, og se, han

var ikke mere, og jeg søgte efter ham, men han fandtes ikke.

Job 20, 5-9. Ps. 73, 18-30.

37. Agt paa den Ustraffelige og se paa den Oprigtige! Thi for Fredens Mand er der en Fremtid;

V. 26-29.

38. men Overtræderne skulle tilintetgøres tilhobe, de Ugudeliges Fremtid skal afkajeres.

39. Og de Retfærdiges Frelse kommer fra Herren, deres stærke Værn i Nødens Tid.

Ps. 46, 2.

40. Og Herren hjælper dem og udfrier dem, han udfrier dem fra de Ugudelige og frelser dem, fordi de have taget sin Tilflugt til ham.

Dan. 6, 23.

38. PSALME.

David beder Herren ikke at tugt ham saa haardt, som han gjør, 2; han er nemlig i den dybeste, baade sjælelige og legemlige Elendighed, hvori han ser et Tegn paa Guds Vrede over hans mange og store Synder, 3-11. Han er derhos ogsaa forladt af sine Venner og Frænder, men omgivet af Fiender, der søge hans Undergang, 12-13. I denne sin Elendighed venter han uden at tænke paa noget Selvforsvar stille og taalmodig paa Herrens Hjælp, 14-16. Efter en ny Skildring af sine Lidelser, som viser, hvor saare han trænger til Hjælp, beder han Herren skynde sig til hans Frelse, 17-23.

Ligesom i Psalme 31 er David ogsaa her et Forbilledet paa den lidende Messias.

1. En Psalme af David; til Ihu-kommelse.

HERRE, straf mig ikke i din Vrede og tugt mig ikke i din Harmel!

Ps. 6, 2.

3. Thi dine Pile have sænket sig ned i mig, og din Haand er falden ned paa mig.

Job 6, 4. Ps. 32, 4.

4. Der er intet Helt paa mit Kjød for din Vredes Skyld, der er ingen Fred i mine Ben for min Synds Skyld.

5. Thi mine Misgjerninger gaa over mit Hoved, som en svar Byrde ere de mig for svare.

Ps. 40, 13. Begr. 1, 14.

6. Mine Bylder lugte ilde, de raadne for min Daarligheds Skyld.

7. Jeg er kroget, saare nedbøjet; den hele Dag gaar jeg i Sørgeklaeder.

8. Thi mine Lænder ere fulde af Brand, og der er intet Helt paa mit Kjød.

9. Jeg er kold og stiv og saare

knust, jeg hylér for mit Hjertes Stønnen.

10. Herre, for dit Aasyn er al min Begjæring, og mit Suk er ikke skjult for dig.

11. Mit Hjerte slaar heftig, min Kraft har svinget mig, og mine Øines Lys endog det er borte for mig.

12. Mine Venner og mine Frænder holde sig i Afstand fra min Plage, og mine Nærmeste staa langt borte.

Job 19, 13, 14. Ps. 31, 12; 69, 9.

13. Og de, som tragte mig efter Livet, sætte Snarer, og de, som søge min Ulykke, tale om Fordærvelse, og paa Sving pønsede de den hele Dag.

14. Og jeg er som en Døv, jeg hører ikke, og som en Stum, der ikke oplader sin Mund.

Es. 53, 7.

15. Ja, jeg er som en Mand, der ikke hører, og i hvis Mund der ingen Modsigelse er.

16. Thi til dig, Herre, er min Forventning; du skal svare, Herre, min Gud!

17. Thi jeg siger: De ville ellers glæde sig over mig; naar min Fod vakler, hovmøde de sig over mig.

18. Thi jeg er nær ved at falde, og min Smerte er altid for mig.

19. Thi jeg bekjender min Misgjerning, jeg søger over min Synd.

20. Og mine Fiender leve, ere mægtige, og mange ere de, som hade mig uden Aarsag.

21. Og de, som betale Ondt for Godt, staa mig imod, fordi jeg jager efter det Gode.

22. Forlad mig ikke, Herre! Min Gud, vær ikke langt borte fra mig!

Ps. 22, 12.

23. Skynd dig til min Hjælp, Herre, min Frelse!

39. PSALME.

David havde foresat sig at være aldeles taus i sine store Lidelser for ikke ved at knurre mod Herren at give sine ugedelige Omgivelser Anledning til Bespottelse; men denne hans Taushed har voldt ham en saa brændende Smerte, at han er bleven nødt til at bryde den, 2-4. Utaalmodig forlanger han nu af Gud at faa vide sit Livs Ende, bebrejder ham, at han har opfyldt hans korte Liv med Lidelser, og klager vemodig over Menneskelivets store Flygtighed og Forføngelighed, 5-7. Men daet han saaledes udsæer sit Hjerte for Gud, bliver den Tro levende hos ham, at Gud dog er den, hos hvem Hjælp alene er at finde, 8. I denne Tro, som aabner hans Øine for, at hans Synd er Aarsagen til hans Li-

delsor, beder han Herren tilgive ham hans Synd, tage Lidelserne fra ham og saaledes allet gøre ham glad, 9-14.

1. Til Sangmesteren, til Jedutun; en Psalme af David.

1 Krøn. 16, 41. 42; 25, 1. 3. 2 Krøn. 5, 12.

JEG sagde; Jeg vil bevare mine Vele, saa jeg ikke synder med min Tunge; jeg vil bevare min Mund med en Mundkurv, saalænge den Ugudelige endnu er for mine Øine.

Ps. 141, 3.

3. Jeg forstummede og var ganske stille, jeg taug uden Gavn, og min Smerte blev oprørt.

4. Mit Hjerter blev hedt inden i mig, ved min Grublen optændtes Ild; — jeg talte med min Tunge:

5. Lad mig vide, Herre, min Ende, og mine Dages Maal, hvad det er! Lad mig dog vide, hvad Tid jeg skal bort!

Job 6, 8-12.

6. Se, som en Haandbred har du sat mine Dage, og min Livstid er som Intet for dig; kun som idel Forfængelighed staar hvert Menneske der.

Sela. Job 7, 7; 14, 1. 2; 16, 22.

Ps. 62, 10; 90, 5. 6.

7. Kun som et Skyggebillede vandreren Manden, kun Forfængelighed er deres Larmen; han dynger op og ved ikke, hvo der skal samle det ind.

Præd. 2, 8. 18 fg.

8. Og nu, hvad haaber jeg paa, Herre? — Mit Haab staar til dig.

9. Frels mig fra alle mine Overtrædelser, gjør mig ikke til Spot for Daaren!

10. Jeg forstummer, jeg oplader ikke min Mund, thi du har gjort det.

11. Tag bort fra mig din Plage! For din Haands Slag er jeg bleven til Intet.

12. Tugter du en Mand med Straf for Misgjerning, da bringer du, lig Mølet, hans Herlighed til at smuldre hen; kun Forfængelighed er hvert Menneske. Sela.

13. Hør paa min Bøn, Herre, og vend Øret til mit Raab, ti ikke til min Graad! Thi en Fremmed er jeg hos dig, en Gæst som alle mine Fædre.

1 Mos. 47, 9. 3 Mos. 25, 23. 1 Krøn. 29, 15.

Ps. 119, 19. Fil. 3, 20. Hebr. 11, 13.

14. Se bort fra mig, saa mit Aasyn maa blive opklaret, førend jeg gaar herfra og er ikke mere!

V. 11. Job 10, 20; 14, 6.

40. PSALME.

David vidner om, hvorledes Herren har frelet ham, som taalmodigt blede paa hans Hjelpe, ud af en stor Nød og derved styrket Mange i Troen. 2-4, og han priser Enhver salig, der sætter sin Lid til Gud, som ogsaa før har gjort tallose Undergjerninger for sit Folk, 5. 6. Da han ved, at Herren til Tak for Frelsen ikke begjærer alskens Dyroffere af ham, men at han skal gøre hans Vilje i frivillig Lydighed, erklærer han sig redebon her til. 7-9, ligesom han ogsaa allerede har bragt ham Mundens Takoffer, 10. 11. Da han, omend frelet, dog endnu er omspændt af store Lidelser og Farer, befalder han Gud om snarligt at udfri ham ogsaa af dem til Beskjæmmelse for hans Fiender og udtaler tilsluttet sin Forvisning om Bønnerelse, 12-18.

I det V. 7-9 Udtalte hører en Spaadom om, at det gamle Testaments Offere skulle afskaffes og Christi frivillig Lydighed bragte fuldkomne Forsøntingsoffer træde ideres Sted (Hebr. 10. 5 fg.)

1. Til Sangmesteren; af David; en Psalme.

JEG blede paa Herren; da bødte han sig til mig og hørte mit Raab.

3. Og han drog mig op af Fordærvsens Grav, af det dybe Dynd, og han satte mine Fødder paa en Klippe, han gjorde mine Trin faste.

Ps. 69, 3. 15. 16.

4. Og han lagde i min Mund en ny Sang, en Lovsang for vor Gud. Mange så det og frygte og forlade sig paa Herren.

5. Salig er den Mand, som sætter sin Lid til Herren og ikke vender sig til Hovmodige og til dem, som bøde af til Løgn.

Ps. 34, 9; 146, 5.

6. Mangfoldige har du, Herre, min Gud, gjort dine Undergjerninger og dine Tanker imod os; Intet er at ligne med dig; vil jeg kundgjøre og udsige dem, da er de flere, end at man kan tælle dem.

Ps. 92, 6; 139, 17.

7. Til Slagtoffer og Madoffer har du ikke Lyst, du har boret* mig Øren; Brændoffer og Syndoffer forlanger du ikke.

* d. e. beredt, givet.

1 Sam. 15, 22. Ps. 51, 18. 19. Hebr. 10, 5 fg.

8. Da sagde jeg: Se, jeg er kommen; i Bogens Rulle er mig foreskrevet*; *nemlig, hvad jeg skal gjøre.

9. at gjøre din Vilje, min Gud, er min Lyst, og din Lov er i mit Inderste.

Ps. 37, 31.

10. Jeg bragte Budskab om Retfærdighed i en stor Forsamling; se, jeg lukkede ikke mine Læber; Herre, du ved det.

Ps. 35, 15.

11. Din Retfærdighed skjulte jeg

ikke i mit Hjertes Indre, jeg kundgjorde din Trofasthed og din Frelse; jeg dugt ikke din Miskundhed og din Sandhed for en stor Forsamling.

12. Du, Herre, vil ikke lukke din Barmhertighed for mig; din Miskundhed og din Sandhed vil altid bevare mig.

13. Thi Trængsler uden Tal have omspændt mig, mine Misgjerninger have grebet mig, saa jeg ikke kan se; de ere flere end Haarene paa mit Hoved, og mit Hjerte har svigtet mig.

Ps. 38, 11.

14. Lad det behage dig, Herre, at ndfri mig! Herre, skynd dig til min Hjælp!

Ps. 70, 2-6.

15. Lad alle dem blive til Skam og Spot, som søge efter mit Liv for at rive det bort! Lad dem, som have Behag i min Ulykke, vige tilbage og blive tilskamme!

Ps. 35, 4.

16. Lad dem, som sige til mig: Ha, ha, forfærdes over sin Skjændsel!

Ps. 35, 21, 25.

17. Lad alle dem, som søge dig, fryde og glæde sig i dig! Lad dem, som elske din Frelse, altid sige: Høilovet være Herren!

Ps. 35, 27.

18. Thi jeg er elendig og fattig; Herren vil tænke paa mig. Du er min Hjælp og min Frelser; min Gud, tøv ikke!

41. PSALME.

David prøter den salte, som tager sig af den Lidende, da han, naar han selv stedes i Nød, kan være sikker paa Guds Hjælp, 2-4. Han skildrer, hvorledes hans ondskabfulde Fiender, blandt hvilke der endog findes en troles Ven, istedetfor at tage sig af ham i hans Nød ønske ham Undergang og søge at hidføre den ved sine træske Anslag, 5-10. Han beder Gud om Hjælp og er fast forvisset om Bønherelse, 11-13.

Mjæsom i 3ite og 8te Psalme ligger ogsaa i denne Psalme en Spaadom om Messias's Lidelser formedelst hans ugdelige Fiender, navnlig Forræderen Judas (Joh. 13, 15)

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

SALIG er den, som agter paa den Ringe; paa den onde Dag skal Herren frelse ham.

Ordsp. 14, 21; 19, 17.

3. Herren skal bevare ham og holde ham ilive; han skal blive lykkelig i Landet, og du skal visselig ikke overgive ham til hans Fienders Mordlyst.

Nor. 19

4. Herren skal understøtte ham paa Sygesengen; hele hans Leie forvandler du i hans Sygdom.

3 Kong. 30, 7.

5. Jeg siger: Herre, vær mig naadig, helbred min Sjæl! Thi jeg har syndet imod dig.

Ps. 6, 3; 103, 3.

6. Mine Fiender tale Ondt om mig: Naar skal han dø, og hans Navn for-gaa?

7. Og dersom En kommer for at se til mig, taler han Falskhed; hans Hjerte samler sig Ondskab; saa gaar han ud og taler derom.

8. Alle de, som hode mig, hviske sammen imod mig; de optænke imod mig, hvad der er mig til Skade:

Matth. 22, 15. Luk. 11, 54.

9. En Ugjerning hænger ved ham, og han, som ligger der, skal ikke staa op mere

10. Ogsaa den Mand, med hvem jeg havde Fred, som jeg forlod mig paa, som aad mit Brød, har løftet sin Hæl imod mig.

Ps. 56, 14, 15. Joh. 13, 18. Ap. G. 1, 16, 17.

11. Men du, Herre, vær mig naadig og hjælp mig op! Saa vil jeg gjængjælde dem.

12. Derpaa kjender jeg, at du har Behag i mig, at min Fiende ikke skal fryde sig over mig.

13. Og mig holder du oppe for min Ustraffeligheds Skyld og sætter mig for dit Aasyn evindeligt.

1 Krøn. 17, 37. Ps. 63, 9; 18, 31.

14. Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed! Amen, Amen.

42. PSALME.

Skilt fra Helldommen og omgivet af haanende Fiender, udtaler Sangeren sin Længsel efter Gud og hans Huses Fester, hvori han før har deltaget med Menigheden; men midt i sin Bedrøvelse opmuntrer han sin Sjæl til at bie paa Herren, som ganske vist endnu skal give ham Grund til Tak og Pris, 2-6. Han klager atter over sin Nød, hvori han dog finder nogen Trøst i Bønnens Omgang med Gud, og opmuntrer paany sin Sjæl til at bie paa Herren, 7-12.

1. Til Sangmesteren; en Lære-Psalme af Korahs Børn.

1 Krøn. 6, 22 fg. 9, 19; 26, 1 fg.

2 Krøn. 20, 19.

LIGESOM en Hjort smægter efter Vandbække, saa smægter min Sjæl efter dig, o Gud!

3. Min Sjæl tørster efter Gud, efter den levende Gud; naar skal jeg

577

komme og træde frem for Guds Aasyn? Ps. 42, 2; 143, 6; 84, 3.

4. Mine Taarer ere min Mad Dag og Nat, fordi man den hele Dag siger til mig: Hvor er din Gud?

Ps. 102, 10; 79, 10. Joel 2, 17.

5. Dette maa jeg komme i Hu og udøse min Sjæl hos mig, hvorledes jeg drog frem i den tætte Hob, vandrede med den til Guds Hus med Fryderaab og Lovsangs Røst, en festlig Skare.

6. Hvorfor er du nedbøjet, min Sjæl, og bruser i mig? Bi efter Gud! Thi jeg skal endnu prise ham for Frelse fra hans Aasyn.

V. 12. Ps. 43, 5. Jer. 4, 19.

Ps. 87, 14; 31, 17.

7. Min Gud! Min Sjæl er nedbøjet i mig; derfor kommer jeg dig i Hu fra Jordans Land og Hermonerne, fra det lille Bjerg*.

* Landet østenfor Jordan.

8. Vanddyb kalder paa Vanddyb ved Lyden af dine Fossefald; alle dine Brændinger og dine Bølger gaa over mig. Ps. 69, 3; 88, 8.

9. Om Dagen sender Herren sin Miskundhed, og om Natten er hans Sang hos mig, Bøn til mit Livs Gud.

10. Jeg maa sige til Gud, min Klippe: Hvorfor har du glemte mig? Hvorfor skal jeg gaa i Sørgklæder under Fiendens Tryk? Ps. 13, 2; 43, 2.

11. Det er, som om mine Ben bleve knuste, at mine Fiender forhaane mig, idet de den hele Dag sige til mig: Hvor er din Gud?

12. Hvorfor er du nedbøjet, min Sjæl, og hvorfor bruser du i mig? Bi efter Gud! Thi jeg skal endnu prise ham, mit Aasyns Frelse og min Gud.

V. 6.

43. PSALME.

Sangeren beder Gud frelse ham fra hans ugudelige Fiender og føre ham tilbage til sin Helligdom og opmuntrer sin Sjæl til at bide paa Herren, som ganske vist endnu skal forbarme sig over ham, 1-5.

SKAF mig Ret, o Gud, og før min Sag imod Folk uden Barmhjerlighed, frels mig fra falske og uretfærdige Mænd! Ps. 36, 1.

2. Thi du er Gud, mit Værn. Hvorfor har du forskudt mig? Hvorfor skal jeg gaa i Sørgklæder under Fiendens Tryk? Ps. 42, 10.

3. Send dit Lys og din Sandhed,

578

lad dem lede mig, lad dem føre mig til dit hellige Bjerg og til dine Boliger,

4. saa jeg maa komme til Guds Alter, til min Fryds og Glædes Gud, og prise dig paa Citar, o Gud, min Gud!

5. Hvorfor er du nedbøjet, min Sjæl, og hvorfor bruser du i mig? Bi efter Gud! Thi jeg skal endnu prise ham, mit Aasyns Frelse og min Gud. Ps. 43, 6. 12.

44. PSALME.

Iserael beklender, at Herren fordum har fordrevet Hedningerne fra det forstøvede Land og skjenket Fædrene det, 2-6, og udtaler paa Grund af denne hans store Gjerning sin triumferende Forvisning om, at det ogsaa nu og al Tid skal overvinde alle sine Fiender ved hans Hjælp, 6-9. Han har dog nu givet sit Folk til Pris for dets Fiender, som have slaæet dets Hæere, plyndret dets Land og ført Mange af det i Fangeskab, saa det er blevet til Spot for Hedningefolkene, 10-17, og dette er skeet, uagtet det ikke har gjort sig skyldigt i noget Forsald; det har været ham tro og liden altsaa for hans Skyld, 18-23. Det beder ham derfor komme det til Hjælp og udfri det af dets Trængsel, 24-27.

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn; en Lære-Psalme.

GUD, med vore Øren have vi hørt, vore Fædre have fortalt os den Gjerning, du gjorde i deres Dage, i fordums Dage.

2 Mos. 10, 2. 5 Mos. 6, 20 fg. Ps. 78, 3.

3. Du fordrev Hedningerne med din Haand, men dem plantede du; du fordærvede Folkene, men dem lod du udbrede sig.

2 Mos. 15, 17. 5 Mos. 7, 1 fg. Ps. 80, 9. 12.

4. Thi ikke ved sit Sverd indtog de Landet, og deres Arm hjalp dem ikke, men din høire Haand og din Arm og dit Aasyns Lys; thi du havde Behag i dem. 5 Mos. 7, 8. Jos. 24, 12.

5. Du er min Konge, o Gud; byd, at Jakob skal frelses!

6. Ved dig skulle vi nedstøde vore Fiender, ved dit Navn skulle vi nedtræde dem, som reise sig imod os.

5 Mos. 33, 17. Ps. 60, 14.

7. Thi ikke paa min Bue forlader jeg mig, og mit Sverd frelses mig ikke, Ps. 30, 3.

8. men du har frelst os fra vore Fiender, og vore Avindsmænd har du gjort tilskamme.

9. Gud prise vi den hele Dag, og dit Navn love vi evindeligt. Sela.

10. Og dog har du nu forkastet os og ladet os blive tilskamme, og du drager ikke ud med vore Hæere.

Ps. 60, 12.

11. Du lader os vige tilbage for Fienden, og vore Avindsmænd tage sig Bytte.

12. Du giver os hen som Faar til at fortæres og adspredes og iblandt Hedningerne

13. Du sælger dit Folk for Intet, og du sætter ikke Prisen paa dem højt.

5 Mos. 32, 30.

14. Du gjør os til Forhaanelse for vore Naboer, til Spot og Haan, for dem, som ere omkring os.

Ps. 79, 4; 80, 42.

15. Du gjør os til et Ordsprog iblandt Hedningerne; man ryster paa Hovedet ad os iblandt Folkene.

Ps. 109, 25.

16. Den hele Dag staar min Formædelse for mine Øine, og mit Angstslusel dækker mig

17. for Spotterens og Forhaaners Røst, for Fiendens og den Hevnjerriges Aasyn.

18. Alt dette er kommet over os, endekjendt vi ikke have glemt dig og ikke sveget din Pakt.

19. Vort Hjerter veg ikke tilbage, og vore Skridt bødiede ikke af fra din Vel,

20. at du skulde sønderknuse os der, hvor Schakaler bo, og dække os med Døds skygge.

21. Dersom vi havde glemt vor Guds Navn og udbredt vore Hænder til en fremmed Gud,

22. skulde Gud da ikke udforsøke det? Han kjender jo Hjerterets skjulte Tanker.

Ps. 7, 10; 139, 1.

23. Men for din Skyld blive vi ihjelslagne den hele Dag, vi ere agtede som Slagtesfaar.

Rom 8, 36.

24. Vaagn op! Hvorfor sover du, Herre? Vaagn op, forkast ikke vor evig Tid!

25. Hvorfor skjuler du dit Aasyn, glemmer vor Elendighed og vor Trængsel?

Ps. 13, 2.

26. Thi vor Sjæl er nedbøiet i Støvet, vort Legeme nedtrykt til Jorden.

27. Reis dig til vor Hjælp og løs os for din Miskundheds Skyld!

45. PSALME.

Sangeren lovsynger Messias som en herlig Konge, priser hans Skønhed og Ynde,

hans seiertrige Kraft og Majestæt, hans Herredømmes Evighed og hans Retfærdighed, for hvis Skyld han nyder rig Glæde og Velsignelse, 2-9. Han skildrer fremdeles, hvorledes Messias med stor Pragt hjemfører sin Brud, den israelitiske Menighed, hvis Ynde, Lydighed og Herlighed beskrives, og tilligemed hende ogsaa andre Brude, Menigheder af Hedningefolkene, 10-16. Han forjætter endelig, at Messias's Slægt skal herske over den hele Jord, og at alle Jordens Folk til evig Tid skulle love og prise ham, 17. 18.

1. Til Sangmesteren; efter Schoschannim*; af Korahs Børn; en Lære-Psalme, en Sang om Kjærlighed.

*betegner kanske Melodien.

MIT Hjerter strømmer over med liflig Tale; jeg siger: Mit Digt er om en Konge; min Tunge er en Hurtigskrivners Griffel.

3. Du er den deiligste blandt Menneskenes Børn, Livsalighed er udgydt paa dine Læber; derfor har Gud velsignet dig evindeligt.

Heis. 1, 16; 5, 10.

Es. 50, 4. Luk. 4, 22. Ps. 21, 7.

4. Omgjord din Lænd med dit Sverd, du Vældige, med din Høihed og din Herlighed. Ps. 110, 5 fg. Es. 9, 6.

5. Og i din Herlighed fare du seierriig frem for Sandheds og retfærdig Sagtmodigheds Skyld! Og din høire Haand skal lære dig forførdelig Daad.

Ps. 72, 4; 21, 9.

6. Dine Pile ere hvæssede (Folket færd falde under dig); de trænge ind i Kongens Flenders Hjerter.

7. Din Trone, o Gud, staar fast evindeligt og altid; et Retfærdigheds Spir er dit Riges Spir.

2 Sam. 7, 13. 16.

Ps. 72, 5; 89, 5. 30. 37. 38. Hebr. 1, 8. 9.

8. Du elsker Retfærdighed og hader Ugudelighed; derfor har din Gud, o Gud, salvet dig med Glædens Olje fremfor dine Medbrødre.

Es. 11, 2-6.

9. Af Myrra og Aloe og Kassia dufte alle dine Klæder; fra Elfenbens Paladser fryder dig Strengelig.

10. Kongedøtre ere iblandt dine Dyrebare; Dronningen staar ved din Høire i Ofirs Guld

Heis. 6, 8-10. Hos. 2, 19. 90. Aab. 21, 2.

11. Hør, Datter, og giv Agt og bød dit Øre og glem dit Folk og din Faders Hus,

Math. 10, 37. 1 Mos. 12, 1.

12. og lad Kongen have Behag i din Skønhed! Thi han er din Herre, og du skal falde ned for ham

13. Og Tyrus's Datter skal søge din

Yndøst med Gaver, de Rige blandt Folket. Ps. 68, 30; 72, 10, 15; 87, 4.

Es. 23, 8, 18; 60, 6 fg. Hag. 2, 7-9.

14. Saare pragtfuld er Kongedatteren derinde; hendes Klædning er gennemvirket med Guld.

Høls. 1, 10, 11, 15; 4, 1 fg.

15. I stukne Klæder ledes hun frem til Kongen: Jomfruer, hendes Veninder, følge hende; de føres ind til dig.

16. De ledes frem med Fryd og Jubel, de gaa ind i Kongens Palads.

Ps. 87, 7. Aab. 19, 7.

17. I dine Fædres Sted skulle dine Søønner træde; du skal sætte dem til Fyrster paa den hele Jord.

Ps. 72, 8 fg.

18. Jeg vil prise dit Navn iblandt alle Slægter; derfor skulle Folkene love dig evindeligt og altid.

Ps. 22, 31, 32; 72, 17. Mal. 1, 11.

46. PSALME.

Gud har hjulpet sit Folk i alle dets Trængsler; derfor gjøre end ikke de sværeste Verdensstorme det bange, 2-4. Han er i dets Midte med sin rige Naade og kommer det snart til Hjælp med sin frelsende Almagt, 5-8. Et Vidnesbyrd herom er den Dom, han nylig har holdt over en Verdensmagt, som har trængt hans Folk; derfor skulle Folkene lade det i Fred og anerkjende ham som Gud, 9-12.

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn; efter Alamot*; en Sang.

*sandsynligvis en Toneart; 1Kron. 15, 20.

GUD er vor Tilflugt og vor Styrke, som Hjælp i Trængsler funden saare stor. Ps. 18, 2, 3. Ordsp. 18, 10.

3. Derfor frygte vi ikke, om Jorden omskiftes, og om Bjerge røkes i Havets Hjerte,

4. om dets Vande bruse og skumme, Bjerge bæve ved dets Overmod. Sela. v. 7. Ps. 65, 8; 93, 3, 4.

5. En Strøms Bække glæde Guds Stad, den Høiestes Boligers Helligdom. Ps. 36, 9.

6. Gud er midt i den, den skal ikke røkes; Gud hjælper den, naar Morgenens frembryder.

Zef. 3, 17. Sak. 2, 9. Matth. 16, 18.

7. Folkesfærd brusede, Riger røkedes; han lod sin Røst høre, Jorden smeltede. Es. 8, 9, 10; 17, 12.

8. Herren, Hærskarernes Gud, er med os; Jakobs Gud er vor faste Borg. Sela. Rom. 8, 31.

9. Kommer, ser Herrens Gjernin-

ger, som har gjort Ødelæggelse paa Jorden! Ps. 66, 5.

10. Han gjør Ende paa Krigene over den hele Jord, sønderbryder Buen og afhugger Spydet; Vognene opbrænder han med Ild.

Ps. 76, 4. Es. 9, 5. Hos. 2, 18.

11. Holder op og erkjender, at jeg er Gud! Jeg er ophøjet iblandt Folkene, ophøjet paa Jorden.

12. Herren, Hærskarernes Gud, er med os; Jakobs Gud er vor faste Borg. Sela.

47. PSALME.

Alle Folk skulle prise Herren, som har vist sig at være forfærdelig og Herre over al Jorden, idet han har givet sit Folk Seier over fiendtlige Folkeslag og værget sit Land, 2-5. Ogsaa hans eget Folk skal prise ham, som nu efter saaledes at have hjulpet det og vist sig som al Jordens Konge er vendt tilbage til sin Himmel, 6-8. Hvad der er skeet, borger for, at engang alle Folk skulle slutte sig til Israel og anerkjende Herren som sin Konge og sin Gud, 9, 10.

Psalmen indeholder en Spaadom om Messias's Seier over Synden, Døden og Djevelen, hvorpaa enhver Seier, som Gud har givet sit Folk, var et Forbillede og Pant, om hans seierrige Himmelstog og hans Riges Udbredelse over den hele Jord.

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn; en Psalme.

KLAPPER i Hænder, alle Folk, jubler for Gud med Fryderaab!

Ps. 66, 1.

3. Thi Herren, den Høieste, er forfærdelig, en stor Konge over al Jorden. Sak. 14, 9. Mal. 1, 14.

4. Han lægger Folkeslag under os og Folkesfærd under vore Fødder.

Ps. 18, 48.

5. Han udvælger os vor Arvelod, Jakobs, hans Elskedes, Stolthed. Sela.

6. Gud for op under Jubelraab, Herren under Basuners Lyd. Ps. 68, 19.

7. Lovsynger Gud, lovsynger! Lovsynger vor Konge, lovsynger!

8. Thi Gud er al Jordens Konge; synger en Sang, som gjør vis!

9. Gud bliver Konge over Folkene, Gud tager Sæde paa sin hellige Trone. Ps. 22, 29.

10. Folkenes Fyrster forsaml sig til Abrahams Guds Folk; thi Jordens Skjold høre Gud til, han er saare ophøjet. Ps. 102, 16, 23; 97, 9.

48. PSALME.

Sangeren priser Jerusalem's Herlighed som Guds Stad, 2, 3. Gud har aabenda-

ret denne dens Herlighed ved at frelse den fra stendigt Kongens forenede Magt, 4-9. Menigheden takker Gud for hans Frelse, 10-12, og opfordrer til at forkynde denne for Efterslægten, 13-15.

1. En Sang, en Psalme; af Korahs Børn.

STOR er Herren og saare priset i stor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg. Ps. 46, 5.

3. Yndigt fremragende, al Jordens Glæde er Zions Bjerg, det yderste Norden*, den store Konges Stad.

*Zion er som Guds Bolig i Sandhed, hvad Hedningerne falskeligt tænkte sig om et Bjerg i det yderste Norden, et helligt og saare høit Bjerg.

Es. 14, 13, 14. Ps. 68, 16, 17.

Es. 2, 2. Matth. 5, 35.

4. Gud er i dens Paladser, han er bleven kjendt som en fast Borg

Ps. 46, 1. 6, 8.

5. Thi se, Kongerne forsamlede sig, de drog frem tilhobe.

2 Krøn. 20, 1 fg.

6. De saa, da bleve de forfærdede; de bleve slagne med Rædsel, flygtede i Hast.

7. Bøven greb dem der, Angest som den fødende Kvindes.

8. Ved Østenvind sønderbrød du Tarsis-Skibe.

9. Ligesom vi havde hørt, saa have vi nu set i Herrens, Hærskarernes Guds, Stad, i vor Guds Stad; Gud gjør den fast til evig Tid. Sela.

Sak. 8, 3. Matth. 16, 18.

10. Vi grunde, o Gud, paa din Miskundhed midt i dit Tempel.

11. Som dit Navn, o Gud, saa er din Pris indtil Jordens Ender; din høire Haand er fuld af Retfærdighed.

12. Zions Bjerg glæder sig, Judas Døtre fryde sig for dine Dømmes Skyld. Ps. 97, 8.

13. Gaar omkring Zion og vandrer rundt om det, tæller dets Taarne!

14. Giver Agt paa dets Volde, gennemvandrer dets Paladser, forat I kunne fortælle derom til den kommende Slægt!

15. Thi denne Gud er vor Gud evindeligt og altid; han skal føre os hen over Døden. Ps. 49, 16; 68, 21.

49. PSALME.

Sangeren opfordrer alle Mennesker til at høre hans Viedomtale, som er indgivet ham af Gud, 2-5. Den Fromme maa ikke blive mistrøstigt, naar han undertrykkes af Rigmænd, som gjøre sit Guds til sin Gud, 6. 7. Det staar nemlig ikke i noget

Menneskes Magt at forløse et andet fra Døden; ogsaa de rige Daarer maa de og forlade sit Gods, 6-11. Deres Haab om at beholde sin Herlighed for bestandigt bliver skuffet; de hjemfalde til Døden og blive i den, berøvede Alt, hvad de etede, 12-15. Den Fromme derimod bliver af Gud selv udfriet af Dødens Magt, 16. Han skal derfor ikke blive mistrøstigt ved at se den Ugudeliges Rigdom vokse; den følger ham ikke i Døden, i hvilken han selv bliver evindeligt, 17-21.

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn; en Psalme.

HØRER dette, alle Folk, vender Øret til, alle I, som bo i Verden,

3. baade Ringe og Mægtige, Rig og Fattig tilhobe!

4. Min Mund skal tale idel Visdom, og mit Hjertes Tanke er idel Forstand.

5. Jeg vil bøje mit Øre til Tanke-sprog, jeg vil fremføre min gaadefulde Tale til Citaren. Ps. 78, 2.

6. Hvorfor skal jeg frygte i de onde Dage, naar mine Efterstræberes Ondskab omgiver mig,

7. de, som forlade sig paa sit Gods og rose sig af sin store Rigdom?

8. En Mand kan ikke udløse en Broder, han kan ikke give Gud Løsepenge for ham

9. (thi deres Livs Udløsning er for kostbar, og han maa afstaa derfra til evig Tid),

10. saa han skulde blive ved at leve evindeligt og ikke se Graven. V. 16.

11. Nei, han vil faa seden. De Vise dø, Daaren og den Uforstandige omkomme tilhobe og overlade sit Gods til Andre. Præd. 2, 16; 6, 2.

12. Deres Hjertes eneste Tanke er, at deres Huse skulle blive til evig Tid, deres Boliger fra Slægt til Slægt; de kalde sine Jorier op efter sine Navne.

13. Og dog bliver et Menneske i Herlighed ikke altid deri; han er lig Dyrene, som gaa tilgrunde. Præd. 3, 19.

14. Saaledes gaar det dem, som ere fulde af Selvtillid, og dem, som følge dem efter og have Behag i deres Tale. Sela.

15. Som en Faarehjord bringes de ned i Dødsriget, Døden vogter dem, og de Ødprigte herske over dem, naar Morgenens oprinder, og deres Skikkelse bliver fordærvet af Dødsriget, saa de ingen Bolig mere have.

16. Men Gud skal forløse min Sjæl af Dødsrigets Vold, thi han skal tage mig til sig. Sela.

1 Mos. 5, 24. Ps. 73, 24.

17. Frygt ikke, naar en Mand bliver rig, naar hans Huses Herlighed bliver stor!

18. Thi han skal Intet tage med sig, naar han dør; hans Herlighed skal ikke fare ned efter ham.

Job 27, 16. 17. Ps. 39, 7.

19. Om han end velsigner sin Sjæl i sit Liv, og man priser dig, fordi du gjør dig til gode,

Luk. 13, 19.

20. saa skal du dog komme til dine Fædres Slægt; de se ikke Lyset evindeligt.

21. Et Menueske i Herlighed, som ikke har Forstand, er ligt Dyrene, som gaa tilgrunde.

V. 13.

50. PSALME.

Gud kommer for at tyde Loven, som Israel har mistydet og overtraadt, og for at dømme Overtræderne, 1-6. Han erklærer, at den sande Gudsdyrkelse ikke bestaar i rent ydre Offere, som han ikke trænger til, og som ikke svare til hans Væsen, 7-13, men i et Hjerte, fuldt af taknemmelig Kjærlighed, 14. 15. Han revser deres Hykleri, som fører hans Bud i Munden, medens de sin Færd mod Næsten overtræder dem, og truer dem med haard Straf, ifald de ikke give Agt paa hans Bevæelse, 16-22. Han slutter med at gentage, at et taknemmeligt Hjerte og en Vandel efter Loven er den rette Gudsdyrkelse. 23.

1. En Psalme af Asaf.

DEN Almægtige, Gud Herren, taler og kalder paa Jorden fra Solens Opgang til dens Nedgang.

2. Fra Zion, Skjønhedens Krone, straalere Gud frem.

Ps. 48, 3.

3. Vor Gud kommer og skal ikke tie; Ild fortærer for hans Aasyn, og omkring ham stormer det saare.

V. 21.

4. Han kalder paa Himmelen oven til og paa Jorden for at dømme sit Folk:

5. Samler mig mine Fromme, som have indgaaet Pakt med mig om Offer!

6. Og Himmelen kundgør hans Retfærdighed; thi Gud er den, som skal dømme. Sela.

Ps. 97, 6.

7. Hør, mit Folk, jeg vil tale, Israel, jeg vil vidne for dig: Gud, din Gud, er jeg.

8. Ikke for dine Offers Skyld vil jeg straffe dig; dine Brændoffer er altid for mig.

Jer. 7, 22, 23.

9. Jeg vil ikke tage en Okse af dit Hus eller Bukke af dine Folde.

Ps. 40, 7.

10. Thi mig tilhøre alle Dyrene i

Skoven, Dyrene paa Bjergene i Tusindtal.

11. Jeg kjender alle Bjergenes Fugle, og hvad der rører sig paa Marken, staar for mig.

12. Om jeg hungrede, vilde jeg ikke sige det til dig; thi mig tilhører Jorderiget og dets Fyld.

Ps. 24, 1. 1 Kor. 10, 26.

13. Mon jeg skulde æde Okseers Kjød og drikke Bukkes Blod?

Es. 1, 11. Mika 6, 7.

14. Ofre Gud Taksigelse og betal den Høieste dine Løfter

3Mos. 23, 21, 23.

15. og kald paa mig paa Nødens Dag! Saa vil jeg udfri dig, og du skal prise mig.

Matth. 7, 7.

16. Men til den Ugudelige siger Gud: Hvad kommer det dig ved at fortælle om mine Love og at føre min Pakt i din Mund?

Rom. 2, 21.

17. Du hader jo Tugt og kaster mine Ord bag dig. Ordsp. 13, 1. Neh. 9, 26.

18. Naar du ser en Tyv, er du gjerne med ham, og med Horkarle er din Del.

Rom. 1, 32. Ef. 5, 11.

19. Din Mund slipper du løs med Ondt, og din Tunge sammenknytter Svig.

20. Du sidder og taler imod din Broder, du bagvasker din Moders Søn.

21. Dette har du gjort, og jeg har tiet; du tænkte, at jeg var som du; men jeg vil straffe dig og stille det frem for dine Øine.

22. Lægger Mærke til dette, I, som glemme Gud, forat jeg ikke skal sønderrive, og der er Ingen, som redder!

23. Den, som ofrer Taksigelse, ærer mig, og den, som gaar den lige Vel, han vil jeg lade skue Guds Frelse.

Ps. 91, 16. Luk. 2, 30.

51. PSALME.

David vender sig efter sit store Fald med Batseba, 1. 2, til Gud med Bøn om Syndernes Forladelse og Fornylelse ved den Hellig-Aand, idet han tilfulde erkjender sin Misgjerning og dybe Fordærvelse, 3-14. Han lover, hvis Gud hører hans Bøn, at ville føre andre Syndere til Omvendelse og prise Guds Retfærdighed og Naade af et sønderknust Hjerte, som behager Gud mer end noget ydre Offer, 15-19. Han slutter med Bøn for Zion, 20. 21.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David,

2. da Profeten Natan var kommen til ham, efterat han var gaaet ind til Batseba.

2 Sam. 12, 1 fg.

VÆR mig naadig, o Gud, efter din Miskundhed, udslet mine Overtrædelser efter din store Barmhjerlighed!

4. Tvæt mig vel, saa jeg bliver fri for Misgjerning, og rens mig fra min Synd!

5. Thi mine Overtrædelser kender jeg, og min Synd er altid for mig.

6. Mod dig alene har jeg syndet, og hvad ondt er i dine Øine, har jeg gjort, forat du skal være retfærdig, naar du taler, være ren, naar du dømmes*.

*d. e. erkjendes at være retfærdig i dine Straffedomme. Job 9, 2. 3. Rom. 3, 4.

7. Se, i Misgjerning er jeg født, og i Synd har min Moder undfanget mig.

1 Mos. 2, 21. Job 14, 4. Joh. 3, 6. Ef. 2, 3.

8. Se, du har Lyst til Sandhed i Hjertets Inderste; saa lær mig da Visdom i Hjertets Dyb!

9. Rens mig fra Synd med Isop, saa jeg bliver ren, tvæt mig, saa jeg bliver hvidere end Sne!

3 Mos. 14, 6. 4 Mos. 19, 18. Es. 1, 18.

10. Lad mig høre Fryd og Glæde, lad de Ben fryde sig, som du har sønderknust!

11. Skjul dit Aasyn for mine Synder, og udslet alle mine Misgjerninger!

12. Gud, skab i mig et rent Hjerter, og forny ten stadig Aand inden i mig!

Es. 11, 19; 36, 26.

13. Kast mig ikke bort fra dit Aasyn, og tag ikke din Hellig-Aand fra mig!

14. Giv mig igjen din Frelses Fryd, og ophold mig med en villig Aand!

Rom. 8, 15.

15. Saa vil jeg lære Overtrædere dine Vele, og Syndere skulle omvende sig til dig.

Ps. 32, 8. Luk. 22, 32.

16. Fri mig fra Blodskyld, o Gud, min Frelses Gud! Saa skal min Tunge juble over din Retfærdighed.

2 Sam. 11, 17; 12, 9, 10.

17. Herre, oplad mine Læber! Saa skal min Mund kundgjøre din Pris.

18. Thi du har ikke Lyst til Slagtoffer, ellers vilde jeg give dig det; i Brændoffer har du ikke Behag.

Ps. 40, 7; 50, 8 fg.

19. Guds Offere er en sønderbrudt Aand; et sønderbrudt og sønderknust Hjerter vil du, o Gud, ikke foragte.

Ps. 34, 19. Es. 57, 15; 66, 2.

20. Gjør vel imod Zion efter din Naade, byg Jerusalems Mure!

21. Da skal du have Behag i Retfærdigheds Offere, i Brændoffer og helt Offer; da skal man ofre Okser paa dit Alter.

Ps. 4, 6. 3 Mos. 6, 18.

52. PSALME.

David's vældige Fiende, hvis onde Raad true ham med Fordærvelse, har ingen Grund til at rose sig af sin Ondskab: Guds Naade viger ikke fra hans Fromme, 3-5. For hans Ondskabs Skyld skal Gud bringe Undergang over ham selv til triumferende Glæde for de Retfærdige, 6-9, medens Frelse og Lykke sikkert skal blive David til Del, 10, 11.

1. Til Sangmesteren; en Lære-Psalme af David,
2. da Edomiteren Doeg kom og gav Saul tilkjende og sagde til ham: David er kommen i Achimeleks Hus. 1 Sam. 22, 9 fg.

HVORFOR roser du dig af Ondskab, du Vældige? Guds Miskundhed varer den hele Dag.

Ps. 138, 8. Begr. 3, 23, 23.

4. Paa Fordærvelse pønser din Tunge, lig en hvæset Ragekniv, du Rænkesmed!

Ps. 57, 5. Jak. 3, 4.

5. Du elsker Ondt istedetfor Godt, Løgn istedetfor at tale, hvad ret er. Sela.

6. Du elsker hvert Ord, som volder Fordærvelse, du svingagtige Tunge!

7. Gud skal da ogsaa bryde dig ned for evig Tid; han skal gribe dig og rive dig ud af Teltet og rykke dig op af de Levendes Land. Sela.

8. Og de Retfærdige skulle se det og frygte, og de skulle le ad ham og sige:

9. Se der den Mand, som ikke holdt Gud for sit stærke Værn, men forlod sig paa sin store Rigdom, satte sin Styrke i sin Ondskab. Ps. 49, 7; 62, 11.

10. Men jeg er som et grønt Oljetræ i Guds Hus, jeg forlader mig paa Guds Miskundhed evindeligt og altid.

Ps. 92, 13, 14; 23, 6.

11. Jeg vil prise dig evindeligt, fordi du har gjort det, og jeg vil ble efter dit Navn, fordi det er godt, for dine Frommes Aasyn. V. 7; Ps. 37, 5.

53. PSALME

David klager over Menneskenes almindelige dybe Fordærvelse, 2-4, er fast forvissnet om de Ugudeliges Undergang og de Frommes Sæler, 5, 6, længes efter Israels Frelse fra Zion, 7.

1. Til Sangmesteren; efter Machalat*; en Lære-Psalme af David. * Betydningen uvis.

DAAREN siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud. Fordærvede og vederstyggelige ere deres Misgjerninger; der er Ingen, som gjør Godt.

Ps. 14, 1 fg.

3. Gud skuer ned fra Himmelen paa Menneskenes Børn for at se, om der er nogen Forstandig, Nogen, som søger Gud.

4. De ere alle afvegne, alle tilhobe fordærvede, der er Ingen, som gjør Godt, end ikke Ben.

5. Sansede da ikke, de, som øve Uret? De sæde mit Folk, ligesom de sæde Brød; paa Gud kalde de ikke.

6. Da forfærdes de saare, de, hos hvem der ingen Frygt var; thi Gud spreder deres Ben, som leire sig imod dig; du gjør dem tilskamme, thi Gud har forkastet dem.

7. O, at der fra Zion maa komme Frelse for Israel! Naar Gud gjør Ende paa sit Folks Fangenskab, da skal Jakob fryde sig, Israel glæde sig.

54. PSALME.

David beder, at Gud vil frelse ham fra hans ugudelige Fiender, 3-6, fortæller sig til Guds Hjælp, 6, 7, og lover at prise Gud for sin Frelse, 8, 9.

1. Til Sangmesteren, med Strengeleg; en Lære-Psalme af David,
2. da Sifterne kom og sagde til Saul: David holder sig skjult hos os. 1 Sam. 23, 19 fg.

GUD, frels mig ved dit Navn, og skaf mig Ret ved din Vælde!

4. Gud, hør min Bøn, vend Øret til min Munds Ord!

5. Thi Fremmede have reist sig imod mig, og Voldsmænd staa mig efter Livet; de have ikke Gud for Øie. Sela.

6. Se, Gud hjælper mig, Herren er den, som opholder mit Liv.

Ps. 97, 10.

7. Det Onde skal falde tilbage paa mine Fiender; udryd dem i din Trofasthed! Ps. 62, 13.

8. Med villigt Hjerte vil jeg ofre til dig; jeg vil prise dit Navn, Herre, fordi det er godt. Ps. 92, 2.

9. Thi af al Nød udfrier han mig, og paa mine Fiender ser mit Øie med Lyst. Ps. 59, 11; 91, 3.

55. PSALME.

David beder Gud om Frelse fra ugudelige Fiender, som true ham med Undergang, saa han er fuld af Angest og ønsker at kunne fly fra Staden til et ensomt Sted, 2-9. Han skildrer den forfærdelige Ugudelighed, som hersker i Staden og læser viser sig deri, at en af hans nærmeste Venner er bleven hans bitreste Fiende, og opfordrer Gud til at straffe de Ugudelige, 10-16. Han vil vedbitte at raabe til Gud, som i sin Retfærdighed ganske vist vil frelse ham og ødelægge hans mange falske, troløse, forhadde Fiender, 17-24.

1. Til Sangmesteren, med Strengeleg; en Lære-Psalme af David.

VEND Øret, o Gud, til min Bøn, og skjul dig ikke for min inderlige Begjæring!

3. Giv Agt paa mig og svar mig! Mine kummerfulde Tanker fare hid og did, og jeg maa stønne,

4. for Fiendens Røst, for den Ugudeliges Undertrykkelse; thi de velte Elenlighed over mig, og i Vrede forfølge de mig.

5. Mit Hjerte bæver i mit Indre, og Dødens Rædsler ere faldne paa mig. Ps. 18, 5, 6.

6. Frygt og Bæven kommer over mig, og Forfærdelse lægger sig over mig.

7. Og jeg siger: Gid jeg havde Vinger som Duen! Da vilde jeg flyve bort og fæste Bo.

8. Se, jeg vilde flygte langt bort, jeg vilde tage Herberge i Ørkenen. Sela. Jer. 9, 2.

9. Jeg vilde i Hast søge mig et Tilflugtssted for den rivende Vind, for Stormen.

10. Opslug dem, Herre, adsplit deres Tungemaal! Thi jeg ser Vold og Kiv i Staden.

4 Mos. 16, 23, 1 Mos. 11, 9.

11. Dag og Nat vandre de omkring den paa dens Mure, og Elenighed og Ulykke er indeni den.

12. Fordærvelse er indeni den, og Undertrykkelse og Svig viger ikke fra dens Torv.

13. Thi ikke en Fiende er det, som forhaaner mig, ellers vilde jeg bære det; ikke min Avindsmand er det, som hovmoder sig over mig, ellers vilde jeg skjule mig for ham;

14. men dig er det, du, som var min Jævnlige, min Ven og min Kjending, — Ps. 41, 10.

15. vi, som sad sammen i sød Fortrolighed, som vandrede til

Guds Hus 'iblandt den larmende Skare.

16. *Ødelæggelse komme over dem! Lad dem fare levende ned i Dødsriget! Thi Ondskab heraker i deres Bolig, i deres Indre.* 4 Mos. 16, 33.

17. *Jeg vil raabe til Gud, og Herren skal frelse mig.*

18. *Aften og Morgen og Middag vil jeg klage og sukke, saa hører han min Røst.*

19. *Han forlæser min Sjæl fra Striden imod mig og giver mig Fred; thi i Mængde ere de omkring mig.*

Pa. 55, 3.

20. *Gud skal høre og svare* dem (han troner jo fra forudoms Tid, Sels), dem, hos hvem der ingen Forandring er, og som ikke frygte Gud.*

* d. e. straffe.

Hab. 1, 12. Ps. 74, 12. Jer. 13, 23.

21. *Han* lægger Haand paa dem, som have Fred med ham, han vanhelliger sin Pakt.* * V. 13, 14.

22. *Hans Munds Ord ere glatte som Smør, men hans Hjertes Tanke er Strid; hans Ord ere blødere end Olje, og dog ere de dragne Sverd.*

Ps. 5, 10; 62, 5; 64, 4. Jer. 9, 8.

23. *Kast paa Herren, hvad dig tilskikkes! Han skal holde dig oppe; han skal i Evighed ikke lade den Retfærdige rokke.* Ps. 37, 5; 121, 3.

24. *Og du, o Gud, skal støde dem ned i Gravens Dyb; blodgjerrige og falske Mænd skulle ikke naa det Halve af sine Dage, men jeg forlader mig paa dig.*

Ps. 5, 7; 25, 2.

55. PSALME.

Haardt trængt af sine mange Fiender, beder David Gud om Naade og Hjælp mod dem og udtaler sin paa hans Ord byggede faste Forvisning om at ville blive behøret, 2-5. Han skildrer sine Fienders Ondskab, som uafadelig bagvask ham og staa ham efter Livet, og beder Gud ødelægge dem, en Ben, han bygger paa Guds Kjendskab til hans Lidelser og kjærlige Omsorg for ham, 6-9. Fuldt forvisset om Behørelse, priser han jublende Guds Ord, som har givet ham denne Forvisning, og lover at ville takke Gud for den Frelse, han i Troen allerede er indtraadt, 10-14.

1. Til Sangmesteren; efter den stumme Due paa de fjerne Steder*: af David; en gylden Sang, da Filisterne grebe ham i Gat**.

* betegner kanske Melodien.

** 1 Sam. 21, 10 fg.

VÆR mig naadig, o Gud! Thi Mennesker ville opsluge mig; den hele Dag trænge de mig med Krig.

3. *Mine Fiender søge at opsluge mig den hele Dag; thi mange ere de, som stride mod mig i Hovmod.*

Pa. 55, 19.

4. *Paa den Dag, jeg frygter, forlader jeg mig paa dig.*

5. *I Gud priser jeg hans Ord; paa Gud forlader jeg mig, jeg frygter ikke; hvad skulde Kjød kunne gjøre mig?* Ps. 27, 1. Hebr. 13, 6.

6. *Den hele Dag handle de ilde med mine Ord; alle deres Tanker ere mig imod til det Onde.*

7. *De smaa sig sammen, de lure; de tage Vare paa mine Trin, fordi de tragte efter mit Liv.*

8. *Trods sin Ondskab skulde de undslippe? Stød i Vrede Folkeslag ned, o Gud!* Ps. 59, 6, 14.

9. *Hvor ofte jeg har flygtet, det har du tællt; mine Taarer er gjemte i din Flaske; staa de ikke i din Bog?*

Ps. 10, 14. Mal. 3, 16.

10. *Da skulle mine Fiender vende tilbage, paa den Dag, jeg raaber; dette ved jeg, at Gud er med mig.*

11. *I Gud priser jeg Ordet; i Herren priser jeg Ordet.*

12. *Paa Gud forlader jeg mig, jeg frygter ikke; hvad skulde et Menneske kunne gjøre mig?* Ps. 118, 6.

13. *Paa mig, o Gud, hvile Løfter til dig; jeg vil betale dig med Taksigelser.*

14. *Thi du har friet min Sjæl fra Døden, ja mine Fødder fra Fald, saa jeg kan vandre for Guds Aasyn i de Levendes Lys.* Ps. 116, 8.

57. PSALME.

David beder Gud om Naade og udtaler sin Forvisning om, at han i sin Naade og Trofasthed vil frelse ham fra de mægtige og blodgjerrige Fiender, som omgive ham og true ham med Undergang, og ødelægge dem selv, 2-7. Han lover at ville prise Gud for al Verden for denne hans herlige Frelse, 8-12.

1. Til Sangmesteren; Fordærv ikke*; af David; en gylden Sang, da han flygtede for Saul og var i Hulen**.

* betegner kanske Melodien.

** 1 Sam. 22, 1; 24, 4. Ps. 142, 1.

VÆR mig naadig, o Gud, vær mig naadig! Thi til dig tager min Sjæl sin Tilflugt, og i dine Vingers Skygge søger jeg Ly, indtil Fordævelsen gaar over.

Pa. 36, 8; 121, 5 fg.

3. Jeg raaber til Gud, den Høieste, til den Gud, som fuldfører sin Gjerning for mig.

1 Sam. 24, 16. Ps. 138, 3.

4. Han sender Hjælp fra Himmelen og frelser mig, naar den, som vil opsluge mig, naaner. Sela. Gud sender sin Miskundhed og sin Trofasthed. Ps. 40, 12; 43, 3.

5. Min Sjæl er midt iblandt Løver; jeg maa ligge iblandt dem, som sprude Ild. Menneskebørn, hvis Tænder ere Spyd og Pile, og hvis Tunge er et skarpt Sverd.

Ordsp. 30, 14. Ps. 56, 22.

6. Vis dig høi over Himmelen, o Gud, din Ære over al Jorden!

7. De stille Garn for mine Trin, min Sjæl er nedbøjet; de grave en Grav for mig, de falde selv midt i den. Sela. Ps. 7, 16.

8. Mit Hjerte er trøstigt, o Gud, mit Hjerte er trøstigt; jeg vil synges og lovprise. Ps. 106, 2 fg.

9. Vaagn op, min Ære*, vaagn op, Harpe og Citar! Jeg vil vække Morgenrøden. * d. e. Sjæl, Ps. 16, 9.

10. Jeg vil prise dig blandt Folkene, Herre, jeg vil lovsynges dig blandt Folkeslagene. Ps. 18, 50.

11. Thi stor indtil Himmelen er din Miskundhed, og indtil Skyerne din Trofasthed. Ps. 36, 6.

12. Vis dig høi over Himmelen, o Gud, din Ære over al Jorden!

58. PSALME.

David skildrer ugudelige, forhærdede Dommere, hvis Uretfærdighed bringer Fordærvelse over Menneskene, 2-6. Han beder Gud gøre dem uskadelige og tilintetgøre dem, haaber sikkert, at dette vil ske, og venter sig som Frugt deraf, at de Retfærdige ville glæde sig, og Guds Retfærdighed blive anerkjendt paa Jorden, 7-12.

1. Til Sangmesteren; Fordærv ikke*; af David; en gylden Sang. * Ps. 57, 1.

MON I virkelig ved eders Stumhed tale, hvad retfærdigt er, dømme, hvad ret er, I Menneskebørn? Ps. 82, 2.

3. I Hjertet arbeide I jo paa Misgjerninger, I Landet veie I eders Hænders Vold ud.

4. De Ugudelige ere afvegne fra Moders Skjød af; de, som tale Løgn, fare vild fra Moders Liv. Ps. 51, 7.

5. Gift have de lig Ormegift; de ere som en døv Slange, der stopper sit Øre til,

6. der ikke hører paa Koglernes Røst, paa Besværgerens, som erkynndig i at besværge.

7. Gud, slaas deres Tænder ind i deres Mund, knus de unge Løvers Kindtænder, o Herre!

8. Lad dem henflyde som Vand, der rinder bort! Lægger Nogen an med sine Pile, da lad dem være som afskaarne!

9. Lad dem være som en Snegl, der opløses, medens den gaar, som en Kvindes utidlige Foster, der ikke har seet Solen!

10. Førend eders Gryder kjende Tornekvisløene, skal han henveire dem*, hvadenten de ere friske eller i Brand.

* Førend de Ugudeliges Anslag iværksættes, gjør Gud dem til Intet.

Ps. 64, 7, 8. Job 5, 12.

11. Den Retfærdige skal glæde sig, fordi han ser Hevn; han skal tvætte sine Trin i den Ugudeliges Blod.

12. Og Menneskene skulle sige: Der er dog Frugt for den Retfærdige, der er dog en Gud, som dømmer paa Jorden. Ps. 7, 12; 9, 8.

59. PSALME.

David beder Gud redde ham fra blodgjerrige Fiender, som uden hans Skyld staa ham efter Livet, og dømme dem tilligemed Verden, 2-6. Han er forvisset om, at disse ugudelige Bagvaskere skulle komme i stor Elendighed, medens Gud i sin Naade vil frelse ham, 7-11. Han beder Gud straffe deres Bagvaskelser paa en Naade, som er skikket til at gøre et varigt Indtryk paa Guds Folk og bringe dem selv til Erkjendelse af, at han er Verdøms Herre, 12-14. Han udtaler atter sin Forvisning om, at de skulle komme i stor Elendighed, medens han skal prise Gud for hans naadige Frelse, 15-18.

1. Til Sangmesteren; Fordærv ikke*; af David; en gylden Sang, da Saul sendte Folk hen, som toge Vare paa Huset for at dræbe ham**.

* Ps. 57, 1. ** 1 Sam. 19, 11 fg.

FARI mig fra mine Fiender, min Gud, beskyrm mig mod dem, som reise sig imod mig,

3. fri mig fra dem, som øve Uret, og frels mig fra blodgjerrige Mænd!

4. Thi se, de lure paa mit Liv; Stærke slaas sig sammen imod mig uden min Misgjerning og uden min Synd, o Herre! Ps. 7, 4-6.

5. Uden min Brøde storme de

frem og stille sig op; vaagn op for at møde mig, og se til! Ps. 35, 23.

6. Ja du, Herre, Hærskarernes Gud, Israels Gud, vaagn op for at hjemsege alle Hedninger, vær ikke naadig imod nogen af de troløse Nid-dinger! Sela.

7. De komme igjen om Aftenen, tude som Hunde og løbe rundt omkring i Staden.

8. Se, der gaar en Strøm af Ord ud af deres Mund; der er Sverd paa deres Læber; thi hvo hører det?

Ords. 15, 28. Ps. 55, 22; 10, 11. 13. 9. Men du, Herre, ler ad dem, du spotter alle Hedninger. Ps. 2, 4; 37, 13.

10. Overfor hans* Styrke vil jeg vogte paa dig; thi Gud er min Borg. * den mægtige Fiendes. Ps. 9, 10.

11. Min Gud vil komme mig imøde med sin Miskundhed, Gud vil lade mig se med Lyst paa mine Fjender. Ps. 91, 8.

12. Slaa dem ikke ihjel, forat mit Folk ikke skal glemme det! Lad dem vanke om ved din Magt og styrt dem ned, du, vort Skjold, o Herre! Ps. 109, 10.

13. Hvert Ord paa deres Læber er en Synd i deres Mund; lad dem saa fanges i sit Hovmod og for den Forbandelses og Løgns Skyld, som de føre i sin Mund!

14. Gjør Ende paa dem i Vrede, gjør Ende paa dem, saa de ikkemere ere til, og lad dem vide, at Gud er den, som hersker i Jakob indtil Jordens Ender! Sela.

15. Og de komme igjen om Aftenen, tude som Hunde og løbe rundt omkring i Staden.

16. De vanke om efter Mad; om de ikke blive mætte, blive de saaledes Natten over.

17. Men jeg vil synge om din Styrke, og jeg vil juble om Morgenens over din Miskundhed; thi du er min Borg og min Tilflugt den Dag, jeg er i Nød. Ps. 92, 2, 3.

18. Min Styrke! For dig vil jeg synge; thi Gud er min Borg, min Miskundheds Gud.

60. PSALME.

David beder Gud, som har sendt sit Folk store Trængsler, nu komme det til Hjælp; han har jo givet det den Forjættelse, at det skal els Landet for bestandig og overvinde Nabofolkene, 3-10. Paa Grund af denne Forjættelse udtaler han sin Forvisning om, at det forestaaende Krigstog mod Edom ved Guds Hjælp,

som Folket alene forlader sig paa, skal faa et lykkeligt Udfald, 11-14.

1. Til Sangmesteren; efter Schuschans Edut*; en gylden Sang af David til at læres, * betegner sandsynligvis Melodien.

2. da han stred med Syrerne fra Mesopotamien og med Syrerne fra Zoba, og Joab kom tilbage og slog Edomiterne i Saltbade, tolv Tusinde. 2 Sam. 8, 1 fg. 13. 1 Krøn. 18, 3 fg.

GUD! Du har forkastet os, du har sønderlaaet os, du var vred; vederkvæg os nu igjen!

4. Du har rystet Jorden, du har bragt den til at revne; læg dens Brøst, thi den vakler!

5. Du har ladet dit Folk se haarde Ting, du har givet os Vin at drikke, saa vi tumlede. Ps. 75, 9. Es. 51, 17 fg.

6. Men du har givet dem, som frygte dig, et Banner til Opreisning, for Sandheds Skyld. Sela.

7. Forat dine Elskede maa vorde frelste, saa hjælp nu med din høire Haand og bønør os! Ps. 108, 7 fg.

8. Gud har talt i sin Hellighed. Jeg vil fryde mig; jeg vil uddele Sikem og opmaale Sukkots Dal.

9. Mig hører Gilead til, og mig hører Manasse til, og Efra'im er mit Hoveds Værn, Juda er min Herskerstav. 1 Mos. 49, 10.

10. Moab er mit Vaskefad, paa Edom kaster jeg min Sko; bryd ud i Jubel over mig, Filister-Land!

4 Mos. 24, 18. 2 Sam. 8, 1. 2. 13. 14. 11. Hvo vil føre mig til den faste Stad? Hvo leder mig ind til Edom?

12. Mon ikke du, o Gud, som forkastede os, og ikke, o Gud, drog ud med vore Høre? Ps. 44, 10.

13. Giv os Hjælp mod Fienden, thi Menneskehjælp er forfængelig! Ps. 146, 3 fg.

14. Ved Gud skulle vi berede os Vælde, og han skal nedtræde vore Fiender. 4 Mos. 24, 18. Ps. 44, 6.

61. PSALME.

David, som er i Landflygtighed og stor Nød, beder Gud frelse ham og føre ham tilbage til Helligdommen og støtter denne Bøn til den Naade, Gud tidliger har vist ham, og de Forjættelser, han har givet ham, 2-6. Han er forvisset om, at Gud vil opfylde disse Forjættelser paa ham og hans Æt, beder herom og lover at prise Gud for hans Frelse, 7-9.

De Forjættelser hvorom her tales,

stigte fornemmelig til Messias, i hvem Davids Æt har naaet sit Toppunkt.

1. Til Sangmesteren, paa Strengelig; af David.

HØR, o Gud, mit Klageraab, mærk paa min Bøn!

3. Fra Jordens Ende raaber jeg til dig, medens mit Hjerte vansmægter; paa en Klippe, som er mig for høi, føre du mig op!

4. Thi du har været min Tilflugt, et stærkt Taarn imod Fienden.

Ps. 71, 3. Ordsp. 18, 10.

5. Lad mig bo i dit Telt i al Evighed, lad mig finde Ly i dine Vingers Skjul! Sela. Ps. 27, 5; 36, 8.

6. Thi du, o Gud, har hørt paa mine Løfter, du har givet mig Arv med dem, som frygte dit Navn.

7. Du vil lægge Dage til Kongens Dage, hans Aar skulle være som Slægt paa Slægt,

2 Sam. 7, 11 fg. Ps. 102, 25.

8. han skal trone evindeligt for Guds Aasyn; sæt Miskundhed og Trofasthed til at bevare ham!

Ps. 40, 12.

9. Saa vil jeg lovsynge dit Navn til evig Tid, forat jeg kan betale mine Løfter Dag for Dag.

62. PSALME.

David vidner, at han alene Andet sin Hvile i Gud, hans eneste Hjælper, som stikkert vil frelse ham og gjøre hans Fienders uafadelige Angreb paa hans Liv og Værdighed tilskamme, 2-5. Han opmuntrer sig selv til fremdeles at søge sin Hvile i Gud, som alene kan og ganske vist skal redde ham, 6-8. Han formaner sine Venner til ligeledes at forlade sig paa Gud og advarer dem mod at søtte sin Lid til noget Andet end ham, 9-13.

1. Til Sangmesteren, for Jedutum; en Psalme af David. Ps. 39, 1.

ALENE i Haab til Gud er min Sjæl stille; fra ham kommer min Frelse. Ps. 42, 6.

3. Han alene er min Klippe og min Frelse, min Borg, jeg skal ikke rokkee meget. Ps. 18, 3.

4. Hvor længe ville I alle storme løs paa en Mand, bryde ham ned som en Mur, der hælder, et Gjørde, der stødes om?

5. Kun om at styrte ham ned fra hans Høihed raadslaa de, de have Behag i Løgn; med sin Mund vel-signe de, og i sit Inderste forbande de. Sela. Ps. 5, 10; 28, 3; 55, 22. Jer. 9, 8.

6. Alene i Haab til Gud vær stille,

min Sjæl! Thi fra ham kommer min Forventning.

7. Han alene er min Klippe og min Frelse, min Borg, jeg skal ikke rokkes.

8. Hos Gud er min Frelse og min Ære; min stærke Klippe, min Tilflugt er i Gud.

9. Forlader eder paa ham til enhver Tid, I Folk! Udøser eders Hjerte for hans Aasyn! Gud er vor Tilflugt. Sela. Ps. 37, 5.

10. Kun Forføngelighed ere Menneskenes Børn, kun Løgn ere Mandens Sønner; i Vegtskaalen stige de tilveirs, de ere Forføngelighed tilhobe. Ps. 39, 6, 12; 146, 3, 4.

11. Forlader eder ikke paa Vold, og sætter ikke forføngeligt Haab til røvet Gods! Naar Formuen vokser, saa agter ikke derpaa!

Luk. 12, 18-21. 1 Tim. 6, 9, 17.

12. Een Gang har Gud talt, ja to Gange har jeg hørt det*, at Styrke hører Gud til.

* d. e. Gud har gjentagne Gange sagt.

13. Og dig, Herre, hører Miskundhed til; thi du betaler Enhver efter hans Gjerning.

Præd. 12, 14. Rom. 2, 6. 2 Kor. 5, 10.

63. PSALME.

David vidner om sin inderlige Længsel efter Gud, fra hvis Helligdom han nu er langt borte, 2-4. Han vil, hvis denne hans Længsel bliver tilfredsstillet, altid love og prise ham, 5, 6, og er forvissret om, at dette vil ske, idet Gud vil frelse ham, medens hans Fiender, som staa ham efter Livet, skulle gaa tilgrunde, 7-12.

1. En Psalme af David, da han var i Judas Ørken.

2 Sam. 15, 23, 28; 16, 2; 17, 16.

GUD! Du er min Gud, jeg søger dig gaarle; min Sjæl tørster efter dig, mit Kjød længes efter dig i et tørt og vansmægtende Land, hvor der ikke er Vand. Ps. 42, 3, 4; 84, 3.

3. Saaledes har jeg skuuet dig i Helligdommen, idet jeg saa din Magt og din Herlighed. Ps. 27, 4.

4. Thi din Miskundhed er bedre end Livet; mine Læber prise dig.

Ps. 60, 17.

5. Saaledes vil jeg love dig mit Liv igjennem; i dit Navn vil jeg opløfte mine Hænder. Ps. 104, 33.

6. Som af fede og marvfulde Retter skal mit Sjæl werde mæt, og med

jublende Læber skal min Mund lovprise dig.

7. Naar jeg kommer dig; Hu paa mit Lele, tænk jeg paa dig gjennem Nattevagterne.

8. Thi du har været min Hjælp, og under dine Vingers Skygge jubler jeg. Ps. 61, 5.

9. Min Sjæl hænger ved dig; din høire Haand holder mig oppe.

Ps. 18, 36. Es. 41, 10.

10. Og de, som staa mig efter Livet for at fordærve det, de skulle komme til Jordens nederste Dyb.

4 Mos. 16, 31-33. Ps. 55, 16.

11. De skulle gives Sverdet i Vold, vorde Ræves Bytte.

12. Og Koppen skal glæde sig i Gud; hver den, som sværger ved ham, skal prise sig lykkelig, thi Løgnernes Mund skal tilstoppes.

64. PSALME.

David beder Gud, at han vil bevare ham for hans Fjender, hvis ugudelige og træske Anslag mod de Fromme han skilærer, 2-7. Han er forvisset om, at Gud pludselig vil bringe Fordærvelse og Skjændsel over dem, hvorved alle Mennesker skulle komme til Erkjendelse af hans Magt og Retfærdighed og de Fromme blive fulde af Glæde og Tilid til ham, 8-11.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

HØR, o Gud, min Røst, naar jeg klager, bevar mit Liv for Fjendens Gru!

3. Skjul mig for de Ondes lønlige Raad, for Ildgjerningsmænds larmende Hob,

4. der hvæsse sin Tunge som et Sverd, lægge an med sin Pål, det bite Ord, Ps. 57, 8.

5. for at skyde den Ustraffelige i Løn; med Eet skyde de ham og frygte ikke. Ps. 10, 8; 11, 2.

6. De gjøre sit onde Raad fast; de fortælle, hvorledes de ville lægge skjulte Snarer; de sige: Hvo ser dem? Job 22, 13. Ps. 10, 11, 13; 94, 7.

7. De udtænke Ugjæringer: Vi ere færdige, Tanken er udtænkt, — og Menneskets Indre og Hjerte er dybt. Jer. 17, 9.

8. Da skyder Gud dem; med Eet kommer Pilen; Slaget har rammet dem. Ps. 7, 14.

9. Og de vorde nedstyrtede, deres Tunge kommer over dem; alle de, som se paa dem, ryste paa Hovedet.

Ps. 7, 16; 9, 16.

10. Og alle Mennesker frygte og forkynde Guds Gjærning, og de forstaa, hvad han har gjort.

2 Mos. 8, 19. Ps. 58, 12.

11. Den Retfærdige glæder sig i Herren og tager sin Tilflugt til ham, og alle Oprigtige af Hjertet prise sig lykkelige. Ps. 58, 11; 68, 4. Es. 45, 25.

65. PSALME.

David priser Gud som den, der hører alle Menneskers Bønner, tilgiver sit Folk dets Synder, velsigner det med sine gode Gaver og ved sin store Kraft, som giver sig tilkjende i hans herlige Gjærninger baade i Naturen og i Folkeverdenen, skjænker det en vidunderlig Frelse, som fylder alle Jordens Folk med Ærefrygt, Tilid og Jubel, 2-9. Ogsaa nu har han atter vist sig naadigt mod sit Folk. Idet han rigeligt har vandet Jorden med Regn og derved givet det sikkert Haab om en velsignet Høst til almindelig Fryd og Jubel, 10-14.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David; en Sang.

DIG, o Gud, lover man i Stilhed paa Zion, og dig betaler man Løfter. Es. 30, 15. Ps. 62, 2; 61, 9; 66, 13.

3. Du, som hører Bønner, til dig kommer alt Kjød.

4. Naar mine Misgjærninger ere blevne mig for svare, saa forlader du vore Overtrædelser. Ps. 38, 5; 40, 13.

5. Sallig er den, du udvælger og lader komme nær, saa han bor i dine Forgaarde: vi ville møtte os med de gode Ting i dit Hus, dit hellige Tempel. Ps. 27, 4; 36, 9; 84, 5.

6. Med forfærdelige Gjærninger bønholder du os i Retfærdighed, du vor Frelses Gud, du, som er en Tilflugt for alle Jordens Ender og det fjerne Hav. 2 Sam. 7, 23.

7. Han gjør Bjergene faste med sin Kraft, omgjordet med Vælde.

8. Han stiller Havenes Brusen, deres Bølgers Brusen og Folkenes Bulder. Ps. 46, 3, 4. Es. 17, 12 fg.

9. Og de, som bo ved Jordens Ender, frygte for dine Tegn; de Egne, hvor Morgen og Aften bryde frem, fylder du med Jubel.

10. Du har besøgt Jorden og skjænket den Overflod, gjort den saare rig, Guds Bæk er fuld af Vand; du beredede dem deres Korn, thi dertil bereder du den*. 5 Mos. 11, 11, 12. *Jorden.

11. Du vandede dens Furer, sænkede dens Plogland; du bløtde den med Regnbyger, velsignede dens Grøde. Ps. 104, 13.

12. Du har kronet din Godheds Aar, og dine Fodspor dryppe af Fedme.

13. Ødemarkens Græsgange dryppe, og Høiene omgjorde sig med Jubel.

14. Engene ere klædte med Faar, og Dalene ere dækkede med Korn; man raaber med Fryd, og man synger.

66. PSALME.

Sangeren opfordrer den hele Jord til at prise Gud, 1-4, for de vidunderlige Frelsesgjerninger, han i Fortiden har gjort mod sit Folk, 5-7, og for den Frelse fra Trængsler ved fremmede Folk, han nylig har sendt det. 8-12. Han erklærer at ville bringe Gud de Takoffer, som han under disse Trængsler, der ogsaa have rammet ham, har lovet ham. 13-15, og opfordrer alle Gudsfrygtige til at lytte til hans Fortælling om, hvorledes Gud har opfyldt hans oprigtige Bøn. 16-20.

1. Til Sangmesteren: en Sang, en Psalm.

RAABER med Fryd for Gud, al Jorden! Es. 49, 13.

2. Synger hans Navns Ære, giver ham Ære til hans Pris!

3. Synger til Gud: Hvor forfærdelige ere dine Gjerninger! For din store Magts Skyld skulle dine Fjender hykle for dig. 5 Mos. 33, 29.

4. Al Jorden skal tilbede dig og lovsynge dig, de skulle lovsynge dit Navn. Sela.

5. Kommer og ser Guds Gjerninger! Han er forfærdelig i Gjerning imod Menneskenes Børn. Ps. 46, 9.

6. Han omskiftede Havet til tørt Land, gjennem Strømmen gik de tilfods; der glædede vi os i ham.

2 Mos. 14, 21. Jos. 3, 16.

7. Han hersker med sin Vælde evindeligt, hans Øine give Agt paa Hedningerne; de Gjenstridige maa ikke opføre sig. Sela. Ps. 33, 13.

8. I Folkeslag, lover vor Gud og forkynder med højt Røst hans Pris.

9. han, som holdt vor Sjæl ilive og ikke lod vor Fod vakle! Ps. 55, 23.

10. Thi du prøvede os, o Gud, du lutrede os, ligesom man lutrer Sølv.

Ordsp. 17, 3. Pet. 1, 7.

11. Du førte os ind i et Garn, du lagde en trykkende Byrde paa vore Lænder.

12. Du lod Mennesker fare hen over vort Hoved; vi kom i Ild og i Vand. Men du førte os ud til Vederkvælgelse. Es. 43, 2.

13. Jeg vil gaa ind i dit Hus med

Brændoffer, jeg vil betale dig mine Løfter,

14. som gik over mine Læber, og som min Mund talte i min Nød.

15. Jeg vil ofre dig Brændoffer af fedt Kvæg med Duft af Vædere; jeg vil ofre Okser tilligemed Bukke. Sela.

16. Kommer, hører, og jeg vil fortælle, alle I, som frygte Gud, hvad han har gjort imod min Sjæl.

17. Til ham raabte jeg med min Mund, og Lovsang var under min Tunge.

18. Havde jeg Uret for Øie i mit Hjerter, saa vilde Herren ikke høre.

Ordsp. 15, 29; 28, 9. Es. 1, 15. Joh. 9, 31.

19. Men Gud har hørt, han har agtet paa min Bøns Røst.

20. Lovet være Gud, som ikke forskjød min Bøn og tog sin Miskundhed fra mig!

67. PSALME.

Sangeren beder Gud, at han vil velsigne sit Folk, forat hans Frelse maa blive kendt over den hele Jord, hvilken Bøn opfyldes i Messias og hans Rige, 2, 3; han haaber sikkert, at dette vil ske til Guds Navns Forherligelse, 4, 5, og støtter dette sit Haab nærmest til en stor Velsignelse, som Gud nylig har givet sit Folk i en rig Høst, 6-8.

1. Til Sangmesteren paa Strøngle; en Psalm, en Sang.

GUD være os naadig og velsigne os, han lade sit Aasyn lyse hos os, Sela, 4 Mos. 6, 24, 25.

3. forat man paa Jorden maa kjende din Vel, iblandt alle Hedninger din Frelse. Ps. 25, 10; 98, 2. Es. 60, 3.

4. Folkene skulle prise dig, o Gud! Folkene skulle prise dig, alle tilhobe. Ps. 117, 1. Es. 2, 2 fg.

5. Folkeslagene skulle fryde sig og juble; thi du dømmer Folkene med Ret og Folkeslagene paa Jorden leder du. Sela.

Ps. 72, 11-14; 96, 7-13. Es. 58, 11.

6. Folkene skulle prise dig, o Gud! Folkene skulle prise dig, alle tilhobe.

7. Landet har givet sin Grøde; Gud, vor Gud, velsigner os.

3 Mos. 26, 4. Ps. 65, 10 fg.

8. Gud velsigner os, og alle Jordens Ender skulle frygte ham.

68. PSALME.

David opfordrer Israel til at prise Gud som den, der tilintetgjør de Ugadelige til Glæde for de Retfærdige og frelser alle

Hjælpelese og Lidende, 2-7. Han har ført sit Folk gennem Ørkenen, hvor han vederkøvede det med en Pylde af Gaver, og bosat det i Kana'ans Land, 8-11, har skjenket det herlige Seirs over Ændelige Konger og derefter i lyg Fred, 12-15, har udkaaret Zions Bjerg til sin Bolig, hvor han altid vil trone i hele sin Magt og Herlighed, 15-18, og er nu nylig efter en glimrende Seier, hvorved han har erhvervet Israel store Gaver, faren op til sit himmelske Kongesæde, 19. Sangeren er forvissat om, at Gud ogsaa i Fremtiden skal frelse sit Folk af enhver Nød og ødelægge dets Fiender, 20-21. Han beskriver det festlige Tog i Anledning af den nylig vundne Seier, 25-28, bygger paa den sit Haab om alle Hedningefolks Omvendelse til Gud, 29-32, og opfordrer til Slutning alle Verdensriger til at tjene ham, 35-36.

Psalmen indeholder en Spaadom om Frelsen ved Messias, om hans herlige Seier over alle onde Magter, hans Himmelfart, hans Meddelelse af Aandens Gaver (V. 19 sml. Ef. 4, 8) og hans Riges Udbrudelse over den hele Jord.

1. Til Sangmesteren; af David; en Psalme, en Sang.

GUD reiser sig, hans Fiender adspredes, og de, som hade ham, fly for hans Aasyn. 4 Mos. 10, 36.

3. Ligesom Røg henveires, henveiler du dem; ligesom Voks smelter for Ild, omkomme de Ugudelige for Guds Aasyn. Ps. 1, 4.

4. Og de Retfærdige glæde sig, de juble for Guds Aasyn og fryde sig med Glæde.

5. Synger for Gud, lovsynger hans Navn, baner Vel for ham, som farer frem paa de øde Marker, Herren er hans Navn, og jubler for hans Aasyn! Es. 40, 3, 4. Matth. 3, 3. 3 Mos. 15, 3.

6. Faderløses Fader og Enkers Dommer er Gud i sin hellige Bolig.

5 Mos. 10, 18. Ps. 10, 14; 148, 9.

7. Gud bringer de Enlige Hus, fører de Bundne ud til idel Lykke; kun de Gjenstridige bo i et tørt Land.

Es. 42, 7; 61, 1.

8. Gud, da du drog ud foran dit Folk, da du skred frem gennem Ørkenen, Sela,

2 Mos. 13, 21. 22.

9. da bævede Jorden, og Himlene dryppede for Guds Aasyn, Sinaj hist, for Guds, Israels Guds, Aasyn.

3 Mos. 19, 16 fg. 5 Mos. 33, 2. Dom. 5, 4, 5.

10. Et rigeligt Regn spredte du, o Gud; din Arv, den udmattede, styrkede du. 3 Mos. 16, 4. 4 Mos. 11, 31. 32.

Ps. 78, 24. 37. 28.

11. Dit Folk bosatte sig i Landet*; du beredte det ved din Godhed for den Elendige, o Gud!

*Kana'an.

12. Herren giver Seierssang; stor er Skaren af Kvinder med Glædesbudskab.

3 Mos. 15, 20, 21. Dom. 5, 12. 1 Sam. 18, 6, 7.

13. Hærenes Konger fly, de fly, og hun, som sidder hjemme, deler Bytte.

Dom. 5, 30. 2 Sam. 1, 24.

14. Naar I hvile mellem Kvæghægene, er det som en Dues Vinger, der er overdragen med Sølv, og hvis Vingefjædre have Guldets grønne Glans*.

*d. e. naar I nyde Fredens Ro, da er eders Lod glimrende og herlig.

15. Naar den Almægtige adspredt Konger i det*, da sneer det paa Zalmon**.

*I Kana'an. **d. e. da bliver det Mærke lyst, ligesom naar det mørke Bjerg, Zalmon, bliver hvidt af Sne, d. s. s. da forvandles Ulykke til Lykke.

16. Et Guds Bjerg* er Basans Bjerg, et Bjerg med mange Tinder er Basans Bjerg**.

*d. e. et stort, mægtigt, høit Bjerg.

**d. e. Verdensrigerne, hvorpaa Basans Bjerg er et Billede, ere saare mægtige.

17. Hvorfor se I skjævt, I Bjerger med de mange Tinder, til det Bjerg, som Gud finder Behag i at bo paa? Herren skal ogsaa bo der evindeligt.

Ps. 48, 3; 76, 5. Es. 2, 2.

18. Guds Vogne ere to Gange ti tusinde, tusinde og atter tusinde; Herren er iblandt dem, Sinaj er i Helligdommen*.

*Ligesom paa Sinaj, da Loven blev givet, er Herren i Helligdommen, d. e. paa Zion, omgivet af himmelske Hærskarer.

Dan. 7, 10. Hebr. 12, 22.

19. Du opfor idet Høie, førte Fanger bort, tog Gaver blandt Menne-skene, ogsaa blandt de Gjenstridige, for at bo der, o Herre Gud!

Ps. 47, 6. Ef. 4, 8. Kol. 2, 16.

20. Lovet være Herren Dag for Dag! Lægger man os Byrde paa, saa er Gud vor Frelse. Sela.

21. Gud er os en Gud til idelig Frelse, og nos den Herre Herre er der Ud-gange fra Døden.

Ps. 48, 15. Aab. 1, 18.

22. Ja, Gud knuser sine Fienders Hoved, dens haarlige Isse, som vander i sin Syndeskyld. Ps. 110, 6.

23. Herren siger: Fra Basan vil jeg heute tilbage, jeg vil hente tilbage fra Havets Dyb, Am. 9, 2 fg.

24. forat din Fod maa stampe i Blod, dine Hundes Tunge faa sin Del af Fienderne.

25. Man ser dine Seferstog, o Gud, min Guds, min Konges, Seferstog ind i Helligdommen.

26. Foran gaa Sangere, bagefter Harpespillere midt imellem Jomfruer, som slaa paa Pauke.

27. Lovet Gud i Forsamlingerne, lover Herren, i af Israels Kilde!

Es. 48, 1; 51, 1.

28. Der er Benjamin, den Lille, som hersker over dem*, Judas Fyrster, deres Skare, Sebulons Fyrster, Naftalis Fyrster. *Fienderne. 1 Sam. 9, 21.

29. Din Gud har forordnet din Styrke; styrk, o Gud, hvad du har gjort for os!

30. For dit Tempels Skyld* over Jerusalem skulle Konger bringe dig Gaver.

*d. e. for de Gjerningers Skyld, som udgaa fra dig, der bor i Templet.

Ps. 45, 13.

31. Skjeld paa Dyret i Sivet*, paa Tyreflokken med Folke-Kalvene**, som kaste sig ned for dig med Sølvstykker! Han adspredte Folkene, som have Lyst til Strid.

*d. e. Ægypten. **d. e. de hedenske Konger med deres Folk.

Es. 60, 9.

32. Vældige skulle komme fra Ægypten, Ætiopien skal i Hast ud-række sine Hænder til Gud.

Es. 19, 21; 18, 7; 45, 14. Ap. G. 8, 26 fg.

33. I Jordens Riger, synger for Gud, lovsynger Herren, Sela,

34. ham, som farer frem i Himlens Himle, de ældgamle! Se, han lader sin Røst høre, en mægtig Røst.

5 Mos. 33, 26. Ps. 29.

35. Giver Gud Magt! Over Israel er hans Højhed, og hans Magt i Skyerne.

36. Forfærdelig er du, o Gud, fra dine Helligdomme; Israels Gud, han giver Folket Magt og Styrke. Lovet være Gud!

Ps. 29, 11. Es. 40, 29 fg.

69. PSALME

David beder Gud om Frelse fra de Lidelser, som han, uagtet han er en Synder, dog har paadraget sig ved sin Nidkjærlighed for Guds Sag og altsaa nu bærer for hans Skyld, 2-13. Han beder paany om Redning, idet han tillige skildrer sine Fienders Ondskab og opfordrer Gud til at straffe dem med Undergang, 14-30. Han lover at forherlige Gud med sin Tak og haaber, at hans Frelse vil styrke Troen hos alle Fromme, 31-34. Til Slutning udtaler han sin freidige Tillid til, at Herren vil frelse sin Menighed, 35-37. Psalmen indeholder en Spaadom om

Meestas' Lidelser under hans ugudelige Fienders Forfølgelser, om disses Straf og hans Lidelsers Frugt. Se det til Ps. 31 Anførte.

1. Til Sangmesteren; efter Schöschannim*; af David. *Ps. 45, 1.

FRELSE mig, o Gud! Thi Vandene ere komme indtil Sjælen.

3. Jeg er sunken ned i Dybets Dynd, hvor der intet Fodfæste er; jeg er kommen i Vandenes Dyb, og Strømmen skyller over mig.

Ps. 18, 5; 40, 3; 42, 8.

4. Jeg er træt af min Raaben, min Strube brænder; mine Øine ere hentærede, idet jeg venter paa min Gud.

Ps. 6, 7; 38, 11.

5. Flere end Haarene paa mit Hoved ere de, som hade mig uden Aarsag; talrige ere de, som ville fordærve mig, mine Fiender uden Grund; hvad Høj ikke har røvet, skal jeg nu give tilbage.

Ps. 35, 19. Job. 15, 25.

6. Gud, du ved om min Daarlighed, og al min Syndeskyld er ikke skjult for dig.

7. Lad ikke dem blive tilskamme i mig, som ble efter dig, Herre Herre, Hærskarernes Gud! Lad ikke dem blive beskjemmede i mig, som søge dig, Israels Gud!

8. Thi for din Skyld bærer jeg Forhaanelse, dækker Skjændsel mit Aarsyn.

Ps. 44, 23.

9. Jeg er bleven fremmed for mine Brødre og en Udlænding for min Moders Børn.

Ps. 38, 12. Joh. 7, 5.

10. Thi Nidkjærlighed for dit Hus har fortæret mig, og deres Forhaanelse, som forhaane dig, ere faldne paa mig.

Ps. 119, 139. Joh. 2, 17. Rom. 15, 3.

11. Og min Sjæl græd, mens jeg fastede, og det blev mig til Forhaanelse.

12. Og jeg gjorde Sæk til mit Klædebon, og jeg blev dem til et Ord-sprog.

13. De, som sidde i Porten, snakke om mig, og de, som drikke stærk Drik, syng om mig.

Job 30, 9. Begr. 3, 63.

14. Men jeg kommer med min Bøn til dig, Herre, i Naadens Tid, o Gud, for din megen Miskundhed; svar mig med din frelsende Trofasthed!

15. Red mig ud af Dyndet og lad mig ikke synke! Lad mig blive reddet fra dem, som hade mig, og fra Vandenes Dyb!

16. Lad ikke Vandstrømmen skylle over mig og ikke Dybet opluge mig,

og lad ikke Brønden lukke sit Gab over mig!

17. Svar mig, Herre, thi din Miskundhed er god; vend dig til mig efter din store Barmhjertighed!

18. Og skjul ikke dit Aasyn for din Tjener, thi jeg er i Nød; skynd dig at svare mig! Pa. 102, 3; 143, 7.

19. Kom nær til min Sjæl, forløs den, frels mig for mine Fienders Skyld! Pa. 13, 5.

20. Du ved om min Forhaanelse og min Skam og min Skjændsel; alle mine Modstandere ere for dit Aasyn.

21. Forhaanelse har brudt mit Hjerte, saa jeg er syg, og jeg ventede paa Medynd, men der var ingen, paa Trøstere, men jeg fandt ingen.

22. De gave mig Galde at æde, og for min Tørst gave de mig Eddike at drikke.

Matth. 27, 34. Joh. 19, 28, 29.

23. Lad deres Bord blive til en Strikke for deres Aasyn og til en Snare for dem, naar de ere trygge!

Rom. 11, 9. 10.

24. Lad deres Øine formørkes, saa de ikke se, og lad deres Lænder altid vakle!

25. Udøs din Harm over dem, og lad din brændende Vrede naa dem!

26. Deres Bolig werde øde, ei være der Nogen, som bor i deres Telte!

Ap. G. 1, 20.

27. Thi den, du har slaget, forfølg de, og de fortælle om deres Smerte, som du har stunget. Es. 53, 4.

28. Lad dem lægge Skyld til sin Skyld og lad dem ikke komme til din Retfærdighed! Rom. 1, 24. Jer. 18, 23

29. Lad dem werde udslettede af de Levendes Bog og lad dem ikke blive indskrevne med de Retfærdige!

2 Mos. 32, 32. Fil. 4, 3.

30. Men jeg er elendig og har Smerte; lad din Frelse, o Gud, bringe mig i Sikkerhed!

31. Jeg vil love Guds Navn med Sang og ophøje ham med Lovprisning,

32. og det skal behage Herren bedre end en ung Okse med Horn og Klover. Pa. 50, 9-13; 51, 18, 19.

33. Naar Sagtmodige se det, skulle de glæde sig; I, som søge Gud, eders Hjerte leve! Pa. 22, 27.

34. Thi Herren hører paa de Fattige, og sine Bundne foragter han ikke.

35. Himmel og Jord skulle love

ham, Havet og alt det, som rører sig i det. Ps. 66, 11 fg.

36. Thi Gud skal frelse Zion og bygge Judas Stæder, og de* skulle bo der og eie dem,

* de sande Israæliter.

37. og hans Tjeneres Afkom skal arve dem, og de, som elske hans Navn, skulle bo i dem.

Pa. 102, 29. Es. 65, 9.

70. PSALME.

David beder Gud om hastig Hjælp til sine Fienders Beskjæmmelse og deres Glæde, som søge Gud, 2-6.

1. Til Sangmesteren; af David; til Ihukommelse.

GUD, kom for at udfri mig! Herre, skynd dig til min Hjælp!

Ps. 40, 14-18.

3. Lad dem, som søge efter mit Liv, blive til Skam og Spot! Lad dem, som have Behag i min Ulykke, vige tilbage og blive tilskamme!

4. Lad dem, som sige: Ha, ha, vende tilbage for sin Skjændsels Skyld!

5. Lad alle dem fryde og glæde sig i dig, som søge dig, og lad dem, som elske din Frelse, altid sige: Høiløvet være Gud!

6. Thi jeg er elendig og fattig; Gud, skynd dig til mig! Du er min Hjælp og min Frelser; Herre, tøv ikke!

71. PSALME.

Sangeren beder, at Herren, som fra hans Ungdom af har været hans Tilflugt, nu i hans Alderdom ikke maa forlade ham, men udfri ham af hans ugudelige Fienders Vold, 1-13. Han lover at vilje prise Herren for hans Redning, 14-17, beder ham gjøre dette muligt for ham ved at opfylde hans Bøn, 18, 19, udtaler sin Forvisning om, at Herren vil frelse baade Israel, som nu er i stor Nød, og ham selv, 20, 21, og lover atter at prise ham herfor, 22-24.

LAD dig, Herre, forlade jeg mig; lad mig aldrig i Evighed blive tilskamme!

Pa. 51, 2 fg.

2. Udfri mig og red mig ved din Retfærdighed! Bøi dit Øre til mig og frels mig!

3. Vær mig en Klippe til Bolig, hvor jeg altid kan ty hen, du, som har forordnet min Frelse! Thi du er min Klippe og min Fæstning.

Ps. 18, 3; 62, 3.

4. Min Gud, udfri mig af den

Ugudeliges Haand, af den Uretfærdiges og Undertrykkerens Vold!

5. Thi du er min Forventning, Herre Herre, min Tillid fra min Ungdom af.

6. Tild dig har jeg støttet mig fra Moders Liv af; du er den, som drog mig ud af min Moders Skød; om dig er min Lovsang bestandig.

Ps. 22, 10, 26.

7. Som et Under har jeg været for Mange, men du er min stærke Tilflugt.

8. Min Mund er fuld af din Pris, den hele Dag af din Herlighed.

9. Forkast mig ikke i Alderdommens Tid, forlad mig ikke, naar min Kraft forgaar!

10. Thi mine Fiender have sagt om mig, de, som tage Vare paa mit Liv, raadslaa tilsammen

Ps. 56, 7.

11. og sige: Gud har forladt ham; forfølger og griber ham, thi der er Ingen, som redder!

12. Gud, vær ikke langt borte fra mig! Min Gud, skynd dig til min Hjælp!

Ps. 22, 12, 20.

13. Lad dem, som staa mig efter Livet, blive tilskamme og gaa tilgrunde! Lad dem, som søge min Ulykke, iføres Skam og Skjændsel!

Ps. 70, 3.

14. Og jeg vil altid haabe, og til al din Pris vil jeg lægge ny Pris.

15. Min Mund skal fortælle om din Retfærdighed, den hele Dag om din Frøelse; thi jeg ved ikke Tal derpaa.

Ps. 40, 6.

16. Jeg vil fremføre den Herre Herres vældige Gjæringer, jeg vil prise din Retfærdighed, din alene.

17. Gud, du har lært mig det fra min Ungdom af, og indtil nu kundgør jeg dine Undergjæringer.

Ps. 77, 12, 13.

18. Forlad mig da heller ikke indtil Alderdommen og de graa Haar, o Gud, indtil jeg faar kundgjort din Arm for Efterslægten, din Kraft for hver den, som skal komme. Es. 46, 4.

19. Og din Retfærdighed, o Gud, naar til det Høie; du, som har gjort store Ting, Gud, hvo er som du?

Ps. 26, 6. 2 Mos. 15, 11. 2 Sam. 7, 22.

Mika 7, 18. Ps. 36, 8.

20. Du, som har ladet os se mange Trængsler og Ulykker, du vil igjen gjøre os levende og igjen drage os op af Jordens Afrunde.

5 Mos. 32, 39. 1 Sam. 2, 6.

21. Du vil første min Storhed og vende om og trøste mig.

22. Saa vil ogsaa jeg prise dig med Harpespil, din Trofasthed, o min Gud! Jeg vil lovsynge dig til Citar, du Israels Hellige!

23. Mine Læber skulle juble, thi jeg vil lovsynge dig, og min Sjæl, som du har forløst.

Ps. 103, 2 fg.

24. Min Tunge skal ogsaa den hele Dag tale om din Retfærdighed; thi de ere beskjæmmede, de ere blevne tilskamme, de, som søge min Ulykke.

72. PSALME.

Salomo spaar om Messias's retfærdige Styrelse og dens Frugter: Fred og Gudsfrugt skal i rigeste Maal og til evig Tid blomstre blandt Guds Folk; Messias's Herredømme skal udbrede sig over hele Jorden, idet alle Folk skulle hyde og tilbede ham; selve Jorden skal bære Frugt i uendelig Fylde, 1-16. Derfor skal hans Navn prises til evig Tid, 17

1. Af Salomo.

GUD, giv Kongen dine Domme og Kongesønnen din Retfærdighed!

Es. 11, 2-8.

2. Han skal dømme dit Folk med Retfærdighed og dine Elendige med Ret.

3. Bjergene skulle bære Fred for Folket, og Høiene for Retfærdigheds Skyld.

Ps. 85, 11, 12. Es. 2, 4; 9, 6, 7; 11, 6-9.

4. Han skal dømme de Elendige blandt Folket, han skal frelse den Fattiges Børn og knuse Voldsmanden.

Es. 11, 4. Ps. 10, 18; 26, 1.

5. Man skal frygte dig, saalænge Solen er til, og saalænge Maanen skinner, fra Slægt til Slægt.

2 Sam. 7, 13. Ps. 89, 37, 38.

6. Han skal komme ned som Regn paa en afslaaet Eng, som en Regnskur, der væder Jorden.

Es. 5, 48.

7. I hans Dage skal den Retfærdige blomstre, og der skal være megen Fred, indtil Maanen ikke er mere.

8. Oghan skal herske fra Hav til Hav og fra Floden indtil Jordens Ender.

Sak. 9, 10. Ps. 89, 26.

9. For hans Aasyn skulle de, som bo i Ørkenerne, bøje Knæ, og hans Fiender skulle slikke Støv.

Es. 49, 23.

10. Kongerne fra Tarsis og Øerne skulle bringe Gaver, Kongerne fra Scheba og Seba frembære Skjenk.

Ps. 45, 13; 68, 30. Es. 60, 6 fg.

11. Alle Konger skulle falde ned

for ham; alle Hedninger skulle tjene ham. Ps. 22, 23, 29; 86, 9.

12. Thi han skal frelse den Fattige, som raaber, og den Elendige, som ingen Hjælper har.

13. Han skal spare den Ringe og Fattige og frelse de Fattiges Sjæle.

14. Han skal forløse deres Sjæl fra Undertrykkelse og fra Vold, og deres Blod skal være dyrebart i hans Øine. Ps. 116, 15.

15. Og de skulle leve og give ham af Schebas Guld og altid bede for ham; den hele Dag skulle de love ham.

16. Der skal vorde Overflod af Korn i Landet paa Bjergens Top, dets Frugt skal suse som Libanon, og der skal fremblomstre Folk af Stæderne som Græsset paa Jorden. Jer. 31, 12. Am. 9, 13. Es. 54, 1.

17. Hans Navn skal blive til evig Tid; saalænge Solen skinner, skal hans Navn skyde friske Skud, og man skal velsigne sig ved ham; alle Hedninger skulle prise ham salig. Es. 9, 6. 1 Mos. 12, 3.

18. Lovet være Gud Herren, Israels Gud, som alene gjør Undergjer-ninger! Ps. 41, 14. 3 Mos. 15, 11.

19. Og lovet være hans Herligheds Navn til evig Tid, og al-Jorden vorde fuld af hans Herlighed! Amen. Es. 6, 3.

20. Ende paa Davids, Isaajs Søns, Bønner.

73. PSALME.

Asaf udtaler sin faste Tro paa, at Gud er god imod Sine, 1. Han bekjender at have vaklet i denne sin Tro, da han saa de Ugudeliges store Lykke i Verden, 2-12, medens han selv trods sin Fromhed stadig var hjem søgt af Lidelser, 13. 14. Dette var ham en pinefuld Gaade, som han i Stilhed grundede paa, 15. 16, indtil den blev løst for ham, da han fik se, at den Ugudeliges Lykke tager Ende med Forfærdelse, 17-20. Han erkjender nu sin tidligere Tvivl for Daarskab og lover fra nu af at holde fast ved Gud, som ikke har ladet ham falde, ogsaa i Fremtiden skal lede ham og Hindst optage ham i Herlighed, 21-24. Han priser Gud som sit eneste Gode, som han end ikke i Døden vil slippe. I det de, der forlade Gud, ville gaa tilgrunde, men han ved at holde sig nær til ham komme til at love og prise ham, 25-28.

1. En Psalme af Asaf.

JA, Gud er god mod Israel, mod de Rene af Hjertet. Matth. 5, 8.

2. Men jeg — nær havde mine

Fødder snublet, paa Lidet nær vare mine Trin gledne ud.

3. Thi jeg harmedes over de Hovmodige, da jeg saa, at det gik de Ugudelige vel.

Ps. 37, 1. Job 21, 7 fg. Jer. 12, 1.

4. Thi de ere fri for Vaande indtil sin Død, og deres Styrke er vel ved Magt.

5. De kjende ikke til Nød som andre Folk, og de blive ikke plagede som andre Mennesker.

6. Derfor er Hovmod deres Hals-smykke, Vold omhyller dem som et Klædebon.

7. Deres Øine staa ud af Fedme, Hjertets Tanker bryde frem. Job 15, 27. Jer. 5, 28.

8. De haane og tale i Ondskab om Undertrykkelse; fra det Høie tale de.

9. De løfte sin Mund op i Himme-len, og deres Tunge farer frem paa Jorden.

10. Derfor bringe de sit Folk til at vende sig om til dem, og Vand i Overflod sugede de i sig*.

* d. e. de nyde stor Lykke.

11. Og de sige: Hvorledes skulde Gud vide Noget? Er der vel Kundskab hos den Høieste?

Ps. 10, 11. Job 22, 13, 14.

12. Se, dette er de Ugudelige, og evig trygge vokse de i Velmagt.

Job 12, 6.

13. Ja, forgjæves har jeg rensset mit Hjerte og tvættet mine Hænder i Uskyldighed; Job 34, 9; 35, 3.

14. Jeg blev dog plaget den hele Dag, og hver Morgen bragte mig Tugtelse.

15. Dersom jeg havde sagt: Jeg vil udtale Saadant*, se, da havde jeg handlet troløst mod mine Børns Slægt. * V. 13, 14.

16. Og jeg tænkte efter for at forstaa dette*; det var en Plage i mine Øine, * V. 3-14.

17. — indtil jeg gik ind i Guds Helligdomme og gav Agt paa deres Endeligt.

18. Ja, paa slibrige Steder sætter du dem; du lod dem falde, saa de blev til Ruiner. Job 21, 17 fg. Jer. 23, 12.

19. Hvor bleve de ødelagte i et Øieblik! De gik under og toge Ende med Forfærdelse. Ps. 37, 38.

20. Ligesom man foragter en Drøm, naar man er opvaagnet, saaledes foragter du, Herre, deres Skyggebillede, naar du vaagner op. Job 20, 8.

21. Naar mit Hjerte var bittert, og det stak mig i mine Nyrer,

22. da var jeg ufornuftig og forstod Intet; som et Dyr var jeg imod dig.

23. Men jeg bliver altid hos dig, du har grebet min højre Haand.

24. Du leder mig ved dit Raad, og derefter optager du mig i Herlighed.

Ps. 49, 16.

25. Hvem har jeg i Himmelen*? Og naar jeg har dig, har jeg ikke Lyst til Noget paa Jorden.

* d. e. ved Siden af dig har jeg ikke Lyst til Nogen i Himmelen.

26. Vansmægter end mit Kjød og mit Hjerte, saa er dog Gud mit Hjertes Klippe og min Del evindeligt.

Ps. 16, 2, 5; 18, 2, 3. Begr. 3, 24.

27. Thi se, de, som holdesig borte fra dig, omkomme; du udrydder hver den, som falder fra dig i Hor*.

* d. e. i Utroskab bryder Pakten med dig.

Matth. 12, 30. Jak. 4, 4.

28. Men for mig er det godt at holde mig nær til Gud; jeg sætter min Lid til den Herre Herre for at fortælle alle dine Gjerninger.

74. PSALME.

Sangeren klager over Guds vedvarende Vrede mod sit Folk og beder ham komme det til Hjælp mod dets Fiender, som have ødelagt Helligdommen, 1-3. Efter at have skildret denne Ødelæggelse, 4-9, gjentager han sin Klage og sin Bøn, som han sætter til, at Gud jo fordum har frelst sit Folk ved store Magtsgjerninger og er Verdens almægtige Skaber og Herre, 10-17. Til Slutning beder han Gud for sit eget af Fienderne forhaandede Navn og for sit lidende Folks Skyld at udfri det af deres Haand, 18-23.

1. En Undervisning af Asaf.

HVORFOR, o Gud, har du forkastet os for evig Tid? Hvorfor ryger din Vrede mod den Hjord, du løder? Ps. 44, 24; 100, 3.

2. Kom din Menighed i Hu, som du forhvervede dig i fordums Tid, som du gjenløste til at være din Arvs Stamme, Ziions Bjerg, hvor du tog Bolig!

3. Opløft dine Trin til de evige Ruiner! Alt har Fienden fordærvet i Helligdommen.

4. Dine Modstandere have brølet midt i dit Forsamlingshus; de have sat sine egne Tegn op til Tegn.

2 Mos. 29, 42, 43. Ps. 74, 9.

5. Det var et Syn, som naar Økser løftes i Træernes Tykning.

6. Og nu, Alt, hvad der fandtes af Billedverk, det sønderlode de med Øks og Hammer. 1 Kong. 6, 29.

7. De have sat Ild paa din Helligdom; lige til Grunden have de vanhelliget dit Navns Bolig. 2 Kong. 25, 9.

8. De have sagt i sit Hjerte: Vi ville ødelægge dem alle tilhobe! De have opbrændt alle Guds Forsamlingshuse i Landet.

9. Vore egne Tegn se vi ikke; der er ingen Profet mere, og ingen hos os, som ved, hvor længe det skal vare. Begr. 2, 9.

10. Hvor længe, o Gud, skal Modstanderen forhaane, Fienden foragte dit Navn evindeligt?

11. Hvorfor drager du din Haand, din Høire, tilbage? Tag den ud af din Barm og ødelæg!

12. Gud er dog min Konge fra fordums Tid, som skaber Frelse paa den vide Jord. Ps. 68, 21.

13. Du er den, som adskilte Havet med din Styrke, knuste Søbyrernes Hoveder paa Vandene.

2 Mos. 14, 21; 15, 4 fg. Es. 51, 9, 10.

14. Du sønder slog Leviatans* Hoveder, du gav den til Føde for Ørkenens Folk. d. e. et stort Sædyr.

15. Du lod Kilde og Bæk bryde frem, du udtørrede stedsrerindende Strømme.

2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11. Jos. 3, 16, 17.

16. Dig hører Dagen til, dig ogsaa Natten; du har beredt Himmellysene og Solen. 1 Mos. 1, 14 fg. Ps. 136, 7 fg.

17. Du har fastsat alle Jordens Grænser; Sommer og Vinter, — du har dannet dem.

18. Kom dette i Hu: Fienden har forhaanet Herren, og et daarligt Folk har foragtet dit Navn!

19. Overgiv ikke din Turteldue til den mordlystne Skare, glem ikke dine Elendiges Skare evindeligt!

20. Se til Pakten! Thi Landets mørke Steder ere fulde af Volds Boliger.

21. Lad ikke den Fortrykte vende beskjemmet tilbage, lad den Elendige og Fattige love dit Navn!

22. Reis dig, o Gud, før din Sag, kom i Hu, at du bliver forhaanet af Daaren den hele Dag!

23. Glem ikke dine Fienders Røst, dine Modstanderes Bulder, som opstiger uden Afsladelse!

75. PSALME.

Israel priser Gud, fordi han har forjættet det, at han i sin Tid vil holde en retfærdig Dom over den Verdensmagt, som nu forstyrrer hans Ordning paa Jorden, 2-4. Det adværer denne Verdensmagt mod at hovmode sig og spotte over dets tilsmældende Hjælpeleshed; dets Hjælp kommer fra Gud, Verdens Dommer, 5-8. Han skal tiltintetjære alle Ugudelige paa Jorden og ophæve sit Folk, som derfor skal prise ham evindeligt, 9-11.

1. Til Sangmesteren; Fordærv ikke*; en Psalme af Asaf; en Sang. *Ps. 67, 1.

VI prise dig, Gud, vi prise, og nær er dit Navn; man fortæller dine Undergerninger.

2. Thi [saa siger Herren]: Jeg vil gribe den bestemte Tid, jeg vil dømme med Retfærdighed. Ps. 102, 14.

3. Jorden er i Opløsning, og alle de, som bo paa den; jeg har sat dens Grundpiller efter Maal. Sela.

Ps. 46, 3, 4, 7. Job 38, 4-7.

4. Jeg siger til de Hovmodige: Hovmoder eder ikke, og til de Ugudelige: Opløfter ikke Horn!

5. Opløfter ikke eders Horn i det Høje, taler ikke frækt med knælsende Nakke!

6. Thi ikke fra Øst eller fra Vest, ei heller fra Bjergenes Ørken*

* nemlig: kommer vor Frelse.

7. men Gud er den, som dømmer; den Ene fornædrer han, og den Anden ophøjer han. 1 Sam. 2, 7, 8.

8. Thi der er et Bæger i Herrens Haand med skummende Vin; det er fuldt af krydret Vin, og han skjenker ud deraf; sandelig, dets Bærme skulle de drikke, ja udsuge, alle Ugudelige paa Jorden.

Ps. 60, 5. Es. 51, 17. Jer. 25, 15.

9. Men jeg vil forkynde det evindeligt, jeg vil lovsynge Jakobs Gud.

10. Og alle de Ugudeliges Horn vil jeg afhugge, den Retfærdiges Horn skulle ophøjes.

76. PSALME.

Sangeren priser Gud, fordi han har aabenbaret sin Herlighed i Israel, valgt Jerusalem til sin Bolig og der nyligt tiltæntgjort en stændtig Krigshær, 2-4. Ved denne sin Straffedom har han vist, at hans Herlighed er langt større end Verdensmagtens, at Ingen kan bestaa for hans Vrede, skaffet Verden Ro og beredt sig selv Fria, 5-11. Israel og alle omboende Folk opfordres til at ære Herren, den almægtige og forfærdelige Gud, 12, 13.

1. Til Sangmesteren paa Strengelig; en Psalme af Asaf; en Sang.

GUD er kjendt i Juda, hans Navn er stort i Israel.

2. Og i Salem reiste han sin Hytte og sin Bolig paa Zion. Ps. 68, 17.

3. Der sønderbrød han Buens Lyn, Skjold og Sverd og Krig. Sela.

Ps. 48, 10.

4. Straalende er du, herlig fremfor Røverbjergene*.

* d. e. de rovgjerrige Verdensriger.

5. Mændene med det stærke Hjerter ere bleven et Rov; de sove sin Søvn, og ingen af de vældige Mænd fandt sine Hænder. 2 Kong. 19, 35. Nah. 3, 18. Jer. 51, 39, 57.

6. Ved din Skjelden, Jakobs Gud, faldt baade Vogn og Hest i dyb Søvn.

7. Du — forfærdelig er du, og hvo kan blive staaende for dit Aasyn, saasart du bliver vred? Nah. 1, 6.

8. Fra Himmelen lod du høre Dom: Jorden frygtede og blev stille.

9. da Gud reiste sig til Dom for at frelse alle Sagtmodige paa Jorden. Sela.

10. Thi Menneskets Vrede bereder dig Pris; med den yderste Vrede omgjorder du dig.

2 Mos. 9, 16. Rom. 9, 17.

11. Gjører Løfter og betaler Herren, eders Gud! Alle de, som ere omkring ham, skulle bringe den Forfærdelige Gaver. 5 Mos. 23, 21.

12. Han stækker Fyrsternes stolte Aand, forfærdelig for Kongerne paa Jorden.

77. PSALME.

Israels Folk, i hvis Navn Sangeren taler, vil med fast Fortrøstning paakalde Gud, 2. I sin store Nød anfægtes det af Tvivl om Guds Naade, 3-10, men idet den Tanke opstaar hos det, at dets Lidelser ere Tilskikkelser fra Herren, som det maa bære, saalænge de vare, søger det Trøst i de store Naadegjerninger, Herren i fordums Tid har gjort imod det, 11-21.

1. Til Sangmesteren for Jedutun*: af Asaf; en Psalme. *Ps. 62, 1.

MIN Røst er til Gud, og jeg vil raabe; min Røst er til Gud, og han vil vende Øret til mig.

2. Paa min Nøds Dag søger jeg Herren; min Haand er udrakt om Natten og bliver ikke træt, min Øjæl vil ikke lade sig trøste.

3. Jeg vil komme Gud i Hu og sukke; jeg vil gruble, og min Aand vansmægter. Sela.

5. Du holder mine Øine oppe i Nattevagterne; jeg er urolig og taler ikke.

6. Jeg tænker paa fordums Dage, paa de længst henrundne Aar.

Ps. 143, 5.

7. Jeg vil komme i Hu mit Strengespil om Natten, i mit Hjerte vil jeg gruble, og min Aand ransager.

8. Vil da Herren forkaste i al Evighed, og vil han ikke mere blive ved at vise Naade? Ps. 79, 5; 85, 6.

9. Er det for al Tid forbi med hans Miskundhed? Er hans Løfte blevet til Intet Slægt efter Slægt?

10. Har Gud glemt at være naadig? Har han i Vrede tillukket sin Barmhjertighed? Sela.

11. Jeg siger: Dette er min Plage, det er Aar fra den Høiestes høre Haand.

Jer. 10, 19. Ps. 39, 10.

12. Jeg vil forkynde Herrens Gjerninger; thi jeg vil komme dine Undere i Hu fra fordums Tid.

13. Og jeg vil eftertænke alt dit Verk, og paa dine store Gjerninger vil jeg grunde.

14. Gud! Din Vej er i Hellighed; hvo er en Gud, stor som Gud?

2 Mos. 15, 11. Ps. 89, 9.

15. Du er den Gud, som gjør Undere; du har kundgjort din Styrke blandt Folkene.

2 Mos. 15, 14.

16. Du har forløst dit Folk med Vælde, Jakobs og Josefs Børn. Sela.

2 Mos. 6, 6.

17. Vandene saa dig, o Gud. Vandene saa dig, de bævede, ja, Afgrundene skalv.

2 Mos. 14, 21 fg. Ps. 114, 3, 5.

18. Skyerne udøste Vand, Himlene lode sin Røst høre, ja, dine Pile fløihid og did.

19. Din Tordens Røst lød i Stormhvirvelen, Lyn oplyste Jorderiget, Jorden bævede og skalv.

20. Gjennem Havet gik din Vej, og dine Stier gjennem store Vande, og dine Fodspor bleve ikke kjendte.

2 Mos. 14, 22, 28.

21. Du førte dit Folk som en Hjord ved Moses's og Arons Haand.

Ps. 78, 52. Mika 6, 4. Es. 63, 11 fg.

78. PSALME.

Asaf opfordrer Guds Folk til at agte paa hans Undervisning af Fædrenes Historie, 1-4; dets Bestemmelse er nemlig at lade sig veie Guds Bud og store Gjerninger lede til Guds frygt og ikke efterlignige Fædrenes Gjenstridighed, 5-8. Denne sin

Bestemmelse har det under Efra'ims Stammes Ledelse ikke opfyldt, 9-11. Gud havde i Ægypten og i Ørkenen gjort store Gjerninger mod Fædrene, men disse havde stadig vist sig vantro, gjenstridige og hykkelske mod ham, saa han Gang paa Gang maatte straffe dem haardt; dog havde han i sin Barmhjertighed ikke tilintetgjort dem, 12-40. Istedetfor at lade sig veie de herlige Naadegjerninger. Gud havde gjort mod Fædrene i Ægypten, Ørkenen og Kanaan. bevæge til Troskab mod ham har det af Efra'im ledede Folk efterlignet Fædrenes Utroskab og krænkert ham ved sin Afgudsdyrkelse, hvorfor han ogsaa forlod Helligdommen i Silo, lod Paktens Ark falde i Fjendernes Hænder og gav Folket til Pris for Sverdet, 41-64. Men nu har han igjen forbarmet sig over sit Folk og givet det Seier over Fjendene, dog saaledes, at han har sat Juda i Efra'ims Sted ved at vælge Hyrden David til Israels Hyrde og gjort Zion istedetfor Silo til sin Bolig for evig Tid, 65-72.

1. En Undervisning af Asaf.

LYT, mit Folk, til min Lære, bøst eders Øren til min Munds Ord!

2. Jeg vil oplade min Mund med Tankeprog, jeg vil lade gaadefulde Ord fra fordums Tid udstømme.

Ps. 49, 5. Matth. 13, 35.

3. Hvad vi have hørt og vide, og hvad vore Fædre have fortalt os,

4. det ville vi ikke dølgje for deres Børn, men for den kommende Slægt fortælle Herrens Pris og hans Styrke og hans Undergjerninger, som han har gjort.

5. Han har reist et Vidnesbyrd i Jakob og sat en Lov i Israel, som han bød vore Fædre at kundgjøre sine Børn,

5 Mos. 4, 9 fg. 6, 6 fg. 31, 11 fg.

6. forat den følgende Slægt, de Børn, som skulde fødes, kunde kjende dem, kunde staa frem og fortælle dem for sine Børn

7. og sætte sit Haab til Gud og ikke glemme Guds Gjerninger, men bevare hans Bud

8. og ikke være som deres Fædre, en opsætsig og gjenstridig Slægt, en Slægt, som ikke befæstede sit Hjerte, og hvis Aand ikke var trofast mod Gud.

5 Mos. 9, 6; 31, 27; 32, 5. Ps. 95, 7-10.

9. Efra'ims Børn, de rustede Bueskyttere, vendte om paa Stridens Dag.

10. De holdt ikke Guds Pakt og vilde ikke vandre i hans Lov,

11. og de glemte hans store Gjer-

ninger og hans Undere, som han havde ladet dem se.

12. For deres Fædres Øine havde han gjort Undere i Ægyptens Land, paa Zoans Mark*.

13. Han kløvede Havet og lod dem gaa gjennem det og lod Vandet staa som en Dynge.

14. Og han ledede dem ved Skyen om Dagen og hele Natten ved Ildens Lys.

15. Han kløvede Klipper i Ørkenen og gav dem at drikke som af store Vanddyb.

16. Og han lod Bække gaa ud af Klippen og Vand flyde ned som Strømme.

17. Dog blev de endnu ved at synde mod ham, at væregjenstridige mod den Høieste i Ørkenen.

18. Og de fristede Gud i sit Hjerte, saa de krævede Mad for sin Lyst.

19. Og de talte mod Gud, desagde: Kan Gud vel dække Bord i Ørkenen?

20. Se, han har slaaet Klippen, saa der udflod Vand, og Bække strømmede over; mon han ogsaa kan give Brød, eller kan han skaffe sit Folk Kjød?

21. Derfor, da Herren hørte det, harmedes han, og Ild optændtes mod Jakob, og Vrede relste sig mod Israel.

22. fordi de ikke troede paa Gud og ikke stolede paa hans Frelse.

23. Og han gav Skyerne heroven til Befaling og oplod Himmels Porten.

24. Og han lod Manna regne over dem til Føde og gav dem Himmel korn.

25. Engle-Brød* aad Enhver; han sendte dem Næring til Mættelse.

d. e. Brød fra Englenes Bolig, Himmelsbrød.

26. Han lod Østenvinden fare ud i Himmelen og førte Søndenvinden frem ved sin Styrke.

27. Og han lod Kjød regne ned over dem som Støv og vingede Fugle som Havets Sand.

28. og han lod dem falde ned midt i deres Leir, trindt omkring deres Boliger.

29. Og de aade og blev saare mætte, og hvad de lystede efter, bragte han dem.

30. De havde endnu ikke ladet fare, hvad de lystede efter, endnu var deres Mad i deres Mund,

31. da reiste Guds Vrede sig mod dem, og han hærjede blandt deres kraftfulde Mænd, og Israels unge Mænd slog han ned.

32. Med alt dette syndede de endnu og troede ikke paa hans Undergjerninger.

33. Derfor lod han deres Dage svinde hen i Forfængelighed og de Aar i Forskrækkelse.

34. Naar han hærjede iblandt dem, da spurgte de efter ham og vendte om og søgte Gud

35. og kom i Hu, at Gud var deres Klippe, og den høieste Gud deres Gjenløser.

36. Men de smigrede for ham med sin Mund og løf for ham med sin Tunge.

37. Og deres Hjerte hang ikke fast ved ham, og de vare ikke hans Kald tro.

38. Dog han, han er miskundelig, han tilgiver Misgjerning og forðærver ikke; mange Gange lod han sin Vrede vende om og lod ikke al sin Harme bryde frem.

39. og han kom i Hu, at de vare Kjød, et Aandepust, som farer hen og ikke kommer tilbage.

40. Hvor tidt vare de ikke gjenstridige mod ham i Ørkenen, bedrøvede ham paa de øde Steder!

41. Og de fristede Gud paany og krænkede Israels Hellige.

42. De kom ikke hans Haand i Hu den Dag, han forløste dem fra Fienden,

43. han, som gjorde sine Tegn i Ægypten og sine Undere paa Zoans Mark.

44. Han omskiftede deres Floder til Blod, og sine rindende Vande kunde de ei drikke.

45. Han sendte imod dem Fluesværme, som fortærede dem, og Frøer, som fordærvede dem.

46. Og han gav Gnaveren* deres Grøde og Græshoppen deres Erhverv.

47. Han slog deres Vinstokke ned med Hagel og deres Morbærtræer med Hagelstene.

48. Og han overgav deres Kvæg

til Hagelen og deres Hjorder til Ilds-
luer.

49. Han slap sin brændende Vrede
løs mod dem, Harme og Fortørnelse
og Trængsel, en Sending af Ulykkes-
Bud.

50. Han banede Vel for sin Vrede,
sparede ikke deres Sjæl for Døden,
overgav deres Liv til Pesten.

2 Mos. 9, 15.

51. Og han slog alt Førstefødt i
Ægypten, Styrkens Førstegrøde i
Chams Telte.

2 Mos. 12, 29.

52. Og han lod sit Folk bryde op
som en Faareflok og førte dem som
en Hjord i Ørkenen.

Ps. 77, 21.

53. Og han ledede dem tryggelig,
og de frygtede ikke, men Havet
skjulte deres Fiender.

2 Mos. 14, 19. 22. 27, 28; 15, 19.

54. Og han førte dem til sit hellige
Landemærke, til det Bjerg, hans
høre Haand havde forhvervet.

2 Mos. 15, 13, 17.

55. Og han uddrev Hedninger for
deres Aasyn og lod deres Land til-
falde dem som Arvedel og lod Is-
raels Stammer bo i deres Telte.

Ps. 44, 3; 105, 44.

56. Men de fristede Gud, den Høi-
este, og vare gjenstridige mod ham,
og de agtede ikke paa hans Vidnes-
byrd.

Dom. 2, 3 fg.

57. De vege af og vare troløse, som
deres Fædre, de vendte om, ligesom
en svigtende Bue.

Hos. 7, 16.

58. Og de vakte hans Harme med
sine Offerhøle og gjorde ham nid-
kjær med sine udskaarne Billeder.

5 Mos 32, 16, 21.

59. Gud hørte det og blev vred, og
han blev saare kjed af Israel.

60. Og han forlod sin Bolig i Silo,
det Telt, han havde opslaaet iblandt
Menneskene.

Jos. 18, 1. Jer. 7, 12.

61. Og han gav sin Styrke hen i
Fangenskab og sin Herlighed i Fien-
dens Haand.

1 Sam. 4, 11. 21.

62. Og han overgav sit Folk til
Sverdet og harmedes paa sin Arv.

1 Sam. 4, 10.

63. Ild fortsæredes dets unge Mænd,
og dets Jomfruer fik ingen Brude-
sang.

64. Dets Prester faldt for Sverdet,
og dets Enker holdt ikke Klagemaal*.

1 Sam. 4, 11. 18. *nemlig: over sine Døde.

65. Da vaagnede Herren som en
Sovende, som en Helt, der jubler af
Vin.

66. Og han slog sine Modstandere
tilbage, paaførte dem en evig Skam.

67. Og han forkastede Josefs Telt
og udvalgte ikke Efra'ims Stamme,

68. men han udvalgte Judas Stam-
me, Zions Bjerg, som han elskede.

1 Sam. 16, 1 fg.

69. Og han byggede sin Helligdom
lig høie Bjerge, lig Jorden, som han
har grundfæstet for evig Tid.

Ps. 48, 3; 68, 17; 132, 13, 14.

70. Og han udvalgte David, sin
Tjener, og tog ham fra Faarefoldene;

1 Sam. 16, 11 fg.

71. fra de melkende Faar, bag
hvilke han gik, hentede han ham til
at vogte Jakob, sit Folk, og Israel,
sin Arv.

2 Sam. 7, 8.

72. Og han vogtede dem efter sit
Hjertes Oprigtighed og ledede dem
med sin forstandige Haand.

79. PSALME.

*Sangeren skildrer, hvorledes Israels Land
er indtaget af Fiender, Templet vanhel-
liget, Jerusalem lagt i Grus og Guds
Tjenere ihjelslagne, saa Israel er blevet
til Spot for sine Fiender, 1-4. Han ber-
der Gud forbarme sig over sit Folk, som
er stædt i den største Elendighed, tilgives
det Fædrenes og dets egne Synder for sit
herlige, af Nabofolkene forhaanede
Navns Skyld og lade sine Vrede gaa over
fra Folket til dets ugudelige Fiender, 5-
12. Naar det sker, skal Folket prise
ham til evig Tid, 13.*

1. En Psalme af Asaf.

GUD! Hedninger ere trængte ind
i din Arv, de have gjort dit hel-
lige Tempel urent, de have gjort Je-
rusalem til Grushobe.

Ps. 74, 4 fg.

2. De have givet dine Tjeneres Lig
til Føde for Himmelens Fugle, dine
Helliges Kjød til vilde Dyr.

3. De have udøst deres Blod som
Vand trindt omkring Jerusalem, og
der var Ingen, som begrov dem.

4. Vi ere blevne til Forhaanelse
for vore Naboer, til Spot og Haan for
dem, som ere omkring os.

Ps. 44, 14; 89, 42.

5. Hvor længe, Herre, vil du være
vred evindeligt? Hvor længe skal din
Nidkjerhed brænde som Ild? Ps. 85, 6.

6. Udøse din Harme over Hednin-
gerne, som ikke kjende dig, og over
de Riger, som ikke paa kalde dit
Navn!

Jer. 10, 25.

7. Thi de have fortæret Jakob og
lagt hans Bolig øde.

8. Kom os ikke vore Forfædres
Misgjerninger i Hu! Lad din Barm-

hjørtighed snarlig komme os imøde, thi vi ere saare elendige! Es. 64, 8.

9. Hjælp os, vor Frelses Gud, for dit Navns Æres Skyld, og fri os og forlad os vore Synder for dit Navns Skyld!

10. Hvorfor skulle Hedningerne sige: Hvor er deres Gud? Lad det for vore Øine kendes blandt Hedningerne, at dine Tjeneres udøste Blod bliver hevnet.

Ps. 115, 2. 2 Mos. 32, 12. Joel 2, 17.
5 Mos. 32, 43.

11. lad den Bundnes Suk komme for dit Aasyn, lad efter din Arms Styrke Dødens Børn blive ilive

Ps. 102, 20. 31.

12. og betal vore Naboer syvfold i deres Skjød deres Forhaanelse, hvormed de have haanet dig, Herre!

13. Og vi, dit Folk og den Hjord, du føder, vi ville love dig evindelig; fra Slægt til Slægt ville vi fortælle din Pris.

80. PSALME.

Sangeren beder Gud redde sit Folk af den store Nød, hvortil det, navnlig Israels Rige, er stædt. 2-4. Han skildrer denne Nød og gjentager sin Bøn om Redning, 5-8. Efter at have foreholdt Gud den store Forskjel mellem Folkets tidligere blomstrende og nuværende elendige Tilstand beder han ham atter tage sig af det og frelse det, idet han liflige lover, at det da vil blive ham tro, 9-20.

1. Til Sangmesteren; efter Schochannim*; et Vidnesbyrd af Asaf; en Psalme. *Ps. 45, 1.

ISRAEL'S Hyrde, vend Øret til, du, der fører Josef som en Hjord! Du, som troner paa Keruberne, aabenbar dig i Herlighed! Ps. 99, 1. Es. 37, 16.

3. Opvæk din Vælde for Efra'im og Benjamin og Manasse, og kom os til Frelse!

4. Gud, reis os op igjen, og lad dit Aasyn lyse, saa vi vorde frelst!

4 Mos. 6, 25.

5. Herre, Gud, Hærskarernes Gud, hvor længe har du ladet din Vrede ryge trods dit Folks Bøn!

6. Du har givet dem Taare-Brød af søde og Taarer at drikke i fuldt Maal.

7. Du sætter os til en Trætte for vore Naboer, og vore Fiender spotte med Lyst. Ps. 44, 14; 79, 4.

8. Gud, Hærskarernes Gud, reis os op igjen, og lad dit Aasyn lyse, saa vi vorde frelst!

9. En Vinstok tog du op fra Ægypt-

ten, du drev Hedningefolk ud og plantede den. 1 Mos. 49, 22.

Es. 5, 1-7: 27, 2-6. Ps. 44, 3; 78, 55.

10. Du ryddede op for den, og den fæstede sine Rødder og opfyldte Landet.

11. Bjerger blev skjulte af dens Skygge, og Guds Cedere af dens Ranker.

12. Den udstrakte sine Grene til Havet og sine Skud henimod Floden.

2 Mos. 23, 31. 5 Mos. 11, 24.

13. Hvorfor har du nedrevet dens Mure, saa alle de, som gaa forbi paa Veien, plukke af den? Ps. 89, 41, 42.

14. Svinet fra Skoven afgnaver den, og hvad der rører sig paa Marken, afæder den.

15. Gud, Hærskarernes Gud, vend dog om, sku ned fra Himmelen og se og besøg denne Vinstok

16. og beskyrm, hvad din høire Haand har plantet, og den Søn, du har udvalgt dig!

2 Mos. 4, 22.

17. Den er brændt med Ild, den er afhuggen; for dit Aasyns Trusel omkomme de.

18. Lad din Haand være over den Mand, som er ved din Høire, over den Menneskesøn, du har udvalgt dig,

19. og vi ville ikke vige fra dig! Gjør os levende igjen, og vi ville paa kalde dit Navn!

20. Herre, Gud, Hærskarernes Gud, reis os op igjen, lad dit Aasyn lyse, saa vi vorde frelst!

81. PSALME.

Guds Folk opfordres til med Tak og Pris at helligholde Paaskens Høtid, 2-4. Gud har jo ved Udførelsen af Ægypten forpligtet det dertil og, idet han mindede det om de store Velgjerninger, han derved havde bevist det, tillige overhovedet formanet det til Lydighed mod ham og lovet at lønne den med rig Velstignelse, 5-11. Israel har dog ikke været Gud lydigt, hvorfor han ogsaa har hengivet det til dets Hjertes Haardhed, 12. 13. Gid det nu vilde blive ham lydigt! Da skulde han opfylde den Forjættelse, han har givet det, 14-17.

1. Til Sangmesteren paa Gittit*; af Asaf. *Ps. 8, 1.

JUBLER for Gud, vor Styrke, raaber med Glæde for Jakobs Gud!

3. Istemmer Sang og lader Pauken lyde, den liflige Citar tilligemed Harpen!

4. Støder i Basun i Maanedens*, ved Fuldmaanen, paa vor Høitids Dag!

*2 Mos. 12, 2 fg. 3 Mos. 23, 5. 5 Mos. 16, 1.

5. Thi det er en Lov for Israel, en Ret for Jakobs Gud.

6. Han satte det til et Vidnesbyrd i Josef, da han* drog ud igjennem Ægyptens Land. — Jeg hørte en Røst, som jeg ikke kjendte**:

*d. e. Josef.

**5 Mos. 4, 33 fg. 5, 22 fg.

7. Jeg friede hans Skulder fra Byrden, hans Hænder slap fri fra Bærekurven. 2 Mos. 1, 14; 4, 6. 7.

8. I Nøden raabte du, og jeg udfriede dig; jeg svarede dig i Torden-skyens Skjul, jeg prøvede dig ved Meribas Vande. Sela.

Ps. 77, 18. 19. 2 Mos. 17, 1 fg. 7.

4 Mos. 20, 13.

9. Hør, mit Folk, og jeg vil vidne for dig! Israel, gid du vilde høre mig:

10. Der skal ikke være nogen fremmed Gud iblandt dig, og du skal ikke tilbede Udlændingens Gud.

2 Mos. 20, 2 fg.

11. Jeg er Herren, din Gud, som førte dig op af Ægyptens Land; luk din Mund vidt op, og jeg skal fylde den!

V. 17.

12. Men mit Folk hørte ikke min Røst, og Israel vilde ikke lyde mig.

13. Saa lod jeg dem fare i sit Hjertes Stivhed, forat de skulde vandre i sine egne onde Raad.

14. Gid mit Folk vilde høre mig, gid Israel vilde vandre paa mine Vele!

5 Mos. 5, 29; 28, 1 fg.

15. Om en liden Stund vilde jeg da ydmyge imod deres Modstandere.

16. De, som hade Herren, skulde smigre for dem, og deres Tid skulde være ev'ndelig.

17. Og han skulde give dem at æde af Hvedens Fedme, og af Klippen skulde jeg mætte dig med Honning.

5 Mos. 32, 13. 14.

82. PSALME.

Asaf foreholder i Guds Navn Israels Dommere deres Uretfærdighed, formaner dem til at dømme retfærdig, men forkynder dem, da han vel kjender deres forværkede og forvendte Sind, tillige deres Undergang. 1-7. Han slutter med at opfordre Gud som Jordens Herre til at skifte Ret paa den, 8.

1. En Psalme af Asaf.

GUD staar i Guds Nærværelse; midt iblandt Guder* holder han Dom:

*V. 6. 2 Mos. 21, 6; 22, 28.

2. Hvor længe ville I dømme uret-

færdig og anse de Ugudeliges Personer? Sela. 5 Mos. 1, 17. Ps. 58, 2 fg.

Ordsp. 17, 15.

3. Dømmer den Ringe og Faderløse, skaffer den Elendige og Fattige Ret!

Es. 1, 17. 23.

4. Redder den Ringe og Trængende, udfrier ham af de Ugudeliges Haand!

5. De skønne Intet, og de forstaa Intet, de vandre i Mørke; alle Jordens Grundvolde vakle

6. Jeg harsagt: I ere Guder, og I ere alle den Høiestes Sønner.

Joh. 10, 34.

7. Men sandelig, som Mennesker skulde I dø, og som en af Fyrsterne skulde I falde.

1 Kong. 22, 34 fg. Jer. 22, 13 fg.

8. Reis dig, o Gud, hold Dom over Jorden! Thi du har alle Hedningerne i Ele!

Ps. 7, 7 fg.

83. PSALME.

Sangeren beder Gud skride ind med en Mængde Folkelag, som have forenet sig om at tilintetgjøre Israel, 2-6. Han beder ham gøre med disse Folk, som ville sætte sig i Besiddelse af hans Land, det Samme, som han før øjentagne Gange har gjort med sit Folkes Fjender, ødelægge dem og lade dem blive tilskamme, saa de maa erkjende, at han er den Høieste paa Jorden, 10-19.

1. En Sang, en Psalme af Asaf.

GUD, ti ikke! Vær ikke taus og vær ikke stille, o Gud!

Ps. 28, 1.

3. Thi se, dine Fjender larme, og de, som hade dig, opløfte Hovedet.

4. Mod dit Folk oplægge de træskelig hemmelige Raad, og de raadslaa mod dem, du skjerner.

Ps. 27, 5; 31, 21.

5. De sige: Kommer og lader os udslette dem, saa de ikke mere ere et Folk, og Israels Navn skal ikke mere ihukømmes.

6. Thi de have raadslaaet af Hjertet med hverandre; mod dig slutte de Pakt.

7. Edoms Telte og Ismaeliterne, Moab og Hagarenerne, 1 Krøn. 5, 10.

8. Gebal og Ammon og Amalek, Filistæa tilligemed Indbyggerne af Tyrus.

9. Ogsaa Assur har sluttet sig til dem, de ere blevne Lots Børns Arm.

1 Mos. 19, 37. 38.

10. Gjør med dem som med Midjan, som med Sisera, som med Jabin ved Kisons Bæk! Dom. 7, 22 fg. 4, 7. 16. 21.

11. De bleve ødelagte ved Endor, bleve Gjødsej for Jorden.

12. Lad det gaa dem, deres Ypperste, som Oreb og som Se'eb og alle deres Fyrster som Sebah og som Zalunna, Dom. 7, 25; 8, 21.

13. dem, som sige: Vi ville tage os Guds Boliger til Ele! 2 Krøn. 20, 11.

14. Min Gud, gjør dem ligesom en Støvhvirvel, ligesom Avner for Vinden! Job 21, 18. Es. 17, 13.

15. Som en Ild, der tænder en Skov, og som en Lue, der sætter Bjergerne i Brand,

16. saaledes forfølge du dem med din Storm og forfærde du dem med dit Stormvejr!

17. Fyld deres Aasyn med Skam, saa de søge dit Navn, o Herre!

18. Lad dem blues og forfærdes til evig Tid, lad dem blive tilskamme og omkomme!

19. Og lad dem erkjende, at du alene har Navnet Herre, den Høieste over al Jorden! 2 Mos. 15, 3.

Es. 37, 16; 42, 8. Hos. 12, 6.

84. PSALME.

Sangeren vidner om sin Længsel efter Samfund med Herren og priser dem salige, som have faaet Del deri, 2-5. Han priser ogsaa dem salige, som i Tiltid til Herren hjertelig længes efter dette Samfund; de skulle, omend deres Vej gaar gennem Trængsel, dog tilslidst naa sit Maal, 6-8. Han beder Herren forunde sin Salvende dette Samfund, som er mere værd end al Verdens Lykke, fordi det er en Kilde til alt Godt, 9-12, og slutter med atter at prise dem salig, som sætter sin Lid til Herren, 13.

1. Til Sangmesteren efter Gittit*; af Korahs Børn; en Psalme.

*Ps. 8, 1.

HVOR elskelige ere dine Boliger, Herre, Hærskarernes Gud!

Ps. 26, 8; 27, 4.

3. Min Sjæl længes, ja vansmægter af Længsel efter Herrens Forgaarde, mit Hjerte og mit Kjød raabe med Fryd til den levende Gud.

Ps. 42, 2 fg.

4. Spuven har jo fundet sig et Hus, og Svalen et Rede, hvor den har lagt sine Unger, — dine Altere, Herre, Hærskarernes Gud, min Konge og min Gud!

5. Salige ere de, som bo i dit Hus; de skulle stadig love dig. Sela.

6. Saligt er det Menneske, hvis Styrke er i dig, de, hvis Hu staaer til de bandede Veie*.

*d. e. Veiene til Guds Hus.

7. Naar de vandre gennem Taaredalen, gjøre de den til en Kildevang, og tidligt Regn hyller den i Velsignelse*.

*d. e. endog de største Trængsler blive dem til Velsignelse. Ps. 23, 4; 126, 5, 6.

8. De gaa frem fra Kraft til Kraft, de træde frem for Gud paa Zion.

9. Herre, Gud, Hærskarernes Gud, hør min Bøn! Vend Øret til, o Jakobs Gud! Sela.

10. Gud, vort Skjold, se til og sku din Salvendes Aasyn! Ps. 3, 4; 7, 11.

11. Thi een Dag i dine Forgaarde er bedre end ellers tusinde; jeg vil heller staa ved Dørtærskelen i min Guds Hus end bo i Ugudelighedens Telte.

12. Thi Gud Herren er Sol og Skjold, Herren giver Naade og Ære; han negter ikke dem noget Godt, som vandre i Ustraffelighed.

Es. 60, 19, 20. 1 Mos. 15, 1. Ps. 23, 1; 34, 10.

13. Herre, Hærskarernes Gud, saligt er det Menneske, som forlader sig paa dig. Ps. 2, 12. Jer. 17, 7.

85. PSALME.

Sangeren beder Herren, som tidligere har vist sig naadig mod sit Folk og frelst det fra stor Elendighed, ogsaa nu komme det til Hjælp med sin Naade og Frelse i den store trængsel, hvori det allerede i lang Tid befinder sig, 2-8. Som Svar paa denne sin Bøn faar han af Herren den Forjættelse, at han vil skjenke dem, som frygte ham, sin sande Menighed, en rig Fyldelse af baade aandelig og timelig Velsignelse, 9-14. — Denne Forjættelse har fundet og Ander sin fulde Opfyldelse i Christi Menighed.

1. Til Sangmesteren; af Korahs Børn; en Psalme.

Du have fordom, Herre, Velbehag i dit Land, du lod Jakobs Fængenskab ophøre.

3. Du borttog dit Folks Misgjerning, du skulde al deres Synd. Sela. Ps. 32, 1.

4. Du tog al din Harme bort, du lod din brændende Vrede vende om,

5. Vend om til os, vor Frelsens Gud, og gjør din Harme imod os til Intet!

6. Vil du evindeligt være vred paa os? Vil du udstrække din Vrede fra Slægt til Slægt? Ps. 77, 8.

7. Vil du ikke gjøre os levende igjen, saa dit Folk maa glæde sig i dig?

8. Lad os se, Herre, din Miskundhed, og giv os din Frelse!

9. Jeg vil høre, hvad Gud, Herren,

taler; thi han taler Fred til sit Folk og til sine Frodme, — kun at de ikke vende tilbage til Daarlighed.

10. Ja, hans Frelse er nær hos dem, som frygte ham, forat Herlighed skal bo i vort Land. Ps. 145, 18.

11. Miskundhed og Trofasthed skulle møde hinanden, Retfærdighed og Fred kysse hinanden. Ps. 72, 3.

12. Sanddruhed skal vokse op af Jorden, og Retfærdighed skue ned fra Himmelen. Es. 45, 8.

13. Herren skal ogsaa give det Gode, og vort Land give sin Grøde.

3 Mos. 26, 4. Ps. 67, 7.

14. Retfærdighed skal gaa frem for hans Aasyn og gjøre hans Trin til sin Vej*.

* d. e. følge ham stadig efter.

86. PSALME.

David beder Herren om Frelse, idet han grunder denne sin Bøn paa hans store Barmhertighed, 1-5, paa hans almægtige Kraft, som engang skal bringe alle Folk til at tilbede ham, 6-10, og paa hans tidligere Naadesbeviants mod Sangeren, som han har frelst fra Døden, 11-13. Efter at have klaget over, hvorledes ugudelige Fjender forfølge ham og søge at berøve ham Livet, ojentager han sin Bøn om naadig Frelse, 14-17.

1. En Bøn af David.

BØI, Herre, dit Øre, svar mig, thi jeg er elendig og fattig!

2. Bevar min Sjæl, thi jeg er from! Frels din Tjener, du, min Gud, ham, som forlader sig paa dig! Ps. 16, 1.

3. Vær mig naadig, Herre, thi til dig raaber jeg den hele Dag!

4. Glæd din Tjeners Sjæl, thi til dig, Herre, opløfter jeg min Sjæl!

5. Thi du, Herre, er god og villig til at forlade og rig paa Miskundhed mod alle dem, som paakalder dig. Ps. 78, 38.

6. Vend Øret, Herre, til min Bøn og mærk paa mine inderlige Begjæringers Røst!

7. Paa min Nøds Dag paakalder jeg dig, thi du svarer mig. Ps. 50, 15.

8. Ingen er som du iblandt Guderne, Herre, og der er Intet som dine Gjerninger. 3 Mos. 15, 11.

5 Mos. 3, 24. Ps. 18, 32; 71, 19.

9. Alle Hedningerne, som du har skabt, skulle komme og tilbede for dit Aasyn, Herre, og ære dit Navn. Ps. 22, 28, 29. Zef. 2, 11. Sak. 14, 9.

10. Thi du er stor og den, som gjør Undergjerninger; du er Gud alene.

11. Lær mig, Herre, din Vej! Jeg vil vandre i din Sandhed. Giv mig et udeligt Hjerter, forat jeg maa frygte dit Navn! Ps. 139, 24; 143, 8. Jer. 32, 39.

12. Jeg vil prise dig, Herre, min Gud, af hele mit Hjerter, og jeg vil ære dit Navn evindeligt.

13. Thi din Miskundhed er stor over mig, og du har udfriet min Sjæl af det dybe Dødsrige.

Ps. 30, 4; 56, 14.

14. Gud! Hovmodige have reist sig imod mig, og Voldsmænds Hob søger efter mit Liv, og de have ikke dig for Øie.

15. Men du, Herre, er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og rig paa Miskundhed og Trofasthed.

16. Vend dig til mig og vær mig naadig, giv din Tjener din Styrke og frels din Tjenerindes Søn!

17. Gjør at Tegn med mig til det Gode, forat mine Avindsmænd maa se det og blive tilskamme, fordi du, Herre, har hjulpet mig og trøstet mig.

87. PSALME.

Sangeren priser Zion som den af Herren elskede Stad, som han har givet den herlige Forjættelse, at alle Hedningefolk engang skulle blive dens Børn og Borgere og i den Ande Kilden til alt sit Liv og al sin Glæde, 1-7. — Denne Forjættelse er bleven opfyldt i Christus.

1. Af Korahs Børn; en Psalme, en Sang.

DEN Stad, han har grundfæstet paa de hellige Bjerge, Es. 14, 32.

2. Zions Porte elsker Herren fremfor alle Jakobs Boliger. Ps. 68, 17.

3. Herlige Ting ere sagte om dig, du Guds Stad. Sela.

Ps. 46, 5, 6; 48, 2 fg. 132, 13 fg. Es. 2, 2 fg. Mika 4, 1 fg.

4. Jeg nævner Rahab* og Babel iblandt dem, der kjende mig; se Filisteren og Tyrieren med Ætiopieren: Denne er født der. * d. e. Ægypten.

Es. 19, 21. Ps. 45, 13; 68, 32; 73, 10.

5. Og om Zion skal det siges: Hver og En er født der. Og han, den Høieste, gjør det fast.

Es. 44, 5. Ps. 48, 9.

6. Herren skal tælle, naar Folkene opskrives, og sige: Denne er født der. Sela.

7. Og de Syngende og de Dansende skulle sige: Alle mine Kilder ere i dig. Jer. 31, 12, 13. Ps. 36, 9.

88. PSALME.

Heman beder Herren, sin Frelses Gud, om Redning af sin store Elendighed, hvori han er nær ved Døden, 2-10. Han foreholder Herren, at han usmiltig kan overlade dem, der tro paa ham, til Døden, 11-13, og slutter saa med gjentagen Bøn og Skildring af sin store Jammer, 14-19. — Heman er her, ligesom David i Ps. 81 og 38, et Forbilledet paa den lidende Messias.

1. En Sang; en Psalme af Korahs Børn; til Sangmesteren; efter Machalat leannot*; en Undervisning af Heman, Esrachiten.

* Betydningen uvist.

HERRE, min Frelses Gud! Om Dagen og om Natten raaber jeg for dig. Ps. 22, 3. Hebr. 5, 7.

3. Lad min Bøn komme for dit Aasyn, bøl dit Øre til mit Klage-raab!

4. Thi min Sjæl er mæt af Ulykker, og mit Liv er kommet nær til Dødariget.

5. Jeg agtes lige med dem, som fare ned i Hulen; jeg er som en Mand uden Kraft,

6. frigiven* som en af de Døde, lig de Ihjelslagne, som ligge i Graven, som du ikke mere kommer i Hu, fordi de ere skilte fra din Haand.

*d. e. ikke længer staaende i din Tjeneste.

7. Du har lagt mig i Dybenes Hule, paa mørke Steder, i Afgrunde.

Ps. 18, 5, 6.

8. Din Vrede tynger paa mig, og med alle dine Bølger trænger du mig. Sela.

Ps. 69, 3.

9. Du har fjernet mine Kjendinger langt fra mig, du har gjort mig vederstyggelig for dem, jeg er stængt inde og kommer ikke ud.

Ps. 31, 12; 38, 12.

10. Mit Øie er vansmættet af Elendighed; jeg har paakaldt dig, Herre, hver Dag, jeg har udbredt mine Hænder til dig.

Ps. 6, 8.

11. Mon du gjør Undergjøinger for de Døde, eller mon Dødfinger staa op og prise dig? Sela.

Ps. 6, 6; 30, 10; 115, 17.

12. Mon der fortælles i Graven om din Miskundhed, i Afgrunden om din Trofasthed?

13. Mon din Undergjøring bliver kjendt i Mørket, og din Retfærdighed i Glemselens Land?

14. Men jeg raaber til dig, Herre, og om Morgen kommer min Bøn dig imøde.

Ps. 5, 4.

15. Hvorfor, Herre, forkaster du min Sjæl? Hvorfor skjuler du dit Aasyn for mig? Ps. 22, 2; 13, 2; 44, 26.

16. Elendig er jeg og gjænde fra Ungdommen af; jeg bærer dine Rædsler, jeg maa fortvivle.

17. Din Vredes Luer ere farne hen over mig, dine Rædsler have tilfintgjort mig.

18. De have omgivet mig som Vand den hele Dag, de have omringet mig tilhobe.

19. Du har fjernet Ven og Næste langt fra mig; mine Kjendinger er det mørke Sted.

Job 17, 14.

89. PSALME.

Etan priser Herren for hans store Miskundhed og Trofasthed, især den, han har vist ved de Forjættelser, han har givet David, 2-5. Han priser dernæst ogsaa Herrens Almagt, som i Forening med hans Naade og Trofasthed gjør Israael til et lykkeligt Folk og borger for Opfyldelsen af hans Forjættelser, 6-19, og giver saa en udførlig Fremstilling af disse Forjættelsers Indhold, 20-38. Han klager over de store Trængsler, Herren nu har ladet komme over Davids Æt og Israels Folk, saa det ser ud, som om han ikke vilde holde sine Løfter, 39-46, og slutter med Bøn om, at han vil opfylde disse og frelse sit Folk, 47-52.

1. En Undervisning af Etan, Esrachiten.

OM Herrens Naadegjøinger vil jeg synges til evig Tid; fra Slægt til Slægt vil jeg kundgjøre din Trofasthed med min Mund.

3. Thi jeg siger: Miskundhed bygges op til evig Tid, i Himmelen grundfæster du din Trofasthed.

Ps. 119, 89.

4. [Du siger:] Jeg har sluttet en Pakt med min Udvalgte, jeg har svoret David, min Tjener:

5. Til evig Tid vil jeg grundfæste din Afkom, og jeg vil bygge din Trone fra Slægt til Slægt. Sela.

2 Sam. 7, 12-16. Ps. 61, 8; 73, 17; 132, 11.

Es. 56, 3. Luk. 1, 32. 33.

6. Og Himlene prise din underfulde Gjærning, Herre, og din Trofasthed prises i de Helliges Forsamling.

Ps. 29, 1, 2; 103, 20. 21.

7. Thi hvo er i det Høie at ligne med Herren? Hvo er Herren lig iblandt Guds Søner,

Ps. 86, 8.

8. en Gud, saare forførdelig i de Helliges hemmelige Raad og frygtelig for alle dem, som ere omkring ham?

9. Herre, Hørsakarernes Gud, hvor som du stærk, o Herre? Og din Trofasthed er trindt omkring dig.

10. Du er den, som hersker over Havets Overmod; naar dets Bølger reise sig, bringer du dem til at lægge sig. Ps. 65, 8; 93, 3, 4.

11. Du har sønderknust Rahab* som en Ihjelslagen; med din Styrkes Arm har du adspredt dine Fjender. * Ps. 87, 4. Ps. 74, 13. 14.

12. Dig høre Himlene til, dig og saa Jorden; Jorderiget og dets Fylde — du har grundfæstet dem;

Ps. 24, 1; 102, 26.

13. Norden og Sønden — du har skabt dem; Tabor og Hermon juble over dit Navn.

14. Du har en Arm med Vælde; stærk er din Haand, ophøiet er din Høire.

15. Retfærdighed og Ret ere din Trones Grundvold; Miskundhed og Trofasthed gaa frem for dit Aasyn.

Ps. 97, 2; 85, 14.

16. Saligt er det Folk, som kjen-der til Jubel*; Herre, i dit Aasyns Lys skulle de vandre.

* nemlig over Herren, sin Konge.

4 Mos. 23, 21.

17. I dit Navn skulle de fryde sig den hele Dag, og ved din Retfærdighed vorde de ophøiede.

18. Thi du er deres Styrkes Pryd, og ved dit Velbehag ophøier du vort Horn.

19. Thi Herren er vort Skjold, og Israels Hellige vor Konge.

Ps. 84, 12. Es. 33, 22.

20. Dengang** talte du i et Syn til dine Fromme** og sagde: Jeg har nedlagt Hjælp hos en Helt, jeg har ophøiet en Yngling af Folket.

* V. 4. 5. ** Guds Folk.

21. Jeg har fundet David, min Tjener, jeg har salvet ham med min hellige Olje, 1 Sam. 16, 13. Ap. G. 13, 22.

22. ham, med hvem min Haand altid skal være, og hvem min Arm skal give Styrke.

23. Fienden skal ikke plage ham, og den Uretfærdige skal ikke undertrykke ham

24. Men jeg vil sønderknuse hans Modstandere for hans Aasyn og slaa dem, som hade ham.

25. Og min Trofasthed og min Miskundhed skal være med ham, og i mit Navn skal hans Horn ophøies.

26. Og jeg vil lade ham lægge sin

Haand paa Havet og sin Høire paa Floderne. Ps. 72, 8.

27. Han skal raabe til mig: Du er min Fader, min Gud og min Freløses Klippe. 2 Sam. 7, 14.

28. Og jeg vil gjøre ham til den Førstefødte, til den Høieste over Kongerne paa Jorden. Ps. 72, 11.

29. Jeg vil bevare ham min Miskundhed til evig Tid, og min Pakt skal holdes ham trolig.

30. Og jeg vil lade hans Afkom blive til evig Tid og hans Trone som Himmelens Dage. V. 5.

31. Dersom hans Børn forlade min Lov og ikke vandre i mine Bud,

32. dersom de krænke mine Forskrifter og ikke holde mine Befalinger,

33. da vil jeg hjemssøge deres Synd med Ris og deres Misgjerning med Plager. 2 Sam. 7, 14. 15.

34. Men min Miskundhed vil jeg ikke tage fra ham og ikke svigte min Trofasthed;

35. jeg vil ikke krænke min Pakt og ikke forandre, hvad der udgik fra mine Læber. 4 Mos. 23, 19.

36. Eet har jeg svoret ved min Hellighed, sandelig, for David vil jeg ikke lyve: V. 4. 5.

37. Hans Afkom skal blive til evig Tid, og hans Trone som Solen for mit Aasyn.

38. Som Maanen skal den staa evindeligt, og Vidnet i det Høie er trofast. Sela. Jer. 33, 20, 21.

39. Og du har forkastet og forskudt, du er fortørnet paa din Salvede.

40. Du har rystet Pakten med din Tjener af dig, du har vanhelliget hans Krone ned i Støvet.

41. Du har nedrevet alle hans Mure, du har lagt hans Fæstninger i Grus. Ps. 80, 13, 14.

42. Alle de, som gaa forbi paa Veien, have plyndret ham; han er bleven til Haan for sine Naboer.

Ps. 44, 14.

43. Du har ophøiet hans Modstanderes høire Haand, du har glædet alle hans Fiender.

44. Og du lod hans skarpe Sverd vige og lod ham ikke holde Stand i Striden.

45. Du har gjort Ende paa hans Glans og kastet hans Trone i Støvet.

46. Du har forkortet hans Ungdoms Dage, du har dækket ham med Skam. Sela.

47. Hvor længe, Herre, vil du skjule dig evindeligt? Hvor længe skal din Harme brænde som Ild?

48. Kom dog i Hu, hvor kort mit Liv er, til hvilken Forføngelighed du har skabt alle Menneskenes Børn! Job 7, 7 fg. 14, 1 fg. Ps. 39, 6; 62, 10; 90, 10.

49. Hvo er den Mand, som lever og ikke ser Døden, som frier sin Sjæl fra Dødsrigets Vold? Sela.

Rom. 5, 12. Hebr. 9, 27.

50. Hvor ere, o Herre, dine forrige Naadegjerninger, som du tilsvor David i din Trofasthed? V. 4, 5.

51. Kom ihu, Herre, dine Tjeneres Forsamødelse, at jeg maa bære alle de mange Folk i mit Skjød.

52. at dine Fiender forhaane, o Herre, at de forhaane din Salvedes Fodspor!

53. Lovet være Herren til evig Tid! Amen, Amen.

90. PSALME.

Moses priser Guds Trofasthed, Evighed og Uforanderlighed, 1. 2. Han klager over, at Menneskelivet, maalt med Guds Maalestok, er saars kortvarigt og sygtigt, 3-6. Han viser, at Aarsagen dertil er Guds Vrede over Menneskenes Synd, 7-10, og beder, at Gud vil give sine Tjener den Forstand til at erkjende dette, som de mangle, 11. 12. Han slutter med Bøn om, at Gud efter de lange og tunge Lidelser, han har tilskikket sit Folk, atter vil se i Naade til det, 13-17.

1 En Bøn af Moses, den Guds Mand.

HERRE! En Bolig har du været os fra Slægt til Slægt. 5 Mos. 33, 27.

2. Før Bjergene bleve til, og du frembragte Jorden og Jorderiget, ja fra Evighed til Evighed er du Gud.

Ordsp. 8, 25. Es. 43, 13.

3. Du byder Mennesket vende tilbage til Støv og siger: Vender tilbage, I Menneskebørn!

1 Mos. 3, 19 Ps. 104, 29. Præd. 12, 7.

4. Thi tusinde Aar ere i dine Øine som den Dag igaar, naar den farer hen, som en Vagt om Natten.

2 Pet. 3, 8.

5. Du skyller dem bort, de blive som en Søvn. Om Morgenene ere de som det frodige Græs;

Es. 40, 6, 7. 1 Pet. 1, 24.

6. om Morgenene blomstrer det og er frodigt, om Aftenen visner det hen og bliver tørt.

Job 14, 2. Ps. 103, 15. 16.

7. Thi vi ere svundne hen ved din

Vrede, og ved din Harme ere vi farne bort med Forfærdelse. Ps. 70, 3.

8. Du har sat vore Misgjerninger for dine Øine, vor skjulte Synd for dit Aasyns Lys.

Jer. 16, 17. Ps. 19, 13. 1 Kor. 4, 5.

9. Thi alle vore Dage ere bortflygtede i din Vrede; vi have bragt vore Aar til Ende som et Suk.

10. Vort Livs Tid, den er sytti Aar og, naar der er megen Styrke, ottetti Aar, og dets Herlighed er Møje og Forføngelighed; thi hastig bleve vi drevne fremad, og vi fløi afsted.

Ps. 89, 48. Job 9, 25. 26.

11. Hvo kjender din Vredes Styrke og din Harme, saaledes som Frygten for dig kræver?

12. At tælle vore Dage, det lære du os, forat vi maa faa Visdom i Hjertet!

13. Vend om, Herre! Hvor længe? Lad det gjøre dig ondt for dine Tjenerne!

2 Mos. 32, 12. Ps. 6, 4.

14. Mæt os, naar Morgenene kommer, med din Miskundhed, og vi ville juble og være glade alle vore Dage!

15. Glød os alt efter de Dage, du har plaget os, efter de Aar, vi have seet Ulykke!

16. Lad din Gjerning aabenbares for dine Tjener og din Herlighed over deres Børn!

17. Og Herrens, vor Guds, Liffighed være over os, og vore Hænders Gjerning fremme du for os, ja, vore Hænders Gjerning, den fremme du!

91. PSALME.

Den, der tager sin Tilflugt til Gud og forlader sig paa ham, er juldkommen tryk under alle, selv de største, mest truende Farer, 1-16.

DEN, som sidder i den Højestes Skjul, som bor i den Almægtiges Skygge,

2. siger til Herren: Min Tilflugt og min Fæstning, min Gud, paa hvem jeg forlader mig!

Ps. 18, 3.

3. Thi han frier dig af Fuglefængerens Snare, fra Fordærvsens Pest.

Ps. 124, 7.

4. Med sine Vingefjædre dækker han dig, og under hans Vinger finder du Ly; hans Trofasthed er Skjold og Skjerm.

Ps. 36, 8; 57, 2. Matth. 23, 37.

5. Du skal ikke frygte for Nattens Rædsler, for Pil, som flyver om Dagen,

Ps. 112, 7, 8. Ordsp. 3, 25. 26.

6. for Pest, som farer frem i Mørket, for Sot, som ødelægger om Midt dagen.

7. Falde Tusinde ved din Side og ti Tusinde ved din Høire, til dig skal det ikke naa.

8. Du skal kun skue det med dine Øine og se, hvorledes de Ugudelige faa sin Løn. Ps. 92, 12.

9. Thi du, Herre, er min Tilflugt. Den Høieste har du gjort til din Boglig; Ps. 90, 1.

10. Intet Ondt skal vederfares dig, og ingen Plage skal komme nær til dit Telt. Ordsap. 12, 21; 24, 16.

11. Thi han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bevare dig paa alle dine Veie.

Ps. 34, 8. Matth. 4, 6.

12. De skulle bære dig paa Hænder, forat du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten. Ps. 121, 3.

13. Paa Løve og Hugorm skal du træde; du skal nedtræde unge Løver og Slanger.

5 Mos. 8, 15. Mark. 16, 18. Luk. 10, 19.

14. Thi ved mig hænger han, og jeg vil udfri ham; jeg vil bringe ham i Sikkerhed, thi han kjender mit Navn.

15. Han skal paakalde mig og jeg vil svare ham; jeg er med ham i Nøden, jeg vil udfri ham og føre ham til Ære. Es. 41, 10; 65, 24. Ps. 50, 15.

16. Med et langt Liv vil jeg møtte ham og lade ham skue min Frelse. Ps. 50, 23.

92. PSALME.

Sangeren vidner om, hvor godt det er at prise Herren, 2-4, som har glædet ham ved sine Almagtsgjerninger og sin dybe, for Daaren ufattelige Visdom, 5-7; han aabenbarer denne sin Visdom derved, at han lader de Ugudeliges Lykke blive dem selv til Fordærvelse, men skjenker de Fromme megen og vartig Lykke i sit Samfund og saaledes giver dem Aarsag til at prise hans Retfærdighed og Trofasthed, 8-16.

1. En Psalme, en Sang til Sabbatsdagen.

DET er godt at prise Herren og at lovsynge dit Navn, du Høieste, Ps. 147, 1.

3. at kundgjøre din Miskundhed om Morgenen og din Trofasthed om Nætterne

4. til tistrenget Citar og til Harpe, til tankefuldt Spil paa Citar.

5. Thi du har glædet mig, Herre, med dit Verk; jeg jubler over dine Hænders Gjerninger.

6. Hvor store ere dine Gjerninger, Herre! Saare dybe ere dine Tanker.

Ps. 40, 6; 104, 24; 139, 17. Rom. 11, 33.

7. En ufornuftig Mand kjender det ikke, og en Daare forstaar ikke dette. Ps. 73, 22.

8. Naar de Ugudelige spire som Græsset, og alle de, som øve Uret, blomstre, saa er det til deres Ødelæggelse for evig Tid.

Ps. 37, 1. 2. 38; 73, 17 fg. 129, 6.

9. Og du er høj til evig Tid, o Herre! Ps. 97, 9.

10. Thi se, dine Fiender, Herre, thi se, dine Fiender omkomme; alle de, som øve Uret, adspredes.

Ps. 68, 2. 3.

11. Og du ophører mit Horn som Vildoksens; jeg er overgyldt med frisk Olje. Ps. 89, 18. 25; 23, 5.

12. Og mit Øie ser med Fryd paa mine Modstandere; mine Øren høre med Glæde om de Onde, som staa op imod mig. Ps. 91, 8; 118, 7.

13. Den Retfærdige spirer som Palmen; som en Ceder paa Libanon vokser han. Ps. 52, 10. Ordsap. 11, 23.

14. Plantede i Herrens Hus, blomstre de i vor Guds Forgaarde.

15. End i graahærdet Alder skyde de friske Skud; de ere frodige og grønne. Ps. 1, 3.

16. for at kundgjøre, at Herren er retvis, han, min Klippe, og at der ikke er Uret i ham. 5 Mos. 32, 4.

93. PSALME.

Herren er sit Riges evige, almægtige Konge og vil følsge sine Forjættelser bevare det imod alle dets Fienders Anløb, hvor værdige de end ere, 1-5. — En Spaadom om Messias's Kongedømme og hans Kirkes Seter og evige Bestaaen.

HERREN er bleven Konge, har iført sig Høthed; Herren har iført sig, har omgjort sig med Styrke, og Jorderiget staar fast, det rokkes ikke.

Ps. 96, 10; 97, 1; 99, 1.

2. Fast er din Trone fra fordums Tid; fra Evighed er du. Es. 44, 6.

3. Strømme have opløftet, o Herre, Strømme have opløftet sin Røst, Strømme opløfte sin Brusen.

Ps. 46, 4. 7; 65, 8; 89, 10. Es. 17, 12. 13.

4. Fremfor Røsten af de store, de herlige Vande, Havets Brændinger, er Herren herlig i det Høie.

5. Dine Vidnesbyrd ere saare trofaste; for dit Hus sømmer sig Hellighed, o Herre, saalænge Dagene vare.

Ps. 19, 8; 25, 10.

94. PSALME.

Sangeren opfordrer Herren til at straffe sit Folks hovmodige Fiender, som undertrykke det (det de mene, at Herren ikke ænser deres Færd, 1-7. Han revser de Israeltters Daarlighed, som dels denne Fiendernes Mening, 8-11, og priser dem salige, som af Herren have lært at sætte af sin Lød til ham, der i sin Tid skal tage sig af sit Folk, 12-15. Han udtaler til Slutning sin faste Tillid og Fortroenighed til Herrens Hjælp i al Nød og Fare og sin Forvisning om, at han vil tilintetgjøre alle hans Fiender, 16-23.

DU Hevnens Gud, o Herre, du Hevnens Gud, aabenbar dig i Herlighed! 5 Mos. 32, 35. Rom. 12, 19.

2. Reis dig, du Jordens Dommer, lad Gjængældelse komme over de Hovmodige! Ps. 7, 7, 9; 28, 4.

3. Hvor længe skulle de Ugudelige, o Herre, hvor længe skulle de Ugudelige fryde sig?

4. De udgyde en Strøm af Ord, de føre fræk Tale; alle de, som øve Uret, bryste sig.

5. Dit Folk, o Herre, knuse de, og din Arv plæge de.

6. Enken og den Fremmede slaa de ihjel, og Faderløse myrde de.

7. Og de sige: Herren ser ikke, og Jakobs Gud giver ikke Agt.

Ps. 10, 11, 13.

8. Giver dog Agt, I Ufornuftige blandt Folket, og I Daarer, naar ville I blive kloge?

9. Mon han, som planter Øret, ikke skulde høre? Mon han, som danner Øiet, ikke skulde se? Ordsp. 20, 12.

10. Mon han, som revser Hedningerne, ikke skulde straffe, han, som bringer Menneskene til Forstand?

11. Herren kjender Menneskenes Tanker, han ved, at de ere Forfølgelighed. Ps. 39, 12; 62, 10. 1 Kor. 3, 20.

12. Sallig er den Mand, som du, Herre, revser og underviser af din Lov.

13. for at skaffe ham Ro for onde Dage, indtil der bliver gravet en Grav for den Ugudelige. Ps. 112, 8.

14. Thi Herren skal ikke forkaste sit Folk og ikke forlade sin Arv;

5 Mos. 31, 6. Hebr. 13, 5, 6.

15. thi Dommen skal vende tilbage til Retfærdighed, og alle de Oprigtige af Hjertet skulle give den Medhold.

16. Hvo reiser sig for mig imod de Onde? Hvo stiller sig frem for mig imod dem, som øve Uret?

17. Dersom ikke Herren var min Nor. 20

Hjælp, vilde min Sjæl snart bo i det Stille. Ps. 124, 1 fg.

18. Naar jeg siger: Min Fod vakler, saa holder din Misakundhed mig oppe, o Herre!

19. Naar mine urolige Tanker i mit Indre blive mange, kvæge dine Husvaleiser min Sjæl.

20. Er vel Fordærvsens Trone i Samfund med dig, den, som udtænger Ulykke tvertimod, hvad ret er?

21. De slaa sig skarevis sammen imod den Retfærdiges Sjæl, og uskyldigt Blod dømme de skyldigt.

22. Da bliver Herren mig en Borg, og min Gud min Tilflugts Klippe.

Ps. 18, 3.

23. Og han lader deres Uret komme tilbage over dem, og for deres Ondskabs Skyld skal han udrydde dem; ja, Herren, vor Gud, skal udrydde dem.

95. PSALME.

Sangeren opfordrer Israel til at prise Herren som den over Alt Ophøede, der har skabt og eter den hele Jord, 1-5, og at tilbede ham som den, der er sit Folks trofaste Hyrde, hvem det vilde gjøre vel i at lyde, 6, 7; han adværer det imod at forhærde sit Hjerte i Lighed med sine vantro Fædre, som derved udelukkede sig selv fra den forjættede Hvile, 8-11.

Psalmen sigter til Guds Naades og Almagts Aabenbarelse i Kristus og formæner til at prise ham og ikke forhærde sit Hjerte mod ham og hans Frelse (Hebr. 3, 7 fg. 4, 5 fg.)

KOMMER, lader os juble for Herren, lader os raabe med Fryd for vor Frelses Klippe!

2. Lader os træde frem for hans Aasyn med Pris, lader os juble for ham med Psalmer!

3. Thi Herren er en stor Gud og en stor Konge over alle Guder,

Ps. 47, 3; 96, 4 fg.

4. han, som har Jordens Dyb i sin Haand og Bjergenes Høider i Eie,

5. han, hvem Havet tilhører, thi han har skabt det, og hans Hænder have dannet det Tørre.

6. Kommer, lader os kaste os ned og bøje Knæ, lader os knæle for Herrens, vor Skabers, Aasyn!

7. Thi han er vor Gud, og vi ere det Folk, han føder, og den Hjord, hans Haand leder. Vilde I dog idag høre hans Røst!

Ps. 100, 3.

2 Mos. 23, 21, 22. Hebr. 3, 7 fg.

8. Forhærdi ikke eders Hjerte. Ligesom ved Meriba, ligesom paa Massas Dag i Ørkenen,

9. hvor eders Fædre fristede mig! De prøvede mig, fik ogsaa se min Gjærning. 2 Mos. 17, 1 fg.

10. Firti Aar væmmedes jeg ved den Slægt, og jeg sagde: De ere et Folk med forvildet Hjerter, og de kjende ikke mine Veie.

11. Saa svor jeg i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile. 4 Mos. 14, 22, 23. Hebr. 3, 18; 4, 5 fg.

96. PSALME.

Alle Jordens Folk og den hele Skabning opfordres til at prise Herren og kundgøre hans Herlighed, fordi han alene er den almægtige Gud og Skaber, 1-6, og til at ære og tilbede ham, fordi han skal komme i sit Rige for at dømme Jorden med Retfærdighed, 7-13. — Psalmen stiger til og er en Spaadom om Messias's Komme og Kongedømme.

SYNGER for Herren en ny Sang, synger for Herren, al Jorden!

1 Køn. 16, 23-33. Ps. 98, 1. Es. 42, 10 fg. Aab. 5, 9, 10.

2. Synger for Herren, lover hans Navn, bebuder fra Dag til Dag hans Frelse!

3. Fortæller iblandt Hedningerne hans Ære, iblandt alle Folkene hans Undergjæringer! Es. 66, 18, 19.

4. Thi stor er Herren og saare priselig, forfærdelig er han over alle Guder. 5 Mos. 10, 17. Ps. 48, 2; 95, 3.

5. Thi alle Folkene Guder ere Intet; men Herren har gjort Himmelen. Ps. 115, 4 fg. Es. 41, 23, 24, 29. 1 Kor. 8, 4-6.

6. Høihed og Herlighed er for hans Aasyn, Styrke og Prydelse er i hans Helligdom.

7. Giver Herren, I Folkeslægter, giver Herren Ære og Magt!

8. Giver Herren hans Navns Ære, frembærer Gaver og kommer til hans Forgaarde! Ps. 68, 30; 72, 10.

9. Tilbeder Herren, i hellig Prydelse, bæver for hans Aasyn, al Jorden! Ps. 110, 3.

10. Siger iblandt Hedningerne: Herren er bleven Konge, og Jorderiget staar fast, det rokkes ikke; han dømmer Folkene med Retvisshed. Ps. 93, 1 fg. 72, 1 fg. Es. 9, 7.

11. Himmelen glæde sig, og Jorden fryde sig, Havet bruse og dets Fylde! Ps. 93, 7 fg. Es. 44, 23; 49, 13.

12. Marken fryde sig og Alt, hvad der er paa den! Da juble alle Træer i Skoven Es. 55, 12.

13. for Herrens Aasyn; thi han 610

kommer, thi han kommer for at dømme Jorden; han skal dømme Jorderiget i Retfærdighed og Folkene i sin Trofasthed.

Ps. 96, 9. Ap. G. 17, 31.

97. PSALME.

Sangeren skildrer, hvorledes Herren for al Skabningen vil aabenbare sig i forfærdelig Majestet som Konge og retfærdig Dommer, 1-6, til Beskjæmmelse for alle Afgudsdyrkere, men til Fryd og Glæde for sit Folk, 7-9. Han formaner de Fromme til at hade det Onde, idet han minder dem om, at Herren beværer og frelser de Retfærdige, 10-12. — Psalmen indeholder en Spaadom om Christi Kongedømme.

HERREN er bleven Konge; Jorden fryde sig, mange Øer glæde sig! Ps. 93, 1. Es. 42, 10 fg.

2. Skyer og Mulm ere trindt omkring ham, Retfærdighed og Ret ere hans Trones Grundvold. Ps. 89, 15.

3. Ild gaar foran hans Aasyn og sætter hans Fiender i Brand trindt omkring. Ps. 50, 3.

4. Hans Lyn oplyse Jorderiget; Jorden ser det og bæver.

5. Bjergene smelte som Voks for Herrens Aasyn, for al Jordens Herres Aasyn. Mika 1, 4.

6. Himlene kundgøre hans Retfærdighed, og alle Folkene se hans Ære. Ps. 50, 6. Es. 40, 5; 66, 18.

7. Tilskamme vende alle de, som tjene udskaarne Billeder, som rose sig af Afguder; tilbeder ham, alle Guder! Es. 42, 17. Ps. 96, 5. Hebr. 1, 6.

8. Zion hører det og glæder sig, og Judas Døtre fryde sig over dine Domme, Herre! Ps. 48, 12.

9. Thi du, Herre, er den Høieste over al Jorden, du er saare ophøiet over alle Guder. Ps. 83, 19; 96, 4.

10. I, som elske Herren, hader det Onde! Han beværer sine Frommes Sjele; han udfrier dem af de Ugudelliges Haand. Am. 5, 15.

11. Lys er udsaaet for den Retfærdige, og Glæde for de Oprigtige af Hjertet. Ps. 112, 4.

12. Glæder eder, I Retfærdige, i Herren, og priser hans Helligheds Ihukommelse! Ps. 32, 11; 30, 5.

98. PSALME.

Den hele Jord opfordres til af alle Kræfter at prise Herren, fordi han kommer for at frelse sit Folk paa underfuld Maade og dømme Jorderiget med Retfærdighed, 1-9. — Psalmen stiger til og er en Spaadom om Christi Komme.

1. En Psalme.
SYNGER Herren en ny Sang! Thi han har gjort underlige Ting; hans høire Haand og hans hellige Arm har hjulpet ham. Ps. 96, 1.

Es. 53, 10; 59, 16.

2. Herren har kundgjort sin Frelse, aabenbaret sin Retfærdighed for Hedningernes Øine. Luk. 2, 30-32.

3. Han har ihukkommet sin Mis-kundhed og sin Trofasthed mod Israels Hus; alle Jordens Ender have set vor Guds Frelse.

4. Raaber med Glæde for Herren, al Jorden, udbryder og jubler og lovsynger! Ps. 96, 1 fg. 100, 1.

5. Lovsynger Herren til Citar, til Citar og med Sangens Røst,

6. til Trompeter og Basunens Røst! Raaber med Fryd for Kongens, Herrens Aasyn!

7. Havet bruse og dets Fylde, Jorderiget og de, som bo der!

Ps. 96, 11 fg.

8. Strømmene klappe i Hænder, Bjergene juble tilhobe

9. for Herrens Aasyn, thi han kommer for at dømme Jorden; han skal dømme Jorderiget med Retfærdighed og Folkene med Retvished.

99. PSALME.

Sangeren vidner om, hvorledes Herren i sit Rige vil aabenbare sig som en stor og ophøjet Konge og af Folkene blive priset som sin Menigheds stærke og retfærdige Beskytter, og opfordrer Menigheden til derfor at love og tilbede ham, 1-5. Han gjentager derpaa denne Opfordring med Henvisning til det inderlige Samfund, hvori Fortidens hellige Mænd stode med Herren og han med dem, 6-9. — Psalmen indeholder en Spaadom om Christi Kongedømme.

HERREN er bleven Konge, Folkene bæve, han, som troner paa Keruber, Jorden ryster.

Ps. 93, 1; 80, 2, 2 Sam. 6, 2.

2. Herren er stor i Zion, og ophøjet er han over alle Folkene.

Ps. 48, 2.

3. De skulle prise dit Navn, det store og forfærdelige; hellig er han.

Ps. 96, 4.

4. Og Kongens Styrke elsker Ret; du har grundfæstet Retvished, du har øvet Ret og Retfærdighed i Jakob.

Es. 2, 7.

5. Ophøjer Herren, vor Gud, og kaster eder ned for hans Fødders Skammel! Hellig er han.

1 Krøn. 28, 2, Ps. 132, 7.

6. Moses og Aron vare blandt hans Prester, og Samuel iblandt dem, som paakaldte hans Navn; de raabte til Herren, og han svarede dem.

2 Mos. 8, 12, 13; 32, 11 fg. 1 Sam. 7, 9.

7. I en Skytøjte talte han til dem; de holdt hans Vidnesbyrd og den Lov, han gav dem.

2 Mos. 33, 9, 11.

8. Herre, vor Gud, du svarede dem; du var dem en Gud, som tilgav dem, men ogsaa en Hævner over deres Gjerninger.

9. Ophøjer Herren, vor Gud, og kaster eder ned for hans hellige Bjerg! Thi hellig er Herren, vor Gud.

100. PSALME.

Den hele Jord opfordres til at prise og tjene Herren, som har gjort Israel til sit Folk og altid vist sig naadig og trofast mod det, 1-5.

1. En Psalme til Lovprisning.

RAABER med Fryd for Herren, al Jorden! Ps. 66, 1.

2. Tjener Herren med Glæde, kommer for hans Aasyn med Jubel!

Ps. 2, 11; 95, 2.

3. Erkjender, at Herren er Gud! Han har skabt os, og ikke vi selv, til sit Folk og til den Hjord, han føder.

5 Mos. 32, 6, Ps. 95, 7.

4. Gaar ind i hans Porte med Pris, i hans Forgaarde med Lov, priser ham, lover hans Navn!

Es. 56, 7; 66, 23.

5. Thi Herren er god; hans Mis-kundhed varer til evig Tid, og hans Trofasthed fra Slægt til Slægt.

Es. 54, 10.

101 PSALME.

David vil prise Herrens Mis-kundhed og Retfærdighed, 1, i sin egen Vandel vogte sig for alt Ondt, 2-4, og ved Valget af sine Tjenere kun søge de Retskafne, men bortskaffe de Ugudelige baade af sit Hus og sit Land, 5-8.

1. Af David; en Psalme.

OM Mis-kundhed og Røt vil jeg synge; dig, Herre, vil jeg lovsynge.

Ps. 89, 2; 92, 2, 3.

2. Jeg vil agte paa den Ustraffeliges Vej, — naar vil du komme til mig? Jeg vil vandre i mit Hjertes Ustraffelighed i mit Hus.

3. Jeg vil ikke foresætte mig nogen nedrig Sag; at begaa Overtrædelser hader jeg, det skal ikke hænge ved mig.

4. Et forvendt Hjerte skal vige fra mig, den Onde vil jeg ikke vide af.

5. Den, som bagvasker sin Næste i Løndom, ham vil jeg udrydde; den, som har stolte Øine og et opblæst Hjerte, ham kan jeg ikke fordrage.

Ps. 15, 3. Ordsp. 21, 4.

6. Mine Øine se efter de Trofaste i Landet, forat de skulle bo hos mig; den, som vandrer paa den Ustraffeliges Vel, han skal tjene mig.

7. Der skal ikke i mit Hus bo Nogen, som øver Svig; den, som taler Løgn, skal ikke blive staaende for mine Øine.

8. Hver Morgen vil jeg tilintetgjøre alle Ugudelige i Landet for at udrydde af Herrens Stad alle dem, som øve Uret.

102. PSALME.

En lidende From henflyr i sin Sjæls Nød og Angest under de store Trængsler, hvori han er stedt, til Herren som den til enhver Tid almægtige, naaderige og trofaste Gud. 2-12. Han træster sig ved det sikre Haab, at Herren i sin store Naade snart vil gjenopbygge Zion og frelse sit betrængte Folk, hvorved alle Jordens Folkeslag skulle bringes til at ære, tilbede og tjene ham, 13-25. Han er i Troen paa Guds evige Almagt og Uforanderlighed fast forvisset om, at han vil velvaigne sine Tjenere gennem alle Slægter, 24-29. — Psalmen indeholder en Spaadom om Hedningefolkenes Optagelse i Christi Rige.

1. En Bøn af en Elendig, naar han vansmægter og udøser sin Kummer for Herrens Aasyn.

HERRE, hør min Bøn og lad mit Raab komme til dig!

3. Skjul ikke dit Aasyn for mig paa den Dag, jeg er i Nød! Bøi dit Øre til mig! Paa den Dag, jeg raaber, skynd dig at svare mig! Ps. 69, 18.

4. Thi mine Dage ere forsvundne som Røg, og mine Ben ere forbrændte som en Brand.

5. Mit Hjerte er stukket som en Urt og fortørret; thi jeg har glemt at æde mit Brød.

6. Ved min Stønnens Røst hænge mine Ben ved mit Kjød. Job 19, 20.

7. Jeg ligner Pelikanen i Ørkenen, jeg er som Uglen paa øde Steder.

8. Jeg vaager og er bleven som en enlig Fugl paa Taget.

9. Den hele Dag forhaane mine Fiender mig; de, som rase mod mig, sværge ved mig*.

* Es. 65, 15. Jer. 20, 22.

10. Thi jeg æder Aske som Brød og blander min Drik med Graad

Ps. 42, 4.

11. for din Vredes og din Harmes Skyld; thi du har løftet mig op og kastet mig hen.

12. Mine Dage ere som en hældende Skygge, og selv hentøres jeg som en Urt. Ps. 109, 23.

13. Men du, Herre, du troner til evig Tid, og din Ihukommelse er fra Slægt til Slægt. Ps. 9, 8; 29, 10; 135, 13.

14. Du vil reise dig, du vil forbarne dig over Zion; thi Tiden er der til at være det naadig, Tiden er kommen. Ps. 51, 20. Es. 49, 13 fg.

15. Thi dine Tjenere have Behag i dets Stene, og de ynkes over dets Støv.

16. Og Hedningerne skulle frygte Herrens Navn, og alle Jordens Konger din Herlighed. Ps. 66, 30 fg.

17. Thi Herren har bygget Zion, han har aabenbaret sig i sin Herlighed.

18. Han har vendt sig til de Hjelpeleses Bøn, og han har ikke foragtet deres Bøn.

19. Dette skal vorde opskrevet for den kommende Slægt, og det Folk, som skal skabes, skal love Herren. Ps. 22, 31, 32.

20. Thi han har seet ned fra sin hellige Høide, Herren har fra Himlen skuet til Jorden

21. for at høre den Bundnes Suk, for at løse Dødens Børn, Ps. 79, 11.

22. forat man i Zion skal forkynde Herrens Navn og hans Pris i Jerusalem,

23. naar Folkeslag samle sig tilhobe, og Riger for at tjene Herren.

Ps. 22, 28; 68, 33. Es. 2, 2 fg.

24. Han har bøiet min Kraft paa Veien, han har forkortet mine Dage.

25. Jeg siger: Min Gud, tag mig ikke bort midt i mine Dage! Dine Aar vare fra Slægt til Slægt. Ps. 90, 2.

26. Fordum grundfæstede du Jorden, og Himlene ere dine Hænders Gjerning.

Ps. 24, 2; 3, 4; 33, 6. Hebr. 1, 10 fg.

27. De skulle forgaa, men du bliver staaende; de skulle alle ældes som et Klæde, som et Klædebon omskifter du dem, og de omskiftes,

Es. 51, 6; 54, 10. Matth. 24, 35.

2 Pet. 3, 7, 10.

28. men du er den Samme, og dine Aar faa ingen Ende.

29. Dine Tjeneres Børn skulle bo

i Ro, og deres Afkom skal staa fast
for dit Aasyn. Ps. 69, 37.

103. PSALME.

David opfordrer sin Sjæl til at love og takke Herren for alle de Velgjerninger, han har gjort mod ham selv, 1-5, og for al den syndstiltvende Miskundhed, han viser mod alle dem, der frygte ham, idet han kommer i Hu, at de ere skrøbelige Mennesker, 6-18. Til Slutning opfordrer han de himmelske Hærskarer og den hele Skabning til med ham at love Herren som Verdens almægtige Hersker, 19-22.

1. Af David.

MIN Sjæl, lov Herren og Alt, hvad I mig er, love hans hellige Navn!

2. Min Sjæl, lov Herren, og glem ikke alle hans Velgjerninger!

3. Han, som forlader al din Misgjerning, som læger alle dine Brøst,

4. han, som forløser dit Liv fra Graven, som kroner dig med Miskundhed og Barmhjertighed,

5. han, som mætter din Sjæl* med det Gode, saa du bliver ung igjen ligesom Ørnen**.

* eg. din Pryd. ** naar den skifter sin Ham.

6. Herren øver Retfærdighed og Ret mod alle Undertrykte.

7. Han kundgjorde sine Veie for Moses, sine Gjæringer for Israels Børn.

8. Herren er barmhjertig og naadig, langmodig og rig paa Miskundhed.

9. Han gaar ikke altid irette og beholder ikke Vrede evindeligt.

10. Han gjør ikke med os efter vore Synder og gjængjælder os ikke efter vore Misgjæringer.

11. Thi saa høi, som Himmelen er over Jorden, er hans Miskundhed mægtig over dem, som frygte ham.

12. Saa langt, som Østen er fra Vesten, lader han vore Misgjæringer være langt fra os.

13. Som en Fader forbarmer sig over sine Børn, forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham.

14. Thi han ved, hvoraf vi ere dannede, han kommer i Hu, at vi ere Støv.

15. Et Menneskes Dage ere som

Græsset; som Markens Blomst, saaledes blomstrer han.

16. Naar en Vind farer hen over ham, er han ikke mere, og hans Sted kjender ham ikke mere.

17. Men Herrens Miskundhed er fra Evighed og indtil Evighed over dem, som frygte ham, og hans Retfærdighed mod Børnebørn,

18. mod dem, som holde hans Pakt, og dem, som komme hans Befalinger i Hu, saa de gjøre derefter.

19. Herren har reist sin Trone i Himmelen, og hans Rige hersker over alle Ting.

20. Lover Herren, I hans Engle, I Vældige i Magt, som udrette hans Ord, idet I adlyde hans Ords Røst!

21. Lover Herren, alle hans Hærskarer, I hans Tjenere, som gjøre hans Vilje!

22. Lover Herren, paa alle Steder, hvor han hersker! Min Sjæl, lov Herren!

104. PSALME.

Sangeren lover Herren som den, der vistlig har indrettet Alt, hvad han har frembragt af Jre første Skabelsesdage, til Bedste for Mennesker og Dyr, den femte og sjette Dags Skabninger, og som giver disse sine Skabninger Alt, hvad de trænge til Næring og Liv, 1-30. Han slutter med det Ønske, at alle Skabninger maa give Herren, den almægtige Gud, hans Ære, hvad han selv vil gjøre hele sit Liv igjennem, og at de Ugudelige, som ikke ville gjøre det, maa udrøddes af Jorden, 31-35.

MIN Sjæl, lov Herren! Herre, min Gud, du er saare stor, Høihed og Herlighed har du iført dig.

2. Han hyller sig i Lys som i et Klædebon, han udspejler Himmelen som et Telt.

3. han, som tømrer i Vandene sine høie Sale, han, som gjør Skyerne til sin Vogn, som farer frem paa Vindens Vinger.

4. Han gjør Vinde til sine Engle, flammende Ild til sine Tjenere.

5. Han grundfæstede Jorden paa dens Piller, den skal ikke røkke i al Evighed.

6. Du havde dækket den med dybe Vande som med et Klædebon; Vandene stode over Bjergene.

1 Mos. 1, 2.

7. For din Trusel flyede de, for din Tordens Røst fore de hastig bort.

1 Mos. 1, 9.

8. De steg op til Bjergene, fore ned i Dalene, til det Sted, du havde grundfæstet for dem.

9. En Grænse satte du, som de ikke skulle overskride; de skulle ikke vende tilbage for at dække Jorden. Job 38, 8-11. Ordsp. 8, 29. Jer. 5, 22.

10. Han lader Kilder springe frem i Dalene; imellem Bjergene gaa de.

11. De give alle Markens Dyr at drikke; Vildæslerne slukke sin Tørst.

12. Over dem bo Himmelsens Fugle; imellem Grenene lade de sin Røst høre.

13. Han vander Bjergene fra sine høje Sale; af dine Gjærningers Frugt mættes Jorden.

14. Han lader Græs gro for Kvæget og Urter til Menneskets Tjeneste, for at frembringe Brød af Jorden.

1 Mos. 1, 11. 12. 29. 30. Ps. 147, 8. 9.

15. Og Vin glæder Menneskets Hjerte, saa den gjør Aasynet mere glinsende end Olje, og Brød styrker Menneskets Hjerte.

16. Herrens Trær mættes, Libanons Cedere, som han har plantet,

17. der, hvor Fuglene bygge Rede, Storken, hvis Bolig er Cypresserne.

18. De høje Berge ere for Stengjederne, Klipperne en Tilflugt for Springharerne.

19. Han gjorde Maanen til at bestemme Tiderne; Solen kjender sin Nedgangstid.

1 Mos. 1, 14 fg.

20. Du gjør Mørke, og det bliver Nat; i den røre sig alle Skovens Dyr.

21. De unge Løver brøle efter Rov, for at kræve sin Føde af Gud.

22. Solen gaar op, de trække sig tilbage og lægge sig i sine Boliger.

23. Mennesket gaar ud til sin Gjærning og til sit Arbejde indtil Aftenen.

24. Hvor mange ere dine Gjærninger, Herre! Du gjorde dem alle viselig; Jorden er fuld af dine Verker.

Ps. 92, 6; 111, 2. 3.

25. Der er Havet, stort og vidtstrakt; der er en Vrimmel uden Tal, der er Dyr, smaa tilligemed store.

1 Mos. 1, 21.

26. Der gaa Skibe, Leviatan*, som du dannede til at lege der. *Ps. 74, 14.

27. Alle vente de paa Dig, at du skal give dem deres Føde i sin Tid.

Ps. 148, 18. 19.

28. Du giver dem, de sanke; du oplader din Haand, de mættes med Godt.

29. Du skjuler dit Aasyn, de forfærdes; du drager deres Livsaande tilbage, de dø og vende tilbage til sit Støv.

Job 34, 14. 15.

30. Du udsender din Aand, de skabes, og du fornyer Jordens Skikkelse.

Job 33, 4.

31. Herrens Ære være til evig Tid! Herren glæde sig i sine Gjærninger!

1 Mos. 1, 31.

32. Han, som ser til Jorden, og den bæver, som rører ved Bjergene, og de ryge.

33. Jeg vil lovsynge Herren, saa længe jeg lever; jeg vil synge for min Gud, medens jeg endnu er til.

Ps. 63, 5; 146, 2.

34. Maatte min Betragtning være ham til Behag! Jeg vil glæde mig i Herren.

Ps. 19, 16.

35. Maatte dog Syndere forsvinde af Jorden, og Ugudelige ikke mere findes! Min Sjæl, lov Herren! Halleluja*!

* d. e. lover Herren.

105. PSALME.

Sangeren opfordrer Israel til at love og prise Herren for Alt, hvad han har gjort imod det, 1-6. Han har altid ihukommet den Pakt, han sluttede med de hellige Fædre, 7-12, bevaret disse under alle Farer, 13-15, ladet under sin naadige Førelse Jakob og hans Slægt drage til Ægypten, 16-23, ført Folket ud derfra efter mange Undere, 24-38, ledsaget det med mange Undergjærninger gennem Ørkenen og ført det ind i Kana'an, 39-45.

PRISER Herren, paakalder hans Navn, kundgjører blandt Folkene hans store Gjærninger!

1 Krøn. 16, 8 fg. Es. 12, 4 fg.

2. Synger for ham, lovsynger ham, grunder paa alle hans Undergjærninger!

3. Roser eder af hans hellige Navn! Deres Hjerte glæde sig, som søge Herren!

4. Spørger efter Herren og hans Magt, søger hans Aasyn al Tid!

5. Kommer i Hu hans Undergjærninger, som han har gjort, hans Undere og hans Munds Domme,

6. I Abrahams, hans Tjeners, Afkom, i Jakobs Børn, hans Udvalgte!

7. Han er Herren, vor Gud, hans Domme ere over al Jorden.

8. Han kommer evindeligt sin Pakt i Hu, det Ord, han fastsatte for tusinde Slægter, 5 Mos. 7, 9.

9. den Pakt, han gjorde med Abraham, og sin Ed til Isak;

1 Mos. 15, 18; 26, 3.

10. og han opstillede den for Jakob til en Ret, for Israel til en evig Pakt, 1 Mos. 28, 13; 35, 12.

11. idet han sagde: Dig vil jeg give Kana'ans Land til Arvelod.

12. Da de vare en liden Hob, faa og fremmede i det,

13. og vandrede fra Folk til Folk, fra et Rige til et andet Folk,

1 Mos. 12, 1. 9; 13, 1.

14. tillod han ikke noget Menneske at øve Vold mod dem, og han straffede Konger for deres Skyld:

1 Mos. 12, 17; 20, 3, 7; 26, 11.

15. Rører ikke ved mine Sælvde, og gjører ikke mine Profeter noget Ondt!

16. Og han kaldte Hunger over Landet, han sønderbrød hver Brøddets Stav*.

1 Mos. 41, 54 fg. *Es. 3, 1.

17. Han sendte en Mand foran dem, til Træl blev Josef solgt,

1 Mos. 37, 28. 36; 45, 5, 7.

18. De plagede hans Fødder med Lænker, hans Sjæl kom i Jern*,

*d. e. hans Lænker voldte hans Sjæl bitter Smerte. 1 Mos. 39, 20.

19. indtil den Tid, da hans Ord indtraf, da Herrens Ord beviste hans Uskyld. 1 Mos. 40, 20 fg. 15.

20. Da sendte Kongen Bud og lod ham løse, Herakeren over Folkeslag gav ham fri. 1 Mos. 41, 14.

21. Han satte ham til Herre over sit Hus og til Hersker over alt sit Gods, 1 Mos. 41, 40, 41; 45, 8.

22. forat han skulde binde hans Fyrster efter sin Vilje og lære hans Ældste Visdom. 1 Mos. 41, 44.

23. Saa kom Israel til Ægypten, og Jakob boede som Fremmed i Chams Land. 1 Mos. 46, 1 fg.

24. Og han* gjorde sit Folk saare frugthart og gjorde det stærkere end dets Modstandere. *Gud. 2 Mos. 1, 7, 9 12.

25. Han forandrede deres Hjerte, saa de hadede hans Folk, saa de handlede trækkelig mod hans Tjenerer. 2 Mos. 1, 10 fg.

26. Han sendte Moses, sin Tjener, Aron, som han havde udvalgt.

2 Mos. 3, 10 fg.

27. De gjorde hans Tegn iblandt dem og Undere i Chams Land.

28. Han sendte Mørke og gjorde

det mørkt, og de vare ikke gjenstridige mod hans Ord. 2 Mos. 10, 22, 23.

29. Han forvandlede deres Vand til Blod og han dræbte deres Fiske. 2 Mos. 7, 20, 21.

30. Deres Land vrirmede af Frøer, endog i deres Kongers Kamre. 2 Mos. 8, 1-6.

31. Han talte, og der kom Fluesværme, Myg inden hele deres Landemærke. 2 Mos. 8, 17, 24. Ps. 78, 45.

32. Han gav dem Hagel til Regn, flammende Ild i deres Land,

2 Mos. 9, 23 fg. Ps. 78, 47.

33. og han slog deres Vinstokke og deres Figentræer ned og sønderbrød Træerne inden deres Landemærke.

34. Han talte, og der kom Græshopper og Gnaver* uden Tal,

2 Mos. 10, 13 fg. Ps. 78, 46.

*d. e. Græshopper.

35. og de fortærede hver Urt i deres Land, og de fortærede deres Jords Frugt.

36. Og han slog alt Førstefødt i deres Land, Førstegrøden af al deres Kraft. 2 Mos. 12, 29. Ps. 78, 51.

37. Og han førte dem ud med Sølv og Guld, og der fandtes Ingen, som snublede, i hans Stammer. 2 Mos. 12, 35, 36.

38. Ægypten glædede sig, da de drog ud; thi Frygt for dem var falden paa dem.

39. Han udbredte en Sky til Dække og Ild til at oplyse Natten. 2 Mos. 13, 21, 22. 4 Mos. 9, 16; 10, 24.

40. De krævede, og han lod Vagtelser komme og mættede dem med Himmelbrød. 2 Mos. 16, 13 fg. Ps. 78, 23 fg.

41. Han aabnede Klippen, og der flød Vand; det løb gennem det tørre Land som en Strøm. 2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11. Ps. 78, 15, 16.

42. Thi han kom sit hellige Ord i Hu, Abraham, sin Tjener,

43. og han førte sit Folk ud med Glæde, sine Udvalgte med Fryderaab,

44. og han gav dem Bedningefolks Lande, og hvad Folkeslag med Møje havde erhvervet, toge de til Eie, Ps. 78, 55.

45. forat de skulle holde hans Forskrifter og bevare hans Love. Hal-leluja! Ps. 78, 7.

106. PSALME.

Sangeren priser Gud for hans uendelige Godhed mod alle dem, der befistte sig paa Retfærdighed, og beder om at maatte Jaa Del i Folkets forventede Frelse, 1-6.

Han beklender bodfærdig i Folkets Navn, at det ved Uaknemmelighed, Ulydighed og Frafald har forsynet sig svarigt mod sin naadige Gud, først i Ægypten, saa Gang paa Gang i Ørkenen og til sidst i Kana'an, saa Herren endelig har maattet give det til Pris for Hedningernes trykkende Herredømme, 6-43. Men da Herren trods Folkets Gjenstridighed dog mange Gange har frelst det af dets Nød, naar det raabte til ham, beder han ham ogsaa nu frelse det af Hedningernes Haand, 44-47.

HALLELUJA! Priser Herren, thi han er god, hans Miskundhed varer evindelig. Ps. 104, 35; 107, 1; 118, 1.

2. Hvo kan udsige Herrens veldige Gjæringer, forkynde al hans Pris? Ps. 40, 6; 71, 15.

3. Salige ere de, som tage Vare paa, hvad Ret er, den, som øver Retfærdighed til enhver Tid.

4. Kom mig i Hu, Herre, med det Velbehag, du har i dit Folk, besøg mig med din Frelse,

5. saa jeg kan se paa dine Udvalgte Lykke, glæde mig med dit Folks Glæde, rose mig med din Arv!

6. Vi have syndet med vore Fædre, vi have handlet ilde, handlet ugudelig. 1 Kong. 8, 47. Dan. 9, 5.

7. Vore Fædre i Ægypten agtede ikke paa dine Undergjæringer, de kom ikke dine mange Naadegjæringer i Hu, men vare gjenstridige ved Havet, ved det røde Hav.

8. Dog frelste han dem for sit Navns Skyld, for at kundgjøre sin Vælde,

9. og han truede det røde Hav, og det blev tørt, og han lod dem gaa gjennem Dybene som i Ørkenen,

10. og han frelste dem af dens Haand, som hadede dem, og forløste dem af Fiendens Haand,

11. og Vandet skjulte deres Modstandere, der blev ikke een af dem tilovers.

12. Da troede de paa hans Ord, de sang hans Pris. 2 Mos. 14, 31; 15, 1 fg.

13. Dog glemte de snart hans Gjæringer, de bled ikke paa hans Raad;

14. men de bleve grebne af Begjærlighed i Ørkenen, og de fristede Gud paa det øde Sted.

15. Da gav han dem det, de begjærede, men sendte tærende Sygdom over deres Liv.

16. Og de bleve avindsyge mod

Moses i Leiren, mod Aron, Herrens Hellige. 4 Mos. 16, 1 fg.

17. Jorden oplod sig og opslugte Datan og skjulte Abirams Hob,

18. og en Ild satte deres Hob i Brand, en Lue opbrændte de Ugudelige. 4 Mos. 16, 35.

19. De gjorde en Kalv ved Horeb og tilbade et støbt Billede,

20. og de ombyttede sin Ære* med Billedet af en Okse, der sæder Græs.

21. De glemte Gud, sin Frelser, som havde gjort store Ting i Ægypten,

22. Undergjæringer i Chams Land, forfærdelige Ting ved det røde Hav.

23. Da sagde han, at han vilde ødelægge dem, dersom ikke Moses, hans Udvalgte, havde stillet sig i Gabet for hans Aasyn for at afvende hans Vrede fra at ødelægge dem.

24. Og de foragtede det lystelige Land, de troede ikke hans Ord.

25. og de murrede i sine Telte, de hørte ikke paa Herrens Røst.

26. Da opløftede han sin Haand og svor dem, at han vilde lade dem falde i Ørkenen 4 Mos. 14, 21 fg. 28 fg.

27. og lade deres Afkom falde iblandt Hedningerne og adspredte dem i Landene.

28. Og de bandt sig til Ba'al Peor og aade af Offere til Døde*,

29. og de vakte Harmen ved sine Gjæringer, og en Plage brød ind iblandt dem.

30. Da stod Pinehas frem og holdt Dom, og Plagen stansede;

31. og det blev regnet ham til Retfærdighed fra Slægt til Slægt evindelig.

32. Og de vakte Vrede ved Meribas Vand, og det gik Moses ilde for deres Skyld;

33. thi de vare gjenstridige mod hans* Aand, og han talte ubetænksomt med sine Læber.

Es. 63, 10. 4 Mos. 20, 10.

*d. e. Guds.

*d. e. livløse Afgudsbilleder, Ps. 115, 6 fg.

Jer. 10, 3.

4 Mos. 25, 3 fg.

4 Mos. 25, 7, 8, 11.

4 Mos. 25, 12, 13.

4 Mos. 17, 1 fg. 4 Mos. 20, 1 fg. 12.

4 Mos. 11, 31 fg. Ps. 78, 27 fg.

Es. 63, 10. 4 Mos. 20, 10.

*d. e. Guds.

34. De ødelagde ikke de Folk, om hvilke Herren havde talt til dem,

5 Mos. 7, 1 fg. 16; 12, 2, 3. Dom. 1, 21 fg.

35. men de blandede sig med Hedningerne og lærte deres Gjerninger, Dom 3, 6, 7.

36. og de tjente deres Afguder, og disse blev dem til en Snare,

Dom. 2, 12, 13.

37. og de ofrede sine Sønner og sine Døtre til Magterne*, Jer. 7, 31.

*d. e. Afguderne, 5 Mos. 32, 17.

38. og de udøste uskyldigt Blod, sine Sønners og sine Døtres Blod, som de ofrede til Kana'ans Afguder, og Landet blev vanhelliget ved Blod.

39. De blev urene ved sine Gjeringer og boledede ved sine Idrætter.

2 Mos. 34, 15, 3 Mos. 20, 5, 6.

40. Da optændtes Herrens Vrede mod hans Folk, og han fik Afsky for sin Arv.

41. Og han gav dem i Hedningers Haand, og de, som hadede dem, herskede over dem, Dom. 2, 14; 3, 8, 12-14.

42. og deres Fiender trængte dem, og de blev ydmygede under deres Haand.

43. Mange Gange udfriede han dem; men de vare gjenstridige i sine Raad, og de sank ned i Usseldom for sin Misgjernings Skyld. Dom. 2, 16 fg.

44. Og han saa til dem, naar de vare i Nød, idet han hørte deres Klageraab.

45. Og han kom dem sin Pakt i Hu, og det gjorde ham ondt efter hans store Miskundhed,

5 Mos. 30, 3 fg. 32, 36.

46. og han lod dem finde Barmhertighed for alle deres Aasyn, som havdetaget dem fangne.

47. Frels os, Herre, vor Gud, og saaml os fra Hedningerne til at love dit hellige Navn, rose os af din Pris!

48. Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed! Og alt Folket siger: Amen, Halleluja!

Ps. 72, 18, 19.

107. PSALME.

Efterat Sangeren har opfordret Israel til at love og takke Herren, fordi han har udfriet dem af deres Fienders Haand og ført dem tilbage til deres Land, 1-3, skilddrer han deres tidligere Elendighed og Frelsen fra den under forskjellige Billeder med idelig Gjentagelse af sin Opfordring; de ligne Hungrige, der vankede om i Ørkenen, men nu ere førte til en Stad at bo 4, 4-9, Fængslede, som ere satte i Frihed, 10-16, Dødsyge, der ere helbre-

dede. 17-22, Omtumlede paa Havet, der ere komne i Havn, 23-32. Deres Fiender ere gangne tilgrunde, de seli derimod velsignede med de rigeste Velsignelser til Glæde for de Retfærdige og til Ydmygelse for alle Uguddelige, 33-42. Han slutter med Formaning til at betænke Herrens store Naade, 43.

PRISEER Herren, thi han er god, hans Miskundhed varer evindeligt. Ps. 106, 1.

2. Saa sig dog Herrens Gjenløste, de, som han har gjenløst af Nødens Haand, Es. 35, 10.

3. og som han harsamlet fra Lændene, fra Østen og fra Vesten, fra Norden og fra Havet.

5 Mos. 30, 3, 4. Es. 43, 5, 6.

4. De fore vild i Ørkenen, i et uvejsomt Øde, de fandt ikke en Stad at bo i.

5. De vare hungrige og tørstige til lige, deres Sjæl vansmægtede i dem.

6. Da raabte de til Herren i sin Nød; af deres Trængsler udfriede han dem.

7. og han førte dem paa ret Vei, saa de gik til en Stad, hvor de kunde bo. Ps. 68, 7.

8. De skulle prise for Herren hans Miskundhed og hans Undergjerninger for Menneskenes Børn; 1 Pet. 2, 9.

9. thi han mættede den vansmægtende Sjæl og fyldte den hungrige Sjæl med Godt.

10. De sade i Mørke og i Døds-skygge, bundne i Elendighed og Jern, Job 26, 8.

11. fordi de havde været gjenstridige mod Guds Ord og foragtet den Højestes Raad. Jer. 9, 12 fg.

12. Derfor bøiede han deres Hjerter ved Lidelse; de snublede, og der var ingen Hjælper.

13. Da raabte de til Herren i sin Nød; af deres Trængsler frelste han dem.

14. Han førte dem ud af Mørke og Døds-skygge og sønderrev deres Baand.

15. De skulle prise for Herren hans Miskundhed og hans Undergjerninger for Menneskenes Børn;

16. thi han sønderbrød Porte af Kobber og sønderhuggede Bomme af Jern.

17. De vare Daarer og blev plagede for sin syndige Veis og sine Misgjerningers Skyld;

18. deres Sjæl væmmedes ved al Mad, og de kom nær til Dødens Porte.

19. Da raabte de til Herren i sin Nød; af deres Trængsler frelste han dem.

20. Han sendte sit Ord og helbredede dem og reddede dem fra deres Grave.

21. De skulle prise for Herren hans Miskundhed og hans Undergjerninger for Menneskenes Børn

22. og ofre Taksigelsesoffere og fortælle hans Gjerninger med Jubel.

Ps. 50, 14, 23.

23. De, som fore ud paa Havet i Skibe, som udrettede sin Gjerning paa store Vande,

24. de saa Herrens Gjerninger og hans Underverker paa Dybet.

25. Han bød og lod et Stormveir reise sig, og det opløftede dets Bølger.

26. De fore op imod Himmelen, de fore ned i Afgrundene, deres Sjæl blev modløs i Ulykken.

27. De omtumledes og ravede som den Drukne, og al deres Visdom blev til Intet.

28. Da raabte de til Herren i sin Nød, og af deres Trængsler førte han dem ud.

29. Han lod Stormen blive til Stille, og deres Bølger* taug.

* d. e. de Bølger, de havde at kæmpe med.

30. Og de glædede sig over, at de lagde sig; og han førte dem til den Havn, de ønskede.

31. De skulle prise for Herren hans Miskundhed og hans Undergjerninger for Menneskenes Børn

32. og ophøje ham i Folkets Forsamling og love ham der, hvor de Gamle sidde.

33. Han gjorde Floder til en Ørken og vandkilder til et tørstigt Land.

34. et frugtbart Land til et Saltland for deres* Ondskabs Skyld, som boede i det.

* d. e. Israels Fienders. 5 Mos. 30, 7 sml. med 29, 23. Es. 13, 19.

35. Han gjorde en Ørken til en Vandøst og et tørt Land til Vandkilder.*

Es. 35, 7; 41, 18. Jer. 31, 23 fg. * nemlig: for det frelste Israel.

36. Og han lod de Hungrige bo der, og de grundlagde en Stad til at bo i.

37. Og de tilsaaede Agre og plantede Vingaaede, og de vandt den Frugt, de bare.

Am. 9, 13 fg.

38. Og han velsignede dem, og de

formerede sig saare, og af Kvæg gav han dem ikke lidet.

5 Mos. 26, 2 fg. 30, 9.

39. Saa minkede de igjen og bleve nedbøiede ved Trængsel, Ulykke og Kummer.

5 Mos. 28, 62 fg.

40. Han, som udsæer Foragt over Fyrster og lader dem fare vild i et uvejsomt Øde, 5 Mos. 28, 7. Job 12, 21, 24.

41. han ophøiede den Fattige af Elendighed og gjorde Slægterne som Hjorden.

5 Mos. 30, 5. Es. 35, 37 fg. Ps. 113, 7.

42. De Oprigtige se det og glæde sig, og al Ondskab lukker sin Mund.

Zef. 3, 14. Ps. 126, 2, 3; 129, 5 fg.

Mika 7, 16.

43. Hvo der er vis, han agte paa dette og mærke paa Herrens Naadegjerninger!

Hos. 14, 10.

108. PSALME.

David vil prise Gud for al Verden for hans store Miskundhed og Trufasthed, 2-8, og beder ham nu komme sit Folk til Hjælp, 7. Han har jo giøst det den Forjættelse, at det skal ete Landet for bestandig og overvinde Nabofolkene, 8-10. Paa Grund af denne Forjættelse udtaler Sangeren sin Forvisning om, at det forestaaende Krigstog mod Edom ved Guds Hjælp, som Folket alene forlæder sig paa, skal faa et lykkeligt Udfald, 11-14.

1. En Sang, en Psalme af David.

MIT Hjerte er trøstigt, o Gud! Jeg vil synge og lovprise, ja, det skal min Ære*.

Ps. 67, 8-12. *d. e. Sjæl.

3. Vaagn op, Harpe og Citar! Jeg vil vække Morgenrøden.

4. Jeg vil prise dig blandt Folkene, Herre, og lovsynge dig blandt Folkeslagene.

5. Thi stor over Himmelen er din Miskundhed, og indtil Skyerne din Trufasthed.

6. Vis dig høi over Himmelen, o Gud, og din Ære over al Jorden!

7. Forat diue Elskede maa vende frelste, saa hjælp med din høire Haand og bønør os! Ps. 69, 7-14.

8. Gud har talt i sin Hellighed. Jeg vil fryde mig; jeg vil uddele Sikkem og opmaale Sukkota Dal.

9. Mig hører Gilead til, mig hører Manasse til, og Efra'im er mit Hoveds Værn, Juda er min Herkerstav.

10. Moab er mit Vaskefad, paa Edom kaster jeg min Sko, over Filister-Land jubler jeg.

11. Hvo vil føre mig til den faste Stad? Hvo leder mig ind til Edom?

12. Mon ikke du, o Gud, som forkastede os og ikke, o Gud, drog ud med vore Høre?

13. Giv os Hjælp mod Fienden, thi Menneskehjælp er forfængelig.

14. Ved Gud skulle vi berede os Vælde, og han skal nedtræde vore Fiender.

109. PSALME.

David klager til Herren over sine ugudelige Fiender, som gjengjælde hans Kjærlighed med bittert Had, 1-5. Han beder om, at Guds retfærdige Straf i fuldt Maal særlig maa ramme en af dem, 6-15, som ved sin ubarmhjertige Forfølgelse af ham har lagt for Dagen, at han vilde, at Forbandelsen skulde komme over ham, 16-20. Han skildrer derpaa sine store Lidelser, 21-25, beder Herren om Frelse fra dem, 26-29, og lover at ville prise ham derfor, 30, 31. — Ligesom i 31, 38 og 41 Psalme ligger der ogsaa i denne Psalme en Spaadom om Messias's Lidelser ved hans ugudelige Fiender, navnlig Forræderen Judas (Ap. G. 1, 20).

1. Til Sangmesteren; af David; en Psalme.

MIN Lovsangs Gud, ti ikke!

Ps. 22, 4; 118, 14.

2. Thi Ugudeligheds Mund og Falskheds Mund have de opladt imod mig, de have talt med mig med Løgnens Tunge.

Ps. 53, 4 fg. 55, 22. Matt. 26, 59.

3. Og med Hadets Ord have de omgivet mig og stridt imod mig uden Aarsag.

4. Til Løn for min Kjærlighed stode de mig imod, og jeg er idel Bøn.

5. Og de lagde Ondt paa mig til Løn for Godt og Had til Løn for min Kjærlighed.

Ps. 35, 12 fg. 38, 21.

Ap. G. 10, 38, 39.

6. Sæt en Ugudelig over ham, og lad en Anklager staa ved hans høire Haand!

Ps. 69, 23 fg.

7. Naar han dømmes, da lad ham gaa ud som skyldig, og lad hans Bøn blive til Synd!

Ordsp. 28, 9.

8. Lad hans Dage vorde faa, lad en Anden faa hans Embede!

Ap. G. 1, 20.

9. Lad hans Børn vorde faderløse og hans Hustru Enke,

10. og lad hans Børn vanke omkring og ligge, og lad dem gaa ud paa Betleri fra sine Ruiner!

11. Lad Aagerkarlen kaste Garn

ud efter alt, hvad han har, og Fremmede røve hans Arbejdes Frugt!

12. Lad ham ikke finde Nogen, som bevarer Miskundhed imod ham, og lad Ingen forbarme sig over hans Faderløse!

13. Lad hans Fremtid vorde afskaaren, deres Navn vorde udslettet i den anden Slægt! Ps. 37, 38; 21, 11.

14. Hans Fædres Misgjerning vorde ihukkommet hos Herren, og hans Moders Synd vorde ikke udslettet!

2 Mos. 20, 5.

15. De være altid for Herrens Øjne, og han udrydde deres Ihukommelse af Jorden,

Ps. 34, 17.

16. fordi han ikke kom i Hu at øve Barmhjertighed, men forfulgte en Mand, som var fattig og elendig og bedrøvet i Hjertet, for at dræbe ham.

17. Han elskede Forbandelse, og den kom over ham; han havde ikke Lyst til Velsignelse, og den blev langt borte fra ham;

18. han iførte sig Forbandelse som sin Klædning, og den trængte som Vand ind i hans Indre og som Olje i hans Ben.

19. Lad den være ham som et Klædebon, hvormed han dækker sig, og som et Bælte, hvormed han altid omgjorder sig!

20. Dette være mine Modstanderes Løn fra Herren og deres, som tale Ondt imod min Sjæl!

21. Og du, Herre Herre, gør vel imod mig for dit Navns Skyld! Fordi din Miskundhed er god, redde du mig!

22. Thi jeg er elendig og fattig, og mit Hjerte er gjenemboret i mit Indre.

23. Som en Skygge, naar den hæl-der, farer jeg hen; jeg bliver jaget bort som en Græshoppe.

Ps. 102, 12.

24. Mine Knæ vakle af Faste, og mit Kjød svinder hen og er uden Fædme.

25. Og jeg er bleven til Spot for dem; de se mig og ryste paa Hovedet.

Ps. 23, 8.

26. Hjælp mig, Herre, min Gud, frels mig efter din Miskundhed,

27. saa de maa kjende, at dette er din Haand, at du, Herre, har gjort det!

Ps. 59, 14.

28. De forbande, men du velsigner; de reise sig og blive tilskamme, men din Tjener glæder sig.

29. Mine Modstandere skulle

iføre sig Forsmædelse og svøbe sig i sin Skam som i en Kæppe. Ps. 35, 26.

30. Jeg vil prise Herren saare med min Mund, og midt iblandt Mange vil jeg love ham; Ps. 22, 23.

31. thi han staar ved den Fattiges høire Haand for at frelse ham fra dem, som dømme hans Sjæl. Ps. 16, 8.

110. PSALME.

David forkynder Menigheden, at han i Aanden har hørt, hvorledes Herren har gjort Messias, hans Herre, delagtig i sin Almagt og givet ham Herredømmet over hans Fiender, 1. 2, og at Messias eter et helligt Folk, som i villigt Lydighed tjener ham i Kampen mod Fienderne, idet Herren har gjort ham til en evig Prest efter Melkisedeks Vis, 3. 4. Der- efter beskriver han, hvorledes Messias med uimodstaaelig Magt overvinder og nedslaaer alle sine Fiender over den vide Jord, 5-7.

1. Af David; en Psalme.

HERREN sagde til min Herre: Sæt dig ved min høire Haand, indtil jeg faar lagt dine Fiender til Skam- mel for dine Fødder. Dan. 7, 13. 14. Matt. 22, 44. Ap. G. 2, 34, 35. Ef. 1, 20-22.

Hebr. 1, 13. 1 Kor. 15, 25.

2. Din Styrkes Spir skal Herren udrække fra Zion; hersk midt iblandt dine Fiender! Ps. 2, 6. 8. 9.

3. Dit Folk møder villig frem paa din Vældes Dag; i hellig Prydelse kommer din Ungdom til dig, som Dug ud af Morgenrødens Skjød.

Mika 5, 6.

4. Herren har svoret, og han skal ikke angre det: Du er Prest evindel- ig efter Melkisedeks Vis.

1 Mos. 14, 18 fg. Hebr. 5, 6. 10; 6, 20; 7, 17. 21.

5. Herren ved din høire Haand sønderknuser Konger paa sin Vredes Dag. Ps. 2, 5 fg.

6. Han* holder Dom iblandt Hedningerne, fylder op med Lig, sønderknuser Hoveder over den vide Jord.

* d. e. Messias.

Ps. 45, 4-6; 68, 22. Aab. 19, 11-16.

7. Af Bækken drikker han paa Veien, derfor løfter han Hovedet høit

111. PSALME.

Sangeren priser Herren for alle de mange og store Velgjerninger, han, den barm- hjertige og trofaste Gud, har vist sit Folk, 1-9, og lægger det derfor paa Hjer- tet at frygte ham og holde hans Bud, 10.

HALLELUJA! Jeg vil prise Her- ren af hele mit Hjerte i de Op- rigtiges Raad og i Menigheden.

Ps. 9, 3; 109, 30.

2. Store ere Herrens Gjerninger, søgte af alle dem, som have Lyst til dem.

3. Høihed og Herlighed er hans Gjerning, og hans Retfærdighed staar fast evindeligt.

4. Han har sørgt for, at hans Undergjerninger ihukommes; Herren er naadig og barmhjertig.

5. Han har givet dem Spise, som frygte ham; han kommer sin Pakt i Hu evindeligt. Ps. 34, 10; 37, 19.

6. Han har kundgjort sine Gjer- ningers Kraft for sit Folk, idet han har givet dem Hedningers Arv.

7. Hans Hænders Gjerninger ere Sandhed og Ret, alle hans Bud ere trofaste; Ps. 93, 5.

8. De ere grundfæstede for al Tid, for Evighed, de ere gjorte i Sandhed og Retvished.

9. Han har sendt sit Folk Forløsn- ning, han har forordnet sin Pakt for evig Tid; hans Navn er helligt og forfærdeligt. Es. 54, 10.

10. Herrens Frygt er Visdoms Be- gyndelse; god Forstand have alle de, som gjøre derefter. Hans Pris varer til evig Tid.

Ordsp. 1, 7; 9, 10. 1 Tim. 4, 8.

112. PSALME.

Sangeren priser dem salige, som frygte Herren og elske hans Bud, og som øve Barmhjertighed mod de Fattige; Herren lønner dem ved rigelig at velsigne dem og bevare dem for alt Ondt, til Harme for de Ugudelige, hvis Ønsker blive uop- fyldte, 1-10.

HALLELUJA! Salig er den Mand, som frygter Herren, som har sin store Lyst i hans Bud. Ps. 1, 1 fg. 119, 1.

2. Hans Afkom skal være mægtig paa Jorden; de Oprigtiges Slægt skal velsignes. Ordsp. 20, 7.

3. Der er Velstand og Rigdom i hans Hus, og hans Retfærdighed staar fast evindeligt. Ps. 34, 10.

4. Der opgaar i Mørket Lys for de Oprigtige, for den, som er naadig og barmhjertig og retfærdig.

Ps. 97, 11. Es. 58, 7 fg.

5. Lykkelig er den Mand, som forbarmer sig og laaner ud; han hæveder al sin Sag i Dommen.

Ps. 37, 21, 26; 41, 2 fg. Ordsp. 14, 21.

6. Thi han skal ikke rokkes evin- deligt; den Retfærdige skal være til en evig Thukommelse. Ordsp. 10, 30.

7. Han skal ikke frygte for nogen

ond Tidende; hans Hjerter er fast, det forlader sig paa Herren.

Ps. 91, 9. 10.

8. Hans Hjerter er trygt; han frygter ikke, indtil han ser med Lyst paa sine Fiender.

Ps. 91, 8; 118, 7.

9. Han har udstroet, han har givet de Fattige; hans Retfærdighed staar fast evindeligt, hans Horn skal ophøies med Ære.

Ordsp. 11, 24. 2 Kor. 9, 9. Ps. 89, 18.

10. Den Ugudelige skal se det og harmes, han skal skjære Tænder og henteseres; de Ugudeliges Attraa bliver til Intet.

Ps. 37, 12.

Job 8. 13. 14; 11, 20. Ordsp. 10, 28.

113. PSALME.

Sangeren opfordrer alle Herrens Tjenere til at prise ham, 1-3, fordi han, skjønt ophøjet over Alt, dog ser ned til de Ringe og Klendige, kjerligt tager sig af dem og ophøjer dem, 4-9.

HALLELUJA! Lovet, I Herrens Tjenere, lover Herrens Navn!

Ps. 134, 1.

2. Herrens Navn være lovet fra nu af og indtil evig Tid!

Dan. 2, 20.

3. Fra Solens Opgang til dens Nedgang er Herrens Navn højlovet.

Mal. 1, 11.

4. Herren er ophøjet over alle Hedninger, hans Ære er over Himlene.

Ps. 148, 13.

5. Hvo er som Herren, vor Gud, der troner saa højt,

2 Mos. 15, 11.

6. der ser saa dybt ned, i Himlene og paa Jorden,

Ps. 138, 6. Es. 57, 15.

7. der opreiser den Ringe af Støvet, ophøjer den Fattige af Skarnet.

1 Sam. 2, 8. Luk. 1, 52.

8. for at sætte ham hos Fyrster, hos sit Folks Fyrster.

Job 36, 7.

9. han, som lader den ufrugtbare Hustru bo som glad Barnemoder! Halleluja!

1 Mos. 21, 2. 1 Sam. 1, 20.

Luk. 1, 57. Es. 54, 1. Gal. 4, 27.

114. PSALME.

Sangeren vidner til Trøst for det lidende Israel om Herrens store Gjerninger dengang, da han førte sit Folk ud af Ægypten til Kana'an, 1-8.

DA Israel drog ud af Ægypten, Jakobs Hus fra et Folk med fremmed Tungemaal,

Ps. 81, 6.

2. da blev Juda hans* Helligdom, Israel hans Rige.

2 Mos. 19, 5. 6.

* Herrens

3. Havet saa og flyede, Jordan vendte om og løb tilbage

2 Mos. 14, 21 fg. Jos. 3, 14 fg.

4. Bjergene hoppede som Vædere, Høiene som unge Lam.

5. Hvad er hændt dig, du Hav, at du flyr, du Jordan, at du vender om og løber tilbage,

6. I Bjerge, at I hoppe som Vædere, I Høie, som unge Lam?

7. For Herrens Aasyn bæver, du Jord, for Jakobs Guds Aasyn,

8. han, som forvandler Klippen til en Vandsø, den haarde Sten til en Vandkilde!

2 Mos. 17, 6. 4 Mos. 20, 11.

5 Mos. 8, 15. Es. 48, 21.

115. PSALME.

Sangeren opfordrer Herren til at hjælpe sit Folk og derved aabenbare sig for Hedningerne som den, der er den levende, almægtige Gud, medens deres Guder ere døde og afmægtige Ting, hvis Skjæbne alle de maa dele, der forlade sig paa dem, 1-8. Derpaa formaner han Israel til at forlade sig paa Herren, 9-11, som sikkert skal velsigne det, 12-15, saa det, af ham holdt tilve, kan prise ham til evig Tid, 16-18.

IKKKE os, Herre, ikke os, men dit Navn give du Ære for din Mis-kundheds, for din Trofastheds Skyld!

2. Hvorfor skulle Hedningerne sige: Hvor er dog deres Gud? Ps. 79, 10.

3. Vor Gud er jo i Himmelen; han gjør Alt, hvad han behager.

Ps. 135, 6.

4. Deres Afguder ere Sølv og Guld, et Verk af Menneskehænder.

5 Mos. 4, 28. Es. 44, 9-20.

Ps. 96, 5; 135, 15 fg.

5. De have Mund, men tale ikke; de have Øine, men se ikke;

6. de have Øren, men høre ikke; de have Næse, men lugte ikke.

7. Deres Hænder føle ikke, deres Fødder gaa ikke; de give ingen Lyd med sin Strube.

8. Dem lige blive de; der gjøre dem, hver den, som forlader sig paa dem.

Es. 42, 17.

9. Israel, forlad dig paa Herren! Han er deres Hjælp og deres Skjold.

Ps. 33, 20.

10. Arons Hus, forlader eder paa Herren! Han er deres Hjælp og deres Skjold.

11. I, som frygte Herren, forlader eder paa Herren! Han er deres Hjælp og deres Skjold.

12. Herren kom os i Hu; han skal

velsigne, han skal velsigne Israels Hus, han skal velsigne Arons Hus,

Ps. 118, 2 fg.

13. han skal velsigne dem, som frygte Herren, de Smaa med de Store.

14. Herren formere eder, eder og eders Børn!

5 Mos. 1, 11.

15. Velsignede være I af Herren, Himmels og Jordens Skaber!

16. Himmelen er Herrens Himmel, men Jorden har han givet Menneskenes Børn.

1 Mos. 1, 28.

17. De Døde love ikke Herren, ingen af dem, som fare ned i det Stille;

Ps. 5, 6.

18. men vi skulle love Herren fra nu af og indtil evig Tid. Halleluja!

Ps. 118, 17.

116. PSALME.

Sangeren erklærer, at han elsker Herren og altid vil paakalde ham, fordi han, den naadige og barmhjertige Gud, dengang, da han i dybeste Nød og Angest raabte til ham om Hjælp, har frelst ham, saa han nu kan være rolig og trøstet. 1-9. Han fortæller derpaa, hvorledes han i sin store Elendighed og Angest opgav al Tillid til Mennesker og alene forlod sig paa Herren, 10, 11, og taler saa om, hvorledes han offentlig, for hele Menighedens Aasyn, vil takke ham for den store Frelse, som er bleven ham til Del, 12-19.

JEG elsker Herren, thi han hører min Røst, mine inderlige Bønner.

Ps 18, 2.

2. Thi han har bøiet sit Øre til mig, og alle mine Dage vil jeg paakalde ham.

3. Dødens Reb havde omspændt mig, og Dødsrigets Angester havde fundet mig; Nød og Kummer fandt jeg.

Ps. 18, 5 fg.

4. Men jeg paakaldte Herrens Navn: Ak Herre, frels min Sjæl!

5. Herren er naadig og retfærdig, og vor Gud er barmhjertig.

Ps. 86, 5; 103, 8.

6. Herren bevarer de Enfoldige; jeg var elendig, og han frelst mig.

7. Kom igjen, min Sjæl, til din Ro! Thi Herren har gjort vel imod dig.

Ps. 42, 6; 62, 2 fg.

8. Thi du friede min Sjæl fra Døden, mit Øie fra Graad, min Fod fra Fald.

Ps. 56, 14.

9. Jeg skal vandre for Herrens Aasyn i de Levendes Lande.

10. Jeg troede, thi jeg talte; jeg var saare plaget.

2 Kor. 4, 13.

11. Jeg sagde i min Angest: Hvert Menneske er en Løgner.

Ps. 118, 8. Rom. 3, 4.

12. Hvormed skal jeg gjengælde Herren alle hans Velgjerninger imod mig?

13. Frelsens Kalk vil jeg løfte og paakalde Herrens Navn.

14. Mine Løfter vil jeg betale Herren, ja, for alt hans Folks Øine.

Ps. 22, 26.

15. Kostbar i Herrens Øine er hans Frommes Død.

Ps. 72, 14.

16. Ak Herre! Jeg er jo din Tjener, jeg er din Tjener, din Tjenerindes Søn; du har løst mine Bænder.

17. Dig vil jeg ofre Takoffer, og Herrens Navn vil jeg paakalde.

Ps. 66, 13 fg.

18. Mine Løfter vil jeg betale Herren, ja, for alt hans Folks Øine.

19. I Herrens Huses Forgaarde, midt i dig, Jerusalem. Halleluja!

117. PSALME.

Sangeren opfordrer alle Hedninger til at love Herren for den Miskundhed og Trofasthed, han har vist sit Folk, 1. 2.

LOVER Herren, alle Hedninger, priser ham, alle Folk!

Ps. 72, 17; 98, 4 fg. Rom. 15, 11.

2. Thi hans Miskundhed er mægtig over os, og Herrens Trofasthed er til evig Tid. Halleluja!

118. PSALME.

Israel opfordres til at prise Herren, fordi han i sin Miskundhed har frelst det, da det i sin Nød raabte til ham om Hjælp, 1-5. Det udtaler sin faste Fortroelse til ham og sin Forvisning om, at det ved hans Hjælp vil seire over hele den fjendtlige Verden, som omgiver det, 6-12. Den har villet bringe det til Fald, men han har efterat have tuglet det frelst det ved sin almægtige Kraft og dermed fyldt det med Jubel og forvisset det om, at det aldrig skal gaa tilgrunde, 13-18. Det vil nu prise ham i Helligdommen for hans Frelse, hvorved han har forvisset det om det Naadens Under, at det, dette af Hedningerne saa dybt foragtede Folk, skal blive Gudsrigets Hovedhjørnesten, 19-24. Det slutter med Bøn om, at Herren vil velsigne dets Gjerning, og med gjentagen Lovprisning af hans Miskundhed, 25-29. — Den Spaadom, som ligger i Folkets Forvisning om at skulle blive Gudsrigets Hovedhjørnesten, er opfyldt i Kristus (Matt. 21, 42. Ap. G. 4, 11. Ef. 2, 20. 1. Pet. 2, 7).

PRISER Herren, thi han er god, hans Miskundhed varer evindeligt.

Ps. 106, 1.

2. Israel sige: Hans Miskundhed varer evindeligt! Ps. 115, 9 fg. 135, 19, 30.

3. Arons Hus sige: Hans Miskundhed varer evindeligt!

4. De, som frygte Herren, sig: Hans Miskundhed varer evindelig!

5. Ud af Trængselen kaldte jeg paa Herren; Herren svarede mig og førte mig ud i det Frie.

Ps. 107, 6; 13, 20; 31, 9.

6. Herren er med mig, jeg frygter ikke; hvad skulde et Menneske gjøre mig?

Ps. 56, 5, 10, 12. Rom. 8, 31.

7. Herren er med mig, den, som hjælper mig, og jeg skal se med Lyst paa dem, der hader mig.

Ps. 54, 6, 9.

8. Det er bedre at sætte sin Lid til Herren, end at forlade sig paa Mennesker.

Ps. 42, 9, 10.

9. Det er bedre at tage sin Tilflugt til Herren end at stole paa Fyrster.

Ps. 146, 3 fg.

10. Alle Hedninger omringe mig; i Herrens Navn skal jeg hugge dem ned.

11. De omgive mig, ja, de omringe mig; i Herrens Navn skal jeg hugge dem ned.

12. De omgive mig som Bier, de udslukkes som Ild i Torne; i Herrens Navn skal jeg hugge dem ned.

13. Haardt stødte du* mig, forat jeg skulde falde; men Herren hjalp mig.

*min Fiende.

14. Herren er min Styrke og Lovsang, og han blev mig til Frelse.

2 Mos. 15, 2, Es. 12, 2.

15. Der er Lyd af Frelses Jubel i de Retfærdiges Telte; Herrens høire Haand bereder Vælde.

16. Herrens høire Haand ophøjer, Herrens høire Haand bereder Vælde.

17. Jeg skal ikke dø, men leve og fortælle Herrens Gjerninger.

Ps. 115, 17, 18. Hab. 1, 12. Matt. 16, 18.

18. Haardt tugtede Herren mig, men til Døden hengav han mig ikke.

19. Oplader for mig Retfærdigheds Porte! Jeg vil gaa ind igjennem dem; jeg vil prise Herren.

Es. 26, 2.

20. Dette er Herrens Port; de Retfærdige skulle gaa ind igjennem den.

21. Jeg vil prise dig, fordi du svarede mig og blev mig til Frelse.

22. Den Sten, som Bygningsmændene forskjøde, er bleven til en Hovedhjørnen.

Matt. 21, 42.

23. Af Herren er dette skeet, det er underligt for vore Øine.

24. Denne er Dagen, som Herren har gjort; lader os fryde os og glæde os paa den!

Es. 49, 3 fg. Aab. 19, 7.

25. O Herre, frels dog! O Herre, lad det dog lykkes!

26. Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! Vi velsigne eder fra Herrens Hus.

Matt. 21, 9; 23, 39.

27. Herren er Gud, og han lod det blive lyst for os; binder Høstidsofferet med Reb, indtil [dets Blod kommer paa] Alterets Horn!

2 Mos. 29, 12, 3 Mos. 4, 18.

28. Du er min Gud, og jeg vil love dig, min Gud, jeg vil ophøje dig.

Ps. 31, 15.

29. Priser Herren, thi han er god, hans Miskundhed varer evindelig.

119. PSALME.

Sangeren vidner om Guds Ords herlige Egenskaber og Virkninger, om deres salige Tilstand, som rettelig omgaaes dermed, om sin Længsel efter og Glædet altid at ledes, styrkes og trostes derved. Dette fremsætter han i 22 Afsnit, hvert paa 8 Vers, efter de hebraiske Høgstavers Tal og Orden.

SALIGE ere de, hvis Vel er ustraffelig, som vandre i Herrens Lov.

Ps. 1, 1 fg. 118, 1.

2. Salige ere de, som bevare hans Vidnesbyrd, som søge ham af hele sit Hjerte

3. og ikke gjøre Uret, men vandre paa hans Vele.

4. Du har givet dine Befalinger, for at man skal holde dem nøle.

5. O, at mine Vele maatte vorde faste, saa jeg holder dine Forskrifter!

6. Da skal jeg ikke blive tilskamme, naar jeg giver Agt paa alle dine Bud.

7. Jeg vil prise dig i Hjertets Oprigtighed, naar jeg lærer din Retfærdigheds Love at kjende.

8. Dine Forskrifter vil jeg holde; forlad mig ikke saa saare!

9. Hvorved skal den Unge bevare sin Sti ren? Ved at holde sig efter dit Ord.

10. Af hele mit Hjerte har jeg søgt dig; lad mig ikke fare vild fra dine Bud!

11. I mit Hjerte har jeg gjemt dit Ord, forat jeg ikke skal synde imod dig.

12. Lovet være du, Herre! Lær mig dine Forskrifter!

13. Med mine Læber har jeg forkyndt alle din Munds Love.

14. I dine Vidnesbyrds Vel har jeg glædet mig, som over al Rigdom.

15. Paa dine Befalinger vil jeg grunde og betragte dine Stier.

16. I dine Forskrifter forlyster jeg mig, jeg glemmer ikke dit Ord.
 17. Gjør vel imod din Tjener, saa jeg maa leve! Da vil jeg holde dit Ord.
 18. Oplad mine Øine, saa jeg maa skue de underfulde Ting i din Lov!
 19. Jeg er en Gjæst paa Jorden; skjul ikke dine Bud for mig! Ps. 39, 13.
 20. Min Sjæl er knust, saa jeg længes efter dine Love til enhver Tid.
 21. Du har truet de Hovmodige, de Forbandede, som fare vild fra dine Bud. 5 Mos. 27, 26. Gal. 3, 10.
 22. Tag Forhaanelse og Foragt bort fra mig! Thi jeg har bevaret dine Vidnesbyrd.
 23. Fyrster have ogsaa siddet og talt sammen imod mig; din Tjener grunder paa dine Forskrifter.
 24. Dine Vidnesbyrd ere ogsaa min Lyst; de ere mine Raadgivere.
 25. Min Sjæl er nedtrykt i Støvet; hold mig ilive efter dit Ord!
 26. Jeg fortalte dig mine Vele, og du svarede mig; lær mig dine Forskrifter!
 27. Lad mig forstaa dine Befalingers Vel! Saa vil jeg grunde paa dine Undergjæringer.
 28. Min Sjæl græder af Sorg; reis mig op efter dit Ord!
 29. Vend Løgnens Vel bort fra mig, og forund mig din Lov!
 30. Trofastheds Vel har jeg udvalgt, dine Love har jeg sat for mig.
 31. Jeg hænger ved dine Vidnesbyrd; Herre, lad mig ikke blive tilskammel!
 32. Dine Buds Vel vil jeg løbe; thi du frier mit Hjerte fra Angst.
 33. Lær mig, Herre, dine Forskrifters Vel! Saa vil jeg bevare den indtil Enden.
 34. Undervils mig! Saa vil jeg bevare din Lov og holde den af hele mit Hjerte.
 35. Led mig frem paa dine Buds Sti! Thi i den har jeg min Lyst.
 36. Bøi mit Hjerte til dine Vidnesbyrd og ikke til Vinding! Ps. 141, 4.
 37. Vend mine Øine bort fra at se efter Forføngelighed, hold mig ilive paa din Vel!
 38. Opfyld for din Tjener dit Ord, som er for dem, der frygte dig!
 39. Borttag min Formædelse, som jeg frygter for! Thi dine Love ere gode.
 40. Se, jeg længes efter dine Befalinger;

hold mig ilive ved din Retfærdighed!
 41. Lad dine Naadegjæringer, Herre, komme over mig, din Frelse efter dit Ord!
 42. Jeg vil give den Svar, som forhaaner mig; thi jeg sætter min Lid til dit Ord.
 43. Tag ikke SandhedsOrd saa saare bort fra min Mund! Thi jeg bier paa dine Domme.
 44. Jeg vil holde din Lov bestandig, evindeligt og altid.
 45. Lad mig vandre i det Frie! Thi jeg spørger efter dine Befalinger. Ps. 118, 5.
 46. Jeg vil tale om dine Vidnesbyrd for Konger og skal ikke blive tilskamme. Matt. 10, 18 fg.
 47. Jeg forlyster mig ved dine Bud, som jeg elsker.
 48. Jeg opløfter mine Hænder til dine Bud, som jeg elsker, og jeg vil grunde paa dine Forskrifter.
 49. Kom i Hu Ordet til din Tjener, efterdi du har ladet mig haabe!
 50. Det er min Trøst i min Elenighed, at dit Ord har holdt mig ilive.
 51. De Hovmodige have spottet mig saare; fra din Lov er jeg ikke afvegen.
 52. Jeg kom dine Domme fra Evighed i Hu, Herre, og jeg blev trøstet.
 53. En brændende Harm har grebet mig over de Ugudelige, som forlade din Lov.
 54. Dine Forskrifter ere blevne mine Lovsange i min Udlændigheds Hus.
 55. Jeg kom om Natten dit Navn i Hu, Herre, og jeg holdt din Lov.
 56. Dette blev mig givet, at jeg har bevaret dine Befalinger.
 57. Herren er min Del, sagde jeg, idet jeg holdt dine Ord. Ps. 16, 5; 73, 25, 26. Begr. 3, 24.
 58. Jeg bønfaaldt dig af hele mit Hjerte: Vær mig naadig efter dit Ord!
 59. Jeg eftertænkte mine Vele og vendte mine Fødder til dine Vidnesbyrd.
 60. Jeg hastede og tøvede ikke med at holde dine Bud.
 61. De Ugudeliges Strikker have ompændt mig, din Lov har jeg ikke glemt.
 62. Midt om Natten staar jeg op for at prise dig for din Retfærdigheds Love. Ps. 43, 9.
 63. Jeg holder mig til alle dem,

som frygte dig, og som holde dine Befalinger.

64. Jorden er fuld af din Miskundhed, Herre; lær mig dine Forskrifter!

Ps. 33, 5.

65. Du har gjort vel imod din Tjener, Herre, efter dit Ord.

66. Lær mig god Skjønsonhed og Indsigt! Thi jeg tror paa dine Bud.

67. Førend jeg blev ydmyget, for jeg vild; men nu holder jeg dit Ord.

68. Du er god og gjør Godt; lær mig dine Forskrifter!

69. De Hovmodige have spundet Løgn sammen imod mig; jeg holder dine Befalinger af hele mit Hjerte.

70. Deres Hjerte er som en Fedtklump; jeg forlyster mig ved din Lov.

Ps. 17, 10.

71. Det var mig godt, at jeg blev ydmyget, forat jeg kunde lære dine Forskrifter.

72. Din Munds Lov er mig bedre end tusinde Stykker Guld og Sølv.

V. 127. Ps. 19, 11.

73. Dine Hænder have gjort mig og beredt mig; giv mig Forstand, forat jeg maa lære dine Bud!

Ps. 139, 13.

74. De, som frygte dig, skulle se mig og glæde sig; thi jeg venter paa dit Ord.

Ps. 34, 3.

75. Jeg ved, Herre, at dine Domme ere Retfærdighed, og i Trofasthed har du ydmyget mig.

76. Lad dog din Miskundhed være til min Trøst efter dit Ord til din Tjener!

77. Lad din Miskundhed komme over mig, forat jeg maa leve! Thi din Lov er min Forlystelse.

78. Lad de Hovmodige blive tilskamme! Thi de have trykket mig ned uden Aarsag; jeg grunder paa dine Befalinger.

79. Lad dem vende tilbage til mig, dem, som frygte dig og kjende dine Vidnesbyrd!

80. Lad mit Hjerte være ustraffeligt i dine Forskrifter, forat jeg ikke skal vorde tilskamme!

81. Min Sjæl vansmægter af Længsel efter din Frelse; jeg venter paa dit Ord.

82. Mine Øine vansmægter af Længsel efter dit Ord, idet jeg siger: Naar vil du trøste mig?

83. Thi jeg er som en Læderflaaske i Røg*; dine Forskrifter glemmer jeg ikke.

*d. e. jeg tørres hen.

84. Hvor mange ere vel din Tjeners Dage? Naar vil du holde Dom over mine Forfølgere?

Ps. 39, 6.

85. De Hovmodige have gravet Grave for mig, de, som ikke skikke sig efter din Lov.

86. Alle dine Bud ere Trofasthed; uden Aarsag forfølge de mig; hjælp mig!

87. Paa Lidet nær have de tilintetgjort mig i Landet; men jeg har ikke forladt dine Befalinger.

88. Hold mig ilive efter din Miskundhed! Saa vil jeg bevare din Munds Vidnesbyrd.

89. Til evig Tid, Herre, staar dit Ord fast i Himmelen.

Ps. 89, 3. Es. 40, 8. Luk. 21, 33.

90. Fra Slægt til Slægt varer din Trofasthed; du grundfæstede Jorden, og den stod der.

91. Til at udføre dine Domme staa de* der end idag; thi alle Ting ere dine Tjenere. *Himmelen og Jorden.

92. Dersom din Lov ikke havde været min Lyst, var jeg omkommen i min Elendighed.

93. Til evig Tid skal jeg ikke glemme dine Befalinger; thi ved dem har du holdt mig ilive.

94. Din er jeg, frels mig! Thi jeg har søgt hen til dine Befalinger.

95. De Ugudelige have blet paa mig for at ødelægge mig; jeg giver Agt paa dine Vidnesbyrd.

Ps. 56, 7.

96. Paa al Fuldkommenhed har jeg seet Ende, men dit Bud strækker sig saare vidt.

97. Hvor har jeg din Lov kjær! Den hele Dag grunder jeg paa den.

98. Dine Bud gjøre mig visere end mine Fiender; thi til evig Tid eier jeg dem.

99. Jeg er bleven klogere end alle mine Lærere; thi jeg grunder paa dine Vidnesbyrd.

100. Jeg er forstandigere end de Gamle; thi jeg har bevaret dine Befalinger.

101. Fra enhver ond Stid har jeg holdt mine Fødder borte, forat jeg kunde holde dit Ord.

102. Fra dine Love er jeg ikke afvegen; thi du har lært mig.

103. Hvor ere dine Ord søde for min Gane, mere end Honning for min Mund!

Ps. 19, 11.

104. Af dine Befalinger faar jeg Forstand; derfor hader jeg al Løgnens Stl.

Ps. 19, 8.

105. Dit Ord er en Lygte for min Fod og et Lys for min St.

Ps. 19, 9. Ords. p. 6, 23. 2 Pet. 1, 19.

106. Jeg har svoret, og jeg har holdt det, at bevare din Retfærdigheds Love.

107. Jeg er saare nedbøjet; Herre, hold mig ilive efter dit Ord!

108. Lad dog min Munds frivillige Offere behage dig, Herre, og lær mig dine Love!

Ps. 19, 15.

109. Jeg gaar altid med Livet i Hænderne, men din Lov har jeg ikke glemt.

110. De Ugudelige have lagt Snare for mig, men jeg har ikke forvildet mig fra dine Befalinger.

111. Jeg har faaet dine Vidnesbyrd i Ele evindeligt; thi de ere mit Hjertes Glæde.

112. Jeg har bøjet mit Hjerte til at gjøre efter dine Forskrifter evindeligt, indtil Enden.

113. De Tvesindede hader jeg, men din Lov elsker jeg.

Jak. 1, 8.

114. Du er mit Skjul og mit Skjold, jeg venter paa dit Ord.

115. Viger fra mig, I, som gjøre Ondt, forat jeg maa holde min Guds Bud!

116. Hold mig oppe efter dit Ord, forat jeg maa leve, og lad mig ikke blive tilskamme med mit Haab!

117. Støt mig, saa jeg maa blive frelst! Da vil jeg altid skue med Lyst paa dine Forskrifter.

118. Du agter for Intet alle dem, som fare vild fra dine Forskrifter; thi deres Svig er forgjæves.

119. Som Slagger bortrydder du alle Ugudelige paa Jorden; derfor elsker jeg dine Vidnesbyrd.

120. Af Skræk for dig gyser min Krop, og jeg frygter for dine Domme.

121. Jeg har øvet Ret og Retfærdighed; du vil ikke overgive mig til mine Undertrykkere.

122. Gaa i Borgen for din Tjener, forat det maa gaa ham vel! Lad ikke de Hovmodige undertrykke mig!

123. Mine Øjne vansmægte af Længsel efter din Frelse og efter din Retfærdigheds Ord.

124. Gjør med din Tjener efter din Miskundhed, og lær mig dine Forskrifter!

125. Jeg er din Tjener; undervis mig, saa jeg maa kjende dine Vidnesbyrd!

126. Det er Tid for Herren at handle; de have brudt din Lov.

127. Derfor elsker jeg dine Bud mere end Guld og mere end fint Guld.

V. 72.

128. Derfor holder jeg alle Befalinger om alle Ting for at være rette; jeg hader al Løgnens St.

129. Underfulde ere dine Vidnesbyrd; derfor bevarer min Sjæl dem.

130. Dine Ords Aabenbaring oplyser, den gjør Enfoldige forstandige.

131. Jeg aabnede min Mund og hignede; thi jeg længedes efter dine Bud.

132. Vend dig til mig og vær mig naadig, som billigt er mod dem, der elske dit Navn!

133. Befæst mine Trin i dit Ord, og lad ingen Uret herske over mig!

1 Mos. 4, 7. Ps. 19, 14.

134. Forlås mig fra Menneskers Vold! Saa vil jeg holde dine Befalinger.

135. Lad dit Aasyn lyse for din Tjener, og lær mig dine Forskrifter!

Ps. 80, 4.

136. Mine Øjne henflyde i Vandstrømme over dem, som ikke holde din Lov.

137. Du er retfærdig, Herre, og dine Domme ere retvise.

5 Mos. 32, 4.

138. Du har forordnet dine Vidnesbyrd i Retfærdighed og stor Trofasthed.

139. Min Nidkjærhed har fortæret mig, fordi mine Modstandere have glemt dine Ord.

Ps. 69, 10.

140. Dit Ord er saare lutret, og din Tjener elsker det.

Ps. 12, 7; 19, 9.

141. Jeg er liden og fortaget; jeg har ikke glemt dine Befalinger.

142. Din Retfærdighed er en evig Retfærdighed, og din Lov er Sandhed.

143. Nød og Trængsel fandt mig; dine Bud ere min Lyst.

144. Dine Vidnesbyrd ere retfærdige til evig Tid; undervis mig, forat jeg maa leve!

145. Jeg raaber af hele mit Hjerte; svar mig, Herre! Jeg vil bevare dine Forskrifter.

146. Jeg raaber til dig, frels mig! Saa vil jeg holde dine Vidnesbyrd.

147. Jeg var aarle oppe i Morgen-dæmringen og raabte om Hjælp; jeg ventede paa dine Ord.

Ps. 5, 4; 88, 14.

148. Mine Øjne vare oppe før Nattevagterne, forat jeg kunde grunde paa dit Ord.

Ps. 63, 7.

149. Hør min Røst efter din Mi-

skundhed! Herre, hold mig ilive efter dine Love!

150. De ere komne nær, som jage efter Udaad; fra din Lov ere de komne langt bort.

151. Du er nær, Herre, og alle dine Bud ere Sandhed.

152. For længe siden har jeg erkjendt af dine Vidnesbyrd, at du har grundet dem for evig Tid.

153. Se min Elendighed og udfri mig! Thi jeg har ikke glemt din Lov.

154. Før min Sag og forløs mig, hold mig ilive efter dit Ord!

155. Frelse er langt borte fra de Ugudelige; thi de søge ikke hen til dine Forskrifter.

156. Din Miskundhed er stor, o Herre; hold mig ilive efter dine Domme!

157. Mange ere mine Forfølgere og mine Modstandere; jeg er ikke afvegen fra dine Vidnesbyrd.

158. Jeg saa de Troløse og væmmedes dem, som ikke holdt dit Ord.

159. Se, at jeg har elsket dine Befalinger! Herre, hold mig ilive efter din Miskundhed!

160. Summen af dit Ord er Sandhed, og til evig Tid staar al din Retfærdigheds Lov fast.

161. Fyrster forfulgte mig uden Aarsag, men mit Hjerte frygtede for dine Ord.

162. Jeg glæder mig over dit Ord som En, der finder meget Bytte.

163. Løgn har jeg hadet og afskyet, din Lov har jeg elsket.

164. Syv Gange om Dagen har jeg prisset dig for din Retfærdigheds Love.

165. Megen Fred have de, som elske din Lov, og der er intet Anstød for dem.

166. Jeg har ventet paa din Frelse, Herre, og jeg har holdt dine Bud.

167. Min Sjæl har holdt dine Vidnesbyrd, og jeg elskede dem saare.

168. Jeg har holdt dine Befalinger og dine Vidnesbyrd; thi alle mine Veie ere for dit Aasyn.

169. Lad mit Klageraab komme nær for dit Aasyn, o Herre! Undervis mig efter dit Ord!

170. Lad min inderlige Bøn komme for dit Aasyn! Frels mig efter dit Ord!

171. Mine Læber skulle lade Pris udstrømme; thi du lærer mig dine Forskrifter.

172. Min Tunge skal synge om dit

Ord; thi alle dine Bud ere Retfærdighed.

173. Lad din Haand være mig til Hjælp! Thi jeg har udvalgt dine Befalinger.

174. Jeg længes efter din Frelse, Herre, og din Lov er min Lyst.

175. Lad min Sjæl leve og love dig, og lad dine Domme hjælpe mig!

176. Jeg er faren vild; opsig din Tjener som et fortabt Faar! Thi jeg har ikke glemt dine Bud.

Es. 53, 6. Jer. 50, 6.

120. PSALME.

Israel beder Herren, som før har bønært det i dets Nød, ogsaa nu komme det til Hjælp ved at straffe dets bagtaleriske Naboer og er forvissat om, at han vil gjøre det, 1-4. Selv fredelighedsindet, maa det føre bitter Klage over deres ufredsommelige og sændtligge Sind og Færd, 5-7.

1. En Sang ved Festreiserne.

TIL Herren raabte jeg i min Nød, og han svarede mig.

2. Herre, fri min Sjæl fra en løgnagtig Læbe, fra en svigefuld Tunge!

3. Hvad vil han give dig, og hvad vil han ydermere give dig, du svigefulde Tunge?

4. Den Vældiges skarpe Pile til ligemed Gløder af Gyvelbusken*.

* d. e. fordærvende og smertefulde Straffe. Ps. 7, 14.

5. Ve mig, at jeg lever som fremmed iblandt Mesek, at jeg bor ved Kedars Telte*!

* d. e. iblandt Menneker, der ligne de stridalytne og rovgjerrige Folkeslag Mesek og Kedar; 1 Mos. 10, 2; 25, 13. Ez. 38, 3.

6. Længe nok har min Sjæl boet hos dem, som hade Fred.

7. Jeg er bare Fred, men naar jeg taler, ere de færdige til Krig.

121. PSALME.

Israel forventer tillidsfuldt Hjælp fra Herren, som altid vil vaage over det og bevare det fra alt Ondt, 1-8.

1. En Sang ved Festreiserne.

JEG opløfter mine Øie til Bjergene; hvorfra skal min Hjælp komme? Ps. 123, 1.

2. Min Hjælp kommer fra Herren, Himmelen og Jordens Skaber.

3. Han skal ingenlunde lade din Fod vakle, din Vogter skal ingenlunde slumre.

4. Se, han slumrer ikke og sover ikke, Israels Vogter.

5. Herren er din Vogter, Herren er din Skygge ved din højre Haand.

6. Om Dagen skal Solen ikke stikke dig, ei heller Maanen om Natten.

Es. 4, 6.

7. Herren skal bevare dig fra alt Ondt, han skal bevare din Sjæl.

8. Herren skal bevare din Udgang og din Indgang fra nu af og indtil evig Tid.

5 Mos. 28, 6.

122. PSALME.

David udtaler sin Glæde over at kunne deltage i Festeisernerne til Jerusalem, priser Stadens Herlighed, opfordrer til Ben for dens Vel og beder selv derom, 1-9.

1. En Sang ved Festeisernerne; af David.

JEG glæder mig ved dem, som sige til mig: Vi ville gaa til Herrens Hus.

2. Vore Fødder staa i dine Porte, Jerusalem!

3. Jerusalem, du Velbyggede, lig en Stad, som er tæt sammenføjet,

Ps. 48, 13, 14.

4. hvor Stammerne drage op, Herrens Stammer, efter en Lov for Israel, for at prise Herrens Navn!

2 Mos. 23, 17.

5. Thi der ere Stole satte til Dom, Davids Huses Stole.

5 Mos. 17, 8 fg.

6. Beder om Jerusalems Fred! Ro finde de, som elske dig!

7. Der være Fred inden din Vold, Ro i dine Paladser!

8. For mine Brøders og mine Venners Skyld vil jeg sige: Fred være i dig!

9. For Herrens, vor Guds, Huses Skyld vil jeg søge dit Bedste.

123. PSALME.

Israel ser med Længsel op til Herren i Forventning om hans naadige Hjælp, 1. 2; det beder om saadan Hjælp mod sine hovmodige Fjender, som alt længe have overøst det med Foragt og Spot, 3. 4.

1. 2; det beder om saadan Hjælp mod sine hovmodige Fjender, som alt længe have overøst det med Foragt og Spot, 3. 4.

1. En Sang ved Festeisernerne. **T**IL dig opløfter jeg mine Øine, du, som troner i Himmelen!

2. Se, ligesom Tjeneres Øine se hen til deres Herrer Haand, ligesom en Tjenestepiges Øine se hen til hendes Frues Haand, saa se vore Øine hen til Herren, vor Gud, indtil han vorder os naadig.

3. Vær os naadig, Herre, vær os naadig! Thi vi ere saare møttede med Foragt;

4. saare møttet er vor Sjæl bleven med de Trygges Spot, med de Stoltes Foragt.

124. PSALME.

David opfordrer Israel til at beklende, at det alene ved Herrens Hjælp er blevet frelst fra den Undergang, hvormed dets Fjender have truet det, 1-5. Folket priser Herren for hans Frelse, 6, 7, og udtaler, at det alene forlader sig paa hans Hjælp, 8.

1. En Sang ved Festeisernerne; af David.

HAVDE ikke Herren været med os (saa sige dog Israel!)

2. havde ikke Herren været med os, der Menneskene stode op imod os.

3. da havde de opslugt os levende, der deres Vrede var optændt imod os,

Ps. 94, 17.

4. da havde Vandene overskyldt os, en Strøm var gaaet over vor Sjæl,

5. da vare de gangne over vor Sjæl, de stolte Vande.

Ps. 69, 16.

6. Lovet være Herren, som ikke gav os hen til et Rov for deres Tænder!

7. Vor Sjæl er undsluppen som en Fugl af Fuglefængernes Snare; Snaren er sønderreven, og vi ere undslupne.

8. Vor Hjælp er i Herrens Navn, som gjorde Himmel og Jord.

Ps. 121, 2; 146, 5. 6.

125. PSALME.

Sangeren vidner om, at Guds Folk, naar det forlader sig paa Herren, aldrig vil gaa tilgrunde, men stedse blive beskyttet af ham, sin stærke Gud; Verdensmagtens Herredømme kan nemlig ikke vare al Tid, da de Fromme ellers vilde fristes til Krafald, 1-3. Han beder, at Herren vil velstigne de Fromme, og forkynder de Ugudelighedens Folkets Guds Straf 4. 5.

1. En Sang ved Festeisernerne. **D**E, som forlade sig paa Herren, der ere som Zions Bjerg, der ikke rokkes, men staa evindeligt.

Ps. 46, 6. Ordsp. 10, 25.

2. Trindt omkring Jerusalem er der Bjerge, og Herren er trindt om sit Folk fra nu af og indtil evig Tid.

Ps. 94, 5.

3. Thi Ugudelighedens Spir skal

ikke hvile paa de Retfærdiges Lod, forat ikke de Retfærdige skulle ud-række sine Hænder til Uretfærdig-hed.

4. Gjør Godt, Herre, mod de Gode, mod dem, som ere oprigtige i sine Hjerter!

5. Men dem, som bøje af til sine krogede Veie, skal Herren lade fare hen med dem, som øve Uret. Fred være over Israel!

126. PSALME .

Israel bekljæder med Tak, at Herren har fyldt det med jublende Glæde dengang, da han udfriede det af dets Fangenskab (i Babel), 1-3; det beder ham nu fuldende det begyndte Forløsningsverk, 4, og udtaler sin Forvisning om, at han ved at gjøre dette vil omskifte dets Bevarelse til Glæde, 5, 6.

1. En Sang ved Festeiserne.

DA Herren lod Zions Fanger vende tilbage, vare vi som Drømmende;

Ps. 14, 7.

2. da fyldtes vor Mund med Latter, og vor Tunge med Jubel, da sagde man iblandt Hedningerne: Store Ting har Herren gjort imod disse.

3. Store Ting har Herren gjort imod os; vi bleve glade.

4. Herre, lad vore Fanger vende tilbage ligesom Bække i Sydlandet*!

* ligesom disse efter at have været udtørrede i Heden atter fyldes, naar Herren sender Regn.

5. De, som saa med Graad, skulle hørste med Fryderaab.

Matt. 5., 4. Luk. 6, 21.

6. De gaa og græde, bærende den Sød, de udstrø; de komme hjem med Fryderaab, bærende sine Kornbaand.

127. PSALME.

Salomo lærer, at alt menneskeligt Arbejde uden Herrens Hjælp er frugtesløst, og at han velsigner Stene med alt Godt, 1-5.

1. En Sang ved Festeiserne; af Salomo.

DERSOM Herren ikke bygger Huset, arbeide de forgjæves, som bygge paa det; dersom Herren ikke vogter Staden, vaager Vægteren forgjæves.

1 Kor. 3, 7.

2. Det er forgjæves, at I staa aarle op, sætte eder silde ned, søde Møjsommeligheds Brød; det Samme giver han sin Ven isøvne. Ordsp. 10, 22.

3. Se, Børn ere Herrens Gave, Livsfrugt er en Løn. 1 Mos. 33, 5; 48, 9.

4. Som Pile i den Vældiges Haand, saa ere Ungdoms Sønner.

5. Lyksalig er den Mand, som har sit Kogger fuldt af dem; de blive ikke tilskamme, naar de tale med Flender i Porten.

128. PSALME.

Den Gudfrugtige prises lykkelig, fordi Herren velsigner ham i al hans Gjerning og Vilkaar, 1-6.

1. En Sang ved Festeiserne.

LYKSALIG er hver den, som frygter Herren, som vandrer paa hans Veie.

Ps. 119, 1.

2. Dine Hænders Erhverv skal du nyde; lyksalig er du, og det gaar dig vel.

3. Din Hustru er som et frugtbart Vintre i dit Huses inderste Rum, dine Børn som Oljekviste rundt om dit Bord.

4. Se, saaledes bliver den Mand velsignet, søv frygter Herren.

5. Herren skal velsigne dig fra Zion, og du skal skue med Lyst Jerusalems Lykke alle dit Livs Dage.

Ps. 134, 3.

6. Og du skal se Børn af dine Børn. Fred være over Israel!

129. PSALME.

Sangeren opfordrer Israel til at bekljæde, at Herren har frelst det fra dets mange og store Trængsler, 1-4, og knytter hertil det Haab, at alle dets Fiender skulle blive tilskamme og gaa tilgrunde, 5-8.

1. En Sang ved Festeiserne.

MEGET have de trængt mig fra min Ungdom af (saa sig Israel!),

2. meget have de trængt mig fra min Ungdom af; dog have de ikke faaet Overhaand over mig.

3. Min Ryg have Plogmænd pløjet, de have draget sine Furer lange.

4. Herren er retfærdig, han har afhugget de Ugudeliges Reb.

5. De skulle blive tilskamme og vige tilbage, alle de, som hade Zion,

6. de skulle blive som Græs paa Tagene, der er hentørret, Iørend man oprykker det,

7. hvormed Høstmanden ikke fylder sin Haand, ei heller den, som binder Kornbaand, sit Fang.

8. Og de, som gaa forbi, sig ikke:

Herrens Velsignelse være over eder, vil velsigne eder i Herrens Navn!

130. PSALME.

Sangeren lader Israel i sin store Trængsel bønfulde Herren om Syndernes Forladelse og Udfrivelse af Nøden, 1-4, og udtale sin længelsfulde Forventning om Frelse, 5, 6. Han slutter med at forman det til fremdeles at vente paa Herren, som ganske vist skal forløse det fra alle dets Synder, 7, 8.

1. En Sang ved Festeiserne.

AF det Dybe kalder jeg paa dig, Herre!

Ps. 69, 3.

2. Herre, hør paa min Røst, lad dine Øren mærke paa mine inderlige Bønners Røst!

3. Dersom du, Herre, vil gemme paa Misgjerninger, Herre, hvo kan da blive staaende?

Job 14, 17. Hos. 13, 12. Ps. 143, 2.

4. Thi hos dig er Forladelsen, forat du maa frygtes.

Dan. 9, 9.

5. Jeg bier efter Herren, min Sjæl bier, og jeg venter paa hans Ord.

Ps. 27, 14.

6. Min Sjæl venter paa Herren mere end Vægtene paa Morgenens, Vægtene paa Morgenens.

7. Vent, Israel, paa Herren! Thi hos Herren er Miskundheden, og megen Forløsning er hos ham,

8. og han skal forløse Israel fra alle dets Misgjerninger.

131. PSALME.

David vidner om, at han vilmygt har opgivet alle høje Tanker og heitfyvende Planer og givet sig ganske hen i Herrens Vilje, 1, 2, og formaner Israel til altid at forlade sig paa ham, 3.

1. En Sang ved Festeiserne; af David.

HERRE! Mit Hjerte er ikke hovmodigt, og mine Øine ere ikke høje, og jeg vandrer ikke i Ting, som ere mig for store og for underlige.

Ps. 18, 28.

2. Sandelig, jeg har bragt min Sjæl til at være stille og tieligesom et afvante Barn hos sin Moder; som det afvante Barn er min Sjæl hos mig.

3. Vent, Israel, paa Herren fra nu af og indtil evig Tid!

132. PSALME.

Sangeren minder Herren om Davids nidkjære og med Held kronede Stræben

efter at bringe hans Helligdom til dens rette Plads i Israel, 1-9, og beder ham opfylde paa Davids Slægt de Forjættelser, han har givet ham, fordi han ved den vil velsigne Zion, som han har udvalgt til sin evige Bolig, Forjættelser, der stige til Messias og hans Rige, 10-18.

1. En Sang ved Festeiserne.

HERRE, kom David al hans Møle i Hu,

2. ham, som svor Herren, gav Jakobs Vældige det Løfte:

3. Jeg vil ikke gaa ind i mit Husets Telt, jeg vil ikke stige op paa min Sengs Leie,

2 Sam. 7, 2.

4. jeg vil ikke unde mine Øine Søvn, mine Øienlaag Slummer,

5. førend jeg finder et Sted for Herren, en Bolig for Jakobs Vældige!

6. Se, vi hørte om den* i Efrata**, vi fandt den paa Skovens Mark***.

* d. e. Paktens Ark.

** i Mos. 35, 19. *** Kirjat Jearim.

1 Sam. 6, 21; 7, 1. 2 Sam. 6, 3 fg.

7. Vi ville komme til hans Bolig, vi ville tilbede for hans Fødders Skammel.

8. Staa op, Heire, og drag til dit Hvilested, du og din Styrkes Ark!

3 Krøn. 6, 41, 42.

9. Lad dine Prester klæde sig i Retfærdighed og dine Fromme raabe med Fryd!

10. For Davids, din Tjeners, Skyld vise du ikke din Salvedes Aasyn tilbage!

11. Herren har tilsvoret David Sandhed, hvorfra han ikke vil vige: Af dit Livs Frugt vil jeg sætte paa din Trone;

2 Sam. 7, 11 fg. Ps. 89, 3-5. Ap. G. 2, 30.

12. dersom dine Børn holde min Pakt og mine Vidnesbyrd, som jeg vil lære dem, da skulle ogsaa deres Børn stedse og altid sidde paa din Trone.

13. Thi Herren har udkaaret Zion, har begjæret det til sin Bolig:

14. Dette er mit Hvilested til evig Tid; her vil jeg bo, fordi jeg har begjæret det.

Ps. 68, 17.

15. Dets Spise vil jeg velsigne, dets Fattige vil jeg mætte med Brød,

16. og dets Prester vil jeg klæde i Frelse, og dets Fromme skulle raabe med Fryd.

17. Der vil jeg lade et Horn opvokse for David, berede en Lampe for min Salvede.

1 Sam. 2, 10. Luk. 1, 69. Ps. 132, 17.

18. Hans Fiender vil jeg klæde i Skam, men paa ham skal hans Krone straa.

133. PSALME.

David priser den broderlige Endrægtigheds Løstighed og den Velsignelse, den bringer over Menigheden, 1-3.

1. En Sang ved Festeiserne; af David.

SE, hvor godt og hvor lifligt det er, at Brødre ogsaa bo sammen!

2. Det er som den gode Olje paa Hovedet, der flyder ned paa Skjægget, Arons Skjæg, der flyder ned paa Sømmen af hans Klædebon,

3 Mos. 8, 12.

3. Som Hermons-Dug, der flyder ned paa Zions Bjerg; thi der har Herren forordnet Velsignelsen, Liv indtil evig Tid.

134. PSALME.

Herrens Tjenere i Templet opfordres til at love ham, 1. 2. Folket tilenskes Herrens Velsignelse, 3.

1. En Sang ved Festeiserne.

SE, lover Herren, alle I Herrens Tjenere, I, som staa i Herrens Hus om Nætterne!

Ps. 92, 2. 3.

2. Opløfter eders Hænder til Helligdommen og lover Herren!

3. Herren velsigne dig fra Zion, han, som gjorde Himmel og Jord!

4 Mos. 6, 24. Ps. 121, 2.

135. PSALME.

Sangeren opfordrer Herrens Tjenere, Israels Folk, til at prise ham, 1-4, for den Storhed og Magt, som han baade aabenbarer i Naturen og i fordums Dage har aabenbaret i sine Domme over sit Folks Fiender, 5-12. Han udtaler sin Forvisning om, at Herren, som altid er den Samme, ogsaa i Fremtiden vil frelse sit Folk, 13. 14, medens Hedningerne, som dyrke døde, afsmægtige Afguder, skulle blive disse lige, 15-18, og slutter saa med at fornye sin Opfordring til Israel, 19-21.

HALLELUJA! Lov Herrens Navn, lover, I Herrens Tjenere,

2. I, som staa i Herrens Hus, i vor Guds Huses Forgaarde!

3. Lov Herren, thi Herren er god; lovsynger hans Navn, thi det er lifligt.

Ps. 147, 1.

4. Thi Herren har udvalgt sig Jakob, Israel til sin Eiendom.

2 Mos. 19, 5.

5. Jeg ved, at Herren er stor, og vor Herre større end alle Guder.

Ps. 86, 8.

6. Herren gjør Alt, og hvad han be-

hager, i Himmelen og paa Jorden, i Havene og i alle Dyb,

Ps. 115, 3.

7. han, som lader Dunster opstige fra Jordens Ende, gjør Lyn til Regn, fører Vind ud af sine Fortraadsaamre,

Jer. 10, 12.

8. han, som slog de Førstefødtel Ægypten, baade Mennesker og Kvæg,

2 Mos. 12, 29.

9. som sendte Tegn og Undere midt i dig, Ægypten, mod Faraos og mod alle hans Tjenere.

2 Mos. 7-10.

10. han, som slog mange Hedningefolk og ihjelslog mægtige Konger,

Ps. 136, 17. 18.

11. Sihon, Amoriternes Konge, og Og, Basans Konge, og alle Kana'ans Kongeriger,

4 Mos. 21, 21-24. 33-35. Jos. 12,

12. og gav deres Land til Arv, gav Israel, sit Folk, det til Arv.

Jos. 11, 23.

13. Herre, dit Navn bliver til evig Tid, Herre, din Ihukommelse fra Slægt til Slægt.

Ps. 102, 13.

14. Thi Herren skal dømme sit Folk, og det skal gjøre ham ondt for hans Tjenere.

5 Mos. 32, 36.

15. Hedningernes Afguder ere Sølv og Guld, et Verk af Menneskers Hænder.

Ps. 115, 4 fg.

16. De have Mund, men tale ikke; de have Øine, men se ikke;

17. de have Øren, men høre ikke, og der er ingen Aande i deres Mund.

18. Dem lige blive de, der gjøre dem, hver den, som forlader sig paa dem.

19. Israels Hus, lover Herren! Arons Hus, lover Herren!

20. Levit Hus, lover Herren! I, som frygte Herren, lover Herren!

21. Lovet være Herren fra Zion, han, som bor i Jerusalem! Halleluja!

136. PSALME.

Israel opfordres til at prise Herren for hans evige Godhed og Miskundhed, 1-3, den, han har aabenbaret i Verdens Skabelse, 4-9, i de herlige Gjertninger, han i Fortiden har gjort mod sit Folk, 10-22, i den Forløsning, han nylig har ladet blive det til Del (Forløsningen fra Babel), 23. 24, og i Forsørgelsen af alle sine Skabninger, 25. 26.

PRISER Herren! Thi han er god, I hans Miskundhed varer evindel-

lig. 2. Priser Gudernes Gud, thi hans Miskundhed varer evindel-

2 Mos. 10, 17.

3. Priser Herrernes Herre, thi hans Miskundhed varer evindelig.

4. Ham, som alene gjorde store Undergjerninger, thi hans Miskundhed varer evindelig. Ps. 86, 10.

5. Ham, som gjorde Himmelen med Forstand, thi hans Miskundhed varer evindelig. 1 Mos. 1, 6 fg.

6. Ham, som udstrakte Jorden over Vandene, thi hans Miskundhed varer evindelig. 1 Mos. 1, 9. Ps. 24, 2.

7. Ham, som gjorde de store Lys, thi hans Miskundhed varer evindelig. 1 Mos. 1, 14 fg.

8. Solen til at herske over Dagen, thi hans Miskundhed varer evindelig.

9. Maanen og Stjernerne til at herske over Natten, thi hans Miskundhed varer evindelig.

10. Ham, som slog Ægypterne i deres Førstefødt, thi hans Miskundhed varer evindelig. Ps. 135, 8.

11. og førte Israel ud af deres Midte, thi hans Miskundhed varer evindelig. 2 Mos. 12, 41.

12. med stærk Haand og med udrakt Arm, thi hans Miskundhed varer evindelig.

13. Ham, som skar det røde Hav i Stykker, thi hans Miskundhed varer evindelig. 2 Mos. 14, 21 fg.

14. og lod Israel gaa midt igjennem det, thi hans Miskundhed varer evindelig.

15. og kastede Farao og hans Hær i det røde Hav, thi hans Miskundhed varer evindelig.

16. Ham, som førte sit Folk igjennem Ørkenen, thi hans Miskundhed varer evindelig.

17. Ham, som slog store Konger, thi hans Miskundhed varer evindelig. Ps. 135, 10 fg.

18. og ihjelslog herlige Konger, thi hans Miskundhed varer evindelig.

19. Sihon, Amoriternes Konge, thi hans Miskundhed varer evindelig.

20. og Og, Basans Konge, thi hans Miskundhed varer evindelig.

21. og gav deres Land til Arv, thi hans Miskundhed varer evindelig.

22. gav Israel, sin Tjener, det til Arv, thi hans Miskundhed varer evindelig.

23. Ham, som kom os i Hu i vor Fornedrelse, thi hans Miskundhed varer evindelig. 2 Mos. 2, 24; 3, 7. 8.

24. og rev os ud af vore Fienders Vold, thi hans Miskundhed varer evindelig.

25. Ham, som giver alt Kjød Føde, thi hans Miskundhed varer evindelig. Ps. 104, 27 fg.

26. Priser Himmelen Gud, thi hans Miskundhed varer evindelig!

137. PSALME.

Sangeren fortæller, hvorledes Israellterne i Babel sørgede over Jerusalems Skjæbne og væggede sig ved at synge Zions Sange, 1-4. Han vidner om sin inderlige Kjærlighed til Jerusalem, 5, 6, og opfordrer Herren til at gjengjælde dets Ødelæggelse baade paa Edomiternes, som have hjulpet til dermed, og paa Babel, 7-9.

VED Babylons Floder, der sade vi og græd, naar vi kom Zion i Hu.

2. Paa Vidjerne der hængte vi vore Harper;

3. thi der forlangte vore Fangevogtere Sange af os, vore Plagere Glæde: Synger for os af Zions Sange!

4. Hvorledes skulde vi synge Herrens Sang paa fremmed Grund?

5. Glemmer jeg dig, Jerusalem, da glemme mig* min høire Haand!

*d. e. negte mig sin Tjeneste.

6. Min Tunge hænge fast ved min Gane, om jeg ikke kommer dig i Hu, om jeg ikke sætter Jerusalem over min høieste Glæde!

7. Kom, Herre, Edoms Børn Jerusalems Dag i Hu, dem, som sagde: Gjører bart, gjører bart lige ned til Grunden i den!

Begr. 4, 21. 22. Ez. 35, 1 fg. Obad. 1 fg.

8. Babels Datter, du Ødelagte! Lyksalig er den, som gjengjælder dig den Gjerning, du søvede med os.

Es. 13, 19 fg. Jer. 50, 29 fg. 51, 24 fg.

9. Lyksalig den, som griber og knuser dine spæde Børn imod Klippen. Es. 13, 16.

138. PSALME.

David priser Herren, fordi han har givet ham en herlig Forjættelse og bønært ham, saa hans Hjerte nu er fuldt af Mod og Kraft, 1-3. Han forkynder, at engang alle Jordens Konger skulle prise Herren for hin Forjættelse, ved hvilken han har vist sig som den, der tager sig af de Ringe, 4-6. Han udtaler til Slutning sin Forvisning om, at Herren vil udfri ham af al Trængsel og fuldføre sit Værk, og beder ham gøre dette, 7, 8. — Psalmen sigter til Messias og hans Riges Udbrudelse over hele Jorden.

1. Af David.

JEG vil prise dig af hele mit Hjerte, for Gudernes* Øine vil jeg lovsynge dig. *Ps. 82, 1, 6. Joh. 10, 34.

2. Jeg vil kaste mig ned foran dit hellige Tempel, og jeg vil prise dit Navn for din Miskundheds og din Trofastheds Skyld; thi herligt over alt dit Navn har du gjort dit Ord.

2 Sam. 7, 21 fg. Ps. 18, 50, 51.

3. Den Dag, jeg raabte, svarede du mig; du gjorde mig frimodig, i min Sjæl kom der Styrke.

4. Herre! Alle Jordens Konger skulle prise dig, naar de faa høret din Munds Ord. Ps. 68, 30, 32; 102, 16.

5. Og de skulle synge om Herrens Vele; thi Herrens Ære er stor, Ps. 67, 3 fg.

6. Thi Herren er ophøiet, og han ser til den Ringe, og den Stolte kjender han fra det Fjerne. Ps. 113, 5 fg.

7. Om jeg vandrer midt i Trængsel, holder du mig ilive; mod mine Fienders Vrede udrækker du din Haand, og du frelser mig ved din høire Haand. Ps. 91, 2 fg.

8. Herren vil fuldføre sin Gjerning for mig. Herre, din Miskundhed varer evindeligt; opgiv ikke dine Hænders Gjæringer!

2 Sam. 7, 13, 26. Ps. 57, 3.

139. PSALME.

David vidner om, at Herren i sin ubegriplige Alvidenhed ransager hans Inderte og kjender ham tilbunds, 1-6, idet han som den Alletidsnærværende er hos ham overalt, hvor han saa end færdes, 7-12. Han angiver som Grund hertil, at Gud er hans Skaber og som saadan har kjendt ham og hele hans fremtidige Liv ligesom hans Tilværelses Begyndelse af, og fremhæver i Forbindelse hermed Guds Tankers Dybde og uendelige Rigdom, 13-18. Han erklærer derpaa, at han afskyr alt Samfund med de Ugudelige og hader dem som Guds Fiender, 19-22, men maa dog tillige bede den alvidende Gud om ved sin Aand at lade ham kjende sit Hjerte, om der ikke alligevel i det skulde findes Tanker, som føre til Fordærvelse, 23, 24.

1. Til Sangmesteren; af David; en Psalme.

HERRE, du ransager mig og kjender mig. Ps. 44, 22.

2. Hvad enten jeg sidder, eller jeg staar op, da ved du det; du forstaar min Tanke fra det Fjerne.

Jer. 17, 10; 23, 23, 24.

Matt. 9, 4.

3. Min Sti og mit Lele udgransker du, og du kjender grant alle mine Veie.

4. Thi der er ikke et Ord paa min Tunge, se, Herre, du ved det altsammen.

5. Bagfra og forfra holder du mig

omsluttet, og du lægger din Haand paa mig.

6. At forstaa dette er mig for underligt, det er for høit, jeg magter det ikke.

7. Hvor skal jeg gaa hen fra din Aand, og hvor skal jeg fly hen fra dit Aasyn?

8. Farer jeg op til Himmelen, saa er du der, og vil jeg rede mit Lele i Dødsriget, se, da er du der. Am. 9, 2.

9. Tager jeg Morgenrødens Vinger, og vil jeg bo ved Havets yderste Grænse,

10. saa fører ogsaa der din Haand mig, og din høire Haand holder mig fast.

11. Og siger jeg: Mørke skjule mig, og Lyset omkring mig vorde Nat, —

12. saa gjør heller ikke Mørket det for mørkt for dig, og Natten lyser som Dagen, Mørket er som Lyset.

13. Thi du har skabt mine Nyre, du virkede mig i min Moders Liv.

Job 10, 11. Ps. 119, 73.

14. Jeg priser dig, fordi jeg paa forbausende Vis er vidunderlig dannet; vidunderlige ere dine Gjæringer, og min Sjæl kjender det saare vel.

15. Mine Ben vare ikke skjulte for dig, da jeg blev dannet i Løndom, da jeg blev kunstig virket i Jordens Dyb*.

*d. e. i Moders Liv.

16. Som udannet Foster saa dine Øine mig, og i din Bog bleve de alle opskrevne, de Dage, som bleve bestemte, da der ikke var een iblandt dem.

17. Hvor veltige ere mig dine Tanker, o Gud, hvor store ere deres Summer!

Ps. 40, 6; 92, 6.

18. Vil jeg tælle dem, saa ere de flere end Sand; jeg vaagner op, og jeg er endnu hos dig.

19. Gid du, o Gud, vilde ihjelslaa den Ugudelige, og I blodgjerrige Mænd, viger fra mig, —

20. de, som bruge dit Navn til at fremme onde Raad, som tage det forfængelig, dine Fiender!

21. Skulde jeg ikke hade dem, som hade dig, Herre, og afsky dem, som reise sig imod dig?

22. Med et fuldkomment Had hader jeg dem; de ere mine Fiender.

23. Ransag mig, o Gud, og kjend mit Hjerte! Prøv mig og kjend mine mangehaande Tanker

24. og se, om jeg er paa Smertens Veie, og led mig paa Evighedsens Veie!

Ps. 32, 10.

140. PSALME.

David klager over, at ugudelige Fiender ved List og Vold søge at styrte ham i Fordærvelse, og beder Herren, til hvem han i denne sin Nød tager sin Tilflugt, at gjøre deres onde Raad til Intet og udfri ham af deres Haand, 2-9. Han udtaler sin Forvisning om, at Herren skal straffe hans ondskabfulde Forfølgere med Undergang og skaffe de undertrykte Retfærdige Ret, saa de kunne prise ham og glæde sig i hans Samfund, 10-14.

1. Til Sangmesteren; en Psalme af David.

UDFRI mig, Herre, fra onde Mennesker, vogt mig for Voldsmænd,

8. som optænke Ondt i Hjertet, som hver Dag samle sig til Krig!

4. De skjærpe sin Tunge som en Slange, Ormegift er under deres Læber. Sela. Ps. 64, 4. Rom 3, 13.

5. Bevar mig, Herre, for Ugudeliges Hænder, vogt mig for Voldsmænd, som tænke paa at bringe mine Fødder til Fald!

6. Hovmodige have skjult Strikker og Reb for mig, de have udspændt Garn ved Siden af Veien, de have sat Snarer for mig. Sela. Ps. 142, 4.

7. Jeg siger til Herren: Du er min Gud; vend Øret, Herre, til mine inderlige Bønners Røst! Ps. 31, 15.

8. Den Herre Herre er min Frelsers Styrke; du dækker mit Hoved paa Rustningens Dag.

9. Giv ikke, Herre, den Ugudelige, hvad han begjærer, lad ikke hans onde Raad faa Fremgang! De vilde da ophøje sig. Sela.

10. Over deres Hoveder, som omgive mig, skal den Ulykke falde, som deres Læber volde. Ps. 7, 17.

11. Der skal rystes Gløder ud over dem; i Ilden skal han styrte dem, i dybe Vande, saa de ikke skulle reise sig.

12. En mundkaad Mand skal ikke blive staaende i Landet; den Mand, der øver ugudelig Vold, ham skal han jage med Slag paa Slag.

13. Jeg ved, at Herren skaffer den Elendige Ret, de Fattige Retfærdighed. Ps. 9, 19.

14. Ja, de Retfærdige skulle prise dit Navn, de Oprigtige skulle bo for dit Aasyn.

141. PSALME.

David beder Herren skyndsomt komme ham til Hjælp i hans Nød og særlig bevare ham for syndig Tale og Deltagelse i de Ugudeliges onds Gjerninger, hvortil

deres søde Frugter let kunde forlokke ham; han vil heller lade sig tugte af de Retfærdige, selv om det skulde vare længe, 1-5. Han udtaler derpaa i Tilid til Herren sin Forvisning om, at hans Fiender, som have bragt ham og hans Venner til Undergangens Rand, skulde se sine Hovdinger tilintetgjorte og derved bringes til at sande hans advarende Ord til dem, og slutter saa med Bøn om, at Herren maa bevare ham for Fiendernes Efterstræbelser og lade dem falde i sine egne Garn, 6-10.

1. En Psalme af David.

HERRE, jeg kalder paa dig, skynd dig til mig! Vend Øret til min Røst, nu jeg raaber til dig!

2. Lad min Bøn gjælde som Røgtsoffer for dit Aasyn, mine Hænders Oploftelse som et Aften-Madoffer! 2 Mos. 30, 7. 8. Aab. 5, 8.

3. Sæt, Herre, Vagt for min Mund, vogt mine Læbers Dør!

Ps. 39, 2. Jak. 1, 26.
4. Bøi ikke mit Hjerte til noget Ondt, til at gjøre Ugudeligheds-Gjerninger sammen med Mænd, som øve Uret, og lad mig ikke søde af deres lækre Retter! Ps. 119, 36.

5. Lad en Retfærdig slaa mig i Kjærlighed og tugte mig! For saadan Hovedolje vægre mit Hoved sig ikke! Varer det end ved, saa er dog min Bøn imod hines Ondskab.

Ordsap. 12, 1.
6. Deres Dommere blive nedstyrede og givne Klippen i Vold, og selv forstaa de, at mine Ord vare liflige.

7. Som naar man pløjer og kløver Jorden, saa ligge vore Ben spredte ved Dødsrigets Port.

8. Thi til dig, Herre Herre, se mine Øine, til dig tager jeg min Tilflugt; udøs ikke min Sjæl!

9. Bevar mig for Fælden, som de have stillet op for mig, og for deres Snarer, som øve Uret!

10. Lad de Ugudelige falde i sine egne Garn, medens jeg gaar uskadt forbi! Ps. 7, 16.

142. PSALME.

David lægger sin Nød frem for Herren, som ved, hvor stor den Fare er, hvortil han svæver, og hvor Nødspeles han er, 2-5. Han beder ham som den, der er hans eneste Tilflugt, at agte paa hans Bøn og udfri ham af den Trængsel, hvortil hans overmægtige Forfølgere have bragt ham, saa han kan prise ham, omgøven af de Retfærdiges lykønskende Skarer, 6-8.

1. En Undervisning af David, da han var i Hulen, en Bøn.

1 Samt. 23, 1. Ps. 57, 1.

MED min Røst raaber jeg til Herren, med min Røst beder jeg ydmygelig til Herren.

3. Jeg udøser min Kummer for hans Aasyn, jeg giver min Nød tilkjende for hans Aasyn.

4. Naar min Aand vansmægter i mig, kjender dog du min Stj; paa den Vel, jeg skal vandre, have de skjult Snarer for mig. Ps. 140, 6.

5. Sku til min høire Side og se! Der er Ingen, som kjendes ved mig; al Tilflugt er borte for mig, der er Ingen, som spørger efter min Sjæl.

Ps. 38, 12.

6. Jeg raaber til dig, Herre! Jeg siger: Du er min Tilflugt, min Del i de Levendes Land. Ps. 16, 5.

7. Giv Agt paa mit Klageraab, thi jeg er bleven saare elendig! Udfri mig fra mine Forfølgere, thi de ere mig forsterke!

8. Før min Sjæl ud af Fængslet, saa jeg kan love dit Navn! De Retfærdige skulle samle sig i Kreds omkring mig, naar du gjør vel imod mig. Ps. 26, 17.

143. PSALME.

David, som ved sine Fienders Forfølgelser er bragt i stor Nød og Angst, beder Herren ikke gaa irettes med ham for hans Synder, men udfri ham af Forfølgernes Vold og ved sin Aand lede ham paa den rette Vel, saa han kan gjøre hans Vilje, 1-10. Han udtaler til Slutning sin Forvisning om, at Herren vil frelse ham og tilintetgjøre hans Fiender, 11, 12.

1. En Psalme af David.

HERRE, hør min Bøn, vend Øret til mine inderlige Bønner, svar mig i din Trofasthed, i din Retfærdighed, Ps. 4, 2.

2. Og gaa ikke irettes med din Tjener! Thi Ingen, som lever, er retfærdig for dit Aasyn

Job 9, 2, 3; 15, 14. Rom. 3, 23.

3. Thi Fienden har forfulgt min Sjæl, han har knust mit Liv til Jorden, han har sat mig hen paa mørke Steder som de evig Døde.

Ps. 88, 4-7. Begr. 3, 6.

4. Og min Aand er vansmægtet i mig, mit Hjerte er forfærdet i mit Indre.

5. Jeg kommer fordums Dage i

Hu, jeg eftertænker alt dit Verk, paa dine Hænders Gjerning grunder jeg.

Ps. 77, 6.

6. Jeg udbreder mine Hænder til dig, min Sjæl længes efter dig som et vansmægtende Land. Sela. Ps. 63, 3.

7. Skynd dig at svare mig, Herre! Min Aand hentesres; skjul ikke dit Aasyn for mig, saa jeg bliver lig dem, som fare ned i Graven! Ps. 28, 1.

8. Lad mig aarle høre din Miskundhed, thi paa dig forlader jeg mig! Kundgjør mig den Vel, jeg skal vandre, thi til dig opløfter jeg min Sjæl! Ps. 25, 2, 86, 11.

9. Udfri mig fra mine Fiender, Herre! Hos dig søger jeg Ly.

10. Lær mig at gjøre, hvad der er dig til Behag, thi du er min Gud! Din gode Aand lede mig paa jævnt Land! Ps. 27, 11.

11. For dit Navns Skyld, Herre, vil du holde mig ilive; i din Retfærdighed vil du føre min Sjæl ud af Trængsel,

12. og i din Miskundhed vil du udrydde mine Fiender og ødelægge alle dem, som trænge min Sjæl; thi jeg er din Tjener.

144. PSALME.

David priser Herren som den, der er hans Styrke og Værn og tager sig af det usle og forkrænkelige Menneske, 1-4. Han beder ham ved sin Almagt udfri ham af hans ugudelige hedenske Fienders Vold, 5-8. I Forvisning om, at hans Bøn vil blive opfyldt, lover han at prise Herren for hans Frelse, 9, 10. Til Slutning gjen tager han sin Bøn om, at Herren maa frelse ham, forat al tilmeltig Velsignelse maa blive hans Folk til Del, 11-15.

1. Af David.

LOVET være Herren, min Klippe, han, som oplærer mine Hænder til Strid, mine Fingre til Krig,

Ps. 18, 35.

2. min Miskundhed og min Fæstning, min Borg og min Redder, mit Skjold og den, til hvem jeg tager min Tilflugt, den, som tvinger mit Folk under mig. Ps. 18, 3, 44, 48.

3. Herre, hvad er et Menneske, at du kjender ham, et Menneskebarn, at du agter paa ham! Ps. 8, 5.

4. Et Menneske er ligt et Aandepust, hans Dage ere som en Skygge, der farer forbi. Ps. 39, 6, 7. Job 8, 9.

5. Herre, bøj din Himmel og far ned, rør ved Bjergene, saa de ryge!

Ps. 18, 10 fg. 104, 33.

6. Lad Lynet lyne og adspred dem*, udsend dine Pile og forvir dem!
* Fienderne

7. Udræk dine Hænder fra det Høie, udfri mig og red mig af store Vande, af Fremmedes Haand,

Ps. 18, 17.

8. hvis Mund taler Svig, og hvis høire Haand er en Falskheds Høire.

9. Gud! En ny Sang vil jeg synge dig, til tistrenget Harpe vil jeg lov-synge dig,

10. du, som giver Kongerne Frelse, som redder David, din Tjener, fra det onde Sverd.

11. Red mig og udfri mig af Fremmedes Haand, hvis Mund taler Svig, og hvis høire Haand er en Falskheds Høire,

12. forat vore Sønner maa være som Planter, høit voksne i sin Ungdom, vore Døtre som Hjørnessiller, udhugne efter et Paladess Mønstre,

13. at vore Forraadskamre maa være fulde og yde alle Slags Spise, at vort Smaakvæg maa formere sig tusindfold, ja titusindfold paa vore Gader,

14. at vore Kjør maa være drægtige, at der intet Afbræk maa være og intet Tab og intet Klageskrig paa vore Gader.

15. Lyksaligt er det Folk, som det gaar saaledes; lyksaligt er det Folk, hvis Gud Herren er.

Ps. 33, 12.

145. PSALME.

David priser dels Herrens Storhed og Herlighed og de store og herlige Gjæringer, han gjør i sit Egte, dels ogsaa hans Godhed og Barmhertighed, som han viser mod alle sine Skabninger, især mod de Elendige, som han hjælper, og mod alle dem, som frygte, elske og paa-kalde ham, hvilke han bønherer og frelser, 1-21.

1. En Lovsang af David.
JEG vil ophøje dig, min Gud, du, som er Kongen, og jeg vil love dit Navn evindeligt og altid.

2. Hver Dag vil jeg love dig, og jeg vil prise dit Navn evindeligt og altid.

3. Herren er stor og saare priselig, og hans Storhed er uransagelig.

Ps. 135, 5; 147, 5.

4. En Slægt skal lovprise for den anden dine Gjæringer, og dine vældige Gjæringer skulle de forkynde.

5. Paa din Majestæts herlige Pragt og paa dine Undergjæringer vil jeg grunde.

Ps. 143, 5.

6. Og om dine forfærdelige Gjæringers Styrke skulle de tale, og dine store Gjæringer vil jeg fortælle.

7. De skulle lade Ihukommelses-Ord udstrømme om din store Godhed og synge med Fryd om din Retfærdighed.

8. Herren er naadig og barmhertig, langmodig og stor i Miskundhed.

Ps. 103, 8; Joel 2, 13.

9. Herren er god imod Alle, og hans Barmhertighed er over alle hans Gjæringer.

10. Alle dine Gjæringer skulle prise dig, Herre, og dine Fromme skulle love dig.

11. Om dit Riges Herlighed skulle de tale og fortælle om din Vælde,

12. for at kundgjøre for Menne-skenes Børn dine vældige Gjæringer og dit Riges herlige Glans.

13. Dit Rige er et Rige for alle Evigheder, og dit Herredømme varer gennem alle Slægter.

Ps. 146, 10. Dan. 4, 3. 34; 6, 27; 7, 14.

14. Herren støtter alle dem, som falde, og opreiser alle Nedbøede.

Ps. 37, 17. 24; 146, 8.

15. Alles Øine vogte paa dig, og du giver dem deres Mad i sin Tid.

Ps. 104, 27 fg. 136, 25.

16. Du oplader din Haand og mætter alt Levende med Velbehag*.
* d. e. med det, som er dem velbehageligt.

Ap. G. 14, 17.

17. Herren er retfærdig i alle sine Veie og miskundelig i alle sine Gjæringer.

18. Herren er nær hos alle dem, som kalde paa ham, hos Alle, som kalde paa ham i Sændhed. Ps. 91, 15.

19. Han gjør efter deres Velbehag, som frygte ham, og han hører deres Raab og frelser dem.

Ps. 37, 4. Ordsp. 10, 24. Jak. 5, 16.

20. Herren bevarer alle dem, som elske ham; men alle de Ugudelige ødelægger han.

21. Min Mund skal udsige Herrens Pris, og alt Kjød skal love hans hellige Navn evindeligt og altid.

Ps. 148, 7 fg.

146. PSALME.

Sangeren erklærer at ville prise Herren alle sine Dage og formaner Guds Folk til ikke at forlade sig paa skrøbelige Mennesker, hos hvem ingen Hjælp er at finde, men paa Herren, som er Verdens almægtige Skaber, de Undertryktes retfærdige Beskytter og alle Forludets og

Eiendiges Hjælper, 1-9; hans Rige varer til evig Tid, 10.

HALLELUJA! Min Sjæl, lov Herren! Ps. 103, 1; 104, 1.

2. Jeg vil love Herren, saalænge jeg lever; jeg vil lovsynge min Gud, medens jeg endnu er til. Ps. 104, 33.

3. Forlader eder ikke paa Fyrster, paa et Menneskebarn, hos hvem der ikke er Frelse! Ps. 118, s. 9. Jer. 17, 5.

4. Fører hans Aand ud, saa vender han tilbage til sin Jord; paa den samme Dag er det forbi med hans Anslag. 1 Mos. 3, 19. Ps. 90, 3; 104, 29.

5. Sallig er den, hvis Hjælp er Jakobs Gud, hvis Haab er til Herren, hans Gud, Ps. 40, 5.

6. som gjorde Himmelen og Jord, Havet og alt det, som er i dem, som bevarer Trofasthed evindeligt,

Ap. G. 14, 15. Ps. 33, 4.

7. som skaffer de Fortrykte Ret, som giver de Hungrige Brød. Herren løser de Bundne,

Ps. 9, 19; 68, 6, 7; 103, 6.

8. Herren aabner de Blindes Øjne, Herren opreiser de Nedbøiede, Herren elsker de Retfærdige,

Ps. 145, 14. Es. 35, 5; 42, 7. Matt. 11, 5.

9. Herren bevarer de Fremmede; Faderløse og Enker holder han oppe, men de Ugudeliges Vej gjør han kroget. 5 Mos. 10, 18. Ps. 1, 6; 18, 27.

10. Herren skal regjere evindeligt, din Gud, o Zion, fra Slægt til Slægt. Halleluja! Ps. 10, 16.

147. PSALME.

Israel opfordres til at prise Herren, fordi han, Naturens almægtige Herre og alle sine Skabningers kjærlige Forsørger, i sin store Naade har genopretet det af dets Fald, velstgnet det og givet det sin Lov, 1-20.

LOVER Herren! Thi det er godt at I lovsynge vor Gud, det er lifligt, Lovsang sømmer sig. Ps. 92, 2; 135, 3.

2. Herren bygger Jerusalem, han samler Israels Fordrevne. Es. 11, 12.

3. Han helbreder dem, der have et sønderbrudt Hjerte, og forbinder deres smertefulde Saar.

Ps. 34, 19. Es. 61, 1.

4. Han fastsætter Stjernernes Tal, han giver dem alle Navne. Es. 40, 26.

5. Vor Herre er stor og rig paa Kraft; paa hans Forstand er der intet Maal. Ps. 145, 3. Rom. 11, 33 fg.

6. Herren holder de Sagtomdige oppe, fornædrer de Ugudelige indtil Jorden. Ps. 146, 8. Luk. 1, 52.

7. Svarer Herren med Taksigelse, lovsynger vor Gud til Citar,

8. ham, som dækker Himmelen med Skyer, som bereder Regn for Jorden, som lader Græs fremspire paa Bjergene! Ap. G. 14, 17.

9. Han giver Kvæget dets Føde, Ravneungerne, som raabe.

Job 39, 3. Ps. 104, 27 fg. 135, 25.

10. Han har ikke Lyst til Hestens Styrke, han har ikke Behag i Mandens Ben. Ps. 33, 16-18.

11. Herren har Behag i dem, som frygte ham, som vente paa hans Miskundhed.

12. Pris Herren, Jerusalem, lov din Gud, o Zion!

13. Thi han har gjort dine Portes Stænger faste, han har velstgnet dine Børn i din Midte.

14. Han er den, som skaffer Jine Grænser Fred, mætter dig med Hvendens Fedme. Ps. 81, 17.

15. Han er den, som sender sin Tale til Jorden; saare hastig løber hans Ord.

16. Han er den, der giver Sne som Uld, udstrør Rim som Aske.

17. Han kaster sin Is ud som Smaastykker; hvo kan staa for hans Kulde?

18. Han udsender sit Ord og smelter dem, han lader sit Vejr blæse, Vande rinde.

19. Han kundgjorde Jakob sit Ord, Israel sine Bud og sine Love;

5 Mos. 33, 4.

20. saa har han ikke gjort mod noget Hedningefolk, og Love* kjendte de ikke. Halleluja! 5 Mos. 4, 8.

* d. e. Guds Love.

148. PSALME.

Den hele Skabning baade i Himmelen og paa Jorden opfordres til at lovprise Herren, — den himmelske, fordi han har skabt den og bundet den til evige Love, den jordiske, fordi han er opstøt over Alt, fylder Himmelen og Jord med sin Herlighed og har givet sit Eiendomsfolk megen Styrke, 1-14.

HALLELUJA! Lovet Herren fra Himlene, lover ham i det Høie!

2. Lovet ham, alle hans Engle, lover ham, al hans Hær!

Ps. 29, 1 fg. 103, 20 fg.

3. Lovet ham, Sol og Maane, lover ham, alle I lysende Stjerner!

4. Lovet ham, I Himlenes Himle og I Vande, som ere ovenover Himlene! Ps. 19, 2. 1 Mos. 1, 7.

5. De skulle love Herrens Navn; thi han bød, og de bleve skabte,

Ps. 33, 6. 9.

6. og han satte dem paa deres Sted for al Tid, for evig; han gav en Lov, som ingen af dem overskrider.

1 Mos. 1, 17. Job 28, 24 fg.

7. Lovet Herren fra Jorden, I Sø- uhyrer og alle Vanddyb,

8. Ild og Hagel, Sne og Damp, Stormvind, som udretter hans Ord.

Ps. 104, 4.

9. I Bjerge og alle Høje, Frugt- træer og alle Cedere,

10. I vilde Dyr og alt Kvæg, Kryb- dyr og vingede Fugle.

Ps. 150, 6.

11. I Jordens Konger og alle Folk, Fyrster og alle Jordens Dommere,

12. Ynglinger og Jomfruer tillige, Gamle tilligemed Unge!

13. De skulle love Herrens Navn; thi hans Navn alene er ophøjet, hans Majestæt er over Jorden og Himmelen,

Ps. 8, 2.

14. og han har ophøjet et Horn for sit Folk til en Lovsang for alle sine Fromme, for Israels Børn, det Folk, som er ham nær. Halleluja!

149. PSALME.

Sangeren opfordrer Israel til at love Her- ren for den Naade og Frelse, han har skjenket det, 1-4, og udtaler saa sin faste Forvisning om, at det skal seire over sine hedenske Fiender og straffe dem for, hvad de have gjort imod det, 5-9.

HALLELUJA! Synger Herren en ny Sang, hans Pris i de Frommes Forsamling!

2. Israel glæde sig i sin Skaber, Zions Børn fryde sig i sin Konge!

Ps. 100, 3.

3. De skulle love hans Navn med Dans, lovsyngte ham til Pauke og Citar.

4. Thi Herren har Behag i sit Folk, han smykker de Sagtmødige med Frelse.

Ps. 147, 6. 11.

5. De Fromme skulle fryde sig i Herlighed, de skulle juble paa sit Lele.

Ps. 32, 11.

6. Guds Ophøvelse er i deres Mund, og et tveegget Sverd i deres Haand,

7. for at fuldbyrde Hevn paa Hedningerne, Straf paa Folkene,

Mika 4, 13.

8. for at binde deres Konger med Lænker og deres fornemme Mænd med Jernkjæder,

9. for at fuldbyrde foreskrevne Straffedom paa dem. Dette er en Ære for alle hans Fromme. Halleluja!

5 Mos. 32, 41 fg.

150. PSALME.

Sangeren opfordrer til at prise Herren paa Jorden og i Himmelen for hans herlige Gjerninger og hans Storhed, 1. 2; der skal bringes ham en fuldtonende Lovprisning, og Alt, hvad der har Aande, skal tage Del deri, 3-6.

HALLELUJA! Lover Gud i hans Helligdom, lover ham i hans mægtige Hvælving!

Ps. 148, 1 fg. 1 Mos. 1, 7.

2. Lover ham for hans vældige Gjerninger, lover ham efter hans Storheds Fylde!

3. Lover ham med Basunklang, lover ham med Harpe og Citar!

4. Lover ham med Pauke og Dans, lover ham med Strengelæg og Fløite!

5. Lover ham med tonende Bæk- kener, lover ham med høit klingende Bækkener!

6. Alt, hvad der har Aande, love Herren! Halleluja!

Aab. 5, 13.

SALOMOS ORDSPROG.

1. KAPITEL.

Salomos Ordsprog ere skrevne for at lede til Visdom, 1-8. Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse, 7. Den Unge skal høre og følge Fadens og Moders Formaning og Advarsel og ikke samlykke, naar Syndere lokke ham til at tage Del i deres

Angreb paa Næstens Liv og Gods; deres Forførelse er altfor aabenlys, og deres Raad ere onde og føre dem selv i Fordærvelse, 8-19. Visdommen, der taler aabenbart og tydelig til Menneskene, formaner Daarerne til Omvendelse og advarer dem mod at være u lydige mod

*dens Formaninger: de ville derved paa-
drage sig selv Undergang og da for sent
søge at lyde dens Raad. Derimod lover
den de Lydlige Beskjærmelse mod alt
Ondt, 20-33.*

SALOMOS, Davids Søns, Israels Konges, Ordsprog

1 Kong. 3, 12; 4, 32. Præd. 1, 1.

2. til at høre at kjende Visdom og
Tugt, til at forstaa forstandige Ord,
3. til at modtage Tugt til Klogskab,
Retfærdighed og Ret og Retvished,
4. til at give de Uerfarne Kløgt,
den Unge Kundskab og Eftertanke, —

Matt. 10, 16.

5. forat den Vise maa høre og gaa
frem i Lærdom, og den Forstandige
erhverve sig Kyndighed i at styre, —

6. til at forstaa Ordsprog og Tan-
kesprog, Vismænds Ord og deres
Gaader.

7. Herrens Frygt er Kundskabs
Begyndelse; Visdom og Tugt forag-
tes af Daarer

Job 28, 28. Ps. 111, 10. Ordsp. 9, 10.

8. Hør, min Søn, paa din Faders
Tilrettevisning og forlad ikke din
Moders Lov! 8, 20.

9. Thi en yndig Krans ere de til
dit Hoved og Kjæder til din Hals.

10. Min Søn! naar Syndere lokke
dig, da saamyk ikke!

11. Naar de sige: Gaa med os!
Vi ville lure paa Blod, efterstræbe
den, som forgjæves er uskyldig,

Mika 7, 2.

12. vi ville sluge dem levende,
som Dødsriget, og hele og holdne,
ligesom det sluger dem, der fare ned
i Graven;

13. vi ville finde allehaande dyre-
bart Gods, fylde vore Huse med Rov;

14. du skal kaste din Lod midt
iblandt os, vi skulle alle have een
Pung: —

15. gaa da ikke paa Vei med dem,
min Søn, hold din Fod tilbage fra
deres Stil!

16. Thi deres Fødder løbe til det
Onde, og de haste til at udøse Blod;

Es. 59, 7. Rom. 3, 15.

17. thi forgjæves bliver Garnet
udspændt lige for alle Bevingedes
Øine,

18. og selv lure de paa sit eget
Blod, de efterstræbe sit eget Liv.

V. 12.

19. Saa gaar det hver den, som
søger uretfærdig Vinding; den tager
Livet af sine egne Herrer. 1 Tim. 6, 10.

20. Visdommen raaber høit paa

Gæden, den lader sin Røst høre paa
Torvene;

21. paa Hjørnet af larmløse Gæ-
der raaber den, i Portenes Indgange,
i Staden taler den sine Ord: 8, 1.

22. Hvor længe ville I Uvittige
elске Uvittighed, og Spottere have
Lyst til Spot, og Daarer hade Kund-
skab?

23. Vender om paa min Tilrette-
visning! Se, jeg vil lade min Aand
udstrømme for eder, jeg vil kund-
gjøre eder mine Ord.

24. Efterdi jeg raabte, og I væg-
rede eder, jeg udtrak min Haand,
og Ingen gav Agt,

Es. 65, 12; 66, 4. Jer. 7, 13.

25. og I lode alt mit Raad fare og
vilde ikke vide af min Tilrettevis-
ning,

26. saa vil ogsaa jeg le i eders
Ulykke, jeg vil spotte, naar det kom-
mer, som I frygte,

27. naar det, I frygte, kommersom
et Uveir, og eders Ulykke farer frem
som en Stormvind, naar Trængsel
og Nød kommer over eder.

28. Da skulle de paakalde mig,
men jeg skal ikke svare; de skulle
søge mig, men ikke finde mig.

Es. 59, 2. Jer. 11, 11. Am. 8, 11. 12.

Joh. 8, 21.

29. Fordi de hadede Kundskab
og ikke valgte Herrens Frygt,

30. ikke vilde vide af mit Raad,
foragtede al min Tilrettevisning,

31. saa skulle de søde af sin Veis
Frukt, og af sine Raad skulle de
mættes.

Es. 3, 10. 11.

32. Thi Uvittiges Bortvendelse
dræber dem, og Daarers Tryghed
fordærver dem;

33. men hvo der hører mig, skal
bo tryggelig og være i Ro uden Frygt
for Ulykke.

2. KAPITEL.

*Alvorlig Stræben efter Visdom fører til
Gudsfrøgt og sand Gudskundskab, som
alene gives af Herren. 1-8, til Forstand
paa Alt, hvad der er ret og godt, 9-11:
den beskjærmes mod Ugudeliges Fristel-
ser og mod utugtige Kvinders fordær-
velige Forførelse, 12-19; den fører saa-
ledes paa de Godes Vei og skjenker der-
ved Velsignelse, men de Ugudelige skulle
udryddes, 20-22.*

MIN Søn! Dersom du tager imod
mine Ord og glemmer mine Bud
hos dig,

2. saa du vender dit Øre til Vis-

dommen, bærer dit Hjerte til Forstand, ^{4, 20.}

3. ja, dersom du raaber efter Indsigten, opløfter din Røst efter Forstanden, ^{Jak. 1, 5.}

4. dersom du leder efter den som efter Sølv og graver efter den som efter skjulte Skatte,

5. da skal du forstaa Herrens Frygt og finde Guds Kundskab.

6. Thi Herren, han giver Visdom, fra hans Mund kommer Kundskab og Forstand,

7. og han glemmer Frelse for de Oprigtige, et Skjold for dem, som vandre ustraffelig, ^{1 Mos. 15, 1.}

8. Idet han vogter Rettens Stier og bevarer sine Frommes Veie.

9. Da skal du forstaa Retfærdighed og Ret og Retvished, enhver god Veie.

10. Thi Visdom skal komme i dit Hjerte, og Kundskab være liflig for din Sjæl;

11. Eftertanke skal holde Vagt over dig, Forstand skal bevare dig,

12. for at fri dig fra en ond Veie, fra en Mand, som taler forvendte Ting,

13. fra dem, som forlade Retvisheds Stier for at vandre paa Mørkets Veie,

14. som glæde sig ved at gjøre Ondt, juble over onde, forvendte Idrætter,

15. som ere forvendte paa sine Stier og vrangne paa sine Veie, —

16. for at fri dig fra anden Mands Hustru, fra fremmed Kvinde, som gjør sine Ord glatte, ^{6, 24; 5, 3.}

17. som har forladt sin Ungdoms-Ven og glemt sin Guds Pakt;

18. thi hendes Hus synker ned til Døden, og hendes Veie til Dømtin-gerne; ^{5, 5.}

19. alle de, som gaa ind til hende, komme aldrig tilbage og naa aldrig Livets Stier, —

20. forat du kan vandre paa de Godes Veie og bevare de Retfærdiges Stier;

21. thi de Oprigtige skulle bo i Landet, og de Ustraffelige skulle blive tilbage i det, ^{Ps. 37, 9. 11. 29. Matt. 5, 5.}

22. men de Ugudelige skulle udryddes af Landet, og de Troløse skulle rykkes op af det. ^{Job 18, 17.}

3. KAPITEL.

Big Velstignelse bliver den til Del, som bevarer og følger Visdommens Bud, forlader sig paa Herren, frygter og ærer ham, villig og taknemlig underkaster sig hans faderlige Tugtelse, 1-12; ja, saligt er den, som finder den sande Visdom, 13-28. Vi skulle være gavmilde, trafaste, fredsommelige og sky de Ondes Veie; det skal gaa disse ligesaa tilde, som det skal gaa de Fromme vel, 27-35.

MIN Søn! Glem ikke min Lov, og lad dit Hjerte bevare mine Bud!

^{Ps. 119, 11.}

2. Thi langt Liv og Leveaar og Fred skulle de bringe dig rigelig.

^{6 Mos. 8, 1; 30, 16.}

3. Lad ikke Kjærlighed og Trafasthed vige fra dig, bind dem om din Hals, skriv dem paa dit Hjertes Tavle!

^{7, 3.}

4. Saa skal du finde Naade og god Forstand for Guds og Menneskers Øine.

^{13, 15.}

5. Forlad dig paa Herren af hele dit Hjerte, men lid ikke paa din Forstand!

^{Ps. 118, 8, 9.}

6. Kjend ham paa alle dine Veie! Saa skal han gjøre dine Stier rette.

7. Vær ikke vis i egne Øine, frygt Herren og vig fra det Onde!

^{Es. 5, 21. Rom. 13, 3, 16.}

8. Det skal være Lægedom for din Navle og Vædske for dine Ben.

9. Ær Herren af dit Guds og af al din Avlings Førstegrøde!

^{2 Mos. 23, 19. 5 Mos. 26, 2 fg.}

10. Saa skulle dine Lader fyldes med Overflod og dine Persekar flyde over af Most.

^{5 Mos. 28, 8.}

11. Min Søn! Foragt ikke Herrens Tugtelse og vær ikke uvillig over hans Revselse!

^{Hebr. 12, 5.}

12. Thi den, Herren elsker, han revser han, som en Fader den Søn, han har kjær.

^{5 Mos. 8, 5. Ordsp. 13, 24. Aab. 3, 19.}

13. Saligt er det Menneske, som har fundet Visdom, og det Menneske, som vinder Forstand;

14. thi Vinding af den er bedre end Vinding af Sølv, og Udbyttet af den bedre end Guld.

^{8, 10 fg. 19. Job 28, 13 fg.}

15. Den er dyrebarere end Perler, og alle dine Klenodier kunne ikke lignedes med den.

16. Langt Liv er i dens høire Haand, Rigdom og Ære i dens venstre.

^{V. 2, 8, 26.}

17. Dens Veie ere liflige Veie, og alle dens Stier ere Fred.

18. Den er et Livsens Træ for dem, som gribe den, og hver den, som holder fast paa den, er lykkelig.

19. Herren grundfæstede Jorden ved Visdom; han beredte Himlene ved Forstand. 8, 19 fg. Ps. 33, 6 fg.

20. Ved hans Kundskab skiltes de dybe Vande, og ved den lade Skyerne Dug neddrøppe.

21. Min Søn! Lad dem* et vige fra dine Øine, bevar Visdom og Klogskab! *Visdom og Klogskab.

22. Saa skulle de være Liv for din Sjel og Ynde for din Hals.

23. Da skal du vandre trygt din Vej og ikke støde din Fod. Ps. 91, 12.

24. Naar du lægger dig, skal du ikke frygte, og naar du har lagt dig, skal din Søvn være sød. Ps. 3, 6; 4, 9.

25. Frygt da ikke for pludselig Skræk eller for Uveiret over de Ugudelige, naar det kommer!

Ps. 91, 5 fg. 112, 7 fg.

26. Thi Herren skal være din Tilid, og han skal bevare din Fod fra at fanges.

27. Forhold ikke dem Godt, hvem det tilkommer, naar det staar i din Magt at gjøre det!

28. Sig ikke til din Næste: Gaa bort og kom igjen, imorgen skal jeg give dig, — naar du dog har det!

Jak. 2, 16.

29. Optænk ikke Ondt imod din Næste, naar han bor tryggelig hos dig!

30. Træt ikke med et Menneske uden Aarsag, naar han ikke har gjort dig noget Ondt!

31. Misund ikke en Voldsmand, og vælg ikke nogen af alle hans Veie!

32. Thi en forventt Mand er en Vederstyggelighed for Herren, men med Oprigtige har han fortroligt Samfund. Ps. 25, 14.

33. Herrens Forbandelse er i den Ugudeliges Hus, men Retfærdiges Bolig velsigner han.

3 Mos. 26, 3 fg. 14 fg.

34. Spotterne spotter han, men de Ydmyge giver han Naade.

Jak. 4, 6. 1 Pet. 5, 5.

35. Vise arve Ære, men Daarer faa Skam til Del.

4. KAPITEL.

Vil skulle søge Visdom og følge dens Væledning, thi den bringer Lykke og Velsignelse, 1-13. Vogte os for de Ugudeliges Vei, 14-19. agte paa og bevare Visdom.
Nor. 21

mens Ord, vaage over Hjerte, Mund, Øine og Fødder, saa vi ikke synde med Tanke, Ord eller Gjerning, 20-23.

HØRER, I Sønner, paa en Faders Tilrettevisning og giver Agt for at lære Klogskab!

2. Thi dog Lærdom giver jeg eder; min Lov maa I ikke forlade.

3. Thi Søn var jeg for min Fader, spæd og eneste Barn for min Moder.

1 Krøn. 22, 5.

4. Og han lærte mig og sagde til mig: Lad dit Hjerte holde fast ved mine Ord, bevar mine Bud, saa skal du leve. 3 Mos. 18, 5. Luk. 10, 28.

5. Kjøb Visdom, kjøb Forstand, glem ikke og vig ikke fra min Munds Ord! 3, 1.

6. Forlad den ikke, saa skal den vogte dig; elsk den, saa skal den bevare dig.

7. Vidkommens Begyndelse er: Kjøb Visdom, og for al din Eiendom kjøb Forstand!

8. Ophøi dem, saa skal den ophøie dig; den skal ære dig, naar du fæner den.

9. Den skal sætte en yndig Krans paa dit Hoved; den skal skjenke dig en prægtig Krone.

10. Hør, min Søn, og tag imod mine Ord, saa skulle dine Leveaar blive mange. 3, 2. 3 Mos. 20, 12.

11. Om Vidoms Vej underviser jeg dig, jeg leder dig paa Retvisheds Stier. Ps. 32, 8; 37, 11.

12. Naar du gaar, skal dit Skridt ikke blive trangt, og naar du skrider, skal du ikke snuble.

13. Hold fast ved Tugten, alip den ikke! Bevar den, thi den er dit Liv.

6, 23.

14. Paa Ugudeliges Sti maa du ikke komme og ikke gaa frem paa Ondes Vel. 1, 10. Ps. 1, 1.

15. Lad den fare, gaa el frem paa den, vig fra den og gaa forbi!

16. Thi de faa ikke sove, udenat de have gjort Ondt, og Søvn tages fra dem, om de ikke have bragt Nogen til Fald.

17. Thi de søde Ugudeligheds Brød og drikke Voldsomheds Vin.

18. Men Retfærdiges Sti er lig et straalende Lys, som bliver klarere og klarere indtil helligs Dag.

19. Ugudeliges Vej er som Mulmet; de vide ikke, hvad de ville snuble over.

20. Min Søn! Giv Agt paa mine Ord, bøl dit Øre til min Tale! 5, 1.

21. Lad dem ei vige fra dine Øine, bevar dem midt i dit Hjerte! 2, 21.
 22. Thi de ere Liv for hver den, som finder dem, og Lægedom for hele hans Legeme. 3, 8.
 23. Bevar dit Hjerte fremfor alt det, som forvares; thi fra det udgaar Livet.
 24. Hold en forventd Mund borte fra dig, og lad fordrelede Læber være langt fra dig!
 25. Lad dine Øine se lige frem og dine Øienlaag vende ret frem for dig!
 26. Gjør din Fods Sti jævni, og alle dine Vele skulle vende faste.
 27. Bøi ikke af til Høire eller Venstre, vend din Fod fra det Onde!
 5 Mos. 5, 32. Jos. 1, 7.

5. KAPITEL.

Vi skulle besitte os paa Visdom, 1, 2, og vogte os for Hor, 3-14, søge vor Glæde i trofast Kjærlighed til vor Ægtefælle, idet vi betænke, at Gud ser alle Ting og lader de Ugudelige omkomme i sine Syndes, 15-23.

MIN Søn! Giv Agt paa min Visdom, bøl dit Øre til min Forstand,

- 1, 20.
 2. forat du maa glemme kloge Raad, og dine Læber bevare Kundskab!
 3. Thi af Honning dryppe vel fremmed Kvindes Læber, og glattere end Olje er hendes Gane;
 Ps. 55, 22. Ordsp. 2, 16.

4. men tilsidst er hun besk som Malurt, hvis som et tveegget Sverd.
 5. Hendes Fødder gaa nedad til Døden; hendes Skridt holde fast ved Dødsriget. 2, 18.

6. Livets Sti baner hun sig ikke; hendes Vele ere ustadige, udenat hun ved det.

7. Saa hører mig nu, I Børn, og viger ei fra min Munds Ord!

8. Lad din Vel være langt fra hende, og kom ikke nær til Døren paa hendes Hus.

9. forat du ikke skal give Andre din Pryd og en grusom Herre dine Aar.

10. forat ikke Fremmede skulle mættes af din Formue, og dit majsommelige Erhverv komme i anden Mands Hus.

11. saa du maa stønne paa dit Yderste, naar din Krop og dit Kjød tæres hen.

12. og du maa sige: Hvorledes har jeg kunnet hade Tugt, og mit Hjerte foragte Tilrettevisning,

13. saa jeg ikke hørte paa mine Læreres Røst og ikke bødte mig Øre til dem, som underviste mig!

14. Nær var jeg kommen i al Ulykke midt i Forsamlingen og Menigheden.

3 Mos. 20, 10. 5 Mos. 22, 24. Es. 16, 40.
 15. Drik Vand af din egen Brønd og rindende Vand af din egen Kilde!
 9, 17.

16. Skulde vel dine Kilder strømme ud paa Gaden, dine Vandbække paa Torvene?

17. Lad dem være for dig alene og ikke for Fremmede med dig!

18. Din Kilde være velsignet, og glæd dig i din Ungdoms Hustru!

Præd. 9, 9.

19. Den elskelige Hind og den yndige Stengjed! Hendes Barm kvæge dig til enhver Tid, af hendes Kjærlighed være du drukken bestandig!

20. Hvorfor, min Søn, skulde du da være drukken af en anden Mands Hustru og favne en fremmed Kvindes Barm?

21. Thi en Mands Vele ere for Herrens Øine, og alle hans Stier jævner han. Job 24, 21. Jer. 10, 23; 16, 17.

22. Den Ugudeliges Misgjerninger skulle fange ham, og ved sin Synde Strikker skal han holdes fast.

23. Han skal dø, fordi han ikke lod sig tugte, og for sin megen Daarskabs Skyld skal han tumle om.

6. KAPITEL.

Naar man ubetænksomt er gaaet i Borgen for Nogen, bør man stræbe snarest muligt at blive fri for sin Forpligtelse, 1-5. Advarsel mod Ladhed, som uundgåelig fører til Armod, 6-11. Ranskbfulde Mennesker skal pludselig Undergang ramme, 12-15. Syv Laster, som opgroves, skal man fly, 16-19. En Søn skal bevare og følge sin Faders og Moders Formaning og Bud, 20-23, og snaledes fly Horert, der fører til Fordærvelse, 24-26.

MIN Søn! Er du gaaet i Borgen for din Næste, har du givet den Fremmede dit Haandslag, 11, 15.

2. har du ladet dig binde ved din Munds Ord, har du ladet dig fange i din Munds Ord,

3. saa gjør dog dette, min Søn, og red dig, siden du er kommen i din Næstes Haand: Gaa hen, kast dig ned og storm ind paa din Næste,

4. skjenk ikke dine Øine Søvn eller dine Øienlaag Slummer, Ps. 134, 4.

5. red dig som en Raa af Jægerens

Haand og som en Fugl af Fuglefængerens Haand!

6. Gaa til Myren, du Lade, se dens Veie og bliv vifs! 30, 25.

7. Skjönt den ikke har nogen Fyrste, Foged eller Hersker,

8. bereder den dog om Sommeren sit Brød, har om Høsten sanket sin Føde. 10, 5.

9. Hvor længe, du Lade, vil du ligge? Naar vil du staa op af din Søvn?

10. [Du siger:] Lad mig endnu sove lidt, slumre lidt, folde mine Hænder lidt for at hvile! 24, 33; 20, 13.

11. Saa kommer din Armod som en Landstryger, og din Mangel som en Mand med Skjold.

12. Et nedrigt Menneske, en Ondskabens Mand er den, som gaar med en forventt Mund,

13. som blunker med sit Øie, taler med sin Fod, peger med sine Fingre, 10, 10. Ps. 35, 19.

14. som har forventde Ting i sit Hjerte, som optænker Ondt til enhver Tid og volder Trætter.

15. Derfor skal pludselig hans Ulykke komme; i et Øieblik skal han sønderbrydes, og der er ingen Lægedom.

16. Seks Ting ere der, som Herren hader, og syv ere Vederstyggeligheder for hans Sjæl:

17. Høie Øine, falsk Tunge og Hænder, som udsøe uskyldigt Blod,

18. et Hjerte, som optænker onde Raad, Fødder, som skynde sig at løbe til det Onde,

19 / den, der aander Løgn som falskt Vidne, og den, som volder Trætter imellem Brødre.

20. Bevar, min Søn, din Faders Bud, og forlad ikke din Moders Lov! 1, 8.

21. Bind dem altid paa dit Hjerte, knyt dem fast om din Hals! 5 Mos. 6, 8.

22. Naar du vandrer, skal den* lede dig; naar du ligger, skal den bevare dig, og naar du vaagner, skal den tale med dig. *d. e. Loven.

23. Thi Budet er en Lygte og Loven et Lys, og Tugtens Tilrettevisninger ere Livets Vel. Ps. 119, 106.

24. for at bevare dig fra en ond Kvinde, fra en fremmed Tunges Glæthed 2, 16; 7, 5.

25. Begjær ikke hendes Skjønhed i dit Hjerte, og lad hende ikke indtage dig ved sine Øienlaag!

26. Thi for en Skjøges Skyld kommer det med En til en Skive Brød*, og anden Mands Hustru faanger en dyrebar Sjæl.

*d. e. saa vidt, at han kun har en Skive Brød.

27. Tager En Ild i sin Barm, uden at hans Klæder brændes op?

28. Eller gaar En paa Gløder, uden at hans Fødder blive brændte?

29. Saa gaar det den, der gaar ind til sin Næstes Hustru; Ingen bliver ustraffet, som rører hende.

30. Foragter man ikke Tyven, naar han stjæler for at mætte sin Sjæl, fordi han hungrer?

31. og hvis han bliver greben, maa han betale syvfold; alt sit Huses Gods maa han give. 2 Mos. 22, 1 fg.

32. Den, som bedriver Hor med en Kvinde, fattes Forstand; den, som vil fordærve sin Sjæl, han gjør det.

33. Plage og Skam skal han finde, og hans Skjændsel skal ikke udslettes

34. Thi nidkjær er Mandens Vrede, og han sparer ikke paa Hevnens Dag; 5, 9.

35. han tager ingen Sonepenge for gode og samtykker ikke, om du end vil give megen Skjenk.

7 KAPITEL.

Vi skulle tllægge os Visdommens Bud, 1-4, og derved bevares for fremmede Kvinder, hvis utugtige Væsen og fordærlige Forførelse beskrives, 5-23. Gjentaugen Formaning til at fly saadanne, 24-27.

MIN Søn, bevar mine Ord og gjem mine Bud hos dig!

2. Bevar mine Bud, saa skal du leve, og min Lov som din Ølesten! 4, 4; 19, 16.

3. Bind dem paa dine Fingre, skriv dem paa dit Hjertes Tavle! 6, 21; 3, 3.

4. Sig til Visdommen: Duer min Søster, og Forstanden skal du kalde din Kjending.

5. forat den maa bevare dig fra anden Mands Hustru, fra fremmed Kvinde, som gjør sine Ord glatte. 2, 16; 6, 24.

6. Thi jeg saa ud gjennem Vinuet paa mit Hus, gjennem mit Gitter,

7. og jeg saa blandt de Uerfarne, blev var iblandt de Unge en uforstandig Yngling, 6, 32.

8. som gik forbi paa Gaden ved hendes Hjørne og gik frem paa Væien til hendes Hus,

9. i Skumringen, da Dagen var til Ende, i dyb Nat og Mulm.

10. Og se, en Kvinde kom ham imøde i en Skjøges Dragt og med underfundigt Hjerte.

11. Støtende er hun og tøylesløs; hendes Fødder ville ikke blive i Ro i hendes Hus. 1 Tim. 5, 13.

12. Snart er hun paa Gader, snart paa Torve, og ved hvert Hjørne lur- rer hun.

13. Og hun tog fat paa ham og kysede ham, og med frækt Aasyn sagde hun til ham:

14. Takoffere paalaa mig, idag har jeg betalt mine Løfter;

15. derfor gik jeg ud for at møde dig, for at søge dit Aasyn, og jeg fandt dig. 3 Mos. 3, 1 fg. 7, 16 fg.

16. Tepper har jeg bredt over min Seng, brogede Tepper af ægyptisk Garn.

17. Jeg har overstænket mit Lele med Myrra, Aloe og Kanel.

18. Kom, lader os beruse os i Kjærlighed indtil Morgenen, forlyste os i Elskov!

19. Thi Manden er ikke hjemme, han er dragen langvels bort;

20. Pengepungen tog han med sig, ved Fuldmaanes Dag kommer han hjem.

21. Hun forlede ham ved sin megen Overtalelse, ved sine Læbers Glæthed forførte hun ham.

22. Han følger hende straks som en Okse, der kommer til Slagterbænken, og som i Fodjern, hvormed man tugter Daaren.

23. Indtil Pilen kløver hans Lever, — ligesom Fuglen haster til Snaren og ved ikke, at det gjælder dens Liv.

24. Saa hører mig nu, Børn, og agter paa min Munds Ord!

25. Lad ikke dit Hjerte bøje sig til hendes Vele, forvild dig ikke paa hendes Stier!

26. Thi mange Gjennemborede har hun fældet, og mangfoldige ere alle de, hun har slaaet ihjel;

27. Vele til Dødsriget ere i hendes Hus, de gaa ned til Dødens Kamre. 2, 18; 5, 5.

8. KAPITEL.

Visdommen formaner Menneskene til at høre og modtage dens Lærdomme, hvis Ypperlighed den skildrer, 1-11; den beskriver sine herlige Egenskaber og Gjerninger, 12-21, fremstiller sig som den,

der har været hos Gud fra Evtighed, og ved hvilken han har skabt Verden, 22-31, gentager sin forrige Formaning og viser, hvilke salige Frugter det bærer at følge den, 32-36.

MON ikke Visdommen raaber, og Forstanden lader sin Røst høre? 1, 21.

2 Paa Toppen af Høte ved Velen, i Huse ved Stier staar hun;

3. ved Siden af Portene, ved Stadens Udgang, i Indgangen gjennem Portene raaber hun høit:

4. Til eder, I Mænd, raaber jeg, og min Røst lyder til Menneskenes Børn.

5. Lærer Kløgt, I Uerfarne, og lærer Forstand, I Uforstandige! 1, 4.

6. Hører! Thi fyrstelige Ord taler jeg, og jeg oplader mine Læber med Retvished;

7. min Gane taler Sandhed, og Ugudelighed er en Vederstyggelighed for mine Læber. Ps. 45, 8.

8. Alle min Munds Ord ere i Retfærd, der er intet Fordreiet eller Forvendt i dem.

Es. 53, 9. Joh. 8, 46. 1 Pet. 2, 22.

9. De ere allesammen ligefremme for den Forstandige og rette for dem, som finde Kundskab.

10. Tager imod min Tilrettevisning istedetfor Sølv og imod Kundskab fremfor udsøgt Guld! 3, 14; 16, 16.

11. Thi Visdom er bedre end Perler, og intet Klenodie kan lignedes med den. 3, 15.

12. Jeg, Visdommen, har Klogskab i Ele, og Kjendakab til kloge Raad finder jeg.

13. Herrens Frygt er at hade Ondt; Hoffærdighed og Hovmod og en ond Vel og en Mund, fuld af Forvendt, hader jeg. 16, 6.

14. Mig tilhører Raad og sand Indsigt, jeg er Forstand, mig hører Styrke til.

15. Ved mig regjere Konger og fastsætte Fyrster, hvad Ret er.

16. Ved mig herske Herskere og Høvdinger, alle Dommere paa Jorden.

17. Jeg elsker dem, som elske mig, og de, som søge mig, skulle finde mig. Joh. 14, 21.

18. Rigdom og Ære er hos mig, varigt Gods og Retfærdighed. 22, 4.

19. Min Frugt er bedre end Guld og fint Guld, og mit Udbytte bedre end udsøgt Sølv. 3, 14.

20. Paa Retfærdis Vel vandrer jeg, midt paa Rettens Stier

21. for at give dem, som elske mig, sand Rigdom til Arv og fyldte deres Forraadskamre.

22. Herren eiede mig i sin Vels Begyndelse, før sine Gjerninger, fra fordums Tid.

23. Fra Evighed er jeg bleven til, fra først af, før Jorden var.

24. Da Afgrundene endnu ikke vare, blev jeg født, da der endnu ikke var nogen vandrige Kilde.

25. Før Bjergene bleve nedsendede, før Hølene blev jeg født,

Job 28, 6. Ps. 90, 2. Es. 43, 13.

26. Førrend han havde skabt Jord og Mark og Jorderigets første Jordklump.

27. Da han beredte Himlene, var jeg der, da han slog Hvælvning over Afgrunden.

28. Da han fæstede Skyerne oventil, da Afgrundens Kilder bleve faste,

Job 26, 8. 1 Mos. 7, 11.

29. da han satte Havet dets Grænse, saa Vandene ikke overskride dets Brød, da han fastsatte Jordens Grundvoide, —

Job 38, 10, 11. Ps. 104, 9.

30. da var jeg hos ham en Kunstner, og jeg var hans Lyst Dag for Dag, legede altid for hans Aasyn,

31. legede paa hans Jords Kredse, og min Lyst havde jeg i Menneskenes Børn.

32. Og nu, Børn, hører mig! Sallige ere de, som tage Vare paa mine Vele.

Luk. 11, 28.

33. Hører paa Tilrettevisning og vorder vise, og lader den ikke fare!

34. Salligt er det Menneske, som hører mig, saa han vaager ved mine Døre Dag for Dag, saa han vogter mine Dørstolper.

35. Thi den, som finder mig, finder Livet og vinder Velbehag af Herren.

3, 16; 12, 2.

36. Men den, som forfeiler mig, skader sit Liv; alle de, som hade mig, elske Døden.

9. KAPITEL.

Visdommen har bygget sig et stærkt Hus og beredt et Maaltid, hvortil den ved sine Sendebud indbyder alle Enfoldige. 1-6. Spotters og Ugudelige nyter det ikke af vise tilrette, men de Vise og Retfærdige have Gavn deraf; begge faa sin vise Løn, 7-12. Ogsaa Daarskaben indbyder til sit Maaltid; at følge dens Indbydelse fører til Døden, 13-15.

VISDOMMEN har bygget sit Hus, hun har udbygget sine syv Piller.

2. Hun har slagtet sit Slagtekvæg, blandet sin Vin, ogsaa dækket sit Bord;

Matt. 23, 4. Luk. 14, 16. 17. Ps. 23, 5.

3. hun har sendt sine Piger ud, hun raaber paa Toppene af Stadens Høle:

4. Hvo der er enfoldig, han vende sig hid! Til den, som fattes Forstand, siger hun:

5. Kommer, æder af mit Brød, og drikker af den Vin, jeg har blandet!

6. Forlader Uforstand, saa skulle I leve, og gaar lige frem paa Forstands Vel!

7. Hvo der revser en Spotter, henter sig selv Beskjæmmelse, og den, som viser en Ugudelig tilrette, faar Skam deraf.

Matt. 7, 6.

8. Vis ikke Spotteren tilrette, for at han ikke skal hade dig! Vis den Vise tilrette, og han skal elske dig.

23, 9.

9. Giv den Vise*, og han skal blive end visere; undervis den Retfærdige, og han skal gaa frem i Lærdom.

Matt. 13, 12. * nemlig Undervisning.

10. Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse, og Kundskab om den Helige er Forstand.

1, 7. Ps. 111, 10.

11. Thi ved mig skulle dine Dage werde mange, og Leveaar skulle tillægges dig.

3, 2, 16; 4, 10.

12. Er du vis, saa er du vis til dit eget Gavn, og er du en Spotter, skal du alene bære det.

13. Daarskaben er en stølende Kvinde, idel Uforstand og ved ikke Noget.

7, 11.

14. Og hun sidder foran sit Huses Dør, paa en Trone paa Stadens Høle,

V. 3.

15. for at raabe paa dem, som gaa forbi paa Velen, som vandre lige frem paa sine Stier:

16. Hvo der er enfoldig, han vende sig hid! Til den, som fattes Forstand, siger hun:

V. 4.

17. Stjaalet Vand er sødt, og lønligt Brød er lifligt.

20, 17.

18. Men han ved ikke, at der er Dødninger der, at hendes Indbudne ere i Dødsrigets Dyb.

7, 27.

10. KAPITEL.

Salomo taler om vise og daarlige Børn, 1, om Rigdom og Armod, 2, 3, 16, 22, Ladhed

og *Fid*, 4. 5. 26. de *Retfærdiges Lyksalighed* og de *Ugudeliges Ulyksalighed*, 6. 7. 16. 24. 25. 27-30. *Visdom og Daarlighed* i Tale, 8. 10. 11. 13. 14. 19-21. 31. 32. om *ustraffelig og træsk Omgjængelse*, 9. den *Faltes Øie* og *Daarens Læbe*, 10. *Had* og *Kjærlighed*, 12. *Veiledning og Vildledning*, 17. *skjult Had* og *Bagtalelse*, 18. *Daarens Forvendthed* og den *Forstandiges Visdom*, 23.

Salomos Ordsprog.

EN vils Søn glæder sin Fader, men en daarlig Søn er sin Moders Sorg. 15, 20; 17, 25; 19, 13.

2. Ugudeligheds Skatte gavne ikke, men Retfærdighed frier fra Døden. 11, 4; Ez. 7, 19.

3. Herren lader ikke den Retfærdiges Sjæl hunge, men Ugudeliges Begjærlighed støder han bort.

4. Den, som arbejder med lad Haand, bliver fattig, men Flittiges Haand gjør rig. 12, 24. 27.

5. Den, der samler om Sommeren, er en klog Søn; den, der sover om Høsten, er en daarlig Søn. 6, 3.

6. Velsignelser komme over den Retfærdiges Hoved, men de Ugudeliges Mund skal deres Vold tildække. V. 11.

7. Den Retfærdiges Ihukommelse er til Velsignelse, men de Ugudeliges Navn skal raadne. Ps. 9, 6; 34, 17.

8. Den, som har Visdom i Hjertet, tager imod Bud; men den, som har Daarens Læber, gaar tilgrunde. Ps. 141, 5.

9. Den, som vandrer i Ustraffelighed, vandrer trygt, og den, som gaar Krogvele, skal blive kjendt. V. 29. 30. 1, 33; 2, 7. Ps. 26, 1. 11.

10. Den, som blunker med Øiet, volder Smerte, og den, som har Daarens Læber, gaar tilgrunde. 6, 13.

11. Den Retfærdiges Mund er en Livsens Kilde, men de Ugudeliges Mund skal deres Vold tildække. V. 6. Ps. 37, 30.

12. Had vækker Trætte, men Kjærlighed dækker over alle Overtrædelser. 1 Pet. 4, 8. 1 Kor. 13, 4 fg.

13. Paa den Forstandiges Læber findes Visdom, men Kjeppen er for dens Ryg, som ingen Forstand har.

14. Vise gjemme paa Kundskab, men Daarens Mund truer med Ødelæggelse.

15. Rigmands Gods er hans faste Stad; Fattiges Armod er deres Ødelæggelse.

16. Den Retfærdiges Erhverv er

til Liv; den Ugudeliges Indtægt er til Synd. Luk. 16, 19 fg.

17. En Vel til Liv* er den, som tager Vare paa Tugt; men den, som lader Tilrettevisning fare, fører vild. * d. e. en Veileder til Lykke og Velsignelse. Jak. 5, 20. Ordsp. 13, 1. 18.

18. Den, som skjuler Had, har falske Læber, og den, som fører ondt Rygte ud, han er en Daare.

19. Hvor der er mange Ord, mangler det ikke paa Synd, men den, som holder sine Læber i Tømme, er klog.

20. Den Retfærdiges Tunge er ud-søgt Sølv; Ugudeliges Hjerte er Intet værdt. 12, 18.

21. Den Retfærdiges Læber føde Mange, men Daarerens, fordi de fattes Forstand.

22. Herrens Velsignelse, den gjør rig, og majsommeligt Arbejde lægger ikke Noget dertil. Ps. 127, 2.

23. For Daaren er det en Lyst at gjøre en skjændig Gjerning, men Visdom er en Lyst for den forstandige Mand.

24. Hvad den Ugudelige gruer for, det skal komme over ham; men Retfærdiges Begjæring skal han* give dem. * Gud. 1, 27. Ps. 145, 19.

25. Naar en Storm farer hen, saa er den Ugudelige ikke mere; men den Retfærdige har en evig Grundvold. 14, 32. 1 Joh. 2, 17.

26. Som Eddike for Tænderne og Røg for Øinene, saa er den Lade for den, som sender ham.

27. Herrens Frygt formerer Levedage, men Ugudeliges Aar forkortes. 3, 2; 14, 27. Ps. 128, 4. 6.

28. Retfærdiges Forventning er Glæde, men Ugudeliges Haab gaar tilgrunde. 11, 7. 23.

29. Herrens Vel er en fast Børg for den Ustraffelige, men Fordærvelse for dem, som øve Uret.

30. Den Retfærdige skal ikke rokes evindeligt, men Ugudelige skulle ikke bo i Landet. Ps. 112, 6; 104, 35.

31. Den Retfærdiges Mund bærer Vidoms Frugt, men Forvendtheds Tunge skal afskjæres. Ps. 37, 30. Ordsp. 8, 13.

32. Den Retfærdiges Læber kjende, hvad der er til Behag, men Ugudeliges Mund er idel Forvendthed.

11. KAPITEL.

Om falsk og fuld Vegt, 1. *Hovmod* og *Ydmyghed*, 2. *Oprigtighed* og *Ustraffelighed* og *det Mødsatte*, 3. 20. *Ugudeliges*

Rigdom, 4. 28, foragtelig Omtale og Bagvaskelse, 12. 13, Retfærdige og Ugudelige, 5-11. 18. 19. 21. 23. 28. 30. 31, Raadgivere, 14; om at gaa i Borgen for Andre, 15, den agtværdige og den uformuflige Kvinde, 16. 22, Barmhjertighed og Grumhed, 17, Godgjørenhed og Kærlighed, 24-26; om at fragte efter Godt og Ondt, 27; om uforstandig Husholdning, 29.

FIALSKE Vegtakaaler ere en Vederstyggelighed for Herren, men fuldvegtige Lodder ere ham en Velbehagelighed.

16, 11; 20, 19. 23. 3 Mos. 19, 35. 36.
3 Mos. 25, 13, 16.

2. Kommer Hovmod, saa kommer Forsmædelse; men hos Ydmyge er der Visdom. 16, 18.

3. Oprigtiges Retssind leder dem, men Troløses forventede Sind ødelægger dem. Ps. 52, 6. 7.

4. Guds hjælper ikke paa Vredens Dag, men Retfærdighed redder fra Døden. 10, 2. Es. 7, 19.

5. Den Ustraffeliges Retfærdighed gjør hans Vel jævn, men den Ugudelige falder ved sin Ugudelighed.

6. De Oprigtiges Retfærdighed frelser dem, men Troløse fanges i sin egen Ondskab.

7. Naar et ugudeligt Menneske dør, gaar hans Haab tilgrunde, og med de Ondes Forventning er det forbi. 10, 28.

8. Den Retfærdige udfries af Trængsel, og den Ugudelige kommer i hans Sted. 21, 18.

9. Med Munden ødelægger den Ryggeløse sin Næste, men ved Kundskab udfries de Retfærdige.

10. Naar det gaar Retfærdige vel, jubler Staden, og naar Ugudelige omkomme, er der Fryderraab. 28, 12. 28; 29, 2.

11. Ved Oprigtiges Velsignelse bliver Staden ophøjet, men ved Ugudeliges Mund bliver den nedbrudt.

12. Den, som taler foragtelig om sin Næste, fattes Forstand; men en Mand med Forstand tier.

13. Den, der gaar omkring som Bagvasker, aabenbarer Hemmeligheder; men den, der er trofast i Aanden, skjuler Sagen. 20, 19. 3 Mos. 19, 16.

14. Hvor der ingen Styrelse er, falder Folket; men hvor der er mange Raadgivere, der er Frelse. 15, 22.

15. Ilde gaar det den, som gaar i Borgen for en Fremmed; men den,

der hader dem, som give Haandslaget, ersikker. 6, 1 fg.

16. En yndig Kvinde vinder Ære, og Voldsmænd vinde Rigdom.

17. En godgjørende Mand gjør vel imod sin Sjel, men en grum plager sit Kjød.

18. Den Ugudelige erhverver en bedragerisk Løn, men den, som saar ud Retfærdighed, faar sand Løn. 22, 8.

19. Den, som staar fast i Retfærdighed, ham bliver det til Liv; men den, som jager efter Ondt, gjør det sig selv til Død. 19, 23.

20. En Vederstyggelighed for Herren ere de, hvis Hjerte er forvendt; men en Velbehagelighed for ham ere de, hvis Vel er ustraffelig. 17, 20; 12, 22.

21. Man kan give sin Haand paa: Den Onde bliver ikke ustraffet, men Retfærdiges Afkom undslipper. 18, 5.

22. Som en Guldring i et Svine tryne er en deilig Kvinde, som fattes Forstand.

23. Retfærdiges Attraa er idel Godt; Ugudeliges Forventning er Vrede. 10, 24. 28. Job 8, 13. 14.

24. Der er den, som strør ud og faar endnu mere; og der er den, som holder tilbage mere, end ret er, og det bliver dog kun Fattigdom. Ps. 112, 9.

25. En Sjel, som velstigner, skal trives, og den, som læsker Andre, han bliver og selv læsket. 2 Kor. 9, 6. Luk. 6, 38.

26. Den, som holder Korn tilbage, ham bander Folket; men Velsignelse kommer over dens Hoved, som sælger Korn.

27. Den, som søger, hvad godt er søger Velbehag; men den, som leder efter Ondt, over ham kommer det. Ps. 7, 17.

28. Den, som forlader sig paa sin Rigdom, han skal falde; men Retfærdige skulle grønnes som Løv. Ps. 49, 6. 7; 52, 10; 92, 13.

29. Den, som bringer sit Hus i Ulave, skal arve Vind, og Daaren vorder en Tjener for den, som er vils i Hjertet.

30. Den Retfærdiges Frugt er et Livsens Træ, og den Vise fanger Sjæle. 3, 18. Luk. 5, 10. Jak. 5, 19. 20.

31. Se, den Retfærdige faar sin Løn paa Jorden, hvor meget mere da den Ugudelige og Synderen!

1 Pet. 4, 18. Luk. 23, 31.

12. KAPITTEL.

Om Tugt, 1. om gode og retfærdige samt om ugudelige Mennesker. 2. 3. 5. 7. 10. 12. 21. 26. 28. brave og slette Kvinder, 4. gode og onde, sande og falske Taler og Vidnesbyrd, 6. 8. 13. 14. 17-19. 22. Ringeagtede og Stortagte, 9. Flittige, Dagdrivere og Lade, 11. 24. 27. Daarers og Vises forskjellige Forhold, 15. 16. 23. Rænkemede og Fredsstiftere, 20. hvad der nedtrykker, og hvad der glæder Hjertet, 25.

DEN, som elsker Tugt, elsker Kundskab; men den, som hader Revælse, er dum.

Ps. 141, 5. Ordsp. 13, 18.

2. Den Gode vinder Velbehag af Herren, men den rænkefulde Mand fordsømmer han.

3. Et Menneske befæstes ikke ved Ugudelighed, men de Retfærdiges Rod røkkes ikke.

4. En brav Hustru er sin Mands Krone, men en daarlig er som Raadsheden i hans Ben. 31, 10 fg.

5. Retfærdiges Tanker ere Ret; Ugudeliges Raad ere Svig.

1 Kong. 12, 6 fg.

6. Ugudeliges Tale er om at lure paa Blod, men Oprigtiges Mund frelser dem. 1, 10. 16. 18.

1 Sam. 25, 24 fg. 2 Sam. 20, 16 fg.

7. Ugudelige omstyrtes, og de ere ikke mere; men Retfærdiges Hus staar fast. 14, 11. Matt. 7, 24 fg.

8. Alt efter sin Forstand roses en Mand, men den, som er forvendt i Hjertet, bliver til Foragt.

9. Bedre er den Ring, som har en Tjener, end den Stortagte, som fattes Brød.

10. Den Retfærdige har Omsorg for sit Kvægs Liv, men Ugudeliges Hjerte er haardt.

11. Den, som dyrker sin Jord, mættes med Brød; men den, som jager efter løse Folk, fattes Forstand. 28, 19.

12. Den Ugudelige attraar, hvad der er en Snare for de Onde; men Retfærdige giver han* fast Rod. 11, 6. 1 Tim. 6, 9. * Gud.

18. I Læbers Overtrædelse ligger en ond Snare, men den Retfærdige kommer ud af Trængsel.

14. Af sin Munds Frugt mættes en Mand med Godt, og hvad et Menneskes Hænder have gjort, det gjældes ham. 13, 2. Ps. 62, 13. Matt. 16, 27. Rom. 2, 6. Aab. 22, 12.

15. Daarens Vei er ret i hans egne 648

Øine, men den, som hører paa Raad, er viis. 15, 2.

16. Daarens Vrede bliver kjendt samme Dag, men den, som skjuler Forsmædelse, er klog. Præd. 7, 9.

17. Den, som aander Ærlighed, forkynder Ret, men et falskt Vidne forkynder Svig. 6, 19.

18. Der er den, som taler ubetænksomme Ord, ligesom Stik af Sverd; men Vises Tunge er Lægedom.

19. Sandheds Læbe bliver fast bestandig, men Falskheds Tunge kun et Øieblik.

20. Der er Svig i deres Hjerte, som smede Ondt; men de, som raade til Fred, have Glæde.

21. Der tilstøder ikke den Retfærdige noget Ondt, men Ugudelige have fuldt op af Ulykke. Ps. 38, 10; 34, 22.

22. Falske Læber ere en Vederstyggelighed for Herren, men de, som handle trofast, ere hamen Velbehagelighed. 6, 16. 17; 11, 20. Ps. 5, 7.

23. Et klogt Menneske skjuler sin Kundskab, men Daarers Hjerte udraaber sin Daarskab. 13, 16.

24. Flittiges Haand skal herske, men Ladhed skal blive Træl. 10, 4; 13, 4.

25. Kummer i en Mands Hjerte nedtrykker det, men et godt Ord glæder det. 15, 13.

26. Den Retfærdige velleder sin Næste, men Ugudeliges Vei fører dem wild.

27. Ladhed steger ikke sin Fangat, men en Flittig er en dyrebar Skat for et Menneske. 10, 4.

28. Paa Retfærdis Stid er Liv, og banet Vei fører ikke til Døden. Matt. 7, 14. Ps. 1, 6.

13. KAPITTEL.

Om Tugt, 1. 18. 24. viis og daarlig Tale, 2. 3. 5. 14. Ladhed og Flid, 4. 11. 23. Retfærdige og Ugudelige, 6. 9. 21. 22. 25. Rige og Fattige, 7. 8. Hormod og Villighed til at modtage Raad, 10. Haab og Begjæring, 12. 19. Foragt for Ord og Bud og Ærefrygt derfor, 13. Forstand og Klogskab, 15. 16. troe og utroe Sendebud, 17. Omgang med Vise eller Daarer, 20.

EN viis Søn hører paa sin Faders Tilretevísning, men en Spotter hører ikke paa Irettesættelse. 1, 8.

2. Af sin Munds Frugt nyder en Mand godt, men Troløses Hu staar til Vold. 13, 14; 18, 20,

3. Den, som vogter sin Mund, bevarer sin Sjæl; den, som lukker sine Læber vidt op, ham bliver det til Fordærvelse. 21, 23; 12, 18.

4. Den Lades Sjæl begjærer og faar Intet, men Flittiges Sjæl nærer rige- lig. 10, 4; 12, 24.

5. Den Retfærdige hader løgnagtige Ord, men den Ugudelige hand- ler slet og skammelig. Ps. 119, 163.

6. Retfærdighed bevarer den, som vandrer ustraffelig, men Ugudelig- hed styrter den, som gjør Synd. 10, 30.

7. Der er den, der ter sig som en rig Mand og har dog slet Intet, og den, der ter sig som en Fattig og har dog meget Gods. 12, 9.

8. En Mands Rigdom er Løsepenge for hans Liv, men den Fattige faar ikke høre Trusel.

9. Retfærdiges Lys skinner lystelig, men Ugudeliges Lampe udsluk- kes. 24, 20.

10. Ved Hovmod volder man kun Trætte, men hos dem, som lade sig raade, er Visdom. 23, 25. Jak. 3, 17.

11. Formue minker ved Forfængelighed, men den, som samler i Haand, formerer den.

12. Langvarig Forventning gjøt Hjertet sygt, men en opfyldt Begjæring er et Livsens Træ.

13. Den, som foragter Ordet, be- reder sig Fordærvelse; men den, som frygter Budet, han faar Løn derfor.

14. Den Vises Lærr er en Livsens Kilde til at undvige Dødens Snarer. 10, 11.

15. God Forstand giver Yndest, men Troløses Vel er haard.

16. Hver den, som er klog, hand- ler med Forstand, men en Daare ud- breder Daarskab. 15, 2.

17. Et ugudeligt Sendebud falder i Ulykke, men et trofast Bud er Læ- gedom.

18. Armod og Skam faar den, som forkaster Tugt; men den, som agter paa Revselse, bliver æret. 10, 8, 17; 12, 1; 15, 5, 32.

19. Opfyldt Ønske er sødt for Sjæ- len, men at vige fra Ondt er en Ve- derstyggelighed for Daarer. V. 12 Job 23, 28.

20. Søg Omgang med Vise, og du skal blive vils; men Daarers Ven gaar det ilde.

21. Ulykke forfølger Syndere, men Retfærdige lønnes med Godt.

22. Den Gode efterlader Arv til

• Nor. 21*

Børnebørn, men Synderens Gods er gjemt til den Retfærdige. Job 27, 16, 17.

23. Fattiges Nyland giver megen Føde; men der er den, som bortryk- kes, fordi han ikke gjør Ret.

24. Den, som sparer sit Ris, hader sin Søn; men den, som elsker ham, tugter ham tidlig. 3, 12; 23, 15; 23, 13 fg.

25. Den Retfærdige æder, saa hans Sjæl bliver mæt, men Ugudeliges Bug ligger Mangel. 10, 3.

14. KAPITEL.

Om vise og daarlige Kvinder, 1. Oprigtige og Forvendte, 2. 14. daarlige og vits Tale, 3. 7. Arbejde, 4. 23. Vidner, 5. 25. Spotters, 6. Klogskab og det Modsatte, 8. 15. 16. om Oprigtighed som Betingelse for Guds Velbehag, 9; om Hjertet, 10. 13. 30. Ugude- lige og Fromme, 11. 32. egne Veie, 12. Il- stænd og Langmodighed, 16. 17. 29. de On- des Ymyggelse, 19. Armod og Rigdom, 20. 23. 24. 31. Foragt for Andre, 21. onde og gode Tanker, 22. Herrens Frygt 26. 27. Kongens Ære, 28. Armes Undertrykkelse og Forbarmelse over dem, 31. Visdom, 33. et Folks Ære og Skam, 34. en Konges Tjener, 35.

KVINDERS Visdom bygger sit Hus, men Daarskab bryder det ned med sine Hænder. 12, 4; 19, 14; 31, 10.

2. Den, som vandrer i sin Oprig- tighed, frygter Herren; men den, som gaar Krogveie, foragter ham.

3. I Daarens Mund er hans Hov- mods Ris, men Vises Læber bevare dem.

4. Hvor der ingen Okser ere, der er Krybben tom; men megen Ind- tægt kommer ved Oksens Kraft. 12, 11.

5. Trofast Vidne lyver ikke, men den, som aander Løgn, er et falskt Vidne. 6, 19; 12, 17.

6. Spotteren søger Visdom, men finder den ikke, men for den For- standige er Kundskab let.

7. Gaa bort fra en Daare, og du har ikke hos ham lært Kundskabs Læber at kjende. 1, 22.

8. Den Kloges Visdom er, at han forstaa sin Vel, men Daarers Daar- skab er Selvbedrag. Ef. 5, 15.

9. Med Daarer driver deres eget Skyldoffer Spot, men blandt Oprig- tige er Velbehag* at finde. *d.e. Guds.

10. Hjertet kjender sin egen bitre Smerte, og i dets Glæde blander in- gen Fremmed sig.

11. Ugudeliges Hus skal ødelæg- ges, men Oprigtiges Telt skal blom- stre. 12, 7.

12. Mangen Vel tykkes en Mand

ret, men En derpaa er Dødens Vele. 16, 25.

13. Endog under Latter har Hjer- tet Smerte, og Enden paa Glæden er Bedrøvelse. Præd. 2, 2.

14. Af sine Vele skal den møttes, hvis Hjer- te er afvejet*, og en god Mand holder sig borte fra ham. 1, 31. *fra Gud.

15. Den Enfoldige tror hver Ord, men den Kloge agter paa sit Skridt.

16. Den Vise frygter og viger fra Ondt, men Daaren er overmodig og tryg. 1 Mos. 29, 9 fg.

17. Den Ilsindede gjør Daarskab, og en rænkefuld Mand bliver hadet. 13, 16.

18. Enfoldige arve Daarskab, men Kloge favne Kundskab.

19. Onde bøje sig for Godes Aa- syn, og Ugudelige ved den Retfær- diges Porte.

20. Endog af sin Ven bliver den Fattige hadet; men de, som elske en Rjg, ere mange. 19, 7.

21. Hvo der foragter sin Næste, syn- der; men salig er den, som forbar- mer sig over Elendige. V. 31. Ps. 41, 2

22. Skulle ikke de fare vild, som optænke Ondt? Men Miskundhed og Trofasthed finde de, som optænke Godt. Ps. 7, 15 fg.

23. Ethvert mølefuldt Arbejde bringer Overflod, men Mundsvær fører kun til Mangel. 10, 4; 12, 24; 21, 5.

24. Vises Rigdom er deres Krone, men Daarers Daarskab er og bliver Daarskab.

25. Et trofast Vidne redder Sjæle, men den, som aander Løgñ, er fuld af Svig. V. 5.

26. I Herrens Frygt har En et stærkt Værn, og for hans Børn skal der være en Tilflugt. 13, 10; 20, 7; 2 Mos. 20, 6.

27. Herrens Frygt er en Livsens Kilde, saa man undgaar Dødens Sna- rer. 10, 11, 17; 13, 14.

28. Meget Folk er Kongens Ære, men Mangel paa Folk er Fyrstens Fald.

29. Den Langmodige har megen Forstand, men den Ilsindede viser stor Daarskab. 19, 11; 14, 17; 13, 16.

30. Et sagtomdigt Hjer- te er Lege- mets Liv, men Hidsalghed er Raadden- hed i Benene.

31. Den, som trykker den Ringe, haaner hans Skaber, men den, som forbarmer sig over den Fattige, ærer ham. 17, 5; 22, 2. Job 31, 15.

32. Den Ugudelige kastes omkuld i sin Ulykke, men den Retfærdige har Fortrøstning i sin Død. Pa. 26, 6, 6; 26, 13; 73, 12, 19.

33. I den Forstandiges Hjer- te holder Visdommen sig stille, men i Daar- ers Indre giver den* sig tilkjønde. *den Visdom, de have, d. e. deres Daar- skab.

34. Retfærdighed ophøier et Folk, men Synden er Folkenes Skjændsel.

35. En klog Tjener v'nder Kon- gens Velbehag, men over en daarlig kommer hans Vrede. 1 Mos. 41, 35 fg.

15. KAPITEL.

Om vis og daarlig Tale, 1, 2, 4, 7, 23, 25, 28, Guds Alvidenhed, 3, 11, Tugt og Tilrette- visning, 5, 10, 12, 31, 32, Retfærdiges og Ugudeliges Gode, 6, deres Gudsyndkelse og Feie, 8, 9, 24, 29, om Glæde og Sorg, 13, 15, Visdom og Daar- skab, 14, 21, Nødsalhed med Herrens Frygt og Kjærlighed, 16, 17, Vrede og Langmodighed, 18, Lædhet, 19, gode og onde Børn, 20, Raadførels Nød- vendighed, 22, Hovmodighed og Enker, 25, de Ondes Anslag 26, Tragten efter uret- færdig Finding og Ubestikkelighed, 27, glædelig Tidende, 30, Gudsfrugt og Yd- myghed, 33.

MILDT Svar dæmper Harmen, men Met saarende Ord vækker Vrede.

25, 15, 1 Sam. 25, 23 fg.

2. Vises Tunge giver god Kund- skab, men Daarers Mund lader Daar- skab udstrømme. 13, 16. Es. 22, 6.

3. Herrens Øine ere allesteds, de se efter Onde og Gode. Hebr. 4, 13.

4. Tungens Sagtomdighed er et Livsens Træ, men Forvendthed paa den saarer Hjertet. 13, 18.

5. Daaren foragter sin Faders Tugt, men den, som agter paa Til- rettevisning, handler klogt. 13, 1, 18. Ps. 141, 5.

6. I den Retfærdiges Hus er der meget Gode, men i den Ugudeliges Indkomst er der Forstyrrelse. 3, 33.

7. Vises Læber udstrø Kundskab, men Daarers Hjer- te ikke saa. 12, 23.

8. Ugudeliges Offer er en Veder- styggelighed for Herren, men Oprig- tiges Bøn er ham en Velbehagelig- hed. 21, 27. Es. 1, 11, 15.

9. Den Ugudeliges Vel er en Veder- styggelighed for Herren, men den, som jager efter Retfærdighed, elsker han. 11, 30.

10. Haard Straf rammer den, som forlader Stien; den, som hader Til- rettevisning, skal dø. 29, 1.

11. Dødsriget og Afgrunden ere

aabenbare for Herren, hvor meget mere Menneskenes Børns Hjertes!

Job 26, 6.

12. En Spotter elsker ikke, at man sætter ham irette; til Vise gaar han ikke hen. 9, 7, 8.

13. Glad Hjerte gjør munter: Aasyn, men ved Hjertesorg bliver Modet nedslaaet. 17, 22.

14. Den Forstandiges Hjerte søger Kundskab, men Daarers Aasyn gøtter sig ved Daarskab.

15. Alle den Elendiges Dage ere onde, men glad Hjerte er stadigt Gjestebud.

16. Bedre er Lidet med Herrens Frygt, end en stor Skat og megen Uro derhos. 1 Tim. 6, 6. Ordsp. 16, 8.

17. Bedre er en Ret Grønt og Kjærlighed derhos, end en fed Okse og Had derhos. 17, 1.

18. En hidslig Mand vækker Trætte, men den Langmodige stiller Kiv. 26, 21; 29, 22.

19. Den Lades Vel er som en Tornehæk, men Oprigtiges Vel er bænnet.

20. En vils Søn glæder sin Fader, men et daarligt Menneske foragter sin Moder. 10, 1; 17, 25; 19, 13, 26.

21. Daarskab er en Glæde for den, som fattes Forstand; men en forstandig Mand vandrer ret frem.

22. Raad blive til Intet uden Raadslagning; men hvor der er mange Raadgivere, have de Fremgang. 20, 18; 11, 14; 24, 6.

23. Glæde har en Mand af sin Munds Svar, og et Ord i rette Tid er godt! 16, 1; 25, 11.

24. Den Forstandige gaar Livets Vel opad for at undgaa Dødsriget nedentil. Matt. 7, 13. Kol. 3, 1, 2.

25. Herren nedriver Hovmodiges Hus, men stadfæster Enkens Markskjel. 13, 7. 1 Pet. 5, 5.

26. Den Ondes Anslag ere en Vederstyggelighed for Herren, men liflige Taler ere rene.

27. Den, der jager efter Vinding, bringer sit Hus i Ulave, men den, som hader Gaver, skal leve. Ps. 15, 5.

28. Den Retfærdiges Hjerte tænker sig om for at kunne svare, men Ugudeliges Mund lader onde Ting udstømme. V. 23.

29. Herren er langt borte fra de Ugudelige, men de Retfærdiges Bøn hører han. Joh. 9, 31. Jak. 5, 18.

30. Øines Lys* glæder Hjertet; godt Budskab giver Benene Marv.

*d. e. et venligt Blik.

31. Det Øre, som hører paa Tilrettevisning til Livet, dvæler gjerne blandt Vise. 12, 1; 13, 18.

32. Den, som forkaster Tugt, foragter sin Sjæl, men den, som hører paa Tilrettevisning, erhverver sig Forstand. Ps. 141, 5.

33. Herrens Frygt er Tugt til Visdom, og Ydmyghed gaar forud for Ære. 16, 12; 18, 12 fg.

16. KAPITEL

Af Gud afhænger Tungens Svar, Menneskets Gang og Loddens Udfald, 1. 9. 33. Om egne Vete og Selvbehag dert, 2. 25. Tilid til Herren, 3. 30. Gud har bestemt Straf for den Ugudelige, 4. Om Hovmod, 5. 18. 19. Miskundhed og Herrens Frygt, 6. Herrens Velbehag skaffer Fred endog med Fiender, 7. Om Nælsomhed, 8. Konger, 10. 12-15, ret Vegt, 11. Visdom, 16, de Oprigtiges Vel, 17, de Vises Tale, 21-24, Arbejdsomhed, 26, Ulykkesafstjere, 27-30, graa Haar, 31, Langmodighed, 32.

HJERTETS Raad høre Mennesket til, men fra Herren faar Tungen sit Svar. 19, 21, Jer. 10, 23.

2. Alle en Mands Vete ere rene i hans egne Øine, men Herren veler Aanderne. 21, 2; 24, 12.

3. Velt dine Gjæringer paa Herren, saa skulle dine Raad have Fremgang. Ps. 22, 9; 37, 5 fg. 55, 23. Matt. 6, 25 fg.

4. Herren har gjort Alt til dets Øiemed, ogsaa den Ugudelige til Straffens Dag. 1 Pet. 2, 8.

5. Enhver Hovmodig er en Vederstyggelighed for Herren; man kan give sin Haand paa: Han bliver ikke ustraffet. 1 Pet. 5, 5. Ordsp. 11, 21.

6. Ved Kjærlighed og Trofasthed udsones Misgjerning, og ved Herrens Frygt viger man fra det Onde. 10, 12. 1 Pet. 4, 8. Matt. 5, 7; 6, 11.

7. Naar Herren har Behag i en Mands Vete, da gjør han, at endog hans Fiender holde Fred med ham. Ordsp. 8, 13.

8. Bedre er Lidet med Retfærdighed, end store Indkomster med Uret. 15, 16.

9. Menneskets Hjerte optænker sin Vel, men Herren stadfæster hans Gang.

10. Guddoms-Ord er paa Kongens Læber; hans Mund skal ikke forsynde sig i Dodmen.

11. Ret Vegt og rette Vegtakaaler

høre Herren til; alle Vegtstene i Pungen ere hans Verk. 11, 1; 20, 10, 23.

3 Mos. 19, 36 5 Mos. 25, 13.

12. Ugudelig Idræt er en Vederstygselighed for Konger; thi ved Retfærdighed bliver Tronen befæstet. 20, 28; 25, 5.

13. Retfærdige Læber ere en Velbehagelighed for Konger, og den, som taler Retvished, elske de.

14. En Konges Vrede er Dødsens Bud, men en vis Mand stiller den.

20, 2.

15. I Kongens Aasyns Lys er Liv, og hans Velbehag er som en Sky med Sildigregii. 19, 12.

16. At købe Visdom — hvor meget bedre er det ikke end Guld! Og at købe Forstand er mere værdt end Sølv. 4, 7; 3, 14; 8, 11, 19.

17. Oprigtiges slagne Vel er at vige fra Ondt; den, som tager Vare paa sin Vel, bevarer sin Sjæl.

18. Foran Undergang gaar Hovmod, og foran Fald stolt Mod. 18, 12.

19. Det er bedre at være ydmyg med Elendige, end at dele Bytte med Hovmodige.

20. Den, som giver Agt paa Ordet, skal finde Godt, og den, som forlader sig paa Herren, — sælg er han!

13, 13. Ps. 2, 12; 146, 5.

21. Den, som er vis i Hjertet, skal kaldes forstandig, og Læbers Sødme forfremmer i Lærdom.

22. En Livsens Kilde er Klogskab for dem, der eie den, men Daarers Straf er deres egen Daarskab. 13, 14.

23. Den Vises Hjerter gjør hans Mund forstandig og lægger mere og mere Lærdom paa hans Læber. V. 21.

24. Liflige Ord ere kostelig Honning, sød for Sjælen og en Lægedom for Benene. 12, 25.

25. Mangen Vel tykkes en Mand ret, men Enden derpaa er Dødsens Vele. 14, 12.

26. Arbejderens Hunger arbejder for ham; thi hans Mund driver paa ham.

27. En nederdrægtig Mand graver en Ulykkesgrav, og paa hans Læber er der som en fortærende Ild.

Jak. 3, 6.

28. En forventet Mand voldet Trætte, og en øretuder skiller Ven fra Ven. 17, 9.

29. En Voldsmand forlokker sin Næste og fører ham paa en Vel, som ikke er god. 1, 10 fg.

30. Den, som lukker sine Øine for

at optænke forventede Ting, og den, som presser sine Læber sammen, han har allerede fuldbragt det Onde. 6, 13; 10, 10.

31. Graa Haar ere en delig Krone; den findes paa Retfærdigheds Vel. 20, 29.

32. Den Langmodige er bedre end en vældig Helt, og den, som styrer sit Sind, er bedre end den, som indtager en Stad.

33. I Skjødets kaster man Lodden, men fra Herren kommer al dens Afgjørelse. Ap. G. 1, 26.

17. KAPITEL.

Om Ro og Trætte. 1. en klog Tjener, 2; Herren prøver Hjerterne, 3; om Løgn, 4, 7, Fattiges og Elendiges Bespottelse, 5, Børneborn og Fædre, 6, Praleri og Taushed, 7, 27, 28, Skjenk, 8, 23, at skjule Overtrædelse, 9; om Straf, 10, 26; Onde gaar det ilde, 11; om Daarer, 12, 16, 21; at betale Godt med Ondt, 13; om Trætte, 14, 19, uretfærdig Dom og Straf, 15, 26. Venner, 17; at gaa i Borgen, 18; om Stolthed, 19, forendt Hjertes og Tunge, 20, Hjertets Glæde og Sorg, 22, den Vises og Daarens Adfærd, 24, en daarlig Sen, 25.

BEDRE et Stykke tørt Brød og Ro derhos, end et Hus, fuldt af slagtet Kvæg, med Trætte. 15, 16, 17; 16, 8.

2. En klog Tjener skal herske over en daarlig Søn, og midt blandt Brødre skal han faa Del i Arven.

3. Der er Digel for Sølv og Ovn for Guld; men den, som prøver Hjerterne, er Herren. 27, 21.

4. Den Onde agter paa Ondskabs Læbe; Løgneren lytter til Fordærvelses Tunge.

5. Den, som spotter den Fattige, forhaaner hans Skaber; den, som glæder sig over Ulykke, skal ikke blive ustraffet. 14, 31.

6. Gamles Krone ere Børneborn, og Børns Pryd deres Fædre. Ps. 128, 6.

7. Det sømmer sig ikke for Daaren at tale høie Ord, end mindre for den Ædle at tale Løgn.

8. Gave er en yndig Steu i dens Øine, som faar den; hvorsomhelst den vender sig, gjør den Lykke.

9. Den, som dækker over Overtrædelse, søger Kjærlighed; men den, som oppriper en Sag, skiller Ven fra Ven. 10, 12; 16, 28.

10. Skjænd trænger dybere ind hos den Forstandige, end at slaa en Daare hundrede Gange.

11. Kun Gjenstridighed søger den Onde, og en grim Engel sendes imod ham.

12. Bedre for en Mand at møde en Bjørn, som er frarøvet sine Unger, end en Daare i hans Daarskab.

13. Den, som gjengjælder Godt med Ondt, fra hans Hus skal Ulykken ikke vige. 1 Tess. 5, 15. 1 Pet. 3, 9.

14. At begynde Trætte er som at aabne for Vand; lad da Trætten fare, førend man viser Tænder!

15. Den, som frikjender en Ugudelig, og den, som domfælder en Retfærdig, de ere begge to en Vederstyggelighed for Herren.

5 Mos. 25, 1. Es. 5, 23.

16. Hvortil dog Penge i Daarens Haand for at købe Visdom, da han er uden Forstand?

17. En Ven elsker altid, og en Broder fødes til Hjælp i Nød.

18. Et Menneske, som fattes Forstand, giver Haandslag og gaar i Borren hos sin Næste. 4, 1 fg. 11, 15.

19. Den, som elsker Trætte, elsker Overtrædelse; den, som søger Undergang, gjør sin Dør hoi. 16, 18; 18, 12.

20. Den, som er forvendt i Hjertet, skal ikke finde Godt, og den, som er vrang i sin Tale, skal falde i Ulykke. 11, 20.

21. Den, som avler en Nar, ham bliver det til Kummer, og en Daares Fader har ingen Glæde. V. 25, 15, 20.

22. Et glad Hjerte giver god Lægedom, men et nedslaaet Mod udtørre Benene. 15, 13, 15; 18, 14.

23. Den Ugudelige tager Skjenk ud af Barmen for at bøje Rettens Stier. 5 Mos. 16, 19.

24. Den Forstandige har Visdommen for sine Øine, men Daarens Øine ere ved Jordens Ende.

Præd. 2, 14.

25. En daarlig Søn er en Græmselse for sin Fader og en bitter Sorg for hende, som fødte ham.

V. 21, 19, 13.

26. At straffe ogsaa den Retfærdige er ikke godt; at slaa Ædle er tvertimod al Ret.

27. Den, som er sparsom med sine Ord, har Indsigt, og den Koldsindige er en forstandig Mand.

10, 19. Jak. 1, 19.

28. Ogsaa Daaren agtes for klog, naar han tier, for vils, naar han holder sine Læber lukkede.

18. KAPITEL

Om den, som skiller sig fra Andre, 1; en Daares Lyst, 2; Ugudelige foragtes, 3; om vils Tale, 4, om at anse Personer, 5; om Daarer, 6, 7, Øretudere, 8, Ladhed, 9, Tillid til Gud, 10, Rigdom, 11, Stolthed og Ydmyghed, 12, ubetækt Svar, 13, et godt Mod, 14, Tragten efter Kundskab, 15, Gaver, 16, Trætte, 17, Loddens Gavn, 18, Broders Vrede, 19, Tungens Frugter, 20, 21, en god Hudru, 22, Fattiges og Riges Tale, 23, Venskab, 24.

EN Særling søger sin egen Lyst; mod alle vise Raad viser han Tænder.

2. Daaren har ikke Lyst til Forstand, men til at aabenbare sit Hjerte.

3. Naar den Ugudelige kommer, kommer ogsaa Foragt, og med Skammen Forhaanelse.

4. Ord i en Mands Mund ere dybe Vande, Visdoms Kilde en fremvældende Bæk. 20, b.

5. Det er ikke godt at anse den Skyldiges Person, at bøje den Retfærdiges Ret i Dommen.

28, 21. 5 Mos. 1, 17; 16, 19.

6. Daarens Læber komme i Trætte, og hans Mund raaber efter Prygl.

7. Daarens Mund er ham selv til Fordærvelse, og hans Læber en Snare for hans Sjæl.

2 Sam. 1, 16. 1 Kong. 2, 23.

8. En Øretuders Ord ere som Lækerbiskener, der glide ned i Bugens Inderste. 26, 22. Ps. 55, 22. Jer. 9, 8.

9. Ogsaa den, som er efterladt i sin Gjerning, er en Broder til Ødelæggeren. 90, 4.

10. Herrens Navn er et fast Taarn; til det løber den Retfærdige hen og bliver bjerget. 14, 26. Ps. 61, 4.

11. Den Riges Gods er hans faste Stad og som en ubestigelig Mur i hans egen Indbildning. 10, 15.

12. Før Fald ophører en Mands Hjerte sig, men Ydmyghed gaar forud for Ære. 16, 18; 15, 33.

13. Naar En svarer, førend han hører, da er det ham en Daarskab og en Skam.

14. En Mands Mod kan holde ham oppe i hans Sygdom; men et nedslaaet Mod — hvem kan bære det?

15. Den Forstandiges Hjerte køber Kundskab, og Vises Øre søger Kundskab.

16. Et Menneskes Gave skaffer ham Rum og fører ham frem for store Herrers Aasyn.

17. Den Første synes at have Ret i sin Trætte; men saa kommer hans Næste og ransager ham.

18. Lodden gjør Ende paa Trætter og skiller mellem Mægtige.

19. En Broder, mod hvem man har handlet troløst, er vanskeligere at vinde end en fast Stad, og Trætte med ham er som en Bom for et Slot.

20. Ved Frugten af en Mands Mund mættes hans Bug; med sine Læbers Grøde bliver han mættet.

12, 14; 13, 2.

21. Død og Liv ere i Tungens Vold, og hver den, som elsker den*, skal æde dens Frugt.

*gjerne bruger den.

22. Den, som har fundet en Hustru, har fundet en god Ting og faaet en Naadegave af Herren.

19, 14; 31, 10 fg.

23. I ydmyge Bønner taler en Fattig, men den Rige svarer med haarde Ord.

24. En Mand med mange Venner gaar det ilde; men der er den Ven, som hænger fastere ved, end en Broder.

19. KAPITEL.

Om Fattige og Rige, 1. 4. 7. Ubetænksomhed, 2. Daarer og Spottere, 8. 10. 29. Venner, 4. falskt Vidnesbyrd og Løgn, 5. 9. 22. 28. Godgjærenhed, 6. 17. 22. Forstand og Visdom, 8. 11. 20. 25. Kongers Naade og Unaade, 12. daarlige og ugudelige Børn, 13. 28. kvagtlige og forstandige Kvinder, 13. 14. Ladhed, 15. 24. Gudsfrugt og Ugudelighed, 16. 23. Tugt, 18. 20. 25. 27. Vrede, 19. Planer, 21.

BEDRE er en Fattig, som vandrer i sin Ustraffelighed, end en Mand med forvandede Læber og tilmed en Daare.

28, 6.

2. Ogsaa naar en Sjæl er ubetænksom, gaar det ilde, og den, som hæster med Fødderne, gaar feil.

3. Menneskets Daarskab fordærver hans Vel, men paa Herren vrede hans Hjerte.

4. Formue skaffer mange Venner, men den Fattige bliver skilt fra sin Ven.

5. Et falskt Vidne skal ikke blive ustraffet, og den, som aander Løgn, skal ikke undkomme.

5 Mos. 19, 18, 19. Ordsp. 24, 28; 25, 18.

6. Mange smigre for den Gavmilde, og Enhver er Ven med en rundhaandet Mand.

7. Alle den Fattiges Brødre hade ham; hvor meget mere holde hans

Venner sig langt borte fra ham! Han jager efter Ord, som ikke ere at finde.

14, 30.

8. Den, som erhverver sig Forstand, elsker sin Sjæl; den, som bevarer Indsigt, skal finde Godt.

9. Et falskt Vidne skal ikke blive ustraffet, og den, som aander Løgn, skal omkomme.

V. 5. 10. Vellevnet sømmer sig ikke for en Daare, hvor meget mindre for en Træl at herske over Fyrster!

11. Et Menneskes Klogskab gjør ham langmodig, og det er ham en Ære at overse Fornærmelse.

14, 29; 16, 32.

12. En Konges Vrede er som Løvens Brøl, men hans Yndest som Dug paa Urter.

16, 14, 15; 20, 2.

13. En daarlige Søn er idel Ulykke for sin Fader, og en Kvinde Kjøvelier et ideligt Tagdryp.

17, 25; 15, 20; 27, 15.

14. Hus og Gods er en Arv fra Forældre, men en forstandig Kvinde kommer fra Herren.

18, 22.

15. Dovenskab nedsænker i dyb Søvn, og en lad Sjæl skal hungre.

10, 4; 12, 24, 27.

16. Den, som bevarer Budet, bevarer sin Sjæl; den, som ikke ænser sine Veie, skal miste sit Liv.

Luk. 10, 28.

17. Den, som forbarmer sig over den Fattige, laaner Herren, og han skal gjengjælde ham hans Velgjærling.

Matt. 10, 42; 25, 40.

Luk. 6, 38. Ordsp. 12, 14.

18. Tugt din Søn, thi der er endnu Haab; men til at dræbe ham maa du ikke lade dig henrive.

13, 24.

19. Den, hvis Vrede er stor, bør bøde derfor; thi dersom du hjælper ham, saa faar du gjøre det atter og atter.

20. Lyd Raad og tag imod Tugt, forat du maa blive viis paa dit Sidste!

21. Der er mange Tanker i en Mands Hjerte, men Herrens Raad skal faa Fremgang.

16, 1.

22. Et Menneskes Miskundhed er hans Glæde, og en Fattig er lykkeligere end en Stormand, som lyver.

23. Herrens Frygt fører til Liv, og møt gaar man til Hvile uden at blive hjemløst med Ulykke.

11, 19.

24. Den Lade stikker sin Haand ned i Fadet, han fører den ikke engang tilbage til sin Mund.

26, 15.

25. Slaa Spotteren, saa skal den

Uvittige vorde klog; og vis den Forstandige tilrette, saa vil han komme til Indsigt og Kundskab. 21, 11.

26. Den, som øver Vold mod sin Fader og jager sin Moder bort, er en daarlig og skjændig Søn.

27. Lad af, min Søn, at høre paa Formaning for kun at forville dig bort fra Kundskaabs Ord!

28. Et nedrigt Vidne spottes, hvad Ret er, og Ugudeliges Mund sluger Uret.

29. Straffedomme ere beredte for Spotterne, og Prygl for Daarers Ryg. 20, 30; 10, 13.

30. KAPITEL.

Om Vinens Misbrug, 1; om Konger, 2, 8, 28, 29, Trætte, 3, Lædne, 4, 13, Raad, 5, 18; trofaste Mennesker ere sjældne, 6; den Retfærdiges Løn, 7; Alle have Synd, 9; om Vegt og Maal, 10, 23, Børns Handlinger, 11; Gæ og Øre ere skabte af Gud, 12; Kjøberes Vis, 14; forstandig Tales Værd, 15; Skade af at gaa i Borgen, 16; om det Brød, som vindes ved Svig, 17; Bagtaleren og den Aabenmundede, 19; om at bande Forældre, 20; Arv uden Velsignelse, 21; mod Hevngjerrighed, 22; Guds Styrelse, 24; Ubesindighed i Løfter, 25; Aanden en Lampe, 27; hvad der hædres Unge og Gamle, 30; den Onde behøver streng Revselse, 30.

VIN er en Spotter, stærk Drik gjør Støi, og hver den, som raver der af, bliver ikke vis. 31, 4 fg.

2. Den Rædsel, en Konge vækker, er som Løvens Brøl; den, som gjør ham vred, forspilder sit Liv. 16, 14; 19, 12.

3. Det er en Ære for en Mand at holde sig borte fra Trætte, men enhver Daare viser Tænder.

4. Fordi det er Vinter, vil den Læde ikke pløje; han skal tigge om Høsten, men der er Intet at faa. 18, 9.

5. Raad i en Mands Hjerte er et dybt Vand, men en forstandig Mand drager det op. 18, 4.

6. Mange Mennesker raabe høit, hver om sin Kjærlighed; men en trofast Mand — hvo finder ham?

7. Den Retfærdige vandrer i sin Ustraffelighed; lykkelige ere hans Børn efter ham. Ps. 113, 1, 2.

8. En Konge, som sidder paa Domstolen, adspredt alt Ondt med sit Blik.

9. Hvo kan sige: Jeg har renset mit Hjerte, jeg er ren for min Synd? 1 Kong. 8, 46. Præd. 7, 30. 1 Joh. 1, 8.

10. To Slags Vegtstens og to Slags

Efa ere begge en Vederstyggelighed for Herren.

11, 1; 10, 11. 5 Mos. 25, 13, 14.

11. Ogsaa Drengen kjendes paa sine Gjæringer, om hans Idræt vil blive ren og ret. 32, 6.

12. Det hørende Øre og det seende Øie — Herren har skabt dem begge to. Ps. 94, 9.

13. Elsk ikke Søvn, forat du ikke skal blive fattig! Luk dine Øine op, og du skal blive mæt af Brød!

6, 10 fg. 24, 30 fg. 14. Slet, slet! siger Kjøberen; men naar han gaar bort, roser han sig.

15. Der er Guld og Perler i Mængde, og yndige Læber ere et kostbart Kar.

16. Tag hans Klæder, thi han er gaaet i Borgen for en Fremmed, og tag Pant af ham for Ukjendte! 27, 13.

17. Brød, erhvervet ved Svig, smager Manden sødt, men siden bliver hans Mund fuld af Smaasten. 9, 17.

18. Raad faa Fremgang ved Raadslagning, og brug Veiledning, naar du fører Krig! 15, 23; 24, 6.

19. Den, der gaar omkring som Bagvasker, aabenbarer Hemmeligheder, og med den, som er aabenmundet, skal du ikke indlade dig.

11, 13. 20. Den, som bander sin Fader og sin Moder, hans Lampe skal udslukkes i Bælmørke. 2 Mos. 21, 17.

21. En Arv, som man i Førstningen maa væmmes ved, den bliver heller ikke paa det Sidste velsignet.

22. Sig ikke: Jeg vil betale med Ondt! Bi paa Herren, og han skal frelse dig! 24, 29. 1 Pet. 3, 9.

23. To Slags Vegtstens ere en Vederstyggelighed for Herren, og falske Vegtskaaler ere ikke gode.

V. 10. Ez. 45, 10. 24. Fra Herren ere Mandens Skridt, og et Menneske — hvorledes skulde det forstaa sin Vej? 16, 9; 19, 21.

25. Det er en Snare for et Menneske ubesindig at udtale: Helligt er dette*, og først efter Løfterne at overveie dem.

* 3 Mos. 27, 14 fg. Præd. 5, 1. 26. En vis Konge udskiller de Ugudelige og lader Hjulet gaa over dem. V. 8. Ez. 23, 27, 28. 2 Sam. 12, 31.

1 Krøn. 20, 3, Am. 1, 3. 27. Menneskets Aand er en Herrens Lampe; den ransager alle Løsningskamre i hans Indre. 1 Kor. 2, 11.

28. Miskundhed og Sanddruhed

bevare en Konge, og han støtter sin Trone ved Miskundhed. 16, 12.

29. Unges Pryd er deres Kraft, og Gamles Ære de graas Haar. 16, 31.

30. En Afrivning for den Onde ere Buler og Saar og Slag, som trænge ind i hans Indres Lønkamre.

21. KAPITEL.

Om Kongens Hjerter. 1. Menneskets Bedømmelse, 2. Retfærdighed og Offer, 3. 27. Hovmod, 4. 24. Flid, 5. uretfærdig Rigdom, 6. ugudelige og retfærdige, kjærlige, oprigtige Mennesker, 7. 10. 12. 15. 18. 21. 26. 27. 29. forvendt og redeligt Vandet, 8. trættekjære Kvinder, 9. 19. Tugt og Undervisning, 11. Ubarmhjertighed, 13. Gaver, 14. Daarskabs Lod, 15. verdslig Lyst, 17. Vidomns Frugt og Kraft, 20. 22. 30. Tungens Bevarelse, 23. Løshed, 25. 26. falske Vidner, 28. Frelsen kommer fra Herren, 31.

KONGENS Hjerter er som Vandbække i Herrens Haand; han bølser det, hvorhen han vil. Ps. 33, 15.

2. Alle en Mands Veie ere rette i hans egne Øine, men Herren veier Hjerterne. 16, 2.

3. At øve Ret og Retfærdighed er Herren kjærlere end Offer.

Es. 1, 11 fg. 1 Sam. 15, 22. Matt. 9, 13.

4. Høie Øine og stolt Hjerter, de Ugudeliges Lampe* er Synd.

Ps. 101, 5. * deres Lykke; 13, 9; 20, 20.

5. Den Flittiges Tanker føre kun til Overflod, men Hastverk kun til Mangel. 14, 23.

6. At erhverve Skatte ved svigefuldt Tunge er et Pust, som bortvelres, er at søge Døden. 10, 2.

7. De Ugudeliges Vold skal bortrykke dem selv, fordi de vægrede sig ved at gjøre Ret.

8. Skyldbetyngt Mands Vei er kroget, men den Rene — hans Gjerning er ligefrem.

9. Bedre at bo i et Hjørne paa Taget, end trættekjær Kvinde og fælles Hus. V. 19, 25, 24.

10. Den Ugudeliges Sjæl har Lyst til Ondt; hans Næste finder ikke Naade for hans Øine.

11. Naar man straffer en Spotter, bliver den Uvitlige viis, og naar man lærer en Viis, tager han imod Kundskab. 19, 25.

12. Der er en Retfærdig, som giver Agt paa den Ugudeliges Hus; han styrter de Ugudelige i Ulykke.

Ps. 34, 17. Prød. 5, 7.

13. Den, som stopper sit Øre til

for den Fattiges Skrig, ogsaa han skal raabe, men ikke faa Svar.

14. En Gave i Løndom stiller Vrede, og en Skjenk i Barmen stor Harm. 1 Sam. 25, 18 fg.

15. Det er en Glæde for den Retfærdige at gjøre Ret, men en Skræk for dem, som øve Uret.

16. Det Menneske, som forvilder sig fra Klogakabs Vei, skal hvile i Dødfingres Forsamling.

17. En fattig Mand bliver den, som elsker Glæde; den, som elsker Vin og Olje, bliver ikke rig.

Luk. 15, 13 fg.

18. Den Ugudelige bliver Løsepenge for den Retfærdige, og den Troløse kommer i de Oprigtiges Sted.

11, 8.

19. Bedre at bo i et øde Land, end hos en trættekjær og arrig Kvinde.

V. 9, 25, 24.

20. Kostelig Skat og Olje er der i den Vises Bolig, men et daarligt Menneske sluger det op.

21. Den, som jager efter Retfærdighed og Miskundhed, han skal finde Liv, Retfærdighed og Ære.

Jak. 2, 13.

22. Den Vise indtager Vældiges Stad og nedstyrter det Værn, hvortil den satte sin Lid.

23. Den, som bevare sin Mund og sin Tunge, bevare sin Sjæl fra Trængsler.

24. Den pralende Stolte — hans Navn er Spotter; han handler i Stoltheds Overmod.

25. Den Lades Begjæring dræber ham, fordi hans Hænder vægre sig for at gjøre Noget.

26. Hele Dagen begjærer og begjærer han; men den Retfærdige giver og sparer ikke.

27. Ugudeliges Offer er en Vederstyggelighed; hvor meget mere da, naar de bringe det med skjændigt Forsæt! 15, 8. Es. 1, 11-15.

28. Et løgnagtigt Vidne skal komme, men en Mand, som hører efter, skal altid faa tale. 19, 5.

29. En ugudelig Mand gjør sit Aasyn frækt, men den Oprigtige gjør sine Veie faste.

30. Der gives ingen Visdom og ingen Forstand og intet Raad overfor Herren. Job 5, 13, 13.

31. Hesten gjøres færdig for Stridens Dag, men Herren hører Seiren til. Ps. 33, 16, 17; 144, 10.

22. KAPITEL.

Om et godt Navn og Yndest, 1. Rige og Fattige, 2. 7. 16. Klogskab og Enfoldighed, 3. Sagtmodigheds Løn, 4. den Forvendtes Vei, 5. Unges Underviøning, 6. 15. Uretfærdigheds Løn, 8. Gæmildhed, 9. Spotteren, 10; hvad der skaffer en Konges Venkab, 11; ret Kundskab er Gud velbehagelig, 12; om den Lade, 13, fremmede Kvinder, 14, Fattiges Undertrykkelse, 16. 22. 23; hvor gavnligt det er at høre og bevare den Viødom, her læres, 17-21; den Vredagtiges Selskab, 24. 25; om at gaa i Borgen, 26. 27. flytte gamle Grænsekjæl, 28; raske Folks rette Stilling, 29.

ET godt Navn er mere værdt end stor Rigdom; Yndest er bedre end Sølv og Guld. Præd. 7, 1.

2. Rig og Fattig mødes; Herren er den, som har skabt dem alle. 29, 13.

3. Den Kloge ser Ulykken og skjuler sig, men Uvittige fare frem og maa bøde. 27, 12.

4. Løn for Sagtmodighed, for Herrens Frygt, er Rigdom og Ære og Liv.

5. Torne, Snarer ere paa den Forvendtes Vei; den, som vogter sin Sjel, bliver langt borte fra dem.

6. Undervis den Unge om den Vei, han skal vandre! Ogsaa naar han bliver gammel, skal han ikke vige fra den. 20, 11.

7. Den Rige hersker over de Fattige, og Laantageren bliver Laangiverens Træl.

8. Den, som saar Uret, skal høste Ondt, og med hans Vredes Ris skal det være forbl.

Job 4, 8. 9. Hos. 10, 12. 13. Gal. 6, 7, 8.

9. Den, som har et godt Øie, bliver velsignet, fordi han gav den Fattige af sit Brød.

10. Jag Spotteren bort! Saa gaar Trætten med, og Kiv og Forsmædelse hører op.

11. Den, som elsker Hjertets Renhed, hvis Læber ere yndige, hans Ven er Kongen. 16, 13.

12. Herrens Øine bevare Kundskab, men han kuldkafter den Trølses Ord.

13. Den Lade siger. Der er en Løve derude, jeg kunde blive dræbt midt paa Gaden. 26, 13.

14. Fremmede Kvinders Mund er en dyb Grav; den, Herren er vred paa, skal falde i den. 23, 27.

15. Daarskab er bunden til den Unges Hjerne; Tugtens Ris skal drive den langt bort fra det.

16. At undertrykke den Fattige tjener kun til at formere hans Guds; at give den Rige bringer ham kun Mangel.

17. Bøi dit Øre til og hør Vismænds Ord og vend dit Hjerte til min Kundskab! 5, 1.

18. Thi det er lifligt, at du beværer dem i dit Indre, at de alle tilhobe hænge fast ved dine Læber.

19. At din Tillid skal være til Herren, har jeg idag lært dig, ja dig. Ps. 71, 8.

20. Har jeg ikke skrevet dig Kjernesprog med Raad og Kundskab

21. for at kundgjøre dig, hvad der er ret, Sandheds Ord, forat du kan svare dem, som sende dig, Ord, som ere Sandhed?

22. Røviefra en Fattig, fordi han er fattig, og knus ikke en Elendig i Porten!

23. Thi Herren skal føre deres Sag, og han skal berøve dem Livet, som røve Noget fra dem. Ps. 35, 1.

24. Hold dig ikke tilvens med en Vredagtig, og kom ikke sammen med en hastig Mand, 29, 22.

25. forat du ikke skal lære hans Stier og faa en Snare for din Sjel!

26. Vær ikke blandt dem, som give Haandslag, blandt dem, som borge for Gjæld! 11, 15; 17, 18.

27. Naar du Intet har at betale med, hvorfor skal man da tage din Seng bort under dig?

28. Flyt ikke det gamle Grænsekjæl, som dine Fædre have sat! 23, 10. 5 Mos. 27, 17. Job 24, 2.

29. Ser du en Mand, rask i sin Gjærning, — for Konger skal han stille sig frem; han skal ikke stille sig frem for ringe Folk. 1 Mos. 41, 30 fg.

23. KAPITEL.

Om at spise med store Herrer og Folk, der ikke unde Andre med sig, 1-3. 6-8; man skal ikke stræbe efter Rigdom, 4. 5; man taler forjæves for Daarer, 9; om Grænsekjæls Flytning og Faderløses Jordegods, 10. 11. Tugt, 12-14. 23, Viødom, Sandhed og Forstand, 15. 16. 19. 23. 24; man skal ikke være misundelig paa Syndere, men frygte Gud, 17. 18; om Forældre og Børn, 22. 24. 25; mod Fraaderseri og Drukkenskab, 20. 21. 29-35; man skal give Herren sit Hjerte, 26, og fly Skjøger, 27. 28.

NAAR du sidder tilbords med en Hersker, da skal du nøie agte paa, hvem du har for dig,

2. og sætte en Kniv paa din Strube, hviz du er graadig.

3. Vær ei lysten efter hans lækre Retter, thi det er bedragersk Mad!

22. Hør paa din Fader, som avlede dig, og foragt ei din Moder, naar hun er bleven gammel! 1, 2.

23. Kjøb Sandhed og sælg den ikke, saa og Visdom og Tugt og Forstand!

V. e.
4. Gjør dig ikke Møle for at blive rig, lad saadan din Klogskab fare!

5. Vil du lade dine Øine flyve hen til det*, og det er der dog ikke? Thi det gjør sig visselig Vinger; som en Ørn, saa flyver det mod Himmelen.

24. Den Retfærdiges Fader skal juble; den, som avler en Viis, han skal glæde sig over ham. 19, 1; 15, 20.

25. Lad din Fader og din Moder glæde sig, og lad hende juble, som fødte dig!

* det Jordiske Gods.
6. Æd ikke dens Brød, som har et ondt Øie*, og vær ei lysten efter hans lækre Mad!

26. Min Søn! Giv mig dit Hjerte, og lad dine Øine have Behag i mine Vele!

* d. e. den Misundelige, Nidske; 28, 22. Matt. 20, 15. Mark. 7, 22.

7. Thi som han tænker i sin Sjæl, saa er han; sæd og drik! siger han til dig, men hans Hjerte er ikke med dig.

27. Thi Skjøgen er en dyb Grav, og den fremmede Kvinde en trang Brønd; 22, 14.

28. ja, hun ligger paa Lur som en Røver, og hun formerer de Trølose blandt Menneskene. 7, 12.

8. Din Madbid, som du har ædt, den vil du udspy, og du har spildt dine liflige Ord.

9. Tal ikke for Daarens Øren, thi han foragter dine forstandige Ord!

9, 8. Matt. 7, 6.

10. Flyt ikke det gamle Grænse-skjel, og kom ikke paa Faderløses Marker!

29. Hvem raaber: Ak! Hvem raaber: Ve? Hvem har Trætte? Hvem har Klage? Hvem har Saar for ingen Ting? Hvem har røde Øine?

30. De, som sidde længe oppe ved Vinen, de, som komme for at prøve den krydrede Drik.

31. Se ei til Vinen, hvor rød den er, hvorledes den perler i Bægeret, hvor glad den gaar ned!

2 Mos. 22, 24 fig. 5 Mos. 19, 14. Hos. 5, 10.

11. Thi deres Løser er stærk, han skal føre deres Sag imod dig. 22. 23.

3 Mos. 25, 25. Ps. 10, 14; 68, 6.

12. Bøi dit Hjerte til Tugt og dine Øren til Kundskabs Ord!

13. Unddrag ikke den Unge din Tugt! Naar du slaar ham med Riset, skal han ikke dø. 13, 24.

14. Du slaar ham med Riset, men du redder hans Sjæl fra Dødsriget.

15. Min Søn! Er dit Hjerte viist, saa skal ogsaa mit Hjerte glæde sig, 10, 1; 27, 11.

16. og mine Nyrer skulle juble, naar dine Læber tale Retvished.

17. Lad ikke dit Hjerte være nidkjært paa Syndere, men altid nidkjært for Herrens Frygt!

24, 1. Ps. 37, 1 fig.

18. Sandelig, der er en Fremtid, og dit Haab skal ikke blive til Intet.

24, 14, 20.

19. Hør du, min Søn, og bliv viis, og lad dit Hjerte gaa lige frem paa Veien!

24. KAPITEL
Man skal ikke have Noget at gjøre med Ugudelige, Bespottere og Daarere; deres Idrætter ere onde, og det gaar dem tilde. 1. 2. 5. 9. 15. 16. 19. 20; om Visdom og Raad, 3-7. 13. 14; man bør ikke tabs Modet paa Trængselens Dag, men gjøre, hvad man formaar, for at redde Uskyldige, 10-12; Retfærdiges Modgang og Frelse, 15. 16; man skal ikke glæde sig over Mænders Fald, 17. 18; man skal frygte Herren og Kongen og ikke indlade sig med Saadanne, som ikke ere dem tro, 21. 22; Dommeres Pligt, 23-25; ret Svar, 26, om at sætte Bo, 27, falskt Vidnesbyrd, 28, Ævnjærrighed, 29. Ladhed, 30-32.

20. Vær ikke blandt Vindrakere, blandt dem, som fraadse i Kjød!

21. Thi Dranker og Fraadser skulle forarmes, og Slummer klæder i Pjalter.

Luk. 15, 11 fig.

VÆR ikke misundelig paa onde Mennesker, og hav ikke Lyst til at være med dem! 23, 17; 1, 10.

2. Thi deres Hjerter grunder paa Ødelæggelse, og deres Læber udtale Fortrød.

3. Ved Visdom bygges et Hus, og ved Forstand befæstes det.

4. og ved Kundskab fyldes Kamrene med alt dyrebart og lifligt Gods.

5. En vis Mand er stærk, og en kyndig Mand styrker sin Kraft.

6. Thi du skal bruge Veiledning, naar du fører Krig, og hvor der er mange Raadgivere, er der Frelse.

20, 18; 11, 11, 15, 22.

7. Visdom er for høi for Daaren; i Porten lukker han ikke sin Mund op.

8. Den, som pønser paa at gjøre Ondt, ham kalder man en Rænkesmed.

9. Daarskabs Anslag er Synd, og en Spotter er en Vederstyggelighed iblandt Folk.

10. Viser du dig modløs paa Trængselsens Dag, saa er din Kraft ringe.

11. Red dem, som hentes til Døden, og de, som vakle hen for at dræbes, — maatte du dog holde dem tilbage! Ps. 32, 4.

12. Naar du siger: Se, vi vidste ikke Noget derom, mon da ikke han, som veler Hjerterne, han skjønner det, og han, som giver Agt paa din Sjæl, han ved det og gjengjælder et Menneske efter dets Gjerning?

1 Sam. 16, 7. Ps. 62, 13. Matt. 16, 27. Rom. 2, 6. Aab. 2, 23.

13. Æd Honning, min Søn, thi den er god, og fin Honning er sød for din Gane!

14. Lær saaledes Visdom for din Sjæl! Har du fundet den, saa er der en Fremtid, og dit Haab skal ikke blive til Intet. 23, 18.

15. Lur ikke som en Ugudelig paa den Retfærdiges Bolig, ødelæg ikke hans Hjem! Ps. 10, 9; 37, 32.

16. Thi syv Gange falder den Retfærdige og staar op igjen, men Ugudelige styrte i Fordærvelse.

14, 32. Ps. 37, 24; 34, 20; 27, 2; 9, 4.

17. Naar din Fiende falder, maa du ikke glæde dig, og naar han snubler, maa ikke dit Hjerter fryde sig,

Job 31, 29. Mika 7, 8.

18. forat ikke Herren skal se det, og det skal være ondt i hans Øine, saa han vender sin Vrede fra ham*.

*og til dig.

19. Lad ikke din Vrede optændes

over de Onde, bliv ikke harm over de Ugudelige! Ps. 37, 1.

20. Thi den Onde har ingen Fremtid; Ugudeliges Lampe udslukkes.

13, 9. Ps. 37, 22.

21. Frygt Herren, min Søn, og Kongen! Med dem, som sætte sig op imod dem, maa du ikke indlade dig;

1 Pet. 2, 17.

22. thi pludselig reiser deres Ulykke sig, og Fordærvelsen fra dem begge* — hvo kjender den?

*Gud og Kongen.

23. Ogsaa disse Sprog ere af Vise: At ansæ Personer i Dommen er ikke godt.

18, 5; 28, 21, 3 Mos. 19, 15.

24. Hvo der siger til en Skyldig: Du er uskyldig, ham bande Folkeslag, ham forbande Folkefærd;

25. men dem, som straffe ham, skal det gaa vel, og Held og Velsignelse skal komme over dem.

26. Kys paa Læber giver den, som svarer med rette Ord.

27. Fuldfør din Gjerning derude og gjør den færdig paa Marken! Siden kan du bygge dit Hus.

28. Vær ikke uden Aarsag Vidne mod din Næste! Eiler skulde du øve Svig med dine Læber? 19, 6.

29. Sig ikke: Som han har gjort mod mig, saaledes vil jeg gjøre mod ham; jeg vil gjengjælde Enhver efter hans Gjerning. 20, 22.

30. Jeg kom gaaende forbi en lad Mauds Mark og forbi et uforstandigt Menneskes Vingård,

31. og se, den var ganske skudt op i Tidsler; Nealer skjulte dens Bund, og Stengjærdet om den var revet ned.

32. Og jeg, jeg blev det var, jeg gav Agt derpaa; jeg saa det, jeg tog imod Advarsel.

33. [Siger du:] Lad mig endnu sove lidt, slumre lidt, folde mine Hænder lidt for at hvile, — 6, 10, 11.

34. saa kommer din Armod som en Landstryger, og din Mangel som en Mand med Skjold. 23, 19.

25. KAPITEL.

En ny Samling af Salomos Ordsprog, 1. Guds og Kongers Ære; Kongers Hjerter; hvorledes Kongens Trone befæstes; hvorledes man skal opføre sig hos Konger, 2-7; Trætter og Processer med Næsten, 8-10; et Ord i rette Tid, 11; Formaning, 12; et trofast Sendebud, 13; om at love en Gave og ikke yde den, 14; Langmodighed og mild Tale, 15. Ligesom man skal nyde Honning med Maade, saaledes skal man

ikke besøge en Ven ofte, et heller gruble for meget, 16. 17. 27. Falskt Vidnesbyrd, 18; falsk Fortrøstning, 19; munter Sang for et bedrøvet Hjerter, 20; Godgjørenhed mod Fiender, 21. 22; en ond Tunge, 23; en trættekjær Kvinde, 24; en god Tidende, 25; Retfærdiges Svaghed, 26; en Mand uden Selvbeherskelse, 28.

OGSAA dette er Salomos Ordsprog, hvilke Ezekias's, Judas Konges, Mænd have samlet: 2 Kong. 18. 1.

2. Det er Guds Ære at skjule en Sag*, men Kongers Ære at granske en Sag. *Es. 45, 16. Rom. 11, 33.

3. Himmelen i Høide, Jorden i Dybde og Kongers Hjerter ere uransagelige.

4. Man skiller Slag fra Sølv, saa faar Guldsmeden et Kar ud deraf.

5. Man fjerner den Ugudelige fra Kongens Aasyn, saa vorder hans Trone befæstet ved Retfærdighed.

16, 17.

6. Bram ikke for Kongens Aasyn, og stil dig ikke paa de Stores Plads!

7. Thi bedre er det, man siger til dig: Kom her op, end at man fornædler dig for en Stormands Aasyn, som dine Øine have seet. Luk. 14, 8 fg.

8. Indlad dig ikke for hastig i Sag med Nogen, forat man ikke skal sige: Hvad vil du gjøre til Slutning, naar din Næste beskjemmer dig?

9. Før din Sag mod din Næste, men saabenbar ikke anden Mands Hemmelighed,

10. forat ikke den, som hører det, skal udskjelde dig, og dit onde Rygte ikke vige fra dig!

11. Som Æbler af Guld med Billedverk af Sølv er et Ord, talt i rette Tid.

15, 23.

12. Som en Ring af Guld og et Smykke af fint Guld er en Vismand, som revser for et hørende Øre.

Ps. 141, 5.

13. Som kjøelende Sue* i Høstens Tid er et trofast Sendebud for den, som sender ham; han vederkvæger sin Herres Sjæl.

*d. e. en ved Sne afkølet Drik.

14. Som Skyer og Vind uden Regn er den Mand, som praler med at ville give og lyver.

15. Ved Langmodighed bliver en Fyrste overtalt, og en blød Tunge* sønderbryder Ben. 15. 1. *mild Tale.

16. Har du fundet Honning, saa sæd deraf, hvad du behøver, forat du ikke skal blive mæt af den og spy den ud!

17. Sæt stjelden din Fod i din Vens

Hus, forat han ikke skal blive mæt af dig og hade dig!

18. Som en Hammer og et Sverd og en hvas Pii er en Mand, der siger falskt Vidnesbyrd mod sin Næste.

19, 5; 21, 23; 24, 28.

19. Som en skjær Tand og en vaklende Fod er Tillid til den Troløse paa Nødens Dag.

20. Som den, der aflægger Klæder paa Kuldens Dag, som Eddike paa Potaske, saa er den, der synger Viser for et sorryfuldt Hjerter.

21. Hungrer din Fiende, saa giv ham Brød at æde, og tørster han, saa giv ham Vand at drikke!

2 Kong. 6, 22. Matt. 5, 44. Rom. 12, 20.

22. Thi gloende Kul samler du da paa hans Hoved, og Herren skal gjengjælde dig det.

23. Nordenvind fører Regn, og en Tunge, som hvisker i Lødom, er fortrædeligt Ansigt.

24. Bedre at bo i et Hjørne paa Taget, end en trættekjær Kvinde og fælles Hus.

21, 9.

25. Som koldt Vand for en mædig Sjæl er en god Tidende fra et fjært Land.

26. Som en grumset Kilde og en fordærvet Brønd er en Retfærdig, som giver efter for en Ugudelig.

27. At æde megen Honning er ikke godt, og Grubleres Ære er tung at bære.

24, 13; 25, 16.

28. Som en gjennembrudt Stød uden Mur er en Mand, som ikke kan styre sit Sind.

16, 32.

26. KAPITEL.

Daarers Ære, 1. 6; Forbandelse uden Virkning, 2; Daarer trænge Tugtelse, 3; om at svare Daarer, 4. 5, at bruge en Daare til Sendebud, 6; Ordsprog i Daarers Mund, 7. 9; Uforstand i Valg af Tjenere, 10; Daarers Uforbederlighed, 11; egen Viadom, 12; Laddhed, 13-16; om den, som blander sig i ham uvelkommende Trøtte, 17; daarlige Undskyldning for Næstens Bevigelse, 18. 19; Øretuders, 20. 22; Trættekjære, 21; Hylert, akkult Had, Efterstræbelse og Faished, 23-28.

SOM Sne om Sommeren og som Regn om Høsten, saaledes passer Ære ikke for en Daare. V. 2.

2. Som Spurven i Fart, som Svælen i Flugt, saa er uforstyldt Forbandelse, — den træffer ikke ind.

3. Svøbe for Heften, Tømme for Åsenet, og Kjep for Daarers Ryg!

Ps. 32, 9. Ordsp. 10, 13.

4. Svar ikke Daaren efter hans

Daarskab, forat du ikke skal blive ham lig, du ogsaa!

5. Svar Daaren efter hans Daarskab, forat han ikke skal blive viis i sine egne Øine! V. 12.

6. Fødderne hugger den af sig, slem Medfart maa den døje, som sender Bud med en Daare.

7. Slappe hænge Benene paa den Lamme, saa og Ordsprog i Daarers Mund.

8. Som den, der lægger Sten i Slynge, saa er den, der giver en Daare Ære. V. 1.

9. Som en Tornegren, der kommer i en drukken Mands Haand, saa er et Ordsprog i Daarers Mund.

10. En Mester bringer alle Ting til veie; men den, der leier en Daare, er som den, der leier en Forbigaaende*.
*d. e. den Første den Bedste.

11. Som en Hund, der vender tilbage til sit eget Spy, er en Daare, som kommer igjen med sin Daarskab. 2 Pet. 2, 22.

12. Ser du en Mand, som er viis i sine egne Øine, — der er mere Haab for Daaren end for ham. Rom. 12, 16.

13. Den Lade siger: Der er en Løve paa Veien, en Løve i Gaderne. 23, 13.

14. Døren dreier sig paa sit Hængsel, og den Lade paa sit Lele. 24, 33.

15. Det Lade stikker sin Haand ned i Fadet; det er ham for besværligt at føre den tilbage til sin Mund. 19, 21.

16. Den Lade er visere i sine egne Øine end Syv, der svare med Skjønsonhed. V. 5.

17. Som den, der tager fat i en Hunds Øren, er den, som gaar forbi og udbyder i Vrede over en Trætte, der ikke kommer ham ved.

18. Som en Gal, der udskyder Brandpile, Pile og Død,

19. saa er en Mand, som har besveget sin Ven og saa siger: Jeg spørger jo kun!

20. Naar det er forbi med Veden, slukkes Ilden, og naar der ingen Øretuder er, stilles Trætte.

21. Som Kul til Gløder og Ved til Ild, saa er en trættekjer Mand til at optænde Klv. 15, 13.

22. En Øretuders Ord ere som Lækerbiskener, der glide ned i Bugens Inderte. 13, 8.

23. Som et Lerkar, der er overdraget med Sølvskum, ere brændende Læber og et ondt Hjerte.

24. Med sine Læber forstiller den

Hædefulde sig, men i sit Indre gjemmer han Svig.

25. Naar han gjør sin Røst liffig, saa tro ham ikke! Thi der er syv Vederstyggeligheder i hans Hjerte.

26. Den Hædefulde skjuler sig i Bedrag, men hans Ondskab aabenbarer sig i Forsamlingen.

27. Den, som graver en Grav, skal falde i den, og den, som velter en Sten op, paa ham skal den rulle tilbage. Ps. 7, 16; 9, 16. Præd. 10, 8.

28. En falsk Tunge hader dem, som den har knust, og en glat Mund bereder Fald.

27. KAPITEL.

Om Fremtidens Urtighed, 1; mod Selvros, 2; om Vrede og Avind, 3, 4, ægte og uægte Kjærlighed, 5, 6, 14; den Mætte og den Hungrige, 7; om den Landflygtige, 8; om Venner, 9, 10, Viddom og Forsigtighed, 11, 12; om at gaa i Borgen, 13; en trættekjer Kvinde, 15, 16; om at fremme Næstens Indsigt, 17; en tro Tjener, 18; Hjertet er et Speil for Menneskets Væsen, 19; Øinenes Umættelighed, 20; hvorved en Mand prøves, 21; Daarens Uforberedthet, 22; forstandig Omsorg for Hjorden, 23-27.

DOS dig ikke af den Dag imorgen, thi du ved ikke, hvad Dagen vil føde! Jak. 4, 13, 14.

2. Lad en Anden rose dig, og ikke din egen Mund, en Fremmed, og ikke dine egne Læber! 2 Kor. 10, 12, 18.

3. Stenen er svær, og Sanden er tung, men Daarens Harme tungere end begge.

4. Hidsighed er grim, og Vrede en Vandflom; men hvo kan staa for Avind?

5. Aabenlys Irettesættelse er bedre end Kjærlighed, som skjules.

6. Trofaste ere Vennens Slag, men troløse ere Fiendens Kys. Ps. 141, 5.

7. En mæt Sjæl vrager Honning, men for en hungrig Sjæl er alt Bittert sødt.

8. Som en Spurv, der flyver om borte fra sit Rede, saa er en Mand, der vanker om borte fra sit Hjem.

9. Olje og Røgelse glæde Hjertet, og ligesaa en Vens Sødhed ved Raad, som kommer fra Sjælen.

10. Forlad ikke din Ven og din Faders Ven, og kom ikke i din Broders Hus paa din Nøds Dag! En nær Nabo er bedre end en Broder langt borte. 18, 24.

11. Vær viis, min Søn, og glæd mit

Hjerte, forat jeg kan svare den, som haaner mig: 23, 15.

19. Den Kloge ser Ulykken og skjuler sig; Uvittige fare frem og maa bøde. 22, 3.

13. Tag hans Klæder, thi han er gaaet i Borgen for en Fremmed, og tag Pant af ham for en ukjendt Kvinde! 20, 16.

14. Den, der velsigner sin Ven med høi Røst* aarle om Morgen, han skal det regnes som en Forbandelse. *paa en hykkelsk Maade.

15. Etideligt Tagdryp paa en Regndag og en trættekjer Kvinde ligne hinanden. 19, 13; 25, 24.

16. Den, som holder paa hende, holder paa Vind, og hans høire Haand griber i Olje.

17. Jern skjærpes ved Jern, og en Mand skjærpes ved at staa for sin Næstes Aasyn.

18. Den, som passer sit Figentræ, skal æde dets Frugt, og den, som tager Vare paa sin Herre, skal vorde æret.

19. Hvad Vandet er, hvori Ansigt staar mod Ansigt, det er Menneskets Hjerte for Mennesket.

20. Dødsriget og Afgrunden blive ikke mætte, og Menneskenes Øine blive ikke mætte. 30, 16. Præd. 1, 8.

21. Digel er for Sølv og Ovn for Guld, og en Mand prøves efter det, han roser. 17, 3.

22. Om du støder Daaren i Morteren med Støderen midt iblandt Grynene, saa viger hans Daarskab dog ikke fra ham.

23. Grant skal du kjende dine Faars Udseende: læg dig dine Hjørde paa Hjerte!

24. Thi Gods varer ikke til evig Tid, og en Krone ikke gennem alle Slægter. 1 Tim. 6, 7.

25. Er Høet borte, saa kommer det unge Græs tilsyne, og Bjergenes Urter indsamles.

26. Lam ere til dine Klæder, og Bukke ere en Ager værd,

27. og derer Gjedemelk nok til Føde for dig, til Føde for dit Hus og Livsophold for dine Piger.

28. KAPITEL.

Retfærdige og Uretfærdige, 1. 12. 28; Ideelt Kongesæfte er en Straf for et Lands Synder, 2; den fattige Undertrykker, 3; hvem der er den Ugudeliges Ven eller Modstander, 4; hvem der har Forstand paa, hvad Ret er, 5; den Fattigs og den

Rige, 6. 11; den forstandige Søn, 7; Aagerkarlen, 8; den Ugudeliges Vederstyggelighed, 9; Forsøerens Straf, 10; om at skjule eller bekjende Overtrædelser, 13; den rette Frygt, 14; ugudeliges Herskere, 15. 16; Mandraberens, 17; ustraffelig Vandels Løn og ugudelig Vandels Straf, 18; den Flittige og Dagdriveren, 19; Jagen efter Rigdom, 20. 22; at anse Personer, 21; Irettesættelse og Smiger, 23; at plyndre Forældre, 24; Stolthed, Tillid til Gud, Selvtillid, 25. 26; Gavmtidhed og Ubarmhertighed, 27.

DE Ugudelige fly, udenat Nogen forfølgel dem; men de Retfærdige ere trygge som en ung Løve.

3 Mos. 26, 36. Ordsp. 14, 32.

2. For et Lands Frafalds Skyld blive dets Fyrster mange; men naar Menneskene ere indsigtsfulde og forstandige, saa lever han* længe. *Fyrsten.

3. En Mand, som er fattig og trykker Ringe, er et Regn, som skyller bort*, saa der ikke bliver Brød.

*nemlig Kornet paa Marken.

4. De, som forlade Loven, prise de Ugudelige, men de, som holde Loven, strides med dem. Ps. 49, 14.

5. Onde Folk skjønne ikke, hvad der er Ret, men de, som søge Herren, skjønne Alt. 1 Kor. 2, 14, 15.

6. Bedre er en Fattig, som vandrer i sin Ustraffelighed, end en Forvendt, som vandrer paa to Veie, om han end er rig. 19, 1.

7. Den, som tager Vare paa Loven, er en forstandig Søn; men den, som holder Venskab med Fraadsere, gjør sin Fader Skam.

8. Den, som formerer sin Formue ved Rente og ved Overgift, han samler det for den, der forbarmer sig over Fattige. 3 Mos. 25, 36. Ordsp. 13, 32.

Præd. 2, 26.

9. Den, som vender sit Øre bort fra at høre Loven, endog hans Bøn er en Vederstyggelighed.

21, 27. Joh. 9, 31. Ps. 66, 12.

10. Den, som fører Oprigtige vild paa en ond Vej, skal falde i sin egen Grav; men Ustraffelige skulle arve, hvad godt er.

11. En rig Mand er viis i sine egne Øine; men en Fattig, som er forstandig, ransager ham.

12. Naar Retfærdige juble, da er der stor Herlighed; men naar Ugudelige komme op, maa man lede efter Folk. V. 28. 29, 2.

13. Den, som skjuler sine Overtrædelser, har ingen Lykke; men den,

som bekjender og forlader dem, finder Forbarmelse. 1 Joh. 1, 8, 9.

14. Saligt er det Menneske, som altid frygter; men den, som forhærdet sit Hjerte, falder i Ulykke.

15. En brølende Løve og en omfarende Bjørn er en ugudelig Hersker over et fattigt Folk.

16. O Fyrste, som er fattig paa Forstand og rig paa Undertrykkelse! De, som hade uretmæssig Vinding, skulle leve længe.

17. Et Menneske, som trykkes af Blodskyld, er paa Flugt lige til Graven; man holde ikke paa ham*!

* nemlig for at redde ham.

18. Den, som vandrer ustraffelig, skal frelses; men en Forvendt, som vandrer paa to Vele, skal falde paa den ene.

19. Den, som dyrker sin Jord, mættes med Brød; men den, som jager efter løse Folk, mættes med Armod. 12, 11; 24, 34.

20. En trofast Mand faar megen Velsignelse; men den, som haster efter at blive rig, han bliver ikke ustraffet. 1 Tim. 6, 9.

21. At anse Personer er ikke godt, og dog forsynder en Mand sig for et Stykke Brøds Skyld.

18, 5; 24, 25. Jak. 2, 1, 9.

22. En Mand med ondt Øie haster sønstelig efter Formue og ved ikke, at Mangel skal komme over ham.

1 Tim. 6, 9.

23. Den, som irettesætter et Menneske, skal sidenefter finde mere Yndest end den, som gjør sin Tunge glat. 25, 12.

24. Den, som plyndrer sin Fader og sin Moder og siger: Det er ingen Synd, han er en Stalbroder til Ødelæggeren.

25. Den, som har et stolt Mod, vækker Trætte; men den, som forlader sig paa Herren, skal trives.

13, 10; 15, 18; 29, 22.

26. Den, som forlader sig paa sit Hjerte, han er en Daare; men den, som vandrer i Visdom, han skal undkomme.

27. Den, som giver den Fattige, skal ikke have Mangel; men den, som lukker sine Øine*, faar mange Forbandelser. 5 Mos. 15, 7. 2 Kor. 9, 9.

* nemlig for den Fattiges Nød.

28. Naar Ugudelige komme op, skjule Folk sig; men naar de omkomme, blive de Retfærdige mange.

V. 12, 11, 10.

29. KAPITEL.

Haardnakkeheds Straf, 1; slet og god Regjering, 2, 4. 12. 14; Visdom og Horert, 3; Smigreren, 5; Ugudeitige og Retfærdige, 6, 7. 16. 27; Bespottere, Daarer og Vise, 8, 9. 11; den Ustraffelige hades og elskes, 10; om den Fattige og Undertrykkeren, 13; Tugt, 15. 17. 19. 21; Aabenbarings Vigtighed, 23; om den, som taler udenindig, 20; den Vredagtige, 22; Hormod og Ydmyghed, 23; om at dele og delge med Tyve, 24; Menneskefrygt, 25; Herren regjerer Rettergang og Dom, 26.

EN Mand, som er tidt straffet og dog forhærdet sin Nakke, vil i et Øieblik blive sønderbrudt, udenat der er nogen Lægedom.

13, 18; 15, 10. Es. 1, 5. 20. 28.

2. Naar Retfærdige komme til Magten, glæder Folket sig; men naar en Ugudelig hersker, sukker Folket.

11, 10; 28, 12. 28. 2 Mos. 2, 23; 6, 9.

3. En Mand, som elsker Visdom, glæder sin Fader; men den, som holder Venskab med Skjøger, forøder sit Gods. Luk. 15, 13. 14.

4. En Konge befæster sit Land ved Ret; men en Mand, som tager imod Gaver, nedbryder det.

5. En Mand, som smigrer for sin Næste, udbreder et Garn for hans Skridt.

6. En ond Mands Overtrædelse er ham en Snare, men den Retfærdige skal juble og glæde sig. 12, 13.

7. Den Retfærdige har Kundskab om den Ringes Sag; den Ugudelige skjønner sig ikke paa nogen Kundskab. 23, 5.

8. Spottere ophidse en Stad, men Vismænd stille Vrede. 2 Sam. 20, 16 fg.

9. Naar en Vismænd gaar iredt med en Daare, saa bliver denne vred med ler, og der bliver ingen Ro.

10. Blodgjerrige Mænd hade den Ustraffelige, men Oprigtige søge at redde hans Liv.

11. Al sin Vrede lader Daaren udstrømme, men den Vise holder den tilbage og stiller den.

12. Naar en Hersker agter paa Løgnens Ord, blive alle hans Tjenerne ugudelige.

13. En Fattig og en Undertrykker mødes; Herren giver begge Øine deres Lys. 23, 2.

14. En Konge, som dømmer de Ringe med Sandhed, hans Trone staar fast evindeligt. 16, 12.

15. Ris og Tugt give Visdom; men en Dreng, som er overladt til sig selv, gjør sin Moder Skam.

16. Naar de Ugudelige faa Magt, faar Synden Magt; men Retfærdige skulle med Glæde se paa deres Fald.

17. Tugt din Søn, og han skal vederkvæge dig og forlyste din Sjæl!

19, 18.

18. Naar der ikke er noget Syn*, bliver Folket tåløst; men den, som holder Loven, han er salig.

* nogen guddommelig Aabenbaring.

19. Ved Ord lader en Træl sig ikke tugte; thi om han end skjønner dem, kommer der dog intet Svar.

20. Har du seet en Mand, som forhaster sig i sine Ord, — der er mere Haab for Daaren end for ham.

Jak. 1, 19. Præd. 5, 1.

21. Forkjæler man sin Træl fra Ungdommen af, saa vil han tilsidst være Søn i Huset.

22. Den Vredagtige vækker Trætte, og en hastig Mand begaar mange Overtrædelser.

15, 18; 30, 33.

23. Et Menneskes Hovmod bringer ham Fornedrelse, men den Ydmyge vinder Ære.

Matt. 23, 12.

Jak. 4, 6. 10. Job 22, 29. Ordsp. 13, 12.

24. Den, som deler med en Tyv, hader sin Sjæl; han hører Besværgelsen og giver dog Intet tilkjænde.

3 Mos. 5, 1.

25. Menneskefrygt fører i Snare, men den, som forlader sig paa Herren, han bliver bjerget.

16, 20.

Ps. 2, 12; 118, 7. 8. Matt. 10, 28.

26. Mange søge en Herskers Aasyn, men fra Herren kommer en Mands Ret.

27. En Vederstyggelighed for Retfærdige er en uretfærdig Mand, og en Vederstyggelighed for den Ugudelige er den, hvis Vel er ret. Joh. 15, 19.

30. KAPITEL.

Vismanden Agur vidner til de Hovmodiges Beskjæmmelse om, at han ikke har lært Visdom eller har nogen Kundskab om Gud og hvad hans monne være, og henviser til Guds rene Ord, hvortil man Intet skal lægge, 1-6. Han beder Gud bevare ham for Forfængelighed, Lagn, Armod og Rigdom, 7-9, advarer mod at bagtale en Tjener for hans Herre, 10, taler om fire vederstyggelige Synder, 11-14, og om fire uædelige Ting, 15, 16, om Foragt for Forældre, 17, om fire uransagelige Ting og Horkvindens Frækhed, 18-20, om fire Slags for et Land utaalelige Mennesker, 21-23, om fire Slags smaa, men klogtige Dyr, 24-28; tre Slags Dyr have en vakker Gang, ligesaa en scierrig Konge, 29-31; ved at forsvare hggangen Synd paadrager man sig værre Straf, 32, 33.

A GURS, Jakes Søns, Ord, Kraft- A sproget, Mandens Udsagn til Itfel, til Itfel og Ukkaal:

2. Jeg er ufornuftig, ikke nogen Mand, og Menneske-Forstand har jeg ikke.

3. Og jeg har ikke lært Visdom, saa jeg skulde have Kundskab om den Hellighe.

4. Hvo for op til Himmelen og for ned? Hvo samlede Veiret i sine Næver? Hvo bandt Vandet i et Klædebon? Hvo fastsatte alle Jordens Ender? Hvad er hans Navn, og hvad er hans Søns Navn? Du ved det jo.

Job 38, 4 fg. Es. 40, 12. Matt. 11, 37.

5. Alt Guds Ord er lutret; han er et Skjold for dem, som tage sin Tilflugt til ham.

Ps. 12, 7; 19, 9; 38, 31.

6. Læg ikke Noget til hans Ord, forat han ikke skal straffe dig, og du staa som en Løgner!

5 Mos. 4, 2; 12, 32.

7. To Ting beder jeg dig om, nægt mig dem ikke, førend jeg dør:

8. Lad Forfængelighed og Løgn Ord være langt borte fra mig! Armod og Rigdom give du mig ikke! Lad mig æde mit beskkkede Brød.

9. forat jeg ikke, naar jeg vorder mæt, skal fornegte og sige: Hvo er Herren? og ikke, naar jeg vorder fattig, stjæle og forgribe mig paa min Guds Navn!

5 Mos. 32, 15.

10. Bagtal ikke en Tjener for hans Herre, forat han ikke skal bandedig, og du paadrage dig Skyld!

11. Der er en Slægt, som bander sin Fader og ikke velsigner sin Moder,

3 Mos. 21, 17.

12. en Slægt, som er ren i sine egne Øine og dog ikke tvættet ren fra sit Skarn,

13. en Slægt, — hvor høie ere ikke dens Øine, og dens Øienlaag, hvor hæve de sig! —

14. en Slægt, hvis Tænder ere Sverd, og hvis Kindtænder ere Knive til at æde Elendige ud af Landet og Fattige ud af Menneskenes Tal.

15. Blodiglen har to Døtre: Giv hid! Giv hid! Der er Tre, som aldrig blive mætte, Fire, som aldrig siger: Nok!

16. Det er Dødsriget og lukket Moderliv, Jorden, som aldrig bliver mæt af Vand, og Ilden, som aldrig siger: Nok!

37, 30.

17. Et Øie, som spotter Fader og lader haant om Lydighed mod Moder, det skulle Ravnene ved Bækken

ndhakke, og Ørneunger skulle æde det. 5 Mos. 27, 16.

18. Der er tre Ting, som ere mig for underlige, og fire, som jeg ikke skjønner:

19. Ørnens Vel paa Himmelen, Ormens Vel over Klippen, Skibets Vel midt paa Havet og en Mands Vel til en Jomfru.

20. Saa er en Horkvindes Vel: Hun æder og tørrer sin Mund og siger: Jeg har ikke gjort noget Ondt.

21. Under Tre skjælver Jorden, og under Fire kan den ikke holde ud:

22. Under en Træl, naar han bliver Konge, og en Daare, naar han bliver mæt af Brød,

23. under en forsmædet Kvinde, naar hun bliver gift, og en Tjenestepige, naar hun arver sin Frue.

24. Der er Fire, som ere smaa paa Jorden og dog overvættes vise:

25. Myrerne ere ikke noget stærkt Folk, og dog berede de om Sommeren sin Føde; 6, 6 fg. 10, 5.

26. Springharene ere ikke noget kraftigt Folk, og dog bygge de sit Hus i Klippen;

27. Græshopperne have ingen Konge, og dog drage de alle ud, Skare paa Skare;

28. Firbenet kryber paa Hænderne, og dog er det i kongelige Palæer.

29. Der er Tre, som skride vakkert frem, og Fire, som have en vakker Gang:

30. Løven, som er en Helt ibland Dyrene, og som ikke vender om for Nogen,

31. Hesten med Gjord om Lænderne, Bukken og en Konge i Spidsen for sit Folk.

32. Har du handlet daarlig ved at opstøje dig, eller har du pønsat paa Ondt, da læg Haand paa Mund!

Job 39, 37. Mika 7, 16.

33. Thi Tryk paa Melk giver Smør, og Tryk paa Næse giver Blod, og Tryk paa Vrede* giver Trætte.

* end mere at opirre den Vrede.

31. KAPITEL.

Kong Lemuel fremsætter sin Moders Formaninger til ham om at fly Horert og Drukkenskab, hindre Elendiges Nød og dømme retfærdigt, 1-9. Til disse Formaninger føies en Skildring af en brav Hustru, 10-31.

LEMUELS, en Konges, Ord, et Kraftsprog, hvormed hans Moder underviste ham:

2. Hvad skal jeg sige, min Søn, ja hvad, du mit Livs Søn, ja hvad, du mine Løfters Søn?

3. Giv ei Kvinder din Kraft, og gaa ikke paa Veie, som føre til Ødelæggelse for Konger!

4. Det sømmer sig ikke for Konger, o Lemuel, det sømmer sig ikke for Konger at drikke Vin, ei heller for Fyrster at drikke stærk Drik, 20, 1.

5. forat han ikke skal drikke og glemme, hvad der er Lov, og forvende alle elendige Folks Ret.

Esa. 5, 22 fg. 28, 7. Est. 3, 15.

6. Giver den stærk Drik, som er Undergang nær, og den Vin, som er bittert bedrøvet i Sjælen!

7. Han skal drikke og glemme sin Fattigdom, og sin Møle skal han ikke mere komme i Hu.

8. Oplad din Mund for den Stumme, for alle deres Sag, som ere nær ved at forgaa!

9. Oplad din Mund, døm retfærdig og skaf den Elendige og Fattige Ret!

10. En brav Hustru — hvo finder hende? Langt mere end Perler er hun værd. 18, 22.

11. Hendes Mands Hjerter lider paa hende, og Vinding fattes ikke.

12. Hun gjør ham Godt og ikke Ondt alle sit Livs Dage.

13. Hun søger at skaffe Uld og Lin, og hendes Hænder arbeide med Lyst.

14. Hun er som en Kjøbmands Skibe; hun lader sit Brød komme langvejsfra.

15. Og hun staar op, medens det endnu er Nat, og giver sit Hus Brød og sine Piger deres bestemte Arbeide.

16. Hun tænker paa en Mark og faar den; af sine Hænders Frugt planter hun en Vingard.

17. Hun omgjorder sine Lænder med Kraft og gjør sine Arme stærke.

18. Hun smager, at det, hun har erhvervet, er godt; hendes Lampe udslukkes ikke om Natten.

19. Hun lægger sine Hænder paa Rokken, og hendes Fingre tage fat paa Tenen.

20. Hun aabner sin Haand til den Elendige og udrækker sine Hænder til den Fattige.

21. Hun frygter ikke Sneen for sit Hus; thi hele hendes Hus er klædt i skarlagensfarvet Uld.

22. Hun gjør sig Tepper; fint Linned og Purpurer hendes Klædning.

23. Hendes Mand er navnkundig i Portene, naar han sidder sammen med Landets Ældste.

24. Hun gjør Skjorter og sælger dem, og Bæltter leverer hun til Kjøbmanden. Ap. G. 9, 39.

25. Kraft og Værdighed er hendes Klædebon, og hun ler ad den kommende Tid.

26. Hun oplader sin Mund med Visdom, og Kjærligheds Lov er paa hendes Tunge.

27. Hun holder Øie med, hvorledes det gaar til i hendes Hus, og Lædheds Brød æder hun ikke.

28. Hendes Sønner staa op og prise hende lykkelig; hendes Mand staar op og roser hende:

29. Mange Døtre forhverve Velstand, men du overgaar dem alle.

30. Ynde er bedragelig, og Skjønhed er forføngelig; en Kvinde, som frygter Herren, hun skal prises.

31. Giver hende af hendes Hænders Frugt, og hendes Gjæringer skulle prise hende i Portene

PRÆDIKERENS BOG.

1. KAPITTEL.

Prædikerer lærer, at Alt i Verden er forføngeligt, og kun uforandret gentager sig, 1-11; ogsaa den menneskelige Visdom er forføngelig og magter ikke at gjøre lykkelig, hvad han selv har erfaret, 12-18.

ORD af Prædikerer, Søn af David, Konge i Jerusalem. Ordsp. 1, 1.

2. Forføngelighedens Forføngelighed, siger Prædikerer, Forføngelighedens Forføngelighed! Altsammen er Forføngelighed. 12, 8.

3. Hvad Fordel har Mennesket af al sin Møte, hvormed han møter sig under Solen? 2, 22; 3, 9.

4. Slægt gaar, og Slægt kommer, men Jorden staar evindeligt.

5. Og Solen gaar op, og Solen gaar ned, og den higer hen til sit Sted, der, hvor den gaar op.

6. Vinden gaar mod Søndens og drejer sig om mod Norden; den gaar og drejer og drejer sig om, og til sine Omdreininger vender Vinden tilbage.

7. Alle Bække gaa i Havet, og Havet bliver ikke fuldt; til det Sted, hvorhen Bækkene gaa, did gaa de atter hen.

8. Alle Ord blive matte, Ingen kan udsige det; Øiet bliver ikke møt af at se, og Øret bliver ikke fuldt af at høre.

9. Hvad der har været, er det, som skal orde, og hvad der er skeet,

er det, som skal ske, og der er slet intet Nyt under Solen. 3, 18.

10. Er der Noget, hvorom man vilde sige: Se, dette er nyt, — forlængesiden var det i de forrige Tider, som have været før os.

11. Der er ingen Ihukommelse om de Tidligere, og heller ikke om de Senere, som skulle være, vil der være nogen Ihukommelse hos dem, som skulle orde sidenefter.

12. Jeg, Prædikerer, var Konge over Israel i Jerusalem, V. 1.

13. Og jeg gav mit Hjerte hen til at ransage og til at udgranske med Visdom Alt, hvad der sker under Himmelen; det er en slem Plage, Gud har givet Menneskenes Børn at plage sig med.

14. Jeg saa alle de Gjæringer, som gjøres under Solen, og se, Altsammen er Forføngelighed og Higen efter Vind. V. 2, 3, 11.

15. Kroget kan ikke orde ret, og Brøst kunne ikke tælles. 7, 13.

16. Jeg talte med mit Hjerte og sagde: Jeg, se, jeg har opnaaet stor og megen Visdom, større og mere end Enhver, som har været før mig over Jerusalem, og mit Hjerte har seet megen Visdom og Kundskab.

17. Og jeg gav mit Hjerte hen til at lære at kjende Visdom og at kjende Galskab og Daarskab; jeg er-

kjendte, at ogsaa dette var Higen efter Vind. 2, 12.

18. Thi hvor der er megen Visdom, der er megen Græmmelse, og den, som forser Kundskab, forser Smerte.

2. KAPITEL.

Sand Lykke opnaaes heller ikke ved sanselig Nydelse, 1, 2, end ikke, naar denne forbindes med jordisk Visdom; ogsaa det har Prædikerer selv erfaret, 3-11; denne Visdom er vel bedre end Daarskaben, men ikke det sande Gode, 12-23. Dermod er det et Gode, i Fred og sand Glæde at nyde Guds Gaver, og det skjænes af Herren, 24-26.

JEG sagde i mit Hjerte: Nu velan, jeg vil prøve dig med Glæde, og nyd, hvad godt er! Mense, ogsaa det er Forfængelighed. Luk. 12, 19 fg.

2. Til Latteren sagde jeg: Du er gal! Og til Glæden: Hvad gjør denne?

3. Jeg tænkte i mit Hjerte paa at lade mit Kjød gjøre sig tilgode med Vin, medens mit Hjerte styrede det med Visdom, og at holde fast ved Daarskab, indtil jeg fik se, hvad der var Menneskenes Børn godt at gjøre under Himmelen i sit Livs Dages Tal.

4. Jeg gjorde mine Gjæringer store, jeg byggede mig Huse, jeg plantede mig Vingaaede,

5. jeg gjorde mig Haver og Lystlunde og plantede i dem alle Slags Frugttræer,

6. jeg gjorde mig Vanddamme for af dem at vande en Skov af opvoksende Træer.

7. Jeg købte Trælle og Trækvinder, og hjemmeføite Tjenestefolk fik jeg mig; ogsaa meget Kvæg, stort og smaat, fik jeg mig, mere end Alle, som havde været før mig i Jerusalem;

8. jeg samlede mig ogsaa Sølv og Guld og Kongers og Landskabernes kostbare Skatte; jeg skaffede mig Sangere og Sangerinder og Menneskenes Børns Lyst, Hustru og Hustruer.

1 Kong. 10, 14, 27. 2 Krøn. 9, 24. Ps. 39, 7.

9. Og jeg blev stor og mægtig fremfor Enhver, som havde været før mig i Jerusalem; ogsaa min Visdom blev hos mig. 1 Kong. 10, 23.

10. Og Alt, hvad mine Øine begjærede, det forholdt jeg dem ikke, jeg negtede ikke mit Hjerte nogen Glæde; thi mit Hjerte havde Glæde af al min

Møje, og dette var min Del af al min Møje.

11. Og jeg vendte mig hen til alle mine Gjæringer, som mine Hænder have gjort, og til den Møje, jeg havde møiet mig med at gjøre, og se: Altsammen var Forfængelighed og Higen efter Vind, og der er ingen Forde under Solen.

Matt. 6, 29. Præd. 1, 2, 14.

12. Og jeg vendte mig til at betragte Visdom og Galskab og Daarskab; thi hvad vil det Menneske gjøre, som skal komme efter Kongen? Det, som Andre have gjort forlængesiden. V. 18, 19.

13. Og jeg saa, at Visdommen har Fortrin for Daarskaben, ligt Lysets Fortrin for Mørket; 7, 11 fg.

14. den Vise har Øine i sit Hoved, men Daaren vandrer i Mørket. Men jeg erkjendte tillige, at det gaar den ene som den Anden. Ordsp. 17, 24.

15. Da sagde jeg i mit Hjerte: Som det gaar Daaren, saa vil det ogsaa gaa mig, og hvorfor har jeg da været saa overmaade vis? Og jeg sagde i mit Hjerte, at ogsaa dette var Forfængelighed;

16. thi der skal ligesaa lidt være Erindring om den Vise som om Daaren til evig Tid, eftersom i de kommende Dage Altsammen forlængst er glemt, og hvorledes dør ikke den Vise saavel som Daaren! Ps. 49, 11.

17. Og jeg hadede Livet; thi ond tyktes mig den Gjærning, som gjøres under Solen; thi Altsammen er Forfængelighed og Higen efter Vind.

18. Og jeg hadede alt mit Arbeide, hvormed jeg havde gjort mig Møje under Solen, fordi jeg skulde efterlade det til det Menneske, som skal være efter mig.

1 Kong. 12, 1 fg. Ps. 39, 7.

19. Og hvem ved, om han bliver en Vils eller en Daare? Og dog skal han herske over alt mit Arbeide, hvormed jeg har gjort mig Møje, og hvori jeg har været vis under Solen; ogsaa dette er Forfængelighed.

20. Da vendte jeg mig til at lade mit Hjerte fortvivle over al den Møje, hvormed jeg havde møiet mig under Solen;

21. thi der er det Menneske, som har gjort sit Arbeide med Visdom og med Kundskab og med Dygtighed, og til et Menneske, som ikke har havt nogen Møje dermed, skal han overgive det som hans Del; ogsaa

dette er Forfængelighed og et stort Onde.

22. Thi hvad har Mennesket for al sin Møle og for sit Hjertes Stræben, hvormed han gjør sig Møle under Solen? 1, 3.

23. Alle hans Dage ere jo Smærter, og hans Umag er idel Græmmelse; selv om Natten har hans Hjerte ikke Ro; ogsaa dette er Forfængelighed.

Job 7, 1; 14, 1.

24. Er det ikke en god Ting hos Mennesket, at han æder og drikker og lader sin Sjæl se godt for sin Møle? Ogsaa dette saa jeg, at det er fra Guds Haand; 3, 12. 13. 22; 5, 17, 18.

25. thi hvo kunde æde og hvo nyde mere end jeg?

26. Thi det Menneske, som er godt for hans Aasyn, giver han Visdom og Kundskaab og Glæde; men Synderen giver han den Umag, at sanke og at samle for at give til den, som er god for Guds Aasyn; ogsaa dette er Forfængelighed og Higen efter Vind.

Ordsp. 28, 8.

3. KAPITEL.

Al Ting i Verden har sin Tid, som Gud bestemmer, 1-8; et Menneske kan hverken udrette Noget ved sin Møle eller tilfulde falte Guds Verdensstyrelse, 9-11; derfor kan det intet Bedre gjøre end at bruge Guds Gaver med Glæde og gjøre det Gode, 12, 13; at ville ændre, hvad Gud beskikker, er forgæves, 14, 15. Prædikeren har vistnok seet Uretfærdighed indtage Rettens Sted blandt Menneskene, men han ved dog, at Gud har bestemt en Tid, da han vil dømme Alle, 16, 17. Derved, at Gud en Tid lang taaler Uretfærdighedens Herredømme i Verden, vil han prøve Menneskene og vise dem, hvor dybt de ere sunkne, idet der ingen synlig Forskjel er mellem deres og Dyrenes Død, 18-21. Det Bedste for Mennesket er derfor at kunne glæde sig ved sine Gjeringer, medens det endnu lever, 22.

Al Ting har en bestemt Tid, og en Tid er der for enhver Idræt under Himmelen. 8, 6.

2. Der er en Tid til at føde og en Tid til at dø, en Tid til at plante og en Tid til at oprykke det Plantede,

3. en Tid til at dræbe og en Tid til at læge, en Tid til at nedrive og en Tid til at opbygge,

4. en Tid til at græde og en Tid til at le, en Tid til at klage og en Tid til at springe af Glæde,

5. en Tid til at kaste Stene bort og en Tid til at samle Stene, en Tid til

at tage i Favn og en Tid til at holde sig fra Favntag,

6. en Tid til at søge og en Tid til at tabe, en Tid til at forvare og en Tid til at bortkaste,

7. en Tid til at sønderrive og en Tid til at sy sammen, en Tid til at tie og en Tid til at tale,

8. en Tid til at elske og en Tid til at hade, en Tid til Krig og en Tid til Fred.

9. Hvad Fordel har den, som gjør Noget, af den Møle, han gjør sig dermed?

10. Jeg saa den Plage, Gud har givet Menneskenes Børn at plage sig med.

11. Alt har han gjort skjønt i sin Tid; ogsaa Evigheden har han lagt i deres Hjerte, kun at Mennesket ikke kan udfinde den Gjerning, Gud har gjort, fra Begyndelsen indtil Enden.

12. Jeg ved, at der intet Godt er hos dem, uden at glæde sig og at gjøre Godt i sit Liv; 2, 24; 8, 15.

13. og videre: At et Menneske, hvem det saa er, æder og drikker og ser Godt for al sin Møle, det er en Guds Gave. 5, 18.

14. Jeg ved, at Alt, hvad Gud gjør, det skal være evindeligt; dertil er Intet at lægge, og derfor er Intet at tage, og Gud har gjort det saa, forat man skal frygte for ham. Ps. 33, 8, 9.

15. Hvad der er blevet, det var allerede forud, og hvad der skal vorde, det har allerede forud været, og Gud op søger det Forsvundne. 1, 9, 10.

16. Og jeg saa ydermere under Solen Rettens Sted, der var Ugudeligheden, og Retfærdighedens Sted, der var Ugudeligheden. Ps. 58, 2, 3. Am. 5, 7.

17. Jeg sagde i mit Hjerte: Den Retfærdige og den Ugudelige skal Gud dømme; thi en Tid for enhver Idræt og over Alt, hvad der er gjort, er fastsat hisset. Ps. 11, 4; 37, 13 fg.

18. Jeg sagde i mit Hjerte: Saa sker for Menneskenes Børns Skyld, forat Gud kan prøve dem, og forat de kunne se, at de i sig selv ere Dyr;

19. thi en Hændelse ere Menneskenes Børn, og en Hændelse ere Dyrene, og een Hændelse træffer dem; som disse dø, saa dø hine, og een Aand have de alle, og noget Fortrin fremfor Dyret har Mennesket ikke, thi Altsammen er Forfængelighed.

Ps. 49, 13, 21; 39, 6, 12. Jak. 4, 14.

20. De fare alle til eet Sted; de ere

alle blevne til af Støvet, og de vende alle tilbage til Støvet.

1 Mos. 2, 19; 3, 19. Job 34, 15. Ps. 104, 29.
Præd. 13, 7.

21. Hvem ved, om Menneskenes Børns Aand farer opad, og om Dyrets Aand farer nedad til Jorden?

12, 7.

22. Og jeg saa, at Intet er bedre, end at et Menneske er glad i sine Gjerninger, thi det er hans Del; thi hvo lader ham komme til at se det, som skal være efter ham?

2, 13. 19. 24; 5, 17. 18.

4. KAPITTEL.

Prædikerens, som har seet mange Undertrykkelser i Verden, priser de Døde lykkelige fremfor de Levende og de Ufødte lykkelige fremfor Begge, 1-3; Nidkjerhedens urolige Stræben gjør ikke lykkelig, saa lidt som Daarskabens Uirksomhed; lidt Ro er bedre end idel Møje og unyttig Stræben, 4-6; ulykkeligt er dens Liv, som staar ene og forlaadt i Verden og derhos aldrig faar nok; bedre To end Een, 7-12; ogsaa Konger maa erfare Livets Forfængelighed, thi Undersaatters Kjærlighed er ubestændig, 13-16. Prædikerens formaner til en sand Gudsdyrkelse, 17.

OG jeg vendte mig og saa alle de Undertrykkelser, som ske under Solen; og se, der var de Undertryktes Graad, og de havde ingen Trøster, og fra deres Undertrykkes Haand udgik Vold, og de havde ingen Trøster.

3, 16. Begr. 1, 2. 9.

2. Da priste jeg de Døde, som allerede vare døde, fremfor de Levende, som endnu vare ilive,

Job 3, 11 fg. Præd. 7, 1.

3. men lykkelig fremfor dem begge den, som endnu ikke har været, som ikke har seet den onde Gjerning, som sker under Solen.

Jer. 20, 14 fg.

4. Og jeg saa al Møje og al Dygtighed i Gjerningen, — at det er, at den Enes avindsyge Nidkjerhed er større end den Andens; ogsaa det er Forfængelighed og Higen efter Vind.

Ordsp. 14, 30

5. Daaren lægger sine Hænder sammen og æder sit eget Kjød.

Ordsp. 6, 10. 11.

6. Bedre er en Haandfuld Ro end Næver, fulde af Møje og Higen efter Vind.

7. Og jeg vendte mig og saa Forfængelighed under Solen:

8. Der er en Enlig uden en Anden, heller ikke Søn eller Broder har han, og dog er der ingen Ende paa al hans

Møje, heller ikke blive hans Øine mætte af Rigdom; — og for hvem gjør jeg mig Møje og lader min Sjæl fattes Godt? Ogsaa det er Forfængelighed, og en ond Plage er det.

9. Bedre To end Een, thi de have en god Løn for sin Møje; 1 Mos. 2, 18.

10. thi om de falde, kan den Ene reise sin Stalbroder op; men ve ham, den Ene, som falder uden en Anden til at reise ham op!

11. Ligeledes, naar To ligge sammen, saa blive de varme; men hvorledes skulde en Enlig blive varm?

12. Og om En kan overvælde ham, den Enlige, saa kunne de To holde Stand imod ham, og tredobbelt Traad sønderrives ikke saa snart.

Ps. 127, 4. 5.

13. Bedre en Yngling, fattig og vilis, end en Konge gammel og daarlig, som ikke mere skjønner at lade sig advare;

14. thi fra Fangernes Hus gaar hin ud for at blive Konge*; denne bliver fattig, endog han er født i sit Kongedømme. *som Josef; 1 Mos. 41, 41 fg.

15. Jeg saa alle de Levende, som vandre under Solen, hos Ynglingen, den Anden, som skulde træde i hans* Sted. *Kongens.

16. Der var ingen Ende paa alt Folket, paa alle dem, i hvis Spidse han stod. Alligevel glæde de Senere sig ikke ved ham, thi ogsaa dette er Forfængelighed og Higen efter Vind.

17. Forvar din Fod, naar du gaar til Guds Hus! At holde sig nær for at høre er bedre, end at Daarerne give Offer; thi de vide ikke, at de gjøre Ondt.

1 Sam. 15, 22. Ordsp. 15, 8; 21, 27. Hos. 6, 6.

5. KAPITTEL.

Naar man taler til Gud, skal man bruge faa og vel betænkte Ord, 1. 2; man skal betale sine Løfter, 3-6, ikke forarges, naar den Fattige undertrykkes, ikke være havebygg, thi Rigdom er forfængelig, 7-16. En Guds Naade er det, naar man kan nyde Guds Gaver med Glæde og Gudsfrøjt, 17-19.

VÆR ikke snar med din Mund og lad ikke dit Hjerta haste med at fremføre et Ord for Guds Aasyn! Thi Gud er i Himmelen, og du paa Jorden; derfor lad dine Ord være faa!

Jak. 1, 19.

2. Thi af megen Umag komme Drømme, og daarlig Tale af mange Ord.

10, 14.

3. Naar du gjør Gud et Løfte, saa tøv ikke med at betale det, thi han har ikke Behag i Daarer! Hvad du lover, det betal! 5 Mos. 23, 21. Ps. 76, 12.

4. Bedre er det, at du ikke lover, end at du lover og ikke betaler.

5. Tilsted ikke din Mund at bringe dit Kjød til at synde, og sig ikke for Engelenes Aasyn: Det var en Overleelse**! Hvorfor skal Gud harmes over din Tale og fordærve dine Hænders Gjerning? *d. e. Prestens; Mal. 2, 7. **4 Mos. 15, 25 fg. 30, 7.

6. Thi hvor der er mange Drømme, er der ogsaa megen Forfængelighed; ligesaa, hvor der er mange Ord. Frygt heller Gud!

7. Om du ser, at den Fattige undertrykkes, og at Ret og Retfærdighed ranes bort i Landskabet, saa undre dig ikke over den Ting! Thi en Høiere er Vogter over en Høi, og en Høieste over dem begge.

3, 16; 4, 1. Ps. 82, 1 fg. Es. 5, 23.

8. Og en Fordel for Landet er med alt dette, at dyrket Land har en Konge, som tjenes.

9. Den, som elsker Penge, bliver ikke mæt af Penge, og den, der elsker meget Gods, ikke af Indtægt; ogsaa det er Forfængelighed.

4, 8. 1 Tim. 6, 9. 10.

10. Naar Godset bliver meget, blive de mange, som fortære det; og hvad Gavn har dets Eier uden den, at hans Øine se det*? *Godset.

11. Arbejderens Søvn er sød, hvad enten han æder Lidet eller Meget; men den Riges Mættelse tillader ham ikke at sove.

12. Der er et slemt Onde, jeg har seet under Solen: Rigdom bevaret af sin Eier til hans egen Ulykke,

Job 20, 20 fg.

13. og den samme Rigdom forgaar ved en Ulykke, og han har avlet en Søn, saa bliver der Intet i hans Haand.

14. Som han udgik af sin Moders Liv, skal han nøgen igjen gaa bort, som han kom: og ikke skal han for sin Møie høste Noget, som han kunde tage med i sin Haand.

Job 1, 21. Ps. 49, 17, 18. 1 Tim. 6, 7.

15. Og dette er ogsaa et slemt Onde: Ganske som han kom, skal han gaa bort; hvad Fordel har han da af, at han gjør sig Møie hen i Veiret?

16. Tilmed — alle sine Dage æder han sit Brød i Mørket, og han har

megen Græmmelse og dertil sin Sygdom og Vrede.

17. Se, dette er, hvad jeg har seet at være godt, at være skjönt: At æde og at drikke og at se Godt for al sin Møie, hvormed En møier sig under Solen alle sine Levedage, som Gud har givet ham; thi det er hans Del.

3, 12, 22; 8, 15; 9, 7.

18. Og ligesaa, naar Gud har givet noget Menneske Rigdom og Skatte og givet ham Magt til at æde deraf og at tage sin Del og at glæde sig i sin Møie, det er en Guds Gave;

8, 24; 3, 13.

19. thi han vil ikke komme sit Livs Dage meget i Hu, fordi Gud svarer ham med at skjenke ham Glæde i Hjertet.

6. KAPITEL.

Den, som har fuldt op af Livets Goder, men hvem Gud ikke giver at nyde dem, er høist ulykkelig, 1-6; bedre er det i dette korte, flygtige Liv med Tilfredshed at nyde, hvad man har, end med umættelig Begjærighed altid at hige efter Mere, 7-12.

DER er en Ulykke, som jeg har seet under Solen, og svar hviler den paa Mennesket:

2. Naar Gud giver en Mand Rigdom og Skatte og Ære, saa han ikke for sin Sjæl fattes Noget, som han attraar, men Gud ikke giver ham Magt til at nyde deraf, men en fremmed Mand nyder det, — det er Forfængelighed og ond Lidelse.

Ps. 39, 7; 49, 11. Præd. 4, 8; 5, 16. Est. 5, 11-13.

3. Om en Mand avler hundrede Børn og lever i mange Aar, saa hans Aars Dages Tal bliver stort, men hans Sjæl ikke mættes af det Gode, og han heller ingen Begravelse faar, — jeg siger: Et utidigt Foster er bedre faren end han.

Job 3, 16. Ps. 58, 9.

4. Thi i Forfængelighed kom det, og i Mørke gaar det bort, og med Mørke bliver dets Navn dækket;

5. heller ikke saa og kjendte det Solen, det har mere Ro end han.

6. Og om han saa havde levet tusinde Aar to Gange, men ikke seet Godt, — gaar dog ikke Alt* til eet Sted?

*Job 20, 23. Præd. 3, 20.

7. Al Menneskets Møie er for dets Mund, og dog bliver dets Attraa aldrig tilfredsstillet;

8. thi hvad har den Vise fremfor

Daaren? Hvad har den Fattige, som skjønner at vandre* for de Levende?

* rettelig.

9. Bedre er det, at Øinene skue*, end at Sjælen farer om**; ogsaa det er Forfængelighed og Higen efter Vind.

* hvad man har i Eie. ** med urolig Higen.

10. Hvad der er skeet, dets Navn er forlængesiden nævnt*, og kjendt er, hvad et Menneske er; det kan ikke gaa irette med den, som er stærkere end det;

* af Gud. Job 33, 12. 13. Es. 45, 9.

Rom. 9, 20.

11. thi der er mange Ord, som forøge Forfængeligheden, — hvad Gavn har Mennesket deraf?

12. Thi hvo ved, hvad der er Mennesket gavnligt i Livet, i hans forfængelige Livs Dages Tal, dem han tilbringer som en Skygge? Thi hvo kundgør Mennesket, hvad der skal ske efter ham under Solen?

Job. 8, 9; 14, 2. Ps. 39, 6 fg. 90, 4 fg.

102, 12. 1 Kren. 29, 15.

7 KAPITEL.

Livet er faldt af Elendighed; derfor kræver det Alvor, 1-4. Man skal høre paa den Vises alvorlige Revselse, 5-7, være langmodig, 8, 9, med Visdom, der er at agte høiere end Rigdom, betragte Guds Styrelse, være tilfreds med, hvad den tilskikker og tillader, ikke lade sig forvilde bort fra den sande Retfærdighed og Visdoms Middelvet, frygte Gud, i den sande Visdom søge Styrke i Kampen mod Synden, som hænger ved Alle, og til at taale og tilgive Andres onde Ord, 10-22. Prædikerens har søgt efter den sande Visdom, men den er endnu langt borte fra ham; under denne Sagen har han blandt Menneskene fundet megen Daarlighed og Forførelse; Aarsagen dertil ligger dog ikke hos Gud, som skabte Mennesket uden Synd, men hos Mennesket selv, som har vendt sig til det Onde, 23-29.

BEDRE er et godt Navn end god Olje, og bedre Dødsdagen end Fødselsdagen. Ordsp. 23, 1. Præd. 4, 2.

2. Bedre er det at gaa til Sorrigs Hus end at gaa til Gjestebuds Hus, fordi hint er hvert Menneskes Ende, og den Levende lægger sig det paa Hjerte.

3. Bedre er Græmmelse end Latter; thi medens Ansigtet ser ilde ud, staar det vel til med Hjertet.

Matt. 5, 4. 2 Kor. 7, 8-10. Ps. 119, 71.

4. Vises Hjerte er i Sorgens Hus, men Daarers Hjerte i Glædens Hus.

5. Bedre er det at høre Skjænd af en Viis, end at En hører Sang af Daarer; Ps. 141, 5.

6. thi som Tornenes Spragen under Gryden, saa er Daarens Latter; ogsaa dette er Forfængelighed.

7. Thi Undertrykkelse gjør den Vise til Daare, og Gave fordærver Hjertet. 3 Mos. 23, 8. 5 Mos. 16, 19.

8. Bedre er en Tings Ende end dens Begyndelse, bedre langmodig end hovmodig, Ordsp. 16, 32.

9. Vær ikke hastig i din Aand til at vredes; thi Vrede hviler i Daarers Barm. Jak. 1, 19. Ordsp. 14, 29; 12, 16.

10. Sig ikke: Hvoraf kommer det, at de forrige Dage vare bedre end disse? Thi ikke af Visdom spørger du derom.

11. Visdom er jævngod med Arvegods, ja end ypperligere for dem, der se Solen;

12. thi at være i Visdoms Skygge er som at være i Penges Skygge, og Kundskabs Fortrin er, at Visdommen holder sin Eier ilive. Ordsp. 3, 18.

13. Se Guds Gjerning! Thi hvo kan gjøre ret, hvad han har gjort kroget? 1, 15.

14. Paa en god Dag være du ved godt Mod, og paa en ond Dag betænke du, at Gud har gjort ogsaa denne ved Siden af hin, forat Mennesket ikke skal finde Noget efter sig*.

* d. e. ikke skal vide Noget af, hvad der skal ske efter ham.

15. Alt dette har jeg seet i min Forfængeligheds Dage: Der er en Retfærdig, som omkommer i sin Retfærdighed, og der er en Ugudelig, som lever længe i sin Ondskab. Job 21, 7 fg. Jer. 12, 1 fg. Præd. 8, 14; 9, 2.

16. Vær ikke altfor retfærdig, og te dig ikke overvættets viis! Hvorfor vil du ødelægge dig selv*?

* nemlig ved farissæisk Egenretfærdighed og Selvklogskab; Luk. 18, 11.

17. Vær ikke altfor ugudelig*, og vær ikke en Daare! Hvorfor vil du dø i Utide?

* Al Synd kan du vel ikke undgaa (V. 20. 1 Kong. 8, 46. Jak. 3, 2), men tro ikke derfor, at du kan hengive dig til det Onde. Ps. 55, 24.

18. Det er godt, at du holder fast ved det Ene, men heller ikke fra det Andet skal du holde din Haand; thi den, som frygter Gud, undgaar det altsammen. Matt. 23, 23. 1 Tim. 4, 8.

19. Visdommen giver den Vise

mere Styrke, end ti Vældige, som ere i en Stad; 9, 15, 18.

20. thi der gives ikke et retfærdigt Menneske paa Jorden, som gjør Godt og ikke synder. 1 Kong. 8, 46.

Job 14, 4. Ps. 14, 3. Jak. 3, 2. 1 Joh. 1, 8.

21. Læg heller ikke alle de Ord, man taler, paa Hjerte, forat du ikke skal høre din Tjener bande dig!

22. Thi dit Hjerte ved ogsaa om mange Gange, da ogsaa du har bandet Andre.

23. Alt dette har jeg forsøgt med Visdom; jeg sagde: Jeg vil opnaa Visdom, men den er langt borte fra mig. Ordsp. 30, 2, 3.

24. Hvad der er langt borte og dybt, dybt. — hvo kan finde det?

Job 28, 12 fg. Præd. 8, 17. Rom. 11, 33.

25. Jeg vendte mig med mit Hjerte til at erkjende mig til at granske og søge Visdom og Klogskab og til at erkjende Ugudelighed som Daarskab og Daarskaben som idel Galskab. 1, 17; 2, 12.

26. Og jeg fandt Noget, som er bitrere end Døden, den Kvinde, hvis Hjerte er Garn og Snarer, hvis Hænder ere Lænker; den, som tækkes Gud, undkommer fra hende, men Synderen bliver fanget af hende. Ordsp. 7, 5 fg.

27. Se, dette fandt jeg, siger Prædiker, idet jeg lagde det ene til det Andet for at finde Klogskab.

28. Hvad min Sjæl ydermere har søgt, og hvad jeg ikke har fundet, det er: Een Mand iblandt Tusinde fandt jeg, men en Kvinde har jeg blandt alle disse ikke fundet.

29. Se, alene dette har jeg fundet, at Gud har gjort Mennesket ret*, men de søge mange Kunster.

* rent og godt; 1 Mos. 1, 37; 8, 21. Jer. 17, 9.

8. KAPITEL.

Vil man ligno den Vise, maa man afstøge Trods, adlyde Kongen og holde Budet. 1-5, ikke ved Betragtning af Herskeres Uretfærdighed lade sig bringe bort fra den Overbeviisning, at det skal gaa de Gudfrygtige, men ikke de Ugudelige vel, og være rolig og glad, om end Guds Gjerning ikke ret kan forstaaes, 6-17.

HVO er som den Vise, og hvo forstaar en Tings Udtydning? Menneskets Visdom opklarer hans Ansigt, og hans Ansigt Trodsighed forandres. Jak. 3, 13 fg.

2. Jeg siger: Tag Vare paa Kon-

gens Bud, og det for den Eds Skyld, du har svoret ved Gud! Ordsp. 16, 14.

3. Hast ikke med at gaa bort fra hans Aasyn, indlad dig ikke i nogen ond Sag! Thi Alt, hvad han har Lyst til, gjør han.

4. efterdi Kongens Ord er mægtigt, og hvo tør sige til ham: Hvad gjør du?

5. Den, som holder Budet, ved ikke af nogen ond Sag at sige, og den Vises Hjerte kjender Tid og Ret.

6. Thi for enhver Idræt er der Tid og Ret; thi Menneskets Ondskab hviler svar paa ham; 3, 1; 12, 14.

7. thi han ved ingenlunde, hvad der vil ske; thi hvo kundgjør ham, hvorledes det vil blive? 10, 14; 6, 12.

8. Intet Menneske har Magt over Aanden til at holde Aanden tilbage, og der gives ingen Magt over Dødsdagen og ingen Frigivelse i Krigen; ei heller redder Ugudelighed sin Eiermand.

9. Alt dette har jeg seet, og jeg har vendt mit Hjerte til enhver Gjerning, som gjøres under Solen, den Tid, da Menneske hersker over Menneske til Ulykke for det; 3, 16 fg.

10. og da saa jeg Ugudelige blive jordfæstede og komme i Grav, men dem, som havde gjort Ret, at drage bort fra den Helliges Sted og vorde glemte i Staden; ogsaa dette er Forfængelighed.

11. Fordi Dom over Ondskabs Gjerning ikke fuldbyrdes straks, derfor bliver Menneskenes Børns Hjerte fuldt inden i dem til at gjøre Ondt, 9, 3.

12. fordi Synderen gjør Ondt hundrede Gange og lever længe; dog, jeg ved ogsaa, at det skal gaa dem vel, som frygte Gud, som frygte for hans Aasyn,

Ps. 1, 1 fg. 37, 37. Es. 3, 10, 11.

13. men det skal ikke gaa den Ugudelige vel, og han skal ikke leve længe, lig Skyggen, fordi han ikke frygter for Guds Aasyn.

Ps. 37, 20; 55, 24. Præd. 7, 17.

14. Der er en Forfængelighed, som sker paa Jorden, at der er Retfærdige, hvem det gaar efter de Ugudeliges Gjerning, og at der er Ugudelige, hvem det gaar efter de Retfærdiges Gjerning; jeg siger, at ogsaa dette er Forfængelighed.

7, 15; 9, 2. Ps. 73, 3 fg. Jer. 12, 1, 2.

15. Saa priste jeg da Glæden,

fordi Mennesket ikke har noget andet Godt under Solen end at søde og drikke og være glad; og dette følger ham under hans Møle i hans Livs Dage, som Gud har givet ham under Solen.

2, 24; 3, 12, 22; 5, 18; 9, 7.
16. Da jeg hengav mit Hjerter til at lære Visdom at kjende og til at se den Umag, man gjør sig paa Jorden, at man hverken Dag eller Nat ser Søvn i sine Øine,

1, 17; 7, 25.
17. da saa jeg hele Guds Gjerning, at Mennesket ikke formaar at fatte den Gjerning, som sker under Solen, fordi Mennesket gjør sig Møle med at udgranke den og dog ikke fatter den, og selv om den Vise siger, at han nok skal lære den at kjende, er han dog ikke i Stand til at fatte den.

7, 24; 11, 5. Rom. 11, 33.

9. KAPITEL.

Prædikerens bliver ved at tale om Guds Styrelses Uransagelighed, 1-6; han formaner til at være glad og virksom og befale Gud Udgangen, da ingen Ting staar i Menneskets Magt, hvorhos han tillige erkjender Visdoms Fortrin fremfor Styrke, 7-23.

THI alt dette har jeg taget mig til Hjerter, og det for at udgrunde alt dette, at de Retfærdige og de Vise og deres Gjerninger ere i Guds Haand; om det er Kjærlighed eller Had, ved intet Menneske*; de kunne vente sig Alt.

* Ingen kan af de ydre Omstændigheder med Sikkerhed slutte sig til Guds Velbehag eller Mishag med ham selv eller Andre.

2. Alt vederfares dem* ligesom alle Andre; det Samme hænder den Retfærdige og den Ugudelige, den Gode og Rene og den Urene, den, som ofrer, og den, som ikke ofrer; den Gode gaar det som Synderen, den, der sværger, som den, der frygter Eden.

2, 14; 8, 14.

* de Retfærdige og Vise.

3. Det er en slem Ting ved Alt, hvad der sker under Solen, at det Samme hænder Alle; og tillige er Menneskenes Børns Hjerter fuldt af Ondt, og der er Galskaber i deres Hjerter, saalænge de leve, og derpaa gaar det afsted til de Døde,

1, 11; 2, 16; 3, 10, 11.

4. thi hvo er den, der undtages? For alle dem, der leve, er der Haab; thi en levende Hund er bedre end en død Løve;

Nor. 22

5. thi de Levende vide, at de skulle dø, men de Døde vide ikke Noget, og der er ikke mere for dem nogen Løn, thi deres Ihukommelse er glemt.

Ps. 31, 13.

6. Baade deres Kjærlighed og deres Had og deres Nidkjærhed er forlængesiden forgangen, og de have i al Evighed ingen Del mere i Alt, hvad der sker under Solen.

7. Gak da hen, sød dit Brød med Glæde og drik din Vin vel tilmode! Thi Gud har forlængesiden Behag i dine Gjerninger.

2, 24, 26; 3, 12, 22; 5, 17, 18; 8, 15.

8. Lad dine Klæder altid være hvide, og lad ikke Olje fattes paa dit Hoved!

9. Nyd Livet med en Hustru, som du elsker, alle dit forfængelige Livs Dage, som Herren har givet dig under Solen, alle dine forfængelige Dage! Thi det er din Del i Livet og i din Møle, hvormed du møler dig under Solen.

Ordsp. 5, 18; 31, 10 fg. Præd. 3, 22.

10. Alt, hvad der kommer dig for Haanden at gjøre med din Kraft, det gjør! Thi der er hverken Gjerning eller Klogskab eller Kundskab eller Visdom i Dødsriget, hvor du farer hen.

11. Jeg vendte mig og saa under Solen, at Løbet ikke er i de Lettes Magt og Krigen ikke i de Vældiges og heller ikke Brød i de Vises og heller ikke Rigdom i de Forstandiges og heller ikke Yndest i de Kløgtiges Magt; thi Tid og Hændelse møder dem alle.

3, 1 fg. 8, 5, 6. Ordsp. 16, 9. Rom. 9, 16.

12. Thi Mennesket ved heller ikke sin Tid, som Fiskene, der fanges i det slemme Garn, og som Fuglene, der blive fangne i Snaren; som de besnæres ogsaa Menneskenes Børn i en ond Tid, naarden med Eet falder over dem.

13. Ogsaa dette saa jeg som Visdom under Solen, og stor tyktes den mig:

14. Der var en liden By og faa Mænd i den, og der kom til den en stor Konge og omringede den og byggede store Volde mod den;

15. og man fandt i den en fattig, vis Mand, og han reddede Byen ved sin Visdom, og ikke et Menneske var kommet hin fattige Mand i Hu.

2 Sam. 20, 16.

16. Da sagde jeg: Visdom er bedre end Styrke; men den Fattiges

Visdom er foragtet, og hans Ord høres ikke.

17. Vises Ord, hørtet Ro, ere bedre end en Herskers Skrig blandt Daarer.

18. Bedre er Visdom end Krigsredskaber, og een Synder fordærver meget Godt.

10. KAPITEL.

Prædikerens priser fremdeles Visdommen, viser udførlig Daarskabs Fordærvelighed saavel i AImindelighed som med særligt Hensyn til Regenter og Ærighed og lærer, hvorledes man skal se sig overfor Herskere, 1-20.

DØDE Fluier bringe Salvelaverens Salve til at stinke og gjære; lidt Daarskab fordærver en Mand, som rager frem ved Visdom, ved Ære.

2. Den Vises Hjerte* er rettet mod hans Høire, men Daarens Hjerte mod hans Venstre. * d. e. Forstand.

3. Ogsaa paa Velen, naar Daaren vandrer, fattes ham hans Hjerte, og han fortæller Enhver, at han er en Daare.

4. Reiser Herskerens Vrede sig imod dig, saa forlad ikke din Plads! Thi Rolighed holder store Synder nede. 8, 3 fg. Ordsp. 25, 15.

5. Der er et Onde, jeg har seet under Solen som et Misgreb, der udgaar fra Magthaverens Aasyn:

6. Daarskaben er sat paa de store Hølder, medens Rige sidde i det Lave.

7. Jeg har seet Tjenere paa Heste og Fyrster ligesom Tjenere gaa tilfods.

8. Den, som graver en Grav, kan falde i den, og den, som river et Gjerde ned, ham kan en Slange bide.

9. Den, som opbryder Stene, kan volde sig Smerte ved dem; den, som kløver Træstykker, kan komme i Fare ved dem.

10. Naar Jernet er blevet sløvt, og han ikke har hvæstet Eggen, saa maa han bruge des større Kraft; men Visdom har den Fordel, at den gjør en Ting rettelig.

11. Naar Slangen bider uden Besværgelse*, saa har Tungens Eier** ingen Nytte af den.

* Isærend Besværgelsen er bleven anvendt; Ps. 58, 6. ** Besværgeren.

12. Ordene af den Vises Mund ere yndige, men Daarens Læber opsluge ham selv. Ordsp. 25, 11; 10, 31; 18, 17.

13. Begyndelsen af hans Munds Ord er Daarskab, og Enden paa hans Munds Tale er slem Galakab.

14. Og Daaren taler mange Ord; og Mennesket ved dog ikke, hvad der skal ske, og hvo kundgjør ham, hvad der skal ske efter ham? 8, 7; 6, 12.

15. Daarens Møle trætter ham, fordi han ikke ved Vel til Byen.

16. Ve dig, Land, hvis Konge er en Dræng, og hvis Fyrster sæde tidlig om Morgenen! 1 Kong. 12, 9 fg.

2 Krøn. 13, 7. Es. 3, 4; 5, 11.

17. Held dig, Land, hvis Konge er en Aedelbaaren, og hvis Fyrster sæde i rette Tid til Styrke og ikke til Fylder!

18. Ved Ladhed synke Bjælkerne sammen, og hænger man med Hænderne, saa drypper det ned i Huset.

19. Til Forlystelse holde de* Maaltid, og Vin fryder Livet, og Pengene skaffe det altsammen. * V. 16.

Dan. 5, 1. Ps. 104, 15.

20. End ikke i din Tanke maa du bande Kongen, og end ikke i dit Sengkammer maa du bande den Rige: thi Himmels Flugl fører Røsten afsted, og den Bevingede kundgjør Ordet. 2 Mos. 23, 23; Ap. G. 23, 5.

11. KAPITEL.

Prædikerens formåer til Ivedon Godgjærenhed, 1-3, og til med Løve og Fliid at gjøre sin Gjerning samt til at glæde sig i Livet, tænkende paa de kommende mørke Dage; navnlig glæde den Unge sig i sin Ungdoms Dage, dog saa, at han thukommer den Dom, for hvilken Gud vil føre ham frem, 4-10.

LAD dit Brød fare hen over Vandet; thi i Tidens Løb skal du finde det igjen. Ordsp. 19, 17.

Luk. 14, 13 fg. 16, 9. 2 Kor. 9, 6.

2. Del ud til Syv, ja og til Otte; thi du ved ikke, hvad for Ulykke der skal ske paa Jorden. 5. Mos. 15, 8, 9.

3. Naar Skyerne blive fulde af Regn, udtømme de det over Jorden, og naar et Træ falder mod Sænden eller mod Norden, — hvor Træet falder hen, der bliver det liggende.

4. Den, som agter paa Vind, saar ikke, og den, som ser paa Skyerne, høster ikke.

5. Ligesom du ikke ved, hvad Vindens Vel er, eller hvorledes Benene dannes i den Frugtsommeliges Liv, ligesaa lidt kan du kjende Guds Gjerning, som gjør det altsammen.

Joh. 3, 8. Ps. 135, 7.; 139, 8.

6. Saa din Sæd om Morgenens, og lad ikke din Haand hvile mod Aftenen; thi du ved ikke, hvad der vil lykkes, dette eller hiint, eller om begge Dele blive gode.

7. Og sødt er Lyset, og lysteligt er det for Øinene at se Solen.

8. Thi om Mennesket lever mange Aar, skal han glædes sig i dem alle og komme Mørkets Dage i Hu; thi de ere mange, — Alt, hvad der kommer, er Forfængelighed.

9. Glæd dig, du Unge, i din Ungdom, og lad dit Hjerte være vel tilmode i din Ungdoms Dage, og vandre paa dit Hjertes Vele og efter dine Øines Syn! Men vid, at for alt dette vil Gud føre dig frem for Dommen.

2, 10; 12, 14.

10. Og lad Græmmelse vige fra dit Hjerte, og hold Ondt borte fra dit Kjød! Thi Ungdom og Morgenrøde er Forfængelighed.

12. KAPITEL.

Prædikerens formaner fremdeles de Unge til at komme sin Skaber i Hu i sin Ungdoms Dage, før Alderdommen kommer, hvis mange Besværligheder og Ende han skildrer under forskjellige Billeder, 1-7. Han slutter Bogen med det Vidnesbyrd, at Alt er Forfængelighed, med nogle Bemærkninger om sig selv og sit Skrift og med den Formaning, der sammenfatter det Hele i en Hovedsum: Frygt Gud og hold hans Bud, 8-14.

Og tænksom paa din Skaber i din Ungdoms Dage, førend de onde Dage komme, og Aar indtræde, om hvilke du skal sige: De behage mig ikke,

Ordsp. 3, 6.

2. førend Solen og Lyset og Maanen og Stjernerne formærkes, og Skyerne komme igjen efter Regnet, —

2 Sam. 19, 35.

3. den Dag, da Husets Vogtere skjælve, og de kraftige Mænd blive krumme, og de malende hvile, fordi de ere blevne faa, og de, som se gennem Vinduerne, blive dunkle*,

*1 Mos. 27, 1; 48, 10. 1 Kong. 14, 4.

4. og begge Døre til Gaden lukkes, medens Møllens Røst bliver svag og hæver sig kun til Spurvens Røst,

og alle Sangens Døtre blive lavmælte,

5. og man ogsaa frygter for hver Bakke, og der er Røddaler paa Veien, og Mandeltræet blomstrer, og Græshoppen slæber sig frem, og Kapersen mister sin Kraft; thi Mennesket gaar bort til sit evige Hus, og de Sørgende gaa omkring paa Gaden, —

6. førend Sølvsnoren borttages, og Guldskaalen sønderlaaes, og Krukken sønderbrydes ved Kilden, og Hjulet sønderknuses og falder ned i Brønden,

7. og Støvet vender tilbage til Jorden og bliver, som det var før, og Aanden vender tilbage til Gud, som gav den.

1 Mos. 3, 19. Præd. 3, 20. Ap. G. 17, 25.

8. Forfængelighedens Forfængelighed, siger Prædikerens; Altsammen er Forfængelighed.

1, 2.

9. Forøvrigt er at sige, at Prædikerens var en Vismænd; fremdeles, at han lærte Folket Kundskab og veiede og ransagede, han bragte mange Ordsprog i Stand.

1 Kong. 4, 32.

10. Prædikerens søgte at finde liflige Ord, og skrevet er, hvad rigtigt er, Sandheds Ord.

11. De Vises Ord ere som Braadde, og Samlingernes Visdomsprog sidde fast som Nagler; de ere givne af een Hyrde*.

Hebr. 4, 12. Jer. 23, 29.

2 Tim. 3, 16. *Ps. 80, 2.

12. Og forøvrigt: Lad dig paaminde af dem, min Søn! At gjøre mange Bøger er der ingen Ende paa, og megen Granskning volder Kjødets Udmattelse.

13. Enden paa Sagen (det Hele er nu hørt) er denne: Frygt Gud og hold hans Bud! Thi det bør hvert Menneske.

1 Tim. 1, 5. Job 28, 28.

Mika 6, 8. Aab. 14, 7.

14. Thi enhver Gjerning skal Gud føre frem for Dommen over Alt, hvad der er skjult, være sig Godt eller Ondt.

11, 9. Rom. 2, 16. 1 Kor. 4, 5.

2 Kor. 5, 10. Aab. 20, 12.

SALOMOS HØISANG.

1. KAPITEL.

Bruden (den israelitiske Menighed) lønges efter sin himmelske Brudgom (Messias), 2-4. Hun taler om den uanselige Tilstand, hvori hun ved sine Trængsler er kommen, og om sin hjertelige Attraa efter at finde sin Brudgom, 5-7. Denne underviser hende om, hvor han er at finde, og lover hende herligt Frydelse, 8-11. Hun vidner om, hvilken dyrebare Skat hun har i ham, 12-14. Han priser hende, 15, hun ham igjen, 16, 17.

HØISANGEN, som er af Salomo
2. Han kysse mig med Kys af sin Mund! Thi din Kjærlighed er bedre end Vin.

3. Dine Salvers Lugt er liflig, dit Navn er en udgydt Salve; derfor elske Jomfruer dig.

4. Drag mig! Efter dig ville vi løbe. Kongen har ført mig ind i sine Kamre; vi ville fryde og glæde os i dig, vi ville prise din Kjærlighed mere end Vin; oprigtig elske de dig.

Ps. 45, 2 fg. Jer. 31, 3.

5. Sort er jeg, dog yndig, i Jerusalems Døtre, som Kedars Telte, som Salomos Telttepper.

Job 30, 28. Begr. 4, 8. Ps. 120, 5.

6. Ser ikke paa mig, at jeg er saa sort, at Solen har brændt mig! Min Moders Sønner bleve vrede paa mig, de satte mig til at vogte Vingaardene; min egen Vingaard har jeg ikke vogtet.

7. Fortæl mig dog, du, som min Sjæl elsker: Hvor vogter du Hjorden? Hvor lader du den hvile om Middagen? Thi hvorfor skal jeg være som en Kvinde, der gaar tilhyllet ved dine Medbrøders Hjerde?

1 Mos. 28, 14. Ps. 45, 8.

8. Ved du det ikke, du deiligste blandt Kvinder, saa gik ud i Faarenes Spor og vogt dine Kid ved Hyrdernes Boliger!

9. Med Gangerne for Faraos Vogne ligner jeg dig, min Veninde!

10. Yndige ere dine Kinder mellem Kjæderne, din Hals i Perleraderne.

11. Guld kjæder ville vi gjøre dig med Sølvprikker i.

12. Saalænge Kongen var ved sit Bord, gav min Nardus sin Lugt.

Matt. 26, 6 fg. Mark. 14, 3.

13. Min Elskede er mig en Myrra-

kugle, som hviler mellem mine Bryster.

14. Min Elskede er mig en Cyperdrue i En-Gedis Vingaarde.

15. Se, du er deilig, min Veninde, se, du er deilig; dine Øine ere Duer.

2, 14; 4, 1.

16. Se, du er skjøn, min Elskede, og liflig, og vort Lele er grønt;

17. Cedere ere vore Huses Bjælker, Cypresser vort tavlede Loft.

2. KAPITEL.

Bruden ligner sig med en Lilje, Brudgommen staadfaer hendes Ord, 1, 2. Hun priser ham, skildrer sin Længsel efter hans Kjærlighed og sin Saltighed i den og beder, at hun ikke maa blive forstyrret i dens Nydelse, 3-7. Bruden udtaler sin Glæde over, at Brudgommen besøger hende, forkynder hende, at hendes Trængsels Tid er forbi, og opfordrer hende til at glæde ham med sin deilige Skikkelse og liflige Sang, 8-14. Hun ytrer Ønske om, at Vingaarden, som staar i Blomst, maa blive beskjermet mod sine Fiender, udtaler sin Glæde over sit Samfund med Brudgommen og beder ham ved Afskeden at gjentage sit Besøg, 15-17.

JEG er Sarons Blomst, Dalenes Lilje.
2. Som en Lilje blandt Tornene, saa er min Veninde blandt Dørene.

3. Som et Æbletræ blandt Skovens Træer, saa er min Elskede blandt Sønerne; i hans Skygge lyster det mig at sidde, og hans Frugt er sød for min Gane.

Ps. 91, 5; 91, 1.

4. Han har ført mig til Vinhuset, og hans Banner over mig er Kjærlighed.

5. Styrker mig med Druekager, kvæger mig med Æbler! Thi jeg er syg af Kjærlighed.

6. Hans venstre Haand er under mit Hoved, og hans Høre favner mig.

7. Jeg besværges eder, i Jerusalems Døtre, ved Raaerne eller ved Hinderne paa Marken: Vækker ei og opvækker ei Kjærligheden, førend den selv begjærer det! 3, 5; 5, 8; 8, 4.

8. Min Elskedes Røst! Se, der kommer han, springende over Bjergene, hoppende over Høje.

9. Min Elskede ligner en Raa eller en ung Hjort; se, der staar han bag vor Væg, kigende ind gjennem Vin-

duerne, skimtede frem gjeunem Gitteret. V. 17, 8, 14.

10. Min Elskede tager tilrode og siger til mig: Stat op, min Veninde, min Delfige, og kom!

11. Thi se, Vinteren er forgangen, Regnet er forbi, er borte,

12. Blomsterne komme tilsyne i Landet, Sangens Tid er kommen, og Turtelduens Røst har ladet sig høre i vort Land,

13. Figentræet krydrer sine Figner, og Vinrankernes Blomster dufte. Stat op, kom, min Veninde, min Delfige, saa kom dog! Matt. 24, 32.

14. Min Due i Klippens Rifter, i Fjeldtindens Ly! Lad mig se din Skikkelse, lad mig høre din Røst! Thi din Røst er sød, og din Skikkelse yndig. 1, 15; 4, 7; 8, 13.

15. Griber og Rævene, de amaa Ræve, som fordærve Vingaardene! Vore Vingaarde staa jo i Blomst.

16. Min Elskede er min og jeg er hans, som vogter sin Hjord blandt Liljerne. 6, 3.

17. Inden Dagen bliver sval og Skyggerne fly, vend om og lign, min Elskede, en Raa eller en ung Hjort paa de kløftede Bjerge! 8, 14.

3. KAPITEL.

Bruden taler om, hvorledes hun i Trængselsens Nat længe forjæves har søgt efter sin Brudgom, omsider fundet ham og nu ikke vil slippe ham; hun beder om, at hun ikke maa blive forstyrret i Nydelsen af hans Kjærlighed, 1-5. Bruden sees at komme op fra Ørkenen; Brudgommen (som her kaldes Salomo) har Bæresengen færdig til hendes Modtagelse og er selv smykket med en hellig Krone paa sin Bryllupsdag, 6-11.

PAA mit Leie om Nætterne ledte jeg efter ham, som min Sjæl elsker; jeg ledte efter ham, men jeg fandt ham ikke. 5, 6.

2. [Da sagde jeg:] Jeg vil staa op og gaa omkring i Staden, paa Gaderne og paa Torvene; jeg vil lede efter ham, som min Sjæl elsker. Jeg ledte efter ham, men jeg fandt ham ikke.

3. Vægterne, som gaa omkring i Staden, fandt mig. [Jeg sagde til dem:] Have I seet ham, som min Sjæl elsker?

4. Neppe var jeg gaaet fra dem, før jeg fandt ham, som min Sjæl elsker; jeg tog fat i ham, og jeg slipper ham ikke, før jeg har ført ham

til min Moders Hus, til hendes Kammer, som undfangede mig.

8, 2. Matt. 7, 7. Luk. 2, 46.

5. Jeg besværges eder, I Jerusalems Døtre, ved Raaerne eller ved Hinderne paa Marken: Vækker ei og opvækker ei Kjærligheden, før den selv begjærer det! 2, 7.

6. Hvo er hun, som kommer op fra Ørkenen som Røgstøtter, omduftet af Myrra og Virak, af alle Kræmmerens Krydrier?

7. Se, Salomos Seng — seks ti Vældige staa trindt omkring den, af Israels Vældige,

8. allesammen fortrollige med Sverd, oplærte til Krig, hver med sit Sverd ved sin Lænd for Rædslerens Skyld om Nætterne. Ps. 91, 5.

9. En Bæreseng gjorde Kong Salomo sig af Libanons Træer.

10. Dens Stolper gjorde han af Sølv, dens Rygstød af Guld, dens Pude af Purpur; dens Indre er smykket med Kjærlighed af Jerusalems Døtre.

11. Gaar ud, I Zions Døtre, og ser paa Kong Salomo med den Krone, hans Moder har kronet ham med paa hans Bryllupsdag, paa hans Hjertes Glædesdag! Aad. 19, 12-16.

4. KAPITEL.

Brudgommen priser Brudens Deltid 1-7, erklærer, at hun skal dele Herredømmet med ham, fordi hun ved sin Ynde har vundet hans Hjerte, 8-11, og sammenligner hende med en vel tillukket Have og Kilde, med en Lysthave, fuld af herlige Frugttræer, vellugtende Urter og friske Vand, 12-15. Bruden ønsker, at Vinden vil bringe hendes Have til ret at dufte, og at Brudgommen vil komme og nyde sin Haves kostelige Frugter, 16.

SEE, du er dellig, min Veninde, se, du er dellig. Dine Øine ere Duer bag dit Slør; dit Haar er som en Hjord af Gjeder, som leire sig nedad Gileads Bjerg. 6, 5.

2. Dine Tænder ere som en Hjord af klippede Faar, der stige op af Badet, der allesammen føde Tvillinger, og intet iblandt dem er uden Lam.

3. Dine Læber ere som en Skarlagensnor, og din Mund er yndig; som et Stykke af et Granatæble er din Tinding bag dit Slør. 6, 7.

4. Din Hals er som Davids Taarn, bygget til at hænge Sverd paa; tusinde Skjolde hænge paa det, alle de Vældiges Skjolde. 7, 4.

5. Dine to Bryster ere ligesom to

Raakalve, en Raaes Tvilling, som græsse blandt Liljerne. 7, 3.

6. Naar Dagen bliver sval og Skyggerne fly, vil jeg gaa til Myrrabjerget og til Virakbøien. 2, 17.

7. Du er aldeles deilig, min Veninde, og der er intet Lyde paa dig. 1, 15; 2, 14. Ef. 5, 27. Kol. 1, 22. Aab. 14, 5.

8. Med mig fra Libanon, min Brud, med mig fra Libanon skal du komme; du skal skue ud fra Amanas Top, fra Senirs og Hermons Top, fra Løvers Boliger, fra Parderens Bjerger.

9. Du har indtaget mit Hjerte, min Søster, min Brud! Du har indtaget mit Hjerte med et Blik af dine Øine, med en af Kjæderne om din Hals. 1, 10.

10. Hvor liflig er din Kjærlighed, min Søster, min Brud! Hvor meget bedre er din Kjærlighed end Vin, og dine Salvers Duft end alle vellugtende Urter!

11. Af Honning dryppe dine Læber, min Brud! Honning og Melk er der under din Tunge, og Duften af dine Klæder er som Duften af Libanon. Ordsp. 16, 24.

12. En tillukket Have er min Søster, min Brud, et tillukket Væld, en forsejlet Kilde.

13. Dine Skud ere en Lysthave af Granatæbler med den kostelige Frugt, Cyperbuske med Narder,

1, 14. Ps. 92, 13 fg. Gal. 5, 22 fg.
14. Nardus og Safran, Kalmus og Kanel med allehaande Viraktræer, Myrra og Aloetræer samt alle de bedste vellugtende Urter.

15. en Kilde i Haverne, en Brønd med levende Vande og Strømme fra Libanon. Joh. 4, 14; 7, 38.

16. Vaagn op, Nordenvelr, og kom, Søndenvelr! Blæs gennem min Have, forat dens Duft maa udstrømme! Min Elskede komme til sin Have og æde sin kostelige Frugt!

5. KAPITEL.

Brudgommen svarer sin Brud, at han har fulgt hendes Indbydelse, og indbyder sine Venner til at tage Del i hans Glæde, 1. -- Bruden klager over, at hun ikke færdig Tid har lukket op for Brudgommen, at han derfor er forsvunden for hende, og at hun siden forfølges har ledt efter ham under Trængsel og Forsmædelse, 2-7; hun opfordrer Jerusalems Døtre til, om de finde ham, at fortælle ham, hvor høit hun elsker ham, og priser paa deres Spørgsmaal om hans

Portrin fremfor Andre hans Skjønhed og Hertilgæng, 8-16.

JEG er kommen til min Have, min Søster, min Brud! Jeg har plukket min Myrra tilligemed min Balsam, jeg har ædt min Honning tilligemed min Druehonning, jeg har drukket min Vin tilligemed min Melk; æder, Venner, drikker og bliver drukne, mine Elskede!

6, 2. Ps. 23, 27, 30. Ordsp. 9, 5. Es. 25, 6.

2. Jeg sover, men mit Hjerte vaager; da lyder min Elskedes Røst, der banker paa: Luk op for mig, min Søster, min Veninde, min Due, min Fromme! Thi mit Hoved er fuldt af Dug, mine Lokker af Natstens Draaber. Aab. 3, 20. Høis. 6, 9.

3. [Jeg sagde:] Jeg har afført mig min Kjortel, hvorledes skulde jeg iføre mig den? Jeg har tvættet mine Fødder, hvorledes skulde jeg smudsse dem til?

4. Min Elskede rakte sin Haand ind gennem Lugen, og mit Indre blev heftig bevæget for hans Skyld.

5. Jeg stod op for at lukke op for min Elskede, og mine Hænder dryppede af Myrra, og mine Fingre af flydende Myrra paa Laasens Haandtag.

6. Jeg lukkede op for min Elskede, men min Elskede var vendt om, var gaaet bort; min Sjæl var ude af sig selv, da han talte; jeg ledte efter ham, men fandt ham ikke; jeg raabte paa ham, men han svarede mig ikke. 3, 1 fg.

7. Vægterne, som gaa omkring i Staden, fandt mig, de sloge mig, saarede mig; de toge mit Slør fra mig, Vægterne paa Murene.

8. Jeg besværgede eder, I Jerusalems Døtre! Om I finde min Elskede, hvad skulle I fortælle ham? -- At jeg er syg af Kjærlighed. 2, 5.

9. Hvad er din Elskede fremfor en anden Elsket, du deiligste blandt Kvinderne, hvad er din Elskede fremfor en anden Elsket, at du saaledes besværgede os? 1, 8.

10. Min Elskede er hvid og rød, udmærket fremfor Titusinde. Ps. 45, 3.

11. Hans Hoved er som det fineste Guld; hans Lokker bølge ned, sorte som Ravnens.

12. Hans Øine ere som Duer ved Vandbække; de bade sig i Melk, sidde i sin Indfatning. 4, 1.

13. Hans Kinder ere som et Balsambed, som Taarne af Kryderurter;

hans Læber ere som Liljer, de dryppe af fyndende Myrra. Ps. 46, 3.

14. Hans Hænder ere Guldringe, fyldte med Chrysoliter, hans Liv et Elfenbens Kunstværk, besat med Saffirer.

15. Hans Ben ere Marmorstøtter, grundfæstede paa Faldstykker af fineste Guld; hans Skikkelse er som Libanon, udsøgt som Cedrene.

16. Hans Gane er idel Sødme, og hele hans Væsen er Liflighed; dette er min Elskede, og dette er min Ven, i Jerusalems Døtre!

Ordsp. 8, 7. Luk. 4, 22.

6. KAPITEL.

Jerusalems Døtre tilbyde Bruden at ville opsøge hendes Brudgom og spørge om, hvor han er gaaet hen; hun svarer paa deres Spørgsmaal og vidner om det inderlige Forhold mellem ham og hende, 1-3. Hun priser atter hendes Skjønhed og dens Magt over ham og vidner om, at han elsker hende fremfor alle sine andre Brude, 4-10. Hun fortæller om, hvorledes hun uforvarende blev ophøjet, 11, 12, og opfordres af Jerusalems Døtre til at vende om, forat de kunns glædes ved Synet af hende, 13.

HVOR er din Elskede gaaet hen, du deiligste blandt Kvinderne, hvor har din Elskede vendt sig hen, forat vi kunne opsøge ham med dig?

2. Min Elskede er gaaet ned til sin Have, til Balsambedene, for at vogte sin Hjord i Haverne og for at sanke Liljer. 1, 7; 4, 16.

3. Jeg er min Elskedes, og min Elskede er min, han, som vogter sin Hjord blandt Liljerne. 2, 16.

4. Deilig er du, min Veninde, som Tirza*, yndig som Jerusalem, forførdelig som, de bannerførende Hærskarer. 1 Kong. 14, 17; 15, 21.

5. Vend dine Øine bort fra mig, thi de opflamme mig! Dit Haar er som en Hjord af Gjeder, der leire sig nedad Gilead. 4, 1 fg.

6. Dine Tænder ere som en Hjord af Faar, der stige op af Badet, der allesammen føde Tvillinger, og intet iblandt dem er uden Lam.

7. Som et Stykke af et Granatæble er din Tinding bag dit Slør.

8. Sekst Dronninger har jeg og otteti Medhustrer og unge Piger uden Tal. Ps. 46, 15.

9. Een er dog min Due, min Fromme; hun er sin Moders Eneste, hendes Udkaarede, som fødte hende; Døtre saa hende og priste hende sa-

lig, Dronninger og Medhustrer — og roste hende.

10. Hvo er hun, der straalere frem som Morgenrøden, deilig som Maanen, ren som Solen, forførdelig som de bannerførende Hærskarer? V. 4.

11. I Nøddehaven gik jeg ned for at se paa Dalens grønne Vækster, for at se, om Vinranken havde faaet Skud, om Granattræerne blomstrede.

12. Førend jeg vidste af det, satte min Sjæl mig hen paa mit ædle Folks Vogne.

13. Vend om, vend om, o Sulammit! Vend om, vend om, forat vi maa se paa dig! — Hvad ville I se paa Sulammit? — En Dans som Mahana'ims Dans! 1 Mos. 32, 2.

7. KAPITEL.

Brudgommen priser sin Brude Skjønhed og Elskelighed og vil nu nyde hendes Kjærlighed, 1-9. Hun bevidner ham sin Kjærlighed og indbyder ham til at komme med hende ud paa Marken og i Vingårdene, hvor hun vil skjenke ham sin Kjærlighed, 10-13.

HVOR yndige er dine Trin i Skoenene, du Adelbaarne! Dine Lænders Rundinger ere som Smykker, et Verk af Kunstnerhaand.

2. Din Navle er lig et rundt Bæger; gid det aldrig maa fattes Krydervin! Dit Liv er som en Hvededyng, omgjærdet med Liljer.

Ordsp. 9, 5. Joh. 6, 35.

3. Dine to Bryster ere ligesom to Raakalve, en Raes Tvillinger. 4, 5.

4. Din Hals er som Elfenbens taarnet, dine Øine som Vanddamene i Hesbon ved Batrabbims Port, din Næse som Libanons Taarn, der skuer hen imod Damaskus. 4, 4.

5. Dit Hoved paa dig er som Karmel, og dit Hoveds bløgende Haar som Purpur; Kongen er fangen i Lokkerne.

6. Hvor deilig er du, og hvor liflig er du, o Kjærlighed, i Vellyst!

7. Denne din ranke Vækst ligner et Palmetræ, og dine Bryster Vin-druer.

8. Jeg siger: Jeg vil stige op i Palmetræet, tage fat i dets Grene, og dine Bryster være som Vinrankens Druer, og din Næses Duft som Æblernes.

9. og din Gane som den gode Vin! — *Den, der gaar glat ned for min Elskede, der bringer Sovendes Læber til at tale.

* Brudens Ord.

10. Jeg er min Elskedes, og stil mig er hans Attraa. ^{3, 16.}

11. Kom, min Elskede! Lader os gaa ud paa Marken, lader os blive Natten over i Landsbyerne!

12. Lader os aarle gaa til Vinggaardene, lader os se, om Vinranken har faaet Skud, om Blomsterne ere udprunget, om Granattræerne blomstre! Der vil jeg skjenke dig min Kjærlighed.

13. Alrunerne dufte, og over vore Døre ere alle Slags kostelige Frugter, baade nye og gamle. Min Elskede! Jeg har gjemt dem til dig. *Matt. 13, 52.*

8. KAPITEL.

Bruden ønsker, at hun havde Brudgommen hos sig som en kjærlig Broder, 1. 2. Hun beder atter om ikke at blive forstyrret, 3. 4. Bruden stiger op fra Ørkenen, lønende sig til sin Elskede, kommer til hans Hjem, minder ham om hans tidlige Kjærlighed og beder ham om, at hans Kjærlighedssamfund med hende maa være uopløseligt, idet hun vidner om den sande Kjærligheds uovervindelige Bestandighed, 5-7. Hun taler videre om, hvad der er at aføre med hendes yngre Søster, og denne vidner om den Troskab, hun vil vise, 8-10. Bruden erklærer at ville omhyggeligt vogte den Vinggaard, Salomo har betroet hende, og yde ham, hvad ham tilkommer, 11. 12. Han beder om at faa høre hendes Røst, og hun tager Afsked med ham, 13. 14.

GID du var mig som en Broder, som En, der har diet min Moders Bryst! Jeg skulde da finde dig derude, jeg skulde kysse dig, og man skulde ikke foragte mig.

2. Jeg skulde lede dig, jeg skulde føre dig til min Moders Hus, du skulde lære mig; jeg skulde give dig at drikke af den krydrede Vin af mit Granattræes Most. ^{3, 4.}

3. Hans venstre Haand er under mit Hoved, og hans høire Haand favner mig. ^{2, 6. 7.}

4. Jeg besværges eder, I Jerusa-

lems Døtre! Hvorfor ville I vække, og hvorfor ville I opvække Kjærligheden, førnd den selv begjærer det?

5. Hvo er hun, som kommer op fra Ørkenen, støttende sig paa sin Elskede? — Under Æbletræet vakte jeg dig, der blev din Moder forløst med dig, der blev hun forløst, hun, som fødte dig.

6. Sæt mig som et Segl paa dit Hjerte, som et Segl paa din Arm; thi stærk som Døden er Kjærlighed, haard som Dødsriget er Nidkjærlighed; dens Luer ere Ildsluer, en Herrens Flamme.

7. Mange Vande kunne ikke udsukke Kjærligheden, og Strømme ikke overskylle den; om Nogen vilde give alt sit Huses Gods for Kjærligheden, — man vilde kun foragte ham.

8. Vi have en liden Søster, og Bryster har hun endnu ikke; hvad skulde vi gjøre med vor Søster paa den Dag, der bliver bellet til hende?

9. Er hun en Mur, ville vi bygge paa den Tinder af Sølv; men er hun en Dør, ville vi stænge den med en Cederplanke.

10. Jeg er en Mur, og mine Bryster som Taarne; — da blev jeg i hans Øine som En, der finder Fred.

11. En Vinggaard havde Salomo i Ba'al-Hamon; han overgav Vinggaarden til Vogterne; hver skulde bringe tusinde Sekel Sølv for dens Frugt.

Es. 5, 1 fg. Matt. 21, 33 fg.

12. Min egen Vinggaard er for mit Aasyn; de tusinde Sekel tilhøre dig, Salomo, og to hundrede dem, som vogte dens Frugt.

13. O du, som bor i Haverne! Venner lytte til din Røst; lad mig høre den! ^{2, 14.}

14. Fly, min Elskede, og vær lig en Raa eller en ung Hjort paa Bjerge med duftende Urter! ^{2, 17.}

PROFETEN ESAIAS.

1. KAPITTEL.

Profeten anklager Israel, fordi det i skjændig Utaknemlighed er faldet fra Herren, 2-4, og trods de næsten tilintetgjørende Straffedomme, det derved har paadrøget sig, endnu fremturer i sin Synd, 5-9. Vistnok overholder det Lovens Bud om Offere og Fester, men da det paa samme Tid vedbliver at leve i Uretfærdighed, er denne dets hykkelske Gudsdyrkelse en Vederstyggelighed for Herren, som kræver Omvendelse og Retfærdighed, 10-17. For at føre det tilbage til sig tilbyder Herren det Syndsforladelse, ifald det vil omvende sig; i modsat Fald skal det gaa tilgrunde, 18-20. Det er dog for dybt sunket til saaledes at kunne føres tilbage til Herren ved Mildhed, 21-23; derfor skal han føre det tilbage til sig ved en haard Straffedom, hvortil de Ugudelige skulle gaa under, 24-31.

ESAIAS'S, Amoz's Søns, Syn, som han skuede om Juda og Jerusalem i de Dage, da Ussias, Jotam, Ahas og Ezekias vare Konger i Juda. 2 Kong. 19, 2.

2. Hører, I Himle, og lyt til, du Jord! Thi Herren taler: Børn har jeg opfødt og opfostret; men de ere faldne fra mig. 5 Mos. 32, 1. Ps. 50, 4. Mika 1, 2. Hos. 7, 13. Jer. 2, 12 fg.

3. En Okse kjender sin Eiermand, og et Asen sin Herres Krybbe; Israel kjender ikke, mit Folk giver ikke Agt.

4. Ve det syndige Folk, det Folk med svar Misgjerning, den Yngel af Ildgjerningsmænd, de fordærvede Børn! De have forladt Herren, have foragtet Israels Hellige, ere vegne tilbage. Jer. 15, 6.

5. Hvorfor ville I ydermere lade eder slaa? Hvorfor forsøge I eders Frafald? Hvert Hoved er sygt, og hvert Hjerte er svagt.

6. Fra Fodsaale indtil Hoved er der intet Helt paa det; Saar, Buler og friske Slag! De ere ikke udtrykte og ikke forbundne og ikke udblødte med Olje.

7. Eders Land er en Ørken, eders Stæder opbrændte med Ild; eders Jord opæde Fremmede for eders Øine, og en Ørken er der, som ved Fremmedes Hærjing.

8 Mos. 26, 32, 33. Es. 5, 5. Jer. 44, 22.

8. Og Zions Datter er bleven til-Nor. 22*

overs som en Løvhytte i en Vingaard som en Vægterhytte paa en Agurkmark, som en Stad, der lagttages.

9. Havde ikke Herren, Hærskarenes Gud, levnet os en liden Rest, da vare vi som Sodoma, da lignede vi Gomorra. Rom. 9, 29. Begr. 3, 22. 1 Mos. 19, 24. Es. 13, 19.

10. Hører Herrens Ord, I Sodomas Fyrster! Mærk paa vor Guds Lov, du Gomorras Folk! Hos. 5, 1. Mika 3, 1, 9.

11. Hvad skal jeg med eders mangfoldige Slagtoffere? siger Herren; jeg er mæt af Brændoffere af Vædere og af Gjøkalves Fedt, og til Blod af Okser og af Lam og af Bukke har jeg ikke Lyst.

Ordsp. 21, 27. Jer. 6, 20; 14, 12. Hos. 8, 13. Am. 5, 21. 22. Mika 6, 6 fg.

12. Naar I komme for at lade eder se for mit Aasyn, hvo har da krævet dette af eders Haand, at I nedtræde mine Forgaarde? 2 Mos. 23, 15, 17.

13. Kommer ikke mere frem med tomt Madoffer! Det er mig vederstyggelig Røgelise. Nymaane og Sabbat, festlig Forsaaming — jeg fordrager ikke Uret og Høitid. Mal. 1, 10.

14. Eders Nymaner og eders Fester hader min Sjæl, de ere blevne mig en Byrde; jeg er træt af at bære.

15. Og naar I udbrede eders Hænder, skjuler jeg mine Øine for eder; om I end bede meget, hører jeg ikke; eders Hænder ere fulde af Blod.

Ps. 66, 18. Ordsp. 1, 28 fg. 15, 29; 28, 9.

Jer. 14, 12. Joh. 9, 31. Es. 69, 2, 3.

16. Tvætter eder, renser eder, tager eders Idrætters Ondskab bort fra mine Øine, holder op at gjøre Ondt!

Ex. 18, 23. 31. Joel 2, 12, 13. 1 Pet. 3, 11.

Ps. 34, 15. Am. 5, 14, 15. Rom. 12, 9.

17. Lærer at gjøre Godt, søger Ret, viser Voldsmænd paa ret Vej, skaffer den Faderløse Ret, fører Enkens Sag!

V. 23, 5 Mos. 24, 17, 18; 27, 19. Ps. 82, 3.

18. Kommer dog og lader os gaa irette med hverandre, siger Herren; om eders Synder ere som Purpur, skulle de blive hvide som Sne; om de ere røde som Skarlagen, skulle de blive som Uld. 43, 25; 44, 22. Ps. 51, 9.

19. Ere I villige og høre, skulle I søde Landets gode Ting,

3 Mos. 25, 18, 19. Ordsp. 1, 33.

20. men ere I uvillige og gjenstridige, skulle I vorde opædte af Sverd; thi Herrens Mund har talt.

3 Mos. 26, 14, 17, 25. Es. 56, 14.

1 Mos. 23, 19.

21. Hvorledes er den bleven til en Hore, den trofaste Stad, som var fuld af Ret, hvor Retfærd havde hjemme, og nu — Mordere? V. 26. Jer. 2, 21.

22. Dit Sølv er blevet til Slagger, din Vin opblandet med Vand;

V. 25. Ez. 22, 18.

23. dine Førere ere Oprørere og Tyves Stalbrødre; enhver af dem elsker Skjenk og jager efter Gaver; den Faderløse skaffe de ikke Ret, og Enkens Sag kommer ikke for dem.

Hos. 9, 15. 2 Mos. 22, 22. Jer. 5, 28, 29.

Sak. 7, 10.

24. Derfor siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud, Israels Vældige: Vel! Jeg vil hevne mig paa mine Modstandere og tage Hevn over mine Fiender.

25. Og jeg vil igjen tage mig af dig og udsmelte dine Slagger som med Ludsalt og bortskaffe alt dit Bly.

26. Og jeg vil atter gjøre dine Dommere som i Førstaaingen og dine Raadherrer som i Begyndelsen; derefter skal du kaldes Retfærdighedens Stad, en trofast By. V. 21.

27. Zion skal forløses ved Ret, og dets Omvendte ved Retfærdighed.

69, 20. Rom. 11, 26.

28. Men Undergang skal ramme Overtrædere og Syndere tilhobe, og de, som forlade Herren, skulle omkomme;

29. thi de skulle have Skam af de Terebinter, som I have Lyst til, og I skulle blive tilskamme ved de Haver, som I have udvalgt eder; Hos. 4, 13, 19.

30. thi I skulle vorde som en Terebinte med visne Blade og som en Have uden Vand.

31. Og den Stærke skal blive til Stry, og hans Gjærning til en Gnist, og de skulle brænde begge tilsammen, og der er Ingen, som slukker.

Jer. 4, 4; 17, 27. Ez. 20, 47. Am. 5, 6.

2. KAPITEL.

Profeten foreholder Israel den store Forjættelse, som er det givne, at Guds Lov og Ord engang fra Zion skal blive udbredt over den hele Jord, blandt alle Folkelag. 2-4, og opfordrer det til at vandre

i det Lys, det har, eftersom Herren allerede i sit Hjerte har besluttet at forkaeste det, fordi det istedetfor sin sande Herlighed har valgt Hedningernes falske, 5-8. Ved en stor og almindelig Straffedom vil Herren ydmyge Menneskenes Hovmod paa den Dag, han dertil har bestemt, og saaledes vise, at han alene er den Høie, 9-21; maatte derfor Israel holde op med at forlade sig paa Mennesker! 22.

DET Ord, som Esaias, Amoz's Søn, skuede om Juda og Jerusalem.

1, 1.

2. Og det skal ske i de sidste Dage*, da skal Herrens Huses Bjerg være grundfæstet paa Bergenes Top og ophøiet over Høiene, og alle Hedningfolk skulle strømme hen til det.

*1 Mos. 49, 1.

Jer. 3, 17. Mika 4, 1 fg. Sak. 8, 20 fg.

3. Og mange Folkelag skulle gaa og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, forat han maa lære os sine Vele, og vi vandre paa hans Stier! Thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem.

Jer. 31, 6. Luk. 24, 47. Ap. G. 1, 8.

4. Og han skal dømme mellem Hedningefolkene og skifte Ret for mange Folkelag, og de skulle smede sine Sverd om til Hakker og sine Spyd til Vingaardsknive; et Folk skal ikke løfte Sverd mod et andet, og de skulle ei mere lære at føre Krig. Joel 3, 15.

5. Jakobs Hus! Kommer og lader os vandre i Herrens Lys!

6. Thi du har forkastet dit Folk, Jakobs Hus, fordi de ere fulde af Østerlandets Væsen og spaa af Skyerne som Filisterne, og af fremmed Yngel skaffe de sig Overflod*.

*de drage mange Fremmede ind i Landet.

7. Og dets* Land blev fuldt af Sølv og Guld, og der er ingen Ende paa dets Skatte; og dets Land blev fuldt af Heste, og der er ingen Ende paa dets Vogne;

*Israels.

8. og dets Land blev fuldt af Afguder; sine Hænders Gjærning tilbøde de, det, deres Fingre have gjort.

17, 8.

9. Og Mennesket bliver bøiet, og Manden ydmyget, og ei tilgive du dem!

10. Gak ind i Klippen og skjul dig i Støvet for Herrens Gru og for hans Høiheds Herlighed! V. 19, 21.

11. Menneskets stolte Øine blive ydmygede, og Mændenes Stolthed

bliver bøiet, og Herren alene er høi paa den Dag. V. 17; 5, 15.

12. Thi en Dag har Herren, Hærskarernes Gud, til Dom over alt Støit og Høit og over alt Ophøiet, og det bliver ydmyget,

13. baade over alle Libanons Cedere, de høie og ophøiede, og over alle Basans Ege

14. og over alle de høie Bjerge og over alle de kneisende Høie

15. og over hvert høit Taarn og over hver fast Mur

16. og over alle Tarsis-Skibe og over Alt, hvad der er lysteligt at skue.

17. Og Menneskets Hovmod bliver bøiet, og Mændenes Stolthed bliver ydmyget, og Herren alene er høi paa den Dag. V. 11.

18. Og Afguderne — med dem er det ganske forbi.

19. Og man skal gaa ind i Klippernes Huler og i Jordens Revner for Herrens Gru og for hans Høiheds Herlighed, naar han reiser sig for at forfærde Jordan. V. 10. Aab. 6, 15, 16.

20. Paa den Dag skal Mennesket kaste sine Sølvguder og Guldguder, som de have gjort sig til at tilbøde, hen til Muldvarpene og til Flagermusene, 27, 9; 30, 22; 31, 7.

21. for at gaa ind i Klippernes Kløfter og i Fjeldens Huler for Herrens Gru og for hans Høiheds Herlighed, naar han reiser sig for at forfærde Jordan. V. 10, 19.

22. Holder da op med at stole paa Mennesket, i hvis Næse er et Pust! Thi hvad er han at agte for?

1 Mos. 2, 7. Jer. 17, 5. Ps. 146, 3, 4.

3. KAPITEL.

Herren skal ogsaa holde en særlig Dom over det jødiske Folk; Landet skal bernes alle sine Støtter, alle Baand mellem Indbyggernes skulle sønderrives, al Orden omatyrtes og Elendigheden blive ubodelig, 1-7, til Straf for deres frække Trods mod Herren, som gjengældet Enhver efter hans Gjerninger, 8-11; særlig vil han holde Dom over deres uretfærdige Ørigthed, der bærer den største Skyld, 12-15. Ogsaa Kvindernes Hoffærdighed og Forføngelighed skal faa sin forjente Straf, 16-4, 1.

THI se, den Herre Herre, Færskarernes Gud, borttager fra Jerusalem og fra Juda Støtte og Stav, hver Støtte af Brød og hver Støtte af Vand, Ez. 4, 16; 5, 16, 17; 14, 13.

2. Helt og Krigsmand, Dommer og Profet og Spaamand og Ældste,

3. Høvedsmand over Femti og hver anset Mand og Raadgiver og kløgtig Kunstner og kyndig Bevarerger.

4. Og Jeg vil sætte Drengene til deres Fyrster, og Drengeskaadhed skal herske over dem. Præd. 10, 16, 17.

5. Da skal Folket trænges, Mand mod Mand og Enhver mod sin Næste; de skulle storme, Drengen mod Oldingen og den Foragtede mod den Ærede.

6. Naar En tager fat paa den Anden i hans Faders Hus og siger: Du har Klæder, du skal være vor Fyrste, og denne Ruin* skal være under din Haand,

*Staten i dens elendige Forfatning.

7. saa skal han paa den samme Dag opløfte sin Røst og sige: Jeg vil ikke være Læge, og i mit Hus er der intet Brød og ingen Klæder; I skulle ikke sætte mig til Folkets Fyrste.

2 Kong. 6, 27.

8. Thi Jerusalem snubler, og Juda falder, fordi deres Tunge og deres Idrætter ere mod Herren for at sætte sig op imod hans Herligheds Øine.

Ap. G. 7, 51.

9. Udtrykket i deres Ansigter vidner imod dem, og sin Synd kundgjøre de som Sodoma, de døgle den ikke; ve deres Sjæl, thi de volde sig selv Ulykke!

1 Mos. 19, 5. Fil. 3, 19. Hos. 13, 9.

Jer. 2, 17; 25, 7.

10. Siger om den Retfærdige, at det gaar ham godt! Thi sine Idrætters Frugt skal han se.

Ps. 37, 37 fg. 58, 12.

11. Ve den Ugudelige! Ham gaar det ilde; thi hvad hans Hænder have gjort, skal gjøres imod ham.

Ps. 62, 13. Ordsp. 1, 31 fg. Rom. 2, 6 fg.

12. Mit Folks Herskere ere Drengene, og Kvinder raade over det. Mit Folk! Dine Førere ere Forførere, og den Vej, du skal vandre, have de ødelagt. V. 4; 9, 16. Jer. 50, 6.

13. Herren træder frem for at gaa irette, og han staaer der for at dømme Folkene. Ps. 9, 9; 96, 10 13; 98, 9.

14. Herren kommer for Retten med sit Folks Ældste og dets Fyrster, — og I have afødt Vingarden! Rov fra den Fattige er i eders Huse!

5, 1, 7.

15. Hvad have I fore, at I søndertræde mit Folk og sønderknuse Fattiges Ansigter? siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud.

16. Og Herren sagde: Fordi Zions Døtre hovmode sig og gaa med knelædende Nakke og lade Øinene løbe om, gaa og trippe og klirre med sine Fodringe,

17. skal Herren gjøre Zions Døtres Isse skurvet, og Herren skal blotte deres Blusel. 47, 3. Ez. 16, 37; 23, 29.

18. Paa den Dag skal Herren tage bort de prægtige Fodringe og Sole* og Halvmaaner**,

*Smykker, der forestille Solen.

**Dom, 8, 21.

19. Øredopperne og Kjæderne og Slørene,

20. Hovedprydelserne og Fodkjæderne og Bælterne og Lugteflaskerne og Tryllesmykkerne, Jer. 2, 32.

21. Signetringene og Næseringene,

1 Mos. 24, 22. 47.

22. Høitidsklæderne og Kaaberne og de store Tørklæder og Pungene,

23. Spellene* og de fine Linneder og Huerne og Florsslørene.

*2 Mos. 38, 8.

24. Og det skal ske: Istedfor Balsam skal der være Stank, og for Bælte Reb, og for kunstig krusede Krøller skaldet Hoved, og for vid Kappe trang Sæk, Brændemærke for Skjønhed.

25. Dine Mænd skulle falde for Sverdet, og din Styrke i Krigen.

26. Og hendes* Porte klage og sørge, og udplyndret sidder hun paa Jorden. Jer. 14, 2. *Jerusalems.

4. KAPITEL.

Efterat Herren ved sine Straffedomme har udryddet al falsk Hertighed, skal han i Messias skjenke sit Folk den sande. Da skal en tiloversbleven Rest udgjøre en hellig og hellig Menighed, og denne Menighed ved Herrens beskyrmende Nærvarrelse beskyttes mod alt Ondt, 2-6.

Og syv Kvinder skulle paa den Dag tage fat i een Mand og sige: Vort eget Brød ville vi æde, og i vore egne Klæder ville vi klæde os; lad os bare kaldes med dit Navn, borttag vor Formædelse! Luk. 1, 25.

2. Paa den Dag skal Herrens Spire være til Pryd og Herlighed, og Landets Frugt til Stolthed og til Prydelse for Israels Undkomne.

11, 1. Jer. 23, 5; 33, 15. Sak. 3, 8; 6, 12.

3. Og det skal ske: Den, som bliver tilovers paa Zion og levnes i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er indskreven til Livet i Jerusalem, —

2 Mos. 32, 32. Ps. 69, 29. Dan. 12, 1.

4. naar Herren faar aftvættet Zions Døtres Smuds og faar vasket Jerusalems Blodskyld bort fra dets Midte ved Doms Aand og Fortsættelses Aand. 1, 25. Ef. 6, 27.

5. Og Herren skal skabe over hele Zions Bjergs Sted og over dets Forsamlinger en Sky og Røg om Dagen og Glans af flammende Ild om Natten; thi over alt Herligt er der et Dække.

2 Mos. 13, 21. Ps. 46, 5, 6; 78, 14; 105, 20.

Sak. 2, 9.

6. Og en Hytte skal der være til Skygge om Dagen for Hede og til Ly og til Skjul for Vandskyl og for Regn.

25, 4.

5. KAPITEL.

I en Lignelse om en Profetens Ven tilkørende Vingaard, som trods al Omhu har baaert slette Frugter og derfor skal lægges øde af Eteren, skildres Herrens mangfoldige Velgjæringer mod Israel, dets store Utaknemlighed mod ham, og hvorledes han derfor vil give det til Pris for Ødelæggelse, 1-7. Profeten omtaler derefter Vintrets slette Frugter, de Synder, som gaa i Svang iblandt Folket, Havesyge, Svir, Bespottelse af Herrens Truster, Forvendelse af Begreberne om Godt og Ondt, Selvklogskab og Uretfærdighed, og raaber Ve over dem, der gjøre sig skyldige i alt dette, 8-23. Tilslut forkynder han, at Herren vil kalde et fjernt boende forfærdeligt Folk ind i Landet og overgive dette til Ødelæggelse, 24-30.

JEG vil syngue om min Elskede, min Vens Sang om hans Vingaard. Min Elskede havde en Vingaard paa en fed Høj.

Ps. 80, 9 fg. Jer. 2, 21. Matt. 21, 33 fg.

Mark. 12, 1 fg. Luk. 20, 9 fg.

2. Og han grov den om og rensede den for Stene og plantede ædle Ranker i den og byggede et Taarn i dens Midte og udhuggede ogsaa en Perse i den; og han ventede, at den skulde bære gode Fruer, men den bar vilde.

3. Og nu, I Jerusalems Indbyggere og Judas Mænd, dømmers dog mellem mig og min Vingaard!

4. Hvad var der mere at gjøre ved min Vingaard, som jeg ikke har gjort ved den? Hvorfor ventede jeg, at den skulde bære gode Fruer, og den bar vilde?

5. Og nu vil jeg give eder tilkjende, hvad jeg vil gjøre ved min Vingaard: Jeg vil borttage dens Gjærde, saa den bliver afædt; jeg vil nedrive dens Mur, saa den bliver nedtraadt.

Ps. 80, 13.

6. Og jeg vil lægge den øde; den skal ikke beakjæres og ikke hakkes, saa den skyder op i Torn og Tidsel, og Skyerne vil jeg byde ikke at lade Regn falde paa den. Sak. 14, 17, 18.

7. Thi Herrens, Hærskarernes Guds, Vingaard er Israels Hus, og Judas Mænd hans kjæreste Plantning; og han ventede Ret, og se, der er Blodsudgydelse, Retfærdighed, og se, der er Skrig.

Ps. 80, 9. Es. 3, 14, 15. Jak. 5, 4.

8. Ve dem, som føie Hus til Hus, lægge Mark til Mark, indtil der intet Rum mere er tilbage, saa I blive boende alene midt i Landet! Mika 2, 2.

9. I mine Øren lyder det fra Herren, Hærskarernes Gud: Sandelig, mange Huse skulle vende øde, store og gode uden Beboer; 6, 11.

10. thi en Vingaard paa ti Dages Plogland skal give een Bat*, og en Homers Udsæd skal give en Efa**.

*omtrent 40 Potter. **en Homer var ti Efa, og en Efa lige med en Bat.

11. Ve dem, som staa aarle op om Morgenen og jage efter stærk Drik, som sidde langt ud paa Aftenen, glødende af Vin!

12. Af Citar og Harpe, Pauke og Fløite og Vin bestaar deres Drikkelag; men Herrens Verk skue de ikke, og hans Hænders Gjerning se de ikke. Am. 6, 5, 6. Ps. 28, 5.

13. Derfor bliver mit Folk bortført uforvarende, og dets Anseede ere Hungerens Mænd, og dets larmende Hob vansmægter af Tørst.

14. Derfor udvider Dødsriget sit graadige Svælg og opspler sin Mund umaadelig, og ned faar dets prægtige Folk og dets larmende Hob og dets buldrende Sværm og Alt, hvad der jubler i det. 4 Mos. 16, 30. Hab. 2, 5.

15. Og Mennesket bliver bøiet, og Manden ydmyget, og de Hovmodiges Øine blive ydmygede. 2, 9. 11. 17.

16. Og høi bliver Herren, Hærskarernes Gud, ved Dommen, og den hellige Gud helliger sig ved Retfærdighed. 2, 11. Aab. 16, 5.

17. Og Lam skulle græsse som paa sin egen Græsgang, og Fedes* øde Marker skulle Fremmede fortære.

*d. e. Riges, de rige Ugudeliges; V. 8, 9.

18. Ve dem, som drage paa Misgjæringen med Løgnens Tonge og paa Synden som med Vognreb,

19. som sige: Lad ham skynde sig,

lad ham haste med sin Gjerning, forat vi kunne faa se den! Lad det nærme sig, lad det komme, Israels Helliges Raad, forat vi kunne lære det at kjende! Jer. 17, 15. Mal. 2, 17.

20. Ve dem, som kalde det Onde godt og det Gode ondt, som gjøre Mørke til Lys og Lys til Mørke, som gjøre Bittert til Sødt og Sødt til Bittert! Am. 5, 7; 6, 12. Joh 17, 12.

21. Ve dem, som ere vise i sine egne Øine og forstandige i sine egne Tanker! Ordsp. 3, 7. Rom. 12, 16.

22. Ve dem, som ere Helte i at drikke Vin og dygtige Folk til at blande stærk Drik,

23. som for Gave dømme den Ugudelige at være retfærdig og tage Retfærdiges Retfærdighed fra dem!

Ordsp. 17, 15. Ez. 13, 19.

24. Derfor, som Ildens Tunge for-tærer Halm, og Hø synker sammen i Luen, saa skal deres Rod blive raad-den, og deres Blomst fare op som Støv; thi de have forkastet Herrens, Hærskarernes Guds, Lov og foragtet Israels Helliges Ord. 47, 14; 1, 4.

25. Derfor optændes Herrens Vrede over hans Folk, og han udrækker sin Haand imod det og slaar det, saa Bjergene bæve, og deres Lig blive som Skarnet midt paa Gaderne. Med alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, og endnu er hans Haand ud-rakt. 9, 12, 17. 21: 10, 4.

26. Og han opløfter et Banner for Hedningefolkene i det Fjerne og kalder ham* pibende hid fra Jordens Ende**; og se, hurtigt og let kommer han. 11, 12. *Flenden. **7, 18.

27. Der er ingen Træt og ingen Snublende iblandt dem; han slumrer ikke, og han sover ikke, og hans Lænders Bælte gaar ikke op, og hans Skorem sønderrives ikke;

28. hans Pile ere hvæssede, og alle hans Buer spændte; hans Hestes Hove agtes som Flintesten, og hans Vognhjul som Stormvind.

29. Et Brøl har han som Løvinden, og han brøler som de unge Løver og brummer og griber Rov og bringer det bort, og der er Ingen, som redder.

30. Og det bruser hen over det* paa den Dag, ligesom Havet bruser; og skuer man til Jorden, se, da er der Mørke! Trængsel og Lys! Det bliver mørkt paa dets** skydækkede Himmel. 3, 22. *Juda. **Landets.

6. KAPITEL.

Profeten skuer Herren i hans Hertilighed, omgivet af Engle, der prise ham som den Hellige; 1-3. Han tror sig fortabt, fordi han, den Urene, har seet den hellige Gud, men bliver af en af Englene renset for sin Synd; 4-7. Derefter faar han af Herren det Hveru, at forkynde Israel dets Forhærdelse og at forhærdede det ved sin Prædiken; 8-10. Forhærdelsen skal vedvare, indtil Landet og Folket ere ødelagte ved ugentlige Straffedomme; dog skal en liden Levning af Folket blive tilovers og vordre Spiren til en ny og hellig Slægt; 11-13.

I det Aar, Kong Ussias Jæde, saa jeg Herren sidde paa en høi og ophøiet Trone, og Fligene af hans Klædebon opfyldte Templet.

2 Mos. 24, 10.

2. Serafer stode hos ham. Seks Vinger havde enhver; med to dækkede han sit Aasyn, og med to dækkede han sine Fødder, og med to fløj han.

2 Mos. 3, 6. 1 Kong. 19, 13.

3. Og den Ene raabte til den Anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Herren, Hærskarernes Gud; al Jorden er fuld af hans Hertilighed.

Aab. 4, 8. Ps. 72, 19. Hab. 3, 3.

4. Og Tærsklernes Poster bævede ved den Raabendes Røst, og Huset blev fyldt med Røg.

2 Mos. 40, 34. 1 Kong. 8, 10. 11. Ez. 10, 4.

Aab. 15, 8.

5. Da sagde jeg: Ve mig! Thi jeg er fortabt; jeg er en Mand med urene Læber, og jeg bor midt iblandt et Folk med urene Læber, og mine Øine have seet Kongen, Herren, Hærskarernes Gud.

2 Mos. 19, 21; 33, 30. Dom. 6, 22. 23; 13, 22

6. Da fløj en af Seraferne hen til mig med en gloende Sten i sin Haand; med en Tang havde han taget den af Alteret.

7. Og han rørte ved min Mund med den og sagde: Se! Denne har rørt ved dine Læber, og din Misgjerning er vegen bort, og din Synd er sonet.

Dan. 10, 16 fg. Sak. 3, 4.

8. Da hørte jeg Herrens Røst sige: Hvem skal jeg sende, og hvo vil gaa for os? Da sagde jeg: Se, her er jeg, send mig!

9. Og han sagde: Gak hen og sig til dette Folk: Hører og hører, men forstaaer ikke, og ser og ser, men skjønner ikke!

Ez. 12, 2. Matt. 13, 14. Mark. 4, 12. Luk. 8, 10.

Ap. G. 28, 26. Rom. 11, 8.

10. Gjør dette Folks Hjerter for-

stokket, og gjør dets Øren tunghøre og klind dets Øine til, forat det ikke skal se med sine Øine og ikke høre med sine Øren, og dets Hjerter forstaa og omvende sig, saa det bliver lægt!

5 Mos. 29, 4. Ez. 63, 17.

Jer. 5, 21; 6, 10. Joh. 12, 40.

11. Da sagde jeg: Hvor længe, Herre? Og han sagde: Indtil Stæderne ere ødelagte, uden Beboere, og Husene uden Mennesker, og Landet er ødelagt og blevet til en Ørken.

5. 9.

12. Og Herren skal drive Menneskene langt bort, og Tomheden bliver stor i Landet.

5 Mos. 28, 64.

13. Og er der endnu en Tiendedel i det, saa skal den atter blive forterret. Men ligesom der af Terebinten og Egen, naar de fældes, bliver en Stub igjen, saa skal en hellig Sæd være dets Stub.

7. KAPITEL.

Esaias forkynder Kong Achas, at Syrtens og Israels Konger, der have forbundet sig mod ham, og for hvem han og hans Folk i sin Vantro ere saare dange, ikke skulle kunne udføre sin Plan, at erobre hans Land og styrte Davids Slægt fra Tronen, men at Israels Rige selv skal gaa under; 1-9. Da Achas ikke agter paa Profetens Ord, tilbyder denne ham et Tegn til Stadfæstelses derpaa, og da Kongen saa under et Hukkelæk Paaskud viser Tilbudet tilbage, forkynder Profeten, at Herren selv vil give et saadant Tegn ved at lade Messias fødes af en Jomfru, og tilføjer, at inden meget kort Tid skulle hine Fienders egne Lande vordre ødelagte; 10-16. Til Straf for Kongens og hans Folks Vantro skal dog ved Assyriens Konge ødelæggelse komme ogsaa over hans Land; 17-26.

OG det skede i de Dage, da Achas, Jotams Søn, Ussias's Søn, var Konge i Juda, da drog Rezin, Syrtens Konge, og Pekah, Remaljas Søn, Israels Konge, op imod Jerusalem for at stride imod det; men han kunde ikke komme til at stride imod det.

2 Kong. 16, 5 fg.

* Rezin i Forbindelse med Pekah.

2. Og det blev meldt til Davids Hus: Syrerne have slaaet sig ned i Efra'im. Da skalv hans Hjerter og hans Folks Hjerter, ligesom Træerne i en Skov skjælve for Vinden.

3. Og Herren sagde til Esaias: Gaa ud imod Achas, du og Schear Jaschub*, din Søn, hen til Enden af den øvre Dams Vandledning, 'hen

til den alfare Vei til Vaskervolden! *d.e. en Levning skal omvende sig.
10, 21, 22.

4. Og du skal sige til ham: Tag dig Vare og vær rolig, frygt ikke og lad ikke dit Hjerte forsage for disse to Stumper af rygende Brande, for Rezins og Syriens og Remaljas Søns brændende Vrede!

5. Efterdi Syrien, Efra'im og Remaljas Søn have lagt onde Raad op imod dig og sige:

6. Vi ville drage op imod Juda og forfærde det og bryde ind og tage det i Ele, og vi ville sætte en Konge i det, Tabe'els Søn, —

7. saa siger den Herre Herre saaledes: Det skal ikke komme i Stand og ikke ske!
8, 10.

8. Thi Syriens Hoved er Damaskus, og Damaskus's Hoved er Rezin, og om fem og seksti Aar skal Efra'im blive knust, saa det ikke mere er et Folk.

9. Og Efra'ims Hoved er Samaria, og Samarias Hoved er Remaljas Søn; ville I ikke tro, saa skulle I ei bestaa.
2 Krøn. 20, 20.

10. Og Herren blev ved at tale til Achas og sagde:

11. Begjær dig et Tegn af Herren, din Gud! Begjær det i det Dybe eller i det Høje oventil!

12. Men Ahas sagde: Jeg vil ikke begjære det og ikke friste Herren.

13. Da sagde han: Hører dog, I af Davids Hus! Er det eder for lidet at trætte Mennesker, siden I ogsaa trætte min Gud*?

* Idet I foragte hans Ord.

14. Derfor skal Herren selv give eder et Tegn: Se, en Jomfru bliver frugtsommelig og føder en Søn, og hun kalder hans Navn Immanuel*.

Matt. 1, 23. Luk. 1, 31.

* Gud med os; 8, 8, 10.

15. Fløde og Honning skal han søde* ved den Tid, han skjønner at forkaste det Ondt og at vælge det Gode;
* V. 22 fg.

16. thi førend Drengen skjønner at forkaste det Ondt og vælge det Gode, skal det Land vende forladt, for hvis to Konger* du gruer.

2 Kong. 15, 29; 16, 9. * V. 1.

17. Herren skal lade Dage komme over dig og over dit Folk og over din Faders Hus, Dage, som ikke ere komne lige fra den Dag, Efra'im skilte sig fra Juda, — Assurs Konge.

1 Kong. 19, 16 fg.

18. Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal pibe til Fluen, som er ved Enden af Ægyptens Strømme, og til Bienen, som er i Assurs Land;

19. og de skulle komme og slaa sig ned allesammen i de søde Dale og i Klippernes Kløfter og i alle Tornebuskene og paa alle Græsgangene.

20. Paa den Dag skal Herren rage med en Ragekniv*, som er leiet hinsides Floden**, med Assurs Konge, Hovedet og Føddernes Haar; ogsaa Skjægget skal den tage bort.

* 10, 5. ** Enurat.

21. Og det skal ske paa den Dag, da skal en Mand holde en Kvige og to Faar,

22. og formedelst den Mængde Melk, de give, skal han søde Fløde; thi Fløde og Honning skal hver den søde, som er bleven tilovers i Landet.
V. 15.

23. Og det skal ske paa den Dag, at ethvert Sted, hvor der er tusinde Vinstokke, tusinde Sekel Sølv værd, skal blive til Torn og Tidsel.

24. Med Pile og med Bue skal man gaa derhen; thi alt Landet skal blive til Torn og Tidsel.

25. Og til alle de Bjerge, som hakkes med Hakken, skal du ikke gaa hen af Frygt for Torn og Tidsel, men det skal være til at slippe Okser paa og til at trædes ned af Faar.

8. KAPITEL.

Herren byder Profeten at opskrive i Vidners Overvær, at det syriske og det israeltiske Rige i den nærmeste Fremtid skulle blive ødelagte ved Assyernerne, og at give en Søn, som er ham født, et Navn, som udtrykker den samme Spaadom, 1-4. Videre forkynder Herren ved Profeten, at Assyernerne til Straf for Israels og Judas Vantro skulle oversømme begge Riger, 5-8. Profeten er dog forvissat om, at Herren i denne og i al Ned vil være med sit Land og tilintetgjøre alle Hedningefolks Anslag mod det. 9.

10. Herren har nemlig i en Aabenbarelse formået Profeten og alle Troende til at lade Frygt for jordiske, mod dem forbundne Magter fare og frygte ham alene. Dem, der gjøre dette, vil han beskjærme, de Øvrige skulle gaa under, 11-15. Profeten beder derpaa Herren, at han vil indprente det aabenbarede Ord i hans Disciples Hjerter; han selv haaber paa Herren, om han end en Tid skjuler sit Aasyn for sit Folk; allerede de Navne, han og hans Søner bære, ere Forbilleder paa, at Herren vil frelse det; de Troende skulle ikke hos Spaamænd søge Kundskab om Fremtiden, men holde

sig til Herrens Ord; de, som ikke ville gjøre dette, skulle hjemseses med haarde Straffe og ende med Forfærdelse, 18-22.

OG Herren sagde til mig: Tag dig en stor Tavle og skriv paa den med Menneskers Skrift*: Snart Bytte, Rov i Hast!

30, 8. * d. e. med sædvanlig Skrift.

2. Og jeg vil tage mig sikre Vidner, Uria, Presten, og Sakarias, Jerebeks Søn. 2 Kong. 16, 10, 11.

3. Og jeg nærmede mig til Profetinden, og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn; og Herren sagde til mig: Kald hans Navn Maher-Schalal Chasch-Bas*!

* Snart Bytte, Rov i Hast; V. 1.

4. Thi førend Drengen skjønner at raabe: Min Fader! og: Min Moder! skal man bære Damaskus's Gods og Samarias Bytte bort for Assurs Konges Ansigt.

5. Og Herren blev ved at tale til mig ydermere og sagde:

6. Efterdi dette Folk foragter Siloahs Vande, de sagte rindende, og glæder sig med Rezin og Remaljas Søn,

7. se, derfor fører Herren over dem Flodens* Vande, de mægtige og store, Assurs Konge og al hans Herlighed, og den stiger over alle sine Løb og gaar over alle sine Bredder, * Eufrats.

8. og den gaar over i Juda, skyller over og strømmer over, den naar indtil Halsen, og dens udspændte Vinger fylde dit Land, saa vidt som det er, Immanuel! 7, 14.

9. Larmer, I Folkeslag! I skulle dog vord forfærdede. Og hører, alle I Jordens fjerne Lande! Omgjorder eder! I skulle dog forfærdes. Omgjorder eder! I skulle dog forfærdes. 2 Kong. 19, 35.

10. Lægger Raad op! Det skal dog gjøres til Intet. Taler et Ord! Det skal dog ikke ske. Thi med os er Gud*. Job 5, 12, 13. Es. 19, 3. Jer. 19, 7. Matt. 22, 15, 22. * Immanuel; 7, 7, 14; 8, 8.

11. Thi saa sagde Herren til mig, da hans Haand greb mig med Magt, og han advarede mig mod at vandre paa dette Folks Vei:

12. I skulle ikke kalde alt det Sammensværgelse, som dette Folk kalder Sammensværgelse, og hvad det frygter, skulle I ikke frygte og ikke ræddes for. 51, 12.

13. Herren, Hærskarernes Gud, ham skulle I hellige, og han skal

være eders Frygt, og han eders Rædsel. 29, 23. 1 Pet. 3, 14. Matt. 10, 26.

14. Og han skal blive til en Helligdom og til en Anstødssten og til en Forargelsesklippe* for begge Israels Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere.

Luk. 2, 34. Rom. 9, 33. 1 Pet. 2, 8.

* d. e. en Klippe, hvorover man snubler. 15. Og Mange blandt dem skulle snuble, og de skulle falde og sønderbrydes, og de skulle snæres og fanges. 23, 13.

16. Bind Vidnesbyrdet ind, forseg! Ordet i mine Disciple!

17. Og jeg vil ble efter Herren, som skjuler sit Aasyn for Jakobs Hus, og jeg vil vente paa ham.

Ps. 25, 3, 5, 21; 33, 20; 62, 6.

18. Se, jeg og de Børn, Herren har givet mig, ere til Tegn og til Forbillede i Israel fra Herren, Hærskarernes Gud, som bor paa Zions Bjerg.

Hebr. 2, 13. Ps. 9, 12. Joel 3, 22, 26.

19. Og naar de sige til eder: Søger hen til Døningemanerne og Sandsigerne, som hviske og mumle, da siger: Skal ikke et Folk søge hen til sin Gud? Skal man for de Levende søge hen til de Døde?

20. Til Ordet og til Vidnesbyrdet! — Dersom de ikke sige saa, det Folk, som ingen Morgenrøde* har, * 58, 8.

21. da drager det gennem Landet, haardt plaget og hungrikt, og det sker, naar det hungrer, saa bliver det forbitret og forbander sin Konge og sin Gud og vender sig mod det Høje,

Ps. 59, 16. Am. 3, 11 fg.

22. og det skuer til Jorden, og se, der er Trængsel og Mørke, angestfuldt Mørke, og i Mulm er det udstødt. 5, 30.

9. KAPITTEL.

De Troende skulle frygte Herren og holde sig til hans Ord, 8, 13, 20, fordi Trængselstidens Mærke ikke skal vare altid, men Messias komme som et herligt Lys for de Elendigste i Landet; ved hans Fødsel skal Vækst, Glæde, Frihed og Fred blive Guds Folk til Del; Gud og Mand, skal han ved sin retfærdige Styrelse gjøre Davids Rige til et stort og evigt Fredsrige, 1-7. I en ny Spaadom, som er rettet mod Israels Rige, forkynnder Profeten det, at Herren for dets Hvomoda, Gjenstridigheds og Uretfærdigheds Skyld vil hjemsege det med Strafdomme uden Ende, 8-11, 4.

THI der skal et være Mørke, for det Land, hvor der nu er Trængsel;

i den første Tid førte han* Vansere over Sebulons Land og over Naftalis Land, men i den sidste Tid fører han Ære over det, over Velen ved Havet, Landet hinsides** Jordan, Hedningernes Galilæa***.

* Herren. ** østenfor. *** Øvre Galilæa, Grønseilandet mod Hedningerne.

Matt. 4, 15 fg.

2. Det Folk, som vandrer i Mørket, ser et stort Lys; de, som sidde i Dødsaktyggen Land, over dem stræler et Lys. Luk. 1, 79. Es. 60, 1.

3. Du formerer Folket, hvis Glæde du tilforn ikke har gjort stor; de glæde sig for dit Aasyn, som man glæder sig om Høsten, som man jubler, naar man deler Bytte. Ps. 119, 162.

4. Thi dets tyngende Aag og Kjøppen til dets Skulder, dets Drivers Stav, har du sønderbrudt, som paa Midjans Dag;

Dom. 7, 23 fg. Es. 10, 26; 14, 5.

5. thi hver Krigssko, som er baa- ren i Slagets Tummel, og hvert Klædebon, som er sølet i Blod, skal opbrændes, en Føde for Ilden. Ps. 46, 10.

6. Thi et Barn er os født, en Søn er os given, og Fyrstendømmet er paa hans Skulder, og man kalder hans Navn Under, Raadgiver, vældig Gud, evig Fader, Fredsfrøste,

Luk. 1, 31; 2, 7. 11. Joh. 3, 16. Rom. 8, 32. Dom. 13, 18. 1 Mos. 49, 10. Mika 5, 4.

Sak. 9, 10. Ef. 2, 14 fg.

7. forat Fyrstendømmet maa vorde stort og Freden uden Ende over Davids Trone og over hans Kongerige, forat det maa blive befæstet og opholdt ved Ret og ved Retfærdighed, fra nu af og indtil evig Tid; Herrens, Hærskarernes Guds, Nidkjerhed skal gjøre dette.

Pa. 8, 7; 72, 5. 7 fg. Dan. 7, 14. 1 Kor. 15, 27. Luk. 1, 32. 2 Kong. 19, 31. Es. 37, 32.

8. Et Ord har Herren sendt mod Jakob, og det skal slaa ned i Israel.

9. Og det hele Folk skal fornemme det, Efra'im og Samarias Indbyggere, som i Stolthed og Hjertets Hovmod sigte:

10. Stene af Ler ere faldne, men med hugne Stene ville vi bygge; Morbærtræer ere omhugne, men Cedertær ville vi sætte istedet.

11. Derfor ophøjer Herren Rezins Modstandere over det*, og han væbner dets Fiender,

2 Kong. 16, 7. 9. * Efraim.

12. Syrerne forfra og Filisterne bagfra, og de sæde Israel med fuld Mund.

Med alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, og endnu er hans Haand udrakt. 5, 25; 10, 4.

13. Og Folket vender ikke om til ham, som slaar det, og Herren, Hærskarernes Gud, søge de ikke. Jer. 2, 30.

14. Derfor afhugger Herren af Israel Hoved og Hale, Palmegren og Siv paa een Dag.

10, 33; 19, 15. 2 Kong. 17, 3 fg.

15. Ældste og anset Mand er Hovedet, og en Profet, som lærer Løgn, er Halen.

16. Og dette Folks Førere ere Førere, og de af det, som lade sig føre, ere fortabte. 3, 12. Luk. 6, 39.

17. Derfor glæder Herren sig ikke over dets unge Karle, og over dets Faderløse og dets Enker forbarmer han sig ikke; thi hver og en af det er vanhellig og gjør Ondt, og hver Mund taler Daarskab. Med alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, og endnu er hans Haand udrakt. V. 12.

18. Thi Ugudelighed brænder som Ild; den fortærer Torn og Tidsel, og den tænder den tætteste Skov, saa den hvirvler højt op i Røg.

19. Ved Herrens, Hærskarernes Guds, Vrede er Landet sat i Brand, og Folket er som en Føde for Ilden; Ingen sparer sin Broder.

20. Og man bider til Høire og hunger, og man sæder til Venstre og bliver ikke mæt; Enhver sæder Kjødet af sin egen Arm.

21. Manasse sæder Efra'im, og Efra'im Manasse; begge tilsammen ere de mod Juda. Med alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, og endnu er hans Haand udrakt. V. 12. 17.

10. KAPITEL.

Assyrerne skulde som Guds Vredes Redskab tugte det strafskyldige Israel; men de vilde i sit Hovmod være sine egne Herrer, og deres Tanke er kun at tilintetgjøre alle andre Folk, deriblandt ogsaa Guds Folk, og røve deres Lande og Skatte; derfor vil Herren, naar han tilfulde har straffet sit Folk ved dem, vende sig mod dem selv og ødelægge dem, 5-19. Af Guds Folk skal, naar Strafedommen er bleven fuldbyrdet, kun en ringe Hob blive bevaret, og den skal da omvende sig til Herren og forlade sig paa ham alene, 20-23. Hans Folk skal derfor ikke frygte Assyrerne, thi han skal snart handle med dem, som forud med Midjaniterne og Ægypterne, og derved befri det fra deres Aag; naar deres Hær er kommen ganske nær til Jerusalem, skal Herren tilintetgjøre den med et vældigt Slag, 24-28.

VE den, som-give uretfærdige Forordninger og udfærdige fordærlige Skrivelser 5, 23. Mika 7, 3.

2. for at trænge de Ringe bort fra Domstolen og for at frarane mit Folks Elendige deres Ret, forat Enker maa vorde deres Rov, og forat de kunne plyndre Faderløse. 2 Moa. 23, 6.

5 Mos. 16, 19; 24, 17; 27, 13. Ordsp. 18, 5.
3. Men hvad ville I gjøre, naar Hjemssøgelsens Dag nærmer sig, naar Ødelæggelsen kommer fra det Fjerne? Til hvem ville I fly efter Hjælp, og hvor ville I gjøre af eders Herlighed? Ordsp. 1, 26. 27.

4. Den, som ikke synker i Kns blandt Fanger, skal falde blandt Ijhelsslagne. Med alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, og endnu er hans Haand udtrakt. 5, 25; 9, 12, 17, 21.

5. Ve Assur, min Vredes Ris! Min Harme er Staven i deres Haand. 7, 30.

6. Mod et vanhelligt Folk sender jeg ham, og mod en Slægt, jeg er vred paa, opbyder jeg ham til at gjøre Bytte og røve Rov og til at nedtræde den som Skarn paa Gaderne.

Ps. 18, 43; 83, 11. Mika 7, 10. Begr. 3, 45.
7. Men han, han mener det ikke saa, og hans Hjerte tænker ikke saa; men til at ødelægge staar hans Hu og til at udrydde Folk, ikke faa.

8. Thi han siger: Ere ikke mine Fyrster Konger alle tilhobe?

9. Er det ikke gaaet Kalno som Karkemis? Er det ikke gaaet Hamat som Arpad? Er det ikke gaaet Samaria som Damaskus? 36, 19; 37, 11 fg.

10. Ligesom min Haand har naaet Afgudernes Riger, og deres udskaarne Billeder overgik dog Jerusalems og Samarias, —

11. skulde jeg da ikke, som jeg har gjort med Samaria og dets Afguder, gjøre ligesaa med Jerusalem og dets Afgudsbilleder?

12. Og det skal ske, naar Herren har fuldført hele sin Gjerning paa Zions Bjerg og i Jerusalem, da vil jeg hjemsóge Frugten af Assurs Konges Hjertes Hovmod og hans stolte Øines Herlighed. 37, 36, 2 Kong. 19, 35.

13. Thi han siger: Ved min Haands Kraft har jeg gjort det og ved min Visdom, thi jeg er forstandig; jeg flyttede Folkeslags Landemærker, og deres Skatte har jeg plyndret, og som en Vældig nedstyrtede jeg dem, som sad i Højsædet,

14. og min Haand naaede Folke-

nes Gods som et Fuglerede, og som man sanket den hele Jord, og der var ingen, som rørte en Vinge eller oploste sit Næb og peb.

15. Roser vel Økfen sig mod den, som hugger med den, eller gjør Sagen sig stor mod den, der drager den? Ret som om Staven svingede den, der løfter den, som om Kjeppen løftede den, der ikke er Træ*!

* Manden, som har den i Haanden.

16. Derfor skal den Herre Herre, Hærskarernes Gud, sende Svindsot iblandt hans kraftfulde Mænd, og under hans Herlighed skal der brænde en Brand som Brand af Ild.

17. Og Israels Lys skal vorde til en Ild, og dets Hellige til en Lue, og den skal brænde og fortære hans Torn og hans Tidsel paa een Dag. 9, 18.

18. Og hans Skovs og hans frugtbare Marks Herlighed skal han fortære, baade Sjel og Krop*, og det skal gaa dermed, som naar en Syg hensvinder. * d. e. ganske og aldeles.

19. Og hvad der bliver levnet af hans Skovs Træer, skal kunne tælles; en Dreng kunde skrive dem op.

20. Og det skal ske paa den Dag, da skal Israels Levning og de Undkomne af Jakobs Hus ikke mere blive ved at forlade sig paa ham, som slog det*, men de skulle forlade sig paa Herren, Israels Hellige, i Sandhed. * Assur; 2 Kong. 16, 7.

21. En Levning skal omvende sig, Jakobs Levning, til den vældige Gud.

22. Thi om dit Folk, o Israel, er som Havets Sand, skal dog kun en Levning af det omvende sig; Tilintetgjørelse er fast besluttet, en Flom af Retfærdighed*. Rom. 9, 27.

* Guds straffende Retfærdighed.

23. Thi Tilintetgjørelse og fast besluttet Dom fuldbyrder den Herre Herre, Hærskarernes Gud, midt i alt Landet. 23, 22.

24. Derfor, saa siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud: Frygt ikke, du mit Folk, som bor i Zion, for Assur, naar han slaar dig med Kjeppen og løfter sin Stav over dig paa Ægyptens Vis!

25. Thi endnu en liden Stund, saa er min Harme til Ende, og min Vrede vender sig til deres* Fordærvelse. * Assyriernes.

26. Og Herren, Hærskarernes Gud, skal svinge en Svæbe over ham, som

da han slog Midjan ved Orebs Klippe, og hans Stav skal være over Havet, og han skal opløfte den paa samme Vis, som i Ægypten.

Dom. 7, 19-25. Es. 9, 4. Mos. 14, 16 fg. 27. Og det skal ske paa den Dag, da skal hans Byrde vige fra din Skulder, og hans Aag fra din Hals, og Aaget skal sprænges af dens Fedme*.

*Den Velmagt, hvormed Herren velsigner Israel.

28. Han kommer over Ajat, drager frem igjennem Migron; Mikmas giver han sit Tros i Forvaring.

29. De drage igjennem Passet. Geba [sig de] skal være vort Herberge. Rama bærer, Sauls Gibeas fyr.

30. Skrig høit, du Gallims Datter! Giv Agt, Lajsa! Elendige Anatot!

31. Madmensa fyr; Gebims Indbyggere flytte sit Gods i Hast.

32. Endnu denne Dag bliver han staaende i Nob; da svinger han sin Haand mod Zions Datters Bjerg, mod Jerusalems Høi.

33. Se, Herren, den Herre Hærskærners Gud, afhugger de løvrige Grenene med forfærdelig Kraft, og de ranke, knælsende Træer hugges ned, og de høie blive lave, Am. 2, 9.

34. og den tætte Skov hugges ned med Jernet, og Libanon falder for en Vældig*. *d. e. Herren.

11. KAPITEL.

Profeten forkynder videre, at Messias skal fødes af IsaJs Slægt, som da skal være nedsunken i Ringhed, at den Hellig-Aand skal hvile over ham og udruste ham med alle sine herlige Gaver, og at han skal føre et retfærdigt Herredømme, hvis Frugt skal være en overvættets Fylde af Gudserkjendelse og fuldkommen Fred paa den hele Jord, 1-9. Alle Hedningefolk skulle da samle sig om ham, 10. Paa den Tid skal Herren forløse Israels Levning, samle den fra alle Kanter, gjøre Ende paa al Tvedragt indenfor den og give den Seier over alle dens Fiender, 11-16.

Og en Kvist skal skyde frem af IsaJs Stub, og et Skud fra hans Rødder skal bære Frugt.

4, 2. Am. 9, 11. Ap. G. 13, 22, 23.

9. Og Herrens Aand skal hvile over ham, Visdoms og Forstands Aand, Raads og Stykses Aand, Herrens Kundskabs og Frygts Aand.

61, 1. Matt 3, 16. Es. 9, 6.

3. Og han skal have sit Velbehag i Herrens Frygt, og han skal ikke dømmes efter det, hans Øine se, og

ikke skifte Ret efter det, hans Øren høre, Ps. 72, 1 fg. Joh. 2, 25.

4. men han skal dømmes de Ringe med Retfærdighed og skifte Ret med Retvished for de Sagtomodige paa Jorden, og han skal slaa Jorden med sin Munds Ris og dræbe den Ugudelige med sine Løbers Aande.

Job 4, 9. Es. 49, 2. Hos. 6, 5. 2 Tess. 2, 8.

5. Og Retfærdighed skal være hans Lænders Bælte, og Trofasthed hans Hofers Bælte. * 59, 17. Ef. 6, 14.

6. Og Ulven skal bo hos Lammet, og Pardenen ligge hos Kiddet, og Kalven og den unge Løve og det fede Kvæg skulle holde sig sammen, og en liden Dreng skal drive dem.

65, 25. Job 5, 23. Ez. 34, 25. Hos. 2, 18.

7. Og Koen og Bjørnen skulle græsse sammen, deres Unger skulle ligge hos hverandre. og Løven skal æde Straa som Oksen.

8. Og det diende Barn skal lege ved Hugormens Hule, og over Basliskens Hul skal det afvante Barn udække sin Haand.

9. Ingen skal gjøre noget Ondt og Ingen fordærve Noget paa hele mit hellige Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, som Vandet, der dækker Havets Bund.

Ps. 2, 6; 15, 1; 24, 3. Hab. 2, 14.

10. Og det skal ske paa den Dag: Til IsaJs Rodskud, der staar som Banner for Folkeslag, skulle Hedningefolk søge hen, og hans Hvilested skal være Herlighed.

V. 1. Rom. 15, 12. Aab. 5, 5. Joh. 1, 14.

Sak. 2, 15.

11. Og det skal ske paa den Dag, da skal Herren atter, for anden Gang, udække sin Haand for at forhverve sig Levningen af sit Folk, som skal blive tilovers fra Assyrien og fra Ægypten og fra Patros og fra Ætiopien og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra Havets Øer.

10, 21. Zef. 2, 9. Ez. 29, 14.

12. Og han skal opløfte et Banner for Folkene og samle Israels Fordrevne og sanke Judas Adspredte fra Jordens fire Hjørner.

62, 10.

13. Og Efra'ims Misundelse skal vige, og de, som trænge Juda, skulle udryddes; Efra'im skal ikke misunde Juda og Juda ikke trænge Efra'im.

14. Og de skulle slaa ned* paa Filisternes Skulder mod Vesten; tilsammen skulle de plyndre Østens Børn; paa Edom og Moab skulle de

lægge Haand, og Ammons Børn skulle vorde dem hørige.

**som Rovfugle.*

15. Og Herren skal slaa Bugten af Ægyptens Hav med Ban og svinge sin Haand over Floden* med sit heftige Veir, og han skal slaa den til syv Bække, saa man kan gaa derover med Sko.

2 Mos. 14, 22. Sak. 10, 11. *Eufkrat.

16. Og der skal være en banet Vej for Levningen* af hans Folk, som skal blive tilovers fra Assyrien, ligesom der var for Israel den Dag, det drog op fra Ægyptens Land.

V. 11. 2 Mos. 14, 29 fg. Mika 7, 15

12. KAPITEL.

Profeten taler om, hvorledes Gud's Folk, naar det har opnaaet den forjættede Frelse og med Glæde nyder dens Frugt, skal takke og prise Herren for den. 1-6.

Og du skal sige paa den Dag: Jeg takker dig, Herre, fordi du var vred paa mig, men din Vrede vendte om, og du trøstede mig. 11, 11 fg.

2. Se, Gud er min Frelse, jeg er tryk og frygter ikke; thi den Herre Herre er min Styrke og Lovsang, og han blev mig til Frelse.

2 Mos. 15, 2. Ps. 118, 14*

3. Og I skulle øse Vand med Glæde af Frelsens Kilder.

32, 15; 44, 3; 55, 1. Joel 1, 1. Joh. 4, 14;

7, 37 fg. Ap. G. 2, 1 fg.

4. Og I skulle sige paa den Dag: Takker Herren, paakalder hans Navn, kundgjør blandt Folkene hans Gjeringer, forkynder, at hans Navn er ophøjet! 1 Krøn. 16, 8. Ps. 106, 1.

5. Lovsinger Herren, thi herlige Ting har han gjort! Kundgjort vorde dette paa hele Jorden! Ps. 47, 7.

6. Raaber højt og jubler, I Zions Indbyggere, thi stor er Israels Hellige i eders Midte! Zef. 3, 14 fg. Sak. 9, 9.

13. KAPITEL.

Profeten forkynder Babels ødelæggelse ved Herrens Vredes Redskaber, Mederne, beskriver den store Jammer, som da skal komme over det og over hele den ugudelige Jord, og spaaer, at Babel skal blive som Sodoma og vorde aldeles øde. 1-22.

UDSAGN over Babel, som Esaias, Amoz's Søn, skuede.

21, 1 fg. Jer. 50, 1 fg. 51, 1 fg.

2. Reiser et Banner paa et bart Fjeld, opløfter Røsten til dem, vinker med Haanden, forat de maa draage ind gjennem Voldsherrernes Porte!

3. Jeg har opbudt mine Indviede og kaldet mine Helte til min Vredes Tjeneste, mine stoltelig Jublende.

4. Hør! Bulder paa Bjergene som af et stort Folk! Hør! Brag af forsamlede Folkelags Riger! Herren, Hærskarernes Gud, mønstrer Krigshær.

5. De komme fra et fjernt Land, fra Himmelens Ende, Herren og hans Vredes Redskaber, for at fordærve hele Jorden.

6. Hyler! Thi Herrens Dag er nær; den kommer som en ødelæggelse fra den Almsøgtige.

7. Derfor blive alle Hænder slappe, og hvert Menneskehjerte smelter.

Nah. 2, 11. Jos. 7, 5.

8. Og de forfærdes; Veer og Smerter gribe dem, som den fødende Kynde vrider sig; fulde af Rædsel se de paa hverandre, deres Ansigter blusse som en Lue.

Ps. 45, 7. Es. 21, 3. Jer. 4, 31.

Hos. 13, 13. Mika 4, 10.

9. Se, Herrens Dag kommer, grum og fuld af Harme og brændende Vrede, for at gjøre Jorden til en Ørk og udslette dens Syndere af den;

34, 8. Ps. 104, 35.

10. thi Himmelens Stjerner og dens Orioner* skulle ikke lade sit Lys skinne; Solen er mørk i sin Opgang, og Maanen skal ikke lade sit Lys straale.

50, 3. Ez. 32, 7. Am. 5, 8. Joel 2, 10; 3, 4. 20.

Matt. 24, 29. Mark. 13, 24. Luk. 21, 25.

*glimrende Stjernebilleder; Job 9, 9.

11. Og jeg vil hjemssøge Jorden for det Onde og de Ugudelige for deres Misgjerning, og jeg vil gjøre Ende paa de Hovmodiges Stoltthed og nedkue Voldsmænds Overmod.

2, 11. 17; 5, 15.

12. Jeg vil gjøre Folk sjældnere end fint Guld og Mennesker sjældnere end Guld fra Ofir.

1 Kong. 9, 28. Job 28, 16.

13. Derfor vil jeg ryste Himmelen, og Jorden skal fare bævende op fra sit Sted ved Herrens, Hærskarernes Guds, Harme og paa hans brændende Vredes Dag.

Nah. 1, 5. Aab. 6, 14.

14. Og det skal ske: Som en jaget Raa og som Faar, Ingen samler, skulle de vende sig, hver til sit Folk, og fly, hver til sit Land.

15. Hver den, som træffes, skal gjennemstikkes, og hver den, som gribes, skal falde for Sverd.

16. Og deres smaa Børn skulle

knuses over deres Øine; deres Huse skulle plyndres, og deres Kvinder skjændes.

2 Kong. 3, 12. Ps. 137, 9. Aab. 2, 23.

17. Se, jeg opvækker imod dem Mederne, som ikke agte Sølv og ikke have Lyst til Guld.

18. og deres Buer sønderknuse Drengene, og over Livsfrugt forbarme de sig ikke, med Børn har deres Øie ingen Medynk. V. 16. Nah. 3, 10.

19. Og Babel, Rigernes Smykke, Kaldæernes stolte Pryd, skal det gaa, som da Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra.

1, 9. 1 Mos. 19, 25. Jer. 49, 18; 50, 40.

20. Det skal ikke reise sig igjen til evig Tid og ikke blive beboet Slægt efter Slægt, og ikke skal nogen Araber telte der, ei heller Hyrder lade Hjorden hvile der.

21. Men Bjergugler skulle hvile der, og dets Huse være fulde af Ugler, og Strudse skulle bo der, og raggede Trolde der hoppe omkring.

24, 13 fg. Jer. 50, 39. Zef. 2, 14. Aab. 18, 2.

22. Og vilde Hunde skulle tude i dets forladte Borge, og Schakaler i Vellystens Slotte, og nær er dets Tid til at komme, og dets Dage skulle ikke forhales.

14. KAPITEL.

Babel skal falde, fordi Herren vil forbarme sig over sit Folk, udfri det af dets Trængsel og føre det tilbage til dets Land. 1. 2. Det forlæste Israel skal da synge en Spottesang over Babels Konge, med hvis Tyranniske Herredømme over alle Folk det nu er forbi; han, som istil Hovmod vilde være Gud lig, skal fare ned til Dødsriget, medens hans døde Krop skal ligge ubegravet, og hans Slægt skal blive udryddet, 3-21. Til Slutning gjentages Spaadommen om Babels fuldkomne ødelæggelse, 22. 23. — Herrens Beslutning staar fast, at Assyrerne skulle falde paa det hellige Lands Grund, og Guds Folk derved befries fra deres Aag, 24-27. — Filisterne, som juble over at have østastet Israels Aag, skulle atter komme under det og rammes af stor Nød, medens det skal gaa det fortrykte Israel vel, 28-30. De skulle ogsaa blive tugtede af en forførdelig Fiende fra Norden (Assyrerne), medens Israel er trygt under sin Guds Varetægt, 31. 32.

THI Herren skal forbarme sig over Jakob og igjen udvælge Israel og bosætte dem i deres Land, og Fremmede skulle slutte sig til dem og holde sig til Jakobs Hus. 56, 3. 6 fg.

2. Og Folkeslag skulle tage dem og føre dem til deres Sted, og Israels

Hus skal faa dem i Eie i Herrens Land, til Trælle og til Trælkvinder, og de skulle nu holde dem fangne, som have holdt dem selv fangne, og herske over sine Voldsherrer. 61, 5.

3. Og det skal ske paa den Dag, Herren skaffer dig Ro for din Smerte og for din Angst og for den haarde Trældom, hvorunder man lod dig trælle,

4. da skal du istemme denne Spottesang over Babels Konge og sige: Hvorledes er det blevet forbi med Voldsherren, forbi med den Guld udpressende Stad?

5. Herren har sønderbrudt de Ugdeliges Stav, Herskernes Spir, 9, 4.

6. som slog Folkeførd i Harne med Slag uden Ophør, som underkuede Folkeslag i Vrede med Forfølgelse uden Skaansel.

7. Al Jorden hviler, har faaet Ro; man bryder ud i Jubelraab.

8. Ogsaa Cypresser glæde sig over dig, Libanons Cedere: Fra den Tid, du ligger der, stiger ingen Hugger op til os.

9. Dødsriget dernede kommer i Uro for dig, for at tage imod dig, naar du kommer; det vækker for din Skyld Dødninger, alle Jordens Fyrster; det bringer alle Folkenes Konger til at staa op fra sine Troner.

10. De tage alle tilorde og sige til dig: Ogsaa du er bleven kraftløs, som vi; du er bleven os lig.

11. Nedstødt til Dødsriget er din Herlighed, dine Harpers Brusen; under dig er redet et Leie af Orme, og dit Dække er Mark. Job 21, 26.

12. Hvorledes er du falden ned fra Himmelen, du straalende Stjerne, du Morgenrødens Søn? Hvorledes er du hugget ned til Jorden, du, som nedslag Folkeslag? Matt. 11, 23.

13. Og du, du sagde i dit Hjerte: Til Himmelen vil jeg stige op, over Guds Stjerner vil jeg reise min Trone, og jeg vil tage Sæde paa Forsamlingsbjerget i det yderste Norden;

14. Jeg vil stige op over Skyernes Toppe, jeg vil gjøre mig den Høieste lig. 2 Tess. 2, 4. Ps. 48, 3.

15. Nei, til Dødsriget skal du stødes ned, til Hulens dybeste Bund.

16. De, som se dig, skulle stirre paa dig, betragte dig og sige: Er dette den Mand, som bragte Jorden til at bæve, Kongeriger til at skjælve,

17. som gjorde Jorderiget ligt en Ørken og nedrev dets Stæder, som ikke slap sine Fanger hjem?

18. Alle Folkenes Konger, allesammen, deligge med Ære, hver i sit Hus;

19. men du, du er slængt hen uden at komme i din Grav, lig en væmmelig Kvist, — dækket med Ihjelslagne, som ere gjenemborede af Sverd, som kastes ned i en Stengrav, — lig et nedtraadt Aadsel.

20. Du skal ikke forenes med dem ved Begravelse, thi dit Land har du ødelagt, dit Folk har du myrdet; Misdæderes Afkom skal ikke nævnes evindelig.

21. Bereder hans Sønner en Slagterbænk for deres Fædres Misgjernings Skyld! De skulle ikke reise sig og tage Jorden i Ele og fylde Jorderiget med Stæder.

22. Jeg vil reise mig imod dem, siger Herren, Hærskarernes Gud, og jeg vil udrydde for Babel Navn og Levning, Børn og Børnebørn, siger Herren.

23. Og jeg vil gjøre det til Pindsvinets Elendom og til Vanddamme, og jeg vil feie det bort med Ødelæggelsens Følekest, siger Herren, Hærskarernes Gud.

24. Herren, Hærskarernes Gud, har svoret og sagt: Sandelig, som jeg har tænkt, saa skal det ske, og hvad jeg har besluttet, det skal staa fast,

25. at jeg vil sønderbryde Assur i mit Land og træde ham ned paa mine Bjerge, og hans Aag skal vige fra dem, og hans Byrde skal vige fra deres Skulder.

26. Dette er det Raad, som er besluttet over al Jorden, og dette er den Haand, som er udrakt over alle Folkene;

27. thi Herren, Hærskarernes Gud, har besluttet det, og hvo gjør det til Intet? Og hans Haand er det, som er udrakt, og hvo faar den til at vende tilbage? 43, 13.

28. I Kong Achas's Dødsaar skede dette Udsagn: 2 Krøn. 28, 27.

29. Glæd dig ikke, hele du Filisterland, fordi hans Stav, som slog dig, er sønderbrudt! Thi af Slangens Rod skal fremgaa en Basillisk, og dens Frugt er en flyvende Serafslange*.

2 Krøn. 28, 18. 2 Kong. 18, 8. Jer. 47, 1 fg. Ez. 25, 15 fg. *4 Mos. 21, 6.

30. Og de Ringeste blandt de Ringe skulle ånde rigelig Føde, og de Fatige hvile i Tryghed, og jeg vil døde

din Rod ved Hunger, og din Levning skal han* dræbe. *Fienden; V. 29.

31. Hyl, du Port! Skrig, du Stad! Forsag, hele du Filisterland! Thi fra Norden kommer en Røg, og blandt hans* Skarer er der ingen Efternøler. 20, 1. *Fiendens.

32. Og hvad skal man svare Hedningefolkets Sendebud? — At Herren har grundfæstet Zion, og der finde hans Folks Elendige Ly. Ps. 87, 1.

15. KAPITEL.

Moab med sine Hovedstæder skal ødelægges, over hele Landet skal der lyde Jammerskrig, og Folket skal flygte; men endda forestaar ny og større Ødelæggelse. se. 1-9.

UDSAGN over Moab. Ja, i en Nat bliver Ar-Moab ødelagt, tilintetgjort; ja, i en Nat bliver Kir-Moab ødelagt, tilintetgjort.

Jer. 48, 1 fg. Zef. 2, 9.

2. Man stiger op til Huset* og til Dibon paa Høiene for at græde; paa Nebo og paa Med'eba skal Moab hyle; hvert Hoved er skaldet, hvert Skjæg afskaaret. *Afgudstempleet.

4 Mos. 21, 30. Jer. 48, 37. Ez. 7, 18.

3. Paa dets Gader binde de Sæk om sig; paa dets Tage og paa dets Stræder skal Alt hyle, flyde hen i Graad.

4. Og Hesbon skriger og El'ale, indtil Jahaz høres deres Røst; derfor klage Moabs Krigsmænd, hans* Sjæl er ilde tilmode. *Moabs.

4 Mos. 21, 23. 26. Jer. 48, 34.

5. Mit Hjerter skriger over Moab, dets Flygtninge naa lige til Zoar, den treaarige Kvige; thi ad Opgangen til Luhit stiger man op med Graad, paa Veien til Horona'im opløfter man Ødelæggelses-Skrig;

1 Mos. 19, 22. Jer. 48, 5.

6. thi Nimrims Vande blive til Ørkener, thi Græsset er fortørret, med Urterne er det forbi, Grønt er der ikke mere. Jer. 48, 34. Ps. 107, 33 fg.

7. Derfor bære de det Opsparede, som de have erhvervet sig, og hvad de have oplagt, over Vidjebækken*.

*Moabs Sydgrænse.

8. Thi Skriget gaar omkring i Moabs Landemærke; lige til Egla'im naar dets Hyl, og til Be'er Elim dets Hyl; 4 Mos. 21, 16 fg.

9. thi Dimons Vande ere fulde af Blod, thi jeg vil lade endnu Mere komme over Dimon, en Løve over Moabs Undkomne og over Landets Levning.

16. KAPITEL.

Moabiterne opfordres til at underkaste sig Juda, 1. I sin Nød skulle de søge Hjælp hos Juda, paa hvils Trone en mild og retfærdig Konge da skal sidde i Tryghed, 2-5. Moabs Hovmod er Aarsagen til dets svare Ødelæggelse, der senere beskrives og forkyndes som meget nær forestaaende, 6-14.

SENDER Landsherren de skyldige Lam fra Sela igjennem Ørkenen til Zions Datters Bjerg!

2 Sam. 8, 2, 2 Kong. 3, 4.

2. Og det skal ske: Som flagrende Fugle, Unger, der ere jagede bort fra Redet, skulle Moabs Døtre være ved Arnons Færgesteder.

3. Giver Raad, skaffer Udvei! Lad din Skygge midt om Middagen være som Natten! Skjul Fordrevne, forraad ikke en Flygtning!

4. Lad mine Fordrevne faa Herberge hos dig! Vær Moab et Skjul for Ødelæggeren! Thi det bliver forbi med Voldsmanden, Ødelæggelsen faar Ende, Undertrykkerne forsvinde af Landet.

5. Og Tronen bliver befæstet ved Miskundhed, og En skal i Tryghed sidde paa den i Davids Telt, En, som dømmer og søger Ret og haster efter Retfærdighed.

6. Vi have hørt om Moabs Hovmod, saare hovmodigt er det, om dets Stolthed og dets Hovmod og dets Overmod, dets forfængelige Pralerier.

7. Derfor skal Moab hyle over Moab, Alt skal hyle; over Kir-Haresets Druekager skulle I sukke, aldeles modfaldne.

8. Thi Hesbons Marker ere henvisnede, Sibmas* Vintre; dets ædle Ranker nedsløge Folkenes Herskere**; de naaede indtil Jaser, forvildede sig i Ørkenen; dets Kviste bredte sig ud, gik hen over Havet.

* Sibma laa nær ved Hesbon. ** berusede dem, saa de faldt drukne om.

4 Mos. 21, 32; 32, 3.

9. Derfor græder jeg med Jasers Graad over Sibmas Vintre, vander dig med mine Taarer, Hesbon og Elale! Thi over din Frugthøst og over din Kornhøst falder Frydeskrig*. 15, 4. Jer. 48, 32. * Fiendernes.

10. Og Glæde og Fryd tages bort fra den frugtbare Mark, og i Vingårdene lyder ingen Frydesang, intet Jubelraab; Ingen træder Vin i

Persekarrerne; paa Frydeskrig* gjør jeg en Ende.

Jer. 48, 33. * over en frugtbar Høst.

11. Derfor bruser mit Indre for Moab som en Citar, og mit Hjerter for Kir-Heres. 16, 5. Jer. 48, 36.

12. Og det skal ske: naar Moab har fremstillet sig og trættet sig ud paa Høien, da gaar det hen til sin Helligdom for at bede*, men det udretter Intet.

* til sin Afgud Kamos; 4 Mos. 31, 29. 1 Kong. 11, 7.

13. Dette er det Ord, som Herren forudm har talt imod Moab.

4 Mos. 24, 17. Am. 2, 1 fg.

14. Men nu taler Herren og siger: Inden tre Aar, som en Daglefers Aar, skal Moabs Herlighed være agtet ringe uagtet al den store Folkesværm, og en Levning skal der være, ganske liden, slet ikke stor.

17. KAPITEL.

Profeten forkynder, at de to forbundne Riger, det syriske og det israelitiske, skulle blive ødelagte ved Assyrenes, 1-3; af Israel skal ved denne Ødelæggelse kun en ganske liden Høb blive tilbage, 4-6. Straffen skal bringe Israel til at omvende sig til Herren; thi at de have vendt sig bort fra ham og hengivet sig til Afgudsdyrkelsen, er Aarsagen til deres Ulykke, 7-11. Den talrige og frygtelige assyriske Hær, ved hvilken Herren har straffet Israel, skal pludselig og i et Øieblik blive ødelagt af Herren, 12-14.

UDSAGN over Damaskus. Se, Damaskus skal opføre at være en Stad og vorde en Grusdyng.

7, 1 fg. Jer. 49, 23 fg. Am. 1, 3 fg.

2. Aroers Stæder blive forladte; Hjorde tage dem i Eie, og de leire sig der, og der er Ingen, som forfærder dem.

3. Og Fæstning skal forsvinde af Efra'im, og Kongedømme af Damaskus og det øvrige Syrien; det skal gaa med dem, som med Israels Børns Herlighed, siger Herren, Hærskarernes Gud.

4. Og det skal ske paa den Dag, da skal Jakobs Herlighed blive ringe, og dets Kjøds Fedme skal svinde bort.

5. Og det skal gaa, som naar En griber om det staaende Korn, og hans Arm skjærer Aksene, og det skal gaa, som naar En sanker Aks i Refa'ims Dal. 13, 12; 24, 13.

6. Og en Efterhøst skal blive til-

overs i det, som naar man slaar Oliven ned; to, tre Bær øverst i Toppen, fire, fem paa det frugtbare Træes Grene, siger Herren, Israels Gud.

7. Paa den Dag skal Mennesket skue hen til sin Skaber, og hans Øine skulle se hen til Israels Hellige;

8. og han skal ikke skue hen til Alterne, sine Hænders Gjerning, og ikke se paa det, hans Fingre have gjort, hverken paa Astartestøtterne eller paa Solstøtterne.

2. s. 3 Mos. 26, 30.

9. Paa den Dag skulle dets* faste Stæder vorde som de forlattede Steder i Skoven og paa Høfderne, som man forlod for Israels Børns Skyld, og det** skal vorde en Ørken.

* Israels. ** Landet.

10. Thi du glemte din Frelses Gud, og din Styrkes Klippe kom du ikke i Hu; derfor planter du liffige Plantninger og sætter fremmede Ranker i dem.

Ps. 106, 21. Jer. 2, 32; 18, 15. Hos. 8, 14.

11. Paa den Dag, du planter, gjærdet du derom, og om Morgenen bringer du din Plantning til at blomstre; flygtet er Høsten paa Sygdommens Dag, og Smerten er ubodelig.

12. Ve! En Brusen af mange Folk! Som Havets Brusen bruse de. Og en Larm af Folkeslag! Som mægtige Vandes Larm larme de.

36, 1 fg. 2 Kong. 18, 13 fg. Ps. 93, 3. 4.

13. Folkeslag larme som mange Vandes Larm; men han skjelder dem, og de fly langt bort, og de jages afsted som Avner paa Bjerge for Vind og som Støvhvirvel for Storm.

Ps. 65, 8; 89, 10.

14. Ved Aftens Tid, se, da er der Forfærdelse; før Morgenen er han ikke mere. Dette er vore Røveres Del, vore Plynderes Lod.

14, 25; 37, 36 fg. 2 Kong. 19, 35 fg.

18. KAPITEL.

De fjernt boende Ætiopere, som vente at blive angrebne af Assyrerne og derfor ere i stor Bevægelse, behøve kun at oppebde, hvad Herren skal gjøre. 1-3. Han skal nemlig, naar den rette Tid kommer, tillintetgjøre den assyriske Hær, 4-6. Da skulle Ætioperne hylde Herren som den sande Gud, 7.

HØR, Land med hvinende Vinger*, som er hinsides Ætiopiens Strømme, * fuldt af larmende Hære.

2. som sender Bud paa Havet* og i Rørbaade over Vandene! Gaar

hen, i lette Bud, til et rankt og glinsende Folk, til et forfærdeligt Folk bortenfor det, et Folk, som idelig bruger Maalesnor** og træder ned, hvis Land Strømme gennemskjære! * Nilfloden. ** med Maalesnoren udmæler, hvad der skal ødelægges.

2 Kong. 21, 13. Es. 34, 11.

3. Alle I Jorderigets Indbyggere og Jordens Beboere! Naar der løftes Banner paa Bjerge, da ser til, og naar der stødes i Basun, da hører efter!

4. Thi saa sagde Herren til mig: Jeg vil være stille og se til i min Bellig, naar Heden brænder paa en Solskinsdag, naar Skyen dugger i Høstens Hede.

5. Thi før Høsten, naar Blomstringen er til Ende, og Blomsten bliver til en modnende Drue, da afskjærer han Rankerne med Haveknive, og Kvistene tager han bort, hugger han af.

6. De blive tilhobe overladte til Bergenes Rovfugle og til Landets vilde Dyr, og Rovfuglene tilbringe Sommeren paa dem, og alle Landets vilde Dyr tilbringe Vinteren paa dem.

Es. 39, 4.

7. Paa den Tid skal der bringes Herren, Hærskarernes Gud, Gave, et rankt og glinsende Folk, og fra et forfærdeligt Folk bortenfor det, et Folk, som idelig bruger Maalesnor og træder ned, hvis Land Strømme gennemskjære, skal der bringes Gave hen til Herrens, Hærskarernes Guds, Navns Sted, til Zions Bjerg.

V. 2. 2 Krøn. 33, 23. Ps. 68, 32; 76, 12. Es. 66, 19.

19. KAPITEL.

Profeten forkynder, at Herren skal sende allehaande Ulykker over Ægypten; han skal hjemsege Landet med Borgerkrig, give det i en haard Herskers Haand og ved Vandmangel bringe stor Elendighed over det; herved skal de stolte øgyptiske Vises Visdom blive aldeles tilakamme, og det hele Folk blive raadløst og forsagt, 1-15. Ægypterne skulle hert erkjende Israels Guds Haand og tredes ham, og han skal da udfri dem af deres Trængsel og gjøre mod dem, som han hidtil har gjort mod Israel, 16-22. Da skal Venskabet mellem Ægypten og Assyrien vige Pladsen for Fredeligt Samkvem; begge skulle tjene Herren og sammen med Israel velstignes af ham og erklæres at høre ham til, 23-26.

UDSAGN over Ægypten. Se, Herren farer frem paa en let Sky og kommer til Ægypten, og Ægyptens

Afguder bæve for hans Aasyn, og Ægyptens Hjerte smelter i dets Indre.

Jer. 48, 2 fg. 25. Es. 29, 3 fg. 30, 4 fg.

2 Mos. 12, 12. Jer. 43, 12.

2. Og jeg vil væbne Ægypter imod Ægypter, og de skulle stride, hver mod sin Broder og hver mod sin Næste, Stad mod Stad, Rige mod Rige.

Matt. 24, 7.

3. Og Ægyptens Aand skal ud-tømmes i dets Indre, og dets Raad vil jeg gjøre til Intet; og de skulle søge hen til Afguderne og Troldkarlene og Dødningemanerne og Sand-sigerne.

Job 5, 12, 13.

Es. 8, 10. 19. 2 Kong. 1, 2 fg. Ez. 21, 21.

4. Og jeg vil overgive Ægypten i en haard Herres Haand, og en streng Konge skal herske over dem, siger Herren, den Herre Hærskarernes Gud.

5. Og Vandet svinder bort af Havet*, og Floden bliver tør, ganske udtørret, *den oversvømmende Nilflod.

6. Og Floderne stinke, Ægyptens Strømme formindskes og blive tørre; Rør og Siv henviisne;

7. Engene ved Strømmen, ved Strømmens Bred, og alt Agerland ved Strømmen borttørres, bortvelres og ere ikke mere.

8. Og Fiskerne klage, og alle de, som *kaste Krog i Strømmen, sørge, og de, som sætte Garn ud paa Vandet, ere dybt bedrøvede,

9. og beskjemmede ere de, som forarbejde heglet Lin, og de, som væve hvidt Tøj.

10. Og dets Grundpiller ere knuste; alle de, som arbejde for Løn, ere sorgfulde i Hu.

11. Idel Daarer ere Zoans Fyrster; de viseste blandt Faraos Raadgivere — deres Raad er blevet dumt; hvorledes kunne I sige til Farao: Jeg er en Søn af Vise, en Søn af Fortids Konger?

12. Hvor ere de da, dine Vise, at de dog kunde give dig Underretning, at de kunde forstaa, hvad Herren, Hærskarernes Gud, har besluttet over Ægypten?

13. Zoans Fyrster ere blevne Daarer, Nofs Fyrster ere bedragne, og Ægyptens Stammers Øverster have ført det vild.

14. Herren har udøst i deres Indre en Svimmels-Aand, og de have ført Ægypten vild i al dets Gjerning, som en Drukken forvildet tumler om i sit Spy.

29, 10 fg.

15. Og ikke lykkes for Ægypten nogen Gjerning, som Hoved eller Hale, Palmegren eller Siv faar gjort.

9, 14.

16. Paa den Dag skal Ægypten være som Kvinder; det skal forfærdes og frygte for Svinget af Herrens, Hærskarernes Guds, Haand, som han svinger imod det.

17. Og Judas Land skal være en Rædsel for Ægypten, Enhver, for hvem man nævner det, skal skjælve, — ifølge Herrens, Hærskarernes Guds, Raad, som han beslutter imod det.

18. Paa den Dag skal der være fem Stæder i Ægyptens Land, som tale Kana'ans Tungemaal og sværge Herren, Hærskarernes Gud, Troskab; en af dem skal kaldes Ir-Haheres*.

45, 23. * Nedbrydelsen» Stad.

19. Paa den Dag skal der være et Alter for Herren midt i Ægyptens Land, og en Støtte for Herren ved dets Landemærke.

1 Mos. 28, 18. 22. 2 Mos. 24, 4.

20. Og det skal være til et Tegn og til et Vidne i Ægyptens Land for Herren, Hærskarernes Gud; naar de raabe til Herren over Undertrykkere, skal han sende dem en Frelser og Stridsmand og udfri dem.

Dom. 2, 16. 18; 3, 9.

21. Og Herren skal give sig tilkjende for Ægypten, og Ægypterne skulle kjende Herren paa den Dag, og de skulle frembære Slagtoffer og Madoffer og love Herren Løfter og betale dem.

Ps. 68, 32. 4 Mos. 30, 3 fg. 5 Mos. 23, 22 fg.

Ps. 4, 6; 50, 23; 51, 19. 21.

22. Og Herren skal slaa Ægypten, slaa og læge, og de skulle vende om til Herren, og han skal bønføre dem og læge dem.

23. Paa den Dag skal der være en banet Vel fra Ægypten til Assyrien, og Assyrierne skulle komme til Ægypten, og Ægypterne til Assyrien, og Ægypterne skulle tjene Herren tilligemed Assyrierne.

24. Paa den Dag skal Israel være den Tredje med Ægypten og med Assyrien, en Velsignelse midt paa Jorden,

25. fordi Herren, Hærskarernes Gud, har velsignet det, sigende: Velsignet være mit Folk, Ægypten, og mine Hænders Gjerning, Assyrien, og min Arv, Israel!

20. KAPITTEL.

Herren befaler Profeten ved en forbilliget Handling at varsle om, at Assyriens Konge skal overvinde Ægypten og Ætiopien og bortføre Fanger fra disse Lande, 1-4, til Skræk for Israel, som byggede sit Haab om Frelse fra Assyrrerne paa hine to megtige Folk, 5, 6.

I det Aar, da Tartan kom til Asdod, da Sargon, Assyriens Konge, sendte ham did, og han stred imod Asdod og indtog det, 2 Kong. 18, 17. 2. paa den Tid talte Herren ved Esaias, Amoz's Søn, sigende: Gaa hen og løs Haarkjortelen* af dine Lænder og drag din Sko af din Fod! Og han gjorde saa og gik nøgen** og barfodet.

* 2 Kong. 1, 8. Sak. 13, 4. Matt. 3, 4.

** 1 Sam. 19, 24.

3. Da sagde Herren: Ligesom min Tjener Esaias har gaaet nøgen og barfodet, i tre Aar et Tegn og et Varsel over Ægypten og over Ætiopien, Ez. 12, 6, 11; 24, 24, 27.

4. saaledes skal Assyriens Konge bortføre Ægyptens Fangne og Ætiopiens Landflygtige. Unge og Gamle, nøgne og barfodede og med nøgen Bag, en Skjændsel for Ægypten.

5. Og man skal blive forskrækket og have Skam af Ætiopien, som man saa hen til, og af Ægypten, som man roste sig af. 30, 2 fg. 36, 6.

6. Og de, som bo paa denne Kyst*, skulle sige paa den Dag: Se, saaledes er det gaaet dem, vi saa hen til, til hvem vi flyede hen efter Hjælp, for at udfries fra Assyriens Konge, og hvorledes skulle da vi undkomme? * Israels Land.

21. KAPITTEL.

Profeten forkynder til Trest for sit Folk at Babel, som har undertrykt det, pludselig i een Nat skal blive ødelagt af Perserne og Mederne, 1-10. Paa Edomitternes Spørgsmaal, om der ikke snart bliver Ende paa Ulykkens Nat, svarer han, at Nat paa Nat skal komme over dem, 11, 12. Derpaa forkynder han, at Herren om kort Tid vil besøge Arabiens Stammer med fjendtlige Hærskarer (Assyrerne) og gjøre Ende paa al deres Herlighed, 13-17.

UDSAGN over Hav-Ørkenen*. Som Stormvinde i Ørkenen fare frem, kommer det fra Ørkenen, fra et forfærdeligt Land.

* Babel, som skal blive til en stor øde Sump; V. 9, 14, 23.

2. Et haardt Syn er mig kund-

gjort: Røveren røver, og Ødelæggeren ødelægger. Drag op, Elam*! Træng paa, Medien! Paa hvert Suk over det gjør jeg en Ende.

* Persien; 22, 6.

3. Derfor ere mine Lænder fulde af Smerte, Veer have grebet mig, som den Fødedes Veer; jeg vrider mig, saa jeg ikke kan høre; jeg er forfærdet, saa jeg ikke kan se.

13, 2. Jer. 22, 23. Mika 4, 10.

4. Mit Sind er forvirret, Rædsel har forfærdet mig; den Aften, som var min Lyst, har han* gjort til Skræk for mig. * Fienden.

5. Man dækker Bordet, Vagten vaager, man æder, man drikker; — op, i Fyrster, salver Skjold!

2 Sam. 1, 31.

6. Thi saa sagde Herren til mig: Gaa hen, stil Vægteren ud! Hvad han ser, skal han melde. 2 Sam. 13, 24.

7. Og ser han Ryttertog, Par af Ryttere, Tog af Asener, Tog af Kameler, da skal han give nøse Agt, saare nøse.

8. Da raabte han som en Løve: Paa Vagt, Herre, staar jeg altid om Dagen, og paa min Post er jeg stillet hver en Nat; Hab. 2, 1.

9. og se der! Der kommer Tog af ridende Mænd, Par af Ryttere! — Og han brød ud og sagde: Faldet, faldet er Babel, og alle dets Guders Billeder har han* knust til Jorden.

* Fienden.

Jer. 51, 8. Aab. 14, 8; 18, 2, 10.

10. Du, min Tærskede, mit Tærskeskorn*! Hvad jeg har hørt af Herren. Hærskarernes Gud, Israels Gud, har jeg kundgjort eder.

* Judas Folk, som i sin Tid skulde mishandles i Babel.

11. Udsagn over Duma*. Til mig raaber man fra Se'ir: Vægter! Hvor langt paa Natten? Vægter! Hvor langt paa Nat? Jer. 49, 7 fg.

* d. e. Dødstilhed; saaledes kaldes her Edom paa Grund af den fuldstændige Ødelæggelse, som skal ramme det.

12. Vægteren siger: Der kommer Morgen, men ogsaa Nat; ville I spørge*, saa spørger, — kommer igjen! * senere hen.

13. Udsagn imod Arabien. I Skoven i Arabien skulle I overnatte, I Reisesølger af Dedaniter!

Jer. 49, 23 fg. Ez. 27, 15, 30.

14. Ud til den Tørstige bringe de Vand; de, som bo i Temas Land,

komme den Flygtende imøde med Brød for ham;

15. thi Yor Sverd flygte de, for draget Sverd og for spændt Bue og for Krigens Tryk.

16. Thi saa har Herren sagt til mig: Om et Aar, som en Dagleiers Aar, skal det være forbi med al Kedars Herlighed.

17. Og Tallet paa de Buer, som levnes Kedars Børns Helte, skal blive ringe; thi Herren, Israels Gud, har talt.

22. KAPITEL.

- Profeten skuer i Aanden Jerusalems Belevring og Ødelæggelse og sørger bittert over sit Folks Undergang, 1-7. Denne bliver dets Lod, fordi det i sin Nød ikke tyr til Herren, som har sendt den, men til jordiske Forvaremidler, ikke sørger over sin Synd, men i haabløs Fortvivlelse holder glade Gæstebud, 8-14. Sebna, en høitstaende Mand, skal for sit Hovmod nedstyrtet fra sin Høhed og vige Pladsen for Eljakim, der skal blive en Ære og Støtte for hele sin Slægt; ogsaa han skal dog i sin Tid misle sin hele Stilling, fordi han har misbrugt den til Fordel for sine Egne, 15-25.

UDSAGN over Syne-Dalen*. Hvad fattes dig dog, at alt dit Folk er steget op paa Tagene?

* d. e. Jerusalem, hvor Profeterne skuede Syner fra Herren; V. 5.

2. Du larmlfulde, du brusende Stad, du jublende By! Dine Ihjelslagne ere ikke ihjelslagne med Sverd og ikke døde i Krig.

3. Alle dine Høvdinger ere bortflygtede tilhobe, uden Bue ere de fangne; Alle, som fandtes i dig, ere fangne tilhobe, langt bort ere de flygtede.

4. Derfor siger jeg: Ser bort fra mig! Jeg maa græde bitterlig. Trænger ikke ind paa mig for at trøste mig over mit Folks Datters Ødelæggelse!

1 Mos. 37, 35. Jer. 14, 17. Begr. 1, 16.

5. Thi en Forvirrings og Nedtrædelses og Forstyrrelses Dag holder den Herre Herre, Hærskarernes Gud, i Syne-Dalen*; Mure nedbrydes, og Skrig lyder mod Bjerget. * V. 1.

6. Og Elam* bærer Kogger, med Mænd paa Vogne, med Ryttere, og Kir** har blottet Skjold.

* 21, 2. ** 2 Kong. 18, 9.

7. Og det sker, at dine herligste Dale fyldes med Vogne, og Rytterne stille sig op imod Porten.

8. Saa tager han* Dækket bort fra Juda, og du ser dig paa den Dag om efter Rustningerne i Skovhuset**.

* Herren. ** 1 Kong. 7, 2 fg.

9. og I se, at Davids Stads Røverer ere mange, og I samle den nedre Dams Vande,

2 Krøn. 32, 3 fg. 30.

10. og I tælle Jerusalems Huse, og I rive Husene ned for at befæste Muren,

Jer. 33, 4.

11. og I gjøre en Grav mellem begge Murene for den gamle Dams Vande; — men I skue ikke hen til ham, som gjorde det*, og ham, som beredede det for lang Tid siden, se I ikke. * det, som tilskikkes Jerusalem.

2 Kong. 19, 25. Es. 37, 26.

12. Og den Herre Herre, Hærskarernes Gud, kalder den Dag til Grad og til Veklage og til at afrage Hoved og omgjorde sig med Sæk.

Mika 1, 16.

13. Men se, der er Fryd og Glæde; man slægt Okser, man slægt Faar, man æder Kjød og drikker Vin; [man siger:] Lader os æde og drikke, thi imorgen skulle vi dø!

56, 12. 1 Kor. 15, 32.

14. Men i mine Øren lyder Herrens, Hærskarernes Guds, Aabenbaring: Sandelig, denne Misgjerning skulle I ikke faa udsonet, indtil I dø, siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud.

15. Saa siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud: Gaa ind til denne Overhovmester, til Sebna, som er over Huset, og sig:

2 Kong. 18, 18.

16. Hvad har du her, og hvem har du her, at du her har udhugget dig en Grav, du, som udhugger dig en Grav i Høiden, udhuler dig en Bolig i Klippen?

17. Se, Herren skal slynge dig, ja slynge dig bort, o Mand! Han skal rulle dig sammen,

18. han skal nøste dig til et Nøste og kaste dig som en Bold hen til et vidtstrakt Land; derhen skal du, og der skal du dø, og derhen skulle dine herlige Vogne, du Skjændsel for din Herres Hus!

19. Og jeg vil støde dig ned fra din Post, og fra din Plads skal du blive kastet ned.

20. Og det skal ske paa den Dag, da vil jeg kalde min Tjener Eljakim, Hilkias's Søn,

36, 3. 2 Kong. 18, 18.

21. og jeg vil føre ham din Kjørtel og omgjorde ham med dit Bælte og give dit Herredømme i hans

Haand, og han skal være en Fader for Jerusalems Indbyggere og for Judas Hus. 4 Mos. 30, 28.

22. Og jeg vil lægge Davids Huses Nøgle paa hans Skulder, og han skal lukke op, og Ingen lukke til, og lukke til, og Ingen lukke op.

Job 12, 14. Aab. 3, 7; 1, 18. Matt. 16, 19.

23. Og jeg vil fæste ham som en Nagle paa et sikkert Sted, og han skal blive et Æressæde for sin Faders Hus. Es. 9, 8.

24. Og de skulle hænge paa ham al hans Faders Huses Herlighed; de søde og de vilde Skud, alle Smaakarrene, baade Fadene og alle Krukkerne*. *d. e. hele hans Slægt.

25. Paa den Dag, siger Herren, Hærskarernes Gud, skal den Nagle vige, som var fæstet paa et sikkert Sted, og den skal afhugges og falde ned, og den Byrde, som var paa den, skal ødelægges; thi Herren har talt.

23. KAPITEL.

Profeten forkynder, at den rige og mægtige Handelsstad Tyrus skal ødelægges, og dens Indbyggere vandre i Landflygtighed, til stor Forfærdelse for hele Fenicien og for Stadens Kolonier og Handelsvenner. Dennes Dom kommer fra Herren, som i det hellige Tyrus vil domme alt Herligt paa Jorden. 1-14. Efter længere Tids Forløb skal Herren gjengjælde Tyrus dets Rikdom, men det skal da bruge den i Herrens Tjeneste. 15-18.

UDSAGN over Tyrus. Hyler, I Tarsis-Skibe! Thi det er ødelagt, saa der ikke er Hus, ikke Hjemkomst mere; fra Kittims Land bliver det dem kundgjort.

Jer. 47, 4. Ez. 26, 2 fg. 27, 2 fg. 28, 2 fg.

Sak. 9, 2 fg. 4 Mos. 24, 24.

2. Forstummer, I, der bo paa Kysten, som Sidons søfarende Kjøbmænd fyldte!

3. Og ført over store Vande blev Sichors* Sæd, Strømmens Høst, dets** Indkomst, og det var et Marked for Folkeslag.

*d. e. Nilens. **d. e. Tyrus's.

4. Skam dig, Sidon! Thi Havet, Havets Fæstning, siger: Jeg har ikke havt Fødselsveer, heller ikke født, heller ikke opfødt Ynglinger, opføstret Jomfruer.

5. Naar Rygtet naar til Ægypten, skulle de skjælte ved Rygtet om Tyrus.

6. Farer over til Tarsis, hyler, I, som bo paa Kysten!

7. Er dette eders jublende Stad,

700

hvis Udspring er fra fordums Dage, hvis Fødder bære den hen til at bo som Fremmed i det Fjerne? Zef. 2, 15.

8. Hvo har besluttet dette over Tyrus, hende, som delte Kroner ud, hvis Kjøbmænd vare Fyrster, hvis Kræmmere vare Jordens Ærede?

Aab. 18, 23.

9. Herren, Hærskarernes Gud, har besluttet det forat vanhellige al stolt Pragt, for at vanære alle Jordens Ærede.

10. Far ud over dit Land, som Strømmen*, du Tarsis's Datter! Der er intet Baand mere. *d. e. Nilen.

11. Han har udtrakt sin Haand over Havet, han har bragt Kongeriger til at skjælte; Herren har befalet at ødelægge Kana's ans faste Borge.

Job 12, 23. 24.

12. Og han sagde: Du skal ikke mere blive ved at juble, du Voldtagne, Jomfruen, Sidons Datter! Bryd op, drag over til Kittim! Heller ikke der skal du finde Ro.

13. Se, Kaldæernes Land, dette Folk, som fordum ikke var til (Assur har beredt det* for dem, som boede i Ørkenen**), de reise sine Taarne, blotte dets*** Paladsers Grund, gjøre det til en Grushob.

*Landet. **Kaldæerne. ***Tyrus's.

14. Hyler, I Tarsis-Skibe! Thi ødelagt er eders faste Borg. V. 1.

15. Og det skal ske paa den Dag, at Tyrus skal blive glemt i sytti Aar, saa længe som een Konges Dage; naar sytti Aar ere til Ende, skal det gaa Tyrus efter Visen om Skjøgen:

Jer. 30, 14.

16. Tag Citaren, gaa om i Staden, du glemte Skjøge! Spil det bedste, du kan, syng Vise paa Vise, forat du kan vorde ihukkommet!

17. Og det skal ske, naar sytti Aar ere til Ende, da skal Herren besøge Tyrus, og det skal komme til sin Horeløn igjen, og det skal bole med alle Verdens Riger over den hele Jord.

18. Men dets Vinding og dets Horeløn skal være Herren helliget, den skal ikke ophobes og ikke opsamles; thi de, som sidde for Herrens Aasyn, skulle faa dets Vinding til derfor at søde sig mætte og klæde sig med Pragt. Ps. 45, 13; 87, 4. Ap. G. 31, 2. 4.

24. KAPITEL.

Profeten forkynder, at en stærk ødelæggelse skal komme over Jorden, fordi dens Beboere have vanhelliget den ved

sin Troelsked mod Herren; den skal ramme Alle uden Forakjel, gjøre Ende paa al Glæde og kun levne ganske faa Mennesker, som da skulle prise Herrens Herlighed, 1-15. Profeten hører i Aanden de Frelstes Lovsange, men maa dog klage ved Synet af den Ødelæggelse, som skal gaa forud for Frelsen, 16-20. Paa den Tid skal Herren straffe de onde Magter i det Høie og paa Jorden og forvare dem til Dommens Dag, da hans Herlighed skal overstraae al anden Herlighed, 21-23.

SE, Herren tømmer Jorden og ud-tømmer den, og han forventer dens Skikkelse og adspredt dem, der bo paa den. Nah. 2, 11.

2. Da gaar det, som Folket, saa Presten, som Træll'en, saa hans Hø-
re, som Trækvinden, saa hendes Frue, som Kjøber'en, saa Sælger'en, som Udlaaner'en, saa Laantager'en, som Aagrer'en, saa den, af hvem der tages Aager. Hos. 4, 9.

3. Tømmes, ja tømmes skal Jorden og plyndres, ja plyndres; thi Herren har talt dette Ord.

4. Jorden visner, henvisner; Jorderiget vansmagter, henvisner; de Ypperste af Folket paa Jorden vansmagte. Joel 1, 10.

5. Og Jorden er vanhelliget under dem, der bo paa den; thi de have overtraadt Lovene, overskredet Budet, brudt den evige Pakt.

6. Derfor fortærer Forbandelse Jorden, og de, som bo paa den, maa bøde; derfor hentørres Jordens Beboere, og der bliver kun faa Mennesker tilovers. 16, 14.

7. Mosten visner, Vinstokken vansmagter; alle Hjerteglade sukke.

8. Forbl er Glæden ved Pankernes Lyd, med de Jublendes Larm er det ude; forbl er Glæden ved Citarens Klang. Jer. 7, 34.

9. De drikke ei Vin under Sang; beak er den stærke Drik for dem, som drikke den.

10. Nedbrudt er den øde Stad, lukket er hvert Hus, saa Ingen kan gaa ind.

11. Der er Klageskrig over Vinen paa Gaderne; al Glæde er svunden, Landets Fryd bleven landflygtig.

12. Levnet i Staden er kun Ødelæggelse, og Porten er sønderslaaet til Ruiner.

13. Thi saaledes skal det gaa paa Jorden midt iblandt Folkene, som

naar Oliven slaas ned, som ved Efterhøsten, naar Vinhøsten er forbl.

17, 5, 6.

14. De*, de skulle opløfte sin Røst, raabe med Fryd; over Herrens Herlighed juble de fra Havet.

*de Tiloversblevne.

15. Derfor ærer Herren, I, som bo i Lysets Egne*, Herrens, Israels Guds, Navn, I, som bo paa Havets Øer**!

*Østen. **Vesten.

16. Fra Jordens yderste Kant høre vi Lovsange: Ære være den Retfærdige! Men jeg siger: Jeg forgaar, jeg forgaar, mig i Røvere røve, ja, Røvere røve Rov.

17. Gru og Grav og Garn over dig, du Jordens Indbygger!

18. Og det skal ske, at den, som flyr for Gruens Røst, skal falde i Graven, og den, som kommer op af Graven, skal fanges i Garnet; thi Sluserne i det Høie ere opladte, og Jordens Grundvolde skjælvne.

Jer. 48, 44. Am. 5, 19. 1 Mos. 7, 11.

19. Brudt, sønderbrudt bliver Jorden; splittet, søndersplittet bliver Jorden; rystet, gjennemrystet bliver Jorden.

20. Rave skal Jorden som den Drukne og svinges hid og did som en Hængekø, og dens Misgjerning skal tynges paa den, og den skal falde og ikke reise sig mere.

21. Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal hjemsege det Høies Hær i det Høie og Jordens Konger paa Jorden;

22. og de skulle samles tilhobe som Fanger i Hulen og fængsles i Fængsel, og efter mange Dage skulle de blive hjemsegte. 2 Pet. 2, 4.

23. Og Maanen skal blues, og Solen skamme sig; thi Herren, Hærskarernes Gud, regjerer paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og for hans Ældstes Aasyn er der Herlighed.

Aab. 4, 4.

25. KAPITEL.

Guds Folk priser sin Gud, fordi han har frelst det vet at ødelægge dets Undertrykker, den mægtige og grumme Verdensmagt, 1-5. Efter dens Undergang skal han i sit Rige vederkvæge alle Folk med de herligste Goder, borttage deres aandelige Blindhed, tilintetgjøre Døder og gjøre Ende paa al Sorg og Forstummelse, 6-8. For denne hans Frelse og den hovmodige Verdens Underkuelse og Fornedrelse skal hans Folk prise ham, 9-12.

HERRE, du er min Gud; jeg vil ophøje dig, prise dit Navn, thi du har gjort et Underverk; dine Raadslutninger fra fjern Tid ere Trofasthed og Troskab.

Ps. 31, 15; 63, 2. Es. 46, 10.

2. Thi du har gjort af en Stad en Stenhob, en fast Stad til en Grusdynde, Fremmedes Paladser, saa de ikke mere ere nogen Stad; de skulle ikke opbygges i al Evighed.

3. Derfor skal et haardt Folk ære dig, grumme Hedningers Stad frygte dig;

4. thi du har været et Værn for den Ringe, et Værn for den Fattige i hans Trængsel, et Ly for Vandskyl, en Skygge for Hede; thi Voldsmænds Fnyesen er som Vandskyl mod en Væg.

Jer. 16, 19. Es. 4, 6.

5. Som Hede i tørt Land, saa nedtrykker du Fremmedes Bulder; som Hede ved Skyggen af en Sky, saa dæmpes Voldsmænds Sang.

6. Og Herren, Hærskarernes Gud, skal paa dette Bjerg gjøre for alle Folk et Gjæstebud med fede Retter, et Gjæstebud med gammel Vin, med fede marvfulde Retter, med klaret gammel Vin.

Ps. 22, 27 fg. Matt. 23, 2. Luk. 14, 16.

Aab. 19, 7, 9.

7. Og hanskal paa dette Bjerg tilintetgjøre det Slør, som omslører alle Folkene, og det Dække, som er dækket over alle Hedningefolkene.

29, 10; 60, 2. 2 Kor. 3, 15, 16.

8. Han skal opsluge Døden for evig, og den Herre Herre skal aftørre Graaden af alle Aansigter, og sit Folks Forsmædelse skal han borttage fra hele Jorden; thi Herren har talt.

1 Kor. 15, 26. 54. 2 Tim. 1, 10. Aab. 7, 17;

21, 4. Ps. 126, 5.

9. Og man skal sige paa den Dag: Se der vor Gud, denne, som vi ventede skulde frelse os, denne Herre, som vi ventede: lader os fryde og glæde os i hans Frelse!

Ps. 48, 15; 42, 6. 12.

10. Thi Herrens Haand skal hvile paa dette Bjerg; men Moabskal nedtrædes paa sit Sted, ligesom Halm trædes ned i Møddingvand.

11. Og det skal udbrede sine Hænder midt dertil, ligesom Svømmeren udbreder dem for at svømme; men ham* skal nedtrykke dets Stolthed tilligemed dets Hænders Kunstgreb.

*Herren.

12. Og dine* Mures høje Fæstning

skal han nedbøje, nedtrykke, alaa ned til Jorden, lige ned i Støvet. 26, 5. *nemlig Moabs.

26. KAPITEL.

Da skal Guds Folk prise det stærke Rige, som Herren har oprettet for det, hvis Værn er hans Frelse, og hvis Borgere de Retfærdige og Trofaste ere. 1. 2. Det erkjender, at kun jaat Tillid til Herren skaffer varig Fred, og at det derfor altid bør sætte sin Lid til ham, den fuldkommen Paalidelige, som har nedlaaet de Hovmodiges stolte Magt, lagt dem under de Ydmyges Fødder og banet Vej for de Retfærdige, 3-7. Det ventedes dengang ogsaa med Længsel paa hans Domme, fordi de Ugudelige kun ved dem vilde lære Retfærdighed, 8-10. Det saa Herren tilintetgjøre sine Fiender og venter derfor, at han ogsaa nu vil skaffe det Fred, 11. 12. De Fiender, som have hersket over det, ere døde og skulle aldrig mere vende tilbage til dette Liv, hvortil mod det selv skal blive saare tairigt, 13-15. I Tugtens Tid søgte det Herren med Bøn om Frelse og nyt Liv, men længe forgæves; nu er det forvisset om, at Herren endog skal opvække dets Døde til nyt Liv, 16-19. Profeten opfordrer Guds Folk til stille at bide paa Herren, indtil hans Vrede er over, og han ræser sig for at straffe alle dets Fiender, 20. 21, særligt de Verdensriger, som have undertrykt det (K. 27, 1).

PAA den Dag skal denne Sang syn- ges i Judas Land: En stærk Stad have vi, Frelse sætter han til Mur og Værn.

Ps. 46, 6; 87, 1. Matt. 16, 18. Es. 60, 18.

2. Oplader Portene, forat der maa indgaa et retfærdigt Folk, som bevarer Troskab.

Ps. 118, 19. 20.

3. Den, som har et grundfæstet Sind, for ham bevarer du Fred, ja Fred, thi paa dig forlader han sig.

4. Forlader eder paa Herren stedse og altid! Thi i den Herre Herre have vi en evig Klippe.

Ps. 118, 8. 9. 5 Mos. 32, 4. Hab. 1, 12.

5. Thi han har nedbøjet dem, som boede i det Høje, den knælsende Stad; han nedtrykkede den, nedtrykkede den indtil Jorden, alog den lige ned i Støvet.

25, 12.

6. Foden nedraadte den, den Elen- diges Fødder, Ringes Fodtrin.

23, 2.

7. Den Retfærdiges Sti er jævn; du jævner den Retfærdiges Vej.

8. Paa dine Dommes Vej, Herre, forventede vi dig ogsaa; til dit Navn og til din Ihukommelse stod vor Sjæls Attraa.

Ps. 57, 4.

9. Med min Sjæl længedes jeg efter dig om Natten, og med min Aand i mit Indre søgte jeg dig. Thi saa-

smart dine Domme komme til Jordan, lære Jorderiget's Beboere Retfærdighed.

10. Bliver en Ugudelig benaadet, saa lærer han ikke Retfærdighed; i Retvisheds Land øver han Uret, og han ser ikke Herrens Høihed.

11. Herre! Høit opløftet var din Haand, de saa det ikke; de fik se din Nidkjærlighed for Folket og bleve tilskamme; ja, Ild fortærede dine Fiender.

12. Herre! Du skal skaffe os Fred; thi alt det, vi have gjort, har du jo udrettet for os. Joh. 15, 5.

13. Herre, vor Gud! Andre Herrer end du have hersket over os; ved dig alene prise vi dit Navn.

14. Døde vorde ikke levende, Dødnings staa ikke op*, derfor hjem søger og sødelsøger du dem og gjør al Ihukommelse om dem til Intet.

*næmlig til dette Liv. 5 Mos. 32, 26. Job 18, 17. Ps. 9, 7; 88, 11 fg. Ordsp. 10, 7.

15. Du formerer Folket, o Herre! Du formerer Folket, du forherliger dig; du flytter alle Landets Grænser langt ud.

16. Herre! I Nøden søgte de dig; de udøste stille Bøn, da din Tugtelse kom over dem.

Ps. 18, 7; 77, 3. Hos. 5, 15.

17. Ligesom en Frugtsommelig, der er nær ved at føde, vrider sig og skriger i sine Veer, saaledes gik det os for din Vredes Skyld, Herre!

18. Vi vare frugtsommelige, vi vrede os; da vi fødte, var det Vind; Frelse skaffede vi ikke Landet, og Jordboere bleve ikke fødte. 13, 8. 33, 11.

19. Dine Døde skulle vorde levende, mine Lig skulle opstaa; vaagner op og jubler, I Støvet's Beboere! Thi Dug over grønne Urter er din Dug, og Jordan føder Dødnings af sig*.

*giver dem tilbage til Livet; Ez. 37, 3, 5.

20. Gaa, mit Folk, gaa ind i dine Kamre og luk dine Døre efter dig! Skjul dig et lidet Øieblik, indtil Vreden gaar over! Ps. 57, 2.

21. Thi se, Herren gaar ud fra sit Sted for at hjem søge Jordboerne for deres Misgjerning, og Jordan skal lade sit udøste Blod komme for Dagen og ikke mere dække sine Ihjelslagne.

Mos. 4, 10 fg. Job 16, 18.

27. KAPITEL.

Efter denne Straffedom skal Herren vise sit Folk idel Naade, velsignede og beskytte det mod alle fjendtlige Angreb. 2-5. Det skal da blomstre og bære rige Frugter. 6. Vel har Herren forinden tugt det, dog ikke saa haardt, som dets Fiender, men med Naade, for at bringe det til Omvendelse; naar det derfor omvender sig og til Bevis paa sin Omvendelse aflægger alt Afguderi, vil han atter tage det til Naade; dets Uforstand er Skyld i dets Straf, 7-11. I sin Naadetid skal Herren samle sit vidt adspredte Folk, som da skal tilbede ham paa det hellige Bjerg i Jerusalem, 12, 13.

PAA den Dag skal Herren med sit Sverd, det haarde og store og stærke, hjem søge Leviatan, den letfarende Slange*, og Leviatan, den bugtede Slange, og han skal dræbe Uhyret, som er i Havet**.

24, 21. Aab. 12, 9; 19, 20.

*Job 26, 13. **19, 5. Ez. 29, 3; 32, 2.

2. Paa den Dag [skal det siges]: Der er en ædel Vingaard; synger om den! 5, 1 fg.

3. Jeg, Herren, er dens Vogter, hvert Øieblik vander jeg den; forat ikke Nogen skal hjem søge den, vokter jeg den Dag og Nat.

4. Vrede har jeg ikke. Havde jeg dog Torne og Tidsler imod mig i Krig! Jeg skulde gaa løs paa dem, brænde dem op tilhobe, — 10, 17.

5. medmindre man da skulde ty til mit Værn, slutte Fred med mig, ja slutte Fred med mig.

6. I de kommende Dage skal Jakob skyde Rødder, Israel blomstre og faa Skud, og de skulle fylde Jorderiget med Frugt. 37, 31.

7. Har han* vel slaaet ham** saa, som han slog den, der slog ham? Eller blev han ihjelslagen, som dennes Ihjelslagne bleve ihjelslagne?

*Herren. **Israel.

8. Med Naade gik du irette med hende*, da du forstødte hende; han** drev hende bort ved sit haarde Veir paa Østenvindens Dag.

Jer. 10, 24; 46, 23.

*Israels Menighed. **Herren.

9. Derfor bliver Jakobs Misgjerning derved udsonet (og dette er hele Frugten af, at han bortskaffer hans Synd), derved, at han gjør alle Alterstene som knuste Kalkstene; Astar-tebilleder og Solstøtter reise sig ikke mere.

2, 20; 17, 7, 8; 30, 22; 31, 7. 3 Mos. 26, 30.

10. Thi den faste Stad er ensom, en Bolig, folketom og forladt, som

Ørkenen; der græsser Kalven, og der hviler den og fortærer dens Kviste;

11. naar dens Grene ere tørre, brydes de af, Kvinder komme og gjøre Ild dermed. Thi det er ikke et forstandigt Folk; derfor forbarmer han, som skabte det, sig ikke over det, og han, som dannede det, er det ikke naadig.

12. Og det skal ske paa den Dag, da skal Herren slaa Frugter ned fra Flodens* Strøm indtil Ægyptens Bæk, og I. I skulle opsankes, Een for Een, I Israels Børn.

* d. e. Eufrats.

13. Og det skal ske paa den Dag, da skal der stødes i en stor Basun, og de Fortabte i Assurs Land og de Fordrevne i Ægyptens Land skulle komme, og de skulle tilbede Herren paa det hellige Bjerg i Jerusalem.

11, 11 fg.

28. KAPITEL.

Herren skal snart lade det dellige Samaria, hvorfra de svirende og aandelig drukne Efra'imitter ere saa stolte, blive ødelagt af en vældig Fiende (Assyrerne), 1-4, og saa for Resten af sit Folk blive dens Pryd og skjenke den retfærdige Dommere og vældige Krigere, 5. 6. Og saa Judas Ledere svirre og ere aandelig drukne; i sit Hovmod afvise de haantlig Herrens Ord gennem Profeternes Mund. Derfor skal han i Gjærning tale til dem gennem et fremmed Folk, som skal bringe Ødelæggelse over dem, 7-13. For-gjæves mene de at have sikret sig herimod ved et Forbund (med Ægypterne); Herren skal vistnok frelse dem, der tro paa Messias's Komme som en Borgen for, at Guds Folk ikke skal gaa tilgrunde, men de vantro Spottes Haab skal blive tilskamme, idet Herren hjem-søger Folket med en Straffedom, lig den, hvormed han i fordums Dage hjemsogte dets Fiender, en Straffedom, som ved fortsat Spot vil blive endnu haardere, 14-22. De Troende maa dog ikke ængstes over den forkyndte Straffedom; thi Gud straffer ikke altid, men naar Straffen har gjort sin Virkning, lader han følge Naade; ei heller straffer han Alle lige haardt, og end ikke dem, han straffer haardest, knuser han ved Straffen, 23-29.

VE Efra'ims Druknes stolte Krone og den falmende Blomst, hans dellige Pryd, som pranger over de af Vin Nedsлагnes fede Dal*.

* Samaria, Israels Riges Hovedstad, laa paa et Bjerg i en frugtbar Dal; 1 Kong. 16, 24.

2. Se, Herren har en Stærk og Vældig*, lig en Hagelbyge, en øde-

læggende Storm; som en Flom af mægtige, overstrømmende Vande slaar han den til Jorden med Magt.

* Salmanasser, som indtog Samaria.

2 Kong. 18, 10, 11.

3. Med Fødder skal den nedtrædes, Efra'ims Druknes stolte Krone,

26, 6.

4. og den falmende Blomst, hans dellige Pryd, som pranger over den fede Dal, skal vorde som den tidlige Figen, førend Sommeren er der, hvilken En ser og opaluger, medens den endnu er i hans Haand.

5. Paa den Dag skal Herren, Hærskarernes Gud, være en dellig Krone og en prægtig Krans for Rester af sit Folk

12, 21; 11, 16. Zef. 2, 9.

6. og en Doms Aand for den, som sidder til Doms, og Styrke for dem, som drive Krigen tilbage til Porten*.

* til Flodens egen Port.

7. Men ogsaa disse* rave af Vin og tumle af stærk Drik; Prest og Profet rave af stærk Drik, ere overvældede af Vin, tumle af stærk Drik; de rave i Synet, vakle i Dommen;

* Judas Ledere.

8. thi alle Borde ere fulde af væmmeligt Spy, der er ikke en ren Plet.

9. * Hvem vil han bringe til at forstaa Budskab? Er det dem, som ere afvante fra Melken, borttagne fra Brystet?

* I dette og det følgende Vers indføres de drukne Ledere talende.

10. Thi Bud paa Bud*, Bud paa Bud, Regel paa Regel, Regel paa Regel, Lidt her, Lidt der.

* nemlig: kommer han med.

11. Ja, ved Folk med stammende Læbe og i et andet Tungemaal skal han tale til dette Folk,

1 Kor. 14, 21.

12. han, som sagde til dem: Dette er Ro, under den Mødige Ro, og dette er Hvile. Men de vilde ikke høre.

Jer. 6, 16. Matt. 11, 28, 29; 23, 37.

13. Saa skal da Herrens Ord vorde dem Bud paa Bud, Bud paa Bud, Regel paa Regel, Regel paa Regel, Lidt her, Lidt der, forat de skulle gaa hen og falde baglængs og sønderbrydes og snøres og fanges, 8, 15.

14. Derfor hører Herrens Ord, I Spotters, I Herskere over dette Folk, som er i Jerusalem!

15. Thi I sige: Vi have sluttet en Pakt med Døden og et Forbund med Dødsriget; naar den oversvømmende Svøbe farer frem, skal den ikke naa

os; thi vi have sat Løgn til vor Tilflugt og Svig til vort Skjul.

16. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg er den, som har grundlagt i Zion en Sten, en prøvet Sten, en dyrebar, fastgrundet Hjørnestein; hvo der tror, haester ikke*.

Ps. 118, 22. Matt. 21, 42. Rom. 9, 33.
1 Pet. 2, 6. Ps. 26, 3.

* er fri for Angest og Forførdelse.

17. Og jeg vil gjøre Ret til Maalesnor og Retfærdighed til Lod, og Hagel skal bortrive Løgnens Tilflugt, og Skjulet skulle Vandene bortskylle.

18. Og eders Pakt med Døden skal udslettes, og eders Forbund med Dødsriget skal ikke staa fast; naar den oversvømmende Svøbe farer frem, da skulle I vende nedtraadte af den.

V. 15.

19. Hver Gang, den farer frem, skal den rive eder bort; thi hver Morgen skal den fare frem, om Dagen og om Natten, og det skal være lidel Skræk at forstaa Budskabet derom;

20. thi Lelet er for kort til at strække sig ud i det, og Dækket for smalt til at svøbe sig ind i det

21. Thi som ved Perazims Bjerg skal Herren reise sig, som i Dalen ved Gibeon skal han vredes, for at gjøre sin Gjerning, fremmed er hans Gjerning, og for at udrette sit Arbejde, uhørt er hans Arbejde.

2 Sam. 5, 20. 25. 1 Krøn. 14, 11. 16.
Jos. 10, 12.

22. Og nu, spotter ei, forat ikke eders Baand skulle blive strammede! Thi Tilintetgjørelse og fast besluttet Straffedom har jeg hørt fra den Herre Herre, Hærskarernes Gud, over hele Jorden.

10, 23. Rom. 9, 28.

23. Vender Øret til og hører min Røst, giver Agt og hører min Tale!

24. Mon Plogmanden altid pløjer for at saa, aabner og harver sin Jord?

Præd. 3, 1.

25. Mon han ikke, naar han har jævnet dens Overflade, udspreder Dild og udstrør Karve og sætter Hvede i Rad og Byg paa afmærket Sted og Spelt i Kanten deraf?

26. Hans Gud har undervist ham om den rette Maade, han lærte ham det.

27. Thi man tærsker ikke Dild med Tærskesæde, ruller ei heller Vognhjul over Karve; men med

Nor. 23

Stav banker man Dild ud og Karve med Kjep.

28. Mon Brødkorn bliver knust? Nei, thi ikke uafsladelig tærsker man det, og naar man driver sine Vognhjul og sine Heste over det, knuser man det ikke.

29. Ogsaa dette udgaar fra Herren, Hærskarernes Gud; han er underfuld i Raad, stor i Visdom:—

29. KAPITEL.

Profeten forkynder, at Herren om kort Tid skal lade Jerusalem blive haardt trængt af en lairig Jendtlig Hær (Assyrerne), men saa pludselig frelse Staden ved en forførdelig Straffedom over dens Fiender. 1-8. Denne Profetens Forkyndelse er forståelig for Folket paa Grund af den aandelige Blindhed, hvorved Herren straffer det, fordi dets Gudsdyrkelse kun er hykkelsk Iagttagelse af Menneskebud, 9-14. Dets Forvendthed viser sig dert, at det, ubekymret om Guds Ord gennem Profeterne, hengiver sig til Planer om et Forbund (med Ægypten), som det mener at kunne holde skjult for Gud, 15. 16. Denne skal om kort Tid forandre Verdens Skikkelse, skabe sig en Menighed af de Fattige og Elendige, men tilintetgjøre det stolte Folk, som er blevet fremmed for ham, 17-24.

VE Ariel*, Ariel, du Stad, hvor David slog Leir! Lægger Aar til Aar, lader Festerne gaa rundt!

* Guds Løve (33, 7); saa kaldes her Jerusalem.

2. Da vil jeg trænge Ariel, og der skal være Kummer og Jammer; men saa skal det* være mig som Ariel.

* Jerusalem.

3. Jeg vil slaa Leir rundt omkring dig, og jeg vil indeslutte dig med Vagtposter og opkaste Volde imod dig.

Luk. 19, 43.

4. Da skal du lavmælt tale fra Jorden, og fra Støvet skal dit Ord fremmules; og din Røst skal som en Dødningsemaner lyde fra Jorden, og fra Støvet skal din Tale hviske.

5. Men saa skal dine Fienders Mængde vende som fint Støv, og Voldsmændenes Mængde som flygende Avner, og det skal ske i et Øjeblik, med Eet.

37, 36.

6. Fra Herren, Hærskarernes Gud, skal der komme en Hjem søgelse med Bulder og med Brag og med vældige Drøn, Hvirvelvind og Storm og fortærende Ildslue.

30, 30.

7. Og Mængden af alle de Hedningefolk, som stride mod Ariel,

705

skal vende som en Drøm, et natligt Syn, alle de, som stride mod det og dets Borg, og som trænge det.

8. Og det skal gaa, som naar den Hungrige drømmer og synes, han soder, men naar han vaagner, da er han tom, og som naar den Tørstige drømmer og synes, han drikker, men naar han vaagner, se, da er han mat, og hans Sjæl vaa smægter; saaledes skal det gaa alle de Hedningefolks Mangfoldighed, som stride mod Zions Bjerg.

9. Stirrer paa hverandre og vorder forvirrede! Forblinder eder og vorder blinde! De ere drukne, men ikke af Vin; de rave, men ikke af stærk Drik.

10. Thi Herren har udøst over eder en dyb Søvn's Aand, og han har tillukket eders Øine, Profeterne, og tildækket eders Hoveder, Seerne.

1 Sam. 9, 9.

11. Og saaledes er Synet af Altsammen blevet eder ligesom Ordene i en forseglat Bog, som man giver til En, der skjønner Skrift, sigende: Læs dog dette! Men han siger: Jeg kan ikke, thi den er forseglat.

12. Eller Bogen leveres En, som ikke skjønner Skrift, med de Ord: Læs dog dette! Men han siger: Jeg skjønner ikke Skrift.

13. Og Herren siger: Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund og ærer mig med sine Læber, men holder sit Hjerte langt borte fra mig, og deres Frygt for mig er et Menneskebud, som de have lært, Ps. 78, 36. 37. Matt. 15, 8. 9. Mark. 7, 6 fg.

14. se, derfor vil jeg blive ved at handle underlig med dette Folk, underlig og forunderlig, og dets Viises Vidom skal forgaar, og dets Forstandiges Forstand skal skjule sig.

44, 25. Obad. 8, 1 Kor. 1, 19 fg.

15. Ve dem, som dybt ville skjule for Herren, hvad de have fore, og hvis Gjærning er ske i Mørke, og som sige: Hvo ser os, og hvo kjender os? Job 24, 15 fg. Ps. 10, 11. 13; 94, 7. Ez. 8, 12.

16. Hvilken Forvendthed! — Mon Pottemageren er at agte som hans Ler, saa Gjærningen kunde sige om ham, som gjorde den: Han har ikke gjort mig, og det, som er dannet, sige om ham, som dannede det: Han skjønner det ikke?

17. Er det ikke endnu en liden Stund, saa skal Libanon vende til

frugtbar Mark, og den frugtbare Mark agtes som Skov?

23, 15.

18. Og paa den Dag skulle de Døve høre Bogens Ord, og ud fra Mulm og Mørke skulle Blindes Øine se,

25, 5. Matt. 11, 5.

19. og de Sagtmodige skulle glæde sig end mere i Herren, og de Fattige blandt Menneskene skulle fryde sig i Israels Hellige;

20. thi forbi er det med Voldsmanden og ude med Spotteren, og udryddede vende alle de, som ere aarvaagne til at øve Uret,

V. 5.

21. de, som gjøre et Menneske til Synder for et Ords Skyld og lægge Snarer for den, der revser i Porten, og som ved Løgn bøde Retten for den Retfærdige.

Am. 5, 10.

22. Derfor, saa siger Herren til Jakobs Hus, han, som forløste Abraham: Nu skal Jakob ikke vende til skamme, og nu skal hans Aasyn ikke blegne;

23. thi naar han, naar hans Børn se mine Hænders Gjærning i sin Midte, saa skulle de hellige mit Navn, og de skulle hellige Jakobs Hellige, og Israels Gud skulle de frygte.

3, 13.

24. Og de Forvildede i Aanden skulle lære Forstand, og de Knurrende skulle tage imod Lære.

30. KAPITEL

Profeten raaber Ve over Folket, fordi det uden at raadføre sig med Herren søger Hjælp mod Assyrerne hos Ægypten; det skal deraf kun hælde Skam og Skade, 1-7. Profeten maa forkynde Folket dette, fordi det ikke vil høre paa Herrens Ord, men forlanger af hans Profeter, at de skulle svigte sit Kald og forkynde det, hvad der behager det. At det saaledes foragter Herrens Ord og istedetfor at vende om til ham og i Troen rolig bide paa hans Frelse søger sin Redning i kjødeltige Midler, er en Synd, som vil styrte det i Fordærvelse, 8-17. Herren vil dog ikke forlade sit Folk, men gennem Trængslen bringe det til at lytte til hans Ord og opgive al Afgudsdyrkelse og saa skjænke det sin rige Velstignelse ved Verdensrigets Fald, 18-26. Herrens Haand skal nemlig til Glæde for hans Folk føre vældige, ødelæggende Slag mod Assyrerne. 27-33.

VE de gjenstridige Børn, siger Herren, som udføre Raad, der ikke er fra mig, og slutte Pakt uden min Aand for at lægge Synd til Synd,

1, 2. 5.

2. som gaa hen for at drage ned til Ægypten, udenat de have adspurgt min Mund, for at værne

sig med Faraos Værn og for at søge Ly i Ægyptens Skygge! 31, 1.

3. Men Faraos Værn skal vende eder til Skam, og Ly i Ægyptens Skygge til Skjændsel. 20, 5; 36, 6.

4. Thi deres* Fyrster ere komne til Zoan**, og hans Sendebud naa til Hæns;

* Israels. ** 19, 11. 13. Ps. 78, 12.

5. alle blive de tilskamme ved et Folk, som ikke gavner dem, ikke er til Hjælp og ikke til Gavn, men baade til Skam og til Skjændsel.

6. Udsagn over Dyrene, som drage mod Sonden. Gjennem Nøds og Trængsels Land, hvor Løve og Løvløve, Otterslange og flyvende Serafslange have sit Hjem, føre de paa Aseners Ryg sit God* og paa Kamelers Pukkel sine Skatte til et Folk, som ikke gavner. 14, 29.

7. Ingenlunde og ingensinde vil Ægypten hjælpe; derfor kalder jeg det: Storpraler, som sidder stille. 36, 6.

8. Gaa nu ind, skriv det paa en Tavle i deres Paasyn og tegn det ind i en Bog, forat det kan være for kommende Dage, for bestandig. Indtil evig Tid! 8, 1.

9. Thi det er et gjenstridigt Folk, løgnagtige Børn, Børn, som ikke ville høre Herrens Lov,

10. som sige til Seerne: I skulle ikke se, og til Skuerne. I skulle ikke skue for os, hvad ret er; taler Smigrerier til os; skuer bedrageriske Ting,

11. viger af fra Veien. bølre af fra Stien, skaffer Israels Hellige bort fra vort Aasyn!

12. Derfor, saa siger Israels Hellige: Efterdi I have forkastet dette Ord og forladt eder paa Vold og Krogveie og støttet eder derpaa, —

Ps. 62, 11. Es. 47, 10.

13. derfor skal denne Misgjerning vende eder som en faldefærdig Revne, der bugner ud paa en høj Mur, hvis Sønderknuselse kommer med Eet, et Øieblik; Ps. 62, 4.

14. den sønderknuses, ligesom man sønderknuser et Pottemagerkar, som man sønderklar uden Skaansel, saa der ikke blandt dets Stykker findes et Skaar til deri at hente Ild fra Arnen og til at øse Vand med af Brønden. Jer. 19, 10. 11.

15. Thi saa sagde den Herre Herre, Israels Hellige: Ved at vende om og holde eder rolige skulle I frelses, i

Stilhed og i Tillid skal eders Styrke være. Men I vilde ikke.

Ps. 37, 7. Jer. 6, 16. Matt. 23, 37.

16. I sagde: Nel, men paa Heste ville vi flyve (derfor skulle I fly), og paa Rapfodere ville vi ride (derfor skulle eders Forfølgere vende rappe). 31, 1. 3.

17. Et Tusinde skal fly for Ens Trusel; for Fems Trusel skulle I fly, indtil eders Levning er lig en Flagstang paa Toppen af et Bjerg og et Banner paa en Høj. 5Mos. 32, 30.

18. Og derfor bier Herren med at være eder naadig, og derfor holder han sig fjern i det Høle med sin Barmhertighed mod eder; thi Herren er Dommens Gud, salige ere alle de, som bide paa ham.

Ps. 2, 12; 34, 9; 40, 5.

19. Thi du Folk, som bor i Zion, i Jerusalem, du skal ikke blive ved at græde; han vil være dig naadig ved Lyden af dit Skrig; naar han hører det, svarer han dig. 58, 9; 65, 24.

20. Herren skal give eder Nøds Brød og Trængsels Vand*, og da skulle dine Lærere ikke mere skjule sig, men dine Øine skulle se dine Lærere, * 1 Kong. 22, 27.

21. og dine Øren skulle høre et Ord bag dig, saalydende: Dette er Veien, vandrer paa den! — naar I vige til Høire, og naar I vige til Venstre. 5 Mos. 5, 32; 28, 14. Jos. 1, 7.

Ordsp. 4, 27. Jer. 6, 16.

22. Og du skal agte for urent dine udskaarne Billeders Sølvovertræk og dit støbte Billedes Guldovertræk du skal kaste dem bort som skidne Klude; herud! skal du sige til det.

1 Mos. 35, 2. Jos. 24, 23. 1 Sam. 7, 3.

Es. 2, 20; 27, 9; 31, 2.

23. Da skal han give Regn for din Sæd, som du saar i Jorden, og Brød af Jordens Grøde, og det skal være kraftigt og saftigt; dit Kvæg skal paa den Dag græsse paa en vid Eng.

3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14; 28, 12. Jer. 5, 24.

Joel 2, 23.

24. Og Okserne og Asenerne, som arbejde Jorden, skulle æde saltet Blandingsfoder, som kastes med Skuffe og med Kasteskovl.

25. Og paa hvert høit Bjerg og paa hver ophøiet Høj skal der være Bække, Strømme af Vand, paa den store Slagtnings Dag, naar Taarne falde. 41, 18; 34, 2. Es. 30, 4. 17.

Aab. 19, 17. 18.

26. Og Maanens Lys skal vorde som Solens Lys, og Solens Lys skal vorde syvfold, som syv Dages Lys, paa den Dag, Herren forbinder sit Folks Skade og læger Saaret af det Slag, det fik.

27. Se, Herrens Navn kommer fra det Fjerne, brændende er hans Vrede, og svar er den opstigende Røg; hans Læber svulme af Harmen, og hans Tunge er som fortærende Ild, 2 Mos. 24, 17. 5 Mos. 4, 24; 9, 3. 2 Sam. 22, 9. Hebr. 12, 29.

28. og hans Vredespust er som en overskyllende Aa, der naar indtil Halsen, for at sælde Hedningefolkene i Fordærvsens Sold og kaste et forvildende Bidsel paa Folkenes Kjøver.

29. Eders Sang skal lyde, som i den Nat, Festen* vorder indviet, og der skal være Hjertens Glæde, som naar man vandrer under Fløitespil for at komme op paa Herrens Bjerg, til Israels Klippe.

* Paaskefesten; 2 Mos. 12, 42. Ps. 42, 5.

30. Og Herren skal lade høre sin majestætiske Røst og ladese sin nedfærende Arm i Vredens Harmen og fortærende Ilds Lue, Plaskregn og Vandskyl og Hagelstene.

2 Mos. 9, 23. Jos. 10, 11. Es. 29, 6.

31. Thi for Herrens Røst skal Assur forfærdes, der slaar med Kjøppen. 10, 24.

32. Og hver Gang den beskikkede Stav, Herren lader falde paa ham, farer ned, skal det ske under Klang af Pauker og Citarer, og i Kampe med svungen Arm skal han kjæmpe mod det*.

* Assyrien.

33. Thi et Brandsted er beredt for længe siden; ogsaa for Kongen er det beredt, dybt og vidt; dets Baal har Ild og Ved i Mængde; Herrens Aande, lig en Svoelstrøm, tænder det i Brand.

Aab. 19, 20; 20, 14, 15; 21, 8. Es. 11, 4.

31. KAPITEL.

Profeten raaber atter Ve over Folket, fordi det søger Hjælp hos Ægypterne istedet for hos Herren; baade Hjelperne og de, hvem de skulde hjælpe, skulle gaa tilgrunde, 1-3. Herren vil hjemsege Jerusalem med en Frængsel, som det ikke skal kunne unddrage sig, men derefter beskjerme og frelse Staden, 4, 5. For at faa Del i denne Frelse maa det dybt faldne Folk dog omvende sig til Herren, 6. Naar det saaledes opgiver at Afgudsdyrkelsee, skal Herren selv uden

menneskelig Hjælp slaa Assyrerne og forjage dem, 7-9.

VE dem, som fare ned til Ægypten efter Hjælp og forlade sig paa Heste og stole paa Vogne, fordi de ere mange, og paa Rytters, fordi de ere saare talrige, men ikke skue hen til Israels Hellige og ikke søge Herren!

30, 2. Ps. 20, 5; 44, 7.

2. Men ogsaa han er vilis og lader Ulykke komme, og sine Ord tager han ikke tilbage; men han reiser sig imod de Ondes Hus og imod deres Hjælp, som øve Uret. 45, 7. Am. 3, 6.

3. Og Ægypterne ere Mennesker og ikke Gud, og deres Heste ere Kjød og ikke Aand, og Herren skal ud-række sin Haand, og Hjelperen skal snuble, og den Hjulpne falde, og de skulle omkomme alle tilhobe.

Ps. 33, 17.

4. Thi saa sagde Herren til mig: Ligesom en Løve og en ung Løve brummer over sit Rov, om en hel Flok Hyrder kaldes sammen imod den, ikke skrækkes for deres Skrig og ikke bliver ræd for deres Støl, saaledes skal Herren, Hærskarernes Gud, fare ned for at stride mod Zions Bjerg og mod dets Høl.

Aab. 19, 11 fg.

5. Som slagrende Fugle, saaledes skal Herren, Hærskarernes Gud, skjermes over Jerusalem, skjermes og frelse, gaa forbi* og redde.

5 Mos. 32, 11. Ps. 91, 4. Matt. 23, 37.

* som i Ægypten; 2 Mos. 12, 13, 23.

6. Vender om til ham, fra hvem I ere dybt faldne, i Israels Børn!

Jer. 3, 12. Es. 14, 6.

7. Thi paa den Dag skulle de forkaste hver sine Sølvguder og sine Guldguder, som eders Hænder have gjort eder til Synd. 2, 20; 27, 9; 30, 22.

8. Og Assur skal falde for et Sverd, som ikke er en Mands, og et Sverd, som ikke er et Menneskes, skal fortære ham, og han skal fly for Sverdet, og hans unge Mænd skulle vorde Trælle.

37, 36 fg.

9. Og hans Klippe* skal fly for Rædselen, og hans Fyrster skulle forfærdes for Banneret, siger Herren, som har sin Ild i Zion og sin Ovn i Jerusalem.

* Assyriens mægtige Konge;

2 Kong. 19, 36 fg.

32. KAPITEL.

Profeten forjætter efter Verdensrigets Fald en lykkelig Fremtid under en ret-

færdig Konge, en Forjættelse, der har sin fuldkomne Opfyldelse i Messias og hans Rige, 1. 2. Da skal Israels Forhærdelse ophøre, 3. 4. og Menneskene ikke længer bedømmes efter sin Stand og Formæ, men efter sit Sind og Væsen, 5-8. Forinden, og det inden kort Tid, skal der vistnok komme en svar Ødelæggelse over det trygge Folk, 9-14; men derefter skal den Hellig-Aand blive udgydt over det og Retfærdighed og evig Fred herske i Landet, medens Verdensrigets Hær skal falde og dets Hovedstad blive dybt fornedret, 15-20.

SK, med Retfærdighed skal Kongen regjere, og Fyrsterne skulle styre efter Ret, 11, 4 fg.

Ps. 45, 7, 8; 72, 1 fg. Jer. 23, 5, 6; 34, 15, 16.

2. og enhver af dem skal være som et Skjul for Veir og et Ly for Vandskyl, som Vandbække paa et tørt Sted, som Skyggen af en vældig Klippe i et vansmægtende Land, 25, 4.

3. Da skulle Seendes Øjne ikke være blinde, og Hørendes Øren skulle være lydøre, 6, 9 fg. 29, 9 fg. 18.

4. og Ubesindiges Hjerter skal formaa at erkjende, og Stannendes Tunge skal have let for at tale klart.

5. Daaren skal man ikke mere kalde ædel, og den Træske skal man ikke kalde høimodig.

6. Thi Daaren taler Daarskab, og hans Hjerter finder paa Ondt for at øve vanhellig Daad og for at tale forvendte Ting om Herren, for at lade den Hungriges Sjæl være tom og lade den Tørstige fattes Drikke.

Ordsp. 13, 16; 15, 2.

7. Og den Træskes Vaaben ere onde; han oplægger rænkefulde Raad for at føre Sagtmodige i Fordærvelse ved falske Ord, og det, naar den Fattige taler, hvad ret er.

1 Kong. 21, 7 fg.

8. Men den Ædle har ædle Tanker, og han bliver fast ved det Ædle.

9. I sorgløse Kvinder, staar op, hører min Røst! I trygge Døtre, vender eders Øren til min Tale!

10. Om Aar og Dag skulle I væve, I Trygge! Thi det erude med Vinhøsten, Fruhøsten kommer ikke.

11. Forfærdes, I Sorgløse! Bæver, I Trygge! Klæder eder af og blotter eder og omgjorder eders Lænder*!

*med Sørgedragt.

12. De laa sig for Brystet over de yndige Marker, over den frugtbare Vinstok.

13. Paa mit Folks Jord skyde Torne og Tidsler op, ja over alle Glædens Huse, den jublende Stad.

14. Thi Paladset er forladt, Sværmen i Staden er borte; Høst* og Vagtaarn ere blevne til Huler for evige Tider, til Fryd for Vildæsler, til Græsning for Hjørde, —

*Høsten Ofel i Jerusalem; 2 Krøn. 27, 3. Neh. 3, 26 fg.

15. Indtil Aanden bliver udøst over os fra det Høje, og Ørkenen bliver til frugtbar Mark, og frugtbar Mark agtes som Skov.

44, 3 fg. Ez. 39, 29. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 1 fg. Es. 29, 17.

16. Og Ret skal bo i Ørkenen, og Retfærdighed skal have Hjem paa den frugtbare Mark.

17. Og Retfærdighedens Verk skal være Fred, og Retfærdighedens Frugt Ro og Tryghed til evig Tid.

18. Og mit Folk skal bo i Freds Bolig og i Trygheds Telte og paa sorgfrie Hvilesteder, 33, 20.

19. Men det skal hagle, naar Skoven* styrter ned, og dybt skal Staden nedtrykkes, 30, 30, 29, 4. Matt. 11, 23.

*Fiendens vældige Hær; 10, 18. 33 fg. 20. Lyksalige I, som saa ved alle Vande, som slippe Oksens og Æslets Fod fri!

33. KAPITEL.

Profeten forkynder, at Assyrerne, som Aldrig have bragt Ødelæggelse over alle andre Folk, nu selv skulle blive ødelagte; han beder for Israel og forjætter det Frelse og et Liv, fuldt af aandelig Herlighed, 1-6. Nu er vel Guds Folk i stor Nød, men snart skal Herren tilintetgjøre dets Fiender ved en forfærdelig Straffedom, 7-12. De Ugudelige i Israel skulle derved bringes til at skjælve for den helige Gud, men de Retfærdige skulle bo trygt under hans Beskjermelse, 13-16. Israels Konge er da ikke længer fornedret; de fremmede Undertrykkere ere forsvundne, og Jerusalem bliver aldrig mere forstyrret i sin Ro, thi Herren er dets Værn, dets Synd er forladt, 17-24. Alt dette finder sin fulde Opfyldelse i Messias's Rige.

VE dig, du Ødelægger, som selv ikke er bleven ødelagt, og du Røver, fra hvem man ikke har røvet! Naar du er færdig med at ødelægge, skal du blive ødelagt; naar du er til Ende med at røve, skal man røve fra dig. V. 8. 9. 4. 23; 27, 36. 38. Jer. 30, 16.

2. Herre, vær os naadig! Efter dig ble vi; vær vor Arm hver Morgen, ja vor Frelse i Nødens Tid! Dan. 9, 10.

3. For Tordenrøsten fly Folkene; naar du reiser dig, adspredes Hedningerne. 4 Mos. 10, 35. Ps. 68, 2.

4. Og eders Bytte sankes, ligesom

Skaveren* sanker; som Græshopper springe, springer man efter det.

*d. e. Græshoppen; Joel 1, 4.

5. Ophølet er Herren, thi han bor i det Høie; han fylder Zion med Ret og Retfærdighed.

Ps. 113, 5; 138, 6. Es. 57, 15; 1, 27.

6. Og der skal være Sikkerhed i dine Tider, en Fylde af Frelse, af Visdom og Kundskab; Herrens Frygt skal være dets* Skat. *Israels.

7. Se, deres Løvehelte* skrige derude, Fredsbudene græde bitterlig.

*2 Sam. 23, 20.

8. De alfare Veie ere øde, Velfarende er der ikke mere; — han* har brudt Pakten**, foragtet Stæderne***, ikke agtet noget Menneske

Dom. 5, 6.

*Sancherib. **2 Kong. 18, 14 fg. 17 fg.

***Hab. 1, 10.

9. Landet visner, vansmægter; Libanon staa skamfuld, henvisner; Saron er som den øde Mark, og Basan og Karmel afryste Løvet.

Nah. 1, 4.

10. Nu vil jeg staa op, siger Herren, nu vil jeg reise mig, nu vil jeg hæve mig.

11. I skulle være svangre med Straa, føde Halm; eders Fnyser en er Ild, som skal fortære eder. Ps. 7, 15.

12. Og Folkeslag skulle werde brændte til Kalk, — afskaarne Torne, der opbrændes med Ild.

13. Hører, I, som ere langt borte, hvad jeg har gjort, og kjender, I, som ere nær, min Styrke!

14. Syndere bæve paa Zion, Skjælven har grebet Vanhellige: Hvem kan bo ved fortsærende Ild? Hvem kan bo ved evige Baal?

^bMos. 4, 24. Es. 30, 27 fg.

15. Den, som vandrer i Retfærdighed og taler, hvad ret er, som foragter Vinding af Undertrykkelser, som ryster sine Hænder, saa han ei rører ved Skjenk, som stopper sit Øre til for ikke at høre Blodraad, og som lukker sine Øine for ikke at se paa Ondt,

Ps. 15, 2 fg. 24, 3 fg. Matt. 5, 6 fg.

16. han skal bo paa høie Steder, Klippefæstninger ere hans Borg; hans Brød gives ham, hans Vand svigter ikke. 51, 14; 58, 11. Ps. 23, 1, 2.

17. Dine Øine skulle skue Kongen i hans Skjønhed, de skulle se et vidtstrakt Land.

18. Dit Hjerte skal tænke paa Rædselen: Hvor er han, som skrev op?

Hvor er han, som veiede Pengene? Hvor er han, som tællede Taarnene?

1 Kor. 1, 20.

19. Det vilde Folk skal du ikke mere se, Folket med det dunkle Sprog, som man ikke skjønner, med den stammende Tunge, som man ikke forstaaer. 5 Mos. 28, 49. Jer. 5, 15.

20. Se paa Zion, vore festlige Forsamlings Stad! Dine Øine skulle se Jerusalem som en tryk Bolig, som et Telt, der ikke flyttes, hvis Pæle ikke oprykkes evindeligt, og af hvis Snorer ingen sønderrives.

Ps. 122, 4. Es. 32, 18.

21. Men der skulle vi have en Vældig, Herren, — istedetfor brede Floder og Strømme; intet Aareskib skal gaa der, intet mægtigt Krigsskib fare derover.

22. Thi Herren er vor Dørmer, Herren er vor Lovgiver, Herren er vor Konge, han skal frelse os.

23. Slappe hænge dine* Touge, de støtte ikke sin Mastofte, udspænde intet Flag; — da deles røvet Bytte i Mængde, endog Lamme røve Rov.

*Fiendens.

24. Og Ingen Indbygger skal sige: Jeg er syg. Det Folk, som bor der, har faaet sin Misgjerning forladt.

Joel 3, 15. Sak. 12, 8.

34. KAPITEL.

Profeten forkynnder under forskjellige Billeder Herrens svare og forførdelige Straffedom over alle sit Riges Fiender, over Edom i aandelig Forstand, som for stedse skal lægges aldeles øde. 1-15. Denne Forkyndelse skal paa det Nøjagtigste opfyldes. 16. 17.

KOMMER hid, I Hedningefolk, for at høre, og I Folkeslag, giv Agt! Jordan høre og dens Fylde, Jorderiget og Alt, hvad deraf fremspirer! 1, 2; 23, 23.

2. Thi Herrens Vrede er over alle Hedningefolkene, og hans Harme over al deres Hær; han slaar dem med Ban, giver dem hen til Slagting.

3. Og deres Ihjelsjagne skulle henkastes, og Stanken af deres døde Kroppe skal opstige, og Bjergene skulle flyde af deres Blod.

Jer. 7, 33; 9, 22; 25, 33. Aab. 11, 8.

4. Og hele Himmels Hær skal hensemulre, og Himmelene ruller sammen som en Bog, og al deres Hær skal falde visnet ned, som Bla-

det falder af Vinstokken og det visne Løv af Figen træet.

Matt. 24, 29. Aab. 6, 14.

5. Thi mit Sverd er blevet drukket* i Himmelen; se, over Edom skal det fare ned og over mit Bans Folk til Dom. *af Guds Vrede.

6. Herrens Sverd er fuldt af Blod, gjødet af Fedt, af Lams og Bukkes Blod, af Væderes Nyrefedt; thi en Offerlagtning holder Herren i Bosra og en stor Slagtning i Edoms Land.

63, 1.

7. Og Vildokser skulle styrte tilligemed dem, og Tyre tilligemed stærke Okser, og deres Land skal blive drukket af Blod, og deres Jord gjødet af Fedt;

8. thi Herren har en Hevnens Dag, et Gjengjældelsens Aar for Zions Sag. 63, 4. Jer. 51, 6. Obad. 10 fg.

9. Og dets* Strømme skulle omskiftes til Beg, og dets Støv til Svovel, og dets Land skal vorde til brændende Beg. *Edoms.

10. Hverken Nat eller Dag skal det slukkes, til evig Tid skal dets Røg opstige; fra Slægt til Slægt skal det ligge øde, i al Evighed er der Ingen, som drager igjennem det.

Aab. 14, 11; 19, 3.

11. Og Palikan og Pindsvin skulle øde det, og Hornugle og Ravn skulle bo i det, og man skal udstrække over det Ødelæggelses Maalesnor og Forstyrrelses Lod.

Zef. 2, 14. 2 Kong. 21, 13. Am. 7, 8.

12. Der er ingen Fornemme der, som kunne udraabe Nogen til Konge, og med alle dets Fyrster er det forbi.

13. Og Torne skulle skyde op paa dets Paladser, Nesler og Tidsler i dets Fæstninger, og det skal være en Bolig for Schakaler, en Plads for Strudse.

13, 21, 22. Jer. 50, 39.

14. Og Bjergugler og vilde Hunde skulle mødes, og raggede Troldre raabe til hverandre; ja, der slaar Lilit* sig til Ro og finder sig et Hvilested. *en ond Aand. Matt. 12, 43.

Aab. 12, 2.

15. Der bygger Pilslangen Rede og lægger Æg og udklækker Unger og samler dem i sin Skygge; ja der samle Gribbe sig, den ene hos den anden.

16. Søger efter i Herrens Bog og læser! Ikke eet af dem* fattes, det ene savner ikke det andet; thi hans Mund byder det, og hans Aand samler dem,

*som nævnes V. 13. 14. Jos. 23, 14 fg.

17. og han kaster Lod for dem, og hans Haand tildeler dem det* med Maalesnor; indtil evig Tid skulle de øde det, fra Slægt til Slægt skulle de bo i det.

*Edoms Land.

35. KAPITTEL.

Profeten forjætter, at Guds Folks Elenighed ved Messias's Aabenbarelse skal forvandles til stor Herlighed, 1. 2. Derfor skulle de Forsagte fatte Mod; thi Herren kommer til Hevn over sit Folks Fiender, men til Frelse for det selv; han skal afhjælpe al aandelig og legemlig Nød og paa en hellig og sikker Vei føre sine Forløste til evig Glæde i sit Rige, 3-10.

ØRKENEN og det tørre Land skulle glæde sig, og den øde Mark skal juble og blomstre som en Lilje.

2. Den skal blomstre og juble, ja juble og synge med Fryd; Libanons Herlighed er givende den, Karmels og Saron's Pragt; de skulle se Herrens Herlighed, vor Guds Pragt.

Høis. 2, 1. Es. 60, 13; 65, 10. Jer. 50, 19.

3. Styrker de slappe Hænder og gjører de vaklende Knæ stærke!

Sak. 8, 9. 13. Hebr. 12, 12 fg.

4. Siger til de urolige Hjertes: Værrer frimodige, frygter ikke! Se, der er eders Gud! Hevn kommer, Guds Gjengjældelse, han kommer selv og frelser eder.

Joh. 14, 1.

Es. 40, 1. 9. 10. Ps. 94, 1 fg. Es. 34, 8.

Rom. 12, 19. Hos. 1, 7. Sak. 9, 9. 16.

5. Da skulle de Blindes Øjne aabnes, og de Døves Øren oplades;

29, 18. 19. Matt. 11, 5; 15, 30.

Luk. 4, 18; 7, 22. Mark. 7, 32. 37.

6. da skal den Lamme springe som en Hjør, og den Stummes Tunge juble. Thi Vande bryde frem i Ørkenen, og Bække paa den øde Mark, 7. og det glødende Sandhav skal vorde til en Sø, og det tørstige Land til Vandkilder; i Schakalers Bolig, hvor de hvilede, er en Plads for Siv og Rør.

8. Og der skal være Bane og Vei, og den skal kaldes den hellige Vei, ingen Uren skal gaa paa den, men den hører dem* til; ingen Velfarende, end ikke Daarer, skal fare vild.

*de Forløste. 43, 19. Joh. 14, 6. Aab. 21, 27.

9. Der skal ingen Løve være, og intet rivende Dyr skal komme op paa den, de skulle ikke findes der; men Gjenløste skulle vandre der.

10. Og Herrens Forløste skulle vende tilbage og komme til Zion med

Frydesang, og evig Glæde er der over deres Hoved; Fryd og Glæde skulle de naa, og Sorg og Suk skulle fly.

62, 18; 61, 11; 65, 18; 66, 14.

Joh. 15, 22. Aab. 21, 4.

86. KAPITTEL.

Den assyriske Konge Sancherib indtager alle Judas faste Stæder og sender Rabsake med en stor Hær mod Jerusalem; Rabsake søger at ophidsse Folket mod Kong Ezekias og bespøtter Herren, hvilket tilkjendegives Ezekias, 1-22.

OG det skede i Kong Ezekias's fjortende Aar, at Sancherib, Assyriens Konge, drog op imod alle Judas faste Stæder og indtog dem.

2 Kong. 18, 13 fg. 2 Krøn. 32, 1 fg.

2. Og Assyriens Konge sendte Rabsake fra Lakis til Jerusalem mod Kong Ezekias med en stor Hær; og han stansede ved den svære Dams Vandledning, ved den alfare Vei til Vaskervolden. 7, 3.

3. Da gik Eljakim, Hilkias's Søn, Slotshøvdingen, ud til ham tilligemed Sebna, Skrивeren, og Joah, Asafs Søn, Historieskrивeren.

22, 15 fg. 20.

4. Og Rabsake sagde til dem: Siger dog til Ezekias: Saa siger den store Konge, Assyriens Konge: Hvad er dette for en Tilid, du har?

5. Jeg siger: Kun Læbers Ord [er det, du siger]: Der er Raad og Styrke til Krig. Nu, til hvem sætter du din Lid, siden du har gjort Oprør imod mig?

6. Se, du sætter din Lid til denne knækkede Rørkjep, Ægypten, som, naar En støtter sig paa den, gaar ind i hans Haand og gjennemborer den; saaledes er Farao, Ægyptens Konge, for alle dem, som sætte sin Lid til ham. Ez. 29, 6, 7.

7. Og om du siger til mig: Til Herren, vor Gud, sætte vi vor Lid, — er det da ikke ham, hvis Offerhøle og Altere Ezekias har taget bort, idet han sagde til Juda og til Jerusalem: For dette Alter skulle I tilbede?

8. Og nu, indgaa dog et Væddemaal med min Herre, Kongen af Assyrien: Jeg vil give dig to tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere paa dem. Jer. 9, 23.

9. Hvorledes vilde du da drive tilbage en Statholder, en eneste af min Herres ringeste Tjenere? Derfor

sætter du din Lid til Ægypten med Hensyn til Vogne og Ryttere.

10. Og nu, mon jeg vel uden Herren er dragen op imod dette Land for at ødelægge det? Herren, han har sagt til mig: Drag op imod dette Land og ødelæg det!

11. Da sagde Eljakim og Sebna og Joah til Rabsake: Tal dog til dine Tjenere paa Syriak, thi vi forstaa det, og tal ikke til os paa Jødisk for Folkets Øren, som er paa Muren!

12. Men Rabsake sagde: Er det til din Herre og til dig, min Herre har sendt mig for at tale disse Ord? Er det ikke til de Mænd, som sidde paa Muren for at æde sit eget Skarn og drikke sit eget Vand tilligemed eder?

13. Og Rabsake stod frem og raabte med høj Røst paa Jødisk og sagde: Hører den store Konges, Assyriens Konges, Ord!

14. Saa siger Kongen: Lader ikke Ezekias bedrage eder! Thi han magter ikke at redde eder! V. 18.

15. Og lad ikke Ezekias faa eder til at sætte eders Lid til Herren, idet han siger: Herren vil redde os, denne Stad skal ikke gives i Assyriens Konges Haand.

16. Hører ikke paa Ezekias! Thi saa siger Assyriens Konge: Slutted Fred med mig og kommer ud til mig og æder hver af sin Vinstok og hver af sit Figentræ og drikker hver sin Brønds Vand, 1 Kong 4, 25.

17. Indtil jeg kommer og henter eder til et Land som eders Land, et Land med Korn og Most, et Land med Brød og Vingaarde.

18. Lader ikke Ezekias forføre eder og sige: Herren vil redde os! Have vel Foikenes Guder reddet hver sit Land af Assyriens Konges Haand? V. 14; 20, 9 fg. 37, 12.

19. Hvor ere Hamats og Arpads Guder? Hvor ere Sefarvaim's Guder? Have Samarias Guder vel reddet det af min Haand?

2 Kong. 18, 34. Es. 37, 13.

20. Hvilke blandt alle disse Landes Guder ere der, som have reddet sit Land af min Haand, saa Herren skulde redde Jerusalem af min Haand?

21. Og de taug og svarede ham ikke et Ord; thi Kongens Bud lød saa: I skulle ikke svare ham.

22. Saa kom Eljakim, Hilkias's Søn, Slotshøvdingen, og Sebna, Sri-

veren, og Joah, Asafs Søn, Historie-skriveren, til Ezekias med sønderrevne Klæder og forkyndte ham Rabsakes Ord.

37. KAPITEL.

Ezekias sønderriver sine Klæder, sender sine Tjenere til Profeten Esaias og begræver, at han skal bede til Herren for Folket, 1-4. Herren lader Ezekias træste og forkynder Sancheribs Undergang, 5-7. Sancherib sender et Brev til Ezekias med bespottelige Ord, 8-13. Ezekias lægger Brevet frem for Herren og beder inderlig, 14-20. Esaias forkynder Ezekias, at Herren vil straffe Sancherib og beskyrme Jerusalem, 21-35. En Engel slaaer 185,000 Mand i Assyriernes Leir; Sancherib dræbes af sine egne Sønner, 36-38.

OG det skede, da Kong Ezekias hørte det, da sønderrev han sine Klæder, og han iførte sig Sæk og gik ind i Herrens Hus. 2 Kong. 19, 1 fg.

2. Og han sendte Eljakim, Slots-høvdingen, og Sebna, Skriveren, og de ældste blandt Presterne, iførte Sæk, til Profeten Esaias, Amoz's Søn.

3. Og de sagde til ham: Saa siger Ezekias: En Trængsels og Tugtelses og Forsmædelses Dag er denne Dag; thi Børnene ere komne til Moder-munden, men der er ingen Kraft til at føde.

4. Kanske Herren, din Gud, vil høre Rabsakes Ord, hvem Assyriens Konge, hans Herre, har sendt for at forhaane den levende Gud, saa han vil straffe ham for de Ord, Herren, din Gud, har hørt; saa opsend da en Bøn for den Levning, som findes!

Jer. 37, 3; 42, 2.

5. Saa kom da Kong Ezekias's Tjenere til Esaias,

6. og Esaias sagde til dem: Saa skulle I sige til eders Herre: Saa siger Herren: Frygt ikke for de Ord, du har hørt, hvormed Assyriens Konges Tjenere have forhaanet mig.

7. Se, jeg vil indgive ham det Sind, at han for et Rygte, han faar høre, vender tilbage til sit Land; og jeg vil lade ham falde for Sverd i sit Land.

v. 9, 38.

8. Og Rabsake vendte tilbage og fandt Assyriens Konge ifærd med at stride mod Libna; han havde nemlig hørt, at han var brudt op fra Laksis.

36, 2.

9. Da hørte Kongen sige om Tirhaka, Ætiopiens Konge: Han er dra-

Nor. 23*

gen ud for at krige mod dig. Og da han hørte det, sendte han Bud til Ezekias og sagde:

10. Saa skulle I sige til Ezekias, Judas Konge: Lad ikke din Gud be- drage dig, til hvem du sætter din Lid, idet du siger: Jerusalem skal ikke gives i Assyriens Konges Haand.

11. Se, du har hørt, hvad Assyriens Konger have gjort ved alle Landene, at de have ødelagt dem, og du skulde blive reddet?

12. Have Folkenes Guder vel frelst dem, som mine Fædre ødelagde, Gossan og Charan og Rezef og Edens Børn, som ere i Telassar?

36, 18 fg. 5 Mos. 32, 37, 39.

13. Hvor er nu Hamats Konge og Arpads Konge og Staden Sefarvaim's Konge, Heuas og Ivvas Konger?

14. Og Ezekias modtog Brevet af Sendebudenes Haand og læste det; og han gik op til Herrens Hus, og Ezekias bredte det ud for Herrens Aasyn.

15. Og Ezekias bad til Herren og sagde:

16. Herre, Hærskarernes Gud, Israels Gud, som troner paa Kerubene! Du alene er Gud for alle Jordens Riger, du har gjort Himmelen og Jorden.

Ps. 80, 2; 99, 1. 5 Mos. 4, 35; 32, 39.

Es. 45, 5, 6. Dan. 4, 25.

17. Bøi, Herre, dit Øre til og hør! Oplad, Herre, dine Øine og se! Hør alle Sancheribs Ord, som han har sendt for at forhaane den levende Gud!

Jer. 18, 19. Ap. G. 4, 29.

18. Sandt er det, Herre! Assyriens Konger have ødelagt alle Folkene og deres Land,

19. og de have kastet deres Guder i Ilden; thi de ere ikke Guder, men et Verk af Menneskehænder, Træ og Sten, og de have gjort dem til Intet.

Ps. 115, 4 fg. Es. 44, 9 fg.

20. Og nu, Herre, vor Gud, frels os af hans Haand, forat alle Jordens Riger maa erkjende, at du alene er Herren!

49, 26. Ez. 21, 5.

21. Og Esaias, Amoz's Søn, sendte Bud til Ezekias og lod sige: Saa siger Herren, Israels Gud: Hvad det angaaar, du har bedet mig om, vedkommende Sancherib, Assyriens Konge,

22. da er dette det Ord, Herren har talt om ham: Jomfruen, Zions Datter, foragter dig, spotter dig; Jerusa-

713

lems Datter ryster paa Hovedet efter dig.

23. Hvem har du forhaanet og udskjeldt, og mod hvem har du løftet din Røst? Du har løftet dine Øine til det Høie, mod Israels Hellige.

24. Ved dine Tjenere har du forhaanet Herren og sagt: Med mine mangfoldige Vogne er jeg dragen op paa Bergenes Høide, Libanons inderste Egne, og jeg afhugger dets høieste Cedere, dets udvalgte Cypresser, og jeg kommer til dets øverste Høide, dets frodige Skov;

25. Jeg har gravet og drukket Vand, og jeg udtørre alle Ægyptens Strømme med mine Fødders Saaler.

26. *Har du ikke hørt det? Fra fjerne Tider har jeg gjort det, fra forudoms Dage har jeg beredt det. Nu har jeg ladet det komme, saa det sker for at omstyrte faste Stæder til øde Grusdynger.

*Herrens Ord til Sancherib. Og deres Indbyggere vare afmægtige; de forfærdedes og bleve beskjemmede; de bleve som Græs paa Marken og grønne Urter, Græs paa Tage og Korn, som er fordærvet af Brand, før det er fuldkokset.

Ps. 92, 8; 129, 6.

28. Og jeg kjender din Sidde og din Udgang og din Indgang, og at du raser imod mig.

29. Efterdi du raser imod mig, og din stolte Tryghed er kommen op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Ring i din Næse og mit Bidsel mellem dine Læber og føre dig tilbage den Vel, du er kommen.

Ez. 35, 12. Es. 30, 23. Ps. 32, 9.

Ordsp. 26, 3. Ez. 29, 4; 38, 4.

30. Og dette skal være dig* Tegn: Man skal i dette Aar søde, hvad der vokser af det spildte Korn, og i det andet Aar, hvad der skyder op fra Roden; men i det tredje Aar skulle I saa og høste og plante Vingarde og søde deres Frugt. *Ezekias.

31. Og de Undkomne af Judas Hus, som ere blevne tilbage, skulle skyde dybere Rod nedentil og bære Frugt oventil.

27, 6.

32. Thi fra Jerusalem skal udgaa en Levning, og en undkommen Skare fra Zions Bjerg; Herrens, Hærskærernes Guds, Nidkjærhed skal gjøre dette.

33. Derfor, saa siger Herren om Assyriens Konge: Han skal ikke komme ind i denne Stad og ikke

skyde en Pil ind i den, og han skal ikke rykke frem imod den med Skjold og ikke opkaste Vold imod den.

34. Den Vel, han er kommen, skal han vende tilbage, og ind i denne Stad skal han ikke komme, siger Herren.

V. 29.

35. Og jeg vil beskjerme denne Stad for at frelse den, for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld.

33, 6. 3 Kong. 20, 6.

36. Og Herrens Engel gik ud og slog i Assyriens Leir hundrede og fem og otteti Tusinde; og da man stod aarle op om Morgenen, se, da vare de allesammen døde Kroppe.

17, 12 fg. 31, 8.

37. Sancherib, Assyriens Konge, brød da op og drog bort og vendte tilbage; og han blev i Ninive.

38. Og det skede, da han tilbød i Nisroks, sin Guds, Hus, at Adramelek og Sarezar, hans Sønner, sloge ham ihjel med Sverd. Og de undkom til Ararats Land, og Asarhad-don, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

V. 7.

38. KAPITEL.

Ezekias bliver dødsygg og beder til Herren; Herren lover at lægge femten Aar til hans Alder og gjør et vidunderligt Tegn til Bekræftelse derpaa. 1-8. Ezekias synger Herren en Takkeang, hvori han skildrer sin store Nød og Angest under Sygdommen og priser Herrens Hjælp og Velgjerninger, 9-20. Moaden, hvorpaa han er bleven helbredet, beskriveres, 21, 22.

I de Dage blev Ezekias dødsygg; da kom Esaias, Amoz's Søn, Profeten, ind til ham og sagde til ham: Saa siger Herren: Beskik dit Hus! Thi du skal dø og ikke leve.

3 Kong. 20, 1 fg. 3 Krøn. 32, 24.

2. Da vendte Ezekias sit Aasyn til Væggen og bad til Herren.

Ps. 30, 3, 4.

3. og sagde: Ak, Herre! Kom dog i Hu, at jeg har vandret for dit Aasyn i Trofasthed og med helt Hjerter og gjort, hvad godt er i dine Øine! Og Ezekias græd saare meget.

4. Da kom Herrens Ord til Esaias saaledes:

5. Gaa og sig til Ezekias: Saa siger Herren, Davids, din Faders, Gud: Jeg har hørt din Bøn, seet dine Tær-rer; se, jeg lægger femten Aar til dine Dage.

6. Og jeg vil redde dig og denne

Stad af Assyriens Konges Haand, og jeg vil beskyerme denne Stad. 37, 35.

7. Og dette skal være dig Tegnet fra Herren paa, at Herren vil holde dette Ord, som han har talt: 37, 30.

8. Se, jeg lader Solskivens Skygge, som med Solen er gaaet ned paa Achas's Solskive, gaa ti Streger tilbage. Og Solen gik tilbage ti af de Streger, den var gaaet ned.

9. Et Skrift af Ezekias, Judas Konge, da han havde været syg, men var kommen sig af sin Sygdom:

10. Jeg sagde: I mine rolige Dage maa jeg gaa bort gennem Dødsrigets Porte; jeg maa bøde med Resten af mine Aar.

11. Jeg sagde: Jeg skal ikke se Herren, Herren i de Levendes Land; jeg skal ikke skue Mennesker mere blandt dem, der bo i det Stille.

Ps. 27, 13.

12. Min Bopæl bliver oprykket og bortført fra mig som en Hyrdes Telt; jeg har rullet mit Liv sammen lig en Væver, fra Traadenderne afskjærer han* mig; fra Dag til Nat gjør du mig færdig. Job 6, 9; 7, 6. *Gud.

13. Jeg bragte min Sjæl til at være stille indtil Morgenens; som en Løve, saaledes søndertryder han alle mine Ben; fra Dag til Nat gjør du mig færdig. Ps. 131, 2.

14. Som en Svale, en Trane, saaledes klynkede jeg, jeg kurrede som en Due; vansægtende saa mine Øjne mod det Høje: — Herre! Jeg er angst, gaa i Borgen for mig!

Ps. 11, Ex. 7, 16. Nah. 2, 8. Job 17, 3.

Ps. 119, 132.

15. Hvad skal jeg sige? Han har bøde sagt mig det, og han har gjort det*; sagte vil jeg vandre alle mine Aar efter min Sjæls bitre Smerte.

*V. 4 fg.

16. Herre! Ved dem* lever Mennesket, og ved dem bliver alt min Aands Liv opholdt; saa gjøre du mig karsk og lade mig leve!

*ved dine Ord; 5 Mos. 8, 3. Matt. 4, 4.

17. Se, til Fred blev mig det Bitre, ja det Bitre, og du drog kjærlig min Sjæl op af Fordærvsens Grav; thi du kastede alle mine Synder bag din Ryg.

Ps. 30, 4; 88 13; 116, 3 fg. Milka 7, 19.

18. Thi ikke Dødsriget priser dig, ikke Døden lover dig; ikke vente de, som fare ned i Graven, paa din Trofasthed. Ps. 6, 6; 88, 11 fg. 115, 17.

19. Den Levende, den Levende,

han priser dig, som jeg idag; en Fader underviser sine Børn om din Trofasthed.

Ps. 48, 13, 14; 78, 4 fg. 145, 4. Joel 1, 3.

20. Herren er rede til at frelse mig, og paa mine Strengelige ville vi lege alle vort Livs Dage i Herrens Hus.

Ps. 63, 5; 104, 33; 146, 2.

21. Esaias sagde, man skulde tage en Figenkage og lægge den som Plaster paa Bylden, forat han maatte leve. 2 Kong. 20, 7.

22. Ezekias sagde*: Hvad er Tegnet paa, at jeg skal gaa op til Herrens Hus?

*nemlig efter Forkyndelsen V. 6, før Forkyndelsen V. 7.

39. KAPITEL.

Babels Konge, Merodak Baladan, skikker Sendebud til Ezekias, som viser dem alle sine Skatte og Herligheder; Herren forkynnder ham derfor ved Esaias, at alt dette engang skal bortføres til Babel; Ezekias træster sig ved, at der skal være Fred i hans Dage, 1-8.

DAA den Tid sendte Merodak Baladan, Baladans Søn, Babels Konge, Brev og Gaver til Ezekias, da han hørte, at han havde været syg og var bleven karsk.

2 Kong. 20, 12 fg. 2 Krøn. 32, 31.

2. Og Ezekias glædede sig over dem* og lod dem se sit Skatkammer, Sølvet og Guldet og Kryderierne og den kostelige Olje og hele sit Vaabenhus og Alt, hvad der fandtes i hans Skatkamre; der var ikke den Ting, Ezekias ikke lod dem se i sit Hus og i hele sit Rige.

*Babels Konges Sendebud.

3. Da kom Profeten Esaias til Kong Ezekias og sagde til ham: Hvad have disse Mænd sagt, og hvorfra komme de til dig? Og Ezekias sagde: Fra et fjært Land ere de komne til mig, fra Babel.

4. Og han sagde: Hvad have de seet i dit Hus? Og Ezekias sagde: Alt, hvad der er i mit Hus, have de seet; der var ikke den Ting, jeg ikke lod dem se i mine Skatkamre.

5. Da sagde Esaias til Ezekias: Hør Herrens, Hærskarernes Guds, Ord:

6. Se, Dage komme, da Alt, hvad der er i dit Hus, og hvad Skatte dine Fædre have samlet indtil denne Dag, skal bortføres til Babel; der skal ikke nogen Ting blive tilbage, siger Herren. Jer. 20, 6.

7. Og af dine Sønner, som skulle udgaa af dig, som du skal avle, skal man tage, og de skulle vorde Hofmænd i Babels Konges Palads.

8. Da sagde Ezekias til Esaias: Herrens Ord, som du har talt, er godt. Og han sagde fremdeles: Der skal jo være Fred og Tryghed i mine Dage.

1 Sam. 3, 18. 2 Kong. 22, 20.

40. KAPITEL.

Herrens Tjenere skulle trøste hans Folk ved Forjættelsen om, at dets Strafetid nu anari skal være forbi og dets Forløsning komme, 1. 2. Efterat Herren ved en Profet (Johannes den Døber) har beredt dets Hjerte til at modtage ham, skal han (i Messias) herligt aabnbares til dets Frelse, 3-5. Forjættelsen om denne Aabnbarelse er grundet paa Guds usvigtelige Ord, 6-8. Det glatte Budskab om Herrens Komme som sit Folks vældige Konge og trofaste Hyrde skal derfor af Jerusalem med Frimodighed og Kraft forkyndes for det hele Land, 9-11. Herren magter at forløse sit Folk, thi han har 4 Verdens Skabelse, Opholdelse og Styrelse vist sig at være den almægtige og alvise Gud; med ham er Intet at ligne, hvorfor ogsaa Hedningernes Afvædsyrkelser er Daarskab, 12-26. Israels skal derfor ikke være mistrøstigt i sin Ulykke, men forlade sig paa ham, der giver de Svage, som ble paa ham, aldrig svigtende Kraft, 27-31.

TRØSTER, trøster mit Folk, siger Eders Gud. 35, 3, 4.

2. Taler venlig til Jerusalem og raaber til det, at dets Strid er fuldendt, at dets Skyld er betalt, at det har faaet af Herrens Haand Dobbelt for alle sine Synder. Hos. 2, 14.

3. Hør! En Røst af En, som raaber: I Ørkenen bereder Herrens Vel! Baner paa den øde Mark en jævn Vel for vor Gud! Job 7, 1. Begr. 4, 22. Jer. 16, 18.

Matt. 3, 3. Mark. 1, 3. Luk. 1, 76; 3, 4 fg. Joh. 1, 23.

4. Hver Dal skal høves, og hvert Bjerg og hver Høi skal sænkes, og det Bakkede skal blive til Slette, og Klipperne til en flad Dal. 42, 16.

5. Og Herrens Herlighed skal aabnbares, og alt Kjød skal se det tilhobe; thi Herrens Mund har talt. Joh. 1, 14; 2, 11.

6. Hør! En Røst af En, som siger: Raab! Og den Anden svarer: Hvad skal jeg raabe? — Alt Kjød er Græs, og al dets Herlighed som Markens Blomst. Ps. 90, 5 fg. 102, 12; 103, 15, 16.

Jak. 1, 10. 11. 1 Pet. 1, 24 fg.

7. Græsset bliver tørt, Blomsten

visner, naar Herrens Aande blæser derpaa; ja sandelig, Folket er Græs.

8. Græsset bliver tørt, Blomsten visner; men vor Guds Ord staar fast til evig Tid. Ps. 119, 89.

Matt. 5, 18. Luk. 15, 17; 21, 33.

9. Stig op paa et høit Bjerg, du Zions Glædesbud! Opløft din Røst med Kraft, du Jerusalems Glædesbud! Opløft den, frygt ikke! Sig til Judas Stæder: Se, der er eders Gud!

10. Se, den Herre Herre komfner med Vælde, og hans Arm hersker; se, hans Løn er med ham, og hans Gjengjældelse gaar foran ham. 68, 11. Rom. 2, 6 fg.

11. Som en Hyrde skal han vogte sin Hjord; i sin Arm skal han samle Lammene, og ved sin Barm skal han bære dem; de Faar, som have Lam, skal han lede. Ps. 23, 1 fg. 80, 2. Ez. 34, 11 fg. 23; 37, 24.

Joh. 10, 11 fg. 1 Pet. 2, 25. Es. 46, 4.

12. Hvo har maalt Vandens med sin hule Haand og udmaalt Himmelen med sit Spand og samlet Jordens Støv i Tredingsmaal, og veiet Bjerge paa Vegt og Høie i Vegtskaaler? 48, 13. Job 38, 5 fg. Ordsp. 30, 4.

13. Hvo har maalt Herrens Aand, og hvo underviser ham som hans Raadgiver? Jer. 23, 18.

Rom. 11, 34. 1 Kor. 2, 16.

14. Med hvem har han raadført sig, saa han gav ham Forstand og underviste ham om den rette Vel og lærte ham Kundskab og lærte ham at kjende Indsigts Vel?

15. Se, Folkefærd ere som en Draabe af et Spand, og som et Støvgrau i en Vegtskaal ere de agtede; se, Øer* ere som det fine Støv, han lader fare tilveirs. *Ps. 97, 1. Es. 42, 10.

16. Og Libanon forslaaer ikke til Brændsel, og dets Dyr forslaa ikke til Brændoffen.

17. Alle Folkene ere som Intet for ham; som Ingenting og idel Tomhed ere de agtede af ham. Ps. 39, 6, 12; 62, 10.

18. Med hvem ville I da ligne Gud? Og hvad for et Billede ville I sætte ved Siden af ham? 46, 5 fg. Ap. G. 17, 29.

19. Gudebilledet er støbt af en Mester, og en Guldsmed overdrager det med Guld, og han støber Sølvkjæder til det. Dom. 17, 4. Es. 44, 10 fg. 46, 6.

20. Den, som ikke har Raad til saadan Gave, han vælger Træ, som ikke raadner; han opsøger sig en kyndig

Mester, forat han skal faa i Stand et Billede, som ikke vakler.

Jer. 10, 3 fg.

21. Skjønne I ikke? Høre I ikke? Er det ikke fra Begyndelsen kundgjort eder? Have I ikke forstaaet Jordens Grundvolde? Rom. 1, 19, 20.

22. Han er jo den, der troner over Jordens Kred, og de, som bo paa den, ere som Græshopper: han er den, der udbredte Himlene som et tyndt Teppe og udsplændte dem som et Telt til at bo i,

43, 5; 44, 24; 45, 12. Ps. 104, 2.

23. den, der gjør Fyrster til Intet, Jordens Dommere til Ingenting;

24. neppe ere de plantede, neppe ere de saaede, neppe har deres Stamme skudt Rod i Jorden, førend han har blæst paa dem, og de blive tørre, og en Storm fører dem bort som Straa.

47, 14.

25. Med hvem ville I da ligne mig, at jeg skulde være ham lig? siger den Hellige.

V. 18.

26. Løfter eders Øine mod det Høje og ser: Hvo har skabt disse Ting? Han er den, som fører deres Hær ud i bestemt Tal, som kalder dem alle ved Navn; formedelst hans vældige Kraft og hans mægtige Styrke savnes ikke een.

Ps. 147, 4

27. Hvorfor vil du sige, Jakob, og tale saa, Israel: Min Vei er skjult for Herren, og min Ret gaar min Gud forbi?

28. Ved du det ikke, eller har du ikke hørt det? Herren er en evig Gud, den, som har skabt Jordens Ender; han bliver ikke træt, og han bliver ikke mødlig; hans Forstand er uransagelig.

42, 5; 44, 24; 45, 12. Job 5, 9. Ps. 145, 3.

Rom 11, 33 fg.

29. Han giver den Trætte Kraft, og den, som ingen Kræfter har, giver han stor Styrke.

30. Ynglinge vorde trætte og mødige, og unge Karle snuble.

31. Men de, som bie efter Herren, faa ny Kraft, løfte Vingerne som ørne; de løbe og blive ikke trætte, de gaa og blive ikke mødige.

Ps. 25, 3; 42, 6, 12; 43, 5. Begr. 3, 25.

41. KAPITEL.

Herren foreholder Hedningeverdenen det Vidnesbyrd om sin Guddom, han har givet ved at sende en seterrig Konge (Cyrus), mod hvem de forfærdede afgudske Folk forgjæves søge at sætte Mod i hver-

andre, 1-7. Israel dertimod, som han derpaa vender sig til, har som hans udvalgte Folk og Tjener ikke nådigt at frygte, thi han, dets Gud, skal tilintetgøre dets Fiender og vederkæge det i dets Elendighed, 8-20. Tilsluttet vender Herren sig til Afguderne og opfordrer dem til at bevise sin Almagt og Alvidenhed, saaledes som han selv har gjort det ved at sende sin seterrige Konge og forudforkyndt hans Komme; men de kunne ikke og vise derved, at de ere Intet, 21-29.

TIER for mig, I Øer! Og Folkene, lad dem iføre sig ny Kraft, lad dem komme hid og saa tale! Lader os tilsammen træde frem for Retten!

1, 18; 43, 26.

2. Hvo vakte fra Østen ham*, hvem Retfærd møder, hvor han sætter sin Fod? Han giver Folkeslag hen for ham og lader ham herske over Konger, gjør deres Sverd som Støv, deres Bue som Straa, der bortveires.

*Cyrus; 45, 1.

3. Han* forfølger dem, drager frem i Sikkerhed paa en Sti, hvor han før ikke kom med sine Gfdder.

*Cyrus.

4. Hvo udrettede og gjorde det?— Han, som kaldte Slægterne frem fra Begyndelsen, jeg Herren, den Første, og hos de Sidste er jeg ogsaa.

44, 6; 48, 12. Aab. 1, 8; 2, 8; 22, 13.

5. Øer se det og frygte, Jordens Ender bæve; de rykke frem og komme.

6. Den Ene hjælper den Anden, og til sin Broder siger han: Vær fri modig!

7. Og Træskjæreren sætter Mod i Guldsmeden, den, som glatter med Hammeren, i den, der hamrer paa Ambolten, og han siger om Lodningen: Den er god, og han fæster det med Søm, forat det ikke skal vakle.

8. Og du Israel, min Tjener, Jakob, som jeg udvalgte, Afkom af min Ven Abraham!

43, 10; 44, 1.

9. Du, som jeg tog ved Haanden og hentede fra Jordens Ender og kaldte fra dens yderste Kanter, og til hvem jeg sagde: Du er min Tjener, jeg har udvalgt dig og ikke forkastet dig!

10. Frygt ikke, thi jeg er med dig! Se dig ikke søngstelig om, thi jeg er din Gud! Jeg styrker dig og hjælper dig og holder dig oppe med min Retfærdis Høre.

43, 1 fg. 1 Mos. 15, 1. Jos. 1, 9 Jer. 1, 8; 30, 10. 11. Zef. 3, 16, 17, Ps. 63, 9; 89, 22.

11. Se, de skulle blive til Spot og

Skam, alle de, som harnes paa dig; de skulle blive til Intet og gaa tilgrunde, de Mænd, som trætte med dig; Job 8, 22. Ps. 6, 11; 35, 4; 86, 17.

12. du skal søge dem og ikke finde dem, de Mænd, som kives med dig; de skulle blive til Intet og til Ingenting, de Mænd, som føre Krig imod dig. Ps. 37, 36.

13. Thi jeg er Herren, din Gud, som holder dig fast ved din høire Haand, som siger til dig: Frygt ikke! Jeg hjælper dig.

14. Frygt ikke, du Orm Jakob, du Israels lille Flok! Jeg hjælper dig, siger Herren, og din Gjenløser er Israels Hellige. 43, 14.

15. Se, jeg gør dig til en skarp, ny Tærskvogn, besat med Tagger; du skal tærsk Bjerge og sønderknu-se dem, og Høie skal du gjøre som Avner. Am. 1, 3.

16. Du skal kaste dem med Skovl, og Vind skal føre dem bort, og Storm sprede dem; men du skal fryde dig i Herren, rose dig af Israels Hellige. Ps. 35, 27; 40, 17. Es. 61, 10.

17. De Elendige og Fattige søge efter Vand, men der er ikke noget; deres Tunge vanmægter af Tørst. Jeg, Herren, jeg vil svare dem; jeg, Israels Gud, jeg vil ikke forlade dem. 5 Mos. 31, 6, 8, Jos. 1, 5. Hebr. 13, 5.

18. Jeg vil lade Floder vælde frem paa bare Høie og Kilder midt i Dale; jeg vil gjøre en Ørken til en Vandløb og et tørt Land til Vandkilder; 30, 25; 43, 20. Ps. 107, 35.

19. Jeg vil lade Cedere, Akacier og Myrter og Oljetræer vokse frem i Ørkenen; jeg vil lade Cypres, Løn og Buksbom tilhobe gro paa den øde Mark. 55, 13.

20. forat de alle tilhobe skulle se og erkjende og lægge paa Hjer-te og forstaa, at Herrens Haand har gjort dette, og Israels Hellige skabt det.

21. Kommer hid med eders Sag, siger Herren; kommer frem med eders Bevisgrunde, siger Jakobs Konge.

22. Lad dem* komme frem med dem og kunagjøre os, hvad der skal hælde! Kundgjører, hvad det er, I tidligere have spaaet, forat vi kunne agte paa det og lære dets Udfald at kjende! Eller lader os høre de tilkommende Ting!

*Afguderne. 43, 9; 44, 7.

23. Kundgjører, hvad der skal

komme herefter, forat vi kunne vide, at I ere Guder! Ja, gjør noget Godt eller gjør noget Ondt, forat vi med Forundring kunne se det allesammen! 42, 9. Jer. 10, 5. Zef. 1, 12.

24. Se, I ere Inlet, og eders Gjærning Ingenting; en Vederstyggelighed er den, som vælger eder. 44, 9.

25. Jeg vakte ham fra Norden, og han kom, fra Solens Opgang han, som skal paakalde mit Navn, og han skal komme over Fyrster, som vare de Ler, og som en Pottemager, der sælter Dynd. Esr. 1, 2.

26. Hvo har kundgjort dette fra Begyndelsen, forat vi kunde vide det, og fra fordums Tid, forat vi kunde sige: Han har Ret? Hverken er der Nogen, som kundgjør Noget, eller Nogen, som lader Noget høre, eller Nogen, som hører eders Ord. 43, 9.

27. Den Første, som siger til Zion: Se, se, der ere de, og som sender Jerusalem et Glædesbud, er jeg.

28. Jeg ser mig om, men der er Ingen, og af disse der Ingen, som giver Raad, saa jeg kunde spørge dem, og de give mig Svar.

29. Se dem alle! Deres Gjærninger ere Intet, Ingenting; deres Billeder ere Vind og Tomhed.

Ps. 96, 5. Jer. 10, 3 fg. 14; 51, 17. 18.

42. KAPITEL.

Til Forkyndelsen om den selerrige Konge (Cyrus) føies en ny, anden. Herrens Tjener, Messias, skal, udrustet med hans Aand, bringe Folkene den sande Gudsfrugt i Ydmyghed og Sagtmodighed, i forbarrende Kjærlighed og aldrig svig-tende Kraft; Herren skal for at værne om sin Ære som den sande Gud gøre ham til en Paktsmidler for Israel og et Lys for Hedningerne, 1-9. Hele Jorden opfordres til at prise Herren, som, efter at han længe har holdt sig stille, nu vil drage ud mod sine Flender, lægge deres Land øde, forløse de aandelige Blinde og beskjæmme Afgudsdyrkere, 10-17. Israel er et aandeligt blindt og dødt Folk; kun for sin egen Trofastheds Skyld vil Herren ved det forherlige den Aabendaring, han har givet det, 18-21. Ved sin Gjenstridighed har det selv paadræget sig den Elendighed, hvori det nu er stædt, 22-25.

SE min Tjener, som jeg støtter, min Udvalgte, i hvem min Sjæl har Velbehag! Jeg lægger min Aand paa ham, han skal bringe Ret* ud til Hedningefolkene.

Matt. 12, 18 fg. Es. 49, 3. Matt. 3, 17; 17, 5.

3 Pet. 1, 17. Es. 11, 2; 61, 1 fg. Ap. G. 10, 38;

1, 8. Luk. 24, 47. *d. e. Guds Lov; V. 4.

2. Han skal ikke skrige og ikke raabe, og han skal ikke lade sin Røst høre paa Gaden.

3. Det knækkede Rør skal han ikke sønderbryde, og den rygende Tande skal han ikke udslukke; paa rette Maade skal han bringe Ret ud.

Ps. 34, 19. Matt. 5, 3; 11, 28. Ps. 72, 2 fg.

4. Han skal ikke blive mædig, og hans Kraft ikke knække, indtil han faar sat Ret paa Jorden; og paa hans Lov vente Øer.

5. Saa siger Gud Herren, som skabte Himlene og udspændte dem, som udstrakte Jorden og hvad der sprer frem af den, som giver Folket paa den Aande og dem Aand, som vandre paa den: . . . 40, 22; 44, 24; 45, 12.

6. Jeg, Herren, har kaldet dig i Retfærd og taget dig ved Haanden, og jeg vil bevare dig og gjøre dig til en Pakt for Folket, til et Lys for Hedningefolkene,

49, 8. Hebr. 9, 15. Es. 9, 2 fg. 49, 6; 60, 3.

Luk. 2, 32. Ap. G. 13, 46. 47.

7. til at aabne blinde Øine, til at føre de Bundne ud af Fængslet, dem, som sidde i Mørke, af Fangehuset.

Ap. G. 26, 18. Es. 61, 1. Luk. 4, 18 fg.

Es. 9, 2 fg. Luk. 1, 79.

8. Jeg er Herren, det er mit Navn, og jeg giver ikke nogen Anden min Ære eller de udskaarne Billeder min Pris.

2 Mos. 3, 15. Es. 48, 11.

9. De tidligere forkyndte Ting, se, de ere komne, og nye forkynder jeg; førend de spire frem, lader jeg eder høre om dem. 41, 22, 23; 46, 10; 48, 3.

10. Synger Herren en ny Sang, hans Pris fra Jordens Ende, I, som fare ud paa Havet, og dets Fylde. I Øer og deres Beboere!

Ps. 33, 3; 40, 4; 96, 1; 98, 1; 149, 1.

Aab. 5, 9; 14, 3.

11. Ørkenen og dens Byer skulle oplefte Røsten, Teltbyer, hvori Kedar* bor; de, som bo paa Fjeldet, skulle juble, fra Bjergenes Toppe skulle de raabe høit.

*Ps. 120, 5. Es. 60, 7.

12. De skulle give Herren Ære og forkynde hans Pris paa Øerne.

5 Mos. 32, 3. Ps. 72, 9 fg. Mal. 1, 11.

Aab. 14, 7.

13. Herren skal drage ud som en Vældig, som en Krigsmand opflamme sin Nidkjærhed; han skal raabe høit, ja skrige; mod sine Fiender skal han vise sig som en Helt.

14. Jeg har tiet fra ældgammel Tid, jeg var taus, jeg holdt mig tilba-

ge. Nu vil jeg skrige som den Fødende, jeg vil puste og fnyse tillige.

57, 11. Ps. 50, 21.

15. Jeg vil lægge Bjerge og Høie øde og borttørre alle deres Urter, og jeg vil gjøre Floder til Land og udtørre Søer.

50, 2.

16. Og jeg vil føre Blinde paa en Vej, de ikke kjende; paa Stier, de ikke kjende, vil jeg lade dem vandre; jeg vil gjøre mørke Steder for deres Aasyn til Lys og Bakker til en Slette. Dette er de Ting, jeg vil gjøre og ikke undlade.

Ps. 97, 11; 118, 4. Es. 40, 4.

17. De skulle vige tilbage, og vorde saare beskjæmmede, de, som forlade sig paa udskaarne Billeder, som sige til støbte Billeder: I ere vore Guder.

1, 29; 44, 9 fg. Ps. 97, 7.

18. I Døve, hører! Og I Blinde, lukker Øinene op for at se!

43, 8.

19. Hvo er blind uden min Tjener* og døv som mit Bud, jeg sender? Hvo er blind som min fortrolige Ven og blind som Herrens Tjener?

*Israel.

20. Du har set Meget, men du tager ikke Vare derpaa; han har aabne Øren, men han hører ikke.

6, 9. Matt. 13, 13, 14. Es. 33, 31.

21. Herrens Vilje er det, for sin Retfærdigheds Skyld at gjøre Loven stor og herlig.

V. 4.

22. Men det er et røvet og plyndret Folk; de ere allesammen bundne i Huler og skjulte i Fangehuse; de bleve til Rov, og Ingen reddede, til Plyndring, og Ingen sagde: Giv tilbage!

49, 9.

23. Hvo iblandt eder vil vende Øret til dette, give Agt og høre til herefter?

Sak. 7, 11.

24. Hvo har givet Jakob hen til Plyndring og Israel til Røvere? Mon ikke Herren, han, mod hvem vi syndede, og paa hvis Veie de ikke vilde vandre, og paa hvis Lov de ikke hørte?

Jer. 2, 19; 6, 16.

25. Saa udøste han over dem sin brændende Vrede og en vældig Krig, og den satte dem i Brand trindt omkring, men de forstode det ikke, og den brændte dem, men de lagde det ikke paa Hjerte.

66, 15. Jer. 7, 20. Ez. 20, 8. Hos. 5, 10.

43. KAPITTEL.

Herrens udvalgte Folk skal dog ikke frygte; han vil i Jrd. Kjærlighed forløse det, føre det udsat gennem alle Trængsler

og Farer og samle det fra alle Jordens Egne, 1-7. Mod Hedningerne valder han sit forblindede Folk til Vidne paa, at han og ingen Afgud har forudforkyndt og hidført, hvad der er skeet, at altsaa han alene er den almægtige Gud og Frelser, 8-13. For at frelse Israel vil Herren lade Babel falde, og denne nye Væelse skal langt overgaa den gamle fra Ægypten, 14-21. Den grunder sig dog ikke paa nogenomhelst Værdighed hos Folket, men alene paa Herrens forbræmde Naade; Israel har kun trættet ham ved sine Synder, hvorfor han ogsaa har maattet give det til Pris for dets Fiender, 22-28.

OG nu, saa siger Herren, som skabte dig, Jakob, og som dannede dig, Israel: Frygt ikke, thi jeg har gjænløst dig, kaldet dig ved Navn, du er min! 44, 2; 41, 10. 1 Mos. 26, 24.

Jer. 30, 10; 46, 28. Es. 45, 3.

2. Naar du gaar gjennem Vande, saa er jeg med dig, og gjennem Floder, saa skulle de ikke overskylle dig; naar du gaar igjennem Ild, skal du ikke svides, og Luen skal ikke brænde dig;

Ps. 66, 19. Dan. 3, 13 fg. 17. 27. Mark. 16, 18.

3. thi jeg er Herren, din Gud, Israels Hellige, din Frelser; jeg giver Ægypten som Løsepenge for dig, Æthiopien og Seba i dit Sted. 49, 7.

4. Fordi du er dyrebar i mine Øine, er agtet høit, og jeg elsker dig, saa giver jeg Mennesker hen i dit Sted og Folkeslag istedetfor dit Liv.

5. Frygt ikke, thi jeg er med dig! Fra Østen vil jeg lade din Afkom komme, og fra Vesten vil jeg samle dig. V. 1. Jer. 46, 27. 28.

6. Jeg vil sige til Norden: Giv hid, og til Sønden: Hold ikke tilbage, lad mine Sønner komme fra-det Fjerne og mine Døtre fra Jordens Ende,

49, 12; 40, 4.

7. hver den, som nævnes med mit Navn, og som jeg har skabt til min Ære, som jeg har dannet, som jeg og har gjort. Jer. 14, 9; 15, 16.

8. Før frem et blindt Folk, som dog har Øine, og Døve, som dog have Øren!

42, 18 fg.

9. Alle Hedningefolk, samler eder tilhobe, og Folkefærd skulle komme tilsammen. Hvo iblandt dem* er der, som kundgør dette**? Og lad dem forkynde os, hvad de tidligere have spaaet***: Lad dem stille sine Vidner, forat de kunne faa Ret, eller lad dem høre og sige: Det er Sandhed!

45, 21; 41, 26.

*Afguderne. **V. 5 fg. ***41, 22.

10. I ere mine Vidner, siger Herren, og min Tjener, som jeg har udvalgt, forat I skulle erkjende og tro mig og forstaa, at det er mig*; før mig er ingen Gud bleven dannet og efter mig skal der ingen vorde.

V. 12; 44, 6.

*5 Mos. 32, 39. Es. 44, 6 fg. 45, 5. 14.

11. Jeg, jeg er Herren, og foruden mig er der ingen Frelser. Hos. 13, 4.

12. Jeg har forkyndt og frelst og ladet høre, og ingen fremmed Gud var der iblandt eder, og I ere mine Vidner, siger Herren, og jeg er Gud.

V. 9.

13. Endog fra Dag blev til, er jeg det, og der er Ingen, som redder af min Haand; jeg gjør en Gjerning, og hvo driver den tilbage?

Ps. 90, 2. Ordspr. 8, 25. Es. 14, 27; 46, 10.

14. Saa siger Herren, eders Gjænløser, Israels Hellige: For eders Skyld sender jeg Bud til Babel og lader dem allesammen tilligemed Kaldæerne som Flygtninger stige ned i sine Lystskibe. V. 3; 41, 14; 47, 4; 48, 17.

15. Jeg er Herren, eders Hellige, Israels Skaber, eders Konge.

16. Saa siger Herren, som gjorde Vei i Havet og Sti i mægtige Vande, 2 Mos. 14, 21 fg. Jos. 3, 16 fg. Es. 44, 27.

17. som lod Vogne og Heste, Hær og Magt drage ud — tilhobe ligge de, de staa ikke op, de ere udslukkede, som en Tande ere de slukkede —:

18. Kommer ei de forrige Ting i Hu, og agter ei paa det Forgangne!

19. Se, jeg gjør noget Nyt, nu skal det spire frem; skulle I ikke erfare det? Ja, jeg vil gjøre Vei i Ørkenen, Strømme i øde Egne.

Aab. 21, 5. Es. 41, 18.

20. Markens vilde Dyr, Schakaler og Strudse, skulle se mig, fordi jeg giver Vand i Ørkenen, Strømme i øde Egne, for at at give mit Folk, mine Udvalgte, at drikke.

21. Det Folk, jeg har dannet mig, de skulle fortælle min Pris.

22. Men ikke mig har du paakaldt, Jakob, saa du gjorde dig Møje for mig, Israel!

23. Du har ikke bragt mig dine Brændofferes Faar og ikke særet mig med dine Slagtoffer; jeg har ikke trættet dig med Madoffer og ikke voldt dig Møje med Virak.

24. Du har ikke kjøbt mig Kalmus* for Sølv og ikke mættet mig med dine Slagtofferes Fedme; du har kun

trættet mig med dine Synder, voldt mig Møje med dine Misgjerninger.

*2 Mos. 30, 23.

25. Jeg, jeg er den, som udsletter dine Misgjerninger for min Skyld, og dine Synder kommer jeg ikke i Hu.

Ps. 51, 3. Es. 44, 22. Jer. 31, 34. Hebr. 8, 12.

26. Mind mig*, lad os gaa irecte med hinanden! Fortæl du, forat du kan faa Ret!

*om, hvad du har gjort for mig.

27. Din første Fader syndede, og dine Talsmænd faldt fra mig;

28. saa vanhelligede jeg de hellige Fyrster og hengav Jakob til Ban og Israel til Forhaanelse.

44. KAPITEL.

Nu vil'og Herren udgyde sin Aand og sin rige Velsignelse over Israel, hvorefter Hedningerne skulle omvende sig til ham og sætte en Ære i at høre med til hans Folk, 1-5. Han er den eneste sande Gud, thi han alene har, hvad Israel kan bevidne, fra Arilds Tid af forudforkyndt, hvad Fremtiden skal bringe, 6-8. Afgudsbillederne dertmod ere unyttige Ting, og de, der forfærdige og dyrke dem, forbitnede og latterlige Daarer, som skulle blive tilskamme, 9-20. Dette skal Israel tage til Hjerte og vende om til Herren, som skal udslette dets Synder og forløse det, 21-23. Han skal som den almægtige Gud gjøre de hedenske Spaamænd tilskamme og ved Cyrus opfylde sine Profeters Spaadomme om Jerusalem og Tempels Genopbyggelse, 24-28.

OG nu hør, Jakob, min Tjener, og Israel, som jeg har udvalgt!

41, 8.

2. Saa siger Herren, som skabte dig og dannede dig fra Moders Liv, som hjælper dig: Frygt ikke, min Tjener, Jakob, og Jesurun*, som jeg har udvalgt!

V. 24; 43, 1, 15; 41, 10, 13, 14. Jer. 30, 10.

*5 Mos. 32, 15.

3. Thi jeg vil udgyde Vand over det Tørstige og Strømme over det Tørre; jeg vil udgyde min Aand over din Sæd og min Velsignelse over dine Spirer,

Ps. 68, 10. Es. 32, 15. Joh. 7, 38 fg. Ez. 39, 29.

Joel 3, 1 fg. Ap. G. 2, 1 fg. 17 fg. 8, 17.

4. saa de vokse op som iblandt Græs, som Piletrær ved Vandbække.

Ps. 1, 3. Jer. 17, 8. Ez. 47, 12.

5. Denne skal sige: Jeg hører Herren til, og denne kalde sig med Jakobs Navn, og denne skal skrive med sin Haand: Jeg hører Herren til,

og Israel skal han bruge som Hædersnavn.

6. Saa siger Herren, Israels Konge og hans Gjenløser, Herren, Hærskarenes Gud: Jeg er den Første, og jeg er den Sidste, og foruden mig er der ingen Gud.

41, 4; 48, 12. Aab. 1, 8; 22, 13. Es. 43, 11.

45, b. 14. 21; 46, 9.

7. Og hvo er den, der som jeg forkynnder, hvad der skal ske? Han kundgjøre og lægge frem for mig, hvad han har forkyndt, lige siden jeg frembragte Oldtidens Slægt! Og Fremtiden og hvad der skal komme, — lad dem kundgjøre det!

41, 22 fg. 43, 9.

8. Frygter ikke og forfærdes ikke! Har jeg ikke for længe siden ladet dig høre det og forkyndt dig det? I ere mine Vidner. Er der nogen Gud foruden mig? Der er ingen Klippe, jeg kjender ingen.

43, 10, 12. Ps. 18, 32. 1 Kor. 8, 4.

9. De, som danne udskaarne Billeder, ere allesammen Intet, og deres dyrebare Billeder ere til ingen Nytte, og de, der give dem Vidnesbyrd, se ikke og skjønne ikke, forat de skulle vorde tilskamme.

Ps. 115, 5 fg. Es. 41, 24. Jer. 10, 14; 51, 17, 47.

10. Hvo har dannet en Gud og støbt et Billede — til ingen Nytte?

11. Se, alle de, som holde sig til det, skulle vorde tilskamme, og Mesterne selv ere jo Mennesker; lad dem samle sig allesammen, lad dem træde frem! De skulle frygte, de skulle vorde tilskamme alle tilhobe.

45, 16. Jer. 10, 14; 51, 17, 47.

12. Mesteren, som arbejder i Jern med Meisel, han arbejder ved Kulild, og med Hammer danner han det og arbejder paa det med sin kraftige Arm; han bliver ogsaa hungrig og kraftløs, han drikker ikke Vand og bliver afmægtig.

40, 19; 41, 7.

13. Mesteren, som arbejder i Træ, udspænder en Maalesnor, ridser det af med en Stift, arbejder det med Høvl og ridser det af med Passer, og han gjør det efter en Mands Skikkelse, som et deilig Menneske, til at bo i et Hus.

40, 20. Jer. 10, 3 fg. Ap. G. 17, 24; 19, 24.

14. En giver sig til at fælde Cedere, og han tager Steneg og Eg og vælger sig ud et blandt Skovens Træer; han planter en Furu, og Regnet bringer den til at vokse.

15. Og saa tjener Træet Mennesket

til Brænde, og han tager deraf og varmer sig; han tænder ogsaa Ild paa det og bager Brød; han gjør ogsaa en Gud af det og tilbeder, gjør et udskaaert Billede af det og falder ned for det.

V. 19, 17; 46, 6.

16. Halvdelen af det oprænder han med Ild; ved Halvdelen af det æder han Kjød, steger en Steg og mætter sig; han varmer sig ogsaa og siger: Ah! Jeg er bleven varm, jeg kjender Ild.

17. Og Resten af det gjør han til en Gud, til sit udskaaerne Billede; han falder ned for det og tilbeder, og han beder til det og siger: Frels mig, thi du er min Gud!

42, 17.

18. De skønne ikke og forstaa ikke; thi han* har klinet deres Øine til, saa de ikke se, deres Hjerter, saa de ikke forstaa.

*Gud; 6, 10.

19. Og han* tager sig det ikke til Hjerter, og der er ingen Erkjendelse og ingen Forstand, saa han siger: Halvdelen af det har jeg oprændt med Ild, jeg har ogsaa bagt Brød over Gløderne af det, jeg steger Kjød og æder, og Resten af det skulde jeg gjøre til en Vederstyggelighed, for en Træklovs skulde jeg falde ned!

*Afgudsdyrkeren.

20. Hvo der finder Behag i Aske*, ham har et bedaart Hjerter ført vild, og han redder ikke sin Sjæl og siger ikke: Er det ikke Løgn, hvad jeg har i min Høire?

Hos. 12, 2. Aab. 22, 15. *d. e. Tomhed.

21. Kom dette i Hu, Jakob! Kom det i Hu, Israel! Thi du er min Tjener; jeg har dannet dig, du er min Tjener; Israel, du skal ikke blive glemmt af mig.

V. 1, 2; 49, 14, 15.

22. Jeg udsletter dine Overtrædelser som en Taage og dine Synder som en Sky: vend om til mig, thi jeg gjenløser dig!

1, 18; 43, 25; 31, 6.

23. Jubler, I Himle! Thi Herren gjør det. Raaber med Fryd, I Jordens Dybder! Bryder ud, I Berge, i Jubel, Skoven og hvert Træ i den! Thi Herren gjenløser Jakob, og paa Israel vil han aabenbare sin Herlighed.

49, 13; 55, 12. Ps. 66, 1 fg.

96, 10 fg. 98, 7 fg. Es. 35, 10.

24. Saa siger Herren, din Gjenløser, han, som dannede dig fra Moders Liv: Jeg er Herren, som gjør Alting, som udspejndte Himmelen alene, som udstrakte Jorden (hvo var med mig?),

5 Mos. 32, 6. Es. 40, 22; 45, 12. Ps. 104, 2, 5.

25. som gjør Snakkerne Tegn til Intet og Spaamændene til Daarer, som driver de Vise tilbage og gjør deres Vidskab til Daarskab,

23, 14. 1 Kor. 1, 19, 20.

26. som stadfæster sin Tjeners Ord og fuldbyrder mine Sendebuds Raad*, som siger til Jerusalem: Det skal beboes, og til Judas Stæder: De skulde opbygges, dets Ruiner vil jeg reise,

*d. e. sine af Profeterne forkyndte Raadslutninger.

27. som siger til Dybet: Bliv tørt, dine Strømme vil jeg udtørre,

2 Mos. 14, 22. Jos. 3, 16. Es. 42, 16.

28. som siger til Cyrus: Min Hyrde! Og al min Vilje skal han fuldbyrde, idet han siger til Jerusalem: Det skal opbygges, og Templet skal vorde grundlagt.

2 Krøn. 36, 22, 23. Eser. 1, 1 fg. 5, 13.

Es. 45, 13.

45. KAPITEL.

Herren vil give Cyrus Magt over Folk og Konger for Israels Skyld, og forat baade Cyrus selv og alle Folk paa Jorden skulde erkjende, at han er den eneste sande Gud, fra hvem Lykke og Ulykke kommer; Jorden skal da blive fuld af Frelse og Retfærdighed, 1-8. De, som mestre og laste Herrens Styrelse, ere forsmættelige Daarer. Ham skal man overlade Omsorgen for sit Folk; han skal give Cyrus Seier og lade ham gjenopbygge Jerusalem og sende Israel hjem igen, 9-13. Folkene skulde stutte sig til Israel i Erkjendelsen af, at den sande Gud alene findes hos det; Afgudsdyrkerne skulde gaa tilgrunde, medens Israel bliver frelst for evig Tid, 14-17. Derpaa, at Herren har opfyldt de Forjættelser, han har givet Israel, skulde Hedningerne kjende, at han alene er Gud, og saaledes skal hans urokkelige Vilje ske, at alle Mennesker engang skulde bøte Knæ for ham, 18-25.

SAA siger Herren til sin Salvende, til Cyrus, hvis høire Haand jeg har grebet for at kaste Hedningefolk ned for hans Aasyn og løse Bæltet fra Kongers Lænder, for at aabne Døre for hans Aasyn, og forat ingen Porte skulde kunne holdes lukkede:

44, 28.

1. Jeg vil gaa frem for dit Aasyn, og Bakker vil jeg jævne; Døre af Kobber vil jeg sønderbryde, og Bomme af Jern vil jeg sønderhugge.

2. Og jeg vil give dig Skatte, som ere skjulte i Mørket, og Klenodier, som ere gjemte paa lønlige Steder, forat du maa erkjende, at jeg er Herren, som kaldte dig ved Navn, Israels Gud.

44, 1.

4. For Jakobs, min Tjeners, og for Israels, min Udvalgte, Skyld kaldte jeg dig ved Navn, gav jeg dig Hædersnavn, endog du ikke kjendte mig. 44, 8.

5. Jeg er Herren, og Ingen ydermere; foruden mig er der ingen Gud. Jeg omgjordede dig, endog du ikke kjendte mig. 5 Mos. 32, 39.

Es. 37, 16; 45, 10, 11; 44, 6, 8; 46, 9.

6. forat man fra Solens Opgang og fra dens Nedgang skal erkjende, at der er Ingen foruden mig; jeg er Herren, og Ingen ydermere.

59, 19. Mal. 1, 11.

7. den, som danner Lys og skaber Mørke, som gjør Fred og skaber Ulykke; jeg, Herren, gjør alt dette.

1 Mos. 1, 3.

8 Kor. 4, 6. Es. 31, 2. Am. 3, 6. Mika 1, 12.

8. Drypper, i Himle, fra oven, og fra Skyerne nedstrømme Retfærdighed! Jorden skal oplade sig og bære Frelses Frugt, og Retfærdighed skal den lade fremspire tillige. Jeg, Herren, jeg skaber det.

Ps. 85, 12. Hos. 10, 12.

9. Ve den, som trætter med den, der dannede ham, et Skaar blandt andre Skaar af Jord! Kan Leret sige til ham, som danner det: Hvad gjør du? Og kan dit Verk sige om dig: Han har ingen Hænder?

1 Sam. 2, 10. Jer. 18, 6. Rom. 9, 20, 21.

Dan. 4, 35.

10. Ve den, som siger til sin Fader: Hvorfor avler du? og til Kvinden: Hvorfor føder du?

11. Saa siger Herren, Israels Helige, og han, som dannede ham: Spørger mig om de kommende Ting! Lader mig raade over mine Børn og over mine Hænders Verk! 44, 21, 24.

12. Jeg har gjort Jorden, og Menneskene har jeg skabt paa den; mine Hænder er det, som have udspændt Himmelen, og al dens Hær har jeg frembragt.

40, 28; 42, 5; 44, 24. Jer. 10, 12.

Ps. 33, 6; 104, 2.

13. Jeg har opvakt ham* i Retfærd, og alle hans Vele vil jeg jævne; han skal opbygge min Stad og løslade mine Bortførte, ikke for Betaling og ikke for Skjenk, siger Herren, Hærskarernes Gud. *Cyrus; V. 1.

14. Saa siger Herren: Ægyptens Erhverv og Ætiopiens Vinding og Sabæerne, de høie Mænd, til dig skulle de gaa over, og dig skulle de tilhøre, dig skulle de følge, i Lænker

gaa over, og for dig skulle de nedbøje sig, dig skulle de bønfalde og sige: Kun hos dig er Gud, og der er ingen ydermere, ingen Gud.

43, 3; 44, 6, 8; 45, 5.

15. Sandelig, du er en Gud, som skjuler sig, du Israels Gud, du Frelser!

Job 11, 7. Rom. 11, 33 fg.

16. De blive beskjemmede, ja tilskamme allesammen; de gaa alle tilhobe bort med Skjændsel, Afgudsbilledernes Mestere. 42, 17; 44, 9, 11.

17. Israel bliver frelst ved Herren med en evig Frelse; I skulle ikke vende beskjemmede og ikke vende tilskamme i al Ewigbed. Hebr. 9, 12.

18. Thi saa siger Herren, som skabte Himmelen (han er Gud), som dannede Jorden og gjorde den (han grundfæstede den, ikke til at være øde skabte han den, til at beboes dannede han den): Jeg er Herren, og Ingen ydermere.

1 Mos. 1, 1. Ps. 146, 6. Es. 44, 24.

Ap. G. 4, 24; 14, 15; 17, 24 fg.

19. Ikke i Løndom har jeg talt, paa et Sted i et mørkt Land; jeg har ikke sagt til Jakobs Afkom: Søger mig uden Nytte! Jeg, Herren, taler Retfærdighed, forkynder Retvished.

48, 16. Joh. 18, 20.

20. Forsamler eder og kommer, træder hid tilhobe, I Undkomne af Hedningefolkene! De vide Intet, de, som bære sine Træbilleder og bede til en Gud, som ikke kan frelse.

43, 9 fg. 5 Mos. 32, 37, 38. Dom. 10, 14.

1 Sam. 12, 21. Jer. 2, 28; 11, 12. Es. 46, 7.

21. Melder og siger frem! Ja, lad dem raadslaa tilhobe! Hvo har kundgjort dette fra fordums Tid, forkyndt det for længe siden? Mon ikke jeg, Herren? Og der er ingen Gud ydermere foruden mig; en retfærdig og frelsende Gud er der ikke foruden mig.

22. Vender eder til mig, og vorder frelste, alle Jordens Ender! Thi jeg er Gud, og Ingen ydermere.

Ps. 22, 23. Es. 49, 6.

23. Ved mig har jeg svoret, Retfærdighed er udgangen af min Mund, et Ord, som ikke skal vende tilbage: For mig skal hvert Knæ bøje sig, mig skal hver Tunge tilsværge Troskab.

Hebr. 6, 13. Rom. 14, 11. Fil. 2, 10 fg.

Es. 19, 18. Zef. 3, 9.

24. Kun i Herren, skal man sige om mig, er Retfærdighed og Styrke; til ham skal man komme, og tilskam-

me skulle alle de blive, som brænde af Harme mod ham.

25. I Herren skulle de retfærdiggjøres og rose sig, al Israels Afkom.

Jer. 4, 2.

46. KAPITEL.

Babels Guder skulle falde, og deres Billeder bæres bort af Dyr. 1. 2. Israel, som dets Gud fra Begyndelsen af har baaret og fremdeles skal bære, skal derfor vogte sig for Afgudsdyrkelsens Dvaarlighed, 3-7. De iblandt Folket, som helde til Fra fald fra Herren, skulle ihukomme Alt, hvad han fra Arlids Tid har gjort for det, og særlig, at han længe forud har forkyndt Cyrus's Komme og nu ladet ham komme, 8-11, og de iblandt det, som ikke vilde tro paa dets Frelse, skulle vide, at den er nær forhaanden, 12. 13.

BEL* sægner, Nebo* falder om; deres Billeder overgives til Dyrene og Fæet; de, som I bare**, lægges som en Byrde paa de trætte Lastdyr. *to af Babels Afguder; Jer. 50, 2. **45, 20.

2. De falde om, segne tilhobe, kunne ikke redde Byrden, og selv gaa de bort i Fangenskab.

Jer. 48, 7; 49, 3.

3. Hører paa mig, I af Jakobs Hus og alle I, som ere blevne tilovers af Israels Hus, I, som ere lagte paa mig fra Moders Liv, som ere baarne af mig fra Moders Skjød,

5 Mos. 32, 11. Ps. 22, 10; 71, 6.

4. og indtil eders Alderdom er jeg den Samme, og indtil de graa Haar vil jeg bære eder; jeg har gjort det, og jeg vil fremdeles opløfte, og jeg vil bære og redde.

2 Mos. 19, 4.

5. Med hvem ville I ligne mig og stille mig sammen og sammenligne mig, at vi skulde være lige?

40, 18. 25. Ap. G. 17, 29.

6. De ryste Guld ud af Pungen og vele Sølv med Vegten, lele en Guldsmed, som skal gjøre det til en Gud, saa de kunne falde ned og tilbede;

40, 19; 44, 12. Dom. 17, 4. Jer. 10, 3. 4. 7. de løfte ham op, de bære ham paa Skulderen og sætte ham paa hans Plads, og han staar der, viger ikke fra sit Sted; om ogsaa Nogen træder til ham, svarer han ikke, redder ham ikke af Nød.

45, 20. Jer. 10, 5. 1 Kong. 18, 27 fg. Ps. 115, 4 fg.

8. Kommer dette i Hu og vorder fakte! Tager det til Hjerte, I Overtrædere!

9. Kommer de forrige Ting fra gammel Tid i Hu, at jeg er Gud, og

Ingen ydermere, at jeg er Gud, og der er Ingen som jeg.

41, 22; 42, 9; 43, 18; 45, 5.

10. jeg, som fra Begyndelsen forkynder Enden og fra fordums Tid, hvad der ikke ønsket, jeg, som siger: Mit Raad skal vorde fuldbydet, og Alt, hvad mig behager, vil jeg gjøre,

45, 9.

11. jeg, som kalder fra Østen en Rovfugl, fra et fjernt Land en Mand, som skal fuldbyrde mit Raad; jeg har baade talt det og vil lade det komme: jeg har beredt det, jeg vil ogsaa gjøre det.

12. Hører paa mig, I stærke Aander, I, som ere langt borte fra Retfærdighed!

13. Jeg lader min Retfærdighed komme nær, den er ikke langt borte, og min Frelse tøver ikke, og jeg giver Frelse paa Zion, min Herlighed til Israel.

Ps. 98, 2. Es. 56, 1; 62, 1. Luk. 2, 30 fg.

47. KAPITEL.

Babel skal miste al sin Herlighed og styrtes i Elendighed og Skjændet til Straf for sin Ubarmhjertighed imod Guds Folk og sit Hovmod, 1-7. Denne Dom formaaer det ikke at afvende ved sine Trolddoms- og Stjernetyder Kunster, 8-16.

STIG ned og sæt dig i Sløvet, du Jomfru, Babels Datter! Sæt dig paa Jorden uden Trone, du Kaldæernes Datter! Thi man skal ej mere kalde dig den Blødagtige og den Kjælne

Jer. 13, 18. Job 2, 8.

2. Tag fat paa Kværnen og mal Mel. slaa op dit Slør, løft Sløbet op, gjør Benet bart, vad over Floder!

2 Mos. 11, 5. Dom. 16, 21.

3. Din Blusel skal vorde blottet, og din Skam vorde seet; Hevn vil jeg tage og ikke spare noget Menneske. 3, 17. Ez. 16, 37; 23, 29. Hos. 2, 10. Nah. 3, 5.

4. Vor Gjenløser — hans Navn er Herren, Hærskarernes Gud, Israels Hellige.

43, 14.

5. Sid taus og gæk ind i Mørket, du Kaldæernes Datter! Thi man skal ikke mere kalde dig Rigernes Dronning.

6. Jeg var vred paa mit Folk, vanhelligede min Arv og gavdem i din Haand; du viste dem ikke Barmhjertighed, paa Oldingen lod du dit Aag tynde svart.

Ps. 60, 3; 74, 1, 7. Begr. 2, 2. Sak. 1, 2. 12.

7. Og du sagde: Til evig Tid skal jeg være Dronning, saa du ikke lagde

dette* paa Hjerte, ikke tænkte paa, hvad Enden derpaa skulde blive.

Aab. 18. 7. 8. *V. 6.

8. Saa hør nu dette, du Vellystige, som sidder saa tryk, som siger i dit Hjerte: Jeg og Ingen ydermere! Jeg skal ikke sidde som Enke og ikke vide af at være barnløs!

9. Men begge disse Ting skulle komme over dig i et Øieblik, paa een Dag, baade Barnløshed og Enkestand; i fuldt Maal komme de over dig trods dine Trolddomskunstners Mangfoldighed, trods dine Besværgelsers store Mængde.

V. 12. Dan 2, 2.

10. Og du forlod dig paa din Ondskab, du sagde: Der er Ingen, som ser mig. Din Visdom og din Vidskab, den har forført dig, saa du sagde i dit Hjerte: Jeg og Ingen ydermere!

11. Saa skal der da komme over dig en Ulykke, som du ikke skal skjøne at bortmaane, og en Fordærvelse skal falde paa dig, som du ikke skal magte at afvende ved noget Sonoffer, og der skal pludselig komme over dig en Ødelæggelse, som du ikke ved om.

12. Staa dog frem med dine Besværgelser og med dine Trolddomskunstners Mangfoldighed, hvormed du har gjort dig Møje fra din Ungdom af! Kanake du kunde hjælpe dig dermed, kanske du kunde skræmme det bort.

V. 9.

13. Du har trættet dig ud med dine mange Anslag; lad dem dog staa frem og frelse dig, de, som have inddelt Himmelen, som beskue Stjernerne, som hver Maaned kundgjøre Ting, der skulle komme over dig!

Dan. 4, 6. 7.

14. Se, de ere som Halm, Ild opbrænder dem, de kunne ikke redde sit eget Liv fra Luens Magt; der er ingen Glød at varme sig ved, ingen Ild at sidde for.

5, 24; 40, 24.

15. Saaledes gaar det dig med dem, som du har gjort dig Møje for; de, som handlede med dig fra din Ungdom af, de fare hid og did, hver til sin Kant; der er Ingen, som frelser dig.

48. KAPITEL.

Israel, som tilbeder Herren, omend ikke i Oprigtighed, skal som hans Folk høre paa, hvad han vil sige det, 1. 2. Han har længe forud forkyndt dem, hvad der skulde komme, og saa pludselig ladet det ske, forat de ikke skulde tilskrive sine Afgru-

der det, og han forkynder dem nu noget Nyt, forat de ikke skulde sige, at de allerede forud kjendte det; thi de ere et Jor-stokket og troløst Folk; kun for sin egen Åres Skyld er det, han ikke har tilintetgjort det, men vil opfylde sine Forjættelser, 3-11. Det skal vide, at det er ham og ingen Afgrud, som for længe siden aabenlyst har forud forkyndt og sat i Verk, hvad der nu er skeet og endnu skal ske, Cyrus's Seire og Babels Undergang ved ham. Nu har han sendt sin Profet med nyt Budskab, 12-18. Gid Israel vilde lytte til Herrens Ord! Da skulde det blive rigelig velsignet, 17-19. Herren vil i Naade føre det ud af Babel og vel frem gjennem Ørkenen; for de Ugudelige gives der dog ingen Fred, 20-22.

HØRER dette, I af Jakobs Hus, I, som kaldes med Israels Navn og ere oprundne af Judas Kilde, som sværge ved Herrens Navn og prise Israels Gud, men ikke i Sandhed og ikke i Retskaffenhed! Jer. 4, 2.

2. Thi efter den hellige Stad kalde de sig, og paa Israels Gud stole de*, paa ham, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud. *Mika 3, 11.

3. Det Forrige* har jeg for længe siden forkyndt, og af min Mund udgik det, og jeg lod dem høre det; pludselig gjorde jeg det, og det kom.

*46, 9, 10.

4. Efterdi jeg vidste, at du er haard, og din Nakke en Jernsene, og din Pande af Kobber, 2 Mos. 32, 9.

2 Kong. 17, 14, Jer. 5, 3; 6, 28.

Es. 2, 4; 3, 7. Sak. 7, 12. Ap. G. 7, 51.

5. saa forkyndte jeg dig det for længesiden; før det kom, lod jeg dig høre det, forat du ikke skulde sige: Mit Gudebillede har gjort det, og mit udskaarne og mit støbte Billede har bragt det tilveie.

6. Du har hørt det; se det nu altsammen! Og I, maa I ikke bekjende det? Jeg lader dig høre Nyt fra nu af, hvad der har været gjemt i Løn, og hvad du ikke har vidst.

7. Nu er det skabt, og ikke for længe siden, og før idag havde du ikke hørt det, forat du ikke skulde sige: Se, jeg vidste det.

8. Hverken har du hørt det, eller har du faaet det at vide, heller ikke er dit Øre for længe siden blevet opladt; thi jeg vidste, at du er troløs og bleven kaldt en Overtræder fra Moders Liv af. V. 1. 4.

9. For mit Navns Skyld er jeg langmodig, og for min Åres Skyld lægger jeg Baand paa mig, dig til Baade, for ikke at udrydde dig.

10. Se, jeg Iutrer dig, men ikke som Sølv*; jeg prøver dig i Elendigheds Ovn**.

*Ikke saa strengt som Sølv; Ps. 12, 7.

**d. e. ved haarde Tugtelse, uden at udrydde dig; Ordspr. 17, 3. 1 Pet. 1, 7.

11. For min Skyld, for min Skyld gjør jeg det; thi hvorledes skulde jeg lade mit Navn vorde vanhelliget? Og min Ære giver jeg ikke nogen Anden.

4 Mos. 14, 15, 16. 5 Mos. 9, 28. Es. 42, 8.

12. Hør paa mig, Jakob, og Israel, min Kaldede! Jeg er det, jeg er den Første, jeg er ogsaa den Sidste. 41, 4.

13. Min Haand har ogsaa grundfæstet Jorden, og min Høire har udsprændt Himmelen; jeg kalder paa dem, de staa der tilhobe.

40, 12, 28; 44, 24. Ps. 33, 9; 119, 91.

14. Forsamler eder allesammen og hører: Hvo iblandt dem* har forkyndt dette? — Han, som Herren elsker**, skal fuldbyrde hans Vilje paa Babel¹ og vise hans Magt paa Kaldæerne. *Afguderne. **Cyrus; 44, 28.

15. Jeg, jeg har talt; jeg har ogsaa kaldet ham, jeg har ladet ham komme, og han har Lykke paa sin Vel.

10. Kommer nær til mig, hører dette! Fra Begyndelsen af har jeg ikke talt i Løndom; fra den Tid af, det skede, er jeg der*. Og nu har den Herre Herre sendt mig** og sin Aand. 45, 19. Joh. 18, 20.

*fra den Tid, det Forkyndte begyndte at opfyldes, var jeg virksom tilstedede derved.

**d. e. Profeten.

17. Saa siger Herren, din Gjenløser, Israels Hellige: Jeg er Herren, din Gud, som lærer dig at gjøre, hvad der er dig til Baade, som fører dig paa den Vel, du skal gaa.

41, 14; 43, 15. Ps. 25, 12; 32, 8.

18. Gid du vilde agte paa mine Bud! Da skulde din Fred vorde som en Flod, og din Retfærdighed som Havets Bølger;

19. da skulde din Sæd vorde som Sand, og dit Livs Afkom som Sandkorn; dens Navn skulde ikke udryddes og ikke udslettes for mit Aasyn.

1 Mos. 22, 17; 28, 14; 32, 12. 1 Kong. 4, 20.

20. Drager ud af Babel, flyr fra Kaldæerne! Forkynder dette, lader det høre med Jubelrøst, udbreder det indtil Jordens Ende, siger: Herren har gjenløst sin Tjener Jakob! 52, 11.

Jer. 50, 8; 51, 6, 7. Sak. 2, 11. Aab. 18, 4.

21. Og de lide ingen Tørst; gjen-

nem Ørkenen fører han dem, Vand af Klippen lader han rinde for dem; han kløver Klippen, og der flyder Vand.

2 Mos. 17, 6, 4 Mos. 20, 11. 5 Mos. 8, 15. Ps. 78, 15, 16; 105, 41; 114, 2. 1 Kor. 10, 4.

22. Der er ingen Fred, siger Herren, for de Ugudelige. 57, 21. Jer. 16, 5.

49. KAPITTEL.

Messias, som er kaldet og udrustet til at være Herrens Tjener, men forjæves har arbejdet blandt Israel og er bleven foragtet og mishandlet, skal tæke blot opreise Israel, men ogsaa vende Hedningernes Lys og Verdens Freise og blive høit ophøjet og forherliget, 1-7. Guds Folk skal forløses af ham og under Guds Beskyttelse og Forsorg samles fra alle Jordens Lande, hvorover Himmel og Jord skal juble, 8-13. Zion skal erfare, at dets Herre ingenlunde har glemt det, men at han med mere end moderigt Kjærlighed forbarmer sig over det og formerer og forherligger det, 14-23. Det fangne Israel skal udrives af Fløndernes Vold, og disse faa sin Straf, 24-28.

HØRER paa mig, I Øer, og giver Agt, I Folk fra det Fjerne! Herren har kaldet mig fra Moders Liv af, han har nævnt mit Navn fra min Moders Skjød. Jer. 1, 5. Luk. 1, 30 fg.

2. Og han har gjort min Mund som et skarpt Sverd, skjult mig i sin Haands Skygge, og han har gjort mig til en blank Pil, glemt mig i sit Koger. Aab. 1, 16; 2, 12, 15; 19, 15, 21.

Hebr. 4, 12. Es. 51, 16.

3. Og han sagde til mig: Du er min Tjener, du er Israel, paa hvem jeg vil aabenbare min Herlighed.

42, 1; 44, 23. Joh. 17, 4.

4. Og jeg, jeg sagde: Forjæves har jeg arbejdet mig træd, og til Ingen Nytte har jeg fortæret min Kraft; dog, min Ret er hos Herren, og min Løn hos min Gud.

5. Og nu siger Herren, som fra Moders Liv har dannet mig til en Tjener for sig, for at føre Jakob tilbage til ham, og forat Israel skal blive samlet til ham, og jeg er særet i Herrens Øine, og min Gud er bleven min Styrke, —

6. han siger: Det er for ringe, at du er mig en Tjener for at opreise Jakobs Stammer og føre de Bevarede af Israel tilbage; saa vil jeg da gjøre dig til Hedningernes Lys, forat min Frelse maa være indtil Jordens Ende.

42, 6; 45, 22; 60, 3.

Hagg. 2, 7. Ap. G. 13, 47. Luk. 2, 22.

7. Saa siger Herren, Israels Gjen-

løser, dets Hellige, til haw, som er foragtet af hver Sjæl, til ham, som vækker Folks Afsky, til ham, som er Herskeres Tjener: Konger skulle se det og reise sig, Fyrster skulle se det og kaste sig ned, for Herrens Skyld, som er trofast, for Israels Helliges Skyld, som udvalgte dig.

43, 14; 53, 3; 52, 14, 15.

8. Saa siger Herren: I den behagelige Tid bønhearer jeg dig, og paa Frelsens Dag hjælper jeg dig, og jeg vil bevare dig og gjøre dig til en Pakt for Folket, forat du skal bringe Landet paa Fode, udskifte øde Arveloder, 2 Kor. 6, 2. Es. 42, 6. Luk. 4, 18, 19.

9. sige til de Bundne: Gaar ud! — til dem, som ere i Mørket: Kommer frem for Lyset! Paa Veien skulle de græsse, og paa alle bare Høie skal der være Græsgang for dem. 61, 1.

10. De skulle ikke hungre og ikke tørste, og hverken det glødende Sandhav eller Solen skal skade dem; thi deres Forbarmer skal føre dem og lede dem til Vandkilder.

Aab. 7, 16. 17. Ps. 121, 6; 23, 2.

11. og jeg vil gjøre alle mine Bjerge til Veie, og mine banede Veie skulle forhøies.

12. Se, disse komme langt borte fra, og se, disse komme fra Norden og fra Vesten, og disse fra Sinims Land. 43, 6; 60, 4.

13. Jubler, I Himle, og fryd dig, du Jord! I Bjerge, udbryder i Frydesang! Thi Herren træster sit Folk, og over sine Elendige forbarmer han sig.

44, 23. Ps. 69, 35; 96, 11; 98, 4. Aab. 12, 12.

14. Zion sagde: Herren har forladt mig, og Herren har glemt mig. Ps. 137; 44, 10. Es. 60, 15; 62, 4. Jer. 8, 19 fg.

15. Glemmer vel en Kvinde sit dende Barn, saa hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? — Om end de glemme, saa glemmer jeg dog ikke dig. 1 Kong. 3, 26. Ps. 9, 13.

16. Se, i begge mine Hænder har jeg tegnet dig, dine Mure staa altid for mig.

17. Dine Børn komme i Hast; de, som nedbrøde dig og ødelagde dig, de skulle drage ud fra dig.

18. Opløft dine Øine trindt omkring og se! De samle sig allesammen, de komme til dig. Saasandt jeg lever, siger Herren, du skal føre dig dem allesammen som en Prydelse og binde dem om dig som en Brud; 60, 4.

19. thi dine Ruiner og dine øde

Steder og dit nedbrudte Land, — sandelig, nu skal du være for trang for Indbyggerne, og dine Ødelæggere skulle være langt borte.

20. Endnu skulle Børnene fra din Barnløsheds Dage sige for dine Øren: Stedet er mig for trangt; flyt dig for mig, forat jeg kan faa bo! 54, 1 fg.

21. Og du skal sige i dit Hjerte: Hvo har født mig disse? Jeg var jo barnløs og ufrugtbar, landflygtig og forakudt. Og hvo har opfostret disse? Se, jeg var jo enlig tilbage. Hvor vare da disse?

22. Saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil løfte min Haand til Hedningerne og reise mit Banner for Folkene, og de skulle bringe dine Sønner ved Barmen, og dine Døtre skulle bæres paa Skulderen.

13, 2; 62, 10. Jer. 50, 2.

23. Og Konger skulle være dine Fosterfædre, og deres Fyrstinder dine Ammer; paa sit Ansigt skulle de kaste sig til Jorden for dig, og dine Fødders Støv skulle de slikke, og du skal kjende, at jeg er Herren, og at de, som bie efter mig, ikke skulle werde tilskamme.

Ps. 72, 9. Es. 60, 14, 16. Mika 7, 17. Ps. 2, 12; 25, 3. Es. 40, 31; 45, 17. Rom. 9, 33.

24. Kan man vel fratage en Vældig hans Bytte, eller kunne en Retfærdigs* Fanger undkomme?

*d. e. retmæssig Eilers; Jer. 25, 9; 27, 5-8.

25. Ja! Thi saa siger Herren: Baade skulle den Vældiges Fanger tages fra ham, og Voldsmandens Bytte undkomme, og med din Modpart vil jeg gaa irette, og dine Børn vil jeg frelse.

Luk. 11, 22. Ps. 35, 1. Es. 47, 6.

26. Og jeg vil lade dine Undertrykere sode sit eget Kjød, og af sit eget Blod skulle de blive drukne som af Most; og alt Kjød skal kjende, at jeg, Herren, er din Freiser, og Jakobs Vældige din Gjensøser.

51, 23; 37, 20. Ez. 21, 5; 28, 23.

50. KAPITEL.

Herren har vel nu forstødt sit Folk for dets Synders Skyld, men ikke aldeles; han, den Altmægtige, baade kan og vil tage sig af det igjen og frelse det, 1-3. Messias vidner om, at han i villig Lydighed har fulgt Herrens Kald, forkyndt hans Ord og taalt Lidelser og Forsædelser i fast Tillid til ham, og træster sig med, at han fremdeles vil hjætte ham og tilintetgjøre alle hans Fiender, 4-9; han formaner de Gudfrygtige til i Nød

og Fristelse at forlade sig fast paa Herren og forkynder de Ugudelige, som vilde hjælpe sig selv, at de kun vilde berede sig Fordærvelse, 10. 11.

SAÅ siger Herren: Hvor er dog Eders Moders Skilsmålsbrev, hvormed jeg har jaget hende bort? Eller hvo af dem, som have Noget at kræve af mig, er det, til hvem jeg har solgt eder? Se, for eders Mtsjernerings Skyld ere I blevne solgt, og for eders Overtrædelsers Skyld er eders Moder bleven jaget bort.

5 Mos. 24, 1. 4. Jer. 3, 1. 2.

2 Kong. 4, 1. Matt. 18, 25. Jer. 2, 19.

2. Hvorfor kom jeg, og der var Ingen tilstede? Hvorfor raabte jeg, og der var Ingen, som svarede? Er min Haand for kort til at forløse, eller er der Ingen Kraft hos mig til at redde? Se, ved min Trusel udtørrer jeg Havet, gjør jeg Floder til en Ørk, saa deres Fiske stinke, fordi der intet Vand er, og døe af Tørst;

4 Mos. 11, 23. Es. 59, 1.

2 Mos. 14, 22. Es. 42, 15; 51, 10.

3. jeg klæder Himmelen i Sort og indhyller den i Sørgedragt. 13, 10. 2 Mos. 10, 29. Matt. 24, 29; 27, 45. Aab. 6, 12.

4. Den Herre Herre har givet mig Lærtes Tunge, forat jeg skal vide at kvæge den Møddige med et Ord; han vækker hver Morgen, han vækker mit Øre, forat jeg skal høre ligesom de, der ere lærte.

Joh. 8, 28; 6, 68; 7, 46. Matt. 7, 28. 29.

5. Den Herre Herre har aabnet mit Øre, og jeg var ikke gjenstridig, jeg veg ikke tilbage. Ps. 40, 9.

6. Min Ryg gav jeg hen til dem, som sloge, og mine Kinder til dem, som rykkede mig i Skjægget; mit Aasyn skjulte jeg ikke for Haan og Spyt. Matt. 26, 67. Luk. 22, 63 fg.

7. Men den Herre Herre vil hjælpe mig; derfor bliver jeg ikke tilskamme, derfor har jeg gjort mit Aasyn som den haarde Sten, og jeg ved, at jeg ikke skal blive beskjæmmet.

8. Han er nær, som retfærdiggjør mig; hvo vil gaa irecte med mig? Lader os staa frem med hinanden i Hvo er min Modpart? Han komme hid til mig! Rom. 8, 33.

9. Se, den Herre Herre vil hjælpe mig; hvo er den, som vil domfælde mig? Se, de skulle allesammen ældes som et Klædebon; Møl skal fortære dem. Rom. 8, 34. Ps. 102, 27. Es. 51, 6. 8.

10. Hvo er der iblandt eder, som frygter Herren, som hører paa hans

Tjeners Røst? Naar han vandrer i Mørke, og intet Lys skinner for ham, saa forlade han sig paa Herrens Navn og stole paa sin Gud! Ps. 23, 12 fg.

Jer. 25, 4. Dan. 9, 6. Begr. 3, 2. 6.

11. Se, alle I, som tænde Ild, som væbne eder med Brandpile! Vandrer kun i eders lids Lys og iblandt de Brandpile, I have tændt! — Fra min Haand skal dette vederfares eder: I Pine skulle I komme til at ligge. 1, 31.

51 KAPITEL.

De, som søge Herren, skulle sætte sin Lid til hans evige Naade. Han, som gjorde den ene Abraham til et stort Folk, vil igjen oprette det ødelagte Zion, gjøre Hedningefolkene delagtige i den sande Gudserkjendelse og tilintetgjøre alt Folks Minder, som kun ere skrøbelige Mennesker, 1-8. Folket beder Herren frelse det, som i gamle Dage, 9-11. Herren, dets Trøster, svarer med at bedrøide det dets Menneskefrygt, men lover tillige som den Almægtige snart at ville frelse det og (gjennem Messias) skabe en ny Himmel og en ny Jord, 12-16. Herren, som har ladet Jerusalem drikke sin Vredes Bæger, vil nu række dette til dets Fiender, 17-23.

HØRER paa mig, I, som jage efter Retfærdighed, I, som søge Herren! Skuer hen til den Klippe, af hvilken I ere udbugne, og til den Brøndhule, af hvilken I ere udgravne! 48, 1. Ps. 68, 27.

2. Skuer hen til Abraham, eders Fader, og til Sara, som fødte eder! Thi da han endnu kun var een, kaldte jeg ham, og jeg velsignede ham og mangfoldiggjorde ham; 1 Mos. 17, 5, 6. Rom. 4, 11. 1 Mos. 12, 1 fg. Jos. 24, 3. Ez. 33, 24.

3. thi Herren trøster Zion, trøster alle dets Ruiner og gjør dets Ørken lig Eden og dets øde Mark lig Herrens Have; Fryd og Glæde skal findes der, Taksigelse og Psalmesang. 61, 2. 3. 1 Mos. 2, 8.

4. Giver Agt paa mig, mit Folk! Vend Øret til mig, du min Menighed! Thi Lov skal udgaa fra mig, og min Ret vil jeg fastsætte til et Lys for Folket.

5. Nær er min Retfærdighed, udgangen er min Frelse, og mine Arme skulle dømme Folket; paa mig skulle Øer vente, og paa min Arm skulle de bide.

6. Opløfter til Himlene eders Øine, og skuer til Jorden herneden! Thi Himlene skulle bortvelres som Røg, og Jorden skal ældes som et Klæde-

bon, og de, som bo paa den, skulde dø som Myg; men min Frelse skal være evindelig, og min Retfærdighed skal ikke brydes.

Ps. 102, 27. Es. 50, 9. Luk. 21, 33.

7. Hører paa mig, I, som kjende Retfærdighed, du Folk, i hvis Hjerte min Lov er! Frygter I Menneskers Haan, og ræddes ikke for deres Smædeord!

Ps. 37, 31; 40, 9. Matt. 5, 11.

8. Thi Møl skal fortære dem som et Klædebon, og Mark skal fortære dem som Uld; men min Retfærdighed skal være evindelig, og min Frelse fra Slægt til Slægt.

9. Vaagn op, vaagn op, ifør dig Styrke, du Herrens Arm! Vaagn op, som I gamle Dage, i Fortids Slægter! Var det ikke dig, som fældede Overmodet*, som gjennemborede Havuhyret?

*Egypten.

2 Mos. 14, 14; 6, 6; 15, 12. Ps. 74, 13, 14; 89, 11. Es. 27, 1; 30, 7. Ez. 29, 3 fg.

10. Var det ikke dig, som udtørrede Havet, den store Afgrunds Vande, som gjorde Havets Dyb til en Vej, saa de Gjenløste kunde gaa gjennem det?

2 Mos. 14, 21 fg. Ps. 66, 6.

11. Saa skulle Herrens Forløste vende tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde er der over deres Hoved; Fryd og Glæde skulle de naa, Sorg og Suk skulle fly.

35, 10; 62, 12;

61, 7; 66, 14. Joh. 16, 22. Aab. 21, 4.

12. Jeg, jeg er den, som trøster eder; hvo er du, at du frygter for et Menneske, naar skal dø, og for et Menneskebarn, der skal blive som Græs.

Ps. 56, 5; 118, 6. Matt. 10, 28. Hebr. 13, 6.

1 Pet. 1, 24. Es. 40, 6.

13. og at du glemmer Herren, din Skaber, som udspejndte Himmelen og grundfæstede Jorden, og altid hele Dagen søgter dig for Trængrens Harne, naar han lægger Pilen tilrette for at fordærve? Hvor er da Trængrens Harne?

Jer. 2, 32; 18, 15. Hos. 8, 14; 13, 6.

Ps. 78, 11. Es. 44, 24.

14. Snart skal den, der ligger i Lænker, lades løs og ikke dø og gaa i Graven, og han skal ikke mangle sit Brød.

33, 16.

15. Og jeg er Herren, din Gud, som oprører Havet, saa dets Bølger bruse — Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn.

Jer. 31, 35.

Es. 54, 5. Jer. 10, 16. Am. 4, 13.

16. Og jeg lagde mine Ord i din

Mund og dækkede dig med min Haands Skygge for at plante Himmelen og grundfæste Jorden og for at sige til Zion: Du er mit Folk.

49, 2; 59, 21. Jer. 1, 9; 5, 14.

Joh. 7, 16; 8, 23; 12, 49; 14, 24. Hos. 2, 23.

17. Vaagn op, vaagn op, stal op, Jerusalem, du, som har drukket af Herrens Haand hans Vredes Bæger! Det bugede Ravebæger har du drukket, ja suget ud.

V. 22. Ps. 60, 5; 75, 9. Jer. 25, 15.

Ez. 23, 33. Hab. 2, 16. Aab. 14, 10; 16, 19.

18. Hun har Ingen, som leder hende, af alle de Børn, hun har født, og Ingen, som tager hende ved Haanden, af alle de Sønner, hun har fostret.

19. To Ting var det, som vederføres dig (hvo ynkes over dig?), Ødelæggelse og Undergang, Hunger og Sverd, — hvorledes skal jeg trøste dig?

47, 9.

20. Dine Børn laa vansmægtede paa alle Gadehjørner som en Hjort i Garnet, de, som vare fulde af Herrens brændende Vrede, af din Guds Skjelden.

Begr. 2, 19.

21. Derfor, hør dog dette, du Elenlige, og du Drukne, dog ikke af Vin!

22. Saa siger din Herre, Herren, og din Gud, som fører sit Folks Sag: Se, jeg har taget Ravebægeret ud af din Haand; mit bugede Vredesbæger skal du ikke drikke mere.

23. Og jeg giver det i dine Undertrykkes Haand, som sagde til din Sjæl: Bøl dig ned, forat vi kunne gaa over dig, og du gjorde din Ryg lig Jorden og lig Gaden for dem, som gik over den.

49, 26. Ps. 129, 3.

52. KAPITEL.

Herren forfatter sit Folk, at han vil befri det fra det babyloniske Verdensriges trykkende Aag og bevare Jerusalem fra i Fremtiden at blive vanhelligt af Hedningerne, 1-6. Det glædelige Budskab om Frelse og Fred skal bringes Herrens Stad ved hans Sendebud, der skulle modtages med Fryd og Jubel, 7-10. Guds Folk opfordres til at drage ud af Babel og være sig for at Urenhed, 11. 12. Herrens Tjener, Messias, skal efter sin dybe Fornedrelse opnaa en Hæthed og Herlighed, som skal vække den største Forbauselse hos mange hedenske Folk og Konger, 13-16.

VAAGN op, vaagn op, ifør dig din Styrke, Zion! Ifør dig dine Pragtklæder, Jerusalem, du hellige Stad!

Thi ingen Uomskaaren eller Uren skal mere komme ind i dig.

51, 17. Aab. 21, 27.

2. Ryst Støvel af dig, stat op, tag Sæde, Jerusalem! Gjør dig løs fra Baandene om din Hals, du Fange, Zions Datter! 49, 9.

3. Thi saa siger Herren: For Intet bleve I solgte, og uden Penge skulle I vorde gjenløste.

4. Thi saa siger den Herre Herre: Til Ægypten drog mit Folk ned i Førstningen for at bo der som Fremmed, og Assur trykkede det for Intet.

1 Mos. 46, 6, 2 Kong. 17, 5 fg. 18, 9 fg.

5. Og nu, hvad skal jeg her gjøre? siger Herren; thi mit Folk er borttaget for Intet, uds Herskere brøle, siger Herren, og uafsladelig hele Dagen bliver mit Navn spottet.

Es. 36, 23; 20, 9.

4 Mos. 14, 15, 16. Rom. 2, 24.

6. Derfor skal mit Folk lære at kjende mit Navn; derfor skal det paa den Dag lære at kjende, at jeg er den, som taler: Se, her er jeg!

7. Hvor deilige ere paa Bjergene dens Fødder, som bringer godt Budskab, som forkynder Fred, som bebuder Godt, som forkynder Frelse, som siger til Zion: Din Gud er bleven Konge! Nah. 2, 1.

Rom. 10, 15. 2 Kor. 5, 20. Es. 57, 19. Ps. 96, 10.

8. Hør! Dine Vægtene raabe, de opløfte Røsten, de juble tilhobe; thi med Øie mod Øie se de, naar Herren vender tilbage til Zion. 62, 6. V. 12.

9. Bryder ud, jubler tilhobe, I Jerusalems Ruiner! Thi Herren trøster sit Folk, gjenløser Jerusalem. 40, 1.

10. Herren blotter sin hellige Arm for alle Folkenes Øine, og alle Jordens Ender se vor Guds Frelse.

53, 1. Ps. 98, 3.

11. Afsted, afsted! Drager ud derfra! Rører ikke ved noget Urent! Drager ud af dets* Midte! Rensør eder, I, som bære Herrens Kar!

48, 20, 2 Kor. 6, 17. *Babels.

12. Thi I skulle ikke drage ud i skyndsom Hast og ikke fare bort i Flugt; thi Herren gaar foran eder, og Israels Gud slutter eders Tog.

2 Mos. 12, 11, 5 Mos. 16, 3.

13. Se, min Tjener skal handle viselig; han skal vorde opløftet og ophøjet og være saare høf. Fil. 2, 9 fg.

14. Ligesom Mange bleve forferdede over ham (saa ilde tilredt var hans Udseende, at det ikke var som

et Menneskes, og hans Skikkelse, at den ikke var som Menneskeborns),

53, 3.

15. saaledes skal han bringe mange Folkeførd til at fare op*, for ham skulle Konger lukke sin Mund; thi hvad der ikke var dem fortalt, det have de seet, og hvad de ikke havde hørt, det have de fornummet.

*af Forundring. Mika 7, 16. Rom. 15, 21.

53. KAPITEL.

Profeten lader det Fremtiden til Messias omvende Israel bekjende, at det fordom i Vantro har foragtet og forkastet ham for hans rings Skikkelses og dybe Fornedrelses Skyld, 1-3, men nu er kommet til Erkjendelse af, at han ikke, som det har ment, har lidt for sin egen, men for dets Misgjernings Skyld og til dets Frelse, 4-6. Efterat Profeten derpaa har skildret hans taalmodige Lidelse, hans uskyldige pinefulde Død og den ærefulde Begravelse og tallose Menighed, som han til Løn for den har faaet, 7-9, forklarer han, at hans Lidelse og Død har sin Grund i en guddommelig Raadslutning; naar han har bragt sig selv som Skyldoffer, skal han til Løn for sin Lidelse og Død faa en talrig aandelig Afkom; han skal leve evindeligt og føre Mange frem til Retsfærdighed og Salighed ved Troen paa ham, 10-12.

HVO troede det Budskab, vi hørte? Og for hvem blev Herrens Arm aabenbaret?

Joh. 1, 5, 11; 12, 38.

Rom. 10, 16. Es. 52, 10.

2. Han* skjød op som en Kvist for hans Aasyn og som et Rodskud af tør Jord; han havde ingen Skikkelse og ingen Herlighed, og vi saa ham, men han havde ikke et Udseende, saa vi kunde have Lyst til ham. *52, 13.

11, 1, 10; 52, 14.

3. Foragtet var han og forladt af Mænd, en Mand, fuld af Piner og vel kjendt med Sygdom*, og som En, for hvem man skjuler sit Aasyn, foragtet, og vi agtede ham for Intet.

*d. e. Lidelse; 49, 7; 50, 6.

Ps. 22, 7. Mark. 9, 12. Joh. 7, 47, 48.

4. Sandelig, vore Sygdomme har han taget paa sig, og vore Piner har han baaret; men vi agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig. Matt. 8, 17. Joh. 1, 29. 1 Pet. 2, 24.

5. Men han er saaret for vore Overtrædelser, knust for vore Misgjerninger; Straffen laa paa ham, forat vi skulde have Fred, og ved hans Saar have vi faaet Lægedom.

6. Vi fore alle vild som Faar, vi vendte os hver til sin Vej; men Her-

ren lod vores alles Misgjerninger ramme ham.

Ps. 119, 176. Ez. 34, 5. 1 Pet. 2, 25.

7. Han blev mishandlet, uagtet han var elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen for at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som klippe det; han oplod ikke sin Mund.

Matt. 26, 63; 27, 14. Mark. 14, 61.

Ap. G. 8, 32. 1 Pet. 2, 23. Jer. 11, 19.

8. Ved Trængsel og ved Dom blev han borttrykket; men hvo udsiger hans Slægt? Thi han blev udryddet af de Levendes Land; for mit Folks Misgjernings Skyld traf Plagen ham.

1 Mos. 15, 8; 22, 17. Es. 64, 1 fg.

Hebr. 2, 13 fg. 1 Kor. 15, 8.

9. Og man bestemte hos Ugudelige hans Grav, men hos en Rig var han i sin Død, fordi han ikke havde gjort Vold, og der var ikke Svig i hans Mund.

Matt. 27, 38. 57. 60. Joh. 8, 46.

2 Kor. 5, 21. 1 Pet. 2, 22. 1 Joh. 3, 5.

10. Men Herren behagede at knuse ham, han slog ham med Sygdom; naar hans Sjæl bragte Skyldofferet, skulde han se Sæd, leve længe, og Herrens Vilje have Fremgang ved hans Haand.

V. 8. Rom. 6, 9. 10.

11. Fordi hans Sjæl har havt Møje, skal han se det*, skal han mættes; derved, at de erkjende ham, skal den Retfærdige, min Tjener, retfærdiggjøre de Mange, og deres Misgjerninger skal han bære.

V. 4. 5. Rom. 4, 25; 5, 19.

*at Herrens Vilje har Fremgang ved ham.

12. Derfor vil jeg give ham de Mange til Del, og Stærke skal han faa til Bytte, fordi han udtømte sin Sjæl* til Døden og blev regnet blandt Overtrædere, og han bar dog Manges Synd, og for Overtræderne bad han.

*1 og med sit Blod; 3 Mos. 17, 11.

Joh. 17, 2. 6. Ps. 68, 19. Mark. 15, 28.

Luk. 22, 37; 23, 34.

54. KAPITEL

Israels Mentighed, som synes ganske forskudt af Herren, vil han som dens Ægtemand atter antage sig og skjænke den talrige Børn, idet ogsaa Hedningerne skulde optages i den, og til evig Tid vil han urokkelig holde sin Fredspakt med den, 1-10. Han vil pryde den med stor Herlighed, alle dens Børn skulde være lærte af ham, og han vil beskjærme den mod alle dens Fiender, 11-17.

RAAB med Fryd, du Ufrugtbar, som ikke fødte! Bryd ud i Fry-

deraab og juble, du, som ikke var i Barnsød! Thi den Enliges Børn ere flere end hendes Børn, som har Mand, siger Herren.

Gal. 4, 27. Sak. 9, 9.

2. Udvid dit Pauluns Sted og lad dem udspænde dine Boligers Tæpper, forhindre det ikke! Stræk dine Snorer langt ud og gjør dine Pæle faste!

3. Thi til Høire og til Venstre skal du udbrede dig, og din Afkom skal tage Hedningefolk i Eie og befolke ødelagte Stæder.

Ez. 38, 33.

4. Frygt ikke, thi du skal ikke blive beskjæmmet, og vær ikke skamfuld, thi du skal ikke blive tilskamme! Thi din Ungdoms Skam skal du glemme, og din Enkestands Forældelse skal du ikke mere komme i Hu.

Begr. 1, 1. 20.

5. Thi din Skaber er din Ægtemand, Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn, og Israels Hellige er din Gjenløser, al Jordens Gud kaldes han.

Hos. 2, 19; 12, 6. Ef. 5, 25 fg.

6. Thi som en forladt og i Aanden bedrøvet Kvinde kalder Herren dig, og en Ungdoms Hustru — skulde hun forskydes? siger din Gud.

1 Sam. 1, 10. 15. 2 Kong. 4, 27.

7. Et lidet Øieblik forlod jeg dig, men med stor Barmhertighed vil jeg samle dig.

60, 10. Sak. 1, 16.

8. Da min Vrede løb over, skjulte jeg et Øieblik mit Aasyn for dig, men med evig Miskundhed forbarmer jeg mig over dig, siger Herren, din Gjenløser.

Ps. 80, 6. 8. Es. 57, 17.

9. Thi som Noahs Vande er dette mig; ligesom jeg har svoret, at Noahs Vande ikke mere skulle gaa over Jorden, saaledes har jeg svoret, at jeg ikke vil vredes paa dig eller skjænde paa dig.

1 Mos. 8, 21; 9, 11. 15.

10. Thi Bjerger kunne vel vige, og Høie rokkes, men min Miskundhed skal ikke vige fra dig, og min Fredspakt skal ikke røkke, siger Herren, din Forbarmer.

Ps. 146, 6. Es. 61, 8. Ez. 34, 25 fg. 37, 28.

Ps. 103, 13. Es. 49, 15. Jer. 31, 20.

11. Du Elendige, som er bortreven af Storm, som Ingen Trøst har fundet! Se, jeg lægger dine Stene i Blyglans og din Grundvold med Saffrer.

Aab. 21, 19 fg.

12. og jeg gjør dine Murtinder af Rubiner og dine Porte af Karfunkelstene og hele din Ringmur af dyrebare Stene.

13. Og alle dine Børn skulle være lærte af Herren, og dine Børns Fred skal være stor. Jer. 31, 34. Hebr. 8, 11.

Joh. 6, 45. Rom. 6, 1. Joh. 14, 27; 16, 33.

14. Ved Retfærdighed skal du vord grundfæstet; vær langt fra Angest, thi du skal Intet have at frygte, og fra Rædsel, thi den skal ikke komme nær til dig!

15. Se, slaar man sig sammen imod dig, saa er det ikke fra mig; hvo der slaar sig sammen imod dig, skal falde paa dig. Rom. 8, 31. Luk. 20, 18.

16. Se, jeg skaber Smeden, som puster i Kulilden og frembringer et Rødskab til sin Gjerning, og jeg skaber en Ødelægger til at fordærve.

17. Intet Vaaben, som dannes imod dig, skal have Fremgang, og hver Tunge, som gaar frette med dig, skal du faa domfældt; dette er Herrens Tjeneres Arv og deres Retfærdighed fra mig, siger Herren.

1 Kor. 6, 2.

55. KAPITEL.

De Fattige i Aanden indbydes til at komme og uforskyldt faa Det i Guds overflodige, evige frie Naade i Messias, i hvort Rige ogsaa Hedningerne skulle indlemmes, 1-5. De Ugudelige formenes til, medens det endnu er Tid, at omvende sig til Herren, som er rig paa Barmhertighed, 6, 7. Herrens Tanker og Veie ere heit opøstede over Menneskenes, og hans Ord skal visselig udrette, hvad det tilstøder; hans Menighed skal herlig frelses og velsignes til Fryd og Jubel for den hele Skabning, 8-13.

NU vel, alle I, som tørste, kommer til Vandene, og I, som ingen Penge have! Kommer, kjøber og sæder, ja kommer, kjøber uden Penge og uden Betaling Vin og Melk!

12, 3; 44, 3. Sak. 13, 1. Joh. 7, 37.

2. Hvorfor veie I Penge ud for det, som ikke er Brød, og eders Erhverv for det, som ikke kan mætte? Hører dog paa mig! Saa skulle I æde det Gode, og eders Sjæl forlyste sig med det Fede.

Ps. 22, 27 fg. Ordsp. 28, 25. Es. 25, 6.

Ez. 34, 14. Mal. 4, 2.

3. Bøer eders Øre hid og kommer til mig! Hører! Saa skal eders Sjæl leve, og jeg vil oprette en evig Pakt med eder, give eder Davids* rige Naade, den visse.

54, 10; 61, 8.

Ps. 105, 8; 111, 9. Jer. 50, 5.

*d. e. den David forjættede; 2Sam. 7, 12 fg. 1 Kong. 8, 25. Ps. 89, 4 fg. 50. Ap. G. 2, 30; 13, 34.

4. Se, til et Vidne for Folket

732

har jeg sat ham*, til en Fyrste og en Hersker over Folket. *1 Messias.

Aab. 1, 6; 3, 14. Ps. 2, 8; 72, 8 fg.

5. Se, Folk, du ikke kjender, skal du kalde, og Hedningefolk, som ikke kjende dig, skulle løbe til dig, for Herrens, din Guds, Skyld og for Israels Helliges Skyld; thi han forherliger dig.

2, 2 fg. 44, 5.

6. Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham den Stund, han er nær! 1 Krøn. 28, 9. Jer. 29, 13. Hos. 10, 12.

Am. 5, 4. 6. Zef. 2, 3.

7. Den Ugudelige forlade sin Vej og den Uretfærdige sine Tanker og omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud, thi han skal mangfoldig forlade.

Ex. 18, 30. 31; 33, 11. Joel 2, 12, 13. Es. 54, 10.

Ps. 103, 3 fg. 130, 4. 7 fg. Luk. 15, 30 fg.

8. Thi mine Tanker ere ikke eders Tanker, og eders Veie ere ikke mine Veie, siger Herren;

9. thi som Himmelen er høiere end Jorden, saaledes ere mine Veie høiere end eders Veie, og mine Tanker høiere end eders Tanker.

10. Thi ligesom Regnet og Sneen falder ned fra Himmelen og ikke vender did tilbage, men vander Jorden og bringer den til at bære og spire og giver Sædemanden Sæd og den Aedende Brød,

11. saaledes skal mit Ord være, som gaar ud af min Mund; det skal ikke vende tomt tilbage til mig, men det skal gjøre, hvad jeg behager, og lykkelig udføre, hvad jeg sender det til.

12. Thi med Glæde skulle I drage ud, og i Fred skulle I føres frem; Bjergene og Høiene skulle udbrøde i Frydensraab for eders Aasyn, og alle Markens Træer skulle klappe i Hænderne.

Ps. 98, 8.

13. Istedetfor Tornebuske skal der opvokse Cypresser, istedetfor Tidsler skal der opvokse Myrter, og det skal være Herren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke skal vord udøstet.

41, 19.

56. KAPITEL.

Alle, som ville holde Guds Bud, ogsaa Hedninger og Gildinger, skulle vord Medlemmer af hans Menighed og faa Del i alle dens Goder, 1-8. Israel skal dog forinden gives til Pris for Hedningerne til Straf for den Fordærvelse, som især kommer tilsyne hos dets Ledere, 9-12.

SAA siger Herren: Holder Ret og øver Retfærdighed! Thi min Frel-

se er nær til at komme, og min Retfærdighed til at aabenbares.

Es. 46, 13; 62, 1. Rom. 13, 11.

2. Saligt er det Menneske, som gjør dette, og det Menneskebarn, som holder fast derved, som holder Sabbaten, saa han ikke vanhelliger den, som varer sin Haand, saa den slet ikke gjør noget Ondt.

58, 13 fg. 2 Mos. 31, 13 fg.

3 Mos. 19, 3, 30; 26, 2. Jer. 17, 22, 24, 25.

3. Og den Fremmede, som har sluttet sig til Herren, sige ikke: Herren vil vist skille mig fra sit Folk. Og Gildingen sige ikke: Se, jeg er et tørt Træ! 14, 1. 5 Mos. 23, 1. Ap. G. 10, 34 fg.

4. Thi saa siger Herren: De Gildinger, som ville holde mine Sabbater og vælge det, hvori jeg har Behag, og holde fast ved min Pakt,

5. dem vil jeg i mit Hus og inden mine Mure sætte et Minde og give et Navn, bedre end Sønner og Døtre; et evigt Navn vil jeg give dem, som ikke skal udryddes. Aab. 2, 17; 3, 5.

6. Og de Fremmede, som slutte sig til Herren for at tjene ham og for at elske Herrens Navn, for at vorde hans Tjenere, hver den, som holder Sabbaten, saa han ikke vanhelliger den, og som holder fast ved min Pakt, Ps. 25, 10; 103, 17, 18.

7. dem vil jeg føre til mit hellige Bjerg og glæde dem i mit Bedehus, deres Brændoffer og deres Slagtoffer skulle være til Velbehag paa mit Alter; thi mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folk.

Ps. 2, 6; 15, 1 fg. 1 Kong. 8, 43. Jer. 7, 11.

Es. 20, 40. Matt. 21, 13. Mark. 11, 17.

8. Saa siger den Herre, som samler Israels Fordrevne: Endnu Flere vil jeg samle til det, til dets Samlede.

Mika 4, 6. 7. Zef. 3, 19. 20. Joh. 10, 16.

9. Alle I Markens Dyr, kommer for at æde, alle I Dyr i Skoven!

10. Dets* Vægtene ere blinde allesammen, de vide Intet. Allesammen ere destumme Hunde, som ikke kunne gjø, som ligge og drømme, som holde af at sove; *Israels.

11. og de Hunde ere graadige, kjendte ikke til Mættelse. De ere Hyrder, som ikke vide at give Agt; allesammen have de vendt sig til sin egen Vej, hver til sin Vinding, fra den Første til den Sidste.

53, 6. Jer. 6, 13; 8, 10.

12. Kommer*, jeg vil hente Vin, og lader os drikke stærk Drik, og som

denne Dag skal den Dag imorgen være, stor, ja saare ypperlig!

*saa sige de. 22, 13 fg.

57. KAPITEL.

Efterat Profeten har talt om, at de retfærdige Israellitter kaldes bort i Fred, udenat Nogen agter paa Herrens Hensigt dermed, at unddrage dem den forestaaende Dom, 1. 2, holder han en Straffetale for de ugudelige og en Trøstetale for de fromme Israellitter. Hine overøse disse med fræk Spot, uagtet de selv ere den frasaldne, uøgte Del af Folket, idet de have hengivet sig til Afgudsdyrkelse og, fulde af Menneskefrygt, men uden Frygt for Herren, tvrig søgt Forbund med Hedningerne; derfor skal ogsaa Herren hjemse dem med svære Straffedomme. Derimod skal han forbarme sig over den Del af Folket, der har ladet sig ymgye ved hans Straffedomme, føre den tilbage til Zion og skjenke den Fred. I denne Fred skulle de Ugudelige ikke have nogen Del, 3-21.

DEN Retfærdige omkommer, og der er ikke Nogen, som lægger det paa Hjerte, og fromme Mænd bortrykkes, udenat Nogen agter paa, at den Retfærdige bortrykkes, før Ulykken kommer. 2 Kong. 22, 20.

2. Han gaar ind med Fred; de hvile paa sine Leier, alle de, som vandre sin lige Vej.

3. Men kommer I hid, I Troldkvindens Børn, du Horkarls og Horkvindens Yngel! Matt. 12, 39; 16, 4.

4. Over hvem gjøre I eder lystige? Mod hvem lukke I Munden vidt op, række I Tungen langt ud? Ere I ei selv Overtrædelsens Yngel, Løgnens Afkom,

5. I, som ere optændte af Brynde ved Terebinterne, under hvert grønt Træ, som slagte Børn i Dalene, under Klippekløfters Tag? 1 Kong. 14, 23.

2 Kong. 16, 4. Jer. 2, 20; 3, 13.

Es. 20, 28; 16, 21; 23, 39.

6. Bækkens glatte Stene* ere din Del, de, de ere din Lod; ogsaa for dem udgjød du Drikoffer, ofrede du Madoffer; — skulde jeg give mig tilfreds med dette?

*hvornæd der dreves Afguder.

7. Paa høie, ophøiede Bjerge redede du dit Lele; ogsaa der steg du op for at ofre Slagtoffer.

66, 7. Hos. 4, 13 fg.

8. Og bag Døren og Dørstolpen satte du dit Mindetegn*, thi, bortvendt fra mig, blottede du dig og steg op, gjorde dit Lele bredt og tingede dig Løn af dem**: du elskede

Samleiet med dem, du udsaa dig
Plads dertil.

*5 Mos. 6, 9; 11, 20. **Afguderne.

9. Og du drog til Kongen med Olje,
og du bragte mange vellugtende Sal-
ver, og du sendte dine Bud langt
bort, og du steg dybt ned, indtil Døde-
riget. Hos. 12, 2.

10. Af din megen Vandring blev
du træt; dog sagde du ikke: Jeg gi-
ver tabt! Du fandt ny Kraft i din
Haand; derfor blev du ikke svag.

11. Og for hvem var du bange og
frygtede du, at du gav dig hen til
Løgn og ikke kom mig i Hu, ikke
sagde det paa Hjerter? Er det ikke
saa: Jeg tier, og det fra fordums
Tid, og mig frygtede du derfor ikke?

Ps. 60, 21. Es. 42, 14.

12. Jeg vil kundgjøre din Retfær-
dighed og dine Gjæringer, og de
skulle ikke gavne dig.

13. Naar du skriger, saa lad din
Hob* redde dig! Dog, dem allesam-
men skal en Vind løfte op, et Vind-
pust bortrykke; men den, som tager
sin Tilflugt til mig, han skal arve
Landet og tage mit hellige Bjerg i
Eie. *af Afguder.

ps. 2, 12; 84, 13. Es. 60, 21. Ps. 15, 1 fg.
Es. 54, 7.

14. Og man skal sige: Bæner, bæ-
ner, rydder Vel! Tager hvert Stød
bort fra mit Folks Vel!

40, 3; 42, 16; 62, 10.

15. Thi saa siger den Høie og Op-
høiede, som troner evindelig, og hvis
Navn er helligt: I det Høie og Hellige
bor jeg, og hos den, som er sønder-
knust og nedbøiet i Aanden, for at
gjenoplive de Nedbøiedes Aand og
gjøre de Sønderknustes Hjerter le-
vende.

Ps. 92, 9; 97, 9; 113, 5 fg. Luk. 1, 49. Es. 66, 2.

Ps. 34, 19; 51, 19; 138, 6; 147, 3.

16. Thi ikke til evig Tid gaar jeg
irette, og ikke for bestandigt er jeg
vred; thi Aanden maatte da van-
smægte for mit Aasyn, og Sjæle, som
jeg dog har skabt.

Ps. 103, 9. Mika 7, 18. Ps. 78, 38. 39.

17. For dets* syndige Begjær-
heds Skyld blev jeg vred og slog det,
idet jeg skjulte mit Aasyn og var
vred, og det gik bortvendt paa sit
Hjertes Vel.

*Israels. 54, 3; 59, 2. Mika 3, 4.

18. Dets Veie har jeg seet, og jeg
vil læge det, og jeg vil lede det og
give det og dets Sørgende Trøst.

19. Herren skaber Læbers Grøde*;

Fred, Fred for Fjern og Nær, siger
han, og jeg læger det.

*Lov og Pris; Hebr. 13, 15.

Es. 52, 7. Ef. 2, 17.

20. Men de Ugudelige ere som det
oprørte Hav; thi det kan ikke være
stille, og dets Vande udkaste Skarn
og Dynd.

21. Der er ingen Fred, siger min
Gud, for de Ugudelige. 48, 22.

58. KAPITEL.

*Paa Herrens Opfordring holder Profeten
en streng Straffetale for det ugudelige
Israel. Pukkende paa sin Faste og sine
Bønner, kræver det, at Herren skal fri
det af dets hedenske Undertrykkes
Haand, og klager over, at han ikke gjør
dette. Men dets Faste er ikke den rette,
thi den er forenet med verdsligt Stræve og
ukjærlig Haardhed, 1-4. Den rette Faste
er ikke den blot udvortes, men den, der
ledsages af Barmhjertigheds-Gjær-
ninger, 5-7. Vil Folket faste saaledes og
helligholde Sabbaten, saa skal Herren
snart høre dets Bønner og lade den for-
jættede Frelse blive det til Del, 8-14.*

RAAB af Struben, spar ikke! Op-
løft din Røst som en Basun og
forkynd mit Folk deres Overtrædelse
og Jakobs Hus deres Synder!

40, 9. Mika 3, 8. Es. 62, 6. Hos. 8, 1.

2. Og mig adspørge de dog Dag
for Dag, og at vide mine Veie begjære
de; som et Folk, der har søvet Retfær-
dighed og ikke forladt sin Guds Lov,
kræve de af mig retfærdige Domme;
de begjære, at Gud skal komme nær
til dem. Mal. 2, 17; 3, 1. 6.

3. Hvorfor* faste vi, og du ser det
ikke? Hvorfor plage vi vor Sjæl, og
du agter ikke paa det? — Se, paa den
Dag, i faste, gjøre i eders Gjærning,
og alle eders Arbejdere plage i.

*Saa sig de. Jer. 14, 12.

4. Se, for at kives og strides faste
i og for at slaa med Ugudeligheds
Næve; i faste ikke nu for at faa eders
Røst hørt i det Høie.

5. Er dette den Faste, jeg finder
Behag i, en Dag, da et Menneske pla-
ger sin Sjæl? At man bøjer sit Hoved
som et Siv og reder sin Seng i Sæk
og Aske, — kalder du det en Faste
og en Dag, som behager Herren?

Sak. 7, 5.

6. Er ikke dette den Faste, jeg fin-
der Behag i, at i løse Ugudeligheds
Lænker, sprænge Aagets Baand og
slippe Fortrykte frie og sønderbryde
hvert et Aag?

7. Mon ikke dette*, at du bryder
dit Brød til den Hungrige og lader

hjemløse Elendige komme i Hus, — naar du ser en Nøgen, at du da klæder ham og ikke unddrager dig den, som er dit Kjød?

*neml. er den Faste, jeg finder Behag i; V. 6. Job 31, 19. Es. 18, 7.

Matt. 23, 35 fg. Rom. 12, 13.

8. Da skal dit Lys bryde frem som Morgenrøden, og din Lægedom snart fremspire, og din Retfærdighed skal gaa frem for dit Aasyn; Herrens Herlighed slutte dit Tog.

Ps. 37, 6. Es. 52, 12.

9. Da skal du paa kalde, og Herren skal svare; da skal du raabe, og han skal sige: Se, her er jeg! Naar du skaffer Aaget bort fra din Midte, lader være at pege Fingre* og tale Ondt

30, 19; 65, 24. 1. *d. e. at spotte; 57, 4.

10. og tager frem til den Hungrige, hvad din Sjæl har Lyst til, og møtter en lidende Sjæl, da skal dit Lys oprinde i Mørket, og dit Mulm vende som Middagen. Ps. 97, 11; 112, 4.

11. Og Herren skal lede dig al Tid og skal mætte din Sjæl paa tørre Steder, og dine Ben skal han styrke, og du skal vende som en vandrig Have og som et Kildevæld, hvis Vand ikke slaa feil.

12. Og Sønner af dig skulle opbygge, hvad der har ligget øde fra gammel Tid; Grundvolde, som have ligget hen fra Slægt til Slægt, skal du gjenreise, og man skal kalde dig Murbruds Tilmurer, Istandsetter af Stier til Bosættelse. 61, 4. Am. 9, 14.

13. Naar du holder din Fod tilbage fra Sabbaten, ikke driver dine Forretninger paa min hellige Dag, og du kalder Sabbaten en Lyst, kalder Herrens hellige Dag ærverdige, og du ærer den, saa du ikke gaar dine egne Veie, ikke gør din Gjerning eller fører tom Snak, — 56, 4.

14. da skal du forlyste dig i Herren, og jeg vil lade dig fare frem over Landets Høie og lade dig nyde Jakobs, din Faders, Arv; thi Herrens Mund har talt. 5 Mos. 32, 13.

59. KAPITEL.

Idet Profeten fortsætter sin Straffetale, forklarer han, at Aarsagen til Folkets Elendighed ikke er at søge deri, at Gud ikke kan eller vil hjælpe, men i Folkets grusomme Synder. 1-15. Gud vil i sin Retfærdighed og Nidkjærhed hjemsege saavel Israel som Hedningerne med svare Straffedomme, 16-19; men omsider skal der til Frelse for de Bodfærdige komme

en Gjenløser (Messias), og en ny, evig Pakt oprettes med dem af Herren, hvis Aand og Ord aldrig skal vige fra dem, 20, 21.

SE, Herrens Haand er ikke for kort til at frelse, og hans Øre er ikke for tungtørt til at høre.

4 Mos. 11, 23. Es. 50, 2.

2. Men eders Misgjerninger have gjort Skilsmisse mellem eder og eders Gud, og eders Synder have til-dækket hans Aasyn foreder, saa han ikke hører. Mika 3, 4. Es. 1, 15; 57, 17.

3. Thi eders Hænder ere besmittede med Blod, og eders Fingre med Misgjerning; eders Læber tale Løgn, eders Tunge udsiger Uret.

1, 15. Es. 23, 45. Ordsp. 6, 16 fg. Rom. 3, 13.

4. Derer Ingen, som fremfører Tale med Retfærdighed, og Ingen, som gaar irette med Redelighed; de forlade sig paa Usandhed og tale Løgn, de ere svangne med Ulykke og føde Elendighed. Job 15, 35. Ps. 7, 15.

5. Basilliskæg udklække de, og Spindelvæv væve de; den, som æder af deres Æg, maa dø, og trykkes et i Stykker, bryder der frem en Otterslange.

6. Deres Væv bliver ikke til Klæder, og man kan ikke dække sig med deres Gjærninger; deres Gjærninger ere Ondskabs Gjærninger, og der er Voldsværk i deres Hænder. Job 8, 14.

7. Deres Fødder løbe til det Onde og haste til at udøse uskyldigt Blod; deres Tanker ere Ondskabs Tanker; der er Ødelæggelse og Undergang paa deres Veie. Ordsp. 1, 16. Rom. 3, 15 fg.

8. Fredens Vel kjende de ikke, og der er ingen Ret i deres Spor; sine Stier gjøre de krogede; hver den, som træder paa dem, ved ikke af Fred.

9. Derfor er Ret* langt borte fra os, og Retfærdighed naar os ikke; vi vente paa Lys, og se, der er Mørke, — paa idel Solskin, og i idel Mulm maa vi vandre. 58, 10. *V. 11.

10. Vi famle som de Blinde efter en Væg, og som de, der ingen Øine have, famle vi om; vi snuble om Middagen som i Tusmørket, midt iblandt Karske ere vi som Døde.

5 Mos. 28, 29. 2 Pet. 1, 9.

11. Vi brumme som Bjørne allesammen, og som Duer kurre vi: vi vente paa Ret, og den kommer ikke, paa Frelse, og den er langt borte fra os. 38, 14. Es. 7, 16. Nah. 2, 8. Es. 59, 9.

12. Thi mange ere vore Overtrædelser for dig, og vore Synder vidne

mod os; thi vore Overtrædelser ere hos os, og vore Misgjerninger, dem kjende vi, Ps. 38, 5; 51, 5. Jer. 3, 13.

18. at vi ere faldne fra Herren og have fornegtet ham og ere vegne tilbage fra vor Gud, have talt om Undertrykkelse og Frafald, have undfanget og udsagt af Hjertet Løgnens Ord. 2 Pet. 2, 1. Ps. 5, 7. 10.

14. Derfor er Retten* bleven holdt tilbage, og Retfærdigheden staaer langt borte; thi Sandheden er snublet paa Tingstedet, og hvad ret er, kan ikke finde Indgang, *V. 9. 11.

1b. og Sandheden blev borte, og den, der veg fra det Onde, blev et Rov. og Herren saa det, og det var ondt i hans Øine, at der ingen Ret var, Ps. 12, 2. Hos. 4, 1.

16. og han saa, at der ingen var, og han undrede sig over, at der Ingen var, som førte hans Sag. Da hjalp hans Arm ham, og hans Retfærdighed støttede ham, 63, 5. Ps. 98, 1.

17. og han iførte sig Retfærdighed som en Brynje, og Frelsens Hjelmsatte han paa sit Hoved, og han iførte sig Hevnens Klæder og svøbte sig i Nidkjærhed som i en Kappe. Ef. 6, 14. 17. 1 Tess. 5, 8.

18. Efter Fortjeneste, ja derefter vil han betale sine Modstandere brændende Vrede, sine Fiender Vederlag; Øerne vil han betale Vederlag.

19. Og fra Solens Nedgang skulle de frygte Herrens Navn, og fra Solens Opgang hans Herlighed; thi den skal komme lig en voldsom Strøm, som Herrens Veir driver afsted. Mal. 1, 11. Es. 45, 6; 30, 27. 33.

20. Og der skal komme en Gjenløser for Zion og for dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren. 1, 37. Rom. 11, 26.

21. Og jeg, — min Pakt med dem er denne, siger Herren: Min Aand, som er over dig, og mine Ord, som jeg har lagt i din Mund, de skulle ikke vige fra din Mund eller fra dine Børns Mund eller fra dine Børnebørns Mund, siger Herren, fra nu af og til evig Tid. 51, 16. Jer. 1, 9.

60. KAPITEL.

Profeten spaaer om, at Herrens Lys hertlig skal opgaa i Zion, og Hedningerne komme til det, 1-3. Zions Børn føres diiden fra alle Kanter tilkømede rige Gaver og Ofere, 4-9. Hedningerne, endog de, som

fordum undertrykte Zion, tjene det og virke til dets Forherligelse, 10-16. Med alle sine Børn skal det være helligt og herligt; Herren selv vil være dets evige Lys, 17-22.

STAT op, bliv lys! Thi dit Lys kommer, og Herrens Herlighed opgaaer over dig; 52, 2; 9, 2.

2. thi se, Mørke dækker Jorden, og Mulm Folkene, men over dig skal Herren opgaa, og over dig skal hans Herlighed aabenbare sig, Joh. 1, 5. 9. 14.

3. og Folkefærd skulle vandre til dit Lys, og Konger til den Glans, som er opgangen over dig. 2, 3; 42, 6; 49, 6. Luk. 2, 32.

4. Opløft dine Øine og se trindt omkring! De samle sig allesammen, de komme til dig; dine Sønner skulle komme fra det Fjerne, og dine Døtre skulle bæres paa Armen. 49, 12. 18. 22.

5. Da skal du se og straae af Glæde, og dit Hjerte skal banke og udvide sig; thi Havets Rigdom skal vende sig til dig, Folkenes Gods skal komme til dig. V. 11. Hagg. 2, 7.

6. En Mylder af Kameler skal dække dig, Midjans og Efas Kamelføl; allesammen skulle de komme fra Scheba; Guld og Virak skulle de bringe, og Herrens Pris skulle de forkynde. 1 Mos. 25, 4. Ps. 72, 10.

7. Alle Kedars* Faar skulle samles til dig, Nebajots Vædere skulle tjene dig; til mit Velbehag skulle de ofres paa mit Alter, og min Herligheds Hus vil jeg forherlige. Mal. 1, 11. *Ps. 120, 5.

8. Hvo ere disse, der komme flyvende som Skyer og som Duer til sine Dueslag?

9. Thi paa mig skulle Øerne vente, og Tarsis-Skibene være forrest for at føre dine Børn hid fra det Fjerne, deres Sølv og deres Guld er med dem, — for Herrens, din Guds, Navns Skyld og for Israels Helliges Skyld, thi han forherliger dig. V. 4.

10. Og Fremmede skulle bygge dine Mure, og deres Konger tjene dig; thi i min Harme har jeg slaet dig, men i min Naade forbarmet mig over dig. 49, 16. 17; 54, 7. 8.

11. Og dine Porte skulle holdes aabne al Tid, hverken Dag eller Nat skulle de lukkes, forat man kan bringe Folkenes Gods ind til dig og deres Konger førte med som Fanger. V. 5. Aab. 21, 24 fg.

12. Thi det Folk og det Rige, som ikke vil tjene dig, skal gaa tilgrunde, og Hedningerne blive aldeles ødelagte.

13. Libanons Herlighed skal komme til dig, Cypres, Løn og Buksbom tilhobe, for at pryde min Helligdoms Sted, og mine Fødders Sted vil jeg forherlige. 36, 2.

14. Og Børnene af dem, som have plaget dig, skulle gaa bøiede til dig, og alle de, som have foragtet dig, skulle bøie sig ned til dine Fødders Saaler, og de skulle kalde dig Herrens Stad, Israels Helliges Zion. Ps. 72, 9. Es. 49, 23.

15. Istedetforat du var forladt og forhadet, og der var Ingen, som gik gjennem dig, vil jeg gjøre dig til en evig Herlighed, en Fryd for Slægt efter Slægt. 62, 4.

16. Og du skal die Hedningefolks Melk, og Kongers Bryst skal du die, og du skal kjende, at jeg, Herren, er din Frelser, og Jakobs Vældige din Gjenløser. 49, 23, 26.

17. Istedetfor Kobberet vil jeg bringe Guld, og istedetfor Jernet vil jeg bringe Sølv og istedetfor Træet Kobber og istedetfor Stenene Jern, og jeg vil gjøre din Øvrighed til idel Fred og dine Styrere til idel Retfærdighed. 1 Kong. 10, 27. Es. 26, 12; 1, 26.

18. Der skal ikke mere høres Vold i dit Land, Ødelæggelse og Forstyrrelse inden dine Landemærker, og du skal kalde Frelse dine Mure og Lovsang dine Porte. 26, 1.

19. Solen skal ikke mere være dig til Lys om Dagen, og Maanen skal ikke skinne og lyse for dig; men Herren skal være dig et evigt Lys, og din Gud din Herlighed. Aab. 21, 23; 22, 5.

2 Sam. 22, 29. Ps. 27, 1. Mika 7, 8. Jak. 1, 17. 1 Joh. 1, 5 fg.

20. Din Sol skal ikke mere gaa ned, og din Maane ikke tabe sit Skin; thi Herren skal være dig et evigt Lys, og din Sorgs Dage skulle være til Ende.

21. Og dit Folk — de ere allesammen retfærdige; til evig Tid skulle de eie Landet som min Plantnings Kvist, som mine Hænders Gjerning til min Forherligelse. Ps. 37, 11. Matt. 5, 5.

Es. 57, 13, 44, 23; 61, 3.

22. Den Lille skal vorde til Tusinde, og den Ringe til et vældigt Folk; jeg, Herren, jeg vil lade det hastig ske i sin Tid.

Nor. 24

61. KAPITTEL.

Messias vidner om, at han er salvet med Guds Aand for at forkynde og meddele alle Bodfærdige Frigørelse fra Synden, Retfærdighed, Fred og Glæde; 1-5. Da skal det Faldne opbygges; Hedningerne skulle tjene Menigheden, som skal være et Folk af Prester og rigeligt velstignes af Herren, der slutter en evig Pakt med dem. 4-9. Menigheden takker Herren med Glæde for hans Frelse, hans Retfærdighed og de af ham modtagne rige Aandens Gaver, 10, 11.

DEN HerreHerresAand er over mig, fordi Herren har salvet mig til at forkynde et godt Budskab for de Sagtmodige; han har sendt mig til at forbinde dem, som have et sønderbrudt Hjerter, til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Fængslets Opladelse,

Luk. 4, 18 fg. Es. 11, 2.

Matt. 5, 5; 11, 5. Ps. 34, 19; 51, 19.

Es. 57, 15; 66, 2; 42, 7.

2. til at udraabe et Naadens Aar fra Herren og en Hevners Dag fra vor Gud, til at trøste alle Sørgende,

63, 4. Matt. 5, 4; 11, 28. Luk. 6, 21.

3. til at give de Sørgende i Zion Hovedpryd istedetfor Aske, Glædes Olje istedetfor Sorg, Lovprisnings Klædebon istedetfor en vanmægtet Aand, og de skulle kaldes Retfærdighedens Terebinter, Herrens Plantning til hans Forherligelse. 51, 3. Ps. 45, 8. Hebr. 1, 9. Ps. 1, 3; 92, 13 fg.

Jer. 17, 8. Es. 60, 21.

4. Og de skulle opbygge, hvad der er ødelagt iældgammel Tid; hvad der har ligget øde fra de første Slægter, skulle de gjenopreise, og de skulle fornye ødelagte Stæder, hvad der har ligget øde fra Slægt til Slægt.

58, 12.

5. Og Fremmede skulle staa og vogte eders Hjorde, og Udlændinger skulle være eders Agerdykere og eders Vingaaersmænd. 14, 1, 2.

6. Men I, I skulle kaldes Herrens Prester, vor Guds Tjenere skal man kalde eder; Folkenes Gods skulle I sæde, og deres Herlighed skal gaa over til eder. 66, 21.

1 Pet. 2, 5. Rom. 15, 27. 1 Kor. 9, 11.

7. Istedetfor eders Skam skulle I faa Dobbelt, og istedetfor Skjændsel skulle de jublende prise sin Lod; derfor* skulle de i sit Land eie Dobbelt, evig Glæde skal vorde dem til Del; 40, 2; 25, 10; 51, 11; 66, 14.

*d. e. for den Skjændsels Skyld, som de have lidt.

8. thi jeg, Herren, elsker Ret, har

der, hvad med Uret er røvet, og jeg vil trolig give dem deres Løn, og en evig Pakt vil jeg oprette med dem.

65, 23; 54, 10; 55, 3. Ez. 37, 26.

9. Og deres Sæd skal kjendes blandt Folkene og deres Afkom midt iblandt Folketærdene; Alle, som se dem, skulle kjende dem, at de ere en Sæd, Herren har velsignet.

10. Jeg vil glæde mig i Herren, min Sjæl skal fryde sig i min Gud; thi han har iført mig Frelsens Klædebon, i Retfærdighedens Kappe har han svøbt mig, ligesom Brudgommen, der sætter paa sig en Hue, prægtig som Prestens, og ligesom Bruden, der pryder sig med sin Smykker.

Hab 3, 18. Luk. 1, 47.

Sak. 3, 4 fg. Aab. 3, 5; 6, 11.

11. Thi som Jorden, der lader sine Spirer skyde frem, og som en Have, der lader sine Vækster fremspire, saaledes skal den Herre Herre lade Retfærdighed og Pris fremspire for alle Folkenes Aasyn.

62. KAPITEL.

Herren vil ikke hævle, førend han har forløst Zion, sin hellige Stad, 1. Den skal blive forherliget og inderlig forenet med sine Børn og med Herren, 2-5. Herren selv skal sende Profeter, som uafslædtig skulle minde ham om al forherlige den, 6, 7. Han vil ikke mere give den til Pris for dens Fiender, men beskyerme den imod dem, 8, 9. Israel skal blive ført tilbage fra sit Fangenskab, faa Vederlag for Alt, hvad det har lidt, og blive et Folk, han aldrig mere forlader, men altid drager Omsorg for, 10-12.

FOR Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dets Retfærdighed gaar frem som Straaleglans, og dets Frelse som et Blus, der brænder.

46, 13; 56, 1.

2. Og Folkene skulle se din Retfærdighed, og alle Konger din Herlighed, og du skal kaldes med et nyt Navn, som Herrens Mund skal nævne.

65, 15. Aab. 2, 17.

3. Og du skal være en prægtig Krone i Herrens Haand og et kongeligt Hovedsmykke i din Guds Haand.

Aab. 2, 10.

4. Du skal ikke mere kaldes den Forladte, og dit Land ikke mere kaldes Øde, men du skal kaldes min Lyst og dit Land Ægtehustru; thi Herren har Lyst til dig, og dit Land skal tages tilægte.

60, 15.

5. Thi som en ung Mand tager en

Jomfru tilægte, skulle dine Børn tage dig tilægte, og som en Brudgom glæder sig over sin Brud, skal din Gud glæde sig over dig. Zef. 3, 17.

6. Paa dine Mure, Jerusalem, sætter jeg Vægtene*; ikke den hele Dag og ikke den hele Nat, aldrig skulle de tie; I, som paamide Herren, giv eder ingen Ro!

*53, 8; her om Bedende.

7. Og giver ei ham nogen Ro, indtil han grunder Jerusalem, og indtil han gjør det til Pris paa Jorden!

Luk. 13, 1 fg. Es. 61, 11.

8. Herren har svoret ved sin høire Haand og ved sin vældige Arm: Jeg vil ikke mere give dine Fiender dit Korn at æde, ei heller skulle Fremmede drikke din Most, som du har havt Møle med;

65, 21, 22.

9. men de, som sanke det*, skulle æde det og prise Herren, og de, som indsamle den**, skulle drikke den i min Helligdoms Forgaard.

*Kornet, **Mosten, 5 Mos. 12, 17 fg.

10. Drager ind, drager ind gjennem Portene, rydder Velen for Folket, baner, baner Banen, renser den for Sten, opløfter Banner over Folkene!

57, 14. Ps. 68, 5.

11. Se, Herren lader det høre til Jordens Ende: Siger til Zions Datter: Se, din Frelse kommer; se, hans Løn er med ham, og hans Gjengjældelse gaar foran ham.

Sak. 9, 9.

12. Og man skal kalde dem det hellige Folk, Herrens Gjenløste; og dig skal man kalde den Søgte, den Stad, som ikke er forladt.

35, 9, 10; 51, 11; 62, 4.

63. KAPITEL.

Profeten skildrer den scierrige og forfærdelige Dom, som Herren skal holde over Etoim i aandelig Forstand, hans Egnes Fiender, 1-6. Det landflygtige Israel beklender, at Herren i fordums Dage berste det stor Naade, af det derimod var gjenstridigt mod ham og derved gjorde ham til sin Fiende, og at det, rammet af hans Straf, længedes tilbage til den gamle Tid, da han hertig frelste, ledede og beskyermede det, 7-14. Det beder ham som sin rette Fader at forbarne sig over det, gjøre Ende paa dets Forhærdelse og udfri det af den Elendighed, hvori det nu i lang Tid har maattet leve, 15-19.

HVO er denne, som kommer fra Edom, i røde Klæder fra Bosra, denne, der er saa prægtig i sit Klædebon, kneisende i sin Krafts Fyde!

— Mig er det, jeg, som taler Retfærdighed, som er mægtig til at frelse.

34, 6.

2. — Hvorfor er dit Klædebon saa rødt, og dine Klæder som dens, der træder Vinpersen?

Aab. 19, 13.

3. — Persekåret har jeg traadt alene, og af Folkene var Ingen med mig; saa traadte jeg dem i min Vrede og søndertrampede dem i min Harme; da sprøttede deres Saft* paa mine Klæder, og hele min Klædning fik jeg besudlet.

*d. e. deres Blod.

4. Thi Hevnsens Dag var i mit Hjerte, og mit Gjenløsnings-Aar var kommet;

13, 9; 34, 8; 35, 4; 61, 2. Jer. 51, 6.

5. og jeg saa mig om, og der var Ingen, som hjalp, og jeg undrede mig, og der var Ingen, som støttede mig; da hjalp min Arm mig, og min Harme støttede mig,

59, 16.

6. og jeg nedtraadte Folkelag i min Vrede og gjorde dem drukne* i min Harme, og jeg lod deres Saft** rinde ned paa Jorden.

*19, 14; 24, 20. Jer. 48, 26. **v. 3.

7. Herrens Miskundhed vil jeg forkynde, Herrens Pris, efter Alt, hvad Herren har gjort imod os, og hans megen Godhed mod Israels Hus, fordi han har gjort imod dem efter sin Barmhertighed og efter sin Miskundheds Fylde.

Ps. 77, 12 fg. 103, 2 fg. 105, 5 fg.

8. Han sagde: Ja, de ere mit Folk, Børn, som ikke ville svige. Og han blev dem en Frelser.

9. I al deres Trængsel var der ingen Trængsel, og hans Aasyns Engel frelst dem; i sin Kjærlighed og i sin Skaansel gjenløste han dem, og han tog dem op og bar dem alle den gamle Tids Dage.

2 Mos. 14, 19; 23, 20, 23; 32, 34. Es. 46, 4.

10. Men de, de vare gjenstridige og bedrøvede hans Hellig-Aand; da forandrede han og blev deres Fiende, han selv stred imod dem.

Ef. 4, 30.

11. Da tænkte hans Folk paa de gamle Dage, paa Moses: Hvor er han, som førte dem op af Havet med sin Hjords Hyrde? Hvor er han, som gav sin Hellig-Aand midt iblandt dem,

2 Mos. 14, 29. Ps. 77, 21. 4 Mos. 11, 25.

12. han, som lod sin herlige Arm vandre ved Moses's høire Haand, som kløvede Vandene for deres Aasyn for at gjøre sig et evigt Navn,

13. han, som førte dem gennem

Dybene som en Hest gennem Ørkenen, saa de ikke snublede?

14. Ligesom Kvæget, der gaar ned i Dalen, førte Herrens Aand det* til Hvile; saaledes ledede du dit Folk for at gjøre dig et herligt Navn.

*Folket.

15. Sku ned fra Himlene og se, fra din hellige og herlige Bolig! Hvor er din Nidkjærhed og din Vælde? Dit Indres Brusen* og din Barmhertighed holder sig tilbage imod mig.

5 Mos. 26, 15. Ps. 80, 15. *Es. 16, 11.

16. Thi du er vor Fader, thi Abraham ved Intet af os, og Israel kjender os ikke; du, Herre, er vor Fader, vor Gjenløser fra Evighed er dit Navn.

64, 7. Ps. 78, 35. Es. 54, 8; 59, 20.

Ordsp. 23, 11.

17. Hvorfor lader du os fare vild, Herre, fra dine Vele? Hvorfor forhærdet du vort Hjerte, saa det ikke frygter dig? Vend om for dine Tjeneres, for din Arvs Stammers Skyld!

18. En liden Stund hardt dit hellige Folk havt Landet i Eie; vore Modstandere have nedtraadt din Helligdom.

Ps. 79, 1 fg.

19. Vi ere blevne som de, over hvem du fra Evighed af ikke har hersket, over hvem dit Navn ikke er nævnt.

64. KAPITEL.

Folket vedbliver at bede. Det bønfalder Herren om, at han vil aabenbare sig i sin almægtige Kraft og frelse det ligesom i gamle Dage, 1-4. Det erkjender, at det selv ved sine Synder har forskyldt sin Elendighed, og beder Herren, at han vil afstaa fra sin Vrede, forlade dets Misgjerninger og komme det adelagte Jerusalem og Tempel i Hu, 5-11.

GID du vilde sønderrive Himmelen bæve for dit Aasyn, ligesom Ild sætter Kviste i Brand, Ild bringer Vand til at koge, — for at kundgjøre dit Navn for dine Modstandere, forat Folkene matteskjæve for dit Aasyn, 2. naar du gjorde forfærdelige Ting, som vi ikke ventede, for ned, Bjerge bævede for dit Aasyn!

2 Mos. 19, 18 fg.

3. Fra gammel Tid har man jo dog ikke hørt, ikke med Øret fornummet, har ikke noget Øie set en Gud foruden dig, der gør Saadant for den, som bier efter ham. 1 Kor. 2, 9.

4. Du kommer den imøde, som øver Retfærdighed med Glæde, dem, som komme dig i Hu paa dine Vele.

Se, du vrededes, og vi syndede; saaledes var det med os fra gammel Tid, og kunde vi da blive frelst?

5. Vi blev som den Urene allesammen, og al vor Retfærdighed som et besmittet Klædeplag, og som Løvet visnede vi allesammen, og som Vinden førte vore Misgjerninger os bort.

Es. 36, 17.

6. Og der er Ingen, som paakalder dit Navn, som reiser sig for at gribe dig; thi du har skjult dit Aasyn for os og ladet os hentæres i vore Misgjerningers Vold.

7. Men nu, Herre! Du er vor Fader; vi ere Leret, og du vor Pottemager, og din Haands Gjærning ere vi allesammen.

63, 16. Jer. 3, 19.

Mal. 2, 10. Rom. 9, 20, 21.

8. Herre! Vær ikke saa saare vred og kom ikke evindeligt Misgjærning i Hu! Se, sku dog! Dit Folk ere vi allesammen.

Ps. 26, 7.

9. Dine hellige Stæder ere blevne en Ørk; Zion er blevet en Ørk, Jerusalem et Øde.

Ps. 79, 1.

10. Vort hellige og herlige Hus, hvor vore Fædre lovede dig, er blevet opbrændt af Ild, og Alt, hvad der var vor Lyst, er blevet til Ruiner.

Ps. 74, 7. 2 Kong. 25, 9. 2 Krøn. 36, 9.

11. Vil du trods dette holde dig tilbage, o Herre? Vil du tie og trykke os saa saare?

65. KAPITEL.

Paa Folkets Bøn (63, 7-64, 11) svarer Herren, at han i sin forbarmende Kjærlighed altid har været villig til at tage imod det, men at det i sin Gjenstridighed har staaet hans kaldende Naade imod og vedblevet at hengive sig til den vederstyggeligste Afgudsdyngelse, og at han derfor maa og vil straffe det baade for dets egne og dets Fædres Misgjerninger, 1-7. Han vil dog ikke adelgge hele Folket; hans troende Tjenere, som han har udvalgt, skulle faa det forjættede Land med alle dets Goder i Eie, men Afgudsdyrkerne skulle hjemfalde til Fordærvelsen, 8-16. Han vil skabe en ny Himmel og en ny Jord og et nyt herligt Jerusalem, hvor de Troende skulle leve i evig Fred og Glæde og velsignes med de rigeste Velsignelser, og hvorfra Alt Ondt skal være banlyst, 17-25.

JEG var at opsørge for dem, som ikke spurgte; jeg var at finde for dem, som ikke søgte mig; jeg sagde til et Hedningefolk, som ikke var kaldet med mit Navn: Se, her er jeg! Se, her er jeg!

Rom. 10, 30.

2. Jeg udbredte mine Hænder den

hele Dag til et gjenstridigt Folk, som vandrer den Vej, der ikke er god, efter sine egne Tanker,

Jer. 7, 24; 11, 3; 13, 13.

3. til det Folk, som altid krænker mig lige i mit Aasyn, som offer i Haverne og brænder Røgelse paa Teglstenene,

66, 17.

4. som sidder i Gravene og tilbringer Natten i Afkrogene, som æder Svinekjød, og hvis Kar ere fulde af vederstyggelig Suppe,

3 Mos. 11, 4 fg.

5. som siger: Hold dig hos dig selv, kom mig ikke nær, thi jeg er hellig for dig! Disse er en Røg i min Næse, en Ild, som brænder den hele Dag.

5 Mos. 23, 22. Ps. 18, 9.

6. Se, det er skrevet før mit Aasyn: Jeg vil ikke tie, førend jeg faar betalt det, ja betalt det i deres Skjød,

7. eders Misgjærninger og eders Fædres Misgjærninger tilhobe, siger Herren, at de brændte Røgelse paa Bjergene og forhaanede mig paa Høiene; deres Løn vil jeg fremfor Alt tilmaale dem i deres Skjød.

2 Mos. 20, 5. Ek. 57, 7. Hos. 4, 13. Jer. 16, 18.

8. Saa siger Herren: Ligesom der findes Most i Druen, og man siger: Fordærv den ikke, thi der er en Velsignelse i den, saaledes vil jeg gjøre for mine Tjeneres Skyld og ikke fordærve det Hele*.

*d. e. det hele Folk.

9. Men jeg vil lade en Sæd udgaa af Jakob og en Arving til mine Bjerge af Juda, og mine Udvalgte skulle arve det*, og mine Tjenere skulle bo der.

Ps. 69, 36. 37. *Landet.

10. Og Saron skal vorde til en Græsgang for Smaakvæg, og Akors Dal til et Hvilested for stort Kvæg, mit Folk til Baade, som søger mig.

1 Krøn. 27, 29. Jos. 7, 26. Hos. 2, 15.

11. Men I, som forlade Herren, som glemme mit hellige Bjerg, som dække Bord for Gad*, og som skjænke fuldt i af blandet Drik for Meni*.

*Navne paa Afguder.

12. eder vil jeg give hen til Sverdet, og I skulle allesammen bære eder ned for at slagtes, fordi jeg kaldte, og I svarede ikke, jeg talte, og I hørte ikke, men gjorde, hvad ondt var i mine Øine, og udvalgte det, jeg ikke havde Behag i.

Ordsp. 1, 24 fg. Es. 66, 4.

Jer. 7, 13, 27; 36, 17. Sak. 7, 11.

13. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, mine Tjenere skulle æde, men I skulle hungre; se mine Tje-

nere skulle drikke, men I skulle tørste; se, mine Tjenere skulle glæde sig, men I skulle skamme eder;

Ps. 22, 27; 25, 3.

Matt. 5, 6. Luk. 6, 21. Joh. 16, 22.

14. se, mine Tjenere skulle juble af Hjertets Lyst, men I skulle skrig af Hjertets Pine og hyle af Aands Sønderknuselse.

15. Og I skulle efterlade eders Navn til en Ed* for mine Udvalgte, og den Herre Herre skal dræbe dig; men sine Tjenere skal han kalde med et andet Navn,

*man skal sige: Gud straffe mig, som han straffede dem, dersom jeg o. s. v. Ps. 102, 9. Jer. 29, 22. Es. 62, 2. Aab. 2, 17.

16. saa den, der velsigner sig paa Jorden, skal velsigne sig i den trofaste Gud, og den, der sværger paa Jorden, skal sværge ved den trofaste Gud, fordi de forrige Trængsler ere glemte, og fordi de ere skjulte for mine Øine.

Jer. 4, 2; 12, 16.

17. Thi se, jeg skaber en ny Himmel og en ny Jord, og de første Ting skulle ikke ihukommes og ikke opkomme i Nogens Hjerte.

51, 16; 66, 22. 2 Pet. 3, 13. Aab. 21, 1. 4.

18. Men glæder og fryder eder til evig Tid over det, jeg skaber! Thi se, jeg skaber Jerusalem til idel Jubel og dets Folk til idel Fryd.

36, 10.

19. Og jeg vil juble over Jerusalem og fryde mig i mit Folk, og der skal ikke mere høres i det Graads Røst eller Skrings Røst.

20. Der skal ikke mere derfra komme et Diebarn, som kun lever nogle Dage, eller en Gammel, som ikke fylder sine Dages Maal; thi en ung Mand skal den være, som dør hundrede Aar gammel, og hundrede Aar gammel skal den Synder blive, som forbandes*.

*Ps. 55, 24.

21. Og de skulle bygge Huse og bo i dem og plante Vingaarde og sæde deres Frugt;

62, 8 fg. Am. 9, 14.

22. ikke skulle de bygge, og en Anden bo, ikke skulle de plante, og en Anden æde; thi som Træets Dage skulle mit Folks Dage være, og mine Udvalgte skulle fortære sine Hænders Gjærning.

5 Mos. 23, 30. Hos. 8, 7.

23. De skulle ikke gjøre sig Møte forgjæves og ikke føde Børn til brat Død; thi de ere en Slægt af Herrens Velsignede, og deres Afkom bliver hos dem.

61, 8. 9.

24. Og det skal ske: førend de

raabe, skal jeg svare, medens de endnu tale, skal jeg høre.

Ps. 91, 15; 145, 18.

Es. 30, 19; 58, 9. Matt. 7, 7.

25. Ulven og Lammet skulle græsse sammen, og Løven skal æde Straa som Oksen, og Slangens Føde skal være Støv; Ingen skal gjøre noget Ondt og Ingen fordærve Noget; paa hele mit hellige Bjerg, siger Herren.

11, 6 fg. Hos. 2, 18.

66. KAPITEL.

Herren tilkjendegiver dem, der ville bygge ham et Tempel for i det at bringe ham sine Offere, men paa samme Tid drive Afguder, og ere u lydige mod hans Ord, at han ikke trænger til noget Tempel og afskyr deres Offere. Kun de Ydmyge ere ham velbehagelige; over de hovmodige Hyklere vil han føre Ulykke, 1-4. Han vender sig derpaa til hne og forkynder dem, at deres ugudelige Brødre, der hade dem og spottede deres Tro og Haab, skulle faa sin Straf, 5. 6; sin Menighed vil han i en Hast formere og rigelig velsigne til Trøst og Glæde for dem, der elske den, 7-16, men dens Fjender vil han udrydde ved en forfærdelig Vredesdom, 15-17. Han vil ved svare Domme og ved Evangeliets Forkyndelse kalde Hedningsfolkene til sin Menighed, gjøre dem delagtige i Israels aandelige Frestedomme og gennem dem føre det Jrafalane og over hele Jorden adspredte Israel tilbage til sig, 18-21. Den nye, af Israel og Hedninger sammensatte Menighed skal tjene ham evindeligt, medens de Vantro og Ugudelige blive straffede med Helvedes evige Ild, 22-24.

SAAsiger Herren: Himmelen er min Trone, og Jorden mine Fødders Skammel; hvor er et Hus, som I kunde bygge mig, og hvor er et Sted, hvor jeg kunde hvile? i Kong. 8, 27.

2 Kron. 6, 18. Matt. 5, 34, 35.

Ap. G. 7, 49; 17, 24. Ps. 132, 13, 14.

2. Alt dette har jo dog min Haand gjort, og saa blev alt dette til, siger Herren. Men til denne vil jeg se, til den Blendige og den, som har en sønderbrudt Aand og er forfærdet over mit Ord.

Ps. 34, 19; 51, 10. Es. 57, 15; 61, 1.

3. Den, der slager en Okse, er som den, der ihjelslaar en Mand; den, der ofrer et Lam, er som den, der bryder Nakken paa en Hund; den, der ofrer Madoffer, er som den, der ofrer Svineblod; den, der bringer Ihukommelsesoffer af Virak, er som den, der priser Afguder. Ligesom de have valgt sine egne Vefe, og deres Sjæl har Behag i deres Vederstyggeligheder,

4. saa vil og jeg vælge at handle ilde med dem, og hvad de trygte for vil jeg lade komme over dem, fordi jeg raabte, men Ingen svarede, jeg talte, men de hørte ikke, men gjorde, hvad ondt var i mine Øine, og valgte det, jeg ikke havde Behag i.

Ordsp. 1, 25 fg. Es. 65, 12.

5. Hører Herrens Ord, I, som ere forfærdede over hans Ord! Eders Brødre, som hade eder, som støde eder fra sig for mit Navns Skyld, sige: Lad Herren vise sin Herlighed, forat vi maa se eders Glæde! De skulle blive tilskamme. V. 2; 65, 5.

Ps. 69, 8 fg. Matt. 24, 9. Luk. 6, 22.

6. Hør! Bulder fra Staden! En Røst fra Templet, Herrens Røst, hans, som gjengjælder sine Fiender, hvad de have gjort!

7. Førend hun* var i Barnsnød, har hun født; førend Smerten kom over hende, har hun bragt et Drengbarn til Verden. *Jerusalem.

Ap. G. 2, 41. 47; 11, 18; 12, 24. 2 Mos. 4, 22.

Es. 54, 1. Gal. 4, 27. Aab. 12, 5.

8. Hvo har hørt Saadant? Hvo har seet saadanne Ting? Kommer et Land til Verden paa een Dag, eller fødes et Folk paa een Gang? Thi Zion har været i Barnsnød og med det Samme født sine Sønner.

9. Skulde jeg aabne Modermunden og ikke lade føde? siger Herren. Eller skulde jeg, som lader føde, tilukke den? siger din Gud.

10. Glæder eder med Jerusalem og jubler over hende, alle I, som elske hende! Fryder eder høilig med hende alle I, som sørge over hende,

11. forat I maa die og mættes af hendes husvalende Bryst, forat I maa suges og forlyste eder ved hendes Herligheds Fylde!

12. Thi saa siger Herren: Se, jeg bøer Fred til hende som en Flod og Hedningernes Herlighed som en overstrømmende Bæk, og I skulle die; paa Armen skulle I bæres, og paa Knæerne skulle I kjærtagnes. 40, 11.

13. Som En, hvem hans Moder trøster, saaledes vil jeg trøste eder, og I Jerusalem skulle I trøstes. 49, 13.

14. Og I skulle se det, og eders Hjerter skal fryde sig, og eders Ben skulle grønnes som Græsset, og det skal kjendes, at Herrens Haand er med hans Tjenere, men han skal vredes paa sine Fiender.

35, 10; 51, 11. Luk. 19, 27.

15. Thi se, Herren skal komme i

ild, og hans Vogne skulle være som Stormvind, for at gjengælde med sin Vrede i glødende Brand og med sin Skjelden i Ildsluer;

2 Tess. 1, 8. 2 Pet. 2, 7.

16. thi med Ild skal Herren holde Dom og med sit Sverd over alt Kjød, og de af Herren Ihjelslagne skulle vorde mange. Aab. 19, 21.

17. De, som hellige og rensede sig for Haverne efter En, der er i deres Midte*, som æde Svinekjød og vederstyggelige Dyr og Mus, de skulle komme tilhøbe, siger Herren. 65, 3, 4.

*d. e. deres Veiledere, som de rette sig efter.

18. Og jeg, jeg gjør deres Gjerninger og deres Tanker til Intet; Tiden kommer, at jeg samler alle Folk og Tungemaal, og de skulle komme og se min Herlighed.

Mika 4, 11 fg. Ez. 38, 1 fg. 39, 21.

19. Og jeg vil gjøre et Tegn paa dem og sende Undkomne af dem til Hedningefolkene, til Tarsis, Fulog Lud, Bueskytterne, til Tubal og Javan, til de fjerne Kyster, som ikke have hørt Rygtet om mig og ikke seet min Herlighed; og de skulle kundgjøre min Herlighed blandt Hedningefolkene. Ef. 1, 13.

20. Og fra alle Hedningefolkene skal man bringe alle eders Brødre til Madoffer for Herren, paa Heste og paa Vogne og paa Bærestole og paa Mulæsler og paa hurtigløbende Kameler, og paa mit hellige Bjerg i Jerusalem, siger Herren, ligesom Israels Børn bringe Madofferet i rene Kar til Herrens Hus;

43, 5 fg. 49, 12 fg. 22; 60, 5 fg. 3 Mos. 2, 1 fg.

21. ogsaa af dem* vil jeg tage mig Nogle til Prester**, til Leviter, siger Herren.

*d. e. Hedningefolkene. **1 Pet. 2, 5.

22. Thi ligesom den nye Himmel og den nye Jord, som jeg gjør, blive evindeligt for mit Aasyn, siger Herren, saaledes skal eders Afkom og eders Navn blive evindeligt.

65, 17. Jer. 31, 35 fg.

23. Og det skal ske: Nymaane efter Nymaane og Sabbat efter Sabbat skal alt Kjød komme for at tilbede for mit Aasyn, siger Herren. Sak. 14, 16.

24. Og de skulle gaa ud og se paa de døde Kroppe af de Mænd, som ere faldne fra mig; thi deres Orm skal ikke dø, og deres Ild skal ikke udslukkes, og de skulle være en Afky for alt Kjød. Mark. 9, 44. Dan. 12, 2.

PROFETEN JEREMIAS.

1. KAPITEL.

Jeremias, som profeterede fra Kong Josias's trettedende Aar til Slutningen af Zedekias's Regjering, 1-3, fortæller, hvorledes han af Herren blev kaldet til Profet for Israel og Hedningefolkene og styrket dertil, 4-10. Ved to Syner forkynder Herren ham, at han vil vaage over sit Ords Opfyldelse og ved Flønder fra Norden (Kaldæerne) straffe Israel for dets Afgudsdyrkelse, 11-18. Herren byder ham at forkynde hans Ord uden Frygt, idet han lover at ville give ham Kraft til at holde Stand mod alle sine Modstandere, 17-19.

ORD af Jeremias, Hilkiass Søn, en af Presterne i Anatot i Benjamin Land, Jos. 21, 18.

2. til hvem Herrens Ord kom i de Dage, da Josias, Amos Søn, var Konge i Juda, i hans Regjeringstrettedende Aar, 2 Kong. 21, 24.

3. og siden i de Dage, da Jojakim, Josias's Søn, var Konge i Juda, indtil Enden af Zedekias's, Josias's Søns, Judas Konges, ellefte Aar, indtil Jerusalem blev bortført i den femte Maaned. 2 Kong. 23, 34; 25, 8. 11.

4. Herrens Ord kom til mig, saalydende:

5. Førend jeg dannede dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, og førend du kom ud af Moders Skød, helligede jeg dig; jeg satte dig til en Profet for Folkene. Es. 49, 1. Gal. 1, 15.

6. Men jeg sagde: Ak Herre, Herre! Se, jeg forstaar ikke at tale; thi jeg er ung.

7. Da sagde Herren til mig: Sig ikke: Jeg er ung! Men til alle dem, jeg sender dig til, skal du gaa, og Alt, hvad jeg byder dig, skal du tale. Es. 4, 17.

8. Frygt ikke for dem, thi jeg er med dig for at redde dig, siger Herren. V. 19; 15, 20. Es. 41, 10. Ez. 3, 9.

9. Og Herren udrakte sin Haand og rørte ved min Mund, og Herren sagde til mig: Se, jeg lægger mine Ord i din Mund. Es. 6, 7; 51, 16.

10. Se, jeg sætter dig paa denne Dag over Folkene og over Rigerne til at oprykke og til at nedrive og til at ødelægge og til at nedbryde, til at bygge og til at plante. 18, 7, 9; 31, 28.

11. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende: Hvad ser du, Jeremias?

Og jeg sagde: Jeg ser en Stav af det vaagne Træ*.

*d. e. af Mandeltræet, som kaldes saa, fordi det blomstrer tidligere end andre Træer.

12. Og Herren sagde til mig: Du har seet ret; thi vaage vil jeg over mit Ord, saa jeg fuldbyrder det.

13. Og Herrens Ord kom til mig anden Gang, saalydende: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser en kogende Gryde, og den er vendt hid fra Norden.

14. Og Herren sagde til mig: Fra Norden skal Ulykken slippes løs over alle Landets Indbyggere.

15. Thi se, jeg kalder paa alle Slægter i Rigerne mod Norden, siger Herren, og de skulle komme og sætte hver sin Stol ved Indgangen til Jerusalems Porte og mod alle dets Mure trindt omkring og mod alle Judas Stæder. 4, 6; 6, 22; 25, 9. 52, 4, 5.

16. Og jeg vil afsige mine Domme over dem for al deres Ondskabs Skyld, at de forlode mig og brændte Røgelse for andre Guder og tilbade sine Hænders Gjerninger.

17. Men du skal omgjorde dine Lænder og staa op og tale til dem Alt, hvad jeg byder dig; vær ikke ræd for dem, forat jeg ikke skal gøre dig ræd for dem!

18. Og jeg, se, jeg gjør dig Idag til en fast Stad og til en Jernpille og til en Kobbermur mod det hele Land, mod Judas Konger, mod dets Fyrster, mod dets Prester og mod Landets Folk. 15, 20. Ez. 3, 8, 9.

19. Og de skulle stride imod dig, men ikke faa Overhaand over dig; thi jeg er med dig, siger Herren, for at redde dig. V. 8.

2. KAPITEL.

Herren foreholder ved Profeten sit Folk de store Vildgjerninger, han i dets Ungdom har vist det, og klager over dets store Utaknemmelighed, at det har forladt ham, den levende Gud, medens endog Hedningerne holde fast ved sine døde og vanmægtige Afguder, 1-13. Derfor har han ogsaa givet det til Pris for fremmede Folk, som om det ikke var hans Barn, men en Træl, 14-19. Det vanartede Folk søger forgjæves at retfærdiggøre sig; dets Gjerninger, det Afguder, det har

dreves, og det uskyldige Blod, det har udset ved at myrde sine Profeter og andre Fromme, vidne mod det. For denne dets hykkeliske Selvertsfærdiggjærelses Skyld vil Herren fremdeles straffe det, 20-37.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Gaa hen og udraab for Jerusalems Øren og sig: Saa siger Herren: Jeg kommer dig i Hu din Ungdoms Huldskab, dine Trolovelsesdages Kjærlighed, hvorledes du vandrede efter mig i Ørkenen, i et Land, hvor man ikke saar.

3. Helligt var Israel for Herren, hans Førstegrøde*; Alle, som vilde se det, maatte bøde derfor, Ulykke kom over dem, siger Herren.

*Jak. 1, 18.

4. Hører Herrens Ord, Jakobs Hus og alle Israels Huses Slægter:

5. Saa siger Herren: Hvad Uret have eders Fædre fundet hos mig, at de gik langt bort fra mig og vandrede efter de forfængelige Guder og bleve forfængelige?

2 Kong. 17, 15. Rom. 1, 21.

6. Og de sagde ikke: Hvor er Herren, som førte os op fra Ægyptens Land, som ledede os i Ørkenen, i øde Markers og Kløfters Land, i Tørheds og Dødsstynges Land, i et Land, hvor igjennem ingen Mand har vandret, og hvor intet Menneske har boet? 2 Mos. 12, 37, 51, 5 Mos. 32, 10.

7. Og jeg førte eder ind i et Land med frugtbare Marker til at øde dets Frugt og dets Gode; og da I kom ind, besmittede I mit Land og gjorde min Arv til en Vederstyggelighed. 16, 18.

8. Præsterne sagde ikke: Hvor er Herren? Og de, som syslede med Loven, kjendte mig ikke, og Hyrderne faldt fra mig, og Profeterne profeterede ved Ba'al og vandrede efter dem, der ikke gavne*.

*d, e. efter Afguderne; i Sam. 12, 21.

9. Derfor vil jeg fremdeles gaa irette med eder, siger Herren; ja med eders Børnebørn vil jeg gaa irette.

Hos. 4, 1. Mika 6, 2. 2 Mos. 20, 5.

10. Thi drager over til Kittæernes Øer og ser, og sender Bud til Kedar og giver nøie Agt og ser, om noget Saadant er skeet! Ps. 120, 5.

11. Har vel et Hedningefolk byttet Guder, endog de ikke ere Guder? Men mit Folk har ombyttet sin Ære med det, der ikke gavne*.

*V. 8. Ps. 106, 20.

12. Forskrækkes, I Himle, over

dette, og gyser, vorder saare forfærdede, siger Herren.

13. Thi to onde Ting har mit Folk gjort; mig have de forladt, Kilden med det levende Vand, for at udhugge sig Brøude, sprukne Brønde, som ikke holde Vand. 17, 13. Ps. 36, 10.

14. Er Israel en Træl? Hvorfor er han bleven til Rov? 2 Mos. 4, 22.

15. Unge Løver brølede mod ham; de lode sin Røst høre, og de gjorde hans Land til en Ørk; hans Stæder bleve opbrændte, saa Ingen bor deri.

Ea. 5, 20.

16. Gjsaa Nofs og Tachpenes's Børn gjorde din Isse skaldet.

17. Mon ikke det, at du forlod Herren, din Gud, den Tid, han vilde lede dig paa Veien, har forvoldt dig dette?

4, 18.

18. Og nu, hvad har du med Veien til Ægypten at gjøre, for at drikke Sichors* Vand? Og hvad har du med Veien til Assyrien at gjøre, for at drikke Flodens** Vand?

*d, e. Nilens. **d, e. Eufrats.

19. Din Ondskab tugter dig og dine Frafald straffe dig; erkjend da og se, at det er ondt og bittert, at du forlader Herren, din Gud, og at Frygt for mig ikke kommer over dig, siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud.

20. Thi fra fordums Tid sønderbrød du dit Aag, sønderrev du dine Baand, og du sagde: Jeg vil ikke tjene. Men paa hver høi Bakke og under hvert grønt Træ lagde du dig og boled.

3, 6. Ea. 57, 5.

21. Og jeg havde dog plantet dig som en sødel Ranke, hel og holden søgte Sød; hvorledes er du da bleven mig omskiftet til vilde Skud af en fremmed Vinstok?

Pa. 80, 9 fg. Es. 5, 1 fg. Mark. 12, 1.

22. Thi om du end vilde tvætte dig med Potaste og bruge megen Lud, saa skulde dog din Miesgjerning være skiden for mit Aasyn, siger den Herre Herre.

23. Hvorledes kan du sige: Jeg er ikke bleven besmittet, jeg er ikke gaaet efter Ba'alerne? Se din Vei i Dalen*! Erkjend, hvad du har gjort, du lette Kamelhoppe, som løber hid og did!

*7, 31.

24. Som et Vildæsel, der er vant til Ørkenen, snapper hun i sin Sjæls Begjærighed efter Veiret; hendes Brynde, — hvo kan dæmpe den? Alle de, som søge hende, slippe for

at løbe sig trætte; i hendes Maaned finde de hende.

25. Lad ikke din Fod blive bar og din Strube blive tørstig! Men du siger: Forgjæves! Nei! Thi jeg elsker Fremmede, og efter dem vil jeg gaa.

18, 11, 12.

26. Ligesom en Tyv maa skamme sig, naar han bliver greben, saaledes maa Israels Hus skamme sig, de selv, deres Konger, deres Fyrster og deres Prester og deres Profeter,

27. fordi de sige til Træet: Du er min Fader, og til Stenen: Du har født mig. Thi de have vendt Ryggen og ikke Ansigtet til mig. Men i sin Ulykkes Tid sige de: Reis dig og hjælp os!

32, 33, 5 Mos. 32, 17, 18. Dom. 10, 7-10.

28. Hvor ere da dine Guder, som du gjorde dig? Lad dem reise sig, om de kunne hjælpe dig i din Ulykkes Tid! Thi saa mange, som dine Stæder ere, saa mange ere dine Guder blevne, Juda!

5 Mos. 32, 37, 38. Dom. 10, 14. Jer. 11, 12, 13.

29. Hvorfor trætte I med mig? I ere allesammen faldne fra mig, siger Herren.

30. Forgjæves slog jeg eders Børn; de toge ikke imod Tugt; eders Sverd fortærede eders Profeter som en ødelæggende Løve.

5, 3; 17, 23. 1 Kong. 19, 10.

2 Kong. 21, 16. 2 Krøn. 24, 20 fg.

31. O Slægt! Giv Agt paa Herrens Ord! Har jeg været en Ørk for Israel eller et Bælmørkes Land? Hvorfor siger mit Folk: Vi have gjort os frie, vi ville ikke mere komme til dig?

32. Mon en Jomfru glemmer sit Smykke, en Brud sit Bælte? Men mit Folk har glemt mig i Dage uden Tal.

33. Hvor vel ved du ikke at lægge din Vel for at søge Kjærlighed! Derfor har du ogsaa vænnet dine Vele til det Onde.

34. Der findes endog Blod af uskyldige Fattiges Sjæle paa dine Kjortelflige; ikke greb du dem i Indbrud*, men formedelst alt dette var det**.

Es. 1, 15. *2 Mos. 22, 2. **d. e. formedelst dette dit ugudelige Væsen (V. 23 fg.) udøste du deres Blod.

35. Og dog siger du: Jeg er uskyldig, hans Vrede har visselig vendt sig fra mig. Se, jeg vil gaa iredte med dig, fordi du siger: Jeg har ikke syndet.

36. Hvorfor farer du saa meget om for at skifte din Vel? Ogsaa ved

Nor. 24*

Ægypten skal du blive tilskamme, ligesom du blev tilskamme ved Assyrien.

37. Ogsaa derfra skal du gaa ud med dine Hænder paa dit Hoved*; thi Herren har forkastet dem, du forlader dig paa, og du skal ingen Lykke have med dem.

*d. e. med Sorg; 2 Sam. 13, 19.

3. KAPITEL.

Ligesom en fraskilt Kvinde, naar hun er bleven en anden Mand's Hustru, ifølge Loven ikke maa vende tilbage til sin forrige Mand, saa skal heller ikke Folket, efter at det har vendt sig til andre Guder, mere blive taget til Naade af Herren, da det trods alle Tugtelsers fremturer i sit Frafald, 1-5. Juda, som har seet, hvorledes Israel for sin Afgudsdyrkelse er bleven forskuddt af Herren, har dog ikke derved ladet sig advare, men kun paa Skremt omvendt sig fra sit Afguder, 6-10; det har derved vist sig at være ugudeligere end Israel, 11. Herren formaner nu Israel til at vende om til ham; da skal han atter tage det til Naade, før, hvad der er tillovers af det, tilbage til Hjemmet, skjenke det rette Hyrer og oprette en ny Pakt med det, hvori ogsaa Hedningerne skulle faa Del, 12-17. Ogsaa Juda skal da tilligemed Israel vende tilbage fra sit Fangenskab, 18. Profeten skildrer, hvorledes det hidtil trods al Herrens Miskundhed troløse Israel under benligt Graad bejdrer sit Frafald fra ham, 19-25.

DET heder: Naar en Mand lader sin Hustru fare, og hun gaar fra ham og bliver en anden Mand's, kan han da igjen komme tilbage til hende? Vilde da ikke det Land blive vanhelliget? Og du, du har bolet med mange Venner og skulde dog komme tilbage til mig igjen? siger Herren.

5 Mos. 24, 1-4.

2. Opløst dine Øine til de bare Høle og se: Hvor er du ikke bleven skjændet? Ved Velene sad du og ventede paa dem, som en Araber i Ørkenen, og du vanhelligede Landet ved dit Boleri og ved din Ondskab.

3. Da blev Regnbyggerne holdte tilbage, og Sildigregnet faldt ikke; men du havde en Horkvindes Pande, du vilde ikke skamme dig.

5 Mos. 11, 16. 17. 1 Kong. 17, 1. Am. 4, 7.

4. Har du ikke netop nu raabt til mig: Min Fader, du er min Ungdoms Ven?

5. Mon han vil beholde Vrede evindeligt eller bevare Harme til evig Tid? Se, saa talte du, og dog gjorde du det Onde, og du magtede det.

Ps. 103, 9.

6. Og Herren sagde til mig i Kong Josias's Dage: Har du seet, hvad den Frafaldne, Israél, har gjort? Hun gik op paa hvert høit Bjerg og hen under hvert grønt Træ og boledede der.

2. 20. 2 Kong. 17, 10.

7. Og jeg sagde: Efterat hun har gjort alt dette, vil hun vende tilbage til mig. Men hun vendte ikke tilbage, og det saa den Troløse, hendes Søster, Juda.

8. Og jeg saa, at uagtet jeg havde ladet den Frafaldne, Israél, fare og givet hende hendes Skilsmissebrev, fordi hun havde drevet Hor, frygtede dog ikke den Troløse, Juda, hendes Søster, men gik hen og boledede, hun ogsaa:

2 Kong. 17, 18. Es. 50, 1.

9. og det skede for hendes frække Boleriers Skyld, at hun vanhelligede Landet, og hun horede med Sten og med Træ.

10. Og med alt dette vendte den Troløse, hendes Søster, Juda, ikke tilbage til mig af hele sit Hjerter, men paa Skremt, siger Herren.

11. Og Herren sagde til mig: Den Frafaldne, Israél, har vist sig retfærdigere end den Troløse, Juda.

Es. 16, 51. 52.

12. Gaa hen og udraab disse Ord mod Norden og sig: Vend dog tilbage, du Frafaldne, Israél, siger Herren; jeg vil ikke sænke mit Aasyn i Vrede mod eder; thi jeg er miskundelig, siger Herren, jeg vil ikke beholde Vrede evindelig.

13. Erkjend bare din Misgjerning, at du er falden fra Herren, din Gud, og paa forskjellige Veleløben om til de fremmede Guder, hen under hvert grønt Træ, og paa min Røst have I ikke hørt, siger Herren.

Ps. 32, 5. Ordsp. 28, 13.

14. Vender tilbage, I frafaldne Børn, siger Herren; thi jeg er eders Ægteherre, og jeg vil tage eder. Een af en Stad og To af en Slægt, og føre eder til Zion.

Es. 54, 5.

15. Og jeg vil give eder Hyrder efter mit Hjerter, og de skulle røgte eder med Indsigt og Forstand.

33, 4.

16. Og det skal ske, naar I vorde mangfoldige og frugtbare i Landet i de Dage, siger Herren, da skulle de ikke mere tale om Herrens Pakts Ark, og den skal ikke opkomme i Nogens Hjerter, og de skulle ikke

komme den i Hu og ikke savne den, og der skal ingen saadan gjøres mere.

31, 35.

17. Paa den Tid skal man kalde Jerusalem Herrens Trone, og alle Folkene skulle forsamle sig didhen, til Herrens Navn, til Jerusalem, og de skulle ikke mere vandre efter sit onde Hjertes Stivhed.

Es. 2, 2fg. 18, 7.

18. I de Dage skal Judas Hus gaa til Israels Hus, og de skulle komme tilhobe fra Nordens Land til det Land, jeg gav eders Fædre til Arv.

19. Og jeg, jeg sagde: Hvor høit vil jeg ikke sætte dig blandt Børnene og give dig et lysteligt Land, den deligste Arv iblandt Folkene! Og jeg sagde fremdeles: I skulle raabe til mig: Min Fader! og ikke vende eder bort fra mig.

20. Men sandelig, som en Kvinde er troløs mod sin Ven, saaledes have I været troløse mod mig, Israels Hus! siger Herren.

21. En Røst høres paa bare Høie, Israels Børns bønlig Graad; thi de have forvendt sin Vej, de have glemt Herren, sin Gud.

2, 32.

22. Vender tilbage, I frafaldne Børn! Jeg vil læge eders Frafald. Se, vi komme til dig; thi du er Herren, vor Gud.

V. 12.

23. Sandelig, faafængt er det at oplyfte Larm fra Høiene*; sandelig, i Herren, vor Gud, er Israels Frelse!

*d. e. holde larmende Afgudstjeneste paa dem. Ps. 3, 9; 68, 20. 21. Es. 45, 24.

24. Og dog har Skjændselen* fortæret vore Fædres Erhverv fra vor Ungdom af, deres Smaakvæg og deres store Kvæg, deres Sønnen og deres Døtre.

*d. e. Afguden; 11, 13. Hos. 9, 10.

25. Lader os ligge i vor Skjændsel, og lad vor Skam dække os! Thi mod Herren, vor Gud, have vi syndet, vi og vore Fædre, fra vor Ungdom af og indtil denne Dag, og vi have ikke hørt paa Herrens, vor Guds, Røst.

Dan. 9, 7. 8.

4. KAPITEL.

Paa Israels Bekjendelse (3. 22-25) svarer Herren, at det, hvis det i Sandhed omvender sig, Iqjen skal finde Naade hos ham og saa Forjættelsen om Hedningernes Omvendelse opfyldt. 1. 2. Idet han derefter vender sig til Juda, formaner han ogsaa dette til alvorlig og grundig Bod, forat ikke hans fortærende Vrede skal komme over det. 3. 4. og forkynder saa, at dets Land skal blive ødelagt af Fiender fra Norden (Kaldæerne), 5-6.

Forfærdet herover, klager Profeten over, at Herren har tilladt de falske Profeter at bedrage Folket ved at love det Fred, 10, og skildrer saa den truende Fordøvelse, hvorfra kun en snar Omvendelse formaar at redde det, 11-18. Til Slutning udtaler han sin og alle Frommes bitre Smerte over den Ødelæggelse, som han ser komme over Landet! for Folkets Daarligheds Skyld, og som han skildrer i levende Træk, idet han dog tillige fremhæver, at Herren ikke vil lade Landet gaa aldeles tilgrunde, 19-31.

DERSOM du vender om, Israel, siger Herren, skal du komme igjen til mig, og dersom du skaffer dine Vederstyggeligheder bort fra mit Aasyn, skal du ikke vanke ustadig om, 2, og sværger du: Saasandt Herren lever! i Sandhed, med Ret og med Retfærdighed, da skulle Hødningsfolk velsigne sig i ham og rose sig af ham. 5 Mos. 6, 13, Es. 65, 16; 45, 25.

3. Thi saa siger Herren til Judas Mænd og til Jerusalem: Bryd eder nyt Land og saar ikke blandt Torne! Hos. 10, 12, Es. 18, 31, Matt. 13, 7, 22.

4. Omskjærer eder for Herren og borttager eders Hjertes Forhud, I Judas Mænd og Jerusalems Indbyggere, forat ikke min Harme skal fare ud som Ild og brænde, udenat Nogen slukker, for eders Idrætters Ondskabs Skyld! 5 Mos. 10, 16; 30, 6, Rom. 2, 28 fg. Kol. 2, 11, Jer. 21, 12.

5. Forkynder det i Juda og kundgjører det i Jerusalem og siger: Støder i Basun i Landet! Udraaber med fuld Røst og siger: Samler eder og lader os gaa ind i de faste Stæder!

Hos. 5, 8, Joel 2, 1, Jer. 8, 14.

6. Opløfter Banner hen imod Zion, flytter bort, stanser ikke! Thi jeg bringer Ulykke fra Norden og stor Forstyrrelse. 1, 14; 6, 1.

7. En Løve er stegen op fra sit Krat, og Folkenes Ødelægger er brudt op, dragen ud fra sit Sted, for at gjøre dit Land til en Ørk; dine Stæder skulle ødelægges, saa Ingen bor der. 5, 6.

8. Derfor omgjorder eder med Sæk, klager og hylér! Thi Herrens brændende Vrede er ikke vendt tilbage fra os. 6, 26.

9. Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, da skal Kongens Forstand og Fyrsternes Forstand svigte, og Præsterne skulle forfærdes, og Profeterne vende fulde af Rædsel.

10. Da sagde jeg: Ak Herre, Herre! Sandelig, Skuffelse har du beredt dette Folk og Jerusalem, idet man

sagde: Fred skal vende eder til Del. Og Sverdet er dog trængt ind i Sjælen. 6, 14; 14, 13 fg.

11. Paa den Tid skal det siges til dette Folk og til Jerusalem: En brændende Vind fra bare Høje i Ørkenen kommer hen imod mit Folks Datter, ikke til at kaste Korn og ikke til at rense det.

12. En Vind, der er stærkere end til Saadant, skal jeg lade komme; nu vil ogsaa jeg afsige Dom over dem.

13. Se, som Skyer drager han* op, og som Stormvind ere hans Vogne, hans Heste ere lettere end Ørne; ve os, thi vi ere ødelagte. *Fienden.

Es. 5, 26, Hab. 1, 8.

14. Tvæt Ondskaben af dit Hjerte, Jerusalem, forat du kan vende frelst! Hvor længe skulle dine syndige Tanker bo i dit Indre? Es. 1, 16.

15. Thi en Røst forkynder fra Dan og varsler Ondt fra Efra'ims Bjerg.

16. Forkynder det for Folkene, se, kundgjører det for Jerusalem: Vogtere komme fra det fjerne Land, og de lade sin Røst høre mod Judas Stæder.

17. Som Markvogtere leire de sig mod det trindt omkring; thi mod mig har det været gjenstridigt, siger Herren. 6, 3, Luk. 19, 43.

18. Din Vei og dine Idrætter have forvoldt dig dette; dette er din Ondskabs Frugt, at det er bittert, at det naar lige til dit Hjerte. 2, 19.

19. Mine Indvolde, mine Indvolde! Jeg liden Smerte! O mit Hjertes Kamre! Mit Hjerte bruser i mig, jeg kan ikke tie! Thi Basunlyd, Krigsskrig har du hørt, min Sjæl!

20. Ødelæggelse paa Ødelæggelse raaber man om; thi hele Landet er ødelagt; pludselig ere mine Telte ødelagte, i et Øieblik mine Telttepper.

21. Hvor længe skal jeg se Banner, skal jeg høre Basunlyd?

22. Thi daarligt er mit Folk, mig kjende de ikke; de ere uvittige Børn, og uforstandige ere de; de ere vise til at gjøre Ondt, men at gjøre Godt skjønne de ikke.

5 Mos. 32, 6, Es. 1, 3, Rom. 16, 19.

23. Jeg saa Jorden, og se, den var øde og tom, og jeg saa til Himmelen, og dens Lys var borte. 1 Mos. 1, 2.

24. Jeg saa Bjergene, og se, de bævede, og alle Højene skal v. Nah. 1, 5.

25. Jeg saa, og se, der var intet

Menneske mere, og alle Himmelens Fugle vare bortfjære.

9, 10; Zef. 1, 3 fg.

26. Jeg saa, og se, den frugtbare Mark var en Ørken, og alle dens Stæder vare nedbrudte af Herren, af hans brændende Vrede.

27. Thi saa siger Herren: En Ørken skal hele Landet vorde; dog vil jeg ikke gjøre aldeles Ende paa det.

5, 10, 18; 30, 11; 46, 28, 3 Mos. 26, 44.

28. Derfor skal Jordan sørge, og Himmelen oventil sortne, fordi jeg har talt det, besluttet det, og jeg angrer det ikke og vender ikke tilbage derfra.

29. For Larmen af Ryttere og Bueskyttere ere alle Stæder paa Flugt; de gaa ind i Skovene og stige op paa Klipperne; alle Stæderne ere forladte, og der er Ingen, som bor i dem.

30. Og du, naar du bliver ødelagt, hvad vil du da gjøre? Naar du ifører dig Purpur, naar du smykker dig med Guldsmykke, naar du gjør dine Øine store med Sminke, saa er det dog faafængt, at du gjør dig yndig; dine Elskere forsmaa dig, de søge efter dit Liv.

2 Kong. 9, 30. Ez. 23, 9 fg. 22 fg.

31. Thi en Røst hører jeg som af en Kvinde i Barnsnød, et Angestskrig som af en Kvindé, der føder sin Førstefødte, Zions Datters Røst; hun stønner, hun udstrækker sine Hænder og siger: Ve mig! Thi ud mattet synker min Sjæl i Morderes Vold.

6, 24.

5. KAPITEL.

Herren nødes til at straffe Folket saaledes, fordi der hverken blandt Høle eller Lave findes nogen Retsfærdighed og Sandhed, men trods (alle hans Tagtelser kun Gjenstridighed, Afgjæderi og Hor, 1-9. Ligesom Israel handler ogsaa Juda troløst mod ham, idet det fornegter ham, foragter og spottes Profeternes Ord og tjener fremmede Guder. Derfor maa og skal Herren opfylde sit Ord, lade Landet blive hærjet af en fjernboende Fiende og Folket blive fremmedes Træl i et fremmed Land, udenat det dog derved skal gaa aldeles tilgrunde, 10-19. Ulykken skal komme over det, fordi det i sin Blindhed for Herrens Almagt og Godhed ikke har frygtet ham, men fremluret i de grueltigste Synder, 20-31.

FARER omkring paa Jerusalems Gader og ser dog og kjender og søger paa dets Torve, om I finde Nogen, om der er Nogen, som øver Ret, som stræber efter Redelighed! Saa vil jeg tilgive det. 1 Mos. 18, 23 fg.

2. Og om de end sige: Saasandt Herren lever, saa sværge de dog falskelig.

3. Herre! Se ikke dine Øine efter Redelighed? Du slog dem, men de følte ingen Smerte; du gjorde Ende paa dem, de vægrede sig for at tage imod Tugt, de gjorde sit Aasyn haardere end en Klippe, de vægrede sig ved at vende om.

2, 30. Es. 9, 13.

4. Men jeg sagde: Det er kun ringe Folk*; de have handlet daarlig, fordi de ikke kjende Herrens Vel, sin Guds Ret;

*som have baaret sig saaledes ad; V. 3.

5. Jeg vil nu gaa til de Store og tale med dem, thi de, de kjende Herrens Vel, sin Guds Ret. Men just de have tffhobe sønderbrudt Aaget, sønderrevet Baandene.

Ps. 2, 3.

6. Derfor skal Løven fra Skoven slaa dem, Ulven fra de øde Marker ødelægge dem; Pardenen lurer ved deres Stæder, hver den, som gaar ud af dem, skal blive sønderreven; thi mange ere deres Overtrædelser, talrige deres Frafald.

4, 7. Hos. 13, 7.

7. Hvorfor skulde jeg tilgive dig? Dine Børn have forladt mig og svoret ved det, som ikke er Gud; og jeg mættede dem, men de bedrove Hor og strømmede skarevis til Skjøgens Hus.

5 Mos. 32, 15. Hos. 13, 6.

8. Som velnærede Heste ere de aarle paaferde; de vrinske, hver ad sin Næstes Hustru.

9. Skulde jeg ikke hjemsøge Saadant, siger Herren, eller skulde min Sjæl ikke hevne sig paa et Folk som dette?

V. 29; 9, 9.

10. Stiger op paa dets Mure og ødelægger, men gjør ikke aldeles Ende paa det! Borttager dets Kviste, thi de høre ikke Herren til! 4, 27. Es. 6, 8.

11. Thi Israels Hus og Judas Hus have handlet troløst imod mig, siger Herren.

12. De have fornegtet Herren og sagt: Han er ikke til, og der skal ikke komme nogen Ulykke over os, og Sverd og Hunger skulle vi ikke se,

2 Pet. 2, 1.

13. og Profeterne skulle blive til Vind, thi der er Ingen, som taler i dem. Saaledes skal det gaa dem selv.

14. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Efterdi I tale dette Ord, se, saa gjør jeg mine Ord i din Mund til Ild og dette Folk til Ved, og den skal fortære dem.

15. Se, jeg lader et Folk fra det

Fjerne komme over eder, Israels Hus, siger Herren; et kraftigt Folk er det, et Folk fra ældgammel Tid er det, et Folk, hvis Tungemaal du ikke kjender, og hvis Tale du ikke skjønner.

6, 22 fg. 5 Mos. 28, 49 fg. Es. 28, 11; 33, 19.

16. Dets Kogger er som en aaben Grav, de ere allesammen vældige.

17. Og det skal fortære din Høst og dit Brød, det skal fortære dine Sønner og dine Døtre, det skal fortære dit Smaakvæg og dit store Kvæg, det skal fortære din Vinstok og dit Fligentræ: dine fæste Stæder, som du forlader dig paa, skal det nedbryde med Sverd.

18. Men selv i de Dage, siger Herren, vil jeg ikke gjøre aldeles Ende paa eder.

19. Og det skal ske, naar I sige: Hvorfor har Herren, vor Gud, gjort alt dette imod os? — da skal du sige til dem: Ligesom I forlode mig og tjente fremmede Guder i eders Land, saaledes skulle I ogsaa tjene Fremmede i et Land, som ikke er eders.

20. Forkynder dette i Jakobs Hus og kundgjører det i Juda, idet I sige:

21. Hører dog dette, du uvittige og uforstandige Folk, som har Øine, men ikke ser, som har Øren, men ikke hører!

22. Ville I ikke frygte mig, siger Herren, ville I ikke bæve for mit Aasyn? Jeg, som har sat Sand til Grænse for Havet, til en evig Skranke, som det ikke skal overskride, saa dets Bølger storme, men magte Intet, og bruse, men overskride den ikke.

23. Men dette Folk har et opsætsigt og gjenstridigt Hjerte; de ere afvegne og gangne bort.

24. Og de have ikke sagt i sit Hjerte: Lader os dog frygte Herren, vor Gud, som giver Regn, baade Tidligregn og Sildigregn, i sin Tid, som bevarer os Høstens bestemte Uger!

25. Eders Misgjerninger have vendt disse Ting bort fra eder, og eders Synder have forholdt eder det Gode.

26. Thi der findes Ugudelige blandt mit Folk; man lurar, som Fuglefængere dukke sig ned; de sætte ud Snarer, Mennesker fange de.

27. Som et Bur er fuldt af Fugle, saaledes ere deres Huse fulde af Be-

drag; derfor ere de blevne store og rige.

28. De ere blevne fede, de glinse, de strømme over af Ondt, de dømme ikke i nogen Sag, ikke i den Faderløses Sag, saa de fremme den, og i Fattiges Sag dømme de ikke.

29. Skulde jeg ikke hjemsøge Saadant, siger Herren, skulde min Sjæl ikke hevne sig paa et Folk som dette?

30. Forførdelige og gruelige Ting ske i Landet;

31. Profeterne profetere Løgn, og Presterne herske efter deres Anvisning, og mit Folk vil gjerne have det saaledes. Men hvad ville I gjøre, naar Enden paa dette kommer?

6. KAPITEL.

For en vedholdende Ugudeligheds Skyld skal Jerusalem ødelægges, saafremt det ikke omvender sig, 1-8. Da Ingen vil høre paa Profetens Advarsler, kan han ikke holde den Forkyndelse tilbage, at Herrens Vrededom skal komme over Alle uden Forskjel, fordi Alle, navnlig Folkets Lærere, som bedrage det ved sine løgnagtige Fredsforkyndelser, ere dybt fordærvede, 9-15. Folket har afvist alle Formaninger til at vandre paa Fædrenes Vet og agte paa Profeternes Røst; derfor skal den forkyndte Straffedom, som dets ydre Offere ikke kunne afvende, komme over det, 16-21. Et fra Norden kommende grumt Folk skal fuldbryde den og fylde Landet med Sorg og Skræk, 22-26. Profetens Arbejde blandt Folket har kun bragt dets fuldkomne Stethed for Dagen; derfor vil det blive forkastet, 27-30.

FLYTTER bort, i Benjamins Børn, ud af Jerusalem, og støder i Basun i Tekoa og reiser et Tegn op over Bet-Hakkerem! Thi Ulykke truer fra Norden, og stor Ødelæggelse.

1, 13 fg. 4, 5 fg.

2. Den Yndige og Forkjælede, Zions Datter, gjør jeg til Intet.

3. Til hende skulle Hyrder med sine Hjorde komme; de oplaa Telte imod hende trindt omkring, de afgræsse, hver sit Stykke.

4. Helliger en Krig imod hende! Staar op og lader os drage op om Middagen! Ve os! Thi Dagen hælender, og Aftenens Skygger blive lange.

5. Staar op og lader os drage op om Natten, og lader os ødelægge hendes Paladser!

6. Thi saa siger Herren, Hærskærnes Gud: Fælder Træer og opka-

ster en Vold imod Jerusalem! Dette er Staden, som skal hjemløses; den er aldeles fuld af Undertrykkelse i sit Indre.

5, 1. Zef. 3, 1.

7. Som en Brønd lader sine Vande udvælde, saaledes lader den sin Ondskab udvælde; Vold og Ødelæggelse høres i den, Saar og Slag ere altid for mit Aasyn.

Am. 3, 9. Ps. 65, 10 fg.

8. Lad dig advare, Jerusalem, forat ikke min Sjæl skal vende sig fra dig, forat jeg ikke skal sjøre dig til en Ørk, til et ubeboet Land!

9. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: En Efterbøst skal man holde paa det, som er blevet tillovers af Israel, som paa en Vinstok. *Udræk atter og atter din Haand, som Vinhøsteren til Rankerne!

*Herrens Ord til Fienden.

10. For hvem skal jeg tale og vidne, saa de høre? Se, deres Øre er uomskaaret, saa de ikke kunne give Agt; se, Herrens Ord er blevet dem til Spot, de have ikke Behag i det;

5, 21. Ap. G. 7, 51.

11. men jeg er fuld af Herrens Vrede, jeg er træt af at holde den hos mig. — *Udøs den over Barnet paa Gaden og over unge Karles fortlørlige Kredts tilhobe! Thi baade Mand og Kvinde skal rammes, baade den Gamle og den Ældgamle,

*Herrens Ord til Profeten.

12. og deres Huse skulle gaa over til Andre, Marker og Hustruer tilhobe; thi jeg vil udrække min Haand imod Landets Indbyggere, siger Herren.

8, 10 fg. 5 Mos. 28, 30. Begr. 5, 2.

13. Thi baade Smaa og Store, allesammen søge uretfærdig Vinding; baade Profet og Prest, allesammen øve Svig,

Es. 56, 11.

14. og de læge mit Folks Datters Brøst paa letfærdig Vis, idet de sige: Fred! Fred! Og der er dog ingen Fred.

4, 10; 14, 13. Ez. 13, 10, 16. Mika 3, 5. 1 Tess. 5, 3.

15. De skulle blive tilskamme, thi de have øvet Vederstyggelighed. De hverken skamme sig eller kjende til Blusel; derfor skulle de falde blandt dem, som falde; paa den Tid, jeg hjem søger dem, skulle de snuble, siger Herren.

16. Saa sagde Herren: Staar paa Velene og ser til og spørg efter de gamle Stier, hvor Veien gaar til det Gode, og vandrer paa den! Saa skulle I finde Hvilte for eders Sjæle. Men

750

de sagde: Vi ville ikke vandre paa den.

Matt. 11, 29. Jer. 44, 16. Es. 28, 12.

Matt. 23, 37.

17. Og jeg opreiste Vægtene over eder og sagde: Giver Agt paa Basunens Lyd! Men de sagde: Vi ville ikke give Agt.

Ez. 33, 2 fg.

18. Derfor hører, I Hedningefolk, og vid, du Menighed, hvad der sker iblandt dem!

19. Hør, o Jord: Se, jeg lader Ulykke komme over dette Folk, Frugten af deres Anslag; thi paa mine Ord have de ikke givet Agt, og min Lov have de forkastet.

20. Hvad skal jeg med Virak, som kommer fra Scheba, og med den bedste Kalmus fra et fjernt Land? Eders Brændoffere ere ikke til Velbehag, og eders Slagtoffere behage mig ikke.

Es. 1, 11. Jer. 14, 12. Am. 5, 22.

21. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg sætter Stød for dette Folk, og Fædre og Børn tilhobe skulle snuble over dem; Nabo med Nabo skal komme.

22. Saa siger Herren: Se, et Folk kommer fra Nordens Land, et stort Folk skal opvækkes fra Jordens yderste Egne.

5, 15 fg. 50, 41 fg. 5 Mos. 28, 49 fg.

Es. 5, 26 fg.

23. Bue og Spyd holde de i Haanden; de ere grumme og forbarne sig ikke; deres Røst bruser som Havet, og paa Heste ride de, rustede som en Mand til Krig, mod dig, Zions Datter!

24. Vi have hørt Rygtet om det, vore Hænder ere blevne slappe; Angest har grebet os, Smerte som den fødende Kvinde.

4, 31.

25. Gaa ikke ud paa Marken og vandrer ikke paa Veien! Thi Fienden har Sverd, der er Rædsel trindt omkring.

26. Mit Folks Datter! Omgjød dig med Sæk og velt dig i Aske, hold Sorg som over en Eenbaaren, bitter Veklage! Thi pludselig kommer Ødelæggeren over os.

4, 8.

27. Til en Prøver har jeg sat dig blandt mit Folk, til en Fæstning, forat du skal kjende og prøve deres Vel.

1, 18.

28. De ere allesammen de stridigste Gjenstridige, de gaa om som Bagvaskere, de ere Kobber og Jern; de handle allesammen fordærlig.

5, 23.

29. Blæsebælgen er opbrændt af Ilden, Blyet er fortæret; forgjæves

har man smeltet og smeltet, og de Onde ere ikke udskilte.

30. Forkastet Sølv kalder man dem; thi Herren har forkastet dem.

7, 15. 29.

7. KAPITEL.

Jeremias formaner Judas Folk til Omvendelse og advarer det mod Falak Tillid til Tempel og til sin udvortes, med allehaande grove Synder forenede Gudadyrkelse, idet han truer det med den samme Skjæbne, som Helligdommen i Silo og det ugudelige Israel har erfaret, 1-15. Dette kan Profetens Forbød ikke afvende, thi Herren vil for Judas frække Afgudydrukelses Skyld ikke høre paa ham, 16-20. Et heller ere dets Offere i Stand der-til; det er ikke disse, Herren har begjæret af det, men at det skal høre hans Ord, og mod dette har det fra gammel Tid af forhærdet sig, 21-24. Folket skal for sin Ugudeligheds Skyld blive forkastet, en talles Mængde af det omkomme, Midtens uden at faa nogen Grav, og al dets Glæde omskiftes til Sorg, 25-34.

DET Ord, som kom til Jeremias fra Herren, saalydende:

2. Stil dig i Herrens Huses Port og udraad der dette Ord og sig: Hører Herrens Ord, hele Juda, I, som gaa ind igjennem disse Porte for at tilbede Herren!

26, 2.

3. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Bedrer eders Veie og eders Idrætter! Saa vil jeg lade eder bo paa dette Sted.

18, 11; 28, 13. Es. 1, 16.

4. Forlader eder ikke paa løgnagtige Ord, idet man siger: Herrens Tempel, Herrens Tempel, Herrens Tempel er dette!

Mika 3, 11.

5. Men dersom I bedre eders Veie og eders Idrætter, dersom I skifte Ret imellem Mand og Mand,

23, 3.

6. ikke undertrykke den Fremmede, den Faderløse og Enken og ikke udgyde uskyldigt Blod paa dette Sted og ikke vandre efter andre Guder til Ulykke for eder selv,

9 Mos. 22, 31 fg. 20, 3.

7. da vil jeg lade eder bo paa dette Sted, i det Land, jeg gav eders Fædre, fra Evighed og til Evighed.

8. Se, I forlade eder paa løgnagtige Ord — til ingen Nytte.

9. Hvorledes? I stjæle, slaa ihjel, drive Hor og sværge falskelig og brænde Røgelse for Ba'al og vandre efter andre Guder, som I ikke kjende.

10. og saa komme I og staa for mit Aasyn i dette Hus, som er kaldet med mit Navn, og sig: Vi ere frelste, —

for saa fremdeles at kunne øve alle disse Vederstyggeligheder?

11. Er da dette Hus, som er kaldet med mit Navn, blevet en Røverkule i eders Øine? Se, ogsaa jeg har set det, siger Herren. Es. 56, 7. Matt. 21, 13.

12. Thi gaar dog hen til mit Sted, som var i Silo, hvor jeg i Førstningen lod mit Navn bo, og ser, hvad jeg har gjort ved det for mit Folks, Israels, Ondskabs Skyld!

Jos. 18, 1, 1 Sam. 4, 3. 11.

13. og nu, fordi I gjøre alle disse Gjerninger, siger Herren, og jeg talte til eder tidlig og idelig, men I hørte ikke, og jeg kaldte paa eder, men I svarede ikke,

Ordsp. 1, 24 fg. Es. 65, 12. Jer. 35, 17; 25, 4 fg.

14. saa vil jeg gjøre med det Hus, som er kaldet med mit Navn, og som I forlade eder paa, og med det Sted, jeg gav eder og eders Fædre, saaledes. som jeg har gjort med Silo.

15. og jeg vil kaste eder bort fra mit Aasyn, ligesom jeg har bortkastet alle eders Brødre, al Efra'ims Afkom. 2 Kong. 17, 23; 21, 13 fg. 24, 20.

16. Og du, du skal ikke bede for dette Folk og ikke opløfte Klagemaal og Bøn for dem og ikke trænge ind paa mig; thi jeg hører dig ikke.

11, 14; 14, 11.

17. Ser du ikke, hvad de gjøre i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader?

18. Børnene sanke Ved, og Fædrene optænde Ilden, og Kvinderne sætte Deig, for at lave Kager for Himmelenes Dronning og udøse Drikoffere for andre Guder, for at gjøre mig Fortræd.

44, 15 fg.

19. Mon det er mig, de gjøre Fortræd, siger Herren, mon ikke sig selv, forat deres Ansigter skulle blues?

20. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, min Vrede og min Harme bliver udøst over dette Sted, over Menneskene og over Dyrene og over Markens Træer og over Jordens Frugt, og den skal brænde og ikke udslukkes.

21. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Lægger kun eders Brændoffere til eders Slagtoffer og æder Kjød!

Hos. 8, 13.

22. Thi jeg har ikke talt med eders Fædre og ikke givet dem Befaling paa den Dag, jeg førte dem ud af Ægyptens Land, angaaende Brændoffer og Slagtoffer;

1 Sam. 15, 22. Es. 1, 11 fg. Mika 6, 7. 8.

23. men dette Ord bød jeg dem og sagde: Hører paa min Røst! Saa vil jeg være eders Gud, og I skulle være mit Folk, og I skulle vandre paa al den Vel, jeg byder eder, forat det maa gaa eder vel.

5 Mos. 10, 12, 13, 3 Mos. 26, 12.

24. Men de hørte ikke og bødte ikke sit Øre til, men vandrede i sine egne Raad, i sit onde Hjertes Stivhed, og de vendte Ryggen, ikke Ansigtet til mig. 11, 8; 17, 23. Es. 65, 2.

25. Lige fra den Dag, eders Fædre drog ud af Egyptens Land, indtil denne Dag sendte jeg til eder alle mine Tjenere, Profeterne, daglig, tidlig og idelig.

26. Men de hørte ikke paa mig og bødte ikke sit Øre til; men de forhædede sin Nakke, de handlede værre, end deres Fædre. 16, 12.

27. Og du skal tale til dem alle disse Ord, men de skulle ikke høre paa dig, og du skal raabe til dem, men de skulle ikke svare dig.

28. Og du skal sige til dem: Dette er det Folk, som ikke har hørt paa Herrens, sin Guds, Røst og ikke taget imod Tugt; Redeligheden er gaaet tilgrunde og udryddet af deres Mund.

29. Klip dit Hovedhaar af* og kast det bort og opløft en Klagesang paa bare Høle! Thi Herren har forkastet og forskudt den Slægt, paa hvilken han er vred. *Jerusalem.

30. Thi Judas Børn have gjort, hvad ondt er i mine Øine, siger Herren; de have sat sine Vederstyggeligheder i det Hus, som er kaldet med mit Navn, for at besmitte det.

2 Kong. 21, 4, 5.

31. Og de have bygget Tofets Høle, som er i Hinnoms Søns Dal, for at opbrænde sine Sønner og sine Døtre med Ild, hvad jeg ikke har paabudt dem, hvad der ikke er opkommet i mit Hjerte. 3 Mos. 18, 21, 5 Mos. 18, 10, 2 Krøn. 23, 6, 2 Kong. 16, 3; 17, 17, 31; 21, 6.

Jer. 19, 5 fg. Ez. 16, 20; 23, 37.

32. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da man ikke mere skal sige Tofet eller Hinnoms Søns Dal, men Myrderiets Dal; og man skal begrave i Tofet, fordi der ellers ikke er Plads.

33. Og dette Folks døde Kroppe skulle vende til Føde for Himmelens Fugle og for Jordens Dyr, udenat Nogen skræmmer dem bort.

Es. 34, 3. Aab. 19, 21.

34. Og jeg lader Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds

Røst forsvinde fra Judas Stæder og Jerusalems Gader; thi til en Ørk skal Landet vende. 18, 9. Es. 24, 2.

8. KAPITTEL.

Ikke engang de forlængesiden døde Afgudsdyrkeres Lig skulle skaaes, og de Overlevendes Elendighed skal blive saa stor, at de foretrække Døden for Livet, 1-3. En saa forferdelig Dom skal komme over Folket, fordi det haardnakket fremturer i sit Frafald, forferi dertil af sine indbildske Lærere, som forvanske Herrens Lov og legnagtig love det Fred, 4-13. Paa Dommens Tid, naar Fienden kommer, skal det bedragne Folk gripes af Fortvivlelse, 14-17. I det Profeten i Aanden hører det til et langt bortliggende Land bortførte Folks Jammertilager, udtaler han sin Smerte over dets Undergang, 18-22; K. 9, 1.

PAA den Tid, siger Herren, skulle I de tage Judas Kongers Ben og dets Fyrsters Ben og Presternes Ben og Profeternes Ben og Jerusalems Indbyggers Ben ud af deres Grave.

2. Og de skulle brede dem ud for Solen og for Maanen og for hele Himmelens Hær, som de elskede, og som de tjente, og som de vandrede efter, og som de søgte, og som de tilbade; de skulle ikke samles og ikke begraves; til Møg skulle de vende ovenpaa Jorden. (Mos. 4, 19; 17, 3. 2 Kong. 21, 3.)

3. Og Døden skal foretrækkes for Livet af hele den Levning, som bliver tilovers af denne onde Slægt, paa alle deres Steder, som blive tilovers, hvor jeg driver dem hen, siger Herren, Hærskarernes Gud.

4. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren: Falder man og staar ikke op igjen? Eller vender man sig bort og vender ikke om igjen?

5. Hvorfor er dette Folk, Jerusalem, faldet fra med et evigt Frafald? De holde fast ved Svig, vægre sig ved at vende tilbage. 5, 23.

6. Jeg gav Agt og hørte; hvad der ikke er ret, tale de; der er Ingen, som angrr sin Ondskab og siger: Hvad har jeg gjort! Allesammen have vendt sig bort i sit Løb som en Hest, der styrter afsted i Krigen.

7. Endog Storken under Himmelten kjender sine bestemte Tider, og Turtelduen og Svalen og Tranen tage Tiden i Agt, naar de skulle komme; men mit Folk kjender ikke Herrens Lov. Es. 1, 3.

8. Hvorledes kunne I sige: Vi ere vise, og Herrens Lov er hos os? San-

delig, se, til Løgn har de Skriftlærdes Løgngriffel gjort den.

9. De Vise blive tilskamme, de blive forskrækkede og rammene. Se, Herrens Ord have de forkastet; hvori skulde de da have Vidmod?

Job 5, 13, 1 Kor. 3, 19, 5 Mos. 4, 6.

10. Derfor vil jeg give deres Hustruer til Andre, deres Marker til andre Eiermænd; thi baade Smaa og Store, allesammen søge uretfærdig Vinding, baade Profet og Præst, allesammen øve Svig,

6, 12 fg.

11. og de læge mit Folks Datters Brøst paa letfærdig Vis, idet de sige: Fred! Fred! Og der er dog ingen Fred.

12. De skulle blive tilskamme, thi Vederstyggelighed have de øvet. De hverken skamme sig eller kjende til Blusel; derfor skulle de falde blandt dem, som falde; paa sin Hjemssøges Tid skulle de snuble, siger Herren.

13. Jeg vil bortrykke dem, siger Herren; der er ingen Druer paa Vinstocken og ingen Figener paa Figentræet, og Bladene ere visne, og jeg sender dem Folk, som komme over dem.

Mika 7, 1, Matt. 21, 19.

14. Hvorfor sidde vi stille? Samler eder, og lader os gaa ind i de faste Stæder og der gaa tilgrunde! Thi Herren, vor Gud, vil lade os gaa tilgrunde og give os beskt Vand at drikke, fordi vi have syndet mod Herren.

4, 5; 9, 15; 23, 15.

15. Vi vente paa Fred, og der kommer intet Godt, paa Lægedoms Tid, og se, der kommer Forfærdelse.

14, 19.

16. Fra Dan høres hans Hestes Fnysen, ved Lyden af hans vældige Gangeres Vrnsken bæver hele Landet; og de komme og forføre Landet og dets Fylde, Staden og Indbyggerne i den.

4, 15 fg. 6, 23; 5, 17.

17. Thi se, jeg sender Slanger iblandt eder, Basilisker, mod hvilke der ingen Besværgelse gives, og de skulle bide eder, siger Herren.

Ps. 58, 5, 6.

18. O, at jeg maatte faa Vederkvælgelse i Sorgen! Mit Hjerte er sygt i mig.

19. Se, mit Folks Datters Skrig lyder fra et langt bortliggende Land: Er Herren da ikke i Zion? Eller er dets Konge ikke der? — Hvorfor have de vakt min Harmen med sine

udskaarne Billeder, med fremmede Landes forfængelige Afguder?

Mika 4, 9.

20. Kornhøsten er forbi, Frugthøsten er til Ende, men vi ere ikke frelsede.

21. Over mit Folks Datters Sønderknuselse er jeg sønderknust; jeg gaar i Sørgeklæder, Forfærdelse har grebet mig.

22. Er der da ingen Balsom i Gilead? Eller er der ingen Læge der? Thi hvorfor er der ikke lagt Forbinding paa mit Folks Datter?

46, 11; 30, 17.

9. KAPITEL.

Til sin smertefulde Klage over sit Folks Undergang fejler Profeten en ligesaa bitter Klage over dets dybe Fordærvelse, som Herren ikke kan lade ustraffet. 2-9. Han forkynnder Landets sørgelige Ødelæggelse og Folkets Adspredelse, fordi det har forladt Herrens Lov og hengivet sig til Afgudsstjeneste, 10-16, og skildrer den store Sorg og Elendighed, som da vil Ande Sted, 17-22. Til Slutning formener han Folket til ikke at rose sig af sin Vidmod, Styrke eller Rigdom, men alene af sin Erkendelse af Herren og hans naadige og retfærdige Styrelse. Baade over Jøder og Hedninger skal hans retfærdige Straf komme, fordi de alle ere fremmede for ham, 23-28.

GID mit Hoved var Vand, og mit Øie en Taarekilde! Da vilde jeg Dag og Nat græde over mit Folks Datters Ihjelslagne.

13, 17; 14, 17. Begr. 1, 16; 2, 18.

2. Gid jeg i Ørkenen havde et Herberge for Velfærende! Da vilde jeg forlade mit Folk og gaa bort fra dem; thi de ere allesammen Horkarle, en Bande af Troløse.

Ps. 55, 7 fg.

3. De spænde sin Tunge som en Bue til Løgn, og ikke paa redelig Vis ere de blevne stærke i Landet, men fra Ondt til Ondt ere de gangne frem, og mig kjende de ikke, siger Herren.

5, 27, 28.

4. Vogter eder, hver for sin Ven, og forlader eder ikke paa nogen Broder! Thi hver Broder er en listig Bedrager, og hver Ven gaar om som en Bagvasker.

12, 6. Mika 7, 6.

5. Og de bruge Svig, hver mod sin Ven, og Sandhed tale de ikke; de have oplært sin Tunge til at tale Løgn, de have trøttet sig ud med at handle forvendt.

Ps. 58, 5.

6. Du bør midt i Svig; af Svig vægre de sig for at kjende mig, siger Herren.

7. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se, jeg vil smelte dem og prøve dem; thi hvorledes skulde jeg handle anderledes, saadan som mit Folks Datter er? Es. 48, 10.

8. Deres Tunge er en dræbende Pii, den taler Svig; med sin Mund taler man Fred med sin Næste, og i sit Hjerte lægger man sin Snare, Ps. 23, 3; 55, 22; 62, 5.

9. Skulde jeg ikke hjemsege dem for dette? siger Herren; skulde min Sjæl ikke hevne sig paa et Folk som dette? 5, 9, 29.

10. Over Bjergene vil jeg opløfte Graad og Klage og over Ørkenens Græsgange en Klagesang; thi de ere opbrændte, saa ikke Nogen vandrer derigjennem, og man ikke hører Lyd af Kvæg; baade Himmelens Fugle og Dyrene ere flygtede, de ere dragne bort. 12, 4; 4, 25.

11. Og jeg vil gjøre Jerusalem til Grusdynger, en Bolig for Schakaler, og Judas Stæder vil jeg gjøre til en Ørk, saa Ingen bor i dem. 10, 22; 26, 18. Ps. 79, 1. Mika 3, 12.

12. Hvo der er den vise Mand, han skjønne dette, og den, til hvem Herrens Mund har talt, han forkynde det: Hvorfor er Landet gaadt tilgrunde? Hvorfor er det opbrændt som Ørkenen, saa der ikke er Nogen, som vandrer derigjennem? Hos. 14, 10.

13. Og Herren sagde: Fordi de forlode min Lov, som jeg lagde for deres Aasyn, og ikke hørte paa min Røst og ikke vandrede i den*,

14. men vandrede efter sit Hjertes Stivhed og efter Ba'alerne, som deres Fædre havde lært dem, *i Loven. 3, 17; 7, 24. Es. 65, 2.

15. derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg giver dette Folk Malurt at æde og beskt Vand at drikke, 8, 14.

16. og jeg vil adsprede dem blandt Hedningefolk, som de ikke kjendte, hverken de eller deres Fædre, og jeg vil sende Sverdet efter dem, indtil jeg faar gjort Ende paa dem. 3 Mos. 26, 33. 5 Mos. 28, 64.

17. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Giver Agt, og kalder paa Klagekvinderne, at de skulle komme, og sender Bud til de kyndige Kvinder, at de skulle komme Am. 5, 16.

18. og skynde sig og opløfte en

Klagesang over os, forat vore Øine kunne rinde med Graad, og vore Øienlaag flyde med Vand!

19. Thi Klagerøst høres fra Zion: Hvor ere vi dog ødelagte! Vi ere blevne saare beskjæmmede; thi vi have maattet forlade Landet, fordi de have omstyrret vore Boliger.

20. Ja, hører, I Kvinder, Herrens Ord, og lader eders Øre fornemme hans Munds Ord, og lærer eders Døtre Klagesang, og den ene lære den anden Sørgeang!

21. Thi Døden stiger op i vore Vinduer, kommer ind i vore Paladser, for at udrydde de smaa Børn udenfor, de unge Mænd paa Gaderne.

22. Tal: Saa siger Herren: Menneskenes døde Kropper skulle ligge som Møg ovenpaa Marken og som Kornbaand efter Høstmanden, og der er Ingen, som samler dem. 8, 2; 16, 4; 25, 33.

23. Saa siger Herren: Den Vise rose sig ikke af sin Visdom, og den Stærke rose sig ikke af sin Styrke, den Rige rose sig ikke af sin Rigdom!

24. Men den, som vil rose sig, han rose sig deraf, at han er forstandig og kjender mig, at jeg er Herren, som øver Miskundhed, Ret og Retfærdighed paa Jorden; thi deri har jeg Velbehag, siger Herren. 1 Kor. 1, 31. 2 Kor. 10, 17.

25. Se, Dage komme, siger Herren, da jeg vil hjemsege alle Omskaarne, som ere uomskaarne. 25, 17 fg.

26. Ægypten og Juda og Edom og Ammons Børn og Moab og Alle med rundklippet Haar, der bo i Ørkenen, vil jeg hjemsege; thi alle Hedningefolkene ere uomskaarne, og hele Israels Hus er uomskaaret paa Hjertet. 25, 23; 49, 32; 4, 4. 5 Mos. 30, 6. Ap. G. 7, 51.

10. KAPITEL.

Profeten advarer det til Landflygtighed demte Israel mod Hedningernes Afsude-ri; deres Guder ere døde, af Menneskehænder forfærdigede Billeder, som engang skulle forgaa, medens Herren derimod er den sande, evige, levende og almægtige Gud, som har skabt Himmelen og Jord og kundgjer sin Almagt i sin Skabning, 1-16. Han forkynner atter Folkets Bortførelse og Landets ødelæggelse og beder Herren, at han vil straffe sit Folk med Maaede, men udøse sin Vrede over dets Fiender, 17-25.

HØRER det Ord, Herren har talt over eder, Israels Hus!

2. Saa siger Herren: Væsnner eder

ikke til Hedningernes Vei, og forskrækkes ikke for Himmels Tegn! Thi for dem forakrækkes Hedningerne.

3. Thi Folkenes Skikke ere Forfængelighed. Et Træ fra Skoven fælder man, et Verk af Tømmermandens Hænder med Øksen;

Es. 40, 19 fg. 44, 9 fg.

4. med Sølv og med Guld smyker man det; med Søm og med Hammer fæster man det, forat det ikke skal vakle.

Es. 41, 7.

5. Som en dreiet Sælle ere de, og de kunne ikke tale; bæres maa de, thi de kunne ikke gaa! Frygter ikke for dem! Thi de kunne ikke gjøre Ondt, og at gjøre Godt staar heller ikke i deres Magt.

Ps. 115, 5 fg. Es. 45, 20; 46, 7.

6. Der er Ingen som du, Herre! Stor er du, og stort er dit Navn ved din Vælde.

33, 19.

7. Hvo skulde ikke frygte dig, du Folkenes Konge! Thi dig tilkommer det; thi blandt alle Folkenes Vise og i hele deres Rige er der Ingen som du.

Ps. 33, 8. Aab. 15, 4.

8. Men alle tilhobe ere de ufornuftige og Daarer; en forfængelig Lære! Træ er det*.

51, 17. *Afgudsbilledet.

9. Udhamret Sølv bringes fra Tarsis, og Guld fra Ufas, et Verk af Mesteren og af Guldsmedens Hænder; blaat og rødt Purpur er deres Klædebon, et Verk af kunstforstandige Mænd ere de allesammen.

1 Kong. 10, 22.

10. Men Herren er Gud i Sandhed, han er en levende Gud og en evig Konge; for hans Vrede bæver Jorden, og Hedningefolkene kunne ikke udholde hans Harme.

11. Saaledes skulle I sige til dem*: De Guder, som ikke have gjort Himmelen og Jorden, de skulle forsvinde fra Jorden og under Himmelen.

*Hedningefolkene.

12. Han er den, som skabte Jorden ved sin Kraft, som befæstede Jorderiget ved sin Visdom og udspændte Himmelen ved sin Forstand.

51, 15 fg. 1 Mos. 1, 6 fg. Ps. 136, 5 fg. Es. 45, 12.

13. Naar han ved sin Torden vil frembringe brusende Vande i Himmelen, lader han Dunster opstige fra Jordens Ende, gjør Lyn til Regn og fører Vind ud af sine Forraadskamre.

Ps. 135, 7. Job 38, 25, 26.

14. Hvert Menneske bliver ufornuftigt, uden Forstand, hver Guld-

smed har Skam af det udskaarne Billede; thi hans støbte Billeder ere Løgn, og der er ingen Aand i dem.

15. De ere Forfængelighed, et Verk, som vækker Spot; paa sin Hjemøgelses Tid skulle de gaa tilgrunde.

16. Ikke som disse er Jakobs Del*, thi han er den, som har dannet alle Ting, og Israel er hans Arvs Stamme; Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn.*

d. e. Herren; 5 Mos. 4, 19, 20; 32, 9. Ps. 16, 5; 119, 57.

17. Sank dit Godssammen fra Landet, du*, som bor i beleirede Stæder!

*d. e. du Folk.

18. Thi saa siger Herren: Se, jeg vil slynge Landets Indbyggere bort denne Gang, og jeg vil trænge dem, forat de skulle fornemme det.

19. Ve mig for min Vunde! Mit Saar er ulæggeligt! Men jeg siger: Ja, dette er en Plage, og jeg maa bære den.

14, 17. Ps. 77, 11. Mika 7, 9.

20. Mit Telt er ødelagt, og alle mine Snore sønderrevne; mine Børn ere gængne bort fra mig og ere ikke mere; der er Ingen, som mere opslaar mit Telt eller ophænger mine Tepper.

31, 15.

21. Thi Hyrderne vare uforstandige og søgte ikke Herren; derfor handlede de ikke viselig, og hele deres Hjord blev adspredt.

23, 1.

22. Der lyder et Budskab! Se, det kommer, og stort Bulder fra Nordens Land, forat gjøre Judas Stæder til en Ørk, en Bolig for Schakaler.

9, 11.

23. Jeg ved, Herre, at et Menneskes Vei ikke staar til ham, at det ikke staar til Manden, som vandrer, at styre sin Gang.

Ordsp. 16, 9.

24. Tugt mig, Herre, dog med Maade, ikke i din Vrede, forat du ikke skal gjøre mig ganske ringe!

Ps. 6, 2; 38, 2. Jer. 30, 11.

25. Udøs din Harme over Hedningerne, som ikke kjende dig, og over de Slægter, som ikke paakalde dit Navn! Thi de have fortæret Jakob, fortæret ham og gjort Ende paa ham, og hans Bolig have de lagt øde.

Ps. 79, 6, 7.

11. KAPITEL.

Profeten skal formane Folket til at holde den Pakt, Herren har sluttet med det ved Udgangen af Ægypten, men det trods hans idelige Formaninger ikke holdt. 1-8. Han forkunder, at Herren, fordi det ved sig Afguderer har brudt denne Pakt, vil lade Ulykke komms over det,

Jor hvilken hverken dets egne Bønner til Herren eller til dets Afguder, eller heller Profetens Forbøn eller dets hykkelske Gudstjenests vil kunne befri det, 9-17. Som et Bevis paa dets Ugudelighed anfører han, at Indbyggjerne i hans Fødrene Anatot af Urtlige over hans Profetier have lagt Raad op om at slaa ham ihjel. Derfor forkynder Herren dem Ungang, 18-25.

DET Ord, som kom til Jeremias fra Herren, saalydende:

2. Hører denne Pakts Ord og taler til Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere!

3. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Forbandet være den Mand, som ikke hører denne Pakts Ord,

4. som jeg bød eders Fædre den Dag, jeg førte dem ud af Ægyptens Land, af Jernovnen, idet jeg sagde: Hører paa min Røst og gjør disse Ting aldeles, som jeg byder eder, saa skulle I være mit Folk, og jeg vil være eders Gud, 5 Mos. 4, 20. Jer. 7, 23.

5. — forat jeg kan holde den Ed, jeg svor eders Fædre, at ville give dem et Land, som flyder med Melk og Honning, saaledes som det sees paa denne Dag. O! jeg svarede og sagde: Amen, Herre!

6. Og Herren sagde til mig: Ud- raab alle disse Ord i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader og sig: Hører denne Pakts Ord og gjør der efter!

7. Thi jeg vidnede foreders Fædre den Dag, jeg førte dem op fra Ægyptens Land, indtil denne Dag, tidlig og idelig, idet jeg sagde: Hører paa min Røst! 2 Kong. 17, 13 fg. Jer. 7, 13.

8. Men de hørte ikke og stædede ikke sit Øre til, men vandrede her i sit onde Hjertes Stivhed; saa lod jeg komme over dem alle denne Pakts Ord, som jeg havde befalet dem at gjøre, men som de ikke havde gjort, 7, 24, 26.

9. Og Herren sagde til mig: Der er funden en Sammensværgelse blandt Judas Mænd og blandt Jerusalems Indbyggere.

10. De ere vendte tilbage til sine Forfædres Misgjerninger, som vægrede sig ved at høre mine Ord, og de have vandret efter andre Guder for at tjene dem; Israels Hus og Judas Hus have brudt min Pakt, som jeg oprettede med deres Fædre.

11. Derfor, saa siger Herren: Se,

jeg fører en Ulykke over dem, fra hvilken de ikke skulle kunne undkomme, og de skulle raabe til mig, men jeg vil ikke høre paa dem.

Mika 2, 3; 3, 4. Ordsp. 1, 28. Sak. 7, 13.

12. Og Judas Stæder og Jerusalems Indbyggere skulle gaa hen og raabe til de Guder, for hvilke de brænde Røgelise; men de skulle ikke frelse dem i deres Ulykkes Tid, 2, 28.

13. Thi saa mange, som dine Stæder ere, saa mange ere dine Guder, Juda, og saa mange, som Jerusalems Gader ere, saa mange Altere have I opreist for Skjændselen, Altere til at brænde Røgelise paa for Ba'al.

2 Krøn. 28, 24.

14. Og du skal ikke bede for dette Folk og ikke opløfte Klageraab og Bøn for dem; thi jeg hører ikke, naar de raabe til mig for sin Ulykkes Skyld.

7, 16; 14, 11.

15. Hvad har min Elskede at gjøre i mit Hus? Mon at de Mange øve Skjændsel, og at det hellige Kjød* skal tage det bort fra dig? Naar du gjør Ondt, da jubler du.

*Offerkjødet; Hagg. 2, 12.

16. Et grønt Oljetræ, smykket med deilig Frugt, kaldte Herren dit Navn; under Lyden af stort Bulder tænder han Ild paa det, og dets Grene sønderbrydes.

17. Og Herren, Hærskarernes Gud, som plantede dig, har talt Ondt over dig formedelst Israels Huses og Judas Huses Ondskab, som de have øvet for at vække min Harm ved at brænde Røgelise for Ba'al. Ps. 80, 9.

18. Herren lod mig faa det* at vide, og jeg ved det; da lod du mig se deres Idrætter.

*mine Fienders Anslag imod mig; V. 19.

19. Og jeg var som et spagfærdigt Lam, der føres hen for at slagtes, og jeg vidste ikke, at de havde udtænt Anslag imod mig og sagt: Lader os ødelægge Træet med dets Frugt og udrydde ham af de Levendes Land, saa hans Navn ikke mere skal ihukommes! Es. 53, 7 fg.

20. Men Herren, Hærskarernes Gud, er en retfærdig Dommer, han prøver Nyrer og Hjerte; jeg skal se din Hevn over dem, thi for dig* har jeg lagt min Sag frem.

Ps. 7, 10; 17, 3. Jer. 17, 10; 20, 12.

21. Derfor, saa siger Herren om Anatots Mænd, som søge efter dit Liv og sige: Du skal ikke profetere i

Herrens Navn/ forat du ikke skal dø ved vor Haand,

22. — derfor, saa siger Herren, Høarakarernes Gud: Se, jeg vil hjem-søge dem; deres unge Mænd skulle dø ved Sverd, deres Sønner og deres Døtre skulle dø af Hunger,

23. og de skulle ikke beholde Noget tilbage; thi jeg fører Ulykke over Anatots Mænd, deres Hjemøgelses Aar.

12. KAPITTEL.

Mismodig over sine Landsmænds Ondskab (11, 18 fg.), spørger Profeten Herren, hvorfor det gaar de Ugudelige vel, medens han selv uagtet sit Hjertes Oprigtighed bliver saa haardt prøvet, og beder, at Herren vil udrydde de Ugudelige, for hvis Ondskab hele Landet maa lide, 1-4. Herren svarer ham, at endnu haardere Prøvelse venter ham, hans egne Sløgtninges Troløshed, 5, 6, og forkynder saa, at han vil overgive sit Folk, som han har elsket, men nu paa Grund af dets Fiendskab mod ham hader, til dets Fiender og hele Landet til Ødelæggelse, 7-13. Ogsaa de fiendiske Nabofolk skulle blive bortførte; dog skulle de komme tilbage, og naar de da omvende sig til Herren, skulle de med hans Folk forenes i hans (Mesias's) Rige, hvortil de, dersom de ikke ville høre Herren, skulle gaa tilgrunde, 14-17.

DETFÆRDIG er du, Herre, naar jeg trætter med dig. Dog maa jeg gaa irette med dig: Hvorfor er de Ugudeliges Vel lykkelig, hvorfor have alle de Ro, som øve Troløshed? Job 21, 7. Ps. 73, 3.

2. Du har plantet dem, de have ogsaa slaæet Rod; de vokse op, de bære ogsaa Frugt; nær er du i deres Mund, men langt borte fra deres Nyrrer. Es. 29, 13.

3. Men du, Herre, du kjender mig, du ser mig og prøver mit Hjertelig mod dig; ryk dem bort som Faar til at slagtes og indvi dem til en Drabsdag! 11, 20. Ps. 139, 1 fg.

4. Hvor længe skal Landet visne og al Markens Urter hentørres? For dets Indbyggers Ondskabs Skyld ere Dyr og Fugle bortrykkede; thi de sige: Han* ser ikke, hvorledes det vil gaa os tilsidst. 9, 10. *Profeten.

5. Naar du løber med Fodgængere, og de gjøre dig træt, hvorledes vil du da løbe omkaps med Heste? I et fredeligt Land er du tryk, men hvad vil du gjøre i Jordans Pragt*?

*d. e. den prægtige Skov paa Jordans Bredder, hvor Løver havde Tilhold, 49, 19; 50, 44. Sak. 11, 3.

6. Thi selv dine Brødre og din Fa-

ders Hus, selv de handle troløst imod dig, selv de skrige efter dig af fuld Hals; tro dem ikke, naar de tale fagre Ord til dig!

7. Jeg har forladt mit Hus, forstødt min Arv; jeg har givet min Sjæls Elskede i hendes Fienders Haand.

8. Min Arv er bleven mig som en Løve i Skoven, den har opløftet sin Røst imod mig; derfor hader jeg den.

9. Er min Arv en spraglet Rovfugl? Der er jo Rovfugle trindt omkring den! Gaar hen, samler alle Markens Dyr, bringer dem hid for at æde!

2, 14, 15. Es. 56, 9.

10. Mange Hyrder* ødelægge min Vingaard, nedtræde min Arvelod; de gjøre min lystelige Arvelod til en øde Ørken.

*6, 3.

11. Man gjør den til en Ødemark; øde sørger den omkring mig; ødelagt er det hele Land, thi der er ikke Noget, som lægger det* paa Hjerte.

*Herrens Ord.

12. Ødelæggere komme over alle bære Høie i Ørkenen, thi Herren har et Sverd, som fortærer fra den ene Ende af Landet til den anden; der er ikke Redning for noget Kjød.

13. De saa Hvede, men høste Torne; de trætte sig ud, men have intet Gavn deraf. Saa haver da Skam af eders Grøde for Herrens brændende Vredes Skyld!

5 Mos. 28, 38. Hos. 8, 7. Hagg. 1, 6.

14. Saa siger Herren om alle sine onde Naboer, som forgribe sig paa den Arv, han har givet sit Folk Israel til Eie: Se, jeg rykker dem op af deres Land, og Judas Hus vil jeg rykke op af deres Midte.

15. Og det skal ske, efterat jeg har oprykket dem, da vil jeg atter forbarme mig over dem og lade dem vende tilbage, hver til sin Arv og hver til sit Land.

16. Og det skal ske, saafremt de lære mit Folks Veie, lære at sværge ved mit Navn: Saasandt Herren lever, — ligesom de have lært mit Folk at sværge ved Ba'al, da skulle de vorde opbyggede midt iblandt mit Folk. 4, 2. 5 Mos. 6, 13; 10, 20. Ef. 2, 19, 20.

17. Men ville de ikke høre, da vil jeg oprykke det samme Folk, oprykke og tilintetgjøre det, siger Herren.

13. KAPITTEL.

Profeten viser ved en billedlig Handling, at Judas Folk, som Herren ved sin Faust

har knyttet saa fast til sig, skat for eet
Hornods og sin Ulydigheds Skyld blive
ødelagt ved et langvarigt Fangenskab
ved Buzraf, 1-11, og forkynder saa ved
en Lignelse, at Herren vil knuse det hele
Folk i sin Vrede, 12-14. Han formaner
derfor til i Ydmyghed at omvende
sig, medens det endnu er Tid, da Herren
ellers vil straffe dets Ugudelighed og
Forstokkethed ved at gjøre Ende paa
dets Kongerlemme, bortføre det i Land-
flygtighed og lade den største Skjændsel
komme over det, 15-27.

SAA sagde Herren til mig: Gaa hen
og køb dig et linned Bælte og
læg det om dine Lænder, men lad
det ikke komme i Vand!

2. Og jeg købte Bæltet efter Herrens Ord og lagde det om mine Lænder.

3. Og Herrens Ord kom til mig anden Gang, saalydende:

4. Tag det Bælte, som du købte, som er om dine Lænder, og staa op, gaa hen til Frat og skjul det der i en Klipperift!

5. Og jeg gik hen og skjulte det ved Frat, ligesom Herren havde befaleet mig.

6. Og det skede efter mange Dages Forløb, da sagde Herren til mig: Staa op, gaa hen til Frat og hent derfra det Bælte, som jeg bød dig at skjule der.

7. Og jeg gik til Frat og grov og tog Bæltet fra det Sted, hvor jeg havde skjult det; og se, Bæltet var fordærvet, det duede ikke til Noget.

8. Da kom Herrens Ord til mig, saalydende:

9. Saa siger Herren: Saaledes vil jeg fordærve Judas og Jerusalems store Hovmod.

10. Dette onde Folk, som vægrer sig ved at høre mine Ord, som vander i sit Hjertes Stivhed og gaar efter andre Guder for at tjene dem og tilbede dem, det vorde som dette Bælte, der ikke duer til Noget!

11. Thi ligesom Bæltet slutter til en Mands Lænder, saaledes sluttede jeg hele Israels Hus og hele Judas Hus til mig, siger Herren, forat det skulde være mit Folk og være mig til Navnkundighed og til Pris og til Pryd; men de hørte ikke.

5 Mos. 26, 19.

12. Og du skal sige til dem dette Ord: Saa siger Herren, Israels Gud: Iver Krukke bliver fyldt med Vin. Og de skulle sige til dig: Vide vi da ikke, at hver Krukke bliver fyldt med Vin?

13. Og da skal du sige til dem: Saa siger Herren: Se, jeg fylder alle dette Lands Indbyggere og Kongerne, som sidde paa Davids Trone, og Presterne og Profeterne og alle Jerusalems Indbyggere, saa de blive drukne.

25, 15 fg. Ez. 23, 33.

14. Og jeg vil sønderlaa dem, den Ene mod den Anden, baade Fædrene og Børnene tilhobe, siger Herren; jeg vil ikke skaane og ikke spare og ikke forbarme mig, saa jeg ikke ødelægger dem.

15. Hører og giver Agt, hovmoder eder ikke! Thi Herren taler.

16. Giver Herren, eders Gud, Ære, førend han lader det blive mørkt, og førend eders Fødder støde sig paa de dunkle Bjerger, og I vente paa Lys, og han gjør det til Dødsakkygge, lader det blive til Bælmørke! Aab. 14, 7.

17. Men ville I ikke høre det, da skal min Sjæl græde i Løndom over saadant Hovmod, og mit Øie skal fælde Taarer og rinde med Graad, fordi Herrens Hjord bliver bortført i Fangenskab. 9, 1; 14, 17.

18. Sig til Kongen og til Dronningen*: Sætter eder ned i det Lave! Thi eders prægtige Krone er falden af eders Hoveder.

*d. e. Kongens Moder.

Begr. 5, 16. Ez. 21, 26.

19. Sydlandets Stæder ere lukkede, og der er Ingen, som lukker op; hele Juda er bortført, det er bortført til sidste Mand.

20. Opløfter eders Øine og ser dem, som komme fra Norden! Hvor er nu den Hjord, som var dig given, dine herlige Faar?

21. Hvad vil du sige, naar han sætter fortrolige Venner til Høvdinge over dig, og du har selv oplært dem dertil? Skulle ikke Veer gribe dig, som en fødende Kvinde?

22. Og naar du siger i dit Hjerte: Hvorfor er dette vederfaret mig? — For dine mange Misgjerningers Skyld ere dine Kjørtelffige løftede op, dine Hæle blottede med Vold.

V. 26. Nah. 3, 5.

23. Kan en Morian omskifte sin Hud, eller en Parder sine Pletter? — Da kunne ogsaa I gjøre Godt, I, som ere vante til at gjøre Ondt. Ps. 55, 20.

24. Saa vil jeg da adsprede dem som Straa, der farer hen for Ørkenens Vind. Ps. 1, 4. Job 21, 18.

25. Dette er din Lod, din tilmaalte Del fra mig, siger Herren, fordi du

har glemt mig og forladt dig paa Løgn

26. Saa vil da ogsaa jeg løfte dine Kjørtelfige op over dit Aasyn, og din Skam skal blive seet.

27. Dit Horeri og din Vrinsken, dit skjændige Boleri paa Høie paa Marken, ja, dine Vederstyggeligheder har jeg seet. Ve dig, Jerusaleml! Hvor længe vil det ikke endnu vare, inden du bliver ren!

14. KAPITEL.

Profeten skildrer den Nød, som en stor Tørke har fremkaldt i Juda, 1-6, og anraaber Gud om Barmhertighed, 7-9; men Herren forbyder ham at bede for Folket, som for sit Afgudertes Skyld skal bliøe kjæmmede med de haardeste Straffe, og da Profeten undskylder det med, at falske Profeter have forført det, forkynnder Herren, at Straffen skal ramme baade disse og Folket, 10-16. Profeten er saare bedrøvet over den store Ulykke, som skal komme over Landet, beklender sine egne og Folkets Synder og beder atter Herren om Straffens Afvendelse, 17-22.

HERRENS Ord, som kom til Jeremias i Anledning af Tørken:

2. Juda sørger, og dets Porte vansmægte; de sidde i Sørgeklæder paa Jorden, og Jerusalems Klageskrik stiger op. Es. 3, 26. Begr. 1, 4.

3. De Fornemme blandt dem sende sine Tjenere efter Vand; de komme til Brøndene, men finde intet Vand; deres Kar vende tomme tilbage; de blive beskjemmede og nedslagne og tilhulle sit Hoved. Am. 4, 8.

4. For Jordens Skyld, som er forfærdet, fordi der ikke kommer Regn i Landet, ere Agerdyrkerne beskjemmede, de tilhulle sit Hoved. Joel 1, 11.

5. Thi endog Hinden paa Marken fæder og forlader sine Unger, fordi der ikke er Græs, Joel 1, 18.

6. og Vildæser staa paa bare Høie, de snappe efter Veiret som Schakaler, deres Øine vansmægte, fordi der ikke er Urter.

7. Om vore Misgjerninger vidne mod os, Herre, saa handle dog med os i Naade for dit Navns Skyld! Thi mange ere vore Overtrædelser, mod dig have vi syndet.

8. Du Israels Haab, dets Frelser i Nødens Tid! Hvorfor vil du være som en Fremmed i Landet og som en Vandringsmand, der bølser af fra Veien for at overnatte?

9. Hvorfor vil du være som en skrækslagen Mand, som en Vældig,

der ikke magter at frelse? Og du er dog i vor Midte, Herre, og vi ere kaldte med dit Navn; lad os ikke fare!

10. Saa siger Herren om dette Folk: Saaledes elske de at vanke omkring; sine Fødder holde de ikke tilbage, og Herren har ikke Behag i dem; nu vil han komme deres Misgjerning i Hu og hjemssøge deres Synder. 2, 23. 31. Hos. 8, 13.

11. Og Herren sagde til mig: Du skal ikke bede for dette Folk til det Gode. 7, 16; 11, 14.

12. Naar de faste, hører jeg ikke paa deres Skrig, og naar de ofre Brændoffer og Madoffer, har jeg ikke Behag i dem; men, ved Sverd og ved Hunger og ved Pest vil jeg gjøre Ende paa dem. 6, 20. Es. 1, 11 fg. Am. 5, 22.

13. Og jeg sagde: Ak, Herre, Herre! Se, Profeterne sige til dem: I skulle ikke se Sverd, og Hunger skal ikke ramme eder, men sikker Fred vil jeg give eder paa dette Sted. 6, 14; 8, 11.

14. Og Herren sagde til mig: Løgn profetere Profeterne i mit Navn; jeg har ikke sendt dem og ikke givet dem Befaling og ikke talt til dem; løgnagtig Syn og Sandsigeri og Forføngelighed og sit Hjertes Svig profetere de eder. 23, 16. 21; 29, 9. 21.

15. Derfor, saa siger Herren om de Profeter, som profetere i hans Navn, udenat han har sendt dem, og som sige, at Sverd og Hunger ikke skal komme i dette Land: Ved Sverd og ved Hunger skulle de udryddes, disse Profeter.

16. Og Folket, for hvilket de profetere, skal ligge henkastet paa Jerusalems Gader for Hunger og Sverd, udenat der er Nogen til at begrave dem, de selv, deres Hustruer og deres Søner og deres Døtre; og jeg vil udøse deres Qndskab over dem.

17. Og du skal sige dette Ord til dem: Mine Øine rinde med Graad Nat og Dag og holde ikke op; thi Jomfruen, mit Folks Datter, er saaret med et stort Saar, med en ulægelig Vunde. 9, 1; 13, 17. Begr. 1, 16; 3, 48 fg.

18. Gaar jeg ud paa Marken, se, der ligge de, som ere ihjelslagne ved Sverd, og gaar jeg ind i Byen, se, der ligge de, som vansmægte af Hunger; thi baade Profet og Prest skulle vandre til et Land, som de ikke kjende. 5 Mos. 32, 24. 25.

Jer. 24, 10; 29, 17. 18. Ez. 5, 16. 17.

19. Har du da ganske forkastet Juda, eller væmmes din Sjæl ved Zion? Hvorfor har du slaaet os, saa der ikke er nogen Lægedom for os? Vi vente paa Fred, og der kommer intet Godt, og paa Lægedoms Tid, og se, der kommer Forfærdelse. 8, 15.

20. Vi erkjende, Herre, vor Ugudelighed, vore Fædres Misgjerning, at vi have syndet imod dig.

3, 25. Ps. 106, 6. Dan. 9, 5.

21. Forkast ikke, for dit Navns Skyld, overgiv ikke til Vanære din Herlighed's Trone! Kom, Hu, bryd ikke din Pakt med os!

22. Er der vel iblandt Hedningefolkenes forfængelige Guder nogen, som giver Regn? Eller er det Himlen, som giver Regnbyger? Er det ikke dig, Herre, vor Gud? Og vi vente paa dig, thi du har gjort alle disse Ting.

10, 13; 51, 16. Job 5, 10. Ap. G. 14, 15 fg.

15. KAPITEL.

Herren svarer, at han ikke vil tage imod nogen Forbøn for Folket, men for Kong Manasses Synders og dets egen Ugsdelighed's Skyld straffe det med forskjelligte haarde Plager, 1-9. Profeten klager over, at han bliver hadet af Alle og Enhver i Landet, 10. Herren trøster ham med at han ved at opfylde hans Profetier engang vil bringe hans Fiender til ydmygt at begjære hans Forbøn, 11-14. Jeremias klager fremdeles over, at Herren, uagtet han liden for hans Skyld, har modtaget hans Ord med Glæde og givet Afkald paa Verdens Glæder, dog i sin Langmodighed har skaanet hans Forfølgere og saaledes svigtet ham, 15-18. Herren forjætter ham, at han, saafremt han lader sit Mismod og sin Utaalmodighed fare, paany vil tage ham i sin Tjeneste, styrke ham mod hans Fiender og frelse ham, 19-21.

OG Herren sagde til mig: Om end Moses og Samuel stode for mit Aasyn, saa skulde min Sjæl dog ikke bøle sig til dette Folk; bort med dem fra mit Aasyn, lad dem gaa!

2 Mos. 32, 11 fg. 4 Mos. 14, 13 fg. 1 Sam. 7, 9. Ps. 99, 6.

2. Og det skal ske, naar de sige til dig: Hvor skulle vi gaa hen? — da skal du sige til dem: Saa siger Herren: Den, som hører Døden* til, til Døden, og den, som hører Sverdet til, til Sverdet, og den, som hører Hungeren til, til Hungeren, og den, som hører Fangenskabet til, til Fangenskabet. 43, 11. *d. e. Pesten; 14, 12.

3. Og jeg vil hjemsøge dem med fire Slags Ting, siger Herren: Sver-

det til at ihjelslaa og Hundene til at slæbe bort og Himmelens Fugle og Jordens Dyr til at æde og til at ødelægge.

4. Og jeg vil give dem hen til at mishandles af alle Jordens Riger for Manasses, Ezekias's Søns, Judas Konges Skyld, for det, han gjorde i Jerusalem.

2 Kong. 21, 2-11; 23, 28; 24, 3. 2 Krøn. 33, 2-9.

5. Thi hvo vil ynkes over dig, Jerusalem, og hvo vil have Medlidenhed med dig, og hvo vil bøse af fra Velen for at spørge, om det gaar dig vel?

6. Du har forladt mig, siger Herren, du veg tilbage; saa udrækker jeg da min Haand mod dig og forværger dig; jeg er træt af at angre.

5 Mos. 32, 15. Es. 1, 4. 2 Mos. 32, 12, 14.

7. Og jeg kaster dem med Kasteskovi ud igjennem Landets Porte, jeg gjør mit Folk barnløst, jeg ødelægger det; — fra sine Vele ere de ikke vendte tilbage.

8. Deres Enker blive mig talrigere end Havets Sand; jeg lader over den unge Mand's Moder komme en Ødelægger ved højlys Dag; jeg lader Angest og Forfærdelse pludselig falde paa hende.

9. Hun, som fødte Syv, vansmægter, udaander sin Sjæl; hendes Sol gaar ned, medens det endnu er Dag; hun bliver beskjæmmet og tilskamme. Og Resten af dem vil jeg overgive til Sverdet for deres Fienders Aasyn, siger Herren. Am. 8, 9.

10. Ve mig, min Moder, at du fødte mig, en Stridens Mand og en Tvi-stens Mand for det hele Land! Jeg har ikke laant dem, og de have ikke laant mig, og dog forbander hver Mand mig.

20, 14. Job 3, 3, 11; 10, 18. Jer. 11, 18 fg.

20, 1 fg. 26, 7 fg. 38, 6.

11. Herren sagde: Visselig, jeg vil løse dig, saa det gaar dig vel; visse- lig, jeg vil lade Fienden bønfaalde dig i Ulykkens Tid og i Nødens Tid.

21, 1, 2; 37, 3; 43, 1 fg.

12. Kan vel Jern sønderbrydes, Jern fra Norden, og Kobber?

13. Dit Gods og dine Skatte vil jeg hengive til Rov — ikke for Betaling, og det for alle dine Synders Skyld og inden alle dine Landemærker.

17, 3 fg. Es. 52, 3, 5. Ps. 44, 13.

14. Saa vil jeg lade dine Fiender drage over* til et Land, som du ikke

kjender; thi en Ild er optændt i min Vrede, mod eder skal den brænde.

*med dine Skatte. 5 Mos. 32, 22.

15. Du ved det, Herre! Kom mig i Hu og besøg mig og hev mig paa mine Forfølgere! Ryk mig ikke bort i din Langmodighed*! Vid, at jeg bærer Forhaanelse for din Skyld!

*mod mine Forfølgere.

16. Jeg fandt dine Ord, og jeg aad dem, og dine Ord vare mig til Fryd og til mit Hjertes Glæde; thi jeg er kaldet med dit Navn, Herre, Hærskærnes Gud!

Es. 3, 1 fg.

17. Jeg har ikke siddet i de Lystiges Lag og jublet; greben af din Haand, har jeg siddet ensom, thi du fyldte mig med Harme.

6, 11.

18. Hvorfor er min Smerte evig, og mit Saar ulægeligt? Det vil ikke lade sig læge. Du er jo bleven mig som en svigtende Bæk, som Vande, man ikke kan lide paa.

Job 6, 15 fg. Mika 1, 14.

19. Derfor, saa siger Herren: Hvis du vender om, saa vil jeg lade dig komme tilbage og staa for mit Aasyn, og hvis du skiller det Ædle ud fra det Uædle, skal du være som min Mund; de skulle igjen vende om til dig, men du skal ikke vende om til dem.

20. Og jeg vil gjøre dig for dette Folk til en fast Kobbermur, og de skulle stride mod dig, men ikke faa Overhaand over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og for at redde dig, siger Herren. 1, 18 fg. Ez. 3, 8, 9. Jer. 1, 8.

21. Og jeg vil redde dig af Ondes Haand, og jeg vil forløse dig af Voldsmænds Haand.

16. KAPITEL.

Jeremias skal ogsaa i Gjærning forkynde Folkets Undergang. Han skal ikke tage sig Hustru eller avle Børn, fordi der forestaar en stor Trængsel. I hvilken baade Børn og Forældre skulle omkomme, 1-4; han skal ikke deltage i Sorg over de Afdøde, til Tegn paa, at disses Tai vil blive saa stort, at de sædvanlige Sørgekikke ikke kunne tagttages, 5-7; heller ikke skal han gaa i Gjæstebud, til Tegn paa, at Herren vil lade al Glæde opføre, 8, 9. Alt, hvad Profeten saaledes skal forkynde, skal ske. Folket skal bortføres for sin Ugudeligheds Skyld, 10-13; dog lover Herren at føre det tilbage, men først, efterat det er blevet haardt tuftet for sit Afguderi, 14-18. Profeten udtaler for Herren sin Forvisning om, at ogsaa Hedningerne engang skulle erkjende Afguderets Daarlighed og omvende sig til ham, og Herren sva-

rer, at han nu ved Straffedommen vil bringe Israel til Erkjendelse af, at han alene er Gud, 19-21.

Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Du skal ikke tage dig en Hustru, og du skal ikke have Sønner og Døtre paa dette Sted.

3. Thi saa siger Herren om de Sønner og om de Døtre, som fødes paa dette Sted, og om deres Mødre, som føde dem, og om deres Fædre, som avle dem i dette Land:

4. En smertefuld Død skulle de dø, de skulle ikke begrædes og ikke begravnes; til Møg paa Marken skulle de vende, og ved Sverd og ved Hunger skulle de omkomme, og deres Lig vorde til Føde for Himmelens Fugle og for Jordens Dyr.

8, 2; 9, 22; 14, 16.

5. Thi saa siger Herren: Gaa ikke ind i Sørgehus og gaa ikke hen for at holde Klagemaal og vis dem ikke Medynk! Thi jeg har taget min Fred bort fra dette Folk, siger Herren, min Miskundhed og Barmhjertighed.

Es. 48, 22.

6. Og de skulle dø, Store og Smaa. I dette Land; de skulle ikke begraves, og man skal ikke holde Klagemaal over dem og ikke gjøre Indsnit i sit Kjød og ikke rage Haaret af for deres Skyld.

41, 5. Mika 1, 16.

7. Og man skal ikke bryde Brød til dem under Sorgen for at trøste dem over en Afdød, og man skal ikke række Nogen Trøstens Bæger at drikke over hans Fader og over hans Moder.

Es. 24, 17.

8. Og i Gjæstebuds Hus skal du ikke gaa ind for at sidde hos dem for at æde og drikke.

9. Thi saa siger Herren, Hærskærnes Gud, Israels Gud: Se, jeg lader for eders Øine og i eders Dage Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst forsvinde fra dette Sted.

7, 34; 25, 10.

10. Og det skal ske, naar du forkynder dette Folk alle disse Ord, og de sige til dig: Hvorfor har Herren udtalt al denne store Ulykke over os, og hvad er vor Misgjerning, og hvad er vor Synd, hvormed vi have syndet mod Herren, vor Gud? —

5, 19.

11. da skal du sige til dem: Fordi eders Fædre forlode mig, siger Herren, og gik efter andre Guder og tjente dem og tilbade dem, men forlode mig og holdt ikke min Lov,

12. og I have handlet værre end eders Fædre, og se, I vandre, Enhver efter sit onde Hjertes Stivhed uden at høre paa mig,

13. saa vil jeg kaste eder ud af dette Land, hen i det Land, I ikke kjende, hverken I eller eders Fædre, og der skulle I tjene andre Guder Dag og Nat, fordi jeg ikke vil give eder Naade. 5, 19. 5 Mos. 4, 28; 28, 38, 64.

14. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da der ikke mere skal siges: Saasandt Herren lever, som førte Israels Børn op fra Ægyptens Land,

23, 7, 8.

15. men: Saasandt Herren lever, som førte Israels Børn op fra Nordens Land og fra alle de Lande, hvor han havde drevet dem hen. Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre.

16. Se, jeg sender Bud efter mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem, og derefter sender jeg Bud efter mange Jægere, og de skulle jage dem bort fra hvert Bjerg og fra hver Høi og fra Klippernes Kløfter.

Hab. 1, 14 fg. Begr. 4, 19; 5, 6.

17. Thi mine Øine ere rettede paa alle deres Veie; de ere ikke skjulte for mit Aasyn, og deres Misgjerning er ikke dulgt for mine Øine.

23, 24; 32, 19. Hebr. 4, 13. Ps. 90, 8.

18. Først vil jeg da dobbelt betale deres Misgjerning og deres Synd, fordi de vanhelligede mit Land med sine Vederstyggeligheders døde Kroppe og fyldte min Arv med sine Afskyeligheder.

2, 7.

19. Herre, min Styrke og mit stærke Værn og min Tilflugt paa Nødens Dag! Til dig skulle Hedningefolk komme fra Jordens Ender og sige: Kun Løgn var vore Fædres Arvedel, Forfængelighed, og der var Ingen iblandt dem*, som gavnede.

*de forfængelige Afguder.

Ps. 18, 2, 3; 46, 2. Jer. 3, 17. Es. 3, 2 fg.

Mika 4, 1 fg. Sak. 8, 20 fg.

20. Skal et Menneske gjøre sig Guder? De ere jo ikke Guder.

10, 3. Es. 40, 19; 44, 9 fg.

21. Derfor, se, jeg lader dem kjende denne Gang, ja, jeg lader dem kjende min Haand og min Styrke, og de skulle kjende, at mit Navn er Herren.

17. KAPITEL.

Profeten forkynder, at Juda til Straf for sit Afguderit skal blive udplyndret og

oortført i Fangenskab, 1-4. Tillid til Mennesker (Afguderiets Rod) medfører nemlig Forbandelse, Tillid til Herren derimod Velsignelse; thi Herren kjenner det menneskelige Hjertes Fordærvelse og betaler Enhver efter hans Gjerninger; den, der samler Rigdom ved uretfærdige Midler, fratager han den midt i hans Liv, og Alle, som forlade ham, skulle omkomme, 5-13. Profeten beder derpaa Herren frelse ham fra hans Fiender, som forfølge ham med Spot og falske Beskyldninger, angtet han dog kun har fulgt Herrens Kald og ingenlunde begjæret sit Folks Ulykke, 14-18. Han formaner Folket til at helligholde Sabbaten, idet han forjætter det Herrens Velsignelse, dersom det gjør dette, og truer det med, at det i modsat Fald skal blive haardt straffet, 19-27.

JUDAS Synd er skreven med en Jerngriffel, med en Diamantspids; den er indgraven paa deres Hjertes Tavle og paa deres Alteres Horn.

2. ligesom ogsaa deres Børn ihukomme deres Altere og deres Astartebilleder ved de grønne Træer, paa de høie Bakker.

3, 6.

3. Du, mit Bjerg paa Marken*! Dit Gods, alle dine Skatte vil jeg give hen til Rov, dine Høie for den Synds Skyld, som er øvet inden alle dine Landemærker.

*d. e. Zion; 21, 13.

15, 13 fg.

4. Og du skal, og det ved din egen Skyld, lade din Arv, som jeg gav dig, hvile efter dig*, og jeg vil lade dig tjene dine Fiender i et Land, du ikke kjender; thi en Ild have I optændt i min Vrede, indtil evig Tid skal den brænde.

*3 Mos. 26, 33 fg.

Jer. 5, 19. 5 Mos. 28, 22.

5. Saa siger Herren: Forbandeter den Mand, som forlader sig paa Mennesker og holder Kjød for sin Arm, og hvis Hjerte viger for Herren.

Ps. 118, 8; 146, 3.

6. Han skal vorde som en Hjælpeløs paa den øde Mark og ikke se, at der kommer noget Godt; men han skal bo paa forbrændte Steder i Ørkenen, i et Saltland, som ikke beboes.

7. Velsignet er den Mand, som forlader sig paa Herren, og hvis Tillid Herren er. Ps. 2, 12; 34, 9; 40, 5; 84, 13; 146, 5. Ordspr. 29, 25. Es. 36, 18.

8. Han skal vorde som et Træ, der er plantet ved Vand og udskyder sine Rødder ved en Strøm, og som ikke frygter, naar der kommer Hede, men hvis Blad er grønt, og som ikke sørger i Tørkens Aar og ikke lader af at bære Frugt.

Ps. 1, 3.

9. Bedragersk er Hjertet, mere end alt Andet, og ondt er det; hvo kjen-der det?

10. Jeg, Herren, ransager Hjerter og prøver Nyrrer, og det for at give Enhver efter hans Vel, efter hans Indræters Frugt.

Pa. 7, 10 og Rom. 2, 6. Jer. 11, 20; 32, 19.

11. Lig en Agerhøne, der samler Unger, som den ikke har udklækket, er den, som erhverver Rigdom, men ikke med Ret; midt i sine Dage skal han forlade den, og paa sit Sidste skal han være en Daare. Ps. 39, 7.

12. En Herlighedens Trone, høit ophøiet fra Begyndelsen af, er vor Helligdoms Sted.

13. Du Israels Haab, Herre! Alle de, som forlade dig, skulle blive tilskamme; de, som vige fra dig, skulle skrives i Støvet, thi de have forladt Kilden med det levende Vand, Herren.

Luk. 10, 20. Ps. 69, 29. Jer. 2, 13. Ps. 36, 10.

14. Læg mig, Herre, saa bliver jeg lægt! Frels mig, saa bliver jeg frelst! Thi du er min Lovsang.

15. Se, de sige til mig: Hvor er Herrens Ord? Lad det dog komme!

Es. 5, 19. Ez. 12, 22. 2 Pet. 3, 4.

16. Men jeg har ikke stredet imod at følge dig og være Hyrde, ei heller har jeg begjæret en ubodelig Ulykkes Dag*, du ved det; — hvad der udgik fra mine Læber, det var for dit Aasyn. ^{*over dem;} 18, 20.

17. Vær mig ikke til Forførelse! Du er min Tilflugt paa Ulykkens Dag.

16, 19.

18. Lad mine Forfølgere blive tilskamme, og lad ikke mig blive tilskamme! Lad dem forførdes, og lad ikke mig forførdes! Lad Ulykkens Dag komme over dem, og knus dem med dobbelt knusende Slag!

Ps. 25, 3; 35, 4; 40, 15. 16.

19. Saa sagde Herren til mig: Gak hen og staa i Folkets Børns Port, gjennem hvilken Judas Konger gaa ind, og gjennem hvilken de gaa ud, og i alle Jerusalems Porte!

20. Og du skal sige til dem: Hører Herrens Ord, Judas Konger og al Juda og alle Jerusalems Indbyggere, I, som gaa ind igjennem disse Porte!

22, 2.

21. Saa siger Herren: Tager eder i Være for eders Sjæles Skyld og bærer ikke nogen Byrde paa Sabbatens Dag og lader den ikke komme ind igjennem Jerusalems Porte!

22. Og I skulle ikke bringe nogen Byrde ud af eders Huse og ikke gjøre nogen Gjerning paa Sabbatens Dag; men I skulle holde Sabbatens Dag hellig, som jeg bød eders Fædre.

Neh. 13, 15-17.

Am. 8, 5. 2 Mos. 20, 8. 5 Mos. 5, 12. 14.

23. Men de hørte ikke og bødede ikke sit Øre til, men de forhærdede sin Nakke, saa de ikke hørte og ikke toge imod Tugt.

24. Og det skal ske, hvis I høre paa mig, siger Herren, saa I ikke lade nogen Byrde komme ind igjennem denne Stads Porte paa Sabbatens Dag, men holde Sabbatens Dag hellig, saa I ikke gjøre nogen Gjerning paa den,

Es. 58, 13. 14; 56, 2.

25. da skulle Konger og Fyrster, som sidde paa Davids Trone, drage ind igjennem denne Stads Porte, færende paa Vogne og paa Heste, de selv og deres Fyrster, Judas Mænd og Jerusalems Indbyggere, og denne Stad skal blive til evig Tid,

22, 4.

26. og fra Judas Stæder og fra Jerusalems Omegn og fra Benjamins Land og fra Lavlandet og fra Bjerglandet og fra Sydlandet skulle de komme og bringe Brændoffer og Slagtoffer og Madoffer og Virak, bringe Takoffer til Herrens Hus.

27. Men dersom I ikke høre paa mig, saa I holde Sabbatens Dag hellig og ikke bære nogen Byrde og gaa ind igjennem Jerusalems Porte paa Sabbatens Dag, saa vil jeg tænde Ild paa dets Porte, og den skal fortære Jerusalems Paladser og ikke udslukkes.

Ez. 20, 47. Hos. 8, 14.

18. KAPITEL.

Jeremias gaar paa Herrens Befaling til Pottemagerens Hus og ser der, hvad denne gjør med Leret. 1-4. Hertil knytter Herren den Forkyndelse, at Judas Folk er i hans Haand, som Leret i Pottemagerens; et Folk, som omvender sig, vil Herren spare, men et Folk, som gjør det Onde, vil han forholde det Gode, han havde tiltaenkt det. 5-10. Da nu Folket ikke vil omvende sig, men er værre end Hedningerne, vil han lade det gaa tilgrunde, 11-17. Da Folket for denne Forkyndelses Skyld lægger Raad op mod Profeten, beder han imod det, idet han befælder Herren om at ødelægge det, fordi det gjengjælder ham, som saa ofte har bedet for det, Gudt med Ondt, 18-23.

DET ORD, som kom til Jeremias fra Herren, saalydende:

2. Staa op og gaa ned til Pottemagerens Hus, og der vil jeg lade dig høre mine Ord.

3. Og jeg gik ned til Pottemagerens Hus, og så, han gjorde sit Arbejde paa Hjulet;

4. og naar det Kar, han gjorde, blev fordærvet, som det kan gaa med Leret i Pottemagerens Haand, saa gjorde han det om igjen til et andet Kar, eftersom det i Pottemagerens Øine var ret at gjøre.

5. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

6. Skulde jeg ikke kunne gjøre med eder, Israels Hus, som denne Pottemager? siger Herren; se, som Leret er i Pottemagerens Haand, saaledes ere I i min Haand, Israels Hus!

Es. 45, 9. Rom. 9, 21.

7. En Gang taler jeg om et Folk og om et Rige, at jeg vil oprykke og nedrive og ødelægge;

1, 10.

8. men vender det Folk, om hvilket jeg har talt, om fra sin Ondskab, saa angrer jeg det Onde, som jeg havde tænkt at gjøre det.

26, 19. Jon. 3, 10. Ez. 18, 21; 33, 11.

9. Og en anden Gang taler jeg om et Folk og om et Rige, at jeg vil bygge og plante;

10. men gjør det da, hvad ondt er i mine Øine, saa det ikke hører paa min Røst, saa angrer jeg det Gode, hvormed jeg havde tænkt at ville gjøre vel imod det.

1 Kong. 11, 11.

11. Og nu, sig dog til Judas Mænd og til Jernsalems Indbyggere saaledes: Saa siger Herren: Se, jeg bereder en Ulykke for eder og har et Anslag isinde mod eder; vender dog om, hver fra sin onde Vej, og bedrer eders Vele og eders Idrætter! 7. 3.

12. Men de sige: Forgjæves! Thi efter vore egne Tanker ville vi vandre, og gjøre, hver efter sit onde Hjertes Stivhed.

44, 16. Es. 65, 2.

13. Derfor, saa siger Herren: Spørger dog blandt Hedningefolkene: Hvo har hørt Saadant? Saare gruelige Ting har Jomfruen Israel gjort.

2, 10. Hos. 6, 10.

14. Mon Libanons Sne forlader Markens Fjeld? Eller svinde de fremmede, kjøllige, rindende Vande bort?

*d. e. Libanon.

15. Men mit Folk har glemt mig, det brænder Røgelse for de forfængelige Afguder; og man bragte dem til Fald paa deres Vele, de gamle Vele, saa de gik paa Stier, paa ubandede Vele,

2, 32; 3, 21; 6, 16.

16. — for at gjøre sit Land til en Fortærdelse, til en evig Spot; hver

den, som gaar forbi det, skal forfærdes og ryste paa Hovedet.

19, 8.

17. Som Østenvinden vil jeg adspredde dem for Fiendens Aasyn; med Nakken og ikke med Aasynet vil jeg se paa dem paa deres Ulykkes Dag.

18. Da sagde de: Kommer og lader os udtænke Anslag mod Jeremias! Thi Loven er ikke borte fra Presten, eller Raad fra den Vise, eller Ord fra Profeten; kommer og lader os slaa ham med Tungen og ikke agte paa noget af hans Ord!

4, 9; 19, 7. Ez. 7, 26. Mal. 2, 7.

19. Agt paa mig, Herre, og hør paa deres Røst, som stride mod mig!

20. Skal man gjengjælde Godt med Ondt? Thi de have gravet en Grav for mit Liv. Kom i Hu, at jeg stod for dit Aasyn for at tale Godt for dem, for at vende din Vrede bort fra dem!

Ps. 35, 12. Ordsp. 17, 13. Rom. 12, 17.

Ps. 7, 16; 9, 16. Ordsp. 26, 27. Præd. 10, 8.

21. Derfor, giv deres Børn hen til Hungeren, og overgiv dem i Sverdetes Vold, og lad deres Hustruer vende barnløse og Enker og deres Mænd dræbte af Pesten, deres unge Karle ihjelslagne af Sverdet i Krigen!

Ps. 63, 11. Jer. 20, 4.

22. Lad Skrig vende hørt fra deres Huse, naar du pludselig lader en Skare komme over dem! Thi de have gravet en Grav for at fange mig og lagt skjulte Snarer for mine Fødder.

23. Men du, Herre, kjender alle deres Anslag imod mig til Døden; forlad ikke deres Misgjerning og udalet ikke deres Synd for dit Aasyn, saa de werde nedstyrtede for dit Aasyn! Handle med dem paa din Vredes Tid!

19. KAPITEL.

Herren byder Jeremias at kjøbe en Lerkrukke og med nogle af de Ældste gaa ud til Hinnooms Søns Dal og der forkynde dem, at Staden til Straf for sit Afguderi og sin Udyddelse af uskyldigt Blod skal aldeles ødelægges; som Tegn derpaa skal han sønderknuse den Krukke, han har med sig, 1-13. Efter at have opfyldt Herrens Befaling gientager Profeten i Forgaarden til Templet Herrens Trusel for det hele Folk, 14, 15.

SAA sagde Herren: Gaa hen og kjøb en Pottemagerkrukke, og tag med dig nogle af Folkets Ældste og af Presternes Ældste,

2. og gaa ud til Hinnooms Søns Dal, som er udenfor Pottemager-Porten, og udraab der de Ord, jeg vil tale til dig!

8. Og du skal sige: Hører Herrens Ord, I Judas Konger og Jerusalems Indbyggere! Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg fører Ulykke over dette Sted, saa Enhver, som hører derom, paa ham skulle hans Øren klinge,

1 Sam. 3, 11, 2 Kong. 21, 12.

4. fordi de forlode mig og agtede dette Sted for vanhelligt og brændte Røgelse for andre Guder, som de ikke kjendte, hverken de eller deres Fædre eller Judas Konger, og fyldte dette Sted med Uskyldiges Blod

5. og byggede Høje for Ba'al for at opbrænde sine Sønner med Ild til Brændoffere for Ba'al, hvilket jeg ikke har paabudt og ikke talt om, og som ikke er opkommet i mit Hjerte.

7, 31 fg. 32, 35. Ez. 16, 20; 23, 37.

6. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da man ikke mere skal kalde dette Sted Tofet eller Hinnoms Søns Dal, men Myrderiets Dal.

7. Og jeg vil udtømme Judas og Jerusalems Raad paa dette Sted og lade dem falde ved Sverdet for deres Fienders Aasyn og ved deres Haand, som søge efter deres Liv; og jeg vil give deres døde Kroppe til Føde for Himmelens Fugle og for Jordens Dyr. 2 Sam. 15, 31. Neh. 4, 15. Job 5, 12.

Ps. 33, 10. Es. 8, 10; 19, 3.

8. Og jeg vil gøre denne Stad til en Forfærdelse og til en Spot; hver den, som gaar forbi den, skal forfærdes og spotte over alle dens Plager.

13, 16, 3 Mos. 26, 32.

9. Og jeg vil lade dem æde sine Sønners Kjød og sine Døtres Kjød, og de skulle æde, hver sin Næstes Kjød, under Trængsel og under Angest, hvormed deres Fiender og de, som søge efter deres Liv, skulle sængste dem.

5 Mos. 26, 29. 5 Mos. 28, 53 fg.

Begr. 2, 20; 4, 10.

10. Og du skal sønderknuse Krukken for de Mænds Øine, som gaa med dig,

11. og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Saaledes vil jeg sønderknuse dette Folk og denne Stad, som man sønderknuser et Pottemagerkar, der ikke kan heles mere; og i Tofet skal man begrave, fordi der ellers ikke er Plads til at begrave.

7, 32.

12. Saaledes vil jeg handle med dette Sted, siger Herren, og med dets Indbyggere, idet jeg gjør denne Stad lig Tofet.

13. Og Jerusalems Huse og Judas Kongers Huse, de urene, skulle vordes som Tofets Sted, alle de Huse, paa hvis Tage man har brændt Røgelse for hele Himmelenes Hærd og udstøt Drikoffere for andre Guder.

32, 29; 44, 17 fg. 2 Kong. 21, 3, 5. Zef. 1, 5.

14. Og Jeremias kom fra Tofet, hvorhen Herren havde sendt ham for at profetere, og han stod i Forgaarden til Herrens Hus og sagde til alt Folket:

15. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg lader komme over denne Stad og over alle de Byer, som høre til den, alt det Onde, jeg har talt imod den; thi de have forhærdet sin Nakke, saa de ikke høre mine Ord.

20. KAPITEL.

Jeremias bliver for denne Profetis Skyld slagen af Tempelrets Overopsynsmand Pashur, kastet i Fængsel og Dagen efter atter løsladt. Han forkynder da Pashur, at han og hans Hus samt alle Landets Indbyggere skulle bortføres til Babel, 1-6. Han klager for Herren over den Spot og Forfølgelse, han maa lide for sin Prædikkens Skyld, og som endog har fremkaldt hos ham Tanken paa at opgive sin profetiske Virksomhed; han træster sig imidlertid med Ilerrens mægtige Hjælp, som vil give ham Seier over hans Forfølgere, og priser Herren for den Frelse, som saaledes ganske vist skal blive ham til Del, 7-13. Han grides dog atter af en dyb Anfægtelse, i hvilken han forbander sin Fødselsdag, 14-18.

OG Pashur, Immers Søn, Presten, som var Overopsynsmand i Herrens Hus, hørte Jeremias profetere disse Ord.

38, 1.

2. Og Pashur slog Jeremias, Profeten, og satte ham i Stokken i den øvre Benjamins-Port, som var paa Herrens Hus.

37, 15.

Joh. 18, 22. Ap. G. 23, 2. 2 Kor. 11, 24, 25.

3. Og det skede Dagen efter, da slap Pashur Jeremias ud af Fængslet; og Jeremias sagde til ham: Herren har ikke kaldet dit Navn Pashur, men Magor Missabib*.

*Rædsel trindt omkring; V. 10: 6, 25.

4. Thi saa siger Herren: Se, jeg gjør dig til en Rædsel for dig selv og for alle dine Venner, og de skulle falde for sine Fienders Sverd, og dine Øine skulle se det; og hele Juda vil jeg give i Babels Konges Haar d, og han skal bortføre dem til Babel og slaa dem med Sverd.

5. Og jeg vil give alt denne Stads

Gods og alt dens Erhverv og alle dens Kostbarheder og alle Judas Kongers Skatte i deres Flenders Haand, og de skulle røve dem og tage dem og føre dem til Babel. Es. 39, 6.

6. Og du, Pashur, og alle de, som bo i dit Hus, I skulle vandre bort i Fangenskab, og til Babel skal du komme, og der skal du dø, og der skal du blive begravet, du og alle dine Venner, for hvem du har spaaet Løgn. Am. 7, 17.

7. Herre! Du overtalte mig, og jeg lod mig overtale; du blev mig for stærk og fik Overhaand; jeg er bleven til Latter den hele Dag, hver Mand spotter mig.

8. Thi, saaofte jeg taler, maa jeg skrive, maa jeg raabe om Vold og Ødelæggelse; thi Herrens Ord er bleven mig til Haan og til Spot den hele Dag.

9. Og jeg tænkte: Jeg vil ikke komme ham i Hu og ikke tale mere i hans Navn. Men da blev det i mit Hjerte som en brændende Ild, der var indesluttet i mine Ben, og jeg trættede mig ud med at udholde den og magtede det ikke. Job 32, 18.

10. Thi jeg hørte Manges Bagtalelse, Rædsel fra alle Kanter; de sagde: Melder ham! Vi ville melde ham! Alle de Mænd, med hvem jeg havde Fred, lurede paa, om jeg vaklede; de sagde: Kanske han lader sig forlokke, saa vi kunne faa Overhaand over ham og tage vor Hevn over ham. Ps. 31, 14.

11. Men Herren er med mig som en vældig Helt; derfor skulle mine Forfølgere snuble og ikke faa Overhaand; de blive saare beskjemmede, fordi de ikke have handlet viseilig, — en evig Skjændsel, som ikke glemmes. 1. 8, 19; 15, 20; 17, 18.

12. Og Herren, Hærskarernes Gud, er en retfærdig Prøver, han ser Nyrrer og Hjerte; jeg skal se din Hevn over dem, thi for dig har jeg lagt min Sag frem.

Ps. 7, 10. Jer. 11, 20; 12, 3; 17, 10.

13. Synger for Herren, lover Herren! Thi han har udfriet den Fattiges Sjæl af Ildgjerningsmænds Haand.

14. Forbandet være den Dag, jeg blev født! Den Dag, min Moder fødte mig, være ikke velisnet!

15, 10. Job 3, 1 fg. 10, 18.

15. Forbandet være den Mand, som bragte min Fader et godt Bud-

skab og sagde: Et Drengbarn er født dig, og som glædede ham saare.

16. Den Mand skal vende som de Stæder, Herren omstyrtede uden at angre det, og han skal høre Skrig om Morgenen og Krigsraab ved Middagstid, 1 Mos. 19, 24, 25.

17. fordi han ikke dræbte mig fra Moders Liv af, saa min Moder blev min Grav, og hendes Liv frugtsommeligt til evig Tid.

18. Hvorfor kom jeg da ud af Moders Liv til at se Møle og Sorg, saa mine Dage svinde hen i Skjændsel?

Job 3, 20.

21. KAPITEL.

Kong Zedekias sender under Jerusalems Beleiring til heitstaende Mænd til Jeremias med Ben om at adspørge Herren om Stadsen Skjæbne, 1. 2. Profeten svarer dem, at Herren saa langt fra vil frelse Staden, at han tværtimod vil give den i Kaldæernes Vold og slaa den med Pest, Hunger og Sverd, 3-7. Han raader Folket til at overgive sig til Kaldæerne for derved at frelse Livet, 8-10, og formaner Kongens Hus til at haandhave Ret, da Herrens Vrede ellers vil fortære det, 11. 12. Jerusalems faae Beliggenhed skal ikke, som dets Indbyggere mene, sikre det mod at blive indtaget, 13. 14.

DET Ord, som kom til Jeremias fra Herren, da Kong Zedekias sendte Pashur, Malkias Søn, og Zefanja, Ma'asejas Søn, Presten, til ham og lod sige:

2. Adspørg dog Herren for os! Thi Nebukadnezar, Babels Konge, strider imod os. Kanske Herren vil gjøre med os efter alle sine Undergjerninger, saa han drager bort fra os.

3. Og Jeremias sagde til dem: Saa skulle I sige til Zedekias:

4. Saa siger Herren, Israels Gud: Se, jeg vender de Krigsvaaben om, som ere i eders Haand, med hvilke I stride udenfor Muren mod Babels Konge og mod Kaldæerne, som beleire eder, og jeg vil samle dem midt i denne Stad.

5. Og jeg vil stride mod eder med udrakt Haand og med stærk Arm og med Vrede og med Harme og med stor Fortørnelse. 5 Mos. 29, 28.

6. Og jeg vil slaa denne Stads Indbyggere, baade Mennesker og Dyr; ved en stor Pest skulle de dø.

7. Og derefter, siger Herren, vil jeg give Zedekias, Judas Konge, og hans Tjenere og Folket og dem, som i denne Stad ere blevene tilovers fra

Profeten, fra Sverdet og fra Hungeren, i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand og i deres Flenders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og han skal slaa dem med Sverdet's Eg, han skal ikke spare dem og ikke skaane og ikke forbarme sig.

32, 3 fg. 13, 14.

8. Og til dette Folk skal du sige: Saa siger Herren: Se, jeg forelægger eder Livets Vei og Dødens Vei:

5 Mos. 11, 26; 30, 15, 19.

9. Den, som bliver i denne Stad, skal dø ved Sverd og ved Hunger og ved Pest; men den, som drager ud og gaar over til Kaldæerne, der beleire eder, skal blive ilive, og han skal faa sit Liv til Bytte.

38, 2.

10. Thi jeg har sat mit Aasyn imod denne Stad til det Onde og ikke til det Gode, siger Herren; i Babels Konges Haand skal den gives, og han skal opbrænde den med Ild.

11. Og til Judas Konges Hus skal du sige: Hører Herrens Ord,

12. Davids Hus! Saa siger Herren: Holder Ret hver Morgen, og udfrier den Plyndrede af Undertrykkerens Haand, forat ikke min Harm skal fare ud som Ild og brænde, udenat Nogen slukker, for deres Idrætters Ondskabs Skyld!

22, 3; 4, 4.

13. Se, jeg vil til dig, du, som bor i Dalen, paa Slettens Klippe*, siger Herren, — I, som sige: Hvo kan komme ned over os, og hvo kan komme ind i vore Bolliger?

*d. e. Zion; 17, 3.

14. Og jeg vil hjemsøge eder efter eders Idrætters Frugt, siger Herren, og jeg vil tænde Ild paa dets Skov*, og den skal fortære Alt trindt omkring det.

*d. e. Jerusalems Huse.

22. KAPITEL.

Profeten formaner Kongens Hus til at øve Ret og Retfærdighed mod de Fattige og Hjælpelese og forjætter det i saa Fald et bestodigt Herredømme, men truer i modsat Fald med, at Kongeborgen og Staden skal blive ødelagt. 1°. Han forkynder, at af Kong Josias's Sønner skal Sallum (d. e. Joachas), som var bortført til Ægypten, de der, 10-12, og Jojakim for sin Hoffærdigheds og Grusomheds Skyld, der gjør ham saa ganske ulig hans fremme Fader, ikke faa nogen hæderlig Begravelse, men blive henkastet langt borte fra Jerusalem, 13-19. Der skal være stor Jammer blandt Folket, fordi det føre og Forbundsfæller til Straf for, at det i sin kjædelige Tryghed fra gammel Tid har været ulydigt mod Herren, skulle vandre i Fangenskab, 20-23. Ogsaa Jo

Jakims Søn Jekonja skal med sin Moder Jeres til Babel og de der, og ingen af hans Efterkommere sidde paa Davids Trone, 24-30.

SAA sagde Herren: Gak ned til Judas Konges Hus og tal der dette Ord

2. og sig: Hør Herrens Ord, du Judas Konge, som sidder paa Davids Trone, du selv og dine Tjenere og dit Folk, I, som gaa ind igjennem disse Porte!

17, 30.

3. Saa siger Herren: Øver Ret og Retfærdighed, og udfrier den Plyndrede af Undertrykkerens Haand, og øver ikke Uret og Vold mod den Fremmede, den Faderløse og Enken, og udøser ikke uskyldigt Blod paa dette Sted!

21, 12. 2 Mos. 22, 21 fg. 3 Mos. 19, 33.

5 Mos. 10, 19.

4. Thi dersom I gjøre dette, saa skulle Konger, som sidde paa Davids Trone, drage ind igjennem dette Huses Porte, farende paa Vogne og paa Heste, kongen selv og hans Tjenere og hans Folk.

17, 25.

5. Men dersom I ikke høre disse Ord, da sværger jeg ved mig, siger Herren, at dette Hus skal vorde ødelagt.

6. Thi saa siger Herren om Judas Konges Hus: Et Gilead er du mig, en Libanons Top; men sandelig, jeg vil gjøre dig til en Ørken, til Stæder, som ikke beboes.

7. Og jeg vil indvie Ødelæggere mod dig, hver med sine Vaaben, og de skulle afhugge dine ypperste Cedere og kaste dem paa Ilden.

8. Og mange Hedninger skulle gaa forbi denne Stad og sige, den ene til den anden: Hvorfor har Herren gjort saaledes med denne store Stad?

5 Mos. 29, 24 fg. 1 Kong. 9, 8 fg. 2 Krøn. 7, 21 fg.

9. Og man skal sige: Fordi de forlode Herrens, sin Guds, Pakt og tilbade andre Guder og tjente dem.

10. Græder ikke over en Død og klager ikke over ham! Græder over ham, som drager bort! Thi han skal ikke mere komme tilbage og se sit Fødeland.

11. Thi saa siger Herren om Sallum*, Josias's Søn, Judas Konge, som var Konge i Josias's, sin Faders, Sted, og som drog bort fra dette Sted: Han skal ikke mere komme did tilbage;

*d. e. Joachas.

2 Kong. 23, 30-34. 2 Krøn. 36, 1-4. Ez. 19, 3, 4.

12. men paa det Sted, hvorhen de

have ført ham i Fangenskab*, der skal han dø, og dette Land skal han ikke se mere.

13. Ve ham, som bygger sit Hus med Uretfærdighed og sine Sale med Uret, som lader sin Næste trælle for Intet og ikke giver ham hans Løn, Hab. 2, 12, 3 Mos. 19, 13, 5 Mos. 24, 14 fg.

Jak. 5, 4.

14. som siger: Jeg vil bygge mig et rummeligt Hus og luftige Sale, og som udbugger sig Vinduer paa det og paneler det med Cedertre og overstryger det med Rødt.

15. Er du Konge, fordi du kappes* i Bygninger af Cedertre? Din Fader, — mon han ikke aad og drak og øvede Ret og Retfærdighed? Da gik det ham vel.

*med andre Konger.

Præd. 3, 13; 5, 18, 9 Kong. 22, 2.

16. Han skaffede den Elendige og Fattige Ret; da gik det vel. Er ikke dette at kjende mig? siger Herren.

17. Men dine Øine og dit Hjerte ere ikke rettede paa Andet end paa din Vinding og paa at udøse den Uskyldiges Blod og paa at øve Vold og Undertrykkelse.

18. Derfor, saa siger Herren om Jojakim, Josias's Søn, Judas Konge: Man skal ikke holde Klagemaal over ham og sige: O ve, min Broder! O ve, Søster! Man skal ikke holde Klagemaal over ham og sige: O ve, Herre! O ve, hans Herlighed!

9 Kong. 23, 34. 1 Kong. 13, 30. Jer. 34, 5.

19. Som man begraver et Ase, skal han begraves; man skal slæbe ham bort og kaste ham hen langt borte fra Jerusalems Porte.

36, 30. Es. 14, 19, 20.

20. Stig op* paa Libanon og skrig, og lad din Røst lyde i Basan og skrig fra Abarim**! Thi alle dine Elskere ere sønderknuste.

*Judas Folk. **5 Mos. 32, 49.

21. Jeg talte til dig i din Tryghed; du sagde: Jeg vil ikke høre. Dette var din Vej fra din Ungdom af, at du ikke hørte paa min Røst. 6, 16, 17.

22. Alle dine Førere skal Vinden bortføre, og dine Elskere skulle vandre i Fangenskab; ja, da skal du beskjæmmes og blive tilskamme for al din Ondskabs Skyld.

23. Du, som bor paa Libanon, som har dit Røde i Cedrene, hvor vil du stønne, naar Smerten komme over dig, Veer som den fødende Kvindes!

V. 6 fg. 14.

24. Saasandt jeg lever, siger Her-

ren, om end Konja*, Jojakims Søn, Judas Konge, var en Signetring paa min højre Haand, saa vil jeg dog rive dig derfra.

*Konja eller Jekonja (24, 1) d. a. s. Jojakim, 2 Kong. 24, 6, 2 Krsn. 36, 9.

25. Og jeg vil give dig i deres Haand, som søge efter dit Liv, og i deres Haand, for hvem du gruer, i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand og i Kaldæernes Haand.

21, 7; 34, 20.

26. Og jeg vil kaste dig og din Moder, som fødte dig, hen i et andet Land, hvor I ikke bleve fødte, og der skulle I dø.

2 Kong. 24, 12, 15.

27. Men til det Land, de stunde efter at komme tilbage til, derhen skulle de ikke komme tilbage.

28. Er han da en foragtet, sønderslagen Lerkrukke, denne Mand, Konja, eller et Kar, som Ingen har Lyst til? Hvorfor ere de bortkastede, han og hans Afkom, og slængte hen i det Land, de ikke kjendte?

17, 4.

29. Land! Land! Land! Hør Herrens Ord!

30. Saa siger Herren: Optegner denne Mand som barnløs, som en Mand, der ingen Lykke har i sine Dage! Thi Ingen af hans Afkom skal mere have Lykke til at sidde paa Davids Trone og herake over Juda.

23. KAPITEL.

Jeremias raaber Ve over de daarlige Konger, som forsømme, adelægge og adspredde Herrens Folk; Herren vil straffe dem, men atter samle sit adspredte Folk og i en Ætling af David (Mesias) give det en Konge, som skal regere det med Retfærdighed og frelse det, 1-6. Frelsen fra den kommende Landflygtighed skal langt overgaa den gamle Frelse fra Ægypten, 7-8. Han skildrer derpaa de falske Profeters Ugudelighed og Ryggesløshed og deres fordærvelige Indflydelse paa Folket og forkynder dem svære Straffedomme, 9-15. Han formaner Folket til at vogte sig for dem. De ere ikke sendte af Herren, men tale kun sit eget Hjertes Tanker; thi de forkynde de Ugudelige Fred og Lykke istedetfor at arbejde paa Folkets Omvendelse, 16-22. Herren, den Alvidende, ved, at deres profetiske Drømme, som ikke ere hans Ords Kraft, som de stjæle fra hverandre, og ved Avilke de søge at vende Folket bort fra ham, ere Løgne, der komme fra deres eget Hjerte, og han vil ikke lade dem ustraffede, 23-32. Alle dem, som spottende kalde Herrens Ord en Byrde, truer Profeten med, at Herren vil kaste dem selv bort som en Byrde, 33-40.

VE de Hyrder, som ødelægge og adspredde den Hjord, jeg føder, siger Herren. 10, 21. Es. 34, 2 fg.

2. Derfor, saa siger Herren, Israels Gud, om de Hyrder, som røgte mit Folk: I have adspredt mine Faar og fordrevet dem og ikke tilset dem; se, jeg hjem søger eder for eders Idrætters Ondskab, siger Herren.

3. Og jeg vil samle Resten af mine Faar fra alle de Lande, hvorhen jeg har fordrevet dem, og jeg vil føre dem tilbage paa deres Græsgange, og de skulle vorde frugtbare og mangfoldige. Ez. 11, 17.

4. Og jeg vil opreise Hyrder over dem, og de skulle røgte dem; og de skulle ikke frygte mere og ikke forfærdes, og Ingen af dem skal savnes, siger Herren. 3, 15.

5. Se, Dage komme, siger Herren, da jeg vil opreise David en retfærdig Spire, og han skal regjere som Konge og handle viselig og øve Ret og Retfærdighed i Landet. 33, 15 fg. Es. 4, 2.

Sak. 3, 8; 6, 12. Es. 11, 4. 5.

6. I hans Dage skal Juda frelses og Israel bo tryggelig; og dette er hans Navn, hvormed man skal kalde ham: Herren, vor Retfærdighed*.

*d. e. den, ved hvem Herren skaffer os Retfærdighed. Es. 45, 17. 25. Sak. 14, 11.

7. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da man ikke mere skal sige: Saasandt Herren lever, som førte Israels Børn op fra Ægyptens Land,

16, 14. 15.

8. men: Saasandt Herren lever, som førte Israels Huses Afkom op og lod den komme fra et Land mod Norden og fra alle de Lande, hvor jeg havde drevet dem hen. Og de skulle bo i sit Land.

9. Om Profeterne. Mit Hjerter er sønderknust i mit Indre, alle mine Ben vakle, jeg er som en drukken Mand, som en Mand, hvem Vinen har overvældet, for Herrens Skyld og for hans hellige Ords Skyld.

10. Thi Landet er fuldt af Florke, thi for Forbandelsens Skyld visner Landet, ere Ørkenens Græsgange hentørrede; og deres* Løb er ondt, og deres Styrke Uret.

12, 4. *de Ugudeliges.

11. Thi baade Profet og Prest ere vanhellige; endog i mit Hus har jeg fundet deres Ondskab, siger Herren.

12. Derfor skal deres Vei vorde dem som slibrige Støder i Mørket;

Nor. 25

de skulle stødes om og falde i det; thi jeg lader Ulykke komme over dem, deres Hjemssøgelses Aar, siger Herren. Ps. 35, 6. Jer. 11, 23.

13. Hos Samarias Profeter har jeg seet Daarlighed; de profeterede ved Ba'al og førte mit Folk Israel vild.

14. Men hos Jerusalems Profeter har jeg seet gruelige Ting; de bedrive Hor og vandre i Løgn og styrke Ildgjerningsmænds Hænder, saa de ikke vende om, hver fra sin Ondskab; de ere allesammen blevne mig som Gomorra, og dets Indbyggere som Gomorra. 5, 30. Ez. 13, 22. Es. 1, 10; 3, 9.

15. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, om Profeterne: Se, jeg giver dem Malurt at æde og beskt Vand at drikke; thi fra Jerusalems Profeter er Vanhellighed udgangen over hele Landet. 9, 15.

16. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Hører ikke paa de Profeters Ord, som profeterer for eder! De fylde eder med tomme Indbildninger; de tale sit eget Hjertes Syn, ikke af Herrens Mund.

Matt. 7, 15. Jer. 14, 14; 27, 9. 14.

Ez. 13, 2. 3.

17. De sige atter og atter til dem, som foragte mig: Herren har talt: I skulle have Fred. Og til hver den, som vandrer i sit Hjertes Stivhed, sige de: Der skal ikke komme Ulykke over eder. 6, 14; 8, 11.

18. Thi hvo af dem har staaet i Herrens fortrolige Raad, at han saa og hørte hans Ord? Hvo har givet Agt paa mit Ord og hørt det?

V. 22. Job 15, 8. Am. 3, 7.

19. Se, Herrens Storm, Vrede, farer ud, en hvirvlende Stormvind; paa de Ugudeliges Hoved hvirvler den hen. 30, 23 fg. Ps. 11, 6.

20. Herrens Vrede skal ikke vende tilbage, førend han har udført og fuldbyrdet sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage skulle I forstaa det tilfulde.

21. Jeg har ikke sendt Profeterne, dog løb de; jeg har ikke talt til dem, dog profeterede de.

14, 14; 28, 15; 29, 9.

22. Og havde de staaet i mit fortrolige Raad, saa vilde de lade mit Folk høre mine Ord og føre dem tilbage fra deres onde Vei og fra deres Idrætters Ondskab.

23. Er jeg en Gud nær hos, siger Herren, og ikke en Gud langt borte?

24. Eller kan Nogen skjule sig paa

lønlige Steder, saa jeg ikke kan se ham? siger Herren. Opfylder jeg ikke Himmelen og Jorden? siger Herren. 16, 17.

Am. 9, 2 fg. 1 Kong. 8, 27. Ps. 139, 7 fg. 25. Jeg har hørt, hvad de Profeter have sagt, som profetere Løgn i mit Navn og sige: Jeg har drømt, jeg har drømt.

26. Hvor længe skal dette vare? Have de isinde, de Profeter, som profetere Løgn, og som profetere sit Hjertes Svig, —

27. tænke de paa at bringe mit Folk til at glemme mit Navn ved sine Drømme, som de fortælle, den ene til den anden, ligesom deres Fædre glemte mit Navn for Ba'als Skyld?

28. Den Profet, som har en Drøm, fortælle en Drøm, og den, som har mit Ord, tale mit Ord i Sandhed! Hvad har Halmen at gjøre med Kornet? siger Herren.

29. Er ikke mit Ord som en Ild, siger Herren, og som en Hammer, der sønderslaaer Klipper? Hebr. 4, 12.

30. Derfor, se, jeg kommer over de Profeter, siger Herren, der stjæle mine Ord, den ene fra den anden.

31. Se, jeg kommer over de Profeter, som tage til sin Tunge og sige: Saa siger Herren. Ez. 13, 6; 32, 28.

32. Se, jeg kommer over dem, som profetere løgnagtige Drømme, siger Herren, og som fortælle dem og føre mit Folk vild ved sine Løgne og ved sin Løfardighed; og jeg har ikke sendt dem og ikke givet dem Befaling, og noget Gavn gjøre de ikke dette Folk, siger Herren.

33. Og naar dette Folk eller en Profet eller en Prest spørger dig og siger: Hvad er Herrens Byrde? — da skal du sige dem, hvad Byrden er: [I ere Byrden] og jeg vil kaste eder bort, siger Herren*.

*Det hebraiske Ord „Massa“ betyder baade en Byrde og et Udsagn. De Spørgende kalde Herrens Udsagn ved Jeremias en Byrde. Profeten skal da svare dem, at de selv ere Herren en Byrde, som han vil kaste fra sig.

34. Og den Profet og den Prest og den af Folket, som siger: Herrens Byrde, den Mand og hans Hus vil jeg hjem søge.

35. Saaledes skulle I sige, hver til sin Næste og hver til sin Broder: Hvad har Herren svaret? Hvad har Herren talt?

36. Men Herrens Byrde skulle I

ikke nævne mere; thi for Enhver skal hans eget Ord være Byrden, fordi I have forventet den levende Guds, Herrens, Hærskarernes Guds, vor Guds Ord.

37. Saaledes skal du sige til Profeten: Hvad har Herren svaret dig? Hvad har Herren talt?

38. Men dersom I sige: Herrens Byrde, da siger Herren saa: Efterdi I sige dette Ord: Herrens Byrde, endog jeg sendte eder Bud og sagde: I skulle ikke sige: Herrens Byrde,

39. derfor, se, saa vil jeg aldeles glemme eder og kaste eder og den Stad, jeg gav eder og eders Fædre, bort fra mit Aasyn,

40. og jeg vil lægge paa eder en evig Forhaanelse og en evig Beskjæmmelse, som ikke skal glemmes.

20, 11.

24. KAPITEL.

Herren viser Profeten i et Syn to foran Helligdommen opstillede Kurve, den ene med gode, den anden med slette Figner, 1-3. Ved den første betegnes de Jøder, som vare bortførte til Babel med Jekonja; disse skulle omvende sig til Herren, tages til Naade af ham og komme tilbage til sit Land, 4-7. Ved den anden betegnes Zedekias og den Levning af Folket, som dels var bleven tilbage i Landet, dels flygtet til Egypten; disse skulle gives til Pris for Skjændsel og Edeløvelse, 8-10.

HERREN lod mig se, og se, der var to Kurve med Figner, opstillede foran Herrens Helligdom, efterat Nebukadnezar, Babels Konge, havde bortført Jekonja, Jojakims Søn, Judas Konge, og Judas Øverst og Tømmermændene og Smedene fra Jerusalem og ført dem til Babel. 2 Kong. 24, 14 fg.

2. I den ene Kurv var der meget gode Figner, som de tidlige Figner, men i den anden Kurv meget slette Figner, som ikke kunde spises, fordi de vare saa slette.

3. Og Herren sagde til mig: Hvad ser du, Jeremias? Og jeg sagde: Figner; de gode Figner ere meget gode, og de slette ere meget slette, saa de ikke kunne spises, fordi de ere saa slette. 29, 17.

4. Da kom Herrens Ord til mig, saalydende:

5. Saa siger Herren, Israels Gud: Som man gjør med disse gode Figner, saaledes vil jeg se paa de Bortførte af Juda, som jeg har sendt bort

fra dette Sted til Kaldæernes Land, til det Gode.

6. Jeg vil rette mine Øine paa dem til det Gode og føre dem tilbage til dette Land, og jeg vil opbygge dem og ikke nedbryde, og jeg vil plante dem og ikke oprykke. 31, 28. Am. 9, 15.

7. Og jeg vil give dem Hjerte til at kjende mig, at jeg er Herren, og de skulde være mit Folk, og jeg vil være deres Gud; thi de skulde vende om til mig af hele sit Hjerte.

31, 33 fg. 32, 38 fg.

Sak. 8, 8. Ez. 11, 19 fg. 36, 26 fg. Hebr. 8, 10.

8. Og som man gjør med slette Fjender, der ikke kunne spises, fordi de ere saa slette, — ja, saa siger Herren, saaledes vil jeg gjøre med Zedekias, Judas Konge, og hans Øverster og det, som er blevet tilovers af Jerusalem, dem, som ere bleven tilbage i dette Land, og dem, som bo i Ægyptens Land. 29, 17 fg. 2 Kong. 25, 5. 6.

9. Jeg vil give dem hen til at blive mishandlede, til at lide Ondt af alle Jordens Riger, til en Forhaanelse og til et Ordsprog, til en Spot og til en Forbandelse paa alle de Steder, hvor jeg driver dem hen:

42, 18; 44, 12. Ez. 5, 15.

10. Og jeg vil sende Sverd, Hunger og Pest iblandt dem, indtil de vorde ganske udryddede af det Land, jeg gav dem og deres Fædre.

Ez. 6, 12; 14, 21.

Jer. 14, 12, 18; 34, 17; 43, 17.

25. KAPITEL.

Jeremias forkynder i Jojakims fjerde og Nebukadnezars første Aar, at Folket, fordi han nu i 23 Aar uafsladelig har formænt det, medens det ligesaa lidt har hørt paa hans Ord som paa de Profeters Formaninger. Herren før idelig har sendt det, nu tilligemed de øvrige Folkeslag skal ødelægges af Babylonierne og tjene dem i sytti Aar, 1-11. Efter disses Forløb vil Herren ogsaa Njemsøge Babylonierne, 12-14. Denne Herrens Domsaavel over Juda og de øvrige Folkeslag som over Babylonierne fremstilles derpaa under Billedet af et Bæger med Vredsvin, hvoraf Profeten skal give dem at drikke, og som skal bringe dem til at rave og falde, 15-29. Han skildrer endelig den store Ødelæggelse og Jammer, som ved Herrens Vrede skal komme over alle Jordens Folk og Lande, 30-38.

DET Ord, som kom til Jeremias om hele Judas Folk i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, fjerde Aar, det er Nebukadnezars, Babels Konges, første Aar,

2. og som Profeten Jeremias talte

til hele Judas Folk og til alle Jerusalems Indbyggere, sigende:

3. Fra Josias's, Amous Søns, Judas Konges, trettende Aar og indtil denne Dag, nu i tre og tyve Aar, er Herrens Ord kommet til mig, og jeg har talt til eder tidlig og idelig, men I hørte ikke. 1, 2.

4. Og Herren sendte til eder alle sine Tjenere, Profeterne, tidlig og idelig; men I hørte ikke, og I bødte ikke eders Øre til at høre.

7, 13, 26; 17, 23; 34, 14; 44, 4, 5.

5. Han sagde: Vender dog om, hver fra sin onde Vel, og fra eders Idrætters Ondskab! Saa skulle I bo i det Land, Herren gav eder og eders Fædre, fra Evighed og til Evighed.

18, 11; 35, 15. 2 Kong. 17, 13. Sak. 1, 4.

6. Og vandrer ikke efter andre Guder, saa I tjene dem og tilbøde dem, forat I ikke skulle vække min Harm ved eders Hænders Gjerning og jeg ikke gjøre eder noget Ondt!

7, 6; 35, 15. 5 Mos. 8, 19.

7. Men I hørte ikke paa mig, siger Herren, for at vække min Harm ved eders Hænders Gjerning til Ulykke for eder selv. 2, 17. Ez. 3, 9.

8. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Efterdi I ikke have hørt mine Ord,

9. se, saa sender jeg Bud og henter alle Nordens Slægter, siger Herren, og jeg sender Bud til Nebukadnezar, Babels Konge, min Tjener, og jeg lader dem komme over dette Land og over dets Indbyggere og over alle disse Folkeslag trindt omkring, og jeg slaar dem med Ban og gjør dem til en Forfærdelse og til en Spot og til evige Ørkener,

27, 6; 28, 14.

10. og jeg lader Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst, Møllens Lyd og Lampens Lys forsvinde fra dem.

7, 34; 16, 9. Aab. 18, 22, 23.

11. Og hele dette Land skal vende til en Ørk, til et Øde, og disse Folkeslag skulle tjene Babels Konge i sytti Aar. 29, 10. 2 Krøn. 36, 21. 22. Dan. 9, 2.

Esr. 1, 1. Sak. 1, 12.

12. Og det skal ske, naar sytti Aar ere fyldte, da vil jeg hjemløse Babels Konge og dette Folk*, siger Herren, for deres Misgjernings Skyld, og jeg vil hjemløse Kaldæernes Land og gjøre det til evige Ørkener.

*Kaldæerne.

13. Og jeg vil lade komme over

det Land alle mine Ord, som jeg har talt om det, Alt, hvad der er skrevet i denne Bog, hvad Jeremias har profeteret om alle Folkelagene.

14. Thi mange Folkelag og store Konger skulle gjøre ogsaa dem til Trælle, og jeg vil betale dem efter deres Gjerning og efter deres Hæunders Verk.

15. Thi saa sagde Herren, Israels Gud, til mig: Tag dette Bæger med Vredesvin af min Haand og giv alle de Folk, jeg sender dig til, at drikke deraf! V. 27; 51, 7. Aab. 14, 10; 16, 19.

16. Og de skulle drikke og rave og te sig som rasende for det Sverd, jeg sender iblandt dem.

17. Og jeg tog Bægeret af Herrens Haand, og jeg gav alle de Folk at drikke, til hvilke Herren havde sendt mig,

18. Jerusalem og Judas Stæder og dets Konger og dets Fyrster, for at gjøre dem til en Ørk, til et Øde, til en Spot og til en Forbandelse, saaledes som det sker paa denne Dag,

19. Faraø, Ægyptens Konge, og hans Tjenere og hans Fyrster og hele hans Folk

20. og alle hans fremmede Under-saatter og alle Konger i Landet Uz og alle Konger i Filisternes Land og Askalon og Gasa og Ekron og Resten af Asdod,

21. Edom og Moab og Ammons Børn

22. og alle Tyrus's Konger og alle Sidons Konger og Kongerne over Kystlandet, som er paa hin Side Havet,

23. Dedan og Tema og Bus og Alle med rundklippet Haar ^{9, 26.}

24. og alle Arabiens Konger og alle Kongerne over de fremmede Folk, som bo i Ørkenen,

25. og alle Simris Konger og alle Elams Konger og alle Mediens Konger

26. og alle Nordens Konger, de nære og de fjerne, den ene med den anden, og alle Verdens Riger, som ere paa Jordens Overflade; og Sesaaks* Konge skal drikke efter dem.

*d. e. Babels; 51, 41. Hab. 2, 15. 16.

27. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Drikker og bliver drukne og spy og falder og reiser eder ikke mere — for det Sverd, jeg sender iblandt eder! V. 15 fg. 51, 7.

28. Og det skal ske, naar de vægre

sig ved at tage Bægeret af din Haand for at drikke, da skal du sige til dem: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Drikke skulle I.

29. Thi se, med den Stad, som er kaldet med mit Navn, begynder jeg at handle ilde, og I, skulde I blive ustraffede? I skulle ikke blive ustraffede; thi Sverd kalder jeg over alle dem, som bo paa Jorden, siger Herren, Hærskarernes Gud. 49, 12, 1 Pet. 4, 17.

30. Og du skal profetere for dem alle disse Ord og sige til dem: Herren skal brøle fra det Høje og lade sin Røst høre fra sin hellige Bolig; ja, brøle skal han over sin Græsgang, et Skrig som deres, der træde Vinperen, skal han opløfte over alle dem, som bo paa Jorden.

Joel 3, 21. Am. 1, 2.

Es. 16, 9, 10. Jer. 48, 33; 51, 14.

31. Der kommer Bulder indtil Jordens Ende, thi Herren har Trætte med Folkene, han gaar iredte med alt Kjød; de Ugudelige hengiver han til Sverdet, siger Herren.

Es. 34, 2; 66, 16.

32. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se, Ulykke gaar ud fra Folk til Folk, og en svar Storm reiser sig fra Jordens yderste Egne.

33. Og de, som ere ihjelslagne af Herren, skulle paa den Dag ligge fra Jordens ene Ende til den anden; de skulle ikke begrædes og ikke samles og ikke begraves, til Møg ovenpaa Jorden skulle de vorde.

8, 2; 9, 22; 16, 4.

34. Hyler, I Hyrder, og skrigrer, og velt eder i Støvet, I Hjordens Ypperste! Thi eders Dage ere fuldgangne til Slagting, og jeg vil adsprede eder, og I skulle falde som et kosteligt Kar,

35. og Tilflugt skal forsvinde for Hyrderne, og Redning for Hjordens Ypperste.

Am. 2, 14

36. Der lyder Skrig fra Hyrderne og Hysten fra Hjordens Ypperste; thi Herren ødelægger deres Græsgang,

37. og de fredelige Enge blive øde for Herrens brændende Vrede.

38. Han forlader som en ung Løve sit Skjul; thi deres Land bliver til et Øde for det voldsomme Sverd og for hans brændende Vrede.

26. KAPITEL.

I Begyndelsen af Jofakims Regjering forkynder Jeremias i Templets Forgaard, at det, hvis Folket ikke vil omvende sig,

skal gaa Templet, som Helligdommen i Silo, og Jerusalem blive ødelagt. 1-6. Presterne, Profeterne og en stor Del af Folket græbe ham og ville, at han skal dø. 7-9. Paa Kygget herom komme Folkets Øverster fra Kongeborgen til Templet, og Presterne og Profeterne anklage ham for dem. 10. 11. Han foreholder Øversterne og Folket, at han har talt efter Herrens Befaling, formaner dem til Omvendelse og advarer dem mod at dræbe ham, hvorved de kun ville føre uskyldigt Blod over sig og Staden. 12-15. Øversterne erklære ham for uskyldig, og nogle af de Ældste minde om, at Ezekias, da Profeten Mika havde forkyndt det Samme, som nu Jeremias, havde omvendt sig til Herren og derved afvendt hans Vrede. 16-19. Kun ved Achikams Hjælp undgaar Jeremias Profeten Urias Skjæbne, hvem Jojakim har ladet dræbe. 20-24.

I Begyndelsen af Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, Regjering kom dette Ord fra Herren:

2. Saa siger Herren: Staa i Herrens Huses Forgaard og tal til alle Judas Stæder, der komme for at tilbede i Herrens Hus, alle de Ord, jeg har befalet dig at tale til dem! Tag ikke et Ord derfra! 7, 2.

3. Kanske de ville høre og vende om, hver fra sin onde Vel; saa vil jeg angre det Onde, jeg tænker paa at gjøre dem for deres Idrætters Ondskabs Skyld. 18, 8; 36, 3. 7.

4. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren: Dersom I ikke ville høre paa mig, saa I vandre i min Lov, som jeg har forelagt eder,

5. saa I høre paa mine Tjeneres, Profeternes, Ord, som jeg sender til eder baade tidlig og idelig, udenat I høre, 7, 13 fg.

6. saa vil jeg gjøre dette Hus ligt Silo, og denne Stad vil jeg gjøre til en Forbandelse for alle Jordens Folkslag.

7. Og Presterne og Profeterne og hele Folket hørte Jeremias tale disse Ord i Herrens Hus.

8. Og det skæde, da Jeremias var færdig med at tale Alt, hvad Herren havde befalet ham at tale til hele Folket, da græbe Presterne og Profeterne og hele Folket ham og sagde: Du skal dø.

9. Hvorfor har du profeteret i Herrens Navn og sagt: Som Silo skal dette Hus vordes, og denne Stad vordes øde, uden Indbyggere? Og alt Folket forsamlede sig imod Jeremias i Herrens Hus.

10. Og da Judas Øverster hørte

dette, gik de op fra Kongens Hus til Herrens Hus, og de satte sig i Indgangen til Herrens nye Port.

11. Og Presterne og Profeterne sagde til Øversterne og til alt Folket: Denne Mand er skyldig til Døden; thi han har profeteret mod denne Stad, som I have hørt med eders Øren. Matt. 26, 66. Mark. 14, 64.

12. Da sagde Jeremias til alle Øversterne og til alt Folket: Herren har sendt mig for at profetere mod dette Hus og mod denne Stad alle de Ord, I have hørt.

13. Saa bedrer nu eders Vele og eders Idrætter og hører paa Herrens, eders Guds, Røst! Saa skal Herren angre det Onde, han har talt imod eder. 7, 3; 18, 8.

14. Og jeg, se, jeger i eders Haand; gjører med mig, som godt og ret er i eders Øjne!

15. Kun skulle I vide, at dersom I dræbe mig, da føre I uskyldigt Blod over eder selv og over denne Stad og over dens Indbyggere; thi Herren har i Sandhed sendt mig til eder for at tale alle disse Ord for eders Øren. Matt. 23, 35; 27, 25.

16. Da sagde Øversterne og alt Folket til Presterne og Profeterne: Denne Mand er ikke skyldig til Døden; thi i Herrens, vor Guds, Navn har han talt til os.

17. Og nogle af Landets Ældste stode op og sagde til hele Folkets Forsamling:

18. Mika fra Moreset profeterede i Ezekias's, Judas Konges, Dage, og sagde til alt Judas Folk: Saa siger Herren, Hærskarenes Gud: Zion skal pløies som en Ager, og Jerusalem blive til Græsdynger, og Husets Bjerg til Skovbækker.

Mika 1, 1; 3, 12. Jer. 9, 11.

19. Dræbte vil Ezekias, Judas Konge, og hele Juda ham? Frygtede han ikke Herren og bønfalet Herren, saa Herren angrede det Onde, han havde talt imod dem? Og vi ere i Færd med at føre en stor Ulykke over vore Sjæle!

20. Der var ogsaa en Mand, som profeterede i Herrens Navn, Urias, Semajas Søn, fra Kirjat-Jearim, og han profeterede imod denne Stad og imod dette Land, ganske som Jeremias gjorde.

21. Og Kong Jojakim og alle hans Vældige og alle Øversterne hørte hans Ord, og Kongen søgte at dræbe

ham; men Uria fik det at høre og blev ræd, og han flyede og kom til Ægypten.

22. Da sendte Kong Jojakim nogle Mænd til Ægypten, Elnatan, Akbors Søn, og nogle Mænd med ham til Ægypten, 25, 12, 14.

23. og de førte Uria ud af Ægypten og bragte ham til Kong Jojakim; og han slog ham med Sverd og kastede hans Lig hen iblandt Almuens Grave.

24. Kun Achikams, Safans Søns, Haand var med Jeremias, saa man ikke overgav ham i Folkets Haand til at dræbe ham. 2 Kong. 22, 12, 14.

27. KAPITEL.

I Begyndelsen af Zedekias's Regjering byder Herren Jeremias at lægge Aag paa sig og sende dem til Nabofolkernes Konger med Bud om, at Herren har givet dem og deres Folk i Kongen af Babels Haand, hvits Aag han opfordrer dem til godvillig at underkaste sig og ikke lade sig bedrage af sine Spaamænd, 1-11. Paa samme Maade formæner Profeten ogsaa Zedekias til at underkaste sig og ikke høre paa de falske Profeter, 12-15, og han advarer Presterne og Folket mod at tro dem, naar de forkynde, at de heilige Kar, som vare bortførte til Babel, snart skulle komme tilbage til Jerusalem, medens tværtimod ogsaa de tilbageblevne Kar skulle bringes til Babel for tillige med hine at blive bragte tilbage i den af Herren bestemte Tid, 16-22.

I Begyndelsen af Zedekias's*, Josias's Søns, Judas Konges, Regjering kom dette Ord til Jeremias fra Herren: *V. 3, 12, 20; 28, 1.

2. Saa sagde Herren til mig: Gjør dig Baand og Aag, og læg dem paa din Nakke!

3. Og du skal sende dem til Edoms Konge og til Moabs Konge og til Ammons Børns Konge og til Tyrus's Konge og til Sidons Konge med de Bud, som komme til Jerusalem, til Zedekias, Judas Konge,

4. og du skal byde dem at sige til sine Herrer: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Saa skulle I sige til eders Herrer:

5. Jeg har gjort Jorden, Menne-skene og Dyrene, som ere paa Jorden, ved min store Kraft og ved min udrakte Arm, og jeg giver den til den, som er den Rette i mine Øine.

6. Og nu har jeg givet alle disse Lande i Nebukadnezars, Babels Konges, min Tjeners, Haand; ogsaa Markens Dyr har jeg givet ham til at tjene ham. 28, 14. Dan. 2, 37, 38; 4, 22.

7. Og alle Folkeslag skulle tjene ham og hans Søn og hans Sønnesøn, indtil ogsaa hans Lands Tid kommer; da skulle mange Folkeslag og store Konger gjøre ham til Træl.

8. Og det skal ske: Det Folk og det Rige, som ikke vil tjene ham, Nebukadnezar, Babels Konge, og som ikke vil lægge sin Nakke under Babels Konges Aag, det Folk vil jeg hjemssøge med Sverd og med Hunger og med Pest, siger Herren, indtil jeg faar gjort Ende paa dem ved hans Haand.

9. Og I, hører ikke paa eders Profeter og paa eders Spaamænd og paa eders Drømme og paa eders Tegnsudlæggere og paa eders Koglere, der sige til eder: I skulle ikke tjene Babels Konge! 14, 14 fg. 23, 16; 29, 8.

10. Thi Løgn profetere de for eder, forat jeg skal fjerne eder fra eders Land, forat jeg skal fordrive eder, og I gaa tilgrunde. V. 14, 16.

11. Men det Folk, som lægger sin Nakke under Babels Konges Aag og tjener ham, det vil jeg lade blive i Ro i sit Land, siger Herren, og det skal dyrke det og bo i det.

12. Og til Zedekias, Judas Konge, talte jeg alle de samme Ord og sagde. Lægger eders Nakker under Babels Konges Aag og tjener ham og hans Folk! Saa skulle I leve.

13. Hvorfor ville I dø, du og dit Folk, ved Sverd, ved Hunger og ved Pest, saaledes som Herren har talt om det Folk, der ikke vil tjene Babels Konge? V. 8.

14. Hører ikke paa de Profeters Ord, der sige til eder: I skulle ikke tjene Babels Konge! Thi Løgn profetere de for eder; V. 9.

15. Thi jeg har ikke sendt dem, siger Herren, men de profetere falskelig i mit Navn, forat jeg skal fordrive eder, og I gaa tilgrunde, I og de Profeter, som profetere for eder. 23, 21.

16. Og til Presterne og til hele dette Folk talte jeg og sagde: Saa siger Herren: Hører ikke paa eders Profeters Ord, som profetere for eder og sige: Se, Herrens Huses Kar skulle bringes tilbage fra Babel nu snart! Thi Løgn profetere de for eder. 28, 3.

17. Hører ikke paa dem, tjener Babels Konge! Saa skulle I leve. Hvorfor skal denne Stad blive til en Ørk?

18. Men dersom de ere Profeter, og dersom Herrens Ord er hos dem, saa lad dem bede Herren, Hærskarernes Gud, at de Kar, som ere blevne tilbage i Herrens Hus og i Judas Konges Hus og i Jerusalem, ikke maa komme til Babel!

19. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud, om Søllerne og om Havet og om Fodstykkerne og om de øvrige Kar, som ere blevne tilbage i denne Stad,

2 Kong. 25, 13 fg. Jer. 52, 17 fg.

20. som Nebukadnezar, Babels Konge, ikke tog, da han bortførte Jekonja, Jojakims Søn, Judas Konge fra Jerusalem til Babel tilligemed alle de Fornemme i Juda og Jerusalem, — *1 Kong. 24, 14 fg.*

21. saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, om de Kar, som ere blevne tilbage i Herrens Hus og i Judas Konges Hus og i Jerusalem:

22. Til Babel skulle de bringes, og der skulle de være indtil den Dag, da jeg ser efter dem, siger Herren, og bringer dem op og fører dem tilbage til dette Sted. *Esr. 1, 7.*

28. KAPITEL.

Paa samme Tid spaar Hananja, at Babels Konges Aag skal brydes, og de hellige Kar tilligemed Jekonja og de øvrige Bortførte inden to Aar komme tilbage. 1-4. Jeremias ønsker, at dette maatte ske, men siger ham tillige, at først Opfyldelsen af hans Ord kan godtgjøre, at Herren har sendt ham. 5-9. Hananja senderbryder det Aag, Jeremias bar, og forkynder, at saaledes skal Nebukadnezars Aag senderbrydes. 10. 11. Jeremias forkynder ham, at Herren i Nebukadnezars Herredømme skal lægge et Jernaag paa Folkenes Nakke, og at han selv skal da endnu samme Aar, hvilket ogsaa sker, 12. 17.

OG det skede i det samme Aar, i Begyndelsen af Zedekias's, Judas Konges, Regjering, i det fjerde Aar, i den femte Maaned, da sagde Hananja, Assurs Søn, Profeten fra Gi-beon, til mig i Herrens Hus for Presterne og alt Folkets Øine:

2. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Jeg har senderbrudt Babels Konges Aag.

3. Om to Aar fører jeg alle de Herrens Huses Kar, som Nebukadnezar, Babels Konge, tog fra dette Sted og førte til Babel, tilbage til dette Sted.

27, 16.

4. Og Jekonja, Jojakims Søn, Ju-

das Konge, og alle de Bortførte fra Juda, som ere komne til Babel, fører jeg tilbage til dette Sted, siger Herren; thi jeg vil senderbryde Babels Konges Aag. *2 Kong. 24, 13 fg.*

5. Da sagde Profeten Jeremias til Profeten Hananja for Presterne Øine og for alt Folkets Øine, som stode i Herrens Hus, —

6. Profeten Jeremias sagde: Amen! Saa gøre Herren! Herren opfyldte dine Ord, som du profeterede, saa han fører Herrens Huses Kar og alle de Bortførte tilbage fra Babel til dette Sted!

7. Men hør dog dette Ord, som jeg taler for dine Øren og for alt Folkets Øren:

8. De Profeter, som have været før mig og før dig fra fordums Tid, de profeterede mod mange Lande og mod store Riger om Krig og om Ulykke og om Pest.

9. Den Profet, som profeterer om Fred, naar den Profets Ord træffer ind, da skal den Profet erkjendes som den, Herren i Sandhed har sendt.

10. Da tog Profeten Hananja Aaget af Profeten Jeremias's Nakke og senderbrød det. *27, 2.*

11. Og Hananja sagde for alt Folkets Øine saaledes: Saa siger Herren: Saaledes vil jeg om to Aars Tid senderbryde Nebukadnezars, Babels Konges, Aag af alle Folkelags Nakke. Da gik Profeten Jeremias sin sin Vej. *V. 2. 3.*

12. Men Herrens Ord kom til Jeremias, efterat Profeten Hananja havde senderbrudt Aaget af Profeten Jeremias's Nakke, saalydende:

13. Gaa hen og sig saaledes til Hananja: Saa siger Herren: Et Aag af Træ har du senderbrudt, men istedetfor det har du gjort et Aag af Jern.

14. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Et Aag af Jern har jeg lagt paa alle disse Folkelags Nakke, forat de skulle tjene Nebukadnezar, Babels Konge, og de skulle tjene ham; ogsaa Markens Dyr har jeg givet ham.

27, 6. Dan. 2, 37 fg.

15. Da sagde Profeten Jeremias til Profeten Hananja: Hør dog, Hananja! Herren har ikke sendt dig, og du har bragt dette Folk til at forlade sig paa Løgn. *23, 21; 29, 31 fg.*

16. Derfor, saa siger Herren: Se,

jeg sender dig bort fra Jorden, i dette Aar skal du dø, thi du har prædiket Frafall fra Herren. 29, 21 fg. 31 fg.

17. Og Profeten Hananja døde i det samme Aar, i den syvende Maa-
ned.

29. KAPITEL.

Jeremias sender et Brev til de med Jekonja Bortførte i Babel og opfordrer dem til at indrette sig for et længere Ophold der og bede for Stadens Vel, da de ikke, som de falske Profeter i Babel forkynde dem, om en kort Tid, men først efter 70 Aars Forløb skulle komme tilbage til sit Land, 1-15. De, som endnu ere i Juda, Zedekias og hans Folk, skulle hjemægges med Sverd, Hunger og Pest og adspredes iblandt Folkene, fordi de have været udydige mod Herrens Ord, 16-20. Han forkynder Herrens Straf over to falske Profeter i Babel, Achab og Zedekias, for deres Uterligheds og Løgnagtige Profetters Skyld, 21-23, ligesaa over en anden falsk Profet i Babel, Semaja, som har skrevet til en af Tempelets Opbyggelsesmænd, Zefanja, og bebrejdet ham, at han ikke har straffet Jeremias for hans Brev, 24-32.

OG dette er det Brevs Ord, som Proten Jeremias sendte fra Jerusalem til de gjenlevende af de Ældste blandt de Bortførte og til Presterne og til Profeterne og til hele det Folk, Nebukadnezar havde bortført fra Jerusalem til Babel

2. efterat Kong Jekonja og Dronningen* og Hofmændene, Judas og Jerusalems Øverster og Tømmermændene og Smedene vare dragne bort fra Jerusalem,

24, 1. 2 Kong. 24, 15 fg. *13, 18.

3. ved El'asa, Safans Søn, og Gemarja, Hilkias's Søn, hvilke Zedekias, Judas Konge, sendte til Babel, til Nebukadnezar, Babels Konge:

4. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, til alle de Bortførte, som jeg har bortført fra Jerusalem til Babel:

5. Bygger Huse og bor i dem, og planter Haver og sæder deres Frugt!

V. 28.

6. Tager Hustruer og avler Sønner og Døtre, og tager Hustruer til eders Sønner og giver eders Døtre til Mænd, forat de maa føde Sønner og Døtre, og formerer eder der og vorder ikke formlidskede!

7. Og søger den Stads Vel, hvilken jeg har bortført eder, og beder for den til Herren! Thi naar det gaar den vel, saa gaar det eder vel.

8. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Lader ikke

eders Profeter, som ere midt iblandt eder, og eders Spaamænd bedrage eder, og lytter ei heller til eders Drømme, som I drømme! 27, 14, 16.

9. Thi falskelig profetere de for eder i mit Navn; jeg har ikke sendt dem, siger Herren. 14, 14; 23, 21.

10. Thi saa siger Herren: naar sytt Aar ere fyldte for Babel, vil jeg se til eder og opfylde paa eder mit gode Ord, at føre eder tilbage til dette Sted.

25, 11. 2 Krøn. 36, 21. Dan. 9, 2. Sak. 1, 12.

11. Thi jeg ved de Tanker, jeg tænker angaaende eder, siger Herren, Fredstanker og ikke til Ulykke, at give eder Fremtid og Haab.

Ordsp. 23, 18; 24, 20.

12. Og I skulle paakalde mig og gaa hen og bede til mig, og jeg vil høre paa eder, Ps. 50, 15.

13. og I skulle søge mig, og I skulle finde mig, naar I søge mig af hele eders Hjerte. 5 Mos. 4, 29. 1 Krøn. 28, 9.

14. Jeg vil lade mig finde af eder, siger Herren, og jeg vil gjøre Ende paa eders Fangenskab og samle eder fra alle de Folk og alle de Steder, hvor jeg har drevet eder hen, siger Herren, og jeg vil føre eder tilbage til det Sted, hvorfra jeg førte eder bort.

33, 44; 33, 7. 26. 5 Mos. 30, 1 fg. Zef. 2, 7.

15. Thi I sige: Herren har opreist os Profeter i Babel. V. 21. 24 fg.

16. Thi saa siger Herren om Kongen, som sidder paa Davids Trone, og om alt Folket, som bor i denne Stad, eders Brødre, som ikke ere dragne ud med eder blandt de Bortførte,

17. — saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se, jeg sender Sverd, Hunger og Pest iblandt dem og gjør med dem, som man gjør med de fæle Figener, der ikke kunne spises, fordi de ere saa slette. 24, 10. 3. 8.

18. Og jeg vil forfølge dem med Sverd, med Hunger og med Pest, og jeg vil give dem hen til at blive mishandlede af alle Jordens Riger, til en Forbandelse og til en Forførelse og til en Spot og til en Forhaanelse blandt alle de Folkeslag, til hvilke jeg driver dem hen, 24, 9.

19. fordi de ikke hørte paa mine Ord, siger Herren, da jeg sendte mine Tjenere, Profeterne, til dem, tidlig og idelig; men I hørte ikke, siger Herren. 7, 25 fg.

20. Men I, hører I Herrens Ord,

alle i Bortførte, som jeg har sendt bort fra Jerusalem til Babel!

21. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, om Achab, Kolajas Søn, og om Zedekias, Ma'asejas Søn, som profetere eder Løgn i hans Navn: Se, jeg giver dem i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand, og han skal dræbe dem for eders Øine.

22. Og fra dem skal en Forbandelse blive hentet af alle Judas Bortførte, som ere i Babel, saa man siger: Herren gjøre med dig, som med Zedekias og som med Achab, hvem Babels Konge stegte i Ilden, Dan. 3, 15.

23. fordi de øvede en Skjændighed i Israel og bedreve Hor med sin Næstes Hustruer og talte løgnagtige Ord i mit Navn, hvad jeg ikke havde befaleet dem; og jeg ved det og er Vidne dertil, siger Herren. 23, 14.

24. Og til Semaja, Nehelamiten, skal du sige saaledes:

25. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Efterdi du har sendt Brev i dit Navn til alt Folket, som er i Jerusalem, og til Zefanja, Ma'asejas Søn, Presten, og til alle Presterne, saalydende:

26. Herren har sat dig til Prest i Presten Joadas Sted, forat der skal være Opsynsmænd i Herrens Hus over hver Mand, som er afsindig og giver sig af med at profetere, forat du skal lægge ham i Blok og Baand.

27. Og nu, hvorfor har du ikke revset Jeremias, Anatotiten, som giver sig af med at profetere for eder?

28. Thi han har sendt Brev til os i Babel og sagt: Det vil vare længe; bygger Huse og bor i dem, og planter Haver og æder deres Frugt! V. 5.

29. Og Presten Zefanja oplæste dette Brev for Profeten Jeremias's Øren.

30. Da kom Herrens Ord til Jeremias, saalydende:

31. Send Bud til alle de Bortførte og sig: Saa siger Herren om Semaja, Nehelamiten: Efterdi Semaja har profeteret for eder, udenat jeg har sendt ham, og har bragt eder til at forlade eder paa Løgn, 23, 15 fg.

32. derfor, saa siger Herren: Se, jeg hjemssøger Semaja, Nehelamiten, og hans Afkom; han skal ikke have Nogen, som skal bo midt iblandt dette Folk, og han skal ikke faa se det Gode, jeg gjør mit Folk, siger

Nor. 25*

Herren; thi han har prædikeret Frafeld fra Herren.

30. KAPITEL.

Herren byder Jeremias at skrive det efterfølgende Gudsord i en Bog, forat det angaar Israels og Judas fremtidige Forløsning fra Fangenakabet, 1-3. Der skal komme en stor Trængselstid over Folkene, af hvilken der dog skal fremgaa Frielse for Guds Folk, som da skal blive befriet fra Verdensrigets Aag og tjene Herren og sin Konge, Messias; derfor skal det ikke frygte, 4-11. Herren vil lægge de svære Saar, han har slaaet det for dets Synders Skyld, og gjenjælde dets grusomme Fiender deres Gjeringer, 12-17. Han vil føre det tilbage til dets Land, give det en Konge af dets egen Midte, som skal staa i fortroligt Samfund med ham, og atter være dets Gud, 18-22. Herrens Vrede skal i de sidste Dage komme som en Stormvind over alle Ugudelige, indtil han har fuldbyrdet sin Raadslutning 23. 24.

DET Ord, som kom til Jeremias fra Herren, saalydende:

2. Saa siger Herren, Israels Gud: Skriv dig alle de Ord, jeg har talt til dig, i en Bog!

3. Thi se, Dage komme, siger Herren, da jeg gjør Ende paa mit Folks, Israels og Judas, Fangenskab, siger Herren, og fører dem tilbage til det Land, jeg gav deres Fædre, forat de skulle tage det i Ele.

29, 14. Ez. 16, 53.

4. Og dette er de Ord, Herren har talt om Israel og om Juda:

5. Saa siger Herren: En Forførelsens Røst have vi hørt; der er Frygt og ingen Fred.

6. Spørger dog og ser, om en Mand føder! Hvorfor ser jeg hver Mand med Hænderne paa sine Lænder, lig en fødende Kvinde, og hvorfor ere alle Aasyn forandrede og blevne blege? 4, 31. Es. 13, 8.

7. Ve! Thi stor er den Dag, der er ingen som den, og en Trængsels Tid er det for Jakob. Dog skal han blive frelst fra den. Joel 2, 11. Zef. 1, 15.

8. Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, Hærskarernes Gud, da vil jeg bryde hans* Aag af din Nakke, og dine Baand vil jeg sønderrive, og Fremmede skulle ikke mere holde dig i Trældom.

Es. 10, 27. Nah. 1, 13 *Fiendens.

9. Og de skulle tjene Herren, sin Gud, og David, sin Konge, som jeg vil opreise dem.

Hos. 3, 5. Es. 34, 23; 37, 24.

10. Og du, frygt ikke, min Tjener

Jakob, siger Herren, og ræddes ikke, Israel! Thi se, jeg frelser dig fra det Fjerne og din Afkom fra deres Fangenskabs Land, og Jakob skal vende tilbage og have Ro og være tryk, og Ingen skal forfærde ham. ^{46, 27 fg.}

11. Thi jeg er med dig, siger Herren, for at frelse dig; thi jeg vil gjøre Ende paa alle de Folk, blandt hvilke jeg har adspredt dig; kun dig vil jeg ikke gjøre Ende paa, men tugte dig med Maade; dog ganske ustraffet vil jeg ikke lade dig blive.

Es. 41, 10. Jer. 10, 24.

12. Thi saa siger Herren: Ubodelig er din Skade, ulægeligt dit Saar.

10, 19; 14, 17; 15, 18. Begr. 2, 13.

13. Ingen tager sig af din Sag, saa han trykker Saaret ud; Lægedom, Plaster gives ikke for dig. ^{Es. 1, 6.}

14. Alle dine Elskere have glemmt dig, de spørge ikke efter dig; thi jeg har slaget dig, som Fienden slaar, som den Grusomme tugter, fordi din Misgjerning er mangfoldig, dine Synder talrige.

15. Hvorfor skriger du over din Skade, over at din Smerte er ubodelig? Fordi din Misgjerning er mangfoldig, dine Synder talrige, har jeg gjort dig dette.

16. Derfor skulle alle de, som sæde dig, blive sædte, og alle de, som trænge dig, drage bort i Fangenskab, alle tilhobe, og de, som plyndre dig, skulle blive plyndrede, og alle dem, som røve dig, vil jeg give hen til Rov.

Es. 33, 1.

17. Thi jeg vil lægge Forblindning paa dig og læge dig for dine Saar, siger Herren; thi den Fordrevne kalde de dig; det er Zion, som Ingen spørger efter. ^{8, 22; 33, 6.}

18. Saa siger Herren: Se, jeg gjør Ende paa Jakobs Teltes Fangenskab og forbarmer mig over hans Boliger, og Staden skal bygges paa sin Høj, og Paladset skal staa paa sit rette Sted. ^{20, 14.}

19. Og der skal udgaa Lovsang fra fra dem og Legendes Røst, og jeg vil gjøre dem mangfoldige, og de skulle ikke formindskes, og jeg vil sere dem, og de skulle ikke blive ringe.

20. Og hans* Sønner skulle være som fordum, og hans Menighed skal staa fast for mit Aasyn, og jeg vil hjemssøge alle dem, som undertrykke ham. ^{*Jakobs; V. 18.}

21. Og hans Herlige* skal være af ham selv, og hans Hersker* udgaa

af hans Midte, og jeg vil lade ham komme nær, og han skal træde hen til mig; thi hvo er den, som borger for sit Hjerter, saa han træder hen til mig? siger Herren. ^{*Messias; Mika 5, 1.}

22. Og I skulle være mit Folk, og jeg vil være eders Gud.

24, 7; 31, 1. 33.

23. Se, Herrens Storm, Vrede farer ud, en rivende Stormvind; paa de Ugudeliges Hoved hvirvler den hen. ^{23, 19 fg.}

24. Herrens brændende Vrede skal ikke vende tilbage, førend han har udført og fuldbyrdet sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage skulle I forstaa det.

31. KAPITEL.

Herren vil i den sidste Tid gjenoprette Forholdet mellem sig og hele sit Folk, 1. Israel, Efra'ims (de ti Stammer), som aldrig har ophørt at elske, vil han føre tilbage til det Land og der overesse med sig Velsignelse, 2-14. Efterat det længe har vanskeligt og sørgt i sin Landflygtighed, vil Herren i sin inderlige Kjærlighed atter tage det til Naade, fordi det ved Tugtelsen har omvendt sig, 15-20. Efter at være vendt tilbage til sit Land skal det atter komme i inderligt Samfund med Herren, 21, 22. Ogsaa Juda skal komme tilbage til sit Land og der blive vederkvæget af Herren, 23-26. Profeten vaagner et Øieblik af den Henrykkelse, hvortil han har været under de foregaaende Forjættelser, og finder, at den har været sød, 26. Derefter forkynder han, at Herren vil formere hele Israels og Judas Folk, sørge for det og ikke mere lade saadanne Straffedomme, som de tidligere, komme over det, 27-30. Han vil ved Messias oprette en ny Pakt med dem, bedre end den gamle, idet han forlader dem deres Synder og skriver sin Lov i deres Hjerter, saa de blive hans Folk og allesammen kjende ham uden at være lærte af Mennesker, 31-34. Israel skal stedse bestaa; Jerusalem skal atter opbygges, og hvad der forhen var vanskeligt, skal worde heiligt og optaget deri, 35-40.

PAA den Tid, siger Herren, vil jeg være alle Israels Slægters Gud, og de skulle være mit Folk.

V. 33. 2 Kor. 6, 16.

2. Saa siger Herren: Det Folk, som er undkommet fra Sverdet, har fundet Naade i Ørkenen; jeg vil gaa hen for at bringe Israel til Ro.

3. (Fra det Fjerne har Herren aabenbaret sig for mig.) Ja, med evig Kjærlighed har jeg elsket dig; derfor har jeg bevaret Miskundhed imod dig. ^{Est 64, 2.}

4. Endnu vil jeg bygge dig, og du skal vorde bygget, du Jomfru Israel! Endnu skal du pryde dig med dine Pauker og gaa ud i Legendes Dans.

² Mos. 15, 20. Ps. 68, 26.

5. Endnu skal du plante Vinkaarde paa Samarias Bjerger; man skal plante dem og tage dem i Brug.

6. Thi der kommer en Dag, da Vægttere skulle raabe paa Efra'ims Bjerg: Staar op og lader os drage op til Zion, til Herren, vor Gud!

Es. 2, 3. Mika 4, 2. Sak. 8, 21.

7. Thi saa siger Herren: Jubler over Jakob med Glæde og raaber med Fryd over det ypperste blandt Folkene! Kundgjør, priser og siger: Frels, Herre, dit Folk, Israels Levning!

^{*}Am. 6, 1.

8. Se, jeg fører dem fra Nordens Land og samler dem fra Jordens yderste Egne; iblandt dem er der Blinde og Halte, Frugtsommelige og Fødende tilhobe; som en stor Forsamling skulle de komme hid tilbage.

9. Med Graad skulle de komme, og under ydmyge Bønner vil jeg lede dem; jeg vil føre dem til Vandbække paa en jævn Vel, hvor de ikke skulle snuble; thi jeg er bleven en Fader for Israel, og Efra'im er min Førstefødte.

50, 4. Es. 63, 16; 64, 7. 2 Kor. 6, 18.

10. Hører Herrens Ord, I Folk, og forkynder det paa Øerne i det Fjerne og siger: Han, som adspredte Israel, skal samle det og vogte det, som en Hyrde sin Hjord.

11. Thi Herren har forløst Jakob og gjenløst ham af dens Haand, som var stærkere end han.

12. Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høi, og de sknille strømme til Herrens Goder, til Korn og til Most og til Olje og til unge Faar og Okser, og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle ikke vansmægte mere.

Es. 35, 10; 58, 11. Hos. 3, 5.

13. Da skulle Jomfruer glæde sig i Dans, og Ynglinger og Oldinger tilhobe, og jeg vil vende deres Sorg til Fryd og trøste dem og glæde dem efter deres Kummer.

Ps. 148, 12. 13; 30, 13. Joh. 16, 20.

14. Og jeg vil kvæge Presternes Sjæl med det Fede, og mit Folk skal mættes med mine Goder, siger Herren.

15. Saa siger Herren: En Røst høres i Rama, Veklage, bitter Graad; Rachel græder over sine Børn; hun

vil ikke lade sig trøste over sine Børn, thi de ere ikke mere.

Matt. 2, 18. 1 Mos. 35, 19; 37, 35.

16. Saa siger Herren: Hold din Røst fra Graad og dine Øine fra Taarer! Thi der er Løn for dit Arbejde, siger Herren, og de skulle vende tilbage fra Fiendens Land.

Luk. 7, 13; 8, 52. Aab. 5, 5. Es. 40, 10.

17. Og der er Haab for din Fremtid, siger Herren, og Børnene skulle vende tilbage til sit Landemærke.

29, 11.

18. Jeg har hørt Efra'im klage: Du har tugtet mig, og jeg blev tugtet som en utætmet Kalv; omvend du mig, saa bliver jeg omvendt, thi du er Herren, min Gud.

Begr. 5, 21. Ps. 51, 12.

19. Thi efterat jeg har vendt mig bort, angrer jeg, og efterat jeg er bragt til Forstand, slaar jeg mig paa Lænden; jeg blues, ja, jeg skammer mig, thi jeg bærer min Ungdoms Skam.

Es. 12, 12. Jer. 3, 25.

20. Er da Efra'im mig en dyrebar Søn eller mit kjæreste Barn? Thi saa ofte jeg end har talt imod ham, maa jeg dog endnu komme ham i Hu; dertor bruser mit Indre for ham, jeg maa forbarme mig over ham, siger Herren.

Es. 49, 13. Hos. 11, 8 fg.

21. Oprels dig Mærkestene, sæt dig Veiviser, giv Agt paa den bandede Vel, den Vel, du gik! Vend tilbage, du Jomfru Israel, vend tilbage til disse dine Stæder!

22. Hvor længe vil du vanke omkring, du frafaldne Datter! Thi Herren skaber noget Nyt i Landet: Kvinden* skal stadig være om Manden**.

Es. 43, 19. 2 Kor. 5, 17. Aab. 21, 5.

^{*}Israel, ^{**}Herren.

23. Saa siger Herren, Herskerens Gud, Israels Gud: Endnu skal man sige dette Ord i Judas Land og i dets Stæder, naar jeg gjør Ende paa deres Fangenskab: Herren velsigne dig, du Retfærdigheds Bolig, du helleglædelige Bjerg!

29, 14. Es. 1, 26; 11, 9. Sak. 8, 3.

24. Og Juda og alle dets Stæder skulle tilhobe bo deri som Agerdyrkere og som de, der drage om med Hjorden.

25. Thi jeg vil kvæge den mødige Sjæl, og hver vansmægtende Sjæl vil jeg fylde.

Matt. 11, 28. Ps. 107, 9.

26. Ved dette vaagnede jeg og saa, og min Søvn var mig sød.

27. Se, Dage komme, siger Her-

ren, da jeg vil tilsaa Israels Hus og Judas Hus med Menneskers Sæd og med Dyrs Sæd.

28. Og det skal ske: Ligesom jeg har været aarvaagen over dem til at oprykke og til at nedrive og til at nedbryde og til at ødelægge og til at handle lide med dem, saaledes vil jeg ogsaa være aarvaagen over dem til at bygge og til at plante, siger Herren.

29. I de Dage skulle de ikke mere sige: Fædrene aade sure Druer, og Børnens Tænder blive ømme.

Ex. 18, 2. Beger. 5, 7.

30. Men Enhver skal dø for sin egen Misgjernings Skyld: hvert Menneske, som æder sure Druer, hans Tænder skulle blive ømme.

5 Mos. 24, 16. Ex. 18, 4. 20.

31. Se, Dage komme, siger Herren, da jeg vil oprette en ny Pakt med Israels Hus og med Judas Hus,

Hebr. 8, 8 fg.

32. Ikke som den Pakt, jeg oprettede med deres Fædre den Dag, da jeg tog dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægyptens Land, den Pakt med mig, som de brøde, og jeg var dog deres Ægtemand, siger Herren;

2 Mos. 24, 3 fg.

33. men dette er den Pakt, jeg vil oprette med Israels Hus efter de Dage, siger Herren: Jeg vil give min Lov inden i dem og skrive den i deres Hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk;

Hebr. 10, 16. 17. Jer. 24, 7.

34. og de skulle ikke mere lære hver sin Næste og hver sin Broder og sige: Kjender Herren! Thi de skulle alle kjende mig, baade Smaa og Store, siger Herren; thi jeg vil forlade deres Misgjerning og ikke mere komme deres Synd i Hu.

Es. 54, 13. Jer. 33, 8.

Ap. G. 10, 43. Es. 43, 26.

35. Saa siger Herren, som sætter Solen til Lys om Dagen, Maanens og Stjernernes Love til Lys om Natten, som oprører Havet, saa dets Bølger bruse, — Herren, Herskarenes Gud, er hans Navn:

1 Mos. 1, 14 fg.

Ps. 136, 7 fg. Es. 51, 15.

36. Dersom disse Love vige fra mit Aasyn, siger Herren, da skal ogsaa Israels Afkom opføre at være et Folk for mit Aasyn alle Dage.

33, 25 fg.

37. Saa siger Herren: Dersom Himlene kunne maales oventil, og Jordens Grundvolde udforskes nede-

til, da vil ogsaa jeg forkaste al Israels Afkom for alt det, de have gjort, siger Herren.

38. Se, Dage komme, siger Herren, da Staden skal bygges for Herren, fra Hananels Taarn indtil Hjørneporten.

Neh. 3, 1. Sak. 14, 10.

39. og Maalesnoeren skal gaa videre lige frem over Garebs Høj, og den skal vende sig til Goa,

40. og hele de døde Kroppes og Askens Dal og alle Markerne indtil Kedrons Bæk, indtil Hesteporens Hjørne mod Øst, skulle være Herren hellige. Der skal ikke oprykkes og ikke nedbrydes mere evindeligt.

Es. 33, 20.

32. KAPITEL.

Under Jerusalem's Beleiring faar Jeremias, medens han for sine Profeters Skyld sidder i Fængsel, Befaling af Herren at kjøbe en Ager af sin Brønde Hanamel, som Tegn paa, at der i den kommende Tid skal kjøbes Huse, Marker og Vingaaerde i Landet. 1-15. Jeremias beder om nærmere Forklaring af denne Befaling, da Staden jo er belejret af Kaldæerne og snart vil blive overgivet i deres Hænder, 16-25. Herren forkynder ham da, at Staden vistnok skal ødelægges og Folket bortføres til Babel, men at han dog vil føre det tilbage igjen, være dets Gud, give det et nyt Hjerter og oprette en evig Pakt med det; da skal man atter kjøbe Marker i dets Land, 26-44.

DET Ord, som kom til Jeremias fra Herren in Zedekias's, Judas Konges, tiende Aar, det er Nebukadnezars attende Aar.

25, 1.

2. Dengang belejrede Babels Konges Hær Jerusalem, og Profeten Jeremias var indestængt i Vagtgaarden i Judas Konges Hus,

2 Kong. 25, 1. 2. Jer. 37, 21; 38, 13.

3. hvor Zedekias, Judas Konge, havde indestængt ham, sigende: Hvorfor profeterer du og siger: Saa siger Herren: Se, jeg giver denne Stad i Babels Konges Haand, og han skal indtage den,

21, 7; 27, 6; 34, 2; 38, 3.

4. og Zedekias, Judas Konge, skal ikke undkomme af Kaldæernes Haand, men han skal overgives i Babels Konges Haand, og han skal tale med ham, Mund til Mund, og se ham, Øie til Øie,

34, 3; 38, 23; 39, 5; 62, 9 fg.

5. og han skal føre Zedekias til Babel, og der skal han være, indtil jeg besøger ham, siger Herren; naar

I stride mod Kaldæerne, skulle I ikke have Lykke.

6. Og Jeremias sagde: Herrens Ord er kommet til mig, saalydende:

7. Se, Hanamel, Søn af Sallum, din Farbroder, kommer til dig og siger: Kjøb dig min Mark, som er i Anatot! Thi du har Løsningsret til at købe den.

Rut 4, 3fg.

8. Og Hanamel, min Farbroders Søn, kom efter Herrens Ord til mig i Vagtgaarden og sagde til mig: Kjøb dog min Mark, som er i Anatot i Benjamins Land! Thi du har Arveretten, og dig tilkommer Løsningen. Kjøb dig den! Da forstod jeg, at det var Herrens Ord.

9. Og jeg købte Marken af Hanamel, min Farbroders Søn, i Anatot, og jeg tilvelede ham Sølv, sytten Sekel Sølv.

10. Og jeg skrev det i et Brev og forseglede det og tog Vidner derpaa, og jeg veiede Sølvet i Vegtkaaler.

11. Og jeg tog Kjøbbevret, baade det forseglede med Forpligtelsen og Vilkaarene og det aabne,

12. og jeg overgav Kjøbbevret til Baruk, Søn af Nerija, Søn af Mahseja, for Hanamels, min Frændes, Øine og for de Vidners Øine, som havde skrevet sine Navne i Kjøbbevret, for alle de Jøders Øine, som sad i Vagtgaarden.

13. Og jeg bød Baruk for deres Øine og sagde:

14. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Tag disse Breve, dette Kjøbbevret, det forseglede, og dette aabne Brev, og læg dem i et Lerkar, forat de kunne holde sig i mange Dage!

15. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Endnu skal der kjøbes Huse og Marker og Vingaarde i dette Land.

16. Og jeg bad til Herren, efterat jeg havde overgivet Kjøbbevret til Baruk, Nerijas Søn, og sagde:

17. Ak, Herre, Herre! Se, du er den, som har gjort Himmelen og Jorden ved din store Kraft og ved din udtrakke Arm; ingen Ting er for underlig for dig,

27, 5. Ap. G. 4, 24. 1 Mos. 18, 14. Luk. 1, 37.

18. du, som gjør Miskundhed imod tusinde Led og betaler Fædres Misdjerning i deres Børns Skjød efter dem, du store, du vældige Gud, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud,

9 Mos. 20; 5, 6; 34, 7.

19. stor i Raad og mægtig i Gjerning, du, hvis Øine ere opladte over alle Menneskebørns Vele for at give Enhver efter hans Veie og efter hans Idrætters Frugt,

Jer. 10, 6; 16, 17; 17, 10. Ps. 62, 13.

20. du, som gjorde Tegn og Underer i Ægyptens Land og indtil denne Dag, baade med Israel og med andre Mennesker, og gjorde dig et Navn, som det sees paa denne Dag,

21. og førte dit Folk Israel ud af Ægyptens Land ved Tegn og ved Underer og med stærk Haand og med udrakt Arm og med stor Forfærdelse

2 Mos. 13, 3. 14; 32, 11.

22. og gav dem dette Land, som du havde svoret deres Fædre at ville give dem, et Land, som flyder med Melk og Honning.

11, 5.

23. Og de kom og toge det i Eie, men de hørte ikke paa din Røst og vandrede ikke i dine Love; alt det, du havde budet dem at gjøre, gjorde de ikke. Saa har du da ladet al denne Ulykke vederfares dem.

24. Se, Beleiringsvoldene ere komne frem til Staden for at indtage den, og Staden er ved Sverd og Hunger og Pest givent i Kaldæernes Haand, der stride imod den, og hvad du har talt, er skeet, og se, du ser det.

27, 8; 52, 5, 6.

25. Og dog har du, Herre, Herre, sagt til mig: Kjøb dig Marken for Penge og tag Vidner derpaa! Og Staden er dog givent i Kaldæernes Haand.

V. 7.

26. Da kom Herrens Ord til Jeremias, saalydende:

27. Se, jeg er Herren, alt Kjøds Gud; skulde nogen Ting være for underlig for mig? 4 Mos. 16, 22. Jer. 32, 17.

28. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg giver denne Stad i Kaldæernes Haand og i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand, og han skal indtage den.

29. Og Kaldæerne, som stride mod denne Stad, skulle komme og tænde Ild paa denne Stad og opbrænde den og de Huse, paa hvis Tage man har brændt Røgelse for Ba'al og udøst Drikoffer for andre Guder for at vække min Harme.

19, 13.

30. Thi Israels Børn og Judas Børn have kun gjort, hvad ond er i mine Øine, fra sin Ungdom af: Israels Børn have kun vakt min Harme ved sine Hænders Gjerning, siger Herren.

31. Thi til Vrede og til Harme har denne Stad været mig lige fra den Dag, da de byggede den, og indtil denne Dag, saa jeg maa skaffe den bort fra mit Aasyn.

32. For al Israels Børns og Judas Børns Ondskab, som de have øvet for at vække min Harme, de, deres Konger, deres Øverster, deres Præster og deres Profeter og Judas Mænd og Jerusalems Indbyggere.

2, 26 fg. Dan. 9, 8. Neh. 9, 34.

33. Og de vendte Ryggen og ikke Aasynet til mig; og jeg lærte dem tidlig og idelig, men de hørte ikke derpaa, saa de toge imod Tugt.

Sak. 7, 11. Jer. 2, 30.

34. Men de satte sine Vederstyggeligheder i det Hus, som er kaldet med mit Navn, for at besmitte det.

7, 30 fg. 2 Kong. 21, 4 fg.

35. Og de byggede de Høle for Ba'al, som ere i Hinnoms Søns Dal, for at lade sine Sønner og sine Døtre gaa igjennem Ilden for Molok, hvad jeg ikke havde budet dem, og hvad der ikke var opkommet i mit Hjerte, at de skulde gjøre denne Vederstyggelighed, — for saaledes at bringe Juda til at synde.

7, 31; 19, 5. Ez. 16, 20. 3 Mos. 18, 21.

Ps. 106, 37, 38.

36. Og nu, derfor*, saa siger Herren, Israels Gud, om denne Stad, om hvilken I sige: Den er givet i Babels Konges Haand ved Sverd og ved Hunger og ved Pest:

*v. 27.

37. Se, jeg samler dem fra alle de Lande, hvorhen jeg fordrev dem i min Vrede og i min Harme og i stor Fortørnelse, og jeg vil føre dem tilbage til dette Sted og lade dem bo tryggelig.

5 Mos. 30, 3.

38. Og de skulde være mit Folk, og jeg vil være deres Gud.

24, 7.

39. Og jeg vil give dem eet Hjerte og een Vej til at frygte mig alle Dage, dem til Gode og deres Børn efter dem.

24, 7. Ez. 11, 19 fg. 36, 26.

40. Og jeg vil oprette en evig Pakt med dem, at jeg ikke vil drage mig tilbage fra dem, men gjøre vel imod dem, og min Frygt vil jeg lægge i deres Hjerte, forat de ikke skulde vige bort fra mig.

Ez. 54, 10.

41. Og jeg vil glæde mig over dem og gjøre vel imod dem, og jeg vil plante dem i dette Land i Trofasthed, af hele mit Hjerte og af hele min Sjæl.

5 Mos. 30, 9.

42. Thi saa siger Herren: Ligesom

jeg har ladet al denne store Ulykke komme over dette Folk, saaledes vil jeg ogsaa lade alt det Gode komme over dem, som jeg taler om at skjenke dem.

18, 7 fg. 31, 22.

43. Og Marker skulde kjøbes i dette Land, om hvilket I sige: Det er en Ørk, uden Mennesker og Dyr, det er givet i Kaldæernes Haand.

V. 15.

44. Marker skal man kjøbe for Penge og skrive i Kjøsbrev og forsegle og tage Vidner derpaa i Benjamins Land og i Jerusalems Omegn og i Judas Stæder, baade i Stæderne i Bjerglandet og i Stæderne i Lavlandet og i Stæderne i Sydlandet: thi jeg vil gjøre Ende paa deres Fangenskab, siger Herren.

29, 14.

33. KAPITEL.

Medens Jeremias endnu sidder i Fængslet, forkynder Herren ham paany, at Jerusalems skal ødelægges, men at han dog vil føre Folket tilbage, rensse det fra al dets Synd, gjøre den øverste Stad til Fryd og Pris for alle Folk og fylde Landet med Liv og Glæde, 1-13. Kongedømmet og Præstedømmet skal ikke ophøre ved Ríkets og Templets Undergang, men Herren skal i Messias' opreise Israels, som aldrig skal forkaestes, en Konge og Præst og gjøre det selv til et talrigt kongeligt og præsteligt Folk, idet han bevarer sin Pakt med Davud, Levi og Jakob fast og urokkelig, 14-26.

Og Herrens Ord kom til Jeremias anden Gang, medens han endnu sad fast i Vagtgaarden, saalydende:

22, 2.

2. Saa siger Herren, som gjør det, Herren, som bereder det for at bringe det i Stand, han, hvis Navn er Herren:

2 Mos. 15, 3.

3. Raab til mig, og jeg vil svare dig, og jeg vil kundgjøre dig store og ufattelige Ting, Ting, som du ikke kjender.

4. Thi saa siger Herren, Israels Gud, om denne Stads Huse og om Judas Konges Huse, som ere nedrevne mod* Beleiringsvoldene og mod Sverdet,

*d. e. for at befæste Staden mod;

Ez. 22, 10.

5. Idet man kommer for at stride mod Kaldæerne og for at fylde dem* med døde Kroppe af de Mænd, som jeg slaar i min Vrede og i min Harme, og for hvis store Ondskab jeg har skjult mit Aasyn for denne Stad:

*Husene.

6. Se, jeg lægger Forbinding og Lægedom paa den og læger dem, og

jeg vil lade dem se en Overflod af Fred og Tryghed. 30, 17.

7. Og jeg vil gjøre Ende paa Judas Fangenskab og Israels Fangenskab, og jeg vil bygge dem som i Førstningen. 29, 14.

8. Og jeg vil rense dem fra al deres Misgjerning, hvormed de have syndet imod mig, og jeg vil forlade alle deres Misgjerninger, hvormed de have syndet imod mig, og hvormed de have forbrudt sig imod mig. 31, 34. Ez. 36, 25.

Sak. 13, 1. Ap. G. 10, 43.

9. Og den* skal være mig til et Glædesnavn, til Pris og til Pryd for alle Jordens Folkelag, som skulle høre alt det Gode, jeg gjør imod den, og skjælte og bæve over alt det Gode og over al den Fred, jeg bereder den. *Staden.

10. Saa siger Herren: Endnu skal der paa dette Sted, om hvilket I sige: Det er øde, uden Mennesker og uden Kvæg, i Judas Stæder og paa Jerusalem's Gader, som ligge øde, uden Mennesker og uden Indbyggere og uden Kvæg, høres 32, 43.

11. Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst, deres Røst, som sige: Lovet Herren, Hærskarernes Gud, thi Herren er god, thi hans Miskundhed varer evindelig, — som bringe Takoffer i Herrens Hus. Thi jeg vil gjøre Ende paa Landets Fangenskab, saa det bliver som i Førstningen, siger Herren.

7, 34. Ps. 118, 1. Jer. 30, 18.

12. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Endnu skal der paa dette Sted, som er øde, baade uden Mennesker og uden Kvæg, og i alle dets Stæder være et Tilhold for Hyrder, som lade Faarene hvile.

13. I Stæderne i Bjerlandet, i Stæderne i Lavlandet og i Stæderne i Sydlandet og i Benjamins Land og i Jerusalem's Omegn og i Judas Stæder skulle Faarene endnu gaa forbi den, som tæller dem, siger Herren.

14. Se, Dage komme, siger Herren, da jeg vil opfylde det gode Ord, jeg har talt om Israels Hus og om Judas Hus. 29, 10.

15. I de Dage og paa den Tid vil jeg lade fremspire for David en retfærdig Spire, og han skal øve Ret og Retfærdighed i Landet. 23, 5 fg.

16. I de Dage skal Juda frelses og Jerusalem bo tryggelig, og dette er,

hvad man skal kalde det: Herren, vor Retfærdighed. Sak. 14, 11.

17. Thi saa siger Herren: Der skal ikke fattes David en Mand, som skal sidde paa Israels Huses Trone,

2 Sam. 7, 16. 1 Kong. 9, 5.

18. og Presterne, Leviterne, skal der ikke fattes en Mand for mit Aasyn, som ofrer Brændoffer og brænder Madoffer og bringer Slagtoffer alle Dage.

19. Og Herrens Ord kom til Jeremias, saalydende:

20. Saa siger Herren: Dersom I kunne bryde min Pakt med Dagen og min Pakt med Natten, saa der ikke bliver Dag og Nat i sin Tid,

21. da skal ogsaa min Pakt med David, min Tjener, brydes, saa han ingen Søn faar, som skal være Konge paa hans Trone, og med Leviterne, Presterne, mine Tjenere.

22. Ligesom Himmelens Hær ikke kan tælles og Havets Sand ikke maales, saaledes vil jeg mangfoldiggjøre Davids, min Tjeners, Afkom og Leviterne, som tjene mig.

1 Mos. 15, 5; 22, 17.

23. Og Herrens Ord kom til Jeremias, saalydende:

24. Har du ikke seet, hvad dette Folk har talt og sagt: De to Slægter, som Herren havde udvalgt, dem forkastede han? Og mit Folk foragte de, saa det ikke mere er noget Folk for deres Aasyn.

25. Saa siger Herren: Dersom jeg ikke har oprettet min Pakt med Dag og Nat, ikke givet Love for Himmel og Jord,

26. saa vil jeg ogsaa forkaste Jakobs og Davids, min Tjeners, Afkom, saa jeg ikke af hans Afkom tager dem, som skulle herske over Abrahams, Isaaks og Jakobs Afkom; thi jeg vil gjøre Ende paa deres Fangenskab og forbarme mig over dem.

29, 14; 32, 44. Ez. 39, 25.

34. KAPITEL.

Profeten forkynder Zedekias, at Jerusalem skal gives i Kongen af Babels Haand og opbrændes, og at han selv, hvis han ikke overgiver sig, skal Jeres til Babel og dø der, 1-7. Under Jerusalem's Beleiring var Zedekias og Folket kommer overens om, at de, saaledes som Loven bed, skulde frigive sine hebraiske Trælle og Trælkvinder; men da Kaldæerne derpaa for en Tid drog bort fra Jerusalem, havde de tvinget de Frigivne til at vende tilbage i Trældom, 8-16. Derfor forkynder Herren dem, at han ikke længer vil

beskrive dem, men at de skulle overgives \forall Kaldøernes Hænder og Staden og Landet ødelægges, 17-22.

DET Ord, som kom til Jeremias fra Herren, medens Nebukadnezar, Babels Konge, og hele hans Hær og alle Jordens Riger, som stode under hans Herredømme, og alle Folkene strede imod Jerusalem og imod alle dets Stæder, saalydende:

2 Kong. 25, 1.

2. Saa siger Herren, Israels Gud: Gaa hen og tal til Zedekias, Judas Konge, og sig til ham: Saa siger Herren: Se, jeg giver denne Stad i Babels Konges Haand, og han skal opbrænde den med Ild.

32, 3. 2 Kong. 25, 9.

3. Og du, du skal ikke undkomme af hans Haand, men du skal gribes og gives i hans Haand, og dine Øine skulle se Babels Konges Øine, og hans Mund skal tale med din Mund, og til Babel skal du komme.

32, 4; 38, 23.

4. Dog hør Herrens Ord, Zedekias, Judas Konge! Saa siger Herren om dig: Du skal ikke dø ved Sverd.

5. I Fred skal du dø, og ligesom man brændte for dine Fædre, de forrige Konger, som vare før dig, saaledes skal man og brænde for dig, og man skal klage over dig: O ve, Herre! Thi et Ord har jeg talt, siger Herren.

2 Krøn. 16, 14. Jer. 22, 18.

6. Og Jeremias, Profeten, talte alle disse Ord til Zedekias, Judas Konge, i Jerusalem,

7. medens Babels Konges Hær stred imod Jerusalem og imod alle Judas Stæder, som vare blevne tilovers, imod Lakis og imod Aseka; thi disse vare de faste Stæder, som vare tilovers blandt Judas Stæder.

Jeg. 15, 35. 39. 2 Krøn. 11, 5. 9.

8. Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, efterat Kong Zedekias havde gjort en Pakt med alt Folket i Jerusalem om at udraabe Frihed,

9. at Enhver skulde give sin hebraiske Træl og Enhver sin hebraiske Trælkvinde fri, saa ikke Nogen skulde holde sin jødiske Broder i Trældom.

2 Mos. 21, 2. 5 Mos. 15, 12.

10. Da adløde alle Øversterne og alt Folket, som havde indgaaet den Pakt, at Enhver skulde frigive sin Træl, og Enhver sin Trælkvinde, saa de ikke mere holdt dem i Trældom; de adløde og gave dem fri.

11. Men sidenefter vendte de om

og toge tilbage de Trælle og de Trælkvinder, som de havde frigivet, og tvang dem til at være Trælle og Trælkvinder.

12. Da kom Herrens Ord til Jeremias fra Herren, saalydende:

13. Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg oprettede en Pakt med eders Fædre den Dag, da jeg førte dem ud af Ægyptens Land, af Trællehuset, og jeg sagde:

14. I det syvende Aar skulle I frigive hver sin hebraiske Broder, som sælger sig til dig, saa han tjener dig i seks Aar, og du saa lader ham gaa fri fra dig. Men eders Fædre hørte ikke paa mig og bødte ikke sit Øre til.

2 Mos. 21, 2. 5 Mos. 15, 12.

15. I vendte om idag og gjorde, hvad ret er i mine Øine, ved at udraabe Frihed, hver for sin Næste, og I oprettede en Pakt for mit Aasyn i det Hus, som er kaldt med mit Navn.

16. Men saa vendte I om igjen og vanhelligede mit Navn og toge tilbage hver sin Træl og hver sin Trælkvinde, hvilke I havde frigivet til egen Raadighed, og I tvang dem til at være eders Trælle og Trælkvinder.

17. Derfor, saa siger Herren: I have ikke hørt paa mig og udraabt Frihed, hver for sin Broder og hver for sin Næste; se, jeg udraaber Frihed for eder*, siger Herren, saa I overgives til Sverdet, til Pesten og til Hungeren, og jeg giver eder hen til at blive mishandlede af alle Jordens Riger.

*saa jeg ikke længer er eders Herre.

21, 9; 24, 10.

18. Og jeg giver de Mænd, som overtraadte min Pakt, som ikke holdt den Pakts Ord, som de oprettede for mit Aasyn, Pakten ved den Kalv, som de skare i to Stykker, og saa gik imellem dens Stykker,

1 Mos. 15, 9 fg.

19. Judas Øverster og Jerusalems Øverster, Hofmændene og Presterne og alt Landets Folk, som gik imellem Kalvens Stykker,

20. jeg giver dem i deres Fienders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv, og deres døde Kroppe skulle være til Føde for Himmelens Fugle og for Jordens Dyr.

21, 7; 7, 33.

21. Og Zedekias, Judas Konge, og hans Øverster vil jeg give i deres Fienders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv, i Babels

Konges Hærs Haand, som nu er draget bort fra eder*.

21, 7. *37, 5.
22. Se, jeg byder, siger Herren, og fører dem tilbage til denne Stad, og de skulle stride imod den og indtage den og opbrænde den med Ild, og Judas Stæder vil jeg gjøre til en Ørken, uden Beboere.

37, 8. 2 Kong. 25, 9.

35. KAPITEL.

Jeremias sætter efter Herrens Befaling Vin for Rekabiterne, hvilken de vægre sig ved at drikke, fordi deres Stamfader har forbudt dem at drikke Vin, 1-11. I Anledning heraf bebrejder Profeten Jeremias deres Ulydighed, at de agte Herrens Bud ringere, end Rekabiterne sin Stamfaders Forbud; derfor vil Herren straffe dem, men lade sin naadige Varetøgt og Velsignelse hvile over Rekabiterne, 12-19.

DET Ord, som kom til Jeremias fra Herren i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, Dage, saalydende:

25, 1; 26, 1.

2. Gaa hen til Rekabiternes Hus og tal til dem og før dem ind i Herrens Hus, i et af Kamrene, og giv dem Vin at drikke!

1 Krøn. 2, 55.

3. Og jeg tog Ja'asanja, Søn af Jirmeja, Søn af Habazinja, og hans Brødre og alle hans Sønner og hele Rekabiternes Hus,

4. og jeg førte dem ind i Herrens Hus, i det Kammer, som tilhørte Sønerne af Hanan, Jigdaldas Søn, den Guds Mand, hvilket var ved Siden af Øversternes Kammer, som var ovenover Ma'asejas, Salliums Søns, Dørtærskelens Vogters, Kammer.

5. Og jeg fremsatte for Rekabiternes Huses Børn Skaaler, fulde af Vin, og Bægere, og jeg sagde til dem: Drikker Vin!

6. Men de sagde: Vi ville ikke drikke Vin; thi Jonadab, Rekabs Søn, vor Fader, har budet os og sagt: I skulle ikke drikke Vin, hverken I eller eders Børn, evindeligt.

2 Kong. 10, 15.

7. og I skulle ikke bygge Hus og ikke saa Sæd og ikke plante Vingård eller eje Saadant; men i Telte skulle I bo alle eders Dage, forat I maa leve mange Dage i det Land, hvor I opholde eder som Fremmede.

8. Og vi adløde Jonadabs, Rekabs Søns, vor Faders, Røst i Alt, hvad han bød os, at vi ikke skulde drikke Vin alle vore Dage, hverken vi eller vore Hustruer eller vore Sønner eller vore Døtre,

9. og ikke bygge os Huse at bo i og ikke have Vingård eller Ager eller Sæd.

10. Og vi boede i Telte og vare lydige og gjorde aldeles, som Jonadab, vor Fader, havde budet os.

11. Men det skede, da Nebukadnezar, Babels Konge, drog op mod Landet, da sagde vi: Kommer og lader os drage ind i Jerusalem for Kaldæernes Hær og for Syrernes Hær! Og saa toge vi Bolig i Jerusalem.

2 Kong. 24, 1 fg.

12. Da kom Herrens Ord til Jeremias, saalydende:

13. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Gaa hen og sig til Judas Mænd og til Jerusalem Indbyggere: Ville I ikke tage imod Tugt, saa I lyde mine Ord? siger Herren.

14. Jonadabs, Rekabs Søns, Ord ere blevne holdte, de, som han bød sine Børn, at de ikke skulde drikke Vin, og de have ikke drukket Vin indtil denne Dag, men lydt sin Faders Bud. Og jeg har talt til eder tidlig og idelig, men I have ikke adlydt mig.

25, 3, 4.

15. Og jeg sendte til eder alle mine Tjenere, Profeterne, tidlig og idelig og sagde: Vender dog om, hver fra sin onde Vej, og bedr eders Idrætter og vandrer ikke efter andre Guder for at tjene dem! Saa skulle I bo i det Land, jeg har givet eder og eders Fædre. Men I høiede ikke eders Øre til og adløde mig ikke.

18, 11; 25, 5 fg.

16. Ja, Jonadabs, Rekabs Søns, Børn havde holdt sin Faders Bud, som han bød dem; men dette Folk har ikke adlydt mig.

17. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg lader komme over Juda og over alle Jerusalem Indbyggere al den Ulykke, jeg har talt over dem, fordi jeg talte til dem, men de hørte ikke, og jeg kaldte paa dem, men de svarede ikke.

Es. 65, 12; 66, 4. Jer. 7, 13.

18. Men til Rekabiternes Hus sagde Jeremias: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Efterdi I have lydt Jonadabs, eders Faders, Bud og holdt alle hans Bud og gjort aldeles, som han bød eder,

19. derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Der skal ikke fattes Jonadab, Rekabs Søn, en

Mand, som skal staa for mit Aasyn alle Dage.

36. KAPITEL.

I Kong Jojakims fjerde Aar byder Herren Jeremias at optegne alle sine Spaadomme ligesaa Josias's Tid for derved maa ske at bringe Folket til at omvende sig, 1-3. Profeten efterkommer Budet ved Hjælp af Skriveren Baruk og lader denne i Templet oplæse Bogen for Folket paa en Fastedag, 4-10. Sagen meldes Øversterne, som lade Baruk komme og oplæse Bogen, 11-15. Forfærdede opfordre de Baruk og Jeremias til at skjule sig, og de underrette Kongen om Sagen, 16-20. Denne lader Bogen hente og oplæse, men skjærer den snart i Stykker og kaster den paa Ilden. Han søger forgjæves at gribe Jeremias og Baruk, 21-26. Herren byder Jeremias at lade Spaadommene optegne i en ny Bog og at forkynde, at Ingen af Jojakims Afkom skal blive Konge, han selv ikke faa nogen Grav, og Landet blive ødelagt, 27-31. Baruk optegner paany de forrige Spaadomme, hvortil der ogsaa føies flere andre, 32.

8. Og Baruk, Nerijas Søn, gjorde aldeles, som Jeremias, Profeten, havde budet ham, idet han læste Herrens Ord op af Bogen i Herrens Hus.

9. Det skede nemlig i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, femte Aar, i den niende Maaned, da udraabte man, at alt Folket i Jerusalem og alt Folket, som var kommet fra Judas Stæder til Jerusalem, skulde faste for Herrens Aasyn.

10. Da oplæste Baruk af Bogen Jeremias's Ord i Herrens Hus, i Skrivers Gemarjas, Safans Søns, Kammer, i den øvre Forgaard, ved Indgangen til Herrens Huses nye Port, for alt Folkets Øren. 2 Kong. 22, 3 Jer. 26, 10.

11. Og Mikaja, Søn af Gemarja, Søn af Safan, hørte alle Herrens Ord af Bogen.

12. Og han gik ned til Kongens Hus, til Skrivers Kammer, og se, der sad alle Øversterne: Elisama, Skrivers, og Delaja, Schemajas Søn, og Elnatan, Akbor's Søn, og Gemarja, Safans Søn, og Zedekias, Hananjas Søn, og alle Øversterne.

13. Og Mikaja kundgjorde dem alle de Ord, han havde hørt, da Baruk læste op af Bogen for Folkets Øren.

14. Da sendte alle Øversterne Jehudi, Søn af Netanja, Søn af Selemja, Søn af Kusi, til Baruk og sagde: Tag Rullen, hvoraf du læste for Folkets Øren, i din Haand og kom hid! Og Baruk, Nerijas Søn, tog Rullen i sin Haand og kom til dem.

15. Og de sagde til ham: Sæt dig ned og læs den for vore Øren! Og Baruk læste den for deres Øren.

16. Og det skede, da de hørte alle Ordene, da vendte de sig forfærdede til hverandre, og de sagde til Baruk: Vi maa underrette Kongen om alt dette.

17. Og de spurgte Baruk og sagde: Fortæl os, hvorledes du skrev alle disse Ord efter hans Mund!

18. Og Baruk sagde til dem: Med sin Mund foresagde han mig alle disse Ord, og jeg skrev dem i Bogen med Blæk.

19. Og Øversterne sagde til Baruk: Gaa hen og skjul dig, du og Jeremias, og lad Ingen vide, hvor I ere!

v. 26.

20. Saa gik de da ind til Kongen i Forgaarden, men Rullen nedlagde de i Elisamas, Skrivers, Kammer;

OG det skede i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges, fjerde Aar, da kom dette Ord til Jeremias fra Herren: 25, 1.

2. Tag dig en Bogrulle og skriv paa den alle de Ord, jeg har talt til dig over Israel og over Juda og over alle Hedningefolkene fra den Dag, da jeg talte til dig, fra Josias's Dage og indtil denne Dag!

3. Kanske Judas Hus vil høre al den Ulykke, jeg tænker at gjøre dem, forat de kunde vende om, hver fra sin onde Vej, og jeg kunde forlade dem deres Misgjerning og deres Synd.

26, 3. Ez. 12, 3.

4. Da kaldte Jeremias Baruk, Nerijas Søn, og Baruk skrev efter Jeremias's Mund alle Herrens Ord, som han havde talt til ham, i en Bogrulle.

33, 12; 45, 1.

5. Og Jeremias bød Baruk og sagde: Jeg er forhindret, jeg kan ikke komme til Herrens Hus.

6. Men gaa du hen og læs af Rullen, som du har skrevet efter min Mund, Herrens Ord op for Folkets Øren i Herrens Hus paa en Fastedag! Ogsaa for hele Judas Øren, som er kommet fra sine Stæder, skal du læse den.

7. Kanske de ville lægge sin ydmyge Bøn ned for Herrens Aasyn og vende om, hver fra sin onde Vej; thi stor er den Vrede og den Harme, Herren har udtalt over dette Folk. 26, 3.

og de kundgjorde alt dette for Kongens Øren.

21. Da sendte Kongen Jehudi hen for at hente Rullen, og han hentede den fra Elisamas, Skriverens, Kammer, og Jehudi oplæste den for Kongens Øren og for alle Øversternes Øren, der stode hos Kongen.

22. Kongen sad i Vinterhuset i den niende Maaned, og et Fyrfad brændte for hans Ansigt.

23. og det skede, da Jehudi havde oplæst tre eller fire Blade, saa skar han* den i Stykker med en Pennekniv og kastede den paa Ilden, som var paa Fyrfadet, indtil hele Rullen var fortæret i Ilden, som var paa Fyrfadet.

24. Og de forfærdedes ikke og sønderrev ikke sine Klæder, hverken Kongen eller nogen af hans Tjenere, som hørte alle disse Ord, 2Kong.22,11.

25. og endskjønt Elnatan og Delaja og Gemarja indstændig bade Kongen ikke at lade Rullen opbrænde, saa hørte han dog ikke paa dem.

26. Og Kongen bød Jerahme'el, Kongesønnen, og Seraja, Asriels Søn, og Selemja, Abde'els Søn, at gribe Baruk, Skriveren, og Jeremias, Profeten; men Herren skjulte dem. V.19.

27. Og Herrens Ord kom til Jeremias, efterat Kongen havde opbrændt Rullen og de Ord, Baruk havde skrevet efter Jeremias's Mund, saalydende:

28. Tag dig atter en anden Rulle og skriv paa den alle de forrige Ord, som stode paa den forrige Rulle, som Jojakim, Judas Konge, opbrændte!

29. Og om Jojakim, Judas Konge, skal du sige: Saa siger Herren: Du opbrændte denne Rulle og sagde: Hvorfor skrev du paa den saaledes: Babels Konge skal komme og ødelægge dette Land og udrydde Mennesker og Dyr af det?

30. Derfor, saa siger Herren om Jojakim, Judas Konge: Han skal ikke have Nogen, som skal sidde paa Davids Trone, og hans døde Krop skal ligge henkastet for Heden om Dagen og for Kulden om Natten. 22, 19.

31. Og jeg vil hjemsøge ham og hans Afkom og hans Tjenere for deres Misgjerning, og jeg vil lade komme over dem og over Jerusalems Indbyggere og over Judas Mænd al den Ulykke, jeg har forkyndt dem, uden at de hørte.

32. Da tog Jeremias en anden

Rulle og gav den til Baruk, Nerijas Søn, Skriveren, og han skrev paa den efter Jeremias's Mund alle den Bogs Ord, som Jojakim, Judas Konge, havde opbrændt i Ilden, og der blev til dem endnu føiet mange lignende Ord.

37. KAPITEL.

Paa den Tid, da Jeremias endnu ikke var fængslet, og Babylonterne havde hævet Jerusalems Beleiring for at møde Ægypterne, begjærede Zedekias, at Profeten skulde bede for ham og Folket, 1-5. Jeremias svarer ham da, at Ægypterne ikke skulde være ham til nogen Hjælp, og Babylonterne komme tilbage og indtage Jerusalem, som ganske vist skal blive ødelagt, 6-10. Paa den Tid bliver Profeten, da han vil begive sig til Benjamins Land, beskyldt for at ville løbe over til Fjenden, slagen og kastet i Fængsel, 11-16. Kongen lader ham hente til sig for at saa et Herrens Ord af ham, og Jeremias forkynder ham atter, at han skal gives i Fjendernes Haand. Paa Profetens Bøn formilder dog Kongen hans Fængsel, 17-21.

OG Zedekias, Josias's Søn, blev Konge i Konjas*, Jojakims Søns, Sted; ham havde nemlig Nebukadnezar, Babels Konge, sat til Konge i Judas Land.

2 Kong. 24, 17 fg. Jer. 52, 1 fg. *22, 24.

2. Men han og hans Tjenere og Landets Folk hørte ikke paa Herrens Ord, som han talte ved Profeten Jeremias.

3. Og Kong Zedekias sendte Jehukal, Selemjas Søn, og Presten Zefanja, Ma'asejas Søn, til Profeten Jeremias og lod sige: Bed dog for os til Herren, vor Gud! 42, 2. Es. 37, 2 fg.

4. Jeremias gik dengang ind og ud midt iblandt Folket, og man havde ikke sat ham i Fængsel.

5. Og Faraos Hær var dragen ud fra Ægypten, og da Kaldæerne, som beleiredes Jerusalem, hørte Rygtet om dem, drog de bort fra Jerusalem.

6. Da kom Herrens Ord til Profeten Jeremias saalydende:

7. Saa siger Herren, Israels Gud: Saa skulle I sige til Judas Konge, som sendte eder til mig for at adspørge mig: Se, Faraos Hær, som er dragen ud til Hjælp for eder, skal vende tilbage til sit Land, Ægypten.

8. og Kaldæerne skulde komme igjen og stride mod denne Stad, og de skulde indtage den og opbrænde den med Ild.

9. Saa siger Herren: Bedrager

Ikke eder selv, idet I sige: Kaldæerne skulle visselig drage bort fra os! Thi de skulle ikke drage bort;

10. om I end sloge hele Kaldæernes Hær, som strider mod eder, og der kun blev nogle haardt Saarede tilbage iblandt dem, saa skulde disse staa op, hver i sit Telt, og opbrænde denne Stad med Ild.

11. Og det skede, da Kaldæernes Hær var dragen bort fra Jerusalem og Faraos Hærs Skyld,

12. da gik Jeremias ud af Jerusalem for at gaa til Benjamins Land, for at hente sin Lod derfra, midt iblandt Folket.

13. Og da han var i Benjamins Port, hvor der var en Opsynsmand, hvis Navn var Jerija, Søn af Selemja, Søn af Hananja, saa greb denne Profeten Jeremias og sagde: Du vil gaa over til Kaldæerne.

14. Da sagde Jeremias: Det er Løgn; jeg vil ikke gaa over til Kaldæerne. Men Jerija hørte ikke paa Jeremias, men greb ham og førte ham til Øversterne.

15. Da bleve Øversterne vrede paa Jeremias og sloge ham, og de satte ham i Fangehuset, i Jonatans, Skriversens, Hus; thi det havde de gjort til Fængsel.

16. Da Jeremias var kommen i Fangehullet, i Kjælderen, og havde sidet der i mange Dage,

17. sendte Kong Zedekias Bud og lod ham hente, og Kongen spurgte ham i sit Hus i Løndom og sagde: Er der noget Ord fra Herren? Og Jeremias sagde: Ja, der er. Og han sagde: I Babels Konges Haand skal du vorde given.

18. Og Jeremias sagde til Kong Zedekias: Hvad har jeg syndet mod dig og mod dine Tjenere og mod dette Folk, at I have sat mig i Fængsel!

19. Og hvor ere eders Profeter, som profeterede for eder og sagde: Babels Konge skal ikke komme over eder og over dette Land?

20. Og nu, hør dog, min Herre Konge! Lad dog min ydmyge Bøn vorde nedlagt for dit Aasyn og send mig ikke tilbage til Jonatans, Skriversens, Hus, forat jeg ikke skal dø der!

21. Da bød Kong Zedekias, og de satte Jeremias i Forvaring i Vagtgaarden og gave ham et Brød til hver Dag fra Bagernes Gade, indtil alt

Brødet i Staden var fortæret. Og Jeremias blev i Vagtgaarden.

38, 9; 52, 6.

38. KAPITEL.

Da Folkets Øverster have hørt, at Jeremias har raadet Folket til at overgive sig til Kaldæerne, lade de ham som en Fjende af Folket kaste i en Brønd med Dynd; herfra reddes han ved Ætioperen Ebed-Melek og sættes igjen i Vagtgaarden, 1-13. Han hentes til Kongen og raader ogsaa denne til at overgive sig, 14-23. Kongen paalægger ham at holde denne Santale hemmelig for Øversterne, hvad Jeremias ogsaa gjør. Han forbliver i Vagtgaarden indtil Jerusalems Indtagelse, 24-28.

MEN Sefatja, Mattans Søn, og Gedalja, Pashurs Søn, og Jukal, Selemjas Søn, og Pashur, Malkias Søn, hørte de Ord, som Jeremias talte til Folket, idet han sagde:

2. Saa siger Herren: Den, som bliver i denne Stad, skal dø ved Sverd, ved Hunger og ved Pest; men den, som gaar ud til Kaldæerne, skal leve, han skal faa sit Liv til Bytte og leve.

3. Saa siger Herren: Denne Stad skal visselig gives i Babels Konges Hærs Haand, og han skal indtage den.

4. Da sagde Øversterne til Kongen: Lad dog denne Mand dræbe, fordi han bringer de Stridsmænd, som ere blevne tilbage i denne Stad, og alt Folket til at lade Hændernesynke, idet han taler saadanne Ord til dem! Thi denne Mand søger ikke dette Folks Vel, men dets Ulykke.

Am. 7, 10 fg.

5. Da sagde Kong Zedekias: Se, han er i eders Haand; thi Kongen magter ikke Noget mod eder.

6. Da toge de Jeremias og kastede ham i Malkias, Kongesønnens, Brønd, som var i Vagtgaarden, og de firede Jeremias ned med Reb, og i Brønden var ikke Vand, men Dynd, og Jeremias sank ned i Dyndet.

1 Mos. 37, 24.

7. Og Ebed-Melek, Ætioperen, en Gilding, som var i Kongens Hus, hørte, at de havde kastet Jeremias i Brønden, og Kongen sad i Benjamins Port.

8. Saa gik Ebed-Melek ud af Kongens Hus og talte til Kongen og sagde:

9. Min Herre Konge! Disse Mænd have handlet ilde i alt det, de have

gjort mod Profeten Jeremias, hvem de have kastet i Brønden, og han dør der, hvor han er, af Hunger; thi der er ikke Brød mere i Staden. 37, 21.

10. Da bød Kongen Ebed-Melek, Ætioperen, og sagde: Tag tretti Mænd med dig herfra og drag Profeten Jeremias op af Brønden, førend han dør!

11. Og Ebed-Melek tog Mændene med sig og gik ind i Kongens Hus, hen under Forraadskammeret, og tog derfra Pjalter af sønderrevne Klæder og Pjalter af forslidte Klæder og frede dem ned til Jeremias i Brønden med Reb.

12. Og Ebed-Melek, Ætioperen, sagde til Jeremias: Læg dog Pjalterne af de sønderrevne og forslidte Klæder under dine Armlæd, under Rebene! Og Jeremias gjorde saa.

13. Og de drog Jeremias op med Rebene og fik ham op af Brønden, og Jeremias forblev i Vagtgaarden.

37, 21; 39, 14.

14. Og Kong Zedekias sendte Bud og hentede Profeten Jeremias til sig i den tredje Indgang i Herrens Hus, og Kongen sagde til Jeremias: Jeg vil spørge dig om Noget; dølg Intet for mig!

15. Og Jeremias sagde til Zedekias: Naar jeg forkynder dig det, vil du da ikke lade mig dræbe? Og naar jeg giver dig Raad, vil du dog ikke høre paa mig. Luk. 22, 67. 68.

16. Da tilsvor Kong Zedekias Jeremias i Løndom og sagde: Saasandt Herren lever, som har skabt os denne Sjel, vil jeg ikke dræbe dig og ikke give dig i disse Mænds Haand, som søge efter dit Liv. V. 4. 5.

17. Og Jeremias sagde til Zedekias: Saa sigler Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Dersom du gaar ud til Babels Konges Øverster, saa skal din Sjel leve, og denne Stad skal ikke blive opbrændt med Ild, og du skal leve, du og dit Hus.

18. Men dersom du ikke gaar ud til Babels Konges Øverster, saa skal denne Stad gives i Kaldæernes Haand, og de skulle opbrænde den med Ild, og du skal ikke undkomme af deres Haand.

2 Køn. 36, 12. Jer. 34, 2.

19. Men Kong Zedekias sagde til Jeremias: Jeg er bange for de Jøder, som ere gangne over til Kaldæerne, at man vil overgive mig i deres Haand, og at de skulle handle lide med mig.

20. Men Jeremias sagde: Man skal ikke overgive dig; hør dog paa Herrens Røst i det, jeg taler til dig, forat det maa gaa dig vel, og din Sjel maa leve!

21. Men vægrer du dig ved at gaa ud, da er dette det Ord, Herren har ladet mig se: 2 Køn. 36, 12.

22. Se, alle de Kvinder, som ere blevne tilbage i Judas Konges Hus, blive førte ud til Babels Konges Øverster, og de sige til dig: Dine gode Venner have forlokket dig og faaet Overhaand over dig; dine Fødder ere ned-sunkne i Skarnet, de ere vegne tilbage. Obåd. 7.

23. Og alle dine Hustruer og dine Børn skal man føre ud til Kaldæerne, og du skal ikke undkomme af deres Haand; men ved Babels Konges Haand skal du vorde greben, og denne Stad skal du opbrænde* med Ild.

32, 4; 34, 3.

*d. e. g. ere, at den bliver opbrændt.

24. Og Zedekias sagde til Jeremias: Lad ikke Nogen faa vide om disse Ord, forat du ikke skal dø!

25. Og naar Øversterne faa høre, at jeg har talt med dig, og de komme til dig og sige til dig: Fortæl os, hvad du har talt til Kongen! Dølg det ikke for os, forat vi ikke skulle dræbe dig! Hvad har Kongen talt til dig?—

26. da skal du sige til dem: Jeg nedlagde min ydmyge Bøn for Kongens Aasyn, at han ikke maatte bringe mig tilbage til Jonatans Hus for at døder. 37, 20.

27. Og alle Øversterne kom til Jeremias og spurgte ham, og han svarede dem aldeles, som Kongen havde befalet. Og de taug og lode ham i Ro; thi Sagen blev ikke bekjendt.

28. Og Jeremias blev i Vagtgaarden indtil den Dag, Jerusalem blev indtaget.

39. KAPITEL.

Jerusalem bliver indtaget, Zedekias fangen og hans Øine udstukne; han selv bliver lagt i Lænker, hans Sønnen og de Fornemste dræbte, Staden opbrændt og dens Mure nedrevne, og Folket, undtagen de ringeste, bortført til Babel, 1-10. Jeremias bliver paa Nebukadnezars Befaling ved Nebusaradan udfriet af sit Fængsel og overgIVEN i Gedaljas Varetægt, 11-14. Herren har allerede forhen lovet Ebed-Melek at ville redde ham, fordi han har forladt sig paa ham, 15-18.

Og det skede, da Jerusalem var indtaget (i Zedekias's, Judas Kon-

ges, niende Aar, i den tiende Maaned, kom nemlig Nebukadnezar, Babels Konge, og al hans Hær til Jerusalem og belejrede det;

52, 4 fg. 2 Kong. 25, 1 fg. 2 Krøn. 36, 17 fg.

2. i Zedekias's ellevte Aar, i den fjerde Maaned, paa den niende Dag i Maaned, brød man ind i Staden,

3. da kom alle Babels Konges Øverster ind og satte sig i Midtporten, Nergal-Sarezer, Samgar-Nebu, Sarsekim, Hofmændenes Øverster, Nergal-Sarezer, Magernes Øverste, og alle de øvrige Babels Konges Øverster.

4. Og det skede, da Zedekias, Judas Konge, og alle Krigsmændene saad dem, da flyede de og drog om Natten ud af Staden paa Veien til Kongens Have gjennem Porten mellem begge Murene; og han* gik ud paa Veien til den øde Mark.

Ex. 12, 12. *Kongen.

5. Og Kaldæernes Hær satte efter dem og naaede Zedekias paa Jerichos øde Marker, og de toge ham og førte ham op til Nebukadnezar, Babels Konge, til Ribla i Hamats Land, og han afsagde Dom over ham.

6. Og Babels Konge dræbte Zedekias's Sønner i Ribla for hans Øine; ligesaa dræbte Babels Konge alle de Fornemme i Juda.

52, 10 fg. 24 fg. 2 Kong. 25, 6. 7. 18 fg.

7. Og Zedekias's Øine lod han blinde, og han lod ham binde med to Kobberlænker for at føre ham til Babel. Dom. 16, 21.

8. Og Kongens Hns og Folkets Huse opbrændte Kaldæerne med Ild, og Jerusalems Mure revde ned.

9. Og Resten af Folket, dem, som vare blevne tilbage i Staden, og Overløberne, som vare gangne over til ham, og Resten af Folket, dem, som vare blevne tilovers, bortførte Nebusaradan, Livvagtens Øverste, til Babel.

10. Men Nogle af det ringe Folk, som ikke havde Noget, lod Nebusaradan, Livvagtens Øverste, blive tilbage i Judas Land, og han gav dem Vingaarde og Agre den samme Dag.

11. Og Nebukadnezar, Babels Konge, gav Befaling om Jeremias ved Nebusaradan, Livvagtens Øverste, idet han sagde:

12. Tag ham og lad dine Øine være over ham og gjør ham ikke noget Ondt! Gjør med ham saaledes, som han taler til dig! 40, 4 fg. Ps. 105, 5.

13. Da sendte Nebusaradan, Livvagtens Øverste, og Nebusarban, Hofmændenes Øverste, og Nergal-Sarezer, Magernes Øverste, og alle Babels Konges Øverster,

14. — de sendte Bud og toge Jeremias ud af Vagtgaarden, og de overgave ham til Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, forat han skulde føre ham ud til sit Hus; og han blev midt iblandt Folket.

15. Men til Jeremias var Herrens Ord kommet, da han sad fast i Vagtgaarden, saalydende:

16. Gaa hen og sig til Ebed-Melek, Ætloperen: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg lader mine Ord komme over denne Stad til det Onde og ikke til det Gode, og de skulle opfyldes for dit Aasyn paa den Dag. 38, 7.

17. Men jeg vil redde dig paa den Dag, siger Herren, og du skal ikke overgives i de Mænds Haand, for hvem du gruer.

18. Thi jeg vil lade dig undkomme, og du skal ikke falde for Sverdet, men du skal faa dit Liv til Bytte, fordi du forlod dig paa mig, siger Herren. Dan. 6, 24.

40. KAPITEL.

Nebusaradan bekjender for Jeremias, at det, som er vederfaret det jødiske Folk, er en Opfyldelse af Herrens Ord, og en Følge af dets Ulydighed imod ham, overlader Profeten at vælge, om han vil drage med til Babel eller blive i Landet, og lader ham saa drage til Gedalja i Mizpa, hvem Nebukadnezar har sat over Landet, 1-6. Hærfererne og en Del af Folket slutte sig til Gedalja, som formaner dem til at tjene Babels Konge, 7-12. Johanan og Andre advare Gedalja mod Ismael som den, der vil dræbe ham; men Gedalja tror det ikke, 13-16.

DET Ord, som kom til Jeremias fra Herre, efterat Nebusaradan, Livvagtens Øverste, havde løsladt ham fra Rama, idet han hentede ham, da han var bunden med Lænker midt iblandt alle de Bortførte fra Jerusalem og Juda, som blev bortførte til Babel.

2. Livvagtens Øverste hentede nemlig Jeremias og sagde til ham: Herren, din Gud, har talt denne Ulykke mod dette Sted.

3. Og Herren lod det komme og gjorde, som han havde talt; thi i havde syndet mod Herren og ikke hørt paa hans Røst, og saa hændte dette eder.

4. Og nu, se, jeg har idag løst dig af Lænkerne, som vare paa din Haand. Er det godt i dine Øine at komme med mig til Babel, saa kom, og jeg vil lade mit Øie være over dig. Men er det ondt i dine Øine at komme med mig til Babel, saa lad det være! Se, hele Landet ligger for dig; hvor det er godt og ret i dine Øine at gaa hen, derhen gaa du!

5. Og da han endnu ikke vendte sig til nogen Kant, sagde han: Saa vend da tilbage til Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, hvem Babels Konge har sat til Opsynsmand i Judas Stæder, og bliv hos ham midt iblandt Folket, eller gaa, hvorsomhelst det er ret i dine Øine at gaa! Og Livvagtens Øverste gav ham Mad og Gaver og lod ham fare.

6. Og Jeremias kom til Gedalja, Achikams Søn, til Mizpa, og han blev hos ham midt iblandt Folket, dem, som vare blevne tilbage i Landet.

7. Og da alle Hærførerne, som vare ude paa Landet, de og deres Mænd, hørte, at Babels Konge havde sat Gedalja, Achikams Søn, til Opsynsmand i Landet, og at han havde overgivet til hans Opsyn Mænd og Kvinder og smaa Børn og nogle af de Ringe i Landet, af dem, som ikke vare blevne bortførte til Babel,

8. saa kom de til Gedalja i Mizpa, baade Ismael, Netanjas Søn, og Johanan og Jonatan, Kareahs Sønner, og Seraja, Tanhumets Søn, og Ofajs, Netofaitens, Sønner og Jesanja, Ma'akattitens Søn, de og deres Mænd.

9. Og Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, tilsvor dem og deres Mænd og sagde: Frygt ikke for at tjene Kaldæerne! Bliver i Landet og tjener Babels Konge! Saa skal det gaa eder vel. 2 Kong. 25, 24.

10. Og jeg, se, jeg bor i Mizpa for at staa for de Kaldæeres Aasyn, der komme til os, og I, samler i Vin og Frugt og Olje og lægger det i eders Kar og bliver i eders Stæder, som I have taget i Besiddelse!

11. Ogsaa alle de Jøder, som vare i Moab og iblandt Ammons Børn og i Edom, og de, som vare i alle Landene, hørte, at Babels Konge havde skjenket Juda en Levning, og at han havde sat Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, over dem.

12. Og alle Jøderne vendte tilbage fra alle de Steder, hvorhen de vare

fordrevne, og kom til Judas Land, til Gedalja i Mizpa, og de samlede Vin og Frugt i stor Mængde.

13. Men Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne, som vare ude paa Landet, kom til Gedalja i Mizpa,

14. og de sagde til ham: Ved du, at Ba'alja, Ammons Børns Konge, har sendt Ismael, Netanjas Søn, for at slaa dig ihjel! Men Gedalja, Achikams Søn, troede dem ikke.

15. Og Johanan, Kareahs Søn, sagde i Lødom til Gedalja i Mizpa: Lad mig dog gaa hen og slaa Ismael, Netanjas Søn, ihjel, udenat Nogen faar det at vide! Hvorfor skal han slaa dig ihjel, og hele Juda, som har samlet sig til dig, vorde adspredt, og Judas Levning gaa tilgrunde?

2 Sam. 16, 9.

16. Men Gedalja, Achikams Søn, sagde til Johanan, Kareahs Søn: Gjør ikke dette! Thi du taler Løgn om Ismael.

41. KAPITTEL.

Ismael, en Mand af jeditak Kongest, dræber Gedalja og hans Folk, ligeledes flere Mænd, som ere komne fra forskellige Stæder i Israels Land, paa ti nær, hvilke han lader beholde Livet, fordt de sige, at de have skjulte Forraad paa Marken, 1-9. Da Ismael vil bortføre Resten af Folket i Mizpa som Fanger til Ammoniternes Land, overfalder han ved Gibeon af Johanan. De af Ismael Bortførte slutte sig til denne; Ismael selv undkommer, 10-15. Af Frygt for Nebukadnezars Hevn over Gedaljas Mord beslutter Johanan med alle de Jøder, som ere tilbage i Landet, at drage til Ægypten, 16-18.

OG det skede i den syvende Maaned, da kom Ismael, Søn af Netanja, Elisamas Søn, af kongelig Byrd, en af Kongens Øverster, og ti Mænd med ham til Gedalja, Achikams Søn, til Mizpa, og de spiste der sammen i Mizpa. 2 Kong. 25, 25.

2. Da stod Ismael, Netanjas Søn, op, og de ti Mænd, som vare med ham, og de sloge Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, ihjel med Sverdet, og han dræbte ham, hvem Babels Konge havde sat til Opsynsmand i Landet.

3. Og alle de Jøder, som vare hos ham, hos Gedalja, i Mizpa, og de Kaldæere, som fandtes der, Krigsmændene, slog Ismael ihjel.

4. Og det skede den anden Dag, efterat han havde dræbt Gedalja, da endnu Ingen vidste det,

5. da kom der Mænd fra Sikem,

fra Silo og Samaria, ottet Mænd med afdraget Skjæg og sønderrevne Klæder og med Indsnit i Kjødets*, og de havde Madoffer og Virak i sin Haand for at bringe det til Herrens Hus.

*16. 6.

6. Og Ismael, Netanjas Søn, gik ud imod dem fra Mizpa, og han gik og græd; og det skede, da han traf dem, sagde han til dem: Kommer til Gedalja, Achikams Søn!

7. Og det skede, da de kom midt ind i Staden, dræbte Ismael, Netanjas Søn, dem og kastede dem midt i Brønden*, han og de Mænd, som vare med ham.

*v. 9.

8. Men der fandtes ti Mænd iblandt dem, som sagde til Ismael: Dræb os ikke! Thi vi have skjulte Forraad paa Marken, Hvede og Byg og Olje og Honning. Da lod han dem være og dræbte dem ikke midt iblandt deres Brødre.

9. Og Brønden, hvori Ismael kastede alle de døde Mænds Kroppe, som han havde slaet ihjel foruden Gedalja, var den, som Kong Asa havde gjort for Baesas, Israels Konges, Skyld; den fyldte Ismael, Netanjas Søn, med Ihjeslagne.

1 Kong. 15, 22.

10. Og Ismael bortførte som Fanger hele Resten af Folket, som var i Mizpa, Kongens Døtre og alt Folket, dem, som vare bievne tilbage i Mizpa, som Nebusaradan, Livvagtens Øverste, havde overgivet til Gedaljas, Achikams Søns, Opsyn; dem bortførte Ismael, Netanjas Søn, som Fanger, og han gik afsted for at drage over til Ammons Børn.

11. Men da Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne, som vare med ham, hørte om alt det Onde, Ismael, Netanjas Søn, havde gjort,

12. da toge de alle Mændene og gik afsted for at stride mod Ismael, Netanjas Søn, og de fandt ham ved det store Vand*, som er i Gibeon.

*2 Sam. 2, 13.

13. Og det skede, da alt Folket, som var med Ismael, saa Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne, som vare med ham, da bleve de glade.

14. Og alt Folket, som Ismael havde bortført som Fanger fra Mizpa, vendte sig og drog tilbage og gik til Johanan, Kareahs Søn.

15. Men Ismael, Netanjas Søn, undkom med otte Mænd fra Joha-

nans Aasyn, og han drog bort til Ammons Børn.

16. Da tog Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne, som vare med ham, hele Resten af Folket, dem fra Mizpa, som han havde ført tilbage fra Ismael, Netanjas Søn, efterat denne havde slaet Gedalja, Achikams Søn, ihjel, Mænd, Krigsmændene, og Kvinder og smaa Børn og Hofmænd, som han havde ført tilbage fra Gibeon.

17. Og de droge afsted og stansede i Kimhams Herberge, som var ved Betlehem, for at drage videre og komme til Ægypten;

2 Sam. 19, 38, 2 Kong. 25, 26.

18. — for Kaldæernes Skyld; thi de frygtede for dem, fordi Ismael, Netanjas Søn, havde ihjelslaet Gedalja, Achikams Søn, hvem Babels Konge havde sat til Opsynsmand i Landet.

42. KAPITEL.

Hærførerne og Folket bede Jeremias at adspørge Herren angaaende deres Forhavende, idet de forpligte sig til at gjøre efter Herrens Ord, 1-6. Efter ti Dages Forløb svarer Herren dem ved Profeten, at han, hvis de blive i Landet, vil gjøre vel imod dem og beskytte dem mod Babels Konge, men, hvis de af Frygt for Krig og Hunger drage til Ægypten, lade dem omkomme der, 7-18. Forud forvæst om deres Ulydighed, forstærker Jeremias dem, at det er Herrens Ord, han har forkyndt dem, og at de ved at handle derimod ville volde sin egen Undergang, 19-22.

DA kom alle Hærførerne frem, baade Johanan, Kareahs Søn, og Jesanja, Hosajas Søn, og alt Folket, baade Smaa og Store.

2. Og de sagde til Profeten Jeremias: Lad dog vor ydmyge Bøn vord nedlagt for dit Aasyn og bed for os til Herren, din Gud, for hele denne Levning (thi faa ere vi blevne tilovers af Mange, som dine Øine se os her),

37, 3. Es. 37, 4.

3. at Herren, din Gud, vil give os tilkjende den Vel, vi skulle vandre, og den Ting, vi skulle gjøre.

4. Og Profeten Jeremias sagde til dem: Jeg skal gjøre det; se, jeg vil bede til Herren, eders Gud, efter eders Ord, og det skal ske: Hvert et Ord, Herren svarer eder, skal jeg kundgjøre eder; jeg skal ikke forholde eder et Ord.

5. Og de sagde til Jeremias: Herren være et sandt og trofast Vidne

Imod os, dersom vi ikke gjøre efter hvert et Ord, hvormed Herren, din Gud, sender dig til os!

2 Mos. 19, 8; 24, 3. 7.

6. Hvadenten det er godt eller ondt, ville vi lyde Herrens, vor Guds, Røst, til hvem vi sende dig, forat det maa gaa os vel, naar vi lyde Herrens, vor Guds, Røst.

7. Og det skede efter ti Dages Forløb, da kom Herrens Ord til Jeremias.

8. Og han kaldte paa Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne, som vare med ham, og alt Folket, baade Smaa og Store,

9. og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud, til hvem I sendte mig for at nedlægge eders ydmyge Bøn for hans Aasyn:

10. Dersom I blive i dette Land, saa vil jeg bygge eder og ikke nedbryde, og plante eder og ikke oprykke; thi jeg angrr det Onde, jeg har gjort eder.

18, 7 fg.

11. Frygter ikke for Babels Konge, for hvem I frygte, frygter ikke for ham, siger Herren; thi jeg er med eder for at frelse eder og for at udfri eder af hans Haand.

41, 18.

12. Og jeg vil lade eder finde Barmhertighed, og han skal forbarme sig over eder og lade eder vende tilbage til eders Land.

13. Men dersom I sige: Vi ville ikke blive i dette Land, saa I ikke lyde Herrens, eders Guds, Røst,

14. men sige: Nei, men til Ægyptens Land ville vi gaa, forat vi ikke skulle se Krig og ikke høre Basunens Lyd og ikke hungre efter Brød, og der ville vi blive, —

15. saa hører nu derfor Herrens Ord, I, som ere blevne tilovers af Juda: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Dersom I rette eders Aasyn til at drage til Ægypten, og I drage hen for at bo der,

16. da skal det ske, at Sverdet, I frygte for, skal naa eder der i Ægyptens Land, og Hungeren, I ere rædde for, skal følge eder i Hælene der i Ægypten, og der skulle I dø.

17. Og alle de Mænd, som have rettet sit Aasyn til at drage til Ægypten for at bo der, de skulle dø ved Sverd, ved Hunger og ved Pest, og Ingen af dem skal blive tilovers og undslippe fra den Ulykke, som jeg lader komme over dem,

44, 12.

18. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Ligesom min Vrede og min Harme blev udstødt over Jerusalems Indbyggere, saaledes skal min Harme blive udstødt over eder, naar I komme til Ægypten, og I skulle vorde til en Ed og til en Forførdelse og til en Forbandelse og til en Forhaanelse, og I skulle ikke mere se dette Sted.

24, 9; 29, 18; 44, 8. 12.

19. Herren har talt til eder, I, som ere blevne tilovers af Juda: Drager ikke til Ægypten! Vide skulle I, at jeg har advaret eder idag.

20. Thi I fare vild og forspilde eders Liv; I have jo selv sendt mig til Herren, eders Gud, idet I sagde: Bed for os til Herren, vor Gud, og kundgør os Alt, hvad Herren, vor Gud, siger, og vi ville gjøre det.

V. 5.

21. Og jeg har kundgjort eder det idag; men I have ikke hørt paa Herrens, eders Guds, Røst og paa alt det, hvormed han sendte mig til eder.

22. Saa skulle I nu vide, at I skulle dø ved Sverd, af Hunger og af Pest paa det Sted, hvorhen I have Lyst til at drage for at bo der.

V. 17.

43. KAPITEL.

Jeremias bliver af dem, der staa i Spidsen for Folket, beskyldt for, at han efter Baruks Tilskyndelse forkynder dem Løgn, og tilligemed Baruk og de Øvrige ført til Ægypten, 1-7. Her byder Herren ham ved en billedlig Handling og i Ord at forkynde Jøderne, at Ægypten skal gives i Nebukadnezars Haand og ødelægges af ham, 8-13.

OG det skede, da Jeremias var færdig med at tale til alt Folket alle Herrens, deres Guds, Ord, hvormed Herren, deres Gud, havde sendt ham til dem, alle disse Ord,

2. da sagde Asarja, Hosajas Søn, og Johanan, Kareahs Søn, og alle de frække Mænd, de sagde til Jeremias: Du taler Løgn; Herren, vor Gud, har ikke sendt dig og sagt: I skulle ikke drage til Ægypten for at bo der.

3. Men Baruk, Nerijas Søn, ophidsede dig imod os for at overgive os i Kaldæernes Haand, forat de kunne dræbe os eller føre os bort til Babel.

4. Og Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne og alt Folket hørte ikke paa Herrens Røst, saa de bleve i Judas Land.

5. Men Johanan, Kareahs Søn, og alle Hærførerne toge alle dem, som vare blevne tilovers af Juda, som

vare komne tilbage fra alle de Hedningefolk, hvorhen de vare blevne fordrevne, for at bo i Judas Land,

40, 11, 12.

6. Mændene og Kvinderne og de smaa Børn og Kongens Døtre og hver Sjæl, som Nebusaradan, Livvagtens Øverste, havde ladet blive hos Gedalja, Søn af Achikam, Safans Søn, samt Jeremias, Profeten, og Baruk, Nerijas Søn,

40, 7; 41, 10.

7. og de droge afsted til Ægyptens Land, thi de hørte ikke paa Herrens Røst; og de kom indtil Tachpanches.

8. Og Herrens Ord kom til Jeremias i Tachpanches, saalydende:

9. Tag i din Haand store Stene og skjul dem i Leret ved Teglovnene, som er ved Indgangen til Faraos Hus i Tachpanches, i jødiske Mænds Paasyn!

10. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg sender Bud og henter Nebukadnezar, Babels Konge, min Tjener, og sætter hans Trone ovenpaa disse Stene, som jeg har skjult, og han skal udbrede sit prægtige Tæppe over dem.

11. Og han skal komme derhen og slaa Ægyptens Land; den, som hører Døden til, hjemfalder til Døden, og den, som hører Fangenskab til, hjemfalder til Fangenskab, og den, som hører Sverdet til, hjemfalder til Sverdet.

15, 2.

12. Og jeg vil tænde Ild paa Ægyptens Gunders Huse, og han skal opbrænde dem og føre dem* bort, og han skal svøbe sig i Ægyptens Land, ligesom en Hyrde svøber sig i sit Klædebon, og drage ud derfra i Fred.

46, 25. 2 Mos. 12, 12.

4 Mos. 33, 4. Es. 10, 10. *Ægyptens Guder.

13. Og han skal sønderbryde Støtterne i Betsemes*, som er i Ægyptens Land, og Ægyptens Gunders Huse ska han opbrænde med Ild. *Heliopolis!

44. KAPITEL.

Jeremias forkynder Jæderne i Ægypten, at de, fordi de ikke have ladet sig advare af Herrens Straffedom over Juda og Jerusalem, men fremdeles drive Afguder, skulle udryddes ved Sverd og Hunger, 1-14. De svare, at de ingenlunde ville afstaa fra Afguderiet, som just har bragt dem Lykke, 15-19. Profeten forholder dem, at det netop er Afguderiet, som har ført Ulykken over Juda og Jerusalem, og forkynder dem Ødelæggelse og Undergang og som Tegn paa

denne Truets Opfyldelse, at Ægyptens Konge Hofra skal gives i Nebukadnezars Haand, 20-30.

DET Ord, som kom til Jeremias, til alle de Jøder, som boede i Ægyptens Land, som boede i Migdol og i Tachpanches og i Nof og i Patros's Land, saalydende:

2. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: I have seet al den Ulykke, jeg har ladet komme over Jerusalem og over alle Judas Stæder, og se, de ere en Ørk paa denne Dag, og der er Ingen, som bor i dem,

3. for deres Ondskabs Skyld, som de øvede for at vække min Harm, idet de gik hen for at brænde Røggelse, for at tjene andre Guder, som de ikke kjendte, hverken de eller I eller eders Fædre.

4. Og jeg sendte alle mine Tjenere, Profeterne, tidlig og idelig til eder og sagde: Gjørør dog ikke denne vederstyggelige Ting, som jeg hader!

25, 4.

5. Men de hørte ikke og bødte ikke sit Øre til, saa de vendte om fra sin Ondskab, saa de ikke brændte Røggelse for andre Guder.

6. Da blev min Harm og min Vrede udøst, og den brændte i Judas Stæder og paa Jerusalem's Gader, og de blev til en Ørk, til et Øde, som det sees paa denne Dag.

7. Og nu, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Hvorfor gjøre I saa stor en Ondskab mod eder selv, saa Mand og Kvinde, Barn og Diende udryddes for eder af Judas Midte, saa der ikke levnes eder nogen Rest,

8. idet I vække min Harm ved eders Hænders Gjæringer, ved at brænde Røggelse for andre Guder i Ægyptens Land, hvorhen I ere dragne for at bo der, — forat de* skulle blive udryddede for eder, og forat I skulle blive til en Forbandelse og til en Forhaanelse blandt alle Jordens Folkeslag!

*Mand og Kvinde o. s. v.; V. 7.

9. Have I glemt eders Fædres onde Gjæringer og Judas Kongers onde Gjæringer og dets Kvinders onde Gjæringer og eders onde Gjæringer og eders Kvinders onde Gjæringer, som de gjorde i Judas Land og paa Jerusalem's Gader?

10. De ere ikke blevne sønderknuste* indtil denne Dag, og de frygte ikke og vandre ikke i min

Lov og i mine Bud, som jeg har forelagt eder og eders Fædre.

*ydmygede.

11. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg retter mit Aasyn imod eder til det Onde og til at udrydde hele Juda.

24, 6. Am. 9, 4.

12. Og jeg vil tage dem, som ere blevne tilovers af Juda, som rettede sit Aasyn til at drage til Ægyptens Land for at bo der, og de skulle alle omkomme, i Ægyptens Land skulle de falde; ved Sverdet, ved Hungeren skulle de omkomme; baade Smaa og Store skulle dø ved Sverdet og ved Hungeren, og de skulle blive til en Ed, til en Forfærdelse og til en Forbandelse og til en Forhaanelse.

42, 17, 18.

13. Og jeg vil hjem søge dem, som bo i Ægyptens Land, ligesom jeg hjem søgte Jerusalem, med Sverd, med Hunger og med Pest.

14. Og Ingen skal undslippe og blive tilovers af Judas Levning, af dem, som ere komne for at bo der i Ægyptens Land, saa Nogen kommer tilbage til Judas Land, som deres Sjæl stunder efter at komme tilbage til for at bo der; thi Ingen skal komme tilbage igjen, uden nogle Undslupne.

V. 28.

15. Da svarede de Jeremias, alle de Mænd, som vidste, at deres Kvinder brændte Røgelse for andre Guder, og alle Kvinderne, som stode der i en stor Hob, og alt Folket, som boede i Ægyptens Land, i Patros, og de sagde:

16. Hvad det Ord vedkommer, som du har talt til os i Herrens Navn, da ville vi ikke høre paa dig;

6, 16 fg. 18, 12.

17. men vi ville gjøre efter alt det Ord, som er udgaaet af vor Mund, saa vi brænde Røgelse for Himmels Dronning og udøse Drikoffere for hende, ligesom vi have gjort, vi og vore Fædre, vore Konger og vore Fyrster, i Judas Stæder og paa Jerusalem Gader. Da bleve vi mættede med Brød, og det gik os vel, og vi saa ikke Ulykke.

7, 18.

18. Men fra den Tid, vi lode af at brænde Røgelse for Himmels Dronning og udøse Drikoffere for hende, have vi havt Mangel paa Alt, og ved Sverd og ved Hunger ere vi omkomne.

19. Og naar vi brændte Røgelse for Himmels Dronning og udøste Drik-

offere for hende, mon vi da uden vore Mænds Vidende og Vilje have lavet hende Kager for at dyrke hende og udøst Drikoffere for hende? 7, 18.

20. Og Jeremias sagde til alt Folket, til Mændene og til Kvinderne og til alt Folket, som havde svaret ham:

21. Den Røgning, som I have foretaget i Judas Stæder og paa Jerusalem Gader, I og eders Fædre, eders Konger og eders Fyrster og Landets Folk, mon Herren ikke har kommet den i Hu, og er den ikke opkommen i hans Hjerter?

22. Og Herren kunde ikke mere fordrage det for eders Idrætters Ondskabs Skyld, for de Vederstyggeligheders Skyld, som I gjorde, og saa blev eders Land til en Ørk og til et Øde og til en Forbandelse, uden nogen Beboer, som det sees paa denne Dag.

23. Fordi I brændte Røgelse, og fordi I syndede mod Herren og ikke hørte paa Herrens Røst og ikke vandrede i hans Lov og i hans Bud og i hans Vidnesbyrd, derfor rammede denne Ulykke eder, som det sees paa denne Dag.

24. Og Jeremias sagde til alt Folket og til alle Kvinderne: Hør Herrens Ord, al Juda, som er i Ægyptens Land!

25. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: I og eders Kvinder, I talte med eders Mund og fuldbyrdede det med eders Hænder, idet I sagde: Vi ville opfylde vore Løfter, som vi have lovet, at brænde Røgelse for Himmels Dronning og udøse Drikoffere for hende. Holder kun eders Løfter og opfylder eders Løfter!

26. Hør derfor Herrens Ord, al Juda, som bor i Ægyptens Land. Se, jeg har svoret ved mit Store Navn, siger Herren: Sandelig, mit Navn skal ikke mere nævnes i nogen jødisk Mands Mund i hele Ægyptens Land, saa han siger: Saasandt den Herre Herre lever!

27. Se, jeg er aarvaagen over dem til det Onde og ikke til det Gode, og hver Mand af Juda, som er i Ægyptens Land, skal omkomme ved Sverd og ved Hunger, indtil de ere tilintgjorte.

31, 28.

28. Og de, som undkomme fra Sverdet, skulle vende tilbage fra Ægyptens Land til Judas Land, en liden Hob, og alle de, som ere blevne

tilovers af Juda, som ere komne til Ægyptens Land for at bo der, skulde erfare, hvis Ord skal ske, mit eller deres.

29. Og detteskal være eder Tegnet, siger Herren, at jeg vil hjemsøge eder paa dette Sted, forat I skulde vide, at mine Ord over eder skulde ske til Ulykke for eder:

30. Saa siger Herren: Se, jeg giver Faraos Hofra, Ægyptens Konge, i hans Fienders Haand og i deres Haand, som søge efter hans Liv, ligesom jeg har givet Zedekias, Judas Konge, i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand, som var hans Fiende og søgte efter hans Liv.

21, 7; 34, 21; 44, 24. 26.

45. KAPITEL.

Jeremias formaner Baruk, som ved at optegne Profetens Spaadomme er bleven dybt bedrøvet over den store Trængsel, som ifølge dem skal komme over den hele Jord, til ikke at begjære sig nogen særlig Lykke, men lade sig nøie med at beholde Livet, hvad Herren tilskræver ham, 1-5.

DET Ord, Jeremias, Profeten, talte til Baruk, Nerijas Søn, da denne efter Jeremias's Mund skrev disse Ord i en Bog, i Jofakims, Josias's Søns, Judas Konges, fjerde Aar, saalydende: 36, 1 fg.

2. Saa siger Herren, Israels Gud, om dig, Baruk:

3. Du sagde: Ve mig! Thi Herren har lagt Sorg til min Smerte; jeg er træt af mine Sukke og finder ikke Ro. Ps. 6, 7.

4. Saa skal du sige til ham: Saa siger Herren: Se, hvad jeg har bygget, det nedbryder jeg, og hvad jeg har plantet, det oprykker jeg, og med den hele Jord gaar det saa.

5. Og du, du begjærer dig store Ting? Begjær dem ikke! Thi se, jeg lader Ulykke komme over alt Kjød, siger Herren. Men jeg vil give dig dit Liv til Bytte paa alle de Stæder, hvor du gaar hen. 39, 18.

46. KAPITEL.

Jeremias profeterer mod Ægypten, at Kong Neko skal blive slagen af Nebukadnezar ved Eufrat, 1-12; Ægyptens Land skal blive erobret og ødelagt, og dets Indbyggere dræbte og bortførte af denne Konge; dog skal der derefter tjæne komme en bedre Tid for det, 13-26. Israels Folk skal ikke være bange, thi Herren skal frelse det; han tugter det vel, men tilintetgjør det ikke, 27, 28.

796

HERRENS Ord, som kom til Profeten Jeremias om Hedningefolkene.

2. Om Ægypten. Om Faraos Neko, Ægyptens Konges, Hær, som var ved Floden Frat, ved Karkemis, som Nebukadnezar, Babels Konge, slog i Jofakims, Josias's Søns, Judas Konges, fjerde Aar: Es. 19, 1 fg.

2 Kong. 23, 29; 24, 7. 2 Kren. 35, 20.

3. Sætter Skjoldene i Stand, de smaa og de store, og rykker frem til Striden!

4. Spænder Hestene for og sidder op, I Ryttere, og stiller eder op med Hjelme paa! Gjører Spydene blanke, tager Brynjerne paa!

5. Hvorfor ser jeg dem forfærdede vige tilbage? Og deres Vældige blive sønderknuste og tage Flugten uden at vende sig om; Rædsel er der trindt omkring, siger Herren.

6. Den Lette skal ikke undfly, og den Vældige ikke undslippe; mod Norden, ved Bredden af Floden Frat, snuble de og falde. Am. 2, 14.

7. Hvem er det, der stiger op som Floden*, hvis Vande bølge som Strømmene? *Nilfloden.

8. Ægypten stiger op som Floden, og dets Vaude bølge som Strømmene; det siger: Jeg vil stige op og bedække Lande, jeg vil ødelægge Stæder og dem, der bo i dem.

47, 2, Es. 8, 7 fg.

9. Farer frem, I Heste, og raser afsted, I Vogne! Og de Vældige skulde rykke ud, Ætioper og Putæer, som føre Skjold, og Luder, som føre og spænde Bue.

10. Men den Dag er for den Herre Herre, Hærskarernes Gud, en Høvnens Dag til at tage Hevn over hans Fiender, og Sverdet skal fortære og mættes og blive drukkent af deres Blod; thi en Offer-Slagting holder den Herre Herre, Hærskarernes Gud, i Nordens Land ved Floden Frat.

Es. 34, 5, 6. 8.

11. Drag op til Gilead og hent Balsom, du Jomfru, Ægyptens Datter! Forgjæves bruger du mange Slags Lægedom; Plaster gives ikke for dig.

12. Folkeslag høre din Skam, og Jorden er fuld af dit Skrig; thi den ene Helt snubler over den anden, de falde begge tilhobe.

13. Det Ord, Herren talte til Profeten Jeremias om, at Nebukadnezar, Babels Konge, skulde komme for at slaa Ægyptens Land:

14. Kundgjører det i Ægypten og lader det høres i Migdol og lader det høres i Nof og Tachpanches! Siger: Stil dig frem og gjør dig færdig! Thi Sverdet har fortæret, hvad der er trindt omkring dig.

15. Hvorfor er din Stærke* styrtet til Jorden? Han holdt ikke Stand; thi Herren stødte ham ned.

*d. e. rimeligvis den ægyptiske Afsud Oksen Apis.

16. Han bringer Mange til at snuble, ja den Ene falder paa den Anden, og man siger: Op, og lader os vende tilbage til vort Folk og til vort Føde-land for det voldsomme Sverd!

50, 16.

17. Da raaber man: Farao, Ægyptens Konge, er ødelagt! Han lod den bestemte Tid gaa forbi.

18. Saasandt jeg lever, siger Kongen, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud: Som Tabor iblandt Bjergene og som Karmel ved Havet kommer han*.

48, 15. Ps. 24, 10. *Nebukadnezar. 19. Skaf dig Flyttegods*, du Indbyggerske, du Datter af Ægypten! Thi Nof skal blive til en Ørk og vorde ødelagt, saa Ingen bor der.

*10, 17 fg. Ez. 12, 3 fg.

20. En saare dellig Kvigge er Ægypten; — Bremsen fra Norden kommer, den kommer.

Es. 7, 18.

21. Ogsaa det* Leiesvende i dets Midte, der ere som Gjødkalve, ja ogsaa de vende om, fly tilhobe, holde ikke Stand; thi deres Ulykkesdag er kommen over dem, deres Hjem søgelses Tid.

22. Dets Røst skal lyde som Slangens; thi med en Hær drage de* frem, og med Økser komme de mod det som Skovhuggere.

*Fienderne.

23. De omhugge dets Skov, siger Herren; thi den er uigjennemtrængelig; thi de ere flere end Græshopper, og der er intet Tal paa dem.

24. Ægyptens Datter bliver tilskamme; hun gives i et nordligt Folks Haand.

44, 30.

25. Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, siger: Se, jeg hjem søger Amon fra No og Farao og Ægypten og dets Guder og dets Konger, baade Farao og dem, som forlade sig paa ham,

Nab. 3, 8. Jer. 43, 12. 2 Mos. 12, 12. Es. 19, 1.

26. og jeg giver dem i deres Haand, som søge efter deres Liv, i Nebukadnezars, Babels Konges, Haand og i

hans Tjeneres Haand; men derefter skal det blive i Ro, som i fordums Dage, siger Herren.

Ez. 29, 13 fg.

27. Og du, frygt ikke, min Tjener Jakob, og reddes ikke, Israel! Thi se, jeg frelser dig fra det Fjerne og din Afkom fra deres Fangenskabs Land, og Jakob skal vende tilbage og have Ro og være tryk, og Ingen skal forfærde ham.

30, 10 fg.

28. Frygt ikke, min Tjener Jakob, siger Herren, thi jeg er med dig; thi jeg vil gjøre Ende paa alle de Folk, hvor jeg har drøvet dig hen, men dig vil jeg ikke gjøre Ende paa, men tugte dig med Maade; dog, ganske ustraffet vil jeg ikke lade dig blive.

10, 24.

47. KAPITEL.

Jeremias profeterer mod Filisterne, at deres Land skal blive oversvømmet og ødelagt af en fra Norden kommende Krigshær, 1-7.

HERRENS Ord, som kom til Profeten Jeremias om Filisterne, førend Farao slog Gasa.

Es. 14, 29 fg. Ez. 25, 15 fg. Am. 1, 6 fg.

Zef. 2, 5 fg. Sak. 9, 5 fg.

2. Saa siger Herren: Se, Vande stige op fra Norden, og de blive til en overskyllende Strøm, og de overskylle Lande og deres Fylde, Stæder og dem, der bo i dem. Og Menne-skene skrige, og alle Jordens Beboere hyle;

46, 8.

3. for Lyden af hans vældige Hestes Hovslag, for hans Vognes Raslen, for hans Hjuls Rumlen vende Fædrene sig ikke om efter Børnene, saa mofaldne ere de,

4, 13.

4. — for den Dags Skyld, som kommer for at ødelægge alle Filisterne, for at udrydde for Tyrus og Sidon enhver Undkommen, som kunde hjælpe; thi Herren ødelægger Filisterne, dem, der ere blevne tilovers fra Øen Kafter.

5. Gasa er blevet skaldet, Askalon er forstummet, hvad der er blevet tilovers af deres Lavland; hvor længe vil du gjøre Indsnit i dit Kjød? 16, 6.

6. Ve, du Herrens Sverd! Hvor længe vil du være uroligt? Far i din Balg, hvil og vær stille!

7. Hvorledes skulde du holde dig roligt, da Herren har givet dig Befaling? Til Askalon og til Havets Strand, did har han bestemt det.

48. KAPITEL.

Jeremias profetiserer mod Moabiterne, at deres Land snart skal blive aldeles ødelagt. Moab har hidtil levet roligt og trygt, men snart skal det blive anderledes; det skal forstyrres, og ligesom det før har spottet over Israel, da dette blev bortført, saaledes skal man nu spotte over det, 1-28. For sit Hovmods Skyld skal det gaa tilgrunde; dog vil Herren i de sidste Dage gjenoprette det, 29-47.

OM Moab. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Ve over Nebo, thi det er ødelagt; Kirjata'im er blevet tilskamme, er indtaget; Fæstningen er bleven tilskamme og skrækslagen. Es. 15, 16.

2. Med Moabs Pris er det forbi; i Heshon lægger man onde Raad op imod det: Kommer og lader os udrydde det, saa det ikke mere er et Folk! Ogsaa du, Madmen, skal forstumme, efter dig skal Sverdet fare.

3. Der lyder Skrig fra Horona'im, Ødelæggelse og stor Forstyrrelse.

4. Moab er ødelagt; dets Smaa opløste Skrig.

5. Thi ad Opgangen til Luhut stiger man op med Graad, ja med Graad; paa Nedgangen til Horona'im hører man angstfulde Ødelæggelses-Skrig.

6. Flyr, redder eders Sjæle! De werde som en Forladt i Ørkenen!

7. Thi fordi du forlod dig paa dit Erhverv og paa dine Skatte, skal ogsaa du werde indtaget, og Kamos skal vandre i Fangenskab, hans Prester og hans Fyrster tilhobe.

4 Mos. 21, 29. 1 Kong. 11, 7. Jer. 49, 3.

8. Og en Ødelægger skal komme over hver Stad, og ingen Stad skal undslippe, og Dalen skal gaa tilgrunde, og Sletten werde ødelagt, som Herren har sagt.

9. Giver Moab Vinger! Thi i flyvende Fart skal det drage ud, og dets Stæder skulle werde til en Ørk, saa Ingen bor i dem.

10. Forbandet være den, som gjør Herrens Gjerning med Ladhed, og forbandet være den, som holder sit Sverd fra Blod!

11. Moab har Tøvet i Ro fra sin Ungdom af; det har ligget stille paa sin Bærme og er ikke blevet tappet om fra Kar til Kar og er ikke vandret i Fangenskab; derfor har det beholdt sin Smag, og dets Duft er ikke forandret. Zef. 1, 12.

12. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da jeg sender det Vintappere, og de skulle lægge det paa Hæd

og tømme dets Kar og sønderlaa dets Krukker.

13. Da skal Moab have Skam af Kamos, ligesom Israels Hus havde Skam af Betel, som de forlode sig paa. 1 Kong. 12, 28, 29.

14. Hvorledes kunne I sige: Vi ere Helte og dygtige Mænd til Krig?

15. Moab bliver ødelagt, og man stiger op i dets Stæder, og dets udvalgte unge Mænd stige ned for at slages, siger Kongen, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud.

16. Nær er Moabs Nød ved at komme, og dets Ulykke haster saare.

17. Haver Medynk med det, alle I, som bo trindt omkring det, og alle I, som kjende dets Navn! Siger: Hvorledes er det blevet sønderbrudt, det stærke Spir, den herlige Stav?

18. Stig ned fra din Herlighed og sæt dig i et tørt Land, du Indbygger-ske, du Datter-af Dibon! Thi Moabs Ødelægger stiger op imod dig, han ødelægger dine Fæstninger.

19. Stil dig hen ved Veien og se ud, du Aroers Indbyggerske! Spørg de Flygtende og Undkomne, sig: Hvad er der skeet?

20. Moab er blevet tilskamme, thi det er knust. Hyl og skrig! Kundgjør ved Arnon, at Moab er ødelagt!

21. Dommen er kommen over Slettelandet, over Holon og over Jahza og over Mofa'at

22. og over Dibon og over Nebo og over Bet-Diblat'im

23. og over Kirjata'im og over Bet-Gamul og over Bet-Meon

24. og over Kerijot og over Bozra og over alle Stæderne i Moabs Land, de, som ere langt borte, og de, som ere nær.

25. Moabs Horn er afhugget, og dets Arm er brudt, siger Herren.

Ps. 75, 11.

26. Gjører det drukkent, fordi det har hovmodet sig mod Herren! Moab skal plaske i sit Spy og werde til Latter, det ogsaa. 25, 15 fg. 27.

27. Eller var ikke Israel dig til Latter? Eller er det grebet iblandt Tyve, siden du ryster paa Hovedet, saa ofte du taler om det? 2, 26.

28. Forlader Stæderne og bor paa Klippen, I Moabs Indbyggere, og werde som en Due, der bygger Rede paa den anden Side af Kløftens Gab!

4, 29.

29. Vi have hørt om Moabs Hov-

mod (saare hovmodigt er det), om dets Stortagthed og dets Hovmod og dets Hoffærdighed og dets Hjerter Stoltthed. Es. 16, 6 fg. Zef. 2, 10.

30. Jeg kjender dets Overmod, siger Herren, og dets forfængelige Pralerier; Forfængelighed have de øvet.

31. Derfor hylér jeg over Moab og skrigrer over hele Moab; over Kir-Heres's Mænd sukker man.

32. Som Jaser græder, græder jeg over dig, du Sibmas Vintre! Dine Kviste gik hen over Havet, de naaede indtil Jasers Hav; over din Frugthøst og over din Vinhøst falder en ødelægger.

33. Og Glæde og Fryd tages bort fra den frugtbare Mark og fra Moabs Land, og paa Vinen i Persekarrene gjør jeg Ende; Ingen skal træde Pæren med Frydeskrig; der lyder Frydeskrig, men ikke Frydeskrig*.

*d. e. der lyder Frydeskrig fra de seierrige Fiender, ikke fra Høstfolkene; 51, 14.

34. Fra Skriget i Hesbon af lader man sin Røst høre lige til El'ale, lige til Jahaz, fra Zoar indtil Horona'im, den treaarige Kviqe; thi ogsaa Nimrims Vaude blive til Ørkener.

Es. 15, 4 fg.
35. Og jeg udrydder af Moab, siger Herren, hver den, som stiger op paa en Høi og brænder Røgelse for sine Guder.

36. Derfor klager mit Hjerte som Fløiter over Moab, og mit Hjerte klager som Fløiter over Kir-Heres's Mænd; derfor gaar det Opparede, som det har erhvervet sig, tilgrunde.

Es. 16, 11; 15, 7.
37. Thi hvert Hoved er eskaldet, og hvert Skjæg afraget; paa alle Hænder er der Indsnit, og om Lænderne Sæk. Es. 15, 2 fg. Ez. 7, 18; 27, 31. Jer. 47, 6.

38. Paa alle Moabs Tage og paa dets Gader er det hele Folk idel Ve-klage; thi jeg har sønderbrudt Moab som et Kar, Ingen har Lyst til, siger Herren. Ez. 28, Hos. 8, 8.

39. Hvor det dog er forskrækket, hvor de dog hyle! Hvorledes Moab dog vender Ryggen til! Hvor beskjemmet det dog er! Moab vorder til Latter og til en Forskrækkelse for alle dem, som bo trindt omkring det.

40. Thi saa siger Herren: Se, han* flyver som en Ørn og udbreder sine Vinger over Moab.

*Nebukadnezar. 49, 22.

41. Stæderne indtages, og Borgene erobres, og Moabs Vældiges Hjerte bliver paa den Dag som en Kvindes i Barnsød.

42. Og Moab ødelægges, saa det ikke mere er et Folk, fordi det har hovmodet sig mod Herren.

43. Gru og Grav og Garn over dig, du Moabs Indbygger, siger Herren.

Es. 24, 17 fg.
44. Den, som flyr for Gruen, skal falde i Graven, og den, som kommer op af Graven, skal fanges i Garnet; thi jeg lader komme over det, over Moab, deres Hjemføgelsses Aar, siger Herren. Am. 5, 19.

45. I Hesbons Skygge staa Flygtninger uden Kraft; thi der udgaar Ild fra Hesbon og en Lue fra Sihon, og den fortærer Moabs Kind og Larmens Børns Isse. 1 Mos. 21, 28 fg. 24, 17.

46. Væ dig, Moab! Fortabt er Kamots's Folk; thi dine Sønnér føres bort i Fængsel, og dine Døtre i Fangenskab.

47. Dog vil jeg gjøre Ende paa Moabs Fangenskab i de sidste Dage, siger Herren. Saa vidt Dommen over Moab. 49, 6, 30; 46, 26.

49. KAPITEL.

Jeremias profeterer mod Ammoniterne, at deres Land skal blive ødelagt, fordi de have tilegnet sig en Del af Israels Land; deres Rigdom, til hvilken de sætte sin Lid, vil ikke kunne beskytte dem mod at blive adspredte til alle Kanter. Dog skal Herren omsider gjenoprette dem, 1-6. Fremdeles profeterer han mod Edomitterne, at deres Land skal blive ødelagt; hverken deres Visdom eller deres Boldgers Udtagelighed, paa hvilken de trode, vil kunne beskytte dem mod Herrens Vredesdom, som ikke engang hans eget Folk kan undgaa, 7-22. Endvidere profeterer han mod Syrerne, at en Krigshær skal bringe Forførelse over deres Stæder, nedhugge deres Ungdom i Slaaget og ødelægge Damaskus, 23-27, mod Kedar og Hazors Riger, at Nebukadnezar skal røve deres Hjorder og ødelægge deres Land, 28-33, og mod Elamitterne, at Herren skal tilintetgjøre deres Krigsmagt, adsprede dem iblandt alle Folkslag og udrydde deres Konge og Fyrster; dog vil Herren i de sidste Dage gjenoprette dem, 34-38.

OM Ammons Børn. Saa siger Herren: Har Israel ingen Børn, eller har han ingen Arving? Hvorfor har deres Konge* taget Gad til Ele, og hans Folk bosat sig i dets Stæder?

Es. 21, 28 fg. 25, 2 fg. Am. 1, 13 fg.

*d. e. deres (Ammoniternes) Afgud Molok; 1 Kong. 11, 5, 7. Am. 1, 16.

2. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da jeg lader Krigsrigg høre mod Ammons Børns Rabba, og det skal blive til en øde Grusdyng, og dets Døtre* skulde oprændes med Ild, og Israel skal tage sine Eiere til Eie, siger Herren.

*d. e. dets omliggende Stæder.

3. Hyl, Hesbon! Thi Aj er ødelagt. Skrigger, i Rabbas Døtre, omgjorder øder med Sæk, jamrer og løber omkring ved Kvæghegnene! Thi deres Konge* vandrer i Fangenskab, hans Prester og Fyrster tilhobe.

48, 7. *v. 1.

4. Hvorfor roser du dig af dine Dale, af din Dals Overflod, du frafaldne Datter, som forlader dig paa dine Skatte og siger: Hvem kan komme til mig?

5. Se, jeg lader Frygtkomme over dig, siger den Herre Herre, Hæfakarenes Gud, fra alle dem, som bo trindt omkring dig, og I skulde vorde fordrevne, Enhver hen for sig, uden at Nogen samler de Flygtende.

6. Men derefter vil jeg gjøre Ende paa Ammons Børns Fangenskab, siger Herren.

48, 47.

7. Om Edom. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Er der ikke mere nogen Visdom i Teman? Er Raad forsvundet fra de Forstandige? Er deres Visdom udtømt?

Es. 21, 11, 12. Ez. 25, 12 fg.

35, 2 fg. Am. 1, 11, 12. Obad, 1 fg.

8. Flyr, vender eder, tager Ophold i det Dybe, i Dedans Indbyggere! Thi jeg lader Esaus Ulykke komme over ham, den Tid, da jeg hjem søger ham.

v. 30; 50, 31.

9. Om Vinhøstere komme over dig, saa ville de ikke levne nogen Efterhøst, om Tyve om Natten, saa ville de fordærve, indtil de have nok.

Obad, 5.

10. Thi jeg, jeg blotter Esau, jeg afdækker hans lønlige Stæder, og vil han skjule sig, saa kan han det ikke; hans Afkom og hans Brødre og hans Naboer vorde ødelagte, og han er ikke mere.

11. Forlad dine Faderløse! Jeg vil holde dem ilive, og dine Enker kunne forlade sig paa mig.

12. Thi saa siger Herren: Se, de, hvem det ikke tilkom at drikke Bægeret*, skulde drikke, og du, skulde du blive ustraffet? Du skal ikke blive ustraffet, men drikke skal du.

*d. e. Herrens Folk. 25, 29. Begr. 4, 21.

13. Thi ved mig har jeg svoret, siger Herren, at Bozra skal vorde til en Forfærdelse, til en Forhaanelse, til en Ørk og til en Forbandelse, og alle dets Stæders skulde vorde til evige Grusdynger.

14. En Tidende har jeg hørt fra Herren, og et Bud er sendt iblandt Folkene: Samler eder og kommer over det og staar op til Krig!

Obad, 1 fg.

15. Thi se, liden gjør jeg dig blandt Folkene, foragtet blandt Menneskene.

16. Rædsel over dig! Dit Hjertes Hovmod har bedraget dig, du, som bor i Klippekløfter, som har Bjergheider inde. Om du bygger dit Rede høit som Ørnen, saa vil jeg dog styrte dig ned derfra, siger Herren. 51, 53.

17. Og Edom skal blive til en Forfærdelse; hver den, som gaar forbi det, skal forfærdes og spotte over alle dets Plager.

19, 8; 50, 13.

18. Som da Sodoma og Gomorra og dets Naboer bleve omstyrtede, siger Herren, skal ingen Mand bo der, og intet Menneskebarn opholde sig der.

50, 40.

19. Se, han* stiger op som en Løve fra Jordans Pragt** til den stedse grønne Græsgang; thi i et Øieblik vil jeg jage det*** bort derfra, og den, som er udvalgt, ham vil jeg sætte derover; thi hvo er som jeg, og hvo vil stævne mig, og hvo er den Hyrde, som kan staa for mit Aasyn?

50, 44 fg. Job 9, 19.

*Nebukadnezar. **12, 5. ***Edoms Folk.

20. Derfor, hører Herrens Raad, som han har besluttet over Edom, og hans Tanker, som han har tænkt over Temans Indbyggere: Visselig, man skal slæbe dem bort, de smaa Lam; visselig, deres Græsgang skal forfærdes over dem.

21. Ved Lyden af deres Fald bæver Jorden; der er Skrig, ved det røde Hav høres dets Lyd.

22. Se, som en Ørn farer han op og flyver og udbreder sine Vinger over Bozra, og Edoms Vældiges Hjerte bliver paa den Dag som en Kvindes i Barnsnød.

48, 40, 41.

23. Om Damaskus. Hamat og Arpad ere beskjemmede, thi de have hørt en ond Tidende, de forgaa af Angest; i Havet er Uro, det kan ikke være stille.

Es, 17, 1 fg. Am, 1, 3 fg. Es, 57, 20.

24. Damaskus er modløst, det ven-

der sig til Flugt, og Forfærdelse har grebet det; Angest og Veer have grebet det som den fødende Kvinde.

25. Hvor er den ikke forladt, den lovprisede Stad, min Glædes By*!

*saaledes Klage Damaskus's Indbyggere.

26. Derfor skulle dens unge Mænd falde paa dens Gader, og alle Krigsmændene skulle tilintetgjøres paa den Dag, siger Herren, Hærskarernes Gud.

27. Og jeg vil tænde Ild paa Damaskus's Mur, og den skal fortære Benhadads Paladser. 50, 32. Am. 1, 4.

28. Om Kedar og om Hazors Riger*, som Nebukadnezar, Babels Konge, slog. Saa siger Herren: Staar op, drager op til Kedar og ødelægger Østens Børn!

*d. e. Arabien. Es. 21, 13 fg. Jer. 9, 25, 26; 25, 23, 24.

29. Deres Telte og deres Smaakvæg skulle de tage; deres Telttepper og alle deres Redskaber og deres Kameler skulle de føre bort med sig, og de skulle tilraabe dem: Rædsel trindt omkring!

30. Flyr, flygter alt det, I kunne, tager Ophold i det Dybe, i Hazors Indbyggere, siger Herren; thi Nebukadnezar, Babels Konge, har besluttet et Raad imod eder og udtænkt et Anslag imod eder. v. 8.

31. Staar op, drager op mod et roligt Folk, som bor trygkelig, siger Herren; det har hverken Porte eller Bom, de to for sig selv.

32. Og deres Kameler skulle blive til Rov, og deres talrige Kvæg til Bytte, og jeg vil adsprede dem for alle Vinde, dem med rundklippet Haar, og fra alle Kanter vil jeg lade deres Ulykke komme, siger Herren.

33. Og Hazor skal vorde til Skaalers Bolig, en Ørken til evig Tid; ingen Mand skal bo der, og intet Menneskebarn opholde sig der. v. 18.

34. Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias om Elam* i Begyndelsen af Zedekias's, Judas Konges, Regjering, saalydende:

*d. e. Persien. 25, 25. Es. 21, 2.

35. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se, jeg sønderbryder Elams Bue, deres Hovedstyrke.

36. Og jeg vil lade fire Vinde fra Himmels fire Hjørner komme over Elam og sprede dem for alle disse Vinde, og der skal ikke være det Folk, Elams Fordrevne ikke komme hen til.

37. Og jeg vil gjøre Elam forførdet for deres Fiender og for dem, som søge efter deres Liv, og jeg vil lade Ulykke komme over dem, min brændende Vrede, siger Herren, og jeg vil sende Sverd efter dem, indtil jeg faar gjort Ende paa dem.

38. Og jeg vil sætte min Trone i Elam, og jeg vil udrydde Konge og Fyrster af det, siger Herren.

39. Men det skal ske i de sidste Dage, da vil jeg gjøre Ende paa Elams Fangenskab, siger Herren. 48, 47; 49, 6.

50. KAPITEL.

Jeremias profeterer mod Babel. Herren vil sende et grumt og mægtigt Folk fra Norden, som i Forening med mange andre store Folkeføder skal indtage og udplyndre Babel og gjøre det og hele Kaldæa til en Ørken, til Straf for dets Hovmod og Afguder, dets Vold mod hans Folk og dets Ødelæggelse af hans Tempel, medens Israel, som forhen var bortført i Fangenskab for sit Frafald fra Herren, nu skal komme tilbage til sit Land, bo der i Fred og Overflod og faa Fortællelse for sine Synder, 1-46.

DET Ord, Herren talte om Babel, om Kaldæernes Land, ved Profeten Jeremias. Es. 13, 14.

2. Forkynder det iblandt Folkene og kundgjører det og opløfter Banner, kundgjører det, fordølger det ikke, siger: Babel er indtaget, Bel er beskjemmet, Merodak forfærdet, dets Gudebilleder ere beskjemmede, dets væmmelige Afguder forfærdede!

3. Thi et Folk drager op imod det fra Norden, det gjør dets Land til en Ørk, og der er ingen, som bor i det; baade Mennesker og Dyr ere flygtede, ere borte.

4. I de Dage og paa den Tid, siger Herren, skulle Israels Børn komme, de og Judas Børn tilhobe; de skulle gaa og græde, og Herren, sin Gud, skulle de søge. 3, 18. 21; 31, 9.

5. Efter Zion skulle de spørge, herhid ere deres Aasyn vendte: Kommer og slutter eder til Herren ved en evig Pakt, som ikke glemmes!

6. Fortabte Faar var mit Folk, deres Hyrder havde ført dem vild, til Bjergene havde de drevet dem bort*; fra Bjerg til Høj gik de, de glemte sit Hvilested.

*neml. for der at dyrke Afguder; 3, 6, 23.

7. Alle, som traf dem, aade dem, og deres Fiender sagde: Vi skulle ikke bøde derfor, — fordi de havde syndet mod Herren, Retfærdigheds

Bolig, og mod sine Fædres Haab, Herren.

Sak. 11, 5. Jer. 2, 3.

8. Flyr midt ud af Babel og drager ud af Kaldæernes Land og værer som Bukke foran Hjorden! 51, 6. 45.

Es. 48, 20. Sak. 2, 10. 11. Aab. 18, 4.

9. Thi se, jeg opvækker og fører op imod Babel en Samling af store Folkelag fra Nordens Land, og de skulle stille sig op imod det; af dem skal det werde indtaget; deres Pile ere som en erfaren Helts, ingen vender tilbage med uforrettet Sag.

10. Og Kaldæa skal werde til Rov; Alle, som røve det, skulle mættes, siger Herren.

11. Ja, glæder eder kun, ja, jubler kun, I, som plyndre min Arv! Ja, hopper kun som en tærskende Kvige* og vrinaker som de stærke Heste!

*Mos. 25, 4. Hos. 10, 11.

12. Eders Moder bliver saare beskjemmet, hun, som fødte eder, bluses; se, hun bliver det sidste blandt Folkene, en Ørk, et tørt Land og en øde Mark.

13. For Herrens Vredes Skyld skal det ikke blive beboet igjen, men det hele blive til en Ørk; hver den, som gaar forbi Babel, skal forfærdes og spotte over alle dets Plager. 49, 17.

14. Stiller eder op mod Babel trindt omkring, alle I, som spænde Bue! Skyder paa det, sparer ikke paa Pilen! Thi mod Herren har det syndet.

15. Opløfter Krigsskrig mod det trindt omkring! Det har overgivet sig, dets Grundvolde ere faldne, dets Mure ere nedbrudte; thi det er Herrens Hevn. Hevnen eder paa det! Som det har gjort, saa gjører mod det! Aab. 18, 2. 6. Jer. 51, 24. Ps. 137, 8.

16. Udrydder Sædemand af Babel og den, som fører Sigden i Høstens Tid! For det voldsomme Sverd skulle de vende sig hver til sit Folk og fly hver til sit Land. 46, 16. Es. 13, 14.

17. Et fordrevet Lam er Israel, Løver have forjaget det; først aad Assurs Konge det, og tilsidst har Nebukadnezar, Babels Konge, knust dets Ben.

2 Kong. 17, 5. 6; 25, 1 fg.

18. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud: Se, jeg hjem søger Babels Konge og hans Land, ligesom jeg har hjem søgt Assurs Konge.

19. Og jeg vil føre Israel tilbage til dets Græsgang, og det skal græsse paa Karmel og i Basan, og paa Efra-

ims Bjerg og i Gillead skal dets Sjal mættes.

Mika 7, 14.

20. I de Dage og paa den Tid, siger Herren, skal man søge efter Israels Misgjerning, men den skal ikke være til, og efter Judas Synder, men de skulle ikke findes; thi jeg vil tilgive dem, som jeg lader blive tilovers. 31, 24.

21. Drag op mod Merata* imds Land og mod Pekods* Indbyggere! Ødelæg og slaas med Ban, idet du forfølger dem, siger Herren, og gjør aldeles, som jeg har befaleet dig!

*Merata'im (dobbelt Gjenstridighed) og Pekod (Hjem søgelse) ere billedlige Benævnelser paa Babel; sml. Es. 23, 23.

22. Der er Larm af Krig i Landet og stor Ødelæggelse.

23. Hvorledes er den dog bleven afhugget og sønderbrudt, den hele Jords Hammer! Hvorledes er Babel blevet til en Forfærdelse blandt Folkene! 51, 20.

24. Jeg stillede Snare for dig, og du blev fangen, Babel, udenat du vidste af det; du blev funden og tilmed greben; thi mod Herren havde du givet dig i Strid.

25. Herren har opladt sit Rustkammer og fremtaget sin Vredes Vaaben; thi den Herre Herre, Hærskarernes Gud, har et Arbejde fore i Kaldæernes Land.

26. Kommer imod det fra alle Kanter! Oplader dets Forraadshuse, dynger det op som Korndynger og slaar det med Ban! Lad det ikke beholde Noget tilovers!

27. Dræber alle dets Tyre*, lader dem stige ned for at slagtes! Ve over dem! Thi deres Dag er kommen, deres Hjem søgelses Tid.

*d. e. dets vældige Mænd.

28. Hør! Lyd af dem, som ere flygtede og undkomne fra Babels Land for at kundgjøre i Zion Herrens, vor Guds, Hevn, Hevnen for hans Tempel! 51, 11.

29. Opbyder Skyttere mod Babel, alle dem, som spænde Bue! Leirer eder mod det trindt omkring, lader Ingen undkomme! Betaler det efter dets Gjærning, gjører mod det aldeles, som det har gjort! Thi mod Herren har det hovmodet sig, mod Israels Hellige. v. 15.

30. Derfor skulle dets unge Mænd falde paa dets Gader, og alle dets Krigsmænd skulle tilintetgjøres paa den Dag, siger Herren. 49, 26.

31. Se, jeg vil til dig, Sadon*, siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud; thi din Dag er kommen, den Tid, da jeg hjem søger dig.

*Sadon (Hovmod) er en billedlig Benævnelse paa Babel; sml. Ez. 7, 10.

32. Og Sadon skal snuble og falde uden at have Nogen, som reiser det op, og jeg vil tænde Ild paa dets Stæder, og den skal fortære Alt, hvad der er trindt omkring det. ^{49, 27.}

33. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Undertrykte ere Israels Børn og Judas Børn tilhobe, og alle de, som have ført dem i Fangenskab, holde fast paa dem; de vægre sig ved at lade dem fare.

34. Deres Gjenløser er stærk, Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn; han skal visselig føre deres Sag for at skaffe Jorden Ro, men volde Babels Indbyggere Uro.

Es. 14, 7.

35. Sverd over Kaldæerne, siger Herren, og over Babels Indbyggere og over dets Øverster og over dets Vise!

36. Sverd over Snakkerne*, og de skulle blive til Daarer! Sverd over dets Vældige, og de skulle forfærdes!

*d. e. de falske Spaamænd, Stjernetydere o. desl.; Es. 44, 25; 47, 12, 13.

37. Sverd over dets Heste og over dets Vogne og over hele den blandede Hob*, som er i dets Midte, og de skulle vorde til Kvinder! Sverd over dets Skatte, og de skulle røves!

*af Krigsfolk. 51, 30. Nah. 3, 13.

38. Tørke over dets Vande, og de skulle udtørres! Thi det er et Afguds-billeders Land, og med sine gruelige Afguder tø de sig som rasende.

39. Derfor skulle Bjergugler bo der med vilde Hunde, og Strudse skulle bo i det; og det skal til evig Tid ikke reise sig igjen og Slægt efter Slægt ikke blive beboet.

Es. 13, 20, 21. Aab. 18, 2.

40. Som da Gud omstyrkede Sodom og Gomorra og dets Naaboer, siger Herren, skal ingen Mand bo der, og Intet Menneskebarn opholde sig der. ^{49, 18.}

41. Se, et Folk kommer fra Norden, et stort Folk, og mange Konger skulle opvækkes fra Jordens yderste Egne. ^{6, 22 fg.}

42. Bue og Spyd holde de i Haanden, de ere grumme og forbarme sig ikke; deres Røst bruser som Havet, og paa Heste ride de, rustede som en

Mand til Krig, mod dig, Babels Datter! ^{Es. 13, 17, 18.}

43. Babels Konge har hørt Rygtet om dem, og hans Hænder ere blevne slappe; Angest har grebet ham, Smerte som den fødende Kvindes.

44. Se, han* stiger op som en Løve fra Jordans Pragt til den stedse grønne Græsgang; thi i et Øieblik vil jeg jage dem** bort derfra, og den, som er udvalgt, ham vil jeg sætte derover; thi hvo er som jeg, og hvo vil stævne mig, og hvo er den Hyrde, som kan blive staaende for mit Aasyn? *Babels Fiende **Babylonierne. ^{49, 19 fg.}

45. Derfor hører Herrens Raad, som han har besluttet over Babel, og hans Tanker, som han har tænkt over Kaldæernes Land: Visselig, man skal slæbe dem bort, de smaa Lam; visse-lig, deres Græsgang skal forfærdes over dem.

46. Ved det Raab: Babel er indtaget, bæver Jorden, og der høres Skrig blandt Folkene.

51. KAPITEL.

Jeremias profeterer fremdeles mod Babel. Herren vil ved Mederne og andre Folk fra Norden straffe det for den Undertrykkelse, det har øvet saavel mod Israel som mod Hedningefolkene. Babel, der forhen har været et Straffens Redskab i Herrens Haand over saa mange Folkeslag, skal nu, hvor mægtigt det end er, selv blive ødelagt og for bestandig miste sit Herredømme. Israel opfordres til at fly fra Babel og begive sig til sit Land, 1-58. Profeten overgiver i Zedekias's fjerde Aar Serafa, da denne med Kongen drager til Babel, en Bog, hvori Spaadommen om Babels Undergang er optegnet, og byder ham, naar han er kommen til Babel, at opløse den og derpaa binde den til en Sten og nedsenke den i Eufrat, til et Tegn paa Babels Undergang, 59-64.

SAA siger Herren. Se, jeg opvækker S over Babel og over Indbyggerne i Leb-Kamaj* et fordæveligt Veir.

*Leb-Kamaj. J. e. mine Modstanderes Hjerte eller Midtpunkt, et Navn paa Babel.

2. Og jeg sender Fremmede mod Babel, og de skulle kaste det som Korn og tømme dets Land; thi de skulle ligge mod det trindt omkring paa Ulykkens Dag.

3. Mod den, som spænder Bue, spænde Buespænderen sin Bue, og mod den, som knæiser i sin Brynje, og sparer ikke dets unge Mænd, slaar hele dets Hær med Ban!

4. Og Ihjelslagne skulle falde i Kaldæernes Land, og Gjennemstukne paa dets Gader.

5. Thi Israel og Juda ere ikke Enker, forlattede af sin Gud, Herren, Hærskarernes Gud, endskjønt deres Land er fuldt af Skyld for Israels Hellige.

Joh. 14, 18.

6. Flyr midt ud af Babel og redder hver sit Liv! Ser til, at I ikke omkomme ved dets Misgjerning! Thi en Hevnens Tid er det for Herren; efter hvad det har fortjent, betaler han det.

50, 8. Aab. 18, 4. Es. 34, 8; 63, 4. Aab. 18, 6.

7. Babel var et Guldbæger i Herrens Haand, som gjorde hele Jorden drukken; af dets Vin drak Folkene, derfor tæede Folkene sig som rasende.

25, 15 fg. Hab. 2, 15.

8. Med Eet er Babel faldet og blevet sønderbrudt; hylér over det, henter Balsom for dets Smerte! Kanske det kunde læges.

Es. 21, 9. Aab. 14, 8; 18, 2.

9. Vi have søgt at læge Babel, men det lod sig ikke læge. Forlader det, forat vi kunne gaa hver til sit Land! Thi dets Dom naar til Himmelen og hæver sig til Skyerne.

Aab. 18, 5.

10. Herren har bragt vor retfærdige Sag for Dagen; kommer og lader os fortælle i Zion Herrens, vor Guds, Gjerning!

Ps. 102, 22.

11. Gjørér Pilene blanke, griber Skjoldene! Herren har opvakt Mediens Kongers Aand; thi mod Babel er hans Tanke rettet, til at ødelægge det; thi det er Herrens Hevn, Hevnen for hans Tempel.

50, 28.

12. Opløfter Banner mod Babels Mure, holder stærk Vagt, sætter Vagtposter ud, lægger Baghold! Thi Herren har baade tænkt og gjort, hvad han har talt imod Babels Indbyggere.

13. Du, som bor ved store Vande, rig paa Skatte! Kommen er din Ende, din Vindings Maal.

Aab. 17, 1.

14. Herren, Hærskarernes Gud, har svoret ved sig selv: Har jeg end fyldt dig med Mennesker som med Græshopper, skal man dog istemme et Frydeskrig over dig.

15. Han er den, som skabte Jorden ved sin Kraft, som befæstede Jorderiget ved sin Visdom og udspændte Himlene ved sin Forstand.

10, 12-16.

16. Naar han ved sin Torden vil frembringe brusende Vande i Himmelen, lader han Dunster stige op fra Jordens Ende, gjør Lyn til Regn

og fører Vind ud af sine Forraadskamre.

17. Hvert Menneske bliver ufornuftigt, uden Forstand; hver Guldsmed har Skam af udskaarne Billeder, thi hans støbte Billeder ere Løgn, og der er ingen Aand i dem.

18. De ere Forfængelighed, et Verk, som vækker Spot; paa sin Hjemsegelses Tid skulle de gaa tilgrunde.

19. Ikke som disse er Jakobs Del, thi han er den, som har dannet alle Ting og beredt sin Arvs Stamme; Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn.

20. En Hammer er du* mig, et Krigsvaaben, og jeg sønderlaar med dig Folkeslag, og jeg ødelægger med dig Kongeriger.

*Babel. 50, 23.

21. og jeg sønderlaar med dig Hest og Rytter, og jeg sønderlaar med dig Vogn og Kjørønde,

22. og jeg sønderlaar med dig Mand og Kvinde, og jeg sønderlaar med dig Gammel og Ung, og jeg sønderlaar med dig Yngling og Jomfru,

23. og jeg sønderlaar med dig Hyrde og Hjord, og jeg sønderlaar med dig Agerdyrker og Plogspand, og jeg sønderlaar med dig Fyrster og Herrer.

24. Men jeg gjengjælder Babel og alle Kaldæas Indbyggere for eders Øine al deres Ondskab, som de have øvet mod Zion, siger Herren.

25. Se, jeg vil til dig, du Fordærvsens Bjerg, siger Herren, du, som fordærver al Jorden, og jeg vil udække min Haand imod dig og velte dig ned af Klipperne og gjøre dig til et udbrændt Bjerg.

26. Og man skal ikke af dig tage Sten til Hjørne eller Sten til Grundvold; men til evige Ørkener skal du vorde, siger Herren.

25, 12.

27. Opløfter Banner i Landet, støder i Basun blandt Folkene, vier Folkeslag til Kamp imod det, opbyder imod det Ararats, Minnis og Askenas's Riger, indsetter Hovedsmænd imod det, fører Heste op som børstede Græshopper!

28. Vier Folkeslag til Kamp imod det, Mediens Konger, dets Statholdere og alle dets Høvdinger og hele hans* Herredømmes Land!

*d. e. den mediske Konges.

29. Da skjælver Jorden og bæver; thi Herrens Tanker blive opfyldte paa Babel, at gjøre Babels Land til en Ørk, saa Lugen bor der.

30. Babels Vældige have hørt op at stride, de sidde stille i Borgene, deres Kraft er forsvunden, de ere blevne til Kvinder; man har tændt Ild paa dets Boliger, dets Bomme ere sønderbrudte. 50, 37.

31. Løber løber mod Løber og Bud mod Bud for at melde Babels Konge, at hans Stad er indtagen paa alle Kanter,

32. Vadestederne ere besatte, Vanddæmmene udbændte med Ild*, og Krigsmændene forfærdede.

*d. e. udtørrede.

33. Thi saa siger Herren, Hærskarnes Gud, Israels Gud: Babels Datter er som en Tærskelplads paa den Tid, man stamper den fast; endnu en liden Stund, saa kommer Høstens Tid for hende.

34. Nebukadnezar, Babels Konge, har ødt os, har ødelagt os, har sat os hen som et tomt Kar, har opslugt os som et Søuhyre, har fyldt sin Bug af mine Lækkerheder; han har fordrevet os.

35. Den Vold, jeg har lidt, mit Kjød komme over Babel, sig Zions Indbyggere, og mit Blod over Kaldæas Indbyggere, sig Jerusalem!

36. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg fører din Sag og udfører din Hevn, og jeg vil udtørre dets Hav og gjøre dets Kilde tør.

37. Og Babel skal vorde til Grusdynger, en Bolig for Schakaler, til en Forfærdelse og en Spot, saa Ingen border. 50, 13.

38. De brøle tilhobe som unge Løver, de brumme som Løveunger.

39. Naar de ere blevne hede*, vil jeg gjøre et Drikkelag for dem og gjøre dem drukne, forat de skulle juble og saa falde i en evig Søvn og ikke vaagne**, siger Herren.

*af Vin; Hos. 7, 5. **V. 57;

25, 26. Es. 21, 5. Hab. 2, 16. Dan. 5, 1 fg. 40. Jeg vil føre dem ned som Lam til at slagtes, som Vædere tilligemed Bukke.

41. Hvorledes er dog Sesak* blevet erobret og al Jordens Pris indtagen! Hvorledes er dog Babel blevet til en Forfærdelse blandt Folkene! *25, 26.

42. Havet er steget op over Babel, det er skjult af dets brusende Bølger.

43. Dets Stæder ere blevne til en Ørk, et tørt Land og en øde Mark, et Land, hvor Ingen Mand bor, og som intet Menneskebarn drager igjennem.

44. Og jeg hjemsøger Bel i Babel

og drager det, han har opslugt, ud af hans Mund, og Folkeslag skulle ikke mere strømme hen til ham; ogsaa Babels Mur er falden. 50, 2.

45. Drager midt ud af det, mit Folk, og redder hver sit Liv — for Herrens brændende Vrede! 50, 8. Aab. 18, 4.

46. Og lader ikke eders Hjerter forsage og frygter ikke ved de Rygte, som høres i Landet, om der i et Aar kommer et Rygte, og derefter i et andet Aar et andet Rygte, og om der er Vold i Landet, Hersker mod Hersker.

Matt. 24, 6.

47. Derfor, se, Dage komme, da jeg hjemsøger Babels udskaarne Billede, og hele dets Land skal blive tilskamme, og alle dets Gjennemborede skulle falde i dets Midte.

48. Og Himmel og Jord og Alt, hvad der er i dem, skal juble over Babel; thi fra Norden skulle Ødelæggerne komme over det, siger Herren. Aab. 18, 20.

49. Ogsaa Babel skal falde, i Israels Ihjelslagne! Ogsaa Babels Indbyggere skulle falde, i den hele Jords Ihjelslagne!

50. I, som ere undkomne fra Sverdet, drager bort, stanser ikke, kommer Herren i Hu fra det Fjerne og lader Jerusalem opkomme i eders Hjerter! Ps. 137, 5, 6.

51. Vi vare blevne tilskamme, thi vi hørte Forhaanelse; Skam dækkede vore Aasyn, thi Fremmede vare komme over Herrens Huses Helligdomme.

52. Derfor, se, Dage komme, siger Herren, da jeg hjemsøger dets udskaarne Billede, og i hele dets Land skulle Gjennemborede stønne.

53. Om Babel end vil stige op til Himmelen, og om det end vil gjøre sin høie Fæstning utilgængelig, saa skulle dog fra mig Ødelæggerne komme over det, siger Herren.

Es. 14, 13-15. Obad. 3, 4.

54. Skrig lyder fra Babel, og stor Ødelæggelse fra Kaldæernes Land.

55. Thi Herren ødelægger Babel og gjør Ende paa den store Larm i det; og deres* Bølger skulle bruse som store Vande, deres larmende Røst skal lade sig høre. *Fiendernes.

56. Thi over det, over Babel, kommer en Ødelægger, og dets Vældige blive fangne, deres Buer sønderbrudte; thi en Gjængældelsens Gud er Herren, betale, ja betale vil han.

Es. 35, 4; 59, 18. Ps. 94, 1.

57. Og jeg vil gjøre dets Øverster og dets Vise, dets Statholdere og dets Høvdinger og dets Vældige urukne, og de skulle falde i en evig Søvn og ikke vaagne, siger Kongen, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud.

v. 39.

58. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Babels Mur, den brede, skal nedrives til Grunden, og dets Porte, de høie, skulle opbrændes med Ild, saa Folkeslag skulle have gjort sig Møie for Intet, og Folkefærd for Ilden, og arbeidet sig trætte.

Hab. 2, 13.

59. Det Bud, Jeremias, Profeten, gav Seraja, Søn af Nerija, Søn af Mahseja, da denne drog til Babel med Zedekias, Judas Konge, i hans Regjerings fjerde Aar; men Seraja var den, som sørgede for Herbergerne.

60. Og Jeremias skrev al den Ulykke, som skulde komme over Babel, i en Bog, alle disse Ord, som ere skrevne om Babel.

61. Og Jeremias sagde til Seraja: Naar du kommer til Babel, da se til, at du oplæser alle disse Ord!

62. Og du skal sige: Herrel! Du har talt imod dette Sted om at udrydde det, saa der ikke skal være Nogen, som bor der, hverken Menneske eller Dyr, men til evige Ørkener skal det werde.

v. 28.

63. Og det skal ske, naar du er færdig med at oplæse denne Bog, da skal du binde en Sten til den, og kaste den midt i Frat,

Aab. 18, 21.

64. og du skal sige: Saaledes skal Babel synke og ikke komme op igjen, for den Ulykke, som jeg lader komme over det, og afmægtige skulle de ligge der. Saavidt Jeremias's Ord.

52. KAPITEL.

Zedekias bliver Konge, er ugudelig, falder fra Babels Konge, 1-3. Denne beletrer og indtager Jerusalem, Zedekias fanges, hans Søner dræbes, hans Øine udattikes, og han føres til Babel, 4-11. Templet og alle de Stores Huse opbrændes, Murene nedbrydes, Folket bortføres, undertagen nogle af de Ringeste i Landet, tilgledes alle de Templets Kostbarheder, som ere tilbage; Ypperstepresten, nogle af Presterne og de Fornemste i Landet dræbes, 12-27. Tallet af de Jøder, som til forskjellige Tider ere bortførte til Babel, angives, 28-30. Babels Konge Evilmerodak sætter Judas Konge Jojakim i Frihed og lader ham spise ved sit Bord, 31-34.

FEN og tyve Aar gammel var Zedekias, da han blev Konge, og elleve Aar regjerede han i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamital, Datter af Jirmeja, fra Libna.

37, 1, 2.

2 Kong. 24, 18 fg. 2 Krøn. 36, 11 fg.

2. Og han gjorde, hvad ondt var i Herrens Øine, aldeles som Jojakim havde gjort.

3. Thi for Herrens Vredes Skyld gik det saa med Jerusalem og Juda, indtil han forkastede dem fra sit Aagn. Og Zedekias faldt fra Babels Konge.

Ez. 17, 15.

4. Og det skede i hans Regjerings niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, at Nebukadnezar, Babels Konge, kom, han selv og hele hans Hær, mod Jerusalem og leirede sig imod det, og de byggede Skanser mod det fundt omkring.

39, 1 fg. 2 Kong. 25, 1 fg.

5. Og Staden blev beleiret indtil Kong Zedekias's ellefte Aar.

6. I den fjerde Maaned, paa den niende Dag i Maaneden, blev Hungeren stor i Staden, og der var ikke Brød for Landets Folk.

7. Og Stadens Mur blev gjennembrudt, og alle Krigsmændene flyede og droge ud af Staden om Natten paa Velen gjennem Porten mellem begge Murene, der var ved Kongens Have, medens Kaldærne laa mod Staden rundt om; og de toge Velen til den øde Mark.

8. Og Kaldærnes Hær satte efter Kongen, og den naaede Zedekias paa Jerichos øde Marker; og hele hans Hær spredte sig og forlod ham.

9. Og de greb Kongen og førte ham op til Babels Konge, til Ribla i Hamats Land, og han afsagde Dom over ham.

10. Og Babels Konge dræbte Zedekias's Søner for hans Øine; ogsaa alle Judas Øverster dræbte han i Ribla.

39, 6 fg.

11. Og Zedekias's Øine lod han blinde, og han lod ham binde med to Kobberlænker, og Babels Konge førte ham til Babel og satte ham i Fængsel indtil hans Dødsdag.

12. Og i den femte Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden (det var Kong Nebukadnezars, Babels Konges, nittende Aar), kom Nebusardan, Livvagtens Øverste, som stod for Babels Konges Ansigt, til Jerusalem.

13. Og han opbrændte Herrens Hus og Kongens Hus, og alle Jerusalems Huse og alle de Stores Huse opbrændte han med Ild.

14. Og hele Kaldæernes Hær, som var med Livvagtens Øverste, nedrev alle Jerusalems Mure rundt omkring.

15. Og nogle af de Ringeste af Folket og Resten af Folket, dem, som vare blevne tilbage i Staden, og Overløberne, som vare gangne over til Babels Konge, og den øvrige Hob bortførte Nebusaradan, Livvagtens Øverste.

16. Men nogle af de Ringeste i Landet lod Nebusaradan, Livvagtens Øverste, blive tilbage til at være Vingaardsmænd og Agerdyrkere.

17. Og Kobbersællerne, som hørte til Herrens Hus, og Fodstykkerne og Kobberhavet, som vare i Herrens Hus, sønderbrøde Kaldæerne, og de bragte alt Kobberet af dem til Babel.

27, 19 fg.

18. Og Panderne og Skufferne og Knivene og Skaalerne til at stænke med og Fadene og alle Kobberkarrene, med hvilke man forrettede Tjenesten, toge de.

19. Og Bækkenerne og Ildkarrene og Skaalerne til at stænke med og Panderne og Lysestagerne og Fadene og Bægerne, Alt, hvad der var af Guld, og Alt, hvad der var af Sølv, det tog Livvagtens Øverste.

20. De to Søller, det ene Hav og de tolv Kobberokser, som vare under Fodstykkerne, som Kong Salomo havde ladet gjøre for Herrens Hus, — der var ikke Vegt paa Kobberet i alle disse Ting. 1 Kong. 7, 15 fg. 23 fg.

21. Og hvad Søllerne angaar, da var den ene Sølle Høide atten Alen, og en Traad paa tolv Alen gik omkring den; den var fire Fingre tyk og hul. 2 Kong. 25, 17, 2 Krsn. 3, 15.

22. Og der var et Søllehoved paa den af Kobber, og det ene Søllehoveds Høide var fem Alen, og der var Netværk og Granatæbler paa Søllehovedet rundt omkring, Altsammen af Kobber, og lignende havde den anden Sølle samt Granatæbler.

23. Og Granatæblerne vare seks og nitti, som vendte udad; alle Granatæblerne vare hundrede ved Netværket rundt omkring.

24. Og Livvagtens Øverste tog Seraja, Ypperstepresten, og Zefanja, den næstøverste Prest, og de tre Vogtere ved Dørtærskelen,

25. og fra Staden tog han en Hofbetjent, som var Befalingsmand over Krigsfolkene, og syv Mænd af dem, som saa Kongens Ansigt, som fandtes i Staden, og Skriveren hos Hærens Øverste, der udskrev Landets Folk til Krig, og seks ti Mænd af Landets Folk, som fandtes inde i Staden;

26. Nebusaradan, Livvagtens Øverste, tog dem og førte dem til Babels Konge i Ribla,

27. og Babels Konge slog dem og dræbte dem i Ribla i Hamats Land. Saa blev da Juda bortført fra sit Land.

28. Dette er det Folk, som Nebukadnezar bortførte: I det syvende Aar tre tusinde og tre og tyve Jøder; 29. i Nebukadnezars attende Aar fra Jerusalem otte hundrede og to og tretti Sjæle;

30. i Nebukadnezars tre og tyvende Aar bortførte Nebusaradan, Livvagtens Øverste, af Jøderne syv hundrede og fem og firti Sjæle; alle Sjæle vare fire tusinde og seks hundrede.

31. Og det skede i det syv og trettiende Aar, efterat Jojakim, Judas Konge, var bortført, i den tolvte Maaned, paa den fem og tyvende Dag i Maaned, at Evilmerodak, Babels Konge, i det Aar, han blev Konge, oploftede Jojakims, Judas Konges, Hoved og førte ham ud af Fængslet.

2 Kong. 25, 27 fg.

32. Og han talte venlig med ham og satte hans Stol over de Kongers Stole, som vare hos ham i Babel.

33. Og han omskiftede sine Fængselsklæder og aad stadig for hans Ansigt alle sit Livs Dage. 2 Sam. 9, 7.

34. Og hans Underholdning, stadig Underholdning, blev given ham fra Babels Konge, hver Dag det, han den Dag tiltrængte, indtil hans Dødsdag, alle hans Livs Dage.

BEGRÆDELSERNE'S BOG.

1. KAPITEL.

Jeremias begræder Jerusalems og det jødiske Folks elendige Tilstand, hvortil de vare komne for sine mange og store Synders Skyld, 1-11. Jerusalems klager over, hvad det har lidt, beklender, at det selv har forskyldt det ved sine Synder, og beder Gud at straffe dets Fiender for deres Ondskab, 12-22.

HVORLEDES sidder hun saa enlig, den folkerige Stad! Hun er bleven som en Enke; den Store blandt Folkene, Fyrstinden i Landene er bleven til Træll! Es. 54, 4.

2. Bitterlig græder hun om Natten, og hendes Taarer rinde paa hendes Kind; hun har ingen Trøster blandt alle sine Elakere; alle hendes Venner have handlet troløst imod hende, de ere blevne hendes Fiender.

3. I Landflygtighed er Juda vandret ud af Trængsel og meget Arbejde; det bor iblandt Folkene, har ikke fundet Hvile; alle dets Forfølgere have indhentet det paa trange Steder.

4. Velene til Zion sørge, fordi Ingen kommer til Festerne; alle dets Porte ere øde, dets Prester sukke, dets Jomfruer ere sorgfulde, og det selv er bitterlig bedrøvet.

5. Dets Modstandere ere blevne dets Overherrer, dets Fiender ere trygge, thi Herren har bedrøvet det for dets mange Overtrædelsers Skyld; dets smaa Børn ere vandrede i Fangenskab for Fiendens Aasyn.

5 Mos. 28, 43, 44.

6. Fra Zions Datter svandt al hendes Pragt; hendes Fyrster bleve som Hjorte, der ikke finde nogen Græsgang, og de gik uden Kraft for Forfølgere's Aasyn.

7. Jerusalem kommer i sin Elendigheds og Landflygtigheds Dage alle sine Herligheder i Hu, som hun havde fra fordums Dage; da hendes Folk faldt ved Fiendens Haand, og hun ingen Hjælper havde, da saa Fienderne hende, de spottede over det, hun havde tabt.

8. Svarlig har Jerusalem syndet, derfor er hun bleven til en Væmmelse; alle de, som sørede hende, foragte hende, thi de saa hendes Blusel; hun selv sukkede og vendte sig bort.

9. Hendes Urenhed klæbede ved

hendes Kjortelffige; hun tænkte ikke paa, hvad Ende det vilde tage med hende; da sank hun paa underlig Vis, Ingen trøstede hende. Se, Herre, min Elendighed! Thi Fienden hovmoder sig. Jer. 2, 34. Luk. 19, 42.

10. Fienden rakte sin Haand ud efter alle hendes Kostbarheder; thi hun saa Hedninger komme ind i hendes Helligdom, om hvilke du bød, at de ikke skulde komme ind i din Forsamling.

5 Mos. 23, 3. Neh. 13, 1. Ps. 79, 1.

11. Alt hendes Folk sukker og søger efter Brød; de give sine Kostbarheder hen for Mad, for at kvæge sin Sjæl. Se, Herre, og sku dog, hvor foragtet jeg er bleven!

12. Gaar det eder ikke til Hjerte, alle I, som gaa forbi paa Velen? Skuer og ser, om der gives en Smerte, lig min Smerte, som er mig forvoldt, hvormed Herren har bedrøvet mig paa sin brændende Vredes Dag!

13. Fra det Høje sendte han Ild i mine Ben og styrede den; han udspændte Garn for mine Fødder, han stødte mig tilbage, han gjorde mig elendig, syg den hele Dag.

14. Mine Overtrædelsers Aag er sammenknyttet ved hans Haand; de slynge sig sammen, de ere komne op paa min Nakke; han har brudt min Kraft. Herren har hengivet mig i deres Hænder, som jeg ikke kan staa imod. Ps. 28, 5.

15. Herren forkastede alle mine Vældige i min Midte, han sammenkaldte en Forsamling imod mig for at knuse mine unge Mænd; Herren traadte Persen for Jomfruen, Judas Datter. Es. 63, 3. Aab. 19, 15.

16. Over dette græder jeg, mit Øie, mit Øie flyder hen i Vand, thi langt borte fra mig er Trøsteren, som hussvaler min Sjæl; mine Børn ere ødelagte, thi Fienden fik Overhaand.

Jer. 9, 1; 14, 17.

17. Zion udrækker sine Hænder, det har ingen Trøster; Herren har opbudt mod Jakob hans Fiender trindt omkring ham; Jerusalem er blevet til en Væmmelse imellem dem.

V. 8.

18. Herren er retfærdig, thi jeg var gjenstridig mod hans Mund; hører

dog, alle Folk, og ser min Smerte! Mine Jomfruer og mine unge Mænd ere vandrede i Fangenskab.

Dan. 9, 7 fg.

19. Jeg raabte paa mine Elskere; de bedroge mig. Mine Prester og mine Ældste opgave Aanden i Staden, da de søgte efter Mad for at kvæge sin Sjæl. V. 11.

20. Se, Herre, at jeg er i Trængsel! Det gjærer i mit Indre, mit Hjerte vender sig i mit Bryst, thi jeg har været gjenstridig; udenfor har Sverdet gjort mig barnløs, indenfor er det som Døden. 5 Mos. 32, 25 Es. 7, 15.

21. De hørte, at jeg sukkede, der var Ingen, som trøstede mig; alle mine Fiender hørte min Ulykke, de glædede sig over, at du har gjort det. Men du lader komme en Dag, som du har forkyndt, og de skulle vorde som jeg.

22. Lad al deres Ondskab komme for dit Aasyn, og gjør mod dem, som du har gjort imod mig for alle mine Overtrædelsers Skyld! Thi mine Sukke ere mange, og mit Hjerte er sygt.

2. KAPITEL

Jeremias klager over, at Herren i sin Vrede har ødelagt Folk og Land, Stad og Helligdom, saa Alle er nedsmunkne i den dybeste Sorg og Elendighed, 1-13. I denne Nød, som er foranlediget ved de falske Profeters løgnagtige Spaadomme, ere de nu bleuene til Spot for sine Fiender, 14-17. Ifølge Profetens Opfordring paa- kalder Folket Herrens Barmhjertighed, 18-22.

HVORLEDES omhyller Herren i sin Vrede Zions Datter med mørke Skyer! Han har kastet Israels Herlighed fra Himmelen til Jorden, og han har ikke ihukkommet sine Fødders Skammel* paa sin Vredes Dag.

*1 Krøn. 28, 2 Ps. 132, 7.

2. Herren har uden Skaanse! tilintetgjort alle Jakobs Boliger han har i sin Vrede nedbrudt Judas Datters Fæstninger, kastet dem til Jorden; han har vanhelliget Riget og dets Fyrster.

3. Han har i brændende Vrede afhugget hvert Horn Israel draget sin Høre tilbage for Fiendens Aasyn* og sat Jakob i Brand som en Ildslue, der fortærer trindt omkring.

*d. e. ladet Fienden ubindret trænge frem.

4. Han har spændt sin Bue som en Fiende, stillet sig med sin Høre som en Modstander og dræbt Alt, hvad

der var lysteligt for Øiet; i Zions Datters Telt har han udøst sin Vrede som Ild Ps. 7, 13.

5. Herren er bleven som en Fjende, han har tilintetgjort Israel, tilintetgjort alle dets Paladser, ødelagt dets Fæstninger og hobet over Judas Datter Kummer og Jammer.

6. Han har med Vold nedrevet sit Gjerde som en Haves, han har ødelagt sit Forsamlingssted; Herren har i Zion bragt Høitid og Sabbat i Glemis! og i sin Vredes Harmeskrudt Konge og Prest.

7. Herren har forkastet sit Alter med Væmmelse, sin Helligdom med Afsky; han har overgivet dets* Paladseres Mure i Fiendens Vold; de** lode sin Røst høre i Herrens Hus som paa en Høitidsdag.

*Jerusalems. **Fienderne.

Ps. 74, 4.

8. Herren tænkte paa at ødelægge Zions Datters Mur, han udstrakte Maalesnoeren han drog ikke sin Haand tilbage fra at ødelægge, og han bragte Vold og Mur til at sørge; tilhobe ligge de der i Sorg.

9. Dets Porte ere sunkne i Jorden, han har ødelagt og sønderbrudt dets Bomme; dets Konge og dets Fyrster ere blandt Hedningerne, saa der ikke er nogen Lov; ei heller have dets Profeter faaet noget Syn fra Herren.

Ps. 74, 9.

10. Zions Datters Ældste sidde tause paa Jorden; de have strøet Støv paa sit Hoved, omgjordet sig med Sæk; Jerusalems Jomfruer have sænket sit Hoved til Jorden.

11. Mine Øine ere hentserede af Taarer, det gjærer i mit Indre, min Lever er udøst til Jorden for mit Folks Datters Ødelæggelse, fordi de smaa Børn og Diende vansmægtede paa Stadens Gader; 1, 20; 4, 4.

12. til sine Mødre sagde de: Hvor er Korn og Vin? — da de vansmægtede ligesom Gjenemborede paa Stadens Gader, da de opgave Aanden ved sine Mødres Barm.

13. Hvad skal jeg vidne for dig, hvad skal jeg ligne med dig, o Jerusalems Datter? Hvad skal jeg stille ved Siden af dig, saa jeg kunde trøste dig, o Jomfru, Zions Datter? Thi stor som Havet er din Skade, hvo kan læge dig? Jer. 15, 18; 30, 12.

14. Dine Profeter skuede for dig forfængelige og daarlige Ting; de aabenbarede ikke din Misgjerning for

at afvende dit Fangenskab, men de forkyndte dig forfængelige og vildførende Spaadomme.

Jer. 14, 14; 23, 13 fg. Ez. 13, 2 fg.

15. De slaa Hænderne sammen over dig, alle de, som gaa forbi paa Væien; de spotte og ryste paa Hovedet over Jerusalems Datter: Er dette din Stad, man kaldte den fuldkomne Skjønhed, al Jordens Glæde?

16. Alle dine Fiender opspile sin Mund imod dig, de spotte og skjære Tænder, de sige: Vi have ødelagt den; ja, dette er den Dag, vi have ventet paa; vi have naaet den, vi have seet den.

17. Herren har gjort, hvad han havde tænkt, han har fuldbyrdet sit Ord, som han havde forkyndt fra fordums Dage, han har nedbrudt uden Skaansel; og han lod Fienden glæde sig over dig, opløftede dine Modstanderes Horn.

3 Mos. 26, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.

18. Deres Hjerte raaber til Herren. — O Zions Datters Mur! Lad Taarer rinde som Bække Dag og Nat, und dig ikke nogen Hvile, lad ikke din Øiesten have Ro!

19. Staa op, raab højt om Natten, ved Nattevagternes Begyndelse! Udøds dit Hjerte som Vand for Herrens Aasyn! Opløft dine Hænder til ham for dine Børns Liv, som vansmægte af Hunger paa alle Gadehjørner!

1 Sam. 1, 15. Ps. 62, 9.

20. Se, Herre, og sku! Med hvem har du handlet saaledes? Skulle Kvinder æde sin Livsfrugt, de spæde Børn, som bæres paa Armene? Skal Prest og Profet ihjelslaaes i Herrens Helligdom?

4, 10. 5 Mos. 28, 53 fg. Jer. 19, 9.

21. Ung og Gammel ligge paa Jorden i Gaderne, mine Jomfruer og mine unge Mænd ere faldne for Sverdet; du slog ihjel paa din Vredes Dag, du slagtede uden Skaansel.

22. Du kaldte, som paa en Høitidsdag, Rædsler over mig fra alle Kanter, og der var ikke paa Herrens Vredes Dag Nogen, som undkom eller blev tilovers; dem, jeg havde baaret paa Armene og opfostret, dem ødelagde min Fiende.

3. KAPITEL.

Jeremias klager i sit eget og alle øvrige Frommes Navn over den store Jammer og Elendighed, som Herren har ladet komme over dem, saa de ere nær ved at

fortvivle, 1-20, men træster sig ved Tanken om, at det ikke er forbi med Herrens Barmhjertighed, og at han tilsidst vil frelse dem, der taalmodig bære hans gavnlige Tugtelse og bte paa ham; Herren har ikke Behag i at bedrøve Menne-skene, om han end ikke kan undlade at straffe dem for deres Syndes, 21-38. Derfor formaner Profeten sig selv og de Fromme til ikke at knurre mod Herren, men ydmygt erkende, at de ved sine Synder have forskyldt den store Trængsel, som nu er kommen over dem, 39-54. Han beder, at Herren, ligesom forud, vil høre deres Bøn om Frelse og gjen-gjælde deres Fiender, hvad de have gjort imod dem, 55-66.

JEG er den Mand, som har seet

1. Elendighed ved hans Vredes Rit.
2. Mig har han ledet og ført i Mørke og ikke i Lys.

3. Kun imod mig vender han atter og atter sin Haand den hele Dag.

4. Han lod mit Kjød og min Hud fortæres; han sønderbrød mine Ben.

Ps. 51, 10.

5. Han byggede til for mig og omringede mig med Bitterhed og Møle.

6. Paa mørke Steder lod han mig bo, som de forlængesiden Døde.

Ps. 143, 3.

7. Han murede til for mig, saa jeg ikke kan komme ud; han gjorde mine Lænker tunge.

8. Om jeg end raabte og skreg, lukkede han til for min Bøn.

Job 19, 7. Ps. 22, 3.

9. Han tilmurede mine Vele med hugne Stene, mine Stier gjorde han krumme.

10. En lurende Bjørn var han mig, en Løve i Skjul.

11. Mine Vele gjorde han til Afveie, han sønderrev mig, ødelagde mig.

12. Han spændte sin Bue og stillede mig op som Maal for sin Pil.

2, 4. Ps. 7, 13.

13. Han lod sit Koggers Sønnen fare ind i mine Nyrer.

14. Jeg er bleven til Latter for alt mit Folk, til en Spottesang for dem den hele Dag.

V. 63. Jer. 20, 7. Job 30, 9.

15. Han møttede mig med bitre Urter, han gav mig rigelig Malurt at drikke.

16. Og han knuste mine Tænder ved at give mig Smaasten at æde, han trykkede mig ned i Asken.

17. Og du stødte min Sjæl bort fra Fred; jeg glemte, hvad godt er,

18. og jeg sagde: Det er forbi med min Kraft og mit Haab til Herren!

19. Kom i Hu min Elendighed og min Landflygtighed, Malurt og Galde!
Ps. 69, 22. Matt. 27, 34.
20. Min Sjæl kommer det i Hu og er nedbøjet i mig.
21. Dette vil jeg tage mig til Hjerte, derfor vil jeg haabe:
22. Herrens Miskundhed er det, at det ikke er forbl med os; thi hans Barmhertighed har endnu ikke Ende.
Neh. 9, 31.
23. Den er ny hver Morgen, din Trofasthed er stor.
Ps. 62, 3.
24. Herren er min Del, siger min Sjæl; derfor haaber jeg paa ham.
Ps. 16, 5; 73, 26; 119, 57.
25. Herren er god imod dem, som ble efter ham, mod den Sjæl som søger ham.
Ps. 40, 2; 42, 6. 12.
26. Det er godt, at man bier i Stillehed efter Herrens Frelse.
27. Det er godt for en Mand, at han bærer Aag i sin Ungdom.
28. at han sidder ene og tler, naar han lægger Byrder paa ham,
*Herren.
29. at han trykker sin Mund i Støv og siger: Kanske der endnu er Haab, —
30. at han vender sit Kind til den, som slaar ham, lader sig mætte med Forhaanelse.
Matt. 5, 39. Ps. 123, 3. 4.
31. Thi Herren forkaster ikke evindelig,
32. men om han bedrøver, saa forbarmer han sig dog igjen ifølge sin rige Miskundhed;
Es. 54, 8.
33. thi det er ikke af Hjertet, han plager eller bedrøver Menneskenes Børn.
34. At man knuser alle Jordens Bundne under sine Fødder,
35. at man bøl Mandens Ret for den Hølestes Aasyn,
36. at man foruretter en Mand i hans Sag, — mon Herren ikke ser det?
37. Hvo talte, saa det skede, udenat Herren bød det?
Am. 3, 6.
38. Er det ikke fra den Hølestes Mund, baade de onde Ting og de gode udgaa?
Es. 45, 7.
39. Hvorfor knurrer et Menneske, som lever? Enhver knurre mod sin egen Synd!
40. Lader os ransage vore Veie og granske dem, og lader os vende om til Herren!
41. Lader os opløfte vort Hjerte tilligemed vore Hænder til Gud i Himmelen!

42. Vi have syndet og været gjenstridige; du har ikke tilgivet.
2 Kong. 24, 2-4.
43. Du indhyllede dig i Vrede og forfulgte os; du ihjelslog, du sparede ikke.
44. Du indhyllede dig i Skyer, saa ingen Bøn trængte igjennem.
Es. 1, 15; 59, 1. 2.
45. Til Skarn og Udskud gjorde du os midt iblandt Folkene.
Ps. 44, 14-15.
46. De opspilede sin Mund imod os, alle vore Fiender.
47. Gru og Grav er bleven os til Del, Ødelæggelse og Undergang.
Es. 24, 17; Jer. 48, 43.
48. Mit Øie flyder hen i Vandbække over mit Folks Datters Undergang
1, 18. Jer. 9, 1.
49. Mit Øie riuder og har ikke Ro, har ingen Hvile,
50. indtil Herren skuer ned og ser fra Himmelen.
51. Mit Øie volder min Sjæl Smerte for alle min Stads Døtres Skyld.
52. Haardt jagede de mig som en Fugl, de, som vare mine Fiender uden Aarsag.
53. De vilde gjøre Ende paa mit Liv ved at kaste mig i Brønden, og de kastede Sten paa mig.
Jer. 38, 6.
54. Vande strømmede over mit Hoved; jeg sagde: Jeg er fortabt.
Jon. 2, 4. 5.
55. Jeg paakaldte dit Navn, Herre, fra den dybeste Brønd.
Jon. 2, 3.
56. Du hørte min Røst; dæk ikke dit Øre til for mit Raab, saa jeg faar Lindring!
57. Du var nær den Dag, jeg kaldte paa dig; du sagde: Frygt ikke!
Ps. 145, 18.
58. Du har ført, Herre, min Sjæls Sag, du har forløst mit Liv.
59. Du har seet, Herre, den Uret, jeg har lidt; døm i min Sag!
60. Du har seet al deres Hevn, alle deres Anslag imod mig.
61. Du har hørt deres Forhaanelse, Herre, alle deres Anslag imod mig,
62. mine Modstanderes Tale og deres Tanker imod mig den hele Dag.
63. Giv Agt paa, hvorledes de sidde og hvorledes de staa op! Jeg er en Spottesang for dem.
V. 14. Ps. 69, 13. Job 30, 9.
64. Du vil give dem Gjengjæld, Herre, efter deres Hænders Gjerning.
Ps. 137, 8. Jer. 50, 29.
65. Du vil give dem et Dække

over deres Hjerte, din Forbandelse vil blive dem til Del.

Es. 6, 10. 2 Kor. 3, 14 fg.

66. Du vil forfølge dem i Vrede og ødelægge dem, saa de ikke mere findes under Herrens Himmel. Ps. 79, 6.

4. KAPITEL.

Jeremias klager over den store Elendighed, som fandt Sted under og efter Jerusalems Beleiring, og som var en Straf for de falske Profeters og Presternes Synder, 1-20. Ogsaa over Edom, som nu glæder sig over Israels Ulykke, skal Herren lade sin Straf komme, men tage sit Folk igjen til Naade, 21. 22.

HVORLEDES bliver dog Guldet fordunklet, det sædlest Guld forandret, de helligste Stene henkastede ved alle Gadehjørner!

2. Zions Børn, de dyrebare, lige i Værd med det fineste Guld, hvorledes ere de dog blevne agtede som Lerkrukker, et Værk af en Pottemagers Hænder!

3. Endog Schakaler række Bryst, give sine Unger Die; mit Folks Datter er bleven grusom som Strudse i Ørkenen.

Job 39, 16 fg.

4. Den Diendes Tunge hænger fast ved hans Gane af Tørst; smaa Børn begjære Brød, der er Ingen, som deler ud til dem. Ps. 137, 6. Begr. 2, 11. 12.

5. De, som aade lækre Retter, ligge elendige paa Gaderne; de, som bleve baarne paa Skarlagene, favne Møgdynge.

6. Saa blev mit Folks Datters Straf større end Sodomas Straf, som blev omstyrtet i et Øieblik, udenat Hænder bleve svungne imod det.

1 Mos. 19, 24.

7. Hendes Fyrster vare renere end Sne, hvidere end Melk; de vare rødere paa Legemet end Perler; som Safr var deres Udseende.

8. Mørkere end Sort er nu deres Udseende, de blive ikke kjendte paa Gaderne; deres Hud hænger ved deres Ben, den er bleven tør som Træ.

9. Lykkeligere vare de, som bleve dræbte ved Sverd, end de, som bleve dræbte ved Hunger; thi disse svandt hen, rammede til Døden af Mangel paa Markens Grøde.

10. Ømhjertede Kvinders Hænder kogte deres egne Børn; de tjente dem til Føde ved mit Folks Datters Undergang.

3, 20. 5 Mos. 28, 63.

2 Kong. 6, 29. Jer. 19, 9. Es. 5, 10.

11. Herren udtømte sin Harme, han udøste sin brændende Vrede og tændte en Ild i Zion, og den fortsæredes dets Grundvolde. Jer. 17, 27.

12. Jordens Konger og alle Jordrigets Beboere troede ikke, at Modstander og Fiende skulde komme ind i Jerusalem's Porte.

13. For dets Profeters Synder, dets Presters Misgjerninger, som udøste Retfærdiges Blod i dets Midte, er det skeet. Jer. 26, 8 fg.

14. De vankede omkring paa Gaderne som Blinde, besudede med Blod, saa man ikke kunde røre ved deres Klæder.

15. Viger bort! Uren! raabte man til dem, — viger bort, viger bort, rører ikke ved os! Thi de ere flygtede og vanke omkring; man siger blandt Folkene: De skulle ikke længer blive her!

16. Herrens Aasyn har spredt dem ad, han ser ikke mere til dem; Presters Person agte de* ikke, over de Gamle forbarme de sig ikke.

*Kaldærne; Es. 47, 6.

17. Da det* endnu stod, vansmægtede vore Øine efter forfængelig Hjælp; paa vort Vagttaarn spejdede vi efter et Folk, som ikke kunde frelse**.

*d. e. Jerusalem. **d. e. Ægypterne.

Es. 30, 5. 7. Jer. 37, 5-8.

18. Man jagede efter vore Skridt, saa vi ikke kunde gaa paa vore Gader; vor Ende var kommen nær, vore Dage vare fyldte, ja, vor Ende var kommen.

19. Vore Forfølgere vare lettere end Himmelens Ørne; paa Bjergene forfulgte de os, i Ørkenen lurede de paa os.

20. Vor Livsaande, Herrens Salvede, blev fangen i deres Grave, han, om hvem vi sagde: I hans Skygge ville vi leve blandt Folkene.

2 Kong. 25, 5. 6. Jer. 52, 8. 11.

21. Fryd dig og glæd dig kun, Edoms Datter, du, som bor i Uz's Land! Ogsaa til dig skal Bøgeret komme; du skal blive drukken og blotte dig.

Ps. 137, 7. Es. 25, 12 fg. 35, 2 fg.

Jer. 25, 15. 21; 49, 12.

22. Til Ende er din Straf, Zions Datter! Han vil ikke mere bortføre dig. Han vil hjem søge din Misgjerning, Edoms Datter, blotte dine Synder.

Es. 49, 2.

5. KAPITEL.

Jeremias foreholder Herren al den Trængsel og Nød, Israel har maattet lide af sine Fjender, 1-18, og beder, at han igjen vil lade sin Naade blive det til Del, 19-22.

KOM i Hu, Herre, hvad der er vederfaret os, sku og se vor Forhaanelse!

2. Vor Arv er gaet over til Fremmede, vore Huse til Udlændinge.

Jer. 6, 12.

3. Vi ere blevne Faderløse, have ingen Fader; vore Mødre ere som Enker.

4. Vort Vand drikke vi for Penge, vor Ved kommer til os for Betaling.

5. Vore Forfølgere ere os paa Nakken; vi ere trætte, vi faa ingen Hvile.

6. Til Ægypten have vi overgivet os, til Assyrien for at blive mættede med Brød.

7. Vore Fædre have syndet, de ere ikke mere; vi bære deres Misgjerninger.

2 Mos. 20, 5.

8. Trælle herske over os; Ingen river os ud af deres Haand.

9. Med Fare for vort Liv formædelst Ørkenens Sverd hente vi vort Brød.

10. Vor Hud brænder som en Ovn formædelst Hungerens Luer.

11. Kvinder have de krænket i Zion, Jomfruer i Judas Stæder.

12. Fyrster ere blevne hængte ved deres Haand, de Gamles Aasyn er ikke blevet hædret.

5 Mos. 28, 50.

13. Unge Mænd bare Kværnen, og Drengene vaklede under Vedbyrden.

14. De Gamle ere ikke mere i Porten, de unge Mænd ikke mere ved sin Strengelæg.

15. Med vort Hjertes Glæde er det forbl, vor Dans er omskiftet til Sorg.

16. Vort Hoveds Krone er falden af; ve os, thi vi have syndet.

Jer. 13, 18. Es. 21, 26. Job 19, 9.

17. Derfor er vort Hjerte sygt, derfor ere vore Øine fordunklede,

18. for Zions Bjergs Skyld, som er øde; Ræve løbe om paa det.

Jer. 9, 11.

19. Du, Herre, troner evindeligt, din Trone bliver fra Slægt til Slægt.

Ps. 9, 8; 102, 13.

20. Hvorfor skulde du glemme os evindeligt, forlade os for saa lang en Tid?

Ps. 13, 2.

21. Før os, Herre, tilbage til dig, saa vi komme tilbage! Forny vore Dage, som de vare i fordums Tid!

22. Thi skulde du vel aldeles have forkastet os? Skulde du være saa saare vred paa os?

PROFETEN EZEKIEL.

1. KAPITEL.

Ezekiel, en Prest, som levede i Kaldæav ved Floden Kebar (Chaboras) iblandt de med Kong Jofakin (Jekonja) bortførte Jøder, ser Herrens Herlighed i en stor, af Ildglands gennemstraalet Sky, som en Stormvind drifter frem fra Norden, 1-4. Han ser og beskriver Åre levende Væsener (Keruber), 5-14, og Åre Bful hos dem, 15-21, derover en Hvælving og ovenover denne en Trone, hvorpaa Herren sidder i menneskeligt Skikkelse, og hvorfra Profeten hører en Talendes Røst, 22-28.

DET skede i det trettiende Aar, i den fjerde Maaned, paa den femte Dag i Maaneden, da jeg var midt iblandt de Bortførte ved Floden Kebar, at Himlene aabnedes, og jeg saa Syner fra Gud.

2. Paa den femte i Maaned (det var det femte Aar, efterat Kong Jofakin var bortført).

2 Kong. 24, 15.

3. da kom Herrens Ord til Ezekiel, Busis Søn, Presten, i Kaldæernes Land, ved Floden Kebar, og Herrens Haand kom der over ham.

4. Og jeg saa, og se, en Stormvind kom fra Norden, en stor Sky og Ild, som slyngede sig sammen, og den havde Glans rundt omkring sig, og midt ud fra den var der som det blanke Metal at se til, midt ud af Ilden.

5. Og midt ud fra den viste der sig Noget, som lignede fire levende Væsener, og dette var deres Udseende: De havde et Menneskes Skikkelse,

10, 9 fg.

6. og hvert af dem havde fire Aasyn, og hvert fire Vinger. 10, 14.

7. Og deres Fødder vare rette, og Fodbladet paa deres Fødder var som Fodbladet paa en Kalvs Fod, og de blinkede som Skinnet af blankt Kobber.

8. Og der var Menneskehænder under deres Vinger paa deres fire Sider, og de havde alle fire sine Aasyn og sine Vinger.

9. Deres Vinger sluttede sig, den ene til den anden; de vendte sig ikke, naar de gik; hvert af dem gik lige frem.

10. Og deres Aasyn lignede et Menneskes Aasyn, og en Løves Aasyn havde de alle fire til Høire, og en Okses Aasyn alle fire til Venstre, og en Ørns Aasyn havde de alle fire.

Aab. 4, 7.

11. Saaledes var det med deres Aasyn. Og deres Vinger stode ud fra hinanden oven til; hvert af dem havde to Vinger, som sluttede sig til det andet, og to, som dækkede deres Legemer. V. 9, 23.

12. Og hvert af dem gik lige frem; hvorhen Aanden vilde gaa, gik de; de vendte sig ikke naar de gik.

13. Og hvad de levende Væseners Skikkelse angaar, da var deres Udseende som Ildgløder brændende, som Blus at se til; den* for om imellem de levende Væsener, og Ilden havde Glans, og af Ilden udgik Lyn. Ilden.

14. Og de levende Væsener løb frem og tilbage, som Lynglimt at se til.

15. Og jeg saa de levende Væsener, og se, der var et Hjul paa Jorden ved Siden af hvert af de levende Væsener, og de vendte ud mod fire Sider.

16. Hjulenes Udseende og Arbejdet paa dem var som Kryssolt at se til, og alle fire havde een Skikkelse, og deres Udseende og Arbejdet paa dem var, som om det ene Hjul var midt i det andet Hjul. 10, 9 fg.

17. Mod sine fire Steder gik de, naar de gik; de vendte sig ikke, naar de gik.

18. Og deres Følger vare høje og frygtelige, og deres Følger vare fulde af Øine trindt omkring paa dem alle fire.

19. Og naar de levende Væsener gik, saa gik Hjulene hos dem, og naar de levende Væsener hævede sig op fra Jorden, saa hævede Hjulene sig.

20. Hvorhen Aanden vilde gaa, gik de, did, hvorhen Aanden vilde gaa; og Hjulene hævede sig ved Siden af dem, thi de levende Væseners Aand var i Hjulene. V. 13.

21. Naar hine gik, saa gik de, og naar hine stode, saa stode de, og naar hine hævede sig op fra Jorden, hævede Hjulene sig ved Siden af dem, thi de levende Væseners Aand var i Hjulene.

22. Og over de levende Væseners Hoveder var der Noget, som lignede en Hvælving, som det herlige Krystal at se til, udspændt ovenover deres Hoveder.

23. Og under Hvælvingen stode deres Vinger ret ud, den ene hen til den anden; hvert af dem havde paa den ene Side to Vinger og paa den anden Side to Vinger, som dækkede deres Legemer. V. 11.

24. Og jeg hørte Lyden af deres Vinger som Lyden af store Vande, som den Almægtiges Røst, naar de gik, et Bulder som Bulderet af en Leir; naar de stode, sænkede de sine Vinger.

25. Og der lød en Røst ovenover Hvælvingen, som var over deres Hoved; naar de stode, sænkede de sine Vinger.

26. Og ovenover Hvælvingen, som var over deres Hoved, var der Noget, som lignede en Trone, som en Safirsten at se til, og paa det, som lignede en Trone, var der en Skikkelse, som et Menneske at se til, derovenpaa.

Aab. 4, 2 fg.

27. Og jeg saa Noget, som lignede det blanke Metal, som Ild at se til, omkring hvilken der var en Kreds af Lys, fra hans Lænders Skikkelse og opover. Og fra hans Lænders Skikkelse og nedover saa jeg ligesom Ild at se til, og den havde Glans trindt omkring;

28. som Synet af Buen, der er i Skyen paa en Regndag, saa var Synet af Glansen trindt omkring. Dette var Udseendet af Herrens Herligheds Skikkelse. Og da jeg saa det, faldt jeg paa mit Ansigt og hørte en Talendes Røst.

Es. 8, 4; 43, 3. Dan. 8, 17. 18

2. KAPITEL.

Efterat den Talende, Herren, har styrket Ezekiel ved sit Ord, 1. 2, kalder han ham til Profet for de Bortførte, idet han fremholder deres Gjenstridighed, men byder

ham trods den at gjøre sin Gjerning uden Frygt, 3-7. Derpaa indgiver Herren ham det Ord, han skal forkynde, idet han i et Syn rækker ham en paa begge Sider med Klagesange og Ve beskreven Bogrulle og byder ham at tæle den; Profeten gjør det, og Bogrullen smager ham sødt, 8-3, 3.

OG han sagde til mig: Menneskesøn! Staa paa dine Fødder, forat jeg kan tale med dig! Dan. 10, 11.

2. Og der kom Aand i mig, da han talte til mig, og den bragte mig til at staa paa mine Fødder, og jeg hørte ham, som talte til mig. 3, 24.

3. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Jeg sender dig til Israels Børn, til Hedninger, de Opsætsige, som have sat sig op imod mig; de og deres Fædre ere faldne fra mig indtil den Dag idag.

4. Og til Børnene, som have haardede Ansigt og stive Hjerter, sender jeg dig, og du skal sige til dem: Saa siger den Herre Herre.

5. Og hvadenten de høre eller lade det være (thi et gjenstridigt Hus ere de), saa skulde de vide, at en Profet har været midt iblandt dem.

6. Men du, Menneskesøn, frygt ikke for dem, og frygt ikke for deres Ord! Thi Nesler og Torne ere hos dig, og hos Skorpioner bor du. Frygt ikke for deres Ord og bliv ei forfærdet for deres Aasyn! Thi et gjenstridigt Hus ere de.

7. Og du skal tale mine Ord til dem, hvadenten de høre eller lade det være; thi gjenstridige ere de.

8. Men du, Menneskesøn, hør, hvad jeg taler til dig! Vær ei gjenstridig som det gjenstridige Hus! Oplad din Mund og sæd, hvad jeg giver dig!

9. Og jeg saa, og se, en Haand var udrakt til mig, og se, i den var der en Bogrulle.

10. Og han udbredte den for mit Ansigt, og den var beskreven for og bag; og Klagesange og Suk og Ve vare skrevne paa den.

3. KAPITEL.

Efterat Herren har lovet at give Ezekiel Kraft til at virke blandt det gjenstridige Folk, 4-9, og anvist ham hans Virkekreds, 10, 11, bliver han af Aanden ført hen til de Bortførte i Tel-Abib, hvor han i syv Dage sidder bedøvet og stum, 12-15. Herren sætter ham derpaa til Vægter over Israel, idet han paany foreholder ham

hans ansvarefulde Kald, 16-21. I en ny Aabenbarelse af sin Hertilighed byder Herren ham at lukke sig inde i sit Hus, idet han paa Grund af Folkets Gjenstridighed for en Tid vil formene ham at tale til det, men saa igjen lade ham gjøre det, 22-27.

OG han sagde til mig: Menneskesøn! Æd, hvad du her finder for dig! Æd denne Rulle og gaa hen, tal til Israels Hus! Aab. 10, 9.

2. Og jeg oplod min Mund, og han gav mig denne Rulle at sæde,

3. og han sagde til mig: Menneskesøn! Mæt din Bug og fyld dine Indvolde med denne Rulle, som jeg giver dig! Og jeg aad, og den var i min Mund sød som Honning.

4. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Gaa hen til Israels Hus og tal til dem med mine Ord!

5. Thi ikke til et Folk med dunkelt Sprog og tungt Mæle sendes du, men til Israels Hus; Es. 33, 19.

6. Ikke til mange Folk med dunkelt Sprog og tungt Mæle, hvis Ord du ikke forstaar; sandelig, sendte jeg dig til dem, de skulde høre paa dig.

7. Men Israels Hus skal ikke ville høre paa dig, thi det vil ikke høre paa mig; thi hele Israels Hus har stive Pander og haarde Hjerter. 3, 4.

8. Se, jeg gjør dit Aasyn haardt mod deres Aasyn og din Pande haard mod deres Pandé. Jer. 1, 18; 15, 20.

9. Lig en Diamant, haardere end Sten gjør jeg din Pande; du skal ikke frygte for dem og ikke forfærdes for deres Aasyn, thi et gjenstridigt Hus ere de, Jer. 1, 8. Es. 2, 5, 6.

10. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Alle mine Ord, som jeg taler til dig, skal du optage i dit Hjerte og høre med dine Øren.

11. Og gaa hen til de Bortførte, til dit Folks Børn, og tal til dem og sig til dem: Saa siger den Herre Herre, — hvadenten de høre eller lade det være! 2, 5, 7.

12. Da løftede et Veir mig op, og jeg hørte bag mig Lyden af et stort Bulder: Lovet være Herrens Herlighed fra hans Sted, Es. 6, 3.

13. Og Lyden af de levende Væsners Vinger, som rørte ved hinanden, og Lyden af Hjulene ved Sider af dem og Lyden af et stort Bulder.

14. Og et Veir løftede mig op og tog mig, og jeg for afsted, bitter i min Aands Harmé, og Herrens Haand var stærk over mig. Ap. G. 3, 30.

15. Og jeg kom til de Bortførte i 815

Tel-Abib, som boede ved Floden Kebar, og hvor de ellers boede, og jeg sad der i syv Dage i stum Bedøvelse midt iblandt dem.

1, 3. Dan. 7, 25; 8, 27.

16. Og det skede efter syv Dages Forløb, da kom Herrens Ord til mig, saaledes:

17. Menneskesøn! Til Vægter har jeg sat dig for Israels Hus, og naar du hører et Ord af min Mund, skal du advare dem fra mig.

33, 7. Jer. 1, 7.

18. Naar jeg siger til den Ugudelige: Du skal visselig dø, og du ikke advarer ham og ikke taler for at advare den Ugudelige for hans ugudelige Vei for at holde ham live, da skal han, den Ugudelige, dø for sin Misgjernings Skyld, men hans Blod vil jeg kræve af din Haand.

19. Men naar du har advaret den Ugudelige, og han ikke vender om fra sin Ugudelighed og fra sin ugudelige Vei, da skal han dø for sin Misgjernings Skyld, men du har reddet din Sjæl.

20. Og naar en Retfærdig vender sig fra sin Retfærdighed og gjør Uret, saa sætter jeg Anstød for hans Aasyn, han skal dø. Naar du ikke har advaret ham, skal han dø i sin Synd, og hans retfærdige Gjerninger, som han har gjort, skulle ikke inkommes, men hans Blod vil jeg kræve af din Haand.

18, 24; 33, 12.

21. Men naar du har advaret den Retfærdige om, at den Retfærdige ikke skal synde, og han ikke synder, da skal han visselig leve, fordi han lod sig advare, og du har reddet din Sjæl.

22. Og Herrens Haand kom over mig der, og han sagde til mig: Stat op, gaa ud i Dalen, og der vil jeg tale med dig.

1, 3; 8, 1.

23. Og jeg stod op og gik ud i Dalen, og se, der stod Herrens Hærlighed, lig den Hærlighed, jeg havde seet ved Floden Kebar, og jeg faldt paa mit Ansigt.

1, 28; 8, 4.

24. Og der kom Aand i mig og bragte mig til at staa paa mine Fødder; og han talte med mig og sagde til mig: Gaa hen, luk dig inde i dit Hus!

8, 2.

25. Og du, Menneskesøn! Se, de skulle lægge Reb paa dig og binde dig med dem, saa du ikke kommer ud midt iblandt dem.

26. Og din Tunge vil jeg lade hæn-

816

ge fast ved din Gans, saa du vorder stum og ikke vorder dem en Mand, som straffer dem; thi et gjenstridigt Hus ere de.

27. Men naar jeg taler med dig, vil jeg oplade din Mund, og du skal sige til dem: Saa siger den Herre Herre. Hvo der vil høre, han høre, og hvo der vil lade det være, han lade det være! Thi et gjenstridigt Hus ere de.

2, 4, 5, 7.

4. KAPITEL.

Herren byder Profeten at foretage tre billedlige Handlinger. Ved den første forkyndes, at Jerusalem skal blive belejret, 1-3, ved den anden, at Folket til Straf for Israels og Judas Synd skal gjennemleee en Trældomsstid iblandt Hedningerne, lig den gamle i Ægypten, 4-8; og ved den tredje, at det iblandt Hedningerne adspredte Folk i denne Trældomsstid skal æde urent Brød, og Jerusalems Indbyggere under Beleiringen lide Nød og æde det Lidet, de have, med Bekymring og Forførdelse, 9-17.

OG du, Menneskesøn, tag dig en Mursten og læg den for dit Aasyn og rids paa den en Stad, Jerusalem,

2. og anlæg Beleiringsværker mod den og byg Skanser mod den og opkast en Vold mod den og læg Leire mod den og sæt Murbrøkere mod den trindt omkring! 8 Kong. 25, 1.

3. Og du, tag dig en Jernpande og sæt den som en Jernvæg mellem dig og Staden og vend dit Aasyn mod den, og den skal blive belejret, og du skal belejre den; et Tegn er det for Israels Hus.

4. Og du, læg dig paa din venstre Side og læg Israels Huses Misgjerning paa den! I saa mange Dage, som du ligger paa den, skal du bære deres Misgjerning;

5. og jeg gjør dig deres Misgjernings Aar til et Antal af Dage, tre hundrede og niti Dage, og saa længe skal du bære Israels Huses Misgjerning.

6. Og naar du har bragt disse til Ende, saa skal du anden Gang lægge dig paa din højre Side og bære Judas Huses Misgjerning; i firtdi Dage, een Dag for hvert Aar, giver jeg dig den at bære.

4 Mos. 14, 34.

7. Og til Jerusalems Beleiring skal du vende dit Aasyn med blottet Arm, og du skal profetere mod det.

8. Og se, jeg lægger Reb paa dig, forat du ikke skal vende dig om fra din ene Side til din anden Side, før-

end du har bragt din Beleirings Dage til Ende.

9. Og du, tag dig Hvede og Byg og Bønner og Linsær og Hirse og Spelt og læg dem i eet Kar og gjør dig Brød af dem! I saa mange Dage, som du ligger paa din Side, i tre hundrede og niti Dage, skal du æde det.

10. Og din Mad, som du skal æde, skal være efter Vegt, tyve Sekel til hver Dag; fra Tid til Tid skal du æde den.

11. Og Vand skal du drikke efter Maal. Sjettedelen af en Hin; fra Tid til Tid skal du drikke.

12. Og som en Bygkage skal du æde det, ved Menneskarn skal du stege det for deres Øine.

13. Og Herren sagde: Saaledes skulle Israels Børn æde sit Brød urent blandt Folkene, hvorhen jeg vil fordrive dem. Hos. 9, 3.

14. Da sagde jeg: Ak, Herre Herre! Se, min Sjæl er ikke bleven besmitet, og Aadsel og Sønderrevet har jeg ikke sødt fra min Ungdom af og indtil nu, og der er ikke kommet urent Kjød i min Mund. Ap. G. 10, 14.

15. Og han sagde til mig: Se, jeg giver dig Komøg istedetfor Menneskeskarnet, forat du kan tillave dit Brød derover.

16. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Se, jeg sønderbryder Brødets Stav i Jerusalem, og de skulle æde Brød efter Vegt og med Bekymring og drikke Vand efter Maal og med Forfærdelse,

3 Mos. 26, 26. Ez. 5, 16. 17; 14, 13. Es. 3, 1. Ez. 12, 19.

17. forat de skulle lide Mangel paa Brød og Vand og forfærdes, den Éne med den Anden, og svinde hen i sin Misgjerning.

5. KAPITEL.

Profeten skal ved en ny billedlig Handling fremstille den Skjæbne, der skal ramme Jerusalems Indbyggere ved og efter Stadens forestaaende Indtagelse, 1-4. Herren har givet Jerusalem en enestaaende Stilling i Verden, men det har ved sin Ulydighed mod hans Bud overgaaet Hedningernes i Ugudelighed; derfor vil han nu for Hedningernes Øine holde en Dom uden Lige over det, idet han lader den største Del af det omkomme ved Pest, Hungersnød, Sverd og vilde Dyr og gjør det til en Spot for Hedningerne, 5-11.

OG du, Menneskesøn, tag dig et skarpt Sverd! Som en Ragekniv skal du bruge det og lade det gaa

over dit Hoved og over dit Sæjæg, og du skal tage dig Vegt skaaler og dele dem*.

*Hovedhaaret og Skjægget.
2. En Tredjedel skal du brænde med Ild midt i Staden, naar Beleirings Dage ere fuldgangne, og en Tredjedel skal du tage og hugge i den med Sverdet trindt omkring, og en Tredjedel skal du sprede for Vinden, og Sverd vil jeg uddrage efter dem. 12, 14.

3. Og du skal tage nogle faa i Tal af dem, og du skal knytte dem ind i dine Kjortelfliger,

4. og af dem skal du igjen tage nogle og kaste dem midt i Ilden og opbrænde dem i Ilden; derfra skal der udgaa Ild til alt Israels Hus.

5. Saa siger den Herre Herre: Dette Jerusalem satte jeg midt iblandt Folkene og Lande trindt omkring det;

6. men det var gjenstridigt mod mine Love, saa det var mere ugudeligt end Folkene, og mod mine Bud, saa det var mere ugudeligt end Landene, der ere trindt omkring det; thi mine Love forkastede de, og i mine Bud vandrede de ikke.

Jer. 44, 16. Ez. 11, 12.

7. Derfor, saa siger den Herre Herre: Efterdi I have raset værre end Folkene, som ere trindt omkring eder, ikke vandret i mine Bud og ikke gjort efter mine Love og ikke engang gjort efter Folkenes Love, der ere trindt omkring eder,

8. derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg kommer over dig, ogsaa jeg, og jeg vil holde Dom midt i dig for Folkenes Øine,

9. og jeg vil gjøre med dig, hvad jeg ikke har gjort, og hvis Lige jeg ikke mere vil gjøre, for alle dine Vederstyggeligheders Skyld.

Dan. 12, 1. Matt. 24, 21.

10. Derfor skulle Forældre æde sine Børn midt i dig, og Børn æde sine Forældre, og jeg vil holde Dom i dig og sprede Ait, hvad der bliver tilovers af dig, for alle Vinde.

5 Mos. 28, 53.

Jer. 19, 9. 2 Kong. 6, 29. Begr. 4, 10.

11. Derfor, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, sandelig, efterdi du har besmittet min Helligdom med alle dine Afskyeligheder og med alle dine Vederstyggeligheder, saa vil ogsaa jeg drage mit Øie bort fra dig uden Skaansel og ikke spare dig.

12. Tredjedelen af dig skal dø af

Pest og fortæres af Hunger midt i dig, og Tredjeden skal falde for Sverd trindt omkring dig, og Tredjedelen vil jeg sprede for alle Vinde og uddrage Sverd efter dem.

18. Og min Vrede skal fuldbyrdes, og jeg vil stille min Harm paa dem og tage Hevn, og de skulle kjende, at jeg, Herren, har talt i min Nidkjerhed, naar jeg fuldbyrder min Harm paa dem. 24, 13.

14. Og jeg vil gjøre dig* til en Ørk og til en Spot blandt Folkene, som ere trindt omkring dig, for hver dens Øine, som gaar forbi.

*Jerusalem. Jer. 44, 2.

15. Du skal blive en Spot og en Haan, en Advarsel og en Forfærdelse for Folkene, som ere trindt omkring dig, naar jeg holder Dom over dig med Vrede og med Harm og med Harnes Tugtelse (jeg, Herren, har talt), 14, 8. Jer. 19, 8; 24, 9; 42, 18.

16. naar jeg sender iblandt dem Hungerens onde Pile, som ere til Ødelæggelse, som jeg sender for at ødelægge eder, naar jeg hober Hunger over eder og sønderbryder Brødet's Stav for eder.

6 Mos. 33, 23 fg. 3 Mos. 21, 26. Es. 3, 1.

Jer. 14, 18. Es. 4, 16; 14, 13. Aab. 6, 6. 8.

17. Jeg vil sende Hunger over eder og vilde Dyr, og de skulle gjøre dig barnløs, og Pest og Blod skulle gaa igjennem dig, og Sverd vil jeg lade komme over dig; jeg, Herren, har talt 3 Mos. 26, 22. Es. 6, 11; 14, 21.

6. KAPITEL.

Profeten skal forkynde, at al Afgudsdyrkelse skal blive udryddet af Landet, dette selv blive ødelagt, og Afgudsdyrkerne ihjelslagne, 1-7. Dog skulle nogle af Landets Indbyggere undkomme og omvende sig i de Lande, hvor de skulle spredes, 8-10. Profeten skal ved Tegn og Ord give sin Harm over Folkets Afguder, tilkjende og forkynde dets og Landets Ødelæggelse, 11-14.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskøen! Vend dit Aasyn mod Israels Bjerge og profeter mod dem 36, 1.

3. og sig: Israels Bjerge! Hører den Herre Herres Ord! Saa siger den Herre Herre til Bjergene og til Hølene, til Bækkelejerne og til Dalene: Se, jeg lader Sverd komme over eder og gjør eders Offerhøje til Intet.

4. Og eders Altere skulle ødelæg-

ges, og eders Solstøtter sønderbrydes, og jeg vil lade eders Gjennemborede falde for eders væmmelige Afguders Aasyn. 8 Mos. 26, 30.

5. Og jeg vil lægge Israels Børns døde Kroppe for deres væmmelige Afguders Aasyn og sprede eders Ben trindt omkring eders Altere.

6. Hvorsomhelst I bo, skulle Stæderne ødelægges og Offerhøiene vorde øde, forat eders Altere maa vorde ødelagte og øde, og eders væmmelige Afguder sønderbrudte og tillintetgjorte, og eders Solstøtter omhuggede, og eders Gjærninger udslettede;

7. og Gjennemborede skulle falde midt iblandt eder, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

8. Dog vil jeg lade en Levning blive tilovers, idet Nogle af eder undkomme fra Sverdet blandt Folkene, naar I blive spredte i Landene.

9. Og eders Undkomne skulle komme mig i Hu blandt Folkene, hvorefter de ere førte i Fangenskab, naar jeg har sønderbrudt deres bolende Hjerter, som var veget fra mig, og deres Øine, som boled efter deres væmmelige Afguder; og de skulle væmmes over sig selv for de onde Gjærningers Skyld, som de have gjort, for alle sine Vederstyggeligheder, 3 Mos. 26, 39 fg.

10. og de skulle kjende, at jeg er Herren. Ikke forgjæves har jeg talt om at føre denne Ulykke over dem.

11. Saa siger den Herre Herre: Slaa dine Hænder sammen og stamp med din Fod og raab Ak og Ve over alle de onde Vederstyggeligheder i Israels Hus, som skal falde for Sverdet, for Hungeren og for Pesten. 5, 17; 14, 21.

12. Den, som er langt borte, skal dø af Pesten, og den, som er nær, skal falde for Sverdet, og den, som er tilovers og bevaret, skal dø af Hungeren, og jeg vil udtømme min Harm paa dem. Jer. 24, 10. Es. 7, 15; 33, 27.

13. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, naar deres Ihjelslagne ligge midt iblandt deres væmmelige Afguder, trindt omkring deres Altere, paa hver høi Bakke, paa alle Bjergenes Toppe og under hvert grønt Træ og under hver løvrig Terebinte, paa de Steder, hvor de ofrede alle sine væmmelige Afguder en velbehagelig Lugt. V. 4, 5. 1 Kong. 14, 23.

2 Kong. 16, 4. Jer. 2, 20; 3, 6. Hos. 4, 13.

14. Og jeg vil udrække min Haand over dem og gjøre Landet til en Ørk og et Øde fremfor Diblatas Ørken, hvorsomhelst de bo, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

7. KAPITEL.

Profeten forkynder, at Enden er nær for hele det jødiske Land, idet Herren uden Skænsel skal straffe Folket for dets vederstyggelige Gjerninger, 1-9. De hovmodige Kaldæere skulle snart som Tugens Ris gjøre det af med det ugudelige Folk. Sverd, Hunger og Pest skulle rase iblandt det, udenat dets Sølv og Guld, som det har misbrugt til Afgudsdyrkelse, og som nu selv skal blive et Rov for Fjenderne, skal kunne reddes det. Folket skal føres i Fangenskab, og Riget gaa under, 10-27.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Og du, Menneskesøn! Saa siger den Herre Herre til Israels Land: Ende! — Enden kommer over Landets fire Hjørner. 1 Mos. 6, 13.

3. Nu kommer Enden over dig, og jeg vil sende min Vrede mod dig og dømme dig efter dine Veie, og jeg vil lægge alle dine Vederstyggeligheder paa dig.

4. Og mit Øie skal ikke skaane dig, og jeg vil ikke spare dig; men dine Veie vil jeg lægge paa dig, og dine Vederstyggeligheder skulle være i din Midte, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

5. Saa siger den Herre Herre: Ulykke, en eneste Ulykke, se, den kommer.

6. Der kommer en Ende, Enden kommer, den vaagner op imod dig; se, det kommer.

7. Raden kommer til dig, du Landets Indbygger! Tiden kommer, Dagen er nær, Tummel er der og ikke Frydeskrig paa Bjergene.

8. Nu, om en liden Stund, vil jeg udøse min Harme over dig og udtømme min Vrede paa dig og dømme dig efter dine Veie, og jeg vil lægge alle dine Vederstyggeligheder paa dig.

9. Og mit Øie skal ikke skaane, og jeg vil ikke spare; efter dine Veie vil jeg lægge paa dig, og dine Vederstyggeligheder skulle være i din Midte, og I skulle kjende, at jeg, Herren, slaar. 5, 11.

10. Se Dagen! Se, det kommer! Raden begynder, Riset blomstrer, Hovmodet* grønnes;

*d. e. de hovmodige Kaldæere; Jer. 60, 31 fg.

11. Voldsomheden* reiser sig til et Ris over Ugudelighed. Intet af dem, Intet af deres larmende Hob, Intet af deres buldrende Mængde, Intet Hertiligt bliver tilbage iblandt dem.

*d. e. de voldsomme Kaldæere; Hab. 1, 6 fg.

12. Tiden kommer, Dagen er nær. Kjøberen glæde sig ikke, og Sælgeren græmme sig ikke! Thi der er brændende Vrede mod hele deres Hob.

13. Thi Sælgeren skal ikke komme igjen til det, han har solgt, om han end er ilive; thi Synet n. od hele deres Hob skal ikke gaa tilbage, og for sin Misgjernings Skyld skal Ingen styrke sit Liv. 3 Mos. 25, 10. 13 fg.

14. Man støder i Trompet og gjør Alt færdigt, men Ingen drager util Krigen; thi min Harme er imod hele deres Hob.

15. Sverdet udenfor og Pesten og Hungeren indenfor; den, som er paa Marken, skal dø ved Sverdet, og den, som er i Staden, ham skal Hunger og Pest fortære.

16. Og om Nogle af dem undkomme, skulle de alle være paa Bjergene som Dalenes kurrende Duer, hver for sin Misgjernings Skyld.

Es. 38, 14; 59, 11. Nah. 2, 8.

17. Alle Hænder skulle synke, og alle Knæ skulle flyde hen i Vand.

18. Og de skulle binde Sæk om sig, og Rædsel skal lægge sig over dem, og paa alle Ansigter skal der være Blusel, og paa alle deres Hoveder Skaldethed. Es. 15, 2 fg. Jer. 48, 37.

19. Sit Sølv skulle de kaste paa Gaderne, og deres Guld skal blive dem væmmeligt; deres Sølv og deres Guld skal ikke formaa at redde dem paa Herrens Vredes Dag; de skulle ikke møttes sin Sjæl og ikke fylde sine Indvolde dermed. Thi et Anstød til Misgjerning har det været dem,

Ordsp. 10, 2; 11, 4. Zef. 1, 18.

20. og som sine prydede Smykker have de brugt det til Hoffærdighed, og sine Vederstyggeligheders Billeder, sine Afskyeligheder have de gjort deraf; derfor gjør jeg det til en væmmelig Ting for dem.

21. Og jeg vil give det i de Fremmedes Haand som Rov og til Jordens Ugudelige som Bytte, og de skulle vanhellige det;

22. og jeg vil vende mit Aasyn bort fra dem*, og de** skulle vanhellige min Skat***; Røvere skulle

komme ind over den og vanhellige den.

*Jøderne. **Fienderne. ***Tempelkatten.

23. Gjør Lænken færdig*! Thi Landet er fuldt af Bloddomme, og Staden er fuld af Void.

*til Tegn paa Folkets nær forestaaende Fangenskab.

24. Og jeg vil lade de værste af Hedningerne komme, og de skulle tage deres Huse i Eie, og jeg vil gjøre Ende paa de Frækkes Stolthed, og de, som hellige dem, skulle vanhelliges.

25. Rædsel kommer, og de skulle søge Fred, men der er ingen.

26. Ulykke paa Ulykke skal komme, og Rygte paa Rygte skal opstaa, og de skulle søge efter Syn hos Profeten, og Lov skal være borte fra Presten, og Raad fra de Gamle;

Job 1, 14 fg. Mal. 2, 7.

27. Kongen skal sørge, og Fyrsten klæde sig i Forførdelse, og Hænderne paa Landets Folk skulle skjæle. Efter deres Vel vil jeg gjøre med dem, og med deres Domme vil jeg dømme dem, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

8. KAPITEL.

Ezekiel bliver, medens han sidder i sit Hus med de jødiske Ældste foran sig, i et Syn henflettet til Templet i Jerusalem, hvor Herrens Herlighed atter aabenbarer sig for ham, 1-4. Herren viser ham den Afgudsdyrkelse af forskjelligt Slags, som Israæl har drevet, 5-16, og erklærer, at han uden Skaansel vil straffe Folket for den, 17. 18.

Og det skede i det sjette Aar, i den sjette Maaned, paa den femte Dag i Maaneden, da jeg sad i mit Hus og Judas Ældste for mit Aasyn, da faldt den Herre Herres Haand paa mig der.

3, 22.

2. Og jeg saa, og se, der var en Skikkelse som Ild at se til, fra det, der var at se af hans Lænder, og nedover som Ild, og fra hans Lænder og opover som en Glans at se til, som Skinnen af det blanke Metal. 1, 4. 27.

3. Og han udrakte Noget, der lignede en Haand, og tog mig ved Haaret paa mit Hoved, og et Veir løftede mig op imellem Jorden og Himmelel og førte mig til Jerusalem i Syner fra Gud, til Indgangen af den indre Forgaards Port, som vender mod Nord, hvor Nidkjærhedens Bil-

lede, som vakte Nidkjærhed, havde sit Sæde.

3, 14; 11, 1. 24.

2 Kong. 21, 7. 5 Mos. 32, 16. 21.

4. Og se, der var Israels Guds Herlighed, ligesom det Syn, jeg havde seet i Dalen

2, 23.

5. Og han sagde til mig: Menneskesøn, opløft dine Øine mod Nord! Og jeg løftede mine Øine op mod Nord, og se, nordenfor Alterporten var dette Nidkjærhedens Billede ved Indgangen.

6. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Ser du, hvad disse gjøre? Store Vederstyggeligheder er det, Israels Hus her gjør, saa jeg maa vige langt bort fra min Helligdom; dog, du skal endnu fremde, es se store Vederstyggeligheder.

7. Og han førte mig til Indgangen af Forgaarden, og jeg saa, og se, der var et Hul i Væggen.

8. Og han sagde til mig: Menneskesøn, bryd dog igjennem Væggen! Og jeg brød igjennem Væggen, og se, der var en Dør.

9. Og han sagde til mig: Gaa ind og se de gruelige Vederstyggeligheder, som de gjøre der!

10. Og jeg gik ind og saa, og se, der var allehaande Billeder af Kryb og af firføddede Dyr, Vederstyggeligheder, og alle Israels Huses væmmelige Afguder, indgravede paa Væggene trindt omkring.

Rom. 1, 23.

11. Og sytli Mænd af Israels Huses Ældste med Ja'asanja, Safans Søn, staaende midt iblandt dem, stode foran dem, hver med sit Røgelsekær i sin Haand, og Duften af Røgelseskyen steg op.

12. Og han sagde til mig: Har du seet, Menneskesøn, hvad Israels Huses Ældste gjøre i Mørket, hver i sine Billedkamre? Thi de sige: Herren ser os ikke, Herren har forladt Landet.

9, 9. Ps. 94, 7. Es. 29, 15.

13. Og han sagde til mig: Endnu fremdeles skal du se store Vederstyggeligheder, som de gjøre.

14. Og han førte mig hen til Indgangen af Herrens Huses Port, som er mod Nord, og se, der sad Kvinderne og græd over Tammus*.

*en fønicisk Afgud, rimeligvis d. s. s. Grækernes Adonis.

15. Og han sagde til mig: Har du seet det, Menneskesøn? Endnu fremdeles skal du se Vederstyggeligheder, større end disse.

16. Og han førte mig ind i Herrens

Huses indre Forgaard, og se, ved Indgangen til Herrens Tempel, mellem Forhallen og Alteret, var der omtrent fem og tyve Mænd med Ryggen mod Herrens Tempel og med Ansigtet mod Øst, og de bøiede sig mod Øst for Solen.

17. Og han sagde til mig: Har du seet det, Menneskesøn? Var det for lidt for Judas Hus at gjøre de Vederstyggeligheder, de her have gjort, siden de have opfyldt Landet med Vold og atter vakt min Harm? Og se, de holde Kvisten op til sin Næse*.

*en afgudisk Skik.

18. Saa vil da ogsaa jeg handle i Harm, mit Øie skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; og de skulle raabe for mine Øren med høi Røst, men jeg vil ikke høre dem.

Es. 1, 15; 59, 2. Ordsp. 1, 28.

9. KAPITEL.

Ezekiel ser seks Mænd, som paa Herrens Befaling drage ind i Jerusalem for at slaa Stadens Indbyggere ihjel, og desuden en syvende, iført Linklæder, som skal mærke deres Fænder, der have sørgt over Folkets Ugudelighed, forat de skulle blive sparede ved Blodbadet. 1-7. Medens hine udføre Herrens Befaling, beder Profeten, forfærdet over, hvad han ser, Herren for Folket, men faar af ham det Svar, at dets Misgjerning er for stor til, at han kan skaane det. 8-10. Manden i Linklæder melder Herren, at hans Befaling er udført. 11.

OG han raabte for mine Øren med høi Røst og sagde: Kommer hid med Hjemsoigelserne over Staden, hver med sit Ødelæggelsesredskab i sin Haand!

2. Og se, der kom seks Mænd paa Vægen gjennem den øvre Port, som vender mod Nord, hver med sit knusende Redskab i sin Haand, og der var en Mand midt iblandt dem, iført Linklæder og med et Skrivetøj ved sine Lænder; og de kom ind og stillede sig ved Siden af Kobberalteret.

3. Og Israels Guds Herlighed hævdede sig op fra Keruberne, over hvilken den var, hen til Husets Dørtærskel, og han raabte til den Mand, som var iført Linklæderne, og som havde Skrivetøjet ved sine Lænder.

10, 4.

4. Og Herren sagde til ham: Gaa midt igjennem Staden, midt igjennem Jerusalem, og gjør et Tegn paa de Mænds Pander, som sukke og

jamre over alle de Vederstyggeligheder, der ske i dens Midte.

² Mos. 12, 23. Aab. 7, 3.

5. Og til de Andre sagde han for mine Øren: Gaar igjennem Staden efter ham og slaar ned! Lader ikke eders Øine spare og skaaner ikke!

6. Gamle, Ynglinger og Jomfruer og spæde Børn og Kvinder skulle I slaa ihjel, saa de tilintetgjøres; men Ingen af dem, paa hvem Tegnet er, maa I røre ved, og fra min Helligdom skulle I begynde. Og de begyndte med de gamle Mænd, som vare foran Huset.

Aab. 9, 4.

7. Og han sagde til dem: Gjøre Huset urent og fylder Forgaardene med Ihjelslagne! Drager ud! Og de drog ud og sloge ned i Staden.

8. Og det skede, da de sloge ned, og jeg blev tilbage, da faldt jeg paa mit Ansigt og raabte og sagde: Ak, Herre Herre! Vil du ødelægge Alt, hvad der er tlovers af Israel, idet du udsæer din Harm over Jerusalem?

9. Og han sagde til mig: Israels og Judas Huses Misgjerning er saare, saare stor, og Landet er blevet fuldt af Blodskyld, og Staden er fuld af Rettens Fordreilse; thi de sigte: Herren har forladt Landet, og Herren ser ikke.

8, 12.

10. Saa vil da heller ikke jeg lade mit Øie spare, og jeg vil ikke skaane; deres Vei vil jeg lægge paa deres Hoved.

11, 21; 16, 43.

11. Og se, den Mand, som var iført Linklæderne, og som havde Skrivetøjet ved sine Lænder, bragte Svar tilbage og sagde: Jeg har gjort, som du bød mig.

10. KAPITEL.

Ezekiel hører Herren fra sin Trone over Hvælvingen befale Manden i Linklæderne at hente Gløder fra Keruberne og stre dem ud over Jerusalem for derved at opbrænde Staden, og han ser Manden efterkomme Befalingen, 1-8. Profeten skildrer atter Keruberne og Hjulene overensstemmende med det Syn, han i Begyndelsen har havt ved Floden Kepar, og ser Herrens Herlighed forlade Templet og stille sig ved dets østre Port, 9-22.

OG jeg saa, og se, paa den Hvælving, som var over Kerubernes Hoved, var der som en Saffirsten, af Skikkelse at se til som en Trone; han* saaes over dem.

1, 26. *Herren; V. 18. 19.

2. Og han sagde til den Mand, som var iført Linklæderne: Gaa ind mellem Hjulene, hen under Keru-

berne, og fyld dine Næver med Gleder af dem, som ere mellem Keruberne, og strø dem ud over Staden! Og han gik derind for mine Øine.

3. Og Keruberne stode ved Husets høire Side, da Manden gik ind, og Skyen fyldte den indre Forgaard.

4. Og Herrens Herlighed hævede sig op fra Keruberne hen til Husets Dørtærskel, og Huset fyldtes af Skyen, og Forgaarden blev fuld af Herrens Herligheds Glans. 9, 3.

5. Og Lyden af Kerubernes Vinger hørtes indtil den ydre Forgaard som den almægtige Guds Røst, naar han taler.

6. Og det skede, da han bød Manden, som var iført Linklæderne, sigende: Tag Ild af deo, som er mellem Hjulene, mellem Keruberne! — da gik han ind og stillede sig ved Siden af Hjulet.

7. Og den ene Kerub udtrak sin Haand fra Keruberne hen til Ilden, som var mellem Keruberne, og tog af den og lagde i hans Næver, som var iført Linklæderne; og han tog den og gik ud.

8. Og der saaes paa Keruberne Noget, som lignede en Menneskehaand, under deres Vinger.

9. Og jeg saa, og se, der var fire Hjul ved Siden af Keruberne, eet Hjul ved hver Kerub, og Hjulenes Udseende var som Krysolit at se til. 1, 16 fg.

10. Og hvad deres Udseende angaar, saa havde alle fire een Skikkelse, som om det ene Hjul var midt i det andet Hjul.

11. Naar de gik, gik de mod sine fire Sider; de vendte sig ikke, naar de gik, men til det Sted, hvorhen Hovedet vendte, gik de efter det; de vendte sig ikke, naar de gik.

12. Og hele deres Legeme og deres Rygge og deres Hænder og deres Vinger og Hjulene vare fulde af Øren trindt omkring, alle deres fire Hjul. 1, 18.

13. Hjulene bleve for mine Øren kaldte Hvirvel.

14. Og fire Aasyn havde enhver; den førstes Aasyn var Kerubens* Aasyn, og den andens Aasyn et Menneskes Aasyn, og den tredjes en Løves Aasyn, og den fjerdes en Ørns Aasyn. 1, 6, 10. *d. e. Oksens.

15. Og Keruberne hævede sig; det var de levende Væsener, jeg havde seet ved Floden Kebar. 1, 3 fg. 43, 3.

16. Og naar Keruberne gik, gik Hjulene ved Siden af dem, og naar Keruberne løftede sine Vinger for at hæve sig op fra Jorden, vendte Hjulene sig ikke bort fra dem.

17. Naar hine stode, stode de, og naar hine hævede sig, hævede de sig med dem; thi de levende Væseners Aand var i dem. 1, 19 fg.

18. Og Herrens Herlighed gik ud fra Husets Dørtærskel og stod over Keruberne. V. 4.

19. Og Keruberne løftede sine Vinger og hævede sig fra Jorden for mine Øine, idet de gik ud, og Hjulene ved Siden af dem; og de bleve staaende ved Indgangen til Herrens Huses østre Port, og Israels Guds Herlighed var ovenover dem.

20. Det var de levende Væsener, jeg havde seet under Israels Gud ved Floden Kebar, og jeg skjønte, at det var Keruber. 1, 3 fg.

21. Fire Aasyn havde ethvert, og fire Vinger havde ethvert, og Noget, som lignede Menneskehænder, var der under deres Vinger.

22. Og hvad deres Aasyns Skikkelse angaar, saa var det de Aasyn, jeg havde seet ved Floden Kebar, det var deres Udseende og dem selv; ethvert af dem gik lige frem. 1, 9.

11. KAPITEL.

Ezekiel føres af et Veir til Tempets østre Port og ser der 25 Mænd, som trods sin Ugudelighed mene at skulle leve i Ro og Sikkerhed i Staden. Herren byder Profeten at forkynde dem, at de istedetfor skulle af Fremmede (Kaldæerne) blive førte ud af Staden og ihjelslagne ved Landets Grænser, 1-12. Da en af dem, Pelatja, dør, medens Profeten forkynder dette, beder denne forførdet Herren at skaaue, hvad der er tilovers af Israel, og faar da den Forjættelse af ham, at han vil tage sig af de Bortførte, som de Tilbageblevne erklære for ikke mere at høre til Guds Folk, føre dem tilbage til deres Land og gjøre dem til et aandeligt fornyet Folk, hvormod ham skal gjengjælde dem, der hengive sig til Afgudsdyrkelsen, efter deres Gjerninger, 13-21. Herrens Herlighed forlader Staden og begiver sig til Oljehjertet, 22, 23. Ezekiel føres tilbage til Kaldæa, hvor han forkynder de Bortførte, hvad Herren har ladet ham se, 24, 25.

Og et Veir løftede mig op og førte mig til Herrens Huses østre Port, som vender mod Øst, og se, ved Indgangen til Porten var der fem og tyve Mænd, og jeg saa midt iblandt dem

Ja'asanja, Assurs Søn, og Pelatja, Benajas Søn, Folkets Øverster.

2. Og han* sagde til mig: Menneskesøn! Disse ere de Mænd, som udtænke Uret og give onde Raad i denne Stad, *Herren.

3. som sige: Man kommer ikke snart til at bygge Huse*; den** er Gryden, og vi ere Kjød.

*Jer. 29, 5. **Staden.

4. Derfor profeter imod dem, profeter, du Menneskesøn!

5. Og Herrens Aand faldt paa mig, og han sagde til mig: Sig: Saa siger Herren: Saaledes have I sagt, Israels Hus, og de Tanker, der opstige i eders Aand, dem kjender jeg.

6. I have gjort eders Ihjelslagne mange i denne Stad, og I have fyldt dens Gader med Ihjelslagne.

7. Derfor, saa siger den Herre Herre: Eders Ihjelslagne, som I have lagt i dens Midte, de ere Kjød, og den er Gryden; men eder skal man føre ud af dens Midte.

8. For Sverdet frygte I, og Sverdet vil jeg lade komme over eder, siger den Herre Herre. 3 Mos. 26, 14, 25.

9. Og jeg vil føre eder ud af dens Midte og give eder i Fremmedes Haand, og jeg vil holde Dom over eder.

10. For Sverdet skulle I falde; ved Israels Grænse vil jeg dømme eder, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

2 Kong. 26, 6. 7. 18 fg.

Jer. 39, 5, 6; 52, 9, 10. 24 fg.

11. Den skal ikke blive til Gryde for eder, og I skulle ikke blive til Kjød i dens Midte; ved Israels Grænse vil jeg dømme eder.

12. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, jeg, i hvis Bud I ikke have vandret, og efter hvis Love I ikke have gjort; men efter de Hedningefolks Love, som ere trindt omkring eder, have I gjort.

13. Og det skede, da jeg profeterede, døde Pelatja, Benajas Søn, og jeg faldt paa mit Ansigt og raabte med høj Røst og sagde: Ak, Herre Herre! Vil du aldeles gjøre Ende paa det, som er tilovers af Israel? 9, 8.

14. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

15. Menneskesøn! Dine Brødre, dine Brødre, dine Nærpaarørende, og hele Israels Hus, det hele*, er det, til hvem Jerusalems Indbyggere sige:

Holder eder langt borte fra Herren! Os er Landet givet til Eliendom.

*Talen er om dem, som med Jekonja vare bortførte til Babel; 2 Kong. 24, 12 fg.

16. Derfor sig: Saa siger den Herre Herre: Da jeg lod dem fare langt bort iblandt Hedningefolkene, da jeg spredte dem i Landene, blev jeg dem en liden Tid en Helligdom* i de Lande, hvorhen de vare komne.

Jer. 24, 5. *Es. 8, 14.

17. Derfor sig: Saa siger den Herre Herre: Jeg vil samle eder fra Folkene og sanke eder fra Landene, i hvilke I ere adspredte, og jeg vil give eder Israels Land. Jer. 23, 3.

18. Og de skulle komme derhen, og de skulle skaffe alle dets Afskyeligheder og alle dets Vederstyggeligheder bort fra det.

19. Og jeg vil give dem eet Hjerte, og en ny Aand vil jeg give inden i dem, og jeg vil borttage Stenhjertet af deres Kjød og give dem et Kjød-hjerte,

18, 31; 36, 26. 5 Mos. 30, 6. Jer. 24, 7.

20. forat de skulle vandre i mine Bud og holde mine Love og gjøre efter dem; og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud.

34, 30; 36, 28.

Jer. 31, 33. Sak. 8, 8. Hebr. 8, 10.

21. Men de, hvis Hjerte vandrer efter deres Afskyeligheders og Vederstyggeligheders* Hjerte, deres Vel vil jeg lægge paa deres Hoved, siger den Herre Herre.

*deres Afguders. 9, 10; 16, 43.

22. Da løftede Kerubernes Vinger, og Hjulene vare ved Siden af dem, og Israels Guds Herlighed var ovenover dem. 9, 3; 10, 1.

23. Og Herrens Herlighed steg op fra Stadens Midte, og den stod paa det Bjerg, som er østenfor Staden.

24. Og et Veir løftede mig op og førte mig i Synet, i Guds Aand, til Kaldæa, til de Bortførte; og Synet, som jeg havde seet, steg op fra mig.

3, 14, 15; 8, 3.

25. Og jeg talte til de Bortførte alle Herrens Ord, som han havde ladet mig se.

12. KAPITEL.

Ved to billedlige Handlinger, som tillige forklarer i Ord, skal Profeten forkynde det gjenstridige Folk, i hvis Midte han lever, Kongens (Zedekias's) og Jerusalems Indbyggers Bortførelse i Fanger.

skab, hvorved de paa nogle Faa nær skulle omkomme, 1-16, og Folkets Sorg og Forfærdelse over Landets Afdødelighed, 17-20. Han skal ligeledes foreholde Spotterne, at Herrens Ord ikke skal blive til Intet, men blive opfyldt, medens der skal gøres Ende paa al falsk Profeti iblandt Israel, 21-25, og at dette ikke først skal ske i en fjern Fremtid, men snart, 26-28.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Midt i det gjenstridige Hus bor du, iblandt dem, der have Øine at se med, men ikke se, Øren at høre med, men ikke høre; thi et gjenstridigt Hus ere de.

Es. 6, 9, 10. Jer. 5, 21.

3. Og du, Menneskesøn, skaf dig Flyttegods, og vandre ud om Dagen for deres Øine, og du skal vandre fra dit Sted til et andet Sted for deres Øine. Kanske de da ville komme til at se; thi et gjenstridigt Hus ere de.

Jer. 46, 19; 26, 3; 36, 3, 7.

4. Og du skal bringe dit Tøj ud om Dagen for deres Øine som Flyttegods, og selv skal du drage ud om Aftenen for deres Øine, ligesom de, der drage ud i Landflygtighed.

5. Bryd dig for deres Øine gjenem Væggen og bring det ud igjennem den!

6. For deres Øine skal du tage det paa Skulderen; i Mørket skal du bringe det ud; dit Aasyn skal du tildekke, saa du ikke ser Landet; thi til et Varselstegn har jeg sat dig for Israels Hus.

v. 11; 24, 24, 27.

7. Og jeg gjorde saaledes, som mig var befalet; mit Tøj bragte jeg ud om Dagen som Flyttegods, og om Aftenen brød jeg mig igjennem Væggen med Haanden; i Mørket bragte jeg det ud; paa Skulderen tog jeg det for deres Øine.

8. Og Herrens Ord kom til mig om Morgen, saalydende:

9. Menneskesøn! Har ikke Israels Hus, det gjenstridige Hus, sagt til dig: Hvad gør du?

10. Sig til dem: Saa siger den Herre: Denne Bæren gjælder Fyrsten* i Jerusalem og alt Israels Hus, som er i deres** Midte.

*Zedekias. **Jerusalems Indbyggeres.

11. Sig: Jeg er et Varselstegn for eder; ligesom jeg har gjort, saa skal der gjøres ved dem; i Landflygtighed, i Fangenskab skulle de vandre.

12. Og Fyrsten, som er i deres Midte, skal tage sit Tøj paa Skulde-

ren i Mørket og drage ud; gjennem Muren skulle de bryde for at bringe ham ud igjennem den; sit Aasyn skal han tildekke, forat han ikke skal se Landet med sine Øine.

Jer. 39, 4.

13. Og jeg vil udspænde mit Garn over ham, og han skal fanges i mit Net, og jeg vil føre ham til Babel til Kaldæernes Land; men det skal han ikke se*, og der skal han dø.

17, 20. *2 Kong. 25, 7.

14. Og Alt, hvad der er omkring ham, hans Hjælp, og alle hans Skarer vil jeg sprede for alle Vinde, og Sverd vil jeg uddrage efter dem.

5, 2.

15. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg spreder dem iblandt Folkene og strør dem ud i Landene.

16. Dog vil jeg lade nogle faa Mænd af dem blive tilovers fra Sverdet, fra Hungeren og fra Pesten, forat de skulle fortælle alle deres Vederstyggeligheder iblandt Folkene, hvor de komme hen, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

17. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

18. Menneskesøn! Dit Brød skal du æde med Skjelven, og dit Vand skal du drikke med Bøven og med Kummer.

19. Og du skal sige til Landets Folk: Saa siger den Herre om Israels Land: Sit Brød skulle de æde med Kummer, og sit Vand skulle de drikke med Forfærdelse, fordi dets* Land skal vorde øde og miste sin Fyde for alle dets Indbyggeres Voldsgjerningers Skyld.

4, 16. 17. *Jerusalems.

20. Og de beboede Stæder skulle lægges øde, og Landet vorde en Ørk, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

21. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

22. Menneskesøn! Hvad er dette for et Mundheld, I have i Israels Land, idet I sige: Tiden bliver lang, og hvert Syn bliver til Intet?

Es. 5, 19. Jer. 17, 15, 3 Pet. 3, 4.

23. Derfor sig til dem: Saa siger den Herre: Jeg vil gøre Ende paa dette Mundheld, og de skulle ikke mere føre det i Munden i Israel; men sig til dem: Nær er Tiden og hvert Syns Ord!

7, 7.

24. Thi der skal ikke mere være noget forfængeligt Syn eller nogen smigrende Spaadom i Israels Hus;

25. thi jeg, Herren, jeg taler det Ord, jeg taler, og det skal ske, det skal ikke længer forhaales; thi i eders Dage, du gjenstridige Hus, taler jeg et Ord og gjør det, siger den Herre Herre.

26. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

27. Menneskesøn! Se, Israels Hus siger: Det Syn, han skuer, opfyldes først efter mange Dage, og om fjerne Tider profeterer han.

28. Derfor sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Intet af alle mine Ord skal længer forhaales; det Ord, jeg taler, det skal ske, siger den Herre Herre. Hab. 2, 3.

13. KAPITEL.

Ezekiel raaber Ve over de falske Profeter, som ikke have gjort Noget for Folkets Redning, men kun styrket det i dets Ugudelighed ved at love det Fred og Lykke; Herren skal ved den kommende Dom vise deres Spaadommes Løgnagtighed og udrydde dem selv af sit Folk, 1-16. Ligesaa raaber Profeten Ve over de falske Profetinder, som for Brødet Skyld fordærve Sjælene ved sine løgnagtige Spaadomme; Herren skal gjøre Ende paa deres fordærvelige Virksomhed, 17-23.

(1) G Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Profeter mod Israels Profeter, som profetere, og sig til dem, som profetere af eget Hjerter: Hør Herrens Ord! 24, 3. Jer. 23, 1 fg.

3. Saa siger den Herre Herre: Ve over de daarlige Profeter, som gaa efter sin egen Aand og efter det, de ikke have seet! Jer. 23, 31.

4. Som Ræve blandt Ruiner ere dine Profeter, Israel!

5. I ere ikke stegne op i Murbrudene og have ikke muret nogen Mur op om Israels Hus for at holde Stand i Kampen paa Herrens Dag. 22, 30.

6. De have skuet Forfængelighed og løgnagtig Spaadom, de, som sige: Saa siger Herren, og Herren har dog ikke sendt dem, og som haabe paa Stadfæstelse af sine Ord.

7. Er det ikke et forfængeligt Syn, I have skuet, og en løgnagtig Spaadom, I have udtalt? I sige: Saa siger Herren, og jeg har dog ikke talt.

8. Derfor, saa siger den Herre Herre: Efterdi I tale Forfængelighed og skue Løgn, derfor, se, saa vil jeg til eder, siger den Herre Herre.

9. Og min Haand skal være imod

de Profeter, som skue Forfængelighed og spaa Løgn; i mit Folks Raad skulle de ikke være, og i Israels Huses Bog skulle de ikke indskrives, og til Israels Land skulle de ikke komme, og I skulle kjende, at jeg er den Herre Herre,

10. fordi, ja, fordi de have ført mit Folk vild, sigende: Fred! — og der er dog ingen Fred. Naar det* bygger en Væg, se, da stryge de den over med løs Kalk.

*Folket, Jer. 6, 14; 8, 11.

Mika 3, 5. 1 Tess. 5, 3. Ez. 22, 28.

11. Sig til de Kalkstrygere, at den vil falde; der kommer et skyllende Plaskregn, og I, Hagelstene, skulle falde, og en Stormvind bryde ind.

Matt. 7, 27.

12. Og se, naar Væggen er falden, vil der da ikke blive sagt til eder: Hvor er Kalken, hvormed I strøge den over?

13. Derfor, saa siger den Herre Herre: Ja, jeg vil i min Harme lade en Stormvind bryde ind, og i min Vrede skal der komme en skyllende Plaskregn, og i min Harme Hagelstene til fuldkommen Ødelæggelse.

14. Og jeg vil nedrive Væggen, som I have overstrøget med løs Kalk, og styrte den til Jorden, og dens Grundvold skal blottes, og naar det* falder, skulle I omkomme midt i det, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

*d. e. Jerusalem.

15. Og jeg vil fuldbyrde min Harm paa Væggen og paa dem, som strøge den over med løs Kalk, og jeg vil sige til eder: Væggen er ikke mere, ei heller de, som strøge den over,

16. Israels Profeter, som profetere om Jerusalem og skuede Fredsyn for det, og der er dog ingen Fred, siger den Herre Herre.

17. Og du, Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod dit Folks Døtre, som profetere af eget Hjerter, og profeter imod dem

18. og sig: Saa siger den Herre Herre: Ve dem, som sy Dækker over alle Led paa mine Hænder og gjøre Hætter til Hoveder paa Folk af enhver Høide, for at fange Sjæle! Mit Folks Sjæle fange I, og eders Sjæle holde I live.

19. Og I vanhellige mig for mit Folk for pogle Haandfuld Byg og for nogle Stykker Brød, for at dræbe Sjæle, som ikke skulle dø, og for at

holde Sjæle ilive, som ikke skulle leve, idet I lyve for mit Folk, som hører paa Løgn. Mika 3, 5; 2, 11.

20. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil til eders Dækker, i hvilke I fange Sjælene som Fugle, og jeg vil rive dem bort fra eders Arme, og de Sjæle, som I fange, de Sjæle vil jeg lælade som Fugle.

21. Og jeg vil sønderrive eders Hæfter og udfri mit Folk af eders Haand, og de skulle ikke mere blive til Fangst i eders Haand, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

22. Efterdi I ved Løgn gjøre den Retfærdiges Hjerter forsagt, udenat jeg har bedrevet ham, og styrke den Ugudelliges Hænder, forat han ikke skal vende om fra sin onde Vej, saa jeg kunde lade ham leve, Jer. 23, 14.

23. Derfor skulle I ikke mere skue Forføngelighed og ikke spaa falsk Spaadom, og jeg vil udfri mit Folk af eders Haand, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

14. KAPITEL.

Ezekiel forkynder de Hyklere, som kom til ham for at adspørge Herren, medens deres Hjerter hang ved deres Afguder, at Herren ikke vil svare dem i Ord, men i Gjerning, ved at ødelægge dem, hvorfor han formaner dem til at omvende sig. 1-8. Skulde en Profet lade sig forlede til at svare dem, da skal han lide samme Straf, 9-11. Naar Herren sender Straf-fedomme over et syndigt Land, skulle end ikke de Frommeste kunne redde andre end sig selv; saaledes skulle ved hans Strafedomme over Jerusalem Alle-sammen omkomme paa nogle Faa nær, som skulle blive bortførte til Babel, men kun for at være et Vidnesbyrd om Herrens retfærdige Straf over den ugdelige Stad, 12-23.

Og der kom til mig nogle af Israels Ældste, og de satte sig for mit Aasyn. 20, 1.

2. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

3. Menneskesøn! Disse Mænd have taget sine væmmelige Afguder op i sit Hjerter, og hvad der er dem Anstød til Misgjerning, have de sat for sit Aasyn: skulde jeg lade mig adspørge af dem?

4. Derfor tal med dem og sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Hver den af Israels Hus, som tager sine væmmelige Afguder op i sit Hjerter og sætter, hvad der er ham Anstød til Misgjerning, for sit Aasyn og saa kommer til Profeten, ham vil jeg,

Herren, selv svare* formodelst Mængden af hans væmmelige Afguder,

*nemlig i Gjerning, ved at straffe ham; v. 8.

5. for at gribe Israels Hus i deres Hjerter, fordi de alle sammen ere vægne bort fra mig ved sine væmmelige Afguder.

6. Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre Herre: Vender om og vender eder bort fra alle eders væmmelige Afguder og vender eders Aasyn bort fra alle eders Vederstyggeligheder!

7. Thi hver den af Israels Hus og af de Fremmede, der opholde sig i Israel, som skiller sig fra mig og tager sine væmmelige Afguder op i sit Hjerter og sætter, hvad der er ham Anstød til Misgjerning, for sit Aasyn og saa kommer til Profeten for at adspørge mig for sig, ham vil jeg, Herren, selv svare paa min Vis.

8. Jeg vil sætte mit Aasyn mod den samme Mand og ødelægge ham, saa han bliver til et Tegn og til et Ordsprog, og udrydde ham af mit Folks Midte, og I skulle kjende, at jeg er Herren. 5 Mos. 28, 37, Jer. 24, 9.

9. Og naar Profeten lader sig forlokke og taler et Ord, da har jeg, Herren, forlokket den samme Profet, og jeg vil udrække min Haand mod ham og udslette ham af mit Folk Israels Midte. 1 Kong. 22, 20 fg.

10. Og de skulle bære sin Misgjerning; som det gaar med den Adspørgendes Misgjerning, saa skal det gaa med Profetens Misgjerning,

11 forat Israels Hus ikke mere skal fare vild fra mig og ikke mere besmitte sig med alle sine Overtrædelser; saa skulle de være mit Folk, og jeg skal være deres Gud, siger den Herre Herre. 11, 20.

12. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

13. Menneskesøn! Naar et Land synder mod mig og øver Troløshed, og jeg udrækker min Haand mod det og sender bryder Brødet's Stav for det og sender Hunger i det og udrydder Mennesker og Kvæg af det, 4, 16.

14. og disse tre Mænd, Nøah, Daniel og Job, vare i dets Midte, da skulde de alene redde sin Sjæl ved sin Retfærdighed, siger den Herre Herre.

15. Om jeg lod vilde Dyr fare igjennem Landet, og de gjorde det barnløst, og det blev til en Ørken, saa

ikke Nogen vandrede derigjennem for Dyrenes Skyld, 3 Mos. 26, 22.

16. da skulde, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, disse tre Mænd i dets Midte hverken redde Sønner eller Døtre; de alene skulde vorde reddede, men Landet vorde en Ørken.

17. Eller om jeg lod Sverd komme over det samme Land og sagde: Sverd skal fare gjennem Landet, og jeg udryddede Mennesker og Kvæg af det,

18. og disse tre Mænd vare i dets Midte, da skulde de, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, ikke redde Sønner eller Døtre, men de alene skulde vorde reddede.

19. Eller om jeg sendte Pest i det samme Land og udøste min Harme over det med Blod for at udrydde Mennesker og Kvæg af det,

20. og Noah, Dantel og Job vare i dets Midte, da skulde de, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, hverken redde Søn eller Datter; sin egen Sjæl skulde de redde ved sin Retfærdighed.

21. Thi saa siger den Herre Herre: Ogsaa naar jeg sender mine fire grumme Straffedomme, Sverd og Hunger og vilde Dyr og Pest, over Jerusalem for at udrydde Mennesker og Kvæg af det, 3 Mos. 26, 22-26.

22. og se, der bliver nogle Undkomne tilovers i det, de, som blive bortførte, Sønner og Døtre, — se, da skulde de gaa ud til eder, og I skulde se deres Vel og deres Gjerninger, og I skulde trøste eder over den Ulykke, jeg lod komme over Jerusalem, over Alt, hvad jeg lod komme over det.

23. Og de skulde trøste eder, naar I se deres Vel og deres Gjerninger, og I skulde erkjende, at jeg ikke uden Aarsag har gjort Noget af alt det, jeg har gjort mod det, siger den Herre Herre.

15. KAPITEL.

Ligesom et vildt Vintræ, især naar det er forbrændt, ikke dner til Noget, uden til ganske at opbrændes, saaledes har det forvildede og næsten ødelagte Israel kun en fuldkommen Undergang at vente, 1-8.

O G Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Hvad har Træet af Vinstokken forud for alt andet Træ, den Ranke, som er bleven et af Skovens Træer*?

*d. e. som er bleven forvildet.

3. Mon man deraf tager Træ til at gjøre et Arbejde af? Eller tager man deraf en Nagle til at hænge noget Redskab paa?

4. Se, man giver Ilden det til Føde; Ilden fortærer begge dets Ender, og Midten deraf bliver forbrændt; skulde det da due til noget Arbejde?

Joh. 15, 6.

5. Se, medens det var helt, gjorde man intet Arbejde deraf; hvor meget mindre, naar Ilden har fortæret det, og det er forbrændt! Skulde man endda kunne gjøre noget Arbejde deraf?

6. Derfor, saa siger den Herre Herre: Som Træet af Vinstokken blandt Skovens Træer, hvilket jeg giver Ilden til Føde, saaledes gjør jeg med Jerusalems Indbyggere.

7. Og jeg vil sætte mit Aasyn imod dem; af Ilden ere de udgangne, og Ilden skal fortære dem, og I skulde kjende, at jeg er Herren, naar jeg sætter mit Aasyn imod dem.

8. Og jeg vil gjøre Landet til en Ørk, fordi de have øvet Troløshed, siger den Herre Herre.

16. KAPITEL.

Under Billedet af et Pigebarn, som Herren har fundet i den største Elendighed, opfostret og sidenefter taget tilægte og smykket med de herligste Prydelser, men som desuagtet har brudt sin Troskab ved at bole med mange andre Mænd, fremstiller Profeten den rige Naade og de mangfoldige Velgjerninger, som Herren fra den første Tid har vist Juda, og særlig den Pakt, han har oprettet med det, 1-14, men hvorledes det desuagtet har været ulydigt og brudt sin Pakt med ham ved at hengive sig til den mangfoldigste og vederstyggeligste Afsudsdyrkelse, saa det langt har overgaaet baade Israel (dets Stammer) og de dybest faldne Hedninger i Sydn, 15-34, og hvorledes det derfor vil blive haardt straffet af ham og givet i Hedningernes Haand, 35-52. Dog vil Herren altes forbarme sig over det saavel som over Israel og Hedningerne og fornye sin Pakt med det, 53-63.

O G Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Kundgjør Jerusalem dets Vederstyggeligheder

23, 9. Es. 68, 1.

3. og sig: Saa siger den Herre Herre til Jerusalem: Din Oprindelse og din Herkomst er fra Kananitens Land; en Amorit er din Fader, og en Hettiterinde din Moder.

V. 45.

4. Og med din Fødsel gik det saaledes til: Den Dag, du blev født, blev din Navle ikke afskaaren, og du blev ikke tvættet ren med Vand og ikke indgneden med Salt og ikke svøbt i Svøb.

5. Intet Øie ynkedes over dig, saa man gjorde Noget af dette med dig og forbarmede sig over dig; men du blev kastet hen paa Marken, fordi man væmmedes ved dig den Dag, du blev født.

6. Da gik jeg forbi dig og saa dig sprællende i dit Blod, og jeg sagde til dig: Du, som ligger der i dit Blod, lev! Ja, jeg sagde til dig: Du, som ligger der i dit Blod, lev!

7. Til mange Tusinde, som Markens Vækster, gjorde jeg dig, og du voksede og blev stor og naaede til den største Deilighed; Brysterne blev faste, og dit Haar voksede. Men du var nøgen og bar.

8. Da gik jeg forbi dig og saa dig, og se, det var din Tid, Elakovs Tid, og jeg udbredte min Flig over dig og skjulte din Blusel, og jeg tilsvor dig Troskab og indgik Pakt med dig, siger den Herre Herre, og du blev min.

Jer. 2, 2. Rut 3, 9. 2 Mos. 24, 8 fg.

9. Og jeg tvættede dig med Vand og skyllede dit Blod af dig, og jeg salvede dig med Olje.

10. Og jeg klædte dig med udsyede Klæder og iførte dig Sko af Tachaskind, og jeg bandt fint Linned om dig og dækkede dig med Silke.

Ps. 45, 15.

11. Og jeg smykkede dig med Smykker, og jeg lagde Armbaand om dine Hænder og en Kjæde om din Hals.

12. Og jeg satte en Ring i din Næse og Ørenringe i dine Øren og en prægtig Krone paa dit Hoved.

13. Og du smykkede dig med Guld og Sølv, og din Klædning var fint Linned og Silke og udsyet Tøj; fint Mel og Honning og Olje aad du, og du blev saare, saare deilig og blev skikkaet til Kongedømme.

14. Og dit Navn kom ud iblandt Folkene for din Deiligheds Skyld; thi fuldkommen var den formedelst min Pragt, som jeg havde lagt paa dig, siger den Herre Herre.

15. Men du forlod dig paa din Deilighed og boledede paa dit Navn, og du udgæste dit Boleri over hver den, som gik forbi; ham blev den* til Del.

*din Deilighed.

16. Og du tog af dine Klæder og

gjorde dig brogede Høle og boledede paa dem; Saadant skal ikke forekomme og ikke ske.

17. Og du tog dine prægtige Sager af mit Guld og af mit Sølv, som jeg havde givet dig, og gjorde dig Mandsbilleder, og du boledede med dem.

7, 19, 20. Hos. 2, 8.

18. Og du tog dine udsyede Klæder og dækkede dem dermed, og min Olje og min Røgelse satte du for dem.

19. Og mit Brød, som jeg gav dig, det fine Mel og Oljen og Honningen, som jeg havde givet dig at æde, det satte du frem for dem til en velbehagelig Lugt; saa skede det, siger den Herre Herre.

Hos. 2, 8.

20. Og du tog dine Sønner og dine Døtre, som du havde født mig, og ofrede dem til dem, forat de skulde æde dem; var det dig for lidet, at du boledede, 2 Kong. 16, 3; 17, 31; 23, 10. Jer. 7, 31;

19, 5. Ez. 20, 26.

21. siden du slagtede mine Børn og gav dem hen, idet du lod dem gaa igjennem Ilden for dem?

22. Og ved alle dine Vederstyggeligheder og dit Boleri kom du ikke din Ungdoms Dage i Hu, da du var nøgen og bar og sprællede i dit Blod.

23, 19; 16, 6, 7.

23. Og det skede efter al din Ondskab (ve, ve dig! siger den Herre Herre),

24. saa byggede du dig en Hvalving* og gjorde dig en Høj i hver Gade**.

V. 31. 39. *til Utugt. **2 Krøn. 23, 24.

25. Ved hvert Velskjæl byggede du din Høj og skjændede din Deilighed og bredte dine Fødder ud for hver den, som gik forbi, og du drev meget Boleri.

Jer. 11, 13. Hos. 10, 1.

26. Og du boledede med Ægyptens Sønner, dine Naboer, som have stort Kjød, og du drev meget Boleri for at vække min Harm.

27. Og se, jeg udtrakke min Haand mod dig og formindskede din beskikkede Del, og jeg overgav dig til deres Attraa, som hadede dig, til Filisternes Døtre, som skammede sig ved din skjændige Vel.

28. Og du boledede med Assurs Sønner, fordi du ikke var mæt, og du boledede med dem og blev endda ikke mæt.

23, 5, 12.

29. Og du drev meget Boleri med Kræmmerlandet Kaldæa; men heller ikke derved blev du mæt.

17, 4.

30. Hvor vissent var dit Hjerte, siger den Herre Herre, da du gjorde alt dette, en fræk Skjøgges Gjærning.

31. da du byggede din Hvælving ved hvert Veiskjel og gjorde din Høj i hver Gade, og du var ikke som en Skjøge, idet du foragtede Skjøgølsen.

32. O Horkvinde, som istedetfor sin Mand tager imod Fremmede!

33. Alle Skjøger giver man Skjenk; men du gav alle dine Elskere dine Gaver og underkjøbte dem, forat de skulde komme til dig trindtomfra for at bole med dig.

34. Og med dig skede det Omvendte af, hvad der sker med andre Kvinder, idet du boledede, udenat man løb efter dig for at bole, og idet du gav Bolerløu, og Bolerløu ikke blev dig given; saa blev du det Omvendte af Andre.

35. Derfor, du Bolderske, hør Herrens Ord!

36. Saa siger den Herre Herre: Efterdi dit Kobber* er blevet udstødt, og din Blusel blottet i dit Boleri med dine Elskere og for alle dine vederstyggelige Afguders Skyld og for dine Børns Blods Skyld, som du gav dem**.

*Kanske din uædle, urene Kjærlighed; sml. 22, 18; 24, 11. Jer. 6, 28. **V. 20.

37. derfor, se, saa samler jeg alle dine Elskere, hvem du var til Behag, og alle dem, du elskede, tilligemed alledem, du hadede, og jeg vil samle dem mod dig trindtomfra og blotte din Blusel for dem, og de skulde se hele din Blusel.

23, 22, 10. 29. Aab. 17, 16.

38. Og jeg vil dømme dig, som man dømmer Kvinder, der bedrive Horog udgyde Blod, og jeg vil gøre dig til idel Blod ved min Harme og Nidkjerhed.

23, 24, 25.

39. Og jeg vil give dig i deres Haand, og de skulde nedrive din Hvælving og nedbryde dine Høle og drage dine Klæder af dig og tage dine prægtige Sager og efterlade dig nøgen og bar.

40. Og de skulde føre en Forsamling op imod dig og stene dig med Stene og hugge dig i Stykker med sine Sverd.

23, 46. Jer. 50, 9.

41. Og de skulde opbrænde dine Huse med Ild og holde Dom over dig for mange Kvinders Øine; og jeg vil gøre Ende paa dit Boleri, og du skal heller ikke give Bolerløu mere.

3 Kong. 25, 9.

42. Saa vil jeg stille min Harme paa dig, og min Nidkjerhed skal vige fra dig, og jeg vil være rolig og ikke vredes mere.

43. Efterdi du ikke kom din Ungdoms Dage i Hu, men krænkedemig ved alt dette, se, saa vil ogsaa jeg lægge din Vei paa dit Hoved, siger den Herre Herre; thi har du ikke lagt Skjændsel til alle dine Vederstyggeligheder?

9, 10.

44. Se, hver den, som bruger Ordsprog, skal bruge et Ordsprog om dig ogsige: Som Moderen, saa Datteren.

45. Du er din Moders Datter, hun, som vragede sin Mand og sine Børn, og du er dine Søstres Søster, de, som vragede sine Mænd og sine Børn; en Hæterinde er eders Moder, og en Amorit eders Fader.

V. 3.

46. Og din større Søster er Samaria, hun selv og hendes Døtre, hun, som bor ved din venstre Side, og din mindre Søster, som bor ved din højre Side, er Sodoma og hendes Døtre.

23, 4 fg. 1 Mos. 13, 13; 18, 20.

47. Og du har ikke vandret paa deres Vele og gjort efter deres Vederstyggeligheder; kun en liden Stund, og du gjorde det værre end de paa alle dine Vele.

23, 11.

48. Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, har ikke Sodoma, din Søster, hun og hendes Døtre, gjort, som du har gjort, du og dine Døtre.

49. Se, dette var Sodomas, din Søsters, Misgjærning: Hovmod; fuldt op af Brød og sikker Tryghed havde hun og hendes Døtre, og den Elendiges og Fattiges Haand styrkede hun ikke,

1 Mos. 18, 20; 13, 13.

5 Mos. 3, 12 fg. 1 Tessa. 5, 3. Luk. 17, 28.

50. men de opøhødede sig og øvede Vederstyggelighed for mit Aasyn, og jeg ryddede dem bort, da jeg saa det.

51. Og Samaria har ikke syndet Halvdelen af dine Synder, og du gjorde dine Vederstyggeligheder mangfoldigere end deres, og du retfærdiggjorde dine Søstre ved alle dine Vederstyggeligheder, som du øvede.

Jer. 3, 11.

52. Bær da ogsaa du din Skam, du, som har dømt til Fordel for dine Søstre! For dine Synders Skyld, hvori du har handlet vederstyggeligere end de, ere de retfærdigere end du; saa skam dig da, ogsaa du, og bær din Skjændsel, idet du retfærdiggjør dine Søstre!

53. Men jeg vil gøre Ende paa de

res Fangenskab, Sodomas og hendes Døtres Fangenskab og Samarias og hendes Døtres Fangenskab og dine Fangenskab midt iblandt dem,

5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14; 30, 3; 33, 26.
Ex. 30, 25.

54. forat du skal bære din Skam og blive beskjemmet over alt det, du har gjort, idet du trøster dem.

55. Og dine Søstre, Sodoma og hendes Døtre, skulle komme tilbage til sin forrige Tilstand, og Samaria og hendes Døtre skulle komme tilbage til sin forrige Tilstand, og du og dine Døtre, I skulle komme tilbage til eders forrige Tilstand.

56. Og var ikke Sodoma, din Søster, et Omkvæd i din Mund paa din Hovmøds-Dag,

57. førend din Ondskab kom for Dagen, ligesom paa den Tid, du blev forhaanet af Syriens Døtre og alle dem, som ere trindt omkring det, og af Filisternes Døtre, som foragtede dig trindt omkring?

58. Din Skjændsel og dine Vederstyggeligheder, dem skal du bære, siger Herren.

59. Thi saa siger den Herre Herre: Jeg vil gjøre mod dig efter, hvad du har gjort, du, som foragtede Eden, idet du brød Pakten.

60. Og saa vil jeg ihukomme min Pakt med dig i din Ungdoms Dage, og jeg vil oprette en evig Pakt med dig.
V. 8. Hos. 2, 15, 19.

61. Og du skal komme dine Vele i Hu og skamme dig, naar du modtager dine Søstre, som ere større end du, tilligemed dem, som ere mindre end du, og jeg giver dig dem til Døtre, endog de ikke høre med til din Pakt.
20, 43; 36, 31, 32.

62. Og jeg vil oprette min Pakt med dig, og du skal kjende, at jeg er Herren,

63. forat du skal komme dine Vele i Hu og blues og ikke mere oplade din Mund for din Skams Skyld, idet jeg forlader dig Alt, hvad du har gjort, siger den Herre Herre.

36, 31, 32.

17. KAPITEL.

Ezekiel fremsætter en Lignelse om en stor Ærn, som tog den øverste Kvist af et Cedertre paa Libanon og satte den i Babel, hvorpaa den af Israels Lands Sæd plantede en lav Vinstok, som istedetfor at vende sine Grene til Ærnen bødte sig hen til en anden Ærn, 1-10. Dette for-

klares om Jofakin, der blev bortført til Babel, og om Zedekias, der blev indsat til Konge over Juda, men faldt fra Babels Konge og søgte Hjælp hos Ægypten, og som derfor Ugelede skal bortføres til Babel, 11-21. Under Billedet af en spæd Kvist, som Herren vil tage af et høit Cedertre og plante paa Israels Bjerg, og som skal blive til et herligt Træ, spaaer Profeten derpaa om Messias og hans herlige Rige, 22-24.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Fremset en Gaade og fremfør en Lignelse for Israels Hus

3. og sig: Saa siger den Herre Herre: Den store Ærn med de store Vinger, de lange Svingfjædre, fuld af Fjædre og med brogede Farver, kom til Libanon og tog Cederens Krone.

4. Dens øverste Kvist brød den af og førte den til Kjøbmandelandet, satte den i Kræmmerstaden*.

*d. e. Babel; V. 12; 16, 27.

5. Og den tog af Landets Vækster et Skud og satte det i en dyrket Mark; den bragte det hen til meget Vand; den satte det ligesom et Piletræ.

6. Og det voksede op og blev til en vidt udskydende Vinstok, lav af Vækst, forat dens Ranker skulde vende sig til den*, og dens Rødder være under den; og det blev til en Vinstok og satte Grene og skjød løvrige Kviste.
*d. e. til Ærnen; V. 3.

7. Og der var en anden stor Ærn med store Vinger og mange Fjædre, og se, denne Vinstok bødte sine Rødder hen imod den, og fra den Seng, hvori den var plantet, strakte den sine Ranker hen til den, forat den skulde vande den.

8. Paa en god Mark, ved meget Vand var den plantet for at skyde Grene og bære Frugt, for at blive til en herlig Vinstok.

9. Sig: Saa siger den Herre Herre: Skal den trives? Skal man ikke oprykke dens Rødder og afskjære dens Frugt, saa den fortørres? Alle dens spirende Blade skulle fortørres, og ikke med stor Styrke og med meget Folk vil den kunne bringes til at skyde op af sine Rødder.
V. 17.

10. Se, den er plantet; skal den trives? Skal den ikke fortørres, aldeles fortørres, saasnart Østenvinden rører ved den? Paa den Seng, hvor den vokser, skal den fortørres.

11. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

12. Sig dog til det gjenstridige Hus: Vide I ikke, hvad dette er? Sig: Se, Babels Konge kom til Jerusalem og tog dets Konge* og dets Fyrster og førte dem til sig, til Babel. *Jojakin; † Kong. 24, 10. 15. † Krøn. 36, 9. 10.

13. Og han tog en af den kongelige Slægt* og sluttede en Pakt med ham og tog ham i Ed, og de Mægtige i Landet tog han bort, *Zedekias; † Kong. 24, 17. † Krøn. 36, 10 fg.

14. Forat det skulde være et ringe Kongerige og ikke hæve sig, forat det skulde holde hans Pakt og blive staaende.

15. Men han faldt fra ham, idet han sendte sine Bud til Ægypten, forat man skulde give ham Heste og meget Folk. Skal han have Fremgang? Skal den, der gjør dette, undslippe? Skal han bryde Pakt og slippe derfra? Jer. 52, 3. † Kong. 24, 20.

16. Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, sandelig, paa det Sted, hvor den Konge er, som gjorde ham til Konge, hvis Ed han foragtede, og hvis Pakt han brød, hos ham, midt i Babel skal han dø.

17. Og ikke skal Farao med en stor Hær og meget Folk komme ham til Hjælp i Krigen, naar man opkaster en Vold og bygger Skanser for at udrydde mange Sjæle.

18. Han foragtede Eden, idet han brød Pakten, og se, han havde givet sin Haand derpaa, og alt dette har han gjort; han skal ikke slippe derfra.

19. Derfor, saa siger den Herre Herre: Saasandt jeg lever, sandelig, min Ed, som han foragtede, og min Pakt, som han brød, den vil jeg lægge paa hans Hoved.

20. Og jeg vil udspænde mit Garn over ham, og han skal fanges i mit Net, og jeg vil føre ham til Babel og gaa irette med ham der for hans Troløshed, som han svæde imod mig. 12, 13. † Kong. 25, 6 fg.

21. Og alle hans Flygtninge i alle hans Skarer skulle falde for Sverd, og de, som blive tilovers, skuldespredes for alle Vinde, og I skulle kjende, at jeg, Herren, har talt.

22. Saa siger den Herre Herre: Da vil jeg tage af den høje Ceders Top og sætte; af dens øverste Kviste vil jeg afbryde et spædt Skud, og jeg vil

sætte det paa et højt og kneisende Bjerg. Es. 11, 1; 53, 2.

23. Paa Israels høje Bjerg vil jeg plante det, og det skal bære Gren og frembringe Frugt og blive til en herlig Ceder, og alle Slags Fugle, alt Bevvinget, skulle bo under det; i dets Grenes Skygge skulle de bo.

Dan. 4, 12. Matt. 13, 33.

24. Og alle Markens Træer skulle kjende, at jeg, Herren, har gjort et højt Træ lavt og et lavt Træ højt, et friskt Træ tørt og et tørt Træ grønt; jeg, Herren, har talt og skal gjøre det.

21, 26. 1 Sam. 2, 8. Luk. 1, 52.

18. KAPITEL.

Ezekiel beklæmper Jødernes Paastand, at de lide ukuldigt for sine Forfædres Synder, idet han hævder, at en ugudelig Fader ligesaa lidt kan paaføre sin retfærdige Søn Straf, som en retfærdig Fader kan bevare sin ugudelige Søn for Straf, men at hver bliver straffet for sin egen Synd. 1-20. Ligesaalidt som Herren lader den Retfærdige, der hengiver sig til Ugudelighed, blive ustraffet, ligesaalidt tilregner han den Ugudelige, som omvender sig, hans forrige Overtrædelser, idet han ikke har Behag i hans Død, men dert, at han omvender sig og lever, 21-29. Derfor formaner Profeten Jøderne til Omvendelse, forat de maa leve og ikke dø, 30-32.

Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Hvorledes kunne I bruge dette Ordsprog i Israels Land og sige: Fædrene æde sure Druer, og Børnenes Tænder blive sømme?

Jer. 31, 29 fg. Begr. 5, 7.

3. Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, skulle I ikke mere bruge dette Ordsprog i Israel.

4. Se, alle Sjæle bære mig til, saavel Fæderens Sjæl som Sønnens Sjæl; mig høre de til; den Sjæl, som synder, den skal dø.

5. Og naar en Mand er retfærdig og øver Ret og Retfærdighed,

6. ikke æder paa Bjergene* og ikke opløfter sine Øjne til Israels Huses væmmelige Afguder og ikke skjænder sin Næbtes Hustru og ikke nærmer sig en Kvinde, naar hun er uren, *nemlig Afgudsoffer. 3 Mos. 18, 19. 20.

7. og ikke undertrykker Nogen, giver Skyldneren sit Pant tilbage, ikke røver Rov, giver den Hungrige sit Brød og dækker den Nøgne med Klæder, Ps. 15, 2 fg. 5 Mos. 24, 10. 13.

Matt. 25, 35 fg. Es. 58, 7.

8. Ikke laaner ud mod Rente og

ikke tager Overgift, drager sin Haand tilbage fra Uret, dømmer ret Dom mellem Mand og Mand, V. 13.

Ps. 15, 5. 3 Mos. 25, 36. 5 Mos. 23, 19.

9. vandrer i mine Bud og holder mine Love, saa han øver Sandhed, — han er retfærdig, han skal visselig leve, siger den Herre Herre.

10. Men han avler en Søn, som bliver en Voldsmand, som udøser Blod og gjør Noget af dette* mod en Broder. *hvad Faderen ikke har gjort.

11. Og han handler ikke i Noget af dette [som Faderen har gjort], men han æder endog paa Bjergene og skjænder sin Næstes Hustru.

12. undertrykker den Elendige og Fattige, røver Rov, giver ikke Pant tilbage og opløfter sine Øine til de væmmelige Afguder, gjør Vederstyggelighed,

13. laaner ud mod Rente og tager Overgift. Skulde han leve? Han skal ikke leve! Alle disse Vederstyggeligheder har han gjort; han skal visselig dødes, hans Blod skal være over ham.

14. Men se, han avler en Søn, og denne ser alle sin Faders Synder, som han gjør, ser dem og gjør ikke efter dem;

15. han æder ikke paa Bjergene og opløfter ikke sine Øine til Israels Huses Afguder, skjænder ikke sin Næstes Hustru

16. og undertrykker ikke Nogen, tager ikke Pant og røver ikke Rov, giver den Hungrige sit Brød og dækker den Nøgne med Klæder.

17. holder sin Haand tilbage fra den Elendige, tager ikke Rente og Overgift, gjør efter mine Love, vandrer i mine Bud. Han skal ikke dø for sin Faders Misgjernings Skyld, han skal visselig leve.

18. Hans Fader, som har øvet Vold, røvet Rov fra en Broder og gjort det, som ikke er godt, midt iblandt sit Folk, se, han skal dø for sin Misgjernings Skyld.

19. Men I sige: Hvorfor skal Sønnen ikke bære Faderens Misgjerning? Sønnen har jo øvet Ret og Retfærdighed, alle mine Bud har han holdt og gjort efter dem; han skal visselig leve.

20. Den Sjel, som synder, den skal dø; en Søn skal ikke bære sin Faders Misgjerning, og en Fader skal ikke bære sin Søns Misgjerning; den Retfærdiges Retfærdighed skal være

over ham, og den Ugudeliges Ugudelighed skal være over ham.

V. 4. 5 Mos. 24, 16. 2 Kong. 14, 6.

21. Men naar den Ugudelige vender om fra alle sine Synder, som han har gjort, og holder alle mine Bud og øver Ret og Retfærdighed, da skal han visselig leve, han skal ikke dø.

22. Alie hans Overtrædelser, som han har gjort, skulle ikke ihukommes ham; ved sin Retfærdighed, som han har øvet, skal han leve.

23. Skulde jeg have Behag i den Ugudeliges Død? siger den Herre Herre, — mon ikke deri, at han vender om fra sin Vei og lever?

V. 32; 33, 11. Jon. 3, 10. 2 Pet. 3, 9.

24. Men naar en Retfærdig vender om fra sin Retfærdighed og gjør Uret, gjør efter alle de Vederstyggeligheder, som den Ugudelige gjør, skulde han da leve? Alle hans retfærdige Gjæringer, som han har gjort, skulle ikke ihukommes; for sin Troløshed, som han har øvet, og for sin Synd, som han har gjort, derfor skal han dø. 3, 20; 33, 12.

25. Og I sige: Herrens Vei er ikke ret. Hører dog, Israels Hus! Mon min Vei ikke er ret? Er det ikke eders Vele, som ikke ere rette?.

33, 17 fg.

26. Naar en Retfærdig vender om fra sin Retfærdighed og gjør Uret, saa skal han derfor dø; for sin Uret, som han gjorde, skal han dø.

33, 12, 13.

27. Og naar en Ugudelig vender om fra sin Ugudelighed, som han har øvet, og øver Ret og Retfærdighed, — han skal bevare sin Sjel ilive.

28. Han saa og vendte om fra alle sine Overtrædelser, som han havde gjort; han skal visselig leve, han skal ikke dø. 33, 15.

29. Men Israels-Hus siger: Herrens Vei er ikke ret. Mon mine Vele ikke ere rette, Israels Hus? Er det ikke eders Vele, som ikke ere rette?

30. Derfor vil jeg dømme eder, Israels Hus, hver efter hans Vele, siger den Herre Herre. Vender om og lader af fra alle eders Overtrædelser, forat ikke nogen Misgjerning skal vorde eder til Fald! 33, 11. Es. 55, 7.

31. Kaster fra eder alle eders Overtrædelser, med hvilke I have forsyndet eder, og skaffer eder et nyt Hjerte og en ny Aand! Hvorfor ville I dø, Israels Hus? Ps. 51, 13, Ez. 11, 19; 36, 26.

32. Thi jeg har ikke Behag i dens Død, som dør, siger den Herre Herre; saa omvender eder da, og I skulle leve! V. 23.

19. KAPITEL.

Ezekiel skildrer i en Klagesang over Israels Fyrster, 1, først to af de sidste jødiske Kongers Ugudelighed og Straf, Joachas's, som blev bortført til Ægypten, 2-4, og Jofakins, som blev bortført til Babel, 5-9, og saa det jødiske Folks egen sørgelige Løse; det er sunket ned fra sin forrige Storhed og Velmagt og derefter blevet omplaniet paa fremmed Grund (Babel), hvor det hedsyner, og dets Juldæmne Undergang vil blive hidført ved Kong Zedekias, 10-14.

Og du, istem du en Klagesang over Israels Fyrster

2. og sig: Hvad er din Moder? En Løvinde. Mellem Løver hvilede hun; midt iblandt unge Løver opfostrede hun sine Unger.

3. Og hun opdrog en af sine Unger*; han blev en ung Løve, og han lærte at røve Rov, han aad Mennesker. *Joachas.

4. Og Hedningefolk hørte om ham; i deres Grav blev han fangen, og de førte ham med Næseringe til Ægyptens Land.

2 Kong. 23, 33. 34. 2 Krøn. 36, 4.

5. Og hun saa, at hun havde ventet forgæves, at hendes Haab var gaaet tilgrunde, og hun tog en af sine Unger*; hun gjorde ham til en ung Løve. *Jofakin.

6. Og han vandrede midt iblandt Løver, han blev en ung Løve; og han lærte at røve Rov, han aad Mennesker.

7. Og han skjændede deres Enker og ødelagde deres Stæder, og Landet og dens Fylde blev forfærdet for Lyden af hans Brøl.

8. Da satte Folkene fra Landskaberne trindt omkring sit Garn op imod ham og udspændte det over ham; han blev fangen i deres Grav.

9. Og de satte ham med Næseringe i et Bur og bragte ham til Babels Konge; de førte ham til faste Borge, forat hans Røst ikke mere skulde høres paa Israels Bjerge.

2 Kong. 24, 15. 2 Krøn. 36, 10.

10. Din Moder var, da du havde Ro, som en Vinstok, plantet ved Vand; frugthar og fuld af Grene var den, fordi den havde meget Vand.

Pr. 80, 9 fg.

11. Og den fik stærke Grene til Her-Nor. 27

skerspir og hævdede sig høit op imellem Skyerne, og den faldt i Øienerne ved sin Hvide, ved sine Rankers Mængde.

12. Da blev den oprykket i Harme, kastet til Jorden, og Østenvinden fortørrede dens Frugt; dens stærke Grene blev afrevne og fortørrede, Ild fortærede dem.

13. Og nu er den plantet i Ørkenen, i tørt og tørstigt Land.

14. Og der udgik Ild fra dens kvistede Gren*; den fortærede dens Frugt, og der er ikke nogen stærk Gren paa den, noget Spir til at hærskes. En Klagesang er det, og til en Klagesang bliver det.

*d. e. fra Zedekias;

17, 13 fg. 2 Kong. 24, 20; 25, 1 fg.

20. KAPITEL.

Herren byder Profeten ikke at svare nogle af Israels Ældste, som ere komne til ham for at adspørge Herren, men dertil mod foreholde dem deres Fædres store Ugudelighed, 1-4. Profeten viser dem derfor, hvorledes Israel fra Begyndelsen af Gang efter Gang har været gjenstridigt mod Herren og tjent Afguderne, saa han hver Gang kun for sit eget hellige Navns Skyld har undladt at tilintetgjøre det. Dette er allerede skeet i Ægypten, 5-9, og derefter to Gange i Ørkenen, hvor baade den gamle Slægt og den nye var ulydig og dog blev sparet, 10-17, 18-26. Ogsaa i Kana'an har Folket ligetil den nærværende Tid vedblevet at dyrke Afguderne, hvorfor Herren ikke vil lade sig adspørge af det, 27-31. Det skal ikke, som det selv mener, vedblive at dyrke Afguderne og blive et hedensk Folk, men Herren skal gjøre med det, hvad han fordem i Ørkenen gjorde med dets Fædre, ved store Straffedomme udskille de Gjenstridige af det, 32-38, og derpaa føre det tilbage til dets Land, hvor det skal tjene ham og være ham velbehageligt 39-44.

I en ny Spaadom, som fortsættes i K. 21, forkynder Ezekiel under Billedet af en af Herren optændt Brand, som fortærer hele Søndens Skov, det jødiske Folks forestaaende fuldstændige Ødelæggelse, 45-48. Profeten klager over, at Folket afviser hans Tale som en uforsaaelig Lignelse, 49.

Og det skede i det syvende Aar, i den femte Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, da kom nogle af Israels Ældste for at adspørge Herren, og de satte sig for mit Aasyn.

14, 1.

2. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

3. Menneskesøn! Tæl med Israels Ældste og sig til dem: Saa siger den

Herre Herre: Ere I komne for at adspørge mig? Saasandt jeg lever, lader jeg mig ikke adspørge af eder, siger den Herre Herre.

4. Vil du dømme dem, vil du dømme, Mennesken? Kundgjør dem deres Fædres Vederstyggeligheder!

23, 2.

5. Og sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Paa den Dag, jeg udvalgte Israel og opløftede min Haand for* Jakobs Huses Aftom og gav mig tilkjende for dem i Ægyptens Land, da jeg opløftede min Haand for dem og sagde: Jeg er Herren, eders Gud, — *d. e. tilsvor, 2 Mos. 6, 8.

6. paa den Dag opløftede jeg min Haand for dem og svor, at jeg vilde føre dem ud af Ægyptens Land til et Land, som jeg havde udsøgt for dem, som flyder med Melk og Honning; det er det deiligste af alle Lande.

2 Mos. 3, 8, 17; 33, 3.

7. Og jeg sagde til dem: Kaster bort hver sine Øines Vederstyggeligheder og besmitter eder ikke med Ægyptens væmmelige Afguder! Jeg er Herren, eders Gud.

Jos. 24, 14, 23. 1 Sam. 7, 3.

8. Men de vare gjenstridige mod mig og vilde ikke høre paa mig; de bortkastede ikke hver sine Øines Vederstyggeligheder og forlode ikke Ægyptens væmmelige Afguder. Da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme over dem, fuldbyrde min Vrede paa dem midt i Ægyptens Land.

9. Men jeg gjorde, hvad jeg gjorde, for mit Navns Skyld, forat det ikke skulde blive vanhelliget for det Folks Øine, i hvis Midte de vare, for hvis Øine jeg gav mig tilkjende for dem for at føre dem ud af Ægyptens Land.

10. Og jeg førte dem ud af Ægyptens Land, og jeg førte dem ind i Ørkenen.

2 Mos. 12, 40, 41.

11. Og jeg gav dem mine Bud og kundgjorde dem mine Love, som Mennesket skal holde og saa leve ved dem.

2 Mos. 20, 1 fg. 5 Mos. 5, 1 fg. 3 Mos. 18, 5.

Rom. 10, 5.

12. Ogsaa mine Sabbater gav jeg dem, forat de skulde være til et Tegn mellem mig og dem, forat de skulde vide, at jeg er Herren, som helliger dem.

2 Mos. 20, 8; 31, 13. 5 Mos. 5, 12.

13. Men Israels Hus var gjenstridigt mod mig i Ørkenen; de vandte

de ikke i mine Bud og forkastede mine Love; som Mennesket skal holde og saa leve ved dem, og mine Sabbater vanhelligede de saare. Da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme over dem i Ørkenen og gjøre Ende paa dem.

2 Mos. 16, 27-29. Ez. 23, 38.

2 Mos. 32, 10. 4 Mos. 16, 21.

14. Men jeg gjorde, hvad jeg gjorde, for mit Navns Skyld, forat det ikke skulde blive vanhelliget for de Folks Øine, for hvis Øine jeg havde ført dem ud. 4 Mos. 14, 15, 18. 5 Mos. 9, 23.

15. Men jeg opløftede ogsaa min Haand for dem i Ørkenen og svor, at jeg ikke vilde lade dem komme ind i det Land, som jeg havde givet dem, som flyder med Melk og Honning, det deiligste af alle Lande,

4 Mos. 14, 21 fg.

16. fordi de forkastede mine Love og ikke vandrede i mine Bud og vanhelligede mine Sabbater; thi deres Hjerter vandrede efter deres væmmelige Afguder.

17. Men mit Øie sparede dem, saa jeg ikke ødelagde dem, og jeg gjorde ikke aldeles Ende paa dem i Ørkenen.

18. Og jeg sagde til deres Børn i Ørkenen: Vandrer ikke i eders Fædres Bud og holder ikke deres Love og besmitter eder ikke med deres væmmelige Afguder!

19. Jeg er Herren, eders Gud; vandrer i mine Bud og tager Vare paa mine Love og holder dem!

5 Mos. 4, 1, 2.

20. Og helliger mine Sabbater, og de skulle være, til et Tegn mellem mig og eder, forat I skulde vide, at jeg, Herren, er eders Gud.

21. Men Børnene vare gjenstridige mod mig; de vandrede ikke i mine Bud og toge ikke Vare paa mine Love, saa de holdt dem, hvilke Mennesket skal holde og saa leve ved dem; mine Sabbater vanhelligede de. Da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme over dem, fuldbyrde min Vrede paa dem i Ørkenen.

22. Men jeg drog min Haand tilbage og gjorde, hvad jeg gjorde, for mit Navns Skyld, forat det ikke skulde blive vanhelliget for de Folks Øine, for hvis Øine jeg havde ført dem ud.

23. Men jeg opløftede ogsaa min Haand for dem i Ørkenen og svor, at jeg vilde sprede dem blandt Hed-

ningefolkene og strø dem ud i Landene, ^{3 Mos. 26, 33, 5 Mos. 28, 64.}

24. fordi de ikke holdt mine Love og forkastede mine Bud og vanhelligede mine Sabbater, og deres Øine fulgte deres Fædres væmmelige Afguder.

25. Og jeg gav dem ogsaa Bud, som ikke vare gode, og Love, ved hvilke de ikke kunde leve, ^{2 Tess. 2, 10, 11. Ap. G. 7, 42, Am. 5, 25 fg.}

26. og jeg gjorde dem urene ved deres Offergaver, idet de lode Alt, hvad der aabner Moders Liv, gaa gennem Ilden, forat jeg kunde ødelægge dem, forat de skulde kjende, at jeg er Herren. ^{V. 31; 16, 21; 23, 37. 2 Krøn. 33, 6. Ps. 106, 37. Jer. 7, 31.}

27. Derfor tal til Israels Hus, Mennekensøn, og sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Ogsaa herved forhaanede eders Fædre mig, at de øvede Troløshed mod mig;

28. jeg førte dem ind i det Land, som jeg havde opløftet min Haand og svoret at ville give dem, men hvorsomhelst de saa en høj Bakke eller et løvrigt Træ, der ofrede de sine Slagtoffere og frembære der sine harmelige Offergaver og bragte der sin søde Lugt og udøste der sine Drikoffere. ^{Es. 57, 5, 7. Hos. 4, 13.}

29. Og jeg sagde til dem: Hvad er Høien, at I komme hen til den? Og dog blev dens Navn kaldet Høj indtil denne Dag.

30. Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre Herre: Hvad? I besmitte eder paa eders Fædres Vej og bole efter deres Vederstyggeligheder;

31. ved at bringe eders Gaver og ved at lade eders Børn gaa gennem Ilden besmitte I eder paa alle eders væmmelige Afguder indtil denne Dag; — og jeg skulde lade mig adspørge af eder, Israels Hus? Saa sandt jeg lever, siger den Herre Herre, lader jeg mig ikke adspørge af eder. ^{2 Kong. 16, 3; 17, 17. Ez. 14, 3.}

32. Og det, som opkommer i eders Aand, det skal aldeles ikke ske, det, som I sige: Vi ville være som Hedningefolkene, som Slægterne i Landene, og tjene Træ og Sten.

33. Saa sandt jeg lever, siger den Herre Herre, vil jeg regjere over eder med stærk Haand og med udrakt Arm og med udøst Harme.

34. Og jeg vil føre eder ud fra de Folk og samle eder fra de Lande, i

hvilke I ere adspredte, med stærk Haand og med udrakt Arm og med udøst Harme.

35. Og jeg vil føre eder hen til Folkenes Ørken, og jeg vil der gaa irette med eder, Aasyn til Aasyn;

36. ligesom jeg gik irette med eders Fædre i Ægyptens Lands Ørken, saaledes vil jeg gaa irette med eder, siger den Herre Herre.

^{4 Mos. 14, 21 fg.}
37. Og jeg vil lade eder gaa forbi under Staven, og jeg vil føre eder ind i Paktens Baand, ^{3 Mos. 27, 32.}

38. og jeg vil udrense fra eder de Gjenstridige og dem, som ere faldne fra mig; fra deres Udlændigheds Land vil jeg føre dem ud, men til Israels Land skal Ingen af dem komme, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

39. Og I, Israels Hus! Saa siger den Herre Herre: Gaar hen, tjener hver sine væmmelige Afguder! Men derefter skulle I sandelig høre paa mig og ikke mere vanhellige mit hellige Navn ved eders Gaver og ved eders væmmelige Afguder.

40. Thi paa mit hellige Bjerg, paa Israels høje Bjerg, siger den Herre Herre, der skal hele Israels Hus, Alle, som ere i Landet, tjene mig; der vil jeg have Behag i dem, og der vil jeg spørge efter eders Offergaver og efter den Førstegrøde, som I frembære af Alt, hvad I hellige. ^{Es. 56, 7.}

41. For den søde Lugts Skyld vil jeg have Velbehag i eder, naar jeg fører eder ud fra de Folk og samler eder fra de Lande, i hvilke I ere adspredte, og helliger mig paa eder for Hedningefolkenes Øine.

42. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg fører eder til Israels Land, til det Land, som jeg har opløftet min Haand og svoret at ville give eders Fædre.

43. Og der skulle I ihukomme eders Vele og alle eders Gjæringer, med hvilke I have besmittet eder, og I skulle væmmes over eder selv for alle eders onde Gjæringer, som I have gjort. ^{16, 61; 36, 31, 32.}

44. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg handler med eder for mit Navns Skyld, ikke efter eders onde Vele og efter eders fordærvede Gjæringer, Israels Hus, siger den Herre Herre.

45. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

46. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Sønden og prædik mod Sønden og profeter mod Markens Skov i Syd*!

*d. e. mod Jerusalem og Juda (21, 2), som for Profeten i Kaldæa laa mod Syd.

47. Og du skal sige til Søndens Skov: Hør Herrens Ord! Saa siger den Herre Herre: Se, jeg tænder en Ild i dig, og den skal fortære hvert friskt Træ og hvert tørt Træ i dig; den flammende Lue skal ikke udslukkes, men alle Ansigter fra Sønden til Norden skulle blive forbrændte ved den. Jer. 17, 27, Ez. 21, 3, 4.

48. Og alt Kjød skal se, at jeg, Herren, har optændt den; den skal ikke udslukkes.

49. Da sagde jeg: Ak, Herre Herre! De sige om mig: Han taler jo bare i Lignelser!

21. KAPITEL.

Faa Ezekiels Klage svarer Herren ved at forklare ham den fremsatte Lignelse. Profeten skal forkynde, at Herren med sit skarpe og lynende Sverd vil ihjelslaa Alle i Jerusalem og Juda, baade Retfærdige og Uretfærdige, baade Høje og Lave, fordi Folket har foragtet al Tugt, og han skal ved billedlige Handlinger udtrykke den Smerte og Forførelse, der skal gribe det, naar denne Dom kommer over det, 1-17. Ved en billedlig Handling skal Profeten ogsaa betegne, at Nebukadnezar, efterat han ved Spaadoms-kunster har søgt at faa vide, om han først skal drage mod Jerusalem eller mod Ammoniernes Hovedstad, skal vælge det Første, 18-24. Idet Profeten derefter vender sig til Zedekias, forkynder han denne ugudelige Konge, at Strafens Dag er kommen, og at der efter ham ingen Konge mere skal være af Davids Slægt, før end Messias kommer, 25-27. Straffen skal dog ogsaa komme over Ammonierne, som have haanet Guds Folk; bedragne af sine Spaamænd, skulle de adlees udryddes ved Herrens Sverd, 28-32.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Jerusalem og prædik mod Helligdommene og profeter mod Israels Land!

3. Og du skal sige til Israels Land: Saa siger Herren: Se, jeg vil til dig og drage mit Sverd ud af dets Balg, og jeg vil udrydde den Retfærdige og den Ugudelige af dig.

4. Fordi jeg vil udrydde den Retfærdige og den Ugudelige af dig, derfor skal mit Sverd fare ud af sin

Balg mod alt Kjød fra Sønden til Norden.

5. Og alt Kjød skal kjende, at jeg, Herren, har draget mit Sverd ud af dets Balg; det skal ikke mere vende tilbage.

6. Og du, Menneskesøn, suk! Saa det Bryder i dine Lænder, og med bitter Smerte skal du sukke for deres Øine.

7. Og det skal ske: Naar de sige til dig: Hvorover sukker du? — da skal du sige: Over en Tidende; thi den kommer, og hvert Hjerte skal smelte, og alle Hænder synke, og hver Aand blive sløv, og alle Knæ flyde hen i Vand; se, det kommer, og det sker, siger den Herre Herre.

8. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

9. Menneskesøn! Profeter og sig: Saa siger den Herre Herre: Sig: Et Sverd, et Sverd er hvæstet, ja ogsaa blanket.

10. For at udføre en Slagtning er det hvæstet, forat det skal lyne, er det blanket. Eller skulde vi glæde os, du min Søns Stamme*, som foragter alt Træ**?

*d. e. Israels Folk. **d. e. al Tugt; V. 13.

11. Man gav det hen til at blankes forat tage det i Haand; det er hvæstet, dette Sverd, og det er blanket forat gives i Drabsmandens Haand.

12. Skrig og hyl, Menneskesøn! Thi det kommer over mit Folk, det kommer over alle Israels Fyrster: de blive overgivne til Sverdet tillige med mit Folk. Derfor slaa dig paa Lænden!

13. Thi en Prøvelss er forhaanden, og hvad skulde den ramme, om ikke den Stamme, der foragter Tugt? siger den Herre Herre. V. 10.

14. Og du, Menneskesøn, profeter og slaa Haand i Haand! Dobbelt, ja tredobbelt kommer Sverdet, ihjel-slagens Sverd*, dette den store ihjel-slagens Sverd**, som skal fare rundt omkring dem.

*d. e. som ihjelslaaer Mango. **d. e. som ihjelslaaer Kongen; V. 25.

15. Forat Hjerterne skulle smelte, og Anstødene vende mange, sætter jeg et blinkende Sverd mod alle dets* Porte; ak, det er gjort til at lyne, skjærpet til at slagte. *Jerusalems.

16. Tag dig sammen, hug til Høire! Vend dig, hug til Venstre! Did, hvorhen din Eg er bestemt!

17. Ogsaa jeg vil slaa Haand i

Haand og stille min Harm; jeg, Herren, har talt.

18. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

19. Og du, Menneskesøn, gjør dig to Vele, ad hvilke Babels Konges Sverd kan komme! Fra eet Land skulle de begge udgaa, og rids en Haand*, rids den ved Begyndelsen af Velen til hver Stad! *som Veiviser.

20. En Vei skal du gjøre, ad hvilken Sverdet skal komme til Ammons Børns Rabba, og en til Juda, ind i det befæstede Jerusalem.

2 Sam. 12, 26.

21. Thi Babels Konge staar paa Velskjellet, ved Begyndelsen af de to Vele, for at lade sig spaa; han ryster Pilene, han adspørger Husguderne, han ser paa Leveren.

1 Mos. 31, 19. 2 Kong. 23, 24.

22. I sin høire Haand faar han Lodden: Jerusalem, at han skal opstille Murbrækkere, oplade Munden med Mordskrig, opløfte Røsten med Krigsrig, at han skal opstille Murbrækkere mod Portene, opkaste en Vold, bygge Skanser.

23, 24.

23. Men det er dem* som en forfængelig Spaadom i deres Øine; de have jo de helligste Eder**. Men han*** bringer Misgjerning i Erindring, forat de skulle gribes.

*Jæderne. **de mene sig paa Grund af Herrens Eder sikre; Mika 3, 11. Jer. 7, 4.

***Herren.

24. Derfor, saa siger den Herre Herre: Efterdi I bringe eders Misgjerning i Erindring, idet eders Overtrædelser aabenbares, saa eders Synder sees i alle eders Gjærninger, — efterdi I bringes i Erindring, skulde I gribes med Haanden.

25. Og du Ihjelslagne, Ugudelige, du Israels Fyrste, hvis Dag er kommen paa den Misgjærnings Tid, som bringer Undergang!

V. 14.

26. Saa siger den Herre Herre: Tag Huen bort og løft Kronen af! Hvad der nu er, skal ikke være mere; det Lave skal ophøies, og det Høie skal fornedres.

Jer. 13, 18. Ez. 17, 24.

27. Jeg vil vende op og ned, op og ned, op og ned paa det*; heller ikke ved dette skal det blive, indtil han kommer, hvem Retten tilhører**, og jeg giver ham den. *det Bestaaende.

**d. e. Messias; 1 Mos. 49, 10.

28. Og du Menneskesøn, profeter og sig: Saa siger den Herre Herre om Ammons Børn og om deres Forhaa-

nelse*: Og du skal sige: Et Sverd, et Sverd er uddraget, blanket til Slagting, til at fortære, til at lyne,

V. 9, 10. *25, 3.

29. medens man skuer falske Syner for dig, medens man spaar dig Løgn, for at lægge dig hen til de ihjelslagne Ugudeliges Halse*, hvis Dag er kommen paa den Misgjærnings Tid, som bringer Undergang.

Jer. 27, 3, 9.

*d. e. for at ihjelslaa eder tilligemed de Ugudelige i Juda.

30. Stik Sverdet igjen i dets Balg! Paa det Sted, hvor du blev skabt, i det Land, hvorfra du er oprunden, vil jeg dømme dig.

31. Og jeg vil udøse min Harm over dig, min Vredes Ild vil jeg oppuste mod dig, og jeg vil give dig i grumme Mænds Haand, som ere Mestere til at ødelægge.

32. Du skal blive til Føde for Ilden, dit Blod skal vord ødst midt i Landet, du skal ikke ihukommes; thi jeg, Herren, har talt.

22. KAPITEL.

Ved sin Blodsudgydelse og Afrudsdyrkelse og ved sine mange andre Synder har Jerusalem fremkaldt sin Undergang; for deres Skyld skal det blive en Spot for al Verden, og dets Indbyggere adspredes blandt Folkene, 1-18. Israels Folk er aldeles vanartet og skal derfor haardt straffes under Jerusalems Beleiring, 17-22. Alle dets Stænder, Profeterne, Presterne, Fyrsterne og Almuen, have gjort sig skyldige i store Misgjærninger, udenat Nogen har søgt ved Forban at afværge Dommen. Derfor skal Herren i sin Vrede gjøre Ende paa dem, 23-31.

Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Og du Menneskesøn! Vil du dømme, vil du dømme Blodstaden? Kundgjør den alle dens Vederstyggeligheder!

20, 4; 16, 2.

3. Og du skal sige: Saa siger den Herre Herre: O Stad, som har udgydt Blod i sin Midte, forat dens Tid skal komme, og gjort væmmelige Afguder hos sig for at besmitte sig!

Matt. 23, 35. 37.

4. Ved dit Blod, som du har udøst, er du bleven skyldig, og ved dine væmmelige Afguder, som du har gjort, er du bleven besmittet, og du har bragt dine Dage til at nærme sig og har naaet dine Aar; derfor gjør jeg dig til Haan for Folkene og til Spot for alle Laudene.

Es. 13, 22. Ez. 23, 32.

5. De*, som ere nær, og de, som ere langt borte fra dig, skulle spotte dig, du med det besmiltede Navn og med den store Forvirring!

*d. e. de Lande.

6. Se, Israels Fyrster i dig brugte hver sin Arm til at udøse Blod.

7. Fader og Møder ringede man i dig; mod den Fremmede øvede man Vold i din Midte; den Faderløse og Enken undertrykkede man i dig. ^{2 Mos. 20, 12; 22, 21. 22.}

8. Mine Helligdomme foragtede du, og mine Sabbater vanhelligede du. ^{2 Mos. 20, 8 fg.}

9. Bagvaskere vare i dig for at udøse Blod, og paa Bjergene aad man* i dig; Skjændsel øvede man i din Midte. ^{3 Mos. 19, 16. *18, 6.}

10. En Faders Blusel blottede man i dig; en Kvinde, som var uren i sin maanedlige Svagthed, krænkede man i dig. ^{3 Mos. 18, 7. 19. Ez. 18, 6.}

11. Og man øvede Vederstyggelighed med sin Næstes Hustru, og man vanærede sin Sønekone i skjændig Utugt, og man krænkede sin Søster, sin Faders Datter, i dig.

^{33, 26. Jer. 5, 8. 3 Mos. 18, 15.}

12. Gave tog man i dig for at udøse Blod; Rente og Overgift tog du og forurettede din Næste med Vold, og mig glemte du, siger den Herre Herre. ^{2 Mos. 23, 8; 22, 25.}

13. Og se, jeg har slaaet mine Hænder sammen over den uretfærdige Vinding, du har skaffet dig, og over det Blod, du har udøst i din Midte.

14. Skal dit Hjerte holde Stand eller dine Hænder beholde Styrke i de Dage, da jeg vil handle med dig? Jeg, Herren, har talt og vil gjøre det.

15. Og jeg vil adsprede dig iblandt Folkene og udstøde dig i Landene, og jeg vil aldeles bortskaffe din Urenhed fra dig.

16. Og du skal vende vanhelliget ved dig selv for Folkenes Øjne, og du skal kjende, at jeg er Herren.

17. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

18. Menneskesøn! Israels Hus er blevet mig til Slagger; de ere allesammen Kobber og Tin og Jern og Bly midt i en Ovn; Sølvslagter ere de blevne.

19. Derfor, saa siger den Herre Herre: Fordi I alle ere blevne til Slagger, se, derfor vil jeg samle eder midt i Jerusalem.

20. Ligesom man samler Sølv og

Kobber og Jern og Bly og Tin midt i en Ovn for at blæse Ild derpaa, for at smelte det, saaledes vil jeg samle eder i min Vrede og i min Harme og lægge eder i Ovnen og smelte eder.

21. Ja, jeg vil samle eder og blæse paa eder med min Vredes Ild, og I skulle smeltes midt i den;

22. som Sølv smeltes midt i en Ovn, saaledes skulle I smeltes midt i den, og I skulle kjende, at jeg, Herren, har udøst min Harme over eder.

23. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

24. Menneskesøn! Sig til det*: Du er et Land, som ikke er rensat, som ikke har faaet Skyldregn paa Vredens Dag. ^{*Juda.}

25. Dets Profeter ere en Bande af Sammensvorne i dets Midte, de ere som en brølende Løve, der røver Rov; Sjæle fortære de, Gods og Kostbarheder tage de; de gjøre Mange til Enker midt i det.

^{Mika 3, 11. Zef. 3, 3 fg.}

26. Dets Prester gjøre Vold paa min Lov og vanhellige mine Helligdomme; mellem Helligt og Vanhelligt gjøre de ingen Forskjel, og mellem Urent og Rent lære de ikke Nogen at skjælnes, og for mine Sabbater lukke de sine Øjne, og jeg bliver vanhelliget midt iblandt dem.

27. Dets Fyrster i dets Midte ere som Ulve, der røve Rov; de udøse Blod, de fordærve Sjæle, for at vinde uretfærdig Vinding.

28. Og dets Profeter stryge over for dem med løs Kalk, idet de skue Forføngelighed og spaa dem Løgn, sigende: Saa siger den Herre Herre, — endog Herren ikke har talt.

^{13, 6. 10. Jer. 23, 32.}

29. Landets Almue øver Vold og røver Rov, og den Elendige og den Fattige undertrykke de, og mod den Fremmede øve de Vold med Uret.

30. Og jeg søgte iblandt dem en Mand, som vilde mure op en Mur og stille sig i Gabet for mit Aasyn til Værn for Landet, forat jeg ikke skulde ødelægge det; men jeg fandt Ingen. ^{13, 5. Ps. 104, 23.}

31. Saa udøser jeg da min Vrede over dem: ved min Harmes Ild gjør jeg Ende paa dem; deres Vei lægger jeg paa deres Hoved, siger den Herre Herre.

23. KAPITEL.

Under Billedet af to utugtige Søstre fremstiller Profeten Samarias og Jerusalemets

skjændige Afguderi. Allerede i sin Ungdom have de bolet med Ægypten, 1-4. Samaria, den ældre Søster, har siden fortsat sit utugtige Levnet ved at bole med Assyrienerne og Ægypterne, 5-8, og er bleven straffet herfor ved Assyrienerne, 9. 10. Jerusalem, den yngre Søster, har ikke ladet sig advare herved, men gjort det Samme endnu værre med Assyrienerne, Kaldæerne og Ægypterne, 11-22; derfor skal ogsaa Herren ved Kaldæerne lade det erfare Samarias Skjæbne i fuldt Maal, 23-35. Begge Søstre have gjort sig skyldige i den samme Ugudelighed og maa derfor ogsaa begge lide den samme Straf, 36-49.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Der var to Kvinder, Døtre af een Moder.

3. Og de boled i Ægypten, i sin Ungdom boled de; der trykkede man deres Bryster, og der følte man paa deres Jomfruelige Barm. 20, 5-8.

4. Og deres Navne* vare: Ohola, den Ældste, og Oholiba, hendes Søster, og de bleve mine og fødte Sønner og Døtre; og hvad deres Navne angaar, da er Samaria Ohola, og Jerusalem Oholiba*.

*Ohola d. e. hendes eget Telt; saa kaldes Samaria, fordi de ti Stammer havde sin egen selvvalgte Gudstjeneste. Oholiba, d. e. mit (Herrens) Telt er i det; saa kaldes Jerusalem, fordi Herrens Tempel var der.

5. Og Ohola boled, medens hun stod under mig, og hun optændtes af Elskov til sine Elskere, til Assyrienerne, som vare komne nær til hende, 16, 28.

6. Klædte i blaat Purpur, Fyrster og Herrer, allesammen yndige unge Karle, Ryttere, ridende paa Heste.

7. Og hun hengav sig i Boleri til dem, til alle de ypperste af Assurs Sønner, og med alle dem, til hvem hun optændtes af Elskov, med alle deres Afguder besmittede hun sig.

8. Og sit Boleri fra Ægypten lod hun ikke fare; thi de havde ligget hos hende i hendes Ungdom, og de havde følt paa hendes Jomfruelige Barm, og de havde udgydt sit Boleri over hende.

9. Derfor gav jeg hende i hendes Elskeres Haand, i Assurs Sønners Haand, til hvilke hun var optændt af Elskov. 2 Kong. 17, 6.

10. De blottede hendes Blusel, toge hendes Sønner og hendes Døtre og ihjelsloge hende selv med Sverdet, og hun blev navnkundig blandt

Kvinderne, og de holdt Dom over hende. 16, 27.

11. Og hendes Søster Oholiba saa det og drev det værre med sin Elskov, end hun, og værre med sit Boleri, end hendes Søsters Boleri var. 16, 47, 51.

12. Til Assurs Sønner optændtes hun af Elskov, til Fyrster og Herrer, som vare komne nær til hende, prægtig klædte, Ryttere, ridende paa Heste, allesammen yndige unge Karle.

13. Og jeg saa, at hun var besmitet; een Vei gik de begge.

14. Og hun drev sit Boleri videre. Da hun saa Mænd, afbildede paa Væggen, Billeder af Kaldæerne, maledede med Rødt, 16, 29.

15. omgjordede med Bælte om sine Lænder, med nedhængende farvede Huer paa sine Hoveder, allesammen af Udseende som Vognkjæmpere, lignende Babels Sønner, hvis Fødeland er Kaldæa,

16. da optændtes hun af Elskov, saasart hun saa dem med sine Øjne, og hun sendte Bud til dem til Kaldæa.

17. Og Babels Sønner kom til hende, til Elskovs Samleie, og besmittede hende med sit Boleri, og hun blev besmittet ved dem; og saa vendte hendes Sjæl sig bort fra dem.

18. Og hun drev sit Boleri aabenbart og blottede sin Blusel, og min Sjæl vendte sig bort fra hende, ligesom min Sjæl havde vendt sig bort fra hendes Søster.

19. Og hun gjorde sit Boleri mangfoldigt, idet hun kom sin Ungdoms Dage i Hu, da hun boled i Ægyptens Land.

20. Og hun optændtes af Elskov til deres Bolere, hvis Kjød var som Aseuers Kjød, og hvis Udflod som Hestes Udflod.

21. Saa søgte du igjen til din Ungdoms Skjændsel, da Ægypterne følte paa din Barm for dine ungdommelige Brysters Skyld.

22. Derfor, Oholiba, saa siger den Herre Herre: Se, jeg opvækker imod dig dine Elskere, dem, fra hvilke din Sjæl har vendt sig bort, og jeg lader dem komme over dig trindtom fra. 16, 37.

23. Babels Sønner og alle Kaldæerne, Pekod og Schoa og Koa*, og alle Assurs Sønner tilligemed dem, yndige unge Karle, Fyrster og Herrer allesammen, Vognkjæmpere, navn-

kundige Mænd, allesammen ridende paa Heste.

*rimeligvis billedlige Benævnelser paa

Kaldæerne, betydende: Hjemtagelse, Skrig og Skraal; sml. Jer. 50, 21.

24. Og de skulle komme over dig med Krigsmagt, Vogne og Hjul, og med en Samling af Folkelag; store Skjolde og smaa Skjolde og Hjelme skulle de stille mod dig trindt omkring, og jeg vil overgive dem Dommen, og de skulle dømme dig med sine Domme. 21, 22; 16, 38.

25. Og jeg vil øve min Nidkjerhed paa dig, og de skulle handle med dig i Harme; din Næse og dine Øren skulle de borttage, og den sidste Levning af dig skal falde for Sverd; de skulle tage dine Sønnere og dine Døtre, og den sidste Levning af dig skal fortæres ved Ild.

26. Og de skulle drage dine Klæder af dig, og de skulle tage dine prægtige Smykker.

27. Saa vil jeg gøre Ende paa din Skjændsel og dit Boleri fra Ægyptens Land, og du skal ikke opløfte dine Øine til dem og ikke mere komme Ægypten i Hu.

28. Thi saa siger den Herre Herre: Se, jeg giver dig i deres Haand, som du hader, i deres Haand, fra hvilke din Sjæl har vendt sig bort. -

29. Og de skulle handle med dig i Had og tage alt dit Erhverv og lade dig tilbage nøgen og bar, og din boleriske Blusel og din Skjændsel og dit Boleri skal blive afdekket. 16, 37.

30. Dette skal man gjøre med dig, fordi du i Boleri har løbet efter Hedningefolk, fordi du har besmittet dig med deres væmmelige Afguder.

31. Paa din Søsters Vej har du vandret, og derfor giver jeg hendes Bæger i din Haand.

32. Saa siger den Herre Herre: Din Søsters Bæger skal du drikke, det dybe og vide; du skal blive til Latter og Spot, — det rummer meget.

33. Af Rus og Sorg skal du vorde fuld, — et Ødelæggelsens og Forstyrrelsens Bæger er din Søsters, Samarias, Bæger.

Ps. 60, 5; 75, 9. Es. 51, 17. Jer. 25, 15,

34. Og du skal drikke det ud og suge det ud, og du skal afgnave dets Skaar og sønderrive dine Bryster; thi jeg har talt, siger den Herre Herre.

35. Derfor, saa siger den Herre Herre: Fordi du glemte mig og ka-

stede mig bag din Ryg, saa bær da ogsaa du din Skjændsel og dit Boleri!

36. Og Herren sagde til mig: Mennekøen! Vil du dømme Ohola og Oholiba? Kundgør dem deres Vederstyggeligheder!

37. Thi de have bedrevet Hor, og der er Blod paa deres Hænder, og med sine væmmelige Afguder have de bedrevet Hor; ja, endog sine Børn, som de havde født mig, have de ladet gaa igjennem Ilden for dem, forat de skulde øde dem. 16, 20, 21.

38. Ogsaa dette gjorde de mig: De besmittede min Helligdom paa den samme Dag og vanhelligede mine Sabbater. 20, 13.

39. Naar de havde slagtet sine Børn for sine væmmelige Afguder, kom de den samme Dag i min Helligdom for at vanhellige den; og se, saaledes gjorde de midt i mit Hus.

40. Ja, de sendte endog Bud efter Mænd, som skulde komme langvejsfra; der blev skikket Sendebud til dem, og se, de kom, de, for hvem du havde badet dig, sminket dine Øine og smykket dig med Prydelser.

41. Og du sad paa en herlig Seng, og et Bord var dækket foran den, og min Røgelse og min Olje havde du sat derpaa.

42. Og Lyden af en sorgløs Mængde hørtes i det*, og til Mænd af Folketoblen førtes Drankere fra Ørkenen, og de satte Armbaand paa deres** Hænder og en prægtig Krone paa deres Hoveder.

*I Jerusalem. **Oholas og Oholibas.

43. Og jeg sagde om den udslidte Skjøge: Nu boler man ret med hende, ja, med hende.

44. Og man gik ind til hende, ligesom man gaar ind til en Skjøge; saaledes gik de ind til Ohola og Oholiba, de skjændige Kvinder.

45. Og retfærdige Mænd skulle dømme dem, som man dømmer Horkvinder, og som man dømmer Kvinder, der udgyde Blod; thi Horkvinder ere de, og Blod er der paa deres Hænder. 16, 38. Es. 1, 16; 59, 3.

46. Thi saa siger den Herre Herre: Jeg vil føre en Forsamling op over dem og give dem hen til Mishandling og til Rov.

47. Og Forsamlingen skal stene dem og hugge dem sønder med sine Sverd; deres Sønnere og deres Døtre

skulle de ihjelslaa, og deres Huse skulle de opbrænde med Ild.

48. Saa vil jeg gjøre Ende paa Skjændsel i Landet, og alle Kvinder skulle lade sig advare og ikke gjøre efter eders Skjændsel.

49. Og man skal lægge eders Skjændsel paa eder, og eders Synder med eders væmmelige Afguder skulle I bære, og I skulle kjende, at jeg er den Herre Herre.

24. KAPITEL.

Den samme Dag, Kaldærne under Nebukadnezar begynde at beleire Jerusalem, aabenbarer Herren dette for Ezekiel, 1. 2, og byder ham ved en Lignelse at forkynde de Bortførte i Babel, at det i Jerusalem samlede Folk for sin Ugudeligheds og selve Staden for sin indgroede Urenheds Skyld nu skulle blive ødelagte, 3-14. Den samme Dag forkynder Herren Ezekiel, at det Kjæreste, han eter, pludselig skal tages fra ham, og byder ham at sørge over Tabet i Taushed, uden de sædvanlige Tegn paa Sorg. Profetens Hustru dør samme Dags Aften, og han gjør, som Herren har budt ham. Paa Folkets Spørgsmaal om, hvad hans Færd skal betyde, svarer han, at Herren derved giver dem et Tegn paa, at ogsaa de, naar de faa volds, at det Kjæreste, de eie, Templet og deres i Jerusalem efterladte Børn, er gaaet tilgrunde, skulle gribes af en taus, fortærende Sorg, 15-24. Profeten skal først da, naar han faar Efterretning om Jerusalems Ødelæggelse, bryde sin Taushed og atter tale til Folket, 25-27.

Og Herrens Ord kom til mig i det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaned, saalydende: 2 Kong. 25, 1. Jer. 52, 4.

2. Menneskesøn! Opskriv dig Dagens Navn, just denne Dags! Babels Konge har lagt sig mod Jerusalem just paa denne Dag.

3. Og gjenstridige Hus og sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Sæt Gryden paa, sæt den paa og søs ogsaa Vand i den!

4. Læg dens Kjødstykker sammen i den, alle gode Stykker, Laar og Bov! Fyld den med de bedste Ben!

5. Tag det Bedste af Smaakvæget og læg tillige et Baal under den for Benene! Lad det koge tilgavns! Benene koge allerede midt i den.

6. Derfor, saa siger den Herre Herre: Ve Blodstaden, en Gryde, hvori der er Rust, og hvis Rust ikke er kommen ud af den! Tag Stykke for Stykke ud af den! Der bliver ikke kastet Lod derom. 22, 2.

Nor. 27*

7. Thi dens Blod er midt i den, paa en solbar Klippe har den lagt det; den har ikke udgydt det paa Jorden, saa det kunde dækkes med Støv.

8. For at lade min Harme opstige, for at tage Hevn har jeg ladet dens Blod komme paa en solbar Klippe, forat det ikke skulde tildækkes.

9. Derfor, saa siger den Herre Herre: Ve Blodstaden! Ogsaa jeg vil gjøre Baalet stort.

10. Læg megen Ved paa, tænd Ilden op! Lad Kjødet blive mørt og kog Suppen ind, saa Benene forbrændes,

11. og lad den blive staaende tom paa sine Gløder, forat den kan blive hed, og dens Kobber blive glødende, og dens Urenhed smeltes midt i den, dens Rust fortæres!

12. Med tungt Arbeide har den trætlet mig, og dog gik dens megen Rust ikke ud af den. I Ilden med dens Rust!

13. Din Urenhed er en Skjændsel; efterdi jeg har rensat dig, men du ikke er bleven ren, skal du ikke mere blive ren for din Urenhed, førend jeg faar stillet min Harme paa dig.

14. Jeg, Herren, har talt; det kommer, og jeg gjør det; jeg lader det ikke fare og skaaner ikke og angrer ikke; efter dine Vele og efter dine Gjerninger skal man dømmes dig, siger den Herre Herre.

15. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

16. Menneskesøn! Se, jeg tager dine Øines Lyst fra dig ved et Slag; men du skal ikke klage og ikke græde, og dine Taarer skulle ikke komme frem.

17. Suk i Taushed og hold ikke Sorg over Døde! Bind din Hue paa dig og tag dine Sko paa dine Fødder og dæk ikke Skjægget til og sæd ikke Folks Brød! 3 Mos. 10, 6; 13, 45.

2 Sam. 15, 30. Mika 3, 7. Jer. 16, 7. 18. Og jeg talte til Folket om Morgen, og min Hustru døde om Aftenen; og jeg gjorde om Morgen derefter, som mig var befaleet.

19. Da sagde Folket til mig: Vil du ikke give os tilkjende, hvad det skal sige os, at du gjør saa?

20. Og jeg sagde til dem: Herrens Ord kom til mig, saalydende:

21. Sig til Israels Hus: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg vanhelliger min Helligdom, eders herlige Stolt-

hed, eders Øines Lyst og eders Sjæls ømme Kjærlighed, og eders Sønner og eders Døtre, som I have efterladt, skulle falde for Sverd.

22. Da skulle I gjøre, som jeg har gjort: Skjægget skulle I ikke tildække, og Folks Brød skulle I ikke øde,

23. og eders Huer skulle være paa eders Hoveder, og eders Sko paa eders Fødder, I skulle ikke klage og ikke græde; og I skulle svinde hen i eders Misgjæringer og stønne, den Ene mod den Anden. ^{3 Mos. 26, 30.}

24. Og Ezekiel skal være eder til et Varselstegn; aldeles som han har gjort, skulle I gjøre. Naar det kommer, da skulle I kjende, at jeg er den Herre Herre. ^{V. 27; 12, 6, 11.}

25. Og du, Menneskesøn! Se, paa den Dag, naar jeg tager deres Værn, deres herlige Fryd, deres Øines Lyst og deres Sjæls Længsel, deres Sønner og deres Døtre, fra dem,

26. paa den Dag skulle Undslupne komme til dig for at lade det høre for Folks Øren. ^{33, 21 fg.}

27. Den samme Dag skal din Mund oplades, naar de Undslupne ere komne, og du skal tale og ikke mere være stum, og du skal være dem* til et Varselstegn, og de skulle kjende, at jeg er Herren. ^{*de Bortførte.}

25. KAPITEL.

Ezekiel forkynder Ane af Israels Nabofolk Undergang, Ammonterne, fordi de glæde sig over Templets og det jødiske Lands Ødelæggelse og Folkets Bortførelse i Landflygtighed, 1-7, Moabiterne, fordi de, skadefro over denne Guds Folks Ulykke, negte dets Udvejelse, 8-11, Edomiterne, fordi de have øvet Hæv mod Jøderne, 12-14, og Filisterne, fordi de af ælgammelt Fiendskab have gjort det Samme, 15-17.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Ammons Børn og profeter imod dem! ^{21, 28 fg. Jer. 49, 1 fg.}

3. Og du skal sige til Ammons Børn: Hører den Herre Herres Ord! Saa siger den Herre Herre: Efterdi du sagde: Ha! over min Helligdom, fordi den er vanhelliget, og over Israels Land, fordi det er ødelagt, og over Judas Hus, fordi det er gaaet i Landflygtighed,

^{26, 2; 36, 2. Ps. 35, 21, 25.}

4. derfor, se, saa vil jeg give Østens Sønner dig til Eiendom, og de skulle opslaa sine Leire i dig og sætte sine

Boliger i dig; de skulle fortære din Frugt og drikke din Melk.

5. Og jeg vil gjøre Rabba til Græsgang for Kameler og Ammons Børns Land til Hvideplads for Smaakvæg, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

6. Thi saa siger den Herre Herre: Fordi du klappede i Hænderne og stampede med Fødderne og glædede dig med dyb Foragte af hele dit Hjerte over Israels Land,

^{36, 5.}
7. derfor, se, saa rækker jeg min Haand ud imod dig og giver dig til Føde for Folkene og udrydder dig af Folkene og udsletter dig af Landene; jeg vil gjøre dig til Intet, og du skal kjende, at jeg er Herren.

8. Saa siger den Herre Herre: Fordi Moab og Se'ur sagde: Se, det er gaaet Judas Hus ligesom alle Folkene, ^{Es. 15, 1 fg. Jer. 48, 1 fg. Ez. 36, 20.}

9. derfor, se, saa vil jeg aabne Moabs Side fra Stæderne* af, fra dets Stæder af paa alle Kanter, den deligste Egn af Landet, Bet-Jesimot, Ba'al Meon og lige til Kirjata'im,

^{*d. e. Grænsestæderne.}

10. for Østens Sønner, ligesom og Ammons Børns Land*, som jeg giver dem til Eiendom, forat Ammons Børns Land ikke skal ihukommes blandt Folkene.

^{*d. e. ligesom jeg og aabner Ammons Børns Land for dem; V. 4.}

11. Og over Moab vil jeg holde Dom, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

12. Saa siger den Herre Herre: Fordi Edom øvede Hevn mod Judas Hus og paadrog sig Skyld, idet de hevnedes sig paa dem,

^{Jer. 49, 7 fg. Obad. 1 fg. Ez. 35, 2 fg.}

13. derfor, saa siger den Herre Herre, vil jeg udrække min Haand imod Edom og udrydde deraf Mennesker og Kvæg, og jeg vil gjøre det til en Ørken fra Teman af, og lige til Dedan skulle de falde for Sverd.

14. Og jeg vil føre min Hevn over Edom ved mit Folk Israels Haand, og de skulle gjøre med Edom efter min Vrede og efter min Harmes, og de skulle lære min Hevn at kjende, siger den Herre Herre.

15. Saa siger den Herre Herre: Fordi Filisterne øvede Hevn, fordi de hevnedes sig med Foragte af hele sit Hjerte til Ødelæggelse, af ældgammelt Fiendskab, ^{Jer. 47, 1 fg.}

16. derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg udrækker min Haand

imod Filisterne og udrydder Kreterne* og udsætter, hvad der bliver tilovers ved Havets Strand.

*1 Sam. 30, 14. Zef. 2, 5.

17. Og jeg vil føre stor Hevn over dem med Vredens Tugteler, og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg fører min Hevn over dem.

26. KAPITEL.

Ezekiel forkynder Tyrus's fuldstændige Ødelæggetse ved Nebukadnezar som Straff for, at det har glædet sig over Jerusalems Undergang i Haab om at drage Fordel deraf for sin Handel, 1-14. Over Tyrus's Fald skulle alle Fyrster og Folk paa Havets Kyster og Æer forfærdes, sørge og klage, 15-18. Tyrus skal fuldstændig og for stedse gaa under og forsvinde fra Jorden, 19-21.

OG det skede i det ellefte Aar, paa den første Dag i Maaneden, da kom Herrens Ord til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Fordi Tyrus siger om Jerusalem: Ha! Sønderbrudt er den, denne Folkenes Port; den er flyttet til mig, jeg vil blive fyldt, — den er ødelagt, 25, 3. Es. 23, 1 fg.

3. derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg kommer over dig, Tyrus, og fører mange Folk op over dig, ligesom Havet fører sine Bølger op.

4. Og de skulle ødelægge Tyrus's Mure og nedbryde dets Taarne, og jeg vil fele dets Støv bort af det, og jeg vil gjøre det til en solbar Klippe;

5. et Sted til at udbrede Fiskegarn paa skal det vende midt i Havet. Thi jeg har talt, siger den Herre Herre, og det skal vende til et Bytte for Folkene,

6. og dets Døtre ude paa Landet* skulle ihjelslaas med Sverd, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

*d. e. de til Tyrus hørende mindre Byer.

7. Thi saa siger den Herre Herre: Se, jeg lader Nebukadnezar, Babels Konge, komme mod Tyrus fra Norden, Kongernes Konge, med Heste og med Vogne og med Ryttere og med en Hær og meget Folk. Dan. 2, 37.

8. Dine Døtre paa Marken skal han ihjelslaa med Sverd, og han skal bygge Skanser imod dig og kaste en Vold op imod dig og reise Skjoldtag imod dig.

9. Og sin Murbrækker skal han sætte mod dine Mure, og dine Taarne skal han nedbryde med sine Brækjern.

10. For Mængden af hans Heste

skal deres Støv bedække dig; for Lyden af Ryttere og Hjul og Vogne skulle dine Mure bæve, naar han drager ind igjennem dine Porte, som man drager ind i en indtagen Stad.

11. Med sine Hestes Hove skal han nedtrampe alle dine Gader; dit Folk skal han ihjelslaa med Sverd, og dine stærke Søller skulle synke til Jorden.

12. Og de skulle røve dit Gods og plyndre dine Varer og nedbryde dine Mure og nedrive dine lystelige Huse og kaste dine Stene og dit Træværk og dit Støv midt i Vandet.

13. Og jeg lader dine Sanges Larm ophøre, og dine Citarers Lyd skal ikke høres mere.

14. Og jeg vil gjøre dig til en solbar Klippe; et Sted til at udbrede Fiskegarn paa skal du vende, du skal ikke opbygges mere; thi jeg, Herren, har talt, siger den Herre Herre.

15. Saa siger den Herre Herre til Tyrus: Se, Kysterne skulle bæve for Lyden af dit Fald, ved de Gjennemboreses Stønnen og ved Myrderiet i din Midte.

16. Og alle Havets Fyrster skulle stige ned fra sine Troner og aflægge sine Kapper og afføre sig sine udsyede Klæder; de skulle iføre sig Skræk, sidde paa Jorden og skrækkes hvert Øieblik og forfærdes over dig. 32, 10.

17. Og de skulle opløfte en Klagesang over dig og sige til dig: Hvorledes er du gaaet tilgrunden, du, som havde dine Indbyggere fra Havene, du, den lovpriste Stad, som var mægtig paa Havet, baade den og dens Indbyggere, der udbredte Skræk for sig over Alle, som boede der? 27, 32.

18. Nu forskrækkes Øerne paa dit Falds Dag; ja, Øerne, som ere i Havet, forfærdes over den Ende, du fik.

19. Thi saa siger den Herre Herre: Naar jeg gjør dig til en ødelagt Stad, lig de Stæder, der ikke ere beboede, naar jeg lader Vanddybet stige op over dig, saa de mange Vande skjule dig.

20. da vil jeg lade dig fare ned ligesom de, der fare ned i Graven, til Fortidens Folk, og lade dig bo i Dybets Land, i Ørkener fra ældgammel Tid, ligesom de, der fare ned i Graven, forat Ingen skal bo i dig; men jeg vil give Herlighed* i de Levendes Land. 28, 8; 31, 16. *forherlige Israel.

21. Til Forfærdelse vil jeg gjøre

dig, og du skal ikke være mere, og du skal søges, men ikke findes mere til evig Tid, siger den Herre Herre.

Ps. 37, 36.

27. KAPITEL.

I en Klagesang over Tyrus. 1. 2, skildrer Profeten først dets Hertighed, 3-11, og udstrekte Handelsforbindelser, 12-25, og derefter dets forslaaende fuldstændige Undergang, 26. 27, og den Sorg, Rødsel og skadefro Haand, som den skal fremkalde blandt Folkene, 28-36.

Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Og du, Menneskesøn! Opløft en Klagesang over Tyrus!

28, 12. Es. 23, 1 fg.

3. Og du skal sige til Tyrus, som bor ved Havets Indløb, som handler med Folkene paa mange Kyster: Saa siger den Herre Herre: Tyrus! Du siger: Jeg er fuldkommen i Skjøn-
hed.

4. Midt i Havet ere dine Landemærker; dine Bygningsmænd gjorde din Skjøn-
hed fuldkommen.

5. Af Cypresser fra Senir byggede de begge dine Plankesider; Cedere fra Libanon hentede de for at gjøre Mast paa dig.

6. Af Ege fra Basan gjorde de dine Aarer; dine Rorbænke gjorde de af Elfenben, indfattet i Buxbom fra Kittims Øer.

7. Fint udsyet Linned fra Ægypten var det, du udfoldede som dit Flag; blaåt og purpurrødt Tøi fra Elisas Øer var dit Tag. 1 Mos. 10, 4.

8. Sidons og Arvads Indbyggere vare dine Rorskarle; dine Vise, Tyrus, som vare i dig, de vare dine Styr-
mænd.

9. Gebals Ældste og dets Vise vare i dig og satte dine Brøst i Stand; alle Havets Skibe og deres Søfolk vare i dig for at drive Handel med dig.

10. Perser og Luder og Putæer vare i din Hær, dine Krigsmænd; Skjold og Hjelm ophængte de i dig, de gave dig Glans.

11. Arvads Sønner vare din Hær paa dine Mure trindt omkring, og tapre Mænd vare de i dine Taarne; sine Skjolde ophængte de paa dine Mure trindt omkring; de gjorde din Skjøn-
hed fuldkommen.

12. Tarsis handlede med dig, fordi du havde en Mangfoldighed af allehaande Gods; med Sølv, Jern, Tin og Bly betalte de dine Varer.

13. Javan, Tubal og Mesek vare dine Kræmmere; med Menneaker* og Kobberkar betalte de dine Varer.

*d. e. Trælle.

14. De af Togarmas Hus betalte dine Varer med Vognheste og Rideheste og Mulsæler.

15. Dedans Sønner vare dine Kræmmere; mange Kyster købte af din Haand, Elfenben og Ibenholt gave de dig til Betaling.

16. Syrien handlede med dig, fordi du havde en Mangfoldighed af Arbejder; med Karfunkler, Furpur og udsyet Tøi og fint Linned og Koraller og Rubiner betalte de dine Varer.

17. Juda og Israels Land vare dine Kræmmere; med Hvede fra Miunit og søde Kager og Honning og Olje og Balsom betalte de dine Varer.

18. Damaskus handlede med dig, fordi du havde en Mangfoldighed af Arbejder, en Mangfoldighed af allehaande Gods, med Vin fra Helbon og hvid Uld.

19. Vedan og Javan fra Usal betalte dine Varer; skinnende Jern, Kassia og Kalmus kom i din Handel.

20. Dedan handlede med dig med Dækkener til at ride paa.

21. Arabien og alle Kedars Fyrster købte af din Haand; med Lam og Vædere og Bukke, med dem handlede de med dig.

22. Schebas og Ramas Kræmmere vare dine Kræmmere; med bedste Slags af allehaande vellugtende Urter og med allehaande kostbare Stene og Guld betalte de dine Varer.

23. Charan og Kanne og Eden, Schebas Kræmmere, Assur og Kilmad handlede med dig;

24. de vare dine Kræmmere med prægtige Sager, med Kapper af purpurfarvede og udsyede Tøier og med Skatte af tvundet, broget Garn, med tvundne og faste Snorer paa dit Marked.

25. Tarsisskioe vare dine Rejsefølgere, de dreve din Handel, og du blev fyldt og saare rig midt i Havet.

26. Paa store Vande førte dine Rorskarle dig; — Østenvinden sønderbryder dig midt i Havet.

27. Dit Gods og dine Varer, din Handel, dine Søfolk og dine Styr-
mænd, de, som istandsatte dine Brøst, og de, som drive din Handel, og alle dine Krigsmænd, som ere i dig, tilligemed hele din Folkemængde, som

er i din Midte, skulle falde midt i Havet paa den Dag, du falder.

28. Ved Lyden af dine Styrsmænds Skrig skulle dine Marker bæve.

29. Og de skulle stige nd af sine Skibe, alle de, som føre Aare, Søfolkene, alle Styrsmænd paa Havet; de skulle gaa i Land.

30. Og de skulle lade sin Røst lyde over dig og skrike bitterlig, og de skulle kaste Støv paa sine Hoveder, velte sig i Aske. 26, 17. Aab. 18, 9. 19.

31. Og de skulle rage sig skaldede for din Skyld og binde Sæk om sig, og de skulle græde over dig med bitterlig bedrøvet Sjæl, ved bitter Veilage.

32. Og de skulle jamrende opløfte en Klagesang over dig og klage over dig: Hvo er som Tyrus, som den Stad, der er bleven taus midt i Havet?

33. Da dine Varer kom ind fra Havene, møttede du mange Folkeslag; med Mangfoldigheden af dit Gods og dine Varer gjorde du Jordens Konger rige.

34. Nu, da du er sønderbrudt og forsvunden fra Havene i Vandenes Dyb, er din Handel og hele din Folkemængde falden i din Midte.

35. Alle de, som bo paa Kysterne, skulle forfærdes over dig, og deres Konger gyse af Rædsel, deres Ansigter bæve. 33, 10.

36. Kjøbmændene blandt Folkene skulle spotte over dig: En Rædsel er du vorden, og du er ikke mere — til evig Tid. 28, 19.

28. KAPITEL.

Ezekiel forkynder Tyrus's Fyrste, som gør sig selv til Gud og holder sig for visere end Daniel, at han for sit Hovmodi Skyld skal falde for Kaldæernes Sverd og saaledes vise sig at være et blot og bart Menneske. 1-10; han skildrer derefter i en Klagesang hans Herlighed, hans store Skyld og hans forfærdelige Undergang, 11-19. Derpaa forkynder Profeten Herrens Straf over Sidon, 20-23, og slutter med at udtale, at alle Israels Nabofolk, som have voldt det Skade og forhaaet det, skulle dømmes, medens det selv skal føres tilbage til sit Land og bo trygt i det, en Forjættelse, som vil finde sin fulde Opfyldelse i Messias, 24-26.

() G Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Sig til Tyrus's Fyrste: Saa siger den Herre Herre: Efterdi dit Hjerte ophøjer sig, og du

siger: Jeg er Gud, jeg sidder paa Guds Sæde, midt i Havet, og du er dog et Menneske og ikke Gud, og dog agter du dit Hjerte som Guds Hjerte

Dan. 5, 20. Ap. G. 12, 22. 2 Tess. 2, 4.
3. (se, du er visere end Daniel, intet Lønligt er skjult for dig;

Dan. 4, 8, 9, 18; 5, 11, 12, 14, 16.
4. ved din Visdom og ved din Forstand har du erhvervet dig Formue og bragt Guld og Sølv i dine Skatkamre; Es. 10, 13, 14.

5. ved din megen Visdom i din Handel har du formeret din Formue, og dit Hjerte ophøiede sig for din Formues Skyld),

6. derfor, saa siger den Herre Herre: Efterdi du agter dit Hjerte som Guds Hjerte,

7. derfor, se, saa lader jeg Fremmede komme over dig, de grumme blandt Folkene, og de skulle drage sine Sverd mod din glimrende Visdom og vanhellige din Glans.

8. I Graven skulle de støde dig ned, og du skal dø, som de Ihjelslagne dø, midt i Havet. 26, 20.

9. Vil du da vel sige for din Banemands Aasyn; Jeg er Gud, da du dog er et Menneske og ikke Gud i din Drabsmands Haand?

10. Som Uomskaarne dø, skal du dø ved Fremmedes Haand; thi jeg har talt, siger den Herre Herre.

11. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

12. Menneskesøn! Opløft en Klagesang over Tyrus's Konge og sig til ham: Saa siger den Herre Herre: Du den velordnede Bygnings Segl, fuld af Visdom og fuldkommen i Skjønhed! 27, 2, 3.

13. I Eden, Guds Have, var du; allehaande kostbare Stene bedækkede dig: Karneol, Topas og Diamant, Krysolit, Onyx og Jaspis, Safir, Karfunkel og Smaragd og Guld; dine Pauker og dine Fløiter vare i fuldt Arbejde hos dig; den Dag, du blev skabt, vare de beredte.

2 Mos. 28, 17; 39, 10.
14. Du var en salvet Kerub, som skjermede, og jeg satte dig paa Guds hellige Bjerg; der var du, midt iblandt glødende Stene* vandrede du. 2 Mos. 25, 20. *funklende Ædelstene.

15. Ustraffelig var du paa dine Veie fra den Dag, du blev skabt, indtil Uretfærdighed blev funden hos dig.

16. Ved din megen Handel fyldtes dit Indre med Uret, og du syndede; saa vanhelligede jeg dig og drev dig bort fra Guds Bjerg, og jeg gjorde dig til Intet, du salvede Kerub, og drev dig bort fra de glødende Stenes Midte.

17. Dit Hjerter ophødede sig for din Dødeligheds Skyld, du ødelagde din Visdom paa Grund af din Glans; jeg kastede dig til Jorden, jeg lagde dig for Kongers Aasyn, forat de skulde se paa dig med Lyst. 27, 3.

18. Ved dine mange Misgjerninger, ved din uretfærdige Handel vanhelligede du dine Helligdomme; saa lader jeg Ild gaa ud af din Midte, den skal fortære dig, og jeg gjør dig til Aske paa Jorden for alle deres Øine, som se dig.

19. Alle, som kjendte dig blandt Folkene, ere forfærdede over dig; en Rædsel er du worden, og du er ikke mere — til evig Tid. 27, 36.

20. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

21. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Sidon og profeter imod det!

22. Og du skal sige: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg kommer over dig, Sidon, og jeg vil forherlige mig i din Midte. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg holder Dom over det og helliger mig paa det.

23. Og jeg vil sende Pest og Blod i det, paa dets Gader, og Ihjelslagne skulle falde i dets Midte for Sverd, som kommer over det trindtomfra, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

24. Og ikke skal der for Israels Hus mere være nogen stikkende Torn eller smertende Tidsel af alle dem, som ere trindt omkring dem, som foragte dem, og de skulle kjende, at jeg er den Herre Herre.

25. Saa siger den Herre Herre: Naar jeg samler Israels Hus fra de Folk, blandt hvilke de ere adspredte, saa vil jeg hellige mig paa dem for Folkenes Øine, og de skulle bo i sit Land, som jeg gav min Tjener Jakob,

26. og de skulle bo tryggelig i det og bygge Huse og plante Vingaarde, og de skulle bo tryggelig, medens jeg holder Dom over alle dem, som foragte dem trindt omkring dem, og de skulle kjende, at jeg, Herren, er deres Gud. Am. 9, 14.

29. KAPITEL.

Ezekiel forkynder Farao og Ægypterne, at Herren for deres Hovdoms Skyld, og fordi de have forleiet Israel til at forlade sig paa dem og saa ladet det i Stikken, aldeles vil ødelægge dem og deres Land, 1-12. Efter firti Aars Forlad skal Ægypten reise sig igjen, dog uden at naa sin forrige Storhed, saa det ikke mere skal forlede Israel til at sætte sin Lid til det, 13-16. I en senere Spaadom forkynder Profeten, at Herren vil give Ægypten og dets Rigdomme i Nebukadnezars Haand, fordi denne har fuldbyrdet hans Straffedom over Tyrus uden at faa nogen Løn for dette sit mestefulde Arbejde, 17-20. Paa den Tid Ægyptens fald, skal Israel vinde ny Kraft, og Profeten freldig virke iblandt det, 21.

I det tiende Aar, i den tiende Maaned, paa den tolvte Dag i Maaned, kom Herrens Ord til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Farao, Ægyptens Konge, og profeter mod ham og mod hele Ægypten! Es. 19, 1-16. Jer. 46, 2-13.

3. Tal og sig: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg kommer over dig, Farao, Ægyptens Konge, du, det store Søuhyre, som ligger midt i sine Strømme, som siger: Mig tilhører min Strøm, og jeg har gjort mig den.

Es. 51, 9. Es. 32, 2; 29, 9.

4. Og jeg vil lægge Kroge i dine Kjøver og lade Fiskene i dine Strømme hænge ved dine Skjæl, og jeg vil drage dig op af dine Strømme tilligemed alle Fiskene i dine Strømme, som hænge ved dine Skjæl.

5. Og jeg vil kaste dig ud i Ørkenen, dig og alle Fiskene i dine Strømme; paa Marken skal du falde; du skal ikke samles og ikke sanke; til Jordens Dyr og Himmels Fugle giver jeg dig som Føde. 32, 4; 39, 4.

6. Og alle Ægyptens Indbyggere skulle kjende, at jeg er Herren, fordi de have været en Røjkjop for Israels Hus; 2 Kong. 18, 21. Es. 36, 6.

7. naar de* tage dig** ved dit Haandfang, saa knækkes du og kløver hver Skulder hos dem, og naar de støtte sig paa dig, sønderbrydes du og bringer alle Lænder hos dem til at vakle.

*de af Israels Hus. ** Ægypten.

8. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg lader Sverd komme over dig, og jeg vil udrydde Mennesker og Kvæg af dig.

9. Og Ægyptens Land skal vorde til en Ørk og et Øde, og de skulle

kjende, at jeg er Herren, fordi han sagde: Strømmen hører mig til, og jeg har gjort den.

10. Derfor, se, jeg vil til dig og til dine Strømme, og jeg vil gjøre Ægyptens Land til en øde Ørk, fuld af Grusdynger, fra Migdol til Syene* og lige til Ætopiens Grænse.

*Migdol var en Stad i det nordlige Ægypten, og Syene en Stad ved Ægyptens Sydgrænse; 30, 6.

11. Der skal ikke gaa et Menneskes Fod igjennem det, og Kvægs Fod skal ikke gaa igjennem det, og det skal ikke reise sig igjen i firti Aar.

12. Og jeg vil gjøre Ægyptens Land til en Ørk midt iblandt ødelagte Lande, og dets Stæder skulle være øde midt iblandt ødelagte Stæder i firti Aar, og jeg vil sprede Ægypterne blandt Folkene og strø dem ud i Landene.

13. Thi saa siger den Herre Herre: Efter firti Aars Forløb vil jeg samle Ægypterne fra de Folk, blandt hvilke de vare adspredte.

14. Og jeg vil gjøre Ende paa Ægyptens Fangenskab og føre dem tilbage til Patros's Land, til deres Udsprings Land, og de skulle der være et ringe Kongerige.

15. Det skal være ringere end andre Kongeriger og ikke mere ophøje sig over Folkene, og jeg vil formindske dem, forat de ikke skulle herske over Folkene.

16. Og det skal ikke mere være Israels Hus en Tilflugt, som minder mig om deres Misgjerning, idet de vende sig efter dem, og de skulle kjende, at jeg er den Herre Herre.

17, 7, 15.

17. Og det skede i det syv og tyvende Aar, i den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden, da kom Herrens Ord til mig, saaledes:

18. Menneskesøn! Nebukadnezar, Babels Konge, har ladet sin Hær udføre et svært Arbejde mod Tyrus; hvert Hoved er skaldet, og hver Skulder slidt. Men Løn har han og hans Hær ikke faaet af Tyrus for det Arbejde, han har udført imod det.

19. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg giver Nebukadnezar, Babels Konge, Ægyptens Land, og han skal tage dets Rigdom og røve dets Rov og plyndre dets Bytte, og det skal være Løn for hans Hær.

20. Som hans Løn, for hvilken han har arbejdet, giver jeg ham Ægypt-

tens Land: thi de have arbejdet for mig, siger den Herre Herre.

21. Den samme Dag vil jeg lade et Horn opvokse for Israels Hus, og dig vil jeg give en opladt Mund midt iblandt dem, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

24, 27.

30. KAPITEL.

Profeten forkynder, at endommedag skal komme over Ægypten og de med det forbundne Folk. 1-5. Ægypternes Magt skal blive tilintetgjort, og deres Land blive ødelagt ved Nebukadnezar, 6-12. Ægyptens Guder skulle blive til Intet, dets Føstninger indtages og ødelægges, dets Ungdom falde og dets Kvinder føres i Landflygtighed, 13-19. I en ny Spaadom forkynder Profeten, at Faraos Magt skal knækkes, men Babels Konges Magt blive styrket, 20-26.

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Profeter og sig: Saa siger den Herre Herre: Hyler: Ak, den Dag!

3. Thi nær er Dagen, ja, nær er Herrens Dag; en Skyers Dag, en Folkenes Tid* skal den være.

Joel 2, 1 fg. Zef. 1, 14 fg.

*d. e. Hjemsegelsøstid.

4. Og der skal komme Sverd imod Ægypten, og Ætlopien skal vride sig i Angest, naar Ihjelslagne falde i Ægypten; og man skal tage dets Rigdom og dets Grundvoide skulle nedbrydes.

29, 2.

5. Ætlioper og Putæer og Luder og hele den blandede Hob og Kubæer og Forbundslandets Sønner skulle tilligemed dem* falde for Sverd.

27, 10. *Ægypterne.

6. Saa siger Herren: Ægyptens Støtter skulle falde, og dets mægtige Stolthed skal synke; fra Migdol til Syene skulle de falde for Sverd i det, siger den Herre Herre.

29, 10.

7. Og de skulle ligge øde midt iblandt ødelagte Lande, og dets Stæder skulle være midt iblandt ødelagte Stæder.

8. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg sætter Ild paa Ægypten, og alle dets Hjælpere blive knuste.

9. Den samme Dag skal der udgaa Sendebud paa Skibe fra mit Aasyn for at forfærde Ætlopien i dets Tryghed, og det skal vride sig i Angest, som paa Ægyptens Dag; thi se, det kommer.

Es. 20, 3 fg.

10. Saa siger den Herre Herre: Jeg

vil gjøre Ende paa Ægyptens larmende Mængde ved Nebukadnezars, Babels Konges, Haand.

11. Han og hans Folk med ham, de grummeeste blandt Folkene, skulle føres derhen for at ødelægge Landet, og de skulle drage sine Sverd mod Ægypten og fylde Landet med Injelslague. Jer. 44, 13.

12. Og jeg vil gjøre Strømmene tørre og sælge Landet i Ondes Haand, og jeg vil ødelægge Landet og dets Fylde ved Fremmedes Haand; jeg, Herren, har talt.

13. Saa siger den Herre Herre: Jeg vil tilintetgjøre de væmmelige Afguder og udrydde de falske Guder af Nof, og derskal ikke mere være nogen Fyrste fra Ægyptens Land, og jeg vil lægge Frygt paa Ægyptens Land.

14. Og jeg vil ødelægge Patros og sætte Ild paa Zoan, og jeg vil holde Dom over No.

15. Og jeg vil udøse min Harme over Sin, Ægyptens stærke Værn, og jeg vil udrydde den larmende Mængde i No. Jer. 46, 25.

16. Og jeg vil sætte Ild paa Ægypten; Sin skal skjælte og bæve, og No vorde indtaget, og i Nof skal der komme Fiender ved høllys Dag.

17. Avens og Pibesets unge Mænd skulle falde for Sverd, og de selv* skulle gaa i Fangenskab.

*Stæderne selv, d. e. deres øvrige Indbyggere.

18. Og i Techafneches skal Dagen blive mørk, naar jeg der sønderbryder Ægyptens Aag, og paa dets nægtige Stolthed skal der gjøres Ende i det; det selv skal en Sky bedække, og dets Døtre skulle gaa i Fangenskab.

19. Og jeg vil holde Dom over Ægypten, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

20. Og det skede i det ellevte Aar, i den første Maaned, paa den syvende Dag i Maaned, da kom Herrens Ord til mig, saalydende:

21. Menneskesøn! Faraos, Ægyptens Konges, Arm har jeg sønderbrudt, og se, den er ikke forbunden, saa man har anvendt Lægedom, lagt Bind paa for at forbinde den, forat den kunde blive stærk til at gribe Sverdet.

22. Derfor, saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil til Faraos, Ægyptens Konge, og jeg vil sønderbryde hans Arme, baade den stærke og

den sønderbrudte, og jeg vil lade Sverdet falde af hans Haand.

23. Og jeg vil sprede Ægypterne blandt Folkene, og jeg vil strø dem ud i Landene.

24. Men jeg vil styrke Babels Konges Arme og lægge mit Sverd i hans Haand, og jeg vil sønderbryde Faraos Arme, og han skal stønne for hans Aasyn, som en Gjennemboret stønner.

25. Og jeg vil gjøre Babels Konges Arme stærke, men Faraos Arme skulle synke, og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg lægger mit Sverd i Babels Konges Haand, og han rækker det ud mod Ægyptens Land.

26. Og jeg vil sprede Ægypterne blandt Folkene og strø dem ud i Landene, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

31. KAPITEL.

Æsktel minder Ægyptens Konge og hans Folk om den Skjæbne, som har rammet den assyriske Konge og hans Folk. Assur var et herligt Cedertræ, som var op høiet over alle andre Træer, 1-9; men fordi hans Hjerte hovmødede sig, blev han fældet, 10-14, til Sorg for al Verden, og mange Folk sank med ham ned i Dødsriget, 15-17. Saaledes skal det ogsaa gaa Ægyptens Konge og hans Folk, 18.

Og det skede i det ellevte Aar, i den tredje Maaned, paa den første Dag i Maaned, da kom Herrens Ord til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Sig til Faraos, Ægyptens Konge, og til hans larmende Mængde: Hvem er du lig i din Storhed?

3. Se, Assur var en Ceder paa Libanon med deilige Grene, en skyggende Skov og høj af Vækst, og hans Krone var imellem Skyerne.

4. Vandet gjorde ham stor, Vanddybet gjorde ham høj; med sine Strømme gik det trindt omkring hans Plantning og udsøudte sine Vandløb til alle Markens Træer.

5. Derfor blev hans Vækst høiere end alle Markens Træer, og hans Grene blev mange, og hans Kviste lange, for de mange Vandes Skyld, idet han bredte sig ud;

6. paa hans Kviste byggede alle Himmelens Fugle Bede, og under hans Grene fødte alle Markens Dyr, og i hans Skygge boede alle de mange Folkeslag. Dan. 4, 12.

7. Og han var dellig i sin Storhed, ved sine Grenes Længde; thi hans Rod var ved mange Vande.

8. Cedrene i Guds Have fordunklede ham ikke, Cypresser vare ikke at ligne med hans Kviste, og Lønnetræer vare ikke som hans Grene; indet Træ i Guds Have var at ligne med hans Herlighed.

9. Dellig havde jeg gjort ham ved hans Grenes Mængde, og alle Edens Træer, som vare i Guds Have, misundte ham

10. Derfor, saa sagde den Herre Herre: Efterdi han er bleven høj af Vækst, og han har strakt sin Krone op imellem Skyerne, og hans Hjerter har opøst sig over hans Høide,

Dan. 4, 11 fg.

11. saa giver jeg ham i Folkenes Herskers Hånd; efter Behag skal han handle med ham. For hans Ugudeligheds Skyld uddrev jeg ham,

12. og Fremmede, de grummeste blandt Folkene, huggede ham ned og lode ham ligge; paa Bjergene og i alle Dale faldt hans Kviste, og hans Grene bleve sønderbrudte ved alle Landets Bække, og alle Jordens Folk stege ned fra hans Skygge og lode ham ligge,

13. paa hans faldne Stamme sloge alle Himmelens Fugle sig ned, og over hans Grene kom alle Markens Dyr, —

14. forat ingen Træer ved Vandet skulle hovmode sig af sin Vækst og strække sin Krone op imellem Skyerne, og de stærkeste af dem, alle de, som drikke Vand, ikke staa der i sin Høide; thi de ere allesammen overgivne til Døden, for at komme til Dybets Land, midt iblandt Menneskenes Børn, til dem, som fare ned i Graven. 26, 20.

15. Saa siger den Herre Herre: Den Dag, han for ned i Dødsriget, lod jeg Vanddybetsørge, tildækkede det for hans Skyld, og jeg stansede dets Strømme, og mange Vande bleve holdte tilbage, og jeg klædte Libanon i Sort for hans Skyld, og alle Markens Træer vansmægtede for hans Skyld.

16. Ved Lyden af hans Fald bragte jeg Folkeslag til at skjælve, idet jeg lod ham fare ned i Dødsriget tilligemed dem, som fare ned i Graven; da bleve de trøstede i Dybets Land, alle Edens Træer, Libanons udvalgte og bedste, alle de, som drikke Vand. 32, 18.

17. Ogsaa de fore ned med ham i Dødsriget til dem, som vare ihjelslagne ved Sverdet; thi som hans

Arm* havde de siddet i hans Skygge midt iblandt Folkene.

*d. e. hans Hjælpere.

18. Hvem er du* saaledes lig i Herlighed og Storhed iblandt Edens Træer? — Saa skal du da nedstødes med Edens Træer til Dybets Land; midt iblandt Uomskaarne skal du ligge tilligemed dem, som ere ihjelslagne ved Sverdet. Saaledes gaar det Farao og hele hans larmende Mængde, siger den Herre Herre.

*Farao; V. 2.

32. KAPITEL.

I en Klagesang over Farao forudsiger Ezeziel, at han, Ægyptens mægtige Konge, som bringer Ødelæggelse over Folkene, selv skal blive tilintetgjort, 1-6, til Forførdelse for al Verden, 7-10, idet Kongen af Babel skal komme over ham, ødelægge Mennesker og Kvæg og gjøre Landet til en Ørken, 11-16. I en Gravsang over Farao og hans Folk udtaler Profeten, at de skulle falde for Sverdet og fare ned i Dødsriget til de andre hedske Fyrster og Folkeslag, der have havt den samme Skjæbne, efterat de have været en Skræk for al Jorden, 17-32.

OG det skede i det tolvte Aar, i den tolvte Maaned, paa den første Dag i Maaneden, da kom Herrens Ord til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Opløst en Klagesang over Farao, Ægyptens Konge, og sig til ham: En ung Løve blandt Folkene vilde du være lig da du dog var som Søuhuret i Havene, og du for frem i dine Floder og gjorde Vandet grumset med dine Fødder og gjorde dets Strømme mudrede. 29, 3.

3. Saa siger den Herre Herre: Derfor vil jeg udspejnde mit Garn over dig i mange Folks Forsamling, og de skulle drage dig op i mit Vad. 12, 13.

4. Og jeg vil kaste dig paa Land, slænge dig hen paa Marken, og jeg vil lade alle Himmelens Fugle slaa ned paa dig og mætte Dyrene paa hele Jorden med dig. 29, 5; 39, 4. Es. 18, 6.

5. Og jeg vil lægge dit Kjød paa Bjergene og fylde Dalene med din store Krop.

6. Og jeg vil vande Landet med Strømme af dit Blod, indtil Bjergene og Bækkelejerne skulle fyldes af dig.

7. Og naar jeg udslukker dig, vil jeg tildække Himmelen og klæde dens Stjerner i Sort; Solen vil jeg tildække med Skyer, og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne.

Es 13, 10; 50, 3 Joel 2, 10; 3, 4. 20.

8. Alle skinnende Lys paa Him-
melen vil jeg klæde i Sort for din
Skyld, og jeg vil lægge Mørke over
dit Land, siger den Herre Herre.

9. Og jeg vil bringe mange Folke-
slags Hjerte til at græmme sig, naar
jeg lader din Undergang komme ud
iblandt Folkene, hen over Lande,
som du ikke kjender. 31, 16.

10. Og jeg vil gjøre mange Folk
forfærdede over dig, og deres Kou-
ger skulle gyse af Rædsel over dig,
naar jeg svinger mit Sverd for deres
Aasyn, og de skulle bæve hvert Øie-
blik, hver for sit Liv, paa den Dag,
du falder. 26, 16.

11. Thi saa siger den Herre Herre:
Babels Konges Sverd skal komme
over dig.

12. For Vældiges Sverd vil jeg lade
din larmende Mængde falde, — de*
ere allesammen de grummeste blandt
Folkene; og de skulle ødelægge
Ægyptens Stolthed, og al dets lar-
mende Mængde skal tilintetgjøres.

*de Vældige.

13. Og jeg vil udrydde alt dets
Kvæg fra de mange Vande, og Men-
neskers Fod skal ikke mere gjøre
dem grumede, og Kvægs Klover ikke
mere gjøre dem grumede.

14. Da vil jeg lade deres Vande
synke og deres Strømme flyde som
Olje, siger den Herre Herre,

15. naar jeg gjør Ægyptens Land
til en Ørk, saa Landet er øde, uden
sin Fylde, naar jeg slaar alle Indbyg-
gerne i det; og de skulle kjende, at
jeg er Herren.

16. Dette er en Klagesang, og man
skal synges den, Folkenes Døtre skul-
le synges den; over Ægypten og over
al dets larmende Mængde skulle de
synges den, siger den Herre Herre.

17. Og det skede i det tolvte Aar,
paa den femtende Dag i Maaneden,
da kom Herrens Ord til mig, saaly-
dende:

18. Menneskesøn! Veklag over
Ægyptens larmende Mængde og lad
den fare ned, den og herlige Folke-
færds Døtre, til Dybets Land, tillige
med dem, som fare ned i Graven!

19. Overgaar du Nogen i Deilig-
hed? Far ned og lad dig lægge hos
Uomskaarne! Es. 14, 11 fg.

20. Midt iblandt dem, som er
ihjelslagne ved Sverd, skulle de*
falde; Sverdet er givet**. Drager af-

sted med det*** og med alle dets
Skarer!

* Ægypterne. ** nemlig til Kaldæerne, V.
11; 21, 9. *** Ægypten.

21. De Vældiges Fyrster tale midt
ud fra Dødsriget om ham* og hans
Hjælper: De ere farne ned, de ligge
der, de Uomskaarne, ihjelslagne ved
Sverd. *Farao. Es. 14, 9, 10.

22. Der er Assur og hele hans For-
samling, trindt om ham ere hans
Grave; Allesammen ere ihjelslagne,
faldne for Sverd;

23. hans Grave ere lagte i Hulens
dybeste Bund, og hans Forsamling
er trindt om hans Grav; Allesammen
ere ihjelslagne, faldne for Sverd, de,
som udbredte Skræk i de Levendes
Land.

24. Der er Elam og hele hans lar-
mende Mængde trindt omkring hans
Grav; Allesammen ere ihjelslagne,
faldne for Sverd, de, som uomskaar-
ne fore ned til Dybets Land, som
havde udbredt Skræk for sig i de Le-
vendes Land og bare sin Skam tilli-
gemed dem, som fare ned i Graven.

25. Midt iblandt Ihjelslagne har
man beredt et Lele for ham med hele
hans larmende Mængde, trindt om-
kring ham ere hans Grave; Allesam-
men ere uomskaarne, ihjelslagne ved
Sverd, fordi Skræk for dem var ud-
bredt i de Levendes Land, og de bare
sin Skam tilligemed dem, som fare
ned i Graven; midt iblandt Ihjelslag-
ne blev han lagt.

26. Der er Mesek-Tubal og hele
hans larmende Mængde, trindt om-
kring ham ere hans Grave; Allesam-
men ere uomskaarne, ihjelslagne ved
Sverd, fordi de havde udbredt Skræk
for sig i de Levendes Land.

1 Mos. 10, 2. Es. 38, 2.

27. Og skulde de ikke ligge hos
Vældige, hos dem, som ere faldne af
de Uomskaarne, som fore ned til
Dødsriget med sine Krigsvaaben, og
hvis Sverd man lagde under deres
Hoveder, og hvis Misgjerning hvilte
de over deres Ben, fordi der havde
været Skræk for de Vældige i de Le-
vendes Land?

28. Og du, midt iblandt Uomskaar-
ne skal du vordre sønderknust og lig-
ge hos dem, som ere ihjelslagne ved
Sverd.

29. Der er Edom kommen hen,
hans Konger og alle hans Fyrster,
som uagtet sin Vælde ere lagte hos
dem, der ere ihjelslagne ved Sverd;

de skulle ligge hos Uomskaarne og hos dem, som fare ned i Graven.

30. Der ere Nordens Fyrster komne hen allesammen, og alle Sidonierne, som fore ned med de Ihjelslagne og bleve beskjemmede trods den Skræk, man havde havt for dem for deres Vældes Skyld, og uomskaarne fik de sit Lele hos dem, som vare Ihjelslagne ved Sverd, og de bare sin Skam til ligemed dem, som fare ned i Graven.

Jer. 25, 26.

31. Dem skal Farao se og trøste sig over hele sin larmende Mængde; Ihjelslagne ved Sverd ere Farao og hele hans Hær, siger den Herre Herre.

32. Thi jeg har udbredt Skræk for ham i de Levendes Land, og han skal lægges midt iblandt Uomskaarne, hos dem, som ere Ihjelslagne ved Sverd, Farao selv og hele hans larmende Mængde, siger den Herre Herre.

33. KAPITEL.

Efterat Herren paany har sat Ezekiel til Vægter over Israel og paany foreholdt ham hans Kald og dets Ansvar, 1-9, opfordrer han ham til at forkynde Folket, som nu er nær ved at forsvinde under Trykket af sin Syndebyrde, at det blot behøver at omvende sig for at blive frelst, idet Herren ikke har Behag i Synderens Død, men deri, at han omvender sig og lever, 10, 11. Ligesaa lidt, som en Retfærdig skal leve, naar han hengiver sig til Ugudelighed, skal en Ugudelig dø, naar han omvender sig fra sin Ugudelighed, 12-20. Profeten faar Budskab om Jerusalems Ødelæggelse og dermed tillige nye Gudsord at bringe Folket, 21, 22. De Tiloversblevne i det jødiske Land, som mene, at Forjættelsen til Abraham om Eiendomsret til Landet nu skal blive opfyldt paa dem, forkynder Profeten, at de tvertimod for sine Misgjerningers Skyld skulle omkomme allesammen, og Landet blive tit til en mennesketom Ørken, 23-29. De Bortførte i Kaldæa, som komme til Profeten kun for at forlystes ved hans Ord, skulle ved deres Opfyldelse erfare, at han har været en sand Herrens Profet, 30-33.

Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Tal til dit Folks Børn og sig til dem: Naar jeg lader Sverd komme over et Land, og Landets Folk tager en Mand iblandt sig og sætter ham til Vægter for sig,

3 og han ser Sverdet komme over Landet og støder i Basunen og adværer Folket,

4. og En vel hører Basunens Lyd, men ikke lader sig advare, og Sver-

det kommer og tager ham bort, da skal hans Blod komme over hans Hoved;

5. han hørte Basunens Lyd, men lod sig ikke advare, hans Blod skal komme over ham; men havde han ladet sig advare, saa havde han reddet sit Liv.

6. Men naar Vægteren ser Sverdet komme og ikke støder i Basunen, og Folket ikke bliver advaret, og Sverdet kommer og tager en Sjæl bort af dem, da er han vel borttagen for sin Misgjernings Skyld, men hans Blod vil jeg kræve af Vægterens Haand.

7. Og du, Menneskesøn! Til Vægter har jeg sat dig for Israels Hus; og naar du hører et Ord af min Mund, skal du advare dem fra mig. 3, 17.

8. Naar jeg siger til den Ugudelige: Du Ugudelige, du skal visselig dø, og du ikke taler for at advare den Ugudelige for hans Vel, da skal han, den Ugudelige, dø for sin Misgjernings Skyld, men hans Blod vil jeg kræve af din Haand.

9. Men naar du har advaret den Ugudelige for hans Vel, at han skal vende om fra den, men han ikke vender om fra sin Vel, da skal han dø for sin Misgjernings Skyld, men du har reddet din Sjæl.

10. Og du, Menneskesøn! Sig til Israels Hus: Saaledes sig I: Vore Overtrædelser og vore Synder ere over os, og for dem svinde vi hen; hvorledes kunne vi da leve?

11 Sig til dem: Saa sandt jeg lever, siger den Herre Herre, har jeg ikke Behag i den Ugudeliges Død, men deri, at den Ugudelige vender om fra sin Vel og lever. Vender om, vender om fra eders onde Vete! Thi hvorfor ville I dø, Israels Hus?

12, 23. Es. 55, 7. Ez. 18, 30, 31. Joel 2, 12, 13.

12. Og du, Menneskesøn! Sig til dit Folks Børn: Den Retfærdiges Retfærdighed skal ikke redde ham paa hans Overtrædelses Dag, og den Ugudelige skal ikke vordre fældet ved sin Ugudelighed paa den Dag, han vender om fra sin Ugudelighed, og den Retfærdige skal ikke kunne leve derved* paa den Dag, han synder.

3, 20; 18, 24, 25, 27.

13. Naar jeg siger om den Retfærdige: Han skal visselig leve, og han forlader sig paa sin Retfærdighed og gjør Uret, da skulle alle hans retfærdige Gjæringer ikke ihukømmes,

men for sin Urets Skyld, som han har gjort, for den skal han dø.

14. Og naar jeg siger til den Ugudelige: Du skal visselig dø, og han vender om fra sin Synd og øver Ret og Retfærdighed,

15. saa den Ugudelige giver Pant tilbage, godtgjør, hvad han har røvet, vandrer i Livets Bud, saa han ikke gjør Uret, da skal han visselig leve, han skal ikke dø.

3 Mos. 5, 23. Luk. 19, 8. Ez. 18, 26.

16. Alle hans Synder, som han har gjort, skulle ikke inkommes ham; Ret og Retfærdighed har han øvet, han skal visselig leve.

17. Og dit Folks Børn sige: Herrens Vel er ikke ret. Men det er deres Vel, som ikke er ret.

18, 25 fg.

18. Naar den Retfærdige vender om fra sin Retfærdighed og gjør Uret, saa skal han derfor dø.

19. Og naar den Ugudelige vender om fra sin Ugudelighed og øver Ret og Retfærdighed, saa skal han derfor leve.

20. Og dog sige I: Herrens Vel er ikke ret. Jeg vil dømme eder, Israels Hus, hver efter hans Veie.

21. Og det skede i det tolvte Aar, efterat vi vare bortførte, i den tiende Maaned, paa den femte Dag i Maaneden, da kom der Undslupne fra Jerusalem til mig og sagde: Staden er indtagen.

24, 26.

22. Og Herrens Haand var kom men over mig om Aftenen, førend de Undslupne kom, og han oplod min Mund, inden de kom til mig om Morgenen; saa blev min Mund opladt, og jeg var ikke længer stum.

24, 27.

23. Saa Herrens Ord kom til mig, saalydende:

24. Menneskesøn! De, som bo iblandt disse Ruiner i Israels Land, sige saa: Abraham var een, og han fik Landet i Ele, og vi ere mange, os er Landet givet til Elendom.

Es. 51, 2. Mal. 2, 16.

25. Derfor sig til dem: Saa siger den Herre Herre: I æde Kjød med Blodet og opløfte eders Øine til eders væmmelige Afguder og udøse Blod, — og I skulde eie Landet?

3 Mos. 19, 26.

26. I trodse paa eders Sverd, I øve Vederstyggelighed og skjænde hver sin Næstes Hustru, — og I skulde eie Landet?

22, 11. Jer. 5, 8.

27. Saa skal du sige til dem: Saa

359

siger den Herre Herre: Saasandt jeg lever, visselig, de, som ere blandt Ruinerne, skulle falde for Sverd, og den, som er paa Marken, han giver jeg til de vilde Dyr, forat de skulle æde ham, og de, som ere paa Klipperne og i Hulerne, skulle dø af Pest.

6, 12; 7, 15.

28. Og jeg vil gjøre Landet til en Ørk og et Øde, og paa dets mægtige Stolthed skal der gjøres Ende, og Israels Bjerge skulle ligge øde, saa Ingen gaar over dem.

29. Og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg gjør Landet til en Ørk og et Øde for alle deres Vederstyggeligheders Skyld, som de have øvet.

30. Og du, Menneskesøn! Dit Folks Børn tale sammen om dig ved Vægge og i Husenes Døre, den Ene med den Anden, hver med sin Broder, og sige: Kommer dog og hører, hvad det er for et Ord, som udgaar fra Herren!

31. Saa komme de til dig, som et helt Folk kommer, og de sætte sig for dit Aasyn som mit Folk og høre dine Ord, men de gjøre ikke efter dem; thi hvad der er efter deres Smag, gjøre de, efter Vinding gaar deres Hjerter.

Es. 42, 20; 53, 1. Jak. 1, 22.

32. Og se, du er for dem som en liflig Sang, som En, der har en dellig Røst og spiller vakkert, og de høre dine Ord, men gjøre ikke efter dem.

33. Men naar det kommer (se, det kommer!) da skulle de kjende, at en Profet har været midt iblandt dem.

2, 5.

84. KAPITEL.

Herren foreholder Israels Hyrder, dets Konger og Fyrster, at de have vaanøgtet Hjorden og derved voldt dens Adspredelse og Ødelæggelse, og forkynder dem, at de herfor skulle afsættes fra sit Hyrdebrødt, 1-10. Han vil selv tage sig af sin Hjord, samle den igjen og føre den tilbage til dens Land og her baaderigtelig forsyne den med god Føde og giveden Hule, men tillige sigte den ved at udskille af den alle de stærke og fede Faar, som have forurettet og plaget de svage, 11-23. Han vil i en anden David (Messias) give sin Hjord den ene sande Hyrde og under ham skjenke den en Fylde af Velsignelse og Fred, 23-31.

Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Profeter mod Israels Hyrder, profeter og sig til dem,

til Hyrderne: Saa siger den Herre Herre: Ve Israels Hyrder, som røgte sig selv! Er det ikke Hjorden, Hyrderne skulle røgte?

V. 8. Jer. 23, 1 fg. Sak. 11, 17.

3. Fedtet æde I, og med Ulden klæde I eder, det Fede slagte I; Hjorden røgte I ikke.

4. Det Svage have I ikke styrket, og det Syge have I ikke lægt, og det Sønderbrudte have I ikke forbundet, og det Fordrevne have I ikke ført tilbage, og det Fortabte have I ikke opøgt, men med Haardhed have I hersket over dem og med Grumhed.

V. 16. 1 Pet. 5, 3.

5. Og saaledes blev de adspredte, fordi de ingen Hyrde havde, og de blev til Føde for alle Markens vilde Dyr; saa leve de adspredte.

Es. 53, 6. Matt. 9, 36. 1 Pet. 2, 25.

6. Min Hjord farer vild paa alle Bjerge og paa hver høi Bakke, og over det hele Land er min Hjord spredt, og der er Ingen, som spørger, og Ingen, som leder efter den.

7. Derfor, I Hyrder, hører Herrens Ord!

8. Saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, sandelig, efterdi min Hjord er bleven til Rov, og min Hjord bleven til Føde for alle Markens vilde Dyr, fordi den var uden Hyrde, og mine Hyrder ikke spurgte efter min Hjord, men Hyrderne røgtede sig selv, og min Hjord røgtede de ikke, —

9. derfor, I Hyrder, hører Herrens Ord!

10. Saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil til Hyrderne og kræve min Hjord af deres Haand og lade dem ophøre med at røgte Hjorden, saa Hyrderne ikke mere skulle røgte sig selv, og jeg vil redde min Hjord af deres Mund, saa den ikke skal være dem til Føde.

11. Thi saa siger den Herre Herre: Se, jeg kommer, og jeg vil spørge efter min Hjord og efterse den.

12. Ligesom en Hyrde efterser sin Hjord paa den Dag, han er midt iblandt sine Faar, naar de ere adspredte, saaledes vil jeg efterse mine Faar og redde dem fra alle de Steder, hvør de ere adspredte paa Skyers og Mulms Dag.

Luk. 15, 4. Matt. 18, 12.

13. Og jeg vil føre dem ud fra Folkene og samle dem fra Landene og føre dem til deres Land, og jeg vil røgte dem paa Israels Bjerge, i Dale-

ne og paa alle de Steder i Landet, hvør de bo.

14. Paa en god Græsgang vil jeg lade dem græsse, og paa Israels høie Bjerge skal deres Havnegang være; der skulle de hvile paa en god Havnegang, og paa en fed Græsgang skulle de græsse paa Israels Bjerge.

Ps. 23, 2.

15. Jeg vil selv føde min Hjord og selv lade dem hvile, siger den Herre Herre.

16. Det Fortabte vil jeg opsøge, og det Fordrevne vil jeg føre tilbage, og det Sønderbrudte vil jeg forbinde, og det Syge vil jeg styrke. Men det Fede og det Stærke vil jeg ødelægge; jeg vil røgte det efter, hvad ret er.

17. Og I, min Hjord, saa siger den Herre Herre: Se, jeg dømmet mellem Faar og Faar, Vædere og Bukke.

V. 22. Matt. 25, 32 fg.

18. Er det eder for lidet, at I af-æde den bedste Græsgang, siden I nedtræde Røsten af eders Græsgang med eders Fødder? Er det for lidet, at I drikke klart Vand, siden I gjøre Røsten grumset med eders Fødder?

19. Og min Hjord, — skal den æde, hvad der er nedtraadt af eders Fødder, og drikke, hvad der er gjort grumset af eders Fødder?

20. Derfor, saa siger den Herre Herre til dem: Se, jeg kommer, og jeg vil dømmet mellem de fede Faar og de magre Faar.

21. Efterdi I støde alie de svage med Side og Bov og stange dem med eders Horn, indtil I have adspredt dem og drevet dem udenfor,

22. saa vil jeg frelse min Hjord, og de skulle ikke mere være til Rov, og jeg vil dømmet mellem Faar og Faar.

23. Og jeg vil opreise een Hyrde over dem, og han skal røgte dem, nemlig min Tjener David*; han skal røgte dem, og han skal være deres Hyrde.

37, 24. Es. 40, 11. Sak. 11, 4 fg. Joh. 10, 11 fg. *d. e. Christus, hvis Stamfader og Forbilledet David var.

24. Og jeg, Herren, vil være deres Gud, og min Tjener David skal være en Fyrste midt iblandt dem; jeg, Herren, har talt.

25. Og jeg vil slutte en Fredspakt med dem og udrydde vilde Dyr af Landet, og de skulle bo tryggelig i Ørkenen og sove i Skovene.

37, 26. Es. 54, 10. 3 Mos. 26, 6

26. Og jeg vil gjøre dem og det

der ligger trindt omkring min Høi, til en Velsignelse, og jeg vil lade Regnet falde ned i sin Tid; Velsignelsens Regnstrømme skal det være.

3 Mos. 26, 4. 5 Mos. 11, 14. Joel 2, 23.

27. Og Markens Træer skulle give sin Frugt, og Jorden skal give sin Grøde, og de skulle være i Tryghed i sit Land, og de skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg bryder deres Aaqs Stønger og redder dem af deres Haand, som holdt dem i Trældom.

36, 30. 3 Mos. 28, 4. 13.

28. Og de skulle ikke mere været Rov for Folkene, og Jordens vilde Dyr skulle ikke fortære dem; men de skulle bo tryggelig, og Ingen skal forfærde dem.

29. Og jeg vil opreise dem en Plantning til Navnkundighed, og de skulle ikke mere vende bortrevne af Hunger i Landet og ikke mere bære Folkenes Forsmædelse.

30. Og de skulle kjende, at jeg, Herren, deres Gud, er med dem, og at de ere mit Folk, Israels Hus, siger den Herre Herre.

Jer. 31, 33; 32, 38. Hebr. 8, 10.

31. Og I, min Hjord, den Hjord, jeg føder, I ere Mennesker; jeg er eders Gud, siger den Herre Herre.

Ps. 100, 3. Joh. 10, 11 fg.

35. KAPITEL.

Herren forkynnder Edomitterne, at deres Land skal ødelægges til Straf for det evige Fiendskab, de have baaret mod Israel, og den Blodskyld, de have paadraget sig ved Jerusalems Ødelæggelse. 1-9, og for deres Begjærighed efter at tilegne sig Israels Land, Herrens Etendom, 10-15.

Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Se'irs Bjerg og profeter imod det! 25, 12 fg. Obad. 1 fg. Begr. 4, 21, 22.

3. Og du skal sige til det: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil til dig Se'irs Bjerg, og jeg vil udrække min Haand imod dig og gjøre dig til en Ørk og et Øde.

4. Dine Stæder vil jeg gjøre til Ruiner, og du selv skal vende en Ørk, og du skal kjende, at jeg er Herren.

5. Fordi du bærer et evigt Fiendskab og overgav Israels Børn i Sverdets Vold — i deres Ulykkes Tid, i den Misgjernings Tid, som bragte Undergang,

6. derfor, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, til Blod vil jeg gjøre

dig, og Blod skal forfølge dig; fordi du ikke har hadet Blod, skal Blod forfølge dig.

Aab. 13, 10.

7. Og jeg vil gjøre Se'irs Bjerg til en Ørk og et Øde, og jeg vil udrydde deraf den, som drager frem, og den, som drager tilbage.

8. Og jeg vil fylde dets Bjerge med dets Ihjelslagne; paa dine Høie og i dine Dale og i alle dine Bækkeleier skal der falde Ihjelslagne ved Sverd.

9. Til evige Ørkener vil jeg gjøre dig, og dine Stæder skulle ikke reise sig igjen, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

10. Fordi du sagde: De to Folk* Og de to Lande skulle blive mine, og vi ville tage dem i Eie, endog Herren har været der,

*Juda og Israel.

11. derfor, saasandt jeg lever, siger den Herre Herre, vil jeg gjøre efter din Vrede og efter din Avind, som du har svæet i dit Had imod dem, og jeg skal vende kjendt iblandt dem, naar jeg dømmet dig.

12. Og du skal kjende, at jeg, Herren, har hørt alle dine Bespottelser, som du har talt mod Israels Bjerge, sigende: De ere ødelagte, os ere de givne til Føde.

Es. 37, 28. 29.

13. Og I talte hovmodig mod mig med eders Mund og brugte mange Ord mod mig; jeg har hørt det.

14. Saa siger den Herre Herre: Medens al Jorden glæder sig, vil jeg berede dig Ødelæggelse.

15. Som du glædede dig over Israels Huses Arv, fordi den blev ødelagt, saaledes vil jeg gjøre mod dig; en Ørk skal Se'irs Bjerg og hele, hele Edom vende, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

36. KAPITEL.

Israels Land, som Edomitterne og de øvrige Nabofolk forhaane, fordi det er ødelagt og har mistet sine Beboere, og som de anse for sin Etendom og tænke paa at tilegne sig, skal atter blive beboet og bebygget af Israelitterne, som skulle føres tilbage til det og formeres i det, saa det ikke mere skal blive forhaanet af Folkene. 1-15. Israelitterne have besmittet sit Land ved sine Synder og ere derfor blevne bortførte fra det og spredte blandt Folkene. 16-19. Men da disse mene, at deres Ulykke har sin Grund i Herrens, deres Guds, Vanmagt, skal Herren for at hævde sit Navns Hellighed samle dem igjen og føre dem tilbage til deres Land, rensse dem fra deres Synder, give dem et nyt Hjerte og en ny Aand, saa de holde

hans Bud, og saaledes fornye sin Pakt med dem. 20-28; han vil da ogsaa velstige dem med en rig Fylde af timeligt Velstignelse, 29-38.

OG du, Menneskesøn! Profeter for Israels Bjerge og sig: Israels Bjerge, hører Herrens Ord!

2. Saa siger den Herre Herre: Fordi Fienden sagde: Ha! over eder, og: De evige Høie ere blevne vor Elendighed,

3. derfor profeter og sig: Saa siger den Herre Herre: Fordi, ja fordi man ødelægger og higer efter at opsluge eder trindt omkring, forat I maa vorde de øvrige Folks Elendighed, og fordi I ere komne paa Tunger og Læber og i ondt Rygte blandt Folk,

4. derfor, Israels Bjerge, hører den Herre Herres Ord! Saa siger den Herre Herre til Bjergene og til Høiene, til Bækkeleterne og til Dalene og til de øde Ruiner og til de forladte Stæder, som ere blevne til Rov og til Spot for de øvrige Folk, som ere trindt omkring,

5. derfor, saa siger den Herre Herre: Sandelig, i min brændende Nidkjerhed har jeg talt mod de øvrige Folk og mod hele Edom, som have skjenket sig selv mit Land til Elendighed med Glæde af fuldt Hjerte, med Foragt ud af Sjælen, for at udplyndre det og gjøre det til Bytte;

6. derfor profeter om Israels Land og sig til Bjergene og til Høiene, til Bækkeleterne og til Dalene: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg har talt i min Nidkjerhed og i min Harm: Fordi I have baaret Folkenes Forsmædelse,

7. derfor, saa siger den Herre Herre: Jeg har opløftet min Haand og svoret: Sandelig, de Folk, som ere trindt omkring eder, de skulle selv bære sin Forsmædelse.

8. Men I, Israels Bjerge, I skulle udskytte eders Grene og bære eders Frugt for mit Folk Israel; thi det er nær ved at komme.

9. Thi se, jeg vil til eder, og jeg vil vende mig til eder, og I skulle vorde dyrkede og tilsaaede.

10. Og jeg vil bringe mange Mennesker paa eder, hele Israels Hus, og Stæderne skulle blive beboede og Ruinerne opbyggede.

11. Og jeg vil mangfoldiggjøre Mennesker og Kvæg paa eder, og de skulle vorde mangfoldige og frugt-bare, og jeg vil lade eder vorde be-

boede, som i eders fordums Tider, og gjøre mere vel imod eder, end i eders første Tider, og I skulle kjende, at jeg er Herren.

12. Og jeg vil lade Mennesker, mit Folk Israel, vandre paa eder, og de skulle tage dig* i Ele, og du skal være deres Arv, og du skal ikke mere blive ved at gjøre dem barnløse.

*d. e. Israels Land.
13. Saa siger den Herre Herre: Fordi man siger til dig: Du er en Menneskeæder, og du har gjort dine Folk* barnløse,

14. derfor skal du ikke mere æde Mennesker og ikke mere bringe dine Folk til Fald, siger den Herre Herre.

15. Og jeg vil ikke mere lade Folkenes Forsmædelse høres over dig, og Folkelagenes Forhaanelse skal du ikke mere bære, og dine Folk skal du ikke mere bringe til Fald, siger den Herre Herre.

16. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

17. Menneskesøn! Israels Hus boede i sit Land, og de besmittede det ved sin Vel og ved sine Gjerninger; som den maanedlige Urenheds Besmittelse var deres Vel for mit Aasyn.

Ea. 64, 5.
18. Da udøste jeg min Harme over dem for det Blods Skyld, som de havde udøst over Landet, og fordi de havde besmittet det med sine væmmelige Afguder.

19. Og jeg spredte dem iblandt Folkene, og de bleve udstrøede i Landene; efter deres Vel og efter deres Gjerninger dømte jeg dem.

20. Og de kom til de Folk, til hvilke de kom, og de vanhelligede mit hellige Navn, idet man sagde om dem: Disse ere Herrens Folk og dog dragne ud af hans Land!

Es. 52, 5 fg. Rom. 2, 24.
21. Da ynkedes jeg over mit hellige Navn, som Israels Hus havde vanhelliget iblandt de Folk, til hvilke de vare komne.

22. Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre Herre: Ikke for eders Skyld, Israels Hus, gjør jeg det, men for mit hellige Navn, som I have vanhelliget iblandt de Folk, til hvilke I ere komne hen.

23. Og jeg vil hellige mit store Navn, som er vanhelliget iblandt Folkene, som I have vanhelliget midt iblandt dem, og Folkene skulle kjende, at jeg er Herren, siger den Herre

Herre, naar jeg helliger mig paa eder for eders Øine. 23, 23.

24. Og jeg vil tage eder fra Folkene og samle eder fra alle Landene, og jeg vil lade eder komme til eders Land. 37, 13, 21.

25. Og jeg vil stænke rent Vand paa eder, og I skulle vende rene; fra alle eders Urenheder og fra alle eders væmmelige Afguder vil jeg rense eder. Sak. 13, 1.

26. Og jeg vil give eder et nyt Hjerte, og en ny Aand vil jeg give Inden i eder, og jeg vil borttage Stenhjertet af eders Kjød og give eder et Kjødhjerte. 11, 19; 18, 31. Jer. 32, 39.

27. Og min Aand vil jeg give Inden i eder, og jeg vil gjøre, at I vandre i mine Bud og holde mine Love og gjøre efter dem.

28. Og I skulle bo i det Land, jeg gav eders Fædre, og I skulle være mit Folk, og jeg vil være eders Gud. 11, 20.

29. Og jeg vil fri eder fra alle eders Urenheder, og jeg vil kalde paa Kornet og gjøre det mangfoldigt og ikke lade Hunger komme over eder. 3 Mos. 25, 19. Hos. 2, 21 fg.

30. Og jeg vil mangfoldiggjøre Træernes Frugt og Markens Grøde, forat I ikke mere for Hungers Skyld skulle tage imod Forhaanelse blandt Hedningefolkene. 34, 27.

31. Da skulle I komme eders onde Veie i Hu og eders Idrætter, som ikke vare gode, og I skulle væmmes ved eder selv for eders Misgjerninger og for eders Vederstyggeligheder. 16, 61. 63; 20, 43.

32. Ikke for eders Skyld gjør jeg det, siger den Herre Herre, det være eder vitteligt! Blues og skammer eder over eders Veie, Israels Hus!

33. Saa siger den Herre Herre: Den Dag, jeg renser eder fra alle eders Misgjerninger, vil jeg lade Stæderne blive beboede, og Ruinerne skulle opbygges.

34. og det Land, som var lagt øde, skal blive dyrket, istedetforat det var en Ørk. for hver dens Øine, som gik forbi.

35. Da skulle de sige: Dette Land, som var lagt øde, er blevet som Edens Have, og de forstyrrede og ødelagte og nedrevne Stæder ere gjenopreiste og befæstede.

36. Og de Folk, som blive tilovers trindt omkring eder, skulle kjende, at jeg, Herren, har opbygget, hvad

der var nedbrudt, beplantet, hvad der var ødelagt, Jeg, Herren, har talt og vil gjøre det.

37. Saa siger den Herre Herre: Og saa i dette vil jeg lade mig finde af Israels Hus, saa jeg gjør det for dem: Jeg vil gjøre dem mangfoldige paa Mennesker som en Hjord;

38. som en hellig Hjord, som Jerusalem Hjord paa dets Høstider, saaledes skulle de ødelagte Stæder vende fulde af Menneskehjorde, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

37. KAPITEL.

Ezekiel ser i Aanden, hvorledes en stor Mængde Dødningsbønder, der ligger henstrøet i en Dal, bliver levende, 1-10. Ved dette Syn betegnes, at det landflygtige Israel, som mistvivler om sin Gjenopretning, skal blive gjenopreist, aandelig levendegjort og ført tilbage til sit Land, 11-14. Ved en billedlig Handling forkynder Profeten, at de to adskilte Dele af Folket, Israel og Juda, skulle forenes til eet Folk under een Konge, en anden David, Messias. Dette Folk skal være helligt, eie det forfættede Land til evig Tid, nyde evig Fred og evindeligt have Herrens, sin Guds, Helligdom i sin Midte, 15-28.

HERRENS Haand kom over mig, og Herren førte mig i Aanden ud og satte mig ned midt i Dalen, og den var fuld af Ben. 1, 3; 3, 23.

2. Og han lod mig gaa forbi dem trindt omkring, og se, der var saare mange ovenpaa Jorden i Dalen, og se, de vare saare tørre.

3. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Skulle disse Ben blive levende? Og jeg sagde: Herre Herre, du ved det!

4. Og han sagde til mig: Profeter om disse Ben og sig til dem: I tørre Ben, hører Herrens Ord!

5. Saa siger den Herre Herre til disse Ben: Se, jeg lader Aand komme i eder, og I skulle vende levende.

6. Og jeg vil lægge Sener paa eder og lade Kjød komme paa eder og overdrage eder med Hud og give Aand i eder, og I skulle vende levende; og I skulle kjende, at jeg er Herren.

7. Og jeg profeterede saaledes, som mig var befalet, og der blev en Lyd, da jeg profeterede, og se, der blev en Raslen, og Benene nærmøde sig. Ben til Ben.

8. Og jeg saa, og se, der kom Sener og Kjød paa dem, og derovenpaa

drog der sig Hud over dem; men Aand var der ikke i dem.

9. Og han sagde til mig: Profeter til Aanden! Profeter, Menneskesøn, og sig til Aanden: Saa siger den Herre Herre: Kom, o Aand, fra de fire Vinde og blæs paa disse Ihjelslagne, forat de maa vorde levende!

10. Og jeg profeterede saaledes, som han havde befalet mig, og Aanden kom i dem, og de bleve levende og stode op paa sine Fødder, en saare, saare stor Hær.

11. Og han sagde til mig: Menneskesøn! Disse Ben ere hele Israels Hus. Se, de sige: Vore Ben ere fortrørede, og vort Haab er gaaet tilgrunde; vi ere fortable.

12. Derfor profeter og sig til dem: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg aabner eders Grave og lader eder, mit Folk, stige op af eders Grave, og jeg fører eder til Israels Land. ^{36, 24.}

13. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, naar jeg aabner eders Grave og lader eder, mit Folk, stige op af eders Grave.

14. Og jeg vil give min Aand i eder, og I skulle vorde levende, og jeg vil bosætte eder i eders Land, og I skulle kjende, at jeg, Herren, har talt og vil gjøre det, siger Herren.

15. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

16. Og du, Menneskesøn! Tag dig en Stav og skriv paa den: For Juda og for Israels Børn, hans Medbrødre! og tag dig en anden Stav og skriv paa den: For Josef, Efra'ims og hele Israels Huses, hans Medbrødres. Stav!

17. Og føl dem sammen, den ene til den anden, til een Stav, saa de blive til Eet i din Haand!

18. Og naar dit Folks Børn sig til dig: Vil du ikke give os tilkjende, hvad du mener hermed? —

19. da tal til dem: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg tager Josefs Stav, som er i Efra'ims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg lægger dem til Judas Stav og gjør dem til een Stav, saa de blive til Eet i min Haand.

20. Og de Stave, paa hvilke du skriver, skulle være i din Haand for deres Øine.

21. Tal saa til dem: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg tager Israels Børn ud fra de Folk, til hvilke de drog hen, og jeg vil samle dem

trindtomfra og føre dem til deres Land. ^{36, 24.}

22. Og jeg vil gjøre dem til eet Folk i Landet, paa Israels Bjerge, og een Konge skal være Konge for dem alle, og de skulle ikke mere være to Folk og ikke mere dele sig i to Riger.

Hos. 1, 11. Mika 2, 12.

23. Og de skulle ikke mere besmitte sig med sine væmmelige Afguder og med sine Vederstyggeligheder eller med nogen af sine Overtrædelser, og jeg vil udfri dem fra alle deres Bosteder, hvor de have syndet, og rens dem, og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud.

24. Og min Tjener David* skal være Konge over dem, og een Hyrde skal der være for dem alle, og i mine Love skulle de vandre, og mine Bud skulle de holde og gjøre efter dem. ^{*34, 23.}

25. Og de skulle bo i det Land, jeg gav min Tjener Jakob, i hvilket eders Fædre boede, og de skulle bo i det, de og deres Børn og deres Børnebørn, til evig Tid, og David, min Tjener, skal være deres Fyrste evindeligt.

Dan. 7, 14. Luk. 1, 33.

26. Og jeg vil slutte en Fredspakt med dem, en evig Pakt skal den være med dem, og jeg vil sætte dem i mit Land og formere dem og sætte min Helligdom midt iblandt dem evindeligt. ^{34, 25.}

27. Og min Bolig skal være over dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk.

Es. 4, 5. Aab. 7, 15. 3 Mos. 26. 11. 12.

2 Kor. 6, 16.

28. Og Folkene skulle kjende, at jeg er Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver midt iblandt dem evindeligt.

38. KAPITEL.

Ezekiel forkynnder, at Gog, Magogs og flere andre Folkelags Fyrste, skal paa Herrens Foranstaltning i den sidste Tid komme over Israels Land med en af mange Folk bestaaende Hær, 1-9. Hans Henstigt er at udplyndre Guds Folk, som da allerede i lang Tid i fuld Tryghed har boet i sit Land; Herren derimod har ladet ham komme for at hellige sig paa ham for alle Folks Øine, 10-16. Naar nemlig Gog, om hvem allerede de gamle Profeter have spaaet, overfalder Israel, skal Herren ødelægge ham og hans Hus ved en forferdelig Straffedom, forat Folkene skulle erfare, at han, Israels Gud, er Herren, 17-23. Spaadommen sigter til det

sidste og mest omfattende Angreb paa Guds Rige af dets Fiender og disses Undergang ved samme (Aab. 20, 7 fg.).

OG Herrens Ord kom til mig, saalydende:

2. Menneskesøn! Vend dit Aasyn mod Gog i Magogs Land, Fyrsten over Ros, Mesek og Tubal, og profeter imod ham!

30, 1 fg. Aab. 20, 8, 1 Mos. 10, 2.

Ex. 32, 26.

3. Og du skal sige: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil til dig, Gog, Fyrste over Ros, Mesek og Tubal!

4. Og jeg vil vende dig om og lægge Kroge i dine Kjæver og føre dig ud med hele din Hær, Heste og Ryttere, allesammen prægtig klædte, en stor Forsamling med Skjolde, store og smaa, allesammen med Sverd i Haand. 29, 2; 29, 4. 2 Kong. 19, 28.

5. Perser, Ætioper og Putæer ere med dem, allesammen med Skjold og Hjelm; 27, 10.

6. Gomer og alle dets Skarer, Togarmas Hus i det yderste Norden og alle dets Skarer, mange Folkeslag ere med dig.

7. Rust dig og gør Alt færdigt, du og alle dine Skarer, som have samlet sig hos dig, og du skal tage Vare paa dem.

8. Efter mange Dage skal man søge dig; ved Aarens Ende skal du komme til et Land, som er udfriet fra Sverdet, som er samlet fra mange Folkeslag, paa Israels Bjerger, der stadig havde ligget øde; men nu er det ført ud fra Folkene, og de bo allesammen tryggelig. Aab. 20, 7 fg.

9. Og du skal drage op; som en Storm skal du komme, som en Sky skal du være til at skjule Landet, du og alle dine Skarer og mange Folkeslag med dig.

10. Saa siger den Herre Herre: Og det skal ske paa den samme Dag, at Ord skulle opkomme i dit Hjerte, og du skal tænke en ond Tanke

11. og sige: Jeg vil drage op imod et Land med aabne Byer, jeg vil komme over de Rolige, som bo tryggelig, som allesammen bo uden Mur og hverken have Bom eller Porte, —

12. for at røve Rov og plyndre Bytte, for at vende din Haand mod Ruiner, som Igen ere beboede, og mod et Folk, som er samlet fra Folkene, som erhverver sig Kvæg og Gods, som bor paa Jordens Navle*.

*d. e. paa Jordens høje Midte; 5, 5.

13. Scheba og Dedan og Kjøbmændene fra Tarsis og alle deres unge Løver* skulle sige til dig: Kommer du for at røve Rov? Har du samlet dine Skarer for at plyndre Bytte, for at bortføre Sølv og Guld, for at tage Kvæg og Gods, for at røve stort Rov? *d. e. rovgjerrige Handelsfyrster.

14. Derfor profeter, Menneskesøn, og sig til Gog: Saa siger den Herre Herre: Mon du ikke paa den Dag, naar mit Folk Israel bor tryggelig, skal faa det at vide?

15. Og du skal komme fra dit Sted, fra det yderste Norden, du og mange Folkeslag med dig, allesammen ridende paa Heste, en stor Skare og en talrig Hær,

16. og du skal drage op imod mit Folk Israel som en Sky for at skjule Landet; i de sidste Dage skal det ske, da lader jeg dig komme over mit Land, forat Folkene skulle lære mig at kjende, naar jeg for deres Øine helliger mig paa dig, o Gog!

17. Saa siger den Herre Herre: Er du den, om hvem jeg har talt i fordums Dage ved mine Tjenere, Israels Profeter, som profeterede i de Dage, Aar efter Aar, at jeg vilde lade dig komme over dem?

18. Og det skal ske paa den samme Dag, paa den Dag, Gog kommer over Israels Land, siger den Herre Herre, da skal min Harme stige op i min Næse.

19. Og i min Nidkjærhed, i min brændende Vrede taler jeg: Sandelig, paa den samme Dag skal der være en stor Rystelse over Israels Land. Matt. 24, 7, 21. Luk. 21, 11, 25, 26.

20. Og Havets Fiske og Himmelens Fugle og Markens Dyr og alt det Kryb, som rører sig paa Jorden, og alle de Mennesker, som ere paa Jorden, skulle skjælve for mit Aasyn, og Bjergene skulle nedbrydes, og Fjeldtinderne falde, og hver Mur skal falde til Jorden.

21. Og jeg vil kalde Sverd imod ham hen til alle mine Bjerger, siger den Herre Herre; den Enes Sverd skal være mod den Anden.

Dom. 7, 22. 1 Sam. 14, 20. 2 Krøn. 20, 23.

22. Og jeg vil gaa iredte med ham med Pest og med Blod, og et overskyllende Regn og Hagelsteue, Ild og Svovel vil jeg lade regne ned over ham og over hans Skarer og over de mange Folkeslag, som ere med ham. 1 Mos. 19, 24. Jos. 10, 11. Ps. 11, 6. Aab. 20, 8.

23. Og jeg vil vise mig stor og vise mig hellig og give mig tilkjende for mange Folks Øine, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

39. KAPITEL

Ezekiel vedbliver at forkynde Gogs og hans Hørs fuldkomne Tilintetgørelse i Israels Land, 1-20, og angiver derpaa denne Doms Virkninger; Israel skal ved den bringes til at erkjende, at Herren er og altid vil vedblive at være dets Gud, Hedningerne til at erkjende, at Israels Synd og ikke Herrens Vanmagt har været Aarsagen til, at det i fordums Dage er blevet bortført, 21-24. Spaadommen om Gog slutter med den Forjættelse, at Herren skal forbarme sig over Israel, føre det fuldstændig tilbage til dets Land, skjenke det bestandig Fred og udgyde sin Aand over det, 25-29.

OG du, Menneskesøn! Profeter mod Gog og sig: Saa siger den Herre Herre: Se, jeg vil til dig, Gog, Fyrste over Ros, Mesek og Tubal! ss, 2 fg.

2. Og jeg vil vende dig om og drive dig frem og føre dig op fra det yderste Norden og lade dig komme over Israels Bjerge.

3. Og jeg vil slaa din Bue ud af din venstre Haand og lade dine Pile falde ud af din højre Haand.

4. Paa Israels Bjerge skal du falde, du og alle dine Skarer og de Folklesag, som ere med dig; til allehaande Rovfugle og til Markens vilde Dyr giver jeg dig som Føde.

V. 17; 29, 5; 32, 4. 5. Aab. 19, 17, 18.

5. Paa Marken skal du falde; thi jeg har talt, siger den Herre Herre.

6. Og jeg vil sende Ild mod Magog og mod dem, som bo tryggelig paa Øerne, og de skulle kjende, at jeg er Herren.

7. Og jeg vil kundgjøre mit hellige Navn midt iblandt mit Folk Israel og ikke lade mit hellige Navn vanhelliges mere, og Folkene skulle kjende, at jeg er Herren, hellig i Israel.

8. Se, det kommer, og det sker, siger den Herre Herre; det er Dagen, om hvilken jeg har talt.

9. Og Indbyggerne i Israels Stæder skulle gaa ud og tænde Ild og holde den vedlige med Rustninger og Skjolde, smaa og store, med Buer og Pile og Stave og Spyd, og de skulle holde Ilden i Brand dermed i syv Aar;

10. de skulle ikke hente Ved fra Marken og ikke hugge af Skovene, men med Rustningerne skulle de holde Ilden i Brand, og de skulle røve si-

ne Røvere og plyndre sine Plyndrere, siger den Herre Herre. 2 Køn. 20, 25.

11. Og det skal ske den samme Dag, da vil jeg give Gog et Gravsted i Israel, de Veifarendes Dal østenfor Havet, og den skal stænge Veien for de Veifarende; der skulle de begrave Gog og hele hans Mængde, og de skulle kalde den Gogs Mængdes Dal.

12. Og Israels Hus skal begrave dem i syv Maaneder for at rense Landet;

13. ja, hele Landets Folk skal begrave dem, og det skal være dem til Navnkundighed paa den Dag, jeg forherliger mig, siger den Herre Herre.

14. De skulle udkaare fast ansatte Mænd, som skulle drage gennem Landet, og andre, som tilligemed dem, der drage gennem Landet, skulle begrave dem, som ere bleve tilbage paa Marken i Landet, for at rense det. Naar syv Maaneder ere til Ende, skulle de gennemsege det,

15. og naar de, som skulle drage gennem Landet, vandre derigjennem, og Nogen ser et Menneskeben, da skulle de sætte et Mærke op derved, indtil de, som skulle begrave, faa begravet det i Gogs Mængdes Dal.

16. Ogsaa en Stad skal der have Navnet Hamona*. Saaledes skulle de rense Landet.

*d. e. dens (Gogs Hørs) Mængde; V. 11. 15.

17. Og du, Menneskesøn! Saa siger den Herre Herre: Sig til allehaande Fugle og til alle Markens vilde Dyr: Forsamlér eder og kommer, samler eder trindtomfra til mit Slagtoffer, som jeg slagter for eder, et stort Slagtoffer paa Israels Bjerge, og I skulle æde Kjød og drikke Blod.

V. 4. Jer. 13, 9. Aab. 19, 17, 18. Zef. 1, 7.

18. Vældiges Kjød skulle I æde, og Jordens Fyrsters Blod skulle I drikke, Vædere, Lam og Bukke og Okser, allesammen fedede i Basan.

19. Og I skulle æde Fedt, indtil I blive mætte, og drikke Blod, indtil I blive drukne, af mit Slagtoffer, som jeg slagter for eder.

20. Og I skulle mættes ved mit Bord med Rideheste og Vognehæste, med Vældige og alle Slags Krigsmænd, siger den Herre Herre.

21. Og jeg vil aabenbare min Herlighed iblandt Folkene, og alle Folkene skulle se min Dom, som jeg

har holdt, og min Haand, som jeg har lagt paa dem.

22. Og Israels Hus skal kjende, at jeg er Herren, deres Gud, fra den Dag og fremdeles.

23. Og Folkene skulle skjønne, at det var for sin Misgjernings Skyld, Israels Hus blev bortført, fordi de handlede troløst imod mig, saa jeg skjulte mit Aasyn for dem og hengav dem i deres Fienders Haand, og de faldt for Sverdet allesammen;

5 Mos. 31, 17 fg.

24. efter deres Urenhed og efter deres Overtrædelser handlede jeg med dem, og jeg skjulte mit Aasyn for dem.

25. Derfor, saa siger den Herre Herre: Nu vil jeg gjøre Ende paa Jakobs Fangenskab og forbarme mig over hele Israels Hus, og jeg vil vise mig nidkjær for mit hellige Navn.

26. Og de skulle bære* sin Forsømmelse og al sin Troløshed, som de øvede mod mig, naar de bo tryggelig i sit Land, og Ingen forføder dem.

*d. e. ydmygede erkjende.

27. Naar jeg fører dem tilbage fra Folkene og samler dem fra deres Fienders Lande og helliger mig paa dem for de mange Folks Øine,

28. da skulle de kjende, at jeg er Herren, deres Gud, idet jeg har bortført dem til Folkene og igjen samlet dem til deres Land og ikke lader Noget af dem mere blive der tilbage.

29. Og jeg vil ikke mere skjule mit Aasyn for dem, jeg, som udgyder min Aand over Israels Hus, siger den Herre Herre.

Ez. 32, 15; 44, 3. Joel 3, 1.

40. KAPITEL.

Ezekiel henflyttes i Aanden til Israels Land og ser der i et Syn paa et saare høit Bjerg et Tempel, 1-4, som han i det følgende nærmere beskriver, nemlig den ydre Mur, 5, Østportbygningen, 6-16, den ydre Forgaard med dens Nordport og Sydport, 17-27, den indre Forgaard med dens Porte, Kamre og Offerborde, 28-47, Tempelets Forhal, 48, 49.

I det fem og tyvende Aar, efterat vi vare bortførte, i Aarets Begyndelse, paa den tiende Dag i Maanedens, i det fjortende Aar, efterat Staden var indtagen, paa den selv samme Dag kom Herrens Haand over mig, og han førte mig derhen.

2. I Syner fra Gud førte han mig til Israels Land og satte mig ned paa et saare høit Bjerg, og paa det var der som en bygget Stad i Syd. Aab. 21, 10.

3. Og han førte mig derhen, og se, der var en Mand, hvis Udseende var som Udseendet af Kobber, og der var en Linsnor og en Maalestang i hans Haand, og han stod i Porten.

4. Og Manden talte til mig: Menneskønn! Se med dine Øine og hør med dine Øren og giv Agt paa Alt, hvad jeg vil lade dig se! Thi forat jeg skal lade dig se det, er du ført hid. Forkynd Israels Hus Alt, hvad du ser!

44, 5.

5. Og se, der var en Mur udenom Huset trindt omkring, og i Mandens Haand var Maalestangen, seks Alen lang, hver Alen regnet til en almindelig Alen og en Haandbred, og han maalte Murens Bredder, een Stang, og dens Høide, een Stang.

43, 13.

6. Og han kom til den Port, hvis Forside vendte mod Øst, og han steg op ad dens Trin, og han maalte Portens Tærskel, een Stang i Bredden, den første Tærskel, een Stang i Bredden.

7. Og hver Vagtstue var een Stang i Længden og een Stang i Bredden, og mellem Vagstuerne var der fem Alen, og Portens Tærskel ved Portens Forhal indentil var een Stang.

8. Og han maalte Portens Forhal indentil, een Stang.

9. Og han maalte Portens Forhal, otte Alen, og dens Piller, to Alen, og Portens Forhal var indad.

10. Og Vagstuerne i Porten mod Øst vare tre paa den ene og tre paa den anden Side; eet Maal havde alle tre, og eet Maal havde Pillerne paa den ene og paa den anden Side.

11. Og han maalte Bredden af Portaaubningen, ti Alen, og Portens Længde, tretten Alen.

12. Og der var et Rum foran Vagstuerne paa een Alen og et Rum paa een Alen paa den anden Side, og hver Vagtstue var seks Alen paa den ene og seks Alen paa den anden Side.

13. Og han maalte Porten fra dens ene Vagstues Tag til den andens Tag; Bredden var fem og tyve Alen, Der lige overfor Dør.

14. Og han gjorde Pillerne seksti Alen, og ved Pillerne var Gaarden, ved Porten trindt omkring.

15. Og fra Forsiden af Indgangsporten indtil Forsiden af den indre Ports Forhal var der femti Alen.

16. Og der var Vinduer med fast Gitter paa Vagstuerne og paa deres Piller indentil mod Porten trindt omkring, og ligesaa paa Hallerne; og

saaledes var der Vinduer trindt omkring indentil, og paa Pillerue var der Palmer. 1 Kong. 6, 4.

17. Og han førte mig til den ydre Forgaard, og se, der var Kamre og et stenlagt Gulv, som var lagt i Forgaarden trindt omkring; der var tretti Kamre paa Stengulvet.

18. Og Stengulvet var ved Siden af Portene, stødende til Portenes Længde; det var det nedre Stengulv.

19. Og han maalte Bredden fra Forsiden af den nedre Port til Forsiden af den indre Forgaard indentil, hundrede Alen mod Øst og mod Nord,

20. Og den Port, hvis Forside vendte mod Nord, paa den ydre Forgaard, dens Længde og dens Brede maalte han.

21. Og dens Vagtstuer vare tre paa den ene og tre paa den anden Side, og dens Piller og dens Haller vare efter den første Ports Maal; femti Alen var dens Længde, og fem og tyve Alen dens Brede.

22. Og dens Vinduer og dens Haller og dens Palmer vare efter den Ports Maal, hvis Forside vendte mod Øst, og paa syv Trin steg man op i den, og dens Haller vare foran dem.

23. Og Porten til den indre Forgaard var lige overfor Porten mod Nord og mod Øst, og han maalte fra Port til Port hundrede Alen.

24. Og han førte mig mod Syd, og se, der var en Port mod Syd; og han maalte dens Piller og dens Haller efter hine Maal.

25. Og der var Vinduer paa den og paa dens Haller trindt omkring, ligesom hine Vinduer; femti Alen var Længden, og Bredden fem og tyve Alen.

26. Og dens Trapper havde syv Trin, og dens Haller vare foran dem, og den havde Palmer, een paa den ene og een paa den anden Side paa dens Piller. V. 22.

27. Og der var en Port til den indre Forgaard mod Syd, og han maalte fra denne Port til Porten mod Syd hundrede Alen.

28. Og han førte mig til den indre Forgaard gjennem Sydporten, og han maalte Sydporten efter hine Maal.

29. Og dens Vagtstuer og dens Piller og dens Haller vare efter hine Maal, og der var Vinduer paa den og paa dens Haller trindt omkring; fem-

ti Alen var Længden, og Bredden fem og tyve Alen. V. 21, 26.

30. Og der var Haller trindt omkring; Længden var fem og tyve Alen, og Bredden fem Alen.

31. Og dens Haller vare mod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens Piller, og dens Trapper havde otte Trin.

32. Og han førte mig til den indre Forgaard mod Øst, og han maalte Porten efter hine Maal.

33. Og dens Vagtstuer og dens Piller og dens Haller vare efter hine Maal; og der var Vinduer paa den og paa dens Haller trindt omkring; Længden var femti Alen, og Bredden fem og tyve Alen.

34. Og dens Haller vare mod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens Piller paa den ene og paa den anden Side, og dens Trapper havde otte Trin.

35. Og han førte mig til Nordporten, og han maalte den efter hine Maal,

36. dens Vagtstuer, dens Piller og dens Haller, og der var Vinduer paa den trindt omkring; Længden var femti Alen, og Bredden fem og tyve Alen.

37. Og dens Piller vare mod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens Piller paa den ene og paa den anden Side, og dens Trapper havde otte Trin.

38. Og der var et Kammer med sin Dør i Pillerne ved Portene; der skulde de afskylle Brændofferet.

39. Og i Portens Forhal var der to Borde paa den ene og to Borde paa den anden Side, forat man paa dem skulde slagte Brændofferet og Syndofferet og Skyldofferet.

40. Og ved Siden udenfor, naar man steg op i Indgangen til Porten mod Nord, var der to Borde, og ved den anden Side, som var ved Portens Forhal, to Borde.

41. Fire Borde paa den ene og fire Borde paa den anden Side, ved Siden af Porten, tilsammen otte Borde; paa dem skulde de slagte.

42. Og der var fire Borde til Brændofferet, af hugne Stene, halvanden Alen i Længde og halvanden Alen i Brede og een Alen i Høide; paa dem skulde de lægge de Redskaber, med hvilke de skulde slagte Brændofferet og Slagtofferet.

43. Og dobbelte Knager, en Haand

brede, vare fæstede paa Huset trindt omkring, og paa Bordene skulde Of-ferkjødet lægges.

44. Og udenfor den indre Port var der Kamre for Sangere i den indre Forgaard, ved Siden af Nordporten, og deres Forside vendte mod Syd; een Rad Kamre var ved Siden af Østporten, med Forsiden mod Nord.

45. Og han talte til mig: Denne Rad Kamre, hvis Forside vender mod Syd, er for de Prester, som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Huset;

46. men den Rad Kamre, hvis For- side vender mod Nord, er for de Pre- ster, som tage vare paa, hvad der er at varetage ved Alteret; de ere Za- doks Sønner, de af Levis Sønner, som træde nær til Herren for at tjene ham.

43, 19; 44, 15.

47. Og han maalte Forgaarden; Længden var hundrede Alen, og Bred- den hundrede Alen, i Firkant, og Al- teret* var foran Huset.

*d. e. Brændofferalteret; 43, 13 fg.

48. Og han førte mig til Husets Forhal og maalte Forhallens Piller, fem Alen paa den ene og fem Alen paa den anden Side, og Portens Bred- de, tre Alen paa ene og tre Alen paa den anden Side.

49. Forhallens Længde var tyve Alen, og Bredden elleve Alen, og den havde Trin, paa hvilke man steg op til den, og der var Søller ved Piller- ne, een paa den ene Side og een paa den anden.

41. KAPITEL.

Ezekiel beskriver fremdeles det nye Tem- pel, nemlig det Helliges og det Allerhel- ligstes Maal, 1-4, Templets Sidekamre og en vestenfor Templet liggende Bygning samt de paa Templets Vægge anbragte Keruber og Palmer, 5-21, Røgelsealteret og Templets Døre, 22-26.

Og han førte mig til det Hellige, og han maalte Pillerne, seks Alen i Bredde paa den ene og seks Alen i Bredde paa den anden Side, ligesom Teltets Bredde.

2. Og Dørens Bredde var ti Alen, og Sidevæggene ved Døren fem Alen paa den ene og fem Alen paa den anden Side; og han maalte dets* Læng- de, firti Alen, og Bredden, tyve Alen.

*det Helliges; V. 1.

8. Og han gik indenfor* og maalte Dørens Piller, hver to Alen, og Dø- ren, seks Alen, og Dørens Bredde, syv Alen.

*det Allerhelligste; V. 4.

4. Og han maalte dets Længde, tyve Alen, og Bredden, tyve Alen, lige mod Templet*, og han sagde til mig: Dette er det Allerhelligste.

*d. e. det Hellige; V. 1.

5. Og han maalte Husets Væg, seks Alen, og Sidekamrenes Bredde, fire Alen, omkring Huset, trindt om- kring.

6. Og Sidekamrene laa, Kammer ved Kammer, i tre Stokverk, og det tretti Gange*, og de naaede til den Væg, som Huset havde mod Sidekam- rene trindt omkring, saa de vare fæ- stede; men de vare ikke fæstede til Husets Væg.

*d. e. tretti i hvert Stokverk.

7. Og Bredden paa Sidekamrene tiltog rundt omkring, jo høiere man kom op; Bygningen om Huset gik nemlig høiere og høiere op trindt om- kring Huset. Derfor var Bredden mod Huset større oven til, og fra det nederste Stokverk steg man op i det øverste gennem det midterste.

8. Og jeg saa, at Huset havde en Forhøjning trindt omkring; Side- kamrenes Grundvolde vare en fuld Stang, seks Alen indtil Kanten.

9. Bredden af den Væg, Sidekam- rene havde udad, var fem Alen; og den frie Plads mellem Husets Side- kamre

10. og mellem Kamrene havde en Bredde af tyve Alen omkring Huset, trindt omkring.

11. Og Sidekamrenes Døre vare til den frie Plads, een Dør mod Nord og een Dør mod Syd, og Bredden af den frie Plads var fem Alen trindt om- kring.

12. Og den Bygning, som laa imod den afsondrede Plads mod Vestsiden, dens Bredde var syfti Alen, og Byg- ningens Væg var fem Alen i Bredde trindt omkring, og dens Længde niti Alen.

13. Og han maalte Huset, hundre- de Alen i Længde, og den afsondrede Plads og Bygningen og dens Vægge, hundrede Alen i Længde.

14. Og Bredden af Husets Forside og den afsondrede Plads mod Øst var hundrede Alen.

15. Og han maalte Længden af Bygningen mod den afsondrede Plads, den Bygning, der laa paa dens Bagside, og dens Omgange paa den ene og paa den anden Side, hundre- de Alen; ligesaa det indre Tempel og Forgaardens Haller.

16. Dørtærsklerne og Vinduerne med fast Gitter og Omgangene trindt omkring i deres tredobbelte Stokverk (ovenfor Dørtærskelen var der et Panel af Træ trindt omkring, og Jorden naaede indtil Vinduerne, og Vinduerne vare dækkede)

17. og Rummet over Dørene og Rummet indtil det indre Hus og udadtil og paa hele Væggen trindt omkring, indvendig og udvendig, Alt var efter Maal.

18. Og der var gjort Keruber og Palmer, nemlig en Palme mellem to Keruber, og Keruberne havde to Ansigter, 1 Kong. 6, 29.

19. et Menneskes Ansigt mod Palmen paa den ene og en ung Løves Ansigt mod Palmen paa den anden Side; saa var gjort paa hele Huset trindt omkring.

20. Fra Jorden indtil ovenfor Døren vare Keruberne og Palmerne gjorte, nemlig paa Templets* Væg.

*det Helliges.

21. Templet* havde firkantede Dørstolper, og forantil havde Helligdommen** det samme Udseende.

*det Hellige. **det Allerhelligste.

22. Alteret* var af Træ, tre Alen i Høide, og dets Længde var to Alen, og det havde sine Hjørner, og dets Længde og dets Vægge vare af Træ; og han talte til mig: Dette er Bordet, som staar for Herrens Aasyn.

*d. e. Røgelsecalteret.

23. Og Templet og Helligdommen havde to Døre.

24. Og Dørene havde to Dørfloie, to bevægelige Dørfloie; to havde den ene Dør, og to Dørfloie havde den anden. 1 Kong. 6, 34.

25. Og paa dem, paa Templets Døre, var der gjort Keruber og Palmer, ligesom de, der vare gjorte paa Væggene; og en Tværbjelke af Træ var foran Forhallen indtil.

26. Og der var Vinduer med fast Gitter og Palmer paa den ene og paa den anden Side paa Forhallens Sidevægge og i Husets Sidekamre og paa Tværbjelkerne.

42. KAPITEL.

Ezekiel beskriver de Kamre, som skilte mellem den ydre og indre Forgaard, og angiver deres Bestemmelse, 1-14; han angiver Maalet paa den Mur, der omgav Templet og hele det til samme hørende Rum, 15-20.

Og han førte mig ud til den ydre Forgaard paa Velen mod Nord, og

han førte mig til de Kamre, som vare overfor den afsøndrede Plads og overfor Bygningen, imod Nord.

2. hen foran den Længde paa hundrede Alen, med Indgang mod Nord, og Bredden var femti Alen.

3. Overfor de tyve Alen, som hørte til den indre Forgaard, og overfor det Stengulv, som den ydre Forgaard havde, var der Omgang mod Omgang i tre Stokverk. 41, 10; 40, 17.

4. Og foran Kamrene var en Gang paa ti Alens Bredder til det indre, en Vei paa een Alen, og deres Døre vare mod Nord.

5. Og de øverste Kamre vare mindre; thi Omgangene toge mere Rum fra dem end fra de nederste og fra de midterste i Bygningen;

6. thi de laa i tre Stokverk, men havde ingen Søiler som Forgaardenes Søiler; derfor blev Rummet mindre lige fra de nederste og fra de midterste, fra Jorden af.

7. Og en Mur, som var udenfor, langs med Kamrene, mod den ydre Forgaard, gik foran Kamrene; dens Længde var femti Alen.

8. Thi Længden af de Kamre, som laa mod den ydre Forgaard, var femti Alen; og se, mod Templet var den hundrede Alen.

9. Og nedenfor disse Kamre var Indgangen fra Øst, naar man gik ind i dem fra den ydre Forgaard.

10. Ved Bredden af Forgaardens Mur mod Øst, foran den afsøndrede Plads og foran Bygningen laa der Kamre,

11. og der var en Vei foran dem; de vare af Udseende som de Kamre, der laa mod Nord, af samme Længde og Bredder som de, og de havde alle sine Udgange og sine Indretninger som de, og som Dørene paa dem,

12. saa vare ogsaa Dørene paa de Kamre, som laa mod Syd; der var en Dør ved Begyndelsen af Veien, Veien foran den tilsvarende Mur, Veien mod Øst, hvor man gik ind til dem.

13. Og han sagde til mig: Kamrene mod Nord og Kamrene mod Syd, der ligge mod den afsøndrede Plads, de ere hellige Kamre, hvor Presterne, som staa Herren nær, skulle æde det Høihellige; der skulle de nedlægge det Høihellige, baade Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, thi Stedet er helligt.

14. Naar Presterne gaa ind, skulle de ikke gaa ud igjen fra Helligdom-

men i den ydre Forgaard, men de skulle der nedlægge sine Klæder, i hvilke de gjøre Tjeneste, thi de ere hellige; de skulle iføre sig andre Klæder og saa nærme sig til det Sted, som er bestemt for Folket. 44, 19.

15. Og da han var færdig med Maalene i det indre Hus, førte han mig ud igjennem den Port, hvis For-side vendte mod Øst; og han maalte der trindt omkring.

16. Han maalte Østsiden med Maalestangen, fem hundrede Stænger efter Maalestangen trindt omkring.

17. Han maalte Nordsiden, fem hundrede Stænger efter Maalestangen trindt omkring.

18. Sydsiden maalte han, fem hundrede Stænger efter Maalestangen.

19. Han gik omkring til Vestsiden; han maalte fem hundrede Stænger efter Maalestangen.

20. Paa de fire Sider maalte han det; det havde en Mur trindt omkring, fem hundrede Stænger lang og fem hundrede bred, til at skille mellem det Hellige og det Almendelige.

49. KAPITEL.

Herrens Herlighed flytter ind i det nye Tempel, 1-6. Han forlægger, at han til evig Tid vil bo der iblandt Israels Børn, som fra nu af skulle være et helligt Folk, 7-9. Han byder Profeten at forkynde dem om dette Tempel, forat de maa beskjæmmes over sine Synder, og derpaa note at beskrive dem dets Indretning og Anordningerne for samme, 10-12. Han taler særlig om Brændofferalteret, dets Maal, Indvielse og Brug, 13-27.

Og han førte mig hen til Porten, den Port, som vendte mod Øst.

2. Og se, Israels Guds Herlighed kom fra Østen, og Lyden af den var som Lyden af store Vande, og Jorden lyste af hans Herlighed.

1, 24. Aab. 18, 1.

3. Og det var at se til som det Syn, jeg før havde seet, som det Syn, jeg havde seet, da jeg kom for at ødelægge Staden*, og Synerne vare som det Syn, jeg havde seet ved Floden Kebar, og jeg faldt paa mit Ansigt.

*d. e. forkynde Staden, at den skulde ødelægges; 9, 1 fg. 1, 1. 28.

4. Og Herrens Herlighed drog ind i Huset ad Velen gjennem den Port, som vendte mod Øst.

5. Og Aanden løftede mig op og

førte mig ind i den indre Forgaard, og se, Herrens Herlighed flydte Huset. 3 Mos. 40, 34. 1 Kong. 8, 10. 11.

6. Og jeg hørte En tale til mig ud fra Huset, og en Mand stod hos mig.

7. Og han sagde til mig: Mennekesson! Dette er min Trones Jeg og mine Fodsaalers Sted, hvor jeg vil bo midt iblandt Israels Børn til evig Tid, og Israels Hus skal ikke mere besmitte mit hellige Navn, de og deres Konger, ved sit Boleri og ved sine Kongers* døde Kroppe, ved sine Høle,

*d. e. sine Afguders; 3 Mos. 28, 30.

8. som de gjorde, da de satte deres Dørtærskel ved min Dørtærskel og deres Dørpost ved Siden af min Dørpost, saa kun Væggen var imellem mig og dem, og de besmittede mit hellige Navn ved sine Vederstyggeligheder, som de øvede, og jeg gjorde Ende paa dem i min Vrede.

9. Nu skulle de skaffe sit Boleri og sine Kongers døde Kroppe langt bort fra mig, og jeg vil bo midt iblandt dem til evig Tid.

10. Du Mennekesson! Forkynd Israels Hus om dette Hus, forat de maa skamme sig over sine Misgjerninger og maale den velordnede Bygning.

11. Og naar de skamme sig over alt det, de have gjort, da kundgør dem Husets Skikkelse og dets Indretning og dets Udgange og dets Indgange og hele dets Skikkelse og alle Bestemmelserne om det, ja hele dets Skikkelse og alle Lovene om det, og skriv det op for deres Øine, forat de maa bevare hele dets Skikkelse og alle Bestemmelserne om det og gjøre efter dem.

12. Dette er Loven om Huset: Paa Bjergets Top skal hele dets Grænse trindt omkring være høihellig. Se, dette er Loven om Huset.

13. Og disse ere Alterets Maal i Alen, en Alen regnet til en almindelig Alen og en Haandbred: Et Fodstykke skal der være paa en Alen i Høide og en Alen i Bredde, og dets Rand til dets Kant skal være et Spand trindt omkring; dette er Alterets Underlag. 40, 5.

14. Og fra Fodstykket paa Jorden indtil den nedre Afsats skal der være to Alen, og Bredden skal være een Alen, og fra den lille Afsats indtil den store Afsats skal der være fire Alen, og Bredden skal være een Alen.

15. Og Har'el* skal være fire Alen, og fra Ariel* og opad skulle de fire Horn** være.

*Har'el (Guds Bjerg) er hele Alterets øverste Del, og Ariel (Guds Arne) dets Ildsted. **2 Mos. 27, 2.

16. Og Ariel skal være tolv Alen i Længde og tolv Alen i Bredde, i Firkant efter sine fire Sider.

17. Og Afsatsen skal være fjorten Alen i Længde og fjorten Alen i Bredde, efter sine fire Sider, og Randen omkring den skal være en halv Alen, og Fodstykket dertil en Alen trindt omkring, og dets Trapper skulle vende mod Øst.

18. Og han sagde til mig: Mennekkesøn! Saa siger den Herre Herre: Dette er Bestemmelserne om Alteret paa den Dag, det bliver gjort for at ofre Brændoffer derpaa og stænke Blod derpaa.

19. Du skal give Presterne, Levitterne, som ere af Zadoks Æt, som staa mig nær for at tjene mig, siger den Herre Herre, en ung Okse til Syndoffer. ^{40, 46; 44, 15.}

20. Og du skal tage af dens Blod og stryge paa dets fire Horn og paa Afsatsens fire Hjørner og paa Randen trindt omkring, og du skal rense det fra Synd og gjøre Forligelse for det. ^{2 Mos. 29, 12. 3 Mos. 8, 15.}

21. Og du skal tage Syndoffer-Oksen, og man skal opbrænde den paa det bestemte Sted i Huset, udenfor Helligdommen. ^{3 Mos. 16, 27.}

22. Og paa den anden Dag skal du ofre en Gjedebuk uden Lyde til Syndoffer, og man skal rense Alteret fra Synd, ligesom man rensede det ved Oksen.

23. Naar du er færdig med at rense det, skal du ofre en ung Okse uden Lyde og en Væder uden Lyde af Smaakvæget.

24. Og du skal føre dem frem for Herrens Aasyn, og Presterne skulle strø Salt paa dem og ofre dem til Brændoffer for Herren.

25. I syv Dage skal du ofre en Buk til Syndoffer hver Dag, og en ung Okse og en Væder af Smaakvæget, begge uden Lyde, skal man ofre.

26. I syv Dage skal man gjøre Forligelse for Alteret og rense det, og man skal fylde dets Haand*.

*d. e. indvie det; 2 Mos. 28, 41; 29, 9.

27. Og naar de have bragt disse Dage til Ende, da skal det ske paa den ottende Dag og fremdeles, at

Nor. 28

Presterne skulle ofre eders Brændoffer og eders Takoffer paa Alteret, og jeg vil have Behag i eder, siger den Herre Herre.

44. KAPITEL.

Herren forkynder Profeten, at Helligdommens ydre Port mod Øst skal være til-lukket; dog maa Folkets Fyrste holde Offermaaltid der, 1-3. Herren byder ham at revse Folket, fordi det har ført Saadanne ind i Templet, som ikke burde komme der, og forbyder det for Fremtiden at gjøre dette, 4-9. Paa Grund af sit tidligere Afguderi skulle Levitterne kun forrette de ringere Tjenester i Helligdommen, medens Zadoks Søner skulle tjene som Prester, 10-16. Disse Pligter og Rettigheder, 17-31.

Og han førte mig tilbage henimod Helligdommens ydre Port, som vendte mod Øst, og den var lukket.

2. Og Herren sagde til mig: Denne Port skal være lukket, den skal ikke oplades, og Ingen skal gaa ind igjennem den; thi Herren, Israels Gud, er gaaet ind igjennem den, og derfor skal den være lukket.

3. Hvad Fyrsten angaar, han er Fyrste, han kan sidde i den for at æde Brød for Herrens Aasyn; ad Veien til Portens Forhal skal han gaa ind, og samme Vel skal han gaa ud. ^{46, 8.}

4. Og han førte mig igjennem Nordporten hen foran Huset, og jeg saa, og se, Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus, og jeg faldt paa mit Ansigt. ^{43, 5, 3.}

5. Og Herren sagde til mig: Mennekkesøn! Giv Agt og se med dine Øine og hør med dine Øren paa Alt, hvad jeg tæler med dig angaaende alle Bestemmelserne om Herrens Hus og angaaende alle Lovene om det, og du skal give Agt paa Indgangen til Huset tilligemed alle Udgange af Helligdommen.

6. Og du skal sige til de Gjenstridige, til Israels Hus: Saa siger den Herre Herre: Det faar nu være eder nok med alle eders Vederstyggeligheder, Israels Hus, ^{45, 9, 4 Mos. 16, 3, 7.}

7. Idet I førte Fremmede med uomskaaret Hjerte og uomskaaret Kjød ind til at være i min Helligdom, til at vanhellige mit Hus, idet I ofrede mit Brød, Fedt og Blod, og man saaledes brød min Pakt foruden alle eders andre Vederstyggeligheder.

8. Og I toge ikke Vare paa, hvad

der var at varetage i mine Helligdomme; men I selv sætte eder Folk til at tage Vare paa, hvad jeg vilde have varetaget i min Helligdom.

9. Saa siger den Herre Herre: Ingen Fremmed med uomskaaret Hjerter og uomskaaret Kjød skal komme ind i min Helligdom, ingeu af alle de Fremmede, som ere midt iblandt Israels Børn.

10. Ja, endog de Leviter, som fjernede sig langt bort fra mig, da Israel for vild, idet de forvildede sig bort fra mig efter sine væmmelige Afguder, de skulle bære sin Misgjerning.

11. De skulle være Tjenere i min Helligdom, Opsynsmænd ved Husets Porte og Tjenere i Huset; de skulle slagte Brændofferet og Slagtofferet for Folket, og de skulle staa for deres Aasyn for at tjene dem.

12. Fordi de tjente dem for deres væmmelige Afguders Aasyn og vare Israels Hus et Anstød til Misgjerning, derfor har jeg opløstet min Haand imod dem, siger den Herre Herre, og de skulle bære sin Misgjerning.

13. Og de skulle ikke nærme sig til mig for at tjene mig som Prester og for at nærme sig til alle mine hellige Ting, til de høihellige Ting; men de skulle bære sin Skam og sine Vederstyggeligheder, som de have øvet.

14. Og jeg vil sætte dem til at tage Vare paa, hvad der er at varetage i Huset, ved al Tjenesten deri og ved Alt, hvad deri skal gøres.

15. Men Presterne, Leviterne, Zadoks Sønner, som toge Vare paa, hvad der var at varetage i min Helligdom, da Israels Børn forvildede sig bort fra mig, de skulle træde nær til mig for at tjene mig, og de skulle staa for mit Aasyn for at ofre mig Fedt og Blod, siger den Herre Herre.

40, 46; 43, 19; 48, 11.

16. De skulle gaa ind i min Helligdom, og de skulle træde nær til mit Bord for at tjene mig, og de skulle tage Vare paa, hvad jeg vil have varetaget.

17. Og det skal ske, naar de gaa ind i den indre Forgaards Porte, da skulle de iføre sig linnede Klæder, og der skal ikke komme Uld paa dem, naar de tjene i den indre Forgaards Porte og indenfor.

18. Der skal være linnede Huer paa deres Hoved, og der skal være linnede Hoffteklaeder paa deres Læn-

der; de skulle ikke omgjerne sig i Sved.*

2 Mos. 30, 22; 23, 42.

*d. e. med Klæder, som forsaarage Sved.

19. Og naar de gaa ud i den ydre Forgaard, i den ydre Forgaard til Folket, skulle de afføre sig sine Klæder, i hvilke de have forrettet Tjeneste, og nedlægge dem i de hellige Kamre, og de skulle iføre sig andre Klæder og ikke hellige Folket ved sine Klæder.

42, 14. 2 Mos. 30, 29. 3 Mos. 6, 11.

20. Og de skulle ikke rage sit Hoved og ikke heller lade Haaret vokse frit; de skulle klippe sit Hovedhaar.

3 Mos. 21, 5; 19, 27.

21. Og Vin skal ingen af Presterne drikke, naar de gaa ind i den indre Forgaard.

3 Mos. 10, 9 fg.

22. Og en Enke eller en Forskudt skulle de ikke tage sig til Hustru, men Jomfru af Israels Huses Afkom; dog kunne de tage den Enke, som er Enke efter en Prest.

3 Mos. 21, 7, 13, 14.

23. Og de skulle lære mit Folk at skille mellem Helligt og Vanhelligt og kundgjøre dem Forskjellen mellem Urent og Rent.

3 Mos. 10, 10.

24. Og Retssager skulle de forestaa for at fælde Dom, efter mine Anordninger skulle de dømme i dem; og mine Love og mine Bud skulle de holde paa alle mine Høitider, og mine Sabbater skulle de hellige.

25. Og til et Lig skal ingen af dem gaa ind, saa han vorder uren; kun ved en Fader og ved en Moder og ved en Søn og ved en Datter, ved en Broder og ved en Søster, som ikke har tilhørt nogen Mand, maa de gjøre sig urene.

3 Mos. 21, 1 fg.

26. Og efter hans Renselse skal man tælle ham syv Dage;

27. og den Dag, han gaar ind i Helligdommen, ind i den indre Forgaard, for at tjene i Helligdommen, skal han ofresit syndoffer, siger den Herre Herre.

28. Og det skal være deres Arv: Jeg er deres Arv. Og Elendom skulle I ikke give dem i Israel; jeg er deres Elendom.

4 Mos. 18, 20. 5 Mos. 10, 9; 18, 2.

29. Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, dem skulde de æde, og alt Banlyst i Israel skal høre dem til.

3 Mos. 27, 21. 4 Mos. 18, 14.

30. Og de første Frugter af al Før, stegrede af alle Slags og hver Offer-gave af alle Slags, af alle eders Of-

fergaver, skulle tilhøre Presterne, og det Første af eders Deig skulle I give Presten, forat Velsignelse maa komme over dit Hus. 4 Mos. 18, 13; 15, 20. 21.

31. Intet Aadsel eller Sønderrevet af Fugle eller af Dyr skulle Presterne se.

3 Mos. 22, 8. 2 Mos. 22, 31.

45. KAPITEL.

Ezekiel angiver Maalet paa de Dole af Landet, som ved den nye Uddeeling skulle tilfalde Helligdommen, Presterne og Leviterne, Staden og Fyrsten. 1-8, formæner Israels Fyrster til at øve Ret og Retfærdighed, 9-12, angiver den Afgift, som Folket skal betale til Fyrsten, og som denne skal anvende til de Offere, han paa de store Fester skal bringe Herreu for sig og Folket, 13-25.

OG naar I udlodde Landet til Arv, skulle I afgive en Gave til Herren, et helligt Stykke af Landet, fem og tyve tusinde Stænger i Længde og ti tusinde i Bredde; det skal være helligt inden hele sin Grænse trindt omkring.

2. Deraf skal der være til Helligdommen fem hundrede Stænger i Længde og fem hundrede i Bredde, i Firkant trindt omkring, og femti Alen til en fri Plads for den trindt omkring. 42, 16 fg.

3. Ja, efter dette Maal skal du maale fem og tyve tusinde Stænger i Længde og ti tusinde i Bredde; deri skal Helligdommen, det Høihellige, være.

4. Det er en hellig Del af Landet, den skal tilhøre Presterne, Helligdommens Tjenere, som nærme sig for at tjene Herren, og det skal være en Plads til Huse for dem og en hellig Plads for Helligdommen.

5. Og fem og tyve tusinde Stænger i Længde og ti tusinde i Bredde skulle tilhøre Leviterne, Husets Tjenere: de skulle have tyve Gaarde til Elendom.

6. Og som Stadsen Elendom skulle I afgive fem tusinde Stænger i Bredde og fem og tyve tusinde i Længde, ved Siden af Helligdommens Lod; det skal tilhøre hele Israels Hus.

7. Og Fyrsten skal have sin Lod paa den ene og paa den anden Side af Helligdommens Lod og af Stadsen Elendom, langsmed Helligdommens Lod og langsmed Stadsen Elendom, paa Vestsiden mod Vest og paa Østsiden mod Øst, og i Længde svarende til een af Stammernes Lodder fra Vestgrænsen til Østgrænsen.

8. Dette skal han have til Land, til Elendom i Israel, og mine Fyrster skulle ikke mere undertrykke mit Folk, men overlade Landet til Israels Hus efter deres Stammer.

9. Saa siger den Herre Herre. Det faar nu være eder nok, Israels Fyrster! Skaffer Vold og Ødelæggelse bort og øver Ret og Retfærdighed, hører op med at fortrænge mit Folk, siger den Herre Herre.

44, 6. Jer. 21, 10. 11.

10. Rette Vegtskaaler og ret Efa og ret Bat skulle I have. 3 Mos. 19, 36. 5 Mos. 25, 13 fg. Ordsp. 16, 11.

11. En Efa og en Bat skulle have eet Maal, saa en Bat holder en Tiendedel af en Homer, og en Efa en Tiendedel af en Homer; efter en Homer skal deres Maal være.

12. Og en Sekel skal være tyve Gera; en Mine skal være eder tyve Sekel, fem og tyve Sekel, femten Sekel. 2 Mos. 30, 13.

13. Dette er den Offergave, I skulle give, en Sjattedel Efa af en Homer Hvede, og ligesaa skulle I give en Sjattedel Efa af en Homer Byg.

14. Og den bestemte Afgift af Olje, af en Bat Olje, er en Tiendedel Bat af en Kor* (der gaar ti Bat paa en Homer, thi en Homer er ti Bat),

*en Kor er saa stor som en Homer.

15. og af Smaakvæget eet Lam af to hundrede fra Israels vandrige Græsgang til Madoffer og til Brændoffer og til Takoffer, til at gjøre Forligelse for dem, siger den Herre Herre.

16. Alt Landets Folk skal være forpligtet til at yde denne Offergave til Fyrsten i Israel.

17. Og Fyrsten skal det paaligge at ofre Brændofferne og Madofferet og Drikofferet paa Festerne og paa Nymaanerne og paa Sabbaterne, paa alle Israels Huses Høitider; han skal ofre Syndofferet og Madofferet og Brændofferet og Takofferne for at gjøre Forligelse for Israels Hus.

18. Saa siger den Herre Herre: I den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal du tage en ung Okse uden Lyde, og du skal rense Helligdommen fra Synd.

19. Og Presten skal tage af Syndofferets Blod og stryge paa Husets Dørstolper og paa de fire Hjørner af Alterets Afsats og paa Dørstolperne i den indre Forgaards Port.

20. Og ligesaa skal du gjøre paa

den syvende Dag i Maaneden for dens Skyld, som har syndet af Vanvære eller Enfoldighed, og i skulle gjøre Forligelse for Huset.

3 Mos. 4, 27 fg. 5, 17 fg.

21. I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, skulle i holde Paaske; paa Festen, i syv Dage, skal der sødes usyret Brød.

3 Mos. 23, 5 fg.

22. Og Fyrsten skal paa den samme Dag ofre en Okse til Syndoffer for sig og for alt Landets Folk.

23. Og paa Festens syv Dage skal han ofre Herren et Brændoffer, syv Okser uden Lyde og syv Vædere uden Lyde hver Dag i de syv Dage, og som Syndoffer en Gjedebuk hver Dag.

24. Og som Madoffer skal han ofre en Efa til hver Okse og en Efa til hver Væder og en Hin Olje til hver Efa.

46, 5, 7, 11.

25. I den syvende Maaned, paa den femtende Dag i Maaneden, paa Festen, skal han ofre lignende Offere i syv Dage, saavel Syndofferet som Brændofferet, saavel Madofferet som Oljen.

46. KAPITEL.

Fyrstens Forrettighed, naar han paa Sabbaterne og Nymaanerne kommer i Tempel, og de Offere, han skal bringe, 1-15. Til hvem og under hvilke Betingelser han kan bortgive Noget af sin Eiendom, 16-18. De Steder ved Templet, hvor Offerne skulle koges, 19-24.

SAA siger den Herre Herre: Den indre Forgaards Port, som vender mod Øst, skal være lukket de seks Arbejdsdage; men paa Sabbatens Dag skal den oplades, og paa Nymaanens Dag skal den oplades.

2. Og Fyrsten skal gaa ind ad Veien til Portens Forhal udenfra og staa ved Portens Dørstolpe, og Presterne skulle ofre hans Brændoffer og hans Takoffere, og han skal tilbede paa Portens Tærskel og saa gaa ud, og Porten skal ikke lukkes indtil Aftenen.

3. Og Landets Folk skal tilbede ved Indgangen til den samme Port paa Sabbaterne og paa Nymaanerne for Herrens Aasyn.

4. Og Brændofferet, som Fyrsten skal ofre Herren paa Sabbatens Dag, skal være seks Lam uden Lyde og en Væder uden Lyde.

5. og som Madoffer en Efa til Væderen, og som Madoffer til Lamme-

ne, hvad han finder for godt at give, og en Hin Olje til hver Efa. 45, 24.

6. Og paa Nymaanens Dag en ung Okse uden Lyde og seks Lam og en Væder; uden Lyde skulle de være.

7. Og som Madoffer skal han ofre en Efa til Oksen og en Efa til Væderen, og til Lammene, hvad han har Raad til, og en Hin Olje til hver Efa.

8. Og naar Fyrsten gaar ind, skal han gaa ad Veien til Portens Forhal, og samme Vel skal han gaa ud. 44, 3.

9. Og naar Landets Folk gaar ind for Herrens Aasyn paa Høitiderne, skal den, som gaar ind igjennem Nordporten for at tilbede, gaa ud igjennem Sydporten, og den, som gaar ind igjennem Sydporten, gaa ud igjennem Porten mod Nord; han skal ikke vende tilbage gjennem den Port, gjennem hvilken han gik ind, men de skulle gaa ud lige frem for sig.

10. Og Fyrsten skal gaa ind midt iblandt dem, naar de gaa ind; og naar de gaa ud, skulle de gaa ud sammen.

11. Og paa Festerne og paa Høitiderne skal Madofferet være en Efa til hver Okse og en Efa til hver Væder, og til Lammene, hvad han finder for godt at give, og en Hin Olje til hver Efa.

12. Og naar Fyrsten vil ofre et frivilligt Offer, Brændoffer eller Takoffere som frivilligt Offer til Herren; da skal man oplade for ham den Port, som vender mod Øst, og han skal ofre sit Brændoffer og sine Takoffere. Igesom han gjør paa Sabbatens Dag; og saa skal han gaa ud, og man skal lukke Porten, efterat han er gaaet ud.

13. Og et Lam i dets første Aar uden Lyde skal du ofre som Brændoffer hver Dag til Herren; hver Morgen skal du ofre det. 2 Mos. 29, 38, 39.

14. Og som Madoffer dertil skal du hver Morgen ofre en Sjettedel Efa og en Tredjedel Hin Olje til at væde Melet med; det er et Madoffer for Herren, — evige Bestemmelser, for al Tid.

15. Og de skulle ofre Lammet og Madofferet og Oljen hver Morgen, som et bestandigt Brændoffer.

16. Saa siger den Herre Herre: Naar Fyrsten giver nogen af sine Sønner en Gave, saa er det hans Arv; det skal tilhøre hans Sønner, det er deres Eiendom som Arv.

17. Men naar han giver en Gave af sin Arv til en af sine Tjenere, saa skal det tilhøre ham indtil Frihedsaaaret, men saa komme tilbage til Fyrsten; kun hans Sønner skal hans Arv tilhøre. 3 Mos. 25, 10.

18. Og Fyrsten skal ikke tage af Folkets Arv, saa han fortrænger dem fra deres Eiendom; af sin egen Eiendom skal han lade sine Sønner arve, forat ikke mit Folk skal adspredes ved at komme bort hver fra sin Eiendom. 45, 8. 1 Kong. 21, 2. 16.

19. Og han førte mig ind igjennem den Indgang, som var ved Siden af Porten, hen til de hellige Kamre, som vare bestemte for Presterne, og som vendte mod Nord, og se, der var en Plads yderst mod Vest.

20. Og han sagde til mig: Dette er den Plads, hvor Presterne skulle koge Skyldofferet og Syndofferet, og hvor de skulle bage Madofferet, for ikke at bære det ud i den ydre Forgaard, saa de hellige Folket. 44, 19. 3 Mos. 6, 19. 20.

21. Og han førte mig ud i den ydre Forgaard og førte mig omkring til Forgaardens fire Hjørner, og se, der var en mindre Gaard i hvert Hjørne af Forgaarden.

22. I Forgaardens fire Hjørner var der lukkede Gaarde, firti Alen i Længde og tretti i Bredder; de fire Gaarde i Hjørnerne havde samme Maal.

23. Og der gik en muret Ring rundt om i dem, rundt om i alle fire, og der var gjort Kogesteder under de murede Ringe rundt om.

24. Og han sagde til mig: Dette er de Kogehuse, hvor Husets Tjenere* skulle koge Folkets Slagtoffer. *44, 11.

47. KAPITEL.

Ezekiel skildrer en Bæk, som gaar ud fra Templet, bliver dybere og dybere og overalt, hvor den kommer hen, fremkalder Liv og udbreder Velstignelse, hvorved betegnes den stedse rigere Aandens Livets og Frelsens Fylde, der skal udgaa fra Herren og udgydes over Menneskene ved Messias, 1-12. Han beskriver Grænserne af det hellige Land, som skal fordeles blandt Israeltterne og de Fremmede, 13-23.

Og han førte mig tilbage til Husets Indgang, og se, der gik Vand ud under Husets Dørtærskel mod Øst, thi Husets Forside vendte mod Øst; og Vandet løb ned fra Husets høire Side, søndenfor Alteret.

2. Og han førte mig ud ad Veien gjennem Porten mod Nord og førte mig omkring paa Veien udenfor hen til den ydre Port, paa Veien til den Port, som vender mod Øst, og se, der randt Vand fra den høire Side.

3. Idet Manden gik mod Øst med en Maalesnor i sin Haand, maalte han tusinde Alen, og han førte mig igjennem Vandet, Vand indtil Ankerne.

4. Og han maalte atter tusinde Alen, og han førte mig igjennem Vandet, Vand indtil Knæerne. Og han maalte atter tusinde Alen, og han førte mig igjennem Vand indtil Lænderne.

5. Og han maalte atter tusinde Alen; da var der en Bæk, som jeg ikke kunde vade igjennem; thi Vandet var høit, Vand til at svømme i, en Bæk, som ikke lod sig vade igjennem.

6. Og han sagde til mig: Har du seet det, Menneskesøn? Og han førte mig tilbage igjen langs Bækkens Bred.

7. Da jeg vendte tilbage, se, da stod der paa Bækkens Bred saare mange Træer paa den ene og paa den anden Side. Aab. 22, 2.

8. Og han sagde til mig: Dette Vand gaar ud til Egnen i Øst og løber ned til den øde Mark, og saa falder det i Havet*; naar det ledes ud i Havet, bliver Vandet** sundet.

*det døde Hav. **i Havet.

9. Og det skal ske: Alle levende Væsener, hvoraf det vrimler overalt, hvor Dobbeltbækken* kommer hen, skulle leve, og Fiskene skulle vorde saare mange; thi naar dette Vand kommer derhen, bliver der Sundhed og Liv overalt, hvor Bækken kommer hen. *d. e. den store Bæk; V. 5.

10. Og det skal ske: Fiskere skulle staa ved det* fra En-Gedi til En-Egla'im; det skal være et Sted til at kaste Fiskegarn ud; efter sine Slags skulle dets Fiske være, som det store Havs Fiske, saare mange.

*det døde Hav.

11. Men dets Myrer og dets Pytter skulle ikke blive sunde; de ere givne Saltet i Vold.

12. Og ved Bækken, paa dens Bred, paa den ene og paa den anden Side, skal der opvokse allehaande Frugttræer; deres Blade skulle ikke visne; og deres Frugt skal ikke faa Ende; hver Maaned skulle de bære ny Frugt,

thi Vandet til dem udgaar fra Helligdommen; og deres Frugt skal være til Spise, og deres Blade til Lægedom.

Ps. 1, 3. Aab. 22, 2.

13. Saa siger den Herre Herre: Dette er Grænsen, hvorefter I skulle tage eder Landet til Arv efter Israels tolv Stammer; Josef skal have to Lodder.

1 Mos. 48, 5. Jos. 17, 17.

14. Og I skulle tage det til Arv, den Ene som den Anden, fordi jeg har opløftet min Haand og svoret at at ville give eders Fædre det, og saaledes skal dette Land tilfalde eder til Arv.

20, 42. 1 Mos. 15, 18.

15. Og dette er Landets Grænse: Mod Nordsiden fra det store Hav paa Væien til Hetlon i Retning imod Zedad,

16. Hamat, Berota, Sibra'im, som ligger imellem Damaskus's Landemærke og Hamats Landemærke, det mellemste Hazer, som ligger henimod Havrans Landemærke.

17. Og saaledes er Grænsen fra Havet til Hazer-Enon ved Damaskus's Landemærke, og hvad Norden angaar, mod Nord, da er Hamat Grænse. Dette er Nordsiden.

18. Og Østsiden er Jordan mellem Havran og Damaskus og mellem Gilead og Israels Land; fra Grænsen til det østlige Hav skulle I maale. Dette er Østsiden.

19. Og Sydsiden, mod Sønden, er fra Tamar til Meribots Vand ved Kades; Arven skal naa hen til det store Hav. Dette er Sydsiden, mod Sønden.

48, 28. 4 Mos. 20, 13; 34, 5.

20. Og Vestsiden er det store Hav fra Grænsen indtil lige overfor Hamat. Dette er Vestsiden.

21. Og I skulle dele dette Land mellem eder efter Israels Stammer.

22. Og det skal ske: I skulle udlodde det til Arv iblandt eder og de Fremmede, som opholde sig midt iblandt eder, og som have avlet Børn midt iblandt eder, og de skulle være eder som den Indfødte blandt Israels Børn; sammen med eder skal Arv tilfalde dem midt iblandt Israels Stammer.

23. Og det skal ske: I den Stamme, hos hvilken den Fremmede opholder sig, der skulle I give ham hans Arv, siger den Herre Herre.

48. KAPITEL.

Det hellige Lands Inddeling: Syv af Israels Stammers Lodder mod Nord, 1-3, Hel-

ligdommens, Presterne og Leviternes, Stadens og Fyrstens Lodder i Midten, 9-22, de øvrige fem Stammers Lodder mod Syd, 23-29. Stadens Omfang, dens Porte og disses Navne, Stadens Navn, 30-33.

OG dette er Stammerne Navne: Fra Nordenden langs Veien til Hetlon til henimod Hamat, Hazer-Enon ved Damaskus's Landemærke, mod Norden, ved Siden af Hamat, skal Dan have Landet fra Østsiden til Havet, Dan een Lod.

47, 15, 17.

2. Og ved Dans Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Aser een Lod.

3. Og ved Aser's Landemærke, fra Østsiden og indtil Vestsiden, Naftali een Lod.

4. Og ved Naftalis Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Manasse een Lod.

5. Og ved Manasses Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Efra'im een Lod.

6. Og ved Efra'ims Landemærke, fra Østsiden og indtil Vestsiden, Ruben een Lod.

7. Og ved Rubens Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Juda een Lod.

8. Og ved Judas Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, skal den Gave være, som I skulle afgive, fem og tyve tusinde Stænger i Bredden og i Længden som een af Stammoderne, fra Østsiden indtil Vestsiden, og Helligdommen skal være midt deri.

45, 1; 42, 15 fg.

9. Den Gave, I skulle afgive til Herren, skal være i Længden fem og tyve tusinde Stænger og i Bredden ti tusinde.

10. Og Presterne skal den hellige Gave tilhøre, mod Nord fem og tyve tusinde Stænger og mod Vest i Bredden ti tusinde og mod Øst i Bredden ti tusinde og mod Syd i Længden fem og tyve tusinde, og Herrens Helligdom skal være midt deri.

11. Presterne, dem, som ere helligede blandt Zadoks Sønner, hvilke toge Vare paa, hvad jeg vilde have varetaget, som ikke forvildede sig, da Israels Børn fore vild, saaledes som Leviterne forvildede sig, 44, 15.

12. Dem skal den tilhøre som en Del af hin Gave af Landet, som et høihelligt Stykke ved Leviternes Landemærke.

47, 8.

13. Og Leviterne skulle ved Siden af Presterne Landemærke have fem

og tyve tusinde Stænger i Længde og ti tusinde i Bredde; al Længde skal være fem og tyve tusinde Stænger, og Bredden ti tusinde.

14. Og de skulle ikke sælge Noget deraf, og man skal ikke bortbytte Noget deraf, og Landets Førstegrøde skal ikke gaa over til Andre; thi den er helliget Herren.

15. Og fem tusinde Stænger, det, som er tilovers i Bredden, langs med de fem og tyve tusinde, det skal være almindeligt, til Brug for Staden, til Boliger og til Jorder, og Staden skal være midt deri.

16. Og dette er dens Maal: Nordsiden skal være fire tusinde og fem hundrede Stænger, og Sydsiden fire tusinde og fem hundrede, og Østsiden fire tusinde og fem hundrede, og Vestsiden fire tusinde og fem hundrede.

17. Og Staden skal have Jorder, mod Nord to hundrede og femti Stænger og mod Syd to hundrede og femti og mod Øst to hundrede og femti og mod Vest to hundrede og femti.

18. Og hvad der er tilovers i Længden, langs med den hellige Gave, ti tusinde Stænger mod Øst og ti tusinde mod Vest, det skal være langs med den hellige Gave, og Afgrøden deraf skal være til Brød for Stadens Arbejdere.

19. Og Stadens Arbejdere, af alle Israels Stammer, de skulle dyrke det*.
*Jordstykket V. 18.

20. Hele Gaven skal være fem og tyve tusinde Stænger i Længde og fem og tyve tusinde i Bredde; een Fjerdedel i Forhold til den hellige Gave* skulle I afgive til Stadens Eiendom.
V. 9-14.

21. Og Fyrsten skal have det, som er tilovers paa den ene og paa den anden Side af den hellige Gave og af Stadens Eiendom, langs med den fem og tyve tusinde Stænger brede Lod indtil den østre Grænse og mod Vest langs med de fem og tyve tusinde Stænger hen til den vestre Grænse, ved Siden af Stamlodderne*; det skal tilhøre Fyrsten, og den hellige

Gave og Husets Helligdom skulle være midt derimellem.

*d. e. Judas og Benjamin.
22. Og hvad der fra Leviternes Eiendom og fra Stadens Eiendom af, hvilke ere midt imellem det, der tilfalder Fyrsten, ligger mellem Judas Landemærke og Benjamins Landemærke, det skal tilhøre Fyrsten.

23. Og hvad de øvrige Stammer angaar, da skal fra Østsiden indtil Vestsiden Benjamin have een Lod.

24. Og ved Benjamins Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Simeon een Lod.

25. Og ved Simeons Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Isaskar een Lod.

26. Og ved Isaskars Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Sebulon een Lod.

27. Og ved Sebulons Landemærke, fra Østsiden indtil Vestsiden, Gad een Lod.

28. Og ved Gads Landemærke, paa Sydsiden, mod Sønden, skal Grænsen være fra Tamar til Meribas Vand ved Kades; Arven skal naa hen til det store Hav.
47, 19.

29. Dette er det Land, som I af Arven skulle udlodde til Israels Stammer, og disse ere deres Lodder, siger den Herre Herre.

30. Og dette er Stadens Ydergrænser: Paa Nordsiden fire tusinde og fem hundrede Stænger i Maal,

31. og Stadens Porte efter Israels Stammers Navne, tre Porte mod Norden: Rubens Port een, Judas Port een, Levis Port een.

32. Og paa Østsiden: Fire tusinde og fem hundrede Stænger og tre Porte: Josefs Port een, Benjamins Port een, Dans Port een.

33. Og Sydsiden: Fire tusinde og fem hundrede Stænger i Maal og tre Porte: Simeons Port een, Isaskars Port een, Sebulons Port een.

34. Vestsiden: Fire tusinde og fem hundrede Stænger; dens tre Porte: Gads Port een, Asers Port een, Naftalis Port een.

35. Trindt omkring: Atten tusinde Stænger. Og Stadens Navn skal fra den Dag være: Herren er der.

PROFETEN DANIEL.

1. KAPITTEL.

Daniel, som med Andre af Nebukadnezar er bleven bortført til Babel, bliver tilligemed Hananja, Misael og Asarja udvalgt til at opdrages til Kongens Tjeneste, 1-7. Daniel vil ikke besmitte sig ved at spise af Kongens kostelige Mad og faar derfor med sine Medbrødre Lov til kun at nyde Grønsager; deraf faa de endog et bedre Udseende end de, som spise af Kongens Mad, 8-16. Da de efter endt Opdragelse føres ind for Kongen, finde de at være meget visere end alle Babels Vise, 17-21.

I Jojakims, Judas Konges, tredje Regjeringsaar drog Nebukadnezar, Babels Konge, til Jerusalem og belejrede det. 2 Kron. 36, 6.

2. Og Herren gav Jojakim, Judas Konge, i hans Haand tilligemed en Del af Guds Huses Kar, og han bragte dem til Sinears Land, til sin Guds Hus; han bragte nemlig Karrene ind i sin Guds Skatkammer.

3. Og Kongen sagde til Aspenas, sin øverste Hofmand, at han skulde bringe nogle af Israels Sønner, baade af den kongelige Slægt og af de Fornemste, 1 Mos. 10, 10.
2 Kong. 20, 18.

4. Drengene, som vare uden noget Lyde og skønne af Udseende og med Evner til at forstaa al Visdom og til at lære Kundskab og til at blive kyndige i Vidskab, og som vare dygtige til at tjene i Kongens Palads, og at man skulde lære dem Kaldæernes Skrift og Tungemaal.

5. Og Kongen bestemte dem, hvad de hver Dag skulde have af Kongens kostelige Mad og af den Vin, han drak, og at man skulde opdrage dem i tre Aar, og naar disse vare omme, skulde de blive Kongens Tjenere.

6. Og iblandt dem vare af Judas Børn Daniel, Hananja, Misael og Asarja. 5, 18.

7. Og den øverste Hofmand gav dem Navne, og Daniel kaldte han Beltsazar og Hananja Sadrak og Misael Mesak og Asarja Abed-Nego. 5, 12; 10, 1.

8. Men Daniel satte sig fore i sit Hjerte, at han ikke vilde besmitte sig med Kongens kostelige Mad og med den Vin, han drak, og han bad den

øverste Hofmand om, at han maatte være fri for at besmitte sig dermed.

9. Og Gud lod Daniel finde Miskundhed og Barmhjertighed for den øverste Hofmands Ansigt.

1 Mos. 30, 21.

10. Og den øverste Hofmand sagde til Daniel: Jeg er bange for min Herre, Kongen, som har bestemt eders Mad og eders Drikke; thi hvorfor skulde han finde, at eders Ansigt saa værre ud end de Drenges, som ere paa eders Alder, og I saa bringe Skyld over mit Hoved hos Kongen?

11. Da sagde Daniel til Spisemesteren, som den øverste Hofmand havde sat over Daniel, Hananja, Misael og Asarja:

12. Prøv det dog med dine Tjenere i ti Dage og lad dem give os Grønsager at æde og Vand at drikke,

13. og tag saa vort Udseende i Øiesyn og de Drenges Udseende, som æde Kongens kostelige Mad, og gjør saa med dine Tjenere efter det, du da ser!

14. Og han hørte dem i denne Sag og prøvede det med dem i ti Dage.

15. Og da de ti Dage vare omme, saaes de at være skønnere af Udseende og federe paa Kjød end alle de Drengene, som aade Kongens kostelige Mad.

16. Da borttog Spisemesteren deres kostelige Mad og den Vin, de skulde drikke, og gav dem Grønsager.

17. Og disse fire Dreng gav Gud Kundskab og Forstand paa al Skrift og Visdom, og Daniel skjønte sig paa alle Syner og Drømme. 5, 11, 12.

18. Og da de Dage vare til Ende, efter hvilke Kongen havde bestemt, at de skulde føres ind, førte den øverste Hofmand dem ind for Nebukadnezars Ansigt.

19. Og Kongen talte med dem, og der fandtes ikke blandt dem allesammen Nogen som Daniel, Hananja, Misael og Asarja; saa bleve de da Kongens Tjenere.

20. Og i enhver Sag, hvortil der krævedes Visdom og Forstand, og som Kongen spurgte dem om, fandt han dem ti Gange at overgaa alle de

Tegnsudlæggere og Besværgere, som vare i hele hans Rige. 2, 48.

21. Og Daniel blev der* ligetil Kong Cyrus's første Aar.

*vedblev at være Hofbetjent. 6, 29.

2. KAPITEL.

Nebukadnezar har i sit andet Regjeringsaar en Drøm, men glemmer den; da Babels Vise ikke kunne fortælle og udtýde ham Drømmen, beslutter han, at de alle og iblandt dem ogsaa Daniel og hans Medbrødre skulle drøbes, 1-13. Daniel bejærer en Frist af Kongen, beder til Herren, som aabenbarer ham Drømmen og dens Betydning, hvorfor han lover og takker ham, 14-23. Daniel fortæller Drømmen for Kongen og udtýder den om tre store Verdensrigter, der alle skulle omstyrtes ved Messias's Rige, som skal bestaa til evig Tid, 24-45. Kongen oplyser ham og hans Medbrødre, 46-49.

OG i Nebukadnezars andet Regjeringsaar drømte Nebukadnezar Drømme, og hans Sind blev uroligt, og det var forbl med hans Søvn.

1 Mos. 41, 1. 8.

2. Og Kongen bød at kalde Tegnsudlæggerne og Besværgerne og Troldkarlene og Kaldæerne, forat de skulde fortælle Kongen hans Drømme; og de kom og stode for Kongen.

Es. 47, 12, 13.

3. Og Kongen sagde til dem: Jeg har drømt en Drøm, og mit Sind er blevet uroligt efter at faa Drømmen at vide.

4. Da talte Kaldæerne til Kongen paa Aramæisk: Kongen leve evindeligt! Sig dine Tjenere Drømmen! Saa skulde vi kundgjøre dig dens Udtydning.

5. Kongen svarede og sagde til Kaldæerne: Det Ord staar fast hos mig: Hvis I ikke kundgjøre mig Drømmen og dens Udtydning, saa skulde I blive huggede i Stykker og eders Huse gjorte til en Møgdynge.

6. Men dersom I kundgjøre mig Drømmen og dens Udtydning, saa skulde I faa Skjenk og Gave og stor Ære af mig. Derfor, siger mig Drømmen og dens Udtydning!

7. De svarede anden Gang og sagde: Kongen sig sine Tjenere Drømmen! Saa skulde vi sig, hvad den betyder.

8. Kongen svarede og sagde: Jeg ved for vist, at I ville vinde Tid, just fordi I have seet, at hint Ord staar fast hos mig.

9. Saa fremt I ikke sig mig Drømmen, er der een Dom over eder, og I Nor. 28*

have taget eder fore at sig mig et løgnagtigt og fordærveligt Ord, indtil Tiden forandrer sig; derfor, siger mig Drømmen, saa jeg kan vide, at I kunne kundgjøre mig dens Udtydning!

10. Kaldæerne svarede Kongen og sagde: Der er ikke et Menneske paa Jorden, som kan kundgjøre, hvad Kongen forlanger, efterdi ingen stor og mægtig Konge har forlangt saadan Ting af nogen Tegnsudlægger eller Besværgere eller Kaldæer.

11. Thi den Ting, Kongen forlanger, er svar, og der er ingen Anden, som kan kundgjøre den for Kongen, end Guderne, hvis Bølg ikke er hos Kjødet*.

*hos Menneskene.

12. Herover blev Kongen fortørnet og saare vred, og han bød at dræbe alle Babels Vise.

13. Og Befalingen udgik, og man begyndte at dræbe de Vise; og man ledte efter Daniel og hans Medbrødre, forat de skulde dræbes.

14. Da gav Daniel Arjok, Øverst for Kongens Livvagt, som var udgangen for at dræbe Babels Vise, et klogt og forstandigt Svar.

15. Han svarede og sagde til Arjok, Kongens mægtige Befalingsmand: Hvorfor denne strenge Befaling fra Kongen? Da fortalte Arjok Daniel Sagen.

16. Og Daniel gik ind og bad Kongen, at han vilde give ham Tid, forat han kunde kundgjøre Kongen Udtydningen.

17. Derpaa gik Daniel til sit Hus og fortalte Hananja, Misael og Asarja, sine Medbrødre, Sagen,

18. forat de skulde bede Himmelens Gud om Barmhertighed angaaende denne Hemmelighed, forat man ikke skulde dræbe Daniel og hans Medbrødre tilligemed Babels øvrige Vise.

19. Da blev Hemmeligheden aabenbaret Daniel i et Syn om Natten; da prisede Daniel Himmelens Gud.

V. 30.

20. Daniel tog tilorde og sagde: Lovet være Guds Navn fra Evighed og til Evighed! Thi Visdommen og Styrken hører ham til,

21. og han omskifter Tider og Stunder, afsætter Konger og indsætter Konger; han giver de Vise Visdom og de Forstandige Forstand;

4, 17, 26; 5, 21.

22. han aabenbarer det Dybe og

Skjalte; han ved, hvad der er i Mørket, og Lyset bor hos ham.

V. 28, 47. 1 Kor. 2, 10. Ps. 104, 2.

23. Dig, mine Fædres Gud, takker og priser jeg, fordi du har givet mig Visdom og Styrke og nu kundgjort mig, hvad vi bade dig om; thi Kongens Sag har du kundgjort os.

24. Derfor gik Daniel ind til Arjok, som Kongen havde givet det Hverv, at dræbe Babels Vise; han gik og sagde saaledes til ham: Dræb ikke Babels Vise! Før mig ind for Kongen! Saa vil jeg kundgjøre Kongen Udtydningen.

25. Da førte Arjok Daniel i Hast ind til Kongen og sagde saaledes til ham: Jeg har fundet en af de Bortførte fra Juda, som vil kundgjøre Kongen Udtydningen.

26. Kongen svarede og sagde til Daniel, hvis Navn var Beltsazar: Er du i Stand til at kundgjøre mig den Drøm, jeg har skuet, og dens Udtydning? 1, 7.

27. Daniel svarede Kongen og sagde: Den Hemmelighed, Kongen forlanger, magte Ingen Vise, Besværgere, Tegnsudlæggere eller Sandsigere at kundgjøre Kongen;

28. men der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer Hemmeligheder, og han har kundgjort Kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste Dage. Din Drøm og Syerne i dit Hoved paa dit Leie vare disse: v. 23.

29. Hos dig, o Konge, opstege paa dit Leie Tankerne om, hvad der skulde ske herefter; og han, som aabenbarer Hemmeligheder, kundgjorde dig, hvad der skal ske.

30. Og hvad mig angaar, da er det ikke ved nogen Visdom, som monne være hos mig fremfor hos alle andre Levende, at denne Hemmelighed er mig aabenbaret, men derfor, at Udtydningen skulde kundgjøres Kongen, og du skulde faa dit Hjertes Tanker at vide. 1 Mos. 41, 16.

31. Du, o Konge, skuede, og se, der var et stort Billede; dette Billede var vældigt, og dets Glans overvættedes stor; det stod lige for dig, og dets Udseende var forfærdeligt.

32. Dette Billedes Hoved var af fint Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber,

33. dets Ben af Jern, dets Fødder dels af Jern og dels af Ler.

34. Du skuede, indtil en Sten blev

løsreven, ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jern og Ler og knuste dem. V. 45.

35. Da knustes paa een Gang Jernet, Kobberet, Sølvet og Guldet, og de vare som Avner fra Sommerens Tærskelplads, og Vinden tog dem, og deres Sted blev slet ikke fundet. Men Stenen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden. Ps. 23, 14. Es. 17, 13 fg.

Jer. 13, 24. Ps. 37, 10. 38.

36. Det er Drømmen; og dens Udtydning skulle vi sige Kongen.

37. Du, o Konge, Kongernes Konge, hvem Himmelen Gud har givet Riget og Magten og Styrken og Æren, Ez. 26, 7. Jer. 28, 14. Dan. 4, 22; 5, 18.

38. Og allestedes, hvor Menneskenes Børn, Markens Dyr og Himmelenes Fugle monne bo, har han givet dem i din Haand og ladet dig herske over dem alle, — du er Hovedet af Guld. Jer. 27, 6.

39. Og efter dig skal der opkomme et andet Rige, ringere end dit, og atter et andet, et tredje Rige af Kobber, som skal herske over al Jorden.

40. Og et fjerde Rige skal være stærkt som Jernet; eftersom Jernet knuser og sønderlaar Alt, skal det som Jernet, der sønderknuser, sønderlaa og sønderknuse alle hine.

41. Og at du skuede Fødderne og Tærne dels af Pottemagerler og dels af Jern, det betyder, at det skal være et delt Rige, og at der skal være Noget af Jernets Styrke i det, eftersom du skuede Jernet blandet med Leret.

42. Og at Føddernes Tær vare dels af Jern og dels af Ler, — det betyder, at Riget til dels skal være stærkt og til dels skrøbeligt.

43. Og at du skuede Jernet blandet med Leret, det betyder, at det skulle blande sig ved Menneskesæd, men de skulle ikke hænge sammen, den ene med den anden, som Jernet ikke blander sig med Leret.

*d. e. Rigets Konger.

44. Og i disse Kongers Dage vil Himmelen Gud oprette et Rige, som ikke skal ødelægges i al Evighed, og hvis Herredømme ikke skal overlades til noget andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle hine Riger, men selv skal det staa fast evindeligt,

Ps. 2, 8 fg. 110, 1. 2. 6. 1 Kor. 15, 24.

45. eftersom du skuede, at en Sten blev løsreven fra Bjerg, ikke med

Hænder, og knuste Jernet, Kobberet, Løret, Sølvet og Guldet. Den store Gud har kundgjort Kongen, hvad der skal ske herefter, og fast staaer Drømmeren, og troværdig er dens Udtydning.

V. 34, Ps. 118, 22.

46. Da faldt Kong Nebukadnezar paa sit Ansigt og tilbad Daniel, og han bød, at man skulde ofre ham Madoffer og Røgelse. Ap. G. 14, 11 fg.

47. Kongen svarede Daniel og sagde: Sandt er det, at eders Gud er Guders-Gud og Kongers Herre og Hemmelighedens Aabenbarer, efterdi du har kunnet aabenbare denne Hemmelighed.

2 Mos. 15, 11. Ps. 86, 8. Dan. 2, 22, 28.

48. Derpaa gjorde Kongen Daniel stor, og han skjenkede ham mange store Gaver og satte ham til Befalingsmand over hele Babels Landskab og til øverste Forstander over alle Babels Vise. V. 6. 1 Mos. 41, 41.

49. Og Daniel bad Kongen, og han overdrog Styrelsen af Babels Landskab til Sadrak, Mesak og Abed-Nego; men Daniel var i Kongens Port*. 1, 7; 3, 12. 30. *ved Kongens Hof.

3. KAPITEL.

Nebukadnezar lader gjøre et stort Guldbillede, som alle hans Undersaatter skulde tilbede; ellers skulde de kastes i en gløende Ovn, 1-7. Daniels tre Medbrødre, som ikke ville tilbede det, anklages for Kongen, og da de ikke lade sig skrække ved hans Trusler, lader han dem kaste i Ovens, 8-23. Kongen ser dem og en Guds Engle med dem gaa inde i Ovens, byder dem komme ud, og de findes aldeles uskadede, 24-27. Kongen priser deres Gud, forbyder alle sine Undersaatter at bespøtte ham og opheier hine tre Mænd, 28-30.

KONG Nebukadnezar gjorde et Billede af Guld; dets Højde var seksti Alen, dets Bredde seks Alen; han opreiste det i Duras Dal i Babels Landskab.

2. Og Kong Nebukadnezar sendte Bud afsted for at forsamle Satraperne, Statholderne og Landshøvdingerne. Overdommerne, Skatmesterne, de Lovkyndige, Dommerne og alle Landskabernes Embedsmænd, at de skulde komme til Indvielsen af det Billede, Kong Nebukadnezar havde opreist.

3. Da forsamledes Satraperne, Statholderne og Landshøvdingerne, Overdommerne, Skatmesterne, de Lovkyndige, Dommerne og alle Land-

skabernes Embedsmænd til Indvielsen af det Billede, Kong Nebukadnezar havde opreist, og de traadte hen foran det Billede, Nebukadnezar havde opreist.

4. Og Herolden raabte med vældig Røst: Eder være det sagt, I Folk, Slægter og Tungemaal:

5. Paa den Tid, I høre Lyden af Hornet, Rørfløiten, Citaren, Harpen, Psalteren og Sækkepiben og alle Slags Strengelæg, skulde I falde ned og tilbede det Guldbillede, Kong Nebukadnezar har opreist.

6. Og den, som ikke falder ned og tilbeder, skal i den samme Stund kastes midt i den brændende Ildovn.

Aab. 13, 15.

7. Derfor, paa den samme Tid, da alle Folkene hørte Lyden af Hornet, Rørfløiten, Citaren, Harpen, Psalteren og alle Slags Strengelæg, da faldt alle Folk, Slægter og Tungemaal ned og tilbede det Guldbillede, Kong Nebukadnezar havde opreist.

8. Derfor gik paa den samme Tid kaldæiske Mænd frem og anklagede Jøderne.

9. De toge tilorde og sagde til Kong Nebukadnezar: Kongen leve evindeligt!

10. Du, o Konge, gav en Befaling, at hvert Menneske, som hørte Lyden af Hornet, Rørfløiten, Citaren, Harpen, Psalteren og Sækkepiben og alle Slags Strengelæg, skulde falde ned og tilbede Guldbilledet, 6, 13.

11. og den, som ikke faldt ned og tilbad, skulde kastes midt i den brændende Ildovn.

12. Der er jødiske Mænd, hvem du har overdraget Styrelsen af Babels Landskab, Sadrak, Mesak og Abed-Nego; disse Mænd have ikke agtet paa dig, o Konge! Dine Guder tjene de ikke, og det Guldbillede, du har opreist, tilbede de ikke. 2, 49.

13. Da bød Nebukadnezar i Vrede og Harme at føre Sadrak, Mesak og Abed-Nego frem; da blev disse Mænd førte frem for Kongen.

14. Nebukadnezar tog tilorde og sagde til dem: Er det et oplagt Raad, Sadrak, Mesak og Abed-Nego? Min Gud tjene I ikke, og det Guldbillede, jeg har opreist, tilbede I ikke.

15. Nu, hvis I paa den Tid, I høre Lyden af Hornet, Rørfløiten, Citaren, Harpen, Psalteren og Sækkepiben og alle Slags Strengelæg, ere rede til at falde ned og tilbede det Billede,

Jeg har gjort, saa er det godt; men hvis I ikke tilbede, saa skulle I i samme Stund kastes midt i den brændende Ildovn, og hvo er den Gud, som redder eder af mine Hænder?

2 Mos. 5, 2.

16. Sadrak, Mesak og Abed-Nego svarede og sagde til Kongen: O Nebukadnezar! Vi have ikke nødtigt at svare dig et Ord herpaa.

17. Se, vor Gud, som vi tjene, er mægtig til at redde os; af den brændende Ildovn og af din Haand, o Konge, vil han redde.

Ps. 66, 15; 68, 21. Es. 43, 2.

18. Men om ikke, da skal det være dig vitterligt, o Konge, at vi ikke ville tjene dine Guder eller tilbede det Guldbillede, du har opreist.

2 Mos. 20, 5; 23, 24; 34, 14.

19. Da blev Nebukadnezar fuld af Harme, og hans Ansigts Udseende forandrede sig mod Sadrak, Mesak og Abed-Nego. Han svarede og sagde, at man skulde gøre Ovnen syv Gange hedere, end man havde fundet for godt at ophede den.

20. Og nogle Mænd, vældige Stridsmænd, som vare i hans Hær, bød nan at binde Sadrak, Mesak og Abed-Nego for at kaste dem i den brændende Ildovn.

21. Da blev disse Mænd bundne i sine Skjorter, sine Kjørtler og sine Kapper og sine øvrige Klæder; og de blev kastede midt i den brændende Ildovn.

22. Derfor, saasom Kongens Ord var strengt, og Ovnen overmaade ophedet, dræbte Ildens Lue hine Mænd, som havde bragt Sadrak, Mesak og Abed-Nego op.

23. Men disse tre Mænd, Sadrak, Mesak og Abed-Nego, faldt bundne midt i den brændende Ildovn.

24. Da forfærdedes Kong Nebukadnezar og stod hastig op. Han tog tilorde og sagde til sine Raadsherrer: Kastede vi ikke tre Mænd bundne midt i Ilden? De svarede og sagde til Kongen: Jo visselig, o Konge!

25. Han svarede og sagde: Se jeg ser fire Mænd, som gaa løse omkring midt i Ilden, og der er ingen Skade at se paa dem, og den Fjerdes Udseende ligner en Gudesøns.

26. Da gik Nebukadnezar hen til den brændende Ildovns Dør. Han tog tilorde og sagde: Sadrak, Mesak og Abed-Nego, I, den højeste Guds Tjenere! Gaar ud og kommer hid!

876

Da gik Sadrak, Mesak og Abed-Nego midt ud af Ilden.

27. Og Satraperne, Statholderne, Landshøvdingerne og Kongens Raadsherrer forsamlede sig; de saa disse Mænd, at Ilden ikke havde havt Magt over deres Legemer, og at Haaret paa deres Hoveder ikke var sveudet, og at deres Skjorter ikke vare forandrede, og at Lugt af Ild ikke var kommen paa dem.

28. Nebukadnezar tog tilorde og sagde: Lovet være Sadraks, Mesaks og Abed-Negos Gud, der sendte sin Engel og reddede sine Tjenere, som forlode sig paa ham og handlede imod Kongens Ord og hengave sine Legemer for ikke at tjene eller tilbede nogen Gud uden sin Gud.

6, 33. Ap. G. 5, 29.

29. Saa giver jeg da nu det Bud, at den af ethvert Folk, Slægt og Tungemaal, som i Tale forser sig mod Sadrak, Mesaks og Abed-Negos Gud, skal hugges i Stykker, og hans Hus gjøres til en Møgdyng, fordi der ingen anden Gud er, der magter saaledes at frøise.

Esr. 6, 11. Ps. 68, 21.

30. Da ophøiede Kongen Sadrak, Mesak og Abed-Nego til Ære og Værdighed i Babels Landskab.

2, 49.

4. KAPITEL.

Nebukadnezar kundgør for alle sine Undersaatter en Drøm, han har haft, om et saare stort og herligt Træ, der skulde omhugges, en Drøm, hvis Udtydning Ingen har kunnet sige ham, 1-18, undtagen Daniel, som har udlagt den saaledes, at Nebukadnezar for sit Houmods Skyld skal miste sin Forstand og sit Rige og en lang Tid leve blandt Dyrene, hvorhos Daniel har formanet ham til Omvendelse, 19-27. Denne Drøm er bleven opfyldt paa ham; men omstider har han faaet sin Forstand og sin Herlighed igjen, hvorfor han nu priser og ophøier Gud, 28-37.

KONG Nebukadnezar til alle Folk, Slægter og Tungemaal, som bo paa den hele Jord: Eders Fred werde mangfoldig!

6, 26.

2. De Tegn og Undere, som den højeste Gud har gjort mod mig, behøger det mig at kundgjøre.

Ps. 66, 16.

3. Hans Tegn, — hvor store ere de, og hans Undere, — hvor mægtige! Hans Rige er et evigt Rige, og hans Herredømme varer fra Slægt til Slægt.

V. 34; 6, 27; 7, 14.

4. Jeg, Nebukadnezar, levede ro-

lig i mit Hus og lykkelig i mit Palads.

5. Jeg havde en Drøm, og den forfærdede mig, og Tankerne paa mit Leie og Synerne i mit Hoved forskrækkede mig. 3, 1.

6. Og der blev given Befaling af mig om at føre alle Babels Vise ind for mig, forat de skulde kundgjøre mig Drømmens Udtydning.

7. Da kom Tegnsudlæggerne, Bæsværgerne, Kaldærne og Sandsigerne ind, og jeg sagde dem Drømmen; men dens Udtydning kunde de ikke sige mig.

8. Men tilsidst kom Daniel ind for mig, hvis Navn er Beltsazar efter min Guds Navn, og i hvem de hellige Guders Aand er, og jeg sagde ham Drømmen: 5, 11, 14.

9. Beltsazar, du Øverste blandt Tegnsudlæggerne! Eftærdi jeg ved, at de hellige Guders Aand er i dig, og at ingen Hemmelighed er dig for vanskelig, saa sig mig nu min Drøms Syner, som jeg har seet, sig mig Udtydningen deraf! Ez. 28, 3.

10. Og Synerne i mit Hoved paa mit Leie vare: Jeg saa, og se, et Træ stod midt paa Jorden, og dets Høide var stor;

11. stort var Træet og stærkt, og dets Høide naaede til Himmelen, og man kunde se det lige til hele Jordens Ende;

12. dets Løv var deilig, og dets Frugt var mangfoldig, og Føde var der paa det for Alle; under det fandt Markens Dyr Skygge, og i dets Grene boede Himmelens Fugle, og alt Kjød nærede sig af det. Ez. 17, 23; 51, 6.

13. Jeg saa i Synerne i mit Hoved paa mit Leie, og se, en Vægter og Hellig for ned fra Himmelen.

14. Han raabte med Vælde, og saaledes sagde han: Hugger Træet ned og hugger dets Grene af, ryster dets Løv af og spreder dets Frugt! Dyrene under det skulle fly bort, og Fuglene fra dets Grene. V. 23.

15. Men lader dets Rodskud staa igjen i Jorden, men i Lænker af Jern og Kobber, i Markens Græs! Og med Himmelens Dug skal han vædes, og med Dyrene skal han have Del i Jordens Urter.

*den ved Træet betegnede Person; V. 23.

16. Hans Hjerte skal blive forandret, saa det ikke er et Menneskes, og et Dyrs Hjerte skal gives ham, og syv Tider skulle fare hen over ham,

17. Paa Vægternes Bestemmelse beror Tingen, og paa de Helliges Befaling Sagen, indtil de Levende erkjende, at den Høieste har Magt over Menneskenes Kongedømme og giver det til den, han vil, og sætter den Ringeste blandt Mennesker over det. 2, 21; 5, 21. 1 Sam. 16, 1. 12.

18. Denne Drøm saa jeg, Kong Nebukadnezar, og du, Beltsazar, kundgjør mig dens Udtydning, efterdi alle mit Riges Vise ikke kunne sige mig, hvad den betyder; men du er i Stand dertil, thi de hellige Guders Aand er i dig. V. 8, 9.

19. Da var Daniel, hvis Navn er Beltsazar, en Stund forskrækket, og hans Tanker forfærdede ham. Kongen tog da tilorde og sagde: Beltsazar! Lad ei Drømmen og Udtydningen forfærde dig! Beltsazar svarede og sagde: Min Herre! Maatte dog denne Drøm gjælde dem, der hode dig, og dens Udtydning dine Fjender!

20. Det Træ, du saa, som var stort og stærkt, og hvis Høide naaede til Himmelen, og som man kunde se over hele Jorden, V. 10 fg.

21. og hvis Løv var deilig, og hvis Frugt var mangfoldig, og paa hvilket der var Føde for Alle, under hvilket Markens Dyr havde Tilhold, og i hvis Grene Himmelens Fugle boede,

22. det er dig, o Konge, du, som er stor og mægtig, og hvis Vælde er stor og naar til Himmelen, og hvis Herredømme er lige til Jordens Ende. 2, 37; 5, 18.

23. Men at Kongen saa en Vægter og Hellig fare ned fra Himmelen, som sagde: Hugger Træet ned og fordærrer det, men lader dets Rodskud staa igjen i Jorden, men i Lænker af Jern og Kobber, i Markens Græs, og med Himmelens Dug skal han vædes, og med Markens Dyr skal hans Del være, indtil syv Tider ere farne hen over ham, — V. 13 fg.

24. da er dette Udtydningen, o Konge, og dette den Høiestes Beslutning, som kommer over min Herre Kongen:

25. Du skal vende udstødt fra Menneskene, og hos Markens Dyr skal din Bolig være, og Urter skal du søde som Okserne, og med Himmelens Dug skal du vædes, og syv Tider skulle fare hen over dig, indtil du erkjender, at den Høieste har Magt

over Menneskenes Kongedømme og giver det til den, han vil.

stand til mig igjen, og mit Kongedømmes Herlighed, min Pragt og min Glans kom til mig igjen, og mine Raadherrer og mine Store opsøgte mig, og i mit Kongedømme blev jeg igjen indsat, og større Magt blev mig tillagt. 2 Sam. 19, 41.

5. 21. Es. 37, 16.
26. Men at der sagdes, man skulde lade Træets Rodstub staa igjen, det betyder, at dit Rige skal være dit fra den Tid, du erkjender, at Himlene have Magten.

27. Derfor, o Konge, lad mit Raad behage dig, og afbryd dine Synder ved Retfærdighed og dine Misgjerninger ved Barmhertighed mod Elendige, om din Ro skal blive varig.

37. Nu priser og ophøjer og ærer jeg, Nebukadnezar, Himmels Konge; thi alle hans Gjerninger ere Sandhed, og hans Stier Ret, og dem, som vandre i Hofvod, magter han at ydmyge. 5, 20. Luk. 1, 51, 1 Pet. 5, 5, 6.

Ordsp. 16, 6.

28. Alt dette kom over Kong Nebukadnezar.

29. Da tolv Maaneder vare til Ende, vandrede han omkring paa det kongelige Palads i Babel.

30. Da tog Kongen tilorde og sagde: Er ikke dette det store Babel, som jeg har bygget til Kongesæde ved min Krafts Styrke og til min Herligheds Ære?

31. Endnu var Ordet i Kongens Mund, da faldt der en Røst fra Himmelen: Til dig, Kong Nebukadnezar, siges: Riget er gaaet fra dig.

32. og fra Menneskene bliver du udstødt, og hos Markens Dyr skal din Bolig være, Urter skal du æde som Okserne, og syv Tider skulle fare hen over dig, indtil du erkjender, at den Høieste har Magt over Menneskenes Kongedømme og giver det til den, han vil. 5, 21.

33. I samme Stund blev Ordet fuldkommet paa Nebukadnezar, og fra Menneskene blev han udstødt, og Urter aad han som Okserne, og af Himmels Dug blev hans Krop vædet, indtil hans Haar voksede som Ørnefjæder, og hans Negle som Fugleklor. V. 15.

34. Men da de Dage* vare til Ende, opløftede jeg, Nebukadnezar, mine Øine til Himmelen, og min Forstand kom til mig igjen, og jeg lovede den Høieste og prisede og ærede ham, som lever evindeligt, ham, hvis Herredømme er et evigt Herredømme, og hvis Rige varer fra Slægt til Slægt**. *V. 26. 32. **V. 3.

35. Og alle de, der bo paa Jorden, ere som Intet at agte, og efter sin Vilje gjør han med Himmels Hær og med dem, som bo paa Jorden, og der er Ingen, som kan hindre hans Haand og sige til ham: Hvad gjør du?

Es. 40, 17; 43, 13; 45, 9.

36. Paa samme Tid kom min For-

5. KAPITEL.

Belsazar, Babels Konge, holder et stort Gjæstebud. Aarved han vanhelligt Templets Kar. 1-4. Han ser en Haand skrive paa Væggen en Skrift, som Ingen kan læse og udtøye, og bliver forferdet. 5-9. Daniel hentes, han læser Skriften og udlægger den om Kongen selv og hans Riges Undergang. 10-23. Belsazar lader efter Løfte Daniel høre, men omkommer samme Nat. 29, 30.

KONG Belsazar gjorde et stort Gjæstebud for sine tusinde Store, og for de Tusinders Aasyn drak han Vin.

Est. 1, 3, 5.

2. Belsazar befalede, da Vinen smagte ham, at man skulde bringe de Kar af Guld og Sølv, som Nebukadnezar, hans Fader, havde borttaget fra Templet i Jerusalem, forat Kongen og hans Store, hans Hustruer og hans Medhustruer kunde drikke af dem.

3. Man bragte da de Guldkar, som man havde borttaget fra Templet, fra Guds Hus i Jerusalem; og de drak af dem, Kongen og hans Store, hans Hustruer og hans Medhustruer.

4. De drak Vin og prisede Guderne af Guld og Sølv, Kobber, Jern, Træ og Sten.

5. I sammæ Stund kom Fingre af en Menneskehaand frem og skreve lige overfor Lysstagen paa Kalken af Væggen i Kongens Palads; og Kongen saa den Haand, som skrev.

6. Da skiftede Kongen Farve, og hans Tanker forferdede ham, og hans Lænders Baand blev slappede, og hans Knæ sloge mod hinanden.

7. Kongen raabte med vældig Røst, at man skulde lade Besværgerne, Kaldæerne og Sandsigerne komme ind. Kongen tog da tilorde og sagde til Babels Vise: Hvilket som helst Menneske der læser denne Skrift og kundgør mig dens Udtødning, han skal iføres Purpur og faa en

Guldkjæde om sin Hals, og i Magt skal han være den Tredje i Riget.

2, 2; 4, 6, 7; 5, 16.

8. Da kom alle Kongens Vise ind; men de vare ikke i Stand til at læse Skriften og kundgjøre Kongen dens Udtydning.

9. Da blev Kong Belsazar saare forferdet, og han skiftede Farve, og hans Store bleve saare forvirrede.

10. Ved Kongens og hans Stores Ord kom Dronningen ind i Gæstebudsalen. Dronningen tog da til orde og sagde: Kongen leve evindeligt! Lad ikke dine Tanker forferde dig, og skift ikke Farve! 2, 4.

11. Der er en Mand i dit Rige, i hvem de hellige Guders Aand er, og i din Faders Dage blev Oplysning og Klogskab og Visdom som Guders Visdom funden hos ham; og Kong Nebukadnezar, din Fader, — til Øverste for Tegusudlæggerne, Besværgerne, Kaldærne, Sandsigerne ophøiede din Fader ham, o Konge,

4, 8, 9, 18; 2, 48.

12. fordi der fandtes hos ham en ypperlig Aand og Kundskab og Indsigt, Udtydning af Drømme og Forklaring af Gaader og Løsning af Knuder, — hos ham, Daniel, som Kongen gav Navnet Belsazar; Lad nu Daniel blive kaldet! Saa kundgør han dig Udtydningen. Ez. 28, 3. Dan. 1, 17, 7.

13. Derpaa blev Daniel ført ind for Kongen. Kongen tog da til orde og sagde til Daniel: Er du Daniel, en af de Bortførte fra Juda, som Kongen, min Fader, førte hid fra Juda? 1, 6.

14. Jeg har hørt om dig, at Guders Aand er i dig, og at Oplysning og Indsigt og ypperlig Visdom er funden hos dig.

15. Og nu ere de Vise, Besværgerne, blevene førte ind for mig for at læse denne Skrift og kundgjøre mig dens Udtydning; men de ere ikke i Stand til at kundgjøre mig Sagens Udtydning.

16. Men jeg har hørt om dig, at du kan give Udtydninger og løse Knuder; kan du nu læse Skriften og kundgjøre mig dens Udtydning, saa skal du iføres Purpur og faa en Guld-kjæde om din Hals, og i Magt skal du være den Tredje i Riget.

17. Da svarede Daniel og sagde for Kongen: Dine Gaver kan du selv beholde, og dine Foræringer skjenke du en Anden! Alligevel skal jeg læse

Skriften for Kongen og kundgjøre ham dens Udtydning.

18. Du Konge! Den højeste Gud gav Nebukadnezar, din Fader, Riget og Magten og Æren og Herligheden; 2, 37; 4, 22.

19. og for den Magts Skyld, han havde givet ham, bævede og frygtede alle Folk, Slægter og Tungemaal for ham; hvem han vilde, slog han ihjel, og hvem han vilde, lod han leve, og hvem han vilde, ophøiede han, og hvem han vilde, fornødrede han.

20. Men da hans Hjerter ophøiede sig, og hans Aand forhærdede sig til Formastelse, blev han nedstødt fra sin Kongetrone, og Æren blev tagen fra ham. 4, 30. 37. Ez. 28, 2 fg. 31, 10 fg.

21. Og fra Menneskenes Børn blev han udstødt, og hans Hjerter blev Dyrenes ligt, og hos Vildæslerne var hans Bolig; Urter fik han at æde som Okserne, og af Himmels Dug blev hans Legeme vædet, indtil han erkjendte, at den højeste Gud hersker over Menneskenes Kongedømme og sætter derover den, han vil.

2, 21; 4, 14, 17, 25, 32.

22. Men du, hans Søn, Belsazar, har ikke ydmyget dit Hjerter, uagtet du vidste alt dette;

23. men imod Himmels Herre har du ophøiet dig, og hans Huses Kar har man bragt frem for dig, og du og dine Store, dine Hustruer og dine Medhustruer have drukket Vin af dem, og Guderne af Sølv og Guld, Kobber, Jern, Træ og Sten, som ikke se og ikke høre og ikke skønne, har du priset; men den Gud, i hvis Haand din Aande er, og hvem alle dine Vele tilhøre, har du ikke æret.

V. 2 fg. Ps. 116, 4 fg. 136, 15 fg.

24. Da blev hin Haand udsendt fra ham, og denne Skrift tegnet.

25. Og dette er Skriften, som er tegnet: Mene, Mene, Tekel, Ufarstu*.

*d. e. tallet, tallet, veiet og man deler.

26. Dette er Ordets Udtydning: Mene, tallet har Gud dit Kongedømmes Dage og gjort Ende paa det;

27. Tekel, veiet er du paa Vegt-skaal og funden for let: Nah. 1, 14.

28. Peres, delt er dit Kongedømme og givet Mederne og Perserne.

29. Da bød Belsazar, og man iførte Daniel Purpuret og lagde Guld-kjæden om hans Hals, og man udraabte om ham, at han i Magt skulde være den Tredje i Riget. 1 Mos. 41, 42.

30. I den samme Nat blev Belsazar, Kaldsærkongen, ihjelslagen.

Job 24, 25.

6. KAPITEL.

Mederen Darius sætter over sit Rige 120 Satraper og over dem tre Landshøvdinge, blandt dem Daniel, som overgaar de andre og vinder i høieste Grad Kongens Yndest, 1-4. Misundelige herover overtale de andre Kongen til at befale, at Ingen i 30 Dage maa vende sig med Bøn om Noget til nogen Anden end til Kongen; ellers skal han kastes i Løvekulen. 5-10. Daniel, der fremdeles, som han plejede, beder til sin Gud tre Gange om Dagen, anklages, og Kongen maa mod sin Vilje lade ham kaste i Løvekulen. 11-18; men den følgende Dags Morgen finder Kongen ham til sin store Glæde uskadt, lader ham optage af Kulen og hans Anklagere kaste i den; disse fortæres straks af Løverne, 19-25. Darius byder, at alle hans Undersaatter skulle frygte og ære Daniels Gud, 26-29.

OG Mederen Darius modtog Riget, da han var to og seksti Aar gammel.

2. Det behagede Darius at sætte over Riget hundrede og tyve Satraper, som skulde være i det hele Rige,

3. og over dem tre Rigsraader, af hvilke Daniel var een, for hvilke hine Satraper skulde gjøre Regnskab, forat Kongen ikke skulde lide noget Tab.

4. Da overgik denne Daniel Rigsraaderne og Satraperne, efterdi der var en ypperlig Aand i ham, og Kongen tænkte paa at sætte ham over det hele Rige.

5. Da søgte Rigsraaderne og Satraperne at finde Sag mod Daniel Rigets Styrelse angaaende, men ingen Sag og intet Slet kunde de finde, eftersom han var tro, og ingen Forseelse og intet Slet fandtes hos ham.

Pa. 94, 21.

6. Da sagde disse Mænd: Vi finde ingen Sag mod denne Daniel, medmindre vi kunde finde den mod ham i hans Guds Lov.

7. Da stormede disse Rigsraader og Satraper ind til Kongen og sagde til ham: Kong Darius leve evindeligt!

2, 4; 3, 9.

8. Alle Rigets Befalingsmænd, Statholderne og Satraperne, Raads herrerne og Landshøvdingerne, have med hverandre raadslaaet om, at der maa blive udstedt en kongelig Forordning og givet et strengt Forbud, at hver den, som i tretti Dage beder

nogen Gud eller noget Menneske, uden dig, o Konge, om Noget, skal kastes i Løvekulen.

9. Saa udsted nu, o Konge, Forbudet og lad det opsætte skriftlig, saa det ikke kan forandres ifølge Medernes og Persernes Lov, som ikke kan tilbagekalde. Est. 1, 19; 8, 8.

10. Ifølge deraf lod Kong Darius Skriftet og Forbudet opsætte.

11. Men saasnart Daniel fik at vide, at Skriftet var opsat, gik han ind i sit Hus; og han havde Vinduer aabne paa sin Sal mod Jerusalem, og tre Gange om Dagen bøjede han sine Knæ med Bøn og Lovprisning for sin Guds Aasyn, ganske som han havde gjort før. Pa. 55, 18.

12. Da stormede hine Mænd hen og fandt Daniel bedende og bønfuldende for sin Gud.

13. Derpaa kom de frem for Kongen og sagde om Kongens Forbud: Har du ikke ladet opsætte et Forbud, at hvert Menneske, som i tretti Dage beder nogen Gud eller noget Menneske, uden dig, o Konge, om Noget, skal kastes i Løvekulen? Kongen svarede og sagde: Det Ord staar fast ifølge Medernes og Persernes Lov, som ikke kan tilbagekalde. 3, 10.

14. Da svarede de og sagde for Kongen: Daniel, som er en af de Bortførte fra Juda, har ikke agtet paa dig, o Konge, eller paa det Forbud, du har ladet opsætte; tre Gange om Dagen beder han sin Bøn. 5, 13.

15. Da Kongen hørte dette, blev han saare bedrøvet, og han vendte sin Hu til Daniel for at redde ham, og indtil Solen gik ned, gjorde han sig Umage for at udfri ham.

16. Da stormede hine Mænd ind paa Kongen og sagde til Kongen: Vid, o Konge, at Mederne og Perserne have en Lov, at intet Forbud og ingen Forordning, som Kongen udsteder, kan forandres.

17. Saa gav Kongen Befaling, og man hentede Daniel og kastede ham i Løvekulen. Kongen tog da tilorde og sagde til Daniel: Din Gud, som du stadig tjener, han frelse dig!

18. Og en Sten blev bragt og lagt over Kulens Aabning, og Kongen forseglede den med sin Signetring og med sine Stores Signetring, forat der ikke skulde forandres Noget med Daniel. Matt. 27, 60, 64.

19. Da gik Kongen til sit Palads og tilbragte Natten fastende, og han

lod ikke sine Medhustruer føre ind til sig, og Søvnene flyede fra ham.

Est. 6, 1.

20. Derpaa stod Kongen op ved Morgengry, da det blev lyst, og skyndte sig hen til Løvekulen.

21. Og da han kom nær til Kulen, til Daniel, raabte han med sorgfuld Røst. Kongen tog tilorde og sagde til Daniel: Daniel, den levende Guds Tjener! Har din Gud, som du stadig har tjent, magtet at frelse dig fra Løverne?

22. Derpaa talte Daniel med Kongen: Kongen leve evindeligt!

23. Min Gud sendte sin Engel og lukkede Løvernes Gab, saa de ikke havde gjort mig nogen Skade, fordi jeg er funden uskyldig for ham, og heller ikke for dig, o Konge, har jeg gjort noget Ondt.

3. 28. Ps. 34, 8; 91, 10. 13. 2 Tim. 4, 17.

24. Da blev Kongen saare glad og bød, at man skulde drage Daniel op af Kulen; og Daniel blev dragen op af Kulen, og der fandtes ingen Skade paa ham, fordi han havde troet paa sin Gud.

Jer. 39, 18.

25. Og Kongen gav Befaling, og man hentede hine Mænd, som havde anklaget Daniel, og man kastede dem, deres Børn og deres Hustruer i Løvekulen; og de naaede ikke Bunden i Kulen, førend Løverne toge fat i dem og knuste alle deres Ben.

26. Derpaa skrev Kong Darius til alle Folk, Slægter og Tungemaal, som boede paa den hele Jord: Eders Fred werde mangfoldig!

4, 1 fg.

27. Af mig er givet Befaling, at man i hele mit Kongeriges Herredømme skal skjælte og frygte for Daniels Gud; thi han er den levende Gud og den, som bliver evindeligt, og hans Rige ødelægges ikke, og hans Herredømme varer indtil Enden.

Ps. 9, 8; 102, 28. Dan. 4, 3. 34; 7, 14.

28. Han frelser og udfrier og gjør Tegn og Undere i Himmelen og paa Jorden, han, som frelste Daniel af Løvernes Vold.

29. Og denne Daniel nød Ære og Lykke under Darius's Regjering og under Perseren Cyrus's Regjering.

1, 21.

7. KAPITEL.

I Kong Belsazars første Aar faar Daniel et Drømmesyn, som han optegner. 1. Han ser fire Dyr under en Storm stige op af Havet (Folkeverdenen), en Løve med Ør-

nevinger, der siden faar Lighed med et Menneske, en Bjørn med tre Ribben i Gabet, en Parder med fire Fuglevinger og fire Hoveder og et fjerde, saare forførdeligt Dyr, som har ti Horn, blandt hvilke der omsider opvokser et lidet Horn med Menneskeøine og en Mund, der tuler formastelige Ord, 2-8. Derefter ser han Gud, omgivet af tallose Engle. holde Dom over det fjerde Dyr og tilintetgjøre det, 9-12, og derpaa En, der ligner et Menneske og kommer i Himmelsens Skjær (Messias), modtage af ham et evigt Herredømme over alle Folk, 13. 14. Paa den forførdede Profets Bøn forklarer en af Englene ham Synet om fire Kongeriger, som skulle følge paa hverandre, og efter hvilke Guds Folk skal faa Riget i Eie, 15-18, og da han ønsker at faa nærmere Besked om det fjerde Dyr, oplyser Engelen ham om, at Dyret er et fjerde Rige, der skal ødelægge Alt paa Jorden, dets ti Horn ti Konger og dets elleste en Konge, der skal undertrykke Guds Folk og søge at gjøre Ende paa dets Gudsdyrkelse, men derpaa blive tilintetgjort af Gud (Antiochisten), hvorefter Guds Folk skal faa Riget til evig Tid, 19-27. Profeten er forførdet over Synet, men bevarer det i sit Hjerte, 28.

I Belsazars, Babels Konges, første Aar havde Daniel en Drøm og Syner i sit Hoved paa sit Leie; derpaa skrev han Drømmen op, og dens hovedsagelige Indhold fortalte han.

2. Daniel tog tilorde og sagde: Jeg saa i mit Syn om Natten, og se, Himmelsens fire Vinde brøde frem over det store Hav.

3. Og fire store Dyr steg op af Havet, det ene forskjelligt fra det andet.

4. Det første var som en Løve, og det havde Ørnevinger; jeg saa, indtil dets Vinger blev afrevne, og det blev løftet i Veiret fra Jorden og reist op paa to Fødder som et Menneske, og et Menneskehjerte blev det givet.

5. Og se, et andet Dyr, det næste, ligt en Bjørn, og paa den ene Side* reiste det sig, og tre Ribben havde det i sit Gab imellem sine Tænder; og saaledes sagde man til det: Staa op, sæd meget Kjød!

*d. e. paa det ene Forben.

6. Efter dette saa jeg, og se, et andet Dyr, ligt en Parder, og det havde fire Fuglevinger paa sin Ryg, og fire Hoveder havde Dyret, og Herredømmene blev det givet.

8, 8; 11, 4.

7. Efter dette saa jeg i Nattens Syn, og se, et fjerde Dyr, frygteligt og forførdeligt og overmaade stærkt, og det havde store Tænder af Jern, det aad og knuste, og det, som blev til-

overs, traadte det ned med sine Fødder; og det var anderledes end alle de Dyr, som vare før det, og det havde ti Horn.

8. Jeg agtede nøie paa Hornene, og se, et andet lidet Horn skjød op imellem dem, og tre af de forrige Horn blev oprykkede for det, og se, der var Øine som Menneskeøine paa dette Horn, og en Mund, som talte store Ting. 11, 36. Aab. 13, 5.

9. Jeg skuede, indtil Stole blev fremsatte, og en Gammel af Dage satte sig; hans Klædebon var hvidt som Sne, og hans Hovedhaar som ren Uld, hans Trone Ildsluer, dens Hjul brændende Ild. Aab. 4, 2 fg.

10. En Ildstrøm flød frem og udgik fra ham; tusinde Gange Tusinde tjente ham, og ti tusinde Gange ti Tusinde stode for ham; Retten blev sat, og Bøger blev opladte.

Aab. 5, 11; 30, 12. Ps. 68, 18.

11. Jeg skuede, indtil Dyret blev dræbt for Lyden af de store Ord, som Hornet talte, og dets Krop tillintgjort og overgivet til at opbrændes ved Ild. Aab. 19, 19 fg.

12. Og hvad de øvrige Dyr angaar, blev deres Herredømme taget fra dem; thi hvor længe de skulde leve, var dem givet til Tid og Stund.

13. Jeg skuede i Natens Syner, og se, med Himmelens Skyer kom der En som en Menneskesøn, og til den Gamle af Dage kom han hen, og man førte ham frem for ham. Matt. 16, 27.

24, 30; 25, 31; 26, 64. Aab. 1, 7.

14. Og ham blev givet Herredømme og Ære og Rige, og alle Folk, Slægter og Tungemaal skulde tjene ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige er et Rige, som ikke ødelægges. 4, 3. 34.

Ps. 45, 7. Mika 4, 7. Luk. 1, 33. Hebr. 1, 8.

15. Greben af Smerte blev min, Daniels, Aand inden i mig, og Synerne i mit Hoved forfærdede mig. 4, 19.

16. Jeg gik hen til en af dem, som stode hos, og bad ham om at faa Vished angaaende alt dette; og han sagde mig det og kundgjorde mig Udtydningen af de Ting:

17. Disse store Dyr, som ere fire, betyde, at fire Konger skulle opstaa af Jorden;

18. men den Høiestes Hellige skulde faa Riget og have Riget i Æie ind-

til Evighed, ja, indtil Evighedens Evighed. Luk. 12, 32.

19. Da ønskede jeg Vished angaaende det fjerde Dyr, som var anderledes end de allesammen, overmaade frygteligt, som havde Tænder af Jern og Klør af Kobber, som aad, knuste og traadte det, som blev tilovers, ned med sine Fødder,

20. og angaaende de ti Horn, som vare paa dets Hoved, og angaaende det andet, som skjød op, og for hvilket tre faldt af, det Horn, som baade havde Øine og en Mund, der talte store Ting, og som af Udseende var større end dets Fæller.

21. Jeg skuede, og dette Horn førte Krig med de Hellige og fik Overhaand over dem, Aab. 11, 7; 13, 7.

22. indtil den Gamle af Dage kom, og Dommen blev given den Høiestes Hellige, og Tiden kom, da de Hellige fik Riget i Æie.

23. Saaledes sagde han: Det fjerde Dyr betyder, at der paa Jorden skal være et fjerde Rige, som skal være anderledes end alle Rigerne, og det skal opøde hele Jorden og søndertræde den og knuse den.

24. Og de ti Horn betyde, at der af samme Rige skal opstaa ti Konger, og en anden skal opstaa efter dem, og han skal være anderledes end de forrige, og tre Konger skal han ydmyge, Aab. 17, 12.

25. og Ord imod den Høieste skal han tale, og den Høiestes Hellige skal han undertrykke; og han skal tænke paa at forandre Tider og Lov, og de skulde gives i hans Haand een Tid og Tider og en halv Tid*. Aab. 13, 5.

*et Aar og to Aar og et halvt Aar: 12, 7.

26. Saa bliver Retten sat, og Herredømmet skal fratages ham, forat han skal blive ødelagt og tillintgjort for al Tid. Aab. 19, 20.

27. Og Riget og Herredømmet og Magten over Rigerne under den hele Himmel gives den Høiestes Helliges Folk; dets Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulde tjene og lyde det.

28. Hermed er Sagen til Ende. Mig, Daniel, forfærdede mine Tanker saare, og min Farve blev forandret paa mig; men Sagen bevarede jeg i mit Hjerter.

V. 15; 5, 6. 1 Mos. 37, 11. Luk. 2, 19. 81.

8. KAPITEL.

I Kong Belshazzars tredje Aar ser Dantel i et Syn en Væder med to Horn, der stanger mod tre Verdenskanter, og for hvilken intet Dyr kan staa sig, 1-4, og derpaa en Gjedebuk med et stort Horn, som i flyvende Fart kommer fra Vesten imod Væderen, sønderbryder dens to Horn og gjer Ende paa den, 5-7. Gjedebukkens Horn bliver saa afbrudt, og i dets Sted opvokse fire andre, og af et af dem skyder et lidet Horn op, der bliver meget stort, ophæter sig mod Gud, forstyrrer hans Tjeneste og plager saare hans Folk, 8-12. Efterat Profeten har faaet Oplysning om, hvor længe dette skal vare, 13. udlægger Engelen Gabriel Synet for ham om Persernes og Mædernes Konger, som overvindes af Grækenlands Konge (Alexander den Store), om de fire mindre vægtige Riger, hvort hans Rige skal deles efter hans Død, og om en Konge, der senere hen skal opstaa af et af dem (det syriske), grusomt forfølge Guds Folk og reise sig mod Gud selv (Antiochus Epifanes), 15-26. Profeten bliver over dette Syn syg og forfærdet, 27.

I Kong Belshazzars tredje Regjeringsaar viste der sig for mig, Daniel, et Syn, efter det, som før havde vist sig for mig. 7, 1.

2. Og jeg saa i Synet, og da jeg saa, var jeg i Borgen Susan i Landskabet Elam, og jeg saa i Synet, og jeg var ved Floden Ulaj.

3. Og jeg opløftede mine Øine og saa, og se, en Væder stod foran Floden, og den havde to Horn, og Hornene vare høie, og det ene høiere end det andet, og det høieste voksede sidst op. V. 20 fg.

4. Jeg saa Væderen stange mod Vest og mod Nord og mod Syd, og intet Dyr kunde holde Stand for den, og Ingen reddede af dens Vold, og den gjorde efter sin Vilje og teede sig overmodig.

5. Og jeg gav Agt, og se, der kom en Gjedebuk frem fra Vest over hele Jorden uden at røre ved Jorden, og Bukken havde et anseligt Horn mellem sine Øine.

6. Og den kom lige hen til Væderen med de to Horn, som jeg saa foran Floden, og den løb imod den i sin kraftige Vrede.

7. Og jeg saa den naa hen til Væderen, og den blev forbitret paa den og stødte til Væderen og sønderbrød begge dens Horn, og der var ikke Kraft i Væderen til at holde Stand for den; og den kastede den til Jorden og traadte den ned, og der var Ingen, som reddede Væderen af dens Vold.

8. Og Gjedebukken blev saare mægtig; men som den var i sin Styrke, blev det store Horn brudt af, og istedetfor det opvoksede der fire anselige Horn mod Himmelens fire Vinde. v. 22; 11, 4.

9. Og af det ene af dem skød et ganske lidet Horn op; og det blev overmaade stort mod Sønden og mod Østen og mod det deilige Land*.

*d. e. Israels Land; 11, 16. 41. Jer. 3, 19.

10. Og det voksede lige op til Himmelens Hær; og det kastede nogle af Hæren og af Stjernerne* til Jorden og traadte dem ned.

*d. e. af Guds Folk; V. 24.

11. Og lige til Hærens Fyrste hævdede det sig; og det tog fra ham det bestandige Offer, og hans Helligdoms Bolig blev nedkastet.

4 Mos. 28, 3 fg.

12. Og Hæren blev tilligemed det bestandige Offer given til Pris for Frafaldets Skyld; og det* kastede Sandheden til Jorden, og det udførte det og havde Fremgang.

*Hornet; V. 9-11.

13. Og jeg hørte en Hellig tale; og en anden Hellig sagde til ham, som talte: Paa hvor lang Tid gaar Synet om det bestandige Offer og det ødelæggende Frafald, at baade Helligdom og Hær hengives til Nedtrædelse?

14. Og han sagde til mig: Indtil to tusinde og tre hundrede Aftener og Morgener; saa skal Helligdommen komme til sin Ret igjen.

15. Og det skede, da jeg, Daniel, saa Synet, da søgte jeg at forstaa det, og se, der stod for mig En af Udseende som en Mand.

16. Og jeg hørte et Menneskes Røst mellem Ulajs Brøder, og han raabte og sagde: Gabriel! Forklar denne Synet! 9, 21.

17. Og han kom hen, hvor jeg stod, og da han kom, blev jeg forfærdet og faldt paa mit Ansigt; og han sagde til mig: Giv Agt, Menneskesøn! Thi Synet sigter til Endens Tid.

10, 9. Aab. 1, 17.

18. Og da han talte med mig, sank jeg bedøvet paa mit Ansigt til Jorden; da rørte han ved mig og fik mig til at staa, hvor jeg havde staaet.

10, 10. 11.

19. Og han sagde: Se, jeg vil kundgjøre dig, hvad der skal ske i Vredens sidste Tid; thi Synet sigter til den for Enden bestemte Tid. Aab. 15, 1.

20. Væderen med de to Horn, som du saa, er Kongerne af Medien og Persien.

21. Og den laadne Buk er Kongen af Grækenland, og det store Horn, som var imellem dens Øine, er den første Konge*. *Alexander den Store.

22. Og at det blev afbrudt, saa der fremstod fire i dets Sted, det betyder, at fire Kongeriger* skulde opstaa af det Folk, men ikke med hans Kraft.

*d e. det macedoniske, tracliske, syriske og ægyptiske. V. 8; 11, 4

23. Og i deres Herredømmes sidste Tid, naar Overtræderne have gjort sine Synders Maal fuldt, skal der opstaa en Konge med frækt Aasyn og kyndig i Rænker*.

*Antiochus Epifanes.

24. Og hans Magt skal blive stærk, men ikke ved hans Kraft, og paa ubørt Vis skal han ødelægge og have Fremgang og udføre det; og han skal ødelægge Mægtige og de Helliges Folk.

25. Og for hans Kløgts Skyld skal Svig lykkes i hans Haand, og i sit Hjerte skal han hovmode sig, og han skal ødelægge Mange i deres Tryghed; og imod Fyrsternes Fyrste skal han opstaa, og — uden Menneskehaand skal han sønderbrydes.

26. Og Synet om Aftenene og Morgenene, hvorom der er blevet talt, er Sandhed; men luk du til for Synet. thi det sigter til en fjern Fremtid! V. 14.

27. Men jeg, Daniel, blev aldeles afmægtig, og jeg blev syg en Tid; saa stod jeg op og udrettede Kongens Gjerning, og jeg var forfærdet over Synet, og der var Ingen, som forstod det. 7, 28.

9. KAPITEL.

I Mederen Darius's første Regjeringsaar lægger Daniel Mærke til, at de sytti Aar, hvort Jerusalem efter Jeremias's Spaadom skal ligge i Ruiner, nu nærmer sig sin Ende, 1. 2. Han vender sig derfor i Bøn til Herren, idet han beklæder Israels store Synd, hvorved det vel har forjænt den Straf, der har rammet det, og indtrængende beder ham i Overensstemmelse med Alt, hvad han i Troskabs og sin Pakt hidtil har gjort imod det, og for sin store Miskundheds Skyld snarlig at forløse det og gjenopbygge Jerusalem og Helligdommen, 3-19. Medens Profeten endnu beder, kommer Engelen Gabriel til ham og forkynder ham, hvor lang Tid der vil hengaa, indtil Jerusalem atter skal vordre gjenopbygget og Messias

fremstaa og de til Fortigelse for Folkets Synder, hvorefter Jerusalem og Helligdommen atter skal ødelægges, 20-27.

I det første Aar under Darius, Ahasverus's Søn, af Medernes Æt, som var sat til Konge over Kaldæernes Rige, 6, 1.

2. I det første Aar af hans Regjering gav jeg, Daniel, i Bøgerne Agt paa Aarenes Tal, hvorom Herrens Ord var kommet til Profeten Jeremias, at han vilde lade fulde sytti Aar gaa hen over Jerusalems Ruiner.

Jer. 25, 11 fg. 29, 10.

3. Og jeg vendte mit Ansigt til den Herre Gud for at søge Bøn og ydmyge Begjæringer i Faste og Sæk og Aske.

4. Og jeg bad til Herren, min Gud, og bekendte, og jeg sagde: Ak, Herre, du store og forfærdelige Gud, som bevarer Pakten og Miskundheden mod dem, som elske dig, og som holde dine Bud!

Neh. 1, 5, 2 Mos. 20, 6.

5. Vi have syndet og gjort ilde og handlet ugudelig og været opsætsige, og vi ere vegne fra dine Bud og fra dine Love.

1 Sam. 7, 6; 12, 10. Ps. 106, 6.

6. Og vi hørte ikke paa dine Tjenere, Profeterne, som talte i dit Navn til vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre og til alt Folket i Landet.

7. Dig, Herre, hører Retfærdigheden til, men os vort Ansigts Blusel, som det sees paa denne Dag, — os, Judas Mænd og Jerusalems Indvånere og alt Israel, dem, som ere nær, og dem, som ere langt borte, i alle de Lande, hvorhen du har fordrevet dem for deres Troløsheds Skyld, som de have øvet imod dig.

Esr. 9, 6 fg. Begr. 1, 18 Luk. 18, 13.

8. Herre! Os hører vort Ansigts Blusel til, vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre, fordi vi have syndet imod dig.

Neh. 9, 34. Es. 43, 27. Jer. 2, 28; 44, 17.

9. Herren, vor Gud, hører Barmhertigheden og Forladelsen til. Thi vi have været opsætsige imod ham,

Ps. 130, 4.

10. og vi hørte ikke paa Herrens, vor Guds, Røst, saa vi vandrede i hans Love, som han lagde for vort Aasyn ved sine Tjenere, Profeterne;

11. men alt Israel overtraadte din Lov og afveg, idet de ikke hørte paa din Røst, og derfor strømmede den Forbandelse og den Ed, som skreven

staar i Moses's, Guds Tjeners, Lov, ned over os, fordi vi havde syndet imod ham, 5 Mos. 28, 15 fg.

12. og han opfyldte sine Ord, som han havde talt over os og over vore Dommere, som dømte os, idet han lod komme over os en stor Ulykke, som ikke er skeet under hele Himmelen, saaledes, som den er skeet i Jerusalem.

13. Ligesom skrevet staar i Mose-Loven, kom al denne Ulykke over os; men vi bønfuldt ikke Herren, vor Gud, saa vi vendte om fra vore Misgjerninger og agtede paa din Sandhed.

14. Derfor vaagede Herren over Ulykken* og lod den komme over os; thi Herren, vor Gud, er retfærdig i alle sine Gjæringer, som han gjør, og vi hørte ikke paa hans Røst.

*over, at Ulykken skulde komme. Ps. 119, 137. Neh. 9, 33. Aab. 16, 5. Dan. 9, 6. 10. 11.

15. Og nu, Herre, vor Gud, du, som førte dit Folk ud af Ægyptens Land med stærk Haand og gjorde dig et Navn, som det er paa denne Dag! Vi have syndet, vi have været ugudelige. Neh. 1, 6. Begr. 3, 42.

16. Herre! Lad dog ifølge alle dine Retfærdigheds-Gjæringer din Vrede og din Harmе vende sig bort fra din Stad Jerusalem, dit hellige Bjerg! Thi for vore Synders Skyld og for vore Fædres Misgjærningers Skyld er Jerusalem og dit Folk til Forhaanelse for alle dem, som ere omkring os.

17. Og i u, hør, vor Gud, paa din Tjeners Bøn og paa hans ydmyge Begjæringer, og lad dit Aasyn lyse over din ødelagte Helligdom — for Herrens Skyld!

18. Bøt, min Gud, dit Øre og hør! Oplad dog dine Øine og se vore Ruiner og Staden, som er kaldet med dit Navn! Thi ikke paa vore Retfærdigheds-Gjæringer grunde vi vore ydmyge Begjæringer, som vi nedlægge for dit Aasyn, men paa din store Barmhertighed. Tit. 3, 5.

19. Herre, hør dog! Herre, forlad dog! Herre, giv dog Agt og gjør det og tøv ikke — for din Skyld, min Gud! Thi din Stad og dit Folk er kaldet med dit Navn. Es. 33, 2.

20. Og da jeg endnu talte og bad og bekendte min Synd og mit Folks, Israels, Synd og lagde min Bøn for min Guds hellige Bjerg ned for Herrens, min Guds, Aasyn,

21. da jeg endnu talte i Bønnen, da kom Manden Gabriel, som jeg før havde seet i Synet, da jeg blev aldeles afmægtig, og rørte ved mig paa Aftenofferets Tid.

8, 16-18. 4 Mos. 28, 4, 8. Ps. 141, 2.

22. Og han underviste mig og talte med mig og sagde: Daniel! Nu er jeg udgangen for at lære dig at forstaa. 10, 14.

23. I Begyndelsen af dine Bønner udgik et Ord, og jeg, jeg er kommen for at kundgøre dig det, thi du er saare elsket; saa agt nu paa Ordet og giv Agt paa Synet! Luk. 1, 13.

24. Sytti Uger* ere afmaalte over dit Folk og over din hellige Stad til at indelukke Frafaldet og til at forsegle Synder og til at dække over Misgjerning og til at bringe en evig Retfærdighed** og til at besegle Syn og Profet*** og til at salve et Allerhelligste****.

*Uge betegner her et Tidsrum af syv Aar. **Rom. 3, 21 fg. ***Matt. 5, 17. Ap. G. 3, 18. ****Christus; Mark. 1, 24. Luk. 1, 36. Ps. 45, 8. Es. 61, 1. Luk. 4, 18. Ap. G. 10, 38.

25. Og du skal vide og forstaa: Fra den Tid, Ordet udgaar om at gjenoprette og om at ombygge Jerusalem, indtil en Salvets*, en Fyrste, er der syv Uger og to og seksti Uger; det skal igjen bringes i Stand og opbygges med Gade og Grav, men under Tidernes Trængsel**

*Christus. **Neh. 2, 7-9; 3, 1 fg. 4, 9 fg.

26. Og efter de to og seksti Uger skal den Salvede udryddes* og Intet have**, og Staden og Helligdommen skal en kommende Fyrstes Folk ødelægge, og Enden derpaa er Oversvømmelse, og indtil Enden er der Krig; Rufner ere fast besluttede.

*Es. 53, 8. **Intet Herredømme; Matt. 26, 66. Luk. 21, 20 fg.

27. Og een Ugeskal befæste Pakten* for de Mange; og Midten af Ugen skal bringe Slagtoffer og Madoffer til at ophøre**, og paa Vederstyggelighedernes Vinger skal Ødelæggeren komme***, og det, indtil Tilintetgjørelse og fast besluttet Straffedom strømmer ned over den, der ødelægges.

*Hebr. 7, 23; 8, 6. Matt. 26, 28. **Hebr. 10, 9. ***8, 13. Matt. 24, 15.

10. KAPITEL.

I Cyrus's, Persiens Konges, tredje Aar sørger, faster og beder Daniel i tre Uger,

1-3. Efter denne Tid har han et Syn ved Floden Tigris. Han ser en Mand i straalende Skikkelse (Guds Søn) og bliver afmægtig ved Synet af ham, og da han saa hører hans vældige Røst, synker han bedøvet til Jorden. 4-9. En Engel styrker ham, forsikrer ham, at hans Ben straks er bleven hørt af Gud, forklarer ham, hvorfor han alligevel først nu er kommen (han har nemlig hele Tiden havt at stride med Persiens Englesyrste, en Strid, hvori Mikael, en af de fornemste Englesyrster, har staaet ham bi), og siger ham, at han nu vil forkynde ham, hvad der skal møde Guds Folk i de sidste Dage. 10-14. Efterat den endnu forfærdede Profet paany er bleven styrket, 15-18, stiger Engelen ham, at han vistnok nu skal vende tilbage for fremdeles at stride mod Persiens og siden mod Grækenlands Englesyrste, i hvilken Strid alene Mikael, Jædernes Englesyrste, skal staa ham bi, men at han dog først vil forkynde ham, hvad der i Sandhedens Bog er optegnet om Fremtiden, 19. 20; K. 11, 1.

I Cyrus's, Persiens Konges, tredje Aar blev et Ord aabenbaret for Daniel, hvis Navn var blevet kaldt Beltsazar, og Ordet er sandt, og Trængselen bliver stor; og han forstod Ordet og fik Forstand paa Synet.

1, 7; 12, 1.

2. I de samme Dage havde jeg, Daniel, sørgt i tre Uger;

3. nogen kostelig Mad aad jeg ikke, og Kjød og Vin kom ikke i min Mund, og ikke salvede jeg mig, indtil samfulde tre Uger vare til Ende.

4. Og paa den fire og tyvende Dag i den første Maaned, da jeg var ved Bredden af den store Flod, det er Hiddekel*, *d. e. Tigris; i Mos. 2, 14.

5. da opløftede jeg mine Øine og saa, og se, der var en Mand, iført Klæder af hvidt Linned, og hans Lænder vare omgjordede med Guld fra Ufas, Aab. 1, 13 fg. Jer. 10, 9.

6. og hans Legeme var som Krysolit, og han var som et Lyn at se til, og hans Øine som Ildblus, og hans Arme og hans Ben vare som blankt Kobber at se til, og Lyden af hans Ord var som Lyden af et Bulder.

7. Og jeg, Daniel, jeg alene saa Synet; de Mænd, som vare med mig, saa ikke Synet, men en stor Forfærdelse faldt paa dem, og de flyede og skjulte sig. Ap. G. 9, 7.

8. Og jeg blev alene tilbage, og jeg saa dette store Syn, og der blev ingen Kraft tilbage i mig, og min friske Farve blev forandret paa mig, saa jeg saa helt ilde ud, og jeg beholdt ingen Kraft. 7, 28.

9. Og jeg hørte hans Ords Røst; og da jeg hørte hans Ords Røst, sank jeg bedøvet paa mit Ansigt, med mit Ansigt mod Jorden.

8, 17. 18. Matt. 17, 6.

10. Og se, en Haand rørte ved mig, og den bragte mig skjælvende op paa mine Knæ og mine flade Hænder.

11. Og han sagde til mig: Daniel, du saare elskede Mand! Giv Agt paa de Ord, jeg vil tale til dig, og staa op, hvor du stod! Thi nu er jeg sendt til dig. Og da han talte dette Ord med mig, stod jeg bævende op. 9, 22. 23.

12. Og han sagde til mig: Frygt ikke, Daniel! Thi fra den første Dag, du vendte dit Hjerter til at faa Indsigt og til at ydmyge dig for din Guds Aasyn, ere dine Ord hørt, og jeg er kommen paa dine Ord. Luk. 1, 18. 20.

13. Men Persiens Riges Fyrste* stod mig imod i een og tyve Dage, og se, Mikael, en af de fornemste Fyrster**, kom for at hjælpe mig, og jeg fik Overhaand der hos Kongerne af Persien.

*d. e. onde Engel; V. 19. **12, 1. Aab. 12, 7.

14. Og jeg er kommen for at oplyse dig om, hvad der skal vederfares dit Folk i de sidste Dage*; thi endnu er det et Syn, som sigter til de Dage. 9, 22. *1 Mos. 49, 1.

15. Og da han talte med mig saadanne Ord, vendte jeg mit Ansigt mod Jorden og blev stum.

16. Og se, En af Skikkelse som Menneskebørn rørte ved mine Læber, og jeg oplod min Mund og talte og sagde til den, som stod for mig: Min Herre! Ved Synet ere svare Smerter komne over mig, saa jeg ikke har beholdt nogen Kraft; Es. 6, 7.

17. hvorledes skulde da min Herres Tjener her kunne tale med min Herre der? Hos mig findes fra nu af ingen Kraft, og der er ikke Aande tilbage i mig.

18. Og atter rørte En, der var af Udseende som et Menneske, ved mig og styrkede mig, og han sagde: Frygt ikke, du saare elskede Mand! Fred være med dig! Vær frimodig, ja, vær frimodig! Og som han talte med mig, blev jeg styrket og sagde: Min Herre tale! Thi du har styrket mig. Luk. 24, 36. Joh. 20, 19.

19. Og han sagde: Ved du, hvorfor jeg er kommen til dig? Og nu skal jeg vende tilbage for at stride

mod Perslens Fyrste*; og naar jeg drager ud, se, da skal Grækenlands Fyrste komme. *V. 13.

20. Dog vil jeg kundgjøre dig, hvad der er optegnet i Sandheds Bog. Og der er ikke en Eneste, som staar mig kraftig bi mod hine, uden Mikael, eders Fyrste; V. 13; 12, 1.

Kap. 11, 1. ogsaa jeg stod hos ham som Hjælper og som Værn i Mederen Darius's første Aar.

11. KAPITTEL.

Engelen forkynder Daniel, at der endnu skal opstaa tre Konger i Persien, og at den fjerde (Xerxes) skal paaføre Grækenland en stor Krig, 2. Derefter skal en vældig Konge (Alexander den Store) opstaa og oprette et stort, men kortvarigt Rige, som efter hans Død skal deles i fire mindre mægtige Riger, hvoraf intet skal tilfalde hans Efterkommere, 3. 4. Derpaa taler Engelen om de Krige, som skulle føres mellem to af de fire Rigers (Ægyptens og Syriens) Konger og bringe stor Trængsel over Guds Folk, 5-20. Fornæmmelig taler han om Kong Antiochus Epifanes (Forbilledet paa Antiochisten), hvorledes han ved List og Bedrageri skal vinde Magten, 21-24. føre en seierriig Kamp mod den ægyptiske Konge (Ptolemæus Filometor), 25-27, vanhellige Tempel, forstyrre Gudatjenesten, forføre de ugudelige Israellitter til fuldt Frafald og grusomt forfølge de trofaste, 28-35, og hvorledes han omsider i grænseløst Hovmod skal reise sig mod Alt, hvad der heder Gud, undtagen den Gud, han selv har valgt sig, og særlig mod den sande Gud, 36-39, og endelig, efter nye krigeriske Foretagender, redningsløst gaa under, 40-45.

Og nu vil jeg kundgjøre dig Sandhed: Se, endnu skal der opstaa tre Konger* for Persien, og den fjerde** skal samle større Rigdom end alle, og naar han er bleven stærk ved sin Rigdom, skal han opbyde Alt imod Grækenlands Rige.

*Kambyses, Smerdes og Darius Hystaspis. **Xerxes.

3. Saa skal der opstaa en vældig Konge*, og han skal herske med stor Magt og gjøre efter sin Vilje.

*Alexander den Store.

4. Og som han staar, skal hans Rige sønderbrydes og deles mod Himmelen's fire Vinde, dog ikke til hans Efterkommere og ikke med den Magt, hvormed han havde hersket: thi hans Rige skal oprykkes og tilfalde Andre end dem. 7, 6; 8, 8, 22.

5. Og Sydens Konge* skal vorde mægtig, og en af hans Fyrster** skal vorde mægtigere end han og herske;

hans Herredømme skal være et stort Herredømme.

*Ægyptens Konge, Ptolemæus Lagi.

**Syriens Konge, Seleukus Nikator.

6. Og efter Aars Forløb skulle de forbinde sig med hinanden, og Datteren af Sydens Konge skal komme til Nordens Konge* for at stifte Forlig; men hun skal ikke beholde Armens Kraft, og hverken han** skal holde Stand eller hans Arm, men hun og de, som førte hende derhen, og han, som avlede hende, og han, som tog hende***, skulle gives hen i de bestemte Tider.

*den ægyptiske Konge Ptolemæus Filadelfus gav den syriske Konge Antiochus Teos sin Datter Berenice tilægte, **Ptolemæus, ***Antiochus, Berenice og hendes Venner blev dræbte.

7. Men et af Skuddene fra hendes Rødder* skal træde op paa hans Plads; og han skal komme til Hæren og drage mod Nordens Konges** Fæstninger og stride mod dem og faa Overhaand.

*Ptolemæus Euergetes, en Broder af Berenice, **Nordens Konge (r den syriske Konge Seleukus Kallinikus.

8. Ogsaa deres Guder med deres støbte Billeder, med deres kostbare Kar, Sølv og Guld, skal han føre bort til Ægypten; saa skal han i nogle Aar afstaa fra Nordens Konge.

9. Da skal denne drage imod Sydens Konges Rige, men vende tilbage til sit Land igjen*.

*Kallinikus's Tog mod Ægypten mislykkedes aldeles.

10. Og hans Sønner* skulle yppe Strid og samle en Mængde store Hære, og en af dem skal drage ind og oversvømme og overskylle, og han skal vende tilbage, og de skulle føre Krig indtil hans Fæstning**.

*Kallinikus's Sønner, Seleukus Ceraunus og Antiochus den Store. **den ægyptiske Konge Ptolemæus Filopators Fæstning Rafia.

11. Da skal Sydens Konge* vorde forbitret og drage ud og stride med ham, med Nordens Konge; og denne skal opstille en stor Mængde, men Mængden skal gives i hans Haand.

*Ptolemæus Filopator.

12. Og Mængden skal reise sig, hans Hjerter hovmode sig, og han skal fælde Titusinder, men ikke vorde stærk.

13. Og Nordens Konge* skal komme igjen og opstille en Mængde,

større end den første; og naar Tiderne, nogle Aar, ere til Ende, skal han komme med en stor Hær og med meget Gods. *Antiochus den Store; V. 10.

14. Og i de Tider skulle Mange opstaa mod Sydens Konge*, og Voldsmand** af dit Folk skulle rejse sig for at stadfæste Synet, og de skulle falde.

*Egyptens Konge, Ptolemæus Epifanes. **ugudelige Jøder, som faldt fra Egypten og sluttede sig til Antiochus.

15. Og Nordens Konge skal komme og opkaste en Vold og indtage en stærkt befæstet Stad*, og Sydens Arme** skulle ikke holde Stand, og end ikke hans*** udvalgte Folk har nogen Kraft til at holde Stand.

*Sidon. **Egyptens Magt. ***Egyptens Konges.

16. Og den, som kommer imod ham, skal gjøre efter sin Vilje, og Iugen skal holde Stand for ham; og han skal fæste Fod i det deilige Land*, og Fordærvelse er i hans Haand. *8, 9.

17. Og han* skal rette sit Aasyn til at komme med hele sit Riges Magt**, og et Forlig har han med sig, og det skal han bruge i Stand; og en Kvinde, sin Datter***, skal han give ham, forat hun skal volde Fordærvelse, men det skal ikke komme i Stand og ikke lykkes ham.

*Antiochus den Store. **imod Egyptens Konge. ***Kleopatra, Datter af Antiochus.

18. Saa skal han vende sit Aasyn mod Øerne og indtage mange, men en Anfærelse* skal gjøre Ende paa hans Forhaanelse; ja, hans Forhaanelse skal han gjengjælde ham.

*Lucius Scipio.

19. Da skal han vende sit Aasyn mod sit Lands Fæstninger, og han skal snuble og falde og ikke findes mere. Ps. 37, 10, 36.

20. Og paa hans Plads skal der opstaa En*, som skal lade en Skattekræver** drage gjennem Rigets Pryd***; og nogle Dage derefter skal han sønderbrydes, men ikke ved Vrede, ei heller i Krig****.

*Seleucus Filopator, Konge i Syrien.

Heliodoros, 2 Makk. 3, 5 fg. *Judea.

****Seleucus blev dræbt med Gift af Heliodoros.

21. Og paa hans Plads skal der opstaa en Foragtelig*, hvem man ikke har overgivet Kongedømmets Hellighed; men han kommer, medens

man er tryk, og bemægtiger sig Kongedømmet ved glatte Ord.

*Antiochus Epifanes, som havde været Gidsel hos Romerne.

22. Og de oversvømmende Arme* skulle oversvømmes af ham og sønderbrydes, ogsaa Forbundsyrsten**;

*d. e. den ægyptiske Hær. **den ægyptiske Konge Ptolemæus Filometor.

23. efterat han nemlig har forbundet sig med ham, skal han øve Svig, og han skal drage op og blive mægtig ved faa Folk.

24. Medens man er tryk, skal han drage ind i Landskabets fædste Egne og gjøre, hvad hans Fædre og hans Fædres Fædre ikke have gjort; Bytte og Rov og Gods skal han uddele til dem, og mod faste Stæder skal han optænke sine Anslag, og det til en Tid.

25. Og han skal opbyde sin Magt og sit Mod mod Sydens Konge med en stor Hær, og Sydens Konge skal indlade sig i Krigen med en stor og saare stærk Hær; men han skal ikke holde Stand, thi man skal optænke Anslag imod ham.

26. Og de, som øde hans kostelige Mad, skulle knuse ham, og hans Hær skal strømme frem, og der skal falde mange Ihjelsslagne. Obad. 7.

27. Og begge Kongers* Hjerter pønser paa Ondt, og ved eet Bord skulle de tale Løgn; men det skal ikke lykkes, thi endnu varer det med Enden indtil den bestemte Tid.

*Ptolemæus Filometor og Antiochus.

28. Og han* skal vende tilbage til sit Land med meget Gods, og hans Hjerter skal vende sig mod den hellige Pakt, og han skal udføre det og vende tilbage til sit Land. *Antiochus.

29. Til den bestemte Tid skal han komme igjen og drage mod Syden; men det Sidste skal ikke blive som det Første;

30. thi Skibe fra Kittim* skulle komme imod ham, og han skal blive modfalden og vende om og harnes paa den hellige Pakt** og udføre det; han skal vende om og lægge Mærke til dem, som forlade den hellige Pakt.

*d. e. romerske. **V. 28.

31. Og Stridskræfter fra ham skulle staa frem og vanhellige Helligdommen, den faste Borg*, og afskaffe det bestandige Offer og opstille den ødelæggende Vederstyggelighed.

*d. e. Templet.

32. Og dem, som handle ugudeligt mod Pakten, skal han gjøre til vanhellige Hedninger ved glatte Ord; men den Skare, som kjendersin Gud, skal vorde fast og føre det ud.

33. Og de Forstandige blandt Folket skulle undervise Mængden, og de skulle falde ved Sverd og ved Ildslue, ved Fangenskab og ved Plyndring en Tid lang. 12, 3.

34. Men idet de falde, skulle de blive hjulpsne med en liden Hjælp, og Mange skulle slutte sig til dem med glatte Ord.

35. Og nogle af de Forstandige skulle falde for at lutre dem og rense dem og tvætte dem hvide indtil Endens Tid; thi endnu skal det vare ved indtil den bestemte Tid. 12, 10.

36. Og Kongen skal gjøre efter sin Vilje og ophøje sig og gjøre sig stor over enhver Gud, og mod Guders Gud skal han tale forfærdelige Ting, og han skal have Fremgang, indtil Vreden er til Ende; thi hvad der er fast besluttet, det vorder fuldbyrdet. 7, 8, 2 Tess. 2, 4. Aab. 13, 1, 5.

37. Og paa sine Fædres Guder skal han ikke agte, ei heller paa Kvinders Lyst*, ei heller paa nogen Gud skal han agte; thi over Alt skal han op-høje sig.

*en læser af Kvinder dyrket Afgud.

38. Men Fæstningernes Gud skal han ære paa dens Sted, og en Gud, hans Fædre ikke have kjendt, skal han ære med Guld og med Sølv og med dyrebare Stene og med Kostbarheder;

39. Og saa skal han gjøre med de stærke Fæstninger og med den fremmede Gud: Den, som anerkjender den, skal han vise megen Ære, og han skal lade dem herske over Mængden, og Land skal han uddele for Betaling.

40. Men i Endens Tid skal Sydens Konge stanges med ham, og Nordens Konge skal storme frem mod ham med Vogne og med Ryttere og med mange Skibe, og han skal drage ind i Landene og oversvømme og overskylle.

41. Og han skal drage ind i det deilige Land, og store Skarer skulle falde; men disse skulle undslippe fra hans Haand: Edom og Moab og de ypperste af Ammons Børn. 8, 9; 11, 16.

42. Og han skal udstrække sin

Haand imod Lande, og Ægyptens Land skal ikke undslippe.

43. Og han skal bemægtige sig Skattene af Guld og af Sølv og alle Ægyptens Kostbarheder, og Libyere og Ætiopere skulle være i hans Følge.

44. Men Tidender fra Østen og fra Norden skulle forfærde ham, og han skal drage ud i stor Harme for at ødelægge og for at tilintetgjøre Mange.

45. Og han skal opslaa sine Paladstelte mellem Havet og det hellige, deilige Bjerg; men han skal komme til sin Ende, og der skal Ingen være, som hjælper ham.

12. KAPITEL.

Engelen taler om, hvorledes Guds Folks Udvalgte skulle blive frelste i den mangelose Trængselstid, der skal komme over dem, de hensevode af dem opstaa til evigt Liv, og Folkets Ledere straalte i himmelsk Herlighed, 1-3, hvorefter han byder Daniel at forsegle Alt, hvad han har forkyndt ham, indtil Endens Tid. Hvad Daniel videre om denne faar at høre, forstaaer han ikke og faar han heller ikke senere forklaret; men det steges ham, at han skal hvile og opstaa til sin Lod ved Dagenes Ende, 4-13.

OG paa den Tid skal Mikael staa frem, den store Fyrste, der staaer som Værn for dit Folks Børn, og der skal være en Trængsels Tid, som der ikke har været fra den Tid, et Folk blev til, indtil den Tid. Og paa den Tid skal dit Folk undkomme, hver den, som findes skreven i Bogen.

10, 13, 20. Matt. 24, 21. Es. 4, 3. Obad. 17.

2. Og Mange, de, som sove i Jordens Støv, skulle opvaagne, Somme til evigt Liv og Somme til idel Skam, til evig Afsky.

Joh. 5, 29. Es. 66, 24. Aab. 20, 15.

3. Men de Forstandige skulle skinnes, som Himmelhvelvingen skinner, og de, der førte de Mange til Skændighed, som Stjernerne, evindeligt og altid.

11, 33. 35; 12, 10. Mat. 13, 43. 1 Kor. 15, 41

fg. Ez. 3, 18 fg.

4. Og du, Daniel, luk du til for Ordene og forsegl Bogen indtil Endens Tid! Mange skulle ivrig granske, og Kundskaben skal vorde megen. V. 9; 8, 26.

5. Og jeg, Daniel, saa, og se, to Andre stode, En paa denne Side ved Flodens Bred og En paa den anden ved Flodens Bred.

6. Og En sagde til den Mand, som

var iført Klæder af hvidt Linned og stod ovenover Flodens Vande: Hvor længe varer det med Enden paa disse uhørte Ting? 10, 5.

7. Og jeg hørte den Mand, som var iført Klæder af hvidt Linned, og som stod ovenover Flodens Vande, og han opløftede sin høire og sin venstre Haand mod Himmelen og svor ved ham, som lever evindelig: Indtil een bestemt Tid og bestemte Tider og en halv Tid ere til Ende*, og naar det hellige Folks Magt er fuldstændig knust, skulle alle disse Ting fuldkommes.

Aab. 10, 5, 6, 5 Mos. 32, 40. *7 25.

8. Og jeg hørte det, men forstod det Ikke, og jeg sagde: Min Herre! Hvad er det Sidste af disse Ting?

9. Og han sagde: Gak bort, Daniel!

Thi tillukkede og forseglede ere Ordene indtil Endens Tid. V. 4.

10. Mange skulle rense sig og tvætte sig hvide og lutre sig, og Ugudelige skulle handle ugudelig, og ingen Ugudelig skal forstaa det; men de Forstandige skulle forstaa det.

11, 35. Dan. 12, 3.

11. Og fra den Tid, det bestandige Offer bliver afskaffet, og man opstiller den ødelæggende Vederstyggelighed, skal der hengaa tusinde, to hundrede og niti Dage.

8, 13; 9, 27; 11, 31.

12. Salig er den, som bier og naar frem til tusinde, tre hundrede og fem og tretti Dage.

13. Men gaa du din Ende imøde! Og du skal hvile og staa op til din Lod ved Dagens Ende.

PROFETEN HOSEAS.

1. KAPITEL.

Hoseas, som profeterer i Tiden fra Ussias til Ezekias, fornemmeligt mod de ti Stammer, 1, ogter efter Herrens Befaling en Horkvinde, der fødte ham tre Børn, som han, Ugeledes efter Herrens Befaling, giver Navnene Jsre'el, Lo-Ruchama og Lo-Ammi. Ved disse billedlige Handlinger og Navne vil Herren have betegnet, at Israel, hans Ægtehustru, er ham utro, og at han derfor vil ødelægge dets Rige, ikke mere forbarme sig over det og ikke længer kjendes ved det, 2-9. Dog vil Herren engang atter tage det til Naade, gjøre det saare talrigt, forløse det tilligemed Juda og forene det med dette til eet Folk. Disse Forfættelser sigte til Messias's Tid, 10. 11; K. 2, 1.

HERRENS Ord, som kom til Hoseas, Be'eris Søn, i de Dage, da Ussias, Jotam, Achas, Ezekias vare Konger i Juda, og i de Dage, da Jeroboam, Joas's Søn, var Konge i Israel.

2. Da Herren begyndte at tale til Hoseas, sagde Herren til Hoseas: Gaa, tag dig en Horkvinde til Hustru og Horebørn! Thi Landet bedriver Hor og følger ikke mere Herren.

3, 1, 5 Mos. 31, 16. Dom. 2, 17. Ez. 16, 15 fg.

3. Og han gik hen og tog Gomer, Diba'ims Datter, og hun blev frugt-sommelig og fødte ham en Søn.

4. Og Herren sagde til ham: Kald hans Navn Jsre'el! Thi endnu en liden Stund, saa vil jeg hjemssøge Jsre'els Blodskyld over Jehus Hus og gjøre Ende paa Israels Huses Rige;

1 Kong. 21, 1. 2 Kong. 9, 16 fg. 10, 1 fg.

5. og det skal ske paa den Dag, da sønderbryder jeg Israels Bue i Jsre'els Dal.

6. Og hun blev atter frugtsommelig og fødte en Datter, og han sagde til ham: Kald hendes Navn Lo-Ruchama*! Thi jeg vil ikke mere forbarme mig over Israels Hus, at jeg skulde tilgive dem;

*den, som ikke vederfares Barmhjerlighed.

7. men over Judas Hus vil jeg forbarme mig, og jeg vil frelse dem ved Herren, deres Gud, og ikke vil jeg frelse dem ved Bue eller ved Sverd eller ved Krig, ved Heste eller ved Ryttere.

Es. 30, 15 fg. 35, 4; 40, 9.

8. Og hun afvænnede Lo Ruchama, og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn.

9. Og han sagde: Kald hans Navn Lo-Ammi*! Thi I ere ikke mit Folk, og jeg vil ikke være eders.

*ikke mit Folk.

10. Dog skal Israëls Børns Tal vorde som Havets Sand, der ikke lader sig maale og ikke tælle, og det skal ske: Paa det Sted, hvor der siges til dem: I ere ikke mit Folk, skal der siges til dem: Den levende Guds Børn!

1 Mos. 13, 16; 15, 5; 22, 17. Hos. 2, 23.
Rom. 9, 25, 26. 1 Pet. 2, 10.

11. Og Judas Børn og Israels Børn skulle samle sig tilhobe og sætte sig eet Hoved og drage op af Landet; thi stor er Jisre'els Dag.

Es. 11, 12. Jer. 3, 18. Ez. 37, 32. Mika 2, 12.

Kap. 2, 1. Siger til eders Brødre: Ammi*! Og til eders Søstre: Ruchama**!

*Du, mit Folk! **Du, som har fundet Barmhertighed! 1 Pet. 2, 10.

2. KAPITEL.

Profeten formaner Israel til at afstaa fra sit Horeri (sin Afgudsdyrkelse) og truer med, at Herren, hvis det ikke gjer dette, vil fratage det de Goder, hvormed han har velsignet det, og som det nu tilskriver sine Afguder og misbruger til deres Tjeneste, og give det selv til Pris for fremmede Folk, ved hvilken Straf det skal bringes til at erkjende Afgudernes Vanmagt og lønges tilbage til ham. 2-13. Naar dette er skeet, skal han ved Kjærlighed og Godhed bringe det til fuld Omvendelse og slutte en evig Pakt med det, skjenke det fuldkommen Fred og velsigne det med en rig Fylde af tilmelige Goder, 14-23.

GAAR irecte med eders Moder, gaar irecte (thi hun er ikke min Hustru, og jeg er ikke hendes Mand), forat hun maa skaffe sit Boleri bort fra sit Ansigt og sit Horeri fra sine Bryster,

3. forat jeg ikke skal klæde hende nøgen og fremstille hende som den Dag, hun blev født, og gjøre hende lig Ørkenen, lig et tørt Land, og lade hende dø af Tørrat!

4. Og over hendes Børn vil jeg ikke forbarme mig; thi de ere Horebørn.

5. Thi deres Moder har bedrevet Hor, hun, som undfangede dem, har teet sig skammelig; thi hun har sagt: Jeg vil gaa efter mine Elskere, som give mig mit Brød og mit Vand, min Uld og mit Lin, min Olje og min Drik.

6. Derfor, se, jeg tilgjærder din Vel med Torne, og jeg opmurer en Mur for hende, saa hun ikke finder sine Stier,

7. og hun skal jage efter sine El-

skere, men ikke naa dem, og søge dem, men ikke finde dem. Da skal hun sige: Jeg vil gaa og vende tilbage til min første Mand, thi bedre havde jeg det da, end nu.

8. Og hun skjønte ikke, at det var mig, som gav hende Kornet og Mosten og Oljen og gav hende meget Sølv og Guld, som de brugte til Ba'al.

Ez. 16, 19.

9. Derfor vil jeg tage mit Korn tilbage igjen, naar dets Tid kommer, og min Most, naar dens bestemte Tid kommer, og jeg vil borttage min Uld og mit Lin, som tjener til at skjule hendes Blusel.

10. Og nu vil jeg afdække hendes visne Krop for hendes Elskeres Øine, og Ingen skal rive hende ud af min Haand.

11. Og jeg vil gjøre Ende paa al hendes Glæde, hendes Fester, hendes Nymaaner og hendes Sabbater og alle hendes Høitider.

12. Og jeg vil ødelægge hendes Vinstok og hendes Figentræ, om hvilke hun har sagt: De ere min Horeløn, som mine Elskere have givet mig. Og jeg vil gjøre dem til en Skov, og Markens Dyr skulle aføde dem.

Mika 1, 7.

13. Og jeg vil hjem søge hende for Ba'alernes Dage, da hun brændte Røgelse for dem og prydede sig med sin Næsering og sit Hals smykke og gik efter sine Elskere; men mig glemte hun, siger Herren.

3 Mos. 26, 22. Ps. 80, 14. Es. 7, 23.

14. Derfor, se, jeg vil lokke hende og føre hende hen i Ørkenen, og jeg vil tale venlig til hende,

Dom. 19, 3. Es. 40, 2.

15. og jeg vil give hende hendes Vingaarde derfra* og gjøre Akors Dal** til en Haabets Dør for hende; og hun skal svare der***, som i sin Ungdoms Dage, som den Dag, hun drog op fra Ægyptens Land.

*med det Samme, hun kommer fra Ørkenen. **Jos. 7, 24, 26. ***hun skal takke Herren for de Velgjerninger, hvormed han i Kana'an modtager hende. 2 Mos. 15, 1 fg.

16. Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, da skal du raabe: Min Mand! Og du skal ikke mere raabe til mig: Min Ba'al!

17. Og jeg vil lade Ba'alernes Navne vige fra hendes Mund, og de

skulle ikke mere nævnes ved sit Navn.

2 Mos. 23, 13. 5 Mos. 12, 3. Ps. 16, 4.

18. Og jeg vil paa den Dag slutte for dem en Pakt med Markens Dyr og med Himmelens Fugle og med Jordens Kryb; og Bue og Sverd og Krig vil jeg sønderbryde og udrydde af Landet, og jeg vil lade dem bo tryggelig.

Job 5, 23. Es. 11, 6 fg. 65, 25. Ez. 34, 25.

Mika 4, 3. 4. Ps. 46, 10.

19. Og jeg vil trolove mig med dig til evig Tid, og jeg vil trolove mig med dig i Retfærdighed og i Ret og i Miskundhed og i Barmhertighed,

Es. 18, 8. Ef. 5, 25.

20. og jeg vil trolove mig med dig i Trofasthed, og du skal kjende Herren.

21. Og det skal ske paa den Dag, da vil jeg bønnehøre, siger Herren, bønnehøre Himlene, og de skulle bønnehøre Jorden,

22. og Jorden skal bønnehøre Kornet og Mosten og Oljen, og de skulle bønnehøre Jisre'el.

23. Og jeg vil udsaa mig det* i Landet og forbarme mig over Lo-Ruchama, og jeg vil sige til Lo-Ammi: Du er mit Folk, og det skal sige: Min Gud!

*Israel, 1, 8. 9. 10.

3. KAPITEL.

Profeten kjøber og ægter paa Herrens Befaling en Kvinde, som trods sin Mands Kjærlighed er ham utro, og holder hende i lang Tid borte fra alt Samkvem med sig selv og med andre Mænd. Ved disse billedeagtige Handlinger betegnes, at Israel, som Herren har løskjæbt fra Trældommen i Ægypten og optaget i sin Pakt, men som har lønnet hans Kjærlighed med at dyrke fremmede Guder, i lang Tid skal leve baade uden Samfund med ham og uden Afgydsdyrkelse, 1-4. I de sidste Dage skal det dog omvende sig til Herren og til sin retmæssige Konge (Davids Søn, Messias), 5.

OG Herren sagde til mig: Gak atter hen og elsk en Kvinde, som er elsket af sin Ven og dog bedriver Hor, ligesom Herren elsker Israels Børn, men de vende sig til andre Guder og elske Rosinkager*!

1, 2.

*d. e. den for Kjædet velbehagelige Afgydsdyrkelse.

2. Og jeg købte mig hende for femten Sekel Sølv og en Homer Byg og en Letek* Byg.

*en Letek var en halv Homer.

3. Og jeg sagde til hende: Mange

Dage skal du sidde mig, uden at bedrive Hor og uden at have med nogen Mand at gjøre; ogsaa jeg vil forholde mig saa mod dig.

4. Thi mange Dage skulle Israels Børn sidde uden Konge og uden Fyrste og uden Offer og uden Billedstøtte og uden Livkjortel og Husguder.

2 Krøn. 15, 3. 1 Mos. 31, 19.

5. Derefter skulle Israels Børn vende om og søge Herren, sin Gud, og David, sin Konge, og bævende skulle de komme til Herren og til hans Goder i de sidste Dage*.

3 Mos. 26, 40 fg. 5 Mos. 4, 29.

Jer. 30, 9. 21 fg. Ez. 34, 23 fg. Luk. 1, 69.

Jer. 31, 12. *1 Mos. 49, 1.

4. KAPITEL.

Hoseas reysrer Israels Folk for de mange og grufulde Laster, som gik i Svang iblandt det, og truer det og særlig dets Prester, som gjorde Folkets Synder til en Næringsvet, med Guds haarde Straf, 1-14. Han advarer Juda mod at bære sig ad som Israel, der til Straf for sin Gjenstridighed vil blive ført i Landflygtighed, 15-19.

HØRER Herrens Ord, I Israels Børn! Thi Herren har Sæt med dem, der bo i Landet, thi der er ingen Sandhed og ingen Kjærlighed og ingen Guds-Kundskab i Landet.

2. Sværge og lyve, myrde og stjæle og hore! Man øver Vold, og Mord følger paa Mord.

3. Derfor skal Landet visne, og vansmægte skal Alt, hvad der bor i det, baade Markens Dyr og Himmelens Fugle, og endog Havets Fiske skulle udryddes.

Zef. 1, 3.

4. Kun maa Ingen gaa frette og Ingen revse; thi dit Folk er som de, der trætte med en Prest.

5 Mos. 17, 12. 4 Mos. 16, 3 fg.

5. Saa skal du falde om Dagen, og Profeten skal ogsaa falde med dig om Natten, og jeg vil gjøre din Moder til Intet.

2, 2.

6. Tillintetgjort bliver mit Folk, fordi det ikke har Kundskab; fordi du har forkastet Kundskaben, forkaster jeg dig, saa du ikke skal tjene mig som Prest; du glemt din Guds Lov, derfor vil ogsaa jeg glemme dine Børn.

1 Sam. 15, 26.

7. Jo flere de bleve, des mere syndede de mod mig; deres Ære vil jeg omskifte til Skam.

8. Af mit Folks Synd leve de, og

efter deres Misgjerning higer deres Sjæl*.

*Presterne ernære sig af Syndofferne og ønske derfor, at Folket skal synde ret meget.

9. Derfor skal det gaa, som Folket, saa Presten, og jeg vil jeg hjemssøge ham for hans Veie og betale ham hans Gjæringer.

Es. 24, 2. Matt. 15, 14.

10. Og de skulle æde og ikke blive mætte, de skulle øve Utugt og ikke udbrede sig; thi de have holdt op at agte paa Herren.

3 Mos. 26, 26. Mika 6, 14.

11. Horeri og Vin og Most tage Forstanden bort.

12. Mit Folk adspørger sit Træstykke, og dets Kjøp giver det Besked; thi Horeriets Aand har forvildet dem, og de bedrive Hor og ville ikke staa under sin Gud.

5, 4.

13. Paa Bjergenes Toppe ofre de, og paa Høiene brænde de Røgelse under Ege og Popler og Terebinter, fordi deres Skygge er god; derfor bole eders Døtre og bedrive eders Svigerdøstre Hor.

Es. 57, 5. 7. Ez. 6, 13; 20, 28.

14. Jeg vil ikke hjemssøge eders Døtre for, at de bole, eller eders Svigerdøstre for, at de bedrive Hor; thi selv gaa de afsides med Horkvindernes og ofre med Skjøgerne, og et uforstandigt Folk gaar tilgrunde.

15. Omend du, Israel, bedriver Hor, saa gjøre dog ikke Juda sig skyldigt! Kommer el til Gilgal og gaar ikke op til Bet-Aven* og sværger ikke**: Saa sandt Herren lever!

*d. e. Betel; 10, 5. 15. Am. 5, 5. 1 Kong. 12, 29. **paa samme Tid; Am. 8, 14. Zer. 1, 5.

16. Thi som en ustyrlig Ko er Israel ustyrlig; nu skal Herren lade dem græsse som Lam paa den vide Mark.

17. Efra'im er bunden til Afguds-billeder; lad ham fare!

18. Deres Rus er forbl; Utugt have deres Skjolde* bedrevet, højt have de elsket Skjændsel.

*d. e. Øverster; Ps. 47, 10.

19. Et Veir griber dem med sine Vinger*, og de skulle have Skam af sine Offere.

*Israel skal bortføres af den assyriske Konge. Sak. 5, 9 fg.

5. KAPITEL

Israels Prester, Kongehus og Folk*ere for

sit Afguderies Skyld hjemfaldne til Dommen, og ligesaa Juda. Forjæves skulle de søge Herren med Offer; han vil lægge Efra'im æde og udgyde sin Vrede ogsaa over Judas Fyrster, fordi de have deltaget i dets Frafald. Hverken den assyriske Konge, hos hvem Efra'im har søgt Hjælp i den Elenædighed, Guds Domme have bragt over det, eller nogen Anden vil kunne frelse det fra den. Herren venter paa, at det ved sin Nød skal bringes til at erkjende sin Synd og søge ham, og det skal ogsaa ske, 1-15.

HØRER dette, I Prester, og giver Agt, du Israels Hus, og du Kongehus, vend Øret til! Thi eder gjælder Dommen; thi en Snare have I været paa Mizpa og et udbredt Garn paa Tabor.

2. Og de ere faldne dybt i en Mangfoldighed af Forvildelser; men jeg er en Tugtelse for dem allesammen.

3. Jeg kjender Efra'im, og Israel er ikke skjult for mig; thi nu har du bedrevet Utugt, Efra'im! Israel er blevet besmittet.

7, 2; 6, 10. Jer. 16, 17.

4. Deres Idrætter tillade dem ikke at vende om til sin Gud; thi en Horerries Aand er i deres Indre, og Herren kjende de ikke.

5. Og Israels Stolthed skal vidne mod det lige i dets Aasyn, og Israel og Efra'im skulle falde for sin Misgjernings Skyld; ogsaa Juda skal falde med dem.

6. Med sine Faar og sine Okser skulle de gaa for at søge Herren, men ikke finde ham; han er dragen bort fra dem.

7. Mod Herren have de handlet troløst, thi fremmede Børn have de avlet; nu skal Nymaanen* fortære dem tilligemed det, de ele.

8. Støder i Basun i Gibeai, i Trompet i Rama! Blæser Alarm i Bet-Aven*! Efter dig**, Benjamin!

9. Efra'im skal vende til en Ørk paa Straffens Dag; blandt Israels Stammer har jeg kundgjort, hvad sikkert skal ske.

10. Judas Fyrster ere som de, der flytte Markskjel; over dem vil jeg udøse min Harmesom Vand.

11. Undertrykt vorder Efra'im, kuust ved Dom; thi han fandt for

godt at vandre efter Menneskers Bud.

12. Og jeg er som Møl for Efra'im og som Raaddenhed for Judas Hus.

13. Da Efra'im saa sin Sygdom og Juda sit Saar, da gik Efra'im til Assur og sendte Bud til Kong Jareb*; men han skal ikke kunne læge eder, og Saaret skal ikke vige fra eder.

7, 11; 8, 9.

*den Stridbare, Assyriens Konge; 10, 6.

14. Thi jeg er som en Løve for Efra'im og som en ung Løve for Judas Hus; jeg, jeg vil sønderrive og gaa, bære bort, og der er Ingen, som redder.

13, 7. 5 Mos. 32, 39.

15. Jeg vil gaa, vil vende tilbage til mit Sted, indtil de erkjende sig skyldige og søge mit Aasyn; i sin Trængsel skulle de lede efter mig.

3 Mos. 26, 40. Ps. 32, 5; 78, 34.

6. KAPITEL.

I sin Nød skulle Israellterne opfordre hverandre til at vende om til Herren, forvisede om, at han isaaftald snart vil gjenoprette og velsigne dem, 1-3. For deres Mangel paa sand Kjærlighed har han tugtet dem haardt. Han kræver Kjærlighed og Guds-Kundskab fremfor alle Offere, men de have overtraadt hans Pakt; Efra'im er fuldt af skjændige Misgjæringer og grueligt Afguderi, 4-10. Ogsaa Juda skal faa sin Straf, naar Herren ved sine Domme gjør Ende paa sit Folks Elenlighed, 11.

KOMMER og lader os vende om til Herren! Thi han har sønderrevet, og han vil læge os; han slog, og han vil forbinde os.

5 Mos. 32, 39. Job 5, 18. Tob. 13, 2.

2. Han vil gjøre os levende efter to Dage; paa den tredje Dag vil han opreise os, saa vi leve for hans Aasyn.

1 Sam. 2, 6.

3. Og vi ville kjende, jage efter at kjende Herren, som Morgenrøden er hans Opgang vis; og han skal komme for os som Regnet, som et Sildigregn, der væder Jorden.

14, 6. Es. 44, 3, 4;

55, 10, 11; 58, 8. 5 Mos. 11, 14.

4. Hvad skal jeg gjøre ved dig, Efra'im? Hvad skal jeg gjøre ved dig, Juda? Eders Kjærlighed er jo som en Morgensky og som Duggen, der aarle gaar bort.

5. Derfor har jeg hugget løs paa dem ved Profeterne, dræbt dem ved min Munds Ord, og dine Domme fore ud som Lyn.

Es. 11, 4; 49, 2. Hebr. 4, 12.

894

6. Thi til Kjærlighed har jeg Lyst og ikke til Slagtoffer, og til Guds-Kundskab mere end til Brændoffere.

4, 1. 1 Sam. 15, 22. Matt. 9, 13; 12, 7.

7. Men de have overtraadt Pakten, ilgesom Adam; der have de været troløse mod mig.

1 Mos. 3, 6.

8. Gilead er en Misdæder-Stad, fuld af Blodspor.

12, 12.

9. Og lig en Røverskare, der lurur paa en Maud, er Presternes Bande; de myrde paa Velen til Sikem; ja, skjændige Ting have de øvet.

10. I Israels Hus har jeg seet gruelige Ting; der er Efra'ims Horeri, der er Israel blevet besmittet.

5, 3. Jer. 18, 13.

11. Ogsaa for dig, Juda, er der sat en Høst, naar jeg gjør Ende paa mit Folks Fængskab.

8, 7. Jer. 51, 33. 5 Mos. 30, 3. Jer. 33, 26.

Ex. 16, 53; 39, 25. Joel 3, 6.

7. KAPITEL.

Herrens Forsøg paa at bringe Efra'im til Omvendelse har kun gjort dets Fordærvelse mere aabenbar; Løgn, Tyveri og Røveri gaa i Svang iblandt det, udenat Nogen frygter Guds Straf; Konge og Fyrster have Behag i dette Folkets ugudelige Væsen og ere selv hægtene til Hor, Svig og Bespottelse; ved ideltige Sammensværgelser er den ene Konge falden efter den anden 1-7. I den Elenlighed, Folkets Ugudelighed har bragt over det, har det ikke tyet hen til Herren, men til Fremmede, til Ægypten og Assyrien, som kun have fortæret dets Kraft. Herren, som det utaknemmelig har forladt, og som det i sin Nød ikke af Hjertet, men kun paa Skæmt paakalder, vil straffe dets Straf med Ødeløggelse, 8-16.

NAAR jeg vil læge Israel, saa blottes Efra'ims Misgjærning og Samarias Ondskab; thi de øve Svig, og Tyve trænge ind, Røverskarer streife om udenfor.

12, 1.

2. Og de sige ikke til sit Hjerte, at jeg kommer al deres Ondskab i Hu; nu have deres Idrætter omringet dem, de ere komne for mit Aasyn.

5, 3.

3. Ved sin Ondskab glæde de Kongen og ved sine Løgne Fyrsterne.

4. Allesammen ere de Horkarle, som en Ovn, der hedes af en Bager; han holder op med at ilde fra Deigens Æltning, indtil den bliver syret.

V. 6.

5. Paa vor Konges Dag blive Fyr

sterne febersyge af Vin; han rækker Spottere sin Haand. Ordsp. 20, 1.

6. Thi de gjøre sit Hjerte hedt som en Ovn, medens de lure; hele Natten sover deres Bager*, om Morgen brænder det som flammende Ild.

*deres Lidenskab.

7. Allesammen blive de hede som en Ovn og fortære sine Dommere; alle deres Konger ere faldne, der er Ingen iblandt dem, som kalder paa mig.

V 14. Job 27, 10. Ps. 14, 4. Es. 64, 6.

8. Efra'im blander sig med Folkene; Efra'im er bleven en Kage, som ikke er vendt.

9. Fremmede have fortæret hans Kraft, men han ved det ikke; endog graa Haar ere strøede paa ham, men han ved det ikke.

10. Og Israels Stolthed vidner mod ham lige i hans Aasyn; men de vende ikke om til Herren, sin Gud, og søge ham ikke uagtet alt dette.

5, 5. Am. 4, 6. Hagg. 2, 17.

11. Men Efra'im er bleven som en enfoldig Due, uden Forstand; paa Ægypten kalde de, til Assur gaa de.

5, 13; 8, 9.

12. Saasart de gaa, vil jeg udspænde mit Garn over dem; som Himmelens Fugle vil jeg drage dem ned; jeg vil tugte dem efter, hvad der er forkyndt for deres Forsamling.

2 Kong. 17, 4 fg. Ez. 12, 13; 17, 20; 32, 3. Hos. 5, 9. 3 Mos. 28, 14 fg. 5 Mos. 28, 15 fg.

13. Ve dem, thi de ere flygtede bort fra mig! Ødelæggelse over dem, thi de ere faldne fra mig! Og jeg vilde forløse dem, men de talte Løgn imod mig.

Ps. 81, 12 fg.

14. Og de raabe ikke til mig i sit Hjerte, men hyle paa sit Lele; for Korn og Most forsamlde sig, de vilge bort fra mig.

Ps. 14, 4.

15. Og jeg har oplært, har styrket deres Arme; men imod mig udtænke de Ondt.

16. De vende sig, men ikke mod det Høle; de ere blevene som en svigtende Bue. Deres Fyrster skulle falde for Sverd for sin rasende Tunges Skyld; dette bliver dem til Spot i Ægyptens Land.

Ps. 78, 57; 73, 8, 9.

8. KAPITEL.

Profeten skal forkynde, at Fiender skulle komme over Israel, fordi det har brudt Pakten med Herren; forjæves skal det i Nøden beraabe sig paa, at det kjender

ham. Det har sat sig Konger uden hans Vilje og i sine Guldkalve gjort sig selv Guder og ved alt dette paadraget sig svare Straffedomme. Det har beilet til Verdensmagtens Gunst og skal derfor leve blandt Hedningerne som et foragtet, faatalligt og trykket Folk. Det har i Foragt for Guds Bud bygget sig mange Altene; Herren har ikke Behag i dets kjædelige Offere og skal hængte det i den gamle Trældom, 1-13. De Paladser og Fæstninger, Israel og Juda i sit Hovmod have bygget sig, skulle ødelægges, 14.

EN Basun til din Mund*! — Som en Ørn** over Herrens Hus! Fordi de have overtraadt min Pakt og forbrudt sig mod min Lov. *Es. 58, 1.

**kommer Fienden; 5 Mos. 28, 49.

2. Til mig skulle de raabe: Min Gud! Vi, Israel, kjende dig.

3. Israel har stødt det Gode fra sig; Fienden skal forfølge ham.

4. De have valgt Konger, men ikke fra mig, indsat Fyrster, men jeg vidste ikke derom. Af sit Sølv og sit Guld have de gjort sig Afgudsbilleder for at vorde udryddede.

5 Mos. 4, 25 fg.

8, 19; 11, 16 fg. 30, 17 fg.

5. Væmmelig er din Kalv, Samaria! Min Vrede er optændt imod dem. Hvor længe ville de finde Renhed utaalelig?

Jer. 13, 27.

6. Thi af Israel er ogsaa den, en Meester har gjort den, og den er ikke Gud; ja, til Splinter skal Samarias Kalv blive.

2 Mos. 32, 20.

7. Thi Vind saa de, og Storm skulle de høste; deres Korn faar ikke Aks, Grøde giver ikke Føde; om den giver Noget, skulle Fremmede opsluge det.

10, 13. Jer. 12, 13. Mika 6, 15.

Hagg. 1, 6. 5 Mos. 28, 33. Es. 65, 22.

8. Israel er opslugt; nu ere de blandt Folkene som et Kar, hvortil Ingen har Lyst;

9. thi de droge op til Assur som et Vildæsel, der gaar slue egne Veie; Efra'im tinger om Elskov.

5, 13; 7, 11.

10. Om de ogsaa tinge blandt Folkene, vil jeg dog nu samle dem, og de begynde at mindskes under Trykket af Fyrsternes Konge;

11. thi Efra'im har skaffet sig mangfoldige Altene — til Synd; de ere blevene ham Altene til Synd.

12, 12.

12. Jeg skriver ham mine Love i Tusindtal; som noget Fremmed ere de agtede.

13. Som Offere, de bringe mig, ofre de Kjød og æde, — Herren har ikke Behag i dem; nu vil han komme deres Misgjerning i Hu og hjemsege deres Synder, de skulle vende tilbage til Ægypten.

Es. 1, 11. Jer. 7, 21; 14, 12. Am. 5, 22.

14. Og Israel glemte sin Skaber og byggede Paladser, og Juda byggede mangfoldige faste Stæder; men jeg vil sende Ild i hans Stæder, og den skal fortære hans Paladser.

2, 13; 13, 6.

Jer. 17, 27. Am. 5, 6. Ez. 20, 47.

9. KAPITEL.

Det falskaldne Israel skal ikke juble over sin Rigdom af jordiske Goder, hvort det ser Lønnen for sin Afgudsdyrkelse; thi disse Goder skulle tages fra det. Det skal føres bort til Assyrien, hvor al dets Gudstjeneste ophører, medens dets Land ligger øde, 1-6. Denne Straf skal komme over det, fordi det, forført af sine falske Profeter, som det da vil se i deres rette Lys, har ligesom Fødrene i Dommernes Tid og i Ørkenen styrtet sig i dyb Fordærvelse. Al dets Herlighed skal bortvige; Herren skal slaa det med Ufrugtbarhed, og de Børn, som maatte blive det fødte, skulle omkomme. Herren skal for dets Ulydigheds Skyld forstøde det, saa det maa vanke om iblandt Hedningerne, 7-17.

GLÆD dig ikke, Israel, indtil Jubel, ligesom Folkene! Thi du har i Hor forladt din Gud; du har elsket Horeløn paa alle Kornets Tærskelpladse.

Ps. 73, 27. Ez. 20, 30.

2. Tærskelpladsen og Persen skulle ikke føde dem, og Mosten skal slaa dem fell.

3. De skulle ikke blive boende i Herrens Land; men Efra'im skal vende tilbage til Ægypten, og i Assur skulle de æde, hvad der er urent.

Ez. 4, 13.

4. De skulle ikke udøse Vin til Drikoffer for Herren, og deres Slagtoffere skulle ikke behage ham; som Sorgens Brød skulle de være dem; Alle, som æde det, skulle vorde urene; thi deres Brød er for dem selv, det kommer ikke i Herrens Hus.

5 Mos. 26, 14. Hos. 8, 13.

5. Hvad ville I gjøre paa Høltidsdagen og paa Herrens Festdag?

6. Thi se, de gaa bort for Ødelæggelse; Ægypten skal samle dem, Mof* bearbejde dem; deres Kostbarheder af Sølv skulle Nesler tage i Ete, Torne skulle vokse op i deres Telte.

*Memfis.

7. Komne ere Hjemseggelsens Dage, komne ere Gjengjældelsens Dage; Israel skal erfare det: En Daare er Profeten, en Afsindig er Aandens Maud, for din store Misgjernings og det store Fiendskabs Skyld.

8. Efra'im ser sig om efter andre Guder ved Siden af min Gud; Profeten er en Fuglefænger-Snare paa alle hans Veie, Idel Fiendskab i hans Guds Hus.

2 Mos. 20, 3. Hos. 5, 1.

9. De ere sunkne dybt i Fordærvelse, som i Gibeas Døge; han skal komme deres Misgjerning i Hu, hjemsege deres Synder.

Dom. 19, 15 fg. 22; 20, 13.

10. Som Druer i Ørkenen fandt jeg Israel, som den første Frugt paa et Figentræ i dets første Tid saa jeg eders Fædre; de, de kom til Ba'al-Peor og viede sig til Skjændselen og bleve Vederstyggeligheder, ligesom den, de elskede.

4 Mos. 25, 3. Jer. 3, 24.

11. Efra'ims Herlighed skal flyve bort som en Fugl; ingen Fødsel og intet frugtsommeligt Moderliv og ingen Undfangelse;

12. ja, selv om de opføde sine Børn, vil jeg dog gjøre dem barnløse, saa intet Menneske bliver tilovers; thi ved dem, naar jeg viger fra dem!

13. Efra'im er, som om jeg saa hen til Tyrus, plantet paa en Eng, og Efra'im maa føre sine Børn ud til Morderen.

Ez. 27, 3.

14. Giv dem, Herre! — Ja, hvad skal du give dem? Giv dem Moderliv, som føde i Utide, og Bryster, som udtørre!

15. Al deres Ondskab er i Gilgal, ja, der har jeg fattet Had til dem; for deres Idrætters Ondskabs Skyld vil jeg drive dem ud af mit Hus; jeg vil ikke elske dem mere, alle deres Førere ere Oprørere.

4, 15; 12, 10. Es. 1, 23.

16. Efra'im erstukken*, deres Rod er bleven tør, Frugt skulle de ikke bære; om de en I føde, vil jeg dog dræbe deres dyrebare Livsfrugt. V. 12.

*som en Ur; Ps. 102, 5. Jon. 4, 7.

17. Min Gud skal forkaste dem, fordi de ikke have hørt paa ham, og de skulle vanke som Flygtninge om iblandt Folkene.

5 Mos. 28, 65.

10. KAPITEL.

Israel har i sit Hjertes Falskhed lønnet al Herrens Velstignelse med Afguderi og gjort sig skyldigt i Mened og den værste

Uretfærdighed. Herfor skal det bøde; det Afgud skal bortføres, dets Konge tilintetgøres, dets Afgudsaltene nedbrydes, og det selv græbes af Fortvivlelse, 1-8. Fra gammel Tid af har det været ugudeligt, hidtil uden at være blevet straffet, som i Jordums Tid. Nu skal Straffen indtræde; det skal ved fremmede Folk føres i Trældom, 9-11. Maatte det dog omvende sig titide! Dets Magt, som det hidtil har stilet paa, skal Herren ved en rædselsfuld Krig tilintetgøre; dets Fæstninger og Hære skulle ødelægges, og med dets Konge skal det være forbi, 12-15.*

ISRAEL er en frodig Vinstok, den sætter Frugt; jo mangfoldigere hans Frugt blev, des mangfoldigere gjorde han sine Altere; jo bedre det gik hans Land, des bedre gjorde han sine Billedstøtter. 12, 12.

2. Deres Hjerter er falskt, nu skulle de bøde; *han** skal nedbryde deres Altere, ødelægge deres Billedstøtter; *Herren. 2 Kong. 17, 6 fg.

3. ja, nu skulle de sige: Vi have ingen Konge; thi vi have ikke frygtet Herren, og Kongen, hvad kan han gjøre for os?

4. De have talt tomme Ord, svoret falskt, sluttet Forbund, og Retten skyder frem som giftige Urter paa Markens Furur. Am. 6, 12.

5. For Bet-Avens* Kalv ere Samaritas Indbyggere i Angest; ja, dens** Folk sørger over den, og dens Afgudsprester skjælve for den, for dens Herlighed, fordi den er ført bort fra dem.

*d. e. Betels; V. 15. **Kalvens, Afgudens.

6. Ogsaa den skal man bringe Assur, som en Gave til Kong Jareb*; Skam skal Efra'im faa, og Israel skal skamme sig over sit Raad. *5, 13.

7. Forsvinde skal Samarias Konge som en Spaan paa Vandets Flade. V. 15.

8. Og Avens Høle, Israels Synd, skulle tilintetgøres; Torne og Tidslers skulle skyde op paa deres Altere, og de skulle sige til Bjergene: Skjul os! og til Høtene: Falder over os! Luk. 23, 30. Aab. 6, 15, 16.

9. Fra Gibes Dage af har du syndet, Israel! Der* ere de blevne staaende, udenat Krig mod Uretfærdigheds Børn naaede dem i Gibea. Dom. 19, 12 fg. 20, 9 fg.

*I Gibes'iternes Synd.

10. Efter min Lyst vil jeg tugte dem, og Folkeslag skulle samles imod dem, idet jeg binder dem til begge deres Misgjerninger.

Nor. 29

11. Og Efra'im er en oplært Kvige; som gjerne vil tærse, men jeg kommer over dens skønne Hals; jeg vil spænde Efra'im for, Juda skal pløje, Jakob skal harve.

12. Saar eder en Sæd efter Retfærdighed, skaffer eder en Høst efter Kjærlighed, bryder eder nyt Land! Thi det er Tid at søge Herren, indtil han kommer og lader Retfærdighed regne over eder. Ordsp. 11, 18; 22, 8.

Jer. 4, 3. Es. 55, 6; 45, 8.

13. I have pløjet Ugudelighed, I have høstet Uret, I have sæt Løgn's Frugt; thi du har forladt dig paa din Vel, paa dine Heltes Mangfoldighed. Job 4, 8. Hos. 8, 7.

14. Saa skal der da reise sig et Krigsbulder blandt dine Stammer, og alle dine Fæstninger skulle ødelægges, ligesom Salman* ødelagde Bet-Arbel** paa Krigens Dag, — Moderen blev knust tilligemed Børnene.

*kanske Salmanaesser. **maaske Arbela.

15. Saadant skal Betel bringe over eder for eders svare Ondskab; ved Morgengry er det forbi, aldeles forbi med Israels Konge*.

*Hoseas; 2 Kong. 17, 6 fg. Hos. 10, 7.

11. KAPITEL.

Lige fra Israels Ungdom af har Herren vist det inderlig Kjærlighed og faderlig Omhu og uafsladelig formanet det til Omvendelse; men det har været døvt for alle hans Ord og idelig hengivet sig til Afgudsdyrkelse, det har haardnakket fremturet i sit Frafald. Derfor skal det nu gives i den assyriske Konges Vold, 1-7. Herrens Miskundhed imod det er dog for stor til, at han kan aldeles tilintetgøre det; det adspredte Israel skal ved hans mægtige Rest atter blive samlet og bo i sit Hjem, 8-11.

DA Israel var ung, havde jeg ham i Kjær, og fra Ægypten kaldte jeg min Søn. Matt. 2, 15.

2. Jo mere de* kaldte paa dem, des mere gik de bort fra deres Aasyn; til Ba'alerne ofre de, og for de udskaarne Billeder brænde de Røgelse. *Profeterne.

3. Og jeg, jeg lærte dog Efra'im at gaa, tog dem paa mine Arme; og de vidste ikke, at jeg lægte dem. 2 Mos. 19, 4.

5 Mos. 1, 31; 32, 11, 12. Es. 65, 9.

4. Med Menneskebaand drog jeg dem, med Kjærligheds Reb, og jeg var dem som de, der lette Aaget over Kjæverne, og jeg rakte ham Føde.

5. Han skal ikke vende tilbage til Ægyptens Land, men Assur, han skal være hans Konge; thi de have vægret sig ved at vende om.

6. Og Sverd skal fare om i hans Stæder og tillintetgjøre hans Bomme og fortære — for deres Raads Skyld;

14, 1; 10, 6.

7. thi mit Folk hænger fast ved sit Frafald fra mig, og kalder man dem til det Høje, er der Ingen af dem, som opløfter sit Øie.

7, 16.

8. Hvorledes skal jeg kunne give dig hen, Efra'im, give dig til Pris, Israel? Hvorledes skal jeg kunne give dig hen som Adma, gjøre med dig som med Zebo'im? Mit Hjerte vender sig i mig, al min Medynk er optændt.

5 Mos. 29, 23.

1 Mos. 19, 24, 25, Jer. 31, 20.

9. Jeg vil ikke fuldbyrde min brændende Vrede, jeg vil ikke atter ødelægge Efra'im; thi Gud er jeg og ikke et Menneske, hellig er jeg i din Midte, og i Stad gaar jeg ikke ind*.

4 Mos. 23, 19, 1 Sam. 16, 29.

*Jeg bor ikke i Stæder, som et Menneske.

10. Herren skulle de følge, som en Løve skal han brøle; ja, han skal brøle, og bævende skulle Børn komme fra Havet;

3, 5.

11. bævende skulle de komme som en Fugl fra Ægypten og som en Due fra Assurs Land, og jeg vil lade dem bo i sine Huse, siger Herren.

12. KAPITEL.

Efra'im er fuld af Løgn og Utroskab, og Juda er gjenstridig mod Gud; derfor skal Herren lugte dem begge, 1-3. Israels Stamfader Jakob kjæmpede ihærdig for Forjættelsen og Velsignelsen og seirede i Kampen; efter hans Eksempel burde Folket vende om til Herren, der endnu er den Samme som fordem, og die paa hans Frelse, 4-7. Men Israel er blevet Kræmmerfolket Kana'un lgt. Herren, som har frelst det fra Ægypten og uafslædt, men forjættedes forkyndt det sit Ord ved Profeterne, skal straffe det for dets kananitiske Væsen og dets Afguderier, 8-12. Medens dets Stamfader Jakob har maattet gjenemgaa stor Trængsel, har det selv, hans Afkom, været Gjenstand for Herrens Frelse og Værsorg. Da det nu trods dette har fortermet ham ved sine Synder, skal han gjengjælde det dets Færd, 13-15.

EFRA'IM har omringet mig med Løgn, og Israels Hus med Svig; og Juda er endnu gjenstridig mod Gud og mod den trofaste Hellige.

Jer. 2, 31.

2. Efra'im higer efter Vind og jager efter Østenvind; den hele Gud opdynger han Løgn og Ødelæggelse, og Fakt slutte de med Assur, og Olje bringes til Ægypten.

3. Og Trætte har Herren med Juda, og han skal hjem søge Jakob for hans Veles Skyld, betale ham efter hans Idrætter.

4. I Moders Liv holdt han sin Broder i Hælen, og i sin Maaddoms kraft kjæmpede han med Gud.

1 Mos. 25, 22, 26; 32, 24 fg.

5. Ja, han kjæmpede med Engelen og fik Overhaand, græd og bad ham om Naade; i Betel fandt han ham, og der talte han med os.

1 Mos. 25, 9 fg. 28, 13.

6. Og Herren, Hærskarernes Gud, — Herren er hans Ihukommelses Navn.

2 Mos. 3, 15; 15, 3. Ps. 68, 5.

7. Og du, — til din Gud skal du vende om; bevar Miskundhed og Ret, og bl paa din Gud bestandig!

Joel 2, 12. Sak. 7, 9. Ps. 37, 3, 5; 63, 9.

8. I Kana'ans* Haand er der falsk Vegt; at gjøre Uret er hans Lyst.

*Israel lignes med det kananitiske Handelsfolk.

9. Og Efra'im siger: Ja, jeg er bleven rig, har erhvervet mig Formue; men i alt mit Erhverv skal man ikke finde nogen Overtrædelse, som var Synd.

10. Men jeg er Herren, din Gud, fra Ægyptens Land; jeg vil endnu lade dig bo i Telte, som i Festens Dage.

11. Og jeg har talt til Profeterne, og jeg har givet Syner i Mængde, og ved Profeterne fremsatte jeg Lignelser.

12. Er Gilead Misgjerning, saa skulle de ogsaa vorde idel Intet; have de ofret Okser i Gilgal, saa skulle ogsaa deres Altære vorde som Stendynger ved Markens Furer.

6, 8; 3, 11; 10, 1.

13. Og Jakob flygtede til Arams Mark*, og Israel tjente for en Hustru, og for en Hustru vogtede han Faar.

*d. e. Mesopotamien. 1 Mos. 26, 5; 29, 20.

14. Og ved en Profet førte Herren Israel op fra Ægypten, og ved en Profet blev det vogtet.

2 Mos. 12, 37; 3, 10. Ps. 77, 21.

15. Efra'im har vakt bitter Harm; hans Blodskyld skal da hans Herre lægge paa ham, og hans Forhaanelse skal han gjengjælde ham.

Es. 65, 6, 7.

13. KAPITEL.

Efra'im var engang høit anseet i Israel, men saa faldt det i gruelt Afguderi og har siden fremturet hert; derfor skal det haastig og fuldstændig blive bortført fra sit Land, 1-3. Uagtet Herren fra gammel Tid af har vist sig som dets eneste Gud og Frelser, har det dog, hovmodigt over sin Velstand, glemt ham; derfor har han hjemsøgt og vil han fremdeles hjemsøge det med forfærdelige Straffedomme. 4-8. Israels Oprør mod Herren, dets Hjælper, har styrtet det i Fordærvelse. Dets selvalgte Konger og Fyrster, som Herren i sin Vrede har givet og igjen frataget det, kunne ikke hjælpe det. Herren har ikke glemt dets Synd, men skal straffe den med haard Trængsel, 9-13. Til Døden vil han ikke hengive det, fra den skal det blive forløst (ved Messias), men for Straf skal det dog ikke gaa fri; Samaria skal blive ødelagt for sin Gjenstridigheds Skyld, 14-14, 1.

NAAR Efra'im talte, var der Forskrækkelse, han knælede høit i Israel; da blev han skyldig ved Ba'al og døde. 1 Kong. 16, 31, 32.

2. Og nu blive de ved at synde og gjøre sig støbte Billeder, Afguder, efter sin Forstand, af sit Sølv, Kunstneres Verk Altsammen; med Hensyn til dem sigde de Meunesker, som ofre, at de kysse Kalve.

1 Kong. 19, 18. Job 31, 27.

3. Derfor skulle de vorde som en Morgensky og som Duggen, der aarle gaar bort, som Avner, der bortveiles fra en Tærskelade, og som Røg fra et Røgfang.

6, 4. Ps. 1, 4.

4. Og jeg er dog Herren, din Gud, fra Ægyptens Land, og en Gud foruden mig kjender du ikke, og en Frelser foruden mig er der ikke.

12, 10.

2 Mos. 20, 2. 5 Mos. 5, 6 fg. 1 Kor. 8, 4.

5. Jeg, jeg kjendtes ved dig* i Ørkenen, i et brændende hedt Land.

*d. e. tog mig af dig. 5 Mos. 3, 2; 32, 10.

6. Som deres Græsgang var, bleve de mætte; de bleve mætte, og deres Hjerter ophøiede sig; derfor have de glemt mig. 5 Mos. 8, 11 fg. 31, 20; 32, 15.

Jer. 18, 16. Hos. 2, 13; 8, 14.

7. Da blev jeg dem som en Løve; som en Parder lurer jeg ved Veien;

5, 14. Begr. 3, 10. Jer 5, 6.

8. jeg vil møde dem som en Bjørn, der er berøvet sine Unger, og sønderrive deres Hjertes Lukke; og jeg vil fortære dem der som en Løvinde, Markens Dyr skulle sønderalide dem.

9. Det er din Fordærvelse, Israel, at du er imod mig, imod din Hjælp.

Es. 3, 9. Jer. 2, 17; 25, 7.

10. Hvor er da nu din Konge, at han kan fielse dig i alle dine Stæder, og dine Dommere, om hvilke du sagde: Giv mig dog en Konge og Fyrster?

1 Sam. 8, 5, 6.

11. Jeg giver dig en Konge i min Vrede, og jeg tager ham bort i min Harm.

1 Sam. 8, 9, 22. Hos. 8, 4; 10, 7, 17.

12. Efra'ims Misgjerning er sammenbunden, hans Synd er gjemt.

Job 14, 17.

13. Veer som den fødende Kvindes skulle komme over ham. Han er en uvilts Søn; naar Tid er, træder han ikke frem i Modernunden.

Ps. 48, 7. Es. 13, 8. Jer. 30, 6.

14. Af Dødsrigets Vold vil jeg forløse dem, fra Døden vil jeg gjenløse dem. Død! Hvor er din Pest? Dødsrige! Hvor er din Sot? Anger er skjult for mine Øine*.

Es. 25, 8.

* Tim. 1, 10. Hebr. 2, 14. 1 Kor. 15, 54, 55.

*Jeg angrer ikke, hvad jeg har forjættet; 4 Mos. 23, 19. 1 Sam. 15, 29. Rom. 11, 29.

15. Thi han, — blandt Brødrene bærer han Frugt*; men der kommer en Østenvind, et Herrens Veir, som drager op fra Ørkenen, og hans Kildevæld udtørres, og hans Kilde bliver tør; den** røver Skatten, alle kostelige Ting.

*1 Mos. 48, 19; 49, 22. **Østenvinden, d. e. Assyrerne; 4, 19.

14. KAPITEL.

Profeten formaner til Slutning Israel til at omvende sig til Herren. Hvis det gjer dette, skal han igjen tage det til Naade, læge alle dets Bræst, paany lade det herlig blomstre og overøse det med en rig Fyldte af Velsignelse, 2-9. Vel den, som tager til Hjerter, hvad Herren har talt gjennem Profeten, 10.

SAMARIA skal bøde, fordi det har været gjenstridigt mod sin Gud; for Sverd skulle de falde, deres smaa Børn skulle sønderknuces, og deres frugtsommelige Kvinder opskjæres.

2 Kong. 15, 16. Am. 1, 13.

2. Vend dog om, Israel, til Herren, din Gud! Thi du er falden ved din Misgjerning. 12, 7. Joel 2, 12. Sak. 1, 4.

3. Tager Ord med eder og vender om til Herren! Siger til ham: Forlad al Misgjerning og tag imod Godt,

lad os betale med Okser, med vore Læber*:

*d. e. med vor Tak og Pris som Offere;

Ps. 51, 19; 119, 108. Hebr. 13, 15.

4. Assur skal ikke hjælpe os, paa Heste ville vi ikke ride, og vi ville ikke mere til vore Hænders Gjerning sige: Vor Gud! Thi hos dig finder en Faderløs Forbarmelse.

Es. 10, 20. Ps. 10, 14, 18; 68, 6; 146, 9.

5. Jeg vil læge deres Frafald, vil elske dem af villigt Hjerte: thi min Vrede har vendt sig fra dem.

6, 1. Es. 53, 5. Jer. 31, 20.

6. Jeg vil være som Dug for Israel; han skal blomstre som en Lilje, og han skal slaa Rødder som Libanon.

7. Hans Skud skulle brede sig ud,

og hans Pragt skal vende som Oljetræet, og dufte skal han som Libanon.

Ps. 80, 10 fg.

8. De, som sidde i hans Skygge, skulle igjen avle Korn og blomstre som Vinttræet; hans Ihukommelse skal være som Libanons Vin.

9. Efra'im! Hvad har jeg mere med Afguder at skaffe? Jeg, jeg bønherer og vil se til ham; jeg er som en grøn Cypres, fra mig skal din Frugt findes at være. Joh. 15, 1 fg.

10. Hvo er viss, at han skjønner dette, forstandig, at han erkjender det! Thi Herrens Veie ere rette, og Retfærdige vandre paa dem, men Overtrædere sluble paa dem.

Ps. 25, 10. Es. 8, 14.

PROFETEN JOEL.

1. KAPITEL.

Joel forkynder, at uhyre, Alt fortærende Græshoppesværme, et Billede paa Alt ødelæggende Plender, skulle komme og føre en hidtil uøst ødelæggelse over Landet, 1-7. Han opfordrer Folket til at sørge og hyle derover, 8-12, og i Faste og Bønde sig til Herren, 13-15. Han anraader selv Herren om Frelse fra ødelæggelsen, 19, 20.

HERRENS Ord, som kom til Joel, Petuels Søn:

2. Hører dette, I Gamle! Giver Agt, alle Landets Indbyggere! Er Saadant skeet i eders Dage eller i eders Fædres Dage?

3. Derom skulle I fortælle eders Børn, og eders Børn sine Børn, og deres Børn en anden Slægt:

4. Hvad Gnaveren* har levnet, har Vrimleren* ædt, og hvad Vrimleren har levnet, har Slikkeren* ædt, og hvad Slikkeren har levnet, har Ska-veren* ædt.

*forskjellige Navne paa Græshopper.

5. Vaagner op, I Drukne, og græder, og hyl, alle I Vindrikkere, over Mosten! Thi den er reven bort fra eders Mund.

6. Thi et Folk er draget op over mit Land, stærkt og utalligt; dets Tænder ere en Løves Tænder, og en Løvindes Kindtænder har det.

7. Det har gjort min Vinstok ganske øde og har knækket mit Figentræ; det har gjort det aldeles bart og har fældet det; dens Ranker ere blevene hvide.

8. Hyl som en Jomfru, der har omgjordet sig med Sæk for sin Ungdoms Brudgom!

9. Madoffer og Drikoffer er revet bort fra Herrens Hus; Presterne, Herrens Tjenere, sørg.

2, 14, 17.

10. Marken er ødelagt, Jorden sørger; thi Kornet er ødelagt, Mosten er borttørret, Oljen er indsvunden.

Am. 1, 2. Es. 24, 4.

11. Agerdyrkerne ere beskjæmmede, Vingaardsmændene hyle over Hvede og over Byg; thi Markens Høst er gaaet tabt.

Jer. 14, 4.

12. Vinstokken er borttørret, og Figentræet er henvisnet; Granattræet, ogsaa Palmen og Æbletræet, alle Markens Træer ere fortræde; ja, Fryd er svunden bort fra Menneskenes Børn.

Am. 5, 17.

13. Omgjorder eder* og klager, I Prester! Hyl, I Altertjenere! Kommer, tilbringer Natten i Sæk, i min Guds Tjenere! Thi Madoffer og Drikoffer er unddraget eders Guds Hus.

*med Sæk.

14. Helliger en Faste, udraaber en

Festforsamling, samler de Ældste, alle Landets Indbyggere til Herrens, eders Guds, Hus og raaber til Herren! 2, 16 fg. 2 Krøn. 20, 3. Esr. 8, 21. Jon. 3, 5.

15. Ak, den Dag! Thi Herrens Dag er nær og kommer som en Ødelæggelse fra den Alsmægtige.

2, 1; 3, 19. Ez. 30, 3. Zef. 1, 14. Es. 13, 6.

16. Er ikke Maden forsvunden for vore Øine, Glæde og Fryd fra vor Guds Hus?

17. Sædekornene ere borttørrede under sine Jordklumper; Forraadhushene ere ødelagte, Laderne nedbrudte, thi Kornet er fordærvet.

18. Hvor Kvæget stønner! Oksernes Hjorder fare forskrækkede om, thi der er ingen Græsgang for dem; ogsaa Faarenes Hjorder maa bøde.

Jer. 14, 5.

19. Til dig, Herre, raaber jeg; thi Ild har fortæret Ørkenens Græsgange, og Lue har forbrændt alle Markens Træer.

20. Ogsaa Markens Dyr skue smægtende op til dig; thi Vandbækkene ere udtørrede, og Ild har fortæret Ørkenens Græsgange.

Ps. 104, 11. Jer. 14, 6. 1 Kong. 17, 7.

3. KAPITEL.

Profeten skildrer den kommende, Alt ødelæggende fjendtlige Hær, 1-11, og formæner Folket til hjertelig Bed, Faste og Bøn, 12-17; da vil Herren tilintetgjøre Fjenden, sende Læreren til Retfærdighed (Messias) og ifølge heraf overøse sit ødelagte Land med jordtæk Velsignelse, 18-27.

STØDER i Basun paa Zion og blæser Alarm paa mit hellige Bjerg, alle Landets Indbyggere bæve! Thi Herrens Dag kommer, den er nær,

Hos. 5, 8. Joel 1, 15.

2. en Mørkes og Dunkelheds Dag, en Skyers og Mulms Dag, udbredt som Morgenrøde over Bjergene, — et stort og stærkt Folk, hvis Lige ikke har været fra fordums Tid og heller ikke efter det mere skal komme gjen nem alle Aar, Slægt efter Slægt.

Am. 5, 18, 20.

Zef. 1, 15, 2 Mos. 10, 14; 11, 6.

3. Foran det fortærer Ild, og efter det brænder Lue; som Edens Have er Landet foran det, og efter det en øde Ørken, og der er Intet, som undslipper det.

4. Som Heste er det at se til, og som Rideheste, saaledes løbe de.

5. Med Lyd som af Vogne hoppe

de over Bjergenes Toppe, med Lyd som af Ildslue, der fortærer Halm, som et stærkt Folk, rustet til Krig.

6. Folkeslag skjælv for dets Aasyn; alle Ansigter blive blussende røde*.

*Es. 13, 8.

7. Som Vældige løbe de, som Krigsmænd stige de op paa Mure; og de drage frem, hver sin Vej, og de bøje ikke af fra sine Stier.

8. Og de trænge ikke, den Eneden Anden; de gaa frem, hver paa sin bandede Vej, og mellem Kastespyd styrtede de frem, bryde ikke af*.

*sin Gang.

9. I Staden streife de om, paa Muren løbe de, i Husene stige de op, gjennem Vinduerne gaa de ind som en Tyv.

Jer. 9, 21.

10. Foran dem bæver Jorden, ryster Himmelen; Sol og Maane sortne, og Stjernerne drage sin Glans ind.

Jer. 10, 10. Es. 13, 10. Ez. 32, 7. Joel 3, 4, 20.

Matt. 24, 29. Luk. 21, 26. Aab. 6, 12.

11. Og Herren lader sin Røst høre foran sin Hær, thi saare stor er hans Leir, stærk er den, som udretter hans Ord; thi stor er Herrens Dag og saare forfærdelig, og hvo kan udholde den? Ps. 103, 20, 21. Jer. 30, 7. Zef. 1, 14, 15.

Mal. 3, 2.

12. Dog, ogsaa nu, siger Herren, vender om til mig med hele eders Hjerte og med Faste og med Graad og med Jammerklage,

Es. 33, 11. Hos. 12, 7; 14, 2.

13. og sønderriver eders Hjerte og ikke eders Klæder, og vender om til Herren, eders Gud! Thi han er naadig og barmhjertig, langmodig og rig paa Miskundhed, og han angrer det Onde.

2 Mos. 34, 6 fg. Ps. 86, 5, 15; 103, 8 fg.

145, 8 fg. Jon. 4, 2.

14. Hvem ved? Han turde vende om og angre og lade en Velsignelse blive tilovers efter sig, Madoffer og Drikoffer for Herren, eders Gud.

Jon. 3, 9. Joel 1, 9, 13.

15. Støder i Basun paa Zion, helliger en Faste, udraaber en Festforsamling!

1, 14.

16. Samler Folket, helliger en Forsamling, sanker de Gamle, bringer de smaa Børn sammen og dem, som die Moderbryst! Brudgommen gaa ud af sit Kammer, og Bruden af sit Brudekammer!

17. Mellem Forhallen og Alteret skulle Presterne, Herrens Tjenere, græde og sige: Spar dog, Herre, dit

Folk, og giv ikke din Arv hen til Forsmædelse, saa Hedninger herske over den! Hvorfor skulle de sige blandt Folkene: Hvor er deres Gud?

1, 9. Ps. 42, 4. 11; 79, 10; 115, 2. Mika 7, 10.

18. Da bliver Herren nidkjær for sit Land, og han sparer sit Folk.

19. Og Herren svarer og siger til sit Folk: Se, jeg sender eder Korn og Most og Olje, og I skulle mættes dermed; og jeg vil ikke mere give eder hen til Forsmædelse blandt Hedningerne.

20. Og ham fra Norden* vil jeg drive langt bort fra eder og jage ham bort til et tørt og øde Land, hans Fortrop bort til det østlige Hav og hans Bagtrop bort til det vestlige Hav; og Stanken af ham skal opstige; den væmmelige Lugt af ham skal opstige; thi store Ting har han taget sig fore at gjøre.

*Fjenden; Jer. 1, 13 fg. 4, 6. 21. Frygt ikke, du Land! Fryd dig og vær glad! Thi store Ting har Herren gjort.

22. Frygter ikke, I Markens Dyr! Thi Ørkenens Græsange grønnes, Træet bærer sin Frugt, Figentræet og Vinstokken give sin Kraft.

1, 12, 20, 3 Mos. 26, 4, 20.

23. Og I, Zions Børn, fryd og glæder eder i Herren, eders Gud! Thi han giver eder Læreren til Retfærdighed; og saa sender han Regn ned til eder, Tidligregn og Sildigregn, i Førstningen*.

5 Mos. 18, 15 fg. Es. 48, 1 fg. Rom. 3, 21 fg. 3 Mos. 26, 4, 5 Mos. 11, 14. *3, 1.

24. Og Tærskeladsene vorde fulde af Korn, og Persekarrerne flyde over af Most og Olje. Ordsp. 3, 10.

25. Og jeg godtgjør eder de Aar, Vrimleren fortærede, Slikkeren og Skaveren og Gnaveren, min store Hær, som jeg sendte mod eder. 1, 4.

26. Og øde skulle I og mættes og prise Herrens, eders Guds, Navn, som har handlet underlig med eder; og mit Folk skal ikke blive tilskamme evindelig. Ps. 31, 22.

27. Og I skulle kjende, at jeg er midt i Israel, og at jeg er Herren, eders Gud, og Ingen ydmerer; og mit Folk skal ikke blive tilskamme evindelig. Es. 46, 9.

3. KAPITEL.

Profeten forjætter, at derefter den Hellig-Aand skal udgydes over Alle uden For-

skjel paa Kjen, Alder og Stand, hvilken Forjættelse sigter til det nye Testaments Tid, 1, 2, og taler saa om Dommens Dag og de vidunderlige Tegn, som skulle gaa forud for den, og forjætter, at Alle, som da, kaldte af Herren, paakalde ham, skulle vorde frelste, 3-5. Til Slutning skildrer han den Dom, Herren paa samme Dag skal holde over alle sit Folks Fiender, 6-22, og den Guds-Bigets Herlighed, som skal følge efter dennes Dom, 23-28.

Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere; eders Gamle skulle drømme Drømme, eders unge Karle se Syner; Es. 44, 3, Es. 29, 29. Sak. 12, 10.

Ap. G. 2, 16, 17; 8, 17; 10, 44.

2. ogsaa over Trællene og over Trælkvinderne vil jeg i de Dage udgyde min Aand.

3. Og jeg vil gjøre underlige Tegn paa Himmelen og paa Jorden, Blod og Ild og Røgstøtter.

4. Solen skal omskiftes til Mørke, og Maanen til Blod, førend Herrens Dag, den store og forførelige, kommer. 2, 10, 11. Es. 13, 10 fg. Es. 52, 7.

5. Og det skal ske: Hver den, som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være en Skare af Undkomne, saaledes som Herren har sagt, og blandt de Undslupne skulle de være, som Herren kalder.

Ap. G. 2, 21. 39. Rom. 10, 13. Obad. 17.

6. Thi se, i de Dage og paa den Tid, naar jeg gjør Ende paa Judas og Jerusalems Fangenskab, 5 Mos. 30, 3. Jer. 33, 26. Es. 16, 53. Hos. 6, 11.

7. da vil jeg samle alle Hedningefolk og føre dem ned i Josafats* Dal, og jeg vil der gaa irette med dem for mit Folks og min Arvs, Israels, Skyld, som de adspredte blandt Hedningefolkene, og mit Land delte de,

*Josafat betyder: Gud dømmer; V. 17. 19. 8. og om mit Folk kastede de Lod, og de gave en Dreng for en Skjæge, og de solgte en Pige for Vin og drak.

9. Ogsaa I, Tyrus og Sidon og alle Filistæas Egne! Hvad ville I mig? Ville I gjængælde mig Noget, eller ville I gjøre mig Noget? Snart, i en Hast skal jeg lade eders Gjerning falde tilbage paa eders Hoved,

10. I, som toge mit Sølv og mit Guld og bragte mine bedste Kostbarheder til eders Templer,

11. og Judas Børn og Jerusalems Børn solgte I til Javans Børn for at skaffe dem langt bort fra deres Land.

12. Se, jeg kalder dem fra det Sted, hvorhen I have solgt dem, og lader eders Gjerning falde tilbage paa eders Hoved.

13. Og jeg vil sælge eders Sønner og eders Døtre i Judas Børns Haand, og de skulle sælge dem til Sabæerne, til et Folk langt borte; thi Herren har talt.

14. Udraaber dette blandt Hedningefolkene, helliger en Krig, opvækker de Vældige, lader alle Krigsmænd træde frem, drage op!

15. Smeder eders Hakker om til Sverd og eders Vingaardsknive til Spyd! Skrælingen sig: Jeg er en vældig Krigsmand! *Es. 2, 4. Mika 4, 3.*

16. Skyndereder og kommer, alle I Hedningefolk trindtomfra, og samlere eder! Didhen lade du, Herre, dine Vældige* stige ned! *Ps. 103, 20.

17. Hedningefolkene skulle opvækkes og drage op til Josafats Dal; thi der vil jeg sidde for at dømme alle Hedningefolk trindtomfra. *V. 7.*

18. Strækker Sigden ud, thi Høsten er moden! Kommer, træder, thi Vinterpæren er fuld, Persekærerne løbe over, deres Ondskab er stor!

Aab. 14, 15. 18. Matt. 13, 39.

19. Skarer paa Skarer i Afgjørelsens Dal! Thi nær er Herrens Dag i Afgjørelsens Dal. *V. 7; 1, 15; 2, 1.*

20. Sol og Maane sortne, og Stjernerne drage sin Glans ind. *2, 10.*

21. Og Herren skal brøle fra Zion og lade sin Røst høre fra Jerusalem, og Himmel og Jord skulle bæve; men Herren er en Tilflugt for sit Folk og et Værn for Israels Børn.

Am. 1, 2 fg. 3, 8. Jer. 25, 30. Ordsp. 18, 10.

22. Og I skulle kjende, at jeg er Herren, eders Gud, som bor paa Zion, mit hellige Bjerg; og Jerusalem skal være helligt, og Fremmede skulle ikke mere trænge ind i det. *Ez. 34, 30. Ps. 68, 17. Obad. 17. Jer. 2, 3. Aab. 21, 27.*

23. Og det skal ske paa den Dag, at Bjergene skulle dryppe af Most, og Høstene strømme af Melk, og alle Judas Bække strømme af Vand; og der skal udgaa en Kilde fra Herrens Hus og vande Sittims Dal.

Am. 9, 13. Ez. 47, 1. Sak. 14, 8.

24. Ægypten skal blive til et Øde, og Edom til en øde Ørken for deres Vold mod Judas Børn, fordi de have udøst uskyldigt Blod i sit Land.

25. Men Juda skal blive evindelig, og Jerusalem fra Slægt til Slægt.

26. Og jeg vil erklære deres Blod for uskyldigt*, hvilket jeg ikke har erklæret for uskyldigt; og Herren bor paa Zion.

*ved at hevne det, *Aab. 6, 10; 19, 2.*

Ps. 9, 12; 74, 2.

PROFETEN AMOS.

1. KAPITEL.

Amos, en Hyrde fra Tekoa, som profeterede i Ussias's og Jeroboam den Andens Tid, 1, forkynnder en svær og almindelig Herrens Vrededom, 2. Denne Dom skal komme over Damaskus og Syrien, 3-5, over Filæterne, 6-8, over Tyrus, 9, 10, over Edom, 11, 12, og over Ammons Børn, 13-15. Alle disse Israels Nabofolk skulle straffes for de Misgjerninger, de have øvet mod Israel af Had til det som Guds Folk.

DE Ord, som Amos, der var iblandt Hyrderne fra Tekoa, skuede over Israel i de Dage, da Ussias var Konge i Juda og Jeroboam, Joas's Søn, Konge i Israel, to Aar før Jordskjelvet,

7, 14. 2 Krøn. 26, 1 fg.

2 Kong. 14, 23 fg. Sak. 14, 5.

2. Han sagde: Herren skal brøle fra Zion og lade sin Røst høre fra Jerusalem, og Hyrdernes Græsgange skulle sørgе, og Karmels Top blive tør. *Joel 3, 21; 1, 10. Jer. 25, 30.*

3. Saa siger Herren: For tre Misgjerninger af Damaskus og for fire vil jeg ikke tage det* tilbage, fordi de tærskede Gilead med Tærskelæder af Jern**;

Es. 17, 1 fg. Jer. 49, 23 fg.

2 Kong. 8, 12 fg. 10, 32 fg. 13, 7.

*hvad jeg har bealuttet: *V. 4, 5.*

**2 Sam. 12, 31. *Es. 22, 27, 28; 41, 15.*

4. men jeg vil sende Ild i Hasaels Hus, og den skal fortære Benhadads Paladser,

2, 5. Jer. 49, 27. 2 Kong. 8, 15; 13, 3, 24.

5. og jeg vil sænderbryde Dama-skus's Bom og udrydde Beboerne af AvensDal og den, som holder Spiret, af Bet-Eden; og Syriens Folk skal bortføres til Kir, siger Herren.

6. Saa siger Herren: For tre Misgjerninger af Gasa og for fire vil jeg ikke tage det tilbage, fordi de bortførte Fanger i fuldt Tal for at overgive dem til Edom;

7. men jeg vil sende Ild paa Gasas Mur, og den skal fortære dets Paladser,

8. og jeg vil udrydde Indbyggerne af Asdod og den, som holder Spiret, af Askalon, og jeg vil vende min Haand mod Ekron, og hvad der er tilovers af Filisterne, skal gaa tilgrunde, siger den Herre Herre.

9. Saa siger Herren: For tre Misgjerninger af Tyrus og for fire vil jeg ikke tage det tilbage, fordi de overgave Fanger i fuldt Tal til Edom og ikke kom Broderpakten i Hu;

2 Sam. 5, 11 fg. 1 Kong. 5, 12.

10. men jeg vil sende Ild paa Tyrus's Mur, og den skal fortære dets Paladser.

11. Saa siger Herren: For tre Misgjerninger af Edom og for fire vil jeg ikke tage det tilbage, fordi han forfulgte sin Broder med Sverd og kvalte sin Barmhjertighed, og hans Vrede sænderrev altid, og sin Harm bevarde han evindeligt;

12. men jeg vil sende Ild i Teman, og den skal fortære Bozras Paladser.

1 Mos. 36, 15. Es. 63, 1. Obad. 9.

13. Saa siger Herren: For tre Misgjerninger af Ammons Børn og for fire vil jeg ikke tage det tilbage, fordi de opskare de frugtsommelige Kvinder i Gilead for at udvide sit Landmærke;

Hos. 14, 1. Jer. 49, 1 fg.

14. men jeg vil stikke Ild paa Rabhas Mur, og den skal fortære dets Paladser, under Hærskrig paa Kampens Dag, i Storm paa Hvirvelvindens Dag,

15. og deres Konge skal vandret i Fangenskab, han og hans Fyrster tilhobe, siger Herren.

2. KAPITEL.

Profeten forkynder Herrens Straffedom over Moab for Ignende Misgjerninger, 1-3, over Juda for dets Overtrædelse af Herrens Lov og særligt for dets Afsu-dyrkelse, 4, 5, og endelig over Israel (de ti Stammer); han skildrer de forfærdige Synder og Laster, der gaa i Svang

indenfor det, 6-8, trods de store Velgjerninger, Herren har beviset det, 9-12, og truer det med haard Trængsel, som ingen skal kunne unddrage sig, 13-16.

SAA siger Herren: For tre Misgjerninger af Moab og for fire vil jeg ikke tage det tilbage, fordi det brændte Edoms Konges Ben til Kalk;

Jer. 48, 1 fg.

2. men jeg vil sende Ild i Moab, og den skal fortære Kerijota Paladser, og Moab skal dø i Krigsbulder, under Hærskrig, under Basunens Lyd,

3. og jeg vil udrydde Dommeren af dets Midte, og alle dets Fyrster vil jeg ihjelslaa tilligemed ham, siger Herren.

4. Saa siger Herren: For tre Misgjerninger af Juda og for fire vil jeg ikke tage tilbage, fordi de foragtede Herrens Lov og ikke holdt hans Bud, og deres Løgne*, efter hvilke deres Fædre havde vandret, førte dem vild;

*d. e. Afguder. 2 Mos. 32, 1 fg. 4 Mos. 25, 1 fg. Dom. 2, 12 fg.

5. men jeg vil sende Ild i Juda, og den skal fortære Jerusalems Paladser.

6. Saa siger Herren: For tre Misgjerninger af Israel og for fire vil jeg ikke tage det tilbage, fordi de sælge en Reifærdig for Penge og en Fatig for et Par Sko,

3, 6.

7. de, som hige efter Jordens Støv paa de Ringes Hoved og forvende Sagtmodiges Vei; og en Mand og hans Fæder gaa til samme Pige for at vanhellige mit hellige Navn,

8. og paa pantsatte Klæder strække de sig ved hvert Alter, og Vin, som de have taget i Bøder, drikke de i sin Guds Hus.

2 Mos. 22, 25 fg. 5 Mos. 24, 12.

9. Og jeg udryddede de Amoriten for deres Aasyn, ham, hvis Høide var som Cedernes Høide, og som var stærk som Ege, og jeg ødelagde hans Frugt oventil og hans Rødder nedentil,

Jos. 24, 8, 11 fg.

10. og jeg førte eder op fra Ægyptens Land, og jeg ledede eder i Ørkenen i firti Aar, forat I skulde tage Amoritens Land i Eie, 5 Mos. 8, 2 fg.

11. og jeg opreiste Sønner af eder til Profeter og unge Mænd af eder til Nasiræere. Er det ikke saa, I Israels Børn? siger Herren.

4 Mos. 6, 2 fg. Dom. 13, 5.

12. Men I fik Nasiræerne til at

drikke Vin, og Profeterne både I og sagde: I skulle ikke profetere.

Dom. 13, 4. 14. Am. 7, 12 fg. Mika 2, 6.

13. Se, jeg vil knuge eder ned, ligesom en Vogn, fuld af Kornbaand, knuger ned,

14. og Tilflugt skal forsvinde for den Lette, og den Stærke skal ikke lægge Kraft i sin Styrke, og den Vældige skal ikke redde sit Liv,

Jer. 25, 35.

15. og den, som fører Buen, skal ikke holde Stand, og den, som er let paa sine Fødder, skal ikke redde sit Liv, og den, som rider paa Hesten, skal ikke redde sit Liv,

16. og den, som er modigst iblandt de Vældige, skal fly nøgen paa den Dag, siger Herren.

3. KAPITEL.

Herren har udvalgt Israel fremfor alle Folk; derfor vil han ogsaa straffe det for alle dets Synder. 1. 2. Profeten er berettiget til at forkynde det Straffen, og han kan ikke undlade at gøre det, da Herrens Kald er umodstaaeligt. 3-8. Han opfordrer Hedningerne til at forsæmle sig som Vidner til Samarias Misgjerninger. 9. 10. For disse Misgjerningers Skyld skulle Fiender fra alle Kanter komme over Israel, saa kun nogle Faa af det skulle frelses, og dets Afgudsaltene og hertige Paladser skulle ødelægges. 11-15.

HØRER dette Ord, som Herren har talt over eder, Israels Børn, over hele den Slægt, jeg har ført op fra Ægyptens Land:

2. Kun eder har jeg kjendt* af alle Jordens Slægter; derfor vil jeg hjemssøge eder for alle eders Misgjerninger.

5 Mos. 4, 34. 20. 8. *Hos. 13, 6.

3. Gaa vel To sammen, udenat de have aftalt det med hinanden?

4. Brøler vel en Løve i Skoven, udenat den har noget Rov? Lader vel en ung Løve sin Røst høre fra sin Hule, udenat den har fangt Noget?

5. Falder vel en Fugl i en Snare, paa Jorden, udenat nogen Snare er sat for den? Fører vel en Snare op fra Jorden, udenat den fanger Noget?

6. Eller stødes der vel i Basun i en Stad, udenat Folket forfærdes? Eller sker der vel en Ulykke i en Stad, udenat Herren har gjort den?

Esa. 31, 8. Begr. 3, 37 fg. Mika 1, 12.

7. Thi den Herre Herre gjør ikke Noget, udenat han har aabenbaret sit hemmelige Raad for sine Tjenere, Profeterne.

Aab. 1, 1.

Nor. 29*

8. En Løve brøler, hvo skulde ikke frygte? Den Herre Herre taler, hvo skulde ikke profetere?

Jer. 20, 7.

9. Udraaber i Paladserne i Asdod og i Paladserne i Ægyptens Land og siger: Samler eder paa Samarias Bjerge og ser den megen Tummel i dets Midte og Undertrykkelserne i dets Indre!

10. Og de vide ikke at gjøre, hvad ret er, siger Herren, de, som opdygne Skatte af Vold og Ødelæggelse i sine Paladser.

11. Derfor, saa siger den Herre Herre: Fiende*, — og det trindt omkring Landet! Og han skal styrte din Magt ned fra dig, og dine Paladser skulle udplyndres. *skal komme.

12. Saa siger Herren: Ligesom en Hyrde redder to Læggeben eller en Ørelap af Løvens Gab, saaledes skulle Israels Børn reddes, de, som sidde i Samaria i Hjørnet af Løvbanken og paa Damaskes Bolstere.

6, 4.

13. Hører og vidner mod Jakobs Hus, siger den Herre Herre, Hærskarernes Gud:

14. Paa den Dag, jeg hjemssøger Israel for dets Misgjerninger, da vil jeg hjemssøge Betels Altene, og Altrets Horn skulle afhugges og falde til Jorden,

Hos. 10, 15.

15. og jeg vil sønderslaa Vinterhuset tilligemed Sommerhuset, og Elfenbenshusene skulle gaa tilgrunde, og mange Huse forsvinde, siger Herren.

4. KAPITEL.

Samarias overdaadige Kvinder, for hvis Skyld de Fattige undertrykkes, skulle paa en forsmædelig Maade føres bort som Fanger. 1-3. Lad Israel kun vedblive at drive sin Afgudsdyrkelse, for hvilken Herren allerede Gang paa Gang og altid haardere har straffet det, udenat det derved er blevet bragt til Omvendelse. 4-11. Det maa nu være beredt paa at møde den almægtige og altidende Herre, der vil komme for at holde Dom over det. 12. 13.

HØRER dette Ord, I Basans Kjær, som ere paa Samarias Bjerg, I, som trykke de Ringe, som knuse de Fattige, som sige til eders Herrer: Skaft dog hid, forat vi kunne drikke!

2. Den Herre Herre har svoret ved sin Hellighed: Se, Dage komme over eder, da man skal slæbe eder bort med Hager og den sidste Levning af eder med Fiskekroge,

3. og gennem Murbruddene skulle

I gaa ud, hver lige frem for sig, og I skulle blive slængte hen i Paladset*, siger Herren. *Seterherrens Palads.

4. Gaar til Betel og synder, til Gilgal og synder tilgavns, og bringer hver Morgen eders Slagtoffere, hver tredje Dag eders Tjænder,

Hos. 4, 15; 12, 12. 5 Mos. 14, 28.

5. og lader Røg af syret Brød opstige som Takoffer og udraaber frivillige Offere, kundgjører det! Thi Saadant gjøre I gjerne, I Israels Børn, siger den Herre Herre.

3 Mos. 2, 11. Mika 2, 11.

6. Og jeg har dog givet eder rene Tjænder i alle eders Byer og Mangel paa Brød paa alle eders Steder; men I have ikke omvendt eder til mig, siger Herren. Hos. 7, 10. Hagg. 2, 17.

7. Og jeg har dog forholdt eder Regnet, da der endnu var tre Maaneder til Høsten, og har ladet det regne over en Stad, medens jeg ikke lod det regne over en anden; et Stykke fik Regn, og et andet Stykke, hvorpaa det ikke regnede, blev forørtet,

1 Kong. 17, 1. Jer. 14, 4.

8. og to, tre Stæder vankede hen til een Stad for at drikke Vand og fik dog ikke nok; men I have ikke omvendt eder til mig, siger Herren.

Jer. 14, 3.

9. Jeg har slaet eder med Brand og Vissenhed i Kornet, eders mangfoldige Haver og Vingaaede og Figen-træer og Oljetræer forørtede Græshoppen; men I have ikke omvendt eder til mig, siger Herren.

5 Mos. 5, 22, 39.

Hagg. 1, 11; 2, 17. Joel 1, 4.

10. Jeg har sendt Pest iblandt eder efter Ægyptens Vis, jeg har ihjelslaet eders unge Mænd med Sverd, paa samme Tid, som eders Heste bleve fangne, og jeg lod Stanken af eders Leire stige op i eders Næse; men I have ikke omvendt eder til mig, siger Herren.

3 Mos. 9, 3.

11. Jeg har omstyrtet Stæder iblandt eder, saaledes som Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra, og I blevs som en Brand, reddet af Ilden; men I have ikke omvendt eder til mig, siger Herren.

1 Mos. 19, 24. 25. 5 Mos. 29, 23. Hos. 11, 8.

12. Derfor vil jeg gjøre saaledes* med dig, Israel! — Efterdi jeg vil gjøre dette med dig, saa bered dig til at møde din Gud, Israel!

*2, 13 fg. 3, 11 fg. 4, 2 fg.

13. Thi se, han, som danner Bjerge og skaber Vind og kundgjør et Menneske, hvad hans Tanke er, som gjør Morgenrøde til Mørke og træder paa Jordens Høider, — Herren, Hærskarernes Gud, er hans Navn. 5. 8.

5. KAPITTEL.

Profeten istemmer en Klagesang over Israels forestaaende Fald og begrunder den med, at den største Del af Folket skal omkomme, 1-3. Dette skal ske, fordi Israel istedetfor at søge ham og afstaa fra Afgudsdyrkelsen træder Retten under Fødder uden Frygt for ham, den almægtige Gud, og hans utmodstaaelige Domme, og er ubarmhjertigt mod de Fattige, 4-12. Det nytter vistnok ikke at tale i en saa ond Tid, som den nærværende; alligevel maa Profeten formanene Folket til at befatte sig paa Retfærdighed; muligens vil det da Ande Naade hos Gud og undgaa Undergangen. For Alt, hvad det hidtil har syndet, skal Herren hævse det og opfylde det med Sorg og Klage, 13-17. Profeten udraaber et Ve over Israel, som uden Anelse om Herrens Dags Forførelighed begjærer dens Komme i Tilid til sin udvortes, hykelske Gudstjeneste. Herren vil ikke vide af denne, men skal lade en Alt borttrykkende og ødelæggende Dom komme over Folket, som allerede i Ørkenen har drevet Afguderi og nu skal blive ført langt bort fra sit Land, 18-27.

HØRER dette Ord, en Klagesang, som jeg istemmer over eder, o Israels Hus!

2. Hun er falden, skal ikke reise sig mere, Jomfruen Israel; hun er kastet ned paa sin Jord, der er Ingen, som reiser hende op.

3. Thi saa siger den Herre Herre: Den Stad, af hvilken Tusinde drage ud, skal beholde Hundrede tilovers, og den, af hvilken Hundrede drage ud, skal beholde Ti tilovers for Israels Hus.

4. Thi saa siger Herren til Israels Hus: Søger mig, saa skulle I leve!

1 Krøn. 28, 9.

5. Søger ikke Betel og kommer ikke til Gilgal og vandrer ikke over til Be'erseba! Thi Gilgal skal blive bortført og Betel komme i Elendighed.

Hos. 4, 15.

6. Søger Herren, saa skulle I leve! Ellers skal han komme over Josefs Hus som en Ild, og den skal fortere, udenat Betel har Nogen, som slukker!

7. De, som forvende Ret til Malurt og kaste Retfærdighed, til Jorden!

6, 12. Es. 5, 20.

8. Han, som skaber Syvstjernen og Orlon og omskifter Døds skygge til Morgen og formørker Dag til Nat, han, som kalder paa Havets Vande og øser dem ud over Jorden, — Herren er hans Navn!

Job 38, 31. Ps. 104, 20.
Am. 9, 6. 1 Mos. 7, 17.

9. Han, som lader Ødelæggelse lyne frem mod den Stærke og Ødelæggelse komme over den faste Borg!

10. De hade i Porten den, som revser, og den, som fører ulastelig Tale, afsky de.

Es. 29, 21.

11. Derfor, fordi I træde paa den Fattige og tage Afgift i Korn af ham, saa have I vel bygget Huse af huggen Sten, men skulle ikke bo i dem, saa have I vel plantet lystelige Vingaarde, men skulle ikke drikke deres Vin.

Ordsp. 22, 16. Zef. 1, 13. 5 Mos. 28, 39.

12. Thi jeg ved det: Mange ere eders Overtrædelser, og talrige eders Synder; I trænge den Retfærdige, tage imod Sonepenge og bøde Retten for de Fattige i Porten.

2 Mos. 23, 6.

13. Derfor, den, som er klog, han tier i denne Tid; thi det er en ond Tid.

14. Søger det Gode og ikke det Onde, forat I maa leve, og saaledes være Herren, Hærskarernes Gud, med eder, som I have sagt.

Ps. 97, 10. Rom. 12, 9.

15. Hader det Onde og elsker det Gode og lader Ret staa fast i Porten! Kanske Herren, Hærskarernes Gud, vil være Josefs Levning naadig.

Ps. 34, 15. Es. 1, 16. Joel 2, 13 fg.

16. Derfor, saa siger Herren, Hærskarernes Gud, Herren: Paa alle Gader skal der være Veklage, og i alle Stræder skal man sige: Ve, ve! Og man skal kalde Agerdyrkeren til Sorg, og til dem, som ere kyndige i Sorgesang, skal man raabe: Veklager!

Jer. 9, 17 fg.

17. Og i alle Vingaarde skal der være Veklage; thi jeg vil gaa midt igjennem dig, siger Herren.

2 Mos. 12, 12.

18. Ve dem, som stunde efter Herrens Dag! Hvad skulle I da med Herrens Dag? Den er Mørke og ikke Lys,

Mal. 2, 17. Jer. 30, 7. Joel 2, 2.

19. som naar En flygter for en Løve, og en Bjørn møder ham, og han kommer ind i sit Hus og støtter sin Haand mod Væggen, og en Slange bider ham.

Jer. 48, 44. Am. 9, 3.

20. Er ikke Herrens Dag Mørke og ikke Lys, bældmørk og uden Skin?

21. Jeg hader, foragter eders Fester, og jeg har ikke Behag i eders Festforsamlinger;

Es. 1, 11 fg. Jer. 6, 20. Mal. 2, 2.

22. thi om I end ofre mig Brændoffere og Madoffere, finder jeg dog ikke Behag i dem, og Takofferne af eders Gjødkaalve ser jeg ikke paa.

Jer. 14, 12. Hos. 8, 13. Ps. 50, 8 fg. 51, 18 fg.

23. Bort fra mig med dine Sanges Larm! Dine Harpers Spil vil jeg ikke høre.

24. Men Dom skal velte frem som Vande, og Retfærdighed som en altid strømmende Bæk.

25. Have I bragt mig Slagtoffere og Madoffere i Ørkenen i firti Aar, o Israels Hus?

Ap. G. 7, 42 fg.

26. Nei, men I have baaret eders Konges* Telt og eders Billeders Stillaads, eders Guds Stjerne, som I havde gjort eder.

*d. e. Moloks.

27. Og jeg vil føre eder bort i Fangenskab bortenfor Damaskus, siger han, hvis Navn er Herren, Hærskarernes Gud.

4, 13.

6. KAPITTEL.

Profeten raaber Ve over det rige og blomstrende Israels sorgløse Høvdinger i Jerusaalen og Samaria, som ikke ville tro, at Dommen er nær, undertrykke de Svage og føre et Liv, fuldt af Overdaadighed, uden Tanke paa Folkets nærførestaande Undergang, 1-6. Han forkyn-der Israels, at Herren til Straf for dets Ugudelighed vil lade et fremmed Folk, som det med al sin Magt ikke vil kunne modstaa, komme over det, plage det haardt, ødelægge dets Rige og føre det bort i Landflygtighed, 7-14.

VE de Trygge paa Zion og de Sorgløse paa Samarias Bjerg, de Fornemme blandt det ypperste af Folkene, dem, til hvem Israels Hus kommer!

2 Mos. 19, 5. 5 Mos. 4, 6 fg. 33, 29.

3 Sam. 7, 23. Dom. 4, 5.

2. Drager over til Kalne og ser, og gaar derfra til det store Hamat, og stiger ned til Filisternes Gat! Mon de ere bedre end disse Riger, eller deres Land større end eders Land?

1 Mos. 10, 10.

4 Mos. 34, 8. 2 Kong. 18, 34.

3. I, som jage den onde Dag langt bort og flytte Volds Sæde nær til eder*, —

5, 18; 9, 10. Ez. 12, 27.

*I ville Intet høre om Straffens Dag, og dog lade I Vold og Uret raade blandt eder.

4. disse, som ligge paa Elfenbens Løvbænke og dovne sig paa sine Løjer, og som æde Lam af Hjorden og Kalve fra Gjødstien, 3, 15.

5. som synge Tøv til Harpens Lyd og have optænk sig Strengelæg, ligesom David, Es. 6, 12.

6. som drikke Vin af Skaaler og salve sig med den ypperste Olje, men ikke sørge over Josefs Skade.

7. Derfor skulle de nu vandre ud af Landet fremst blandt de Bortvandrede, og med Skraalet af dem, som dovne sig, skal det være forbudt.

8. Den Herre Herre har svoret ved sig selv, siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg afskyr Jakobs Stolthed og hader hans Palæser, og jeg vil overgive Staden og Alt, hvad der er i den.

9. Og det skal ske, om ti Mænd blive tilovers i eet Hus, da skulle de dø.

10. Og en Mands nærmeste Slægtning, som skal brænde ham*, skal tage ham for at bære Benene ud af Huset, og han skal sige til den, som er i Husets inderste Krog: Er der endnu Nogen hos dig? Og han skal sige: Nei, Ingen! Da skal han sige: Hys! Herrens Navn maa ikke nævnes!

*fordi Mængden af de Døde (8, 3) gjør det umuligt at begrave den.

11. Thi se, Herren byder, og man slaar det store Hus, saa det synker i Grus, og det lille Hus, saa det revner.

12. Mon Heste løbe paa Klippen, eller pløjer man den med Okser? — siden I have forvendt Ret til en Giftplante og Retfærdigheds Frugt til Malurt, 5, 7. Hos. 10, 4.

13. I, som glæde eder over, hvad der ikke er til, som sige: Er det ikke ved vor Styrke, vi have skaffet os Vælde?

14. Thi se, jeg opreiser et Folk mod eder, Israels Hus, siger Herren, Hærskarernes Gud, og de skulle trænge eder fra Egnen henimod Hamat indtil den øde Marks Bæk. 3 Kong. 14, 25.

7. KAPITEL.

Profeten ser to Syner, hvoraf det første betegner, at Herren aldeles vil ødelægge Israel, og det andet, at han vil gjøre det Samme med Israel og hele Folkverdenen, og bevæger under begge Syner ved sin Forbøn Herren til at spare hans Folk, 1-6. Derefter ser han et tredje Syn, der ligeledes betegner Israels Undergang. Under dette erklærer Herren ham, at han ikke længere vil spare det, men øde-

lægge dets afgudtæles Helligdomme og lade Jeroboams Hus omkomme ved Sverd, 7-9. Presten i Betel, Amazja, anklager Amos for Jeroboams og vil ikke tale, at han profeterer i Israels Land; Profeten foreholder ham, at Herren dertil har kaldet ham, og forkynnder Herrens Straf over Amazja og hans Hus, 10-17.

SAADANT lod den Herre Herre mig se: Se, der var En, som dannede Græshopper, da Hoen begyndte at skyde op, og se, der var Ho efter Kongens Hæslæt.

2. Og det skøde, da de vare færdige med at fortære Landets Urter, da sagde jeg: Herre Herre, tilgiv dog! Hvorledes skal Jakob kunne blive staaende? Thi han er liden.

3. Herren angrede det. Det skal ikke ske, sagde Herren.

1 Mos. 18, 25. 2 Mos. 32, 14.

4. Saadant lod den Herre Herre mig se: Se, den Herre Herre kaldte paa Ild til Straf, og den fortærede det store Vanddyb, og den fortærede Arvelodden.

5. Da sagde jeg: Herre Herre, hold dog op! Hvorledes skal Jakob kunne blive staaende? Thi han er liden.

4 Mos. 11, 2.

6. Herren angrede det. Heller ikke det skal ske, sagde den Herre Herre.

7. Saadant lod han mig se: Se, Herren stod paa en lodret Mur, og i hans Haand var et Blylod.

8. Og Herren sagde til mig: Hvad ser du, Amos? Og jeg sagde: Et Blylod. Og Herren sagde: Se, jeg vil bruge Blylod midt iblandt mit Folk Israel; jeg vil ikke mere blive ved at gaa dets Synd forbi.

2 Kong. 21, 13. Es. 34, 11.

9. Og Isaaks Høje skulle ødelægges, og Israels Helligdomme synke i Grus, og jeg vil reise mig mod Jeroboams Hus med Sverd.

2 Kong. 17, 23; 15, 10. 12. Hos. 1, 3.

10. Da sendte Amazja, Presten i Betel, Bud til Jeroboam, Israels Konge, og lod sige: Amos har stiftet en Sammensværgelse mod dig midt i Israels Hus; Landet kan ikke udholde alle hans Ord.

Jer. 38, 4.

11. Thi saa har Amos sagt: Jeroboam skal dø ved Sverd, og Israel skal vorde bortført fra sit Land.

12. Og Amazja sagde til Amos: Du Seer! Gak bort, fly du til Judas Land og æd der dit Brød, og der kan du profetere!

13. Men i Betel skal du ikke mere

blive ved at profetere; thi det er Kongens Helligdom, og det er Rigets Hus.

14. Da svarede Amos og sagde til Amazja: Jeg er ikke nogen Profet, heller ikke nogen Profets Søn*, men en Fæhyrde og En, som plukker Morbærfrøen.

*d. e. Discipel; 1 Kong. 20, 35. 2 Kong. 2, 3, 5, 7.

15. Men Herren tog mig fra Hjorden, og Herren sagde til mig: Gaa hen, profeter for mit Folk Israel!

16. Og nu, hør Herrens Ord! Du siger: Du skal ikke profetere mod Israel og ikke prædike mod Isaks Hus.

Mika 2, 6.

17. Derfor, saa siger Herren: Din Hustru skal bedrive Hor i Staden, og dine Sønner og dine Døtre skulle falde for Sverd, og din Jordlod skal deles med Maalesnor, og du selv skal dø i et urent Land, og Israel skal vord bortført fra sit Land.

8. KAPITEL.

Amos ser et nyt Syn, som betegner, at Israel er modent til Dødsen, og dets Ende er kommen, saa Hyl over de mangelhjælsagne skal træde istedetfor den Jubel, som nu hersker i Paladserne, 1-3. For de Riges Ubarmhjertigheds, Gjerrigheds og Bedrageriets Skyld skal Herren pludselig lade en svær Ulykkens Nat komme over Landet og omskifte Folkets Glæde til den dybeste Sorg, 4-10. I denne Tid skulle de, som nu dyrke Afguderne, i sin store Nødtvirrig søge efter Herrens Ord, men ikke finde det og forgaa i sin Elendighed, 11-14.

SAADANT lod den Herre Herre mig se: Se, der var en Kury med moden Frugt.

2. Og han sagde: Hvad ser du, Amos? Og jeg sagde: En Kury med moden Frugt. Da sagde Herren til mig: Enden er kommen for mit Folk Israel; jeg vil ikke mere blive ved at gaa dets Synd forbi.

3. Og Paladsets Sange skulle blive til Hyl paa den Dag, siger den Herre Herre; mange ere de døde Kroppe, paa alle Steder kaster man dem hen i Stilhed.

4. Hører dette, I, som hige efter at opluge den Fattige og gjøre Ende paa de Sagtmodige i Landet.

5. I det I sige: Naar vil Nymaanen være forbi, saa vi kunne sælge Korn, og Sabbaten, saa vi kunne aabne Kornplaget for at gjøre Efaen liden og Sekelen stor og forfalske Vegten

Neh. 10, 31; 13, 15. Jer. 17, 22.

6. og kjøbe de Ringe for Penge og den Fattige for et Par Sko og sælge Affald af Korn?

2, 6.

7. Herren har svoret ved Jakobs Stolthed: Jeg skal til evig Tid ikke glemme alle deres Gjerninger.

6, 8.

8. Skal ikke herover Jordan bæve, og hver den, som bor paa den, sørge, og hele Jordan stige som Strømmen og drives i Velret og sænkes som Ægyptens Strøm?

9, 5.

9. Og det skal ske paa den Dag, siger den Herre Herre, da vil jeg lade Solen gaa ned om Middagen og gjøre det mørkt for Jorden ved hølyls Dag.

10. Og jeg vil omskifte eders Høltider til Sorg og alle eders Sange til Veklage, og jeg vil bringe Sæk over alle Lænder og gjøre hvert Hoved skaldet; og jeg vil gjøre Folket til idel Sorg, som over en eenbaaren Søn, og gjøre dets Ende som en bitter Dag.

Jer. 6, 26. Sak. 12, 10.

11. Se, Dage komme, siger den Herre Herre, da jeg sender Hunger i Landet, ikke Hunger efter Brød og ikke Tørst efter Vand, men efter at høre Herrens Ord.

1 Sam. 3, 1.

12. Og de skulle vanke om fra Hvil til Hav og fra Norden og til Østen; de skulle fare omkring for at søge efter Herrens Ord, men de skulle ikke finde det.

13. Paa den Dag skulle de deilige Jomfruer og de unge Mænd van-smægte af Tørst,

14. de, som sværge ved Samarias Synd* og sige: Saasandt din Gud lever, Dan, og saasandt Be'ersebas Skik lever! Og de skulle falde og ikke reise sig mere.

*Afgud; 5 Mos. 9, 21. 1 Kong. 12, 29.

Am. 5, 5.

9. KAPITEL.

Profeten ser endnu et Syn, som betegner, at Herren skal edelægge hele Israel (de 11 Stammer og Juda). Intet skal kunne redde dem af Herrens Haand, thi han er den almægtige Gud og Verdens Dommer, og Israel er blevet Hedningerne ligt. Dog skal det ikke blive aldeles tilintetgjort; kun den vantroe og ugudeligs Hob skal omkomme, medens ingen From skal gaa fortabt, 1-10. Efter Dødsen skal Herren i Messias opreise Davids faldne Hus, og under ham, som Konge skal Guds Folk samles, Hedningerne indlemmes i hans Rige, og en Fylde af Velsignelse fra Herren blive dette Riges Medlemmer til Del, 11-15.

JEG saa Herren staa paa Alteret, og han sagde: Slaa Sølleknapperne,

aan Dørtærsklerne skjælle, og knus dem ned over deres Hoved, og den sidste Levning af dem vil jeg ihjelslaa med Sværd; ikke skal nogen Flygtende af dem fly, og ikke nogen Undsluppen af dem undkomme.

2. Bryde de ind i Dødsriget, saa skal min Haand hente dem derfra, og fare de op til Himmelen, skal jeg styrte dem ned derfra, Ps. 139, 8.

3. og skjule de sig paa Karmels Top, skal jeg oplede dem og hente dem derfra, og glemme de sig for mine Øine paa Havets Bund, skal jeg derfra opbyde Slangen, og den skal bide dem, Obad. 4. Am. 5, 19.

4. og vandre de i Fangenskab for sine Fienders Aasyn, skal jeg derfra opbyde Sværdet, og det skal slaa dem ihjel; jeg skal rette mit Øie paa dem til det Onde og ikke til det Gode.

Jer. 44, 11.

5. Og den Herre Herre, Hærskarernes Gud, er den, som rører ved Jorden, og den smelter, og Alle, som bo paa den, sørg, og hele Jorden stiger som Strømmen og synker som Ægyptens Strøm, — 8, 8.

6. han er den, som har bygget sine høie Sale i Himmelen og grundfæstet sin Hvælving over Jorden, — han er den, som kalder paa Havets Vande og øser dem ud over Jorden; Herren er hans Navn.

Ps. 104, 3. Am. 5, 8.

7. Mon I ikke ere mig som Ætiopernes Børn, o Israels Børn? siger Herren; har jeg ikke ført Israel op fra Ægyptens Land og Filisterne fra Kafter og Syrerne fra Kir? Jer. 47, 4.

8. Se, den Herre Herres Øine ere

mod det syndige Rige, og jeg vil udslette det af Jorden; kun vil jeg ikke aldeles udslette Jakobs Hus, siger Herren.

Ps. 34, 17, 1 Pet. 3, 12.

9. Thi se, jeg byder og lader ryste Israels Hus blandt alle Folkeslag, ligesom man ryster med etSold, og der falder intet Korn til Jorden.

10. Ved Sværd skulle de dø, alle Syndere blandt mit Folk, de, som sige: Ulykken skal ikke naa os eller indhente os. 6, 3.

11. Paa den Dag vil jeg opreise Davids faldne Hytte, og jeg vil tillimure dens Revner og opreise, hvad der er nedbrudt af den, og bygge den som i fordums Dage,

Ap. G. 15, 16. Jer. 24, 6; 31, 26.

12. forat de skulle tage i Ele, hvad der bliver tilovers af Edom, og alle de Hedningefolk, som vorde kaldte med mit Navn, siger Herren, som gjør dette. 6 Mos. 22, 10.

13. Se, Dage komme, siger Herren, da Plogmanden skal naa Høstmanden, og den, som træder Vindruer, naa den, som udkaster Sæden, og Bjergene skulle dryppe af Most, og alle Høiene flyde.

3 Mos. 26, 3 fg. Joel 3, 23.

14. Og jeg vil gjøre Ende paa mit Folk Israels Fangenskab, og de skulle opbygge ødelagte Stæder og bo der og plante Vingaarde og drikke deres Vin og opdyrke Haver og sæde deres Frugt.

5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14.

Es. 58, 12; 61, 4; 65, 81.

15. Og jeg vil plante dem i deres Land, og de skulle ikke mere oprykkes af sit Land, som jeg har givet dem, siger Herren, din Gud.

PROFETEN OBADIAS.

Profeten Obadias forkynder, at Herren har besluttet ved fjendtlige Folk at ødelægge Edomiterne, som, trodsende paa sine faste Botiger, anse sig for uovervindelige, og skildrer saa, hvorledes de rent udplyndrede af Fienderne og forladte og forraaede af sine Venner og Forbundsæller, raadløse og modløse gaa under, 1-9. Aarsagen til denne deres Skjæbne er deres hadefulde og grusomme Færd mod deres jødiske Brødre paa disses store Ulykkesdag. For deres Færdes Skyld skulle de paa Herrens nær-

forestaende Dommedag over alle mod Israel fjendtlige Folk tilligemed disse blive aldeles tiltægtgjorte, 10-16. Af Israel dermed skal en Levning blive tilovers, og den skal aldrig mere blive angreben, faa sit Land tilbage, tiltægtgjøre Edomiterne og udvide sine Grænser til alle Kanter; endnu andre af Folkets bortførte og adspredte Børn skulle komme tilbage til sit Hjem; Frelser fra Zion skulle komme Edom, og Riget tilhøre Herren, en Spaadom, som er bleven opfyldt i Messias, 17-21.

OBADIAS'S Syn. Saa siger den Herre Herre om Edom: En Tidende have vi hørt fra Herren, og et Bud er sendt iblandt Hædningefolkene: Staar op og lader os reise os mod det til Krig! Jer. 49, 14 fg.

2. Se, Ilden gjør jeg dig iblandt Hædningefolkene; du bliver saare foragtet.

3. Dit Hjertes Hovmod har bedraget dig, du, som bor i Klippekløfter, i din høie Bolig, du, som siger i dit Hjerter: Hvo vil styrte mig ned til Jorden? 4 Mos. 24, 21.

4. Om du bygger høit som Ørnen og sætter dit Rede blandt Stjerner, vil jeg styrte dig ned derfra, siger Herren. Jer. 49, 16; 51, 53.

5. Om Tyve kom til dig eller naturlige Røvere (hvor bliver du dog tilintetgjort!), vilde de da ikke stjæle, hvad der var dem nok? Om Vinhøstere kom til dig, vilde de da ikke levne en Efterhøst?

6. Hvor bliver dog Esau ransaget, hans skjulte Skatte opledte!

7. Indtil Grænsen følge alle dine Forbundsfejer dig; dine gode Venuer bedrage dig, faa Overhaand over dig; de Mænd, som sæde dit Brød, lægge en Snare under dig. Der er ingen Forstand i ham! Jer. 38, 22. Ps. 41, 10.

Dan. 11, 26.

8. Skal det ikke ske paa den Dag, siger Herren, at jeg gjør Ende paa alle Vise i Edom og al Forstand paa Esaus Bjerg? Es. 29, 14. Jer. 49, 7.

9. Og dine Vældige, Teman, skulle blive modfaldne, forat hver Mand maaorde udryddet fra Esaus Bjerg ved Drab.

10. For den Vold, du har øvet mod din Broder Jakob, skal Skam dække dig, og du skal orde udryddet evindeligt. 1 Mos. 27, 41.

11. Den Dag, du stod lige overfor ham, den Dag, Fremmede bortførte hans Gods, og Udlændinge gik ind i hans Porte og kastede Lod over Jerusalem, var ogsaa du som En af dem.

12. Se ikke med Lyst paa din Broders Dag, paa hans Ulykkes Dag, og glæd dig ikke over Judas Børn paa

deres Undergangs Dag, og gjør ikke din Mund stor paa Trængselsens Dag! Mika 4, 11.

13. Drag ikke ind ad mit Folks Port paa deres Nøds Dag, se ikke ogsaa du med Lyst paa dets Ulykke paa dets Nøds Dag, og læg ikke Haand paa dets Gods paa hans Nøds Dag,

14. og staa ei paa Veiskjellet for at udrydde dets Undslupne, og udlever ikke dets Undkomne paa Trængselsens Dag!

15. Thi nær er Herrens Dag over alle Folkene; saaledes, som du har gjort, skal der gjøres med dig, din Færd skal falde tilbage paa dit Hoved. Ps. 137, 8.

Jer. 50, 15. 29. Hab. 2, 8. Joel 3, 9, 12.

16. Thi ligesom I have drukket paa mit hellige Bjerg, skulle alle Folkene drikke uden Afaldelse; ja, de skulle drikke og sluge og orde som de, der aldrig have været.

Ps. 75, 9. Jer. 25, 15 fg.

17. Men paa Zions Bjerg skal der være en Skare af Undslupne, og det skal være helligt; og Jakobs Hus skal tage sine Eiendomme i Ele.

Joel 3, 5, 22.

18. Og Jakobs Hus skal orde en Ild, og Josefs Hus en Lue, og Esaus Hus skal orde til Halm, og de skulle tænde Ild paa det og fortære det, og der skal ikke blive Nogen tilovers af Esaus Hus, thi Herren har talt.

Es. 10, 17. Mal. 4, 1.

19. Og de, som bo i Sydlandet, skulle tage Esaus Bjerg i Ele, og de, som bo i Lavlandet, Filisterne; og de skulle tage Efra'ims Mark og Samarias Mark i Ele, og Benjamin skal tage Gilead,

20. og de Bortførte af denne Skare af Israels Børn skulle tage, hvad der findes af Kananiter indtil Sarepta, og de Bortførte fra Jerusalem, som ere i Sefarad, skulle tage Sydlandets Stæder i Ele. 1 Kong. 17, 9.

21. Og Frelserne skulle drage op paa Zions Bjerg for at dømme Esaus Bjerg, og Riget skal høre Herren til.

Dom. 3, 9. Neh. 9, 27. Mika 4, 7.

Sak. 14, 9.

PROFETEN JONAS.

1. KAPITEL.

Herren byder Jonas at gaa til Ninive og prædike for Staden. 1. 2. Profeten søger at undraage sig dette Hverv ved at begyve sig tilskibe for at komme til Tarsis, men Skibet overfaldes af en af Herren sendt Storm. 3. 4. Efterat Skibsfolkene have anraabt hver sin Gud, hvortil ogsaa Jonas bliver opfordret, kaste de Lod for at erfare, hvem der er Skyld i Stormen. Lodden falder paa Jonas, der beklender sin Synd og efter sit eget Raad af Skibsfolkene bliver kastet i Havet, hvorefter dette bliver stille, 5-16.

OG Herrens Ord kom til Jonas, Amittajs Søn, saalydende:

3 Kong. 14, 25.

2. Staa op, gaa til Ninive, den store Stad, og raab over den! Thi deres Ondskab er stegen op for mit Aasyn.

3, 2.

3. Men Jonas stod op for at fly til Tarsis fra Herrens Aasyn; og han drog ned til Joppe og fandt et Skib, som skulde gaa til Tarsis, og han betalte Fragten og gik ombord for at fare med dem til Tarsis bort fra Herrens Aasyn.

Jos. 19, 46.

4. Men Herren kastede et stort Veir paa Havet, og der blev en stor Storm paa Havet, og Skibet var i Færd med at sønderbrydes.

Matt. 8, 24. Ap. G. 27, 14 fg. Ps. 107, 25.

5. Da bleve Skibsfolkene rædde og raabte hver til sin Gud, og de kastede Redskaberne, som vare i Skibet, ud i Havet for at skaffe sig Lettelse. Men Jonas var stegen ned i Skibets nederste Rum og laa og sov haardt.

3 Kong. 17, 29.

6. Styrmanden gik da til ham og sagde til ham: Hvorledes kan du sove saa haardt? Staa op, raab til din Gud! Kanske den Gud vil tænke paa Raad for os, saa vi ikke forgaa.

7. Og de sagde, den Ene til den Anden: Kommer og lader os kaste Lod, forat vi kunne erfare, for hvis Skyld denne Ulykke er hændt os! Og de kastede Lod, og Lodden faldt paa Jonas.

Jos. 7, 18. 1 Sam. 14, 42.

8. Og de sagde til ham: Giv os tilkjende, for hvis Skyld denne Ulykke er hændt os! Hvad er dit Ærinde, og hvorfor kommer du? Hvad er dit Land, og af hvad Folk er du?

9. Og han sagde til dem: Jeg er

en Hebræer, og jeg frygter Herren. Himmelens Gud, ham, som har gjort Havet og det Tørre.

1 Mos. 1, 9, 10.

10. Da bleve Mændene grebne af en stor Frygt, og de sagde til ham: Hvorfor har du gjort dette? Mændene vidste nemlig, at han flyede fra Herrens Aasyn; thi han havde givet dem det tilkjende.

11. Og de sagde til ham: Hvad skulle vi gjøre med dig, forat Havet kan lægge sig for os? Havet stormede nemlig mere og mere.

12. Og han sagde til dem: Tager mig og kaster mig i Havet! Saa vil Havet lægge sig for eder; thi jeg ved, at det er for min Skyld, denne store Storm er kommen over eder.

13. Og Mændene roede for at naa tilbage til Land, men de kunde ikke; thi Havet stormede mere og mere imod dem.

Ap. G. 27, 29.

14. Da raabte de til Herren og sagde: Ak Herre! Lad os dog ikke forgaa for denne Mands Sjæls Skyld, og læg ikke uskyldigt Blod paa os! Thi du, Herre, har gjort, som dig behagede.

15. Og de toge Jonas og kastede ham i Havet; da holdt Havet op at rase.

Matt. 8, 25.

16. Og Mændene frygtede Herren med stor Frygt, og de ofrede Takoffer til Herren og gjorde Løfter.

2. KAPITEL.

Herren lader Jonas blive opslugt af en stor Fisk, i hvis Bug han forbliver tre Dage og tre Nætter. 1. Fra Fiskens Bug vender Profeten sig til Herren med en Takkeben. Han beklender, at Herren paa hans Raab om Redning har frelst ham fra den overhængende Fare, hvori han befandt sig i Havet, udtaler sin Forvisning om, at han, fuldstændig frelst, atter vil komme til Herrens Tempel, og lover der at ville bringe ham, at Naades Gud, sin Tak. 2-10. Paa Herrens Bud udspyr Fiskene ham paa det Tørre, 11.

OG Herren lod en stor Fisk komme for at opsluge Jonas, og Jonas var i Fiskens Bug tre Dage og tre Nætter.

Matt. 12, 40; 16, 4. Luk. 11, 29.

2. Og Jonas bad til Herren, sin Gud, fra Fiskens Bug;

3. og han sagde: Jeg raabte ud af min Trængsel til Herren, og han sva-

rede mig; fra Dødsrigets Skjød skreg jeg, du hørte min Røst.

Ps. 50, 15; 120, 1; 130, 1. Begr. 3, 55, 56.

4. Du kastede mig i Dybet, midt i Havet, og Vandstrømme omgav mig; alle dine Brændinger og dine Bølger gik over mig.

Ps. 42, 8.

5. Og jeg sagde: Jeg er udstødt fra dine Øjne. Dog skal jeg atter skue hen til dit hellige Tempel.

Ps. 31, 23.

6. Vande omsluttede mig indtil Sjælen, Dybet omgav mig, Tang var viklet om mit Foved,

7. til Bjergenes Grunde sank jeg ned, Jordens Bomme vare lukkede efter mig for evigt. Men du førte mit Liv op af Graven, Herre, min Gud!

Ps. 103, 4.

8. Da min Sjæl vansmægtede i mig, kom jeg Herren i Hu, og min Bøn kom til dig i dit hellige Tempel.

Ps. 18, 7.

9. De, som tage Vare paa forfængelige Afguder, de forlade sin Miskundhed*.

*sin miskundelige Gud; Ps. 144, 2.

10. Men jeg, vill ofre til dig med Taksigelses Røst; hvad jeg har lovet, vil jeg betale; Frelse hører Herren til.

Ps. 50, 14; 116, 17.

11. Og Herren bød Fisken, og den udspyede Jonas paa det tørre Land.

3. KAPITEL.

Herren byder paany Jonas at prædike for Ninive; Profeten adlyder og forkynder Staden, at den inden 40 Dage skal gaa under, 1-4. Niniviterne tro paa Gud og omvende sig til ham i Haab om at undgaa Undergangen, 5-9, hvorefter Herren skaarer Staden, 10.

OG Herrens Ord kom anden Gang til Jonas, saalydende:

2. Staa op, gaa til Ninive, den store Stad, og udraab for den den Prædiken, som jeg vil tale til dig! 1, 2.

3. Og Jonas stod op og gik til Ninive efter Herrens Ord. Og Ninive var en stor Stad for Gud, tre Dages Gang.

4, 11.

4. Og Jonas begyndte at gaa ind i Staden een Dags Gang, og han raabte og sagde: Endnu fir Dage, saa skal Ninive blive omstyrtet.

5. Og Ninives Mænd troede paa Gud, og de udraabte en Fæste og iførte sig Sæk, baade Store og Smaa.

Matt. 12, 41. Luk. 11, 32. Joel 1, 14; 2, 15.

Est. 4, 16.

6. Da Sagen kom for Ninives Konge, stod han op fra sin Trone og lag-

de sin Kappe af sig og svøbte Sæk om sig og satte sig i Aaen.

7. Og han lod udraabe og sigle i Ninive: Efter Kongens og hans Stores Betaling: Mennesker og Dyr, stort Kvæg og smaat Kvæg, maa ikke smage Noget, ikke nyde Føde og ikke drikke Vand!

8. Men de skulle svøbes i Sæk, Mennesker med Dyr, og de skulle raabe til Gud med Kraft og vende om, hver fra sin onde Vej og fra den Vold, som hænger ved deres Hænder.

Jer. 4, 8; 18, 11; 25, 5.

9. Hvem ved? Gud turde vende om og angre det, vende om fra sin brændende Vrede, saa vi ikke forgaa.

Joel 2, 14.

10. Da saa Gud deres Gjæringer, at de vare vendte om fra sin onde Vej, og Gud angrede det Onde, han havde talt om at gjøre dem, og han gjorde det ikke.

Jer. 18, 8; 26, 19.

4. KAPITEL.

Jonas er vred over, at Herren sparer Ninive, beder ham mismodig om at lade ham dø og bliver herfor tilrettevist af ham 1-4. Herren vil yderligere vise Profeten, hvor urigtig hans Færd er. Han lader derfor et Træ opvokse, som beskytter ham mod Solens Hede og opfylder hans Hjerte med Glæde, men lader det derefter igjen henvisne, saa han vansmægter. Da nu Jonas bliver mismodig herover og atter ønsker sig Døden, foreholder Herren ham, hvor ubilligt det er, at han, der ynkes over et forgjængeligt Træ, hvormed han ingen Møte har havt, er vred, fordi Gud ynkes over en Stad, som er fuld af hans Skabninger 5-11.

OG det gjorde Jonas saare ondt, og hans Vrede optændtes.

2. Og han bad til Herren og sagde: Ak, Herre! Var det ikke dette, jeg sagde, da jeg endnu var i mit Land? Derfor flyede jeg forinden til Tarsis; thi jeg vidste, at du er en naadig og barmhjertig Gud, langmodig og rig paa Miskundhed og angre det Onde.

2 Mos. 34, 6 fg. Joel 2, 18. Nah. 1, 3.

3. Og nu, Herre, tag dog min Sjæl fra mig! Thi det er mig bedre at dø end at leve.

1 Kong. 19, 4.

Job 7, 16; 10, 1.

4. Men Herren sagde: Er det med-

rette, diu Vrede er optændt? v. 9.

5. Og Jonas var gaaet ud af Staden og havde sat sig østenfor Staden, og han havde der gjort sig en Løvhytte og sad under den i Skyggen, indtil han kunde se, hvad der skulde ske med Staden.

6. Og Gud Herren lod et Kikajontræ skyde op, og det voksede op over Jonas for at skygge over hans Hoved, for at fri ham fra hans Mismod; og Jonas glædede sig over Kikajonen med stor Glæde.

7. Men Gud lod en Orm komme, da Morgenrøden oprandt den følgende Dag; og den stak Kikajonen, saa den visnede.

8. Og det skede, da Solen stod op, sendte Gud en lummer Østenvind, og Solen stak paa Jonas's Hoved, saa han vansmægtede; da ønskede han sig Døden og sagde: Det er mig bedre at dø end at leve.

Pa. 121, 6. Jon. 4, 2.

9. Men Gud sagde til Jonas: Er det medrette, din Vrede er optændt over Kikajonen? Og han sagde: Ja, medrette er min Vrede optændt indtil Døden.

V. 4.

10. Da sagde Herren: Du ynkes over Kikajonen, som du ikke har havt Møje med og ikke opelsket, som blev til paa en Nat og forgik en Nat gammel;

11. og jeg skulde ikke ynkes over Ninive, den store Stad, i hvilken der er mere end tolv Gange titusinde Mennesker, som ikke kjende Forskjel mellem Høire og Venstre, og mange Dyr!

2, 2. Pa. 28, 7.

PROFETEN MIKA.

1. KAPITEL.

Mika, som profeterede i Jotams, Achas's og Ezekias's Dage, 1. forkynder Herrens Komme til Dom formedelst Israels og Judas, særlig deres Hovedstæders, Samarias og Jerusalems, Frafald, 2-5. Donnen skal nærmest ramme Samaria, som skal blive aldeles ødelagt, 6, 7, men derfra udbrede sig ogsaa over Juda; den skal her skride frem fra Nord mod Syd og fra Stad til Stad og opfylde Folket med dyb Sorg over dets Berns Bortførelse, 8-26.

HERRENS Ord, som kom til Mika fra Moreset i de Dage, da Jotam, Achas og Ezekias vare Konger i Juda, hvilket han skuede over Samaria og Jerusalem.

Jer. 26, 18. Es. 1, 1. Hos. 1, 1.

2. Hører, I Folk, allesammen! Giv Agt, du Jord og dens Fyde! Og den Herre Herre være Vidne mod eder, Herren fra sit hellige Tempel!

5 Mos. 32, 1. Es. 1, 2. 1 Kong. 22, 28.

Jer. 25, 30. Pa. 11, 4.

3. Thi se, Herren gaar ud fra sit Sted, og han stiger ned og træder paa Jordens Høider.

Es. 26, 21. Am. 4, 13.

4. Og Bjergene smelte under ham, og Dalene revne, — som Voks for Ilden, som Vand, der udøses paa en Skrant.

Am. 9, 5. Ps. 97, 5.

5. For Jakobs Frafald sker alt dette og for Israels Huses Synder.

914

Hvem er Ophav til Jakobs Frafald? Mon ikke Samaria? Og hvem til Judas Offerhøie? Mon ikke Jerusalem?

6. Saa vil jeg da gjøre Samaria til en Grusdyngge paa Marken, til Vinggaards-Plantninger, og jeg vil styrte dets Stene ned i Dalen og afdaakke dets Grundvold.

7. Og alle dets udskaarne Billeder skulle sønderlaaes, og alle dets Horegaver opbrændes med Ild, og alle dets Afgudsbilleder vil jeg ødelægge; thi af Horeløn har det samlet dem, og til Horeløn skulle de atter vende.

Hos. 2, 5. 12.

8. Over dette vil jeg klage og hyle, vil jeg gaa blottet og bar; jeg vil holde en Jammerklage, som Schakalerne, og en Sorg, som Strudser.

9. Thi dets Saar ere uegkelige; thi det* er kommet indtil Juda, det er naaet indtil mit Folks Port, indtil Jerusalem. *det Onde, Ulykken.

10. I Gat maa I ikke kundgjøre det, ikke græde! I Bet-Leafra velter jeg mig i Støv.

2 Sam. 1, 20.

11. Drager hen*, I Schafirs Indbyggere, i Nøgenhed og Vansere! Zanans Indbyggere gaa ikke ud**. Bet-Hæzels Jammerklage gjør eder det umuligt at blive der.

*1 Landflygtighed. **Jer. 6, 25.

12. Thi Marots Indbyggere vaande sig i Smerte over sin Velfærd; thi

Ulykke er faren ned fra Herren til Jerusalems Port. Es. 45, 7. Am. 3, 6.

13. Spænder rapfodet Hest for Vognen, Indbyggere af Lakis! Syndens Begyndelse var du* for Zions Datter, thi I dig bleve Israels Overtrædelser fundne. *Lakis, Jos. 15, 39.

14. Derfor skal du give Afkald paa Moreset-Gat; Aksbys Huse werde en svigtende Bæk for Israels Konger. Jos. 15, 44. Jer. 15, 18.

15. End en Gang skal jeg bringe eder en Elermand, I Maresas Indbyggere! Indtil Adullam skal Israels Herlighed* komme.

Jos. 15, 44. 35. 1 Sam. 22, 1. *Es. 5, 13. 16. Gjør dig skaldet, klip Haaret væk for dine dyrebare Børns Skyld! Gjør din Skaldethed bred som Ørnens, thi de ere førte bort fra dig. Jer. 7, 29, 16, 6.

2. KAPITEL.

En Hovedsag til denne Dom over Juda er de havesyge Stormænds Undertrykkelse af de Svage. For dens Skyld udraaber Mika et Ve over dem og truerr dem og hele Folket med Tabet af det forjattede Land, 1-5. En saadan Tals behager vistnok ikke Stormændene, der synes bedre om de falske Profeters Løfter om jordiske Goder, men den har sin Grund i deres egen grusomme Færd mod de Elendige og Hjælpelese; en saadan Færd gjør dem uverdige til at beholde Landet, 6-11. Herren skal dog engang atter samle Israels adspredte Levinge, udfri den af Fængenskabet og gjøre den til et talrigt Folk, 12, 13.

VE dem, som optænke Uret og be-
rede Ondt paa sine Leler! Naar
Morgenen lyser frem, sætte de det i
Verk, fordi det staar i deres Magt.

Ps. 36, 5.

2. Og de begjære Marker og røve dem, Huse og tage dem, og de øve Vold imod Manden og hans Hus og imod Mennesket og hans Arvelod.

2 Mos. 20, 17. 15. 1 Kong. 21, 16. Es. 5, 8.

3. Derfor, saa siger Herren: Se, jeg optænker Ondt over denne Slægt, fra hvilket I ikke skulle unddrage eders Halse, og I skulle ikke gaa stoltelig; thi det bliver en ond Tid.

4. Paa den Dag skal man istemme en Spottesang over eder og klage en Klage. Det er forbi, siger man; vi ere rent ødelagte; mit Folks Lod bortskifter han, hvorledes unddrager han mig den ikke! Til Frafaldne* uddeler han vore Marker.

*d. e. Hedninger.

5. Derfor skal du Ingen have, som

skal kaste Maalesnor over Jordlod* i Herrens Menighed.

*tilmaale dig en Jordlod.

6. Prædiker ikke! — prædik de; de skulle ikke prædike om Sligt, der bliver ingen Ende paa Smædelserne*.

*de sandede Profeter, sig de mægtige Undertrykkere, maaa ikke prædike om Ulykke; deres Talo er kun en Skjeldensuden Ende.

Es. 30, 10. Am. 2, 12; 7, 13. 16.

7. Hvilket Ord, o Jakobs Hus! Mon Herren er snar til Vrede? Eller er det Sligt, han gjør? Ere ikke mine Ord gode imod den, som vandrer oprigtig?

8. Men forlængesiden reiser mit Folk sig som min Fiende; fra Kjørtelen drage I Kappen af dem, som trygge gaa forbi, hvis Hu er vendt bort fra Krig.

9. Mit Folks Kvinder drive I ud af deres Huse, som vare deres Lyst; fra deres smaa Børn tage I min Prydelse bort for evigt.

2 Mos. 22, 25 fg. Matt. 23, 14.

10. Staar op og drager bort! Thi dette er ikke Hvilstedet, for den Besmittelses Skyld, der voldt Fordærvelse, ja, svar Fordærvelse.

3 Mos. 13, 25. 28.

11. Hvis en Mand kom og med Vind og Bedrag løi og sagde: Jeg vil prædike for dig om Vin og om stærk Drik, — han skulde være en Prædikant for dette Folk. Es. 13, 3 fg. 19.

12. Samle, ja, samle vil jeg dig, Jakob, saa mange du er; sanke sammen vil jeg, hvad der er tillovers af Israel, bringe det tilhobe som Faar i et Hegn; som en Hjord paa sin Græsgang skal det buldre af Mennesker.

Es. 37, 22, 24. Hos. 1, 11. Rom. 11, 26.

13. Gjennembryderen drager op foran dem, de byde igjennem og drage frem gjennem Porten og gaa ud af den; og deres Konge drager frem foran dem, og Herren i Spidsen for dem.

3. KAPITEL.

Israels Hovedsmænd, som forvende Retten og behandle Folket som Slagtekvæg, skulle i den forestaaende Straffetid for-gjæves anraabe Herren om Frelse, 1-4; de falske Profeter, som spaa for Brødet Skyld, medens han selv, fuld af Herrens Kraft, frimodig vider mod Folkets Synder, skulle da blive dybt beskæmmede, 5-8; for Folkets fordærvede og dertil trygge Lederes Skyld skulle Jerusalem og Templet blive ødelagte, 9-12.

OG jeg sagde: Hører dog, I Jakobs Hovedsmænd og I Israels Huses Fyrster! Tilkommer det ikke eder at vide, hvad Ret er?

Ps. 82, 1 fg. Es. 1, 10. Hos. 5, 1.

2. I, som hade det Gode og elske det Onde, som faa deres Hud af dem og deres Kjød af deres Ben,

Am. 5, 15. Rom. 12, 9.

3. og som sode mit Folks Kjød og drage deres Hud af dem og sønderbryde deres Ben og brede dem ud ligesom i en Gryde og som Kjød midt i en Pande.

Ps. 14, 4.

4. Da* skulle de raabe til Herren, men han skal ikke svare dem; han skjule sig Aasyn for dem paa den Tid, fordi de have handlet ilde i sine Idrætter!

Ordsp. 1, 28. Es. 1, 15. Jer. 11, 11. *2, 3.

5. Saa siger Herren om de Profeter, som føre mit Folk vild, som bide med sine Tænder og raabe: Fred! Men den, som Intet giver dem i deres Mund, mod ham hellige de Krig.

Jer. 6, 14. Ez. 13, 10. 16.

6. Derfor skal der vorde Nat for eder uden Syn, og Mørke for eder uden Spaadom; og Solen skal gaa ned over Profeterne, og Dagen blive sort over dem.

7. Og Seerne skulle skamme sig, og Spaamændene blues, og de skulle tilhulle Skjægget* allesammen; thi der er intet Svar fra Gud.

*3 Mos. 13, 45.

8. Men jeg derimod, jeg er fuld af Kraft ved Herrens Aand og af Ret og Styrke, for at kundgjøre Jakob hans Overtrædelse og Israels hans Synd.

1 Kor. 2, 4. Es. 58, 1.

9. Hører dog dette, I Jakobs Huses Hovedsmænd og I Israels Huses Fyrster, I, som afsky Ret og gjøre alt det Lige kroget!

V. 1.

10. Man bygger Zion med Blod og Jerusalem med Uret.

Hab. 2, 12.

11. Dets Hovedsmænd dømme for Skjenk, og dets Prester lære for Betaling, og dets Profeter spaa for Penge, og paa Herren stole de og sige: Er ikke Herren i vor Midte? Der kommer ingen Ulykke over os.

Zef. 3, 3 fg. Ez. 22, 26, 27.

12. Derfor skal for eders Skyld Zion pløjes som en Ager, og Jerusalem vorde Grusdynger, og Husets Bjerg til Skovbakker.

Jer. 9, 11; 26, 18. Ps. 79, 1. Matt. 24, 2.

4. KAPITTEL.

Profeten forfatter, at Zionstjerget engang skal blive saare forherligt, idet Guds Ord og Lov derfra skal blive udbredt iblandt alle Folkeslag, og at disse ifølge heraf skulle leve i Fred med hverandre og nyde Fredens Velstignelser. Dette skal ske, forat Israel alene eter den sande Gud, 1-5. I samme Tid skal det adspredte Israels Levning after blive samlet og gjort til et talrigt Folk, over hvilket Herren skal regjere, og Davids Kongedømme blive genoprettet, 6-8. Forinden dette sker, skal dog Folket miste sin Konge og bortføres til Babel. Senere derimod skal det, paany angrebet af talrige Folk, som hade det for dets Helligheds Skyld, overvinde og tilintetgjøre disse, 9-14.

MEN det skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjerg være grundfæstet paa Bjergenes Top, og ophøiet skal det være over Hølene; og Folkeslag skulle strømme op paa det.

Es. 2, 2 fg.

2. Og mange Hedningsfolk skulle gaa og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, forat han maa lære os sine Veie, og vi vandre paa hans Stier! Thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem.

Jer. 31, 6. Luk. 24, 47.

3. Og han skal dømme mellem mange Folkeslag og skifte Ret for vældige Hedningsfolk hen i det Fjerne, og de skulle smede sine Sverd om til Hakker og sine Spyd til Vingardsknive; de skulle ikke løfte Sverd, Folk imod Folk, og ikke mere lære Krig,

Joel 3, 15.

4. men de skulle sidde, hver under sin Vinstok og under sit Figen træ, og Ingen skal forfærde dem; thi Herrens, Hærskarernes Guds, Mund har talt.

1 Kong. 4, 25. Sak. 3, 10. Es. 1, 20; 58, 14.

5. Thi alle Folkene vandre, hvert i sin Guds Navn; men vi vandre i Herrens, vor Guds, Navn evindeligt og altid.

Ps. 96, 4 fg. 97, 7, 9. Sak. 10, 12.

6. Paa den Dag, siger Herren, vil jeg samle det Haltende og sanke det Fordrevne og det, jeg har handlet ilde med,

2, 12. Zef. 3, 19.

7. og jeg vil gjøre det Haltende til en Levning og det langt bort Fordrevne til et talrigt Folk. Og Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg fra nu af og til evig Tid.

Dan. 2, 3, 34; 7, 14. Obad. 21. Luk. 1, 33 fg.

8. Og du Hjordens Taarn*, du Zi-

ons Datters Høj! Indtil dig skal det naa hen, ja, det skal komme, det forrige Herredømme, Kongedømmet over Jerusalems Datter.

*Kongeborgens Taarn.
Neh. 3, 25. Ps. 78, 70 fg.

9. Hvorfor opløfter du nu saadant Skrig? Er der da ingen Konge i dig, eller er din Raadgi^{ter} omkommen, siden Smerte som den fødende Kvinde har grebet dig? Jer. 8, 19.

10. Vrid dig og vaand dig i Smerte, Zions Datter, som den fødende Kvinde! Thi nu skal du drage ud af Staden og bo paa Marken og komme lige til Babel; — der skal du vende udfriet, der skal Herren gjenløse dig af dine Fienders Haand. Jer. 4, 31.

11. Og nu have mange Folkeførd samlet sig imod dig, hvilke sig: Det vorde vanhelliget, og vort Øie se paa Zion med Lyst! Obad. 12.

12. Men de kjende ikke Herrens Tanker og forstaa ikke hans Raad, at han har samlet dem som Kornbaand til Tærskelpladsen.

13. Staa op og tærsk, du Zions Datter! Thi dit Horn vil jeg gjøre til Jern, og dine Klover vil jeg gjøre til Kobber, og du skal sønderstøde mange Folk, og jeg vil lyse deres Rov i Ban til Herren og deres Gods til al Jordens Herre. 3 Mos. 27, 28.

14. Nu samler du dig i Skare, du Skarens Datter! Beleiring har man relst imod os; med Stok slaa de Israels Dommer paa Kindbenet.

5. KAPITEL.

Profeten forkynder, at Messias, han, som er fra Evighed af, skal fødes i det lille og ringe Betlehem, gjøre Ende paa Israels Fangenskab, vogte det i Guds Kraft og Heihed og skaffe det Fred for Verdensriget, 1-5. I denne Tid skal Israel baade bringe Folkene himmelsk Velafgørelse og Vederkvælgelse og tilintetgjøre alle dem, som sætte sig op imod det, med utmodstaelig Kraft, 6-8. I den samme Tid skal Herren udrydde af det alle kjædelige Forvaremidler saavel som ogsaa al Trolddom og alt Afsnyderi og haardt straffe de Folk, som ikke ville lade sig omvende, 9-14.

OG du Betlehem, Efrata, liden til at være blandt Judas Tusinder*! Af dig skal der udgaa mig En til at være Hersker over Israel, og hans Udgang er fra fordum, fra Evigheds Dage.

Es. 9, 6. Matt. 2, 6. Joh. 7, 42; 1, 1.

*større Afdelinger af Stammerne;

4 Mos. 1, 16. 1 Sam. 10, 19.

2. Derfor skal han hencive dem indtil den Tid, hun, som skal føde, har født; og de, som blive tilovers af hans Brødre*, skulle vende tilbage tilligemed Israels Børn.

*d. e. Judas Børn; 2 Sam. 19, 12.

3. Og han skal staa og vogte sin Hjord i Herrens Kraft, i Herrens, sin Guds, Navns Høihed; og de skulle sidde i Ro, thi nu skal han være stor indtil Jordens Ender.

3 Mos. 26, 5, 6. Ps. 72, 8.

4. Og denne skal være Fred; naar Assur kommer i vort Land, og naar han træder ind i vore Paladser, saa reise vi mod ham syv Hyrder og otte Menneskefyrtæ,er,

1 Mos. 49, 10. Es. 9, 6. Ef. 2, 14.

5. og de skulle hærje Assurs Land med Sverd og Nimrods Land* i dets Porte; og han skal redde fra Assur, naar han kommer i vort Land, og naar han træder ind paa vore Ene-mærker.

*1 Mos. 10, 8 fg.

6. Og Jakobs Levning skal være midt iblandt mange Folk som en Dug fra Herren, som en Regnskur paa Urter, der ikke bier paa Nogen og ikke venter paa Menneskenes Børn.

Ps. 110, 3.

7. Og Jakobs Levning skal være blandt Hedningefolkene, midt iblandt mange Folk, som en Løve blandt Skovens Dyr, som en ung Løve blandt Faarejorde, hvilken, naar den farer frem, træder ned og sønderriver, og der er Ingen, som redder.

8. Høj være din Haand over dine Modstandere, og alle dine Fiender vore udryddede!

9. Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, da vil jeg udrydde dine Heste af din Midte og tilintetgjøre dine Vogne.

10. Og jeg vil udrydde dit Lands Stæder og nedbryde alle dine Fæstninger.

11. Og jeg vil udrydde Trolddomskunster af din Haand, og Folk, som spaa af Skyerne, skulle ikke findes hos dig.

12. Og jeg vil udrydde dine ud-skaarne Billeder og dine Billedstøtter af din Midte, og du skal ikke mere tilbede dine Hænders Gjerning.

Es. 30, 22; 31, 7. Sak. 13, 2.

13. Og jeg vil rive dine Astartebilleder op af din Midte og ødelægge dine Stæder.

14. Og jeg vil i Vrede og i Harme

tage Hevn over de Hedningefolk, som ikke have villet høre.

6. KAPITEL.

Herren gaar irette med Israel og foreholder det dets Utkæmmelighed overfor hans mange og store Veltjærninger, 1-5. Folket erkjender vistnok sin Synd og tilbyder Herren Sønstoffer; men Herren vil ikke have disse; det véd, hvad han kræver af det, at det skal ære Retfærdighed og Kjærlighed og vandre ydmygt i Samfund med ham. 6-8. Men isædedesfor at gøre dette gjør det sig skyldigt i Voldsgjerninger, i Løgn og Bedrageri og i den værste Afgudstjeneste; derfor skal Herren lade haarde Straffe komme over det, 9-18.

HØRER dog, hvad Herren siger: Reis dig, før Sag for Bjergene og lad Hølene høre din Røst!

2. Hører, I Bjerge, Herrens Sag, og I evige Jordeus Grundvolde! Thi Herren har Sag med sit Folk, og med Israel vil han gaa irette.

3. Mit Folk, hvad har jeg gjort dig, og hvormed har jeg trættet dig ud? Afhæg Vidnesbyrd imod mig!

4. Thi jeg førte dig og fra Ægyptens Land og forløste dig fra Trællehuset, og jeg sendte Moses, Aron og Mirjam for dit Aasyn.

Ps. 77, 21. 2 Mos. 15, 20.

5. Mit Folk! Kom dog i Hu, hvad Raad Balak, Moabs Konge, havde oplagt, og hvad Bileam, Beors Søn, svarede ham, hvad derskede fra Sittim indtil Gilgal — forat du maa erkjende Herrens Retfærdigheds-Gjæringer!

4 Mos. 22, 5 fg. 18; 23, 8; 24, 5 fg. 25, 1. Jos. 5, 9 fg.

6. Hvormed skal jeg komme frem for Herren, bøle mig ned for Gud i det Høje? Skal jeg komme frem for ham med Brændoffere, med aarsgamle Kalve?

Es. 1, 11.

7. Vil Herren have Behag i Tusinder af Vædere, i Titusinder af Oljebække? Skal jeg give min Førstefødte for min Overtrædelse, mit Livs Frugt som Syndoffer for min Sjæl?

Ps. 50, 13.

8. Han har kundgjort dig, o Menneske, hvad godt er; og hvad kræver Herren af dig, uden at du skal øve Ret og gjerne vise Kjærlighed og vandre ydmygelig med din Gud?

5 Mos. 10, 12.

9. Herrens Røst raaber til Staden, og efter Visdom skuer dit Navn; hører Riset*, og hvem der har bestemt det! *Trusselen om Straf.

10. Er der endnu i den Ugudeliges Hus Ugudeligheds Skatte og en mager* Efsa, en forbandet?

*for knap. 3 Mos. 19, 26, 5 Mos. 25, 15.

11. Kan jeg være ren med Ugudeligheds Vegtakaaler og med falske Vegtstene i Pungen?

12. Du Stad, hvis Rigmænd ere fulde af Vold, og hvis Indbyggere tale Løgn, og deres Tunge er Svig i deres Mund!

13. Saa vil da ogsaa jeg sias dig et farligt Saar, ødelægge dig for dine Synders Skyld.

3 Mos. 24, 18, 24, 28.

14. Du skal øde, men ikke blive mæt, og din Tomhed skal blive i dit Indre; du kan flytte, men du skal ikke redde, og hvad du redder, vil jeg overgive til Sverdet.

3 Mos. 26, 25 fg. Hos. 4, 10.

15. Du skal saa, men ikke høste; du skal udtræde Oliven, men ikke salve dig med Olje, udtræde Most, men ikke drikke Vin.

5 Mos. 23, 26 fg. Hos. 8, 7.

16. Thi man tager ivrig Vare paa Omris Anordninger og al Achabs Huses Gjærning, og I vandre i deres Raad, forat jeg skal gjøre dig til en Forfærdelse og dine Indbyggere til en Spot, og mit Folks Forsmædelse skulle I bære.

1 Kong. 16, 25, 29, 30.

7. KAPITEL.

Profeten klager i de Troendes Navn over Folkets almindelige og dybe Fordærvelse og forkjender det Straf, 1-6. Han skuer i Aanden, hvorledes det i Landflygtighed levende Folk omvender sig til Herren og taalmodig bier paa hans Frelse. 7-10, og forjætter, at Zion skal blive gjenoprebt og udvidet, idet Hedningefolkene fra alle Kanter skulle strømme ind i det, hvad der dog først skal ske, efterat Straffen er udstaaet, 11-13. Profeten beder om Forjættelsens Opfyldelse og priser og takker Herren for den Trofasthed og Miskundhed, han vil bevise sit Folk, 14-20.

VE mig! Thi det er gaaet mig, somt ved Indsamling af Sommerfrugt, som ved Eftersankning efter Vinbøsten; der er ingen Drue at øde, ingen tidlig Figen, som min Sjæl har Lyst til.

2. Den Fromme er forsvunden af Jorden, og en Oprigtig blandt Menneskene findes ikke; allesammen lure de efter Blod, gaa paa Jagt, hver efter sin Broder, med Garn.

Ps. 12, 2.

Hos. 4, 1. Ordsp. 1, 11. Ps. 140, 6.

3. Paa det Onde tage Hænder fat for at gjøre det til Godt; Fyrsten

kræver, og Dommeren er villig mod Betaling, og den Store udtaler sin Sjæls Lyst, og saa sno de det sammen.

1 Kong. 21, 11. Ps. 64, 6. 7.

4. Den Bedste af dem er som en Tornebusk, den Oprigtigste værre end en Tornehæk; dine Vægteres Dag*, din Hjemssøgelse kommer, nu kommer deres Forvirring.

Es. 52, 8; 23, 5.

*den Dag, Profeterne have forudforkyndt.

5. Tror ikke paa nogen Ven, sætter ikke Lid til nogen Fortrolig! For hende, der ligger ved din Barm, vogte du din Munds Døre!

Ps. 55, 14. Jer. 9, 4; 12, 6.

6. Thi en Søn foragter sin Fader, en Datter sætter sig op imod sin Moder, en Svigerdatter mod sin Svigermoder; en Mands Husfolk ere hans Fiender. Matt. 10, 21, 36. Luk. 12, 53.

7. Men jeg vil skue ud efter Herren, ble paa min Frelses Gud; min Gud vil høre mig. Ps. 5, 4; 25, 15, 21.

8. Glæd dig ikke over mig, min Modstanderinde! Naar jeg er falden, staar jeg op igjen; naar jeg sidder i Mørket, er Herren Lys for mig.

Ps. 27, 1; 97, 11. Es. 9, 2.

9. Herrens Vrede vil jeg bære, thi jeg har syndet imod ham, — indtil han fører min Sag og skaffer mig min Ret; han skal føre mig ud til Lyset, jeg skal se med Lyst paa hans Retfærdighed. Ps. 17, 2; 26, 1; 43, 1. Jer. 50, 34.

10. Og min Modstanderinde se det, og Skam bedække hende, som siger til mig: Hvor er han, Herren, din Gud? Mine Øine skulle se med Lyst paa hende; — nu skal hun blive nedtraadt som Skarn paa Gader.

Ps. 42, 4, 11; 79, 10; 115, 2. Joel 2, 17.

11. Der kommer en Dag, da man skal opbygge dine Mure; den Dag skal Grænsen blive fjern*.

*dit Lands Grænse blive saare udvidet;

Es. 26, 15; 49, 19 fg. 54, 2. 3. Sak. 10, 10.

Ps. 72, 8.

12. Det er en Dag, da man skal komme til dig lige fra Assur og Ægyptens Stæder og lige fra Ægypten og indtil Floden og fra Hav til Hav og fra Bjerg til Bjerg*.

4, 1 fg. Es. 19, 18-25.

*d. e. fra alle Lande, hvadenten de ligger mellem Have eller Bjerge.

13. Men Landet skal* vorde øde for sine Indbyggeres Skyld, for deres Idrætters Skyld. 3, 4. *forinden.

14. Vogt dit Folk med din Stav, din Arvs Hjord, som bor for sig selv i en Skov midt paa Karmel! Lad dem græse i Basan og Gilead, som i gamle Dage!

5, 3. 4 Mos. 23, 9.

5 Mos. 33, 28. Jer. 50, 12.

15. Som i de Dage, da du drog ud af Ægyptens Land, vil jeg lade dig se underlige Ting.

Es. 11, 16.

16. Hedningefolk skulle se det og skamme sig ved al sin Vælde; de skulle lægge Haand paa Mund, deres Øren skulle blive døve.

Job 21, 5; 29, 9; 39, 37. Es. 52, 15.

17. De skulle slikke Støv som Slangen; som Jordens Kryb skulle de gaa bævende frem af sine Borge: til Herren, vor Gud, skulle de skjælvende komme og frygte for dig.

Ps. 72, 9. Es. 49, 23. Ps. 18, 46.

18. Hvo er en Gud som du, en Gud, der borttager Misgjerning og gaar Overtrædelse forbi for det, som er tilovers af hans Arv? Han holder ikke evindeligt fast ved sin Vrede, thi han har Lyst til Miskundhed.

2 Mos. 34, 6. 7. Ps. 103, 3. 5 fg.

Joel 2, 13.

19. Han skal igjen forbarme sig over os, han skal træde vore Misgjerninger under Fødder. Du skal kaste alle deres Synder i Hayets Dyb.

20. Du skal vise Jakob Trofasthed, Abraham Miskundhed, som du har svoret vore Fædre fra fordums Dage.

1 Mos. 12, 8. Ps. 89, 3.

PROFETEN NAHUM.

1. KAPITEL.

Herren, den nidkjære Gud, som, skjønt han er langmodig, dog ikke lader den Skyldige ustraffet, han, den Almægtige, som Ingen kan modstaa, vil ganske ødelægge

Nintve, den Stad, af hvilken hans og hans Folks Fiender ere udgaaene, 1-11. Hvor stærke og talrige Assyernerne monne være, vil Herren dog befri sit Folk fra deres Aag og tilintetgjøre baade deres Afguds billeder og deres Konge, 12-14.

UDSAGN over Ninive; Nahums, Elkositens, Syns Bog.

2. En nidkjær og hevneende Gud er Herren, en Hævner er Herren og fuld af Harm; en Hævner er Herren mod sine Modstandere og En, som bevarer Vrede mod sine Fiender.

2 Mos. 20, 5; 34, 14.

5 Mos. 4, 24; 32, 35. Ps. 94, 1.

3. Herren er langmodig og stor i Kraft, og ustraffet lader han ingenlunde den Skyldige; Herrens Vej er i Hvirvelvind og i Storm, og Skyer ere hans Fødders Støv.

2 Mos. 34, 7. Ps. 18, 10.

4. Han truer Havet og udtørret det, og alle Floderne gjør han tørre; Basan vansmægter og Karmel, og Libanons Blomst vansmægter.

2 Mos. 14, 21. Ps. 106, 9. Luk. 3, 24.

5. Bjerge skjælte for ham, og Høie smelte, og Jorden hæver sig for hans Aasyn, og Jorderiget og Alle, som bo derpaa. Ps. 97, 4, 5. Jer. 4, 24.

6. Hvo holder Stand for hans Fortørnelse, og hvo staar for hans brændende Vrede? Hans Harme udgyder sig som Ild, og Klipper styrte sammen for ham. 5 Mos. 32, 22. Jer. 15, 14.

7. Herren er god, et Værn paa Trængselens Dag, og han kjender dem, som tage sin Tilflugt til ham.

Ps. 9, 10; 1, 6. Mal. 3, 16. 2 Tim. 2, 19.

8. Men med overskyllende Vandflom skal han gjøre Ende paa dets* Sted, og hans Fiender skal Mørke forfølge. *Ninives.

9. Hvad er det, I pønse paa mod Herren? Han skal gjøre Ende paa eder; Trængselen skal ikke komme to Gange. Ps. 2, 1 fg.

10. Thi ere de end saa sammenflettede, som Torne, og saa fulde, som deres Fylder! kan gjøre dem, saa blive de dog fortærede som fuldtør Halm.

11. Fra dig* udgik En**, som pønsede paa Ondt mod Herren, som oplagde ugudeligt Raad. *Ninive.

**Sancherib; 2 Kong. 18, 13 fg.

12. Saa siger Herren: Ere de end i fuld Kraft og mange i Tal, skulle de dog, som de ere, vorde bortmeiede, og de ere borte. Iaar jeg plaget dig*, saa vil jeg ikke plage dig mere; *Jerusalem.

13. men nu vil jeg bryde hans Aag af dig og sønderrive dine Baand.

Es. 9, 4; 10, 27. Jer. 30, 8.

14. Og Herren byder om dig*: Der skal ikke mere fødes Nogen, som bæ-

rer dit Navn; af din Guds Hus vil jeg udrydde udskaaert Billede og støbt Billede; jeg vil berede din Grav, thi du er funden for let**.

*Assyriens Konge. **Dan. 5, 27.

3. KAPITEL.

Juda skal glæde sig, thi det har Intet mere at frygte af Assyrierne; Ninive, denne Røverkule, bliver indtaget, plyndret og i Bund og Grund ødelagt, 1-14.

SE der paa Bjergene dens Fødder, S som bringer godt Budskab, som forkynder Fred! Hold dine Fester, Juda, betal dine Løfter! Thi de Ugudelige skulle ikke mere trænge ind i dig, de ere alle udryddede. Es. 52, 7.

Rom. 10, 15. Ps. 50, 14; 116, 14.

2. En Adspredt drager op imod dig; vogt Fæstningen, sku ud paa Velen, styrk Lænderne, gjør din Kraft saare stærk!

3. Thi Herren bringer Jakobs Høihed tilbage ligesom Israels Høihed, thi Plyndrere have plyndret dem og fordærvet deres Vinranker.

4. Hans Vældiges Skjolde ere rød-farvede, Heltene ere klædte i Skarlagen, Vognene i flammende Staal paa den Dag, han stiller dem op, og Spydene svinges.

5. Paa Gaderne rase Vognene afsted, de styrte frem over Torvene; de ere som Blus at se til, som Lyn fare de frem. 3, 2.

6. Han kommer sine Ypperlige i Hu, de snuble under sin Gang, de haste hen til dets Mur, men Skjoldtaget er reist.

7. Portene ud imod Floderne blive opladte, og Paladset forgaar af Angest.

8. Og det staar fast: Hun* bliver blottet, ført bort, og hendes Piger kurre som Duer** og slaa sig for sit Bryst.

*Ninive fremstillet som en Kvinde.

**Ez. 7, 16.

9. Og Ninive er som en Dam, fuld af Vand*, lige fra de Dage, det blev til. Men de fly. Stanser, stanser! Men Ingen vender sig om.

*en folkerig Stad.

10. Røver Sølv, røver Guld! Thi der er ingen Ende paa Forraadet, en Herlighed af allehaande kostelige Ting!

11. Tomt og tømnet og udtømt! — og smeltet Hjerter og vaklende

Knæ og Veer i alle Lænder, og alles Ansigter ere blussende røde.

Es. 13, 7, 8; 21, 3. Joel 2, 6.

12. Hvor er nu Løvernes Bolig, Ædepladsen for de unge Løver, der, hvor Løven og Løvinden gik og Løvens Unge, og der var Ingen, som forfærdede dem, —

13. Løven, som sønderrev nok for sine Unger og kvalte for sine Løvinder og fyldte sine Huler med Rov og sine Boliger med det Sønderrevne?

14. Se, jeg vil til dig, siger Herren, Hærskarernes Gud, og jeg vil brænde dine Vogne, saa de gaa op i Røg, og dine unge Løver skal Sverdt fortære; og jeg vil udrydde dit Rov af Jorden, og dine Sendebuds Røst skal ikke høres mere.

3. KAPITEL.

Nintve, denne af Blod, Løgn og Vold opfyldte Stad, skal ødelægges, 1-7; ligesom No-Amon i Ægypten uagtet at sin Styrke blev ødelagt, saaledes skal ogsaa Nintve uagtet at sin Vælde og Magt falde, til Glæde for alle dem, som høre derom, 8-19.

VE Blodstaden, hel og holden fuld af Løgn, af Vold! Aldrig ophører Rov. Es. 24, 6. 9. Hab. 2, 12.

2. Knaldende Svøbe og raslende Hjul og jagende Hest og hoppende Vogn, 2, 5.

3. fremstormende Rytter og flammende Sverd og lynende Spyd og Dræbte i Mængde og Dyrger af Lig! Der er ingen Ende paa døde Kroppe, man snubler over deres døde Kroppe,

4. for de mangfoldige Horerier af Horen, den yndige Skjønne, Mesterinden i Trolddomskunster, som solgte Folkeslag ved sine Horerier og Slægter ved sine Trolddomskunster.

Aab. 17, 1.

5. Se, jeg vil til dig, siger Herren, Hærskarernes Gud, og slaa dine Kjortelflige op over dit Ansigt, og jeg vil lade Folkeslag se din Blusel og Riger din Skam,

Jer. 13, 22, 26. Es. 47, 3. Ez. 16, 37.

6. og jeg vil kaste Skarn paa dig og gjøre dig til en Skjændsel og sætte dig til et Skuespil.

7. Og det skal ske, at hver den, som ser dig, skal fly bort fra dig og sige: Ødelagt er Nintve! Hvo vil

have Medynk med det? Hvorfra skal jeg opsøge dig Trøstere?

8. Mon du er bedre end No-Amon*, som sad imellem Nilens Strømme med Vand trindt omkring sig, hvis Værn var Hav, hvis Mur var af Hav? *Teben i Ægypten. Jer. 46, 25. Ez. 30, 14.

9. Ætiopere i Mængde, og Ægyptere uden Tal, Putæere og Libyere vare dets Hjælp. Jer. 46, 9.

10. Ogsaa det gik i Landflygtighed som Fange, ogsaa dets smaa Børn bleve knuste paa alle Gadehjørner, og over dets ærede Mænd kastede man Lod, og alle dets Stormænd bleve bundne med Lænker.

11. Ogsaa du skal vorde drukken, vorde sansesløs; ogsaa du skal søge et Værn imod Flenden. Hab. 2, 16.

12. Alle dine Fæstninger ere Figentræer med tidlig modne Figener; rystes de, saa falde de i Munden paa den, som vil æde dem.

13. Se, dit Folk er Kvinder midt i dig; for dine Fiender ere dit Lands Porte vidt opladte; Ild har fortæret dine Bomme.

Ez. 19, 16. Jer. 50, 37; 51, 30.

14. Øs dig Vand for Beleiring, gjør dine Fæstninger stærke, gæk i Dyndet og træd i Leret, sæt Teglovn i Stand!

15. Der skal Ild fortære dig, Sverd udrydde dig, fortære dig som Slikkerne*; vær kun en svar Mængde som Slikkerne, en svar Mængde som Græshopperne! *Joel 1, 4.

16. Du har gjort dine Kræmmere flere end Himmels Stjerner; Slikkerne bræde sig ud og fløi bort.

17. Din Kronede ere som Græshopper, og dine Hovedsmænd som en Græshoppesværme, der leirer sig paa Murene paa Kuldens Dag; Solen gaar op, og de flyve bort, og ei kjendes deres Sted; hvor ere de?

18. Dine Hyrder slumre, Assurs Konge! Dine Ypperlige ligge i Ro; dit Folk er adspredt paa Bjergene, og der er Ingen, som samler det.

Ps. 76, 6 fg.

19. Der er ingen Lindring for din Skade, ulægeligt er dit Saar. Alle, som høre Tidende om dig, klappe i Hænderne over dig; thi hvem gik et din Ondskab ud over uden Afslæde?

Jer. 30, 12. Job 27, 23. Zef. 2, 15.

PROFETEN HABAKUK.

1. KAPITEL.

Habakuk klager for Herren over den Uretfærdighed og Vold, som allerede i lang Tid hersker blandt det jødiske Folk, og opfordrer ham til nu endelig at skride dømmende ind imod det, 1-4. Herren svarer ham, at han vil lade Kaldæerne, hvis frygtelige Magt og Grumhed beskrives, komme over det, 5-11. Profeten, som bliver bange for, at hans Folk skal blive tilintetgjort af de overmodige og ugudelige Kaldæere, beder Herren sætte en Grænse for deres grusomme og skaanselløse Fremfærd mod Folkene, 12-17.

DET Udsagn, som Profeten Habakuk skuede.

2. Hvor længe, Herre, har jeg raabt, og du hører ikke! Jeg skriger til dig: Vold! — og du frelser ikke.

3. Hvorfor lader du mig skue Uret og ser du paa Elendighed? Ødelæggelse og Vold ere for mit Aasyn; der opstaar Kiv, og Trætte reiser sig.

4. Derfor er Lov magtesløs, og Ret kommer ikke nogeninde frem; thi Ugudelige omringe den Retfærdige, derfor kommer Retten frem forvendt. Ordsp. 17, 23.

5. Ser ud blandt Folkene og skuer og vorder forfærdede, ja, forfærdede! Thi en Gjerning gjør jeg i eders Dage, — I skulde ikke tro den, naar den blev fortalt. Ap. G. 13, 41.

6. Thi se, jeg lader Kaldæerne reise sig, det bistre og hastige Folk, der farer frem saa vide, som Jorden naar, for at tage Boliger i Ele, som ikke høre det til.

7. Frygteligt og forfærdeligt er det; fra det selv gaar dets Ret og dets Høihed ud.

8. Og lettere end Pardere ere dets Heste og skarpere til at løbe end Aftenens Ulve, og dets Ryttere sprænge frem, dets Ryttere komme fra det Fjerne, flyve som en Ørn, der haster frem til at æde.

9. Alle tilhobe komme de til Voldsgjerning, deres Ansigtters Skare er vendt fremad, og det samler Fanger som Sand.

10. Og det spotter Konger, og Fyrster ere det til Latter; det ler ad hver Fæstning og dynger Støv op og tager den.

11. Saa stryger det afsted som en

Vind og farer frem og drager Skyld over sig; dets Kraft er dets Gud.

12. Er du ikke fra fordums Tid Herren, min Gud, min Hellige? Vi skulle ikke dø. Herre! Til Dom har du sat det. Du Klippe! Til Straf har du beredt det. Jer. 46, 23. Ps. 118, 17.

13. Du, som er ren af Øine, saa du ikke kan se paa Ondt* og ikke formaar at skue hen paa Elendighed**! Hvorfor ser du paa Troløse, tier, naar den Ugudelige opsluger den, der er retfærdigere end han?

*uden at straffe. **uden at hjælpe. Job 21, 7 fg. Jer. 12, 1.

14. Du har jo handlet med Mennesker som med Havets Fiske, som med Krybet, der ingen Herre har!

4 Mos. 27, 17. 1 Kong. 22, 17.

15. Dem alle drager det* op med Krog, samler dem i sit Vad og sanker dem i sit Garn; derfor glæder det sig og jubler. *Kaldæernes Folk.

16. Derfor ofrer det til sit Vad og brænder Røggelse for sit Garn; thi ved dem er dets Del fed og dets Mad kraftig.

17. Skal det derfor tømme sit Vad og uafsladelig slaa Folkeførd ihjel uden Skaansel?

2. KAPITEL.

Profeten, som venter paa Svar fra Herren, faar af ham Befaling til tydeligt at optegne et Syn om Kaldæernes Undergang, paa hvis Opfyldelse Israel taalmodigt skal bide, idet den vistnok aldeles sikkert skal indtræde, men dog ikke snart, 1-3. Synets Indhold er: Medens den Retfærdige skal leve ved sin Tro, skulle de hovmodige, svindende og erobringssyge Kaldæere ikke bestaa, 4-5. Herren vil ødelægge dem, fordi de ere rovgjerrige, voldsomme og listige, udgyde Blod for at tilfredsstille sin Byggelyst, mishandle og haane de af dem underkuede Folk og dyrke stumme Afguder, 6-20.

PAA min Vagt vil jeg staa og stille mig hen paa Varden; og jeg vil skue ud for at se, hvad han vil tale til mig, og hvad jeg skal faa til Svar paa min Anke. Es. 21, 8.

2. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv Synet op og skriv det tydelig paa Tavlerne, forat man let kan læse det! Es. 2, 1.

3. Thi endnu gaar Synet hen imod den bestemte Tid, men det haster mod Enden og lyer ikke. Om det tøver, saa bi efter det! Thi komme skal det, ikke udeblive.

Ps. 27, 14; 42, 6. Es. 12, 23, 28.

4. Se, hoven, ikke jævn er hans Sjæl i ham*; men den Retfærdige skal leve ved sin Tro. *Kaldæren.

Es. 14, 14. 20. Rom. 1, 17. Gal. 3, 11. Hebr. 10, 38.

5. Saa er og Vinen en Troløs; en pralende Mand — han skal ikke blive boende i Ro, han, der har opspilet som Dødsriget sit graadige Svælg, og han er som Døden og bliver ikke mæt, og han sankede til sig alle Folk og samlede til sig alle Folkeslag.

Es. 5, 14. Ordsp. 27, 20; 30, 15, 16. Ps. 29, 49.

6. Skulle ikke disse allesammen fremkomme mod ham med Lignelser og Spotteviser, med Gaader om ham, saa man siger: Ve den, som opdynger, hvad der ikke hører ham til (hvor længe?), og som læsser paa sig Pantegods!

7. Skulle ikke nforvarende de reise sig, som skulle pine dig, og de vaagne op, som skulle ruske dig, saa du vorder dem til Rov?

8. Thi du har plyndret mange Folkeslag; Alt, hvad der bliver tilovers af Folkene, skal plyndre dig for Menneskenes Blods Skyld og for din Vold mod Jorden, mod Staden og alle dem, der bo i den. Obad. 15. Hab. 2, 17.

9. Ve den, som jager efter skjændig Vinding for sit Hus, for at sætte sit Rede i det Høie, for at redde sig fra Ulykkens Haand.

10. Du har lagt Raad op til Skam for dit Hus, lagt Raad op om at gjøre Ende paa mange Folk og syndet imod din egen Sjæl;

11. thi Stenen fra Væggen skal skringe, og Bjælken fra Træverket skal svare den.

12. Ve den, som bygger en By med Blod og grundlægger en Stad med Uret!

Jer. 22, 13. Mika 3, 10.

13. Se, er det ikke fra Herren, Hærskarernes Gud, at Folkeslag skulle arbejde sig trætte for Ilden, og Folket færd gjøre sig Møje for Intet?

Jer. 51, 58.

14. [Thi Jorden skal fyldes med Kundskab om Herrens Herlighed, som Vandet, der dækker Havets Bund.

Es. 11, 9.

15. Ve den, som giver sin Næste at

drikke, som iskjenker sin grumme Vrede, ja, gjør dem drukne, for at se paa deres Blusel!

Nah. 3, 5.

16. Du bliver mættet med Skam og ikke med Ære; drik ogsaa du og vis din Forhud frem! Raden til at lømme Herrens høire Haands Bæger skal komme til dig, og Skjændselsspy komme over din Ære.

Ps. 60, 5; 75, 9. Es. 51, 17. Jer. 25, 15, 16, 26, 27.

17. Thi din Vold mod Libanon og Ødelæggelsen over Dyrene, der forfærdede dem, skal falde over dig for Menneskenes Blods Skyld og for din Vold mod Jorden, mod Staden og alle dem, der bo i den.

Jer. 22, 23. Sak. 10, 10. Hab. 2, 8.

18. Hvad gavner et udskaaet Billede, at dets Mester har udskaaet det? Eller et støbt Billede og en indbildt Lærer, at Billedverkets Mester forlader sig paa det, idet han gjør stumme Afguder?

Jer. 2, 11. Ps. 115, 5; 135, 16. 1 Kor. 12, 2.

19. Ve den, som siger til Træ: Vaagn op! — til en taus Sten: Vaagn! Skulde den kunne lære? Se, den er overdragen med Guld og Sølv, og der er slet ingen Aand inden i den.

Jer. 10, 3 fg.

20. Men Herren er i sit hellige Tempel; stille for hans Aasyn, al Jorden!

Ps. 11, 4; 46, 11. Zef. 1, 7. Sak. 2, 17.

3. KAPITEL.

Forfærdet ved Tanken om den Hjemsgælse, der forestaar Folket, raader Profeten til Herren om Barmhertighed, 1. 2. Han ser Gud i majestætisk Aabenbarelse komme for at straffe sine Mænd og frelse sit Folk, 3-15. Herved bliver han først forfærdet over den Trængsel, der skal gaa forud for Frelsen, men udtaler saa tilidsfuld sin Jubel over denne, 16-19.

BØN af Profeten Habakuk; efter Schigjonot*. *Ps. 7, 1.

2. Herre, jeg har hørt Tidenden om dig, jeg er forfærdet. Herre, din Gjerning* — kald den tillive i Aarenes Midte! I Aarenes Midte kundgjøre du den, i Vrede komme du Forbarmelse i Hu!

*1, 5; 2, 2 fg.

3. Gud kommer fra Teman, og den Hellige fra Parans Bjerg. Sela. Hans Pragt dækker Himlene, og Jorden er fuld af hans Herlighed.

5 Mos. 33, 2. Es. 6, 3. Ps. 72, 19.

4. Og en Glans som Solens Lys try-

der frem, Straaler ere ved hans Side, og derer hans Magt skjult.

5. Pest gaar frem for hans Aasyn, og Sot følger hans Fodtrin.

6. Han staar der og ryster Jorden; han ser og bringer Folkene til at skjælte, og de evige Bjerge sprænges i Stykker, de ældgamle Høje synke sammen; hans Gang er som i ældgammel Tid.

7. Jeg ser Kusans Telte i Vaande, Teltdekkerne i Midjans Land bæve.

8. Er mod Floder optændt, o Herre, mod Floder optændt din Vrede, mod Havet din Harm, at du saa farer frem paa dine Heste, paa dine Frelsesyogne!

2 Mos. 14, 26 fg. 15, 3 fg. Jos. 3, 15 fg.

9. Bar, blottet er din Bue, — dine Eder til Stammerne, dit Ord*! — Sela. Til Floder kløver du Jorden.
*bliver nu synlig fuldbyrdet.

10. Bjerge se dig og bæve, Vandstrømme styrte frem; Afgrunden lader sin Røst høre, den opløfter sine Hænder mod det Høje. Ps. 77, 17, 18.

11. Sol og Maane træde ind i sin Bolig for Lyset af dine Pile, som fare frem, for Glansen af dit Spyd Lyn. Ps. 77, 19.

12. I Harm skrider du hen over Jorden, i Vrede træder du Folkene ned.

12. Du drager ud til dit Folks Frel-

se, til din Salvendes Frelse; du knuser Hovedet af den Ugudeliges* Hus, idet du blotter Grundvolden indtil Halsen. Sela. *Kaldærkongens.

14. Du gjenneborer med hans* Spyd Hovederne paa hans Skarer, der storme frem for at adsprede mig, der glæde sig som til at opæde en Elendig i Løn. *den Ugudeliges; V. 13.

15. Du farer gennem Havet med dine Heste, gennem en Dyng af mange Vande. Ps. 77, 20.

16. Jeg hørte det*; da bævede mit Indre, ved Røsten dirrede mine Læber; der kommer Raaddenhed i mine Ben, og jeg bæver, hvor jeg staar, fordi jeg rolig maa bie paa Nødens Dag, bie paa, at den drager op mod Folket, som skal trænge det. *V. 2.

17. Thi Figentræet springer ikke ud, og Vint træerne bære intet, Oljetræets Frugt slaar feil, og Markerne give Ingen Føde; han* har udryddet Faarene fra Faarefolden, og der er intet Kvæg i Fæhusene. *Kaldæren.

18. Men jeg vil fryde mig i Herren, jeg vil juble i min Frelses Gud.

Es. 61, 10. Joel 2, 23. Luk. 1, 46, 47.

19. Den Herre Herre er min Kraft, og han gør mine Fødder som Hindernes og lader mig træde paa mine Høder. Til Sangmesteren, med min Strengleeg.

1 Mos. 49, 21, 2 Sam. 22, 34. Ps. 18, 34.

PROFETEN ZEFANIAS.

1. KAPITEL.

Zefanias profeterer i Kong Josias's Dage, 1. om en stor Straffedom, der skal komme over hele Jorden, 2. 3. og navnlig over Juda og Jerusalem; den skal her tilintetgjøre alle Afgudsdyrkere og Gudsforagtere og straffe Synden i alle Stænder, 4-13. Herrens forførdelige Dommedag over alle Jordens Beboere er nær og kan ikke undgaaes, 14-18.

HERRENS Ord, som kom til Zefanias, Søn af Kusi, Søn af Gedalja, Søn af Amarja, Søn af Ezekias, i de Dage, da Josias, Amons Søn, var Konge i Juda.

2 Kong. 22, 1 fg. 2 Krøn. 34, 1 fg. Jer. 1, 1, 2.

2. Bort, ja, bort vil jeg tage Alt af Jorden, siger Herren.

3. Jeg vil borttage Mennesker og Dyr, borttage Himmels Fugle og Havets Fiske og Forargelserne tilligemed de Ugudelige, og jeg vil udrydde Menneskene af Jorden, siger Herren.

Hos. 4, 3. Jer. 12, 4. Matt. 13, 41.
4. Og jeg vil række min Haand ud imod Juda og imod alle Jerusalems Indbyggere, og jeg vil udrydde af dette Sted, hvad der er tillovers af Ba'al, Afgudspresternes Navn tilligemed Presterne 2 Kong. 23, 5.

5. Og dem, som paa Tagene tilbede Himmels Hær, og dem, som til-

bede og sværge Herren Troskab og tillige sværge ved sin Konge*,

Jer. 19, 13; 44, 17. 18. *Jer. 49, 1.

6. og dem, som ere vegne bort fra Herren, og som ikke have søgt Herren og ikke spurgt efter ham. Es. 1, 4.

7. Stille for den Herre Herre! Thi Herrens Dag er nær; thi Herren har beredt en Offerslagtning, helliget sine Indbudne.

Hab. 2, 20. Es. 34, 6. Ez. 39, 17

Aab. 19, 17. 18.

8. Og det skal ske paa Herrens Offerslagtnings Dag, da vil jeg hjem-søge Fyrsterne og Kongens Sønner og Alle, som klæde sig i udenland-ske Klæder.

9. Og jeg vil paa den Dag hjem-søge hver den, som springer over Dør-tærskelen, dem, som fylde sin Herres Hus med Vold og Svig.

10. Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, da skal der lyde Skrig fra Fiskeporten og Hyl fra Stadens anden Del og stort Brag fra Høiene.

3 Kong. 23, 14.

11. Hyl, I, som bo i Morteren*! Thi hele Kananiter-Folket** er ud-slettet; alle de, som vare belæsedede med Sølv, ere udryddede.

*en dybtliggende Del af Jerusalem.

**Kræmmerfolket; Hos. 12, 8.

12. Og det skal ske paa den samme Tid, da vil jeg ransage Jerusalem med Lygter, og jeg vil hjem-søge de Folk, som ligge paa sin Bærme, som sige i sit Hjerte: Herren gjør hver-ken Godt eller Ondt.

Jer. 48, 11. Ps. 94, 7.

13. Og deres Gods skal vorde til Rov, og deres Huse til Ødelæggelse, og de skulle bygge Huse, men ikke bo i dem, og plante Vingarde, men ikke drikke deres Vin.

Mika 6, 15. Am. 5, 11.

14. Nær er Herrens Dag, den store; den er nær og haster saare. Hør! Herrens Dag! Bitterlig skrider da den Vældige. V. 7. Joel 1, 15. Ez. 30, 3.

15. En Vredes Dag er den Dag, en Nøds og Trængsels Dag, en Omstyr-telses og Ødelæggelses Dag, en Mør-kes og Dunkelheds Dag, en Skyers og Mulms Dag.

Jer. 30, 7. Joel 2, 10. Am. 5, 18. 20.

16. en Basunklængs og Hærskrigs Dag over de faste Stæder og over de høje Murtinder.

17. Og jeg vil ængste Menneskene, og de skulle gaa som Blinde, thi mod Herren have de syndet; og deres

Blod skal udøses som Støv, og deres Kjød som Møg.

18. Hverken deres Sølv eller deres Guld skal kunne redde dem paa Herrens Vredes Dag, men ved hans Nid-kjærheds Ild skal hele Jorden blive fortæret; thi han vil gjøre Ende paa, ja pludselig gjøre Ende paa alle dem, der bo paa den.

Job 20, 20. Ordsap. 11, 4. Ez. 7, 19.

2. KAPITEL.

Profeten formaner Folket til at omvende sig, førend Straffens Dag kommer, og navnlig de Fromme til at søge Herren og stræbe efter Retfærdighed og Sagtmodighed for at blive frelst paa den, 1-3, og begrundet saa denne Formaning med den Forkyndelse, at Filisternerne, Abiternerne og Ammoniterne skulle blive udryddede, alle Jordens Guder tilintetgjorte og alle Hedningernes Lande omvendte til Herren, som vil dømme de store Verdensmagter i Syd og Nord, Ætiopierne og Assyrierne; det stolte og prægtige Ninive skal blive fuldstændig ødelagt. 4-15.

SJAMLER eder og gaar i eder selv, du Folk, som ikke blegner,

2. førend Beslutningen føder (som Avner farer Dagen frem), førend Herrens brændende Vrede kommer over eder, førend Herrens Vredes Dag kommer over eder! 1, 7. 14. 15.

3. Søger Herren, alle I Sagtmodige i Landet, som holde hans Lov! Søger Retfærdighed, søger Sagtmodig-hed! Kanske I vorde skjulte paa Herrens Vredes Dag. Es. 55, 6.

4. Thi Gasa skal blive forladt, og Askalon til en Ørk; Asdod skal man udjage om Middagen, og Ekron skal oprykke med Rod.

5. Ved dem, som bo i Strøget ved Havet, Kreterfolket! Herrens Ord er over eder, Kana'an, Filisternes Land, og jeg vil ødelægge dig, saa Inguen skal bo der. 1 Sam. 30, 14. Jer. 47, 1 fg.

6. Og Strøget ved Havet skal blive til Græsgange med Hyrdehuler og med Kvæghegn.

7. Og det skal blive et Strøg for dem, der blive tilovers af Judas Hus; paa det skulle de græsse, i Askalons Huse skulle de hvile om Aftenen. Thi Herren, deres Gud, skal besøge dem og gjøre Ende paa deres Fangenskab. Es. 14, 30.

5 Mos. 30, 3. Jer. 29, 14. Zef. 3, 20.

8. Jeg har hørt Moabs Forhaanelse og Ammons Børns Smædeord, hvor-med de haanede mit Folk, og de

handlede Lovmodig mod dets Landemærke.

9. Derfor, saasandt jeg lever, siger Herren, Hærskarernes Gud, Israels Gud, skal Moab vorde som Sodoma, og Ammons Børn som Gomorra. Neslers Ele og en Saltgrube og en Ørk til evig Tid; Resten af mit Folk skal plyndre dem, og de, der blive tilovers af mit Folk, skulle tage dem i Ele.

1 Mos. 19, 24 fg.

10. Saaledes skal det gaa dem for deres Hovmods Skyld, fordi de haandede og handlede hovmodig mod Herrens, Hærskarernes Guds, Folk.

11. Forførdelig skal Herren være over dem; thi han skal lade alle Jordens Guder forsvinde, og alle Hedningernes Kyster skulle tilbede ham, hver fra sit Sted.

Mika 5, 12. Sak. 13, 2.

12. Ogsaa I, Ætiopiere, vorde gjen-nemborede af mit Sverd.

13. Og han udrækker sin Haand imod Norden og ødelægger Assur og gjør Ninive til et Øde, tørt som en Ørk.

14. Midt i det skulle Hjørde hvile; alle Slags vilde Dyr, som gaa i Flok, baade Pelikau og Pindsvin, skulle overnatte paa dets Søllehoveder; Lyd af Syngende høres i Vinduet, Grus ligger paa Dørtærskelen, thi Cederpa-nelet har han blottet. Es. 13, 21 fg.

14, 23; 34, 11. Ps. 102, 7.

15. Dette er den jublende Stad, som boede i Tryghed, som sagde i sit Hjerte: Jeg og Ingen ydermere! Hvor er den dog bleven til en Ørk, et Lele for vilde Dyr! Hver den, som gaar forbi den, blæser ad den og ryster Haanden.

Es. 23, 7; 47, 8. Begr. 2, 15. Nah. 3, 19.

3. KAPITEL.

Profeten skildrer den almindelige Fordærvelse og Uobødfærdighed, som hersker i Jerusalem, fornemmelig iblandt Folkets Ledere, trods de utallige og klare Vidnesbyrd, Herren baade i Ord og i Gjærning har aftagt om sin Retfærdighed og sit Had til Synden, 1-7. Derfor vil Herren sende en stor Straffedom over alle Folk; paa den skulle de Troende vente, efterat Herren ved den vil omvende Hedningerne og derefter ved de omvendte Hedninger bringe sit Folk tilbage til sig, saa der af alle Folketalg paa Jorden og af Israels Levning skal blive een hellig Menighed, i hvis Midte han, Israels Konge, vil bo til dens Frelse, Fryd og Helliggjørelse, 8-20.

VE den Gjenstridige og Besmittede, den voldsomme Stad!

2. Den hører ikke paa nogen Røst, tager ikke mod nogen Tugt; til Herren sætter den ikke sin Lid, til sin Gud holder den sig ikke nær.

3. Dens Fyrster midt i den ere brælende Løver, dens Dommere Aften-Ulve, de glemme ikke til om Morgenen; Es. 22, 27. Mika 3, 11.

4. dens Profeter ere letfærdige Pralere, troløse Mænd; dens Prester vanhellige, hvad der er helligt, gjøre Vold paa Loven. Jer. 23, 11. 16. 17. 32. Es. 22, 26.

5. Herren er retfærdig midt i den, han gjør ikke Uret; hver Morgen lader han sin Dom komme for Lyset, han slaar ikke feil. Men den Uretfærdige kjender ikke til Skam.

5 Mos. 32, 4. Hoa. 6, 5. Jer. 26, 3 fg.

6. Jeg har udryddet Hedningefolk, deres Murtinder ere ødelagte; jeg har gjort deres Gader øde, saa Ingen gaar igjennem dem; deres Stæder ere hærjede, saa der ingen Mand, Ingen Indbygger er.

7. Jeg sagde: Bære du* vil frygte mig, tage mod Tugt; da skal din Bollig ikke blive udryddet, ikke Noget ske af det, jeg har forordnet imod dig. Men de have tværtimod gjort sig Flid for at fordærve alle sine Gjærninger. *Jerusalem; V. 1 fg.

8. Derfor, bier paa mig, siger Herren, paa den Dag, jeg reiser mig til at gjøre Bytte! Thi min Dom er, at jeg samler Hedningefolk, sanker Riger sammen, udøser min Harme over dem, al min brændende Vrede; thi ved min Nidkjærheds Ild skal hele Jorden blive forseret. 1, 18.

9. Thi da vil jeg givo Folkene andre, rene Læber, forat de allesammen skulle paakalde Herrens Navn, forat de skulle tjene ham endrægtig.

Es. 6, 5.

10. Fra hin Side Ætiopiens Floder skulle de bringe mine Tilbedere, mit adspredte Folk, som Offergave til mig. Es. 66, 20

11. Paa den Dag skal du ikke skamme dig over alle dine Gjærninger, hvormed du forbrød dig imod mig; thi da vil jeg bortskaffe af din Midte dine stoltelig Jublende, og du skal ikke mere opstøje dig paa mit hellige Bjerg. Es. 16, 50.

12. Men jeg vil levne i din Midte et bøiet og ringe Folk*, og de skulle tage sin Tilflugt til Herrens Navn.

*Es. 57, 15. Matt. 5, 3, 4.

13. Israels Levning skal ikke gjøre

Uret, og de skulle ikke tale Løgn, og der skal ikke findes en svigefuld Tunge i deres Mund; thi de skulle finde Føde og have Ro, og Ingen skal forfærde dem.

Es. 11, 9. 3 Mos. 26, 5. 6. Mika 7, 14.

14. Fryd dig saare, Zions Datter! Raab høit, Israel! Glæd dig og fryd dig af fuldt Hjerte, Jerusalems Datter!

Sak. 9, 9.

15. Herren har borttaget dine Straffedomme, har borttrydnet din Fiende; Israels Konge, Herren, er i din Midte, du skal ikke se noget Ondt mere.

Es. 41, 10; 43, 1. Ez. 48, 36.

16. Paa den Dag skal det siges til Jerusalem: Frygt ikke! Zion, lad ei dine Hænder synke!

17. Herren, din Gud, er i din Midte, en Vældig, som frelser; han fryder sig over dig med Glæde, han tier i sin Kjærlighed, han jubler over dig med Fryderaab.

Es. 12, 6. Sak. 2, 9.

18. Dem, som ere bedrøvede for Høitidens Skyld*, samler jeg; - de ere af dig, Forsmædelse tynger paa dem. *fordi de ikke kunne holde nogen Høitid;

Ps. 42, 2 fg. 137, 1 fg. Begr. 1, 4.

19. Se, jeg vil paa den Tid have med alle dem at gjøre, som have plaget dig, og jeg vil frelse det Haltende og sanke det Fordrevne, og jeg vil sætte dem til Pris og til Navnkundighed paa den hele Jord, hvor de ere blevne beskjemmede.

Esr. 6, 12. Mika 4, 6. 5 Mos. 26, 19.

20. Paa den Tid vil jeg føre eder hid, og paa den Tid vil jeg sanke eder; thi jeg vil sætte eder til Navnkundighed og til en Pris blandt alle Jordens Folk, naar jeg gjør Ende paa eders Fangenskab for eders Øjne, siger Herren.

Esr. 1, 2 fg. 5 Mos. 30, 3 fg.

Jer. 29, 14; 30, 3. Hos. 6, 11. Zef. 2, 7.

PROFETEN HAGGAJ.

1. KAPITEL.

Haggaj, som profeterede i den persiske Konges, Darius Hystaspis's, Dage, straffer de Jøder, som ere komne tilbage fra Babel, fordi de have bygget sig selv panelede Huse, medens de lade Herrens Tempel ligge udygget, 1-4; han viser, at deres Hænders Gjerning derfor ikke bliver velstgnet af Herren, 5, 6, og formaner dem til iøjen at tage fat paa Tempelrets Bygning, 7-11. De efterkomne Formaning, 12-15.

I Kong Darius's andet Aar, i den sjette Maaned, paa den første Dag i Maaneden, kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj til Serubabel, Sealtiels Søn, Judas Statholder, og til Josva, Jehozadaks Søn, Ypperstepresten, saalydende:

Sak. 1, 1. Esr. 5, 1, 2. Matt. 1, 12.

2. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Dette Folk siger: Der er endnu ikke Tid til at komme, Tid til at bygge Herrens Hus.

3. Saa kom da Herrens Ord ved Profeten Haggaj, saalydende:

4. Er det Tid for eder til at bo i eders panelede Huse, medens dette Hus ligger øde?

2 Sam. 7, 2.

5. Og nu, saa siger Herren, Hær-

skarernes Gud: Lægger Mærke til, hvorledes det gaar eder!

6. I saa Meget, men bringe Lidet ind; I øde, men blive ikke mætte; I drikke, men blive ikke læskede; I klæde eder, men Ingen bliver varm, og den, som tjener for Løn, faar sin Løn i en hullet Pung.

5 Mos. 28, 38 fg.

3 Mos. 26, 26. Hos. 4, 10. Mika 6, 15.

7. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Lægger Mærke til, hvorledes det gaar eder!

8. Gaar op paa Bjergene og henter Tømmer og bygger Huset! Saa vil jeg have Velbehag deri og forherlige mig, siger Herren.

Esr. 3, 7. Hagg. 2, 9.

9. I vente Meget, og se, det bliver til Lidet, og naar I bringe det i Hus, saa blæser jeg det bort. Hvorfor? siger Herren, Hærskarernes Gud. For mit Huses Skyld, som ligger øde, medens I have det travlt, hver med sit Hus.

10. Derfor har Himmelen lukket sig over eder, saa den ikke giver Dug, og Jorden har lukket for sin Grøde.

3 Mos. 26, 19 fg. 5 Mos. 28, 23 fg.

1 Kong. 17, 1.

11. Og jeg kaldte Tørke over Lan-

det og over Bjergene og over Kornet og over Mosten og over Oljen og over, hvad Jorden frembringer, og over Menneskene og over Kvæget og over alt Hænders Arbejde.

2, 17. Am. 4, 9.

12. Og Serubabel, Sealtiels Søn, og Josva, Jehozadaks Søn, Ypperstepresten, og Alt, hvad der var tillovers af Folket, hørte paa Herrens, sin Guds, Røst og paa Profeten Haggajs Ord, fordi Herren, deres Gud, havde sendt ham, og Folket frygtede for Herren.

13. Da sagde Haggaj, Herrens Sendebud, i Herrens Ærinde til Folket saaledes: Jeg er med eder, siger Herren. 3, 4.

14. Og Herren vakte Serubabels, Sealtiels Søns, Judas Statholders, Aand og Josvas, Jehozadaks Søns, Yppersteprestens, Aand og hele det Folks Aand, som var blevet tillovers, og de kom og arbejdede paa Herrens, Hærskarernes Guds, sin Guds, Hus

15. paa den fire og tyvende Dag i Maaneden, i den sjette Maaned i Kong Darius's andet Aar.

2. KAPITEL.

Profeten trøster og styrker Serubabel, Josva og Folket ved at forjætte dem, at Herren vil være med dem, og at efter svære Omveltninger blandt Folkene dette andet Tempel skal vende langt rigere og herligere end det første (en Forjættelse, der sigter til og blev opfyldt ved Messias's Fremtræden i det nye Tempels Tid), 1-9. Herren har hidindtil straffet Folket som et trods sine Ofringer urent Folk, men fra nu af, da de med oprigtig Iver have taget fat paa Tempels Opbyggelse, velsatgner han dem, 10-19. Endelig forjætter Profeten, at Herren under de forestaaende Omveltninger vil bevare Serubabel (Davids Efterkommer, af hvis Æt Messias skulde fremgaa), 20-23.

I den syvende Maaned, paa den een og tyvende Dag i Maaneden, kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj, saalydende:

8. Sig dog til Serubabel, Sealtiels Søn, Judas Statholder, og til Josva, Jehozadaks Søn, Ypperstepresten, og til det, som er tillovers af Folket:

9. Hvem iblandt eder, der ere blevne tillovers, er der, som har seet dette Hus i dets første Herlighed? Og hvordan se I det nu? Er ikke dette som Intet i eders Øine? Esr. 3, 12.

4. Dog, vær nu frimodig, Serubabel, siger Herren, og vær frimodig, Josva, Jehozadaks Søn, du Yppersteprest, og vær frimodigt, al Landets

Folk, siger Herren, og arbejder! Thi jeg er med eder, siger Herren, Hærskarernes Gud, 1, 13.

5. med den Pakts Ord, som jeg sluttede med eder, da I drog ud af Ægypten, og min Aand bliver midt iblandt eder; frygter ikke!

2 Mos. 19, 5, 6. Es. 63, 11.

6. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Endnu en Gang, om en liden Stund, saa ryster jeg Himmelen og Jorden og Havet og det Tørre.

V. 21. Hebr. 12, 26.

7. Og jeg vil ryste alle Folkene, og alle Folkenes kostelige Skatte skulle komme, og jeg vil fylde dette Hus med Herlighed, siger Herren, Hærskarernes Gud. Es. 60, 5, 11.

8. Mig hører Sølvet, og mig hører Guldet til, siger Herren, Hærskarernes Gud.

9. Dette sidste Huses Herlighed skal vende større end det første, siger Herren, Hærskarernes Gud; og paa dette Sted vil jeg give Fred, siger Herren, Hærskarernes Gud. Mal. 3, 1.

10. Paa den fire og tyvende Dag i den niende Maaned i Darius's andet Aar kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj, saalydende:

11. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Spørg dog Presterne om Loven og sig:

12. Se, om Nogen bærer helligt Kjød i sit Klædebons Flig og rører med sin Flig ved Brød eller ved noget Kogt eller ved Vin eller ved Olje eller ved noget Slags Mad, bliver det da helligt? Og Presterne svarede og sagde: Nei.

13. Og Haggaj sagde: Om En, som er uren ved Lig, rører ved alt dette, bliver det da urent? Og Presterne svarede og sagde: Ja, det bliver urent. 4 Mos. 19, 11.

14. Da svarede Haggaj og sagde: Saaledes er dette Folk, og saaledes er dette Folkefærd for mit Aasyn, siger Herren, og saaledes er al deres Hænders Gjerning; og hvad de ofre der*, det er urent. *paa Alteret; Esr. 3, 3.

15. Og nu, giver dog Agt paa Tiden fra denne Dag og tilbage, førend man lagde Sten paa Sten i Herrens Tempel! 1, 5 fg.

16. Kom man i den Tid til en Korn-dyng paa tyve Maal, saa blev det ti; kom man til Persekarret for at øse femti Spand, saa blev det tyve.

17. Jeg slog eder med Brand og med Vissenhed i Kornet og med Ha-

gel, al eders Hænder^s Gjærning; men I vendte eder ikke til mig, siger Herren.

1. 11. 5 Mos. 28, 22. Hos. 7, 10. Am. 4, 6 fg.

18. Giver dog Agt paa Tiden fra denne Dag og tilbage, fra den fire og tyvende Dag i den niende Maaned lige til den Dag, da Herrens Tempel blev grundlagt! Giver Agt!

V. 10. Esr. 3, 10.

19. Er der endnu Sæd i Kornboden? End ikke Vinstokken og Figen-træet og Granattræet og Oljetræet have baaret Noget. Fra denne Dag af vil jeg velsigne.

20. Og Herrens Ord kom anden Gang til Haggaj paa den fire og tyvende Dag i Maaneden, saalydende:

V. 10.

21. Sig til Serubabel, Judas Statholder: Jeg vil ryste Himmelen og Jorden,

V. 6 fg.

22. og jeg vil omstyrte Kongerigers Troner og tilintetgjøre Folkenes Rigers Styrke, og jeg vil omstyrte Vogne og dem, som kjøre paa dem, og Heste skulle styrte, og de, som ride paa dem, den Ene ved den Andens Sverd.

23. Paa den Dag, siger Herren. Hærskarernes Gud, vil jeg tage dig, Serubabel. Sealtiels Søn, min Tjener, siger Herren, og gjøre med dig som med en Signetring; thi dig har jeg udvalgt, siger Herren, Hærskarernes Gud.

Jer. 22, 24. Høis. 8, 6.

Matt. 1, 12. 13. Luk. 3, 27.

PROFETEN SAKARIAS.

1. KAPITEL.

Sakarias, som profeterede i den persiske Konges, Darius Hystasps's, Dage, formaner Jaderne til Omvendelse, forat de ikke skulle vordt straffede som sine Fædre, 1-8. I et Syn ser han en Rytter (Herrens Engel) holde stille blandt Myrtetræerne i Dalgrunden (Israels Menighed) og hører en Engel forkynde, at Templet og Jerusalem atter skulle bygges og Judas Stæder rigtigt velsignes, 7-17.

I den ottende Maaned i Darius's andet Aar kom Herrens Ord til Profeten Sakarias, Søn af Berekias, Søn af Iddo, saalydende:

Hagg. 1, 1. Esr. 5, 1.

2. Vred har Herren været paa eders Fædre, ja vred.

3. Og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Vender om til mig, siger Herren, Hærskarernes Gud, saa vil jeg vende om til eder, siger Herren, Hærskarernes Gud.

Mal. 3, 7. Jak. 4, 8.

4. Værer ikke som eders Fædre, til hvem de forrige Profeter raabte og sagde: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Vender dog om fra eders onde Vele og eders onde Idrætter! Men de hørte ikke og gavede ikke Agt paa mig, siger Herren.

Es. 31, 6. Jer. 3, 12; 25, 3 fg. Hos. 14, 2.

Nor. 30

Joel 2, 12.

5. Eders Fædre, hvor ere de? Og Profeterne, kunne de leve til evig Tid?

6. Dog, mine Ord og mine Beslutninger, som jeg bød mine Tjenere Profeterne at forkynde, have de ikke naaet eders Fædre, saa de vendte om og sagde: Som Herren, Hærskarernes Gud, havde isinde at gjøre mod os efter vore Vele og efter vore Idrætter, saaledes har han gjort med os?

7. Paa den fire og tyvende Dag i den ellefte Maaned, det er Maanedens Sebat, i Darius's andet Aar, kom Herrens Ord til Profeten Sakarias, Søn af Berekias, Søn af Iddo, saalydende:

8. Jeg saa om Natten, og se, en Mand red paa en rød Hest, og han holdt stille blandt Myrtetræerne i Dalgrunden; og bag ham var der røde, blakke og hvide Heste.

9. Da sagde jeg: Hvad er dette, min Herre? Og Engelen, som talte med mig, sagde til mig: Jeg vil lade dig se, hvad dette er.

2, 2.

10. Da tog Manden, som holdt stille blandt Myrtetræerne, tilorde og sagde: Dette er dem, som Herren har sendt til at drage omkring paa Jorden.

11. Og de svarede Herrens Engel, som holdt stille blandt Myrte træerne, og sagde: Vi have draget omkring paa Jorden, og se, hele Jorden sidder i Ro og er stille.

12. Da svarede Herrens Engel og sagde: Herre, Hærskarernes Gud! Hvor længe vil du ikke forbarme dig over Jerusalem og over Judas Stæder, som du har været vred paa nu i sytti Aar?

Ps. 109, 14. Jer. 25, 11; 29, 10. Sak. 7, 5.

13. Og Herren svarede Engelen, som talte med mig, gode Ord, trøstelige Ord.

14. Og Engelen, som talte med mig, sagde til mig: Raab og sig: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg er nidkjær for Jerusalem og for Zion, saare nidkjær. 2. Jer. 31, 20.

15. Og vred, saare vred er jeg paa de trygge Hedningefolk; thi jeg var kun lidt vred, men de hjalp til Ulykken. Es. 10, 5 fg. 47, 6.

16. Derfor, saa siger Herren: Jeg vender om til Jerusalem med Barmhertighed; mit Hus skal bygges i det, siger Herren, Hærskarernes Gud, og Maalesnor skal udstrækkes over Jerusalem.

8, 3, 15. Es. 54, 7, 8. Sak. 2, 5 fg.

17. Raab fremdeles og sig: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Endnu skulle mine Stæder flyde over af Godt, og Herren skal endnu trøste Zion og endnu udvælge Jerusalem. 2, 16.

2. KAPITEL.

Profeten skuer i et Syn fire Horn og fire Smede, der skulle afhugge dem, hvorved betegnes, at de mod Guds Folk fjendtlige Verdensriger skulle berøves sin Magt, 1-4, og i et andet Syn en Mand, som gik hen for at maale, hvor stort Jerusalem skulde vordre, hvorved betegnes, at Jerusalem skal vordre folkerigt og beskjermet af Herren, 5-9. De i Babel tilbageblevne Jøder opfordres til i Hast at fly derfra; thi nu skal Herren hjemsege Babel og gjensjælde det, hvad det har gjort mod hans Folk, 10-13. Dette skal fryde sig, thi Herren vil komme og bo i dets Midte, og mange Hedninger skulle omvende sig til ham (Spaadomme, der sigte til Messias og ere blevne opfyldte i og ved ham), 14-17.

OG jeg løftede mine Øine op og saa, og se, der var fire Horn.

2. Og jeg sagde til Engelen, som talte med mig: Hvad er dette? Og han sagde til mig: Dette er de Horn, som have adspredt Juda, Israel og Jerusalem. 1, 9.

3. Og Herren lod mig se fire Smede. 4. Og jeg sagde: Hvad komme disse for at gjøre? Og han sagde: Hine ere de Horn, som have adspredt Juda, saaledes at Lugen løftede sit Hoved; disse ere nu komne for at forfærde dem, for at afslaa Hornene paa de Hedningefolk, som have løftet Horn mod Judas Land for at adsprede det.

5. Og jeg løftede mine Øine op og saa, og se, der stod en Mand, og i hans Haand var der en Maalesnor.

6. Og jeg sagde: Hvor gaar du hen? Og han sagde til mig: Hen for at udmaale Jerusalem, for at se, hvor stor dets Bredde, og hvor dets Længde skal være. 1, 16.

7. Og se, Engelen, som talte med mig, gik ud, og en anden Engel gik ud imod ham.

8. Og han sagde til ham: Løb hen, tal til denne unge Mand og sig: Paa Landsbyers Vts skal Jerusalem ligge der for Mængden af Mennesker og Kvæg i dets Midte. Es. 54, 1 fg.

9. Og jeg, siger Herren, vil være det en Ildmur trindt omkring, og til Herlighed vil jeg være i dets Midte.

9, 8. Ps. 46, 5 fg. Es. 26, 1.

10. Hør! Hør! Saa flyr dog ud af Nordens Land, siger Herren; thi efter Himmels fire Veir har jeg spredt eder, siger Herren.

11. Hør! Zion, undfly, du, som bor hos Babels Datter! Es. 48, 20.

12. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Efter Ære har han sendt mig til Hedningefolkene, som røvede eder; thi den, som rører ved eder, rører ved hans Øiesten; Ps. 17, 8: 105, 15.

13. Thi se, jeg svinger min Haand over dem, og de skulle vordre et Rov for dem, som tjene dem; og I skulle kjende, at Herren, Hærskarernes Gud, har sendt mig. 4, 9; 8, 15. Mal. 2, 4.

14. Fryd dig saare og glæd dig, du Zions Datter! Thi se, jeg kommer og bor i din Midte, siger Herren.

9, 9. Es. 12, 6. Zef. 3, 14 fg.

15. Og mange Hedningefolk skulle slutte sig til Herren paa den Dag og blive mit Folk; og jeg vil bo i din Midte, og du skal kjende, at Herren, Hærskarernes Gud, har sendt mig til dig.

1 Mos. 49, 10. Es. 11, 10; 14, 1.

16. Og Herren skal tage Juda til Eie som sin Del paa den hellige Jordbund; og han skal endnu udvælge Jerusalem. 1, 16, 17; 8, 3, 15.

17. Stille, alt Kjød, for Herrens Aasyn! Thi han er vaagnet og gaaet ud af sin hellige Bolig.

Zef. 1, 7. Hab. 2, 20. Mika 1, 3.

3. KAPITEL.

I et Syn, hvort Ypperstepresten Josva fremtræder i hele Folkets Sted, ser Profeten, hvorledes Gud forsvare sig mod Satans Anklage, tilgiver dem deres Synder og helliger dem. Fremdeles hører han, hvorledes Herren lover Josva, naar han er tro, sin Velsegnelse og Bistand, og hvorledes han forjætter at ville sende Messias og i ham sørge for sin Menighed og skjenke den Syndsforladelse og Fred, 1-10.

OG han lod mig se Josva, Ypperstepresten, staaende for Herrens Engels Aasyn, og Satan staaende ved hans høire Side for at staa ham imod.

Es. 2, 2; 3, 2.

2. Og Herren sagde til Satan: Herren skjælde dig, Satan! Ja, Herren skjælde dig, han, som udvælger Jerusalem! Er ikke denne en rygende Brand, reddet af Ilden?

Sak. 1, 17; 2, 16. Am. 4, 11.

3. Men Josva var iført skidne Klæder, der han stod for Engelen Aasyn.

4. Og denne tog tilorde og sagde til dem, som stode for hans Aasyn: Tager de skidne Klæder af ham! Og han sagde til ham: Se, jeg tager din Misgjerning bort fra dig og ifører dig Høitidsklæder.

2 Sam. 12, 13.

Es. 6, 7; 61, 10. Aab. 3, 5; 6, 11.

5. Og jeg sagde: Man sætte en ren Hue paa hans Hoved! Og de satte den rene Hue paa hans Hoved og iførte ham Klæder, medens Herrens Engel stod der.

6. Da vidnede Herrens Engel for Josva og sagde:

7. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Hvis du vandrer paa mine Veie, og hvis du tager Vare paa mine Bud, da skal du ogsaa dømme mit Hus og tage Vare paa mine Forgaarde; og jeg vil give dig Føreere blandt disse, her staa*. *blandt Englene; Ps. 91, 11.

8. Hør dog, Josva, du Yppersteprest! Du og dine Venner, som sidde for dit Aasyn, I ere VarselsMænd*. Thi se, jeg lader min Tjener Spire** komme;

*Forbilleder; Es. 8, 18. **Messias, Spiren af Davids Æt; 6, 12. Jer. 23, 5. Es. 11, 1; 42, 1.

9. thi se, den Sten, jeg har lagt for Josvas Aasyn, — paa den ene Sten

ere syv Øine* rettede! Se, jeg udskjærer dens Udskjæring, siger Herren, Hærskarernes Gud, og jeg tager dette Lands Misgjerning bort paa een Dag.

*4, 10. Aab. 5, 6.

10. Paa den Dag, siger Herren, Hærskarernes Gud, skulle I indbyde den Ene den Anden, hen under Vinstocken og hen under Figentræet.

1 Kong. 4, 25. Mika 4, 4.

4. KAPITEL.

Profeten ser en Guldlysestage, Billedet af Menigheden, og ved dens Sider to Oljetræer. Billedet af de to Embeder, det prestelige og det fyrstelige, gennem hvilke Herren lader sin Aand udstømme over den; ved denne Aands Kraft skal, trods den rings Begyndelse og alle Hindringer, Templet fuldføres af Serubabel, som dengang beklædte det fyrstelige Embede, 1-14.

OG Engelen, som talte med mig, kom igjen, og han vakte mig som en Mand, der vækkes af sin Søvn.

2. Og han sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser, og se, der er en Lyststage, ganske af Guld, og dens Oljekar er ovenpaa den, og dens syv Lamper ere paa den, syv Rør for hver Lampe, som er ovenpaa den.

2 Mos. 37, 17 ff. Aab. 1, 12.

3. og to Oljetræer staa ved Siden af den, eet paa Oljekarrets høire Side og eet paa dets venstre Side.

4. Og jeg svarede og sagde til Engelen, som talte med mig, saaledes: Hvad er dette, min Herre?

5. Og Engelen, som talte med mig, svarede og sagde til mig: Ved du ikke, hvad dette er? Og jeg sagde: Nei, min Herre!

6. Da svarede han og sagde til mig: Dette er Herrens Ord til Serubabel: Ikke ved Magt og ikke ved Kraft, men ved min Aand, siger Herren, Hærskarernes Gud.

7. Hvo er du, du store Bjerg for Serubabels Aasyn? Bliv til Slette! Og han skal føre Topstenen* frem under høie Raab: Naade, Naade være med den! *den øverste Sten.

8. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

9. Serubabels Hænder have grundlagt dette Hus, og hans Hænder skulde fuldføre det; og du skal kjende, at Herren, Hærskarernes Gud, har sendt mig til eder.

2, 13; 6, 15.

10. Thi hvo vil foragte den rings Begyndelses Dag? Med Glæde se hine Syv* Blyloddet i Serubabels Haand;

Herrens Øine fare omkring over den hele Jord.

Esr. 3, 19, Hagg. 2, 3,
2 Krøn. 16, 9, Esr. 5, 5, *3, 9.

11. Og jeg tog tilorde og sagde til ham: Hvad ere disse to Oljetræer ved Lysestagens højre Side og ved dens venstre Side?

12. Og jeg tog anden Gang tilorde og sagde til ham: Hvad ere de to Oljegræne, som ere tæt ved de to Guldreuder, der udtømme Guldet* af sig? *d. e. den glinsende Olje.

13. Og han sagde til mig: Ved du ikke, hvad disse ere? Og jeg sagde: Nei, min Herre!

14. Da sagde han: Disse ere de to Olje Børn*, som staa hos al Jordens Herre. Aab. 11, 4.

*d. e. de to Herrens Salvede, Folkets prestelige og fyrstelige Overhoveder (Josva og Serubabel).

5. KAPITEL.

Profeten ser en flyvende, paa begge Sider med Forbandelser beskrevet Rulle, hvorved betegnes, at Herren vil lade sin Forbandelse udgaa over det hele Land mod sin Lovs Overtrædere. 1-4. Derpaa ser Profeten en Efa, hvortil Ugudeligheden under Billedet af en Kvinde er indesluttet, og som bortføres til Babylon for at forblive der, hvorved betegnes, at de Ugudelige skulle bortkaffes af Menighedens for at forblive paa Straffens Sted, 5-11.

Og atter løftede jeg mine Øine op og saa, og se, der var en flyvende Rulle. Ez. 2, 9 fg.

2. Og han sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser en flyvende Rulle, og dens Længde er tyve Alen, og dens Bredder ti Alen.

1 Kong. 6, 3.

3. Og han sagde til mig: Dette er den Forbandelse, som udgaa over det hele Land; thi hver den, som stjæler, skal ifølge den, efter hvad der staa paa dens ene Side, werde udryddet, og ligesaa skal hver den, som sværger falskelig, ifølge den, efter hvad der staa paa dens anden Side, werde udryddet. 2 Mos. 32, 15.

4. Jeg har ladet den* udgaa, siger Herren, Hærskarernes Gud, og den skal komme i Tyvens Hus og i dens Hus, der sværger falskelig ved mit Navn, og den skal blive i hans Hus og fortære det, baade dets Træværk og dets Stene. *Forbandelsen.

5. Og Engelen, som talte med mig, gik ud og han sagde til mig: Løft

dig dine Øine op og se, hvad dette er, som gaar ud!

6. Og jeg sagde: Hvad er det? Og han sagde: Dette er den Efa, som gaar ud. Og han sagde: Saaledes skal det se ud med dem* i hele Landet. *Folket.

7. Og se, et Blylaag blev løftet op, og der var en Kvinde, som sad midt i Efaen.

8. Og han sagde: Dette er Ugudeligheden. Og han kastede hende ned i Efaen og kastede Blystenen for dens Aabning.

9. Og jeg opløftede mine Øine og saa, og se, to Kvinder gik ud, og der var Vind i deres Vinger, og de havde Vinger som Storkens Vinger; og de løftede Efaen op imellem Jorden og Himmelen.

10. Da sagde jeg til Engelen, som talte med mig: Hvor føre de Efaen hen?

11. Og han sagde til mig: Hen for at bygge et Hus for hende i Sinears Land; og naar det er færdigt, skal hun sættes ned der paa sin Plads.

1 Mos. 10, 10; 11, 2 fg. Dan. 1, 2.

6. KAPITEL.

Profeten ser fire Vogne, forspændte med røde, sorte, hvide og spættede Heste, der udsendes dels mod Nord, dels mod Syd, dels over hele Jorden, hvorved betegnes, at Herren vil fuldbyrde sine Straffedomme over alle mod hans Folk Aendtlige Magter paa Jorden, navnlig Babel og Egypten, 1-8. Fra de i Babel værende Jøder ere nogle Mænd komne til Jerusalem; af dem skal Profeten modtage Sølv og Guld, deraf gjøre Kroner og sætte dem paa Ypperstepresten Josvas Hoved, hvorpaa de skulle opbevares i Templet til et Mindetegn for Sølvets og Guldets Overbringere; den med Kronerne smykkede Yppersteprest er Forbilledet paa Messias, som skal komme og bygge Herrens Tempel (hans Menighed) og være baade Konge og Yppersteprest i sit Rige, og Gavens Overbringere ere Forbilleder paa de Mange, som langt borte fra skulle komme til Herrens Tempel og bygge paa det, 9-15.

Og jeg løftede atter mine Øine op og saa, og se, fire Vogne gik ud imellem to Bjerge, og Bjergene vare Kobberbjerge.

2. For den første Vogn var der røde Heste, og for den anden Vogn var der sorte Heste, Aab. 6, 2 fg.

3. og for den tredje Vogn var der hvide Heste, og for den fjerde Vogn spættede, stærke Heste.

4. Og jeg tog tilorde og sagde til

Engelen, som talte med mig: Hvad er dette, min Herre?

5. Og Engelen svarede og sagde til mig: Dette er Himmels fire Vinde, som gaa ud efter at have fremstillet sig for al Jordens Herre.

Jer. 49, 36, Dan. 7, 2. Aab. 7, 1.

6. Vognen med de sorte Heste for gik ud mod Nordens Land, og de hvide gik ud efter dem, og de spættede gik ud mod Søndens Land.

7. Og de stærkeste* gik ud, og de begjærede at gaa for at drage omkring paa Jorden**, og han sagde: Gaar, drager omkring paa Jorden! Og de droge omkring paa Jorden!

*de røde; V. 2. **1, 10.

8. Og han raabte højt paa mig og talte med mig saaledes: Se, de, som gaa ud mod Nordens Land, de stille min Vrede paa Nordens Land.

Ex. 5, 13.

9. Og Herrens Ord kom til mig, saalydende:

10. Modtag af de Bortførte, af Helda, af Tobia og af Jedaja, — gaa du selv paa den samme Dag, gaa ind i Josias's, Zefanias's Søns, Hus, hvorhen de ere komne fra Babel,

11. og modtag af dem Sølv og Guld og gjør Kroner og sæt dem paa Josvas, Jehozadaks Søns, Yppersteprestens, Hoved!

12. Og sig til ham: Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Se en Mand, Spire* er hans Navn, og fra sit Sted skal han spire frem, og han skal bygge Herrens Tempel. *3, 8. Jer. 23, 5.

13. Ja, han skal bygge Herrens Tempel, og han skal bære Herlighed* og sidde og herske paa sin Kongetrone, og han skal være Prest paa sin Trone, og Freds Raad skal der være mellem dem begge. Ps. 110, 1, 4. *Es. 9, 6.

14. Og Kronerne skulle være for Helem og Tobia og Jedaja og Hen, Zefanias's Søn, til en Ihukommelse i Herrens Tempel. V. 10.

15. Og fjernt Boende skulle komme og bygge paa Herrens Tempel, og I skulle kjende, at Herren, Hærskarernes Gud, har sendt mig til eder; og dette skal ske, naar I høre paa Herrens, eders Guds, Røst.

En. 2, 2 fg. Hagg. 2, 7.

7. KAPITEL.

Betels Indvaanere forespørge hos Presterne og Profeterne, om man fremdeles skal holde den Fastedag, Fædrene have vedtaget at holde i Anledning af Jerusalems

Ødelæggelse, 1-3. Herren svarer ved Sakarias, at det er ham ligegyldigt, enten de faste eller vde og drikke, og minder dem om, hvorledes han har formanet deres Fædre til at øve Retfærdighed og Barmhjertighed, og hvorledes de ved at forhørde sig mod hans Ord have ført hans svære Straffedomme over sig og over Landet, 4-14.

Og det var i Kong Darius's fjerde Aar, da kom Herrens Ord til Sakarias paa den fjerde Dag i den niende Maaned, i Maaneden Kislev.

2. Betel sendte nemlig Sarezeg og Regem-Melek og hans Mænd for at bønfaalde Herren,

3. for at sige til Presterne, som hørte til Herrens, Hærskarernes Guds, Hus, og til Profeterne: Skal jeg græde i den femte Maaned og være afholden, ligesom jeg har gjort allerede i saa mange Aar?

4. Da kom Herrens, Hærskarernes Guds, Ord til mig, saalydende:

5. Sig til alt Landets Folk og til Presterne: Naar I have holdt Faste og Klagemaal i den femte* og i den syvende** Maaned, og det nu i sytti Aar***, er det da for mig, I have holdt Faste?

8, 19. Es. 58, 5. *da blev Templet ødelagt; 2 Kong. 25, 8 fg. **da blev Gedalja myrdet; 2 Kong. 25, 25. Jer. 41, 2.

**1, 12. Jer. 25, 11.

6. Og naar I æde, og naar I drikke, er det da ikke eder, som æde, og eder, som drikke?

7. Mindes I ikke de Ord, Herren lod udraabe ved de forrige Profeter, da Jerusalem laa der i Ro og Fred, og dets Stæder trindt omkring det, og Sydlandet og Lavlandet laa der i Ro?

8. Og Herrens Ord kom til Sakarias, saalydende:

9. Saa sagde Herren, Hærskarernes Gud: Dømmer ret Dom og øver Miskundhed og Barmhjertighed, hver mod sin Broder,

8, 16. Hos. 12, 7. Luk. 6, 36.

10. og undertrykker ikke Enke eller Faderløse, Fremmed eller Elendige, og optænker ikke Ondt, en Broder mod den anden, i eders Hjerte!

2 Mos. 22, 21. 22. Jer. 7, 6. Sak. 8, 17.

11. Men de vægrede sig for at give Agt og satte en gjenstridig Skulder imod, og sine Øren gjorde de døde, saa de ikke hørte,

Es. 65, 12. Neh. 9, 29. Jer. 2, 27;

32, 33; 35, 17.

12. og sit Hjerte gjorde de til en

Diamant, saa de ikke hørte Loven og de Ord, Herren, Hærskarernes Gud, sendte ved sin Aand, ved de forrige Profeter; og der kom en stor Vrede fra Herren, Hærskarernes Gud.

Es. 48, 4. Jer. 5, 3. Ez. 2, 4. Sak. 1, 2.

13. Og det skede: Ligesom han raabte, og de ikke hørte, saaledes, sagde Herren, Hærskarernes Gud, skulle de raabe, og jeg vil ikke høre, Ordsp. 1, 27. 28. Es. 1, 15. Jer. 11, 11;

14, 13. Mika 3, 4. Joh. 9, 31.

14. og jeg vil bortveie dem henover alle Hedningefolkene, som de ikke kjende, og Landet skal blive øde efter dem, saa ingen drager frem eller tilbage der. Og saa gjorde de det lystelige Land til en Ørk.

5 Mos. 28, 36 fg.

Jer. 44, 2 fg. Ez. 33, 28. 5 Mos. 8, 7 fg.

8. KAPITEL.

Dog, nu vil Herren igjen naadig tage sig af Israel, føre de Adspredte tilbage, være deres Gud, bo i deres Midte og rigelig velsigne dem. 1-15. Men da maa Israel lægge Vind paa Sandhed, øve Ret og Trofasthed. 16-17. Da skulle Fastedagene blive Festedage. 18-19. Ogsaa mange Hedningefolk skulle omvende sig til Herren. 20-23. Disse herlige Forfættelser sigte til og have sin Opfyldelse i Messias's Komme og Gjernting.

OG Herrens, Hærskarernes Guds, Ord kom, saalydende:

2. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Jeg er nidkjær for Zion, saare nidkjær, og med stor Harme er jeg nidkjær for det. 1, 14.

3. Saa siger Herren: Jeg vender tilbage til Zion og vil bo midt i Jerusalem, og Jerusalem skal kaldes den trofaste Stad, og Herrens, Hærskarernes Guds, Bjerg det hellige Bjerg. 1, 16; 2, 14. 16. Es. 1, 26.

4. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Der skal endnu sidde gamle Mænd og gamle Kvinder paa Jerusalems Gader, hver med sin Stav i sin Haand for sine Dages Mangfoldigheds Skyld,

5. og Stadens Gader skulle fyldes med Dreng og Piger, som lege paa dens Gader.

6. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Naar det vil være underligt for deres Øine, som ere blevne tilovers af dette Folk i de Dage, mon det da ogsaa vil være underligt i mine Øine? siger Herren, Hærskarernes Gud.

1 Mos. 18, 14. Luk. 1, 37.

7. Saa siger Herren, Hærskarernes

Gud: Se, jeg frelser mit Folk fra Solopgangs Land og fra Solnedgangs Land,

8. og jeg lader dem komme, og de skulle bo midt i Jerusalem, og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud i Sandhed og i Retfærdighed. 3 Mos. 26, 12. Jer. 24, 7. Hebr. 8, 10.

Hos. 2, 19. 20.

9. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Eders Hænder være stærke I, som i disse Dage høre disse Ord af de Profeters Mund, som vare paa den Dag, da Herrens, Hærskarernes Guds, Hus, Tempel, blev grundlagt, forat det skulde bygges! Es. 58, 3.

10. Thi før de Dage var der ingen Løn for Menneskene og in en Løn for Dyrene*; og for den, som drog ud, og for den, som drog ind, var der ingen Fred for Fienden, og jeg slap alle Mennesker løs, det ene mod det andet.

*der var ingen Velsignelse ved eders Arbejde; Hagg. 1, 6. 10. 11; 2, 16. 17.

11. Men nu vil jeg ikke være som i de forrige Dage mod dem, der ere blevne tilovers af dette Folk, siger Herren, Hærskarernes Gud;

12. men der skal være Sød, som fredes: Vinstokken skal give sin Frugt, og Jorden skal give sin Grøde, og Himlene skulle give sin Dug, og jeg vil lade dem, der ere blevne tilovers af dette Folk, arve alt dette.

3 Mos. 26, 4.

13. Og det skal ske, ligesom I, Judas Hus og Israels Hus, have været en Forbandelse blandt Hedningerne, saaledes vil jeg nu frelse eder, og I skulle vorde en Velsignelse; frygt ikke! Eders Hænder være stærke!

14. Thi saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Ligesom jeg foresatte mig at gjøre eder Ondt, da eders Fædre vakte min Vrede, siger Herren, Hærskarernes Gud, og jeg ikke angrede det,

15. saaledes har jeg igjen i disse Dage foresat mig at gjøre vel imod Jerusalem og Judas Hus; frygt ikke!

16. Disse ere de Ting, I skulle gjøre: Taler Sandhed, hver med sin Næste, dømmer ret Dom og Freds Dom eders Porte,

7, 9. Ps. 15, 1. 2. Ef. 4, 25.

17. og optænk ikke Ondt i eders Hjerte, den Ene mod den Anden, og elsker ikke falsk Ed! Thi alt dette hader jeg, siger Herren. 7, 10; 5, 3. 4.

18. Og Herrens, Hærskarernes Guds, Ord kom til mig, saalydende:

19. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Fasten i den fjerde Maaned* og Fasten i den femte** og Fasten i den syvende** og Fasten i den tiende Maaned*** skal vorde Judas Hus til Fryd og til Glæde og til glade Høitider. Men elsker Sandheden og Freden!

*da blev Jerusalem indtaget; Jer. 39, 2; 52, 6, 7. **7, 5. ***da begyndte Jerusalem's Beleiring; 2 Kong 25, 1. Ex. 24, 1, 2.

20. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: Endnu skal det ske, at Folkelag skulle komme og mange Stæders Indbyggere.

21. Og Indbyggerne af den ene Stad skulle gaa hen til den anden og sige: Lader os gaa hen for at bønfalde Herren og for at søge Herren, Hærskarernes Gud! Jeg vil gaa, ogsaa jeg.

Es. 2, 3. Mika 4, 2. Jer. 31, 6.

22. Og mange Folkelag og talrige Hedningefolk skulle komme for at søge Herren, Hærskarernes Gud, i Jerusalem og for at bønfalde Herren.

23. Saa siger Herren, Hærskarernes Gud: I de Dage skal det ske, at ti Mænd af alle Hedningefolkenes Tungemaal skulle gribe fat i en Iødisk Mands Flig, sigende: Vi ville gaa med eder; thi vi have hørt: Gud er med eder.

9. KAPITEL.

Profeten forkynder, at Herrens Straffedom skal komme over Verdensriget og særlig ramme Damaskus og Hamat, Tyrus og Sidon samt Filisterne, dog saa, at Levningen af disse skal afstaa fra Afguderiet og blive optagen i Israel, 1-7. Israel derimod skal i denne Trængsels Tid blive beskyttet af Herren, 8, og tiden skal Mesias komme til det i ringe og ydmyg Skikkelse og oprette et Fæderrige, som ogsaa skal omfatte Hedningerne, 9, 10. De Medlemmer af Guds Folk, som endnu leve i Fangenskab, skulle udfries, og Israel ved Herrens Bistand selvrigtig kjæmpe mod Grækerne og blive velstignet med Høitighed og Lykke, 11-17.

HERRENS Ords Udsagn kommer over Hadraks Land*, og over Damaskus skal det blive (thi Herren har Øie med Menneskene og med alle Israels Stammer), *kanske Persien.

Pa. 14, 2; 33, 13 fg. Jer. 32, 19; 2, 3.

Esp. 5, 5. Sak. 3, 9; 4, 10.

2. ogsaa over Hamat, som grænser dertil, over Tyrus og Sidon; thi det er saare vlist.

4 Mos. 34, 8. Am. 6, 2.

Ea. 23, 1 fg. Ex. 26, 1 fg. 28, 3 fg.

3. Og Tyrus byggede sig en Fæstning, og det opdyngede Sølv som Støv og fint Guld som Skarn paa Gaederne.

4. Se, Herren skal give Fremmede det til Ele og slaa dets Vold ned i Havet, og selv skal det fortæres af Ild.

5. Askalon ser det og frygter, ligesaa Gasa, og det bæver saare, ligesaa Ekron, fordi dets Haab* er blevet tilskamme, og Konge skal forsvinde fra Gasa, og i Askalon skal Ingen bo.

Jer. 47, 1 fg. *d. e. Tyrus.

6. Og fremmed Pak skal bo i Asdod, og jeg vil udrydde Filisternes Stolthed,

7. og jeg vil borttage deres Blod* af deres Mund og deres Vederstyggeligheder imellem deres Tænder; ogsaa de skulle levnes for vor Gud, og de skulle være som Fyrster i Juda, og Ekron som en Jebusit**.

*Ps. 16, 4. **d. e. indlemmes blandt Guds Folk, ligesom Jebusiterne af David blev indlemmede deri; 2 Sam. 24, 18 fg. 1 Kron. 21, 18 fg.

8. Og jeg vil slaa Leir for mit Hus mod hver Krigshær, mod den, der rykker frem, og mod den, der vender tilbage, og ikke skal nogen Trænger mere komme over dem; thi nu ser jeg med mine Øine.

2, 9; 3, 9; 4, 10. 2 Mos. 2, 25; 3, 7.

9. Fryd dig saare, Zions Datter! Raab høit, Jerusalems Datter! Se, din Konge kommer til dig, retfærdig er han og fuld af Frøelse*, fattig og ridende paa et Asen, paa Asenindens unge Fole.

Matt. 21, 5. Joh. 12, 15. *Hebr. 5, 7, 9.

10. Og jeg vil udrydde Vogne af Efra'im og Heste af Jerusalem, og Krigsbue skal udryddes, og han skal tale Fred til Hedningerne, og hans Herredømme skal være fra Hav til Hav og fra Floden indtil Jordens Ender. Es. 2, 4. Mika 4, 3. Ps. 72, 3, 7, 8.

11. Ogsaa du — for din Pakts Blods Skyld vil jeg løslade dine Fangne af en Brønd, hvori der intet Vand er.

2 Mos. 24, 8. 1 Mos. 37, 24. Jer. 38, 6.

12. Vender tilbage til Fæstningen, I Bundne med Haab! Ogsaa idag forkynder jeg: Dobbelt vil jeg give dig igjen.

Es. 40, 2; 61, 7.

13. Thi jeg spænder mig Juda som Bue, lægger Efra'im paa Buen og opvækker dine Søner, Zion, mod

dine Sønner, Grækenland, og jeg gjør dig lig en vældig Krigsmands Sverd.

14. Og Herren skal lade sig se over dem, og hans Pil skal fare ud som Lynet, og den Herre Herre skal støde i Basunen og fare frem i Søndens Storme.

15. Herren, Hærskarernes Gud, skal skjermes over dem, og de skulle æde og træde Slyngestene* under Fødder og drikke og larme om af Vin; og de skulle fyldest** som Offerskaalen, som Alterets Hjørner***.

*Fienden lignes med ringe Stene, modsat Kronestene; v. 16. **med Blod af Fienderne. ***2 Mos. 29, 12.

16. Og Herren, deres Gud, skal frelse dem paa den Dag, frelse sit Folk som en Hjord; thi de ere Kronestene, som funkler paa hans Land*; Es. 36, 4. *2 Sam. 12, 30.

17. thi hvor stor er dog dets Godhed, og hvor stor dets Skjønhed! Korn skal bringe Ynglinger og Most Jomfruer til at blomstre frem.

Es. 27, 6.

10. KAPITEL.

Til Herren skal man vende sig med Bøn om Velsignelse; han alene, ikke Afguderne, kan skjenke den, 1-2. Herren skal straffe Judas fremmede Herskere og i deres Sted give det Herskere af dets egen Måde og skjenke det Seier over dets Fiender, 3-5. Ogsaa Josefs Hus (de ti Stammer) skal han være naadig. Han skal samle det, føre det tilbage med mægtig Arm og udruste det med Kraft, 6-12.

DEGJÆRER Regn af Herren i Sil-digregnets Tid! Herren skaffer Lynstraaler, og Regnskyl skal han give dem, hver Mand Urter paa Marken. Jer. 5, 24. Joel 2, 23. Jer. 10, 13. Ps. 136, 7. Job 37, 6.

2. Thi Husguderne* talte Falskt, og Spaamændene skuede Løgn, og forfængelige Drømme talte de, tom Trøst gave de; derfor drog de** afsted som Faar, lede Ondt, fordi der ingen Hyrde var.

*1 Mos. 31, 19. **Folket; Matt. 9, 36.

3. Mod Hyrderne* er min Vrede optændt, og Bukkene* vil jeg hjem-søge; thi Herren, Hærskarernes Gud, besøger sin Hjord, Judas Hus, og gjør den lig sin Pragthest i Krigen.

*d. e. Folkets fremmede Herskere.

4. Af det* skal Hjørnesten, af det Nagle**, af det Krigsbue være; af det skal hver Hersker udgaa, alle tilhobe. Jer. 30, 21. *af Judas Hus.

**Es. 22, 23, 25.

5. Og de skulle være som vældige Krigsmænd, der træde Gadeskarn ned i Krigen, og de skulle stride, thi Herren er med dem, og de, som ride paa Heste, skulle blive tilskamme.

Mika 7, 19.

6. Og jeg vil styrke Judas Hus og frelse Josefs Hus og give dem Bolig, thi jeg forbarmer mig over dem, og de skulle være, som om jeg ikke havde forkastet dem; thi jeg er Herren, deres Gud, og vil bønne dem.

7. Og Efra'im skal være som en vældig Krigsmand, og deres Hjerter skal blive glade som af Vin; og deres Børn skulle se det og glæde sig, deres Hjerter skal fryde sig i Herren.

Ps. 104, 15.

8. Jeg vil pibe til dem og samle dem, thi jeg har forløst dem; og de skulle vorde mangfoldige, ligesom de have været mangfoldige.

9. Og jeg vil saa dem ud iblandt Folkene, og paa de fjerne Steder skulle de komme mig i Hu; og de skulle leve med sine Børn og komme tilbage. 3 Mos. 26, 41 fg. 5 Mos. 4, 27 fg.

30, 1 fg. Es. 37, 1 fg.

10. Og jeg vil føre dem tilbage fra Ægyptens Land og samle dem fra Assur og bringe dem til Gileads Land og til Libanoui, og der skal ikke blive Rum nok for dem. Es. 49, 19 fg.

11. Og han* skal gaa gjennem Havet, gjennem Trængsel, og nedslaa Bølgerne i Havet, og alle Strømmens** Dyb skulle blive udtørrede, og Assurs Stolthed skal nedkues, og Ægyptens Spir skal vige.

2 Mos. 14, 21 fg. *Herren. **Nilens;

Es. 11, 15, 16.

12. Og jeg vil styrke dem i Herren, og i hans Navn skulle de vandre, siger Herren.

Mika 4, 5.

11. KAPITEL.

Profeten forkynder en forferdelig Bødeløggelse, der skal bryde ind og udbrede sig over hele Landet, 1-3. og begrunder derpaa denne Forkyndelse ved en ham af Herren befalet tilledigt Handling, hvori han giver en Fremstilling af den gode Hyrde, Messias. Denne bliver sendt til det af fremmede Herskere haaradt plagede jødiske Folk for at frelse det fra Undergang. Han arbejder med Troskad iblandt dem men kun Faar agte paa ham, medens Folket i det Hele taget forkaster ham og ikke agter ham mere værd end 30 Selvpenge. Derfor vil Herren give det til Pris for fremmede Fiender og indvortes Trædragt, 4-14. I en anden saadan Handling, hvori Profeten fremstiller de daarlige Hyrder, udtaler han, at det utaknemme-

Hge Folk skal blive overladt til deres Vanrøgt og Mishandling, og skildrer derefter den rædsomme Straf, som skal komme dem derfor, 15-17.

OPLAD, Libanon, dine Porte, forat Ild kan fortære dine Cedere!

2. Hyl, Cypres, fordi Cederen er falden, fordi de herlige Træer ere ødelagte! Hyler, i Basans Ege, fordi den utilgjængelige Skov er nedstyrtet!

3. Høit lyder Hyrdernes Hysten, fordi deres Herlighed* er ødelagt; høit lyder unge LøversBrøl, fordi Jordans Stolthed** er ødelagt.

*herlige Græssange; Jer. 25, 36.

**Jer. 12, 5.

4. Saa sagde Herren, min Gud: Røgt Slagtefaarene!

5. Deres Kjøbere dræbe dem uden at bøde derfor, og deres Sælgere sige: Lovet være Herren! nu bliver jeg rig; og deres Hyrder spare dem ikke.

6. Thi jeg vil ikke mere spare Landets Indbyggere, siger Herren; men se, jeg vil overgive Menneskene, den Ene i den Andens Haand og i hans Konges Haand, og de skulle sønderslaa Landet, og jeg vil ikke redde af deres Haand.

7. Og jeg røgtede Slagtefaarene, ogsaa de elendigste af Faarene; og jeg tog mig to Stave, den ene kaldte jeg Liffighed, og den anden kaldte jeg Baand*, og jeg røgtede Faarene,

*V. 14.

8. og jeg gjorde de tre Hyrder til Intet i een Maaned. Og min Sjæl blev utaalmodig over dem, og deres Sjæl væmmedes ogsaa ved mig,

9. og jeg sagde: Jeg vil ikke røgte eder; hvad der er nær ved at dø, faar dø, og hvad der er nær ved at blive tilintetgjort, faar blive tilintetgjort, og de, der blive tilovers, faa fortære hverandres Kjød.

10. Og jeg tog min Stav Liffighed og sønderbrød den for at gjøre min Pakt til Intet, som jeg havde sluttet med alle Folkene. Hos. 2, 18.

11. Og den blev gjort til Intet paa den Dag; og saaledes skjøjnte de elendigste af Faarene, de, som gave Agt paa mig, at det var Herrens Ord.

12. Og jeg sagde til dem: Er det godt i eders Øine, saa giver mig min Løn, men hvis ikke, saa lader det være! Og de afvelede min Løn, tretti Sølvpenge. 2 Mos. 21, 32. Matt. 26, 15.

13. Og Herren sagde til mig: Kast Nor. 30*

den hen til Pottemageren, den herlige Pris, som jeg er agtet værd af dem! Og jeg tog de tretti Sølvpenge og kastede dem hen i Herrens Hus til Pottemageren. Matt. 27, 9, 10.

14. Og jeg sønderbrød min anden Stav Baand for at gjøre Broderskabet mellem Juda og Israel til Intet.

15. Og Herren sagde til mig: Tag dig atter en Stav, en daarlig Hyrdes Redskab!

16. Thi se, jeg opreiser en Hyrde i Landet; de Faar, som ere nær ved at omkomme, skal han ikke se til, det Forvildede skal han ikke opsøge, og hvad der har faaet Skade, skal han ikke læge; hvad der holder sig oppe, skal han ikke fodre, men det Fedes Kjød skal han sæde, og endog deres Klover skal han sønderbryde.

Ez. 34, 3 fg. Mika 3, 3.

17. Ve den daarlige Hyrde, som forlader Faarene! Sverd over hans Arm og over hans høire Øie! Hans Arm skal visne bort, og hans høire Øie skal vorde udslukket.

12. KAPITEL.

Profeten forkynnder, at alle Jordens Folk skulle angribe Jerusalem og Juda, men til sin egen Fordærvelse, idet Herrens Folk, styrket af sin Gud, vinder en herlig Seier over dem, 1-9, og at Herren vil udgyde sin Aand over sit Folk, som da i Bod og Tro skal se hen til Herren, Messias, hvem de have gennemstukket, og i alle sine Slægter bitterlig sørge og ve-klage over denne mod ham forevæde Misgjerning, 10-14.

HERRENS Ords Udsagn over Israel. Saa siger Herren, som udspænder Himmelen og grundfæster Jorden og danner Menneskets Aand i hans Indre:

Ps. 104, 2. Es. 40, 22. Ps. 89, 12; 102, 26; 104, 5; 119, 90. 1 Mos. 2, 7.

2. Se, jeg gjør Jerusalem til en Tumleskaal* for alle Folkene trindt omkring; ogsaa over Juda skal det gaa ud, naar Jerusalem bliver belejret. *d. e. en Skaal med berusende Vin; Ps. 60, 5. Es. 51, 17 fg.

3. Og det skal ske paa den Dag, da vil jeg gjøre Jerusalem til en Sten at løfte paa for alle Folkene; Alle, som løfte paa den, skulle saare sig selv. Ja, alle Jordens Hedningefolk skulle samle sig imod det. 14, 2.

4. Paa den Dag, siger Herren, vil jeg slaa hver Hest med Skyhed og dens Rytter med Vanvid; og over

Judas Hus vil jeg oplade mine Øine, og alle Folkenes Heste vil jeg slaa med Blindhed.

6. Og Judas Fyrster skulle sige i sit Hjerte: Styrke ere mig Jerusalems Indbyggere i Herren, Hærskarernes Gud, deres Gud.

6. Paa den Dag vil jeg gjøre Judas Fyrster lige et Ildfyad blandt Vedtræer og et Ildblus blandt Kornbaand, og de skulle fortære til Høire og til Venstre alle Folkene trindt omkring; og Jerusalem skal fremdeles blive paa sit Sted, i Jerusalem.

7. Og Herren skal frelse Judas Telte først, forat ikke Davids Huses Herlighed og Jerusalems Indbyggere Herlighed skal blive større end Judas.

8. Paa den Dag skal Herren skjerm om Jerusalems Indbyggere, og den, der snubler iblandt dem, skal paa den Dag være som David, og Davids Hus som Gud, som Herrens Engel foran dem*. *2 Mos. 14, 19.

9. Og det skal ske paa den Dag, da vil jeg søge at ødelsøge alle de Hedningefolk, som drage mod Jerusalem. Aab. 20, 9.

10. Og jeg vil udgyde over Davids Hus og over Jerusalems Indbyggere Naadens og Bønnens Aand, og de skulle skue hen til mig, som de have gjennemstunget; og de skulle holde Klagemaal over ham, som man holder Klagemaal over den Eenbaarne, og bitterlig sørge over ham, som man bitterlig sørger over den Førstefødte. Joel 3, 1 fg. Ap. G. 2, 1 fg. Rom. 8, 15. 26. Joh. 19, 37. Aab. 1, 7. Jer. 6, 26. Am. 8, 10. Luk. 7, 12.

11. Paa den Dag skal Klagemaalene blive stort i Jerusalem, som Klagemaalene ved Hadadrimmon i Megiddons Dal*.

*det Sted, hvor den fromme Konge Josias blev dødelig saaret; 2 Krøn. 35, 22 fg.

12. Og Landet skal holde Klagemaal, hver Slægt for sig, Davids Huses Slægt for sig og deres Kvinder for sig, Natans Huses* Slægt for sig og deres Kvinder for sig,

*2 Sam. 5, 14. Luk. 3, 31.

13. Levis Huses Slægt for sig og deres Kvinder for sig, Sime'iternes Slægt for sig og deres Kvinder for sig,

4 Mos. 3, 18. 21. 1 Krøn. 6, 16. 17.

14. alle de øvrige Slægter, hver Slægt for sig og deres Kvinder for sig.

13. KAPITTEL.

Ved den samme Herre, Messias, skal det angergivne Folk faa Adgang til Renselse fra Synden, og all afgudisk og ugudeligt Væsen udryddes af det. 1-6. Men forinden alt dette sker, skal Herrens Hyrde og Næste, Messias, da; berøvet sin Hyrde, skal Hjørden adspredes, udenat dog Herren forlader den; to Tredjedele af den skulle vlistnok gaa tilgrunde, men den levnede Del skal, lutret gjennem svære Prøvelser, træde i det inderligste Forhold til Herren, 7-9.

PAA den Dag skal der være en aabnet Kilde for Davids Hus og for Jerusalems Indbyggere mod Synd og mod Urenhed. Es. 36, 25.

Hebr. 10, 22. 1 Joh. 1, 7. Aab. 1, 5.

2. Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, Hærskarernes Gud, da vil jeg udrydde Afgudernes Navn af Landet, og de skulle ikke ihukommes mere; ogsaa Profeterne og den urene Aand vil jeg skaffe bort af Landet.

Es. 2, 18. 20. Hos. 3, 17. Mika 5, 12. Aab. 16, 13 fg.

3. Og det skal ske, naar Nogen spaar herefter, da skulle hans Fader og hans Moder, de, som avlede ham, sige til ham: Du skal ikke leve, thi Løgn har du talt i Herrens Navn. Og hans Fader og hans Moder, de, som avlede ham, skulle gjennemføre ham, medens han spaar.

Jer. 14, 15. 5 Mos. 13, 5 fg.

4. Og det skal ske paa den Dag, da skulle Profeterne skamme sig, hver over sit Syn, naar han spaar, og de skulle ikke iføre sig en laadden Kappe for at lyve.

2 Kong. 1, 8. Matt. 3, 4; 7, 15.

5. Men han skal sige: Jeg er ingen Profet; jeg er en Mand, som dyrker Jorden, thi en Mand har kjøbt mig i min Ungdom.

6. Og om man siger til ham: Hvad er det for Saar, du har i dine Hænder? saa skal han sige: Det er Saar, jeg har faaet i mine Elskeres* Hus.

1 Kong. 18, 28. *d. e. Afgudernes.

7. Sverd! Vaagn op mod min Hyrde, mod den Mand, som er min Næste! siger Herren, Hærskarernes Gud; slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes, og jeg vil igjen tage mig af de Smaa*!

Matt. 26, 31. Mark. 14, 27.

*Matt. 18, 3 fg.

8. Og det skal ske i hele Landet, siger Herren: To Tredjedele i det skulle udryddes, skulle omkomme, men den tredje Del skal levnes i det.

9. Og jeg vil føre den tredje Del i Ilden og lutre den, som man lutrer Sølv, og prøve den, som man prøver Guld. Den skal paakalde mit Navn, og jeg vil svare den; jeg siger: Den er mit Folk, og den skal sige: Herren er min Gud. Ez. 22, 22. Mal. 3, 3. Hos. 2, 23. 5 Mos. 26, 17, 18.

14. KAPITEL.

Alle Folk skulle af Herren forsamles mod Jerusalem, indtage Staden under Volds-handlinger og føre Halvdelen af dens Indbyggere i Fangenskab. 1. 2. Da skal Herren drage ud mod sit Folkes Fiender og frelse den anden Halvdelen af det og derefter komme med sine hellige Engle for at fuldende sit Rige paa Jorden, 3-5. Efterat der først har været Mørke, skal, naar det mindst ventes, Frelsens Lys bryde frem, 6. 7; fra Jerusalem skal en Strøm af Velsignelse udbræde sig over hele Landet, 8-11; Fienderne, som ere dragne mod Staden, skulle blive ødelagte paa alle Maader, 12-15; de af dem, som blive tilovers, skulle komme til Jerusalem og tilbede Herren som Lemmer af hans Rige; de, som ikke gjøre dette, berøves hans Velsignelse, 16-19; al Forskjel mellem Helligt og Vanhelligt og al Blanding af Fromme og Ugudelige skal ophøre, idet Alt skal være helligt, 20. 21.

SE, en Dag kommer for Herren, da dit Bytte skal deles i din Midte,

Ez. 38, 39. Aab. 20, 8. 9.

2. da jeg vil samle alle Hedningefolkene til Jerusalem til Krig, og Staden skal tages, og Husene plyndres, og Kvinderne skjændes, og Halvdelen af Staden skal gaa ud i Landflygtighed, men Resten af Folket skal ikke udryddes af Staden. 12, 3.

3. Og Herren skal drage ud og stride mod disse Hedningefolk, som han pleier at stride paa Kampens Dag.

2 Mos. 14, 14; 15, 3. Jos. 10, 10, 11, 14.

4. Og hans Fødder skulle paa den Dag staa paa Oljebjerget, som er lige overfor Jerusalem mod Øst, og Oljebjerget skal revne midt over mod Øst og mod Vest, saa der bliver en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Nord, og Halvdelen mod Syd.

5. Og I skulle fly til Dalen mellem mine Bjerger, thi Dalen mellem Bjergene skal naa til Azel*, og I skulle fly, som I flyede for Jordskjelvet i Usaias's, Judas Konges, Dage; og Herren, min Gud, skal komme, — alle Hellige med dig. *Mika 1, 11.

Am. 1, 1. Matt. 25, 31. Mark. 8, 38.

6. Og det skal ske paa den Dag, da

skal der ikke være noget Lys; de herlige Himmellys skulle svinde ind.

Joel 3, 20. Matt. 24, 29.

7. Og der skal være een Dag, den er kjendt af Herren; den skal hverken være Dag eller Nat; og det skal ske mod Aftens Tid, da skal der blive Lys.

8. Og det skal ske paa den Dag, da skulle levende Vande gaa ud fra Jerusalem, Halvdelen af dem til Havet mod Øst, og Halvdelen af dem til Havet mod Vest; Sommer og Vinter skal det ske.

Ez. 47, 1. Joel 3, 23. Aab. 22, 1.

9. Og Herren skal vorde Konge over hele Landet; paa den Dag skal Herren være een, og hans Navn eet.

Ps. 97, 1. Joh. 17, 3. Ef. 4, 5.

10. Og hele Landet, fra Geba til Rimmon søndenfors Jerusalem, skal vende ligt den øde Mark*, og det** skal hæve sig høit og trone paa sit Sted lige fra Benjamins Port indtil den første Ports Sted, indtil Hjørneporten, og fra Hananels Taarn indtil Kongens Vinperser.

*d. e. Jordandalen. **Jerusalem,

Jer. 31, 38. Neh. 3, 1.

11. Og de skulle bo i det, og Ban skal der ikke være mere; og Jerusalem skal bo tryggelig.

Mal. 4, 6. Aab. 22, 3. Jer. 33, 16.

12. Og dette skal være den Plage, hvormed Herren skal plage alle de Folk, som have stredet imod Jerusalem: Han skal lade Enhvers Kjød raadne, medens han staa paa sine Fødder, og hans Øine skulle raadne i sine Huler, og Tungen skal raadne i deres Mund.

13. Og det skal ske paa den Dag, da skal en stor Forvirring fra Herren komme iblandt dem, og den Ene skal tage fat paa den Andens Haand, og den Enes Haand skal løfte sig mod den Andens Haand.

14. Ogsaa Juda skal stride i Jerusalem, og alle Hedningefolkenes Gods trindt omkring skal sankes, Guld og Sølv og Klæder i saare stor Mangfoldighed.

15. Og saadan, som hin Plage*, skal ogsaa Hestenes Plage blive, Mulsælernes, Kamelernes og Asenernes og alle de Dyrs, som ere i de Leire.

*V. 12.

16. Og det skal ske, at alle de, som blive tilovers af alle de Hedningefolk, som kom imod Jerusalem, skal

le Aar efter, Aar drage op for at tilbede Kongen, Herren, Hærskarernes Gud, og for at fejre Løvsalernes Fest.

Mal. 1, 14. 3 Mos. 23, 34 fg.

17. Og det skal ske, at de af Jordens Slægter, som ikke drage op til Jerusalem for at tilbede Kongen, Herren, Hærskarernes Gud, over dem skal der ikke komme Regn;

18. og om Ægyptens Slægt ikke drager op og ikke kommer, da skal det heller ikke komme over dem; den Plage skal komme over dem, hvormed Herren skal plage de Hedningefolk, som ikke drage op for at fejre Løvsalernes Fest.

19. Dette skal være Ægyptens Straf

og alle de Hedningefolks Straf, som ikke drage op for at fejre Løvsalernes Fest.

20. Paa den Dag skal der staa paa Hestenes Bjælder: Helliget Herren, og Gryderne i Herrens Hus skulle være som Offerkaalerne foran Alteret,

1 Sam. 2, 14. 2 Mos. 27, 3; 28, 36.

21. og hver Gryde i Jerusalem og i Juda skal være helliget Herren, Hærskarernes Gud, og alle de, som ofre, skulle komme og tage af dem og koge i dem; og der skal ikke mere være nogen Kananit* i Herrens, Hærskarernes Guds, Hus paa den Dag.

*Es. 36, 8; 52, 1. Joel 3, 22. Aab. 21, 27.

PROFETEN MALAKIAS.

1. KAPITEL.

Profeten vidner for Folket, som ikke vil erkjende Guds Kjærlighed mod det, at Herren har beviset denne ved at udvalgte Israel og forkaste dets Broderfolk Edom, 1-5. Uagtet Israel kalder Gud sin Fader og Herre, vise dog selv Presterne Foragt for ham ved at bringe ham lovstridige Offere, 6-8. Derfor vilde han, om Presterne vilde bede for Folket, ikke være dem naadig; Herren trænger ikke til deres Gudstjeneste, han, hvis Navn snart skal vordre stort over at Jorden, og hvem alle Jordens Folk skulle bringe sande Offere, medens Israel ringeagter ham ved sine lovstridige Offere og derved fører hans Forbandelse over sig, 9-14.

HERRENS Ords Udsagn til Israel ved Malakias.

2. Jeg har elsket eder, siger Herren. Og I sige: Hvorl har du elsket os? Er ikke Esau Broder til Jakob? siger Herren; dog har jeg elsket Jakob, 1 Mos. 25, 23 fg. Rom. 9, 13.

3. men Esau har jeg hadet, og jeg har gjort hans Bjerger til en Ørken og hans Arv til Bolig for Ørkenens Schakaler. Es. 34, 13. Jer. 49, 17.

4. Naar Edom siger: Vi ere knuste, men vi skulle atter opbygge Ruinerne, da siger Herren, Hærskarernes Gud, saaledes: De skulle bygge, men jeg skal nedrive, og man skal kalde dem Ugudeligheds Land og det Folk, paa hvilket Herren er vred indtil evig Tid,

5. og eders Øine skulle se det, og I skulle sige: Herren er stor over Israels Landemærke.

6. En Søn ærer sin Fader, og en Tjener sin Herre; er jeg nu Fader, hvor er da min Ære, og er jeg Herre, hvor er da min Frygt? siger Herren, Hærskarernes Gud, til eder, I Prester, som foragte mit Navn. Og I sige: Hvorved have vi foragtet dit Navn?

2 Mos. 20, 12. 5 Mos. 32, 6.

7. Ved at bringe besmittet Mad paa mit Alter. Og I sige: Hvormed have vi besmittet dig? Ved at sige: Herrens Bord er foragteligt,

8. og naar I bringe et blindt Dyr til at ofres, er der intet Ondt deri, og naar I bringe et halt og et sygt, er der intet Ondt deri. Bring det dog frem for din Statholder! Mon han vil finde Behag i dig, eller mon han vil tage naadig imod dig? siger Herren, Hærskarernes Gud.

3 Mos. 22, 20 fg.

9. Saa bønfalder dog Gud, at han maa vordre os naadig! Af eders Haand er dette skeet, — vil han for eders Skyld være naadig? siger Herren, Hærskarernes Gud.

10. Gid der dog var En iblandt eder, som vilde lukke Dørene, forat I ikke skulle gjøre Ild paa mit Alter uden Nytte! Jeg har ingen Lyst til eder, siger Herren, Hærskarernes Gud,

og Offergave fra eders Haand behager mig ikke.

2, 13. Es. 1, 13.
11. Thi fra Solens Opgang og indtil dens Nedgang skal mit Navn vorde stortiblandt Hedningefolkene, og paa ethvert Sted skal der brændes Røgelse og frembæres Offergave for mit Navn, ren Offergave; thi stort skal mit Navn vorde blandt Folkene, siger Herren, Hærskarernes Gud.

Joh. 4, 21 fg.
12. Men I vanhellige det, idet I sige: Herrens Bord er besmittet, og hvad der kommer ind til det, Maden paa det, er foragteligt.

13. Og I sige: Se, hvilken Møje! Og I blæse ad det, siger Herren, Hærskarernes Gud, og I bringe, hvad der er røvet, og hvad der er halt, og hvad der er sygt, og I bringe det som Offergave; skulde Saadant fra eders Haand behage mig? siger Herren.

14. Og forbandet være den, der handler svigagtig*, endog der er Handyr i hans Hjord, og den, som gjør Løfte og dog ofrer et Hundyr, som har Lyde, til Herren; thi en stor Konge er jeg, siger Herren, Hærskarernes Gud, og mit Navn er forfærdeligt blandt Folkene.

*ved at foregive, at han kun har Hundyr af ofre. 3 Mos. 1, 3, 10; 23, 18 fg. 5 Mos. 17, 1. Sak. 14, 16. Ps. 47, 3, 8; 48, 3.

2. KAPITEL.

Profeten bebrejder Prestierne, at de ere afvegne fra sine Fædres ustraffelige Vandel og fra den Pakt, Herren har sluttet med Levi, og truer dem med haard Straf, hvis de ikke vende om og give Herrens Navn Ære, 1-9; han forkynder ogsaa dem Herrens Straf, som forskyde sine israelitiske Hustruer og tage hedenske Kvinder tilægte, 10-16, og roser dem, der beskylde Gud for Uretfærdighed og spørge efter Guds Dom, 17.

OG nu til eder dette Bud, I Prester!

2. Dersom I ikke høre, og dersom I ikke lægge det* paa Hjerte, saa I give mit Navn Ære, siger Herren, Hærskarernes Gud, saa vil jeg sende Forbandelsen mod eder og forbande eders Velsignelser; jeg har ogsaa forbandet dem, fordi I ikke lægge det paa Hjerte, 5 Mos. 28, 15 fg. *1, 6 fg.

3. Se, jeg forbander Sæden for eder og kaster Møg paa eders Ansigter, eders Høitiders Møg*; og man skal bringe eder hen til den.

*2 Mos. 29, 14. Am. 5, 21.

4. Og I skulle kjende, at jeg har sendt eder dette Bud, forat det skal være min Pakt med Levi, siger Herren, Hærskarernes Gud.

5. Min Pakt var med ham, Livet og Freden, og jeg gav ham dem til Frygt, og han frygtede mig, og for mit Navn var han forfærdet.

4 Mos. 3, 6 fg. 25, 12. 5 Mos. 33, 8 fg.

6. Sandheds Lov var i hans Mund, og Uret blev ikke funden paa hans Læber; i Fred og i Redelighed vandrede han med mig, og Mange omvendte han fra Misgjerning.

7. Thi en Prests Læber skulle bevare Kundskab, og Lov skal man søge af hans Mund; thi Herrens, Hærskarernes Guds, Sendebud er han.

5 Mos. 33, 10. Hagg. 1, 13. Aab. 1, 20.

8. Men I ere afvegne fra Veien, have bragt Mange til at støde an mod Loven; I have fordærvet Levnis Pakt, siger Herren, Hærskarernes Gud

Matt. 15, 14.

9. Derfor har ogsaa jeg gjort eder foragtede og ringe for alt Folket, fordi I ikke bevare mine Veie, men anse Personer i Loven*.

1 Sam. 2, 30.

*d. e. i Anvendelsen af Loven, naar I dømme; 5 Mos. 1, 17. Ps. 82, 2 fg.

10. Have vi ikke allesammen een Fader? Har ikke een Gud skabt os? Hvorfor handle vi da troløst, den Ene mod den Anden, saa vi vanhellige vore Fædres Pakt?

5 Mos. 32, 6. Ef. 4, 6.

11. Juda har handlet troløst, og Vederstyggelighed er øvet i Israel og i Jerusalem; thi Juda har vanhelliget Herrens Helligdom, som han elsker, og har taget en fremmed Guds Datter tilægte.

5 Mos. 7, 3 fg.

Esr. 9, 1 fg. Neh. 10, 30; 13, 23 fg.
12. For den Mand, som det gjør, udrydde Herren af Jakobs Telte den, som vaager, og den, som svarer*, og den, som bringer Offergave frem for Herren, Hærskarernes Gud!

*d. e. hver levende Sjæl.

13. For det Andet gjøre I ogsaa dette: I dække Herrens Alter med Taaer, med Graad og Suk*, saa han ikke mere vender sig til Offergaven, til at modtage noget Velbehageligt af eders Haand**.

*nemlig: af eders forskudte Hustruer.

**1, 10.

14. Og I sige: Hvorfor? Fordi Herren har været Vidne mellem dig og din Ungdoms Hustru, mod hvem du

har handlet troløst, endog hun er din Mage og din Pakts Hustru.

Ordsp. 3, 17.

15. Men har ikke Een* gjort det og dog beholdt Aanden**? Men hvad gjorde den Ene? Han søgte Guds Sæd***; men I skulle tage Vare paa eders Aand, og mod din Ungdoms Hustru være du ikke troløs!

*Abraham; 1 Mos. 16, 4 fg. Es. 51, 2. Es. 33, 24. **er dog vedbleven at være Protet; 1 Mos. 20, 7. Ps. 105, 15. ***den forjættede Søn; 1 Mos. 15, 4 fg. 16, 2.

16. Thi jeg hader Skilsmisse, siger Herren, Israels Gud; man dækker derved sit Klædebon med Vold, siger Herren, Hærskarernes Gud. Saa tager da Vare paa eders Aand og værser ikke troløse! Matt. 19, 7 fg.

17. I have trættest Herren med eders Ord, og I sige: Hvorved have vi trættest ham? Ved at sige: Hver den, som gjør Ondt, er god i Herrens Øine, og i dem har han Velbehag, eller: Hvor er Dommens Gud? 3, 13, 14.

3. KAPITEL.

Dem, der spørge efter Guds Dom, forkyn- der Herren, at han skal sende sit Bud (Johannes den Døber), som skal berede Vei for ham, og at saa pludselig han selv, Herren, Paktsengelen (Messias), skal komme for at holde Dom; han skal skille Hyklerne fra de Retskafne og lutre disse, saa velbehagelige Offere atter kunne bringes ham; han vil straffe alle Ugydelige, 1-6. Herren formaner Folket til at omvende sig og vise dette ved redeligt at yde Tienden og de hellige Gaver; da vil han rigeligt velstøtte det, 7-12. Han klager over de Ugudeliges bespottelige Ord, som om det var forgjæves at tjene ham, og forfætter de Gudfrygtige, som tale ganske anderledes, at han vil spare dem paa den kommende Doms Dag, 13-18.

SE, jeg sender mit Bud, og han skal berede Vei for mit Aasyn; og pludselig skal Herren, som I søge, komme til sit Tempel, Paktsens Engel, som I begjære; se, han kommer, siger Herren, Hærskarernes Gud.

4, 5. Matt. 11, 10.

Es. 40, 3 fg. Hagg. 2, 9. 3 Mos. 23, 20 fg.

2. Men hvo udholder den Dag, han kommer, og hvo kan blive staaende, naar han lader sig se? Thi han er som en Smelters Ild og som Tvæsteres Lud. Joel 2, 11.

3. Og han skal sidde og smelte og rense Sølv, og han skal rense Levis Børn og lutre dem som Guld og som Sølv; og de skulle bringe Herren Offergaver i Retfærdighed, Sak. 13, 9.

4. og Judas og Jerusalems Offergaver skulle behage Herren, som i gamle Dage og som i fordums Aar.

Rom. 12, 1. Hebr. 13, 16.

5. Og jeg vil nærme mig til eder til Dom og være et hastende Vidne mod Troldkarlene og mod Horkarlene og mod dem, som sværge falskeligt, og mod dem, som forholde Daglønnen hans Løn, øve Vold imod Enken og den Faderløse, og som bøde Retten for den Fremmede og ikke frygte mig, siger Herren, Hærskarernes Gud; 5 Mos. 24, 14, 17; 27, 19.

6. thi jeg, Herren, har ikke forandret mig, og I, Jakobs Børn, ere ikke tilintetgjorte. 4 Mos. 23, 19.

1 Sam. 15, 29. Tit. 1, 2. Jer. 30, 11.

7. Lige fra eders Fædres Dage ere I afvegne fra mine Love og have ikke holdt dem; vender om til mig, saa vil jeg vende om til eder, siger Herren, Hærskarernes Gud. Og I sige: Hvori skulle vi vende om?

Sak. 1, 3.

8. Skal et Menneke bedrage Gud, siden I bedrage mig? Og I sige: Gud med have vi bedraget dig? Med Tienden og den hellige Gave.

3 Mos. 27, 30 fg. 7, 32 fg.

9. Med Forbandelsen ere I forbandede, og mig bedrage I, ja, det hele Folk. 5 Mos. 29, 15 fg.

10. Bringter hele Tienden ind i Forraadshuset, forat der maa være Føde i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger Herren, Hærskarernes Gud, om jeg ikke vil oplade Himmelens Sluser for eder og udtømme Velsignelser over eder, mere end nok!

2 Kong. 7, 2, 19.

11. Og jeg vil true Æderen* for eder, saa den ikke skal fordærve Jordens Frugt for eder; og Vinstokken paa Marken skal ikke slaa eder feil, siger Herren, Hærskarernes Gud.

*Græshoppen.

12. Og alle Folkene skulle prise eder lykkelige; thi I skulle være et lysteligt Land, siger Herren, Hærskarernes Gud.

13. Eders Ord have været stærke mod mig, siger Herren. Og I sige: Hvad have vi talt med hverandre imod dig? 3, 17.

14. I have sagt: Faafængt er det at tjene Gud, og hvad Vinding er der i, at vi have taget Vare paa hans Bud, og at vi have gaaet i Sørgelæder for Herrens, Hærskarernes Guds, Skyld? Pa. 73, 13.

15. Og nu prise vi de Hovmodige lykkelige; baade ere de blevne opbyggede, de, som øve Ugudelighed, og de have sat Gud paa Prøve og ere dog slupne fri. 4, 1. Job 21, 7. Ps. 28, 5.

16. Da talte de sammen, de, som frygte Herren, den Ene med den Anden, og Herren gav Agt og hørte, og der blev skrevet for hans Aasyn en Ihukommelsesbog for dem, som frygte Herren og tænke paa hans Navn.

Nah. 1, 7. Ps. 1, 6. 2 Tim. 2, 19. Est. 6, 1. Ps. 56, 9. Mal. 4, 2.

17. Og de skulle, siger Herren, Hærskarernes Gud, paa den Dag, jeg skaber, være min Eiendom, og jeg vil vise Skaansel mod dem, ligesom en Mand viser Skaansel mod sin Søn, der tjener ham. 4, 1. 3. Ps. 103, 13.

18. Da skulle I atter se Forskjel mellem den Retfærdige og den Ugudelige, mellem den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham.

Es. 3, 10. 11.

4. KAPITEL.

Paa Dommens Dag skulle de Ugudelige tilintetgjøres, medens Retfærdighedens Sol (i Messias) skal gaa op for de Gudfrugtige og læge dem, 1-3. Til Slutning formaner Profeten Folket til at lægge sig Mose-Loven paa Hjerte og holde fast ved den, og forkynder, at Herren før den store Dommens Dag skal sende en ny Elias (Johannes den Døber), som ved sin

Prædiken skal omvende Mange af Folket, forat Landet skal undgaa Tilintetgjørelsen, 4-8.

THI se, Dagen kommer, brændende som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og hver den, som øver Ugudelighed, være Halm, og Dagen, som kommer, skal sætte dem i Brand, siger Herren, Hærskarernes Gud, saa den ikke levner dem Rod eller Gren.

3, 15. 17.

2. Men for eder, som frygte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger; og I skulle gaa ud og hoppe som gjødede Kalve,

3, 16. Ps. 72, 2 fg. Es. 11, 4. 5. Luk. 1, 73.

3. og I skulle nedtræde de Ugudelige, thi de skulle være Aske under eders Fødders Saaler, paa den Dag, jeg skaber, siger Herren, Hærskarernes Gud. 3, 17.

4. Kommer i Hu Moses's, min Tjeners, Lov, som jeg bød ham paa Horeb for hele Israel, Love og Bud!

2 Mos. 20, 1 fg.

5. Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige;

3, 1. Matt. 11, 14;

17, 12 fg. Mark. 9, 11 fg. Luk. 1, 17.

6. og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre, forat jeg ikke skal komme og slaa Landet med Ban.

Luk. 1, 16. 17.

VOR HERRES OG FRELSERS
JESU CHRISTI
NYE TESTAMENT.

NEW YORK:

Udgivet af det Amerikanske Bibel-Selskab.

[Norwegian.]

1907.

DET NYE TESTAMENT.

	Side.
Mattæus's Evangelium.....	947
Markus's Evangelium.....	984
Lukas's Evangelium.....	1007
Johannes's Evangelium.....	1047
Apostlernes Gjerninger.....	1077
Paulus's Brev til Romerne.....	1115
Paulus's første Brev til Korintierne.....	1132
Paulus's andet Brev til Korintierne.....	1148
Paulus's Brev til Galaterne.....	1158
Paulus's Brev til Efesierne.....	1164
Paulus's Brev til Filippenserne.....	1169
Paulus's Brev til Kolossenserne.....	1173
Paulus's første Brev til Tessalonikerne.....	1177
Paulus's andet Brev til Tessalonikerne.....	1181
Paulus's første Brev til Timoteus.....	1188
Paulus's andet Brev til Timoteus.....	1187
Paulus's Brev til Titus.....	1190
Paulus's Brev til Filemon.....	1193
Brevet til Hebræerne.....	1193
Jakobs almindelige Brev.....	1205
Peters første almindelige Brev.....	1210
Peters andet almindelige Brev.....	1214
Johannes's første almindelige Brev.....	1217
Johannes's andet Brev.....	1222
Johannes's tredje Brev.....	1222
Judas's almindelige Brev.....	1223
Johannes's Aabenbaring.....	1224

MATTÆUS'S EVANGELIUM.

1. KAPITEL.

Christi Slægtregister, 1-17. Hans Udfangelse af den Hellig-Aand, hans Navn og Fødsel af Jomfru Maria, 18-25.

JESU Christi, Davids Søns, Abrahams Søns, Slægts-Bog:

Luk. 1, 23; 3, 31. Rom. 1, 3. Luk. 3, 23 fg.

1. Abraham avlede Isak, men Isak avlede Jakob, men Jakob avlede Juda og hans Brødre,

1 Mos. 21, 2, 3; 25, 26; 29, 35.

2. men Juda avlede Fares og Sarah med Tamar, men Fares avlede Esrom, men Esrom avlede Aram,

1 Mos. 38, 29, 30. Rut 4, 18 fg. 1 Krøn. 2, 6, 9 fg.

3. men Aram avlede Aminadab, men Aminadab avlede Nasson, men Nasson avlede Salmon,

4. men Salmon avlede Boas med Rahab, men Boas avlede Obed med Rut, men Obed avlede Isaj,

5. men Isaj avlede Kong David, men Kong David avlede Salomon, med Urias Hustru, 2 Sam. 13, 24.

6. men Salomon avlede Roboam, men Roboam avlede Abia, men Abia avlede Asa, 1 Kong. 11, 43; 14, 31; 15, 8, 9.

7. men Asa avlede Josafat, men Josafat avlede Joram, men Joram avlede Usias,

1 Kong. 15, 24, 22, 51. 1 Krøn. 3, 11, 12.

8. men Usias avlede Jotam, men Jotam avlede Ahas, men Ahas avlede Ezekias, 2 Kong. 15, 7; 16, 1, 20.

9. men Ezekias avlede Manasse, men Manasse avlede Amon, men Amon avlede Josias,

2 Kong. 20, 21; 21, 18, 24.

10. men Josias avlede Jekonias og hans Brødre ved den babyloniske Udlændigheds Tid. 2 Kong. 23, 34; 24, 6.

11. Men efterat den babyloniske Udlændighed var begyndt, avlede Jekonias Salatiel, men Salatiel avlede Sorobabel,

1 Krøn. 3, 16 fg. 3, 19. Esr. 3, 2.

12. men Sorobabel avlede Abiud, men Abiud avlede Eljakim, men Eljakim avlede Azor,

13. men Azor avlede Sadok, men Sadok avlede Achim, men Achim avlede Eliud,

14. men Eliud avlede Eleazar, men Eleazar avlede Mattan, men Mattan avlede Jakob,

15. men Jakob avlede Josef, Marias Mand; af hende er Jesus født, som kaldes Christus.

16. Altsaa ere alle Led fra Abraham indtil David fjorten Led, og fra David indtil den babyloniske Udlændighed fjorten Led, og fra den babyloniske Udlændighed indtil Christus fjorten Led.

17. Men Jesu Christi Fødsel gik saa til: Da Maria, hans Moder, var bleven trolovet med Josef, fandtes hun, førend de kom tilhobe, at være frugtsoommelig af den Hellig-Aand.

Luk. 1, 26 fg.

18. Men Josef, hendes Mand, som var retfærdig, og som ikke offentlig vilde beskjemme hende, vilde hemmelig skille sig fra hende.

4 Mos. 5, 12 fg. 5 Mos. 24, 1.

19. Men idet han tænkte derpaa, se, da aabenbaredes Herrens Engel for ham i en Drøm og sagde: Josef, Davids Søn! Frygt ikke for at anname din Hustru Maria; thi det, som er avlet i hende, er af den Hellig-Aand. Luk. 1, 35.

20. Men hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder. Luk. 1, 31; 2, 21. Ap. G. 4, 13; 10, 43.

21. Men dette skede altsammen, forat det skulde fuldkommes, som er talt af Herren ved Profeten, der siger: Es. 7, 14.

22. Se, en Jomfru skal blive frugtsoommelig og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel, hvilket er udlagt: Gud med os.

Es. 8, 8, 10.

23. Men da Josef vaagnede op af Søvn, gjorde han, som Herrens Engel havde befalet ham, og han anammede sin Hustru,

24. og han holdt sig ikke til hende,

indtil hun havde født sin Søn, den førstefødte, og han kaldte hans Navn Jesus. Luk. 2, 7.

2. KAPITEL.

Christus tilbedes af de Vise, 1-12; Fyr til Ægypten, 13-15; Herodes lader de betlehemitiske Børn dræbe, 16-18. Jesus kommer til Nazaret, 19-23.

MEN da Jesus var født i Bethlehem i Judæa i Kong Herodes's Dage, se, da kom Vise fra Østen til Jerusalem og sagde:

Luk. 2, 4, 6, 7. 1 Mos. 35, 19.

2. Hvor er den Jødernes Konge, som nu er født? Thi vi have seet hans Stjerne i Østen og ere komne for at tilbede ham. 4 Mos. 24, 17.

3. Men da Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham.

4. Og efterat han havde forsamlet alle Ypperstepresterne og de Skriftlærde blandt Folket, spurgte han dem om, hvor Christus skulde fødes.

5. Men de sagde til ham: I Betlehem i Judæa; thi saa er der skrevet ved Profeten: Mika 5, 1. Joh. 7, 42.

6. Og du Betlehem i Judas Land er ingenlunde den ringeste blandt Judas Fyrster; thi af dig skal udgaa en Fyrste, som skal være mit Folks, Israels, Hyrde. 1 Mos. 49, 10.

7. Da kaldte Herodes de Vise hemmelig og spurgte dem nøie om Tiden, naar Stjernen havde ladet sig tilsynse.

8. Og han sendte dem til Betlehem og sagde: Gaar hen og udspørger nøie om Barnet; men naar I have fundet det, da forkynnder mig det, forat ogsaa jeg kan komme og tilbede det!

9. Men da de havde hørt Kongen, droge de bort, og se, Stjernen, som de havde seet i Østen, gik foran dem, indtil den kom og stod ovenover, hvor Barnet var.

10. Men da de saa Stjernen, bleve de meget glade.

11. Og de gik ind i Huset og fandt Barnet med dets Moder Maria, og de faldt ned og tilbade det og oplode sine Forraad og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra. Ps. 72, 10. Es. 60, 6.

12. Og da de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til Herodes, fore de ad en anden Vej bort til sit Land.

13. Men da de vare bortfarene, se, da aabenbares Herrens Engel for

Josef i en Drøm og sagde: Staa op, tag Barnet og dets Moder og fly til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til! Thi Herodes vil søge efter Barnet for at ombringe det. 1, 20.

14. Men han stod op, tog Barnet og dets Moder om Natten og veg hen til Ægypten.

15. Og han blev der, indtil Herodes var død, forat det skulde fuldkommes, som er talt af Herren ved Profeten, der siger: Jeg kaldte min Søn ud af Ægypten. Hos. 11, 1.

16. Da Herodes nu saa, at han var skuffet af de Vise, blev han saare vred og sendte hen og lod ihjelslaa alle Drengbørn, som vare i Betlehem og i alle dets Egne, fra to Aar og derunder, efter den Tid, som han havde nøie udspurgt af de Vise.

17. Da blev det fuldkommet, som er talt af Profeten Jeremias, der siger: Jer. 31, 15.

18. En Røst blev hørt i Rama, Graad og Skrig og megen Hulen; Rachel graad over sine Børn og vilde ikke lade sig trøste; thi de ere ikke mere. 1 Mos. 35, 19.

19. Men da Herodes var død, se, da aabenbares Herrens Engel for Josef i en Drøm i Ægypten, sigende:

20. Staa op, tag Barnet og dets Moder, og drag hen til Israels Land! Thi de ere døde, som søgte efter Barnets Liv. 2 Mos. 4, 19.

21. Men han stod op, tog Barnet og dets Moder og kom til Israels Land.

22. Men da han hørte, at Archelaus regjerede i Judæa i sin Fader Herodes's Sted, frygtede han forat komme derhen; men han blev advaret i en Drøm og veg hen til Galilæas Egne.

23. Og han kom og boede i en Stad, som kaldes Nazaret, forat det skulde fuldkommes, som er sagt ved Profeterne, at han skal kaldes Nazareer. Luk. 1, 26; 4, 16.

Es. 11, 1; 53, 2. Joh. 1, 46, 47.

3. KAPITEL.

Johannes prædiker, døber, formaner, 1-12. Jesus døbes af Johannes, 13-17.

MEN i de samme Dage fremstod Johannes den Døber og prædikede i Judæas Ørken og sagde:

Mark. 1, 2 fg. Luk. 3, 2 fg.

2. Omvender eder; thi Himmeriges Rige er kommet nær. 4, 17.

3. Thi han er den, om hvem Pro-

feten Esajas har talt, som siger: Det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vei, gjører hans Stier lige! Es. 40, 3. Joh. 1, 23.

4. Men Johannes havde sit Klædebon af Kamelhaar og et Læderbælte om sin Lænd; men hans Mad var Græshopper og vild Honning.

2 Kong. 1, 8. Sak. 13, 4. 3 Mos. 11, 23.

5. Da gik Jerusalem ud til ham, og hele Judæa og alt Landet omkring Jordan.

6. Og de blev døbt af ham i Jordan, de, som bekjendte sine Synder.

Ap. G. 19, 5.

7. Men da han saa mange Fari-sæere og Sadducæere komme til hans Daab, sagde han til dem: I Øgleunger! Hvo viste eder at fly fra den tilkommende Vrede?

Luk. 3, 7 fg. Matt. 12, 34; 23, 33.

8. Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter.

Luk. 3, 8.

9. og mener ikke, at I ville sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader! Thi jeg alger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene.

Joh. 8, 39.

10. Men Øksen ligger og allerede ved Roden af Træerne; derfor skal hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

Joh. 15, 2. 6. Matt. 7, 19.

11. Jeg døber eder vel med Vand til Omvendelse; men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder med den Hellig-Aand og Ild.

Mark. 1, 7, 8. Luk. 3, 16. Joh. 1, 26. Ap. G. 2, 3 fg. 19, 6.

12. Hans Kasteskovi er i hans Haand, og han skal gjenemrøse sin Lo og sanke sin Hvæde i Laden; men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild.

13, 30.

13. Da kom Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes af ham.

Mark. 1, 9. Luk. 3, 21.

14. Men Johannes forment ham det meget og sagde: Jeg har behov at døbes af dig, og du kommer til mig?

15. Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu! Thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstedte han ham det.

5, 17.

16. Og da Jesus var døbt, steg han straks op af Vandet, og sa, Himlene aabnedes ham, og han saa Guds Aand

fare ned som en Due og komme over ham.

Joh. 1, 33.

17. Og se, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg har Velbehag.

17, 6.

2 Pet. 1, 17. Ps. 2, 7. Es. 42, 1. Ef. 1, 6.

4. KAPITEL.

Jesus fristes af Djævelen, 1-11; viger fra Judæa og bor i Kaperna'um, 12-16, prædiker, 17, kalder fire Apostler, 18-22, lærer og helbreder, 23-25.

DA blev Jesus af Aanden ført ud i Ørkenen for at fristes af Djævelen.

Mark. 1, 12. Luk. 4, 1 fg.

2. Og da han havde fastet firtdage og firtdøgn, hungrede han omsider.

2 Mos. 34, 28. 5 Mos. 9, 9, 18.

3. Og Fristeren gik til ham og sagde: Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene blive Brød!

1 Tess. 3, 5. Matt. 3, 17; 27, 40.

4. Men han svarede og sagde: Der er skrevet: Meenesket lever ikke af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar gennem Guds Mund.

5 Mos. 8, 3.

5. Da tog Djævelen ham med sig til den hellige Stad og satte ham paa Tindingen af Templet og sagde til ham:

5 Mos. 22, 8.

6. Er du Guds Søn, da kast dig selv herved! Thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænderne, forat du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten.

Ps. 91, 11, 12.

7. Jesus sagde til ham: Der er atter skrevet: Du skal ikke friste Herren, din Gud.

5 Mos. 6, 16.

8. Atter tog Djævelen ham med sig op paa et saare høit Bjerg og viste ham alle Verdens Riger og deres Herlighed og sagde til ham:

5 Mos. 34, 1 fg.

9. Alt dette vil jeg give dig, om du vil falde ned og tilbede mig.

10. Da sagde Jesus til ham: Vig bort, Satan! Thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren, din Gud, og tjene ham alene.

5 Mos. 6, 13; 10, 20.

11. Da forlod Djævelen ham; og se, Engle gik til ham og tjente ham.

Hebr. 1, 14.

12. Men da Jesus hørte, at Johannes var kastet i Fængsel, veg han hen til Galilæa.

Mark. 1, 14. Luk. 3, 19, 20.

Matt. 14, 3. Luk. 4, 14. Joh. 4, 3, 43.

13. Og efterat han havde forladt Nazaret, kom han og boede i Kaper-

na'um, som ligger ved Søen paa Sebnulons og Naftalis Grændser,

Luk. 4, 31.

14. forat det skulde fuldkommes, som er talt ved Profeten Esaias, der siger:

Ea. 2, 1 fg.

15. Sebnulons Land og Naftalis Land ved Søen, Landet paa hin Side Jordan, Hedningernes Gallilæa,

16. det Folk, som sad i Mørke, har seet et stort Lys, og for dem, som sade i Dødens Land og Skygge, er der opgaet et Lys.

Luk. 1, 79.

17. Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.

3, 2. Mark. 1, 15.

18. Men da Jesus vandrede ved den gallilæiske Sø, saa han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere.

Mark. 1, 16. 19.

19. Og han sagde til dem: Følger efter mig, saa vil jeg gjøre eder til Menneske-Fiskere!

Luk. 5, 10.

20. Men de forlode straks Garnene og fulgte ham.

19, 27.

21. Og da han gik frem derfra, saa han to andre Brødre, Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, i Skibet med sin Fader Zebedæus bøde sine Garn, og han kaldte dem.

22. Men de forlode straks Skibet og sin Fader og fulgte ham.

Luk. 5, 11.

23. Og Jesus gik omkring i hele Gallilæa, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredede al Sygdom og al Skrøbelighed blandt Folket.

Mark. 1, 21. Luk. 4, 15. 31.

24. Og Rygtet om ham udkom over hele Syrien, og de førte til ham alle dem, som havde ondt, som vare behæftede med forskjellige Sygdomme og Plager, baade Besatte og Maanesyge og Værkbrudne, og han helbredede dem.

Mark. 6, 55. 56.

25. Og der fulgte ham meget Folk fra Gallilæa og Dekapolis og Jerusalemlen og Judæa og fra hin Side Jordan.

5. KAPITEL.

Jesus lærer paa Bjerget, hvilke Mennesker der ere salige, 1-12; formaner Apostlerne, 13-16; taler om Loven, 17-20; forklarer Nogen af det femte Bud, 21-26; af det sytende, 27-32; af det andet, 33-37; indskærper Kjærlighed til Nænder, 38-48.

MEN da han saa Folket, gik han op paa Bjerget, og efterat han havde sat sig, gik hans Disciple til ham.

2. Og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde:

3. Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres.

Ea. 57, 15. Luk. 6, 20 fg.

4. Salige ere de, som sørge; thi de skulde husvæle.

Ps. 126, 5. Ea. 61, 2. 3 Kor. 7, 10.

5. Salige ere de Sagtmodige; thi de skulde arve Jorden.

Ps. 37, 11. Ea. 60, 21.

6. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulde mættes.

Ea. 55, 1. Joh. 6, 35. Ea. 65, 13. Ps. 17, 15.

7. Salige ere de Barmhertige; thi dem skal vederfares Barmhertighed.

Ordsap. 21, 21. Jak. 2, 13.

8. Salige ere de Rene af Hjertet; thi de skulde se Gud.

Ps. 15, 2; 51, 12; 17, 15. 1 Joh. 3, 2.

9. Salige ere de Fredsomme; thi de skulde kaldes Guds Børn.

Hebr. 12, 14. Jak. 3, 18.

10. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres.

Rom. 8, 17. 1 Pet. 3, 14.

11. Salige ere I, naar man spotter og forfølger eder og taler allehaande Ondt mod eder for min Skyld og lyver det.

1 Pet. 2, 14.

12. Glæder og fryder eder! Thi eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare før eder.

Jak. 1, 2 fg. Matt. 23, 34. Ap. G. 7, 53.

13. I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til Intet mere, uden til at kastes ud og nedtrædes af Menneskene.

Mark. 9, 50. Luk. 14, 34.

14. I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules.

Ef. 5, 8. Fil. 2, 15.

15. Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under en Skjeppe, men paa en Lysestage; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset.

Mark. 4, 21. Luk. 8, 16; 11, 33.

16. Lader saa eders Lys skinne for Menneskene, forat de maa se eders gode Gjærning og ære eders Fader, som er i Himlene!

1 Pet. 2, 12

17. I skulde ikke mene, at jeg er kommen for at opløse Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at opløse, men for at opfylde.

18. Thi sandelig siger jeg eder: Indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end ikke een den mindste Bog-

stav eller een Tøddel forgaa af Loven, før end Alt er aakeet. Luk. 16, 17; 21, 33.

19. Derfor, hvo der bryder eet af disse mindste Bud og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den Mindste i Himmeriges Rige; men hvo der holder og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige.

Jak. 2, 10. Matt. 18, 1. 4.

20. Thi jeg siger eder: Udenat eders Retfærdighed overgaar de Skriftlærdes og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. 15, 3 fg. 23, 23 fg. Luk. 11, 30-52; 18, 11, 12.

21. I have hørt, at der er sagt de Gamle: Du skal ikke ihjelslaa, men hvo der ihjelslaar, skal være skyldig for Dommen.

2 Mos. 20, 13. 3 Mos. 24, 21.

22. Men jeg siger eder, at hver den, som er vred paa sin Broder uden Skyld, skal være skyldig for Dommen; men hvo der siger til sin Broder: Raka*! skal være skyldig for Raadet; men hvo der siger: Du Daare*! skal være skyldig til Helvedes Ild.

*Raka er et Ord, som betegner haanlig Foragt, og Daare kaldes en Gudsfornegter. Ps. 63, 2. 2 Mos. 18, 21, 22.

23. Derfor, naar du ofrer din Gave paa Alteret og kommer der i Hu, at din Broder har Noget imod dig,

Mark. 11, 25.

24. saa lad din Gave blive der for Alteret, og gaa først hen, forlig dig med din Broder, og kom da og ofre din Gave!

25. Vær snart velvillig mod din Modstander, medens du er med ham paa Veien, forat ikke Modstanderen skal overgive dig til Dommeren, og Dommeren overgive dig til Tjeneren, og du kastes i Fængsel!

Ef. 4, 26. Luk. 12, 58.

26. Sandelig siger jeg dig: Du skal slet ikke komme ud derfra, før end du betaler den sidste Hvid.

18, 34.

27. I have hørt, at der er sagt de Gamle: Du skal ikke bedrive Hor.

2 Mos. 20, 14.

28. Men jeg siger eder, at hver den, som ser paa en Kvinde forat begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte. Job. 31, 1.

29. Men dersom dit høire Øie forarger dig, da riv det ud og kast det fra dig! Thi det er dig gavnligt, at

eet af dine Lemmer tabes, og ikke dit hele Legeme kastes i Helvede.

18, 9. Mark. 9, 47.

30. Og dersom din høire Haand forarger dig, da hug den af og kast den fra dig! Thi det er dig gavnligt, at eet af dine Lemmer tabes, og ikke dit hele Legeme kastes i Helvede.

Mark. 9, 43.

31. Men der er sagt, at hvo der skiller sig fra sin Hustru, skal give hende Skilsmissebrev.

5 Mos. 24, 1. Matt. 19, 7.

32. Men jeg siger eder, at hvo der skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Sag, gjør, at hun bedriver Hor, og hvo der tager en Fraskilt tilægte, bedriver Hor.

33. I have fremdeles hørt, at der er sagt de Gamle: Du skal ikke gjøre nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder.

3 Mos. 19, 12. 4 Mos. 30, 3. 5 Mos. 23, 23.

34. Men jeg siger eder, at I skulle aldeles ikke sværge, hverken ved Himmelen, thi den er Guds Trone,

23, 16. Jak. 5, 12. Es. 66, 1.

35. ei heller ved Jorden, thi den er hans Fødders Skammel, ei heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Stad. Ps. 48, 3.

36. Du skal ikke heller sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke gjøre eet Haar hvidt eller sort.

37. Men eders Tale skal være ja, ja, nei, nei; men hvad der er over dette, er af det Onde.

38. I have hørt, at der er sagt: Øie for Øie, og Tand for Tand!

2 Mos. 21, 24. 3 Mos. 24, 20. 5 Mos. 19, 21.

39. Men jeg siger eder, at I skulle ikke sætte eder imod det Onde; men dersom Nogen giver dig et Slag paa dit høire Kind, saa vend ham ogsaa det andet til!

3 Mos. 19, 18. Luk. 6, 29 fg. Rom. 12, 17, 19 fg.

1 Pet. 3, 9. Joh. 18, 23.

40. Og dersom Nogen vil gaa irette med dig og tage din Kjortel, saa lad ham og beholde Kappen! 1 Kor. 6, 7.

41. Og dersom Nogen tvinger dig til at gaa een Mil, saa gaa to med ham!

42. Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig! 5 Mos. 15, 10.

43. I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fiende. 3 Mos. 19, 18.

44. Men jeg siger eder: Elsker eders Fiender, velsigner dem, som eder for-

bande, gjører dem godt, som eder hade, og beder for dem, som gjøre eder skade og forfølge eder,

2 Mos. 23, 4. Luk. 6, 27. Rom. 12, 20.

Luk. 23, 34. Ap. G. 7, 60. 1 Kor. 4, 12.

45. forat I maa vordre eders Faders Børn, som er i Himlene! Thi han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige.

46. Thi dersom I elske dem, som elske eder, hvad have I da for Løn? Gjøre ikke ogsaa Tolderne det Samme? Luk. 6, 32.

47. Og dersom I hilse eders Brødre alene, hvad Synderligt gjøre I da? Gjøre ikke Tolderne ligesaa?

48. Derfor skulle I være fuldkomne, ligesom eders Fader, som er i Himlene, er fuldkommen.

3 Mos. 11, 44; 19, 2. Ef. 4, 13 fg. Fil. 3, 12.

6. KAPITEL.

Jesus taler om Almisse, 1-4, Bønnen, 5-15, Fasten 16-18, at samle sig Skatte i Himmelen, 19-23, ei at tjene Mammon, 24-34.

GIVER Agt paa, at I ikke gjøre eders Almisse for Menneskene for at sees af dem; ellers have I ikke Løn hos eders Fader, som er i Himlene.

23, 5.

2. Derfor, naar du gjør Almisse, skal du ikke lade blæse i Basun for dig, som Hyklerne gjøre i Synagogerne og paa Gaderne, forat de kunne sees af Menneskene; sandelig siger jeg eder: De have alt faaet sin Løn.

Rom. 12, 8.

3. Men naar du gjør Almisse, saa lad din venstre Haand ikke vide, hvad din højre gjør,

4. for at din Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, han skal betale dig aabenbart.

1 Sam. 16, 7. Luk. 14, 14.

5. Og naar du beder, skal du ikke være som Hyklerne; thi de staa gjerne og bede i Synagogerne og paa Gadernes Hjørner, forat de kunne sees af Menneskene; sandelig siger jeg eder, at de have alt faaet sin Løn.

6. Men du, naar du beder, da gik ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbart. 2 Kong. 4, 33.

7. Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord, som Hedningerne; thi de mene, at de blive bøn-hørte, naar de bruge mange Ord.

Es. 1, 15.

8. Derfor skulle I ikke vordre dem lige; thi eders Fader ved, hvad I have behov, førend I bede ham. V. 32.

9. Derfor skulle I bede saaledes: Fader vor, du, som er i Himlene! Heliget vordre dit Navn;

Luk. 11, 2. Ps. 115, 1.

10. komme dit Rige; ske din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden;

3. 2. Luk. 22, 42.

11. giv os idag vort daglige Brød,

Ordsp. 30, 3.

12. og forlad os vor Skyld, som vi og forlade vore Skyldnere;

Ps. 32, 5. Es. 4, 32.

13. og led os ikke ind i Fristelse, men fri os fra det Onde! Thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed. Amen.

Jak. 1, 13. 2 Tim. 4, 18. 1 Krøn. 29, 11 fg.

14. Thi, forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal ogsaa eders himmelske Fader forlade eder.

Mark. 11, 25. Luk. 6, 37.

15. Men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal heller ikke eders Fader forlade eders Overtrædelser. 13, 35.

16. Men naar I faste, skulle I ikke se bedrøvede ud, som Hyklerne; thi de forvende sit Ansigt, forat de kunne sees af Menneskene at faste; sandelig siger jeg eder, at de have alt faaet sin Løn. Es. 58, 5, 6.

17. Men du, naar du faster, da sly dit Hoved og tvæt dit Ansigt,

18. forat du ikke skal sees af Menneskene at faste, men af din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbart.

19. Samler eder ikke Skatte paa Jorden, hvor Møl og Rust fordærve, og hvor Tyve gjenembryde og stjæle, Hebr. 11, 26. Jak. 5, 1, 2.

20. men samler eder Skatte i Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust fordærver, og hvor Tyve ikke gjenembryde eller stjæle!

Luk. 12, 33. 1 Tim. 6, 6. 17. 18.

21. Thi hvor eders Skat er, der vil og eders Hjerter være. Luk. 12, 34.

22. Ølet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øie er rent, bliver dit hele Legeme lyst, Luk. 11, 34.

23. men dersom dit Øie er ondt, bliver dit hele Legeme mørkt; dersom derfor det Lys, som er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da Mørket!

24. Ingen kan tjene to Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske

den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon.

1 Kong. 18, 21. Luk. 16, 13. 2 Kor. 6, 15.

25. Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle sæde, og hvad I skulle drikke, ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføre eder! Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne?

Ps. 37, 25; 55, 23. Luk. 12, 22. Fil. 4, 6.

26. Ser til Himmels Fugle! De saa ikke, høste ikke, samle heller ikke i Lader, og eders himmelske Fader føder dem. Ere ikke I meget Mere end de? Job 38, 3. Ps. 145, 15.

27. Men hvo iblandt eder kan lægge een Aen til sin Vækst, endog han bekymrer sig derfor?

28. Og hvi bekymre I eder for Klæderne? Betragter Liljerne paa Marken, hvorledes de vokse! De arbeide ikke, spinde heller ikke.

29. Men jeg siger eder at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som een af dem.

1 Kong. 4, 21 fg. Præd. 2, 4 fg.

30. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som staaer idag og imorgen kastes i Ovnen, skulde han ikke meget mere klæde eder, I lidet Troende?

28.

31. Derfor skulle I ikke bekymre eder og sige: Hvad skulle vi sæde? eller: Hvad skulle vi drikke? eller: Hvormed skulle vi klæde os?

32. Thi efter alt Saadant søge Hedningerne. Thi eders himmelske Fader ved, at I have alle disse Ting behov.

33. Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed; saa skulle og alle disse Ting tillægges eder!

1 Kong. 3, 11 fg. Ps. 37, 4; 55, 23.

Luk. 17, 21. Rom. 14, 17. Ps. 127, 2.

34. Bekymrer eder derfor ikke for den Dag imorgen! Thi den Dag imorgen skal bekymre sig for sine egne Ting. Hver Dag har nok i sin Plage.

7. KAPITEL.

Jesus taler om at dømmes og laste Andre, 1-6, om at bede, 7-11, om Lovens Hovedsum, 12, om den snevre Port, 13, 14, om falske Profeter og Hyklere 15-23; slutter denne Prædiken, 24-29.

DØMMER ikke, forat I ikke skulle dømmes! Thi med hvad Dom I dømmes, skulle I dømmes,

Luk. 6, 37. 1 Kor. 4, 5.

2. og med hvad Maal I maale, skal eder maales igjen.

Mark. 4, 24. Jak. 2, 13.

3. Men hvi ser du Skjæven, som er i din Broders Øie, men Bjælken i dit eget Øie bliver du ikke var?

Luk. 6, 41 fg.

4. Eller hvorledes siger du til din Broder: Holdt! Jeg vil drage Skjæven ud af dit Øie; og se, der er en Bjælke i dit eget Øie!

5. Du Hykler! Drag først Bjælken ud af dit eget Øie, og da kan du se til at uddrage Skjæven af din Broders Øie!

6. Giver ikke Hundene det Hellige, kaster ikke heller eders Perler for Svinene, forat de ikke skulle nedtræde dem med sine Fødder og vende sig og sønderrive eder!

10, 14.

7. Beder, saa skal eder gives! Leder, saa skulle I finde! Banker paa, saa skal der lukkes op for eder!

21, 22. Luk. 11, 9 fg.

Joh. 14, 13; 15, 7. 1 Joh. 3, 22. Jak. 1, 5, 6.

8. Thi hver den, som beder, han faar, og den, som leder, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op.

Jer. 29, 12, 13. Ordsp. 8, 17. Es. 55, 6.

9. Eller hvilket Menneske er der af eder, som, ifald hans Søn beder ham om et Brød, vil give ham en Sten

10. og, dersom han beder ham om en Fisk, give ham en Slange?

11. Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som bede ham derom! Jak. 1, 17.

12. Derfor, alt det, I ville, at Menneskene skulle gjøre mod eder, det gjør I og mod dem! Thi saadan er Loven og Profeterne.

Luk. 6, 31. Matt. 22, 40. Rom. 13, 8, 10.

13. Gaar ind ad den snevre Port! Thi den Port er vid, og den Vei er bred, som fører hen til Fordævelsen, og de ere mange, som gaa ind igjennem den. Luk. 13, 24. Fil. 3, 18.

14. Thi den Port er snever, og den Vei er trang, som fører hen til Livet, og de ere faa, som finde den.

Ap. G. 14, 22.

15. Men vogter eder for de falske Profeter, som komme til eder i Faareklæder, men ere indvortes glubende Ulve!

1 Joh. 4, 1. 2 Tim. 3, 6.

16. Af deres Frugter skulle I kjende

dem. Kan man sanke Vindruer af Torne eller Figen af Tidsler?

13, 23. Luk. 6, 43, 44.

17. Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et raadent Træ bærer onde Frugter.

18. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter.

19. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

3, 10.

20. Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter.

21. Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Vilje, som er i Himlene.

Rom. 2, 13.

Jak. 1, 22. Matt. 25, 11. Luk. 6, 46; 13, 25.

22. Mange skulle sige til mig paa hin Dag: Herre! Herre! Havo vi ikke profeteret ved dit Navn, og have vi ikke uddrevet Djævle ved dit Navn, og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved dit Navn?

23, 44. 1 Kor. 13, 2.

23. Og da vil jeg bekjende for dem: Jeg kjendte eder aldrig; viger bort framig, I, som befittede eder paa Uret!

25, 41.

24. Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gjør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe.

Luk. 6, 47, 48.

Joh. 13, 17. Rom. 2, 13. Jak. 1, 25.

25. Og Skyfregnen faldt, og Vandflokken kom, og Vindene blæste og faldt an paa samme Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa en Klippe.

26. Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gjør efter dem, skal lignedes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand.

27. Og Skyfregnen faldt, og Vandflokken kom, og Vindene blæste og stødte an paa samme Hus, og det faldt, og dets Fald var stort. Ex. 13, 11.

28. Og det begav sig, da Jesus havde fuldendt disse Ord, forundrede Folket sig saare over hans Lære;

Mark. 1, 22. Luk. 4, 32. Joh. 7, 46.

29. thi han lærte dem som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftlærde.

8. KAPITEL.

Jesus helbreder en Spedalsk, 1-4, Hovedsmandens Dreng, 5-13, Peters Hustrues

Moder og Andre, 14-17, taler om sin Efterfølgelse, 18-22; stiller Vetr og Hav, 23-27; uddriver Djævle og lader dem fare i Svine, 28-34.

MEN da han gik ned af Bjerget, fulgte meget Folk ham. 1.

2. Og se, en Spedalsk kom, tilbød ham og sagde: Herre! Om du vil, kan du rense mig.

Mark. 1, 40. Luk. 5, 12. Matt. 20, 30.

3. Og Jesus udtrakte Haanden, rørte ved ham og sagde: Jeg vil; bliv ren! Og hans Spedalskhed blev straks renset.

4. Og Jesus sagde til ham: Se til, at du ikke siger Nogen det; men gahen, te dig for Presten og ofre den Gave, som Moses har befaleet, dem til et Vidnesbyrd! 2, 30. 3 Mos. 14, 2 fg.

5. Men da Jesus gik ind i Kaperne'um, traadte en Hovedsmand til ham, bad ham og sagde: Luk. 7, 8 fg.

6. Herre! Min Dreng ligger hjemme værkbruden og pines svarlig.

7. Og Jesus sagde til ham: Jeg vil komme og helbrede ham.

8. Og Hovedsmanden svarede og sagde: Herre! Jeg er ikke værd, at du skal gaa ind under mit Tag; men sig kun et Ord, saa bliver min Dreng helbredet!

9. Thi ogsaa jeg er et Mennecke, som er under Øvrighed og har Stridsmænd under mig, og siger jeg til denne: Gak! saa gaar han, og til den anden: Kom! saa kommer han, og til min Tjener: Gjør det! saa gjør han det.

10. Men da Jesus hørte det, forundrede han sig og sagde til dem, som fulgte: Sandelig siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro.

11. Men jeg siger eder, at Mange skulle komme fra Østen og Vesten og sidde tilbords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige.

Es. 60, 4, 5. Mal. 1, 11. Luk. 13, 28, 30.

12. Men Rigets Børn skulle kastes ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

13, 42, 50; 22, 13.

13. Og Jesus sagde til Hovedsmanden: Gak bort, og dig ske, som du troede! Og hans Dreng blev helbredet i den samme Time. 15, 28 fg.

14. Og Jesus kom ind i Peters Hus og saa, at hans Hustrues Moder laa og havde Feber.

Mark. 1, 29.

15. Og han rørte ved hendes Haand,

og Febæren forlod hende, og hun stod op og tjente dem. 9, 25.

16. Men da det var blevet Aften, førte de mange Besatte til ham, og han uddrev Aanderne med et Ord, og helbredede alle dem, som havde ondt, Mark. 1, 32, Matt. 4, 24.

17. Forat det skulde fuldkommes, som er talt ved Profeten Esaias, der siger: Han tog vore Skrøbelligheder og bar vore Sygdomme.

Es. 53, 4. 1 Pet. 2, 24.

18. Men da Jesus saa meget Folk omkring sig, befalede han at fare over til hin Side.

19. Og der gik en Skriftlærd frem og sagde til ham: Mester! Jeg vil følge dig, hvor du gaar hen. Luk. 9, 57.

20. Og Jesus sagde til ham: Ræyene have Huler, og Himmelenes Fugle Reder; men Menneskens Søn har ikke Noget, hvortil han kan helde sit Hoved. Sak. 9, 9. 2 Kor. 8, 9.

21. Men en anden af hans Disciple sagde til ham: Herre! Tillad mig først at gaa hen og begrave min Fader! Luk. 9, 59.

22. Men Jesus sagde til ham: Følg mig, og lad de Døde begrave sine Døde! 4, 19 fg. 1 Tim. 5, 6. Aab. 3, 1.

23. Og han gik i Skibet, og hans Disciple fulgte ham.

Mark. 4, 35 fg. Luk. 8, 23 fg.

24. Og se, der blev en stor Storm paa Søen, saa Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov.

25. Og hans Disciple gik til ham, vakte ham op og sagde: Herre, frels os! Vi forgaa! Ps. 35, 23. Matt. 14, 30.

26. Og han sagde til dem: Hvi ere I frygtagtige, I lidet Troende? Da stod han op og truede Vindene og Søen, og det blev ganske vindstille.

8, 30; 16, 8. Ps. 106, 9; 107, 29.

27. Men Menneskene forundrede sig og sagde: Hvad er denne for En, at baade Vindene og Havet ere ham lydige?

28. Og da han kom paa hin Side til Gergesernes Land, mødte ham to Besatte, som kom ud af Gravene og vare saare grimme, saa Ingen kunde vandre ad den Vej.

Mark. 5, 1 fg. Luk. 8, 26 fg.

29. Og se, de raabte og sagde: Jesus, du Guds Søn! Hvad have vi med dig at gjøre? Er du kommen hid for at pine os før Tiden? 1 Pet. 2, 4. Jud. 6.

30. Men der var langt fra dem en stor Hjord Svin, som gik paa Græs.

31. Men Djævelene bade ham og

sagde: Dersom du uddriver os, da tillad os at fare hen i Svinehjorden!

32. Og han sagde til dem: Farer hen! Men da de vare udfarne, fore de hen i Svinehjorden, og se, hele Svinehjorden styrtede sig ned af Bakken i Søen og døde i Vandet.

33. Men Hyrderne flyede, og de gik hen i Staden og kundgjorde Altsammen, og hvorledes det var gaaet til med de Besatte.

34. Og se, hele Staden gik ud at møde Jesus, og da de saa ham, bade de ham, at han vilde drage bort fra deres Egne. Mark. 5, 17. Luk. 8, 37.

9. KAPITTEL.

Jesus helbreder en Værkbruden, 1-8, kalder Mattæus og forsvarer sig og Disciple, 9-17; helbreder en blodsottig Kvinde, opvækker Ja'irus's Datter, 18-26; helbreder to Blinde og en Besat, 27-34; ynkes over Folket, 35-38.

OG han traadte ind i Skibet og for over og kom til sin egen Stad.

Mark. 2, 1 fg.

2. Og se, de førte til ham en Værkbruden, som laa paa en Seng, og da Jesus saa deres Tro, sagde han til den Værkbrudne: Søn, vær frimodig! Dine Synder ere dig forladte.

Luk. 5, 18 fg.

3. Og se, nogle af de Skriftlærde sagde ved sig selv: Denne bespottes Gud.

4. Og da Jesus saa deres Tanker, sagde han: Hvi tænke I saa ondt i eders Hjorter? Ps. 139, 2.

5. Thi hvad er lettest at sige: Dine Synder oro dig forladte, eller at sige: Staa op og gaa?

6. Men, forat I skulle vide, at Menneskens Søn har Magt til at forlade Synder paa Jorden, -- da siger han til den Værkbrudne: Staa op, tag din Seng og gik til dit Hus!

7. Og han stod op og gik bort til sit Hus.

8. Men da Folket saa det, forundrede de sig og prisede Gud, som havde givet Menneskene saadan Magt.

9. Og da Jesus gik derfra, saa han et Menneske sidde i Toldboden, som hedte Mattæus, og han siger til ham: Følg mig! Og han stod op og fulgte ham. Mark. 2, 14. Matt. 4, 19.

10. Og det skede, da han sad tilbordts i Huset, se, da kom mange Toldere og Syndere og sad tilbordts med Jesus og hans Disciple. Luk. 15, 1.

11. Og da Farisæerne saa det, sagde

de til hans Disciple: Hvi æder eders Mester med Toldere og Syndere?

12. Men da Jesus hørte det, sagde han til dem: De Karske have ikke Læge behov, men de, som have ondt.

Mark. 2, 17. Luk. 5, 31.

13. Men gaar hen og lærer, hvad det er: Jeg har Behag i Miskundhed og ikke i Offer! Thi jeg er ikke kommen for at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse,

1 Sam. 15, 22. Hos. 6, 6. Mika 6, 8.

Matt. 12, 7. 1 Tim. 1, 15.

14. Da kom Johannes's Disciple til ham og sagde: Hvi faste vi og Farisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?

Mark. 2, 18. Luk. 5, 33.

15. Og Jesus sagde til dem: Kunne Bryllupsfolkene sørge, saalænge Brudgommen er hos dem? Men de Dage skulle komme, da Brudgommen skal tages fra dem, og da skulle de faste.

Joh. 3, 29; 16, 20.

16. Men Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Kluden river Noget fra Klædebonnet, og Hullet bliver værre.

17. Man lader ei heller ny Vin i gamle Læderflasker; ellers briste Læderflaskerne, og Vinen spildes, Læderflaskerne fordærves; men man lader ny Vin i nye Læderflasker, saa blive de begge tilsammen bevarede.

18. Da han talte dette til dem, se, da kom en Øverste og faldt ned for ham og sagde: Min Datter er just nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa skal hun leve!

Mark. 5, 22 fg. Luk. 8, 41 fg.

19. Og Jesus stod op og fulgte ham tilligemed sine Disciple.

20. Og se, en Kvinde, som i tolv Aar havde havt Blodflod, traadte til bagfra og rørte ved Sømmen af hans Klædebon.

21. Thi hun sagde ved sig selv: Dersom jeg kun faar rørt ved hans Klædebon, saa bliver jeg frelst.

14, 36.

22. Men Jesus vendte sig om, og da han saa hende, sagde han: Datter, vær frimodig! Din Tro har frelst dig. Og Kvinden blev frelst fra den samme Stund.

V. 2, Luk. 17, 19.

23. Og da Jesus kom i Øverstens Hus og saa Piberne og Mængden, som larmede, sagde han til dem:

2 Krøn. 35, 25. Jer. 9, 17.

24. Viger bort! Thi Pigen er ikke død, men hun sover. Og de udlo ham.

Joh. 11, 11.

25. Men da Mængden var dreven

ud, gik han ind og tog hendes fat ved Haanden; da stod Pigen op.

26. Og dette Rygte kom ud i det hele Land.

Luk. 7, 17.

27. Og da Jesus gik derfra, fulgte ham to Blinde, som raabte og sagde:

Du Davids Søn, forbarm dig over os!

20, 30.

28. Men da han kom ind i Huset, gik de Blinde til ham, og Jesus siger til dem: Tro I, at jeg kan gjøre dette? De sigte til ham: Ja, Herre!

29. Da rørte han ved deres Øine og sagde: Eder ske efter eders Tro!

8, 13.

30. Og deres Øine blev aabnede, og Jesus bød dem strengelig og sagde: Ser til, at Ingen faar det at videl!

Mark. 7, 36.

31. Men da de gik ud, udsprede de Rygtet om ham i det hele Land.

32. Men da disse vare udgaaene, se, da førte de et stumt Menneske til ham, som var besat.

Luk. 11, 14. 15.

33. Og da Djævelen var uddreven, talte den Stumme; og Folket forundrede sig og sagde: Aldrig er Saadant seet i Israel.

24. Men Farisæerne sagde: Han uddriver Djævlene ved Djævelenes Øverste.

12, 24.

35. Og Jesus gik omkring i alle Stæder og Byer, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredede al Sygdom og al Skrøbelighed blandt Folket.

4, 23. Mark. 6, 6. Luk. 13, 22.

36. Men da han saa Folket, ynkedes han inderlig over dem; thi de vare formsægtede og adspredte, som Faar, der ikke have Hyrde.

Mark. 6, 34. 4 Mos. 27, 17. Es. 53, 6.

Jer. 23, 1. Es. 34, 8. 1 Pet. 2, 25.

37. Da sagde han til sine Disciple: Høsten er vel stor, men Arbejderne faa.

Luk. 10, 2. Joh. 4, 35.

38. Beder derfor Høstens Herre, at han uddriver Arbejdere i sin Høst!

2 Tess. 3, 1.

10. KAPITEL.

Jesus udsender de tolv Apostler for at prædike og gjøre Mirakler, 1-15; lærer, at de skulle lide Forfølgelse, og formaner dem til ikke at fornægte ham, 16-39; lover dem Naade, som modtage dem vel, 40-42.

Og han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem Magt over de urene Aander, at uddrive dem, og

til at helbrede al Sygdom og Skrøbelighed. Mark. 3, 13 fg. 6, 7 fg. Luk. 9, 1 fg.

2. Men disse ere de tolv Apostlers Navne: Den første, Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder.

Ap. G. 1, 13. Matt. 10, 18.

3. Mattip og Bartolomæus, Tomas og Mattæus, Tolderen, Jakob, Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilnavn Taddæus,

9, 9. Luk. 6, 16.

4. Simon Kananites og Judas Iskariot, som og forraadte ham.

Luk. 6, 16, 16.

5. Disse Tolv udsendte Jesus, bød dem og sagde: Gaar ikke hen paa Hedningernes Vel, og gaar ikke ind i Samaritanernes Stad,

6. men gaar heller hen til de fortabte Faar af Israels Hus!

15, 24. Ap. G. 13, 46.

7. Men naar I gaa hen, da prædiker og siger, at Himmeriges Rige er kommet nær!

3, 2; 4, 17.

8. Helbreder Syge, rensér Spedalske, opvækker Døde, uddriver Djævel! I have annammet det for Intet; giver det for Intet!

Ap. G. 8, 18-20.

9. I skulle ikke have Guld, ei Sølv, ei Kobber i eders Bælter,

10. ei Taske til at relæse med, ei heller to Kjortler, ei heller Sko, ei heller Stav; thi en Arbejder er sin Føde værd.

Luk. 10, 4 fg. 1 Kor. 9, 4, 14. 1 Tim. 5, 18.

11. Men hvor I komme ind i nogen Stad eller By, der udspørger, hvem der er i den, som er det værd, og bliver der, indtil I drage bort!

12. Men naar I gaa ind i et Hus, da hilser det!

13. Og dersom samme Hus er det værd, da komme eders Fred over det, men er det ikke det værd, da vende eders Fred tilbage til eder igjen!

14. Og dersom Nogen ikke vil anamme eder og ei høre eders Ord, da gaar ud af det Hus eller den Stad og afryster Støvet af eders Fødder!

Ap. G. 13, 51; 18, 6.

15. Sandelig siger jeg eder: Det skal gaa Sodomiternes og Gomorriternes Land taaleligere paa Dommens Dag end den Stad.

11, 24.

16. Se, jeg sender eder som Faar midt iblandt Ulve; vorder derfor kloge som Slanger og enfoldige som Duer!

Rom. 16, 19. 2 Kor. 1, 12.

17. Men vogter eder for Menne-

til Raadet og hudstryge eder i sine Synagoger.

24, 9. Ap. G. 22, 19.

18. Men I skulle og føres for Fryster og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd.

Mark. 13, 9.

19. Men naar de overgive eder, da søger ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale! Thi det skal gives eder i den samme Time, hvad I skulle tale.

Luk. 12, 11; 21, 15.

20. Thi det er ikke eder, som tale, men det er eders Faders Aand, som taler i eder.

2 Mos. 4, 12. Rom. 15, 18.

21. Men en Broder skal forraade sin Broder til Døden, og en Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op mod Forældre og slaa dem ihjel,

Mika 7, 2, 5, 6. Luk. 12, 53; 21, 16.

22. og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.

24, 13. Mark. 13, 13. Aab. 2, 10.

23. Men naar de forfølge eder i den ene Stad, da flyt til den anden! Thi sandelig siger jeg eder: I skulle ikke komme til Ende med Israels Stæder, indtil Menneskens Søn kommer.

24. En Discipel er ikke over sin Mester, ei heller en Tjener over sin Herre.

Luk. 6, 40. Joh. 13, 16; 15, 20.

25. Det er Discipelen nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som sin Herre. Have de kaldt Husbonden Be'elzebul, hvor meget mere hans Husfolk!

9, 34; 12, 24. Joh. 8, 48.

26. Frygter derfor ikke for dem! Thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet er løsligt, som jo skal blive bekjendt.

Es. 3, 12. Jer. 1, 8. 1 Pet. 3, 14.

Mark. 4, 22. Luk. 8, 17; 13, 2.

27. Hvad jeg siger eder i Mørket, taler det i Lyset, og hvad I høre i Øret, prædiker det paa Husene!

28. Og frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men ikke kunne slaa Sjælen ihjel, men frygter heller for den, som kan forderve baade Sjæl og Legeme i Helvede!

Luk. 12, 4. Jak. 4, 12.

29. Sælges ikke to Spurve for en Penning? Og ikke een af dem falder til Jorden, uden eders Fader vil.

30. Men endog alle eders Hovedhaar ere talte.

Luk. 21, 18. Ap. G. 27, 34.

31. Frygter derfor ikke! I ere bedred end mange Spurve.

32. Derfor, hver den, som vil be-

kjende mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg bekende for min Fader, som er i Himlene.

Luk. 19, 8. Rom. 10, 9.

33. Men hvosomhelst der vil fornægte mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for min Fader, som er i Himlene.

Mark. 8, 38. Luk. 9, 26. 2 Tim. 2, 12.

34. I skulle ikke mene, at jeg er kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sverd. Luk. 12, 49, 51.

35. Thi jeg er kommen for at gjøre et Menneske uligt med sin Fader og en Datter med sin Moder og Sønnens Hustru med sin Mands Moder,

V 21.

36. og Menneskets Husfolk skulle være hans Fiender. Ps. 41, 10; 55, 14.

37. Hvo der elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd, og hvo der elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd, 19, 29.

38. og hvo der ikke tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd. 16, 24. Luk. 9, 23; 14, 27.

39. Hvo der finder sit Liv, skal miste det, og hvo der mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.

Luk. 17, 33.

40. Hvo der annammer eder, annammer mig, og hvo der annammer mig, annammer den, som har udsendt mig. Luk. 10, 16. Joh. 13, 20.

41. Hvo der annammer en Profet, fordi han er en Profet, skal faa en Profets Løn, og hvo der annammer en Retfærdig, fordi han er en Retfærdig, skal faa en Retfærdigs Løn.

1 Kong. 17, 10 fg.

42. Og hvo der giver een af disse Smaa endog kun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.

18, 9-5; 25, 40. Mark. 9, 41.

1 Kor. 15, 58. Hebr. 6, 10.

11. KAPITEL.

Johannes sender to Disciple til Jesus, som beviser sig at være den forjættede Messias, 1-6; og taler om Johannes, 7-15; klager over Folkets Haarånakkethed, 16-19; raaber Ve over Nogle, 20-24; priser Guds Vete, 25-27; kalder til sig de Beaværede, 28-30.

Og det skede, da Jesus havde endt denne Befaling til sine tolv Disciple, gik han frem derfra for at lære og prædike i deres Stæder.

2. Men da Johannes i Fængslet hørte om Christi Gjæringer, sendte han to af sine Disciple og lod ham sige: Luk. 7, 18 fg.

3. Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente en Anden?

5 Mos. 18, 15.

4. Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaar hen og forkynder Johannes, hvad I høre og se:

5. Blinde se, og Halte gaa, Spedalske renses, og Døve høre, Døde staa op, og Evangeliet prædikes for Fattige. — Es. 35, 5; 42, 1; 61, 1.

6. Og salig er den, som ikke forarges over mig. 15, 27; 15, 12.

7. Men da disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Folket om Johannes: Hvad ere I udgangne i Ørkenen at se? Et Rør som bevæges hid og did af Vinden?

8. Eller hvad ere I udgangne at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongernes Huse.

9. Eller hvad ere I udgangne at se? En Profet? Ja, jeg siger eder: Endog langt mere end en Profet.

Luk. 1, 76.

10. Thi denne er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Aasyn, som skal berede din Vej for dig. Mal. 3, 1. Mark. 1, 2.

11. Sandelig siger jeg eder: I blandt dem, som ere fødte af Kvinder, er der ikke opreist nogen Større end Johannes den Døber; men den Mindste i Himmeriges Rige er større end han.

12. Men fra Johannes den Døbers Dage indtil nu trænger man med Magt ind i Himmeriges Rige, og de, som trænge ind med Magt, rive det til sig. Luk. 16, 16. Fil. 3, 8, 12.

13. Thi alle Profeter og Loven have spaaet indtil Johannes;

14. og dersom I ville annamme det: Han er Elias, som skal komme. Mal. 4, 5. Matt. 17, 12.

15. Hvo der har Øren at høre med, han hør!

16. Men hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den er lig smaa Børn, som sidde paa Torvene og raabe til sine Stalbrødre og sige: Luk. 7, 31. fg.

17. Vi spillede for eder, og I vilde ikke danse; vi sang klagelig for eder, og I vilde ikke græde.

18. Thi Johannes kom; han hverken aad eller drak, og de sige: Han har Djævelen. 3, 4.

19. Menneskens Søn kom; han

æder og drikker, og de sige: Se, hvilken Fraadser og Vindraker, Tolde- res og Synderes Ven! — Og Visdom- men er retfærdiggjort af sine Børn.

Luk. 15, 1, 2.

20. Da begyndte han at skamme de Stæder ud, i hvilke hans fleste kraftige Gjæringer vare gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig:

21. Ve dig, Korasin! Ve dig, Bet- sajda! Thi havde de kraftige Gjær- ninger været gjorte i Tyrus og Sidon, som ere gjorte i eder, da havde de for længe siden omvendt sig i Sæk og Aske.

Luk. 10, 13. Es. 26, 2 fg. Jon. 3, 5.

22. Dog siger jeg eder: Det skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere paa Dommens Dag end eder. 2 Pet. 2, 21.

23. Og du, Kaperna'um, som er op- hævet indtil Himmelen, du skal stø- des ned indtil Helvede; thi dersom de kraftige Gjæringer havde været gjorte i Sodoma, som ere gjorte i dig, skulde det blevet staaende indtil denne Dag. Es. 14, 13. 1 Mos. 19, 1 fg.

24. Dog siger jeg eder: Det skal gaa Sodomias Land taaleligere paa Dommens Dag end dig. 10, 15.

25. Paa den samme Tid udrød Jesus og sagde: Jeg priser dig, Fa- der, Himmels og Jordens Herre, at du har skjult dette for Vise og Forstandige og aabenbart det for Umyndige. Luk. 10, 21. 1 Kor. 1, 27.

26. Ja, Fader, thi saaledes var det behageligt for dig.

27. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader, og Ingen kjender Sø- nen, uden Faderen, og Ingen kjen- der Faderen, uden Sønnen og den, hvem Sønnen vil aabenbare det.

28, 18. Joh. 3, 35; 17, 2; 1, 18; 6, 46.

28. Kommer hid til mig, Alle, som arbeide og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile! Jer. 31, 25.

29. Tager mit Aag paa eder og læ- rer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulde I finde Hvile for eders Sjæle!

Sak. 9, 9. Jer. 6, 16.

30. Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let. Fil. 4, 13. 1 Joh. 5, 3.

12. KAPITEL.

Disciplene plukke Aks paa Sabbaten, 1-9. Jesus helbreder en visnen Haand, 9-16; helbreder, er ydmyg, 16-21; helbreder en Besat, spottes og forsværer sig, taler om Bespottelse mod den Hellig-Aand, 22-45; kalder sine Disciple sine Nærpaars- rende, 46-50.

Nor. 31

PA A den samme Tid gik Jesus gjen- nem Sæden paa Sabbaten; men hans Disciple hungrede og begyndte at plukke Aks og at æde.

1. Men da Farisæerne saa det, sagde de til ham: Se, dine Disciple gjøre det, som det ikke er tilladt at gjøre paa Sabbaten.

2. Men han sagde til dem: Have I ikke læst, hvad David gjorde, da han og de, som vare med ham, hungrede, 1 Sam. 21, 6.

3. Hvorledes han gik ind i Guds Hus og aad Skuebrøden, som det ikke var ham tilladt at æde, ei heller dem, som vare med ham, men alene Presterne? 2 Mos. 25, 30. 3 Mos. 24, 9.

4. Eller have I ikke læst i Loven, at Presterne paa Sabbaten vanhellige Sabbaten i Templet og ere dog uskyldige? 4 Mos. 28, 9.

5. Men jeg siger eder, at her er den, som er større end Templet.

Mal. 3, 1.

6. Men dersom I vidste, hvad det er: Jeg har Behag i Miskundhed og ikke i Offer, da havde I ikke fordømt de Uskyldige.

Hos. 6, 6. Mika 6, 8. Matt. 9, 13.

7. Thi Menneskens Søn er Herre ogsaa over Sabbaten.

8. Og han gik derfra og kom i de- res Synagoge. Mark. 3, 1 fg. Luk. 6, 6 fg.

9. Og se, der var et Menneske, som havde en visnen Haand. Og de spurgte ham og sagde: Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten? — forat de kunde anklage ham.

Luk. 13, 14; 14, 3. Joh. 9, 16.

10. Men han sagde til dem: Hvil- ket Menneske er der iblandt eder, som har eet Faar og, dersom det falder i en Grav paa Sabbaten, ikke ta- ger fat paa det og drager det op?

5 Mos. 23, 4.

11. Hvor meget bedre er nu et Menneske end et Faar? Derfor er det tilladt at gjøre Godt paa Sab- baten.

12. Da sagde han til hint Menne- ske: Udræk din Haand! Og han rakte den ud, og den blev sund igjen, som den anden.

13. Men Farisæerne gik ud og holdt Raad med ham, hvorledes de kunde ombringe ham.

14. Men da Jesus mærkede det, veg han bort derfra. Og meget Folk fulgte ham, og han helbredede dem alle.

16. Og han bød dem strengelig, at de ikke skulde aabenbare ham, 9, 30.

17. Forat det skulde fuldkommes, som er talt ved Profeten Esaias, der siger: Es. 42, 1 fg.

18. Se, min Tjener, som jeg har udvalgt, min Elskelige, i hvem min Sjæl har Velbehag; jeg vil give ham min Aand, og han skal forkynde Hedningerne Ret. 3, 17; 17, 5. Es. 11, 2.

19. Han skal ikke trætte, ei heller raabe, ei heller skal Nogen høre hans Røst paa Gaderne.

20. Han skal ikke sønderbryde det knækkede Rør og ei udslukke den ryggede Tande, indtil han faar udført Retten til Seiler.

21. Og Hedningerne skulle haabe paa hans Navn. Es. 11, 10. Rom. 15, 12.

22. Da blev en Besat ført til ham, som var blind og stum, og han helbredede ham, saa den Blinde og Stumme baade talte og saa. 9, 32.

23. Og alt Folket forføredes og sagde: Mon denne ikke er den Davids Søn?

24. Men da Farisæerne hørte det, sagde de: Denne uddriver ikke Djævle uden ved Be'elzebub, Djævlens Øverste. 9, 34. Mark. 3, 22 fg.

25. Men da Jesus vidste deres Tanker, sagde han til dem: Hvert Rige, som bliver splidagtigt med sig selv, vorder øde, og hver Stad eller Hus, som bliver splidagtigt med sig selv, vil ikke blive bestandigt.

Joh. 2, 25. Luk. 11, 17 fg.
26. Og om Satan uddriver Satan, da er han splidagtigt med sig selv; hvorledes skal da hans Rige blive bestandigt?

27. Og dersom jeg uddriver Djævle ved Be'elzebub, ved hvem uddrive da eders Børn dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

28. Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Aand, da er jo Guds Rige kommet til eder.

29. Eller hvorledes kan Nogen gaa ind i den Stærkes Hus og frarøve ham hans Redskaber, udenat han først binder den Stærke? Og da kan han plyndre hans Hus. Es. 49, 24.

30. Hvo der ikke er med mig, er mod mig, og hvo der ikke samler med mig, adspredes. Mark. 9, 40.

31. Derfor siger jeg eder: Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene; men Bespottelse mod Aanden skal ikke forlades Menneskene. Mark. 3, 28. Luk. 12, 10. 1 Joh. 5, 16. Hebr. 6, 4 fg. 10, 26.

32. Og hvo der taler et Ord mod Menneskens Søn, ham skal det forlades; men hvo der taler mod den Hellig-Aand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ei heller i den tilkommende.

33. Lader enten Træet være godt og dets Frugt god, eller lader Træet være raadent og dets Frugt raadent; thi Træet kjendes paa Frugten.

7, 16, 17. Luk. 6, 44.
34. I Øgleunger! Hvorledes kunne I tale Godt, I, som ere onde? Thi af Hjertets Overflødighed taler Munden. 3, 7, 23, 33. Luk. 6, 45.

35. Et godt Menneske bærer gode Ting frem af Hjertets gode Forraad, og et ondt Menneske bærer onde Ting frem af det onde Forraad. 15, 19.

36. Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talt.

Rom. 2, 16. 1 Pet. 4, 5. Ef. 4, 26.
37. Thi af dine Ord skal du kendes retfærdig, og af dine Ord skal du fordømmes. Ef. 5, 6.

38. Da svarede nogle af de Skriftlærde og Farisæerne og sagde: Mester! Vi ville se et Tegn af dig.

16, 1 fg. Mark. 8, 11, 12. Luk. 11, 16. 29-32. 1 Kor. 1, 22.

39. Men han svarede og sagde til dem: En ond og utro Slægt begjærer Tegn, og der skal intet Tegn gives den, uden Profeten Jonas's Tegn.

Hos. 1, 3; 4, 12.
40. Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Fiskens Bug, saa skal Menneskens Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skjød.

Jon. 2, 1, 2.
41. Mændene af Ninive skulle opstaa i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken, og se, her er Mere end Jonas. Jon. 3, 5.

42. Dronningen fra Sønden skal opstaa i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Ender for at høre Salomons Visdom, og se, her er Mere end Salomon. 1 Kong 10, 1.

43. Men naar den urene Aand faar ud af Mennesket, vandrer han gjennem tørre Steder, søger Hvile og finder den ikke. Luk. 11, 24-26.

44. Da siger han: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af.

Og naar han kommer, finder han det ledigt, felet og prydet.

45. Saa gaar han hen og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end han selv, og naar de komme ind, bo de der; og det Sidste bliver værre med det Menneske, end det Første. Saaledes skal det og gaa denne onde Slægt. 2 Pet. 2, 20. Hebr. 6, 4 fg. 10, 26.

46. Men der han endnu talte til Folket, se, da stode hans Moder og hans Brødre udenfor og begjærede at tale med ham. Mark. 3, 31 fg. Luk. 8, 19 fg.

47. Da sagde En til ham: Se, din Moder og dine Brødre staa udenfor og begjære at tale med dig.

48. Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: Hvem er min Moder, og hvem ere mine Brødre?

49. Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: Se, min Moder og mine Brødre!

50. Thi hvo der gjør min Faders Vilje, som er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder. 7, 21

1 Tess. 4, 3. Joh. 15, 14. 2 Kor. 6, 18. Hebr. 2, 11.

13. KAPITEL.

Jesustaler i Lignelser om Sædemanden, 1-23, om Ukruddet iblandt Hveden, 24-30 og 36-43, sammenligner Himmeriges Rige med et Senepakorn, 31. 32, en Surdeig, 33-35, en Skat, 44, en kostelig Perle, 45, 46, et Fiskegarn, 47-52, foragtes i Nazaret, 53-58.

MEN den samme Dag gik Jesus ud af Huset og satte sig ved Søen.

Mark. 4, 1 fg.

2. Og meget Folk forsamledes til ham, saa han steg i Skibet og satte sig, og alt Folket stod paa Strandbredden.

3. Og han talte Meget til dem i Lignelser og sagde: Se, en Sædemand gik ud for at saa.

Luk. 8, 4 fg. Sak. 6, 12.

4. Og idet han saae, faldt Noget ved Veien, og Fuglene kom og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Stengrunden, hvor det ikke havde megen Jord, og det voksede snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men da Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Men Noget faldt iblandt Tornene, og Tornene voksede op og kvalte det.

8. Men noget faldt i den gode Jord og bar Frugt, Noget hundrede Fold, Noget seksti Fold, og Noget tretti Fold.

9. Hvo der har Øren at høre med, han høre! 11, 15. Mark. 7, 16.

10. Og Disciplene gik til ham og sagde til ham: Hvi taler du til dem i Lignelser?

11. Men han svarede og sagde til dem: Fordi det er eder givet at kjende Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet. 11, 25; 16, 17. 1 Kor. 2, 7-10. 1 Joh. 2, 27.

12. Thi hvo der har, ham skal gives, og han skal have Overflod; men hvo der ikke har, ham skal endog fratages det, han har.

Ordsp. 1, 5. Matt. 25, 29. Luk. 19, 26.

13. Derfor taler jeg til dem i Lignelser; thi seende se de ikke, og hørende høre de ikke og forstaa ikke heller.

14. Og paa dem fuldkommes Esaias's Spaadom, som siger: Med Hørelsen skulle I høre og ingenlunde forstaa, og seende skulle I se og ingenlunde kjende. Es. 6, 9, 10. Joh. 12, 40. Ap. G. 28, 26. 27. Rom. 11, 8.

15. Thi dette Folks Hjerter er blevet forhærdet, og de høre besværlig med Ørene og tillukke sine Øine, forat de ikke skulle se med Øinene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, og jeg helbrede dem.

16. Men salige ere eders Øine, at de se, og eders Øren, at de høre.

16, 17. Luk. 10, 23 fg.

17. Thi sandelig siger jeg eder, at mange Profeter og Retfærdige have begjæret at se det, I se, og have ikke set det, og at høre det, I høre, og have ikke hørt det.

18. Saa hører nu I Lignelsen om Sædemanden:

19. Naar Nogen hører Rigets Ord og ikke forstaa det, da kommer den Onde og Hver bort det, som er saet i hans Hjerter; dette er den, som er saet ved Veien.

20. Men den, som er saet paa Stengrunden, er den, som hører Ordet og annammer det straks med Glæde. Es. 58, 2 fg. Joh. 5, 35.

21. Men han har ikke Rod i sig, men bliver ved til en Tid; men naar Trængsel eller Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges han straks.

2 Tim. 4, 16.

22. Men den, som er saet iblandt

Tornene, er den, som hører Ordet, og denne Verdens Bekymring og Rigdommens Forførelse kvæler Ordet, og han bliver uden Frugt.

1 Tim. 6, 9. Matt. 19, 22.

23. Men den, som er saadet i den gode Jord, er den, som hører Ordet og forstaar det og bærer ogsaa Frugt, og En bærer hundrede Fold, en Anden seksti Fold, og en Anden tretti Fold.

24. Han fremsatte en anden Lignelse for dem og sagde: Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som saae gode Sæd i sin Ager

25. Men da Menneskene sov, kom hans Fiende og saede Klinte blandt Hveden og gik bort.

26. Men da Grøden voksede op og bar Frugt, da lod ogsaa Klinten sig tilsyne.

27. Men Husbondens Tjenere kom frem og sagde til ham: Herre! Saaede du ikke god Sæd i din Ager? Hvorfor har den da Klinten?

28. Men han sagde til dem: Det har et fiendsk Menneske gjort. Da sagde Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle gaa bort og luge den af?

29. Men han sagde: Nei, forat I ikke skulle tilligemed den rukke Hveden op, naar I luge Klinten af.

30. Lader dem begge vokse tilsammen indtil Høsten! Og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstfolkene: Sanker først Klinten sammen og binder den i Knipper for at opbrænde den, men samler Hveden i min Lade!

2 Tim. 2, 20. Matt. 3, 12.

31. Han fremsatte en anden Lignelse for dem og sagde: Himmeriges Rige ligner et Senepskorn, som et Menneske tog og saede i sin Ager.

Mark. 4, 31 fg. Luk. 13, 19.

32. Det er vel mindre end al anden Sæd; men naar det vokser op, er det større end Madurterne og bliver et Træ, saa Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.

33. Han sagde dem en anden Lignelse: Himmeriges Rige ligner en Surdeig, som en Kvinde tog og skjulte i tre Maader Mel indtil det blev syret altsammen. Luk. 13, 21.

34. Alt dette talte Jesus til Folket i Lignelser, og uden Lignelse talte han ikke Noget til dem, Mark. 4, 33 fg.

35. Forat det skulde fuldkommes, som er talt ved Profeten, som siger: Jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg vil udsæde det, som har været

skjult fra Verdens Grundvold blev lagt. Ps. 78, 2. Rom. 16, 26.

36. Da lod Jesus Folket fare og kom til Huset; og hans Disciple gik til ham og sagde: Forklar os Lignelsen om Klinten paa Ageren!

37. Men han svarede og sagde til dem: Den, som saar den gode Sæd, er Menneskens Søn;

38. men Ageren er Verden; men den gode Sæd er Rigets Børn; men Klinten er den Ondes Børn;

1 Kor. 3, 9. Joh. 8, 44.

Ap. G. 13, 10. 1 Joh. 3, 8.

39. men Fienden, som saede den, er Djævelen; men Høsten er Verdens Ende; men Høstfolkene ere Englene.

1 Mos. 3, 13.

40. Derfor, ligesom Klinten saukes og opbrændes med Ild, saaledes skal det ske ved denne Verdens Ende.

41. Menneskens Søn skal udsende sine Engle, og de skulle sanke af hans Rige alle Forargelser og dem, som gjøre Uret, 26, 31.

42. og de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. 8, 12; 22, 13; 24, 51.

43. Da skulle de Retfærdige skinne som Solen i sin Faders Rige. Hvo der har Øren at høre med, han høre! Dan. 12, 3. 1 Kor. 15, 42 fg. Matt. 11, 15.

44. Atter ligner Himmeriges Rige en Skat, skjult i en Ager, som et Menneske fandt og skjulte, og han gik af Glæde derover hen og solgte alt det, han havde, og købte den Ager. Fil. 3, 7. Matt. 13, 24-

45. Atter ligner Himmeriges Rige en Kjøbmand, som søgte efter gode Perler,

46. og da han fandt en meget kostelig Perle, gik han bort og solgte alt det, han havde, og købte den.

47. Atter ligner Himmeriges Rige et Garn, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags;

48. naar det er fuldt, drage de det op paa Strandbredden og sidde og sanke de gode Fiske sammen i Kar, men de raadne kaste de ud.

49. Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende: Englene skulle udgaa og skille de Onde ud fra de Retfærdige. 25, 32.

50. og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. V. 42.

51. Jesus siger til dem: Forstode I alt dette? De sige til ham: Ja, Herre!

52. Men han sagde til dem: Der-

for er enhver Skriftlærd, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom en Husbonde, der bærer frem af sit Forraad nye og gamle Ting.

53. Og det begav sig, da Jesus havde endt disse Lignelser, drog han bort derfra Mark. 6, 1 fg.

54. Og han kom til sin Fædrene-
stad og lærte dem i deres Synagoge, saa de forundredes sig saare og sagde: Hvorfra har denne saadan Visdom og de kraftige Gjæringer? Luk. 4, 16.

55. Er ikke denne Tømmermandens Søn? Heder ikke hans Moder Maria, og hans Brødre Jakob og Joses og Simon og Judas,

12, 46. Joh. 6, 42; 7, 3.

56. og ere ikke alle hans Søstre hos os? Hvorfra har da denne alt dette?

57. Og de forargedes over ham. Men Jesus sagde til dem: En Profet er ikke foragtet uden i sit Fædrene-land og i sit Hus. 11, 6. Luk. 4, 24.

58. Og han gjorde ikke der mange kraftige Gjæringer for deres Vantrøes Skyld.

14. KAPITEL.

Herodes mener, at Johannes, som han havde ladet halslægge, er opreist fra de Døde, 1-12; Jesus bespiser 5000 Mænd, 13-21; gaar paa Vandet, hvilket og Peter gjør, 22-34; helbreder, 35, 36.

PAA den samme Tid hørte Fjerdingstyrsten Herodes Rygtet om Jesus. Mark. 6, 14 fg. Luk. 9, 7 fg.

2. Og han sagde til sine Tjenere: Denne er Johannes den Døber; han er opreist fra de Døde, og derfor te de kraftige Gjæringer sig i ham.

3. Thi Herodes havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham i Fængsel for Herodias's, sin Broder Filips Hustrues, Skyld. Luk. 3, 19, 20.

4. Thi Johannes sagde til ham: Det er dig ikke tilladt at have hende. 3 Mos. 18, 16.

5. Og han havde gjerne slaaet ham ihjel, men frygtede for Folket; thi de holdt ham for en Profet. 21, 26. Luk. 20, 6.

6. Men da Herodes holdt sin Fødselsdag, dansede Herodias's Datter for dem, og hun behagede Herodes. Hos. 7, 5.

7. Derfor lovede han med Ed at give hende, hvad hun begjærede. Est. 5, 6.

8. Men da hun var forud undervist af sin Moder, sagde hun: Giv mig

hid Johannes den Døbers Hoved paa et Fad!

9. Og Kongen blev bedrøvet; men formedelst Ederne og for deres Skyld, som sade med ham tilbords, befalede han, at det skulde gives hende.

10. Og han sendte Bud og lod Johannes halslægge i Fængslet.

11. Og hans Hoved blev baaret frem paa et Fad og givet Pigen, og hun bar det til sin Moder.

12. Da kom hans Disciple og toge Legemet og jorde det; og de kom og forkyndte Jesus det.

13. Og da Jesus hørte det, veg han bort derfra i et Skib til et øde Sted for sig selv; og da Folket hørte det, fulgte de ham tilfods fra Stæderne. Mark. 6, 32 fg. Luk. 9, 10 fg. Joh. 6, 1 fg.

14. Og da Jesus gik frem, saa han meget Folk, og han ynkedes inderlig over dem og helbredede deres Syge. 9, 36.

15. Men da det var blevet Aften, gik hans Disciple til ham og sagde: Stedet er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Folket fare, forat de kunne gaa hen i Byerne og købe sig Mad!

16. Men Jesus sagde til dem: De behøve ikke at gaa bort; giver I dem at æde!

17. Men de sagde til ham: Vi have her kun fem Brød og to Fiske.

18. Men han sagde: Henter mig dem hid!

19. Og han bød Folket sætte sig ned paa Græsset og tog de fem Brød og de to Fiske, saa op til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og gav sine Disciple Brødene, men Disciplene gave Folket dem. 15, 36; 26, 26. Luk. 24, 30.

20. Og de aade alle og bleve mætte, og de opsamlede det, der blev tilovers af Stykkerne, tolv Kurve fulde.

21. Men de, som aade, vare henvend fem tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn.

22. Og straks nødte Jesus sine Disciple til at gaa i Skibet og fare over før ham til hin Side, indtil han fik ladet Folket fare. Mark. 6, 45 fg. Joh. 6, 16 fg.

23. Og da han havde ladet Folket fare, gik han for sig selv op paa Bjerget for at bede. Men da det var blevet Aften, var han alene der. Luk. 6, 12; 9, 18.

24. Men Skibet var allerede midt

paa Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden var dem imod.

25. Men i den fjerde Nattevagt kom Jesus til dem, vandrende paa Søen.

26. Og da Disciplene saa ham vandre paa Søen, bleve de forskrækkede og sagde: Det er et Spøgelse! Og de raabte af Frygt. Luk. 24, 37.

27. Men Jesus talte straks til dem og sagde: Værer frimodige, det er mig; frygter ikke!

28. Men Peter svarede ham og sagde: Herre, dersom det er dig, da byd mig komme til dig paa Vandet!

29. Men han sagde: Kom! Og Peter traadte ud af Skibet og vandrede paa Vandet for at komme til Jesus.

30. Men da han saa det haarde Veir, frygtede han, og da han begyndte at synke, raabte han og sagde: Herre, frels mig! 8, 25.

31. Og Jesus udrakte straks Haanden og tog fat paa ham og sagde til ham: Du lidet Troende! Hvi tvivlede du? 8, 26. Jak. 1, 6.

32. Og da de steg ind i Skibet, stillede Vinden.

33. Men de, som vare i Skibet, kom og faldt ned for ham og sagde: Du ersandelig Guds Søn. 16, 16.

34. Og da de vare farne over, kom de til Gennesarets Land.

35. Og da Folket paa samme Sted kjendte ham, sendte de Bud i hele Landet deromkring og førte alle dem, som havde ondt, til ham.

Mark. 8, 53 fg.

36. Og de bøde ham, at de kun maatte røre ved Sømmen paa hans Klædebon, og alle de, som rørte derved, bleve helbredede. 9, 21.

15. KAPITEL.

Jesus lærer, hvad der gjør Menneske urent, og læster Farisæernes Hykleri og Blindhed, 1-20; prøver og banker den kanaanæiske Kvinde, 21-28; helbreder Mange og bespiser 400 Mænd, 29-39.

DA kom Skriftlærde og Farisæere fra Jernsalem til Jesus og sagde: Mark. 7, fg.

2. Hvi overtræde dine Disciple de Gamles Anordning? Thi de tvætte ikke sine Hænder, naar de æde Brød.

3. Men han svarede og sagde til dem: Hvi overtræde ogsaa I Guds Bud for eders Anordnings Skyld?

4. Thi Gud har budet, sigende: Ær Fader og Moder! og: Hvo der

bander Fader eller Moder, skal visse- lig dø. 2 Mos. 20, 12; 21, 17.

3 Mos. 20, 9. Ordsp. 30, 30.

5. Men I sige: Hvo der siger til Fader eller Moder: Det er en Gave til Templet, det, hvormed du skulde værret hjulpen af mig, han skal ingenlunde ære sin Fader eller sin Moder. Ordsp. 24, 24

6. Og I have tilintetgjort Guds Bud for eders Anordnings Skyld.

7. I Hyklere! Rettelig har Esaias spaaet om eder, idet han sagde:

Es. 29, 13.

8. Dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund og serer mig med Læberne; men deres Hjerter er langt borte fra mig. Es. 53, 31.

9. Men de dyrke mig forglæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud.

5 Mos. 4, 2. Kol. 2, 12-23. Tit. 1, 14.

10. Og han kaldte Folket til sig og sagde til dem: Hører til og forstaar!

11. Ikke det, som indkommer i Munden, gjør Mennesket urent; men det, som udgaar af Munden, det gjør Mennesket urent.

Ap. G. 10, 15. Rom. 14, 14, 17.

12. Da gik hans Disciple frem og sagde til ham: Ved du, at Farisæerne have forarget sig, da de hørte denne Tale?

13. Men han svarede og sagde: Enhver Plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal med Rod oprykket. Joh. 15, 2. Ap. G. 5, 33, 39.

14. Lader dem fare! Blinde ere Blindes Velleedere; men naar en Blind leder en Blind, da falde de begge i Graven. 23, 24. Luk. 6, 39.

15. Men Peter svarede og sagde til ham: Forklar os denne Lignelse! 16. Men Jesus sagde: Ere ogsaa I endnu uforstandige? 16, 9.

17. Forstaa I endnu ikke, at alt det, som kommer ind i Munden, gaar i Bugen og bliver udkastet ad den naturlige Gang?

18. Men det, som gaar ud af Munden, kommer ud af Hjertet, og det gjør Mennesket urent.

Jak. 3, 6, 10; 1, 14.

19. Thi af Hjertet udkomme onde Tanker, Mord, Hor, Skjærløvet, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Bespottelser. 1 Mos. 6, 5. Jer. 17, 9. Matt. 15, 35.

20. Disse ere de Ting, som gjøre Mennesket urent; men at æde med

utvattede Hænder gjør ikke Mennesket urent.

21. Og Jesus gik bort derfra og drog hen til Tyrus's og Sidóns Egne. Mark. 7, 24 fg.

22. Og se, en kanansæisk Kvinde kom fra de samme Egne, raabte og sagde til ham: Herre, Davids Søn, forbarm dig over mig! Min Datter plaget ilde af Djævelen.

23. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bøde ham og sagde: Skild dig af med hende, thi hun raaber efter os!

24. Men han svarede og sagde: Jeg er ikke udsendt, uden til de fortabte Faar af Israels Hus.

10, 6. Ap. G. 13, 46. Rom. 15, 8.
25. Men hun kom og tilbad ham og sagde: Herre, hjælp mig!

26. Men han svarede og sagde: Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde.

27. Men hun sagde: Ja, Herre! Men ogsaa de smaa Hunde æde dog af de Smuler, som falde fra deres Herrer's Bord.

28. Da svarede Jesus og sagde til hende: O Kvinde! Din Tro er stor; dig ske, som du vil! Og hendes Datter blev karsk fra den samme Time. 8, 10.

29. Og Jesus gik bort derfra og kom til den gallæiske Sø, og han gik op paa Bjerget og satte sig der. 8, 10.

30. Og meget Folk kom til ham, som havde med sig Halte, Blinde, Stumme, Krøblinger og mange Andre, og de lagde dem for Jesu Fødder, og han helbredede dem, Mark. 7, 31.

Es. 35, 5. Matt. 11, 5; 14, 35.
31. saa Folket forundrede sig, da de saa, at Stumme talte, Krøblinger vare helbredede, Halte gik, og Blinde saa; og de prisede Israels Gud.

32. Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: Jeg ynkes inderlig over Folket, thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage og have ikke Noget at æde; og lade dem fastende fare vil jeg ikke, forat de ikke skulde forsmægte paa Velen. Mark. 8, 1 fg.

33. Og hans Disciple sagde til ham: Hvorfra skulde vi faa saa mange Brød i en Ørken, at vi kunne møtte saa meget Folk?

34. Og Jesus sagde til dem: Hvor mange Brød have I? Men de sagde: Syv og nogle faa smaa Fiske.

35. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden.

36. Og han tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem og gav sine Disciple dem, men Disciplene Folket.

37. Og de aade alle og blev mættede, og de opsamlede det, der blev tilovers af Stykkerne, syv Kurve fulde. 3 Kong. 4, 42-44.

38. Men de, som aade, vare fire tusinde Mænd foruden Kvinder og Børn.

39. Og da han havde ladet Folket fare, gik han i Skibet og kom til Magdalas Grænser.

16. KAPITEL.

Jesus trettesætter Farisæerne, som begjærede Tegn, 1-4, adværer for deres Surdeig, 5-12. Peter bekvænder, at Jesus er Guds Søn, 13-20. Jesus taler om sin Lidelse, trettesætter Peter, 21-23, taler om Fornægtelse og sin Tilkommelse, 24-28.

OG Farisæerne og Sadducæerne gik frem, fristede ham og begjærede, at han vilde vise dem et Tegu fra Himmelen.

Mark. 8, 11 fg. Luk. 11, 16. Matt. 12, 38.

2. Men han svarede og sagde til dem: Naar det er blevet Aften, sig I: Det bliver en skjøn Dag, thi Himmelen er rød,

3. og om Morgen: Det bliver Storm idag, thi Himmelen er rød og mørk. I Hyklere! Himmelenes Skikkelse vide I at bedømme; kunne I ikke ogsaa bedømme Tidernes Tegn? Luk. 12, 54 fg.

4. En ond og utro Slægt begjærer Tegn, og der skal intet Tegn gives den, uden Profeten Jonas's Tegn. Og han forlod dem og gik bort. 12, 39. Jon. 2, 1. Luk. 11, 30.

5. Og da hans Disciple kom over til hin Side, havde de glemt at tage Brød med.

6. Men Jesus sagde til dem: Ser til og tager eder i Vare for Farisæernes og Sadducæernes Surdeig! Mark. 8, 15 fg. Luk. 12, 1. Gal. 5, 9. 1 Kor. 5, 6.

7. Da tænkte de ved sig selv og sagde: Vi have ikke taget Brød med?

8. Men da Jesus vidste det, sagde han til dem: I lidet Troende! Hvi tænke I ved eder selv paa, at I ikke have taget Brød med?

9. Forstaa I endnu ikke? Komme I heller ikke i Hu de fem Brød iblandt de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I da samlede op,

14, 17. Joh. 6, 9 fg.

10. ei heller de syv Brød blandt de fire Tusinde, og hvor mange Kurve I da samlede op? 13, 34. 37. Mark. 8, 8, 9.

11. Hvorledes forstaa I da ikke, at det ikke var om Brød, jeg sagde eder, at I skulde tage eder i Vare for Farisæernes og Sadducæernes Surdeig?

12. Da forstode de, at han ikke havde sagt, at de skulde tage sig i Vare for Brøddets Surdeig, men for Farisæernes og Sadducæernes Lærdom.

13. Men da Jesus var kommen til Egnen om Cæsarea Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: Hvem sige Menneskene mig, Menneskens Søn, at være? Mark. 8, 27 fg. Luk. 9, 18 fg.

14. Men de sagde: Nogle sige, at du er Johannes den Døber, men Andre Elias, men Andre Jeremias eller en af Profeterne. 14, 2.

15. Han siger til dem: Men I, hvem sige I mig at være?

16. Da svarede Simon Peter og sagde: Du er Christus, den levende Guds Søn. 14, 33. Joh. 6, 69; 11, 27.

Ap. G. 8, 37; 9, 20. 1 Joh. 4, 15.

17. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon, Jonas's Søn; thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.

Gal. 1, 16. Matt. 11, 27.

18. Men nu siger ogsaa jeg dig, at du er Peter, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den. Joh. 1, 43.

19. Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene.

18, 18. Joh. 20, 23. 2 Kor. 10, 8.

20. Da bød han sine Disciple, at de ikke skulde sige Nogen, at han var Christus. 17, 9.

21. Fra den Tid begyndte Jesus at give sine Disciple tilkjende, at det burde ham at gaa hen til Jerusalem og lide Meget af de Ældste og Ypperstepresterne og de Skriftlærde og ihjelslaaes og opstaa den tredje Dag.

17, 23 fg. 30, 17. 18; 27, 63.

22. Og Peter tog ham til sig, begyndte at irettesætte ham og sagde: Herre, spar dig selv! Dette ske dig ingenlunde!

23. Men han vendte sig og sagde til Peter: Vig bag mig, Satan! Du er mig til Forargelse; thi du san-

ser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskenes er.

24. Da sagde Jesus til sine Disciple: Vil Nogen komme efter mig, han fornegte sig selv og tage sit Kors op og følge mig!

10, 34. Luk. 9, 23-27; 14, 27.

25. Thi hvo der vil frelse sit Liv, skal miste det; men hvo der mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.

Luk. 17, 33. Joh. 12, 25.

26. Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl? Eller hvad vil et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? Ps. 49, 9.

27. Thi Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle, og da skal han betale Enhver efter hans Gjerning.

25, 31; 26, 64. Job 24, 11. Ps. 62, 13.

Rom. 2, 6, 8 Kor. 5, 10. Aab. 2, 23.

28. Sandelig siger jeg eder: Der er Nogle af dem, som her staa, der ingenlunde skulle smage Døden, før end dese Menneskens Søn komme i sit Rige. Mark. 9, 1.

17. KAPITEL.

Jesus forklares paa Bjerget, 1-9, taler om Elias, 10-13; helbreder en Maanesyg, 14-21, forkynder sin Lidelse, 22, 23, giver Skat, 24-27.

Og seks Dage derefter tog Jesus Peter og Jakob og hans Broder Johannes med sig og førte dem afsides op paa et høit Bjerg.

Mark. 9, 2 fg. Luk. 9, 28 fg.

2. Og han blev forvandlet for deres Øine, og hans Ansigt skinnedesom Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset. Fil. 3, 21. Matt. 13, 43.

3. Og se, Moses og Elias bleve seede af dem og talte med ham.

4. Da svarede Peter og sagde til Jesus: Herre! Her er det ogsaa til være; vil du, da ville vi gjøre tre Bølger her, dig en og Moses en og Elias en.

5. Da han endnu talte, se, da overskyggede en klar Sky dem, og se, en Røst kom ud af Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg har Velbehag; hør her ham!

Es. 42, 1. Matt. 3, 17. Joh. 1, 34.

Kol. 1, 13. 5 Mos. 14, 15.

6. Og da Disciplene hørte det, faldt de paa sit Ansigt og frygtede saare.

7. Og Jesus traadte frem, rørte ved dem og sagde: Staa op og frygt ikke!

8. Men da de opløftede sine Øine, saa de Ingen, uden Jesus alene.

9. Og da de gik ned af Bjerget, bød Jesus dem og sagde: I skulle ikke sige Nogen dette Syn, førend Menneskens Søn er opstanden fra de Døde.

10. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Hvi sige da de Skriftlærde, at Elias bør komme først?

11. Men Jesus svarede og sagde til dem: Elias kommer vel først og skal skikke alle Ting tilrette; Luk. 1, 17.

12. men jeg siger eder, at Elias er allerede kommen, og de erkjendte ham ikke, men gjorde med ham, hvad de vilde; saaledes skal ogsaa Menneskens Søn lide af dem. 14, 9 fg.

13. Da forstode Disciplene, at han havde talt til dem om Johannes den Døber.

14. Og da de kom til Folket, gik et Menneske til ham og faldt paa Knæ for ham og sagde:

Mark. 9, 17 fg. Luk. 9, 37 fg.

15. Herre, forbarm dig over min Søn! Thi han er maanesyg og lider meget Ondt, thi han falder ofte i Illden og ofte i Vandet;

16. og jeg bragte ham hen til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.

17. Men Jesus svarede og sagde: O du vantro og forventede Slægt! Hvor længe skal jeg være hos eder? Hvor længe skal jeg taale eder? Bring her ham hid!

18. Og Jesus truede ham, og Djævelen for ud af ham, og Drengen blev kærsk fra den samme Stund.

19. Da gik Disciplene til Jesus i Enrum og sagde: Hvi kunde ikke vi uddrive ham?

20. Men Jesus sagde til dem: For eders Vantroes Skyld. Thi sandelig siger jeg eder: Dersom I have Tro som et Senepskorn, da skulle I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen! og det skal flytte sig, og Intet skal være eder umuligt.

Mark. 11, 23. Luk. 17, 6. 1 Kor. 13, 2.

21. Men dette Slags farer ikke ud, uden ved Bøn og Faste.

22. Men da de vandrede om i Galilæa, sagde Jesus til dem: Menneskens Søn skal overgives i Menneskers Hænder,

23. og de skulle slaa ham ihjel, og

Nor. 31*

han skal opreises paa den tredje Dag. Og de bleve saare bedrøvede.

24. Men da de kom til Kapernaum, gik de, som indkrævede Tempelskatten, til Peter og sagde: Betaler ikke eders Mester Tempelskatten?

25. Han sagde: Jo. Og da han kom ind i Huset, forekom Jesus ham og sagde: Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Kongerne paa Jorden Told eller Skat, af sine egne Børn eller af Fremmede? 22, 21. Rom. 13, 7.

26. Peter siger til ham: Af Fremmede. Jesus sagde til ham: Saa ere jo Børnene frie.

27. Men forat vi ikke skulle forarge dem, saa gaa hen til Søen, kast en Krog og tag den første Fisk, som kommer op! Og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater*; tag denne og giv dem den for mig og dig!

Luk. 23, 2. * en Mynt.

18. KAPITEL.

Jesus lærer Disciplene at sty Hovmod og Forargelser, 1-10, at han er kommen for at frelse, 11-14, taler om, hvorledes vi skulle forholde os mod en Broder, som synder mod os, om at binde og løse, 15-16, om forenet Bøn, 19, 20, om at tilgive, 21, 22, hvilket han forklarer ved Lignelsen om den gjældbundne Tjener, 23-35.

PA A den samme Tid gik Disciplene til Jesus og sagde: Hvo er den Største i Himmeriges Rige?

5, 19. Mark. 9, 33 fg. Luk. 9, 46 fg.

2. Og Jesus kaldte et lidet Barn til sig og stillede det midt iblandt dem

3. og sagde: Sandelig siger jeg eder: Udenat I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.

19, 14. Mark. 10, 14.

4. Derfor, hvo der fornædrer sig selv som dette Barn, han er den Største i Himmeriges Rige.

5. Og hvo der annammer eet saadant Barn i mit Navn, annammer mig.

6. Men hvo der forarger een af disse Smaa, som tro paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. Luk. 17, 1. 2.

7. Ve Verden for Forargelserne! Thi det er nødvendigt, at Forargelser komme; dog ve det Menneske, ved hvem Forargelsen kommer!

1 Kor. 11, 19. 2 Tess. 2, 11. 12.

8. Men dersom din Haand eller din Fod forarger dig, da hug den af og kast den fra dig! Det er dig bedre at gaa som Hall eller Krabbling ind til Livet, end at have to Hænder og to Fødder og kastes i den evige Ild.

5, 30. Kol. 3, 5.

9. Og dersom dit Øie forarger dig, da riv det ud og kast det fra dig! Det er dig bedre at gaa ensøt ind til Livet, end at have to Øine og kastes i Helvedes Ild.

10. Ser til, at I ikke foragte een af disse Smaa! Thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene se altid min Faders Aasyn, som er i Himlene.

Ps. 34, 8.

11. Thi Menneskens Søn er kommen for at frelse det, som var fortabt.

Luk. 19, 10.

12. Hvad tykkes eder? Om et Menneske havde hundrede Faar, og eet af dem for vild, forlader han da ikke de ni og nitti paa Bjergene og gaar bort og leder efter det, som var faret vild?

Luk. 15, 4 fg.

13. Og hævder det sig, at han finder det, sandelig siger jeg eder, at han glæder sig over det mere end over de ni og nitti, som ikke fore vild.

14. Saaledes er det ikke eders Faders Vilje, som er i Himlene, at een af disse Smaa skal fortabes.

2 Pet. 3, 9.

15. Men om din Broder synder mod dig, saa gak hen og irettesæt ham mellem dig og ham alene! Hører han dig, da har du vundet din Broder.

3 Mos. 19, 17. Ordsp. 17, 10.

Luk. 17, 3. Gal. 6, 1. Jak. 5, 19, 20.

16. Men hører han ikke, da tag endnu Een eller To med dig, forat enhver Sag maa blive stadfæstet efter to eller tre Vidners Udsagn!

5 Mos. 17, 6; 19, 15. Joh. 8, 17.

2 Kor. 13, 1. Hebr. 10, 28.

17. Men hører han dem ikke, da sig Menigheden det! Men hører han heller ikke Menigheden, da skal han være for dig som en Hedning og en Tolder.

1 Tim. 5, 20. Rom. 16, 17.

1 Kor. 5, 9. 2 Tess. 3, 14. 2 Joh. 10.

18. Sandelig siger jeg eder: Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen.

16, 19. Joh. 20, 23.

19. Atter siger jeg eder, at dersom to af eder paa Jorden blive enige om Nogetsomhelst, hvorom de ville bede,

saa skal det vederfares dem af min Fader, som er i Himlene.

1 Joh. 3, 22; 5, 14. Jak. 5, 16.

20. Thi hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem.

22, 20.

21. Da gik Peter frem til ham og sagde: Herre, hvor ofte skal jeg forlade min Broder, som synder mod mig? Indtil syv Gange?

22. Jesus sagde til ham: Jeg siger dig: Ikke indtil syv Gange, men indtil syttit Gange syv Gange.

Luk. 17, 4.

23. Derfor lignes Himmerliges Rige ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

24. Men da han begyndte at holde Regnskab, blev en ført frem for ham, som var ham ti tusinde Talenter* skyldig.

*En Talent er omtrent 1000 Daler.

25. Men da han ikke havde Noget at betale med, bød hans Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det, han havde, skulde sælges, og at dermed skulde betales.

26. Derfor kastede Tjeneren sig ned paa sit Ansigt for ham og sagde: Herre, vær langmodig med mig, og jeg vil betale dig det altsammen!

27. Da ynkedes denne Tjeners Herre inderlig over ham og gav ham løse og eftergav ham Gjælden.

Luk. 7, 42.

28. Men den samme Tjener gik ud og fandt en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarier* skyldig, og han greb fat paa ham og vilde kvæle ham og sagde: Betal mig det, du er skyldig!

*En Denarie var omtrent 12 Skilling.

29. Da faldt hans Medtjener ned for hans Fødder og bad ham og sagde: Vær langmodig med mig, og jeg vil betale dig det altsammen!

30. Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte det, han var skyldig.

31. Men da hans Medtjenere saa det, som var skeet, blev de saare bedrøvede og kom og aabenbarede for sin Herre alt det, som var skeet.

32. Da kaldte hans Herre ham frem og sagde til ham: Du onde Tjener! Al den Gjæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig.

33. Burde ikke ogsaa du have forbarmet dig over din Medtjener, ligesom jeg har forbarmet mig over dig?

Jak. 2, 13.

34. Og hans Herre blev vred og overgav ham til dem, som pine, ind-

til han betalte alt det, han var ham skyldig. 5, 25, 26.

35. Saaledes skal ogsaa min himmelske Fader gjøre mod eder, om I ikke af eders Hjerter forlade, hver sin Broder hans Brøst.

6, 15. Mark. 11, 25.

19. KAPITEL.

Jesus helbreder, 1. 2; taler om Skilsmisse mellem Ægtefolk og om Ægteskab, 3-12; velsigner smaa Børn, 13-15; befaler en ung Mand at fornegte sin Rigdom, 16-22; taler om de Rige, 23-26; og træster dem, som fornegte Noget for hans Skyld. 27-30.

OG det skede, da Jesus havde endt disse Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas Grænser paa hin Side Jordan. Mark. 10, 1 fg.

2. Og meget Folk fulgte ham, og han helbredede dem sammesteds.

3. Og Farisæerne traadte til ham, fristede ham og sagde til ham: Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru for hvilkensomhelst Sag?

Mark. 10, 2 fg.

4. Men han svarede og sagde til dem: Have I ikke læst, at den, som skabte dem fra Begyndelsen, skabte dem Mand og Kvinde 1 Mos. 1, 27.

5. Og sagde: Derfor skal et Menneske forlade Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle være eet Kjød? 1 Mos. 2, 24. Ef. 5, 31.

1 Kor. 7, 10. 11; 6, 16.

6. Saa ere de da ikke længer to, men eet Kjød. Hvad altsaa Gud har sammenføjet, skal et Menneske ikke aksskille.

7. De sagde til ham: Hvorfor bød da Moses at give Skilsmissebrev og skille sig fra hende?

5 Mos. 24, 1. Matt. 5, 31.

8. Han sagde til dem: Moses tillod eder at skille eder fra eders Hustruer formedelst eders Hjerters Haardhed; men fra Begyndelsen har det ikke været saaledes.

9. Men jeg siger eder, at hvo der skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, og tager en Anden tilægte, han bedriver Hor, og hvo der tager en Fraskilt tilægte, han bedriver Hor 5, 32 Luk. 16, 18.

10. Hans Disciple sagde til ham: Staar Mandens Sag saaledes med Hustruen, da er det ikke godt at gifte sig.

11. Men han sagde til dem: Dette Ord fatte ikke Alle, men de, hvem det er givet.

12. Thi der er Gildinger, som ere fødte saaledes af Moders Liv, og der er Gildinger, som ere glidede af Menneskene, og der er Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Hvo det kan fatte, han fatte det! 1 Kor. 7, 32, 34.

13. Da bleve smaa Børn førte til ham, forat han skulde lægge Hænderne paa dem og bede; men Disciplelene truede dem.

Mark. 10, 13 fg. Luk. 18, 15 fg.

14. Da sagde Jesus: Lader desmaa Børn i Fred, og hindrer dem ikke i at komme til mig! Thi Himmeriges Rige hører Saadanne til. 18, 3.

15. Og han lagde Hænderne paa dem og drog derfra.

16. Og se, En traadte frem og sagde til ham: Gode Mester! Hvad Godt skal jeg gjøre, forat jeg maa have et evigt Liv?

Mark. 10, 17 fg. Luk. 18, 18 fg. 10, 25 fg.

17. Men han sagde til ham: Hvi kalder du mig god? Ingen er god, uden Een, nemlig Gud. Men vil du indgaa til Livet, da hold Budene!

18. Han sagde til ham: Hvilke? Men Jesus sagde: Dette: Du skal ikke slaa ihjel, du skal ikke bedrive Hor, du skal ikke stjæle, du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd, 2 Mos. 20, 13 fg.

19. ær din Fader og din Moder! og: Du skal elske din Næste som dig selv. 15, 4. 3 Mos. 19, 18. Rom. 13, 9.

Gal. 5, 14. Jak. 2, 8.

20. Da siger den unge Mand til ham: Alt dette har jeg holdt fra min Ungdom af; hvad fattes mig endnu?

21. Jesus sagde til ham: Vil du være fuldkommen, da gik hen, sælg, hvad du har, og giv Fattige det, og du skal have en Skat i Himmelen; kom saa og følg mig!

6, 20. Luk. 12, 33. 1 Tim. 6, 19.

22. Men da den unge Mand hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

23. Da sagde Jesus til sine Disciple: Sandelig siger jeg eder, at en Rig kommer vanskelig ind i Himmeriges Rige. 1 Tim. 6, 9. 10.

24. Atter siger jeg eder: Det er lettere, at en Kamel gaar gjennem et Naaleøj, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

25. Men da hans Disciple hørte det, bleve de saare forfærdede og sagde: Hvo kan da blive salig?

26. Da saa Jesus paa dem og sag-

de: For Mennesker er dette umuligt; men for Gud ere alle Ting mulige.

1 Mos. 18, 14. Sak. 8, 6. Luk. 1, 37.

27. Da svarede Peter og sagde til ham: Se, vi have forladt Alt og fulgt dig; hvad skulle da vi have?

4, 20. Mark. 10, 28 fg. Luk. 18, 28 fg.

28. Men Jesus sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at I, som have fulgt mig, I skulle i Gjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Trone, ogsaa sidde paa tolv Troner og dømme de tolv Israels Stammer.

Ap G. 3, 21. 2 Pet. 3, 13.

Luk. 22, 29, 30. Aab. 3, 12.

29. Og hver den, som har forladt Hus eller Brøder eller Søstre eller Fæder eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for mit Navns Skyld, skal faa hundrede Fold igjen og arve et evigt Liv.

10, 37. Luk. 14, 26.

30. Men Mange, som ere de Første, skulle blive de Sidste, og de Sidste de Første.

20, 16. Luk. 13, 30.

20. KAPITEL.

Jesus taler om Arbejderne i Vingaarden. 1-16; om sin Lidelse, 17-19; treltesætter Zebedæus's Sønner og raader til Ydmyghed, 20-23; helbreder to Blinde ved Jericho, 29-34.

THI Himmeriges Rige lignes ved en Husbonde, som tidlig om Morgenen gik ud for at leie Arbejdere til sin Vingaard.

2. Men da han blev enig med Arbejderne om en Penning om Dagen, sendte han dem hen i sin Vingaard.

3. Og han gik ud ved den tredje Time og saa Andre staa ledige paa Torvet,

4. og han sagde til dem: Gaar og saa I hen i Vingaarden, og jeg vil give eder, hvad ret er! Men de gik hen.

1 Kor. 3, 8.

5. Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligesaa.

6. Men ved den ellefte Time gik han ud og fandt Andre staa ledige og sagde til dem: Hvi staa I her den hele Dag ledige?

7. De sagde til ham: Fordi Ingen leiede os. Han sagde til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden, og hvad ret er, skulle I faa!

8. Men da det blev Aften, siger Vingaardens Herre til sin Husholder: Kald Arbejderne og giv dem Lønnen, og begynd fra de Sidste indtil de Første!

Ap. G. 17, 31. Aab. 22, 12.

9. Og de, som vare leiede ved den ellefte Time, kom og fik hver en Penning.

10. Men da de Første kom, mente de, at de skulde faa Mere, og de fik ogsaa hver en Penning.

11. Men da de fik den, knurrede de mod Husbonden og sagde:

Ap. G. 11, 2 fg.

12. Disse Sidste have kun arbejdet een Time, og du har gjort dem lige med os, som have baaret Dagens Byrde og Hede.

13. Men han svarede og sagde til En af dem: Ven! Jeg gjør dig ikke Uret; er du ikke bleven enig med mig om en Penning?

14. Tag Dit og gaa bort! Men jeg vil give denne Sidste ligesom dig.

15. Eller har jeg ikke Magt til at gjøre med Mit, hvad jeg vil? Eller er dit Øie ondt, fordi jeg er god?

16. Saaledes skulde de Sidste blive de Første, og de Første de Sidste; thi Mange ere kaldte, men Faa udvalgte.

19, 30. Mark. 10, 31. Luk. 13, 30. Matt. 22, 14.

17. Og Jesus drog op til Jerusalem og tog de tolv Disciple tilside paa Veien og sagde til dem:

17, 22. Mark. 9, 31; 10, 32 fg. Luk. 18, 31 fg.

18. Se, vi reise op til Jerusalem, og Menneskens Søn skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftlærde, og de skulle fordømme ham til Døden

19. og overgive Hedningerne ham til at bespotte og hudstryge og korsfæste ham; og paa den tredje Dag skal han opstaa.

Luk. 24, 7. Joh. 18, 32.

20. Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med sine Sønner, faldt ned for ham og bad ham om Noget.

Mark. 10, 35 fg.

21. Men han sagde til hende: Hvad vil du? Hun sagde til ham: Sig, at disse mine to Sønner skulle sidde i dit Rige, den ene ved din høire og den anden ved din venstre Side!

22. Men Jesus svarede og sagde: I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, jeg skal drikke, og døbes med den Daab, jeg skal døbes med? De sige til ham: Ja, vi kunne.

22, 32, 33.

23. Og han sagde til dem: Min Kalk skulle I vel drikke, og med den Daab, jeg døbes med, skulle I døbes; men at sidde ved min høire og ved min venstre Side hører det ikke mig

til at give Nogen, uden dem, som det er beredt af min Fader.

24. Og da de Ti hørte det, bleve de vrede paa de to Brødre.

25. Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: I vide, at Folkenes Fyrster herske over dem, og de Store bruge Myndighed over dem. Luk. 22, 25.

26. Men saa skal det ikke være blandt eder; men hvo der vil blive stor blandt eder, han være eders Tjener, 1 Pet. 5, 3.

27. og hvo der vil være den Ypperste blandt eder, han være eders Træl, 23, 11. 12. Mark. 9, 35.

28. Igesom Menneskens Søn ikke er kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Gjenløsning for Mange.

Luk. 22, 27. Joh. 13, 14.
Fil. 2, 7. Ef. 1, 7. 1 Tim. 2, 6. Tit. 2, 14.
1 Pet. 1, 18. 19.

29. Og da de gik ud fra Jericho, fulgte ham meget Folk.

30. Og se, to Blinde sad ved Veien, og da de hørte, at Jesus gik forbi, raabte de og sagde: Herre, Davids Søn, forbarm dig over os!

9, 27. Mark. 10, 46 fg. Luk. 18, 35 fg.

31. Men Folket truede dem, at de skulde tie. Men de raabte end mere og sagde: Herre, Davids Søn, forbarm dig over os!

32. Og Jesus stod stille og kaldte paa dem og sagde: Hvad ville I, jeg skal gjøre eder?

33. De sagde til ham: Herre, at vorc Øine maatte oplades!

34. Men Jesus ynkedes inderlig og rørte ved deres Øine. Og straks bleve deres Øine seende, og de fulgte ham.

21. KAPITEL.

Jesus drager ind i Jerusalem, 1-11; renser Templet, 12-13; helbreder forsværte Børn, som lovprise ham, 14-16; forbander Figentræet, 17-22; vil ei svare paa Yppersteprestenes Spørgsmaal, 23-27; fremstæller Lignelsen om de to Sønner, 28-32; og om Vingaardsmændene, 33-44; Presterne ville slaa ham ihjel, 45, 46.

OG da de kom nær til Jerusalem og vare komne til Betfage ved Oljebjerget, da sendte Jesus to af sine Disciple og sagde til dem:

Mark. 11, 1 fg. Luk. 19, 29 fg.

2. Gaar hen i den By, som ligger for eder, og straks skulle I finde en Aseende bunden og et Føl hos den; løser dem og fører dem til mig!

Joh. 12, 14, 15.

3. Og dersom Nogen taler eder Noget til, da siger, at Herren har dem behov, saa skal han straks fremsende dem.

4. Men dette skede alusammen, forat det skulde fuldkommes, som er talt ved Profeten, som siger:

5. Siger til Zions Datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmodig og ridende paa et Asen og Asenindens Føl! Es. 62, 11. Sak. 9, 9. Matt. 11, 29.

6. Men Disciplene gik hen og gjorde saa, som Jesus befalede dem.

7. Og de hentede Aseinden og Føllet og lagde sine Klæder paa dem, og han satte sig derpaa.

8. Men de Fleste af Folket bredte sine Klæder paa Veien, men Andre huggede Grene af Træerne og strøede dem paa Veien.

9. Men Folket, som gik foran og fulgte efter, raabte og sagde: Hosanna* Davids Søn! Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høieste!

*Hosanna, d. e. frels dog!

Ps. 118, 26. Joh. 12, 13. Matt. 23, 39.

10. Og da han drog ind i Jerusalem, kom den hele Stad i Bevægelse og sagde: Hvo er denne?

11. Men Folket sagde: Det er Jesus, Profeten fra Nazaret i Galilæa.

2, 23. Joh. 1, 46.

12. Og Jesus gik ind i Guds Tempel og uddrev alle dem, som solgte og købte i Templet, og omstødte Vekselerernes Borde og Duekræmmerens Stole.

Mark. 11, 15 fg. Luk. 19, 45, 46. Joh. 2, 14 fg.

13. Og han sagde til dem: Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus. Men I have gjort det til en Røverkule. Es. 56, 7. Jer. 7, 11.

14. Og der gik Blinde og Halte til ham i Templet, og han helbrede dem.

15. Men da Ypperstepresterne og de Skriftlærde saa de Undergjerninger, som han gjorde, og Børnene, som raabte i Templet og sagde: Hosanna Davids Søn! bleve de vrede og sagde til ham.

16. Hører du, hvad disse sige? Men Jesus sagde til dem: Ja! Have I aldrig læst. Af Umyndiges og Diendes Mund har du beredt dig Lov?

Ps. 8, 3.

17. Og han forlod dem og gik ud af Staden til Betania og blev der Nat-ten over.

18. Men da han om Morgen gik til Staden igjen, hungrede han.

Mark. 11, 12 14. 19 fg.

19. Og han saa et Figentræs ved Veien og gik hen til det og fandt Intet derpaa, uden Blade alene; og han sagde til det: Nu vokse aldrig mere Frugt paa dig! Og Figentræet visnede straks.

Luk. 13, 6.

20. Og da Discipleene saa det, forundrede de sig og sagde: Hvorledes visnede Figentræet saa straks?

21. Men Jesus svarede og sagde til dem: Sandelig siger jeg eder: Dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke alene gjøre, hvad der skede med Figentræet, men, om I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet! da skal det ske.

17, 20. Luk. 17, 6. Jak. 1, 6.

22. Og Alt, hvad I begjære Bønnen troende, det skulle I faa.

7, 7.

23. Og da han kom Templet, traadte, idet han lærte, Ypperstepresterne og Folkets Ældste hen til ham og sagde: Af hvad Magt gjør du dette, og hvem har givet dig denne Magt?

Mark. 11, 27 fg. Luk. 20, 1 fg. Ap. G. 4, 7.

24. Men Jesus svarede og sagde til dem: Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting; dersom I sige mig den, vil ogsaa jeg sige eder, af hvad Magt jeg gjør dette.

25. Johannes's Daab, hvorfra var den? Af Himmelen, eller af Mennesker? Men de tænkte ved sig selv og sagde: Sige vi: Af Himmelen, da siger han til os: Hvorfor troede I ham da ikke?

26. Men sige vi: Af Mennesker, da frygte vi for Folket; thi de holde alle Johannes for en Profet.

14, 6. Mark. 6, 20. Luk. 20, 6.

27. Og de svarede Jesus og sagde: Vi vide det ikke. Da sagde ogsaa han til dem: Saa siger heller ikke jeg eder, af hvad Magt jeg gjør dette.

28. Men hvad tykkes eder? Et Menneske havde to Sønner, og han gik til den første og sagde: Søn, gæk hen, arbejd idag i min Vingaard!

29. Men han svarede og sagde: Jeg vil ikke. Men derefter angrede han det og gik.

30. Og han gik til den anden og sagde ligesaa. Men han svarede og sagde: Herre, jeg vil! og gik ikke hen.

Es. 33, 31.

31. Hvem af de To gjorde Faderens Vilje? De sagde til ham: Den Første. Jesus sagde til dem: Sande-

lig siger jeg eder, at Toldere og Skjæger gaa før eder ind i Guds Rige.

Luk. 7, 29, 30.

32. Thi Johannes kom til eder paa Retfærdigheds Vej, og I troede ham ikke, men Toldere og Skjæger troede ham; men endog I saa det, angrede I det dog ikke derefter, saa I troede ham.

Luk. 3, 12.

33. Hører en anden Lignelse: Der var en Husbonde, som plantede en Vingaard og gjorde et Gjæder omkring den og grov en Pære i den og byggede et Taarn, og han leiede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands.

Mark. 12, 1 fg.

34. Men da Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Vingaardsmændene for at modtage dens Frugter.

35. Og Vingaardsmændene toge hans Tjenere; en sloge de, en anden sloge de ihjel, en anden stenede de.

2 Krøn. 24, 21.

36. Han sendte atter andre Tjenere, flere end de første, og de gjorde ligesaa med dem.

37. Men tilsidst sendte han sin Søn til dem og sagde: De ville dog undse sig for min Søn.

38. Men da Vingaardsmændene saa Sønnen, sagde de til hverandre: Denne er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel og tilvende os hans Arv!

26, 3, 4; 27, 1. Joh. 11, 53.

39. Og de toge ham og kastede ham ud af Vingaarden og sloge ham ihjel.

40. Naar nu Vingaardens Herre kommer, hvad skal han da gjøre med disse Vingaardsmænd?

41. De sagde til ham: Han skal ilde ødelægge de Onde og leie Vingaarden ud til andre Vingaardsmænd, som skulle give ham Frugterne i rette Tid.

42. Jesus sagde til dem: Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forskjøde, den er bleven til en Hovedhjørnesten: af Herren er det skeet, og det er underligt for vore Øine.

Ps. 118, 22, 23. Es. 8, 14, 15; 28, 16. Mark. 12, 10 fg. Luk. 20, 17 fg. Ap. G. 4, 11.

Rom. 9, 33, 1 Pet. 2, 7.

43. Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives et Folk, som bærer dets Frugter.

3, 11, 12. Ap. G. 13, 46. Es. 55, 5.

44. Og hvo der falder paa denne Sten, skal sønderstødes; men den, paa

hvem den falder, ham skal den sønderknuse.

45. Og da Ypperstepresterne og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at han talte om dem.

46. Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Folket; thi det holdt ham for en Profet.

V. 26. Luk 7, 16. Joh. 7, 40.

22. KAPITEL.

Jesus fremsætter en Lignelse om en Kongesens Bryllup, 1-16; lærer, at man skal give Keiseren Skat, 15-22; taler om Opstandelsen, 23-33; om det største Bud i Loven, 34-40; om, at Christus er Davids Søn og Herre, 41-46.

OG Jesus svarede og talte atter ved Lignelser til dem og sagde:

2. Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde sin Søns Bryllup.

Luk. 14, 16 fg. Aab. 19, 7.

3. Og han udsendte sine Tjenere for at kalde de Budne til Brylluppet, og de vilde ikke komme.

4. Han udsendte atter andre Tjenere og sagde: Sig de Budne: Se, jeg har beredt mit Maaltid, mine Okser og mit fede Kvæg er slagtet, og Alting er rede; kommer til Brylluppet!

21, 26. Ordsp. 9, 1, 2.

5. Men de foragtede det og gik hen, den Ene paa sin Ager, den Anden til sit Kjøbmandskab.

6. Men de Øvrige grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelslog dem.

7. Men da Kongen hørte det, blev han vred og skikkede sine Hære ud og ødelagde disse Manddrabere og satte Ild paa deres Stad.

Luk. 19, 43.

8. Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er vel beredt, men de Budne være det ikke værd.

9. Gaar derfor ud paa Veienskjellene og byder til Brylluppet saa Mange, som I finde!

10. Og Tjenerne gik ud paa Veiene og samlede alle dem, de fandt, baade Onde og Gode, saa Bryllupshuset blev fuldt af dem, som sade tilbords.

11. Da gik Kongen ind for at bese dem, som sade tilbords, og han saa der et Menneske, som ikke havde iført sig Bryllupsklædningen.

Gal. 3, 27. Rom. 13, 14.

Ef. 4, 24. Aab. 3, 18; 16, 15; 19, 8.

12. Og han sagde til ham: Ven! Hvorledes er du kommen ind her og har ikke Bryllupsklædningen paa? Men han taug.

13. Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Hænder og Fødder paa ham

og tager ham bort og kaster ham ud i det yderste Mørke! Der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

8, 12; 25, 30; 13, 42; 24, 51.

14. Thi Mange ere kaldte, men Faa udvalgte.

20, 16.

15. Da gik Farisæerne hen og holdt Raad om, hvorledes de kunde besnære ham i Ord.

Mark. 12, 13 fg. Luk. 20, 20 fg.

16. Og de sendte sine Disciple med Herodianerne til ham og sagde: Mester! Vi vide, at du er sanddru og lærer Guds Vel i Sandhed og skjøtter ikke om Nogen; thi du anser ikke Menneskers Person.

17. Sig os derfor: Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Keiseren Skat, eller ikke?

18. Men da Jesus mærkede deres Ondskab, sagde han: I Hyklere! Hvi friste I mig?

Ordsp. 11, 9.

19. Viser mig Skattens Mynt! Men de bragte ham en Penniug.

18, 28.

20. Og han sagde til dem: Hvis Billede og Overskrift er dette?

21. De sagde til ham: Keiserens. Da sagde han til dem: Saa giver Keiseren, hvad Keiserens er, og Gud, hvad Guds er!

Luk. 23, 2. Rom. 13, 7.

22. Og da de hørte det, forundrede de sig og forlode ham og gik bort.

23. Den samme Dag kom Sadduæerne, som sige, at der ikke er nogen Opstandelse, til ham og spurgte ham og sagde:

Mark. 12, 18 fg.

Luk. 20, 27 fg. Ap. G. 23, 6-8.

24. Mester! Moses har sagt: Naar Nogen dør og ikke har Børn, da skal hans Broder som nærmeste Slægtning tage hans Hustru tilægte og opreise sin Broder Afkom.

5 Mos. 25, 5.

25. Men nu var der hos os syv Brødre. Og den første giftede sig og døde, og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin Broder sin Hustru.

26. Og den anden ligesaa, og den tredje, indtil den syvende.

27. Men sidst af dem alle døde ogsaa Kvinden.

28. I Opstandelsen altsaa, hvis Hustru af disse Syv skal hun da være? Thi de have alle havt hende.

29. Men Jesus svarede og sagde til dem: I fare vild, idet I ikke kjende Skrifterne, ei heller Guds Kraft.

30. Thi i Opstandelsen skulle de hverken tage tilægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen.

31. Men have I ikke læst om de Dødes Opstandelse, hvad eder er sagt af Gud, som siger:

2 Mos. 3, 6. 15. 16.

32. Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud? Gud er ikke Dødes Gud, men Levendes.

33. Og da Folket hørte det, forundrede de sig saare over hans Lære.

7, 28.

34. Men da Farisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa Sadducæerne, forsamlede de sig.

Mark. 12, 28 fg.

35. Og en af dem, en Lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde:

Luk. 10, 25 fg.

36. Mester! Hvilket er det store Bud i Loven?

37. Men Jesus sagde til ham: Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind.

5 Mos. 6, 5.

38. Dette er det første og store Bud.

39. Men det andet er ligt dette: Du skal elske din Næste som dig selv.

3 Mos. 19, 18. Rom. 13, 9. Gal. 5, 14.

1 Tim. 1, 5.

40. I disse to Bud hænger al Loven og Profeterne.

7, 12.

41. Men da Farisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde:

Mark. 12, 35 fg. Luk. 20, 41 fg.

42. Hvad tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han? De sagde til ham: Davids.

43. Han sagde til dem: Hvorledes kalder da David ham i Aanden Herre, idet han siger: Ps. 110, 1. Ap. G. 2, 34.

1 Kor. 15, 25.

44. Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Skammell!

45. Efterdi nu David kalder ham Herre, hvorledes er han da hans Søn?

46. Og Ingen kunde svare ham et Ord, og Ingen turde ydermere gjøre ham noget Spørgsmaal efter den Dag.

Luk. 14, 6.

23. KAPITEL.

Jesus lærer Folket at høre Farisæerne, men et at efterfølge dem, 1-12; raaber Ve over dem, 13-33; forkynder Jerusalems og Templets Ødelæggelse, 34-39.

D A talte Jesus til Folket og til sine Disciple og sagde:

2. Paa Moses's Stol sidde de Skriftlærde og Farisæerne. Neh. 8, 4, 5.

3. Alt det derfor, som de sige eder,

at I skulle holde, det holder og gjør. Men gjør ikke efter deres Gjerninger! Thi de sige det vel, men gjøre det ikke. Mal. 2, 7. Rom. 2, 21-23.

4. Thi de blude svære Byrder, som man vanskelig kan bære, og lægge dem paa Menneskenes Skuldre; men selv ville de ikke bevæge dem med sin Finger. Luk. 11, 46. Gal. 5, 13. Joh. 7, 19.

5. Men de gjøre alle sine Gjerninger for at sees af Menneskene; thi de gjøre sine Tankeremme brede og Kvasterne store paa sine Klæder.

6, 2, 5. 16.

4 Mos. 15, 38. 5 Mos. 6, 8; 22, 12.

6. Og de ville gjerne sidde øverst tilbords ved Maaltiderne og paa de første Pladse i Synagogerne.

Mark. 12, 38 fg. Luk. 11, 43.

7. Og de ville gjerne hilses paa Torvene og kaldes af Menneskene Rabbi, Rabbi.

8. Men I skulle ikke lade eder kalde Rabbi; thi Een er eders Veileder, Kristus, men I ere alle Brødre.

9. Og I skulle ikke kalde Nogen paa Jorden eders Fader; thi Een er eders Fader, han, som er i Himlene.

Mal. 2, 10. Ef. 3, 14. 15.

10. Og I skulle ikke lade eder kalde Veiledere; thi Een er eders Veileder, Kristus.

11. Men den Største blandt eder skal være eders Tjener. 20, 26. 27.

12. Men hvo sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies. Ordsp. 29, 23. Ex. 17, 24. Luk. 14, 11; 18, 14. 1 Pet. 5, 5. Jak. 4, 6.

13. Men ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene! Thi I gaa ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade I ikke at gaa ind.

Luk. 11, 52.

14. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I opæde Enkers Huse og for et Syns Skyld bede længe! Derfor skulle I faa des største Straf.

Mark. 12, 40. Luk. 20, 47.

15. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I drage om tillands og tilvands for at gjøre een Tilhænger, og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt mere, end I ere!

16. Ve eder, I blinde Veiledere, I, som sige: Hvo der sværger ved Templet, det er Intet, men hvo der sværger ved Guldet i Templet, er skyldig *! 15, 14; 5, 23 fg. * at holde Eden.

17. I Daarer og Blinde! Hvad er størst? Guldet eller Templet, som helliger Guldet?

18. Fremdeles: Hvo der sværger ved Alteret, det er Intet, men hvo der sværger ved den Gave, som er derpaa, er skyldig.

19. I Daarer og Blinde! Hvad er størst? Gaven eller Alteret, som helliger Gaven?

20. Derfor, hvo der sværger ved Alteret, sværger ved det og ved Alt, hvad der er derpaa.

21. Og hvo der sværger ved Templet, sværger ved det og ved den, der bor i det.

22. Og hvo der sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Trone og ved den, som sidder paa den.

23. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I give Tiende af Mynte og Dild og Kummen og forsømme de Ting i Loven, som ere sværere, nemlig Ret og Barmhjertighed og Tro! Disse Ting burde man gjøre og ikke forsømme de andre.

24. I blinde Velledere, I, som afslæ Myggen, men nedsluge Kamele!

25. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I rense Bægere og Fade udvendig, men indeni ere de fulde af Rov og Uretfærdighed!

26. Du blinde Farisæer! Rens først det, som er indeni Bægeret og Fadet, forat ogsaa det Udvendige af den kan blive rent!

27. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere! Thi I ligne kalkede Grave, som udvendig synes deilige, men indeni ere fulde af døde Ben og al Urenhed.

28. Ligesaa synes og I udvortes retfærdige for Menneskene, men indvortes ere I fulde af Hykleri og Uret.

29. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I bygge Profeternes Grave og pryde de Retfærdiges Gravsteder og slæ.

30. Havde vi været i vore Fædres Tid, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod.

31. Saa vidne I da om eder selv, at I ere deres Børn, som have ihjelslaaet Profeterne.

32. Opfylder ogsaa I eders Fædres Maal!

33. I Hugorme! I Ogleunger! Hvorledes kunne I undfily Helvedes Dom?

34. Derfor, se, jeg sender til eder Profeter og Vise og Skriftlærde, og Nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstryge i eders Synagoger og forfølge fra en Stad til en anden,

Ap. G. 5, 40; 22, 19. 2 Kor. 11, 24.

35. forat alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sakarias's, Baraklas's Søns, Blod, hvem I sloge ihjel mellem Templet og Alteret.

36. Sandelig siger jeg eder, at alt dette skal komme over denne Slægt.

37. Jerusalem, Jerusalem, som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig! Hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger! Og I vilde ikke.

Es. 31, 5. Ps. 81, 12, 13. Es. 65, 2, 12. Jer. 6, 10, 16; 44, 16.

38. Se, eders Hus skal lades eders øde.

39. Thi jeg siger eder: I skulle fra nu af ikke se mig, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

24. KAPITEL.

Jesus taler om Templets Ødelæggelse, 1. 2; om Jerusalems Ødelæggelse og forudvarende Tegn, 3-28; om Verdens Undergang og Tegn for Dommendag, 29-38; om falsk Stikkerhed, 37-41; raader til Aarvaagenhed, 42-51.

OG Jesus gik ud og drog fra Templet, og hans Disciple gik til ham for at vise ham Templets Bygninger.

2. Men Jesus sagde til dem: Se I ikke alt dette? Sandelig siger jeg eder: Her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes.

3. Men da han sad paa Oljebjerget, gik hans Disciple til ham i Enrum og sagde: Sig os, naar skal dette ske, og hvad er Tegnet paa din Tilkommelse og Verdens Ende?

4. Og Jesus svarede og sagde til dem: Ser til, at Ingen forfører eder!

5. Thi Mange skulle komme i mit

Navn og sige: Jeg er Christus. Og de skulle forføre Mange.

6. Men I skulle høre Krige og Rygter om Krige. Ser til, at I ikke forskrækkes! Thi dette bør altsammen ske; men Enden er ikke endda.

7. Thi Folk skal reise sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hunger og Pest og Jordskjælv her og der.

8. Men alle disse Ting ere en Begyndelse til Smærterne.

9. Da skulle de overgive eder til Trængsel og slaa eder ihjel, og I skulle haves af alle Folk for mit Navns Skyld.

10. Og da skulle Mange forarges og forraade hverandre og hade hverandre.

11. Og mange falske Profeter skulle opstaa og forføre Mange.

12. Og efterdi Uretfærdigheden bliver mangfoldig, skal Kjærligheden blive kold i Mange.

13. Men hvø der bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.

14. Og dette Rigets Evangelium skal prædikes i den hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.

15. Naar I da se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, om hvilken Profeten Daniel har talt, staa paa det hellige Sted, (hvø der læser det, give Agt derpaa!)

16. Da fly paa Bjergene de, som ere i Judæa!

17. Hvø der er paa Taget, stige ikke ned for at hente Noget af sit Hus,

18. og hvø der er paa Ageren, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder!

19. Men ve de Frugtsommelige og dem, som give Die i de Dage!

20. Men beder, at eders Flugt ikke maa ske om Vinteren, ei heller paa Sabbaten!

21. Thi da skal der være saa stor en Trængsel, som ikke har været fra Verdens Begyndelse indtil nu og heller ikke skal blive.

22. Og dersom disse Dage ikke blev forkortede, blev intet Kjød frelst; men for de Udvalgte Skyld skulle disse Dage forkortes.

23. Om Nogen da siger til eder: Se, herer Christus, eller der, da skulle I ikke tro det.

24. Thi falske Christuser og falske Profeter skulle opstaa og gjøre store Tegn og underlige Gjærninger, saa endog de Udvalgte skulle forføres, om det var muligt.

25. Se, jeg har sagt eder det forud.

26. Derfor, dersom de sige til eder: Se, han er i Ørkenen, da gaar ikke derud! Se, han er i Kamrene, da tror det ikke!

27. Thi ligesom Lynet udgaar fra Østen og skinner indtil Vesten, saa skal og Menneskens Søns Tilkommeelse være.

28. Thi hvø Aadsleter, der skulle Ørne samles. Job 39, 33. Luk. 17, 37.

29. Men straks efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde ned fra Himmelen og Himmelens Kræfter røres.

Joel 2, 10. Ap. G. 2, 20. Aab. 6, 12, 13. Es. 13, 10. Ez. 32, 7.

30. Og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelen, og da skulle alle Jordens Slægter hyle, og de skulle se Menneskens Søn komme i Himmelens Skyer med megen Kraft og Herlighed.

31. Og han skal udsendes sine Engle med Basunens Højrøst, og de skulle forsamlø hans Udvalgte fra de fire Verdenshjørner; fra den ene Ende af Himmelen til den anden.

32. Men lærer en Lignelse af Figentræet: Naar Vædske allerede er kommen i dets Grene, og Bladene springe ud, da vide I, at Sommeren er nær.

33. Ligesaa og I, naar I se alt dette, da vider, at han er nær for Døren!

34. Sandelig siger jeg eder: Denne Slægt skal ingenlunde forgaa, før end dette sker altsammen.

35. Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa.

36. Men om den Dag og den Time ved Ingen, ikke engang Himmelens Engle, uden Faderen alene.

37. Men ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommeelse være.

38. Thi ligesom de vare i Dagene

før Syndfloden, de aade og drak, toge tilsegte og gavede tilsegte, indtil den Dag, da Noah gik ind i Arken,

39. og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være.

40. Da skulle To være paa Ageren; den ene skal tages, og den anden lades tilbage.

41. To Kvinder skulle male paa Kværnen; den ene skal tages, og den anden lades tilbage.

42. Vaager derfor! Thi I vide ikke, i hvilken Time eders Herre kommer.

25, 13. Mark. 13, 33.

43. Men dette skulle I vide, at dersom en Husbonde vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vilde han vaage og ikke lade bryde ind i sit Hus. Luk. 12, 39. 40.

44. Derfor værer ogsaa I beredte! Thi Menneskens Søn kommer i den Time, som I ikke mene.

45. Hvem er da den tro og kloge Tjener, som hans Herre har sat over sit Tyende for at give dem Mad i rette Tid? Mark. 13, 34. Luk. 12, 42 fg.

46. Sallig er den Tjener, som hans Herre, naar han kommer, vil finde at gjøre saaledes. Aab. 16, 15.

47. Sandelig siger jeg eder: Han skal sætte ham over alt sit Gods.

25, 21. 23. Luk. 22, 29. 30.

48. Men dersom den onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver med at komme,

49. og han begynder at slaa Medtjenerne, mei at æde og drikke med Drankerne,

50. da skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved,

51. og hugge ham i to Stykker og give ham hans Del med Hyklerne; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. 8, 12.

25. KAPITEL.

Jesus fremsætter en Lignelse om fem kloge og fem daarlige Jomfruer, 1-13; om de Tjenere, til hvilke Herren uddeler sit Gods, 14-30; lærer, hvordan det skal gaa til paa Dommedag, 31-46.

DA skal Himmeriges Rige lignedes ved ti Jomfruer, som toge sine Lamper og gik Brudgommen imøde.

1. Men de fem af dem vare kloge, og de fem daarlige.

2. Da de daarlige toge sine Lamper, toge de ikke Olje med sig.

4. Men de kloge toge Olje i sine Kar tilligemed sine Lamper.

5. Men da Brudgommen tøvede, slumrede de alle og sov ind.

6. Men om Midnat skede Anskrig: Se, Brudgommen kommer; gaar ham imøde!

7. Da vaagnede alle disse Jomfruer og gjorde sine Lamper tilrette.

8. Men de daarlige sagde til de kloge: Giver os af eders Olje, thi vore Lamper ndslukkes!

9. Men de kloge svarede ogsaa: Det vilde ikke blive nok til os og eder; men gaar heller bort til dem, som sælge, og købber for eder selv!

10. Men da de gik bort for at købe, kom Brudgommen, og de, som vare beredte, gik ind med ham til Brylluppet, og Døren blev lukket.

Luk. 13, 25 fg.

11. Men siden kom ogsaa de andre Jomfruer og sagde: Herre, Herre, luk op for os!

12. Men han svarede og sagde: Sandelig siger jeg eder: Jeg kjender eder ikke. 7, 23.

13. Vaager derfor! Thi I vide hverken den Dag eller den Time, paa hvilken Menneskens Søn kommer. 24, 42.

14. Thi ligesom et Menneske, der vilde drage udenlands, kaldte sine Tjenere og overgav dem sit Gods

Luk. 19, 12 fg.

15. og gav en fem Talenter, men en anden to, men en anden een, hver efter hans Evne og drog straks udenlands.

16. Da gik den bort, som havde faaet de fem Talenter, og kjøbslog med dem og vandt fem andre Talenter.

17. Ligesaa og den, som havde faaet de to Talenter, ogsaa han vandt to andre.

18. Men den, som havde faaet den ene, gik bort og grov i Jorden og skjulte sin Herres Penge.

19. Men en lang Tid derefter kom disse Tjeneres Herre og holdt Regnskab med dem.

20. Da gik den frem, som havde faaet de fem Talenter, og frembar fem andre Talenter og sagde: Herre! Du overgav mig fem Talenter; se, jeg har vundet fem andre Talenter med dem.

21. Men hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte dig

over Meget; gik ind til din Herres Glæde!

22. Da gik ogsaa den frem, som havde faaet de to Talenter, og sagde: Herre! Du overgav mig to Talenter; se, jeg har vundet to andre Talenter med dem.

23. Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gik ind til din Herres Glæde!

24. Men ogsaa den traadte frem, som havde faaet den ene Talent, og sagde: Herre! Jeg kjendte dig, at du er en haard Mand, som høster der, du ikke saaede, og samler der, du ikke spredte.

25. Og da jeg frygtede, gik jeg bort og skjulte din Talent i Jorden; se, der har du Dit.

26. Men hans Herre svarede og sagde til ham: Du onde og lade Tjener! Du vidste, at jeg høster der, jeg ikke saaede, og samler der, jeg ikke spredte;

27. derfor burde du have overgivet Vekselererne mine Penge, og naar jeg kom, da havde jeg faaet Mit igjen med Rente.

28. Tager derfor den Talent fra ham, og giver den til den, som har de ti Talenter!

29. Thi hver den, som har, ham skal gives, og han skal have Overflod; men den som ikke har, ham skal endog det, han har, fratages.

13, 12. Mark. 4, 25.

30. Og kaster den nyttige Tjener ud i det yderste Mørke! Der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

31. Men naar Menneskens Søn kommer i sin Herlighed, og alle de hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone.

Sak 14, 5. Matt. 16, 27. 1 Tess. 4, 16.

2 Tess. 1, 7. Matt. 19, 28.

32. Og alle Folk skulle forsamles for ham, og han skal stille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde skiller Faarene fra Bukkene.

Rom. 14, 10. 2 Kor. 5, 10. Matt. 13, 49.

33. Og han skal stille Faarene ved sin høire Side, men Bukkene ved den venstre Side.

Ex. 34, 17-20.

34. Da skal Kongen sige til dem ved sin høire Side: Kommer hid, I min Faders Velsignede! Arver det Rige, som eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt!

Matt. 20, 23. Joh. 14, 2.

35. Thi jeg var hungrig, og I gave

978

mig at æde; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig til eder;

Es. 55, 7. Ex. 18, 7. Hebr. 13, 2.

36. jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.

Jak. 1, 27.

37. Da skulle de Retfærdige svare ham og sige: Herre! Naar saa vi dig hungrig og gave dig Mad, eller tørstig og gave dig at drikke?

38. Naar saa vi dig fremmed og toge dig til os, eller nøgen og klædte dig?

39. Naar saa vi dig syg eller i Fængsel og kom til dig?

40. Og Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig siger jeg eder: Hvad I have gjort for een af disse mine mindste Brødre, have I gjort for mig.

Ordsp. 19, 17. Matt. 10, 42.

Mark. 9, 41. Joh. 13, 20. Hebr. 6, 10.

41. Da skal han ogsaa sige til dem ved den venstre Side: Gaar bort fra mig, I Forbandede, i den evige lid, som er beredt Djævelen og hans Engle!

7, 23. Luk. 12, 27.

42. Thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at æde; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at drikke;

43. jeg var fremmed, og I toge mig ikke til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.

Job 24, 7.

44. Da skulle ogsaa de svare ham og sige: Herre! Naar saa vi dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i Fængsel og tjente dig ikke?

45. Da skal han svare dem og sige: Sandelig siger jeg eder: Hvad I ikke have gjort for een af disse Mindste, have I heller ikke gjort for mig.

46. Og de skulle gaa hen, disse til evig Pine, men de Retfærdige til evigt Liv.

Dan. 12, 3. Joh. 5, 29.

26. KAPITEL.

Jesus taler om sin Lidelser, 1-2; Jødernes holde Raad om at dræbe ham, 3-5; han forsværer Kvinden, som salver ham, 6-13; Judas vil forraade ham, 14-16; Jesus æder Paaskelammet og taler om Forræderen, 17-25; indtæfter Alterens Sakrament, 26-29; gaar til Oljebjerget, taler om Forargelse og Peters Fald, 30-35; begynder sin Lidelser i Haven, 36-44; forraades og gripes, 45-50; trættesøstern Peter og dem, som grebe ham; Discipleens Fly, 51-56; han føres til Kafjas's Hus,

svarer Intet, beklender, at han er Guds Søn, fordømmes, bespottes, slaaes, 57-68; fornegtes af Peter, 69-75.

OG det skede, da Jesus havde endt alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:

2. I vide, at om to Dage bliver det Paaske, og Menneskens Søn skal forraades til at korsfæstes.

3 Mos. 12, 14 fg. Luk. 22, 1, 2. Joh. 13, 1 fg.

3. Da forsamledes Ypperstepresterne og de Skriftlærde og Folkets Ældste i Gaarden hos Ypperstepresten, som hedte Kaifas. Joh. 11, 47.

4. Og de holdt Raad, forat de kunde gribe Jesus med List og ihjelslaa ham. Ps. 2, 2. Matt. 27, 1.

5. Men de sagde: Ikke paa Høitiden, forat der ikke skal blive Opløb blandt Folket!

6. Men da Jesus var i Betania, i Simons, den Spedalskes, Hus,

Mark. 14, 3 fg. Joh. 11, 1, 2.

7. kom en Kvinde til ham, som havde en Alabastkrukke med meget kostelig Salve, og udøste den over hans Hoved, medens han sad tilbords. Joh. 12, 3 fg.

8. Men da hans Disciple saa det, bleve de vrede og sagde: Hvortil denne Spilde?

9. Thi denne Salve kunde været solgt for Meget og givet de Fattige.

10. Men da Jesus mærkede det, sagde han til dem: Hvi gjøre I denne Kvinde Fortræd? Hun har jo gjort en god Gjerning mod mig.

11. Thi I have altid de Fattige hos eder; men mig have I ikke altid.

12. Thi da hun udøste denne Salve over mit Legeme, gjorde hun det for at berede mig til min Jordefærd.

13. Sandelig siger jeg eder: Hvor som helst dette Evangelium bliver prædikeret i den hele Verden, skal ogsaa det, hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse.

14. Da gik en af de Tolv, som hedte Judas Iskariot, bort til Ypperstepresterne. Mark. 14, 10, 11. Luk. 22, 3-6.

15. og sagde: Hvad ville I give mig, saa vil jeg forraade ham til eder? Men de gavede ham tretti Sølvpenge.

Sak. 11, 12.

16. Og fra den Tid af søgte han Leilighed til at forraade ham.

17. Men paa den første Dag af de usyrede Brøds Høitid gik Disciplene til Jesus og sagde til ham: Hvor vil

du, at vi skulle berede for dig at æde Paaskelammet?

Mark. 14, 12 fg. Luk. 22, 7 fg.

18. Men han sagde: Gaar hen i Staden til en vis Mand og siger til ham: Mesteren siger: Min Tid er nær; jeg vil holde Paaske hos dig med mine Disciple.

19. Og Disciplene gjorde, ligesom Jesus befalede dem, og beredte Paaskelammet.

20. Men da det var blevet Aften, satte han sig tilbords med de Tolv.

Joh. 13, 2 fg.

21. Og da de aade, sagde han: Sandelig siger jeg eder, at En af eder skal forraade mig.

22. Og de bleve saare bedrøvede, og Enhver af dem begyndte at sige til ham: Det er dog vel ikke mig, Herre?

23. Men han svarede og sagde: Den, som dypede Haanden med mig i Fadet, han skal forraade mig.

Joh. 13, 26.

24. Menneskens Søn gaar vel bort, ligesom der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskens Søn bliver forraadt! Det var samme Menneske godt, om han ikke var født.

25. Men Judas, som forraadte ham, svarede og sagde: Det er dog vel ikke mig, Rabbi? Han sagde til ham: Du har sagt det.

26. Men da de aade, tog Jesus Brødet og takkede, brød det og gav Disciplene det og sagde: Tager, æder! Dette er mit Legeme. Mark. 14, 22 fg.

Luk. 22, 19 fg. 1 Kor. 11, 23 fg.

27. Og han tog Kalken og takkede, gav dem og sagde: Drikker Alle deraf!

28. Thi dette er mit Blod, det nye Testaments, som udgydes for Mange til Syndernes Forladelse. Jer. 31, 31 fg.

Hebr. 8, 8. Matt. 20, 28. Rom. 5, 15 fg.

29. Men jeg siger eder, at jeg heretter ikke skal drikke af denne Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny med eder i min Faders Rige. Luk. 22, 18.

30. Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oljebjerget.

Mark. 14, 26 fg.

31. Da siger Jesus til dem: I denne Nat skulle I alle forarges paa mig; thi der er skrevet: Jeg skal slaa Hynden, og Hjordens Faar skal adspredes.

Joh. 16, 32. Sak. 13, 7.

22. Men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaa forud for eder til Gallilæa.

28, 16.

33. Men Peter svarede og sagde til ham: Om de end alle forarges paa dig, vil jeg dog aldrig forarges.

34. Jesus sagde til ham: Sænderlig siger jeg dig, at i denne Nat, førend Hanen galler, skal du fornegte mig tre Gange. Luk. 22, 31-34. Joh. 13, 36-38.

35. Peter sagde til ham: Om jeg endog skulde dø med dig, vil jeg ikke fornegte dig. Ligesaa sagde og alle Disciplene.

36. Da kom Jesus med dem til en Gaard, som kaldes Getsemane, og sagde til Disciplene: Sætter eder her, medens jeg gaar bort derhen og beder!

Mark. 14, 32 fg. Luk. 22, 39 fg. Joh. 18, 1.

37. Og han tog Peter og de to Zebædæus's Søønner med sig og begyndte at bedrøves og svarlig at tængstes.

17, 1. Mark. 5, 37.

38. Da siger han til dem: Min Sjæl er bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager med mig! Joh. 12, 27.

39. Og han gik lidt frem, faldt paa sit Ansigt og bad og sagde: Min Fader! Er det muligt, da gaa denne Kalk fra mig! Dog ikke, som jeg vil, men som du vil!

Hebr. 5, 7. 8. Joh. 6, 38.

40. Og han kom til Disciplene og fandt dem sovende og sagde til Peter: Saa kunde I da ikke vaage een Time med mig?

41. Vaager og beder, forat I ikke skulle falde i Fristelse! Aanden er villig, men Kjødet er skrøbeligt.

42. Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: Min Fader, er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaa fra mig, uden jeg skal drikke den, da ske din Vilje! Joh. 13, 11.

43. Og han kom og fandt dem atter sovende; thi deres Øine vare betyngede.

44. Og han lod dem blive og gik atter hen og bad tredje Gang og talte de samme Ord.

45. Da kom han til sine Disciple og sagde til dem: Sove I fremdeles og hvile eder? Se, Timen er nær, og Menneskens Søn skal forraades i Synderes Hænder.

Mark. 14, 41 fg. Luk. 22, 45 fg.

46. Staar op, lader os gaa! Se, han er nær, som forraader mig.

47. Og medens han endnu talte, se, da kom Judas, en af de Tolv, og en

stor Skare med ham med Sverd og Stænger fra Ypperstepresterne og Folkets Ældste. Joh. 18, 2 fg.

48. Men den, som forraadede ham, havde givet dem et Tegn og sagt: Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham!

49. Og han traadte straks hen til Jesus og sagde: Hil være dig, Rabbi! Og han kysede ham. 2 Sam. 20, 9, 10.

50. Men Jesus sagde til ham: Ven! Hvorfor er du kommen? Da traadte de frem og lagde Hænderne paa Jesus og grebe ham.

51. Og se, En af dem, som vare med Jesus, udtrakte Haanden og ud-drog sit Sverd og slog Yppersteprestens Tjener og hug hans Øre af.

Mark. 14, 47 fg.

Luk. 22, 50 fg. Joh. 18, 10, 11, 26.

52. Da sagde Jesus til ham: Stik dit Sverd i Balgen! Thi alle de, som gribe til Sverd, skulle omkomme ved Sverd. 1 Mos. 9, 6. Aab. 13, 10.

53. Eller mener du, at jeg ikke nu kan bede min Fader, og han skulde sende mig mere end tolv Legioner Engle?

54. Hvorledes skulde da Skrifterne fuldkommes? Thi saaledes bør det ske. Ps. 22, 7 fg. Es. 53, 7 fg.

55. Paa den samme Tid sagde Jesus til Skaren: I ere udgangne som til en Skæver, med Sverd og Stænger for at tage fat paa mig. Daglig sad jeg hos eder og lærte i Templet, og I grebe mig ikke.

56. Men dette er altsammen skeet, forat Profeternes Skrifter skulle fuldkommes. Da forlode alle Disciplene ham og flyede. Ps. 53, 9.

57. Men de, som havde grebet Jesus, førte ham hen til Ypperstepresten Kaifas, der, hvor de Skriftlærde og de Ældste vare forsamlede.

Mark. 14, 53 fg.

Luk. 22, 54 fg. Joh. 18, 13 fg.

58. Men Peter fulgte langt bag efter han til Yppersteprestens Gaard og gik indenfor og sad hos Tjenerne for at se Enden.

59. Men Ypperstepresterne og de Ældste og det hele Raad søgte falskt Vidnesbyrd mod Jesus, forat de kunde anfave ham; og de fandt Intet.

Ap. G. 6, 13.

60. Og endskjønt der gik mange falske Vidner frem, fandt de dog Intet. Men paa det Sidste traadte to falske Vidner frem og sagde:

1 Kong. 21, 13.

61. Denne har sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det i tre Dage.

Joh. 2, 19.

62. Og Ypperstepresten stod op og sagde til ham: Svarer du Intet? Hvad vidne disse mod dig?

63. Men Jesus taug. Og Ypperstepresten svarede og sagde til ham: Jeg besværges dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, Guds Søn.

64. Jesus sagde til ham: Du har sagt det. Dog siger jeg eder: Nu herafter skulle I se Menneskens Søn sidde hos Kraftens højre Haand og komme i Himmels Skyer. Dan. 7, 13.

Matt. 16, 27; 24, 30. Ps. 110, 1.

65. Da sønderrev Ypperstepresten sine Klæder og sagde: Han har bespottet Gud; hvad have vi længer Vidner behov? Se, nu have I hørt hans Gudsbespottelse.

Es. 37, 1. Ap. G. 14, 14.

66. Hvad tykkes eder? Men de svarede og sagde: Han er skyldig til Døden.

3 Mos. 24, 16. Jer. 26, 11.

67. Da spyttede de i hans Ansigt og sloge ham med Næver, men Andre sloge ham paa Munden.

Es. 50, 6. Matt. 27, 30.

68. Og de sagde: Spaa os, Kristus! Hvo er den, derslog dig?

69. Men Peter sad udenfor i Gaarden; og en Pige kom til ham og sagde: Du har ogsaa været med Jesus fra Galilæa.

70. Men han negtede det for dem alle og sagde: Jeg ved ikke, hvad du siger.

71. Men da han gik ud i Forgaarden, saa en anden Pige ham, og hun sagde til dem, som vare der: Denne var ogsaa med Jesus af Nazaret.

72. Og han negtede det atter med en Ed: Jeg kjender ikke det Menneske.

73. Men lidt derefter gik de Hostaaende frem og sagde til Peter: Sandelig, du er ogsaa En af dem; thi ogsaa dit Maal røber dig.

74. Da begyndte han at forbande sig og sværge: Jeg kjender ikke det Menneske. Og straks gik Hanen.

75. Og Peter kom Jesu Ord i Hu, da han sagde til ham: Førend Hanen galer, skal du fornegte mig tre Gange. Og han gik udenfor og græd bitterlig.

V. 34.

27. KAPITEL.

Jesus overgives til Pilatus, 1-2; Judas forsvinder, 3-5; en Ager kjøbes for Blod-

penge, 6-10; Jesus bekjender, at han er en Konge, svarer ellers Intet, 11-14; Pilatus vil give ham løs, giver dog Barabbas løs, overgiver Jesus til at hudstryges og korsfæstes, 15-26; Jesus bespottes, tornekrone, føres bort, 27-31; Simon bærer hans Kors; man giver ham Galde at drikke, deler hans Klæder; to Røvere korsfæstes med ham, 32-38; han bespottes, 39-44; mange Tegn ske, da Jesus dør, 45-54; Kvinderne se til; Josef jorder hans Legeme, 55-61; Graven besegles og forvares med Vagt, 62-66.

MEN da det var blevet Morgen, holdt alle Ypperstepresterne og Folkets Ældste Raad med Jesus, saa de kunde afstive ham.

Mark. 15, 1 fg. Luk. 22, 66; 23, 1 fg. Joh. 18, 28 fg.

2. Og de bandt ham og førte ham hen og overgave ham til Landshøvdingen, Pontius Pilatus.

3. Da Judas, som forraadte ham, nu saa, at han var fordømt, angrede han det, og han bar de tretti Sølvpenge til Ypperstepresterne og de Ældste igjen og sagde:

4. Jeg har syndet, at jeg forraadte uskyldigt Blod. Men de sagde: Hvad kommer det os ved? Se du dertil!

5. Og han kastede Sølvpengene i Templet, veg bort og gik hen og hængte sig.

2 Sam. 17, 23. Ap. G. 1, 18, 19.

6. Men Ypperstepresterne toge Sølvpengene og sagde: Det er ikke tilladt at kaste dem i Templets Kiste; thi det er Blodpenge.

7. Men de holdt Raad og kjøbte for dem en Pottemagers Ager til at jorde Fremmede i.

8. Derfor kaldes den samme Ager Blodager indtil denne Dag.

9. Da blev det fuldkommet, som er talt ved Profeten Jeremias, der siger: Og de toge de tretti Sølvpenge, den Vurderedes Værdi, hvilken de kjøbte af Israels Børn,

Sak. 11, 13.

10. og gavede dem for en Pottemagers Ager, som Herren befalede mig.

11. Men Jesus stod for Landshøvdingen. Og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: Er du Jødernes Konge? Men Jesus sagde til ham: Du siger det.

1 Tim. 6, 13.

12. Og da han blev anklaget af Ypperstepresterne og de Ældste, svarede han Intet.

13. Da sagde Pilatus til ham: Hører du ikke, hvor Meget de vidne mod dig?

14. Og han svarede ham end ikke paa eet Ord, saa Landshøvdingen forundrede sig saare.

15. Men paa Høitiden plejede Landshøvdingen at give Folket en Fange løs, hvem de vilde.

Mark. 15, 6 fg. Luk. 23, 17 fg.
Joh. 18, 39. 40.

16. Men de havde da en mærkelig Fange, som hedte Barabbas.

17. Da de nu vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: Hvem ville I, at jeg skal give eder løs? Barabbas eller Jesus, som kaldes Christus?

18. Thi han vidste, at de havde overgivet ham af Avind.

19. Men da han sad paa Domstolen, sendte hans Hustru Bud til ham og lod sige: Befat dig ikke noget med denne Retfærdige! Thi jeg har lidt Meget idag i Drømme for hans Skyld.

20. Men Ypperstepresterne og de Ældste overtalte Folket, at de skulde begjære Barabbas, men ombringe Jesus.

Ap. G. 3, 14.

21. Men Landshøvdingen svarede og sagde til dem: Hvem ville I, at jeg skal give eder løs af disse To? Men de sagde: Barabbas.

22. Pilatus sagde til dem: Hvad skal jeg da gjøre med Jesus, som kaldes Christus? De sagde alle til ham: Lad ham korsfæstes!

23. Men Landshøvdingen sagde: Hvad Ondt har han da gjort? Men de raabte end mere og sagde: Lad ham korsfæstes!

Joh. 19, 1 fg.

24. Men da Pilatus saa, at han Intet udrettede, men at der blev større Bulder, tog han Vand og tvættede Hænderne i Folkets Paasyn og sagde: Jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod; ser I dertil! 5 Mos. 21, 6, 7.

25. Og alt Folket svarede og sagde: Hans Blod komme over os og over vore Børn!

Ap. G. 5, 28.

26. Da gav han dem Barabbas løs; men Jesus lod han hudstryge og overgav ham til at korsfæstes.

27. Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus til sig i Domhuset og samlede om ham den hele Rode.

Mark. 15, 16 fg.

28. Og de klædte ham af og kastede en Purpurkaabe om ham.

29. Og de flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved og et Rør i hans højre Haand, og de faldt paa Knæ for ham og spottede ham og sagde: Hil være dig, du Jødernes Konge!

30. Og de spyttede paa ham og

tog Røret og sloge dermed hans Hoved.

Es. 50, 6. Matt. 26, 67.

31. Og da de havde spottet ham, afførte de ham Kaaben og førte ham hans egne Klæder og førte ham bort for at korsfæste ham

32. Men idet de gik ud, fandt de et Menneske fra Cyrene ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors.

Mark. 15, 21 fg. Luk. 23, 26 fg.

33. Og da de kom til et Sted, kaldet Golgata, det er Hovedpandedet,

Luk. 23, 33 fg. Joh. 19, 17 fg.

34. gave de ham Eddike at drikke, blandet med Galde; og da han smagte det, vilde han ikke drikke.

35. Men da de havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder og kastede Lod om dem, forat det skulde fuldkommes, som er sagt af Profeten: De delte mine Klæder mellem sig og kastede Lod om mit Klædebon.

Ps. 22, 19.

36. Og de sade der og toge Vare paa ham.

37. Og ovenover hans Hoved satte de Beskyldningen mod ham, saaledes skreven: Denne er Jesus, Jødernes Konge.

38. Da korsfæstede de med ham to Røvere, en ved den højre og en ved den venstre Side.

Es. 53, 12.

39. Men de, som gik forbi, spottede ham og rystede sine Hoveder og sagde:

Ps. 22, 8.

40. Du, som nedbryder Templet og bygger det i tre Dage, frels dig selv! Er du Guds Søn, da stig ned af Korset!

26, 61.

41. Men ligesaa spottede ogsaa Ypperstepresterne tilligemed de Skriftlærde og de Ældste ham og sagde:

42. Han har frelst Andre; sig selv kan han ikke frelse. Er han Israels Konge, da stige han nu ned af Korset, saa ville vi tro ham!

43. Han forlod sig paa Gud; han fri ham nu, om han har Behag i ham! Thi han har sagt: Jeg er Guds Søn.

Ps. 22, 9.

44. Men paa samme Maade haaned ogsaa de Røvere ham, som vare korsfæstede med ham.

45. Men fra den sjette Time blev der et Mørke over den hele Jord indtil den niende Time.

Mark. 15, 33 fg. Luk. 23, 44.

46. Men ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og sagde: Eli! Eli! Lama Sabachani? Det er:

Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig? Ps. 22, 2.

47. Men da Nogle af dem, som stode der, hørte det, sagde de: Han kalder paa Elias.

48. Og straks løb En af dem og tog en Svamp og fyldte den med Ed-dike og stak den paa et Rør og gav ham at drikke.

Ps. 69, 22. Luk. 23, 36. Joh. 19, 29, 30.

49. Men de Andre sagde: Holdt! Lader os se, om Elias kommer for at frelse ham!

50. Men Jesus raabte atter med høj Røst og udgav sin Aand.

Luk. 23, 45 fg.

51. Og se, Forhængen i Templetsplittedes i to Stykker fra det Øverste indtil det Nederste, og Jorden skalv, og Klipperne revnede,

2 Mos. 28, 31 fg. 2 Krøn. 3, 14.

52. og Gravene aabnedes, og mange af de henoøvede Helliges Legemer opstode,

53. og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i den hellige Stad og aabenbares for Mange.

54. Men da Høvedsmanden og de, som vare med ham og holdt Vagt over Jesus, saa Jordskjælvet og hvad der skede, frygtede de saare og sagde: Sandelig, denne var Guds Søn!

55. Men der var sammesteds mange Kvinder, som saa til langt fra, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham,

Luk 8, 2, 3.

Mark. 15, 40 fg. Luk. 23, 49 fg.

56. blandt hvilke vare Maria Magdalena og Maria, Jakobs og Jones's Moder, og Zebedæus's Sønners Moder.

57. Men da det var blevet Aften, kom en rig Mand fra Arimatea ved Navn Josef, som ogsaa var Jesu Discipel.

Joh. 19, 38 fg.

58. Denne gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme; da befalede Pilatus, at man skulde overgive ham Legemet.

59. Og Josef tog Legemet og svøbte det i et rent fint Linklæde

60. og lagde det i sin nye Grav, som han havde ladet hugge i en Klippe, og veltede en stor Sten for Døren paa Graven og gik bort.

Es. 53, 9.

61. Men Maria Magdalena var der, og den anden Maria, og de sad lige overfor Graven.

62. Men den følgende Dag, som er efter Beredelsens Dag, forsamlede Ypperstepresterne og Færlisærne sig hos Pilatus

63. og sagde: Herre! Vi komme i Hu, at denne Forfører sagde, da han endnu levede: Efter tre Dage staar jeg op.

16, 21.

64. Befal derfor, at man med Flid forvarer Graven indtil den tredje Dag, forat ikke hans Disciple skulle komme om Natten og stjæle ham og sige til Folket: Han er opreist fra de Døde; og den sidste Forførelse bliver værre end den første.

65. Men Pilatus sagde til dem: Der have I Vagt; gaar hen, forvarer med Flid, som I bedst vide!

66. Men de gik hen og forvarede med Flid Graven ved Vagten, efterat de havde forseglet Stenen. Dan. 6, 18.

28. KAPITEL.

Kvinderne ville salve Jesus, høre af Engle, at han er opstanden, se ham, 1-10. Vogterne fortælle, hvad der var skeet, underkjøbes til at tie, 11-15. Jesus aabenbares for Disciple i Galilæa, giver Befaling om at døbe og lære, 16-20.

MEN da Sabbaten var forbi, da det lysnede til den første Dag i Ugen, kom Maria Magdalena og den anden Maria for at besøge Graven.

Mark. 16, 1 fg. Luk. 24, 1 fg. Joh. 20, 1 fg.

2. Og se, der skede et stort Jordskjælv; thi Herrens Engel for ned fra Himmelen, traadte til og veltede Stenen fra Døren og satte sig paa den.

3. Men hans Skikkelse var som Lynet, og hans Klædebon hvidt som Sne.

Mark. 9, 3.

4. Men Vogterne skalv af Frygt for ham og bleve som døde.

5. Men Engelen svarede og sagde til Kvinderne: Frygter ikke I! Thi jeg ved, at I lede efter Jesus, den Korsfæstede.

6. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren laa!

12, 40; 16, 21; 17, 23.

7. Og gaar hastig hen og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de Døde! Og se, han gaar forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det.

26, 32.

8. Og de gik hastig ud af Graven med Frygt og stor Glæde og løb for at forkynde hans Disciple det.

9. Men da de gik for at forkynde hans Disciple det, se, da mødte Jesus dem og sagde: Hil være eder! Men de traadte til og omfavnede hans Fødder og tilbade ham.

10. Da sagde Jesus til dem: Frygter ikke! Gaar hen, forkynder mine Brødre, at de skulle gaa hen til Galilæa, og der skulle de se mig.

Joh. 21, 1. Ap. G. 1, 3; 13, 31.

11. Men da de gik hen, se, da kom nogle af Vagten ind i Staden og forkyndte Ypperstepresterne alt det, som var skeet.

12. Og de forsamlede sig med de Ældste og holdt Raad, og de gave Stridsmændene mange Sølvpeuge

13. og sagde: Siger: Hans Disciple kom om Natten og stjal ham, medens vi sov.

14. Og dersom Landshøvdingen faar det at høre, ville vi stille ham tilfreds og holde eder angerløse.

15. Men de toge Sølvpengene og gjorde, som de vare lærte. Og denne

Tale blev udspredd blandt Jøderne indtil denne Dag.

16. Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvorhen Jesus havde befalet dem at komme. 26, 32.

17. Og da de saa ham, tilbade de ham; men Nogle tvivlede.

18. Og Jesus traadte frem, talte til dem og sagde: Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden.

Ps. 8, 7. Matt. 11, 27. Luk. 10, 22.

Joh. 3, 35; 17, 2. Hebr. 1, 2; 2, 8.

19. Gaar derfor hen og gjører alle Folk til Disciple, idet I døbe dem i Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands Navn

Joh. 15, 16. Mark. 16, 15 fg. Luk. 24, 47.

20. og lære dem at holde alt det, jeg har befalet eder! Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende. Amen. 18, 20. Joh. 14, 18.

MARKUS'S EVANGELIUM.

1. KAPITEL.

Johannes prædiker og døber, 1-8; Jesus døbes, 9-11; fristes, 12. 13. prædiker, 14. 15; kalder fire Disciple, 16-20; lærer og ud-driver Djævle, 21-28; helbreder Peters Hustrus Moder og Andre, 29-34; gaar hen at bede og prædiker, 35-39; helbreder en Spedalsk, 40-45.

JESU Christ, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse.

2. Ligesom skrevet er i Profeterne: Se, jeg sender min Engel for dit Aasyn, som skal berede din Vej for dig;

Mal. 3, 1. Es. 40, 3. Matt. 11, 10.

3. det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gjører hans Stier lige! — Matt. 3, 1 fg.

Luk. 1, 76; 3, 2 fg. Joh. 1, 23.

4. saaledes døbte Johannes i Ørkenen og prædikede Omvendelses Daab til Syndernes Forladelse.

5. Og hele Judæas Land og de af Jerusalem gik ud til ham, og alle de, som bekendte sine Synder, bleve døbt af ham i Jordans Flod.

6. Men Johannes havde Klæder af Kamelhaar og et Læderbælte om sin Lænd og aad Græshopper og vild Honning. 3 Mos. 11, 22.

7. Og han prædikede og sagde:

984

Der kommer den efter mig, som er stærkere end jeg, for hvem jeg ikke er værdig til at bukke mig ned og løse hans Skorem.

8. Jeg har vel døbt eder med Vand, men han skal døbe eder med den Hellig-Aand. Ap. G. 1, 5; 8, 4.

9. Og det skede i de samme Dage, at Jesus kom fra Nazaret i Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan.

Matt. 3, 13 fg. Luk. 3, 21 fg.

10. Og straks, da han steg op af Vandet, saa han Himlene adskilte og Aanden som en Due komme ned over ham. — Joh. 1, 32, 33.

11. Og der skede en Røst fra Himlene: Du er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg har Velbehag. Ps. 2, 7.

Es. 42, 1. Matt. 17, 5. 2 Pet. 1, 17.

12. Og straks drev Aanden ham ud i Ørkenen. Matt. 4, 1 fg. Luk. 4, 1 fg.

13. Og han var der i Ørkenen friti Dage og blev fristet af Satan og var hos Dyrene; og Englene tjente ham.

14. Men efterat Johaunes var kastet i Fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds Riges Evangelium

Matt. 4, 12 fg. Luk. 4, 14 fg. Joh. 4, 43.

15. og sagde: Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er nær; omvender eder og tror paa Evangeliet! Gal. 4, 4.

16. Men da han vandrede ved den galilæiske Sø, saa han Simon og hans Broder Andreas kaste Garn i Søen, thi de vare Fiskere. Matt. 4, 18 fg.

17. Og Jesus sagde til dem: Følger efter mig, saa vil jeg gjøre eder til Menneske-Fiskere.

Jer. 16, 16. Ez. 47, 10. Luk. 5, 10.

18. Og de forlode straks sine Garn og fulgte ham.

19. Og da han gik lidt frem derfra, saa han Jakob, Zebedæus's Søn, og hans Broder Johannes bøde sine Garn i Skibet.

20. Og straks kaldte han dem, og de forlode sin Fader Zebedæus i Skibet med Leiesvendene og fulgte efter ham.

Luk. 5, 11.

21. Og de gik ind i Kaperna'um, og straks paa Sabbaten gik han ind i Synagogen og lærte.

Matt. 4, 13. 23. Luk. 4, 31 fg.

22. Og de forundrede sig saare over hans Lære; thi han lærte dem som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftlærde. Matt. 7, 28. 29.

23. Og der var et Menneske i deres Synagoge med en uren Aand, og han raabte høit

24. og sagde: Ak! Hvad have vi med dig at gjøre, Jesus af Nazaret? Er du kommen for at fordærve os? Jeg kjender dig, hvem du er, den Guds Hellige. Matt. 8, 29. Mark. 5, 7.

25. Og Jesus truede ham og sagde: Ti, og far ud af ham!

26. Og den urene Aand sled ham og raabte med høi Røst og for ud af ham.

27. Og de bleve alle forfærdede, saa de spurgte hverandre og sagde: Hvad er dette? Hvad er dette for en ny Lære? Thi han byder ogsaa de urene Aander med Magt, og de lyde ham.

28. Men Rygtet om ham udkom straks i hele det omliggende Land i Galilæa.

29. Og de gik straks ud af Synagogen og kom ind i Simons og Andreas's Hus med Jakob og Johannes.

Matt. 8, 14 fg. Luk. 4, 38 fg.

30. Men Simons Hustrues Moder laa og havde Feber, og straks talte de til ham om hende.

31. Og han gik til hende, tog fat paa hendes Haand og reiste hende

op, og Feberen forlod hende straks, og hun tjente dem.

32. Men da det var blevet Aften, da Solen var gaaet ned, førte de Alle, som havde ondt, og de Besatte til ham.

33. Og hele Staden var forsamlet for Døren.

34. Og han helbredede Mange, som havde ondt af forskellige Sygdomme, og udrev mange Djævl og til-lod ikke Djævlene at tale, thi de kjendte ham. Ap. G. 16, 17. 18; 19, 15.

35. Og aarle, da det endnu var ganske mørkt, stod han op, gik ud og gik hen til et øde Sted og bad der.

Luk. 4, 42.

36. Og Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter ham.

37. Og da de fandt ham, sagde de til ham: Alle lede efter dig.

38. Og han sagde til dem: Lader os gaa til de nærmeste smaa Stæder, forat jeg kan prædike ogsaa der! Thi dertil er jeg udgangen.

Es. 61, 1. Luk. 4, 18. 43.

39. Og han prædikede i deres Synagoger i hele Galilæa og udrev Djævl.

40. Og der kom en Spedalsk til ham, bad ham og faldt paa Knæ for ham og sagde til ham: Om du vil, kan du rense mig.

Matt. 8, 2 fg. Luk. 5, 12 fg.

41. Men Jesus ynkedes inderlig og udrakte Haanden, rørte ved ham og sagde til ham: Jeg vil; bliv ren!

42. Og da han sagde det, gik Spedalskheden straks af ham, og han blev renset.

43. Og han drev ham straks ud, idet han bød ham strengelig

Matt. 9, 30. Mark. 7, 36.

44. og sagde til ham: Se til, at du ikke siger Nogen Noget herom; men gak hen, te dig for Presten og ofre for din Renselse det, som Moses har befalet, dem til et Vidnesbyrd!

Luk. 17, 14. 3 Mos. 14, 2 fg.

45. Men da den Spedalske kom ud, begyndte han at tale meget derom og udsprede Rygtet om denne Sag, saa Jesus ikke mere kunde gaa aabenlyst ind i nogen Stad; men han var udenfor paa øde Steder, og allevegnefra kom de til ham.

2. KAPITEL.

Jesus helbreder en Værkbruden, 1-12; kalder Levi og æder med Toldere, 13-17; taler om Fæsten, 18-22; forsværer Disciple-ne, som plukke Aks paa en Sabbat, 23-28.

OG nogle Dage derefter gik han atter ind i Kaperna'um, og det spurgtes, at han var hjemme.

Matt. 9, 1 fg.

2. Og straks forsamledes Mange, saa de ikke havde Rum, ikke engang foran Døren; og han talte Ordet til dem.

3. Og Nogle kom til ham, som bragte en Værkbruden, der bares af Fire.

Luk. 5, 17 fg.

4. Og da de ikke kunde komme nær til ham for Folket, toge de Taget af der, hvor han var, og da de havde brudt det op, lode de Sengen ned, som den Værkbruden laa paa.

5. Men da Jesus saa deres Tro, sagde han til den Værkbrudne: Søn! Dine Synder ere dig forladte.

6. Men der var nogle af de Skriftlærde, som sade der og tænkte i sine Hjerter:

7. Hvorfor taler denne saadanne Gudsbespottelser? Hvem kan forlade Synder, uden Een, nemlig Gud?

Ps. 130, 4.

8. Og Jesus kjendte straks i sin Aand, at de tænkte saa ved sig selv, og sagde til dem: Hvi tænke i Saadant i eders Hjerter?

9. Hvad er lettest, at sige til den Værkbrudne: Dine Synder ere dig forladte, eller at sige: Staa op og tag din Seng og gaa?

10. Men, forat I skulle vide, at Menneskens Søn har Magt til at forlade Synder paa Jorden, — siger han til den Værkbrudne:

11. Jeg siger dig: Staa op, tag din Seng og gaa til dit Hus!

12. Og han stod straks op og tog Sengen og gik ud for Alles Øine, saa de alle bleve forfærdede og prisede Gud og sagde: Vi have aldrig seet Saadant.

1, 27.

13. Og han gik ud igjen til Søen, og alt Folket kom til ham, og han lærte dem.

14. Og da han gik frem, saa han Levi, Alfæus's Søn, sidde i Toldboden, og han sagde til ham: Følg mig! Og han stod op og fulgte ham.

Matt. 9, 9 fg. Luk. 5, 27 fg.

15. Og det skede, da han sad tilbords i hans Hus, satte og mange Toldere og Syndere sig tilbords med Jesus og hans Disciple; thi de vare mange, og de fulgte ham.

16. Og da de Skriftlærde og Farisæerne saa, at han aad med Tolderne

og Synderne, sagde de til hans Disciple: Hvad er dette, at han æder og drikker med Toldere og Syndere?

17. Og da Jesus hørte det, sagde han til dem: De Karske have ikke Læge behov, men de, som have ondt. Jeg er ikke kommen for at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse.

Luk. 19, 10. 1 Tim. 1, 16.

18. Og Johannes's og Farisæernes Disciple fastede; og de kom og sagde til ham: Hvorfor faste Johannes's og Farisæernes Disciple, men dine Disciple faste ikke?

Matt. 9, 14 fg. Luk. 5, 33 fg.

19. Og Jesus sagde til dem: Kunne Bryllupsfolkene faste den Stund. Brudgommen er hos dem? Saalænge de have Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste.

20. Men de Dage skulle komme, da Brudgommen skal tages fra dem, og da skulle de faste i de Dage.

21. Og Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers river den nye Klud derpaa Noget af det gamle, og Hullet blive værre.

22. Og Ingen lader ny Vin i gamle Læderflasker; ellers sprænger den nye Vin Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne forðæves; men man skal lade ny Vin i nye Læderflasker.

23. Og det skede, at han vandrede paa Sabbaten gjennem Sæden, og hans Disciple begyndte, idet de gik, at plukke Aks.

Matt. 12, 1 fg. Luk. 6, 1 fg. 5 Mos. 23, 25.

24. Og Farisæerne sagde til ham: Se, hvorfor gjøre de paa Sabbaten det, som ikke er tilladt? 2 Mos. 20, 10.

25. Og han sagde til dem: Have I aldrig læst, hvad David gjorde, da han havde det behov og hungrede, han selv og de, som vare med ham?

26. Hvorledes han gik ind i Guds Hus, da Abjatar var Yppersteprest, og aad Skuebrødene, som det ikke er Nogen tilladt at æde, uden Presterne, og gav ogsaa dem, som vare med ham?

1 Sam. 21, 6.

2 Mos. 29, 32, 33. 3 Mos. 24, 5-9.

27. Og han sagde til dem: Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbatens Skyld.

5 Mos. 5, 14.

28. Saa er da Menneskens Søn Herre ogsaa over Sabbaten.

3. KAPITEL.

*Jesus helbreder en visen Haand, 1-6; ud-
driver Djævla, 7-12; udvælger de Tolv,
13-19; spottes af de Skriftlærde, 20-30;
kalder sine Disciple sine Nærparørende,
31-35.*

Og han gik atter ind i Synagogen, og der var et Menneske, som havde en visen Haand.

Matt. 12, 9 fg. Luk. 6, 6 fg.

2. Og de toge Vare paa ham, om han vilde helbrede ham paa Sabbaten, forat de kunde anklage ham.

Luk. 14, 1.

3. Og han sagde til det Menneske, som havde den visne Haand: Staa op og trød frem!

4. Og han sagde til dem: Er det tilladt paa Sabbaten at gjøre Godt eller at gjøre Ondt, at frelse et Liv eller at slaa ihjel? Men de taug.

5. Og han saa omkring paa dem med Vrede, bedrøvet over deres Hjerters Forhærdelse, og sagde til Mennesket: Ræk din Haand ud! Og han rakte den ud, og hans Haand blev karsk igjen som den anden.

1 Kong. 13, 6.

6. Og Farisæerne gik ud og holdt straks Raad med Herodianerne mod ham, hvorledes de kunde ombringe ham.

Matt. 23, 16.

7. Og Jesus veg med sine Disciple hen til Søen, og en stor Mængde fra Gallilæa og fra Judæa fulgte ham.

Joh. 6, 1.

8. og fra Jerusalem og fra Idumæa og fra hin Side Jordan; og de, som bo omkring Tyrus og Sidon, en stor Mængde, som hørte, hvor store Gjerninger han gjorde, kom til ham.

9. Og han bød sine Disciple, at et lidet Skib skulde være tilrede for ham formedelst Mængden, forat de ikke skulde trænge ham.

10. Thi han helbredede Mange, saa allede, som havde Plager, trængte ind paa ham, forat de kunde røre ved ham.

11. Og naar de urene Aander saa ham, faldt de ned for ham og raabte og sagde: Du er Guds Søn.

12. Og han truede dem meget, forat de ikke skulde aabenbare, hvem han var.

13. Og han gik op paa Bjerget og kaldte til sig, hvem han selv vilde, og de gik hen til ham.

14. Og han beskikkede Tolv, forat de skulde være hos ham, og forat

han kunde udsende dem til at prædike Matt. 10, 1 fg. Luk. 6, 13 fg. 9, 1.

15. og at have Magt til at helbrede Sygdomme og uddrive Djævla,

16. og han tillagde Simon Navnet Peter,

Joh. 1, 43.

17. og Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde dem Navnet Boanerges, det er: Torden-Sønner,

18. og Andreas og Filip og Bartolomæus og Mattæus og Tomas og Jakob, Alfæus's Søn, og Taddæus og Simon Kananites

19. og Judas Iskariot, som og forraadte ham. Matt. 26, 14.

20. Og de kom til Huset, og Folket kom atter sammen, saa de ikke engang kunde faa Mad. 6, 31.

21. Og da de, som vare omkring ham, hørte det, gik de ud for at holde det tilbage; thi de sagde: Det er uregjerligt.

22. Og de Skriftlærde, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: Han har Be'elzebul, og ved Djævelenes Øverste udriver han Djævla.

Matt. 9, 34; 12, 24 fg.

23. Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: Hvorledes kan Satan uddrive Satan?

24. Og dersom et Rige bliver splidagtigt med sig selv, kan samme Rige ikke bestaa. Luk. 11, 17 fg.

25. Og dersom et Hus bliver splidagtigt med sig selv, kan samme Hus ikke bestaa.

26. Og dersom Satan har sat sig op mod sig selv og er bleven splidagtigt, kan han ikke bestaa, men det er ude med ham.

27. Ingen kan gaa ind i den Stærkes Hus og røve hans Redskaber, uden han først binder den Stærke, og da kan han plyndre hans Hus.

Kol. 2, 15.

28. Sandelig siger jeg eder: Alle Synder skulde forlades Menneskenes Børn, ogsaa Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale.

Luk. 12, 10. 1 Joh. 5, 16.

29. Men hvo der taler bespottelig mod den Hellig-Aand, har evindelig Ingen Forladelse, men er skyldig til en evig Dom.

30. Thi de sagde: Han har en uren Aand.

31. Da kom hans Brødre og Moder, og de stode udenfor, sendte Bud til ham og lode ham kalde.

Matt. 12, 46 fg. Luk. 8, 19 fg.

32. Og Folket sad omkring ham; men de sagde til ham: Se, din Moder og dine Brødre spørge efter dig udenfor.

33. Og han svarede dem og sagde: Hvem er min Moder eller mine Brødre?

34. Og han saa rundt omkring paa dem, som søde om ham, og sagde: Se, min Moder og mine Brødre!

Hebr. 2, 11.

35. Thi hvo der gjør Guds Vilje, denne er min Broder og min Søster og Moder.

4. KAPITEL.

Jesus taler om Sædemanden, 1-20; om Lyset, 21-23; om ret at høre Ordet, 24, 25; om Sæden, 26-29; om Senepskornet, 30-34; stiller Stormen, 35-41.

OG han begyndte atter at lære ved Søen, og meget Polk forsamledes til ham, saa han maatte træde ind i Skibet og sidde deri paa Søen; og alt Folket var paa Landet ved Søen.

Matt. 13, 1 fg.

2. Og han lærte dem Meget i Lignelser og sagde til dem i sin Undervisning:

3. Hører til! Se, en Sædemand gik ud for at saa.

Luk. 8, 5 fg.

4. Og det skede, idet han saae, at Noget faldt ved Veien, og Himmelens Fugle kom og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Stengrunden, hvor det ikke havde megen Jord, og det voksede snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men da Solen gik op, blev det forbrændt, og efterdi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Og Noget faldt blandt Tornene, og Tornene voksede op og kvalte det, og det bar ikke Frugt.

8. Og Noget faldt i den gode Jord og bar Frugt, som voksede og blev stor, og Noget bar tretti Fold, og Noget seksti Fold, og Noget hundrede Fold.

9. Og han sagde til dem: Hvo der har Øren at høre med, han høre!

10. Men da han var bleven alene, spurgte de, som vare omkring ham, tilligemed de Tolv ham om denne Lignelse.

11. Og han sagde til dem: Eder er det givet at kjende Guds Riges Hemmelighed; men dem, som ere udenfor, siges det altsammen i Lignelser,

12. forat de seende skulle se og ikke vide og hørende høre og ikke

forstaa, forat de ikke skulle omvende sig, og Synderne forlades dem.

Es. 6, 9 fg. 2 Tess. 2, 11.

13. Og han sagde til dem: Forstaa I ikke denne Lignelse, hvorledes ville I da forstaa alle Lignelserne?

14. Den, som saar, saar Ordet.

15. Men de ved Veien ere de, hos hvem Ordet bliver saaet, og naar de have hørt det, kommer straks Satan og tager Ordet bort, som var saaet i deres Hjerter.

16. Og ligeledes ere de, som ere saaede paa Stengrunden, de, som, naar de have hørt Ordet, straks anamme det med Glæde,

17. og de have ikke Rod i sig, men blive ved til en Tid; naar siden Trængsel eller Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges de straks.

18. Og de, som ere saaede blandt Tornene, ere de, som høre Ordet,

19. og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begjærigheder efter de andre Ting komme ind og kvæle Ordet, og det bliver uden Frugt.

Matt. 19, 22.

20. Og de, som ere saaede i den gode Jord, ere de, som høre Ordet og anamme det og bære Frugt, en Del tretti Fold, og en Del seksti Fold, og en Del hundrede Fold.

21. Og han sagde til dem: Kommer Lyset ind, forat det skal sættes under Skjeppen eller under Bænken? Mon ikke, forat det skal sættes paa Lysstagen?

Matt. 5, 15. Luk. 8, 16 fg. 11, 33.

22. Thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares, ei heller er Noget skeet for at blive lønligt, men forat det skal komme for Lyset.

Matt. 10, 26. Luk. 12, 2.

23. Dersom Noget har Øren at høre med, han høre!

24. Og han sagde til dem: Agter paa, hvad I høre! Med hvad Maal I maale, skal eders maales, og eders, som høre, skal der gives end Mere.

Matt. 7, 2. Luk. 6, 38. Rom. 2, 1.

25. Thi hvo der har, ham skal gives, og hvo der ikke har, ham skal endog det, han har, fratages.

Matt. 13, 12.

26. Og han sagde: Med Guds Rige har det sig saaledes, som naar et Menneske kaster Sæden i Jorden

27. og sover og staar op Nat og Dag, og Sæden vokser og bliver høi, udenat han selv ved det.

28. Thi af sig selv bærer Jorden

Frukt, først Græs derefter Aks, derefter fuldkomment Korn i Akset.

29. Men naar Frukten bliver moden, skikker han straks Sigden hen, fordi Høsten er forhaanden.

30. Og han sagde: Hvormed skulle vi ligne Guds Rige, eller med hvad Lignelse skulle vi ligne det?

31. Det er ligesom et Senepskorn, der, naar det saaes i-Jorden, er mindre end al anden Sæd paa Jorden.

Matt. 13, 31. Luk. 13, 19.

32. Og naar det er saaet, vokser det op og bliver større end alle Madurter og faar store Grene, saa Himmelens Fugle kunne bygge Rede under dets Skygge.

33. Og han talte Ordet til dem ved mange saadanne Lignelser, eftersom de kunde fatte det.

Matt. 13, 34.

34. Men uden Lignelse talte han ikke til dem; men i Enrum udlagde han det altsammen for sine Disciple.

35. Og samme Dag, da det var blevet Aften, sagde han til dem: Lader os fare over til hin Side!

36. Og de lode Folket gaa og toge ham med, som han var i Skibet; men der var ogsaa andre Skibe med ham.

Matt. 8, 23 fg. Luk. 8, 22 fg.

37. Og der blev en stærk Hvirvelvind, men Bølgerne sloge ind i Skibet, saa det allerede fyldtes.

38. Og han var bag i Skibet og sov paa en Hovedpude, og de vakte ham op og sagde til ham: Mester! Bekymrer du dig ikke om, at vi forgaar?

39. Og han stod op og truede Vinden og sagde til Søen: Til Vær stille! Og Vinden stilledes, og det blev ganske blikstille.

Job 26, 12. Ps. 107, 29.

40. Og han sagde til dem: Hvi ere I saa frygtagtige? Hvorledes have I ikke Tro?

11, 22.

41. Og de frygtede saare og sagde til hverandre: Hvo er dog denne, at baade Vinden og Havet ere ham lydige?

5. KAPITEL.

Jesus uddriver Djevle og lader dem fare i Svinene, 1-20; helbreder den blodstottige Kvinde og opvækker Ja'irus's Datter, 21-43.

OG de kom paa hin Side Søen til Gadarenernes Land. Matt. 8, 28 fg. Luk. 8, 26 fg.

2. Og da han traadte ud af Skibet, mødte ham straks et Menneske, som kom ud af Gravene, og som havde en uren Aand.

3. Han havde Bolig i Gravene, og Ingen kunde binde ham, end ikke med Lænker.

4. Thi han havde ofte været bunden med Bøjer og Lænker og havde revet Lænkerne af sig og sønderslidt Bøjerne, og Ingen kunde tømme ham.

5. Og han var altid Nat og Dag paa Bjergene og i Gravene, raabte og slog sig selv med Stene.

6. Men da han saa Jesus langt borte, løb han hen og faldt ned for ham.

3, 11.

7. Og han raabte med høj Røst og sagde: Hvad har jeg med dig at gjøre, Jesus, den højeste Guds Søn? Jeg besværges dig ved Gud, at du ikke piner mig.

1, 24.

8. Han sagde nemlig til ham: Far ud, du urene Aand, af dette Menneske!

9. Og han spurgte ham: Hvad er dit Navn? Og han svarede og sagde: Legion er mit Navn; thi vi ere mange.

Matt. 26, 53.

10. Og han bad ham meget, at han ikke skulde drive dem ud af Landet.

11. Men der var sammesteds ved Bjerget en stor Hjord Svin, som gik paa Græs.

12. Og alle Dævlene bade ham og sagde: Send os i Svinene, forat vi maa fare ind i dem!

13. Og Jesus tillod dem det straks. Og de urene Aander fore ud og fore ind i Svinene, og Hjorden styrtede sig ned af Bakken i Søen; men de vare henved to tusinde, og de druknede i Søen.

14. Men Svinehyrderne flyede og kundgjorde det i Staden og paa Landet. Og de gik ud for at se, hvad det var, som var skeet.

15. Og de kom til Jesus og saa den, som havde været besat, sidde paa klædt og ved Sans, den, som havde havt Leglonen; og de bleve forfærdede.

V. 9.

16. Men de, som havde seet det, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den Besatte, og om Svinene.

17. Og de begyndte at bede ham, at han vilde drage bort fra deres Egne.

Ap. G. 16, 39.

18. Og da han traadte ind i Skibet, bad den, som havde været besat, ham om at faa være hos ham.

19. Men Jesus tilstedte ham det ikke, men sagde til ham: Gak hen i dit Hus til Dine, og forkynd dem,

hvor store Ting Herren har gjort mod dig, og hvorledes han har forbarmet sig over dig.

20. Og han gik bort og begyndte at udraabe i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort mod ham; og de forundrede sig alle.

21. Og da Jesus igjen var faren i Skibet over til hin Side, forsamledes meget Folk til ham; og han var ved Sæen.

22. Og se, der kom en af Synagoge-Forstanderne, ved Navn Ja'irus, og da han saa ham, faldt han ned for hans Fødder. Matt. 9, 18 fg. Luk. 8, 41 fg.

23. Og han bad ham meget og sagde: Min lille Datter er paa sit Yderste; o, at du vilde komme og lægge Hænderne paa hende, forat hun kan blive frelst, saa skal hun leve!

24. Og han gik bort med ham; og meget Folk fulgte ham, og de trængte ham.

25. Og der var en Kvinde, som i tolv Aar havde havt Blodflod.

3 Mos. 15, 19. 25.

26. Og hun havde lidt Meget af mange Læger og havde tilsat alt det, hun havde, og hun var ikke bleven hjulpen, men det var snarere blevet værre med hende.

27. Da hun hørte om Jesus, kom hun blandt Folket bagfra og rørte ved hans Klædebon. Matt. 14, 36. Luk. 6, 19.

28. Thi hun sagde: Dersom jeg bare faar rørt ved hans Klæder, saa bliver jeg frelst.

29. Og straks tørredes hendes Blods Kilde, og hun fornam i Legemet, at hun var bleven helbredet for Plagen.

30. Og Jesus fornam straks paa sig selv den Kraft, som udgik fra ham, og vendte sig om blandt Folket og sagde: Hvem rørte ved mine Klæder?

31. Og hans Disciple sagde til ham: Du ser, at Folket trænger dig, og du siger: Hvem rørte ved mig?

32. Og han saa sig om for at se hende, som havde gjort dette.

33. Men Kvinden frygtede og bævede, da hun vidste, hvad der var skeet hende, og hun kom og faldt ned for ham og sagde ham hele Sandheden.

34. Men han sagde til hende: Datter! Din Tro har frelst dig; gik bort i Fred, og vær helbredet for din Plage!

35. Da han endnu talte, kom Nogle fra Synagoge-Forstanderen og sagde:

Din Datter er død; hvi umager du Mesteren længer?

36. Men Jesus hørte straks, hvad der blev sagt, og han sagde til Synagoge-Forstanderen: Frygt ikke, tro kun!

37. Og han tillod ikke Nogen at følge med, uden Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder.

38. Og han kom i Synagoge-Forstanderens Hus og saa Larmen og dem, som græd og hylede meget.

39. Og han gik ind og sagde til dem: Hvi larmer og græder I? Barnet er ikke dødt, men sover. Joh. 11, 11.

40. Og de udlo ham; men han drev dem alle ud og tog med sig Barnets Fader og Moder og dem, som vare med ham, og gik ind, hvor Barnet laa.

41. Og han tog Barnet ved Haanden og sagde til det: Talita, Kumi! hvilket er udlagt: Pige, jeg siger dig, staa op! Luk. 7, 14.

42. Og Pigen stod straks op og gik omkring; thi hun var tolv Aar gammel. Og de bleve overmaade forfærdede.

43. Og han bød dem meget, at ikke Nogen sku'de faa dette at vide, og han sagde, at de skulde give hende noget at æde.

6. KAPITEL.

Jesus foragtes i Nazaret, 1-6; udsender de Tolv, 7-13; Herodes mener, han var Johannes, hvem han havde ladet halskugge 14-29; Jesus lærer og bespiser 5000 Mænd, 30-44; beder, gaar paa Havet, helbreder Mange, 45-56.

Og han gik ud derfra og kom til sin Fædrenestad, og hans Disciple fulgte ham.

Matt. 13, 54 fg. Luk. 4, 16 fg.

2. Og der Sabbaten kom, begyndte han at lære i Synagogen, og Mange, som hørte det, forundrede sig saare og sagde: Hvorfra har denne Saa-dant, og hvad er det for en Visdom, som er ham given, at endogsaa daane kraftige Gjerninger ske ved hans Hænder?

3. Er denne ikke Tømmermanden, Marias Søn og Jakobs og Josefs og Judas's og Simons Broder, og ere ikke hans Søstre her hos os? Og de forargedes over ham. Joh. 6, 12.

4. Men Jesus sagde til dem: En Profet er ikke foragtet uden i sit Fædreneland og blandt sine Slægtninge og i sit Hus. Joh. 4, 44.

5. Og han kunde der slet ingen

kraftig Gjærning gjøre, undtagen at han lagde Hænderne paa nogle faa Syge og helbredede dem.

6. Og han forundrede sig over deres Vantro. Og han gik omkring i Byerne og lærte.

Matt. 9, 35. Luk. 13, 22.

7. Og han kaldte de Tolv til sig og begyndte at udsende dem, To og To, og gav dem Magt over de urene Aander. 3, 13 fg. Matt. 10, 1 fg. Luk. 10, 1 fg.

8. Og han bød dem, at de ikke skulde tage Noget med til Rejsen, uden alene en Stav, ei Taske, ei Brød, ei Penge i Bæltet.

9. men have Sko paa og ikke iføre sig to Kjortler.

10. Og han sagde til dem: Hvor I gaa ind i et Hus, bliver der, indtil I reise fra Stedet!

11. Og dersom Nogle ikke annamme eder og ikke høre eder, da gaar ud derfra og afryster Støvet, som er under eders Fødder, dem til et Vidnesbyrd! Sandelig siger jeg eder: Det skal gaa Sodoma og Gomorra taaleligere paa Dommens Dag end den Stad.

Ap. G. 13, 51; 18, 6.

12. Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende sig.

13. Og de drev mange Djævlæ ud og salvede mange Syge med Olje og helbredede dem.

Jak. 5, 14.

14. Og Kong Herodes hørte det, thi Jesu Navn var blevet bekjendt; og han sagde: Johannes den Døber og opreist fra de Døde, og derfor te de kraftige Gjærninger sig i ham.

Matt. 14, 1 fg. Luk. 9, 7 fg.

15. Andre sagde: Han er Elias; men Andre sagde: Han er en Profet eller som en af Profeterne.

Matt. 16, 14.

16. Men da Herodes hørte det, sagde han: Den Johannes, som jeg har ladet halshugge, ham er det; han er opreist fra de Døde.

17. Herodes hayde nemlig udsendt Nogle og grebet Johannes og bundet ham i Fængsel for Herodias's, sin Broder Philips Hustrues, Skyld; thi han havde taget hende tilægte.

Luk. 3, 19, 20.

18. Thi Johannes sagde til Herodes: Det er dig ikke tilladt at have din Broders Hustru.

3 Mos. 18, 16, 20, 21.

19. Men Herodias efterstræbte ham og vilde slaa ham ihjel og kunde ikke.

20. Thi Herodes frygtede for Johannes, fordi han vidste, at han var

Nor. 32

en retfærdig og hellig Mand, og han beskyttede ham og gjorde Meget efter, hvad han hørte af ham, og hørte ham gjerne.

21. Og da der kom en beleilig Dag, da Herodes paa sin Fødselsdag gjorde et Gjæstebud for sine Store og de øverste Høvedsmænd og de Ypperste i Gallilæa,

22. og Herodias's Datter kom ind og dansede og behagede Herodes og dem, som sade med ham tilbords, sagde Kongen til Pigen: Bed mig om, hvad du vil, saa vil jeg give dig det!

Est. 5, 6.

23. Og han svor hende: Hvad du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit Rige.

24. Men hun gik ud og sagde til sin Moder: Hvad skal jeg bede om? Men hun sagde: Johannes den Døbers Hoved.

25. Og hun gik straks hastig ind til Kongen, bad og sagde: Jeg vil, at du straks skal give mig Johannes den Døbers Hoved paa et Fod.

26. Og Kongen blev saare bedrøvet, men for Ederens Skyld og for deres Skyld, som sade med ham tilbords, vilde han ikke afvise hende.

27. Og Kongen sendte straks En af Vagten hen og befalede at hente hans Hoved.

28. Denne gik da hen og halshuggede ham i Fængslet, og han bar hans Hoved frem paa et Fod og gav Pigen det, og Pigen gav sin Moder det.

29. Og da hans Disciple hørte det, kom de og toge hans Legeme og lagde det i en Grav.

30. Og Apostlerne forsamledes til Jesus og forkyndte ham alle Ting, baade hvad de havde gjort, og hvad de havde lært.

31. Og han sagde til dem: Kommer nu I afsides med mig til et øde Sted og hvil der lidt! Thi de vare mange, som gik til og fra, og de havde ikke engang Tid til at søde.

32. Og de fore bort til et øde Sted i et Skib for sig selv.

Matt. 13, 13 fg.

Luk. 9, 10 fg. Joh. 6, 1 fg.

33. Og Folket saa dem fare bort, og Mange kjendte ham; og de løb derhen tilfods fra alle Stæderne og kom før dem og samlede sig til ham.

34. Og da Jesus gik ud af Skibet, saa han meget Folk, og han ynkedes inderlig over dem, thi de vare som

Faar, der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære dem Meget.

Matt. 9, 35. Jer. 23, 1. Ez. 34, 12.

35. Og da det allerede var sent paa Dagen, gik hans Disciple til ham og sagde: Stedet er øde, og det er allerede sent paa Dagen.

36. Lad dem fare, forat de kunne gaa hen i de omliggende Gaarde og Landsbyer og købe sig selv Brød, thi de have Intet at øde!

37. Men han svarede og sagde til dem: Giver I dem at øde! Og de sagde til ham: Skulle vi gaa bort og købe Brød for to hundrede Denarier og give dem at øde?

38. Men han sagde til dem: Hvor mange Brød have I? Gaar bort og ser! Og da de havde seet efter, sagde de: Fem, og to Fiske.

39. Og han bød dem at lade dem alle sætte sig ned hobevis paa det grønne Græs.

40. Og de satte sig ned, Hob ved Hob, i somme Hundrede, og i somme Femti.

41. Og han tog de fem Brød og de to Fiske, saa op til Himmelen og velsignede dem, og han brød Brødene og gav sine Disciple dem, forat de skulde lægge dem for Folket; og de to Fiske skiftede han blandt dem alle.

42. Og de aade alle og bleve mætte.

43. Og de opsamlede af Stykkerne tolv Kurve fulde, ogsaa af Fiskene.

44. Og de, som aade Brødene, vare henvend fem tusinde Mænd.

45. Og straks nætte han sine Disciple til at gaa i Skibet og fare forud hen til hin Side til Betsajda, indtil han fik ladet Folket fare.

Matt. 14, 22 fg. Joh. 6, 16 fg.

46. Og da han havde taget Afsked fra dem, gik han op paa Bjerget for at bede.

47. Og da det var blevet Aften, var Skibet midt paa Søen, og han alene paa Landet.

48. Og han saa, at de lede Nød, idet de roede, thi Vinden var døgn imod; og ved den fjerde Nattevagt kom han til dem, vandrende paa Søen, og han vilde gaa dem forbi.

49. Men da de saa ham vandre paa Søen, mente de, at det var et Spøgelse, og de raabte.

50. Thi de saa hamcalle og bleve forskrækkede. Og han talte straks med dem og sagde til dem: Vær frimodige, det er mig; frygter ikke!

51. Og han traadte ind i Skibet til

dem, og Vinden stilledes; og de bleve overmaade meget forfærdede og forundrede sig.

52. Thi de havde ikke faaet Forstand af det, som var skeet med Brødene; thi deres Hjerte var forhærdet.

53. Og da de vare farne over, kom de til Gennesarets Land og lagde til lands.

54. Og da de traadte ud af Skibet, kjendte man ham straks

55. og løb om i hele den omliggende Egn og begyndte at føre dem, som havde ondt, paa Sengene omkring derhen, hvor de hørte, at han var.

56. Og hvor han gik ind i Landsbyer eller Stæder eller Gaarde, lagde de de Syge paa Torvene og bade ham, at de bare maatte røre ved Sømmen af hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, bleve helbredede.

5, 27, 28.

7. KAPITEL.

Jesus taler om, hvad der gjør Mennesket urent, og laster Farisæernes Hykleri, 1-23; behøver den kananæiske Kvinde, 24-30; helbreder en Døvstum, 31-37.

OG Farisæerne og nogle af de Skriftlærde, som vare komne fra Jerusalem, forsamledes til ham.

Matt. 15, 1 fg. Luk. 11, 37 fg.

2. Og da de saa nogle af hans Disciple øde Brød med vanhellige, det er, med utvættede Hænder, lastede de det.

3. Thi Farisæerne og alle Jøderne øde ikke uden omhyggelig at tvætte Hænderne, idet de holde de Gamles Anordning,

4. og naar de komme fra Torvet, øde de ikke uden at tvætte sig; og der er mange andre Ting, som de have vedtaget at holde, med at tvætte Bægere og Kruse og Kobberkar og Bænke.

5. Derefter spurgte Farisæerne og de Skriftlærde ham: Hvi vandre ikke dine Disciple efter de Gamles Anordning, men øde Brød med utvættede Hænder?

6. Men han svarede og sagde til dem: Rettelig har Esajas spaaet om eder, I Hyklere, som skrevet er: Dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig.

Es. 29, 13. Ez. 33, 31.

7. Men de dyrke mig forgjæves,

idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud.

Kol. 2, 18, 23.

8. Thi I forlade Guds Bud og holde Menneskenes Anordning med at tvætte Kruse og Bægere, og mange andre saadanne Ting gjøre I.

Matt. 23, 14-26.

9. Og han sagde til dem: Smukt afskaffe I Guds Bud, forat I kunne holde eders Anordning.

10. Thi Moses har sagt: Ær din Fader og din Moder! og: Hvo der bander Fader eller Moder, skal visse- lig dø. 2 Mos. 20, 12; 21, 17. 3 Mos. 20, 9.

5 Mos. 27, 16.

11. Men I sige: Naar Nogen siger til Fader eller Moder: En Korban, det er, en Gave til Templet, er det, hvormed du skulde været hjulpen af mig.

12. saa tilstede I ham ikke ydermere at gjøre Noget for sin Fader eller Moder.

13. Og I gjøre Guds Ord til Intet ved eders Anordning, som I have anordnet, og mange saadanne lignende Ting gjøre I.

1 Tim. 4, 3.

14. Og han kaldte alt Folket til sig og sagde til dem: Hører mig Alle og forstaar!

15. Der er Intet udenfor Mennesket, som kommer ind i ham, som kan gjøre ham uren; men de Ting, som gaa ud af ham, dem er det, som gjøre Mennesket urent. Ap. G. 10, 15.

Rom. 14, 14. 17. 20. Tit. 1, 15.

16. Dersom Nogen har Øren at høre med, han høre!

17. Og da han var gaaet ind i Husset fra Folket, spurgte hans Disciple ham om denne Lignelse.

18. Og han sagde til dem: Ere da ogsaa I uforstandige? Forstaa I ikke, at alt det, som udenfra kommer ind i Mennesket, ikke kan gjøre ham uren?

19. Thi det kommer ikke ind i hans Hjerte, men i Bugen og gaar ud ad den naturlige Gang, hvorved al Mad renses.

20. Men han sagde: Hvad der udgaar af Mennesket, det gjør Mennesket urent.

21. Thi indvortesfra af Menneskenes Hjerte udgaa onde Tanker, Hor, Skjærløvet, Mord,

1 Mos. 6, 5; 8, 21. Jer. 17, 9.

22. Tyverier, Gjerrighed, Ondskab,

Svig, Uterlighed, ondt Øie, Gudsbespottelse, Hovmod, Uforstandighed.

Ordsp. 23, 6, 7.

23. Alle disse onde Ting udgaa indvortesfra og gjøre Mennesket urent.

24. Og han stod op og gik derfra til Tyrus's og Sidons Grænser og gik ind i et Hus og vilde ikke lade Nogen vide det, og det kunde dog ikke blive skjult.

Matt. 15, 21 fg.

25. Thi en Kvinde, hvis lille Datter havde en uren Aand, havde hørt om ham og kom og faldt ned for hans Fødder;

26. men hun var en græsk Kvinde, af Slægt syrofenicisk. Og hun bad ham, at han vilde uddrive Djævelen af hendes Datter.

27. Men Jesus sagde til hende: Lad først Børnene møttes! Thi det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde.

28. Men hun svarede og sagde til ham: Ja, Herre! Men ogsaa de smaa Hunde æde dog under Bordet af Børnenes Smuler.

29. Og han sagde til hende: For dette Ords Skyld gik bort! Djævelen er udfaren af din Datter.

30. Og hun gik bort til sit Hus og fandt, at Djævelen var udfaren, og Datteren laa paa Sengen.

31. Og da han gik ud igjen fra Tyrus's og Sidons Egne, kom han til den gallilæiske Sø, midt igjennem Dekapolis's Egne.

Matt. 15, 29, 30.

32. Og de førte en Døv til ham, som besværlig kunde tale, og de bade ham, at han vilde lægge Haanden paa ham.

Matt. 9, 32. 33. Luk. 11, 14; 13, 13.

33. Og han tog ham i Enrum fra Folket og lagde sine Fingre i hans Øren og spyttede og rørte ved hans Tunge

8, 23. Joh. 9, 6.

34. og saa op til Himmelen, sukede og sagde til ham: Effata! Det er: Oplad dig!

Joh. 11, 41; 17, 1.

35. Og straks oplodes hans Øren, og hans Tunges Baand løsnedes, og han talte rent.

36. Og han bød dem, at de ikke skulde sige det til Nogen; men jo mere han bød dem, des mere kundgjorde de det.

5, 43. Matt. 8, 4; 9, 30.

37. Og de forundrede sig overmaade og sagde: Han har gjort alle Ting vel; baade gjør han, at de Døve høre, og at de Maalløse tale.

1 Mos. 1, 33.

8. KAPITEL.

Jesus bespiser 4000 Mænd. 1-9; vil ikke give noget Tegn fra Himmelen. 10-13; advarer for Farisæernes Surdeig. 14-21; helbreder en Blind. 22-26; Peter bekjender, at Jesus er Guds Søn. 27-30; Jesus taler om sin Lidelse, om Selvfornægtelse og om sin Tilkommelse. 31-38; K. 9. 1.

I de samme Dage, da der var saare meget Folk, og de ikke havde Noget at æde, kaldte Jesus sine Disciple til sig og sagde til dem: Matt 15, 32 fg.

2. Jeg ynkes inderlig over Folket; thi de have nu været hos mig i tre Dage og have Intet at æde.

3. Og dersom jeg lader dem fare fastende hjem, ville de vansmægte paa Veien; thi Nogle af dem ere komne langt fra.

4. Og hans Disciple svarede ham: Hvorfra skulde Nogen kunne møtte disse med Brød her i Ørkenen?

Ps. 78, 19.

5. Og han spurgte dem: Hvor mange Brød have I? Men de sagde: Syv.

6. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden og tog de syv Brød, takkede, brød dem og gav sine Disciple dem, forat de skulde lægge dem for dem; og de lagde dem for Folket.

6, 41.

7. Og de havde nogle faa smaa Fiske; og han velsignede dem og bød, at ogsaa de skulde lægges for.

8. Men de aade og bleve mætte, og de opsamlede de levnedes Stykker, syv Kurve. 2 Kong. 4, 44.

9. Men de, som aade, vare henved fire Tusinde. Og han lod dem fare.

10. Og straks-traadte han ind i Skibet med sine Disciple og kom til Dalmanutas Egne. Matt. 15, 39; 16, 1 fg.

11. Og Farisæerne gik ud og begyndte at tviste med ham og begjærede af ham et Tegn fra Himmelen for at friste ham. Joh. 6, 30.

12. Og han sukkede dybt i sin Aand og sagde: Hvi søger denne Slægt Tegn? Sandelig siger jeg eder, at Intet Tegn skal gives denne Slægt.

13. Og han lod dem fare og traadte ind i Skibet igjen og for over til hin Side.

14. Og de havde glemt at tage Brød med og havde ikke mere end eet Brød med sig i Skibet.

Matt. 16, 5 fg.

15. Og han bød dem og sagde: Ser

til, tager eder i Vare for Farisæernes Surdeig og Herodes's Surdeig!

Luk. 12, 1.

16. Og de talte med hverandre og sagde: Vi have ikke Brød med.

17. Og da Jesus fornåm det, sagde han til dem: Hvi tale I med hverandre om, at I ikke have Brød med? Besinde I eder ikke endnu, og forstaa I ei heller? Have I endnu eders forhærdede Hjerte? 6, 52.

18. Have I Øine og se ikke, og have I Øren og høre ikke, og komme I ikke i Hu?

19. Da jeg brød de fem Brød til de fem Tusinde, hvor mange Kurve, fulde af Stykker, toge I da op? De sagde til ham: Tolv. 6, 43. 44.

20. Men da jeg brød de syv til de fire Tusinde, hvor mange Kurve, fulde af Stykker, toge I da op? Men de sagde: Syv. v. 8. 9.

21. Og han sagde til dem: Hvorledes forstaa I da ikke?

22. Og han kom til Betsajda; og de førte en Blind til ham og bade ham, at han vilde røre ved ham.

23. Og han tog den Blinde ved Haanden og ledede ham udenfor Byen, spyttede i hans Øine, lagde Hænderne paa ham og spurgte ham, om han saa Noget. 7, 32 33.

24. Og han saa op og sagde: Jeg ser Mennesker gaa omkring, ligesom jeg saa Træer.

25. Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Øine og gjorde, at han fik Synet igjen, og han blev helbrødet og saa Alle klarlig.

26. Og han sendte ham til hans Hus og sagde: Du skal hverken gaa ind i Byen, ei heller sige dette til Nogen i Byen. 7, 36.

27. Og Jesus og hans Disciple gik ud til Byerne ved Cæsarea Filippi; og paa Veien spurgte han sine Disciple og sagde til dem: Hvem sige Menneskene, at jeg er?

Matt. 16, 13 fg. Luk. 9, 18 fg.

28 Men de svarede: Nogle Johannes den Døber, og Andre Elias, men Andre en af Profeterne. Matt. 14, 2.

29. Og han sagde til dem: Men I, hvem sige I, at jeg er? Da svarede Peter og sagde til ham: Du er Kristus. Joh. 6, 69.

30. Og han bød dem strengelig, at de ei skulde sige Nogen dette om ham.

31. Og han begyndte at lære dem, at Menneskens Søn burde lide Me-

get og forskydes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de Skriftlærde og ihjelslaaes og opstaa efter tre Dage. 9, 31; 10, 33.

32. Og han sagde dette rent ud. Og Peter tog ham til sig og begyndte at irettesætte ham.

33. Men han vendte sig og saa paa sine Disciple og irettesatte Peter og sagde: Vlg bag mig, Satan! Thi du sanser ikke, hvad Gudser, men hvad Menneskenes er.

34. Og han kaldte Folket til sig tilligemed sine Disciple og sagde til dem: Hvo der vil komme efter mig, han fornegte sig selv og tage sit Kors op og følge mig! Matt. 10, 37-39; 16, 24 fg. Luk. 9, 23 fg. 14, 26, 27.

35. Thi hvo der vil frelse sit Liv, skal miste det; men hvo der mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det. Joh. 12, 25.

36. Thi hvad vil det gavne et Menneske, om han vliuder den hele Verden og tager Skade paa sin Sjæl?

37. Eller hvad vil et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? Ps. 49, 9.

38. Thi hvo der skammer sig ved mig og mine Ord blandt denne ntro og syndige Slægt, ved ham skal ogsaa Menneskens Søn skamme sig, naar han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle. Matt. 10, 33, 1 Kor. 1, 17 fg.

3 Tim. 2, 12. 1 Joh. 2, 23, Hos. 1, 2.
Kap. 9. 1. Og han sagde til dem: Sandelig siger jeg eder: Der er Nogle af dem, som her staa, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige kommet med Kraft. Matt. 16, 28.

9. KAPITEL.

Jesus forklares, 2-10; taler om Elias, 11-13; helbreder den Maanesyge, 14-29; taler om sin Lidelse, 30-32; om, hvem der er den Største, 33-37; vil et, at man skal forbyde at drive Djævel ud i hans Navn, 38-41; adværer for Forargelse, 42-50.

OG seks Dage derefter tog Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og førte dem alene afsides op paa et højt Bjerg. Og han blev forvandlet for deres Øine.

Matt. 17, 1 fg. Luk. 9, 28 fg.
3. og hans Klæder blev skinnende, meget hvide som Sne, saa Ingen Blegere paa Jorden kan gjøre dem saa hvide. Matt. 28, 3.

4. Og Elias og Moses blev seede af dem, og de talte med Jesus.

5. Og Peter svarede og sagde til Jesus: Rabbi! Her er det os godt at være, og vi ville gjøre tre Boliger, dig en og Moses en og Elias en.

6. Thi han vidste ikke, hvad han talte; thi de vare helt forfærdede. Ps. 126, 1.

7. Og en Sky kom og overskyggede dem, og en Røst kom ud af Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige; hører ham! 5 Mos. 18, 19. Ps. 2, 7. Matt. 3, 17.

8. Og straks, da de saa sig omkring, saa de Ingen mere, men Jesus alene hos dem.

9. Men da de gik ned af Bjerget, bød han dem, at de ikke skulde fortælle Nogen, hvad de havde seet, førend Menneskens Søn var opstanden fra de Døde.

10. Og de bevarede dette Ord og spurgte hverandre, hvad det er, at opstaa fra de Døde.

11. Og de spurgte ham og sagde: De Skriftlærde sige jo, at Elias bør komme først?

12. Men han svarede og sagde til dem: Elias kommer først og skikker alle Ting tilrette; og hvorledes er det skrevet om Menneskens Søn, at han skal lide Meget og forarges? Ps. 22, 7. 8. Es. 53, 3. 4. Dan. 9, 26.

13. Men jeg siger eder, at baade er Elias kommen, og de gjorde ved ham, hvad de vilde, saaledes, som der er skrevet om ham. Matt. 11, 14. Luk. 1, 17.

14. Og da han kom til Disciplene, saa han meget Folk omkring dem og nogle Skriftlærde, som tvistede med dem. Matt. 17, 14 fg. Luk. 9, 37 fg.

15. Og straks, da alt Folket saa ham, betoges de af Frygt, og de løb til og hilsende ham.

16. Og han spurgte de Skriftlærde: Hvorom tviste I med dem?

17. Og En af Folket svarede og sagde: Mester, jeg har ført min Søn til dig; han har en maalløs Aand.

18. Og naar han griber ham, slider han ham, og han fræder og skjærer Tænder og visner hen; og jeg har talt til dine Disciple om, at de skulde uddrive ham, og de kunde ikke.

19. Men han svarede dem og sagde: O du vantro Slægt! Hvor længe skal jeg være hos eder? Hvor længe skal jeg taale eder? Bringes ham til mig!

20. Og de bragte ham til ham; og da han saa ham, sled Aanden ham

straks, og han faldt paa Jorden, veltede sig og fraadede. 1. 26.

21. Og han spurgte hans Fader: Hvor længe er det, at dette er vederfaret ham? Men han sagde: Fra Barndommen af.

22. Og han har ofte kastet ham baade i Ild og Vand for at ombringe ham; men formaar du Noget, da forbarm dig over os og hjælp os!

23. Men Jesus sagde til ham: Dersom du kan tro; alle Ting ere mulige for den, som tror. Luk. 17, 6.

24. Og straks raabte Barnets Fader grædende og sagde: Jeg tror, Herre! Hjælp min Vantro!

25. Men da Jesus saa, at Folket løb til, truede han den urene Aand og sagde til ham: Du maalløse og døde Aand! Jeg byder dig: Far ud af ham, og gaa ikke mere ind i ham!

26. Da skreg han og sled ham saare og for ud; og han blev ligesom død, saa Mange sagde: Han er død.

27. Men Jesus tog ham ved Haanden og reiste ham op, og han stod op.

28. Og da han var gaaet ind i et Hus, spurgte hans Disciple ham i Eenum: Hvorfor kunde ikke vi uddrive ham?

29. Og han sagde til dem: Dette Slags kan ikke bringes til at fare ud ved Noget, uden ved Bøn og Faste.

30. Og da de gik ud derfra, vandrede de gjennem Galilæa; og han vilde ikke, at Nogen skulde vide det.

31. Men han lærte sine Disciple og sagde til dem: Menneskens Søn skal overgives i Menneskers Hænder, og de skulle slaa ham ihjel, og naar han er ihjelslagen, skal han opstaa paa den tredje Dag.

Matt. 16, 21; 17, 22, 23. Mark. 8, 31.

Luk. 9, 44; 24, 7.

32. Men de forstode ikke det Ord og frygtede for at spørge ham. Luk. 18, 34.

33. Og han kom til Kaperna'um; og da han var i Huset, spurgte han dem: Hvad talte I med hverandre om paa Velen? Matt. 18, 1 fg.

34. Men de taug; thi de havde talt med hverandre paa Velen om, hvem der var den Største. Luk. 9, 46; 22, 24.

35. Og han satte sig og kaldte de Tolv og sagde til dem: Dersom Nogen vil være den Første, han skal være den Sidste blandt Alle og Alles Tjener. Matt. 20, 26. Mark. 10, 43.

36. Og han tog et lidet Barn og

stillede det midt iblandt dem og tog det i Favn og sagde til dem:

37. Hvo der annammer eet af saadanne smaa Børn i mit Navn, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer ikke mig, men den, som har udsendt mig.

Matt. 10, 40; 18, 5. Luk. 9, 48.

Joh. 13, 30.

38. Men Johannes svarede ham og sagde: Mester! Vi saa En, der ikke følger os, som drev Djævle ud i dit Navn, og vi forbød ham det, fordi han ikke følger os.

4 Mos. 11, 27-29. Luk. 9, 49, 50.

Matt. 7, 22.

39. Men Jesus sagde: Forbyder ham det ikke! Thi der er Ingen, som gjør en kraftig Gjerning i mit Navn og kan snart derpaa tale lide om mig. 1 Kor. 12, 3.

40. Thi hvo der ikke er mod os, er med os. Matt. 12, 30.

41. Thi hvo der giver eder et Bæger Vand at drikke i mit Navn, fordi I høre Christus til, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn. Matt. 10, 42; 25, 35.

42. Og hvo der forarger een af de Smaa, som tro paa mig, han var det bedre, om der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var kastet i Havet. Matt. 18, 6 fg. Luk. 17, 1, 2.

43. Og dersom din Haand forarger dig, da hug den af! Det er dig bedre at gaa som Krøbling ind til Livet, end at have to Hænder og fare hen til Helvede, i den uslukkellige Ild,

Matt. 5, 30; 18, 8, 9.

44. hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes. Es. 66, 24.

45. Og dersom din Fod forarger dig, da hug den af! Det er dig bedre at gaa halt ind til Livet, end at have to Fødder og blive kastet i Helvede, i den uslukkellige Ild,

46. hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

47. Og dersom dit Øie forarger dig, da kast det fra dig! Det er dig bedre at gaa enøjet ind i Guds Rige, end at have to Øine og blive kastet i Helvedes Ild. Matt. 5, 29.

48. hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

49. Thi Enhver skal saltes med Ild, og hvert Offer skal saltes med Salt. 3 Mos. 2, 13.

50. Saltet er godt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed ville

I salte det? Haver Salt hos eder selv, og holder Fred med hverandre!

Matt. 5, 13.
Luk. 14, 34. Kol. 4, 6. Rom. 12, 18.

10. KAPITEL.

Jesus taler om Æpteskabsskilmisse, 1-12; velsigner smaa Børn, 13-16; lærer af fornegte Rigdom, 17-27; træster dem, som have fornegtet Noget for hans Skyld, 28-31; taler om sin Lidelse, 32-34; trette-sætter Zebedæus's Sønnen og formaner til Ydmyghed, 35-45; helbreder den blinde Bartimæus, 46-52.

OG han stod op og kom derfra til Jndæas Grænser gjennem Landet paa hin Side Jordan, og Folket gik atter til ham i Hobetal; og han lærte dem atter, som han pleiede.

Matt. 19, 1 fg.

2. Og Farisæerne gik til ham og spurgte for at friste ham: Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru?

3. Men han svarede og sagde til dem: Hvad har Moses budt eder?

4. Men de sagde: Moses tillod at skrive Skilamissbrev og skille sig fra hende.

5 Mos. 24, 1. Matt. 5, 31, 32.

5. Og Jesus svarede og sagde til dem: Formedelst eders Hjerters Haardhed skrev han eder dette Bud.

6. Men fra Skabningens Begyndelse har Gud gjort dem Mand og Kvinde.

1 Mos. 1, 27; 5, 2.

7. Derfor skal et Menneske forlade sin Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru,

1 Mos. 2, 24. Ef. 5, 31.

8. og de To skulle være eet Kjød; saa ere de da ikke længer to, men eet Kjød.

1 Kor. 6, 16.

9. Hvad altsaa Gud har sammenføjet, skal et Menneske ikke adskille.

1 Kor. 7, 10, 11.

10. Og hans Disciple spurgte ham atter i Huset om det Samme.

11. Og han sagde til dem: Hvo der skiller sig fra sin Hustru og tager en Anden tilægtes, bedriver Hor med hende.

Luk. 16, 18.

12. Og dersom en Kvinde skiller sig fra sin Mand og ægtes af en Anden, bedriver hun Hor.

13. Og de førte smaa Børn til ham, forat han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem.

Matt. 19, 13 fg. Luk. 18, 15 fg.

14. Men da Jesus saa det, blev han vred og sagde til dem: Lader de smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke! Thi Guds Rige hører Saa-danne til.

15. Sandelig siger jeg eder: Hvo der ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, skal ingenlunde komme ind i det.

Matt. 18, 3, 1 Kor. 14, 20.

16. Og han tog dem i Favn og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem.

17. Og da han var gaaet ud paa Væien, løb En til og faldt paa Knæ for ham og spurgte ham: Gode Mester! Hvad skal jeg gjøre, forat jeg kan arve et evigt Liv?

Matt. 19, 16 fg. Luk. 18, 18 fg.

18. Men Jesus sagde til ham: Hvi kalder du mig god? Ingen er god, uden Een, nemlig Gud.

19. Budene ved du: Du skal ikke bedrive Hor, du skal ikke slaa ihjel, du skal ikke stjæle, du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd, du skal ikke besvige, sør din Fæder og din Moder!

2 Mos. 20, 12 fg. Rom. 13, 9.

20. Men han svarede og sagde til ham: Mester! Alt dette har jeg holdt fra min Ungdom af.

21. Men Jesus saa paa ham og elskede ham og sagde til ham: Een Ting fattes dig; gik bort, sælg, hvad du har, og giv de Fattige det, og du skal have en Skat i Himmelen; kom saa, følg mig og tag Korset op!

Luk. 12, 33; 16, 9. Matt. 10, 32.

22. Men han blev ilde tilmode over den Tale og gik bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.

23. Og Jesus saa sig om og sagde til sine Disciple: Hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!

Ordsp. 11, 28.

24. Men Disciplene blev forfærdede over hans Ord. Men Jesus svarede igjen og sagde til dem: Børn! Hvor vanskeligt er det, at de, som forlade sig paa sin Rigdom, kunne komme ind i Guds Rige!

Ps. 62, 11.

25. Det er lettere, at en Kamel gaar gjennem et Naaleøje, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

26. Men de bleve overmaade forfærdede og sagde til hverandre: Hvo kan da blive salig?

27. Men Jesus saa paa dem og sagde: For Mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige for Gud.

Luk. 1, 37.

28. Og Peter begyndte at sige til ham: Se, vi have forladt Alt og fulgt dig.

Matt. 4, 20; 19, 27 fg. Luk. 5, 11; 18, 28 fg.

29. Men Jesus svarede og sagde: Sandelig siger jeg eder: Der er Ingen,

som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for min og Evangeliets Skyld,

30. udenat han skal faa hundrede Fold Igen, nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Agre under Forfølgelser og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

31. Men Mange, som ere de Første, skulle blive de Sidste, og de Sidste de Første. Matt. 20, 16.

32. Men de vare paa Veien, idet de gik op til Jerusalem, og Jesus gik foran dem, og de vare forfærdede og fulgte ham frygtende. Og han tog atter de Tolv til sig og begyndte at sige dem, hvad der skulde vederfares ham: Matt. 20, 17 fg. Luk. 18, 31 fg.

33. Se, vi gaa op til Jerusalem, og Menneskens Søn skal overgives Ypperstepresterne og de Skriftlærde, og de skulle fordømme ham til Døden og overgive ham til Hedningerne. 9, 31.

34. Og de skulle spotte ham og hudstryge ham og spytte paa ham og slaa ham ihjel, og paa den tredje Dag skal han opstaa.

35. Da gik Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, til ham og sagde: Mester! Vi ønske, at du skal gjøre os det, vi ville bede om. Matt. 20, 20 fg.

36. Men han sagde til dem: Hvad ville I, at jeg skal gjøre eder?

37. Men de sagde til ham: Giv os, at vi maa sidde, den Ene ved din højre og den Anden ved din venstre Side, i din Herlighed!

38. Men Jesus sagde til dem: I vide ikke, hvad I bede om; kunne I drikke den Kalk, jeg drikker, og døbes med den Daab, jeg døbes med? 14, 36. Luk. 12, 50.

39. Men de sagde til ham: Ja, vi kunne. Men Jesus sagde til dem: Den Kalk, jeg drikker, skulle I vel drikke, og med den Daab, jeg døbes med, skulle I døbes;

40. men at sidde ved min højre og ved min venstre Side hører det ikke mig til at give Nogen, uden dem, som det er beredt. Matt. 26, 34.

41. Og da de Til hørte det, begyndte de at blive vrede paa Jakob og Johannes.

42. Da kaldte Jesus dem til sig og sagde til dem: I vide, at de, der ansees som Folkenes Fyrster, herske

over dem, og de Store iblandt dem bruge Myndighed over dem.

Luk. 22, 25.

43. Men saa skal det ikke være blandt eder; men hvo der vil være stor blandt eder, skal være eders Tjener,

44. og hvo der vil blive den Ypperste blandt eder, skal være Alles Træl. 9, 35. 1 Pet. 5, 3.

45. Thi ogsaa Menneskens Søn er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Gjenløsning for Mange. Joh. 13, 14. Fil. 2, 7.

Et. 1, 7. 1 Tim. 2, 6. Tit. 2, 14.

46. Og de kom til Jericho; og da han gik ud af Jericho tilligemed sine Disciple og meget Folk, sad Timæus's Søn, Bartimæus, den Blinde, ved Veien og tiggede. Matt. 20, 30 fg. Luk. 18, 35 fg.

47. Og da han hørte, at det var Jesus af Nazaret, begyndte han at raabe og sige: Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!

48. Og Mange truede ham, at han skulde tie. Men han raabte meget mere: Du Davids Søn, forbarm dig over mig!

49. Og Jesus stod stille og sagde, de skulde kalde paa ham; og de kaldte paa den Blinde og sagde til ham: Vær frimodig, staa op! Han kalder paa dig.

50. Men han kastede sin Overkjortel, stod op og kom til Jesus.

51. Og Jesus svarede og sagde til ham: Hvad vil du, at jeg skal gjøre dig? Men den Blinde sagde til ham: Rabbuni, at jeg maa blive seende!

52. Men Jesus sagde til ham: Gak bort! Din Tro har frelst dig. Og straks blev han seende og fulgte Jesus paa Veien. 5, 34.

11. KAPITEL.

Jesus drager ind i Jerusalem, 1-10; gaar ind i Templet, til Betania, forbander Figentræet, 11-16; renser Templet, 15-18; taler om Troen og Bennen, 19-26; vil ikke sige, af hvad Magt han gjør sine Gjerninger, 27-33.

OG da de kom nær til Jerusalem, til Betfage og Betania ved Oljebjerget, sendte han to af sine Disciple og sagde til dem:

Matt. 21, 1 fg. Luk. 19, 29 fg.

2. Gaar bort til den By, som ligger for eder, og straks, naar I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet,

paa hvilket Intet Menneske har sidet; løser det og fører det hid!

3. Og dersom Nogen siger til eder: Hvorfor gjøre I dette? da siger, at Herren har det behov! Saa skal han straks sende det hid.

4. Men de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor paa Velskjellet og løste det.

5. Og Nogle af dem, som stode der, sagde til dem: Hvad gjøre I, at I løse Føllet?

6. Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde befalet; og de lode dem gaa.

7. Og de førte Føllet til Jesus og lagde sine Klæder paa det, og han satte sig paa det.

Joh. 12, 13 fg. 2 Kong. 9, 13.

8. Men Mange bredte sine Klæder paa Velen, men Andre huggede Grene af Træerne og strøede dem paa Velen.

9. Og de, som gik foran, og de, som fulgte efter, raabte og sagde: Hosanna! Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

Ps. 118, 26. Matt. 23, 39.

10. Velsignet være vor Fader Davids Rige, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høieste!

11. Og Jesus gik ind i Jerusalem og i Templet, og da han havde be-seet alle Ting, gik han, da det allerede var Aftens Tid, ud til Betania med de Tolv.

Matt. 21, 17 fg.

12. Og den følgende Dag, da de gik ud fra Betania, hungrede han.

13. Og da han saa et Figentræ langt borte, som havde Blade, gik han hen, om han kunde finde Noget derpaa; og da han kom til det, fandt han Intet uden Blade, thi det var ikke Figentid.

14. Og Jesus svarede og sagde til det: Ingen æde mere Frugt af dig evindelig! Og hans Disciple hørte det.

15. Og de kom til Jerusalem; og Jesus gik ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som solgte og købte i Templet, og Vekselerernes Borde og Dækræmmernes Stole stødte han om.

Matt. 21, 12 fg. Luk. 19, 45 fg. Joh. 2, 14 fg.

16. Og han tillod ikke, at Nogen bar et Kar gjennem Templet.

17. Og han lærte og sagde til dem: Er der ikke skrevet, at mit Hus skal

Nor. 32*

kaldes et Bedehus for alle Folk? Men I have gjort det til en Røverkule.

1 Kong. 8, 30. Es. 56, 7. Jer. 7, 11.

18. Og de Skriftlærde og Ypperstepresterne hørte det og søgte, hvorledes de kunde ombringe ham; thi de frygtede for ham, fordi alt Folket forundrede sig saare over hans Lære.

Luk. 20, 19. Matt. 7, 28.

19. Og da det var blevet Aften, gik han ud af Staden.

20. Og da de om Morgenen gik forbi, saa de, at Figentræet var visnet fra Rødderne af.

Matt. 21, 19 fg.

21. Og da Peter kom det i Ilu, sagde han til ham: Rabbi! Se, det Figentræ, du forbandede, er visnet.

22. Og Jesus svarede og sagde til dem: Haver Tro til Gud!

23. Thi sandelig siger jeg eder, at hvo der siger til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet! og ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det, han siger, skal ske, ham skal ske, hvad han siger.

Matt. 17, 20. Luk. 17, 6.

24. Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I begjære i eders Bønner, tror, at I skulle faa det, saa skal det vederfares eder!

Matt. 7, 7. Joh. 14, 13; 15, 7.

25. Og naar I staa og bede, saa forlader, dersom I have Noget mod Nogen, forat ogsaa eders Fader, som er i Himlene, skal forlade eder eders Overtrædelser!

Matt. 5, 23 fg. 6, 14. Ef. 4, 32.

26. Men dersom I ikke forlade, skal ei heller eders Fader, som er i Himlene, forlade eders Overtrædelser.

27. Og de kom atter til Jerusalem; og da han gik omkring i Templet, kom Ypperstepresterne og de Skriftlærde og de Ældste til ham.

Matt. 21, 23 fg. Luk. 20, 1 fg.

28. Og de sagde til ham: Af hvad Magt gjør du dette, og hvem har givet dig denne Magt, at du gjør dette?

29. Men Jesus svarede og sagde til dem: Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting, og svarer mig! Saa vil jeg ogsaa sige eder, af hvad Magt jeg gjør dette.

30. Johannes's Daab, var den af Himmelen, eller af Mennesker? Svarer mig!

31. Og de tænkte ved sig selv og sagde: Sige vi: Af Himmelen, da siger han: Hvorfor troede I ham da ikke?

32. Men sige vi: Af Mennesker, -- da frygtede de for Folket: thi Alle

holdt Johannes for i Sandhed at være en Profet. Matt. 14, 5.

33. Og de svarede og sagde til Jesus: Vi vide det ikke. Og Jesus svarede og sagde til dem: Saa siger heller ikke jeg eder. af hvad Magt jøer gjør dette.

12. KAPITEL.

Jesus fremsætter Lignelsen om Vingaardsmændene, 1-12; taler om Skattens Mynt, 13-17; om Opstandelsen, 18-27; om det største Bud i Loven, 28-34; om Messias, 35-37; advarer mod de Skriftlærde, 38-40; berømmer Enken, som gav sin Skjerv, 41-44.

Og han begyndte at sige til dem ved Lignelser: Et Menneske plantede en Vingaard og gjorde et Gjerde om den og grov en Perse og byggede et Taarn, og han leiede den til Vingaardsmænd og drog udenlands.

Es. 5, 1. Jer. 2, 21.

Matt. 21, 33 fg. Luk. 20, 9 fg.

2. Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingaardsmændene, forat han hos Vingaardsmændene skulde modtage Vingaardens Frugt.

3. Men de toge og sloge ham og lode ham gaa tomhændet bort.

4. Og han sendte atter en anden Tjener til dem, og denne sloge de med Stene og saarede hans Hoved og lode ham gaa forbaanet bort.

5. Og han sendte atter en anden, og ham sloge de ihjel, og mange andre, somme sloge de, men somme dræbte de.

6. Men da han endnu havde een Søn, som han havde kjær, sendte han tilsidst ogsaa ham til dem og sagde: De ville undse sig for min Søn.

7. Men Vingaardsmændene sagde til hverandre: Denne er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel, saa bliver Arven vor!

Ps. 2, 8. Hebr. 1, 2. Matt. 26, 4 fg.

8. Og de toge og sloge ham ihjel og kastede ham ud af Vingaarden.

Hebr. 13, 12.

9. Hvad skal da Vingaardens Herrer gjøre? Han skal komme og ødelægge Vingaardsmændene og leie Vingaarden til Andre.

10. Have I heller ikke læst dette Sted i Skriften: Den Sten, som Bygningsmændene forskjøde, den er bleven til en Hovedbjørnsten;

Ps. 118, 22. 23. Es. 28, 16.

11. af Herren er det skeet, og det er underligt for vore Øjne?

1000

12. Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse mod dem. Og de forlode ham og gik bort. 11, 32.

13. Og de sendte nogle af Farisæerne og af Herodianerne til ham, forat de skulde fange ham med Ord.

Matt. 22, 15 fg. Luk. 20, 20 fg.

14. Men de kom og sagde til ham: Mester! Vi vide, at du er sandtru og ikke skjøtter om Nogen; thi du anser ikke Menneskers Person, men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt at give Keiseren Skat, eller ikke? Skulle vi give eller ikke give?

15. Men da han forstod deres Hykleri, sagde han til dem: Hvi friste I mig? Bringer mig en Penning, forat jeg kan se den!

16. Men de bragte den. Og han sagde til dem: Hvis Billede og Overskrift er dette? Men de sagde til ham: Keiserens.

17. Og Jesus svarede og sagde til dem: Giver Keiseren, hvad Keiserens er, og Gud, hvad Guds er! Og de forundrede sig over ham.

Matt. 17, 24-27. Rom. 13, 7.

18. Og Sadducæerne, som sige, at der ikke er nogen Opstandelse, kom til ham og spurgte ham og sagde:

Matt. 22, 23 fg. Luk. 20, 27 fg.

Ap. G. 23, 8.

19. Mester! Moses har foreskrevet os, at naar Nogens Broder dør og efterlader en Hustru, men ikke efterlader Børn, da skal hans Broder tage hans Hustru og oprelse sin Broder Afkom.

5 Mos. 25, 5.

20. Nu var dersyv Brødre; og den første tog en Hustru og døde og efterlod ikke Afkom.

21. Og den Anden tog hende og døde, og heller ikke han efterlod Afkom, og den tredje ligesaa.

22. Og de toge hende, alle Syv, og efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle døde og Kvinden.

23. I Opstandelsen altsaa, naar de opstaa, hvis Hustru af dem skal hun da være? Thi de Syv have havt hende til Hustru.

24. Da svarede Jesus og sagde til dem: Fare I ikke derfor vild, fordi I ikke kjønde Skrifterne, ei heller Guds Kraft?

25. Thi naar de ere opstandne fra de Døde, da hverken søge de tilægte, ei heller bortgiftes de, men de ere som Engle i Himlene.

26. Men om de Døde, at de opreises, have I ikke læst i Moses's Bog, paa det Sted om Tornebusken, hvorledes Gud talte til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud?
3 Mos. 3, 2, 6.

27. Gud er ikke Dødes, men Levedes Gud. Derfor fare I meget vild.

28. Og en af de Skriftlærde, som havde hørt dem tale med hverandre, og som skjænte, at han havde svaret dem vel, gik til ham og spurgte ham: Hvilket er det første Bud af alle?
Matt. 22, 35 fg. Luk. 10, 25 fg.

29. Men Jesus svarede ham: Det første Bud af alle er dette: Hør, Israel! Herren, vor Gud, Herren er een,
5 Mos. 6, 4, 5; 10, 12 fg.

30. og du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind og af hele din Styrke; dette er det første Bud.

31. Og det andet, som er ligedant, er dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Der er intet andet Bud større end disse.
3 Mos. 19, 18.

32. Og den Skriftlærde sagde til ham: Mester! Du har talt vel, med Sandhed; thi der er een Gud, og der er ingen anden foruden ham,
5 Mos. 4, 35.

33. og at elske ham af hele sit Hjerte og af hele sin Forstand og af hele sin Sjæl og af hele sin Styrke og at elske sin Næste som sig selv er mere end alle Brændoffere og Slagtoffere.

34. Og da Jesus saa, at han svarede forstandig, sagde han til ham: Du er ikke laugt fra Guds Rige. Og Ingen turde spørge ham mere.

35. Og Jesus svarede og sagde, da han lærte i Templet: Hvorledes sige de Skriftlærde, at Christus er Davids Søn?
Matt. 22, 41 fg. Luk. 20, 41 fg.

36. Thi David selv siger i den Helig-Aand: Herren sagde til min Herre: Sæt dig hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fødder til dine Fødders Skammel!
Ps. 110, 1. 1 Kor. 15, 25 fg.

37. Saa kalder da David selv ham Herre, og hvorledes er han da hans Søn? Og meget Folk hørte ham gjerne.

38. Og han sagde til dem i sin Lære: Tager eder i Vare for de Skrift-

lærde, som gjerne ville gaa i lange Klæder og hilses paa Torvene

Matt. 23, 6 fg. Luk. 11, 43; 20, 46 fg.

39. og have de første Pladse i Synagogerne og sidde øverst tilbords ved Maaltiderne!

40. De som opæde Enkers Huse og for et Syns Skyld bede længe, de skulle faa des større Straf.

41. Og da Jesus havde sat sig lige overfor Tempelkisten, saahan, hvorledes Folket lagde Penge i Kisten. Og mange Rige lagde Meget deri,
3 Kong. 12, 9. Luk. 21, 1 fg.

42. og en fattig Enke kom og lagde deri to Skjerve, som ere en Hvid.

43. Og han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at denne fattige Enke har lagt Mere, end alle de, som lagde i Kisten.
2 Kor. 8, 12.

44. Thi de lagde alle af sin Overflod; men denne lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, hele sin Elendighed.

13. KAPITEL.

Jesus taler om Templet og Jerusalems Ødelæggelse og forudgaaende Tegn, 1-23; om Verdens Ende og Tegn for samme, 24-31; byder Alle at vaage, 32-37.

Og da han gik ud af Templet, siger en af hans Disciple til ham: Mester! Se, hvilke Stene og hvilke Bygninger!
Matt. 24, 1 fg. Luk. 21, 5 fg.

2. Og Jesus svarede og sagde til ham: Ser du disse store Bygninger? Der skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes.

1 Kong. 9, 7. 8. Mika 3, 12.

3. Og da han sad paa Oljebjerget, lige overfor Templet, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham i Enrum:

4. Sig os, naar skal dette ske, og hvad er Tegnet paa, naar alt dette skal fuldkommes?

5. Men Jesus svarede dem og begyndte at sige: Ser til, at ikke Nogen forfører eder!
Jer. 29, 8. 2 Tess. 2, 3.

6. Thi Mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Christus. Og de skulle forføre Mange.

7. Men naar I høre Krige og Rygte om Krige, da forskrækkes ikke! Thi det bør ske; men Enden er ikke endda.

8. Thi Folk skal reise sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal blive Jordskjælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Disse

Ting ere eu Begyndelse til Smerterne.

9. Men ser eder selv for! Thi de skulle overgive eder til Domstole og til Synagoger; I skulle hudstryges og stilles for Fyrster og Konger for min Skyld, dem til et Vidnesbyrd.

Matt. 10, 17, 18. Joh. 15, 20 fg. 16, 2.

10. Og Evangeliet bør først prædikes for alle Folk.

11. Men naar de føre eder hen for at overgive eder, da sørger ikke forud for, hvad I skulle tale, tænker ei heller derpaa; men taler det, som bliver eder givet i den samme Time! Thi det er ikke eder, som tale, men den Hellig-Aand.

Matt. 10, 19 fg. Luk. 12, 11, 12.

12. Men en Broder skal forraade sin Broder til Døden, og en Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op mod Forældre og slaa dem ihjel.

13. Og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig. Hebr. 3, 14, Aab. 2, 10.

14. Men naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, om hvilken Profeten Daniel har talt, staa der, hvor den ikke bør (hvo der læser det, give Agt derpaa!), da fly til Bjergene de, som ere i Judæa! Dan. 9, 26, 27.

15. Men hvo der er paa Taget, stige ikke ned i Huset eller gaa ind for at hente Noget af sit Hus, Luk. 17, 31.

16. og hvo der er paa Ageren, vende ikke tilbage for at hente sit Klædebon!

17. Men ve de Frugtsommelige og dem, som give Die i de Dage!

18. Men beder, at eders Flugt ikke maa ske om Vinteren!

19. Thi i de Dage skal der være saa stor en Trængsel, som ikke har været fra Skabningens Begyndelse, som Gud skabte, indtil nu og ikke heller skal blive. Dan. 12, 1.

20. Og dersom Herren ikke forkortede de Dage, blev intet Kjød frelst; men for de Udvalgte Skyld, som han har udvalgt, har han forkortet de Dage.

21. Og om Nogen da siger til eder: Se, her er Christus, eller se der, da skulle I ikke tro det. Luk. 17, 23.

22. Thi falske Christuser og falske Profeter skulle opstaa og gjøre Tegn og underlige Gjerninger for at forføre endog de Udvalgte, om det var muligt. 2 Tess. 2, 1 fg.

23. Men ser I eder for! Se, jeg har sagt eder Alt forud.

24. Men i de Dage, efter den Trængsel, skal Solen formsræke, og Maanen ikke give sit Skin,

Es. 13, 10. Ez. 32, 7. Joel 2, 10; 3, 4, 20.

Matt. 24, 29 fg. Luk. 21, 25 fg.

25. og Himmelens Stjerner skulle falde ned, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle røres.

26. Og da skulle de se Menneskens Søn komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed. Dan. 7, 13.

Matt. 16, 27. Ap. G. 1, 11. 1 Tess. 4, 16.

27. Og da skal han udsende sine Engle og forsamlé sine Udvalgte fra de fire Verdenshjørner, fra Jordens Ende indtil Himmelens Ende.

28. Men lærer en Lignelse af Figen træet: Naar Vædske allerede er kommen i dets Grene, og Bladene springe ud, da vide I, at Sommeren er nær.

29. Ligesaa og I, naar I se disse Ting ske, da vider, at han er nær for Døren!

30. Sandelig siger jeg eder: Denne Slægt skal ingenlunde forjaa, før end dette sker altsammen.

31. Himmelen og Jorden skulle forjaa, men mine Ord skulle ingenlunde forjaa.

Ps. 102, 27. Es. 40, 8; 51, 6. Luk. 21, 33.

32. Men om den Dag og den Time ved Ingen, hverken Englene, som ere i Himmelen, ikke heller Sønnen, uden Faderen alene.

Matt. 24, 36 fg. Ap. G. 1, 7.

33. Ser til, vaager og beder! Thi I vide ikke, naar den Tid er.

Matt. 25, 13. Luk. 21, 36. 1 Tess. 5, 6.

34. Ligesom et Menneske, som drog udenlands, forlod sit Hus og gav sine Tjenere Magten og hver sin Gjerning og bød Dørvogteren, at han skulde vaage. Luk. 19, 12.

35. Derfor vaager, (thi I vide ikke, naar Husets Herre kommer, om Aftenen eller ved Midnat eller ved Hane gal eller om Morgen en.)

36. forat han ikke, naar han kommer pludselig, skal finde eder sovende!

37. Men hvad jeg siger eder, det siger jeg Alle: Vaager!

14. KAPITEL.

Ypperstepresterne ville dræbe Jesus, 1, 2; Jesus salves, 3-9. Judas beslutter at forraade ham, 10, 11. Jesus eder Paaske lammet, taler om den, som vil forraade

ham, 12-21; indstifter Alterens Sakrament, 22-25; taler paa Veten til Oljebjerget om Peters Fald, 26-31; begynder sin Lidelse i Urtegaarden, 32 42; forraades, 43-46. Peter slaar til med Sverd, 47. Jesus trettesætter sine Fjender; Discipulens fly, saa og den unge Mand, 48-52. Jesus Jeres til Kaisas's Hus, svarer først Intet, bekjender, at han er Guds Søn, fordømmes og spottes, 53-65. Peter fornekter ham, 66-72.

MEN det var Paaske og de usyrede Brøds Høitid to Dage derefter. Og Ypperstepresterne og de Skriftlærde søgte, hvorledes de kunde med List gribe og ihjelslaa ham.

Matt. 26, 2 fg. Luk. 22, 1, 2.

2. Men de sagde: Ikke paa Høitiden, forat der ikke skal blive Opløb blandt Folket!

3. Og da han var i Betania, i Simons, den Spedalskes, Hus, da han sad tilbords, kom en Kvinde, som havde en Alabastkrukke med uforfalsket, meget kostbar Nardussalve, og hun sønderbrød Alabastkrukken og udøste den over hans Hoved.

Joh. 12, 3 fg.

4. Men der var Nogle, som bleve vrede ved sig selv og sagde: Hvortil tjener denne Spilde af Salven?

5. Thi den kunde været solgt for Mere end tre hundrede Denarer og given de Fattige. Og de overfusede hende.

6. Men Jesus sagde: Lader hende i Fred! Hvi gjøre i hende Fortrød? Hun har gjort en god Gjerning mod mig.

7. Thi I have altid de Fattige hos eder, og naar I ville, kunne I gjøre vel imod dem; men mig have I ikke altid.

8. Hun gjorde, hvad hun kunde; hun har forud salvet mit Legeme til Begravelsen.

9. Sandelig siger jeg eder: Iivorsomhelst dette Evangelium bliver prædiktet i den hele Verden, skal ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse.

10. Og Judas Iskariot, en af de Tolv, gik bort til Ypperstepresterne for at forraade ham til dem.

Matt. 26, 14 fg. Luk. 22, 3 fg.

11. Men da de hørte det, bleve de glade og lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde beleilig forraade ham.

12. Og paa den første Dag af de usyrede Brøds Høitid, da man slagtede Paaskelammet, sagde hans Di-

sciple til ham: Hvor vil du, at vi skulle gaa hen og gjøre i Stand, forat du kan æde Paaskelammet?

3 Mos. 12, 17, 5 Mos. 16, 5.

Matt. 26, 17 fg. Luk. 22, 7 fg.

16. Og han sendte to af sine Disciple hen og sagde til dem: Gaar hen i Staden, og et Menneske skal møde eder, som bærer en Vandkrukke; følger ham!

14. Og hvor han gaar ind, der skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan æde Paaskelammet med mine Disciple?

15. Og han skal vise eder en stor Sal, som er opdækket og beredt; gjør der i Stand for os!

16. Og hans Disciple gik ud og kom til Staden og fandt det, ligesom han havde sagt dem, og de beredte Paaskelammet.

17. Og da det var blevet Aften, kom han med de Tolv.

18. Og da de sad tilbords og aaded, sagde Jesus: Sandelig siger jeg eder, at En af eder, som æder med mig, skal forraade mig.

Ps. 41, 10.

Luk. 22, 21 fg. Joh. 13, 18, 21.

19. Men de begyndte at bedrøves og at sige til ham, den Ene efter den Anden: Det er dog vel ikke mig? Og en Anden: Det er dog vel ikke mig?

20. Men han svarede og sagde til dem: En af de Tolv er det, den, som dypper med mig i Fadet.

21. Menneskens Søn gaar vel bort, ligesom der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskens Søn bliver forraadt! Det var samme Menneske godt, om han ikke var født.

22. Og da de aaded, tog Jesus Brødet, takkede og brød det og gav dem og sagde: Tager, æder! Dette er mit Legeme.

Matt. 26, 26 fg. Luk. 22, 19 fg. 1 Kor. 11, 23 fg.

23. Og han tog Kalken, takkede og gav dem; og de drak alle deraf.

24. Og han sagde til dem: Dette er mit Blod, det nye Testaments, som udgydes for Mange.

25. Sandelig siger jeg eder, at jeg ikke mere skal drikke af Vinttræets Frugt, indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny i Guds Rige.

26. Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oljebjerget.

Matt. 26, 30 fg. Luk. 22, 39. Joh. 18, 1.

27. Og Jesus sagde til dem: I denne Nat skulle I alle forarges paa mig;

thi der er skrevet: Jeg skal slaa Hynden, og Faarene skulle adspredes.

Sak. 13, 7. Joh. 14, 32.

28. Men efterat jeg er opstanden, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa.

Matt. 28, 10. 16. Mark. 16, 7.

29. Men Peter sagde til ham: Om de end alle forarges, vil jeg dog ikke forarges.

Joh. 13, 37. 38. Luk. 22, 33 fg.

30. Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig, at idag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange.

31. Men han sagde end ydermere: Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg dog ikke fornægte dig. Men ligesaa sagde de og alle.

32. Og de kom til en Gaard, hvis Navn var Getsemane; og han sagde til sine Disciple: Sætter eder her, medens jeg beder!

Matt. 26, 36 fg.

Luk. 22, 40 fg. Joh. 18, 1.

33. Og han tog Peter og Jakob og Johannes med sig og begyndte at skjælve og svarlig at ængstes.

34. Og han sagde til dem: Min Sjal er bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager!

Joh. 18, 27.

35. Og han gik lidt frem, faldt ned paa Jorden og bad, at denne Time maatte gaa ham forbi, om det var muligt.

36. Og han sagde: Abba, Fader! Alt er dig muligt; tag denne Kalk fra mig! Dog ikke, hvad jeg vil, men hvad du vil!

10, 27. Joh. 6, 38

37. Og han kom og fandt dem sovende og sagde til Peter: Simon, sover du? Kunde du ikke vaage een Time?

38. Vaager og beder, forat I ikke skulle komme i Fristelse! Aanden er villig, men Kjødet er skrøbeligt.

Gal. 5, 17.

39. Og han gik atter hen og bad og sagde de samme Ord.

40. Og han kom igjen og fandt dem atter sovende; thi deres Øine vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de svarede ham.

41. Og han kom tredje Gang og sagde til dem: Sove I fremdeles og hvile eder? Det er forbi. Timen er kommen; se, Menneskens Søn forraades i Synderes Hænder.

42. Staar op, lader os gaa! Se, han er nær, som forraader mig.

43. Og straks, medens han endnu talte, kom Judas, en af de Tolv, frem, og en stor Skare med ham med Sverd

og Stænger fra Ypperstepresterne og de Skriftlærde og Ældste.

Matt. 26, 47 fg. Luk. 22, 47. Joh. 18, 3 fg.

44. Men den, som forraadede ham, havde givet dem et Tegn og sagt: Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham og fører ham sikkert bort!

45. Og da han kom, traadte han straks til ham og sagde: Rabbi! Rabbi! Og han kyssede ham.

3 Sam. 20, 9.

46. Men de lagde sine Hænder paa ham og greb ham.

47. Men En af dem, som stode hos, drog Sverdet ud, slog Yppersteprestens Tjener og hug hans Øre af.

Matt. 26, 51 fg. Luk. 22, 50 fg. Joh. 18, 10, 26.

48. Og Jesus svarede og sagde til dem: I ere udgangne, som til en Røver, med Sverd og Stænger for at tage fat paa mig.

49. Daglig var jeg hos eder og lærte i Templet, og I grebe mig ikke; men dette er skeet, forat Skrifterne skulle fuldkommes.

Ps. 22, 7.

50. Og de forlode ham alle og flyede.

Ps. 88, 9.

51. Og en ung Mand fulgte ham, som havde kastet et fint Linklæde over det blotte Legeme; og de unge Mænd toge fat paa ham.

52. Men han slap det fine Linklæde og flyede nøgen fra dem.

53. Og de førte Jesus hen til Ypperstepresten; og alle Ypperstepresterne og de Ældste og de Skriftlærde kom sammen hos ham.

Matt. 26, 57 fg. Luk. 22, 54 fg. Joh. 18, 13, 24. 1 Krøn. 24, 3, 4.

54. Og Peter fulgte langt bag efter ham lige ind i Yppersteprestens Gaard; og han sad sammen med Tjernerne og varmede sig ved Ilden.

55. Men Ypperstepresterne og det hele Raad søgte Vidnesbyrd mod Jesus, forat de kunde aflive ham; og de fandt Intet.

Ap. G. 6, 13.

56. Thi Mange bare falske Vidnesbyrd mod ham, men Vidnesbyrdene kom ikke overens.

57. Og Nogle stode op og bare falskt Vidnesbyrd mod ham og sagde:

58. Vi have hørt, at han sagde: Jeg vil nedbryde dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder.

15, 25. Joh. 2, 19.

59. Og end ikke saaledes kom deres Vidnesbyrd overens.

60. Og Ypperstepresten stod op midt iblandt dem og spurgte Jesus

og sagde: Svarer du slet Intet? Hvad vidne disse mod dig?

61. Men han taug og svarede Intet. Da spurgte Ypperstepresten ham atter og sagde til ham: Er du Kristus, den Velsignedes Søn?

Es. 53, 7. Matt. 16, 16.

62. Men Jesus sagde: Jeg er det; og I skulle se Menneskens Søn sidde hos Kraftens høire Haand og komme med Himmelens Skyer.

13, 26.

63. Da sønderrev Ypperstepresten sine Klæder og sagde: Hvad have vi længer Vidner behov?

64. I have hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder? Men de fordømte ham alle at være skyldig til Døden.

Jer. 26, 11.

65. Og Nogle begyndte at bespytte ham og skjule hans Ansigt og slaa ham med Næver og sige til ham: Spaa! Og Tjenerne sloge ham paa Munden.

Es. 50, 6. Joh. 19, 3.

66. Og da Peter var nedenunder i Gaarden, kom en af Yppersteprestens Piger,

Matt. 26, 69 fg. Luk. 22, 65 fg.

Joh. 18, 17 fg.

67. og da hun saa Peter varme sig, saa hun paa ham og sagde: Du har ogsaa været med Jesus af Nazaret.

68. Men han negtede og sagde: Jeg kjender ham ikke, ved heller ikke, hvad du siger. Og han gik ud udenfor i Forgaarden; og Hanen gol.

69. Og Pigen saa ham igjen og begyndte at sige til dem, som stode hos: Denne er En af dem.

70. Men han negtede atter. Og lidt derefter sagde de, som stode hos, atter til Peter: Sandelig, du er En af dem; thi du er og en Galilæer, og dit Maal er ligt dertil.

71. Men han begyndte at forbande sig og sværge: Jeg kjender ikke det Menneske, som I tale om.

72. Og Hanen gol anden Gang. Og Peter kom det Ord i Hu, som Jesus sagde til ham: Førend Hanen galer to Gange, skal du fornegte mig tre Gange. Og han gik hen og græd. V. 30.

15. KAPITEL.

Jesus beklæder sig for Pilatus, at han er en Konge, 1-5; Pilatus lader Barabbas løs, overgiver Jesus til at hudstriges og korsfæstes, 6-15; Jesus tornekrones, slaaes, føres ud, 16-20; Simn bærer hans Kors; Jesus vil et drikke Myrrarvin; han korsfæstes; hans Klæder deles, 21-25; Overskriften skrives; tvende Røvere korsfæstes med ham, 26-28; Jesus bespottes, 29-32; Solen formerkes; Jesus raaber

til Gud, bespottes igjen, drikker Edikke dør; Tempels Forhæng splittes: Høvedsmændene tror, 33-39; Kvinderne se til; Josef begraver ham, 40-41.

OG straks om Morgenen, da Ypperstepresterne med de Ældste og Skriftlærde og den hele Raadsforsamling havde holdt Raad, bandt de Jesus og førte ham bort og overgav ham til Pilatus.

Matt. 27, 1 fg. Luk. 22, 66 fg. 23, 1 fg.

Joh. 18, 28 fg. Ps. 2, 2. Ap. G. 4, 26, 27.

2. Og Pilatus spurgte ham: Er du Jødernes Konge? Men han svarede og sagde til ham: Du siger det.

3. Og Ypperstepresterne anklagede ham meget.

4. Pilatus spurgte ham atter og sagde: Svarer du slet Intet? Se, hvor Meget de vidne mod dig!

5. Men Jesus svarede fremdeles Intet, saa Pilatus forundrede sig.

6. Men paa Høitiden pleiede han at give dem en Fangeløs, hvilken de begjærede. Matt. 27, 15 fg. Luk. 23, 17 fg.

Joh. 18, 39 fg..

7. Men der var En, som hedte Barabbas, der var fangen med Oprørerne, hvilke havde begaaet et Mord i Oprøret.

8. Og Folket raabte og begyndte at bede ham gjøre mod dem, som han altid pleiede.

9. Men Pilatus svarede dem og sagde: Ville I, at jeg skal give eder Jødernes Konge løs?

10. Thi han vidste, at Ypperstepresterne havde overgivet ham af Avind.

11. Men Ypperstepresterne opegede Folket, at han heller skulde give dem Barabbas løs. Ap. G. 3, 14.

12. Men Pilatus svarede og sagde atter til dem: Hvad ville I da, jeg skal gjøre med ham, som I kalde Jødernes Konge?

13. Men de raabte atter: Korsfæst ham!

14. Da sagde Pilatus til dem: Hvad Ondt har han da gjort? Men de raabte meget mere: Korsfæst ham!

15. Men Pilatus vilde gjøre Folket Fyldest og gav dem Barabbas løs og overgav Jesus, efterat han havde ladet ham hudstrige, til at korsfæstes.

16. Men Stridsmændene førte ham ind i Gaarden, i Domhuset, og kaldte den hele Rode sammen.

Matt. 27, 27 fg. Joh. 19, 1 fg.

17. Og de iførte ham et Purpurklæde og flettede en Tornekrone og satte den paa ham,

18. Og de begyndte at hilse ham: Hil være dig, du Jødernes Konge!

19. Og de sloge hans Hoved med et Rør og spyttede paa ham og faldt paa Knæ og tilbade ham.

20. Og da de havde spottet ham, afførte de ham Purpurklædet og iførte ham hans egne Klæder, og de førte ham ud for at korsfæste ham.

21. Og de tvang en Forbigaaende, Simon af Cyrene, som kom fra Marcken, Alexanders og Rufus's Fader, til at bære hans Kors.

Matt. 27, 32 fg. Luk. 23, 26. 33.

22. Og de førte ham til det Sted Golgata, det er udlagt: Hovedpandest.

Joh. 19, 17.

23. Og de gave ham Vin at drikke med Myrra i; men han tog det ikke.

24. Og da de havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder og kastede Lod om dem, hvad Enhverskulde tage.

Ps. 22, 19. Joh. 19, 23. 24.

25. Men det var den tredje Time, da de korsfæstede ham.

26. Og der var skrevet en Overskrift med Beskyldningen mod ham: Jødernes Konge.

Matt. 27, 37. 38. Luk. 23, 33. 38.

27. Og de korsfæstede to Røvere med ham, en ved hans højre og en ved hans venstre Side.

28. Og Skriften blev fuldkommet, som siger: Han er regnet blandt Overtrædere.

Es. 53, 12.

29. Og de, der gik forbi, spottede ham og rystede sine Hoveder og sagde: Tvi dig, du, som nedbryder Templet og bygger det i tre Dage!

Matt. 27, 39 fg. Luk. 23, 35 fg.

Ps. 22, 8; 109, 25. Mark. 14, 58.

30. Frels dig selv og stig ned af Korset!

31. Men ligesaa spottede og Ypperstepresterne ham imellem hverandre tilligemed de Skriftlærde og sagde: Han har frelst Andre; sig selv kan han ikke frelse.

32. Christus, Israels Konge, stige nu ned af Korset, forat vi kunne se og tro! Ogsaa de, som vare korsfæstede med ham, forhaanede ham.

33. Men da den sjette Time var kommen, blev der et Mørke over den hele Jord indtil den niende Time.

Matt. 27, 45 fg. Luk. 23, 44 fg.

34. Og ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og sagde: Elo'! Elo'! Lama Sabachtani! Det er udlagt: Min Gud i Min Gud! Hvorfor har du forladt mig? Ps. 22, 2.

1006

35. Og da Nogle af dem, som stode hos, hørte det, sagde de: Se, han kalder paa Elias.

36. Men En løb og fyldte en Svamp med Eddike og stak den paa et Rør og gav ham at drikke og sagde: Holdt! Lader os se, om Elias kommer for at tage ham ned!

Joh. 19, 28. Ps. 69, 22.

37. Men Jesus raabte med høj Røst og udgav sin Aand.

38. Og Forhænget i Templet splittedes i to Stykker fra det Øverste indtil det Nederste.

2 Krøn. 3, 14.

39. Men Hovedsmanden, som stod hos tvært over for ham og saa, at han udgav Aanden med saadant Raab, sagde: Sandelig, dette Menneke var Guds Søn!

40. Men der var ogsaa Kvinder, som saa til langt fra, blandt hvilke vare Maria Magdalena og Maria, den yngre Jakobs og Joses's Moder, og Salome,

Matt. 27, 55 fg. Luk. 23, 49 fg. Ps. 38, 12.

41. hvilke og havde fulgt ham og tjent ham, da han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som vare gangne op til Jerusalem med ham.

Luk. 8, 2.

42. Og da det allerede var blevet Aften, efterdi det var Beredelsens Dag, som er en Forsabbat, Joh. 19, 31.

43. kom Josef af Arimatæa, en hæderlig Raadmand, som ogsaa ventede Guds Rige; han dristede sig til at gaa ind til Pilatus og bede om Jesu Legeme.

Joh. 19, 38 fg.

44. Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede skulde være død,

45. og han kaldte Hovedsmanden og spurgte ham, om han længe havde været død, og da han fik det at vide af Hovedsmanden, skjenkede han Josef Legemet.

46. Og denne kjøbte et fint Linklæde og tog ham ned og svøbte ham i det fine Linklæde og lagde ham i en Grav, som var udhuggen i en Klippe, og veltede en Sten for Døren paa Graven.

47. Men Maria Magdalena og Maria, Joses's Moder, saa, hvor han blev lagt.

16. KAPITEL.

Englene forkynde Jesu Opstandelse for Kvinderne, 1-8. Jesus sees af Maria Magdalena, 9-11; af de To, som gik til Emmaus, 12. 13; af de Elleve, 14; byder

Apostlerne at prædike og lover at være med dem, 15-18; optages til Himmelen, 19, 20.

Og da Sabbaten var forgangen, købte Maria Magdalena og Maria, Jakobs Moder, og Salome vellugtende Salver for at komme og salve ham.

Matt. 23, 1. Luk. 24, 1 fg.
Joh. 20, 1. 1 Mos. 50, 26.

2. Og de kom til Graven paa den første Dag i Ugen meget aarle, da Solen gik op.

3. Og de sagde til hverandre: Hvo skal velte os Stenen fra Døren paa Graven?

4. Og da de saa hen, bleve de var, at Stenen var fraveltet; thi den var meget stor.

5. Og de gik ind i Graven og saa en ung Mand sidde ved den høire Side, iført et langt hvidt Klædebon, og de forfærdedes saare.

Matt. 28, 2 fg. Joh. 20, 12.

6. Men han sagde til dem: Forfærdes ikke! I lede efter Jesus af Nazaret, som var korsfæstet; han er opstanden, han er ikke her; se, der er Stedet, hvor de lagde ham.

7. Men gaar bort, siger hans Disciple og Peter, at han gaar i Forveien for eder til Gallilæa! Der skulle I se ham, som han har sagt eder. 14, 28.

8. Og de gik hastig ud og flyede fra Graven; men Bæven og Forfærdelse betog dem, og de sagde Ingen Noget, thi de frygtede.

9. Men da han var opstanden aarle den første Dag i Ugen, aabenbaredes han først for Maria Magdalena, af hvem han havde uddrevent syv Djævlé.

Joh. 20, 14. 18. Luk. 8, 2.

10. Hun gik bort og kundgjorde det for dem, som havde været med ham, som sørgede og græd.

11. Og da disse hørte, at han leve-

de og var seet af hende, troede de det ikke.

12. Men derefter aabenbaredes han i en anden Skikkelse for To af dem under deres Vandring, da de gik ud paa Landet. Luk. 24, 13 fg.

13. Ogsaa de gik bort og kundgjorde det for de Andre; dem troede de heller ikke.

14. Paa det sidste aabenbaredes han for de Elleve, da de sadetillbords, og han bebrejdede dem deres Vantrø og Hjerters Haardhed, at de ikke havde troet dem, som havde seet ham opstanden.

1 Kor. 15, 6. Luk. 24, 36 fg. Joh. 20, 19.

15. Og han sagde til dem: Gaar bort i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen!

Matt. 28, 19. Kol. 1, 23.

16. Hvo der tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo der ikke tror, skal blive fordømt.

Ap. G. 2, 40. 41. Joh. 3, 18. 36; 12, 48.

17. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævlé; de skulle tale med nye Tunger;

Luk. 10, 17.

Ap. G. 5, 16; 8, 7; 16, 18; 2, 4. 11;

10, 46; 19, 6. 1 Kor. 12, 10. 28.

18. de skulle borttage Slangé, og dersom de drikke noget Giftigt, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge sine Hænder, og de skulle helbredes.

Ap. G. 28, 3-6. 8.

19. Da blev Herren, efterat han havde talt med dem, optagen til Himmelen og satte sig ved Guds høire Haand.

Luk. 24, 51. Ap. G. 1, 9. Ps. 110, 1.

20. Men de gik ud og prædikede allevegne, og Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn. Amen.

Ap. G. 3, 16; 14, 3. Hebr. 2, 4.

LUKAS'S EVANGELIUM.

1. KAPITEL.

Forord for Lukas skriver sit Evangelium, 1-4. Gabriel forkynder Johannes's Fødsel, 5-26; og Guds Søns Fødsel, 26-38. Maria besøges Elizaabet og priser Gud, 39-56. Johannes fødes, Sakarias spaar, 57-79. Johannes vokser op, 80.

EFTERDI Mange have taget sig for at forfatte en Historie om de Ting, som vittterlig ere fuldbyrdede blandt os,

2. saaledes, som de, der fra Begyndelsen vare Øienvidner og Or-

dets Tjenere, have overleveret os det, 1 Joh. 1, 1. Hebr. 2, 3.

3. saa har ogsaa jeg anseet det for godt, efterat jeg nøle har efterforsket alle Ting fra først af, at skrive derom i Sammenhæng til dig, mægtigste Teoflus, Ap. G. 1, 1.

4. forat du kan lære at kjende den Lærdoms Vished, i hvilken du er bleven mundtlig undervist.

5. I Herodes's, Judæas Konges, Dage var der en Prest af Abias Skifte ved Navn Sakarias; og hans Hustru var af Arons Døtre, og hendes Navn var Elisabet.

Matt. 2, 1. 1 Kren. 24, 1. 10. Neh. 12, 4.

6. Men de vare begge retfærdige for Gud og vandrede ustraffelige i alle Herrens Bud og Anordninger.

7. Og de havde intet Barn; thi Elisabet var ufrugtbar, og de vare begge gamle.

8. Men det begav sig, da han forrettede Presteembede for Gud i sit Skiftes Orden,

9. og det tilfaldt ham efter Prestedømmets Sædvane at ofre Røgelse, gik han ind i Herrens Tempel.

2 Mos. 30, 7. 34 fg.

10. Og al Folkets Mangfoldighed bad udenfor i den Tid, Røgelsen blev ofret.

11. Men Herrens Engel aabenbaredes for ham og stod ved den høire Side af Røgelsealteret. 2 Mos. 30, 1.

12. Og da Sakarias saa ham, forfærdedes han, og Frygt faldt paa ham.

13. Men Engelen sagde til ham: Frygt ikke, Sakarias! Thi din Begjæring er bønhoert, og din Hustru Elisabet skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes.

V. 63.

14. Og du skal have Glæde og Fryd, og Mange skulle glædes over hans Fødsel. V. 68

15. Thi han skal være stor for Herren og ikke drikke Vin og stærk Drik og alt fra sin Moders Liv af fyldes med den Hellig-Aand, Matt. 11, 9. 11. 4 Mos. 6, 3. Dom. 13, 4. Jer. 1, 5. Gal. 1, 15.

16. og mange af Israels Børn skal han omvende til Herren, deres Gud.

17. Og han skal gaa frem for ham i Elias's Aand og Kraft for at omvende Fædrenes Hjerter til Børnene og de Ulydige til de Retfærdiges Sindelag, for at berede Herren et vel-skikket Folk. Matt. 3, 3; 11, 14; 17, 12.

Mal. 4, 5. 6. Mark. 9, 11-13.

18. Og Sakarias sagde til Engelen: Hvorpaa skal jeg kjende dette? Thi jeg er gammel, og min Hustru er til-aars. 1 Mos. 17, 17.

19. Og Engelen svarede og sagde til ham: Jeg er Gabriel, som staar for Gud, og jeg er udsendt for at tale til dig og forkynde dig dette til Glæde. Dan. 8, 16; 9, 21. Ps. 103, 20. Matt. 18, 10.

20. Og se, du skal vorde stum og ikke kunne tale indtil den Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord, hvilke skulle fuldkommes i sin Tid. V. 22. 63.

21. Og Folket bled efter Sakarias, og de forundrede sig over, at han tævede i Tempel.

22. Og da han gik ud, kunde han ikke tale til dem, og de mærkede, at han havde seet et Syn i Tempel, og han nikkede til dem og forblev stum.

23. Og det begav sig, da hans Tjenestes Dage vare fuldendte, gik han hjem til sit Hus.

24. Men efter de Dage blev hans Hustru Elisabet frugtsommelig, og hun skjulte sig i fem Maanedes og sagde:

25. Thi saaledes har Herren gjort mod mig i de Dage, da han saa til mig for at borttage min Formædelse blandt Menneskene.

1 Mos. 30, 23. Es. 4, 1.

26. Men i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt af Gud til en Stad i Gallilæa, som heder Nazaret,

27. til en Jomfru, som var troløvet med en Mand ved Navn Josef, af Davids Hus, og Jomfruen hedte Maria. 2, 5. Matt. 1, 18 fg.

28. Og Engelen kom ind til hende og sagde: Hil være dig, du Benaadede! Herren er med dig, du velsignede blandt Kvinder!

29. Men da hun saa ham, forfærdedes hun over hans Tale, og hun tænkte paa, hvad dette skulde være for en Hilsen.

30. Og Engelen sagde til hende: Frygt ikke, Maria! Thi du har fun det Naade hos Gud.

31. Og se, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus. Es. 7, 14.

32. Han skal blive stor og kaldes den Høiestes Søn, og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, Trone.

Es. 9, 6. 7; 16, 5. Ps. 132, 11.

2 Sam. 7, 13 fg.

83. Og han skal være en Konge over Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige. Pa. 45, 7, 8; 89, 37. Jer. 23, 5. 1 Kron. 17, 14.

Mika 4, 7. 1 Kor. 15, 24. Hebr. 1, 8.

84. Men Maria sagde til Engelen: Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg ikke kjender Mand?

85. Og Engelen svarede og sagde til hende: Den Hellig-Aand skal komme over dig, og den Højestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det Hellige, som fødes af dig, kaldes Guds Søn.

Matt. 1, 18. 20. Dan. 9, 24.

86. Og se, Elisabet, din Frænke, ogsaa hun har undfanget en Søn i sin Alderdom, og dette er den sjette Maaned for hende, som kaldes ufrugtbar.

87. Thi hos Gud skal ingen Ting være umulig. 1 Mos. 18, 14. Job 42, 2.

Jer. 33, 17. 27. Ps. 135, 6. Matt. 19, 26.

88. Men Maria sagde: Se, jeg er Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit Ord! Og Engelen skiltes fra hende.

89. Men Maria stod op i de samme Dage og gik hastig til Bjerget, til en Stad i Juda. Jos. 21, 11.

90. Og hun kom i Sakarias's Hus og hilsede Elisabet.

91. Og det begav sig, da Elisabet hørte Marias Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv, og Elisabet blev fyldt med den Hellig-Aand

92. og raabte med høj Røst og sagde: Velsignet er du blandt Kvinder, og velsignet er dit Livs Frugt!

93. Og hvorfra kommer mig dette, at min Herres Moder kommer til mig?

94. Thi se, da din Hilsens Røst kom til mine Øren, sprang Fosteret i mit Liv med Fryd.

95. Og salig er hun, som troede; thi det skal fuldkommes, som er sagt hende af Herren. 11, 28.

96. Og Maria sagde: Min Sjæl opløber Herren,

97. og min Aand fryder sig i Gud. min Frelser, 1 Sam. 2, 1. Hab 3, 18.

98. Fordi han har seet til sin Tjenerindes Ringhed. Thi se, nu herefter skulle alle Slægter prise mig salig,

99. fordi han, som er mægtig, har gjort store Ting mod mig; og hans Navn er helligt. Ps. 126, 2. 3.

100. Og hans Barmhjertighed varer fra Slægt til Slægt over dem, som frygte ham.

1 Mos. 17, 7. 2 Mos. 20, 6. Ps. 103, 13. 17.

51. Han har øvet Magt med sin Arm; han har adspredt dem, som ere hovmodige i sit Hjertes Tanke;

Es. 51, 9; 52, 10. 2 Sam. 22, 28. 1 Pet. 5, 5.

52. han har styrtet de Mægtige fra deres Troner og ophøiet de Ringe.

Ps. 113, 7; 147, 6. 1 Sam. 2, 7. 8.

Job 5, 11; 12, 18.

53. De Hungrige har han opfyldt med gode Gaver, og de Rige har han afvist tomhændede.

1 Sam. 2, 5. Ps. 34, 11; 107, 9.

54. Han har antaget sig sin Tjener Israel for at ihukomme Barmhjertighed

Es. 41, 8; 54, 8. Jer. 31, 3. 20.

55. (Igesom han talte til vore Fædre) mod Abraham og hans Afkom til evig Tid. 1 Mos. 17, 7. 19; 18, 18.

3 Mos. 20, 42. Ps. 132, 11.

56. Men Maria blev hos hende henved tre Maaneder og drog saa til sit Hus igjen.

57. Men Elisabets Tid fuldkommedes, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn.

58. Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren havde gjort sin Barmhjertighed stor mod hende, og de glædede sig med hende.

59. Og det begav sig paa den ottende Dag, da kom de for at omskjære Barnet, og de kaldte det efter dets Faders Navn Sakarias.

1 Mos. 17, 12. 3 Mos. 12, 3.

60. Men dets Moder svarede og sagde: Ingenlunde, men han skal kaldes Johannes. V. 13.

61. Og de sagde til hende: Der er dog Ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn.

62. Men de nikkede til hans Fader, hvad han vilde, han skulde kaldes.

63. Og han begjærede en Tavle og skrev saaledes: Johannes er hans Navn. Og de forundrede sig alle.

64. Men straks oplodes hans Mund og hans Tunge, og han talte og prisede Gud. Mark. 7, 35.

65. Og der kom en Frygt over Alle, som boede omkring dem; og alle disse Ting rygtedes over hele Judæas Bjerget.

66. Og Alle, som hørte det, lagde det paa Hjertet og sagde: Hvad mon der skal blive af dette Barn? Og Herrens Haand var med ham.

67. Og Sakarias, hans Fader, blev fyldt med den Hellig-Aand, og han spaaede og sagde:

68. Lovet være Herrens, Israels

Gud, at han har besøgt og forløst sit Folk Ps. 41, 14; 72, 18. Luk. 7, 16. Matt. 1, 21.

69. og har opreist os et Frelses Horn i Davids, sin Tjeners, Hus,

Ps. 132, 17.

70. ligesom han talte ved sine hellige Profeters Mund, som have været fra fordums Tid, Ps. 72, 1 fg. Es. 35, 4. Jer. 23, 6. Dan. 7, 27. Hos. 1, 10.

71. en Frelse fra vore Fiender og fra alle deres Haand, som hade os,

Ps. 106, 10.

72. for at gjøre Barmhertighed mod vore Fædre og komme sin hellige Pakt i Hu

1 Mos. 17, 7.

73. efter den Ed, som han svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, 1 Mos. 22, 16. 17. Ps. 105, 8. 9. Hebr. 6, 13.

74. naar vi vare friede af vore Fienders Haand, at tjene ham uden Frygt Gal. 1, 4. Tit. 2, 14. Hebr. 9, 14.

75. i Hellighed og Retfærdighed for ham alle vort Livs Dage. Kol. 1, 22.

76. Og du, Barnlille, skal kaldes den Høleste Profet; thi du skal gaa frem for Herrens Aasyn for at berede hans Veie, Es. 40, 3. Mal. 3, 1. Matt. 3, 3.

77. for at give hans Folk Kundskab om Saliggjørelse ved deres Synders Forladelse Jer. 31, 33. 34. Luk. 3, 3.

78. formedelst vor Guds inderlige Barmhertighed ved hvilken Lyset fra det Høie har besøgt os

4 Mos. 24, 17. Mal. 4, 2.

79. for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens Skygge, for at styre vore Fødder paa Fredens Vel. Es. 9, 2; 42, 7; 43, 8; 49, 9. 0, 1. Matt. 4, 16.

80. Men Barnet voksede og blev stærkt i Aanden, og han var i Ørkerne indtil den Dag, han fremstillede sig for Israel.

2. KAPITEL.

Jesus fødes og besøges af Hyrderne, 1-20; omskjæres, 21; fremstilles i Templet, hvor Simeon og Anna tale om ham, 22-38; opfødes i Nazaret, bliver tilbage i Jerusalem, Andes i Templet, er Forældrene lydige, vokser, 39-52.

MEN det begav sig i de Dage, at en Befaling udgik fra Keiser Augustus, at al Verden skulde indskrives i Mandtal.

2. Denne første Indskrivning skede, da Kvirinius var Landsherre i Syrien.

3. Og Alle gik for at lade sig indskrive, hver i sin egen Stad.

4. Men ogsaa Josef gik op fra Galilæa, fra Staden Nazaret, til Judæa, til

Davids Stad, som kaldes Betlehem, fordi han var af Davids Hus og Slægt, 1 Sam. 16, 4 fg. Mika 5, 1. Matt. 2, 6.

Joh. 7, 42.

5. for at lade sig indskrive med Maria, sin trolovede Hustru, som var frugtsommelig. Matt. 1, 18. Luk. 1, 37.

6. Men det skede, da de vare der, blev Tiden fuldkommet, at hun skulde føde.

7. Og hun fødte sin Søn, den første-fødte, og svøbte ham og lagde ham i en Krybbe; thi de havde ikke Rum i Herberget.

Matt. 1, 25.

8. Og der var Hyrder i den samme Egn, som vare ude paa Marken og holdt Nattevagt over sin Hjord.

9. Og se, Herrens Engel stod for dem, og Herrens Klarhed skinnede om dem, og de frygtede saare.

10. Og Engelen sagde til dem: Frygter ikke! Thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket;

11. thi eder er idag en Frelser født, som er den Herre Christus, i Davids Stad.

12. Og dette skal være eder Tegnet: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe.

13. Og straks var der hos Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde:

Ps. 103, 21; 148, 2. Dan. 7, 10.

14. Ære være Gud i det Høieste og Fred paa Jorden, i Menneskene en Velbehagelighed! Es. 57, 19. Luk. 19, 38. Rom. 5, 1. Ef. 3, 14-17.

15. Og det skede, da Englene fore fra dem til Himmelen, da sagde Hyrderne til hverandre: Lader os dog gaa hen til Betlehem og se denne Ting, som er skeet, som Herren har ladet os vide!

16. Og de kom hastig og fandt baade Maria og Josef og Barnet, liggende i Krybben.

17. Men da de havde seet det, lode de dem vide det Ord, som var sagt til dem om dette Barn.

18. Og Alle, som hørte det, forundrede sig over det, Hyrderne sagde til dem.

19. Men Maria bevarede alle disse Ord og overveiede dem i sit Hjerte.

V. 51. 1 Mos. 37, 11.

20. Og Hyrderne vendte tilbage, prisede og lovede Gud for alt det, de havde hørt og seet, ligesom der var sagt til dem.

21. Og da otte Dage vare fuldkom-

mede, at Børnet skulde omskjæres, blev hans Navn kaldt Jesus, som det var kaldt af Engelen, før han blev undfangen i Moders Liv.

1 Mos. 17, 10 fg. 3 Mos. 12, 2, 3.

Matt. 1, 21. 25. Luk. 1, 31.

22. Og da hendes Renselses Dage efter Moses's Lov vare fuldkommede, førte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren,

3 Mos. 12, 2 fg.

23. som der er skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkøn, som aabner Moders Liv, skal kaldes Herren helliget,

2 Mos. 13, 2; 22, 29; 34, 19. 4 Mos. 3, 13.

24. og for at give Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov, et Par Turtelduer eller to unge Duer.

3 Mos. 12, 6, 8.

25. Og se, der var en Mand i Jerusalem, som hedte Simeon, og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig og ventede Israels Trøst, og den Hellig-Aand var over ham.

26. Og det var ham forudsagt af den Hellig-Aand, at han ikke skulde se Døden, førend han fik Herrens Salvede at se.

27. Og han kom i Templet efter Aandens Drift; og da Forældrene bragte Børnet Jesus ind for at gjøre for ham, hvad der var Skik efter Loven,

28. tog han ham paa sine Arme og prisede Gud og sagde:

29. Herre! Nu lader du din Tjener fare i Fred, ligesom du har sagt;

1 Mos. 46, 30. Fil. 1, 23.

30. thi mine Øine have seet din Frelse,

Ps. 98, 2. Es. 52, 10. Luk. 3, 6.

31. som du har beredt for alle Folks Aasyn,

Es. 11, 10; 49, 6.

32. et Lys til at oplyse Hedningerne og til en Herlighed for dit Folk Israel.

Es. 42, 6. Ap. G. 13, 47; 28, 28.

33. Og Josef og hans Moder forundrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham.

34. Og Simeon velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: Se, denne er sat Mange i Israel til Fald og til Opreisning og til et Tegn, som modsiges, Es. 8, 14. Matt. 21, 42-44. Rom. 9, 33.

2 Kor. 2, 16. 1 Pet. 2, 7. Ap. G. 28, 22.

35. (ogsaa din Sjæl skal et Sverd gjennemtrænge), forat mange Hjerters Tanker skulle aabenbares.

Joh. 19, 25.

36. Og der var en Profetinde, Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme;

hun var meget gammel og havde levet syv Aar med sin Mand efter sin Jomfrustand,

37. og hun var nu en Enke ved fire og otteti Aar, som ikke veg fra Templet, tjenende Gud med Fasten og Beden Nat og Dag.

1 Tim. 5, 5.

38. Og hun traadte til i den samme Stund og prisede Herren og talte om ham til Alle, som forventede Forløsning i Jerusalem.

39. Og da de havde fuldkommet alle Ting efter Herrens Lov, droge de tilbage til Gallæa, til sin Stad Nazaret.

40. Men Børnet voksede og blev stærkt i Aanden, fuldt af Visdom, og Guds Naade var over ham. V. 52.

41. Og hans Forældre gik hvert Aar til Jerusalem paa Paaskehøitiden.

2 Mos. 23, 15. 17. 3 Mos. 23, 5 fg.

42. Og da han var tolv Aar gammel, gik de op til Jerusalem efter Høitidens Sædvane.

5 Mos. 16, 6, 16.

43. Og da de havde tilendebragt de Dage og gik hjem igjen, blev Børnet Jesus i Jerusalem, og Josef og hans Moder vidste det ikke.

44. Men da de mente, at han var i Reiseselskabet, kom de en Dags Reise frem, og de ledte efter ham blandt Slægtinge og Kjendinger.

45. Og da de ikke fandt ham, gik de tilbage til Jerusalem og ledte efter ham.

46. Og det begav sig efter tre Dage, da fandt de ham siddende i Templet midt iblandt Lærerne, idet han baade hørte dem og spurgte dem ad.

47. Men Alle, som hørte ham, forundrede sig saare over hans Forstand og Gjørsvær.

Matt. 7, 28. Mark. 1, 22.

Luk. 4, 22. 32. Joh. 7, 15, 46.

48. Og da de saa ham, bleve de forfærdede, og hans Moder sagde til ham: Søn! Hvi gjorde du os Saadant? Se, din Fader og jeg have ledt efter dig med Smerte.

49. Og han sagde til dem: Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Hus?

50. Og de forstode ikke det Ord, han talte til dem.

9, 45; 18, 34.

51. Og han gik ned med dem og kom til Nazaret og var dem underdanig. Og hans Moder bevarede alle disse Ord i sit Hjerte.

V. 19.

52. Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og Naade hos Gud og Mennesker.

1 Sam. 2, 26. Luk. 1, 80.

3. KAPITTEL.

Johannes døber og formaner, 1-18; kastes i Fængsel efter at have døbt Jesus, 19-22. Jesu Slægtregister, 23-38.

MEN i Keiser Tiberius's femtende Regjeringsaar, da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, men hans Broder Philipp var Fjerdingsfyrste i Ituræa- og Trachonitis's Land, og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene,

2. da Annas og Kalfas vare Yppersteprester, skede Guds Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen.

Joh. 18, 13. Ap. G. 4, 6. Joh. 11, 49. 51.

3. Og han kom i hele Egnen omkring Jordan og prædikede Omvendelses Daab til Syndernes Forladelse,

4. som skrevet er i Profeten Esaias's Talers Bog, der siger: Det er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vei, gjører hans Stier lige!

Es. 40, 3 fg. Matt. 3, 3. Luk. 1, 76.

5. Hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høi skal fornedres, og det Krogede skal blive lige, og de ujævne Vei-er skulle blive jævne,

6. og alt Kjød skal se Guds Frelse.

Ps. 98, 2. Es. 52, 10. Luk. 2, 30. 31.

7. Derfor sagde han til Folket, som gik ud for at døbes af ham: I Øgleunger! Hvo viste eder at fly fra den tilkommende Vrede?

Matt. 3, 7 fg. 23, 33.

8. Bærer derfor Omvendelsens værdige Frugter, og begynder ikke at sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader! Thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene.

Joh. 8, 39.

9. Men Øksen ligger og allerede ved Roden af Træerne; derfor skal hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

Matt. 7, 19. Luk. 13, 7.

10. Og Folket spurgte ham og sagde: Hvad skulle vi da gjøre?

Ap. G. 2, 37; 16, 30.

11. Men han svarede og sagde til dem: Hvo der har to Kjortler, dele med den, som ikke har, og hvo der har Mad, gjøre ligesaa!

1 Joh. 3, 17; 4, 20. Jak. 2, 15 fg.

12. Men ogsaa Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham: Mester, hvad skulle vi gjøre?

13. Men han sagde til dem: Kræver ikke Mere, end eder er forordnet!

14. Men ogsaa Stridamænd spurg-

1018

te ham og sagde: Hvad skulle da vi gjøre? Og han sagde til dem: Udsuger Ingen med Vold, og gjører ei Uret med Underfundighed, og lader eder nøie med eders Sold! 3 Mos. 19, 13.

15. Men da Folket var i Forventning, og Alle tænkte i sine Hjerter om Johannes, om han ikke skulde være Kristus,

16. svarede Johannes og sagde til Alle: Jeg døber eder vel med Vand; men den kommer, som er stærkere end jeg, hvis Skorem jeg ikke er værdig at løse; han skal døbe eder med den Hellig-Aand og Ild.

Matt. 3, 11. 12. Ap. G. 1, 5; 11, 16; 19, 4;

13, 26. Es. 44, 3. Joel 3, 1. Ap. G. 2, 2-4.

17. Hafs Kasteskovi er i hans Haand, og han skal gjennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade; men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild.

18. Saaledes formanede han da Folket ogsaa om mange andre Ting og forkyndte dem Evangeliet.

19. Men da Fjerdingsfyrsten Herodes blev irettesat af ham for Herodias's, sin Broder Filipus Hustrues, Skyld og for alt det Onde, som Herodes gjorde,

Matt. 14, 3. Mark. 6, 17.

20. Da lagde han ogsaa dette til alt det Øvrige, at han kastede Johannes i Fængsel.

21. Men da alt Folket lod sig døbe, begav det sig, da ogsaa Jesus blev døbt og bad, at Himmelen aabnedes,

Matt. 3, 16. 17. Mark. 1, 9-11. Joh. 1, 32.

22. og den Hellig-Aand kom i legemlig Skikkelse som en Due ned over ham, og en Røst skede fra Himmelen, som sagde: Du er min Søn, den Elskelige; i dig har jeg Velbehag.

Matt. 17, 5. Mark. 9, 7. Luk. 9, 35.

Es. 42, 1. Kol. 1, 13. 2 Pet. 1, 17.

23. Og Jesus var henvend tretti Aar, da han begyndte, og var, efter hvad man holdt ham for, Josefs Søn, Elis Søn,

Matt. 13, 55. Mark. 6, 3. Joh. 1, 46; 6, 42.

24. Mattats Søn, Levis Søn, Melkis Søn, Jannas Søn, Josefs Søn,

25. Mattatias's Søn, Amos's Søn, Na'ums Søn, Elis Søn, Naggajs Søn,

26. Ma'ats Søn, Mattatias's Søn, Seme's Søn, Josefs Søn, Judas Søn,

27. Johannas's Søn, Resas Søn, Sorobabels Søn, Salatiels Søn, Neris Søn,

28. Melkis Søn, Addis Søn, Kosams Søn, Elmodams Søn, Ers Søn,

29. Joses's Søn, Eliesers Søn, Jorims Søn, Mattats Søn, Levis Søn,

30. Simeons Søn, Judas Søn, Josefs Søn, Jonans Søn, Eljakims Søn,
31. Meleas's Søn, Mainans Søn, Mattatas Søn, Natans Søn, Davids Søn,

2 Sam. 5, 14. 1 Krøn. 3, 5. Sak. 12, 12.

32. Isaajs Søn, Obeds Søn, Boas's Søn, Salmons Søn, Nassons Søn,

Rut 4, 18-22. 1 Krøn. 2, 9 fg.

33. Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn, Fares's Søn, Judas Søn,

34. Jakobs Søn, Isaks Søn, Abrahams Søn, Tarahs Søn, Nachors Søn,
1 Mos. 21, 2, 3; 25, 19; 11, 26, 27.

35. Saruks Søn, Raga'us Søn, Faleks Søn, Ebers Søn, Salahs Søn,

36. Kainans Søn, Arpaksads Søn, Sems Søn, Noahs Søn, Lameks Søn,
1 Mos. 11, 10, 11; 5, 28 fg.

37. Metusalahs Søn, Ruoks Søn, Jareds Søn, Malale'eis Søn, Kainans Søn,

38. Enos's Søn, Sets Søn, Adams Søn, Guds Søn. 1 Mos. 5, 3 fg.

4. KAPITEL.

Jesus fristes af Djævelen, 1-13; lærer i Galilæa, især i Nazaret, hvor man vil ombringe ham, 14-30; og i Kaperna'um, helbreder der en Besat, Peters Hustrues Moder og Andre, 31-41; gaar ud at prædike, 42-44.

MEN Jesus kom, fuld af den Hel- lig-Aand, tilbage fra Jordan og blev af Aanden ført ud i Ørkenen, Matt. 4, 1 fg. Mark. 1, 12, 13. Ap. G. 8, 39.

2. og han blev fristet firti Dage af Djævelen. Og han aad slet Intet i de Dage, og da de vare til Ende, hungrede han omsider.

2 Mos. 34, 28. 1 Kong. 19, 8.

3. Og Djævelen sagde til ham: Er du Guds Søn, da sig til denne Sten, at den bliver Brød!

4. Og Jesus svarede og sagde til ham: Der er skrevet: Mennesket lever ikke af Brød alene, men af hvert Guds Ord. 6 Mos. 8, 3.

5. Og Djævelen førte ham op paa et høit Bjerg og viste ham alle Verdens Riger i et Øieblik.

6. Og Djævelen sagde til ham: Jeg vil give dig al denne Magt og disse Rigers Herlighed; thi den er mig overgivet, og jeg giver den til, hvem jeg vil.

7. Vil du nu tilbede mig, da skal det høre dig til altsammen.

8. Og Jesus svarede ham og sag-

de: Vig bort fra mig, Satan! Thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren, din Gud, og tjene ham alene.

5 Mos. 6, 13; 10, 12. 1 Sam. 7, 3.

9. Og han førte ham til Jerusalem og satte ham paa Tindingen af Temp- let og sagde til ham: Er du Guds Søn, da kast dig selv ned herfra!

10. Thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, at bevare dig, Ps. 91, 11, 12.

11. og de skulle bære dig paa Hæn- derne, forat du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten.

12. Og Jesus svarede og sagde til ham: Der er sagt: Du skal ikke fri- ste Herren, din Gud. 5 Mos. 6, 16.

13. Og der Djævelen havde endt al Fristelse, veg han fra ham til en Tid.

14. Og Jesus kom i Aandens Kraft tilbage til Galilæa, og Rygtet om ham kom ud i hele det omliggende Land.

Matt. 4, 12 fg. 23 fg. Mark. 1, 14.

Joh. 4, 43, 45. Ap. G. 10, 37, 38.

15. Og han lærte i deres Synago- ger og blev priset af Alle.

16. Og han kom til Nazaret, hvor han var opfødt, og gik efter sin Sæd- vane paa Sabbatsdagen ind i Synago- gen og stod op for at forelæse.

Matt. 2, 23; 13, 53, 54. Neh. 8, 6-8.

17. Da gave de ham Profeten Esai- as's Bog, og da han slog Bogen op, fandt han det Sted, hvor der var skre- vet: Es. 61, 1 fg.

18. Herrens Aand er over mig, thi han har salvet mig til at kundgjøre Evangeliet for de Fattige; han har sendt mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, at for- kynde de Fangne, at de skulle løslæ- des, og de Blinde, at de skulle få sit Syn, at sætte de Plagede i Frihed,

Matt. 11, 5. Es. 42, 7.

19. at forkynde Herrens behagel- ge Aar. 3 Mos. 25, 10. 2 Kor. 6, 2.

20. Og han lukkede Bogen og gav Tjeneren den igjen og satte sig, og Alles Øine i Synagen stirrede paa ham.

21. Men han begyndte at sige til dem: Idag er denne Skrift gaaet i Op- fyldelse for eders Øren.

22. Og de gave ham alle Berømmel- se og forundrede sig over de livsali- ge Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde: Er ikke denne Josefs Søn?

Ps. 45, 3. Es. 50, 4. Luk. 2, 47.

Matt. 13, 54 fg. Joh. 6, 42.

23. Og han sagde til dem: I ville

vist sig dette Ordsprog til mig: Læg, læg dig selv! Saa store Ting, som vi have hørt at være skeede i Kaper-na'um, gjøres du ogsaa her i dit Fædreneland!

24. Men han sagde: Sandelig siger jeg eder, at ingen Profet er vel antagen i sit Fædreneland. Mark. 6, 4.

25. Men i Sandhed siger jeg eder: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage, da Himmelen var lukket i tre Aar og seks Maaneder, den Gang, der var en stor Hunger i det hele Land,

1 Kong. 17, 1 fg. Jak. 5, 17.

26. og til ingen af dem blev Elias sendt, uden til Sarepta ved Sidon, til en Enkevinde.

27. Og der var mange Spedalske i Israel i Profeten Elias's Tid, og ingen af dem blev renset, uden Syrenen Na'aman. 2 Kong. 5, 1-14.

28. Og Alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af Vrede, da de hørte dette.

29. Og de stode op og stødte ham ud af Staden og førte ham op paa det Høieste af det Bjerg, hvorpaa deres Stad var bygget, for at styrte ham ned.

30. Men han gik igjennem midt iblandt dem og drog bort. Joh. 8, 59.

31. Og han kom ned til Kaper-na'um, en Stad i Gallilæa, og lærte dem paa Sabbaten. Matt. 4, 13.

32. Og de forundrede sig saare over hans Lære; thi hans Tale var med Myndighed. Matt. 7, 28, 29. Mark. 1, 22.

33. Og der var et Menneske i Synagogen, som havde en uren Djævels Aand, og han raabte med høj Røst

Mark. 1, 23 fg.

34. og sagde: Ak! Hvad have vi med dig at gjøre, Jesus af Nazaret? Er du kommen for at fordærve os? Jeg kjender dig, hvem du er, den Guds Hellige.

35. Og Jesus truede ham og sagde: Ti og far ud af ham! Og Djævelen kastede ham midt iblandt dem og for ud af ham uden at gjøre ham nogen Skade.

36. Og der kom en Rædsel over Alle, og de talte med hverandre og sagde: Hvad er dog dette, at han byder de urene Aander med Myndighed og Magt, og de fare ud?

37. Og Rygtet om ham udspreddes allevegne i det omliggende Land.

38. Men han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Hus; og Simons Hustrues Moder var plaget med

en svar Feber, og de bade ham for hende. Matt. 8, 14 fg. Mark. 1, 29 fg.

39. Og han traadte hen til hende og truede Feberen, og den forlod hende. Men hun stod straks op og tjente dem.

40. Men da Solen gik ned, førte alle de, som havde Skrøbelige af forskellige Sygdomme, disse til ham; men han lagde Hænderne paa Enhver af dem og helbredede dem.

41. Men ogsaa Djævle fore ud af Mange, raabte og sagde: Du er Kristus, Guds Søn. Og han truede dem og lod dem ikke tale; thi de vidste, at han var Kristus.

Mark. 3, 11, 12. Ap. G. 16, 17, 18.

42. Men da det var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted, og Folket ledte efter ham, og de kom hen til ham og holdt paa ham, forat han ikke skulde gaa fra dem.

43. Menhan sagde til dem: Ogsaa for de andre Stæder bør det mig at prædike Evangeliet om Guds Rige; thi dertil er jeg udsendt. Mark. 1, 38.

44. Og han prædikede i Gallilæas Synagoger.

5. KAPITEL.

Jesus lærer fra Skibet, velsigner Peters Fiskedræt, 1-11; helbreder en Spedalsk og Andre, gaar hen i Ørkenen og beder, 12-16; helbreder en Værkbruden, 17-26; kalder Levi, øder med Toldere, 27-32; taler om Faste, 33-39.

MEN det begav sig, da Folket trængte sig ind paa ham for at høre Guds Ord, og han stod ved Genesarets Sø, Matt. 4, 25; 13, 2. Mark. 4, 1.

2. da saa han to Skibe ligge ved Søen; men Fiskerne vare udgangne af dem og tvættede Garnene.

3. Men han traadte ind i et af Skibene, som var Simons, og bad ham at lægge lidt ud fra Land; og han satte sig og lærte Folket fra Skibet.

4. Men da han holdt op at tale, sagde han til Simon: Far ud paa Dybet og kaster eders Garn ud til en Dræt! Joh. 21, 1 fg.

5. Og Simon svarede og sagde til ham: Mester! Vi have arbejdet den hele Nat og Intet faaet; men paa dit Ord vil jeg udkaste Garnet.

6. Og da de gjorde dette, fangede de en stor Hob Fiske; men deres Garn sønderrevs.

7. Og de vinkede til sine Stalbrødre, som vare i det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem; og de

kom og fyldte begge Skibene, saa de vare nær ved at synke.

8. Men da Simon Peter saa det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: Herre, gæk ud fra mig; thi jeg er en syndig Mand! 8, 37. Matt. 8, 8.

9. Thi en Rædsel var kommen paa ham og paa alle dem, som vare med ham, formedelst den Fiskedret, som de havde fanget med hverandre.

10. Igesaa og paa Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, som vare Simons Stalbrødre. Og Jesus sagde til Simon: Frygt ikke! Fra nu af skal du fange Mennesker.

Jer. 16, 16. Ez. 47, 10.

11. Og de førte Skibene til Land og forlode alle Ting og fulgte ham.

Matt. 19, 27. Mark. 10, 28. Luk. 18, 28.

12. Og det begav sig, da han var i en af Stæderne, se, da var der en Mand, fuld af Spedalskhed, og da han saa Jesus, faldt han paa sit Ansigt, bad ham og sagde: Herre! Om du vil, kan du rense mig.

Matt. 8, 2 fg. Mark. 1, 40 fg.

13. Og han udrakte Haanden, rørte ved ham og sagde: Jeg vil; bliv ren! Og straks gik Spedalskheden af ham.

14. Og han bød ham, at han ikke skulde sige Nogen det, men gæk hen og te dig for Presten og ofre for din Renselse, saaledes som Moses har befalet, dem til et Vidnesbyrd!

Matt. 9, 30. Mark. 7, 36, 3. Mos. 14, 10, 12.

15. Men Talen om ham kom end mere ud, og meget Folk kom sammen for at høre og at helbredes af ham for sine Skrøbeligheder.

16. Men han veg bort i Ørkenerne og bad.

Mark. 1, 35.

17. Og det begav sig en af Dagene, at han lærte, og der sad Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra alle Byer i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem; og Herrens Kraft var virksom til at læge dem. 6, 19.

18. Og se, nogle Mænd bare paa en Seng et Menneske, som var værkbrudent, og de søgte da bringe ham ind og lægge ham for ham.

Matt. 9, 2 fg. Mark. 2, 3 fg. Ap. G. 9, 33.

19. Og da de formedelst Folket ikke kunde finde, ad hvilken Vej de skulde bringe ham ind, steg de op paa Taget og lode ham tilligemed Sengen ned mellem Tagstenene midt iblandt Folket foran Jesus.

20. Og da han saa deres Tro, sagde han til ham: Menneske! Dine Synder ere dig forladte. 7, 48.

21. Og de Skriftlærde og Farisæerne begyndte at tænke og sagde: Hvem er denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem kan forlade Synder, uden Gud alene? Ps. 32, 5; 130, 4. Es. 43, 25.

22. Men da Jesus fornåm deres Tanker, svarede han og sagde til dem: Hvad tænke I i eders Hjerter?

23. Hvilket er lettest, at sige: Dine Synder ere dig forladte, eller at sige: Staa op og gaa?

24. Men, forat I skulle vide, at Menneskens Søn har Magt til at forlade Synder paa Jorden, — sagde han til den Værkbrudne: Jeg siger dig: Staa op, tag din Seng og gæk til dit Hus!

25. Og straks stod han op for deres Øine og tog det, han laa paa, og gik bort til sit Hus og prisede Gud.

26. Og en stor Forfærdelse betog dem alle, og de prisede Gud; og de bleve fulde af Frygt og sagde: Vi have idag seet utrolige Ting.

27. Og derefter gik han ud og saa en Tolder, som hedte Levi, sidde i Toldboden, og han sagde til ham: Følg mig! Matt. 9, 9 fg. Mark. 2, 14 fg.

28. Og han forlod alle Ting og stod op og fulgte ham.

29. Og Levi gjorde et stort Gjæstebud for ham i sit Hus, og der var en stor Hob Toldere og Andre, som sade med dem tilbords. 15, 1.

30. Og deres Skriftlærde og Farisæerne knurrede mod hans Disciple og sagde: Hvorfor æde og drikke I med Toldere og Syndere? 7, 34.

31. Og Jesus svarede og sagde til dem: De Karske have ikke Lægebehov men de, som havde ondt.

32. Jeg er ikke kommen for at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse. 19, 10. 1 Tim. 1, 15.

33. Men de sagde til ham: Hvorfor faste Johannes's Disciple saa ofte og bede, og Farisæernes ligesaa, men dine æde og drikke?

Matt. 9, 14 fg. Mark. 2, 18 fg.

34. Men han sagde til dem: Kunne I faa Bryllupsfolkene til at faste, saalænge Brudgommen er hos dem?

35. Men de Dage skulle komme, naar Brudgommen skal tages fra dem, da skulle de faste i de samme Dage.

36. Men han sagde ogsaa en Lignelse til dem: Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers river han baade det nye

sønder, og Kluden af det nye passer ikke til det gamle.

37. Og Ingen lader ny Vin i gamle Læderflasker; ellers sprænger den nye Vin Læderflaskerne, og den spildes, og Læderflaskerne fordærves.

38. Men man skal lade ny Vin i nye Læderflasker; saa blive de begge tilsammen bevarede.

39. Og Ingen, som drikker den gamle, vil straks drikke den nye; thi han siger: Den gamle er bedre.

6. KAPITEL.

Disciplene plukke Afs på Sabbaten, 1-5; Jesus helbreder en visnen Haand, 6-11; beder, udvælger de Tolv, helbreder, 12-19; prædiker om, hvilke der ere salige, og hvilke der ikke ere det, 20-26; om Kjærlighed, Barmhjertighed i at dømme og give, 27-42; om at kjende Sindelaget af dens Frugter og om dem, som gøre efter hans Ord, og dem, som blot høre det, 43-49.

MEN det begav sig paa den anden Sabbat efter den første, at han gik igjennem Sæden; og hans Disciple plukkede Afs og gnedede dem sønder med Hænderne og aade.

Matt. 12, 1 fg. Mark. 2, 23 fg. 5 Mos. 23, 25.

2. Men nogle af Farisæerne sagde til dem: Hvi gjøre I, hvad der ikke er tilladt at gjøre paa Sabbaten?

2 Mos. 30, 10; 23, 12; 31, 15.

3. Og Jesus svarede og sagde til dem: Have I ikke engang læst, hvad David gjorde, da han og de, som vare med ham, hungrede? 1 Sam. 21, 6.

4. Hvorledes han gik ind i Guds Hus og tog Skuebrødene og aad og gav ogsaa dem, som vare med ham, hvilke Brød det ikke er tilladt Nogen at aade, uden Presterne alene.

3 Mos. 21, 5-9.

5. Og han sagde til dem: Menneskens Søn er Herre ogsaa over Sabbaten.

6. Men det skede paa den anden Sabbat, at han gik ind i Synagogen og lærte; og der var et Menneske, hvis høire Haand var visnen.

Matt. 12, 9 fg. Mark. 3, 1 fg.

7. Men de Skriftlærde og Farisæerne toge Vare paa ham, om han vilde helbrede paa Sabbaten, forat de kunde finde Klagemaal mod ham.

14, 1.

8. Men han vidste deres Tanker og sagde til det Menneske, som havde den visne Haand: Reis dig og staa

1016

frem! Men han reiste sig og stod frem.

9. Jesus sagde da til dem: Jeg vil spørge eder: Hvi er tilladt paa Sabbaten? At gjøre Godt eller at gjøre Ondt? At frelse et Liv eller at fordærve?

10. Og han saa omkring paa dem alle og sagde til det Menneske: Ræk din Haand ud! Men han gjorde saa, og hans Haand blev kærsk igjen, som den anden. 1 Kong. 13, 6.

11. Men de bleve fulde af Raseri og talte med hverandre om, hvad de skulde gjøre Jesus.

12. Men det begav sig i de Dage, at han gik ud til Bjerget for at bede; og han blev Natten over i Bøn til Gud. Matt. 14, 23.

13. Og da det blev Dag, kaldte han sine Disciple frem og udvalgte af dem Tolv, som han og kaldte Apostler: Matt. 10, 1 fg.

Mark. 3, 13 fg. 6, 7. Luk. 9, 1.

14. Simon, som han og kaldte Peter, og Andreas, hans Broder, Jakob og Johannes, Filip og Bartolomæus, Joh. 1, 42, 43.

15. Mattæus og Tomas, Jakob, Alfæus's Søn, og Simon, som kaldes Zelotes,

16. Judas, Jakobs Broder, og Judas Iskariot, han, som og blev en Forræder. 23, 3.

17. Og han gik ned med dem, og han stod paa en Slette, og med ham hans Disciples Skare og en stor Hob Folk fra hele Judæa og Jerusalems og Kysten ved Tyrus og Sidon,

Matt. 4, 25; 5, 1. Mark. 3, 7, 8.

18. som varekomne for at høre ham og helbredes for sine Sygdomme, og Saadanne, som bleve forstyrrede af urene Aander; og de bleve helbredede.

19. Og alt Folket begjærede at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham og helbredede Alle.

Matt. 14, 36. Mark. 5, 30.

20. Og han opløftede sine Øine paa sine Disciple og sagde: Salige ere I Fattige; thi Guds Rige er eders. Matt. 5, 2 fg.

21. Salige ere I, som nu hungre; thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde; thi I skulle le.

Es. 65, 1; 65, 13. Ps. 126, 5, 6.

Es. 61, 2; 3; 66, 10.

22. Salige ere I, naar Menneskene hade eder, og naar de forstøede eder og bespottede eder og foraktede eders

Navn som ondt for Menneskens Søns Skyld. 1 Pet. 4, 14. Es. 66, 5.

23. Glæder eder paa den samme Dag og springer af Fryd! Thi sø, eders Løn er stor i Himmelen. Ligesaa gjorde deres Fædre med Profeterne. Ap. G. 5, 41; 7, 51. 52. Hebr. 11, 36.

24. Men ve eder, I Rige! Thi I have alt faaet eders Trøst.

Ps. 17, 13. 14.

Am. 6, 1 fg. Luk. 16, 25. Jak. 5, 1.

25. Ve eder, I, som ere mætte! Thi I skulle hungre. Ve eder, I, som nu le! Thi I skulle sørge og græde.

Es. 65, 13. 14. Jak. 4, 9.

26. Ve eder, naar alle Mennesker tale vel om eder! Thi ligesaa gjorde deres Fædre med de falske Profeter.

27. Men jeg siger eder, som høre: Elsker eders Fiender, gjører dem godt, som eder hade,

2 Mos. 23, 4. 5. Ordsp. 25, 21.

Matt. 5, 44. Rom. 12, 14. 20. 1 Kor. 4, 12.

28. velsigner dem, som eder forbande, og beder for dem, som gjøre eder Skade!

23. 34. Ap. G. 7, 60.

29. Om Nogen slaar dig paa det ene Kind, saa byd ham og det andet til, og tager Nogen Kappen fra dig, saa forhold ham heller ikke Kjortelen!

Matt. 5, 39. 40. Rom. 12, 17. 1 Kor. 6, 7.

30. Men giv hver den, som beder dig, og om Nogen tager Dit fra dig, saa kræv det ikke Igjen af ham!

5 Mos. 15, 7. 8. Matt. 5, 42.

31. Og som I ville, at Menneskene skulle gjøre mod eder, ligesaa gjører og I mod dem!

Matt. 7, 12.

32. Og dersom I elske dem, som elske eder, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere elske dem, som dem elske.

Matt. 5, 46

33. Og dersom I gjøre vel mod dem, der gjøre vel mod eder, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere gjøre det Samme.

34. Og dersom I laane dem, af hvem I haabe at faa Igjen. hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere laane Syndere, forat de skulle faa Lige Igjen.

35. Men elsker eders Fiender, og gjører vel og laaner, uden at vente Noget derfor! Saa skal eders Løn være stor, og I skulle være den Høiestes Børn; thi han er god mod de Utaknemmelige og Onde.

Ps. 37, 26. Matt. 5, 45.

36. Derfor værer barmhjertige, lige-

som ogsaa eders Fader er barmhjertig!

Sak. 7, 9. Ps. 103, 8. 13.

37. Og dømmer ikke, saa skulle I ikke dømmes! Fordømmer ikke, saa skulle I ikke forlømmes! Forlader, saa skal eder forlades!

Matt. 7, 1. Rom. 2, 1.

1 Kor. 4, 5. Matt. 6, 12. 14.

38. Giver, saa skal eder gives! Et godt, knugget og rystet og overflødigt Maal skulle de give i eders Skjød; thi med det samme Maal, hvormed I maale, skal eder maales Igjen.

Ordsp. 10, 22; 19, 17. Matt. 7, 2.

Mark. 4, 24. Gal. 6, 7. Aab. 18, 6.

39. Men han sagde dem en Lignelse: Mon en Blind kan lede en Blind? Skulle de ikke begge falde i Graven?

Es. 42, 19. Matt. 15, 14.

40. En Discipel er ikke over sin Mester; men Enhver, som er fuldkommen, skal være som sin Mester.

Matt. 10, 24. Joh. 13, 16; 15, 20.

41. Men hvi ser du Skjæven, som er i din Broders Øie, men Bjælken i dit eget Øie bliver du ikke var?

Matt. 7, 3 fg.

42. Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Holdt, Broder! Jeg vil drage Skjæven ud, som er i dit Øie, — du, som ikke selv ser Bjælken i dit Øie? Du Hykler! Drag først Bjælken ud af dit eget Øie, og da kan du se til at uddrage Skjæven, som er i din Broders Øie.

43. Thi der er intet godt Træ, som bærer raadden Frugt, og intet raadent Træ, som bærer god Frugt.

Matt. 7, 16—18; 12, 33.

44. Thi hvert Træ kjendes paa sin egen Frugt; thi man sanker ikke Figener af Torne, man plukker ei heller Vindruer af Tornebuske.

45. Et godt Menneske bærer gode Ting frem af sit Hjertes gode Forraad, og et ondt Menneske bærer onde Ting frem af sit Hjertes onde Forraad; thi af Hjertets Overflødighed taler hans Mund.

Matt. 12, 35.

46. Men hvi kalde I mig Herre, Herre, og gjøre ikke, hvad jeg siger?

Mal. 1, 6. Matt. 7, 21. Rom. 2, 13. Jak. 1, 22.

47. Hver den, som kommer til mig og hører mine Ord og gjør efter dem, ham vil jeg vise eder, hvem han er lig.

Matt. 7, 24 fg.

48. Han er lig et Menneske, som byggede et Hus og grov dybt og lagde Grundvolden paa en Klippe; men da en Vandflom kom, brød Strømmen mod samme Hus og kunde ikke rokke

det; thi det var grundfæstet paa en Klippe.

49. Men hvo der hører og ikke gjør derefter, er lig et Menneske, som byggede et Hus paa Jorden uden Grundvold; og Strømmen brød imod det, og straks faldt det, og samme Huses Fald blev stort.

7. KAPITEL.

Jesus helbreder Hovedsmandens Tjener, 1-10; opvækker Enkens Søn, 11-17; taler til Johannes's Disciple om sig selv, 18-23; til Folket om Johannes og om deres Vantrø, 24-35; salves af en Syndertinde, 36-50.

MEN da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets Paahør, gik han ind i Kaperna'um.

2. Men en Hovedsmands Tjener var syg og nær ved at dø, og han var ham meget kjær. *Matt. 8, 5 fg.*

3. Men da han hørte om Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham og bad ham, at han vilde komme og helbrede hans Tjener.

4. Men da de kom til Jesus, bade de ham Indstændig og sagde: Han er vel værd, at du gjør dette for ham;

5. thi han elsker vort Folk og har selv bygget os Synagogen.

6. Da gik Jesus bort med dem. Men da han allerede var ikke langt fra Huset, sendte Hovedsmanden nogle af sine Venner til ham og lod ham sige: Herre, umag dig ikke! Thi jeg er ikke værd, at du skal gaa ind under mit Tag;

7. derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig. Men sig det med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet!

8. Thi ogsaa jeg er et Menneske, Øvrighed undergIVEN, og har Stridsmænd under mig, og siger jeg til denne: Gak! saa gaar han, og til den anden: Kom! saa kommer han, og til min Tjener: Gjør det! saa gjør han det.

9. Men da Jesus hørte dette, forundrede han sig over ham, og han vendte sig om og sagde til Folket, som fulgte ham: Jeg siger eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro.

10. Og da de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener karsk.

11. Og det begav sig Dagen derefter, at han gik til en Stad, som hedte Na'in; og der gik mange af hans Disciple med ham, og meget Folk.

12. Men da han kom nær til Stadens Port, se, da blev en Død udbaaren, som var sin Moders eenbaarne Søn, og hun var Enke; og meget Folk af Staden gik med hende.

2 Kong. 4, 17 fg. Jer. 6, 26.

13. Og da Herren saa hende, ynkedes han inderlig over hende og sagde til hende: Græd ikke! *Matt. 9, 36.*

14. Og han traadte til og rørte ved Baaren; men de, som bare, stode stille. Og han sagde: Du unge Karl! Jeg siger dig: Staa op!

Mark. 5, 41. Ap. G. 9, 40.

15. Og den Døde satte sig op og begyndte at tale; og han gav hans Moder ham. *1 Kong. 17, 23. 2 Kong. 4, 36.*

16. Men Frygt betog Alle, og de prisede Gud og sagde: En stor Profet er opreist iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk.

1. 65. 5 Mos. 18, 15. Luk. 24, 19. Joh. 4, 19; 6, 14; 9, 17. Luk. 1, 68.

17. Og denne Tale om ham kom ud i hele Judæa og i alt det omliggende Land.

18. Og Johannes's Disciple forkyndte ham alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig

Matt. 11, 2 fg.

19. og sendte dem til Jesus og lod sige: Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente en Anden?

20. Men da Mændene kom til ham, sagde de: Johannes den Døber har sendt os til dig og lader sige: Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente en Anden?

21. Men i den samme Time helbredede han Mange for Sygdomme og Plager og onde Aander og skjenkede mange Blinde Synet. *Es. 35, 5, 6.*

22. Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaar hen og forkynder Johannes, hvad I have set og hørt: Blinde se, Halte gaa, Spedalske renses, Døve høre, Døde staa op, Evangeliet prædikes for Fattige!

Matt. 8, 2, 3. Es. 29, 18; 61, 1. Luk. 4, 18.

23. Og salig er den, som ikke forarges over mig.

24. Men da Johannes's Bud gik bort, begyndte han at tale til Folket om Johannes: Hvad ere I udgange i Ørkenen at se? Et Rør, som bevægtes hid og did af Vinden? *Matt. 11, 7 fg.*

25. Eller hvad ere I udgange at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som leve i herlige Klæder og i Vellyst, ere i Kongernes Gaarde.

26. Eller hvad ere I udgange at

se? En Profet? Ja, jeg siger eder: Endog langt Mere end en Profet.

27. Denne er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Aasyn, som skal berede din Vej for dig.

Mal. 3, 1. Matt. 3, 3. Mark. 1, 2.

28. Thi jeg siger eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er der ingen større Profet end Johannes den Døber; men den Mindste i Guds Rige er større end han.

29. Og alt Folket, som hørte ham, og Tolderne gave Gud Ret og bleve døbte med Johannes's Daab.

30. Men Farisæerne og de Lovkyndige foragtede Guds Raad angaaen de dem selv og bleve ikke døbte af ham.

31. Men Herren sagde: Med hvem skal jeg da ligne denne Slægts Mennesker, og hvem ere de lige?

Matt. 11, 16 fg.

32. De ere smaa Børn lige, som sidde paa Torvet og raabe til hverandre og sige: Vi spillede for eder, og I vilde ikke danse; vi sang klagelig for eder, og I vilde ikke græde.

33. Thi Johannes den Døber kom; han hverken aad Brød eller drak Vin, og I sige: Han har Djævelen.

Matt. 3, 4. Mark. 1, 6.

34. Menneskens Søn er kommen; han æder og drikker, og I sige: Se, hvilken Fraadser og Vindranger, Tolderes og Synderes Ven!

35. Og Visdommen er retfærdiggjort af alle sine Børn.

36. Men en af Farisæerne bad ham, at han vilde æde med ham; og han gik ind i Farisæerens Hus og sad tilbords.

37. Og se, der var en Kvinde i Staden, som var en Synderinde; da hun fornå, at han sad tilbords i Farisæerens Hus, hentede hun en Alabastrukrue med Salve,

38. og hun stod bag ved hans Fødder, græd og begyndte at væde hans Fødder med Taarer og tørrede dem af med sit Hovedhaar og kyssede hans Fødder og salvede dem med Salven.

39. Men da Farisæeren, som havde indbudt ham, saa det, talte han ved sig selv og sagde: Dersom denne var en Profet, vidste han, hvem og hvordan denne Kvinde er, som rører ved ham; thi hun er en Synderinde. 15, 2.

40. Og Jesus svarede og sagde til ham: Simon, jeg har Noget at sige dig. Men han sagde: Mester, sig frem!

41. [Jesus sagde:] En, som laante Penge ud, havde to Skyldnere; den ene var fem hundrede Denarier skyldig, men den anden femti.

42. Men da de ikke havde Noget at betale med, eftergav han dem begge det. Sig, hvem af dem vil nu elske ham mest? Matt. 18, 27.

43. Men Simon svarede og sagde: Jeg mener, den, som han eftergav Mest. Men han sagde til ham: Du dømte ret.

44. Og han vendte sig til Kvinden og sagde til Simon: Ser du denne Kvinde? Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder, men hun vædede mine Fødder med Taarer og tørrede dem af med sit Hovedhaar. 1 Mos. 18, 4; 19, 2.

45. Du gav mig intet Kys, men hun lod ikke af at kysse mine Fødder, siden hun kom ind.

46. Du salvede ikke mit Hoved med Olje, men hun salvede mine Fødder med Salve.

47. Jeg siger dig: For den Sags Skyld, at hendes mange Synder ere forladte, er det, at hun elsker meget; men den, hvem Lidet forlades, elsker lidet.

48. Men han sagde til hende: Dine Synder ere dig forladte.

Matt. 9, 2. Luk. 5, 20.

49. Da begyndte de, som sad tilbords med ham, at sige ved sig selv: Hvem er denne, som endog forlader Synder? Matt. 9, 3. Mark. 2, 7.

50. Men han sagde til Kvinden: Din Tro har frelst dig; gik bort i Fred!

Mark. 5, 34; 10, 52. Luk. 8, 48; 18, 42.

8. KAPITEL.

Jesus prædikar; nogle Kvinder tjene ham, 1-3; Jesus taler om Sædemanden, 4-15; om Lyset, 16-18; kalder sine Disciple sine Nærpaarørende, 19-21; stiller Havet, 22-25; uddriver Djævl, 26-39; helbreder den blodsottige Kvinde og opvækker Ja'irus's Datter, 40-56.

OG det begav sig derefter, at han reiste gjennem Stæder og Byer og prædikede og forkyndte Guds Riges Evangelium, og de Tolv vare med ham 4, 43

2. saa og nogle Kvinder, som vare helbrede for ondt Aander og Sygdomme. Maria, der kaldtes Magdalenen, af hvem syv Djævlere vare udfarne, Matt. 27, 55, 56. Mark. 15, 40.

Joh. 19, 25. Mark. 16, 9.

3. og Johanna, Kuzas's, Herodes's Fogeds, Hustru, og Susanna og mange andre, som tjente ham med sit Guds.

4. Men da meget Folk kom sammen, og de af Stæderne reiste til ham, sagde han i en Lignelse:

Matt. 13, 3 fg. Mark. 4, 9 fg.

5. Der gik en Sædemand ud for at saa sin Sæd. Og idet han saæde, faldt Noget ved Veien og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aæde det op.

6. Og Noget faldt paa Klippen, og da det voksede op, visnede det, fordi det ikke havde Vædske.

7. Og Noget faldt midt iblandt Tornene, og Tornene voksede op med og kvalte det.

8. Og Noget faldt i den gode Jord, og det voksede op og bar hundrede Fold Frugt. Da han sagde dette, raabte han: Hvo der har Øren at høre med, han høre!

9. Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne Lignelse skulde betyde.

10. Men han sagde: Eder er det givet at kjende Guds Riges Hemmeligheder; men de Andre siges det i Lignelser, forat de seende ikke skulde se og hørende ikke forstaa.

Es. 6, 9. 10. Matt. 11, 25. Joh. 12, 40.

Ap. G. 28, 26. Rom. 11, 8. 2 Kor. 3, 14.

11. Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. 1 Pet. 1, 23.

12. Men de ved Velen ere de, som høre det; derefter kommer Djævelen og tager Ordet bort af deres Hjerter, forat de ikke skulde tro og blive salige.

13. Men de paa Klippen ere de, som aunnamme Ordet med Glæde, naar de høre det, og disse have ikke Rod; de tro til en Tid og falde fra i Fristelsens Tid.

14. Men det, som faldt blandt Tornene, ere de, som høre det, og idet de vandre under dette Livs Bekymringer og Rigdom og Vellyster, kvæles de og bære ingen fuldkommen Frugt.

Matt. 19, 23. Mark. 10, 23. 1 Tim. 6, 9.

15. Men det i den gode Jord ere de, som, naar de høre Ordet, beholdte det i et smukt og godt Hjerter og bære Frugt i Taalmodighed.

Hebr. 10, 36.

16. Men Ingen tænder et Lys og skjuler det med et Kar eller sætter det under en Bænk, men man sætter

det paa en Lysestige, forat de, som komme ind, kunne se Lyset.

11, 33. Matt. 5, 15. Mark. 4, 21.

17. Thi der er Intet skjult, som jo skal blive aabenbaret, og Intet er lønligt, som jo skal blive bekendt og komme for Lyset.

Job 12, 22. Matt. 10, 26. Mark. 4, 22.

Luk. 12, 2.

18. Ser derfor til, hvorledes I høre! Thi hvo der har, ham skal gives, og hvo der ikke har, ham skal endog fratages det, han mener at have.

Matt. 13, 12; 25, 29. Mark. 4, 24. 25.

Luk. 19, 26.

19. Men hans Moder og Brødre kom til ham og kunde ikke faa ham i Tale for Folket.

Matt. 12, 46 fg. 13, 55. Mark. 3, 31 fg.

20. Og det blev ham tilkjendegivet af Nogle, som sagde: Din Moder og dine Brødre staa udenfor og ville se dig.

21. Men han svarede og sagde til dem: Min Moder og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og gjøre det. Joh. 15, 14.

22. Og det begav sig en af de Dage, at han og hans Disciple traadte ind i et Skib, og han sagde til dem: Lader os fare over Søen! Og de fore ud.

Matt. 8, 23 fg. Mark. 4, 35 fg.

23. Men da de seilede, sov han ind; og en Hvirvelvind faldt ned paa Søen, og de fik meget Vand ind og vare i Fare. Jon. 1, 4. 5. Ap. G. 27, 14.

24. Da gik de til ham, vakte ham op og sagde: Mester, Mester, vi for-gaa! Men han stod op og truede Vinden og Vandets Bølger, og de lagde sig, og det blev blikstille.

25. Da sagde han til dem: Hvor er eders Tro? Men de frygtede og forundrede sig og sagde til hverandre: Hvo er dog denne? Thi han byder baade over Vindene og Vandet, og de ere ham lydige.

Job 26, 12. Ps. 107, 29.

26. Og de seilede frem til Gadarenernes Land, som er lige overfor Galilæa.

Matt. 8, 28 fg. Mark. 5, 1 fg.

27. Men da han var kommen iland, mødte der ham en Mand fra Staden, som havde været besat af Djævel i lang Tid og ikke iførte sig Klæder og ikke blev i Hus, men i Gravene.

28. Men da han saa Jesus, raabte han og faldt ned for ham og sagde med høj Røst: Hvad har jeg med dig at gjøre, Jesus, den højeste Guds

Søn? Jeg beder dig, at du ikke piner mig.

Jak. 2, 19.

30. Thi han bød den urene Aand at fare ud af Mennesket; thi i lang Tid havde den slidt ham, og han var bunden med Lænker og Bøier og bevogtet; og han sønderrev Baandene og blev drevn af Djævelen i Ørkenerne.

30. Men Jesus spurgte ham og sagde: Hvad heder du? Men han sagde: Legion! Thi mange Djæville vare farne i ham.

Matt. 20, 53.

31. Og de bade ham, at han ikke vilde byde dem fare hen i Afgrunden.

32. Men der var sammesteds en stor Hjord Svin, som gik paa Græs paa Bjerget; og de bade ham, at han vilde tillade dem at fare ind i dem, og han tillod dem det.

33. Men Djævlene fore ud af Mennesket og fore ind i Svinene, og Hjorden styrtede sig ned af Bakken i Søen og druknede.

34. Men da Hyrderne saa det, som var skeet, flyede de og gik hen og kundgjorde det i Staden og paa Landet.

35. Da gik de ud for at se det, som var skeet, og de kom til Jesus og fandt det Menneske, som Djævlene vare farne ud af, siddende paaklædt og ved Sans ved Jesu Fødder; og de bleve forfærdede.

36. Men ogsaa de, som havde seet det, kundgjorde dem, hvorledes den Besatte var bleven frelst.

37. Og hele Mængden i Gadarenernes omliggende Land bad ham, at han vilde drage bort fra dem; thi de vare betagne af stor Frygt. Men han traadte ind i Skibet og vendte tilbage igjen.

Ap. G. 16, 39. Luk. 7, 16.

38. Men Manden, som Djævlene vare farne ud af, bad ham, at han maatte være hos ham; men Jesus lod ham fare og sagde:

39. Vend tilbage til dit Hus og fortæl, hvor store Ting Gud har gjort mod dig! Or. han gik bort og forkyndte over hele Staden, hvor store Ting Jesus havde gjort mod ham.

Ps. 128, 1-3.

40. Men det begav sig, da Jesus kom tilbage, tog Folket imod ham; thi de ventede ham alle.

41. Og se, der kom en Mand, som hedte Ja'irus, og han var Forstander for Synagogen; og han faldt ned for

Jesu Fødder og bad ham, at Han vilde komme ind i hans Hus.

Matt. 9, 18 fg. Mark. 5, 23 fg.

42. Thi han havde en enbaaren Datter, der var tolv Aar gammel, og hun var nær ved at dø. Men da Jesus gik derhen, trængte Folket ham.

43. Og en Kvinde, som i tolv Aar havde havt Blodflod og havde tilsat al sin Formue paa Læger og ikke kunnet blive helbredet af Nogen,

3 Mos. 15, 25.

44. traadte til bagfra og rørte ved Sømmen af hans Klædebon; og straks stansede hendes Blodflod.

45. Og Jesus sagde: Hvem var det, som rørte ved mig? Men da Alle negtede det, sagde Peter og de, som vare med ham: Mester! Folket trykker og trænger dig, og du siger: Hvem var det, som rørte ved mig?

46. Men Jesus sagde: Der røste Nogen ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en Kraft fra mig.

6, 19.

47. Men da Kvinden saa, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt ned for ham og kundgjorde ham i alt Folkets Paahør, af hvad Aarsag hun rørte ved ham, og hvorledes hun straks blev helbredet.

48. Men han sagde til hende: Vær frimodig, Datter! Din Tro har frelst dig; gik bort i Fred!

7, 50.

49. Da han endnu talte, kom En fra Synagoge-Forstanderen og sagde til ham: Din Datter er død; umag ikke Mesteren!

50. Men da Jesus hørte det, svarede han ham og sagde: Frygt ikke, tro kun! Saa skal hun blive frelst.

51. Men da han kom ind i Huset, tillod han Ingen at gaa ind, uden Peter og Jakob og Johannes og Pigenes Fader og Moder.

52. Men de græd alle og holdt Veklage over hende; men han sagde: Græder ikke! Hun er ikke død, men hun sover.

Joh. 11, 11.

53. Og de lo ad ham; thi de vidste, at hun var død.

54. Men han drev dem alle ud og tog hende ved Haanden og raabte og sagde: Pige, staa op!

55. Og hendes Aand kom igjen, og hun stod straks op, og han befalede, at man skulde give hende Noget at æde.

56. Og hendes Forældre bleve saare forfærdede; men han bød dem, at de ikke skulde sige Nogen det, som var skeet.

9. KAPITEL.

De Tolv udsendes, 1-6; Herodes vil gjerne se Jesus, 7-9; Apostlerne komme tilbage; Jesus lærer, helbreder, bespiser 5000 Mænd, 10-17; Peter bekjender, at Jesus er Guds Søn, 18-21; Jesus taler om sin Lidelser, om Selvfornegtelse og om sit Riges Tilkomme, 22-27; forklarer, 28-36; helbreder en Maanesyg, 37-43; taler om sin Lidelse, 44, 45; om Yamyghed, 46-48; om blind Nidkjærhed, 49-56; om sin Efterfølgelse, 57-62.

MEN han kaldte sine tolv Disciple sammen og gav dem Magt og Myndighed over alle Djævl og til at helbrede Sygdomme, Matt. 10, 1 fg.

Mark. 3, 13 fg. 6, 7 fg. Luk. 6, 13 fg.

2. og han sendte dem ud for at prædike Guds Rige og helbrede de Syge.

3. Og han sagde til dem: Tager Intet med paa Veien, hverken Stav eller Taske eller Brød eller Pengel! El heller skal Nogen have to Kjørtler. 22, 35.

4. Og hvor I komme ind i et Hus, bliv der, og drager derfra ud!

5. Og dersom Nogen ikke vil ankomme eder, da gaar ud af den Stad og afryster endog Støvet af eders Fødder til et Vidnesbyrd mod dem! 10, 11. Ap. G. 13, 51; 18, 6.

6. Men de gik ud og drog om i Byerne, prædikede Evangeliet og helbrede allevegne.

7. Men Fjerdingsfyrsten Herodes hørte alt det, han gjorde, og han var i Uvished, fordi det sagdes af Nogle, at Johannes var opreist fra de Døde, Matt. 14, 1. 2. Mark. 6, 14-16.

8. men af Nogle, at Elias var aabenbaret, men af Andre, at en Profet, en af de gamle, var opstanden.

9. og Herodes sagde: Johannes har jeg ladet halshugge; men hvorefter denne, om hvem jeg hører Saadant? Og han søgte at faa ham at se. 23, 8.

10. Og Apostlerne kom tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort; og han tog dem med sig og veg bort for sig selv til et øde Sted ved en Stad, som kaldes Betsaida.

Matt. 14, 13 fg. Mark. 6, 32 fg.

11. Men da Folket fik det at vide, fulgte de efter ham, og han tog imod dem og talte til dem om Guds Rige og lægede dem, som havde Lægedom behov.

12. Men Dagen begyndte at helde. Da gik de Tolv frem og sagde til ham: Lad Folket fare, forat de kunne gaa herfra til de omliggende

Landsbyer og Gaarde og faa Herberge og finde Føde! Thi vil ert her paa et øde Sted. Joh. 6, 5 fg.

13. Men han sagde til dem: Giver I dem at æde! Men desagde: Vi have ikke Mere end fem Brød og to Fiske, uden saa er, at vi skulle gaa bort og kjøbe Mad til alt dette Folk.

14. Thi der var henvend fem tusind Disciple. Men han sagde til sine Disciple: Lader dem sætte sig ned, i hver Hob Femti!

15. Og de gjorde saa, og de lode dem alle sætte sig ned.

16. Men han tog de fem Brød og de to Fiske, saa op til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og gav Disciplene dem at lægge for Folket.

17. Og de aade og bleve alle mætte; og der opsamledes af de Stykker, som bleve tilovers for dem, tolv Kurve. 8 Kong. 4, 42-44.

18. Og det begav sig, da han var alene og bad, at hans Disciple vare hos ham, og han spurgte dem og sagde: Hvem siger Folket mig at være? Matt. 16, 13 fg. Mark. 8, 27 fg.

19. Men de svarede og sagde: Johannes den Døber, men Andre Elias, men Andre, at en Profet af de gamle er opstanden. V. 7, 8.

20. Men han sagde til dem: Men I, hvem siger I mig at være? Da svarede Peter og sagde: Guds Christus. Joh. 6, 69.

21. Men han bød dem strengelig, at de ikke skulde sige Nogen dette,

22. og han sagde: Det bør Menneskens Søn at lide Meget og forskydes af de Ældste og Ypperstepresterne og de Skriftlærde og ihjelslaaes og opstaa tredje Dag.

Matt. 16, 21; 17, 22, 23; 20, 18, 19.

Mark. 9, 31. Luk. 18, 31-33; 24, 7.

23. Men han sagde til dem alle: Vil Nogen komme efter mig, han fornegte sig selv og tage daglig sit Kors op og følge mig!

Matt. 16, 24 fg. Mark. 8, 34 fg.

24. Thi hvo der vil frelse sit Liv, skal miste det; men hvo der mister sit Liv for min Skyld, han skal frelse det. 17, 33. Joh. 12, 25.

25. Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men taber sig selv eller tager Skade paa sig selv?

26. Thi hvo der skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskens Søn skamme sig, naar han

kommer i sin og Faderens og de hel-
lige Engles Herlighed. Matt. 10, 33.

Luk. 12, 8. 9. 2 Tim. 2, 12. 1 Joh. 2, 23.

27. Men sandelig siger jeg eder:
Der er Nogle af dem, som her staa,
der ingenlunde skulle smage Døden,
førend de se Guds Rige. Mark. 9, 1.

28. Men det begav sig henved otte
Dage efter denne Tale, at han tog Pe-
ter og Johannes og Jakob med sig og
gik op paa Bjerget for at bede.

Matt. 17, 1 fg. Mark. 9, 2 fg. Luk. 8, 51.

29. Og da han bad, blev hans An-
sigt anderledes at se til, og hans Klæ-
debon blev hvidt og skinnende.

30. Og se, to Mænd talte med ham,
hvilke vare Moses og Elias,

31. som bleve seede i Herlighed og
talte om hans Bortgang, som han
skulde fuldkomme i Jerusalem.

32. Men Peter og de, som vare med
ham, vare betyngede af Søvn; men
da de vaagnede op, saa de hans Her-
lighed og de to Mænd, som stode hos
ham. Dan. 8, 15; 10, 9.

33. Og det begav sig, da disse skil-
tes fra ham, sagde Peter til Jesus:
Mester! Her er det os godt at være,
og vi ville gjøre tre Boliger, dig en og
Moses en og Elias en. Og han vidste
ikke, hvad han sagde.

34. Men da han sagde dette, kom
en Sky og overskyggede dem; men de
forfærdedes, da hine kom ind i
Skyen.

35. Og en Røst kom ud af Skyen,
som sagde: Denne er min Søn, den
Elskelige; hør ham!

Es. 42, 1. Matt. 3, 17.

Mark. 1, 11. Kol. 1, 13. 2 Pet. 1, 17, 18.

5 Mos. 18, 15. 19. Ap. G. 3, 22.

36. Og idet Røsten skede, blev Je-
sus funden alene; og de taug og for-
kyndte ikke Nogen i de Dage Noget
af det, de havde seet.

37. Men det begav sig Dagen der-
efter, da de kom ned af Bjerget, da
kom meget Folk ham imøde.

Matt. 17, 14 fg. Mark. 9, 14 fg.

38. Og se, en Mand iblandt Folket
raabte og sagde: Mester! Jeg beder
dig, se til min Søn! Thi han er min
eubaarne; 7, 12.

39. og se, en Aand griber fat paa
ham, og straks raaber han, og han vil
der ham saa, at han fraader, og med
Nød viger han fra ham, naar han har
slidt ham;

40. og jeg bad dine Disciple, at de
skulde uddrive ham, og de kunde
ikke.

41. Men Jesus svarede og sagde:
O du vantrø og forventde Slægt! Hvor
længe skal jeg være hos eder og taale
eder? Før din Søn hid!

42. Men medens han endnu var
paa Veien til ham, rev Djævelen ham
og sled ham. Men Jesus truede den
urene Aand og helbredede Drengen;
og han gav hans Fader ham igjen.

43. Men de bleve alle saare forfær-
dede over Guds Majestæt.

44. Men da de alle forundrede sig
over alt det, som Jesus gjorde, sagde
han til sine Disciple: Gjemmer I dis-
se Ord i eders Øren! Thi Menneskens
Søn skal overgives i Menneskers
Hænder. V. 22.

45. Men de forstode ikke dette Ord,
og det var skjult for dem, saa de ikke
begrebe det; og de frygtede for at
spørge ham om det samme Ord.

46. Men der kom en Tanke ind i
dem om, hvo der vel var den Største
af dem.

Matt. 18, 1 fg. Mark. 9, 34 fg. Luk. 22, 24 fg.

47. Men da Jesus saa deres Hjer-
tes Tanke, tog han et lidet Barn og
stillede det hos sig,

48. og han sagde til dem: Hvo der
annammer dette lille Barn i mit
Navn, annammer mig, og hvo der
annammer mig, annammer den, som
har udsendt mig; thi hvo der er den
Mindste iblandt eder alle, han skal
være stor. 10, 16.

Joh. 13, 20. Matt. 23, 11. Luk. 14, 11; 18, 14.

49. Men Johannes svarede og sag-
de: Mester! Vi saa En, som drev
Djævle ud i dit Navn, og vi forbøde
ham det, fordi han ikke følger med
os. 4 Mos. 11, 27. 29. Mark. 9, 38 fg.

50. Og Jesus sagde til ham: For-
byder ham det ikke! Thi hvo der ikke
er mod os, er med os.

Matt. 12, 30. Luk. 11, 23.

51. Men det begav sig, da de Dage
fuldkommedes, at han skulde opta-
ges, da vendte han stadig sit Ansigt
til at vandre til Jerusalem. Ap. G. 1, 2.

52. Og han sendte Bud foran sig,
og de gik bort og kom ind i en af
Samaritanernes Byer for at berede
ham Herberge. Joh. 4, 4. 9.

53. Og de annammede ham ikke,
fordi hans Ansigt var vendt til at
vandre til Jerusalem.

54. Men da hans Disciple, Jakob
og Johannes, saa det, sagde de:
Herre! Vil du, at vi skulle byde Ild

at falde ned af Himmelen og fortsæ-
dem, ligesom og Elias gjorde?

2 Kong. 1, 10, 12.

55. Men han vendte sig og iret-
satte dem og sagde: I vide ikke, af
hvad Aand I ere.

Gal. 5, 22.

56. Thi Menneskens Søn er ikke
kommen for at fordærve Menneskers
Sjæle, men for at frelse. Og de gik
til en anden By.

Joh. 2, 17; 12, 47.

57. Men det begav sig, da de gik
paa Veien, sagde En til ham: Herre!
Jeg vil følge dig, hvor du gaar hen.

Matt. 8, 19, 20.

58. Og Jesus sagde til ham: Ræ-
vne have Huler, og Himmelsens Fugle
Reder; men Menneskens Søn har ikke
Noget, hvortil han kan helde sit Ho-
ved.

59. Men han sagde til en Anden:
Følg mig! Men denne sagde: Herre!
Tillad mig først at gaa hen og begræ-
ve min Fader!

Matt. 8, 21 fg.

60. Men Jesus sagde til ham: Lad
de Døde begrave sine Døde! Men gaa
du hen og forkynd Guds Rige!

61. Men ogsaa en Anden sagde:
Herre! Jeg vil følge dig; men tillad
mig først at tage Afsked fra dem, som
ere i mit Hus!

1 Kong. 19, 20.

62. Men Jesus sagde til ham: In-
gen, som lægger sin Haand paa Plo-
gen og ser hen til det, som er bag
ham, er vel skikket til Guds Rige.

1 Mos. 19, 26.

10. KAPITEL.

*Jesus udsender 70 Disciple, raaber Ve over
Korasin, 1-16; de Sytt komme glade til-
bage; Jesus lærer, hvorover de skulle
glæde sig, 17-20; priser Faderen, 21, 22;
priser Disciplene salige, 23, 24; lærer
en Skriftlær, hvem der er hans Næste,
25-37; roser Maria fremfor Marta, 38-42.*

MEN derefter beskikkede Herren
ogsaa sytt Andre og sendte dem
ud, To og To, foran sig til hver Stad
og hvert Sted, hvor han selv vilde
komme hen.

2. Han sagde da til dem: Høsten
er vel stor, men Arbejderne faa; be-
der derfor Høstens Herre, at han ud-
driver Arbejdere i sin Høst!

Matt. 9, 37, 38. Joh. 4, 35. 2 Tess. 3, 1.

3. Gaar bort! Se, jeg sender eder
som Lam midt iblandt Ulve.

Matt. 10, 16.

4. Bærer ikke Pung, ei heller Ta-
ske, ei heller Sko, og hilser Ingen
paa Veien! Matt. 10, 9 fg. Mark. 6, 8 fg.

Luk. 9, 3 fg. 23, 33. 2 Kong. 4, 29.

1024

5. Men hvor I komme ind i et
Hus, der siger først: Fred være med
dette Hus!

6. Og dersom en Fredens Søn er
der, skal eders Fred hvile paa ham;
men hvis ikke, da skal den vende til-
bage til eder igjen.

7. Men bliver i det samme Hus,
æder og drikker, hvad de have! Thi
en Arbejder er sin Løn værd. I skulle
ikke gaa fra Hus til Hus.

2 Mos. 19, 13. 5 Mos. 24, 14. 1 Tim. 5, 18.

8. Og hvor I komme ind i en Stad,
og de anname eder, da æder, hvad
der sættes for eder,

1 Kor. 9, 4.

9. og helbreder de Skrøbelige, som
ere der, og siger dem: Guds Rige er
kommet nær til eder!

Matt. 3, 2; 4, 17; 10, 7.

10. Men hvor I komme ind i en
Stad, og de ikke anname eder, da
gaar ud paa dens Gader og siger:

11. Endog det Støv, som hænger
ved os af eders Stad, afstryge vi til
eder: dog, dette skulle I vide, at Guds
Rige har været nær hos eder.

Ap. G. 13, 51; 14, 4.

12. Men jeg siger eder: Det skal
gaa Sodoma taaleligere paa hin Dag
end den Stad!

Matt. 11, 24.

13. Ve dig, Korasin! Ve dig, Bet-
sajda! Thi havde de kraftige Gjer-
ninger været gjorte i Tyrus og Sidon,
som ere gjorte i eder, da havde de
længe siden siddet i Sæk og Aske og
omvendt sig.

Matt. 11, 21.

14. Dog skal det gaa Tyrus og Sid-
on taaleligere i Dommen end eder.

15. Og du, Kaperna'um, som er op-
højet indtil Himmelen, du skal ned-
stødes indtil Helvede.

16. Hvo der hører eder, hører mig,
og hvo der foragter eder, foragter
mig; men hvo der foragter mig, for-
agter den, som har udsendt mig.

Matt. 10, 40.

Mark. 9, 37. Joh. 13, 20. 1 Tess. 4, 8.

17. Men de Sytt kom tilbage med
Glæde og sagde: Herre! Ogsaa Djæv-
lene ere os underdanige i dit Navn.

18. Men han sagde til dem: Jeg
saa Satan falde ned af Himmelen
som et Lyn.

Aab. 12, 8, 9.

19. Se, jeg giver eder Magt til at
træde paa Slanger og Skorpioner og
over al Flendens Kraft, og slet Intel
skal skade eder.

Pa. 91, 13. Ap. G. 28, 3-5.

20. Dog, glæder eder ikke derover, at
Aanderne ere eder underdanige, men

glæder eder heller end, at eders Navne ereskrevet i Himlene! 2 Mos. 32, 32.

Es. 4, 3. Dan. 12, 1. Fil. 4, 3. Aab. 13, 8.

21. I den samme Stund glædede Jesus sig i Aanden og sagde: Jeg priser dig, Fader, Himmelsens og Jordens Herre, at du har skjult dette for Vise og Forstandige og aabenbaret det for Umyndige. Ja, Fader! Thi saaledes var det behageligt for dig.

Matt. 11, 25 fg.

Es. 29, 14. 1 Kor. 1, 19, 26; 2, 6 fg.

22. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader, og Ingen kjender, hvo Sønnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sønnen og den, hvem Sønnen vil aabenbare det.

Ps. 8, 7. Matt. 23, 18. Joh. 3, 35; 17, 2. 1 Kor. 15, 27. Ef. 1, 22. Fil. 2, 9. Hebr. 2, 8.

Joh. 1, 18; 6, 46.

23. Og han vendte sig særlig til Disciplene og sagde: Salige ere de Øine, som se det, I se.

1 Kong. 10, 8. Matt. 13, 16.

24. Thi jeg siger eder, at mange Profeter og Konger vilde seet det, I se, og have ikke seet det, og hørt det, I høre, og have ikke hørt det.

1 Pet. 1, 10.

25. Og se, en Lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: Mester! Hvad skal jeg gjøre, forat jeg kan arve et evigt Liv?

Matt. 22, 35 fg. Mark. 12, 28 fg.

Matt. 19, 16 fg. Ap. G. 16, 30. 31.

26. Men han sagde til ham: Hvad er skrevet i Loven? Hvorledes læser du?

27. Men han svarede og sagde: Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele din Styrke og af hele dit Sind og din Næste som dig selv.

5 Mos. 6, 5; 10, 12; 30, 6. 3 Mos. 19, 18.

Rom. 13, 9. Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5.

28. Men han sagde til ham: Du svarede ret; gjør dette, saa skal du leve!

3 Mos. 18, 5. Ef. 20, 11.

29. Men han vilde gjøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: Hvem er da min Næste?

30. Men Jesus svarede og sagde: Et Menneske gik ned fra Jerusalem til Jericho og faldt iblandt Røvere, som baade klædte ham af og sloge ham og gik bort og lode ham ligge halv død.

31. Men ved en Hændelse drog en Prest den samme Vej ned, og han saa ham og gik forbi.

32. Men ligesaa og en Levit, der

han kom til Stedet, gik han hen og saa ham og gik forbi.

33. Men en Samaritan reiste og kom til ham, og han saa ham og ynkedes inderlig.

34. Og han gik til ham, forbandt hans Saar og gjød Olje og Vin i dem; han løftede ham op paa sit eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham.

35. Og den anden Dag, da han reiste bort, tog han to Penge ud og gav Værten dem og sagde til ham: Plej ham! og hvad Mere du maatte lægge ud, vil jeg betale dig, naar jeg kommer igjen.

36. Hvem af disse Tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var falden blandt Røverne?

37. Men han sagde: Den, som gjorde Barmhjertighed mod ham. Da sagde Jesus til ham: Gak bort, og gjør du ligesaa!

38. Men det begav sig, da de vandrede, gik han ind i en By; men en Kvinde, som hedte Marta, annammede ham i sit Hus. Job. 11, 1; 12, 2. 3.

39. Og hun havde en Søster, som hedte Maria, og hun satte sig ved Jesu Fødder og hørte paa hans Tale.

Ap. G. 23, 3.

40. Men Marta havde det travlt med megen Opvartning; hun traadte da frem og sagde: Herre! Bekymrer du dig ikke om, at min Søster har forladt mig, saa jeg maa opvarte alene? Sig hende dog, at hun kommer mig til Hjælp!

41. Men Jesus svarede og sagde til hende: Marta! Marta! Du gjør dig Bekymring og Uro med mange Ting.

42. Men. Eet er fornødent. Men Maria har udvalgt sig den gode Del, som ikke skal tages fra hende.

Ps. 27, 4. Matt. 6, 33. Fil. 3, 14.

11. KAPITTEL.

Jesus lærer sine Disciple at bede, 1-13; drøver en Djævel ud, spottes, forsvares sig, 14-28; henviser Folket til Jonas's Tegn, forkynnder dem Guds Straf, 29-32; taler om Menneskenes Lys, 33-36; æder med Farnasere, raaber Ve over dem og de Lovkyndige, 37-54.

Og det begav sig, da han var paa et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, da han holdt op: Herre! Lær os at bede, som og Johannes lærte sine Disciple!

2. Da sagde han til dem: Naar I bede, da siger: Fader vor, du, som er

i Himlene! Helliget vordt dit Navn; komme dit Rige; ske din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden;

Matt. 6, 9 fg. Es. 63, 16. 2 Mos. 20, 7.

Luk. 17, 20. 21. 1 Sam. 3, 13.

2 Sam. 10, 12. Ap. G. 21, 14.

3. giv os hver Dag vort daglige Brød,

4. og forlad os vore Synder, thi ogsaa vi forlade Enhver, som er os skyldig; og led os ikke ind i Fristelse, men fri os fra det Onde!

Pa. 32, 5. 6. Ef. 4, 32. 1 Kor. 10, 13.

Jak. 1, 13-15. 2 Tim. 4, 18. Ps. 91, 3 fg.

5. Og han sagde til dem: Om Noget af eder har en Ven og gaar til ham ved Midnat og siger til ham: Kjære, laan mig tre Brød, 15, 1 fg.

6. efterdi min Ven er kommen til mig af Reisen, og jeg har Intet at sætte for ham! —

7. og han derinde saa svarer og siger: Gjør mig ikke Besvær! Døren er alt lukket, og mine smaa Børn ere med mig i Sengen; jeg kan ikke staa op at give dig, —

8. Jeg siger eder: Om han end ikke staar op og giver ham, fordi han er hans Ven, saa staar han dog op for hans Ubluheds Skyld og giver ham saa Meget, han har behov.

9. Og jeg siger eder: Beder, saa skal eders gives! Leder, saa skulle I finde! Banker, saa skal der lukkes op for eder!

Matt. 7, 7 fg. 21, 22. Mark. 11, 24.

Joh. 14, 13; 15, 7; 16, 23. 24. 1 Joh. 3, 22.

Jak. 1, 5. 6.

10. Thi hver den, som beder, han faar, og den, som leder, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op.

11. Men hvilken Fader er der iblandt eder, som, naar hans Søn beder ham om et Brød, vil give ham en Sten eller, dersom han beder om en Fisk, vil give ham en Slange for Fiskens

12. eller, dersom han beder om et Æg, vil give ham en Skorpion?

13. Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Faderen, som er af Himmelen, give dem den Hellig-Aand, som bede ham derom!

Pa. 143, 10.

14. Og han drev en Djævel ud, og den var stum; men det skede, da Djevelen var udfaren, talte den Stumme, og Folket forundrede sig.

Matt. 9, 32 fg. 12, 22 fg.

15. Men Nogle af dem sagde: Han uddriver Djævle ved Be'elzebul, Djevlenes Øverst.

16. Men Andre fristede ham og begjærede et Tegn af ham fra Himmelen.

Matt. 12, 38; 16, 1.

17. Men da han vidste deres Tanker, sagde han til dem: Hvert Rige, som er spildagtigt med sig selv, vorder øde, og et Hus, som er spildagtigt med et andet, falder.

Joh. 2, 25. Matt. 12, 25 fg. Mark. 3, 22 fg.

18. Men er og Satan bleven spildagtigt med sig selv, hvorledes skal da hans Rige blive bestandigt? Thi I sige, at jeg uddriver Djævle ved Be'elzebul.

19. Men om jeg uddriver Djævle ved Be'elzebul, ved hvem uddrive da eders Børn dem? Derfor skulle de være eders Dommere.

20. Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til eder. 2 Mos. 3, 19.

21. Naar den Stærke bevæbnet bevogter sit eget Palads, bliver det, han har, i Fred.

22. Men naar en Stærkere end han kommer over ham og overvinder ham, da borttager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og uddeler hans Rov.

Es. 53, 12. Kol. 2, 15. Es. 49, 25.

23. Hvo der ikke er med mig, er mod mig, og hvo der ikkeesanker med mig, adspredes.

24. Naar den urene Aand farer ud af Mennesket, vandrer han gjennem tørre Steder og søger Hvile, og naar han ikke finder den, da siger han: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af.

Matt. 12, 43 fg.

25. Og naar han kommer, finder han det felet og prydet.

26. Saa gaar han hen og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end han selv, og naar de komme ind, bo' de der: og det Sidste bliver værre med det Menneske, end det Første.

Joh. 5, 14. 2 Pet. 2, 20. Hebr. 6, 4 fg. 10, 28.

27. Men det begav sig, da han sagde dette, opløftede en Kvinde af Folket Røsten og sagde til ham: Saligt er det Liv, som bar dig, og de Bryster, som du dtede.

28. Men han sagde: Ja, salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det.

Matt. 7, 21. Joh. 8, 47. Rom. 2, 13.

Hebr. 4, 2.

29. Men da Folket samlede sig

Mængde, begyndte han at sige: Denne Slægt er ond; den begjærer Tegn, og der skal intet Tegn gives den, uden Profeten Jonas's Tegn.

Matt. 12, 39 fg. Jon. 2, 1.

30. Thi ligesom Jonas var et Tegn for Niniviterne, saa skal og Menneskens Søn være for denne Slægt.

31. Dronningen af Søndens skal opstaa i Dommen mod Mændene af denne Slægt og fordømme dem, thi hun kom fra Jordens Ender for at høre Salomons Visdom, og se, her er Mere end Salomon. 1 Kong. 10, 1.

32. Mændene af Ninive skulle opstaa i Dommen mod denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken, og se, her er Mere end Jonas. Jon. 3, 5.

33. Men Ingen tænder et Lys og sætter det i Skjul, ei heller under en Skjeppe, men paa en Lysestage, forat de, som komme ind, skulle se Skinnet. Matt. 5, 15. Mark. 4, 21. Luk. 8, 16.

34. Øiet er Legemets Lys; naar da dit Øie er rent, er ogsaa hele dit Legeme lyst, men dersom det er ondt, er ogsaa dit Legeme mørkt.

Matt. 6, 23, 23.

35. Se derfor til, at det Lys, som er i dig, ikke er Mørke!

36. Dersom da hele dit Legeme er lyst, saa ingen Del deraf er mørk, bliver det hele lyst, som naar Lyset oplyser dig med sit Skin.

37. Men idet han talte, bad en Farisæer ham, at han vilde sæde Middagsmaaltid hos ham; men han gik ind og satte sig tilbords.

38. Men da Farisæeren saa, at han ikke tvættede sig først før Maaltidet, forundrede han sig.

Matt. 15, 2. Mark. 7, 2 fg.

39. Men Herren sagde til ham: I Farisæere rense nu Bægere og Fæde udvendig, men det, som er indeni eder, er fuldt af Rov og Ondskab.

Matt. 23, 25. Tit. 1, 15.

40. I Daarer! Den, som gjorde det, som er udentil, gjorde han ikke ogsaa det, som er indeni!

41. Giver dog det, som er deri, til Almisse! Og se, da er Alt rent for eder.

Es. 58, 7. Luk. 12, 33.

42. Men ve eder, I Farisæere, at I give Tiende af Mynte og Ruder og allehaand Madurter og gaa Ret og Kjerlighed til Gud forbi! Disse Ting burde man gjøre og ikke forsømme de andre.

Matt. 23, 23. 1 Sam. 15, 23.

Hos. 6, 6. Mika 6, 8. Matt. 9, 13; 12, 7.

43. Ve eder, I Farisæere, at I gjøre ville sidde paa de første Pladse i Synagogerne og hilses paa Torvene! Matt. 23, 6. 7. Mark. 12, 38. 39. Luk. 20, 46.

44. Ve eder, I Skriftlærde og Farisæere, I Hyklere, at I ere som de ukjendelige Grave, som Menneskene gaa over uden at vide det!

Matt. 23, 27.

45. Men en af de Lovkyndige svarede og sagde til ham: Mester! Idet du siger dette, forhaaner du ogsaa os.

46. Men han sagde: Ve ogsaa eder, I Lovkyndige! Thi I besvære Menneskene med Byrder, som de vanskelig kunne bære, og selv røre I ikke Byrderne med een af eders Fingre.

Matt. 23, 4. Ap. G. 15, 10.

47. Ve eder, at I bygge Profeternes Gravsteder, men eders Fædre sloge dem ihjel!

Matt. 23, 29.

48. Saa give I jo eders Fædres Gjæringer Vidnesbyrd og samtykke i dem; thi de sloge dem ihjel, men I bygge deres Gravsteder.

49. Derfor sagde og Guds Visdom: Jeg vil sende Profeter og Apostler til dem, og nogle af dem skulle de slaas ihjel og forfølgende andre,

Matt. 10, 17; 23, 34 fg. Luk. 10, 3.

Joh. 16, 2. Ap. G. 7, 52. Hebr. 11, 37.

50. forat alle Profeters Blod, som er udøst, siden Verdens Grundvold blev lagt, skal kræves af denne Slægt,

51. fra Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som blev ombragt mellem Alteret og Templet; ja, siger jeg eder, det skal kræves af denne Slægt.

1 Mos. 4, 8. 2 Krøn. 24, 21.

52. Ve eder, I Lovkyndige, at I have taget Kundskabens Nøgle! Selv komme I ikke ind, og dem, som ville komme ind, formene I det.

Matt. 23, 13.

53. Men da han sagde dette til dem, begyndte de Skriftlærde og Farisæerne at trænge haardt ind paa ham og at lokke Ordene af Munden paa ham om mange Ting,

54. og de lurede paa ham og søgte at opfange Noget af hans Mund, forat de kunde anklage ham.

12. KAPITEL.

Jesus advarer for Farisæernes Surdelg, 1-3; for Menneskefrugt, 4-12; om at dele Arv, 13-15; advarer mod Gjerrighed og Næringsørg, 16-34; formaner til Aarvaagenhed og Troskab, 35-48; taler om Trængsel for Evanyellens Skyld; 49-53; om at prøve og tagtætte Tiden, 54-59.

I DET Folket var forsamlet i mange Tusinder, saa de traadte paa hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: Tager eder fremfor Alt i Vare for Farisæernes Surdeig, som er Hykleri! Matt. 16, 6. Mark. 8, 15.

2. Men Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet er lønligt, som jo skal blive bekendt. Job 12, 22.

Matt. 10, 26 fg. Marb. 4, 22. Luk. 8, 17.

3. Derfor, hvad I sige i Mørket, skal høres i Lyset, og hvad I tale i Øret i Kamrene, skal prædikkes paa Husene.

4. Men jeg siger eder, mine Venner: Frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel og derefter ikke kunne gjøre Mere! Jer. 1, 8. 17. 1 Pet. 3, 14.

5. Men jeg vil vise eder, for hvem I skulle frygte: Frygter for den, som efter at have slaaet ihjel har Magt til at kaste i Helvede! Ja, jeg siger eder: Frygter for ham!

6. Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? Og ikke een af dem er glemt af Gud.

7. Men endog alle eders Hovedhaar ere talte; frygter derfor ikke! I ere bedre end mange Spurve!

Luk. 21, 18. Ap. G. 27, 24.

8. Men jeg siger eder: Hver den, som bekjender mig for Menneskene, ham vil ogsaa Menneskens Søn bekjende for Guds Guds.

9. Men hvo mig fornægter for Menneskene, skal fornægtes for Guds Engle.

Mark. 8, 38. Luk. 9, 26.

3 Tim. 2, 12. 1 Joh. 2, 23.

10. Og hver den, der taler et Ord mod Menneskens Søn, ham skal det forlades; men hvo der taler bespøttelig mod den Hellig-Aand, ham skal det ikke forlades.

Matt. 12, 31. 32. Mark. 3, 29 fg.

11. Men naar de føre eder frem for Synagogerne og Øvrighederne og dem, som have Magten, da sørger ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale til eders Forsvar, eller hvad I skulle sige!

Matt. 10, 19. 20.

Mark. 13, 11. Luk. 21, 14. 15.

12. Thi den Hellig-Aand skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige.

13. Men En af Folket sagde til ham: Mester! Sig min Broder, at han skal dele Arven med mig!

14. Men han sagde til ham: Menneske! Hvem har sat mig til Dommer eller Deler over eder?

15. Og han sagde til dem: Ser til

og vogter eder for Gjerrighed! Thi, om Nogen har Overflod, bestaar hans Liv ikke i hans Gods.

1 Tim. 6, 9. 10. Matt. 4, 4.

16. Men han talte en Lignelse til dem og sagde: Der var et rigt Menneske, hvis Ager havde baaret vel.

17. Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal jeg gjøre? Thi jeg har ikke Rum, hvort jeg kan samle mine Frugter.

18. Og han sagde: Dette vil jeg gjøre: Jeg vil nedbryde mine Lader og bygge dem større, og jeg vil der samle al min Avling og mit Gods.

19. Og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! Du har meget Godt i Forraad til mange Aar; giv dig i Ro, sød, drik, vær glad!

Jak. 5, 5. Præd. 2, 1.

20. Men Gud sagde til ham: Du Daare! I denne Nat kræves din Sjæl af dig; hvem skal da det tilhøre, som du har beredt?

Job 27, 8. Ps. 39, 7. Jer. 17, 11.

21. Saaledes er det med den, som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud.

22. Men han sagde til sine Disciple: Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle søde, ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder!

Ps. 55, 23. Matt. 6, 25-31.

1 Tim. 6, 8. Fil. 4, 6. 1 Pet. 5, 7.

23. Livet er mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne.

24. Giver Agt paa Ravnene! De saa ikke, høste heller ikke; de have ikke Kjelder og ikke Lade, og Gud føder dem. Hvor meget Mere ere I end Fuglene!

Job 39, 3. Ps. 147, 9.

25. Men hvo iblandt eder kan lægge een Alen til sin Vækst, endog han bekymrer sig derfor?

Matt. 6, 27.

26. Kunne I da ikke engang det Mindste, hvi bekymre I eder for det Øvrige?

27. Giver Agt paa Liljerne, hvorledes de vokse! De arbeide ikke, spinde heller ikke; men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædtsom een af dem.

Matt. 6, 28. Præd. 2, 4-11.

28. Klædet da Gud saaledes det Græs, som idag staaar paa Marken og imorgen kastes i Ovnen, hvor meget mere eder, I lidt Troende!

29. Søger da heller ikke I efter, hvad I skulle søde, eller hvad I skulle drikke, og værere ikke urolige!

30. Thi efter alt Saadaat søge Hedningerne i Verden; men eders Fader ved, at I have dette behov.

Matt. 6, 8. 32.

31. Søger heller Guds Rige, saa skulle alle disse Ting tillægges eder!

1 Kong. 3, 11. Ps. 37, 25. Matt. 6, 33.

32. Frygt ikke, du lille Hjord! Thi det er eders Fader behageligt at give eder Riget.

33. Sælger, hvad I have, og giver Almisse! Skaffer eder Poser, som ikke blive gamle, en Skat, som ikke forgaar, i Himlene, der, hvor Tyv ikke kommer til, og Møl ikke for-dærver!

Matt. 6, 19-21; 19, 21. Ap. G. 2, 45; 4, 34.

1 Tim. 6, 8-10. 17-19. Luk. 16, 9.

34. Thi hvor eders Skat er, der vil og eders Hjerte være.

35. Lader I eders Lænder være ombundne og eders Lys brændende!

Ef. 6, 14. 1 Pet. 1, 13. Matt. 25, 1-13.

36. Og værder I ligesom de Menne-sker, der vente sin Herre, naar han vil bryde op fra Brylluppet, forat de, naar han kommer og banker paa, straks kunne lukke op for ham!

37. Salige ere de Tjenere, som Herren finder vaagne, naar han kommer. Sandelig siger jeg eder: Han skal binde op om sig og sætte dem tilbords og gaa frem og tjene dem.

Joh. 13, 4 fg.

38. Og dersom han kommer i den anden Nattevagt og kommer i den tredje Vagt og finder det saaledes, da ere disse Tjenere salige.

39. Men detteskulle I vide, at dersom en Husbonde vidste, i hvilken Time Tyven vilde komme, da vilde han vaage og ikke lade bryde ind i sit Hus.

Matt. 24, 43. 44. 1 Tess. 5, 2.

2 Pet. 3, 10. Aab. 3, 3; 16, 15.

40. Væder da ogsaa I beredte! Thi Menneskens Søn kommer i den Time, som I ikke mene.

Matt. 26, 13.

Mark. 13, 33. Luk. 21, 34. 1 Tess. 3, 13; 5, 6.

41. Men Peter sagde til ham: Herre! Siger du denne Lignelse til os eller ogsaa til Alle?

Mark. 13, 37.

42. Men Herren sagde: Hvem er da den tro og kloge Husholder, som Herren skal sætte over sit Tyende for at give dem deres beskikkede Mad i rette Tid?

Matt. 24, 45 fg. 1 Kor. 4, 1. 2.

43. Salig er den Tjener, hvem hans Herre, naar han kommer, vil finde at gjøre saaledes.

44. Sandelig siger jeg eder: Han skal sætte ham over alt sit Gods.

Matt. 25, 21, 23.

45. Men dersom den samme Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver med at komme, og han begynder at slaa Drengene og Pigerne og at æde og drikke og blive drukken,

46. da skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, han ikke tænker, og i den Time, han ikke ved, og hugge ham i to Stykker og give ham hans Del med de Vantro.

47. Men den Tjener, som ved sin Herres Vilje og ikke bereder sig og ikke gjør efter hans Vilje, skal faa mange Hug.

Jak. 4, 17.

48. Men den, som ikke ved den, men gjør, hvad der er Hug værdt, skal faa lidet Hug. Men Enhver, hvem Meget er givet, hos ham skal man søge Meget, og hvem Meget er betroet, af ham skal man kræve Mere.

49. Jeg er kommen for at kaste Ild paa Jorden, og hvor gjerne vilde jeg, at den allerede var optændt!

Matt. 10, 34.

50. Men jeg har en Daab, hvormed jeg maa døbes, og hvor bange er jeg, indtil den bliver fuldbragt!

Matt. 20, 22.

51. Mene I, at jeg er kommen for at give Fred paa Jorden? Nei, siger jeg eder, men Tvedragt.

Matt. 10, 21. 34.

52. Thi fra nu af skulle Fem være spildagtige i eet Hus, Tre mod To og To mod Tre.

53. En Fader skal være spildagtig mod sin Søn, og en Søn mod sin Fader, en Moder mod sin Datter, og en Datter mod sin Moder, Mandens Moder mod sin Søns Hustru, og Sønnens Hustru mod sin Mands Moder.

54. Men han sagde ogsaa til Folket: Naar I se Skyen gaa op i Vesten, siger I straks: Der kommer Regn. Og det sker saaledes.

Matt. 16, 2. 3.

55. Og naar I se Søndenvair blæse, siger I: Der kommer Hede. Og det sker.

56. I Hyklere! Jordens og Himmelens Skikkelse forstaa I at prøve; men hvi prøve I da ikke denne Tid?

57. Hvorfor dømme I ikke ogsaa af eder selv, hvad ret er?

58. Thi naar du gaar hen med din Modstander for Øvrigheden, da gjør dig Flid paa Veien, forat du kan blive fri for ham, forat han ikke skal

drage dig for Dommeren, og Dommeren overgive dig til Slutteren, og Slutteren kaste dig i Fængsel!

Ordsp. 25, 8. Matt. 5, 25 fg.

59. Jeg siger dig: Du skal slet ikke komme ud derfra, førend du betaler endog den sidste Skjerv.

13. KAPITEL.

Guds Domme over Nogle og hans Langmodighed mod Andre bør lede til Omvendelse, 1-9; Jesus helbreder en værkrbruden Kvinde, 10-17; fremsætter Lignelserne om et Senepskorn og en Surdeig, 18-21; lærer, at faa blive salige, og at Heltningerne skulle frelles, 22-30; frygter ei for Herodes, klager over Jerusalem, 31-35.

MEN paa den samme Tid vare Nogle tilstede, som fortalte ham om de Gallilæere, hvis Blod Pilatus havde blandet med deres Offere.

2. Og Jesus svarede og sagde til dem: Mene I, at disse Gallilæere vare Syndere fremfor alle Gallilæere, fordi de lede dette?

3. Nei, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme. Ps. 7, 13.

4. Eller de Atten, paa hvem Taarnet i Siloam faldt og slog dem ihjel, mene I, at de vare skyldige fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem?

5. Nei, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme.

6. Men han sagde denne Lignelse: En havde et Figentræ, som var plantet i hans Vingaard, og han kom og ledte efter Frugt paa det og fandt ingen. Es. 5, 2.

7. Men han sagde til Vingaardemanden: Se, jeg er nu i tre Aar kommen og har ledt efter Frugt paa dette Figentræ og finder ingen. Hug det om! Hvi skal det ogsaa gjøre Jorden unyttig?

8. Men han svarede og sagde til ham: Herre! Lad det staa ogsaa dette Aar, indtil jeg faar gravet om det og lagt Gjødning.

9. om det da vil bære Frugt! Men hvis ikke, da hug det siden om!

10. Men han lærte i en af Synagogene paa Sabbaten.

11. Og se, der var en Kvinde, som havde haft en Skrøbeligheds Aand i atten Aar, og hun var sammenkrummen og kunde aldeles ikke rette sig op.

12. Men der Jesus saa hende, kaldte han paa hende og sagde til

hende: Kvinde! Du er løst fra din Skrøbelighed.

13. Og han lagde Hænderne paa hende, og straks rettede hun sig op og prisede Gud.

14. Da svarede Synagoge-Forstanderen, som var vred over, at Jesus helbrede paa Sabbaten, og sagde til Folket: Der er seks Dage, paa hvilke man bør arbejde; kommer derfor paa dem og lader eder helbrede og ikke paa Sabbatsdagen!

3 Mos. 20, 8. 10. 5 Mos. 5, 13. 14.

15. Herren svarede ham da og sagde: Du Hykler! Løser ikke Enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen fra Krybben paa Sabbaten og fører dem hen og vander dem?

Matt. 12, 11. 12.

Mark. 3, 2. Luk. 6, 7; 14, 5. Joh. 7, 23.

16. Men denne, som er en Abraham's Datter, hvem Satan havde bundet, tænk, i atten Aar, burde ikke hun løses af dette Baand paa Sabbatsdagen?

17. Og da han sagde dette, bleve Alle, som vare ham imod, beskjemmede, og alt Folket glædede sig over alle de herlige Gjerninger, som bleve gjorte af ham.

18. Men han sagde: Hvad er Guds Rige ligt, og hvormed skal jeg ligne det?

19. Det er ligt et Senepskorn, som et Menneske tog og lagde i sin Have, og det voksede og blev til et stort Træ, og Himmelens Fugle byggede Rede i dets Grene.

Matt. 13, 31 fg. Mark. 4, 31. 32.

20. Og han sagde atter: Hvormed skal jeg ligne Guds Rige?

21. Det er ligt en Surdeig, som en Kvinde tog og skjulte i tre Maader Mel, indtil det blev syret altsammen.

22. Og han gik igjennem Stæder og Byer og lærte og tog Veien til Jerusalem.

23. Men En sagde til ham: Herre! Mon de ere faa, som blive salige? Da sagde han til dem:

24. Stræber alvorlig at gaa ind igjennem den snævre Port! Thi Mange, siger jeg eder, skulle søge at komme ind og skulle ikke kunne.

Matt. 7, 13.

25. Naar Husbonden er staaet op og har tillukket Døren, og I begynde at staa udenfor og banke paa Døren og sige: Herre, Herre, luk op for os!

— da skal han svare og sige til eder: Jeg kjender eder ikke, hvorfra I ere.
 Matt. 25, 11. Luk. 6, 46. Matt. 7, 21. 23.
 26. Da skulle I begynde at sige: Vi aade og drak for dine Øine, og du lærte paa vore Gader.
 27. Og han skal sige: Jeg siger eder: Jeg kjender eder ikke, hvorfra I ere; viger fra mig, alle I, som befille eder paa Uretfærdighed!

Ps. 6, 3. Matt. 25, 41.

28. Der skal være Graad og Tænders Gnidsel, naar I faa se Abraham og Isak og Jakob og alle Profeter i Guds Rige, men eder udstødte udenfor.
 Matt. 8, 12; 13, 42; 24, 51.

29. Og de skulle komme fra Østen og Vesten og fra Norden og Sønden og sidde tilbords i Guds Rige.

Es. 2, 3. Mal. 1, 11. Matt. 8, 11.

30. Og se, der er de Sidste, som skulle være de Første, og der er de Første, som skulle være de Sidste.

Matt. 19, 30; 20, 16. Mark. 10, 31.

31. Den samme Dag kom nogle Farisæere og sagde til ham: Gak ud og drag herfra! Thi Herodes vil slaa dig ihjel.

32. Og han sagde til dem: Gaar bort og siger den Ræv: Se, jeg uddriver Djævl og fuldfører Helbredelser idag og imorgen, og paa den tredje Dag fuldendes jeg!

33. Dog bør det mig at vandre idag og imorgen og paa den Dag derefter; thi det kan ikke ske, at eu Profet omkommer udenfor Jerusalem.

34. Jerusalem, Jerusalem, som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som mere sendt til dig! Hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger! Og I vilde ikke.

Matt. 23, 37. Ps. 17, 8; 91, 4.

35. Se, eders Hus skal lades eder øde: men sandelig siger jeg eder: I skulle ikke se mig, indtil Tiden kommer, da I skulle sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!

Mika 3, 12. Ps. 118, 26.

14. KAPITEL.

Jesua helbreder en Vattersottig, 1-6; taler om at sidde øverst og at indbyde Fattige, 7-14; om den store Nadverd, 15-24; om Selvfornegtelse, 25-35.

OG det begav sig, da han kom i en af de øverste Farisæeres Hus paa en Sabbat for at holde Maaltid, at de toge Vare paa ham.

Ps. 37, 32. Mark. 3, 2. Luk. 6, 7-9.

2. Og se der var et vattersottigt Menneske ligefor ham.

3. Og Jesus tog tilorde og talte til de Lovkyndige og Farisæerne og sagde: Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten?

Matt. 12, 10, 12.

4. Men de taeng. Og han tog paa ham og helbredede ham og lod ham gaa.

5. Og han svarede og sagde til dem: Hyem er der iblandt eder, som, naar hans Okse eller Asen falder i en Brønd, ikke straks drager det op paa Sabbatsdagen?

13, 15.

6. Og de kunde ikke give ham Svar derpaa.

Matt. 22, 46.

7. Men han sagde en Lignelse til Gjæsterne, da hangav Agt paa, hvorledes de udvalgte de øverste Sæder ved Bordet, og sagde til dem:

8. Naar du er buden af Nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst tilbords, forat ikke En, som er hæderligere end du, maatte være buden af ham,

Ordsp. 25, 6, 7.

9. og den, der indbød dig og ham, maatte komme og sige til dig: Giv denne Plads! — og du da med Skam skal komme til at sidde nederst.

10. Men naar du er buden, da gak hen og sæt dig nederst, forat, naar han, som indbød dig, kommer, han da maa sige til dig: Ven, sæt dig høiere op! Da skal du have Ære for dem, som sidde med dig tilbords.

11. Thi hver den, sig selv ophøjer, skal fornedres, og hvo sig selv fornædrer, skal ophøjes.

Job 22, 29. Ordsp. 29, 23.

Ex. 21, 26. Dan. 4, 37. Matt. 23, 12.

Luk. 1, 51, 52; 18, 14. 1 Pet. 5, 5. Jak. 4, 6.

12. Men han sagde ogsaa til den, som havde indbudt ham: Naar du gjør et Middags- eller Aftensmaaltid, da indbyd ikke dine Venner, ei heller dine Brødre, ei heller dine Frønder, ei heller rige Naboer, forat ikke ogsaa de skulle indbyde dig igjen, og du skal faa Gjengjæld.

6, 33.

13. Men naar du gjør et Gjæstebud, da indbyd Fattige, Krøblinger, Halte, Blinde!

Neh. 8, 10. Ordsp. 3, 9.

Præd. 11, 1, 2.

14. Saa skal du være salig; thi de have ikke Noget at give dig igjen, men det skal gjengives dig i de Retfærdiges Opstandelse.

Ordsp. 19, 17. 1 Tim. 6, 17-19.

15. Men da En af dem, som sade med tilbords, hørte det, sagde han til

ham: Salig er den, som æder Brød i Guds Rige. 13, 29; 22, 30. Aab. 19, 9.

16. Men han sagde til ham: Der var et Menneske, som gjorde en stor Nådverd og indbød Mange.

Ordspr. 9, 1 fg. Es. 25, 6; 55, 1. Matt. 22, 2 fg.

17. Og han udsendte sin Tjener i Nådverdets Time for at sige til de Budne: Kommer! Thi nu ere alle Ting beredte.

18. Og de begyndte alle straks at undskyldte sig. Den Første sagde til ham: Jeg har kjøbt en Ager og har fornødent at gaa ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt!

19. Og en Anden sagde: Jeg har kjøbt fem Par Okser og gaar hen for at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt!

20. Og en Anden sagde: Jeg har taget mig en Hustru tilægte, og derfor kan jeg ikke komme.

21. Og Tjeneren kom og forkyndte sin Herre det. Da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gak hastelig ud paa Stadens Stræder og Gader, og før Fattige og Krøblinger og Halte og Blinde herind!

22. Og Tjeneren sagde: Herre! Det er gjort, som du befalede, og der er endnu Rum.

23. Og Herren sagde til Tjeneren: Gak ud paa Vejene og ved Gjærderne, og nød dem at gaa ind, forat mit Hus kan vorde fuldt! Ap. G. 13, 46.

24. Thi jeg siger eder, at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nådverd.

25. Men meget Folk gik med ham, og han vendte sig og sagde til dem:

26. Dersom Nogen kommer til mig og ikke hader sin Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre og tilmed sit eget Liv, kan ikke være min Discipel.

V. 33. 5 Mos. 13, 6 fg. 33, 9.

Matt. 10, 37, 38; 19, 29.

27. Og hvis der ikke bærer sit Kors og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel. 9, 23. Matt. 16, 24 fg.

28. Thi hvis iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sidder ikke først og beregner Bekostningen, om han har, hvad der hører til at fuldføre det med,

29. forat ikke, naar han faar lagt Grundvold og ikke kan fuldende det, alle de, som se det, skulde begynde at spotte ham og sige:

30. Dette Menneske begyndte at bygge og kunde ikke fuldføre det?

31. Eller hvilken Konge, som dra-

ger i Krig for at stride mod en anden Konge, sidder ikke først og raadslaar, om han er i Stand til med ti Tusinde at møde den, som kommer mod ham med tyve Tusinde?

32. Men kan han det ikke, skikker han Sendebud, medens hin endnu er langt borte, og handler om Fred.

33. Ligesaa kan heller ikke Nogen af eder, som ikke forsøger alt det, han har, være min Discipel.

34. Saltet er godt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Matt. 5, 13. Mark. 9, 50.

35. Det tjener hverken til Jord eller til Gjødning; man kaster det ud. Hvo der har Øren at høre med, han høre! 8, 8.

15. KAPITEL.

Jesus forsværer sin Omgang med Toldere og Syndere ved en Lignelse om et bortkommet Faar, 1-7; en bortkommen Penning, 8-10, og en fortabt Sen, 11-32.

MEN alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham.

Matt. 9, 10 fg. Mark. 2, 15 fg. Luk. 5, 29 fg.

2. Og Farisæerne og de Skriftlærde knurrede og sagde: Denne annammer Syndere og æder med dem.

7, 39 fg. Matt. 11, 19.

3. Men han talte denne Lignelse til dem og sagde:

4. Hvilket Menneske af eder, som har hundrede Faar og har tabt eet af dem, forlader ikke de ni og nitti i Ørkenen og gaar bort efter det tabte, indtil han finder det? Es. 34, 11-16.

Matt. 18, 13 fg. Luk. 19, 10.

5. Og naar han har fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde.

6. Og naar han kommer hjem, kalder han sine Venner og Naboer sammen og siger til dem: Glæder eder med mig! Thi jeg har fundet mit Faar, som var tabt. 1 Pet. 2, 25.

7. Jeg siger eder: Saaledes skal der være Glæde i Himmelen over en Synder, som omvender sig, mere end over ni og nitti Retfærdige, som ikke have Omvendelse behov. 5, 32.

8. Eller hvilken Kvinde, som har ti Penninge, om hun taber een Penning, tænder ikke et Lys og feler Huset og søger med Flid, indtil hun finder den?

9. Og naar hun har fundet den, kalder hun sine Veninder og Naboer sammen og siger: Glæder eder med mig! Thi jeg har fundet den Penning, som jeg havde tabt!

10. Saaledes, siger jeg eder, skal der være Glæde for Guds Engle over een Synder, som omvender sig.

11. Men han sagde: Et Menneske havde to Sønner.

12. Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! Giv mig den Del af Godset, som tilfalder mig! Og han delte Godset mellem dem.

Ordsp. 20, 21.

13. Og ikke mange Dage derefter samlede den yngste Søn alt Sit og drog udenlands til et Land længt borte og ødte der sit Gods i et overdaadigt Levnet.

14. Men da han havde fortæret Alt, blev der en svar Hunger i det samme Land, og han begyndte at lide Mangel.

15. Og han gik bort og holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham hen paa sine Marker for at røgte Svin.

16. Og han begjærede at fylde sin Bug med den Mælk, som Svinene aade, og Ingen gav ham Noget.

17. Men da han kom til sig selv sagde han: Hvor mange Daglønnere hos min Fader have overflødig Brød, men jeg omkommer af Hunger!

Ordsp. 22, 21.

18. Jeg vil staa op og gaa til min Fader og sige til ham: Fader! Jeg har syndet mod Himmelen og for dig

19. og er ikke længer værd at kaldes din Søn; gjør mig som en af dine Daglønnere!

20. Og han stod op og kom til sin Fader. Men da han endnu var langt borte, saa hans Fader ham, og han ynkedes inderlig og løb til og faldt om hans Hals og kyssede ham.

Ap G. 2, 39 Ef. 2, 13, 17.

21. Men Sønnen sagde til ham: Fader! Jeg har syndet mod Himmelen og for dig og er ikke længer værd at kaldes din Søn.

22. Men Faderen sagde til sine Tjenere: Bærer frem det bedste Klædebon og ifører ham det, og giver ham en Ring paa hans Haand og Sko paa Fødderne.

23. og henter den fedede Kalv hid og slagter den, og lader os æde og være glade!

24. Thi denne min Søn var død og er bleven levende igjen og var fortabt og er funden. Og de begyndte at være glade.

25. Men hans ældste Søn var paa

Marken; og da han kom og var nær ved Huset, hørte han Sang og Dans.

26. Og han kaldte en af Drengene til sig og spurgte, hvad dette var.

27. Men han sagde til ham: Din Broder er kommen, og din Fader har slagtet den fedede Kalv, fordi han har faaet ham karsk igjen.

28. Men han blev vred og vilde ikke gaa ind. Hans Fader gik da ud og bad ham.

29. Men han svarede og sagde til Faderen: Se, saa mange Aar tjener jeg dig, og aldrig har jeg overtraadt dit Bud, og mig har du aldrig givet et Kid, forat jeg kunde være glad med mine Venner.

30. Men da denne din Søn er kommen, som har foræret dit Gods med Skjøger, har du slagtet den fedede Kalv til ham.

31. Men han sagde til ham: Min Søn! Du er altid hos mig, og alt Mit er dit.

32. Men man burde være glad og fornøjet, fordi denne din Broder var død og er bleven levende igjen og var fortabt og er funden.

16. KAPITEL.

Jesus taler om den utro Husholder, advarer mod Gjerrighed, 1-13; adler Fartsværnes Hovmod, at de foragtede Evangeliet og ikke forstode Loven ret, 14-18; fremsætter Lignelsen om den rige Mænd, 19-31.

MEN han sagde ogsaa til sine Disciple: Der var et rigt Menneske, som havde en Husholder, og denne blev angiven for ham som den, der ødte hans Gods.

2. Og han kaldte ham og sagde til ham: Hvi hører jeg dette om dig? Gjør Regnskab for din Husholdning! Thi du kan ikke længer forestaa Huset.

3. Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg gjøre, efterdi min Herre tager Husholdningen fra mig? Jeg formaar ikke at grave; jeg skammer mig ved at tigge.

4. Jeg ved, hvad jeg vil gjøre, forat de skulle tage mig i sine Huse, naar jeg bliver afsat fra Husholdningen.

5. Og han kaldte enhver af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til den første: Hvor Meget er du min Herre skyldig?

6. Men denne sagde: Hundrede Fade Olje. Og han sagde til ham:

Tag dit Brev og sæt dig straks ned og skriv femti!

7. Derefter sagde han til en anden: Men du, hvor Meget er du skyldig? Men denne sagde: Hundrede Maader Hvæde. Og han sagde til ham: Tag dit Brev og skriv otteti!

8. Og Herren prisede den uretfærdige Husholder, at han havde gjort klogt. Thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn i sin Slægt.

Et. 5, 8. 1 Tess. 5, 5.

9. Og jeg siger eder: Gjører eder Venner ved den urette Mammon, forat de, naar I skilles herfra, skulle anamme eder i de evige Boliger!

1 Tim. 6, 18. 19.

10. Hvo der er tro i det Mindste, er og tro i det Store, og hvo der er uretfærdig i det Mindste, er og uretfærdig i det Store.

19, 17.

11. Dersom I da ikke have været tro i den urette Mammon, hvem vil da betro eder den sande?

V. 9.

12. Og dersom I ikke have været tro i det Fremmede, hvem vil da give eder Noget selv at eie?

13. Ingen Hussvend kan tjene to Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og foragte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon.

Matt. 6, 24.

14. Men alt dette hørte ogsaa Fari-sæerne, som vare pengeskjerrige, og de spottede ham.

Matt. 23, 14.

15. Og han sagde til dem: I ere de, som gjøre eder selv retfærdige for Menneskene, men Gud kjender eders Hjertes; thi hvad der er høit iblandt Meenesker, er en Vederstyggelighed for Gud.

18, 9. 1 Sam. 16, 7. Ps. 7, 10.

16. Loven og Profeterne vare indtil Johannes; fra den Tid af forkyndes Guds Rige ved Evangeliet, og Enhver trænger derind med Magt.

Matt. 11, 13.

17. Men det er lettere, at Himme-len og Jorden forgaa, end at een Tøddel af Loven bortfalder.

Es. 51, 6. Matt. 5, 18. Es. 40, 8.

18. Hver den, som skiller sig fra sin Hustru og tager en Anden tilægte, bedriver Hor, og hver den, som tager En, som er skilt fra sin Mand, tilægte, bedriver Hor.

5 Mos. 24, 1. Matt. 5, 31. 32; 19, 3-9.

Mark. 10, 2-12. 1 Kor. 7, 10. 11.

19. Men der var et rigt Menneske, og han klædte sig i Purpur og kosteligt Liuklæde og levede hver Dag herlig og i Glæde.

1034

20. Men der var en Fattig ved Navn Lazarus, som var kastet for hans Dør, fuld af Saar,

21. og han ønskede at møttes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord; men endog Hundene kom og slikkede hans Saar.

22. Men det begav sig, at den Fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skjød. Men den Rige døde ogsaa og blev begravet.

23. Og da han opløftede sine Øine i Helvede, da han var i Pine, saa han Abraham langt borte og Lazarus i hans Skjød.

24. Og han raabte og sagde: Fader Abraham! Forbaarm dig over mig og send Lazarus, forat han kan dyppe det Yderste af sin Finger i Vand og læske min Tunge! Thi jeg pines svarlig i denne Lue.

Es. 66, 24. Mark. 9, 44.

25. Men Abraham sagde: Søn! Kom i Hu, at du har annammet dit Gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det Onde! Men nu trøstes han, og du pines.

Ps. 17, 14.

26. Og foruden alt dette er mellem os og eder et stort Svælg befestet, forat de, som ville fare herfra ned til eder, ikke skulle kunne, ikke heller de derfra komme over til os.

27. Men han sagde: Saa beder jeg dig, Fader, at du sender ham til min Faders Hus,

28. thi jeg har fem Brødre, forat han kan vidne for dem, forat ikke ogsaa de skulle komme til dette Pines Sted.

29. Abraham sagde til ham: De have Moses og Profeterne; lad dem høre dem!

Es. 34, 16. Joh. 5, 39. 45.

Ap. G. 15, 21; 17, 11.

30. Men han sagde: Nei, Fader Abraham! Men dersom Nogen af de Døde gik til dem, da omvendte de sig.

31. Men han sagde til ham: Høre de ikke Moses og Profeterne, da skulde de heller ikke tro, om Nogen opstaar fra de Døde.

17. KAPITEL.

Jesus taler om Forargelse og om at tilgive, 1-4; om Tro og Lydighed, 5-10; helbreder et Spedalske, 11-19; taler om sin Tilkom-melse, 20-37.

MEN han sagde til Disciplene: Det er umuligt, at Forargelser ikke

skulde komme; men ve den, ved hvem de komme!

Matt. 18, 6. 7. 2 Kor. 6, 3. Rom. 14, 20 fg.

2. Det var ham bedre, om en Møllesten var hængt om hans Hals, og han var kastet i Havet, end at han skulde forarge een af disse Smaa. Mark. 9, 42.

3. Vogter eder selv! Men dersom din Broder synder mod dig, saa irretteset ham, og dersom han omvender sig, da tilgiv ham!

3 Mos. 19, 17. Ordsp. 17, 10.

Matt. 18, 16-22. Jak. 5, 19. 20.

4. Og dersom han synder syv Gange mod dig om Dagen og vender syv Gange tilbage til dig om Dagen og siger: Det fortryder mig, da skal du tilgive ham.

5. Og Apostlerne sagde til Herren: Forøg os Troen!

Mark. 9, 24.

6. Men Herren sagde: Dersom I havde Tro som et Senepskorn, da skulde I sige til dette Morbærtræ: Ryk dig op med Rod og plant dig i Havet! og det skulde være eder lydigt.

Matt. 17, 20; 21, 21. Mark. 11 3.

7. Men hvo af eder, som har en Tjener, der pløjer eller vogter Kvæg, siger straks til ham, naar han kommer hjem af Marken: Gak hen og sæt dig tilbords?

8. Vil han ikke derimod sige til ham: Bered det, jeg skal have til Nadverd, og blind op om dig og opvart mig, medens jeg sæder og drikker, og derefter kan du sæde og drikke?

9. Mon han takker densamme Tjener, fordi han gjorde det, som var ham befalet? Jeg mener det ikke.

10. Ligesaa skulde og I, naar I have gjort Alt, hvad eder er befalet, sige: Vi ere unyttige Tjenere; thi vi have gjort det, som vi vare skyldige at gjøre.

11. Og det begav sig, da han reiste til Jerusalem, drog han midt igjennem Samaria og Galilæa.

12. Og da han kom til en By, mødte ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte.

13. Og de opløftede Røsten og sagde: Jesus, Mester, forbarm dig over os!

14. Og da han saa dem, sagde han til dem: Gaar hen og ter eder for Presterne! Og det skede, da de gik bort, bleve de rensede.

3 Mos. 13, 2; 14, 2. Matt. 8, 4. Luk. 5, 14.

15. Men Een af dem vendte, da

han saa, at han var helbredet tilbage og prisede Gud med høj Røst.

16. Og han faldt paa sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og han var en Samaritan.

17. Da svarede Jesus og sagde: Blev ikke de Ti rensede? Men hvor ere de Nu?

18. Blev ellers Ingen funden, som vendte tilbage for at give Gud Ære, uden denne Fremmede?

19. Og han sagde til ham: Staa op, gak bort! Din Tro har frelst dig. 7. 50.

20. Men da han blev spurgt af Farisæerne: Naarkommer Guds Rige, svarede han dem og sagde: Guds Rige kommer ikke saaledes, at man kan pege derpaa.

21. De skulde ikke heller sige: Se her, eller se der! Thi se, Guds Rige er inden i eder.

Matt. 24, 23. Mark. 13, 21. Rom. 14, 17.

22. Men han sagde til Disciple: De Dage skulde komme, da I skulde begjære at se een af Menneskens Søns Dage, og I skulde ikke se den.

23. Og de skulde sige til eder: Se her, eller se der! Gaar ikke hen, og følger ikke heller!

24. Thi ligesom Lynet, der lyner fra den ene Egn under Himmelen, skinner til den anden Egn under Himmelen, saaledes skal Menneskens Søn være paa sin Dag.

25. Men først bør han lide Meget og forskydes af denne Slægt. 9. 22.

26. Og som det skede i Noahs Dage, saaledes skal det og ske i Menneskens Søns Dage; 1 Mos. 6; 11 fg.

Matt. 24, 37 fg. 1 Pet. 3, 20.

27. de aade, drak, toge tilægte, bleve bortgiftede, indtil den Dag, da Noah gik ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde Alle.

28. Ligervis ogsaa, som det skede i Lots Dage — de aade, drak, købte, solgte, plantede, byggede,

1 Mos. 19, 14-25.

29. men paa den Dag, da Lot gik ud af Sodoma, regnede Ild og Svovel af Himmelen og ødelagde dem alle, —

5 Mos. 29, 23. Es. 13, 19. Jer. 50, 40.

Am. 4, 11. Jud. 7.

30. saaledes skal det ske paa den Dag, paa hvilken Menneskens Søn aabenbares.

31. Paa den samme Dag stige ikke den, som er paa Taget og har sine Redskaber i Huset, ned for at tage dem, og ligesaa vende ikke den, som

er paa Ageren, om til det, som er bag ham!
Matt. 24, 17. Mark. 13, 15, 16.

32. Kommer Lots Hustru i Lu!

1 Mos. 19, 26.

33. Hvo der søger at frelse sit Liv, skal miste det, og hvo der mister det, skal bevare det.
Matt. 10, 39; 16, 26.

Mark. 8, 35. Luk. 9, 24. Joh. 12, 25.

34. Jeg siger eder: I den samme Nat skulle To være i een Seng; den Ene skal tages, og den Anden lades tilbage.
Matt. 24, 40, 41.

35. To Kvinder skulle male tilsammen; den ene skal tages, og den anden skal lades tilbage.

36. To skulle være paa Ageren; den Ene skal tages, og den Anden skal lades tilbage.

37. Og de svarede og sagde til ham: Herrel! Hvor skal det ske? Men han sagde til dem: Hvor Aadselet er, der skulle Ørneene samles.

Job 39, 33. Matt. 24, 28.

18. KAPITEL.

Jesus taler om Bønnen, 1-8; fremsætter Lignelsen om Fariseeren og Tolderen, 9-13; taler om smaa Børn, 15-17; om Selsformegtelse, 18-30; om sin Lidelse, 31-34; helbreder en Blind, 35-43.

MEN han sagde dem ogsaa en Lignelse derom, at man altid bør bede og ikke blive træet. 11, 6 fg. 21, 36. Rom. 13, 12. Ef. 6, 18. Kol. 4, 2. 1 Tess. 5, 17.

2. Og han sagde: Der var en Dømmert i en Stad, som ikke frygtede Gud og ikke undsaa sig for noget Menne-ske.

3. Men der var en Enke i den samme Stad, og hun kom til ham og sagde: Skaf mig Ret over min Mod-stander!

4. Og han vilde længe ikke; men derefter sagde han ved sig selv: Skjønt jeg ikke frygter Gud og ikke under mig for noget Menne-ske,

5. vil jeg dog, efterdi denne Enke gjør mig meget Besvær, skaffe hende Ret, forat hun ikke idelig skal komme og plage mig.

6. Men Herren sagde: Hører, hvad den uretfærdige Dømmert siger!

7. Men skulde Gud da ikke skaffe sine Udvalgte Ret, som raabe til ham Dag og Nat, endog han tøver med at hjælpe dem?
Aab. 6, 10.

8. Jeg siger eder: Han skal snart skaffe dem Ret. Dog, naar Menne-skens Søn kommer, mon han skal finde Troen paa Jorden?

9. Men han sagde ogsaa til Nogle,

1086

som stode paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede Andre, denne Lignelse:

10. Der gik to Menneker op til Templet for at bede: den Ene var en Fariseer, og den Anden en Tolder.

11. Fariseeren stod for sig selv og bad saaledes: Jeg takker dig, Gud, at jeg ikke er som de andre Menne-sker, Røvere, Uretfærdige, Horkarle, eller og som denne Tolder.

Es. 58, 1, 2. Aab. 3, 17.

12. Jeg faster to Gange om Ugen; jeg giver Tiende af alt det, jeg eier.

11, 42.

13. Og Tolderen stod langt borte og vilde ikke engang opløfte sine Øjne til Himmelen, men slog sig for sit Bryst og sagde: Gud, vær mig Synder naadig!

Ps. 51, 3.

14. Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort ned til sit Hus fremfor den Anden; thi hver den, sig selv op-høier, skal fornedres, men hvo sig selv fornedrer, skal op høies.

14, 11.

15. Men de bare ogsaa smaa Børn til ham, forat han skulde røre ved dem; men da Disciplene saa det, truede de dem.

Matt. 19, 13, 14. Mark. 10, 13 fg.

16. Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: Lader de smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke! Thi Guds Rige hører Saadanne til.

Matt. 18, 3 fg.

17. Sandelig siger jeg eder: Hvo der ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, skal ingenlunde komme ind i det.

18. Og en af de Øverste spurgte ham og sagde: Gode Mester! Hvad skal jeg gjøre, forat jeg kan arve et evigt Liv? Matt. 19, 16 fg. Mark. 10, 17 fg.

19. Men Jesus sagde til ham: Hvi kalder du mig god? Ingen er god uden Een, nemlig Gud.

20. Budene ved du: Du skal ikke bedrive Hor, du skal ikke slaa Injel, du skal ikke stjæle, du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd, ær din Fader og din Moder!

2 Mos. 20, 12 fg.

21. Da sagde han: Alt dette har jeg holdt fra min Ungdom af.

22. Men da Jesus hørte det, sagde han til ham: Endnu fattes dig een Ting; sælg alt det, du har, og giv Fattige det, og du skal have en Skat i Himmelen; kom saa og følg mig!

13, 33.

23. Men da han hørte det, blev han meget bedrøvet; thi han var saare rig.

24. Men da Jesus saa, at han var bleven bedrøvet, sagde han: Hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige!

Ordsp. 11, 28.

25. Thi det er lettere, at en Kamel gaar gjennem et Naaleøje, end at en Rig kommer ind i Guds Rige.

26. Men de, som hørte det, sagde: Hvo kan da blive salig?

27. Men han sagde: Hvad der er umuligt for Mennesker, er muligt for Gud.

1, 37.

28. Men Peter sagde: Se, vi have forladt Alt og fulgt dig.

5 11.

29. Men han sagde til dem: Sandelig siger jeg eder: Der er Ingen, som har forladt Hus eller Forældre eller Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld,

30. som jo skal faa mange Fold igjen i denne Tid og i den tilkomende Verden et evigt Liv.

31. Men han tog de Tolv til sig og sagde til dem: Se, vi gaa op til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne ved Profeterne, skulle fuldkommes paa Menneskens Søn.

Matt. 20, 17 fg.

Mark. 10, 33 fg. Ps. 22, 2 fg. Es. 53, 1 fg.

32. Thi han skal overgives til Hedningerne og spottes og forhaans og spyttes paa.

9, 22. Matt. 27, 2.

33. og de skulle hudstryge og ihjelslaa ham, og paa den tredje Dag skal han opstaa.

Joh. 2, 19.

34. Men de forstode Intet deraf, og denne Tale var skjult for dem, og de forstode ikke det, som blev sagt.

2, 50; 9, 45.

35. Men det skede, da han kom nær til Jericho, sad en Blind ved Veien og tiggede.

Matt. 20, 30 fg. Mark. 10, 46 fg.

36. Men da denne hørte Folket gaa forbi, spurgte han, hvad dette var.

37. Men de forkyndte ham, at Jesus af Nazaret kom forbi.

38. Og han raabte og sagde: Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!

Matt. 15, 22. Luk. 17, 13.

39. Og de, som gik foran, truede ham, at han skulde tie. Men han raabte meget mere: Du Davids Søn, forbarm dig over mig!

40. Da stod Jesus stille og bød, at han skulde føres til ham; men da han kom nær, spurgte han ham og sagde:

41. Hvad vil du, at jeg skal gjøre dig? Men han sagde: Herre, at jeg maa blive seende.

42. Og Jesus sagde til ham: Bliv seende! Din Tro har frelst dig.

17, 19.

43. Og straks blev han seende, og han fulgte ham og prisede Gud; og alt Folket, som saa det, lovede Gud.

Ap. G. 3, 8. 9.

19. KAPITEL.

Sakkæus omvendes, 1-10; Jesus fremsætter Lignelsen om de 10 Pund, 11-27; drager ind i Jerusalem, 28-40; græder over Stænderne 41-44; rensar Templet, 45-48; Presterne vilte slaa ham ihjel, 47-48.

Og han gik ind og drog igjennem Jericho.

2. Og se, der var en Mand, som hedte Sakkæus, og han var Toldernes Øverste og var rig.

3. Og han søgte at faa se Jesus, hvem han var, og han kunde ikke for Folket, fordi han var liden af Vækst.

4. Og han løb foran og steg op i et Morbærtræ for at se ham; thi han skulde komme frem ad den Vel.

5. Og da Jesus kom til Stedet, saa han op, og han blev ham var og sagde til ham: Sakkæus! Skynd dig og stig ned! Thi idag bør det mig at blive i dit Hus.

Joh. 10, 3.

6. Og han skyndte sig og steg ned og tog imod ham med Glæde.

7. Og da de saa det, knurrede de alle og sagde: Han er dragen ind til Herberge hos en syndig Mand.

15, 2.

8. Men Sakkæus stod frem og sagde til Herren: Se, Herre! Halvdelen af mit Guds giver jeg de Fattige, og dersom jeg har gjort Nogen Uret med Underfundighed, da giver jeg det firedobbelte igjen.

2 Mos. 22, 1. Ex. 23, 15.

9. Men Jesus sagde til ham: Idag er Frelse vederfaren dette Hus, efterdi ogsaa han er en Abrahams Søn:

13.

10. Thi Menneskens Søn er kommen for at søge og frelse det Fortaakte.

Matt. 9, 13. Luk. 5, 32.

11. Men da de hørte dette, blev han ved og sagde en Lignelse, fordi han var nær Jerusalem, og de mente, at Guds Rige straks skulde aabnbares.

12. Han sagde da: En høibaaren Mand drog til et Land langt borte for at tage et Rige i Besiddelse og saa komme igjen.

Matt. 25, 14 fg.

13. Men han kaldte ti af sine Tje-

ner og gav dem ti Pund og sagde til dem: Kjøbalaar, indtil jeg kommer!

14. Men hans Borgere hadede ham og skikkede Sendebud efter ham og lode sige: Vi ville ikke, at denne skal regjere over os. Pa. 2, 3.

15. Og det begav sig, da han kom igjen, efterat han havde taget Riget i Besiddelse, sagde han, at hine Tjenere, hvem han havde givet Pengene, skulde kaldes til ham, forat han kunde faa vide, hvad hver havde vandt.

16. Da kom den første og sagde: Herre! Dit Pund har forhvervet ti Pund.

17. Og han sagde til ham: Vel, du gode Tjener! Efterdi du har været tro i det Mindste, skal du have Magt over ti Stæder. 16. 10.

18. Og den anden kom og sagde: Herre! Dit Pund har indbragt fem Pund.

19. Men ogsaa til denne sagde han: Og du skal være over fem Stæder.

20. Og en anden kom og sagde: Herre! Se, her er dit Pund, som jeg har havt liggende i en Klud.

21. Thi jeg frygtede for dig, fordi du er et strengt Menneske; du tager det, du ikke lagde, og høster det, du ikke saae.

22. Men han sagde til ham: Efter din egen Mund dømmer jeg dig, du onde Tjener! Du vidste, at jeg er et strengt Menneske, som tager det, jeg ikke lagde, og høster det, jeg ikke saae; 3 Sam. 1, 16.

23. Hvorfor gav du da ikke mine Penge til en Vekselerer? Og naar jeg var kommen, havde jeg indkrævet dem med Rente.

24. Og han sagde til dem, som stode hos: Tager det Pund fra ham og giver det til den, som har de ti Pund!

25. (Og de sagde til ham: Herre, han har ti Pund).

26. Thi jeg siger eder, at hver den, som har, ham skal gives, men den, som ikke har, ham skal endog det, han har fratages. Matt. 13, 12.

27. Men fører hid hine mine Fiender, som ikke vilde, at jeg skulde regjere over dem, og slaar dem ihjel for mine Øine!

28. Og da han havde sagt dette, drog han frem og reiste op til Jeru salem.

29. Og det begav sig, da han kom nær til Betfage og Betania, til det

Bjerg, som kaldes Oljebjerget, sendte han to af sine Disciple og sagde:

Matt. 21, 1 fg. Mark. 11, 1 fg.

Joh. 13, 14 fg.

30. Gaar hen til den By, som ligger for eder! Naar I komme derind, skulde I finde et Føl bundet, paa hvilket endnu aldrig noget Menneske har siddet; løser det og fører det hid!

31. Og dersom Nogen spørger eder: Hvi løse I det? da siger saaledes til ham: Herren har det behov!

32. Men de Udsendte gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem.

33. Men da de løste Føllet, sagde dets Herrer til dem: Hvi løse I Føllet?

34. Men de sagde: Herren har det behov.

35. Og de førte det til Jesus og kastede sine Klæder paa Føllet og satte Jesus derpaa.

36. Men da han drog frem, bredte de sine Klæder paa Væien.

37. Men da han kom nær hen til Nedgangen af Oljebjerget, begyndte hans Disciples hele Hob gladelig at love Gud med høj Røst for alle de kraftige Gjerninger, de havde seet, og sagde:

38. Velsignet være den Konge, som kommer i Herrens Navn! Fred i Himmelen, og Ære i det Høieste!

Ps. 118, 26. Luk. 2, 14. Ef. 3, 14.

39. Og nogle af Farisæerne af Skaren sagde til ham: Mester, irettesæt dine Disciple!

40. Men han svarede og sagde til dem: Jeg siger eder, at dersom disse taug, da skulde Stenene raabe.

Hab. 2, 11.

41. Og da han kom nær til og saa Staden, græd han over den og sagde:

42. Dersom du dog vidste, endog paa denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øine! 5 Mos. 32, 29.

43. Thi de Dage skulde komme over dig, da dine Fiender skulde kaste en Vold op omkring dig og beleire dig rundt omkring og trænge dig alle vegne, Ez. 41, 22; 23, 24.

44. og de skulde aldeles ødelægge dig og dine Børn i dig og ikke lade Sten paa Sten i dig, fordi du ikke kjendte din Besørgelses Tid.

1 Kong. 9, 7. Mika 3, 12.

Matt. 24, 2. Mark. 13, 2. Luk. 21, 6.

45. Og han gik ind i Templet og

begyndte at uddrive dem, som der solgte og købte, Matt. 21, 12, 13.

Mark. 11, 15-17. Joh. 8, 14 fg.

46. Og han sagde til dem: Der er skrevet: Mit Hus er et Bedehus. Men I have gjort det til en Røverkule.

1 Kong. 8, 29. Jer. 7, 11.

47. Og han lærte daglig i Templet. Men Ypperstepresterne og de Skriftlærde og de Øverste for Folket søgte at ombringe ham.

Mark. 11, 18. Joh. 7, 19; 8, 37.

48. Og de fandt ikke, hvad de skulde gjøre; thi alt Folket hang ved ham og hørte ham. Ap. G. 4, 21.

20. KAPITEL.

Jesus vil ikke sige, af hvad Magt han gjør sine Gjerninger, 1-3; fremsætter Lignelsen om Vingaardsmændene, 9-19. taler om Skattens Mynt, 20-26, om Opstandelsen, 27-40, om Messias, 41-44; om de Skriftlærdes Hyklert, 45-47.

OG det begav sig en af de Dage, da han lærte Folket i Templet og prædikede Evangeliet, kom Ypperstepresterne og de Skriftlærde tilligemed de Ældste,

Matt. 21, 23 fg. Mark. 11, 27 fg.

2. og de talte til ham og sagde: Sig os, af hvad Magt gjør du dette, eller hvo er den, som har givet dig denne Magt? Ap. G. 4, 7.

3. Men han svarede og sagde til dem: Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting; siger mig:

4. Johannes's Daab, var den af Himmelen eller af Mennesker?

5. Men de tænkte ved sig selv og sagde: Sige vi: Af Himmelen, da siger han: Hvorfor troede I ham da ikke?

6. Men sige vi: Af Mennesker, da stener alt Folket os; thi det er fast i den Mening, at Johannes var en Profet. Matt. 14, 5. Mark. 6, 20.

7. Og de svarede, at de ikke vidste, hvorfra den var.

8. Og Jesus sagde til dem: Saa siger heller ikke jeg eder, af hvad Magt jeg gjør dette.

9. Men han begyndte at sige til Folket denne Lignelse: Et Menneske plantede en Vingaard og leiede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands en lang Tid.

Es. 5, 1 fg. Jer. 2, 21; 12, 10.

Matt. 21, 33 fg. Mark. 12, 1 fg.

10. Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingaardsmændene, forat de skulde give ham af Vingaardens

Frugt; men Vingaardsmændene sloge ham og lode ham gaa tomhændet bort.

11. Og han blev ved og sendte en anden Tjener; men de sloge ogsaa denne og forhaaned ham og lode ham gaa tomhændet bort.

12. Og han blev ved og sendte en tredje; men de saarede ogsaa denne og stødte ham ud.

13. Men Vingaardens Herre sagde: Hvad skal jeg gjøre? Jeg vil sende min Søn, den Elskede; maaske de, naar de se ham, ville undse sig.

14. Men da Vingaardsmændene saa ham, tænkte de ved sig selv og sagde: Denne er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel, forat Arven maa blive vor! Ps. 2, 8. Hebr. 1, 2.

Matt. 26, 4; 27, 1. Joh. 11, 53.

15. Og de kastede ham ud af Vingaarden og sloge ham ihjel. Hvad skal da Vingaardens Herre gjøre ved dem?

16. Han skal komme og ødelægge disse Vingaardsmænd og leie Vingaarden ud til andre. Men da de hørte det, sagde de: Det ske aldrig!

17. Men han saa paa dem og sagde: Hvad er da dette, som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene forskjøde, den er blevev til en Hovedhjørnesten?

Ps. 118, 22. Es. 8, 14. 15; 28. 16.

18. Hver den, som falder paa denne Sten, skal sønderstødes; men den, paa hvem den falder, ham skal den sønderkuuse. Dan. 2, 34, 44.

19. Og Ypperstepresterne og de Skriftlærde søgte at lægge Haand paa ham i den samme Time, men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse mod dem. 19, 48.

20. Og de toge Vare paa ham og udsendte Lurere, der anstillede sig, som om de vare retfærdige, forat de kunde fange ham i hans Tale, saa de kunde overgive ham til Øvrigheden og Landshøvdingens Magt.

Matt. 22, 15 fg. Mark. 12, 13 fg.

21. Og de spurgte ham og sagde: Mester! Vi vide, at du taler og lærer ret og ikke anser nogen Person, men lærer Guds Vej i Sandhed.

22. Er det os tilladt at give Keiseren Skat, eller ikke?

23. Men da han mærkede deres Træskhed, sagde han til dem: Hvi friste I mig?

24. Viser mig en Penning! Hvis

Billede og Overskrift har den? Men de svarede og sagde: Keiserens.

25. Men han sagde til dem: Giver da Keiseren, hvad Keiserens er, og Gud, hvad Guds er!

Matt. 17, 27. Rom. 13, 7.

26. Og de kunde ikke fange ham i hans Ord i Folkets Paahør; og de forundrede sig over hans Svar og taug.

27. Men nogle af Sadducæerne, som negtede, at der er nogen Opstandelse, kom til ham og spurgte ham og sagde:

Matt. 23, 23 fg. Mark. 12, 18 fg. Ap. G. 23, 8.

28. Mester! Moses har foreskrevet os, at dersom Nogens Broder, som har en Hustru, dør, og han dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og opreise sin Broder Afkom.

5 Mos. 25, 5.

29. Nu var der syv Brødre; og den første tog en Hustru og døde barnløs.

30. Og den anden tog Hustruen; ogsaa han døde barnløs.

31. Og den tredje tog hende, og saaledes alle Syv; de efterlodte ikke Børn og døde.

32. Men sidst af dem alle døde ogsaa Kvinden.

33. I Opstandelsen altsaa, hvis Hustru af dem skal hun da være? Thi de Syv have havt hende til Hustru.

34. Og Jesus svarede og sagde til dem: Denne Verdens Børn tage tilægte og bortgiftes;

35. men de, som agtes værdige til at faa Del i hin Verden og i Opstandelsen fra de Døde, tage hverken tilægte eller bortgiftes;

36. thi de kunne ikke mere dø; thi de ere Engle lige og ere Guds Børn, idet de ere Opstandelsens Børn.

1 Joh. 3, 3.

37. Men at de Døde opreises, har ogsaa Moses givet tilkjende paa det Sted om Tornebusken, der han kaldte Herren Abrahams Gud og Isaaks Gud og Jakobs Gud.

2 Mos. 3, 6. Hebr. 11, 16.

38. Men han er ikke Dødes Gud, men Levendes; thi alle leve de for ham.

39. Men nogle af de Skriftlærde svarede og sagde: Mester, du talte vel.

40. Men de turde ikke mere spørge ham om Noget.

41. Men han sagde til dem: Hvor-

1640

ledes siger man, at Christus er Davids Søn? Matt. 22, 41 fg. Mark. 12, 36 fg.

42. Og David selv siger i Psalmernes Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min høire Haand, Ps. 110, 1. Ap. G. 2, 34. 1 Kor. 15, 26. Hebr. 1, 13; 10, 13.

43. indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Skammel!

44. Altsaa kaldte David ham Herre; hvorledes er han da hans Søn? 45. Men i alt Folkets Paahør sagde han til sine Disciple:

46. Vogter eder for de Skriftlærde, som gjerne ville gaa i lange Klæder og gjerne ville hilses paa Torvene og have de første Pladse i Synagogerne og sidde øverst tilbords ved Maaltiderne,

Matt. 23, 5 fg. Mark. 12, 38 fg. Luk. 11, 43.

47. de, som opøde Eukers Huse og for et Syns Skyld bede længe! Disse skulle faa des større Straf.

31. KAPITEL.

Jesus taler om den fattige Enkes Gave, 1-4; om Templets og Jerusalems Ødelæggelse, 5-24; om Verdens Ende, 25-36; lærer daglig i Templet, 37. 38.

MEN idet han saa op, blev han de Rige var, som lagde sine Gaver i Tempelkisten.

Mark. 12, 41 fg. 2 Kong. 12, 9.

2. Men han saa ogsaa en fattig Enke, som lagde to Skjerve deri.

3. Og han sagde: Sandelig siger jeg eder, at denne fattige Enke har lagt Mere, end Alle. 2 Kor. 8, 12.

4. Thi alle disse lagde af sin Overflod til Gaver for Gud; men denne lagde af sin Fattigdom hele den Rien- dom, hun havde.

5. Og da Nogle sagde om Templet, at det var prydet med dellige Stene og Klenodier, sagde han:

Matt. 24, 1 fg. Mark. 13, 1 fg.

6. Hvad angaar disse Ting, som I se, da skulle de Dage komme, i hvilke der ikke skal lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes. 19, 44.

7. Da spurgte de ham og sagde: Mester! Naar skal da dette ske, og hvad er Tegnet paa, naar det skal ske?

8. Men han sagde: Ser til, at I ikke blive forførte! Thi Mangeskulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Kristus, o; Tiden er kommen nær. Gaar derfor ikke efter dem!

2 Tess. 2, 3. 1 Joh. 4, 1.

9. Men naar i høre om Krige og

Oprør, da forfærdes ikke! Thi dette bør først ske; men Enden er ikke straks.

10. Da sagde han til dem: Folk skal reise sig mod Folk, og Rige mod Rige.

11. Og der skal blive store Jordskjælv her og der og Hunger og Pest, og der skal ske skrækkelige Ting og store Tegn fra Himmelen.

12. Men før alt dette skulle de lægge Haand paa eder og forfølge eder og overgive eder til Synagoger og Fængsler og føre eder for Konger og Fyrster for mit Navns Skyld.

Matt. 10, 17 fg. Joh. 16, 2. Ap. G. 4, 3; 5, 18; 16, 24; 22, 4; 24, 23.

13. Men det skal vederfares eder til et Vidnesbyrd.

14. Lægger eder da paa Hjerte, at I ikke forud betænke, hvorledes I skulle forsvare eder! 12, 11. 12.

15. Thi jeg vil give eder Mund og Visdom, som alle eders Modstandere ikke skulle kunne modsige eller modstaa.

2 Mos. 4, 12. Es. 54, 17. Ap. G. 6, 10.

16. Men I skulle forraades endog af Forældre og Brødre og Frønder og Venner, som alle eders Nogle af eder ihjel. Ap. G. 7, 59; 12, 2.

17. og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld;

18. og ikke et Haar af eders Hoved skal fortabes.

Matt. 10, 30. Luk. 12, 7.

19. Bevarer eders Sjæle ved eders Taalmodighed! Aab. 2, 10.

20. Men naar I se Jerusalem belejret rundt omkring af Krigshære, da vider, at dets Ødelæggelse er kommen nær! Dan. 9, 26.

21. Da flyt til Bjergene de, som ere i Judæa, og de, som ere midt i Staden, vige ud derfra, og de, som ere paa Landet, komme ikke ind i den!

22. Thi disse ere Hevns Dage, for at Alt, hvad skrevet er, skal fuldkommes.

23. Men ve de Frugtsommelige og dem, som give Die i de Dage! Thi der skal være stor Nød paa Jorden og Vrede over dette Folk.

24. Og de skulle falde for Sverdetes Eg og føres fangne til alle Hedningerne, og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes.

Rom. 11, 25.

25. Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden

skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse,

Es. 13, 10.

Es. 32, 7. Joel 3, 4. 20. Matt. 24, 29 fg. Mark. 13, 24 fg. 2 Pet. 3, 10. 12. Aab. 6, 12.

26. medens Menneskene formægtes af Frygt og af Forventning om de Ting, som skulle komme over Jorderige; thi Himmelsens Kræfter skulle røres.

27. Og da skulle de se Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. Dan. 7, 13. Matt. 16, 27;

24, 30; 25, 3; 26, 64. Ap. G. 1, 11.

2 Tess. 1, 10. Aab. 1, 7.

28. Men naar disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til! Rom. 8, 21, 23.

29. Og han sagde dem en Lignelse: Ser Figentræet og alle Træer!

30. Naar de allerede springe ud, og I se det, da vide I af eder selv, at Sommeren allerede er nær.

31. Ligesaa og I, naar I se disse Ting at ske, da vider, at Guds Rige er nær!

32. Sandelig siger jeg eder: Denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend det sker altsammen.

33. Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. Ps. 102, 27.

Es. 51, 6. 2 Pet. 3, 7, 10. Hebr. 1, 11.

Matt. 5, 18. Luk. 16, 17. 1 Pet. 1, 25.

34. Men vogter ede selv, at ikke eders Hjerter besværes med Fraadseri og Drukkenskab og med Sorg for Næring, og hin Dag kommer uforvarende over eder! Rom. 13, 13.

Ef. 5, 18. 1 Tess. 5, 6. 1 Pet. 4, 7.

35. Thi som en Snare skal den komme over alle dem, som bo paa hele Jordens Kreds.

1 Tess. 5, 2. 2 Pet. 3, 10. Aab. 3, 3; 16, 15.

36. Derfor vaager til enhver Tid og beder, at I maa agtes værdige til at undfly alle disse Ting, som skulle ske, og blive bestaaende for Menneskens Søn! 12, 40; 18, 1. 2 Pet. 3, 11.

37. Men han lærte om Dagene i Templet, men om Nætterne gik han ud og blev Natten over paa det Bjerg, som kaldes Oljebjerget. Joh. 8, 1.

38. Og alt Folket kom aarle til ham i Templet for at høre ham.

22. KAPITEL.

Jederne raadslaa om at dræbe Jesus, 1-2; Judas vil forraade ham, 3-6; Discipulene berede Paaske 7-13; Jesus æder Paaske-

lammet, indstifter Allerens Sakrament, 14-20; taler om sin Forraader, 21-23; formaner til Ydmyghed, 24-27; træster Discipulens, 28-30; forkynder Peters Fald, 31-34; taler om de tilstundende Fristelser, 35-38; lider i Urtegaarden, 39-40; forraades, 41-45; læger Malkus's Øre, 46-51; trettesætter sine Fjender, 52-53; fornegtes af Peter, 54-62; spottes og slaas, 63-65; bekjender, at han er Kristus, 66-71.

MEN de usyrede Brøds Høitid, som kaldes Paaske, var nær.

2 Mos. 12, 15. Matt. 26, 2 fg. Mark. 14, 1, 2.

2. Og Ypperstepresterne og de Skriftlærde søgte, hvorledes de kunde ihjelslaa ham; thi de frygtede for Folket. Joh. 11, 47. Ap. G. 4, 27. Luk. 20, 19.

3. Men Satan gik ind i Judas, som kaldes Iskariot, en af de Tolv.

Matt. 26, 14-16. Mark. 14, 10, 11. Joh. 13, 2, 27.

4. Og han gik hen og talte med Ypperstepresterne og Høvedsmændene om, hvorledes han vilde forraade ham til dem.

5. Og de bleve glade og lovede at give ham Penge.

6. Og han lovede det og søgte bellig Tid til at forraade ham til dem uden Opløb.

7. Men de usyrede Brøds Dag kom, paa hvilken man skulde s agte Paaskelammet.

Matt. 26, 17 fg. Mark. 14, 12 fg.

8. Og han sendte Peter og Johannes og sagde: Gaar hen og bereder os Paaskelammet, forat vi kunne s æde det!

9. Men de sagde til ham: Hvor vil du, at vi skulle berede det?

10. Men han sagde til dem: Se, naar I komme ind i Staden, skal et Menneske møde eder, som bærer en Vandkrukke; følger ham ind i Huset, hvor han gaar ind,

11. og siger til Husbonden i Huset: Mesteren lader dig sige: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan s æde Paaskelammet med mine Disciple?

12. Og han skal vise eder en stor Sal, som er opdækket; bereder det der!

13. Men de gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet. 19, 32.

14. Og da Timen kom, satte han sig ned, og de tolv Apostler med ham.

Mark. 14, 17, 18, 23 fg. Joh. 13, 2 fg.

15. Og han sagde til dem: Jeg har hjertelig længtes efter at s æde dette

Paaskelam med eder, førend jeg l ider.

16. Thi jeg siger eder, at jeg ingenlunde mere skal s æde deraf, indtil det bliver fuldkommet i Guds Rige.

17. Og han tog Kalken, takkede og sagde: Tager dette og deler det mellem eder!

18. Thi jeg siger eder, at jeg ikke skal drikke af Vinttræets Frugt, indtil Guds Rige kommer.

19. Og han tog Brødet, takkede og brød det og gav dem og sagde: Dette er mit Legeme, som gives for eder; gjører dette til min Ihukommelse! 1 Kor. 11, 23 fg.

20. Ligesaa tog han og Kalken, efterat de havde holdt Nadverd, og sagde: Denne Kalk er den nye Pakt i mit Blod, som udgydes for eder.

2 Mos. 24, 8.

21. Dog se, hans Haand, som forraader mig, er over Bordet med mig.

Matt. 26, 21 fg. Mark. 14, 18 fg.

Joh. 13, 18. Ps. 41, 19.

22. Og Menneskens Søn gaar vel hen, som det er beskikket; dog ve det Menneske, ved hvem han bliver forraadt! Ap. G. 1, 16; 2, 23.

23. Og de begyndte at spørge hverandre om, hvem af dem det vet var, som skulde gjøre dette.

24. Men der blev ogsaa en Trætte blandt dem om, hvem af dem der skulde holdes for at være den Største. 9, 46.

25. Men han sagde til dem: Folkenes Konger herske over dem, og de, som have Magt over dem, kaldes naadige Herrer.

Matt. 20, 26 fg. Mark. 10, 42 fg.

26. Men I ikke saaledes; men den Største blandt eder skal være som den Yngste, og den Øverste som den, der tjener. 1 Pet. 5, 3, 5, 6.

27. Thi hvem er størst, den, som sidder tilbords, eller den, som tjener? Mon ikke den, som sidder tilbords? Men jeg er midt iblandt eder som den, der tjener.

Joh. 13, 1-20. Fil. 2, 7.

28. Men I ers de, som ers blevne bestandige hos mig i mine Fristelser. 1 Pet. 4, 13.

29. Og jeg beskikker eder Riget, ligesom min Fader beskikkede mig det. 12, 32.

30. forat I skulle s æde og drikke ved mit Bord i mit Rige og sidde paa Troner og dømme de tolv Israels Stammer. Matt. 2, 11; 19, 28. Aab. 3, 21.

31. Men Herren sagde: Simon! Simon! Se, Satan begjærede eder for at sigte eder som Hvede. 1 Pet. 5, 8.

32. Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal afslæ; og naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!
Joh. 17, 6 fg.

33. Men han sagde til ham: Herra! Jeg er beredt til at gaa med dig baa-de i Fængsel og i Døden.

34. Men han sagde: Peter! Jeg siger dig: Hanen skal ikke gale idag, førend du tre Gange har negtet, at du kjender mig.

Matt. 26, 34. Mark. 14, 30. Joh. 13, 38.

35. Og han sagde til dem: Da jeg udsendte eder uden Pung og Taske og Sko, fattedes eder da Noget? Men de sagde: Intet. Matt. 10, 9. 10.

Mark. 6, 8. Luk. 9, 3; 10, 4. Pa. 23, 1.

36. Han sagde da til dem: Men nu, hvo der har en Pung, tage den, ligesaa og en Taske, og hvo der Intet har, sælge sit Klædebon og købe et Sverd!

37. Thi jeg siger eder: Ogsaa dette bør endnu fuldkommes paa mig, som skrevet er: Han er regnet blandt Overtrædere. Thi de Ting, som ere skrevne om mig, gaa i Opfyldelse.

Es. 53, 12. Mark. 15, 28.

38. Men de sagde: Herra! Se, her er to Sverd. Men han sagde til dem: Det er nok.

39. Og han gik ud og gik efter Sædvane til Oljebjerget; men ogsaa hans Disciple fulgte ham.

Matt. 26, 36 fg. Mark. 14, 32 fg. Joh. 18, 1.

40. Men da han kom til Stedet, sagde han til dem: Beder, at I ikke skulle komme i Fristelse!

41. Og han sled sig fra dem saa langt som et Stenkast og faldt paa Knæ, bad og sagde:

42. Fader! Vil du tage denne Kalk fra mig, — dog ske ikke min Vilje, men din! Joh. 6, 38; 13, 27. Hebr. 5, 7.

43. Men en Engel af Himmelen aabenbaredes for ham og styrkede ham.

44. Og da han stred hart med Dødsangest, bad han beftigere; men hans Sved blev som Blodsdraaber, der faldt ned paa Jorden.

45. Og da han var staaet op fra Bønnen og kom til sine Disciple, fandt han dem sovende af Bedrøvelse.

46. Og han sagde til dem: Hvi sove I? Staar op og beder, at I ikke skulle komme i Fristelse!

47. Men da han endnu talte, se, da kom en Skare, og en af de Tolv, som kaldtes Judas, gik foran dem og nærmede sig til Jesus for at kysse ham.

Matt. 26, 47 fg. Mark. 14, 43 fg. Joh. 18, 3 fg.

48. Men Jesus sagde til ham: Judas! Forraader du Menneskens Søn med et Kys?

49. Men da de, som vare omkring ham, saa, hvad der vilde ske, sagde de til ham: Herra! Skulle vi slaa til med Sverd?

50. Og en af dem slog Yppersteprestens Tjener og hug hans høire Øre af.

Matt. 26, 51 fg.

Mark. 14, 47. Joh. 18, 10. 11.

51. Men Jesus svarede og sagde: Lader dem kun gaa saa vidt! Og han rørte ved hans Øre og lægte ham.

52. Men Jesus sagde til Ypperstepresterne og Hovedsmændene for Templet og de Ældste, som vare komne til ham: I ere udgangne, som til en Røver, med Sverd og Stænger.

Matt. 26, 55. 56. Mark. 14, 48. 49.

53. Da jeg var daglig hos eder i Templet, udtrakke I ikke eders Hænder mod mig; men dette er eders Time og Mørkets Magt.

54. Men da de havde grebet ham, førte de ham bort og bragte ham ind i Yppersteprestens Hus; men Peter fulgte langt bag efter.

Matt. 26, 57. 58.

Mark. 14, 53. Joh. 18, 13 fg.

55. Men da de havde tændt en Ild midt i Gaarden og sat sig der sammen, sad Peter midt iblandt dem.

Matt. 26, 59 fg. Mark. 14, 54. 66 fg.

56. Men en Pige saa ham sidde ved Ilden og stirrede paa ham og sagde: Denne var ogsaa med ham.

57. Men han fornegtede ham og sagde: Kvinde! Jeg kjender ham ikke.

58. Og lidt derefter saa en Anden ham og sagde: Du er ogsaa En af dem. Men Peter sagde: Menneske! Jeg er ikke.

59. Og heved en Time derefter stadfæstede en Anden det og sagde: I Sandhed, denne var ogsaa med ham; thi han er og en Galilæer.

60. Men Peter sagde: Menneske! Jeg ved ikke, hvad du siger. Og straks, da han endnu talte, gol Hanen.

61. Og Herren vendte sig og saa paa Peter; og Peter kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han havde sagt til ham: Førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange. V. 34.

62. Og Peter gik udenfor og græd bitterlig.

63. Og de Mænd, som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham. Job 16, 19. Es. 50, 6. Matt. 26, 67. Joh. 18, 22.

64. Og de kastede et Klæde over ham og sloge ham i Ansigtet og spurgte ham og sagde: Spaa! Hvo er den, som slog dig?

65. Og mange andre Bespottelser sagde de mod ham.

66. Og da det blev Dag, forsamlede sig Folkets Ældste, Ypperstepresterne og de Skriftlærde, og de førte ham frem for sit Raad

Ps. 2, 2. Matt. 26, 59 fg. 27, 1.

Mark. 14, 55 fg. 15. 1. Joh. 18, 24.

67. og sagde: Er du Kristus? Sig os det! Men han sagde til dem: Om jeg siger eder det, tro I det ikke;

68. men om jeg og spørger, ville I ikke svare mig eller lade mig løse.

69. Fra nu af skal Menneskens Søn sidde hos Guds Krafts højre Haand.

21, 27.

70. Men de sagde alle: Er du da Guds Søn? Men han sagde til dem: I sigte det; thi jeg er det.

71. Men de sagde: Hvad have vi længer Vidnesbyrd behov? Thi vi have selv hørt det af hans Mund.

23. KAPITEL.

Pilatus dømmer Jesus at være uskyldig, 1-6; sender ham til Herodes, 5-12; lader Barabbas løs og fordømmer Jesus, 13-25; Simon bærer hans Kors, 26; Jesus byder Jerusalemets Drete at græde over sig selv, 27-31; han korstafes mellem to Rovere, beder for sine Fiender, 32-34; spottes, 35-37; Overskriften skrives, 38; Røveren omvendes, 39-43; Solen formerkes, 44. 45; Jesus dør; Hovedemanden tror, 46-48; Kvinderne se til; Josef forder hans Legeme, 49-56.

OG den hele Hob af dem stod op og førte ham for Pilatus.

Matt. 27, 2. Mark. 15, 1. Joh. 18, 28 fg.

2. Men de begyndte at anklage ham og sagde: Vi have fundet, at denne forvender Folket og forbyder at give Keiseren Skat og siger sig selv at være Kristus, en Konge.

Matt. 17, 25 fg. 23, 21.

Luk. 20, 25. Ap. G. 17, 7. Rom. 13, 7.

3. Men Pilatus spurgte ham og sagde: Er du Jødernes Konge? Men han svarede ham og sagde: Du siger det.

Matt. 27, 11 fg. Mark. 15, 2 fg. 1 Tim. 6, 13.

4. Men Pilatus sagde til Ypperste-

presterne og Folket: Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske.

5. Men de holdt ved og sagde: Han oprører Folket, idet han lærer over hele Judsæa fra Galilæa af, hvor han begyndte, og lige hertil.

6. Men da Pilatus hørte Galilæa nævne, spurgte han, om det Menneske var en Galilæer.

7. Og da han fik at vide, at han hørte under Herodes's Herredømme, sendte han ham til Herodes, som ogsæa var i Jerusalem i de samme Dage.

3, 1.

8. Men da Herodes saa Jesus, blev han meget glad; thi han havde længe gjerne villet se ham, fordi han havde hørt Meget om ham og haabede at faa se et Tegn af ham.

9, 9.

9. Og han spurgte ham med mange Ord; men han svarede ham Intet.

10. Men Ypperstepresterne og de Skriftlærde stode og anklagede ham heftig.

11. Men da Herodes med sine Krigsfolk havde forhaanet og spottet ham, kastede han et skinnende Klædebon om ham og sendte ham tilbage til Pilatus.

12. Paa den Dag bleve Pilatus og Herodes Venner med hinanden; thi de vare før hinandens Fiender.

Ap. G. 4, 27.

13. Men Pilatus sammenkaldte Ypperstepresterne og de Øverste og Folket

14. og sagde til dem: I have ført dette Menneske til mig som den, der afvender Folket; og se, jeg har forhørt ham i eders Nærværelse og finder ingen Skyld hos dette Menneske i det, I anklage ham for.

Matt. 27, 15 fg. Mark. 15, 6 fg.

Joh. 18, 28 fg. 19, 1 fg.

15. Men heller ikke Herodes; thi jeg sendte eder til ham, og se, der er Intet gjort af ham, som fortjener Døden.

16. Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.

17. Men han maatte give dem En løs paa Høitiden.

18. Og de raabte alle som Een og sagde: Tag denne bort, men giv os Barabbas løs!

Ap. G. 3, 14.

19. Denne var kastet i Fængsel for et Oprør, som var skeet i Staden, og for et Mord.

20. Pilatus talte da atter til dem, da han vilde lade Jesus løs.

21. Men de raabte til ham og sagde: Korsfæst, korsfæst ham!

22. Men han sagde tredje Gang til dem: Hvad Ondt har da denne gjort? Jeg finder ingen Dødskyld hos ham; derfor vil jeg revse ham og lade ham løs.

23. Men de trængte paa med stort Skrig og begjærede, at han skulde korsfæstes; og deres og Ypperstepresternes Skrig fik Overhaand.

24. Og Pilatus dømte, at det, de begjærede, skulde ske.

25. Men han gav dem den løs, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord, den, de begjærede; men Jesus overgav han til deres Vilje.

26. Og da de førte ham bort, toge de fat paa en Simon af Cyrene, som kom fra Marken, og lagde Kurset paa ham, forat han skulde bære det efter Jesus. Matt. 27, 32. Mark. 15, 21.

27. Men der fulgte ham en stor Hob af Folket og af Kvinder, som baade vejlagede og græd over ham.

28. Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: I Jerusalems Døtre! Græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Børn!

29. Thi se, de Dage komme, i hvilke man skal sige: Salige ere de Ufrugtsommelige og de Liv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke gavede. Es. 54, 1. Matt. 24, 19.

30. Da skulde de begynde at sige til Bjergene: Faldet over os! og til Høiene: Skjuler os!

Es. 2, 19. Haa. 10, 8. Aab. 6, 16; 9, 6.

31. Thi gjør man dette med det grønne Træ, hvad vil da ske med det tørre? Jer. 25, 19. 1 Pet. 4, 17.

32. Men der blev og to Andre, Misdædere, førte hen med ham for at henrettes. Fs. 53, 12. Joh. 19, 17. 18.

33. Og da de vare komne til det Sted, som kaldes Hovedpandested, korsfæstede de ham der og Misdæderne, den ene ved den højre, men den anden ved den venstre Side.

Matt. 27, 33. 38. Mark. 15, 22. 27.

34. Men Jesus sagde: Fader, forlad dem! Thi de vide ikke, hvad de gjøre. Men de delte hans Klæder og kastede Lod om dem. Fs. 53, 12.

Matt. 5, 44. Ap. G. 7, 60. 1 Kor. 4, 12. Ap. G. 3, 17. Ps. 22, 19. Matt. 27, 35.

Mark. 15, 24. Joh. 19, 23, 24.

35. Og Folket stod og saa til. Men ogsaa de Øverste spottede ham tilligemed dem og sagde: Han har frelst

Andre; han frelse sig selv, dersom han er Christus, den Guds Udvalgte!

Matt. 27, 39 fg. Mark. 15, 29 fg.

36. Men ogsaa Stridsmændene spottede ham, idet de traadte til og rakte ham Eddike og sagde:

37. Dersom du er Jødernes Konge, da frels dig selv!

38. Men der var ogsaa skrevet en Overskrift over ham paa Græsk og Latin og Hebraisk: Denne er Jødernes Konge.

Matt. 27, 37. Mark. 15, 26. Joh. 19, 19-22.

39. Men en af de Misdædere, som vare ophængte, spottede ham og sagde: Er du Christus, da frels dig selv og os!

40. Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde: Frygter du ei heller for Gud, da du dog er under den samme Dom?

41. Og vi vel medrette; thi vi faa det, vore Gjerninger have forskyldt; men denne gjorde intet Uskikkeligt.

42. Og han sagde til Jesus: Herre, kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige!

43. Og Jesus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig: Idag skal du være med mig i Paradis. Aab. 2, 7.

44. Men det var ved den sjette Time, og der blev et Mørke over den hele Jord indtil den niende Time.

Matt. 27, 45. 51. Mark. 15, 33. 38.

45. Og Solen blev formørket, og Forhænget i Templet splittedes midt ad.

46. Og Jesus raabte med høj Røst og sagde: Fader! Jeg vil befale min Aand i dine Hænder. Og da han sagde dette, udgav han sin Aand.

Ps. 31, 6.

Matt. 27, 50. Mark. 15, 37. Ap. G. 7, 59. 60.

47. Men da Hovedsmanden saa det, som skede, prisede han Gud og sagde: I Sandhed, dette Menneske var retfærdigt.

Matt. 27, 54. Mark. 15, 39.

48. Og da alle de Folk, som vare komne sammen til dette Syn, saa de Ting, som skede, sloge de sig for sit Bryst og vendte tilbage.

49. Men alle hans Kjænder stode langt borte, saa og de Kvinder, som havde fulgt med ham fra Galilæa, og saa dette.

Matt. 27, 56 fg. Mark. 15, 40 fg.

50. Og se, en Mand ved Navn Josef, som var Raadmand, en god og retfærdig Mand, Joh. 19, 38 fg.

51. som ikke havde samtykket i

deres Raad og Gjærning, fra Jødernes Stad Arimatæa, og som ogsaa selv ventede Guds Rige, 2, 25, 38.

52. han gik til Pilatus og begjærede Jesu Legeme.

53. Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde og lagde det i en Grav, som var hugget i en Klippe, hvor endnu ikke Nogen var lagt.

54. Og det var Beredelsens Dag, og Sabbaten var forhaanden.

55. Men og Kvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og saa Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt. 3, 2, 3.

56. Men de vendte tilbage og beredte vellugtende Urter og Salver, og Sabbaten over holdt de sig stille efter Løven. 2 Mos. 30, 10.

24. KAPITEL.

Engle forkynde Kvinderne Jesu Opstandelse, 1-11; Peter betragter Graven, 12; Jesus aabenbares for de To, som gik til Emma'us, 13-35; for Apostlerne, 36-49; farer op til Himmelen, 50-53.

MEN paa den første Dag i Ugen meget aarle kom de til Graven og bare vellugtende Urter, som de havde beredt, og Nogle gik med dem.

Matt. 28, 1 fg.

Mark. 16, 1 fg. Joh. 20, 1 fg.

2. Men de fandt Stenen afveltet fra Graven.

3. Og de gik ind og fandt ikke den Herres Jesu Legeme.

4. Og det skede, da de vare tvivlraadige derover, se, da stode to Mænd hos dem i skinnende Klæder.

Ap. G. 1, 10 fg.

5. Men da de bleve bange og bøiede Ansigtet til Jorden, sagde de til dem: Hvi lede I efter den Levende blandt de Døde?

6. Han er ikke her, men han er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til eder, da han endnu var i Galilæa, og sagde:

Matt. 16, 21; 17, 22, 23; 20, 18 fg.

Mark. 8, 31; 9, 30, 31.

7. Det bør Menneskens Søn at overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes og opstaa tredje Dag!

8. Og de kom hans Ord i Hu.

Joh. 2, 22.

9. Og de gik fra Graven igjen og kundgjorde alle disse Ting for de Elleve og for alle de Andre.

10. Men det var Maria Magdalena og Johanna og Maria, Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem, som sagde Apostlerne disse Ting. 3, 3, 2.

1046

11. Og deres Ord syntes dem som en løst Tale, og de troede dem ikke.

12. Men Peter stod op og løb til Graven; og da han kigede derind, saa han Linklæderne liggende alene, og han gik bort og forundrede sig ved sig selv over det, som var skeet.

13. Og se, To af dem gik den samme Dag til en By, som var seksti Stadier* fra Jerusalem, hvis Navn var Emma'us. * omtrent en norsk Mil.

14. Og de talte med hinanden om alle disse Ting, som vare skeede.

15. Og det begav sig, da de talte sammen og spurgte hinanden, kom og Jesus selv nær og vandrede med dem. Matt. 18, 20. Luk. 24, 36.

16. Men deres Øine vare betagne, saa de ikke kjendte ham.

17. Men han sagde til dem: Hvad er dette for Taler, scm I føre med hinanden, medens I gaa og ere bedrøvede?

18. Men En af dem, som hedte Kleofas, svarede og sagde til ham: Er du alene fremmed i Jerusalem og ved ikke de Ting, som der ere skeede i disse Dage?

19. Og han sagde til dem: Hvilke? Men de sagde til ham: De Ting om Jesus af Nazare, som var en Profet, mægtig i Gjærning og Ord for Gud og alt Folket. Matt. 21, 11. Luk. 7, 16.

Joh. 4, 19; 6, 14. Ap. G. 2, 22.

20. og hvorledes Ypperstepresterne og vore Øverster have overgivet ham til Dødsdom og korsfæstet ham.

21. Men vi haabede, at han var den, som skulde forløse Israel. Men med alt dette er det idag den tredje Dag, siden dette skede.

22. Saa have ogsaa nogle af vore Kvinder forskrækket os, da de vare aarle ved Graven.

Matt. 28, 8. Mark. 16, 8-10. Joh. 20, 18.

23. og da de ikke fandt hans Legeme, kom de og sagde, at de ogsaa havde seet et Syn af Engle, som sagde, at han lever.

24. Og Nogle af dem, som vare med os, gik hen til Graven og fandt det saaledes, som Kvinderne havde sagt; men ham saa de ikke.

25. Og han sagde til dem: O I Daarer og Senhjertede til at tro alt det, som Profeterne have sagt!

26. Burde ikke Christus lide dette og indgaa til sin Herlighed?

Es. 50, 6; 53, 11 fg.

Ap. G. 17, 3. 1 Pet. 1, 11. Hebr. 12, 2.

27. Og han begyndte fra Moses og

fra alle Profeter og udlagde for dem i alle Skrifterne det, som var skrevet om ham. 1 Mos. 3, 15; 22, 18. Job 19, 23.

Ps. 16, 9. 10; 8, 6; 22, 12. 19. Es. 53, 10. Dan. 9, 24 fg.

28. Og de kom nær til Byen, som de gik til, og han lod, som han vilde gaa længere.

29. Og de nødte ham meget og sagde: Bliv hos os! Thi det er mod Aften, og Dagen holder! Og han gik ind for at blive hos dem.

30. Og det skede, da han sad med dem tilbords, tog han Brødet, velsignede og brød det og gav dem.

31. Men deres Øjne bleve aabnede, og de kjendte ham; og han blev usynlig for dem.

32. Og de sagde til hinanden: Var ikke vort Hjerte brændende i os, da han talte til os paa Veien, og da han oplod os Skrifterne?

33. Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt de Elleve forsamlede og dem, som vare hos dem, hvilke sagde:

34. Herten er sandelig opstanden og seet af Simon. 1 Kor. 15, 5. 6.

35. Og de fortalte de Ting, som vare skeede paa Veien, og hvorledes han blev kjendt af dem, idet han brød Brødet.

36. Men da de talte dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med eder!

Mark. 16, 14. Joh. 20, 19 fg.

37. Da bleve de forfærdede og betagne af Frygt og mente, at de saa en Aand. Matt. 14, 26.

38. Og han sagde til dem: Hvorfor ere I saa forfærdede, og hvorfor opstige saadanne Tanker i eders Hjerter?

39. Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv? Føler paa mig og ser! Thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har.

40. Og da han sagde dette, viste han dem sine Hænder og Fødder.

41. Men da de endnu ikke troede for Glæde og forundrede sig, sagde han til dem: Have I her Noget at æde?

Joh. 21, 9 fg.

42. Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og af en Honningkage.

43. Og han tog det og aad det i deres Paasyn.

44. Men han sagde til dem: Dette er de Ord, som jeg sagde til eder, da jeg endnu var hos eder, at alt det bør fuldkommes, som er skrevet i Mose-Loven og Profeterne og Psalmerne om mig. V. 6.

45. Da oplod han deres Forstand til at forstaa Skrifterne.

46. Og han sagde til dem: Saaledes er skrevet, og saaledes burde det Christus at-lide og at opstaa fra de Døde paa den tredje Dag,

Ps. 22, 7. Luk. 24, 26. Ap. G. 17, 3.

47. og i hans Navn Omvendelse og Syndernes Forladelse at prædikes for alle Folk, begyndende fra Jerusalem af. Ap. G. 10, 42. 43; 13, 38. 1 Joh. 2, 12.

48. Men I ere Vidner til disse Ting.

49. Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte Kraft fra det Høje.

Joh. 14, 26; 15, 26; 16, 7. Ap. G. 1, 4; 2, 1 fg.

50. Men han førte dem ud til Betanias, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem. Ap. G. 1, 12.

51. Og det skede, da han velsignede dem, skiltes han fra dem og for op til Himmelen.

Mark. 16, 19. Ap. G. 1, 9.

52. Og de tilbad ham og vendte tilbage til Jerusalem med stor Glæde.

53. Og de vare stedse i Templet og lovede og prisede Gud.

Amen.

JOHANNES'S EVANGELIUM.

1. KAPITEL.

Jesus er sand Gud og Menneske, 1-14; Johannes den Døber vidner om Kristus, 15-36; Andreas og en anden Discipel komme til Jesus, 37-40; Nigesaa Peter, Filip og Natanael, 41-52.

I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

1 Joh. 1, 1. 2. Aab. 19, 13. 1 Joh. 5, 30.

2. Det var i Begyndelsen hos Gud.

Ordsp. 8, 23 fg.

3. Alle Ting ere ved det blevne til, og uden det er end ikke en eneste Ting bleven til af det, som er blevet til.

Ps. 33, 6. Kol. 1, 16. Hebr. 1, 2.

4. I det var Liv, og Livet var Menneskenes Lys.

5, 26. 1 Joh. 5, 11.

5. Og Lyset skinner i Mørket, og Mørket fattede det ikke.

3, 12; 9, 5; 13, 46. Es. 60, 1 fg. Joh. 3, 19.

6. Der var et Menneske, udsendt af Gud; han hedte Johannes.

Matt. 3, 1. Ap. G. 13, 24.

7. Denne kom til et Vidnesbyrd, forat han skulde vidne-om Lyset, forat Alle skulde tro ved ham.

Kol. 1, 28.

8. Han var ikke Lyset, men kom, forat han skulde vidne om Lyset.

5, 35.

9. Det var det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden.

V. 5.

10. Han var i Verden, og Verden er bleven til ved ham, og Verden kjendte ham ikke.

11. Han kom til sit Eget, og hans Egne annammede ham ikke.

12. Men saa Mange, som han annammede, dem har han givet Magt til at blive Guds Børn, dem, som tro paa hans Navn.

Hos. 1, 10. Rom. 8, 15-17. Gal. 3, 26.

1 Pet. 1, 14. 2 Pet. 1, 4. 1 Joh. 3, 1.

13. Hvilke ikke ere fødte af Blod, ei heller af Kjøds Vilje, ei heller af Mands Vilje, men af Gud.

3, 5. 1 Joh. 5, 4. Jak. 1, 18.

14. Og Ordet blev Kjød og boede iblandt os, og vi saa hans Herlighed, en Herlighed, som den Eenbaarne af Faderen, fuld af Naade og Sandhed.

Es. 7, 14. Luk. 1, 31. 32. Es. 40, 5; 60, 1.

Matt. 17, 1 fg. 2 Pet. 1, 16. 17.

Kol. 1, 19. 20; 2, 3. 9. Luk. 2, 40.

15. Johannes vidnede om ham og raabte, sigende: Det var denne, om hvem jeg sagde: Den, som kommer efter mig, har været før mig; thi han var, førend jeg.

V. 26. 27; 3, 31.

16. Og af hans Fylde have vi alle faaet, og det Naade over Naade.

V. 14.

17. Thi Loven er givet ved Moses; Naaden og Sandheden er bleven ved Jesus Christus.

2 Mos. 20, 1 fg.

18. Ingen har nogen Tid seet Gud; den eenbaarne Søn, som er i Faderens Skjød, han har forklaret ham.

2 Mos. 33, 20. 1 Tim. 6, 16.

1 Joh. 4, 12. Matt. 11, 27.

19. Og dette er Johannes's Vidnesbyrd, da Jøderne sendte Prester og Leviter fra Jerusalem, forat de skulde spørge ham: Hvem er du?

20. Og han bekjendte og negtede ikke og bekjendte: Jeg er ikke Kristus.

3, 28. Ap. G. 13, 28.

21. Og de spurgte ham: Hvad da? Er du Elias? Og han sagde: Jeg er ikke. Er du Profeten? Og han svarede: Nei.

5 Mos. 18, 15.

22. Og de sagde til ham: Hvem er du? — forat vi kunne give dem Svar, som have udsendt os. Hvad siger du om dig selv?

23. Han sagde: Jeg er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Gjører Herrens Vel lige! — som Profeten Esajas har sagt.

Es. 40, 3. Matt. 3, 3 fg.

24. Og de, som vare udsendte, vare af Farisæerne.

25. Og de spurgte ham og sagde til ham: Hvorfor døber du da, dersom du ikke er Kristus, ei heller Elias, ei heller Profeten?

26. Johannes svarede dem og sagde: Jeg døber med Vand; men mit iblandt eder staar den, I ikke kjende.

Matt. 3, 11. Mark. 1, 8. Luk. 3, 16.

Ap. G. 1, 5; 11, 16.

27. Han er den, som kommer efter mig, som har været før mig, hvis Skorem jeg ikke er værdig at opløse.

28. Dette skede i Betabara paa hin Side Jordan, hvor Johannes døbte.

29. Den følgende Dag saa Johannes Jesus komme til sig og siger: Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!

2 Mos. 12, 3 fg. Es. 53, 4. 12. 1 Pet. 1, 19.

30. Han er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, som har været før mig; thi han var, førend jeg.

V. 15.

31. Og jeg kjendte ham ikke; men forat han skulde blive aabenbaret for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand.

32. Og Johannes vidnede og sagde: Jeg saa Aanden fare ned som en Due fra Himmelen, og han blev over ham.

Matt. 3, 16 fg.

33. Og jeg kjendte ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med Vand, han sagde til mig: Den, paa hvem du ser Aanden fare ned og blive over ham, han er den, som døber med den Heilig-Aand.

Ap. G. 1, 5.

34. Og jeg har seet det og vidnet, at denne er Guds Søn.

V. 6. 7.

35. Den følgende Dag stod atter Johannes og to af hans Disciple.

36. Og idet han saa paa Jesus, som vandrede, sagde han: Se det Gude Lam!

V. 26.

37. Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus.

38. Men Jesus vendte sig om og saa dem følge og sagde til dem:

39. Hvad søge I? Men de sagde til ham: Rabbi (hvilket er udlagt, heder: Mester), hvor opholder du dig?

40. Han sagde til dem: Kommer og ser! De kom og saa, hvor han opholdt sig, og de bleve den Dag hos ham; det var ved den tiende Time.

41. En af de To, som hørte hint Ord af Johannes og fulgte ham, var Andreas, Simon Peters Broder.

Matt. 4, 18.

42. Denne fandt først sin Broder Simon og sagde til ham: Vi have fundet Messias (hvilket er udlagt: Christus).

Dan. 9, 25. 26.

43. Og han førte ham til Jesus. Men idet Jesus saa paa ham, sagde han: Du er Simon, Jonas's Søn; du skal hede Kefas (det er udlagt: Peter*).

* en Klippe.

44. Den følgende Dag vilde Jesus drage hen til Gallilæa, og han fandt Filip og sagde til ham: Følg mig!

45. Men Filip var fra Betsajda, fra Andreas's og Peters Stad.

46. Filip fandt Natanael og sagde til ham: Vi have fundet den, om hvem Moses har skrevet i Loven, ligesom og Profeterne, Jesus, Josefs Søn af Nazaret. 1 Mos. 3, 15; 22, 18; 49, 10.

5 Mos. 18, 18. 2 Sam. 7, 12 fg.

Es. 7, 14; 9, 6; 40, 1 fg. 53, 1 fg.

Jer. 23, 5. 6. Ez. 34, 23; 37, 24.

Dan. 9, 24 fg. Mika 5, 1 fg. Sak. 6, 12;

9, 9 fg.

47. Og Natanael sagde til ham: Kan der være noget Godt fra Nazaret? Filip sagde til ham: Kom og se!

7, 41. 42.

48. Jesus saa Natanael komme til sig og sagde om ham: Se, det er en sand Israelt, i hvem der ikke er Svig.

Ps. 52, 2; 73, 1.

49. Natanael sagde til ham: Hvorfra kjender du mig? Jesus svarede og sagde til ham: Førrend Filip kaldte dig, da du var under Figentræet, saa jeg dig.

50. Natanael svarede og sagde til ham: Rabbi! Du er Guds Søn; du er Israels Konge.

Matt. 14, 33.

51. Jesus svarede og sagde til ham: Tror du, fordi jeg sagde dig, jeg saa dig under Figentræet? Du skal se større Ting end dette.

52. Og han sagde til ham: Sande-

lig, sandelig siger jeg eder: Fra nu af skulle I se Himmelen aabnet og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskens Søn.

1 Mos. 28, 11. 12. Matt. 4, 11.

Luk. 22, 43; 24, 4. Ap. G. 1, 10.

2. KAPITEL.

Jesus gjer Vand til Vin, 1-11; drager ned til Kaperna'um, 12; til Jerusalem, hvor han renser Templet og taler om sin Opstandelse, 13-22. Mange tro paa ham; dog betror han sig ikke til Enhver, 23-26.

Og paa den tredje Dag holdtes et Bryllup i Kana i Gallilæa, og Jesu Moder var der.

2. Men ogsaa Jesus og hans Disciple vare budne til Brylluppet.

3. Og da der mauglede Vin, sagde Jesu Moder til ham: De have ikke Vin.

4. Jesus sagde til hende: Kvinde! Hvad har jeg med dig at gjøre? Min Time er endnu ikke kommen.

5. Hans Moder sagde til Tjenerne: Hvad han siger eder, det gjører!

6. Men der var seks Vandkar af Sten, satte efter Jødernes Renselses-Skik, som holdt hvert to eller tre Maader.

Mark. 7, 3.

7. Jesus sagde til dem: Fylder Vandkarrene med Vand! Og de fyldte dem indtil det Øverste.

8. Og han sagde til dem: Øser nu og bærer til Kjøgemesteren! Og de bare til ham.

9. Men da Kjøgemesteren smagte Vandet, som var blevet til Vin (og han vidste ikke, hvorfra det kom, men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kaldte Kjøgemesteren Brudgommen og sagde til ham:

10. Hvert Menneske sætter først den gode Vin frem og, naar de ere blevne drukne, da den ringere; du har forvaret den gode Vin indtil nu.

11. Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Gallilæa og aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa ham.

12. Derefter drog han ned til Kaperna'um. Han og hans Moder og hans Brodre og hans Disciple, og de bleve der ikke mange Dage.

13. Og Jødernes Praaske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem.

14. Og han fandt i Templet dem, som solgte Okser og Faar og Duer, og Vekselererne siddende.

Matt. 21, 12. 13.

Mark. 11, 15 fg. Luk. 19, 45. 46

15. Og han gjorde en Svøbe af Snorer og drev dem alle ud af Tempellet tilligemed Faarene og Okserne, og han spredte Vekselerernes Penge og omstødte Bordene.

16. Og han sagde til dem, som solgte Duer: Tager disse Ting bort herfra! Gjører ikke min Faders Hus til en Ifandelsbod!

17. Men hans Disciple kom i Hu, at der er skrevet: Nidkjærhed for dit Hus har fortæret mig. Pa. 69, 10.

18. Da svarede Jøderne og sagde til ham: Hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gjør disse Ting?

Matt. 13, 33; 16. 1. Mark. 8, 11.

Luk. 11, 29. Joh. 6, 30.

19. Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryder dette Tempel, og inden tre Dage vil jeg opreise det!

Matt. 26, 61; 27, 40.

20. Derfor sagde Jøderne: Paa dette Tempel er bygget i seks og firti Aar, og du vil opreise det inden tre Dage?

21. Men han talte om sit Legemes Tempel.

22. Derfor, da han var opstanden fra de Døde, kom hans Disciple i Hu, at han havde sagt dette til dem, og de troede Skriften og det Ord, Jesus havde sagt. Luk. 24, 8.

23. Men da han var i Jerusalem i Paaaken paa Høitiden, troede Mange paa hans Navn, da de saa hans Tegn, som han gjorde.

24. Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi han kjendte Alle.

6, 64. Aab. 2, 23.

25. og fordi han ikke havde behov, at Nogen skulde vidne om et Menneske; thi han vidste selv, hvad der var i Mennesket. Pa. 7, 10. Ap. G. 1, 24.

3. KAPITEL.

Jesus taler med Nikodemus om Gjensfødel- sen, Troen og gode Gjæringer, 1-21; dø- ber i Judæa, 22; Johannes døber og uaa og vidner om Christi Ypperlighed, 23-36.

MEN der var et Menneske af Farisæerne, som hedte Nikodemus, en Øverste blandt Jøderne.

7, 50; 19, 39.

2. Han kom til Jesus om Natten og sagde til ham: Mester! Vi vide, at du er en Lærer, kommen fra Gud; thi Ingen kan gjøre de Tegn, som du gjør, udenat Gud er med ham.

9, 16. Ap. G. 2, 22.

3. Jesus svarede og sagde til ham:

1050

Sandelig, sandelig siger jeg dig: Udenat Nogen bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige.

Tit. 3, 5. Matt. 13, 3.

4. Nikodemus siger til ham: Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?

5. Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg dig: Udenat Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.

6. Hvad der er født af Kjødet, er Kjød, og hvad der er født af Aanden, er Aand. Pa. 61, 12.

Es. 31, 26. Rom. 8, 23. Ef. 2, 3.

7. Forundre dig ikke over, at jeg sagde til dig: Det bør eder at fødes paa ny!

8. Vinden blæser, hvor den vil, og du hører dens Susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes er det med hver den, som er født af Aanden.

Pa. 136, 7.

9. Nikodemus svarede og sagde til ham: Hvorledes kan dette ske?

6, 52, 60.

10. Jesus svarede og sagde til ham: Er du Israels Lærer og ved ikke dette?

11. Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet, og I annamme ikke vort Vidnesbyrd.

7, 16; 8, 26; 12, 49; 14, 24; 3, 12.

12. Naar jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I tro, om jeg siger eder de himmelske?

13. Og Ingen er faren op til Himmelen, uden den, som for ned fra Himmelen, Menneskens Søn, som er i Himmelen. 6, 62. Ef. 4, 9.

14. Og ligesom Moses ophøiede Slangen i Ørkenen, saa bør det Menneskens Søn at ophøies,

4 Mos. 21, 8, 9.

Joh. 8, 28; 12, 32.

15. forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes, men have et evigt Liv. Mark. 16, 16. Joh. 6, 40.

Luk. 19, 10. 1 Joh. 5, 10-12.

16. Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den eenbaarne, forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes, men have et evigt Liv.

Rom. 5, 8; 8, 32. 1 Joh. 4, 9, 14.

17. Thi Gud har ikke sendt sin Søn

til Verden, forat han skal dømme Verden, men forat Verden skal blive frelst ved ham.

Luk. 9, 56. Joh. 9, 39; 12, 47. 18. Hvo der tror paa ham, dømmes ikke; men hvo der ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds eenbaarne Søns NAVN.

5, 24; 6, 40. 47; 20, 31; 3, 36. 19. Men dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde.

1, 5, 9. 1 Joh. 3, 12. 20. Thi hver den, som gjør Ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, forat han ikke skal blive overbevist om sine Gjerninger; Ef. 5, 13.

21. men hvo der gjør Sandheden, kommer til Lyset, forat hans Gjerninger maa blive aabenbare; thi de ere gjorte i Gud.

22. Derefter kom Jesus og hans Disciple til Judæas Land, og han opholdt sig der med dem og døbte.

4, 1, 2. 23. Men ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær ved Salim, thi der var meget Vand; og de kom derhen og bleve døbte.

1 Sam. 9, 4. Matt. 3, 6. Mark. 1, 5. Luk. 3, 7. 24. Thi Johannes var endda ikke kastet i Fængsel. Matt. 14, 3. Luk. 4, 20.

25. Der reiste sig da en Tvist mellem Johannes's Disciple og nogle Jøder om Renselsen.

26. Og de kom til Johannes og sagde til ham: Mester! Den, som var hos dig paa hin Side Jordan, hvem du gav Vidnesbyrd, se, han døber, og Alle komme til ham.

Matt. 3, 13. Joh. 1, 7. 15. 34.

27. Johannes svarede og sagde: Et Menneske kan slet Intet tage, uden det bliver givet ham fra Himmelen.

19, 11. 1 Kor. 4, 7. Jak. 1, 17. 28. I ere selv mine Vidner, at jeg sagde: Jeg er ikke Christus, men jeg er udsendt før ham.

1, 20. 30. Matt. 11, 10. 29. Den, som har Bruden, er Brudgommen; men Brudgommens Ven, som staar og hører ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Denne min Glæde er fuldkommet.

30. Ham bør det at vokse, men mig at forringes

31. Den, som kommer ovenfra, er over Alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden; den,

som kommer fra Himmelen, er over Alle. 8, 23. 1 Kor. 15, 47.

32. Og det, som han har seet og hørt, vidner han, og Ingen aannammer hans Vidnesbyrd.

5, 19; 8, 26. 28; 12, 49; 14, 10. 33. Den, som aannammer hans Vidnesbyrd, har beseglet, at Gud er sanddru. Rom. 3, 4. 1 Joh. 5, 10.

34. Thi den, som Gud har udsendt, taler Guds Ord; thi Gud giver ham Aanden uden Mål.

35. Faderen elsker Sønnen og har givet alle Ting i hans Haand.

Ps. 8, 7. Matt. 11, 27; 28, 18. Luk. 10, 22. Joh. 5, 22; 13, 3. Hebr. 2, 8.

36. Hvo der tror paa Sønnen, har et evigt Liv; men hvo der ikke tror Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham. V. 15. 18.

4. KAPITEL.

Jesus drager fra Judæa gennem Samaria, taler med en Kvinde om Livets Vand, 1-15; om den sande Tilbedelse, og at han er Messias, 16-28; med sine Disciple om sin rette Mad, 27-33; omvender mange Samaritaner, 34-42; vil ikke drage til Nazaret, kommer til Kana, helbred'er en kongelig Embedsmands Søn, 43-54.

DA Herren nu erfarede, at Farisæerne havde hørt, at Jesus gjorde flere Disciple og døbte Flere end Johannes 3, 22. 26.

2. (endog Jesus selv ikke døbte, men hans Disciple),

3. da forlod han Judæa og drog atter hen til Gallilæa.

4. Men han maatte rejse gennem Samaria.

5. , Hankom da til en Stad i Samaria, som kaldes Sikar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav sin Søn Josef. 1 Mos. 33, 19; 48, 22. Jos. 24, 32.

6. Men der var Jakobs Brønd. Da Jesus nu var træt af Reisen, satte han sig ved Brønden; det var ved den sjettede Time.

7. Da kom en samaritansk Kvinde for at drage Vand op. Jesus sagde til hende: Giv mig at drikke!

8. Hans Disciple vare nemlig gaaene til Staden for at købe Mad.

9. Den samaritanske Kvinde sagde da til ham: Hvorledes beder du, som er en Jøde, mig, som er en samaritansk Kvinde, om Drikke? Jøder omgaaes nemlig ikke med Samaritaner. 2 Kong. 17, 24. Esr. 4, 1 fg.

Luk. 9, 52. 53. Joh. 8, 48. Ap. G. 10, 28.

10. Jesus svarede og sagde til hende: Dersom du kjendte Guds Gave,

og hvo den er, som siger til dig: Giv mig at drikke! — da bød du ham, og han gav dig levende Vand.

Jer. 2, 13. Joh. 4, 36; 7, 38, 39.

11. Kvinden sagde til ham: Herre! Du har jo Intet at drage op med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det levende Vand?

12. Mon du er større end vor Fader Jakob, som har givet os Brønden, og han har selv drukket deraf og hans Sønner og hans Kvæg?

13. Jesus svarede og sagde til hende: Hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste Igjen;

14. men hvo der drikker af det Vand, jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en Kilde med Vand, som opvælder til et evigt Liv.

6, 27. 35; 7, 38.

15. Kvinden siger til ham: Herre! Giv mig dette Vand, forat jeg ikke skal tørste, ei heller komme hid for at drage Vand op!

16. Jesus siger til hende: Gak bort, kald din Mand og kom hid!

17. Kvinden svarede og sagde: Jeg har ikke Mand. Jesus siger til hende: Du sagde rigtig: Jeg har ikke Mand.

18. Thi du har havt fem Mænd, og den, du nu har, er ikke din Mand; det sagde du sandt.

19. Kvinden siger til ham: Herre! Jeg ser, at du er en Profet.

Luk. 7, 16; 24, 19. Joh. 6, 14.

20. Vore Fædre have tilbudet paa dette Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er det Sted, hvor man bør tilbede.

5 Mos. 12, 5. 11, 1 Kong. 8, 27 fg. 9, 3.

21. Jesus siger til hende: Kvinde! Tro mig, at den Time kommer, da I hverken paa dette Bjerg eller i Jerusalem skulle tilbede Faderen.

22. I tilbede det, som I ikke kjende; vi tilbede det, som vi kjende; thi Saliggjørelsen kommer fra Jøderne.

2 Kong. 17, 29. 1 Mos. 12, 3.

Es. 2, 3. Rom. 3, 2; 9, 4.

23. Men den Time kommer og er nu, da de saunde Tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og Sandhed; thi ogsaa Faderen søger dem, som saaledes tilbede ham.

24. Gud er en Aand, og de, ham tilbede, bør tilbede i Aand og Sandhed.

2 Kor. 3, 17.

25. Kvinden siger til ham: Jeg ved, at Messias kommer, som kaldes Chri-

stus; naar han kommer, skal han forkynde os alle Ting.

1, 42.

26. Jesus siger til hende: Jeg er Messias, jeg, som taler med dig.

3 25; 9, 37.

27. Og i det Samme kom hans Disciple, og de forundrede sig over, at han talte med en Kvinde; dog sagde Ingen: Hvad spørger du om, eller hvad taler du med hende?

28. Da lod Kvinden sit Vandkar staa og gik bort til Staden og sagde til Menneskene der:

29. Kommer, ser et Menneske, som sagde mig alt det, jeg har gjort! Mon denne ikke er Christus?

30. Da gik de ud af Staden og kom til ham.

31. Men imidlertid bade Disciplene ham og sagde: Mester, sed!

32. Men han sagde til dem: Jeg har Mad at æde, som I ikke kjende.

33. Da sagde Disciplene til hverandre: Mon Nogen har bragt ham Noget at æde?

34. Jesus sagde til dem: Min Mad er, at jeg gjør hans Vilje, som har udsendt mig, og fuldkommer hans Gjerning.

5, 30.

35. Sige I ikke: Der er endnu fire Maaneder til, saa kommer Høsten? Se, jeg siger eder: Opløfter eders Øine og ser Markerne, at de allerede er hvide til Høsten! Matt. 9, 27. Luk. 10, 2.

36. Og den, som høster, faar Løn og samler Frugt til et evigt Liv, forat de skulle glæde sig tilhobe, baade den, som saar, og den, som høster.

37. Thi heri er det Ord sandt, at der er En, som saar, og en Anden, som høster.

38. Jeg har udsendt eder for at høste det, som I ikke have arbejdet; Andre have arbejdet, og I ere komne ind i deres Arbejde.

1 Pet. 1, 10-12.

39. Men mange af Samaritanerne af den samme Stad troede paa ham for Kvindens Tales Skyld, som vidnede: Han har sagt mig alt det, jeg har gjort.

40. Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham, at han vilde blive hos dem; og han blev der to Dage.

41. Og mange Flere troede for hans Tales Skyld.

42. Og de sagde til Kvinden: Vi tro nu ikke længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt og vide, at denne er sandelig Verdens Frelser, Christus.

17, 8.

43. Men to Dage derefter gik han ud derfra og drog hen til Galilæa.

Matt. 4, 12, Mark. 1, 14.

44. Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i sit eget Fædreneland.

Matt. 13, 57.

45. Da han nu kom til Galilæa, an-
nammede Galilæerne ham, som havde
seet alt det, han gjorde i Jerusa-
lem paa Høitiden; thi ogsaa de vare
komne til Høitiden.

46. Da kom Jesus atter til Kana i
Galilæa, hvor han havde gjort Vand
til Vin. Og der var en af Kongens
Mænd, hvis Søn laa syg i Kaper-
na'um.

3, 1 f. g.

47. Da denne hørte, at Jesus var
kommen fra Judæa til Galilæa, gik
han til ham og bad ham, at han vil-
de komme ned og helbrede hans Søn;
thi han var nær ved at dø.

48. Da sagde Jesus til ham: Der-
som I ikke se Tegn og underlige Gjer-
ninger, ville I ikke tro.

2, 18, 23, 1 Kor. 1, 22.

49. Manden sagde til ham: Her-
re! Kom ned, før mit Barn-dør!

50. Jesus siger til ham: Gak bort!
Din Søn lever. Og Manden troede
det Ord, Jesus sagde til ham, og gik
bort.

51. Men idet han nu gik ned, mødte
hans Tjenere ham og meldte og
sagde: Dit Barn lever.

52. Han spurgte dem da om den
Time, i hvilken det var blevet bedre
med ham, og de sagde til ham: Igaar
ved den syvende Time forlod Feber-
en ham.

53. Da mærkede Faderen, at det
var skeet i den samme Time, da Je-
sus havde sagt til ham: Din Søn le-
ver. Og han troede selv og hele hans
Hus.

54. Dette sit andet Tegn gjorde Je-
sus atter, da han var kommen fra
Judæa til Galilæa.

5. KAPITEL.

*Jesus helbreder en Syg ved Betesda Dam
paa en Sabbat og forfølges derfor, 1-16;
forsværer sig og vidner om sin guddom-
melige Herlighed, 17-30; beraaber sig
paa Faderens, Johannes's og Moses's
Vidnesbyrd, 31-47.*

DEREFTER var det Jødernes Høi-
tid, og Jesus gik op til Jerusa-
lem.

5 Mos. 16, 1, 16.

2. Men der er i Jerusalem ved Faa-
reporten en Dam, der kaldes paa He-

braisk Betesda* og har fem Bue-
gange.

* d. e. Barmhertigheds Hus.

3. I dem laa der en stor Mængde
Syge, Blinde, Halte, Visne, som ven-
tede paa, at Vandet skulde blive sat i
Bevægelse.

4. Thi en Engel steg til visse Tider
ned i Dammen og oprørte Vandet.
Hvo der da steg først ned, efterat
Vandet var blevet oprørt, blev hel-
bredet, hvadsomhelst Sygdom han
var behæftet med.

5. Men der var et Menneske, som
havde ligget otte og tretti Aar i Syg-
dom.

6. Da Jesus saa ham ligge der og
vidste, at han havde allerede ligget i
lang Tid, sagde han til ham: Vil du
blive helbredet?

7. Den Syge svarede ham: Herre!
Jeg har ikke et Menneske, der kan
kaste mig i Dammen, naar Vandet
bliver oprørt; men naar jeg kommer,
stiger en Anden ned før mig.

8. Jesus sagde til ham: Staa op,
tag din Seng og gaa!

Matt. 9, 6, Ap. G. 9, 24.

9. Og straks blev Mennesket hel-
bredet og tog sin Seng og gik. Men
det var Sabbat den samme Dag.

10. Derfor sagde Jøderne til den,
som var bleven helbredet: Det er
Sabbat; det er dig ikke tilladt at bære
Sengen.

3 Mos. 20, 8, 5 Mos. 5, 12-14.

Matt. 12, 2, 10. Luk. 13, 14. Joh. 9, 14, 16.

11. Han svarede dem: Den, som
helbredede mig, han sagde til mig:
Tag din Seng og gaa!

12. Da spurgte de ham: Hvem er
det Menneske, som sagde til dig:
Tag din Seng og gaa?

13. Men den, som var bleven hel-
bredet, vidste ikke, hvem det var; thi
Jesus havde unddraget sig, fordi
der var meget Folk paa Stedet.

14. Derefter fandt Jesus ham i
Templet og sagde til ham: Se, du er
bleven helbredet; synd ikke mere,
forat ikke noget Værr skal vederfa-
res dig!

3, 11, Matt. 12, 43-45.

15. Manden gik bort og kundgjor-
de Jøderne, at det var Jesus, som
havde helbredet ham.

16. Og derfor forfulgte Jøderne
Jesus og søgte at slaa ham ihjel, fordi
han havde gjort dette paa en Sabbat.

17. Men Jesus svarede dem: Min
Fader arbejder indtil nu, og jeg ar-
bejder.

9, 4; 14, 10.

18. Derfor søgte da Jøderne end mere at slaa ham ihjel, fordi han ikke alene brød Sabbaten, men ogsaa kaldte Gud sin egen Fader og gjorde sig selv Gud lig.

7, 30; 8, 37, 59; 10, 33. Fil. 2, 6.

19. Da svarede Jesus og sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet Intet gjøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gjøre; thi de Ting, han gjør, de samme gjør og Sønnen ligesaa.

V. 30; 8, 33.

20. Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gjør; og han skal vise ham større Gjerninger end disse, forat I skulle forundre eder.

3, 35.

21. Thi ligesom Faderen opvækker de Døde og gjør levende, ligesaa gjør og Sønnen levende, hvem han vil.

22. Thi Faderen dømmer ikke heller Nogen, men har givet Sønnen al Dom,

Ap. G. 10, 42; 17, 31.
Matt. 28, 18. Joh. 17, 2.

23. forat Alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Hvo der ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har udsendt ham.

1 Joh. 2, 23.

24. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der hører mit Ord og tror den, som har udsendt mig, har et evigt Liv og kommer ikke til Døden, men er gaaet over fra Døden til Livet.

Luk. 23, 43. Joh. 3, 18; 4, 40, 47; 8, 51. Rom. 3, 24. Ef. 2, 8.

25. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Den Time kommer og er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve.

Rom. 6, 4. Gal. 2, 20.
1 Tim. 5, 6. Aab. 3, 1.

26. Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han og givet Sønnen at have Liv i sig selv;

27. og han har givet ham Magt til ogsaa at holde Dom, fordi han er Menneskens Søn.

V. 22.

28. Forundrer eder ikke herover! Thi den Time kommer, da alle de i Gravene skulle høre hans Røst,

1 Kor. 15, 52. 1 Tess. 4, 16.

29. og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dødens Opstandelse.

Dan. 12, 2. Matt. 25, 46.

30. Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv; ligesom jeg hører, dømmer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg sø-

ger ikke min Vilje, men Faderens Vilje, som har udsendt mig.

V. 19; 6, 32.

31. Dersom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt.

32. Der er en Anden, som vidner om mig, og jeg ved, at det Vidnesbyrd, han vidner om mig, er sandt.

Ka. 43, 1. Matt. 3, 17; 17, 5.

33. I have sendt Bud til Johannes, og han har vidnet for Sandheden.

1, 19.

34. Men jeg tager ikke Vidnesbyrd af et Menneske; men dette siger jeg, forat I skulle frelæses.

35. Han var det brændende og skinnende Lys; men I vilde til en Tid fryde eder i hans Lys.

36. Men jeg har det Vidnesbyrd, som er større end Johannes's; thi de Gjerninger, Faderen har givet mig at fuldkomme, disse Gjerninger, som jeg gjør, vidne om mig, at Faderen har udsendt mig.

1, 33; 2, 2; 7, 31; 10, 25; 14, 11.

37. Og Faderen, som har udsendt mig, har selv vidnet om mig; hverken have I nogensinde hørt hans Røst eller set hans Skikkelse,

V. 15; 12, 22. 2 Mos. 33, 20.

1 Tim. 6, 16. 1 Joh. 4, 12.

38. og I have ikke hans Ord blivende i eder; thi den, som han har udsendt, ham tro I ikke.

39. I ransage Skrifterne, thi I mene i dem at have et evigt Liv; og disse er det, som vidne om mig.

Es. 8, 20; 34, 16. Luk. 16, 29. Ap. G. 17, 11.

1 Tim. 4, 13. Luk. 24, 27. Joh. 1, 46.

40. Og I ville ikke komme til mig, forat I kunne have Livet.

41. Jeg tager ikke Ære af Mennesker;

42. men jeg kjender eder, at I ikke have Guds Kjærlighed i eder.

43. Jeg er kommen i min Faders Navn, og I annamme mig ikke; dersom en Anden kommer i sit eget Navn, ham skulle I annamme.

44. Hvorledes kunne I tro, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er af den eneste Gud, søge I ikke?

12, 43. Rom. 3, 29.

45. Tænker ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen! Der er den, som anklager eder, Moses, paa hvem I haabe.

Ap. G. 15, 21.

46. Dersom I troede Moses, troede I mig; thi han har skrevet om mig.

1 Mos. 3, 15; 22, 18; 49, 10.

5 Mos. 12, 15. 22.

47. Men tro I ikke hans Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?

6. KAPITEL.

Jesus bespiser 5000 Mænd, 1-15; gaar paa Søen, 16-21; taler i Kaperna'um om Livets Brød, 22-39; Mange forarge sig, 40-66; de Tolv ville ikke forlade ham; Peter afvægger sin Bekjendelse om ham; Judas er en Forræder, 67-71.

DEREFTER for Jesus over Galilæas Sø, Søen ved Tiberias.

2. Og meget Folk fulgte ham, fordi de saa hans Tegn, som han gjorde paa de Syge.

3. Men Jesus gik op paa Bjerget og satte sig der med sine Disciple.

4. Men Paaske, Jødernes Høstid, var nær. 2 Mos. 12, 18. 4 Mos. 28, 16.

5. Da opløftede Jesus sine Øjne, og da han saa, at meget Folk kom til ham, sagde han til Filip: Hvorfra skulle vi købe Brød, forat disse kunne æde?

Matt. 14, 14 fg. Mark. 6, 34 fg. Luk. 9, 11 fg.

6. Men dette sagde han for at prøve ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gjøre.

7. Filip svarede ham: Brød for to hundrede Denarier er ikke nok for dem, at Enhver af dem kan faa noget Lidet.

8. En af hans Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til ham:

9. Her er en liden Dreng, som har fem Bygbrød og to smaa Fiske; men hvad er det iblandt saa Mange?

10. Men Jesus sagde: Bringer Folket til at sidde! Men der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned, henved fem tusinde! Tallet.

Mark. 8, 19.

11. Men Jesus tog Brødene og takkede og uddelte dem til Disciplene, men Disciplene til dem, som havde sat sig ned; ligesaa og af de smaa Fiske saa Meget, de vilde. 1 Sam. 9, 13.

12. Men da de vare blevne mætte, sagde han til sine Disciple: Sanker sammen de Stykker, som ere tilovers, forat Intet skal blive spildt!

Matt. 15, 37. Mark. 8, 8.

13. Da samlede de og fyldte tolv Kurve med Stykker, som af de fem Bygbrød vare tilovers efter dem, som havde faaet Mad.

14. Da nu Menneskene saa det Tegn, som Jesus havde gjort, sagde de: Denne er i Sandhed den Profet, som skal komme til Verden.

5 Mos. 18, 15. Luk. 7, 16; 24, 21. Joh. 1, 24. 46.

Nor. 34

15. Da Jesus nu vidste, at de vilde komme og gribe ham med Magt for at gjøre ham til Konge, veg han atter op paa Bjerget, han selv alene. 18, 38.

16. Men da det var blevet Aften, gik hans Disciple ned til Søen,

17. og de traadte ind i Skibet og kom over Søen til Kaperna'um. Og det var allerede blevet mørkt, og Jesus var ikke kommen til dem.

Matt. 14, 22. Mark. 6, 45.

18. Og Søen reiste sig, da der blæste en stærk Vind.

19. Da de nu havde roet henved fem og tyve eller tretti Stadier, saa de Jesus vandre paa Søen og komme nær til Skibet; og de frygtede.

20. Men han sagde til dem: Det er mig; frygter ikke!

21. Da vilde de tage ham ind i Skibet; og Skibet var straks ved Landet, som de fore hen til.

22. Den følgende Dag, da Folket, som stod paa hin Side Søen, saa, at intet andet Skib var der, uden det ene, som hans Disciple vare traadte ind i, og at Jesus ikke var gaaet med sine Disciple ind i Skibet, men at hans Disciple vare farnede bort alene:

23. (men der kom andre Skibe fra Tiberias nær det Sted, hvor de aade Brødet, efterat Herren havde gjort Taksigelse). V. 11.

24. Da Folket nu saa, at Jesus ikke var der, ei heller hans Disciple, traadte ogsaa de ind i Skibene og kom til Kaperna'um og søgte efter Jesus.

25. Og da de fandt ham paa hin Side Søen, sagde de til ham: Rabbi! Naar er du kommen hid?

26. Jesus svarede dem og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg eder: I søge mig, ikke fordi I saa Tegn, men fordi I aade af Brødene og blevne mætte.

27. Arbejder ikke for den Mad, som er forgjængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskens Søn skal give eder! Thi han har Faderen, Gud, beseglet. 4, 14; 6, 40. 54; 8, 18. Ap. G. 10, 38.

28. Da sagde de til ham: Hvad skulle vi gjøre, forat vi kunne gjøre Guds Gjæringer?

29. Jesus svarede og sagde til dem: Dette er Guds Gjærning, at I skulle tro paa den, som han har udsendt.

1 Joh. 3, 23.

30. Da sagde de til ham: Hvad gjør du da for et Tegn, forat vi kunne se

det og tro dig? Hvad Gjerning gjør du? 2, 18.

31. Vore Fædre aade Manna i Ørkenen, som skrevet er: Han gav dem Brød fra Himmelen at æde.

2 Mos. 16, 14. 15. 4 Mos. 11, 7-9. Pa. 78, 24.

32. Da sagde Jesus til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Moses har ikke givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader giver eder det sande Brød fra Himmelen;

33. thi Guds Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv.

34. Da sagde de til ham: Herre, giv os altid dette Brød!

35. Men Jesus sagde til dem: Jeg er Livsens Brød; hvo der kommer til mig, skal ikke hungre, og hvo der tror paa mig, skal aldrig tørste.

Ea. 55, 1 fg. Joh. 4, 14; 7, 37.

36. Men jeg har sagt eder, at I have seet mig og tro dog ikke. V. 40; 12, 37.

37. Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde støde ud. 17, 9; 4, 40.

38. Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min Vilje, men hans Vilje, som har udsendt mig. Matt. 20, 29. Joh. 4, 34; 5, 30.

39. Men dette er Faderens Vilje, som har udsendt mig, at jeg Intet skal miste af alt det, han har givet mig, men at jeg skal opreise det paa den yderste Dag. 10, 28. 29; 17, 12.

40. Thi det er hans Vilje, som har udsendt mig, at hver den, som ser Sønnen og tror paa ham, skal have et evigt Liv, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.

V. 47, 54; 3, 16; 4, 14.

41. Da knurrede Jøderne mod ham, fordi han sagde: Jeg er det Brød, som kom ned fra Himmelen.

42. Og de sagde: Er ikke dette Jesus, Josefs Søn, hvis Fader og Moder vi kjende? Hvorledes stiger da denne: Jeg er kommen ned fra Himmelen? Matt. 13, 55.

43. Da svarede Jesus og sagde til dem: Knurrer ikke blandt hverandre!

44. Ingen kan komme til mig, uden at Faderen, som har udsendt mig, faar draget ham, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag.

Jer. 31, 3, 12. Joh. 8, 65; 12, 32.

45. Der er skrevet i Profeterne: Og de skulle alle blive lærte af Gud.

1066

Hver den derfor, som hører af Faderen og lærer, kommer til mig.

Ea. 54, 13. Jer. 31, 33. Mika 4, 2. 1 Teem. 4, 9.

46. Ikke at Nogen har seet Faderen, uden den, som er af Gud; han har seet Faderen. Matt. 11, 27. Joh. 1, 18.

47. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der tror paa mig, har et evigt Liv. V. 40.

48. Jeg er Livsens Brød.

49. Eders Fædre aade Manna i Ørkenen og døde. 2 Mos. 16, 15.

1 Kor. 10, 3, 5. Hebr. 3, 17, 19.

50. Dette er det Brød, som kommer ned fra Himmelen, forat man skal æde af det og ikke dø.

51. Jeg er det levende Brød, som er kommet ned fra Himmelen; om Nogen æder af dette Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, jeg vil give, er mit Kjød, som jeg vil give for Verdens Liv. 3, 13. Hebr. 10, 5, 10.

52. Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde: Hvorledes kan denne give os sit Kjød at æde? 3, 9.

53. Da sagde Jesus til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Dersom I ikke æde Menneskens Søns Kjød og drikke hans Blod, have I ikke Livet i eder.

54. Hvo der æder mit Kjød og drikker mit Blod, har et evigt Liv, og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag. 4, 14.

55. Thi mit Kjød er sandelig Mad, og mit Blod er sandelig Drikke.

56. Hvo der æder mit Kjød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham. 15, 4.

57. Ligesom den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever formedelst Faderen, saa skal og den, som æder mig, leve formedelst mig.

58. Dette er det Brød, som er kommet ned fra Himmelen; ikke som eders Fædre aade Manna og døde; hvo der æder dette Brød, skal leve evindelig. V. 51, 49.

59. Dette sagde han i en Synagoge, da han lærte i Kaperna'um.

60. Mange af hans Disciple sagde, da de hørte det: Dette er en hard Tale; hvo kan høre den?

61. Men da Jesus vidste ved sig selv, at hans Disciple knurrede over dette, sagde han til dem: Forarger dette eder?

62. Om I da faa se Menneskens Søn fare op did, hvor han var før?

Mark. 16, 19. Joh. 3, 13.

63. Det er Aanden, som levende-

gjør, Kjød det gavner intet; de Ord, jeg taler til eder, ere Aand og ere Liv.

2 Kor. 3, 6.

64. Men der er Nogle af eder, som ikke tro. Thi Jesus vidste fra Begyndelsen af, hvilke de vare, som ikke troede, og hvem det var, som vilde forraade ham.

2, 25; 13, 11.

65. Og han sagde: Derfor sagde jeg eder, at Ingen kan komme til mig, udenat det er givet ham af min Fader.

V. 44.

66. Fra den Tid gik mange af hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere med ham.

67. Da sagde Jesus til de Tolv: Ville ogsaa I gaa bort?

68. Da svarede Simon Peter ham: Herre! Til hvem skulle vi gaa hen? Du har det evige Livs Ord,

V. 63. Ap. G. 5, 20.

69. og vi have troet og erkjendt, at du er Christus, den levende Guds Søn.

11, 27. Matt. 16, 16.

70. Jesus svarede dem: Har ikke jeg udvalgt eder Tolv? Og En af eder er en Djævel.

Luk. 6, 13. Joh. 8, 44.

71. Men han talte om Judas, Simons Søn, Iskariot; thi han var den, som skulde forraade ham, og han var en af de Tolv.

Matt. 26, 47.

7. KAPITTEL.

Jesus gaar i Løndom til Løvsalernes Høitid, 1-10; Jøderne domme forskjelligt om ham, 11-13; Jesus lærer og forsvare sig, 14-24; Nogle forkaate ham, Andre tro paa ham, 25-31; Jyenerne røres ved hans kraftige Tale og vilde et gribe ham; Nikodemus forsvare ham, 32-53.

OG derefter drog Jesus omkring i Galilæa; thi han vilde ikke drage om i Judæa, fordi Jøderne søgte at slaa ham ihjel.

2. Men Jødernes Høitid, Løvsalernes Fest, var nær.

3 Mos. 23, 34 fg.

3. Da sagde hans Brødre til ham: Drag bort herfra og gaa til Judæa, forat ogsaa dine Disciple kunne se dine Gjerninger, som du gjør!

Matt. 12, 46.

4. Thi Ingen gjør Noget i Løndom og søger dog selv at være almindelig kjendt; naar du gjør saadanne Ting, da aabenbar dig for Verden!

5. Thi heller ikke hans Brødre troede paa ham.

6, 64.

6. Da sagde Jesus til dem: Min Tid er endnu ikke kommen; men eders Tid er stedse forhaanden.

3, 4.

7. Verden kan ikke hade eder;

men mig hader den, fordi jeg vidner om den, at dens Gjerninger ere onde.

14, 27; 15, 18; 3, 19.

8. Gaar I op til denne Høitid! Jeg vil endnu ikke gaa op til denne Høitid; thi min Tid er endnu ikke fuldkommen.

V. 6, 30; 3, 20.

9. Men da han havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa.

10. Men da hans Brødre vare gangne op, da gik han og selv op i Høitiden, ikke aabenbart, men som i Løndom.

11. Da ledte Jøderne efter ham paa Høitiden og sagde: Hvor er han?

11, 56.

12. Og der var megen Mumlen om ham blandt Folket. Nogle sagde: Han er god. Men Andre sagde: Nei, han forfører Folket.

9, 16; 10, 19; 6, 14. Matt. 21, 46; 27, 63.

13. Dog talte Ingen frit om ham af Frygt for Jøderne.

14. Men da det allerede var midt i Høitiden, gik Jesus op i Templet og lærte.

15. Og Jøderne forundrede sig og sagde: Hvorledes kjender denne Skrifterne, da han ikke er oplært i dem?

Matt. 13, 54, 56.

16. Da svarede Jesus dem og sagde: Min Lære er ikke min, men hans, som har udsendt mig.

8, 28; 12, 49; 14, 10, 24.

17. Dersom Nogen vil gjøre hans Vilje, skal han kjende, om Læren er af Gud, eller om jeg taler af mig selv.

8, 22. Rom. 1, 16. Ef. 5, 14. 2 Pet. 1, 8.

18. Hvo der taler af sig selv, søger sin egen Ære; men hvo der søger hans Ære, som har udsendt ham, han er sanddru, og Uret er ikke i ham.

5, 41.

19. Har ikke Moses givet eder Loven? Og Ingen af eder holder Loven. Hvi søge I at slaa mig ihjel?

1, 17. 2 Mos. 24, 3. Ap. G. 7, 53. Matt. 12, 14.

Joh. 7, 1; 10, 31, 39; 11, 63.

20. Folket svarede og sagde: Du har Djævelen; hvem søger at slaa dig ihjel?

8, 45, 52; 10, 20.

21. Jesus svarede og sagde til dem: Een Gjerning gjorde jeg, og I forundrede eder alle derover.

5, 5 fg.

22. Moses gav eder Omskjærelsen (ikke at den er fra Moses, men fra Fædrene), og I omskjære et Menneske paa Sabbaten.

1 Mos. 17, 10. 3 Mos. 12, 2.

23. Dersom et Menneske bliver omskaaret paa Sabbaten, forat ikke

Moss-Loven skal brydes, ere I da vrede paa mig, fordi jeg har gjort et helt Menneske sundt paa Sabbaten?

24. Dømmer ikke efter det Udvor-tes, men dømmer en retfærdig Dom!
5 Mos. 1, 16. 17; 16, 19. Ordsp. 24, 23.

Jak. 2, 1.

25. Da sagde Nogle fra Jerusalem: Er det ikke ham, som de søge at slaa ihjel?

26. Og se, han taler frit, og de siges Intet til ham; mon de Øverste virke- lig have indseet, at denne i Sandhed er Christus?

27. Men om denne vide vi, hvor- fra han er; men naar Christus kom- mer, ved Ingen, hvorfra han er.

Matt. 13, 55. Joh. 9, 29.

28. Da raabte Jesus, idet han lærte i Templet og sagde: Baade kjende I mig, og I vide, hvorfra jeg er; og af mig selv er jeg ikke kommen, men han er sanddru, som har udsendt mig, han, som I ikke kjende.

8, 28. 42. Rom. 3, 4. Joh. 8, 55.

29. Men jeg kjender ham; thi jeg er af ham, og han har udsendt mig.

Matt. 11, 27.

30. Da søgte de at gribe ham; dog lagde Ingen Haand paa ham, thi hans Time var endnu ikke kommen.

V. 32. Mark. 11, 18. Luk. 19, 47; 20, 19.

Joh. 8, 20. Luk. 22, 53.

31. Men Mange af Folket troede paa ham og sagde: Naar Christus kommer, mon han vil gjøre flere Tegn end de, denne har gjort? 3, 30.

32. Farisæerne hørte, at Folket mumlede Saadant om ham; og Farisæerne og Ypperstepresterne sendte Tjenere ud for at gribe ham.

33. Da sagde Jesus til dem: Endnu en liden Tid er jeg hos eder, og jeg gaar bort til den, som har udsendt mig.

13, 33; 8, 21; 16, 5.

34. I skulle lede efter mig og ikke finde, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme.

35. Da sagde Jøderne til hvaran- dre: Hvor vil denne gaa hen, efterdi vi ikke skulle finde ham? Mon han vil gaa til dem, som ere adspredte blandt Grækerne, og lære Grækerne?

36. Hvad er dette for et Ord, han sagde: I skulle lede efter mig og ikke finde, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?

16, 18.

37. Men paa den sidste, den store Dag i Høstiden stod Jesus og raabte

1068

og sagde: Om Nogen tørster, han komme til mig og drikke!

3 Mos. 24, 26. Es. 55, 1. Joh. 4, 14.

Aab. 22, 17.

38. Hvo der tror paa mig, af hans Liv skal der, som Skriften siger, fly- de levende Vandstrømme.

Es. 12, 3; 44, 3.

Joel 2, 1. Sak. 14, 3. Ap. G. 2, 17.

39. Men dette sagde han om den Aand, som de skulde annamme, der troede paa ham; thi den Hellig-Aand var endnu ikke, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort.

14, 17; 16, 7.

Ap. G. 2, 1 fg. 16, 44. Ef. 1, 13. Ap. G. 2, 17.

* d. e. var endnu ikke udgydt.

40. Da sagde Mange af Folket, som hørte denne Tale: Denne er sand- delig Profeten.

Matt. 21, 46. Joh. 4, 19; 6, 14; 9, 17.

41. Andre sagde: Han er Christus. Men Andre sagde: Kommer da Chris- tus fra Galilæa?

1, 47.

42. Siger ikke Skriften, at Christus kommer af Davids Sød og af Betle- hem, den By, hvorfra David var?

2 Sam. 7, 12. Mika 5, 1. Luk. 2, 4.

43. Der blev da Splid iblandt Fol- ket om ham.

V. 13.

44. Men Nogle af dem vilde grebet ham; men Ingen lagde Hænder paa ham.

V. 30.

45. Da kom Tjenerne til Ypperste- presterne og Farisæerne, og disse sagde til dem: Hvorfor førte I ham ikke hid?

46. Tjenerne svarede: Aldrig har et Menneske talt saaledes, som dette Menneske.

47. Da svarede Farisæerne dem: Ere ogsaa I forførte?

48. Mon nogen af de Øverste har troet paa ham, eller nogen af Farisæerne?

12, 42. 1 Kor. 1, 17 fg. 2, 8.

49. Men denne Hoh, som ikke kjæn- der Loven, er forbandet.

50. Nikodemus, han, som var kom- men til ham om Natten, og som var En af dem, sagde til dem: 3, 1. 2; 19, 20.

51. Dømmer vel vor Lov et Men- neske, udenat man først forhører ham og faar vide, hvad han gjør?

3 Mos. 23, 1.

3 Mos. 19, 15. 5 Mos. 17, 8 fg. 19, 15.

52. De svarede og sagde til ham: Er ogsaa du fra Galilæa? Ransag og se, at ikke nogen Profet er opreist fra Galilæa!

Luk. 23, 59. Es. 9, 1. 2. Joh. 1, 47.

53. Og hver gik til sit Hus.

8. KAPITEL.

Jesus vil et fordamme en Kvinde, som var greben i Hor. 1-11. Han vidner om sig selv, 12-20; klager over Jødernes Vantrø, 21-24; vidner atter om sig selv, 25-29; Mange tro; han lover at frigjøre de Troende; Jøderne ere ikke ret fri; de ere et Abrahams, et heller Guds, men Djævelens Børn, 30-47; de spotte ham; han forsvare sig; de ville stene ham, 48-58.

MEN Jesus gik til Oljebjerget.
2. Men aarle om Morgenem kom han igjen i Tøplet, og alt Folket kom til ham, og han satte sig og lærte dem. 7, 14.

3. Men de Skriftlærde og Farisæerne førte en Kvinde, som var greben i Hor, til ham og stillede hende frem.

4. Og de sagde til ham: Mester! Denne Kvinde er greben paa frisk Gjerning i Hor.

5. Men Moses bød os i Loven, at Saadanne skulle stenes; men hvad siger du? 3 Mos. 20, 10. 5 Mos. 22, 22.

6. Men de sagde dette for at friste ham, forat de kunde have Noget at anklage ham for. Men Jesus bukkede sig ned og skrev med Fingeren paa Jorden.

7. Men da de bleve ved at spørge ham, reiste han sig op og sagde til dem: Den af eder, som er uden Synd, kaste først Stenen paa hende! 5 Mos. 17, 7.

8. Og han bukkede sig atter ned og skrev paa Jorden.

9. Men da de hørte det og vare overbeviste af Samvittigheden, gik de ud, den Ene efter den Anden, og begyndte fra de Ældste indtil de Yngste; og Jesus blev alene ladet tilbage, og Kvinden staaende der i Midten.

10. Men da Jesus reiste sig op, og ikke saa Nogen uden Kvinden, sagde han til hende: Kvinde! Hvor ere hvide dine Anklagere? Har Ingen fordømt dig?

11. Men hun sagde. Herre! Ingen. Men Jesus sagde til hende: Heller ikke jeg fordømmer dig; gik bort og synd ikke mere! 5, 14.

12. Da talte Jesus atter til dem og sagde: Jeg er Verdens Lys; hvo som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have Livsens Lys. Es. 42, 16. Luk. 2, 32. Joh. 1, 5. 9; 9, 5; 12, 46.

13. Da sagde Farisæerne til ham: Du vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er ikke sandt.

14. Jesus svarede og sagde til dem: Om jeg og vidner om mig selv, er mit

Vidnesbyrd sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg er kommen, og hvor jeg gaar hen; men I vide ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg gaar hen. 5, 31.

15. I dømme efter Kjød; jeg dømmen Ingen.

16. Men om jeg dømmen, er min Dom sand; thi jeg er ikke alene, men jeg og Faderen, som har udsendt mig. V. 29; 16, 32.

17. Men i eders Lov er ogsaa skrevet, at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt. 5 Mos. 17, 6; 19, 15. 2 Kor. 13, 1.

18. Jeg er den, som vidner om mig selv, og Faderen, som har udsendt mig, vidner om mig.

19. Da sagde de til ham: Hvor er din Fader? Jesus svarede: I kjende hverken mig eller min Fader; dersom I kjendte mig, kjendte I og min Fader. 18, 3; 14, 7-10.

20. Disse Ord talte Jesus ved Templets Kiste, da han lærte i Tøplet; og Ingen greb ham, fordi hans Time endnu ikke var kommen. 7, 8. 30, 44.

21. Da sagde Jesus atter til dem: Jeg gaar bort, og I skulle lede efter mig og dø i eders Synd; der, hvor jeg gaar hen, kunne I ikke komme. 7, 34. 35; 13, 33.

22. Da sagde Jøderne: Mon han vil dræbe sig selv, efterdi han siger: Der, hvor jeg gaar hen, kunne I ikke komme?

23. Og han sagde til dem: I ere hervedenfra, jeg er herovenfra; I ere af denne Verden, jeg er ikke af denne Verden. 3, 13, 31.

24. Derfor sagde jeg eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dørsom I ikke ville tro, at jeg er Christus, skulle I dø i eders Synder. Mark. 16, 16.

25. Da sagde de til ham: Hvem er du? Og Jesus sagde til dem: Fra Begyndelsen det, som jeg siger eder.

26. Jeg har Meget at tale og dømmen om eder; men den, som har udsendt mig, er sanddrø, og hvad jeg har hørt af ham, det siger jeg til Verden. 7, 28; 15, 15.

27. De forstode ikke, at han talte til dem om Faderen.

28. Da sagde Jesus til dem: Naar I faa opøstet Menneskens Søn, da skulle I kjende, at jeg er Christus, og at jeg Intet gjør af mig selv, men som min Fader har lært mig, saaledes taler jeg. 3, 14; 12, 32.

29. Og den, som har udsendt mig, er med mig; Faderen har ikke ladet

mig alene, fordi jeg altid gjør, hvad der er ham behageligt. 14, 10; 8, 16.

30. Da han talte dette, troede Mange paa ham. 2, 11; 7, 31.

31. Da sagde Jesus til de Jøder, som havde troet paa ham: Dersom I blive i mit Ord, ere I i Sandhed mine Disciple, 7, 17; 15, 10, 14.

32. Og I skulle erkjende Sandheden, og Sandheden skal frigjøre eder. V. 36. Rom. 6, 18; 8, 2. Gal. 5, 1.

33. De svarede ham: Vi ere Abrahams Afkom og have aldrig været Nogens Trælle; hvorledes siger du da: I skulle vende fri? 7, 20.

34. Jesus svarede dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hver den, som gjør Synd, er Syndens Træl. Rom. 6, 16, 20, 3 Pet. 2, 19.

35. Men Trællen bliver ikke i Huset evindeligt; Sønnen bliver evindeligt. Gal. 4, 30.

36. Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skulle I være virkelig fri. V. 32.

37. Jeg ved, at I ere Abrahams Afkom: men I søge at slaa mig ihjel, fordi mit Ord ikke finder Rum hos eder.

38. Jeg taler det, som jeg har seet hos min Fader; saa gjøre og I det, som I have seet hos eders Fader.

39. De svarede og sagde til ham: Abraham er vor Fader. Jesus sagde til dem: Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gjerninger. Matt. 3, 9. Rom. 2, 28; 9, 7.

40. Men nu søge I at slaa mig ihjel, et Menneske, der harsagt eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud; dette havde Abraham ikke gjort.

41. I gjøre eders Faders Gjerninger. Da sagde de til ham: Vi ere ikke avlede i Hor; vi have een Fader, Gud. 7, 28.

42. Da sagde Jesus til dem: Dersom Gud var eders Fader, da elskede I mig, thi jeg er udgangen og kommen fra Gud; thi jeg er ingenlunde kommen af mig selv, men han har udsendt mig. 16, 27.

43. Hvi forstaa I ikke min Tale? Fordi I ikke kunne høre mit Ord.

44. Den Fader, af hvem I ere, er Djævelen, og I ville gjøre eders Faders Begjæringer. Han var en Mand-draber fra Begyndelsen af, og i Sandheden staar han ikke; thi Sandhed er ikke i ham. Naar han taler Løgnen, taler han af sit Eget; thi han er en Løgner og Løgnens Fader. 1 Joh. 3, 8-10.

1 Mos. 3, 4, 2 Kor. 11, 3, 1 Kong. 22, 32,

45. Men fordi jeg siger Sandheden, tro I mig ikke.

46. Hvo af eder kan overbevise mig om nogen Synd? Men, siger jeg Sandhed, hvorfor tro I mig da ikke? 1 Pet. 2, 22. 1 Joh. 3, 5.

47. Hvo der er af Gud, hører Guds Ord; derfor høre I ikke, fordi I ikke ere af Gud. 1 Joh. 4, 6. Joh. 6, 26; 10, 26.

48. Da svarede Jøderne og sagde til ham: Sige vi ikke medrette, at du er en Samaritan og har Djævelen?

49. Jesus svarede: Jeg har ikke Djævelen, men jeg serer min Fader, og I vanære mig. 7, 18.

50. Men jeg søger ikke min Ære; der er den, som søger den og dømmes. 6, 15.

51. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Dersom Nogen holder mit Ord, skal han ikke se Døden evindeligt. 5, 24; 11, 25.

52. Da sagde Jøderne til ham: Nu indse vi, at du har Djævelen; Abraham er død, og Profeterne, og du siger: Dersom Nogen holder mit Ord, skal han ikke smage Døden evindeligt.

53. Mon du er større end vor Fader Abraham, som er død? Profeterne ere ogsaa døde; hvem gjør du dig selv til?

54. Jesus svarede: Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære Intet; min Fader er den, som giver mig Ære, han, om hvem I sige, at han er eders Gud. 5, 31.

55. Og I have ikke kjendt ham, men jeg kjender ham; og dersom jeg vilde sige: Jeg kjender ham ikke, da vilde jeg være en Løgner, ligesom I. Men jeg kjender ham og holder hans Ord. 7, 28.

56. Abraham, eders Fader, frydede sig, at han skulde se min Dag; og han saa den og glædede sig.

1 Mos. 12, 3. Hebr. 11, 13. 17. fg. Luk. 10, 24.

57. Da sagde Jøderne til ham: Du er endnu ikke femti Aar gammel og har seet Abraham?

58. Jesus sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Før end Abraham blev, er jeg. 1, 1. 15. 30.

59. Da toge de Stene op for at kaste paa ham; men Jesus skjulte sig og gik ud af Templet, idet han gik igjennem midt iblandt dem, og han undkom saaledes.

10, 31. Luk. 4, 30.

9. KAPITEL.

Jesus Aelbroeder en Blindfødt paa en Sabbat. 1-7; denne forhøres; forsvarer Jesus, udsædes, træstes og undervises af Jesus. 8-13; Jesus foreholder Farisæerne deres Blindhed, 39-41.

OG da han gik frem, saa han et Menneske, som var blindfødt.

2. Og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester! Hvem har syndet, denne eller hans Forældre, at han er født blind?

3. Jesus svarede: Hverken har denne syndet, ei heller hans Forældre; men Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham.

Luk. 13, 2. 4.

4. Mig bør det at gjøre hans Gjerninger, som har udsendt mig, saalænge det er Dag; Natten kommer, da Ingen kan arbejde.

5. Medens jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys.

3, 12.

6. Da han havde sagt dette, spyttede han paa Jorden og gjorde Dynd af Spytten og smurte Dyndet paa den Blindes Øine.

Mark. 8, 23.

7. Og han sagde til ham: Gak bort, tvæt dig i Siloahs Dam, — hvilket er udlagt: Udsendt. Da gik han bort og tvættede sig og kom seende tilbage.

Neb. 3, 15.

8. Da sagde Naboerne og de, som før havde seet ham, at han var blind: Er det ikke ham, som sad og tiggede?

9. Andre sagde: Det er ham. Men Andre: Han er ham lig. Han selv sagde: Det er mig.

10. Da sagde de til ham: Hvorledes blev dine Øine aabnede?

11. Han svarede og sagde: Et Menneske, som kaldes Jesus, gjorde Dynd og smurte paa mine Øine og sagde til mig: Gak bort til Siloahs Dam og tvæt dig! Men jeg gik bort og tvættede mig og fik mit Syn.

12. Da sagde de til ham: Hvor er han? Han sagde: Jeg ved ikke.

13. Da førte de ham, som før var blind, til Farisæerne.

14. Men det var en Sabbat, da Jesus gjorde Dynd og aabnede hans Øine.

5, 9.

15. Da spurgte ogsaa Farisæerne ham atter, hvorledes han havde faaet sit Syn. Men han sagde til dem: Dynd lagde han paa mine Øine, og jeg tvættede mig og ser.

16. Da sagde Nogle af Farisæerne: Dette Menneske er ikke af Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten.

Andre sagde: Hvorledes kan et syndigt Menneske gjøre saadanne Tegn? Og der var Splid iblandt dem.

17. De sagde atter til den Blinde: Hvad siger du om ham, efterdi han har aabnet dine Øine? Men han sagde: Han er en Profet.

18. Da troede Jøderne ikke om ham, at han havde været blind og var bleven seende, førend de kaldte hans Forældre, som havde faaet sit Syn.

19. Og de spurgte dem og sagde: Er dette eders Søn, om hvem I sige, at han er født blind? Hvorledes har han da nu sit Syn?

20. Hans Forældre svarede dem og sagde: Vi vide, at denne er vor Søn, og at han var født blind;

21. men hvorledes han nu har sit Syn, vide vi ikke, og hvem der har aabnet hans Øine, det vide ikke vi. Han er selv gammel nok; spørger ham selv! Han vil selv svare for sig.

22. Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede komne overens om, at dersom Nogen bekjendte ham at være Christus, skulde han blive udelukket af Synagogen.

7, 13; 12, 42.

23. Derfor sagde hans Forældre: Han er gammel nok; spørger ham selv!

24. Da kaldte de anden Gang til sig den Mand, som havde været blind, og sagde til ham: Giv Gud Æren! Vi vide, at dette Menneske er en Synder.

25. Da svarede han og sagde: Om han er en Synder, ved jeg ikke: een Ting ved jeg, at jeg, som var blind, nu ser.

26. Men de sagde atter til ham: Hvad gjorde han ved dig? Hvorledes aabnede han dine Øine?

27. Han svarede dem: Jeg har allerede sagt eder det, og I hørte ikke derpaa; hvorfor ville I høre det igjen? Ville ogsaa I blive hans Disciple?

28. Da skjeldte de paa ham og sagde: Du er hans Discipel, men vi ere Moses's Disciple

29. Vi vide, at til Moses har Gud talt; men om denne vide vi ikke, hvorfra han er.

7, 27.

30. Manden svarede og sagde til dem: I denne Sag er det da underligt, at I ikke vide, hvorfra han er, og han har dog aabnet mine Øine.

31. Men vi vide, at Gud ikke hører Syndere; men dersom Nogen er gudfrygtig og gjør hans Vilje, ham hører han.

Job 37, 9; Ps. 13, Ps. 66, 18.
Ordspr. 15, 29; 28, 9. Es. 1, 15.

32. Fra Verdens Begyndelse er det ikke hørt, at Nogen har aabnet Øine paa en Blindfødt.

33. Var denne ikke af Gud, da kunde han slet Intet gjøre. V. 18.

34. De svarede og sagde til ham: Du er hel og holden født i Synd, og du lærer os? Og de stødte ham ud.

35. Jesus hørte, at de havde udstødt ham; og da han fandt ham, sagde han til ham: Tror du paa Guds Søn?

36. Han svarede og sagde: Hvo er han, Herre, forat jeg kan tro paa ham?

37. Men Jesus sagde til ham: Baa- de har du seet ham, og den, som taler med dig, ham er det. 4, 26.

38. Men han sagde: Jeg tror, Herre: Og han tilbød ham.

39. Og Jesus sagde: Til Dem er jeg kommen til denne Verden, forat de, som ikke se, skulle vende seende, og de, som se, skulle vende blinde.

Matt. 13, 13. Joh. 3, 19; 12, 47, 48.

40. Og dette hørte de af Farisæerne, som vare hos ham, og de sagde til ham: Ere ogsaa vi blinde?

41. Jesus sagde til dem: Vare I blinde, da havde I ikke Synd; men nu siges I: Vi se. Derfor bliver eders Synd. 15, 22.

10. KAPITEL.

Jesus sammenligner sig med Døren til Faarstien, 1-19; og med den gode Hyrde, 11-18. Jøderne kives om ham, 19-21. Han beklæder, at han er Christus, klager over Jødernes Vantrø og forsvarer sig mod dem, 22-39. Paa sin Side Jordan tro Mange paa ham, 40-42.

SANDELIG, sandelig siger jeg eder: Hvo der ikke gaar ind ad Døren i Faarstien, men stiger andetsteds over, han er en Tyv og en Røver.

2. Men den, som gaar ind ad Døren, er Faarenes Hyrde. 14, 6.

3. For denne lukker Dørvogteren op, og Faarene høre hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved Navn og fører dem ud. Es. 43, 1.

4. Og naar han har drevet sine egne Faar ud, gaar han foran dem; og Faarene følge ham, fordi de kjende hans Røst.

5. Men en Fremmed ville de ikke

følge, men fly fra ham, fordi de ikke kjede de Fremmedes Røst.

6. Denne Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, han talte til dem.

Mark. 9, 33. Luk. 12, 34.

7. Da sagde Jesus atter til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Jeg er Faarenes Dør.

8. Alle de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke. Jer. 23, 2.

9. Jeg er Døren; dersom Nogen gaar ind gjennem mig, han skal blive salig, og han skal gaa ind og gaa ud og finde Føde. Hebr. 10, 19.

10. Tyven kommer ikke uden for at stjæle og myrde og ødelegge; jeg er kommen, forat de skulle have Liv og have Overflod.

1, 4, 16. Pa. 23, 1. 2 Pet. 1, 4.

11. Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene.

Pa. 20, 2. Es. 40, 11.

Es. 24, 11 fg. 37, 24. Joh. 15, 13.

12. Men Leiesvenden og den, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke tilhøre, ser Ulven komme og forlader Faarene og flyr; og Ulven røver dem og adspredrer Faarene.

13. Men Leiesvenden flyr, fordi han er en Leiesvend og ikke har Omsorg for Faarene.

14. Jeg er den gode Hyrde, og jeg kjender Mine og kjendes af Mine,

1 Tim. 2, 19.

15. Igesom Faderen kjender mig, og jeg kjender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene. 6, 46.

16. Jeg har ogsaa andre Faar, som ikke ere af denne St; ogsaa dem bør det mig at føre hid, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord, een Hyrde.

Ap. G. 2, 39. Ef. 2, 13, 14.

17. Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til, forat jeg skal tage det igjen.

18. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til og har Magt til at tage det igjen. Denne Befaling modtog jeg af min Fader. 14, 31.

19. Da blev der atter Splid blandt Jøderne formedelst disse Ord. 9, 16.

20. Men Mange af dem sagde: Han har Djævelen og ergal; hvihøre I ham? 7, 20; 8, 48, 52.

21. Andre sagde: Dette er ikke en

besat Mands Ord; mon en Djævel kan aabne Blindes Øjne? ✓

22. Men Tempelvielsens Fest holdtes i Jerusalem, og det var Vinter.

23. Og Jesus vandrede om i Templet i Salomons Buegang.

1 Kong. 6, 3. 5. Ap. G. 3, 11.

24. Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: Hvor længe holder du vor Sjæl i Forventning? Dersom du er Christus, da sig os det frit!

25. Jesus svarede dem: Jeg har sagt eder det, og I tro ikke; de Gjæringer, som jeg gjør i min Faders Navn, disse vidne om mig. 5, 36.

26. Men I tro ikke; thi I ere ikke af mine Faar, som jeg sagde eder. 8, 45.

27. Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig, 8, 47.

28. og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle slet ikke fortabes evindeligt, og Ingen skal rive dem ud af min Haand.

29. Min Fader, som har givet mig dem, er større end Alle, og Ingen kan rive dem ud af min Faders Haand. 14, 26.

30. Jeg og Faderen, vi ere Eet. 5, 19; 14, 9; 17, 11, 21.

31. Da toge Jøderne atter Stene op for at stene ham. 8, 29.

32. Jesus svarede dem: Mange gode Gjæringer viste jeg eder fra min Fader; for hvilken af disse Gjæringer stene I mig?

33. Jøderne svarede ham og sagde: For nogen god Gjærning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gjør dig selv til Gud.

34. Jesus svarede dem: Er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? Ps. 82, 6.

35. Naar han kalder dem Guder, til hvem Guds Ord skede, og Skriften ikke kan ophæves,

36. sige da I til den, som Faderen har helliget og sendt til Verden: Du bespottes Gud, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? 5, 17.

37. Dersom jeg ikke gjør min Faders Gjæringer, da tror mig ikke!

38. Men dersom jeg gjør dem, om I da end ikke ville tro mig, saa tror dog Gjæringerne, forat I kunne kjende og tro, at Faderen er i mig, og jeg i ham! 14, 10, 11.

39. Da søgte de atter at gribe ham; og han undkom af deres Haand. 8, 59.

40. Og han drog atter bort hinsides Jordan til det Sted, hvor Johannes først døbte, og blev der. 1, 28.

41. Og Mange kom til ham og sagde: Johannes gjorde vel Intet Tegn, men Alt, hvad Johannes sagde om denne, var sandt.

42. Og Mange troede der paa ham. 8, 59.

11. KAPITEL.

Jesus opvækker Lazarus; Mange tro, 1-45; Kafkas raader til at slaa Jesus ihjel, 46-53; Jesus unddrager sig; der tales Adskilligt om ham, 54-57.

MEN der var en Syg, Lazarus af Betania, af Marias og hendes Søster Martas By. Luk. 10, 38, 39.

2. Men Maria var den, som salvede Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes Broder Lazarus var syg. 12, 3.

3. Da sendte Søstrene Bud til ham og lode ham sige: Herre! Se, den, du elsker, er syg.

4. Men da Jesus hørte det, sagde han: Denne Sygdom er ikke til Døden, men til Guds Ære, forat Guds Søn skal blive forherliget ved den. 9, 3.

5. Men Jesus elskede Marta og hendes Søster og Lazarus.

6. Da han nu hørte, at han var syg, blev han to Dage paa det Sted, hvor han var;

7. sidenefter sagde han til Disciple: Lader os drage til Judæa igjen!

8. Disciple sagde til ham: Mester! Nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter derhen? 8, 59; 10, 31.

9. Jesus svarede: Er der ikke tolv Timer om Dagen? Dersom Nogen vandrer om Dagen, støder han sig ikke; thi han ser denne Verdens Lys.

10. Men dersom Nogen vandrer om Natten, støder han sig; thi Lyset er ikke i ham. 9, 4.

11. Dette sagde han; og derefter siger han til dem: Lazarus, vor Ven, er soven ind; men jeg gaar hen for at opvække ham af Søvn. Matt. 9, 24.

12. Da sagde hans Disciple: Herre! Sover han, da vil han blive karak igjen.

13. Men Jesus talte om hans Død; de derimod mente, at han talte om den naturlige Søvn.

14. Da sagde Jesus ligefrem til dem: Lazarus er død,

15. og jeg er glad for eders Skyld, at jeg ikke var der, forat I skulle tro; men lader os gaa til ham!

16. Da sagde Tomas, som kaldes Tvilling, til sine Meddisciple: Lader ogsaa os gaa, forat vi kunne dø med ham!

17. Da Jesus kom, fandt han ham allerede fire Dage liggende i Graven.

18. Men Betania var nær Jerusalem, henved femten Stadier derfra.

19. Og mange af Jøderne vare komne til Marta og Maria for at trøste dem over deres Broder.

20. Da Marta nu hørte, at Jesus kom, gik hun ham imøde; men Maria sad i Huset.

21. Da sagde Marta til Jesus: Herre! Havde du været her, da var min Broder ikke død.

22. Men ogsaa nu ved jeg, at hvadsomhelst du vil bede Gud om, vil Gud give dig.

23. Jesus sagde til hende: Din Broder skal opstaa.

24. Marta siger til ham: Jeg ved, at han skal opstaa i Opstandelsen paa den yderste Dag.

Dan. 12, 2.
Luk. 14, 14. Joh. 5, 28, 29; 6, 40, 54.

25. Jesus sagde til hende: Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo der tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve,

14, 6. 1 Joh. 5, 20.

26. og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligt. Tror du dette?

27. Hun siger til ham: Ja, Herre! Jeg har troet, at du er Christus, Guds Søn, den, som skal komme til Verden.

4, 42; 6, 69.

28. Og da hun havde sagt dette, gik hun bort og kaldte hemmelig sin Søster Maria og sagde: Mesteren er her og kalder paa dig.

29. Da hun hørte det, reiste hun sig straks og kom til ham.

30. Men Jesus var endnu ikke kommen ind i Byen, men var paa det Sted, hvor Marta havde mødt ham.

V. 20.

31. Da nu de Jøder, som vare hos hende i Huset og trøstede hende, saa, at Maria stod hastig op og gik ud, fulgte de hende og sagde: Hun gaar bort til Graven for at græde der.

32. Da Maria nu kom derhen, hvor Jesus var, og saa ham, faldt hun ned for hans Fødder og sagde til ham:

Herra! Havde du været her, da var min Broder ikke død.

33. Da Jesus nu saa hende græde og saa de Jøder græde, som kom med hende, blev han heftig bevæget i Aanden og rystet og sagde:

34. Hvor have I lagt ham? De sagde til ham: Herre, kom og se!

35. Jesus græd. Luk. 19, 41.

36. Da sagde Jøderne: Se, hvor han elskede ham!

V. 3. 5.

37. Men Nogle af dem sagde: Kunde ikke han, som aabnede den Blindes Øine, ogsaa have gjort, at denne ikke var død?

9, 6. 7.

38. Da blev Jesus atter heftig bevæget og kom til Graven. Men det var en Hule, og en Sten laa derpaa.

Matt. 27, 60.

39. Jesus sagde: Tager Stenen bort! Marta, den Dødes Søster, siger til ham: Herre! Han stinker allerede; thi han har ligget fire Dage.

40. Jesus sagde til hende: Sagde jeg dig ikke, at dersom du kunde tro, skulde du se Guds Herlighed? V. 26.

41. Da toge de Stenen bort, hvor den Døde var lagt. Men Jesus opløftede sine Øine og sagde: Fader! Jeg takker dig, at du har hørt mig.

42. Men jeg vidste, at du altid hører mig; men for Folkets Skyld, som staar omkring, sagde jeg det, forat de skulle tro, at du har udsendt mig.

12, 30.

43. Og da han havde sagt dette, raabte han med høj Røst: Lazarus, kom herud!

44. Og den Døde kom ud, bunden med Jordeklæder om sine Fødder og Hænder, og hans Ansigt var ombundet med en Svededug. Jesus sagde til dem: Løser ham og lader ham gaa!

45. Da troede mange af de Jøder paa ham, som vare komne til Maria og havde seet, hvad Jesus havde gjort.

46. Men Nogle af dem gik hen til Farisæerne og sagde dem, hvad Jesus havde gjort.

47. Da forsamlede Ypperstepresterne og Farisæerne Raadet og sagde: Hvad gjøre vi? Thi dette Meneske gjør mange Tegn. Matt. 23, 3.
Mark. 14, 1. Luk. 22, 2. Ap. G. 4, 27.

48. Dersom vi lade ham blive saaledes ved, ville Alle tro paa ham, og Romerne ville komme og tage baade vort Land og Folk.

49. Men En af dem, Kaifas, som

var det Aars Yppersteprest, sagde til dem:

50. I vide slet Intet, ei heller betænke I, at det er os gavnligt, at eet Menneske dør for Folket, og at ikke det hele Folk skal ødelægges. 18, 14.

51. Men dette sagde han ikke af sig selv, men da han var det Aars Yppersteprest, spaaede han, at Jesus skulde dø for Folket,

52. og ikke for Folket alene, men forat han ogsaa skulde samle de adspredte Guds Børn til een Hob.

Et. 2, 16.

53. Fra den Dag af raadsløge de da om at ihjelslaa ham. Matt. 12, 14.

54. Da vandrede Jesus ikke mere aabenlyst iblandt Jøderne, men gik derfra til Egnen nær ved Ørkenen, til en Stad, som kaldes Efra'im; og han blev der med sine Disciple.

55. Men Jødernes Paaske var nær; og Mange fra den Egn gik op til Jerusalem før Paaske for at rense sig.

56. Da ledte de efter Jesus og talte med hverandre, da de stode i Templet: Hvad tykkes eder om, at han ikke kommer til Høstiden?

57. Men baade Ypperstepresterne og Farisæerne havde givet Befaling, at dersom Nogen vidste, hvor han var, skulde han give det tilkjende, forat de kunde gribe ham.

12. KAPITEL.

Jesus salves i Betania, 1-8; Mange komme til ham og tro; Jøderne ville slaa Lazarus ihjel, 9-11; Jesus drager ind i Jerusalem, 12-19; nogle Grækere ville se ham; han taler om sin Død og Forherliggelse, faar Vidnesbyrd fra Himlen, 20-28. Jesus underviser og formaner Folket; dog tro de ikke, 29-43; hvorfor han atter formaner dem, 44-50.

JESUS kom da seks Dage før Paaske til Betania, hvor Lazarus var, som havde været død, og som han havde opreist fra de Døde.

Matt. 26, 6 fg. Mark. 14, 3 fg.

2. Da beredte de ham det Maaltid, og Marta opvartede; men Lazarus var En af dem, som sad tilbords med ham.

3. Da tog Maria et Pund uforfalsket, meget kostbar Nardussalve og salvede Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Haar; men Huset blev fuldt af Salvens Lugt. 11, 2.

4. Da sagde en af hans Disciple, Judas, Simons Søn, Iskariot, som sidenefter forraadede ham:

5. Hvorfor blev ikke denne Salve

solgt for tre hundrede Denarier og given Fattige?

6. Men dette sagde han, ikke fordi han havde Omsorg for de Fattige, men fordi han var en Tyv og havde Pungen og bar, hvad der blev lagt.

13, 29.

7. Da sagde Jesus: Lad hende med Fred! Hun har forvaret denne Salve til min Begravelses Dag.

8. Thi de Fattige have I altid hos eder; men mig have I ikke altid.

5 Mos. 15, 11. Matt. 26, 11.

9. Da fik en stor Mængde af Jøderne vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld alene, men ogsaa for at se Lazarus, hvem han havde opreist fra de Døde. 11, 42, 44.

10. Men Ypperstepresterne raadsløge om at slaa ogsaa Lazarus ihjel;

11. thi for hans Skyld gik mange af Jøderne hen og troede paa Jesus.

11, 45.

12. Den følgende Dag, da den store Mængde, som var kommen til Høstiden, hørte, at Jesus kom til Jerusalem,

13. toge de Palmegrene og gik ud mod ham og raabte: Hosanna! Velsigned være den, som kommer i Herrens Navn, Israels Konge!

Matt. 21, 1 fg. Mark. 11, 1 fg.

Luk. 19, 29 fg. Ps. 118, 25, 26.

14. Men Jesus fandt et ungt Aasn og satte sig paa det, som der er skrevet:

15. Frygt ikke, Zions Datter! Se, din Konge kommer, ridende paa en Aenindes Føl. Es. 62, 11. Sak. 9, 9.

16. Men dette forstode hans Disciple ikke i Begyndelsen; men da Jesus var herliggjort, da kom de i Hu, at dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette for ham.

17. Men Folket, som var med ham, vidnede, at han havde kaldt Lazarus ud af Graven og opreist ham fra de Døde.

18. Derfor gik ogsaa Folket ham imøde, fordi det havde hørt, at han havde gjort dette Tegn.

19. Da sagde Farisæerne til hverandre: I se, at I ikke udrette Noget; se, al Verden løber efter ham.

20. Men der var nogle Grækere af dem, som vare komne op for at tilbede paa Høstiden.

21. Disse gik da til Filip, som var fra Betsajda i Gallilæa, og bade ham og sagde: Herre! Vi ønske at se Jesus.

1, 44, 45.

22. Filip kommer og siger Andreas det, og Andreas og Filip sige det igjen til Jesus.

23. Men Jesus svarede dem og sagde: Timen er kommen, at Menneskens Søn skal herliggjøres.

13, 32; 17, 1.

24. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Udenat Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det alene; men naar det dør, bærer det megen Frugt.

1 Kor. 15, 36.

25. Hvo der elsker sit Liv, skal miste det, og hvo der hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv. Matt. 10, 39; 16, 25. Luk. 17, 33.

26. Om Nogen vil tjene mig, da søge han mig, og hvor jeg er, der skal og min Tjener være; og om Nogen tjener mig, ham skal Faderen ære.

14, 3; 17, 24. 1 Tess. 4, 17.

27. Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne Time! Dog, derfor er jeg kommen til denne Time.

Matt. 26, 38. 39.

28. Fader, herliggjør dit Navn! Der kom da en Røst fra Himmelen: Baade har jeg herliggjort, og vil jeg atter herliggjøre det.

29. Folket, som stod og hørte det, sagde da, at det havde tordnet; Andre sagde: En Engel har talt til ham.

30. Jesus svarede og sagde: Ikke for min Skyld skede denne Røst, men for eders Skyld.

11, 42.

31. Nu holdes Dom over denne Verden; nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud.

16, 11.

32. Og jeg, naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig.

3, 14; 6, 44.

33. Men dette sagde han for at betegne, hvad Død han skulde dø.

34. Folket svarede ham: Vi have hørt af Loven, at Christus bliver evindelig; hvorledes siger da du, at det bør Menneskens Søn at ophøies? Hvem er denne Menneskens Søn?

2 Sam 7, 13. Ps. 89, 30. 37. 38; 110, 4.

Es. 9, 6, 7. Ez. 37, 25. Dan. 2, 44; 7, 14, 27.

35. Da sagde Jesus til dem: Endnu en liden Tid er Lyset hos eder. Vandr den Stund, I have Lyset, forat ikke Mørke skal overfalde eder! Og hvo der vandrer i Mørket, ved ikke, hvor han gaar hen.

8, 12; 11, 10.

36. Medens I have Lyset, tror paa Lyset, forat I kunne blive Lysets Børn! Dette talte Jesus og gik bort og skjulte sig for dem.

Ef. 5, 8.

37. Men uagtet han havde gjort saa mange Tegn for deres Øine, troede de dog ikke paa ham,

38. forat Profeten Esaias's Ord skulde fuldkommes, som han har sagt: Herre! Hvo har troet det, han hørte af os, og for hvem er Herrens Arm aabenbaret? Ka. 53, 1. Rom. 10, 16.

39. Derfor kunde de ikke tro; thi Esaias siger atter:

Es. 6, 9, 10. Matt. 13, 14.

40. Han har forblindet deres Øine og forhærdet deres Hjerter, forat de ikke skulde se med Øinene og forstaa med Hjertet og omvende sig, og jeg helbrede dem.

41. Dette sagde Esaias, da han saa hans Herlighed og talte om ham.

Es. 6, 1 fg.

42. Alligevel troede endog mange af de Øverste paa ham; men for Fari-sæernes Skyld bekjendte de det ikke, forat de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen;

9, 22.

43. thi de elskede Menneskenes Ære mere end Guds Ære.

5, 44.

44. Men Jesus rasbte og sagde: Hvo der tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa den, som har udsendt mig;

1 Pet. 1, 21.

45. og hvo der ser mig, ser den, som har udsendt mig.

10, 30; 14, 9.

46. Jeg er et Lys, kommen til Verden, forat hver den, som tror paa mig, ikke skal blive i Mørket.

V. 35.

47. Og om Nogen hører mine Ord og ikke tror, ham dømmer ikke jeg; thi jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden.

3, 17.

48. Hvo der foragter mig og ikke annammer mine Ord, har den, som dømmer ham; det Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham paa den yderste Dag.

3, 18; 8, 24.

49. Thi jeg har ikke talt af mig selv, men Faderen, som har udsendt mig, han har givet mig Befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale;

14, 10.

50. og jeg ved, at hans Befaling er et evigt Liv. Hvad jeg da taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig.

13. KAPITEL.

Jesus tvætter Disciplens Fødder og formaner dem til Ydmyghed. 1-20; taler om den, som skulde forraade ham, 21-30; om sin Herliggjørelse og om indbyrdes Kjærlighed. 31-35; om Peters Fald. 36-38.

MEN før Paaskehøitiden, da Jesus vidste, at hans Time var kommen, at han skulde gaa ud af denne Verden til Faderen, da, som han havde elsket sine Egne, som vare i Verden, elskede han dem indtil Enden.

Matt. 26, 2 fg. Mark. 14, 1.

Luk. 22, 1 fg. Joh. 7, 6, 30.

2. Og da Nadverden holdtes, da Djævelen allerede havde indskudt i Judas Iskariots, Simons Søns, Hjerter, at han skulde forraade ham,

3. da Jesus vidste, at Faderen havde givet alle Ting i hans Hænder, og at han var udgangen fra Gud og gik til Gud,

Matt. 11, 27. Joh. 3, 35; 16, 28.

4. reiste han sig fra Nadverden og lagde sine Klæder fra sig, og han tog et Linklæde og bandt op om sig.

5. Derefter slog han Vand i et Bækken og begyndte at tvætte Disciplenes Fødder og at tørre dem med det Linklæde, hvormed han var ombunden.

6. Da kom han til Simon Peter; og denne sagde til ham: Herre! Tvætter du mine Fødder? Matt. 3, 14.

7. Jesus svarede og sagde til ham: Hvad jeg gjør, ved du ikke nu, men du skal forstaa det herefter.

8. Peter siger til ham: Du skal aldrig i Evighed tvætte mine Fødder. Jesus svarede ham. Dersom jeg ikke tvætter dig, har du ingen Del med mig.

9. Simon Peter siger til ham: Herre! Ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet!

10. Jesus siger til ham: Hvo der er tvættet, behøver ikke Andet end at tvætte Fødderne, men er ganske ren; og I ere rene, men ikke alle. 15, 3.

11. Thi han kjendte den, som forraade ham; derfor sagde han: I ere ikke alle rene. 6, 64, 70.

12. Da han nu havde tvættet deres Fødder og taget sine Klæder, satte han sig aiter ned og sagde til dem: Vide I, hvad jeg har gjort mod eder?

13. I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret; thi jeg er det.

Matt. 23, 8, 10. 1 Kor. 8, 4.

14. Dersom da jeg, som er Herren og Mesteren, har tvættet eders Fødder, saa ere og I skyldige at tvætte hverandres Fødder. Luk. 22, 27.

15. Thi jeg har givet eder et Eksempel, forat, ligesom jeg gjorde mod eder, skulle og I gjøre.

1 Pet. 2, 21. 1 Joh. 2, 6.

16. Sandelig, sandelig siger jeg eder: En Tjener er ikke større end sin Herre, og et Sendebud ikke større end den, som sendte ham.

Matt. 10, 24. Luk. 6, 40. Joh. 15, 20.

17. Dersom I vide dette, ere I salige, om I gjøre det. Matt. 7, 24.

18. Jeg taler ikke om eder alle; jeg ved, hvem jeg har udvalgt. Men — forat Skriften skal fuldkommes: Den, som æder Brødet med mig, har opløftet sin Hæl imod mig.

Pa. 41, 10. Ap. G. 1, 16.

19. Fra nu af siger jeg eder det, førend det sker, forat I, naar det er skeet, skulle tro, at jeg er Christus.

14, 29.

20. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der annammer den, som jeg sender, annammer mig; men hvo der annammer mig, annammer den, som har sendt mig. Matt. 10, 40.

21. Da Jesus havde sagt dette, blev han heftig bevæget i Aanden og vidnede og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg eder, at En af eder skal forraade mig. Matt. 26, 21 fg.

Mark. 14, 18 fg. Luk. 22, 21 fg.

22. Da saa Disciplene paa hverandre og vare i Tvivl, om hvem han talte.

23. Men der var en af hans Disciple, som ved Bordet laa op til Jesus Skjød, hvem Jesus elskede. 21, 20.

24. Til denne nikkede da Simon Peter, at han skuldespørge, hvem det var, han talte om.

25. Men han bød sig op til Jesus Bryst og sagde til ham: Herre! Hvem er det?

26. Jesus svarede: Det er den, hvem jeg giver det Stykke, som jeg dypper. Og han dypede Stykket og gav Judas Iskariot, Simons Søn, det.

27. Og efterat han havde faaet Stykket, gik Satan ind i ham. Da sagde Jesus til ham: Hvad du gjør, det gjør snart!

28. Men Ingen af dem, som sad tilbords, vidste, til hvad Ende han sagde ham dette.

29. Thi Nogle mente, fordi Judas havde Pungen, at Jesus sagde til ham: Kjøb, hvad vi have behov til Høitiden! eller, at han skulde give Noget til de Fattige. 12, 6.

30. Da han nu havde taget Stykket gik han straks ud. Men det var Nat.

31. Da han nu var gaaet ud, sagde

Jesus: Nu er Menneskens Søn herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.

32. Dersom Gud er herliggjort i ham, skal Gud og herliggjøre ham i sig selv, og han skal snart herliggjøre ham. 12, 26.

33. Mine Børn! Endnu er jeg en liden Stund hos eder. I skulle lede efter mig, og som jeg sagde til Jøderne: Hvor jeg gaar hen, kunne I ikke komme, saa siger jeg nu ogsaa til eder. 7, 34; 8, 21.

34. Et nyt Bud giver jeg eder, at I skulle elske hverandre, at, som jeg har elsket eder, skulle og I elske hverandre. Matt. 22, 39.

Joh. 15, 12, 17. Gal. 5, 6. Jak. 2, 8. 1 Pet. 1, 22. 1 Joh. 3, 11, 23; 4, 21.

35. Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes Kjærlighed. 1 Joh. 2, 8; 4, 30.

36. Simon Peter sagde til ham: Herre! Hvor gaar du hen? Jesus svarede ham: Hvor jeg gaar hen, kan du ikke nu følge mig; men sidenefterskal du følge mig.

7, 34; 21, 18. 2 Pet. 1, 14.

37. Peter siger til ham: Herre! Hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit Liv til for dig.

38. Jesus svarede ham: Vil du sætte dit Liv til for mig? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hanen skal ikke gale, førend du har fornegtet mig tre Gange.

Matt. 26, 34. Mark. 14, 30. Luk. 22, 34.

14. KAPITEL.

Jesus vil berede Sted for Sine, 1-4; han er selv Veien til Faderen, 5-7; han og Faderen ere Et, 8-20; han vil aabenbare sig for Sine og sende dem Aanden, 21-26; han trøster dem, 27-31.

EDERS Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud og tror paa mig!

V. 27; 12, 44.

2. I min Faders Hus er der mange Værelser. Men dersom det ikke var saa, havde jeg sagt eder det. Jeg gaar bort for at berede eder Sted,

2 Kor. 5, 1. Hebr. 11, 10.

3. og naar jeg er gaaet bort og faar beredt eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage eder til mig, forat, hvor jeg er, skulle ogsaa I være.

12, 26; 17, 24. Fil. 1, 23. 1 Tess. 4, 17.

4. Og hvor jeg gaar hen, vide I, og Veien vide I.

5. Tomas siger til ham: Herre! Vi vide ikke, hvor du gaar hen; og hvorledes kunne vi da vide Veien?

1068

6. Jesus siger til ham: Jeg er Veien og Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig.

Ev. 20, 8. Hebr. 9, 8; 10, 19. 20. Joh. 11, 25; 10, 9.

7. Havde I kjendt mig, da havde I og kjendt min Fader, og fra nu af kjende I ham, og have I seet ham.

8. Filip siger til ham: Herre! Vis os Faderen, og det er os nok!

9. Jesus siger til ham: Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du har ikke kjendt mig, Filip? Hvo der har seet mig, har seet Faderen; og hvorledes siger du da: Vis os Faderen? 12, 45; 14, 20; 17, 21, 23.

10. Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De Ord, jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gjør Gjeringerne.

10, 38; 5, 19; 8, 28. 38.

11. Tror mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig! Men ville I ikke, saa tror mig dog for selve Gjeringernes Skyld!

5, 36; 10, 25.

12. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo der tror paa mig, han skal og gjøre de Gjeringer, som jeg gjør, og han skal gjøre større end disse; thi jeg gaar til min Fader,

13. og hvadsomhelst I bede om i mit Navn, det vil jeg gjøre, forat Faderen maa forherliges ved Sønnen.

16, 23. 24. Matt. 7, 7, 11; 21, 22. Luk. 11, 9.

14. Dersom I bede om Noget i mit Navn, vil jeg gjøre det.

15. Dersom I elske mig, da holder mine Bud!

15, 10. 1 Joh. 5, 3.

16. Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand, forat han skal blive hos eder evindel- lig.

17. Sandhedens Aand, som Verden ikke kan annamme, thi den ser ham ikke og kjender ham ikke; men I kjende ham, thi han bliver hos eder og skal være i eder. Joh. 7, 39. Ap.G. 5, 32.

18. Jeg vil ikke forlade eder faderløse; jeg kommer til eder. Matt. 28, 20.

19. Endnu en liden Stund, og Verden ser mig ikke mere, men I se mig; thi jeg lever, og I skulle leve.

20. Paa den Dag skulle I kjende, at jeg er i min Fader, og I i mig, og jeg i eder.

21. Hvo der har mine Bud og holder dem, han er den, som elsker mig; men den, som elsker mig, skal elskes af min Fader, og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham.

22. Judas (ikke Iskariot) siger til ham: Herre! Hvoraf kommer det, at du vil aabenbare dig for os og ikke for Verden?

23. Jesus svarede og sagde til ham: Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord, og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og fæste Bolig hos ham.

24. Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord, og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som har udsendt mig.

25. Dette har jeg talt til eder, medens jeg endnu er hos eder;

26. men Talsmanden, den Hellig-Aand, som Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder Alt og minde eder om Alt, hvad jeg har sagt eder.

27. Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder; ikke som Verden giver, giver jeg eder. Eders Hjerter forfærdes ikke og frygte ikke!

28. I have hørt, at jeg sagde til eder: Jeg gaar bort og kommer til eder. Dersom I havde mig kjær, da glædede I eder over, at jeg sagde: Jeg gaar til Faderen; thi min Fader er større end jeg.

29. Og nu har jeg sagt eder det, før det sker, forat I, naar det er skeet, skulle tro.

30. Jeg skal herefter ikke tale Møget med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og han har slet Intet i mig;

31. men forat Verden skal kjende, at jeg elsker Faderen og gjør saaledes, som Faderen har befaleet mig, — staar op, lader os gaa herfra!

15. KAPITEL.

Jesus taler om den aandelige Forening med ham, 1-8; formaner til Indbyrdes Kjærlighed, 9-17; til Taalmod og Frimodighed i Forfølgelse, 18-27.

JEG er det sande Vintre, og min Fader er Vingaardsmanden.

2. Hver Gren paa mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han; og hverden, som bærer Frugt, den renser han, forat den skal bære mere Frugt.

3. I ere allerede rene formedelst det Ord, jeg har talt til eder.

4. Bliver i mig, og jeg i eder! Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt

af sig selv, uden den bliver i Vintre, saa heller ikke I, uden I blive i mig.

5. Jeg er Vintre, i ere Grenene; hvo der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet Intet gjøre.

6. Dersom Nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Gren og visner; og man sanker dem og kaster dem i Ilden, og de brænde.

7. Dersom I blive i mig, og mine Ord blive i eder, da beder om, hvad-somhelst I ville, og det skal vederfares eder.

8. Derved forherliges min Fader, at I bære megen Frugt, og I skulle vorde mine Disciple.

9. Ligesom Faderen har elsket mig, saa har og jeg elsket eder; bliver i min Kjærlighed!

10. Dersom I holde mine Bud, skulle I blive i min Kjærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Bud og bliver i hans Kjærlighed.

11. Dette har jeg talt til eder, forat min Glæde kan blive i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen.

12. Dette er mit Bud, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder.

13. Ingen har større Kjærlighed end denne, at En sætter sit Liv til for sine Venner.

14. I ere mine Venner, dersom I gjøre, hvad jeg byder eder.

15. Jeg kalder eder ikke længer Tjenere, thi Tjeneren ved ikke, hvad hans Herre gjør; men eder har jeg kaldt Venner, thi Alt, hvad jeg har hørt af min Fader, har jeg kundgjort eder.

16. I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder, forat I skulle gaa hen og bære Frugt, og eders Frugt blive ved, forat hvad-somhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give eder.

17. Dette byder jeg eder, at I skulle elske hverandre.

18. Dersom Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig førend eder!

19. Vare I af Verden, saa vilde Verden elake sit Eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt eder af Verden, derfor hader Verden eder.

1 Joh. 4, 5. Joh. 17, 14. Gal. 1, 10.

20. Kommer det Ord i Hu, som jeg sagde eder: En Tjener er ikke større end sin Herre! Have de forfulgt mig, skulle de og forfølge eder; have de holdt mit Ord, skulle de og holde eders.

Matt. 10, 24. Luk. 9, 40.

Job. 13, 16; 16, 2. Matt. 23, 9.

21. Men alt dette skulle de gjøre eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kjende den, som har udsendt mig.

16, 3.

22. Dersom jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de ikke Synd; men nu have de ingen Undskyldning for sin Synd.

Luk. 12, 47. Joh. 9, 41.

23. Den, som hader mig, hader og min Fader.

24. Havde jeg ikke gjort de Gjeringer blandt dem, som ingen Anden har gjort, da havde de ikke Synd; men nu have de seet dem og dog hadet baade mig og min Fader.

10, 37.

25. Men dette sker, forat det Ord, som er skrevet i deres Lov, skal fuldkommes: De hadede mig uforskyldt.

Ps. 35, 19.

26. Men naar Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra Faderen, Sandhedens Aand, som udgaar fra Faderen, han skal vidne om mig.

14, 16, 26; 16, 7. Luk. 24, 49.

27. Men ogsaa I skulle vidne; thi I have været med mig fra Begyndelsen af.

Ap. G. 1, 8; 5, 32.

16. KAPITEL.

Jesus taler fremdeles om Forfølgelse, 1-5; om den Hellig-Aands Sendelse og Virkninger, 5-15; om sin Bortgang, 16-23; om Ljens Kraft, 24-27; atter om sin Bortgang, 28-33.

DETTE har jeg talt til eder, forat I ikke skulle forarges.

2. De skulle udelukke eder af Synagogerne; ja, den Tid skal komme, at hver den, som slaar eder ihjel, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse.

Matt. 24, 9. Mark. 13, 9.

Luk. 21, 12. Ap. G. 9, 1 fg.

3. Og dette skulle de gjøre mod eder, fordi de ikke kjende Faderen, ei heller mig.

15, 21. 1 Kor. 2, 8.

4. Men dette har jeg talt til eder, forat I, naar Timen kommer, skulle

komme i Hu, at jeg barsagtede det: men dette sagde jeg eder ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos eder.

13, 19; 14, 29. Matt. 9, 15.

5. Men nu gaar jeg hen til ham, som har udsendt mig, og Ingen af eder spørger mig: Hvor gaar du hen?

7, 33.

6. Men fordi jeg har talt dette til eder, har Bedrøvelse opfyldt eders Hjerte.

7. Men jeg siger eder Sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg gaar bort; thi, gaar jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til eder; men, gaar jeg bort, vil jeg sende ham til eder.

15, 26.

8. Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom,

9. om Synd, fordi de ikke tro paa mig,

10. men om Retfærdighed, fordi jeg gaar hen til min Fader, og I ikke længer se mig,

11. men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt.

12, 31; 14, 30.

12. Jeg har endnu Meget at sige eder, men I kunne ikke bære det nu.

13. Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han velledede eder til al Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder.

15, 26; 12, 49.

14. Han skal herliggjøre mig; thi han skal tage af Mit og forkynde eder.

15. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af Mit og forkynde eder.

17, 10.

16. Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig; thi jeg gaar hen til Faderen.

7, 33-36; 13, 33.

17. Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: Hvad er dette, som han siger os: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig, og: Thi jeg gaar hen til Faderen?

18. Da sagde de: Hvad er det, han siger: Om en liden Stund? Vi forstaa ikke, hvad han taler.

19. Da vidste Jesus, at de vilde spørge ham, og han sagde til dem: Derom spørge I hverandre, at jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig.

20. Sandelig, sandelig siger jeg eder: I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal vordre til Glæde. Pa. 30, 6. 12.

21. Naar Kvinden føder, har hun Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun har født Barnet, kommer hun ikke mere den Trængsel i Hu for Glæde over, at et Menneske er født til Verden. Es. 26, 17.

22. Ogsaa I have da nu Bedrøvelse; men jeg vil se eder igjen, og eders Hjerter skal glædes, og Ingen tager eders Glæde fra eder. Es. 35, 10; 51, 11.

23. Og paa den samme Dag skulle I ikke spørge mig om Noget. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give eder.

24. Hidindtil have I ikke bedet om Noget i mit Navn; beder, og I skulle faa, forat eders Glæde kan blive fuldkommen!

25. Dette har jeg talt til eder ved Lignelser; men den Time kommer, da jeg ikke mere skal tale til eder ved Lignelser, men frit ud forkynde eder om Faderen.

26. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder;

27. thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgangen fra Gud.

28. Jeg er udgangen fra Faderen og kommen til Verden; jeg forlader Verden igjen og gaar til Faderen.

29. Hans Disciple sigte til ham: Se, nu taler du frit ud og siger ingen Lignelse.

30. Nu vide vi, at du ved alle Ting og ikke har behov, at Nogen spørger dig; derfor tro vi, at du er udgangen fra Gud.

31. Jesus svarede dem: Nu tro I.

32. Se, den Time kommer og er allerede kommen, at I skulle adspredes hver til Sit, og lade mig alene; dog er jeg ikke alene, thi Faderen er med mig.

33. Dette har jeg talt til eder, forat I skulle have Fred i mig. I Verden skulle I have Trængsel; men vær frimodige! Jeg har overvundet Verden.

14, 27. Rom. 8, 1. Ef. 2, 14. Kol. 1, 20.

17. KAPITEL.

Jesus beder, at Faderen vil herliggjøre sin Søn, 1-5; opholde hans Disciple, som have annammet hans Ord, 6-19; og forene alle Troende med ham, 20-26.

DETTE talte Jesus, og han opløftede sine Øine til Himmelen og sagde: Fader! Timen er kommen; herliggjør din Søn, forat ogsaa din Søn kan herliggjøre dig,

2. ligesom du har givet ham Magt over alt Kjød, forat han maa give alle den, som du har givet ham, et evigt Liv.

3. Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Christus.

4. Jeg har herliggjort dig paa Jorden; jeg har fuldkommet den Gjerning, som du har givet mig at gjøre.

5. Og nu — herliggjør mig du, Fader, hos dig selv med den Herlighed, jeg havde hos dig, før Verden var!

6. Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, du har givet mig af Verden; de vare dine, og du har givet mig dem, og de have bevaret dit Ord.

7. Nu vide de, at alt det, du har givet mig, er af dig.

8. Thi de Ord, du har givet mig, har jeg givet dem, og de have annammet dem og erkjendt i Sandhed, at jeg er udgangen fra dig, og de have troet, at du har udsendt mig.

9. Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, du har givet mig; thi de ere dine.

10. Og Alt, hvad mit er, det er dit, og hvad dit er, det er mit; og jeg er herliggjort i dem.

11. Og jeg er ikke mere i Verden, men disse ere i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! Bevar dem, du har givet mig, i dit Navn, forat de maa være Eet, ligesom vi!

12. Da jeg var hos dem i Verden, bevarede jeg dem i dit Navn; dem, du har givet mig, har jeg vogtet, og Ingen af dem er gaaet fortabt, udeu det Fortabelsens Barn, forat Skriften skulde fuldkommes.

13. Men nu kommer jeg til dig, og dette taler jeg i Verden, forat de

skulle have min Glæde fuldkommen i sig. 16, 5; 15, 11.

14. Jeg har givet dem dit Ord, og Verden har hadet dem, fordi de ikke ere af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. 15, 18, 19; 18, 36.

15. Jeg beder ikke, at du skal tage dem ud af Verden, men at du skal bevare dem fra det Onde. 2 Tess. 3, 3.

16. De ere ikke af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden.

17. Hellige dem i din Sandhed! Dit Ord er Sandhed. 8, 40.

18. Ligesom du har sendt mig til Verden, saa har og jeg sendt dem til Verden. 20, 21.

19. Og jeg helliger mig selv for dem, forat ogsaa de skulle være helligede i Sandhed.

1 Kor. 1, 2. Hebr. 2, 11.
20. Men jeg beder ikke for disse alene, men ogsaa for dem, som ved deres Ord skulle tro paa mig,

Ap. G. 10, 43.
21. at de alle maa være Eet, ligesom du, Fader, i mig, og jeg i dig, at ogsaa de maa være Eet i os, forat Verden maa tro, at du har udsendt mig. V. 11. Gal. 3, 28. Joh. 10, 38; 14, 20.

1 J. h. 1, 3; 3, 24.
22. Og jeg har givet dem den Herlighed, du har givet mig, forat de skulle være Eet, ligesom vi ere Eet,

23. jeg i dem, og du i mig, forat de skulle være fuldkommede til Eet, og at Verden skal kjende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. 1 Kor. 6, 17.

24. Fader! Jeg vil, at, hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du har givet mig, være hos mig, forat de maa se min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig, førend Verdens Grundlovd blev lagt.

12, 26; 14, 3; 17, 5. 1 Tess. 4, 17. Aab. 3, 21.
25. Retfærdige Fader! Verden har ikke kjendt dig, men jeg har kjendt dig, og disse have erkjendt, at du har udsendt mig. 15, 21; 16, 3; 7, 23. 29; 8, 55; 10, 27; 17, 8.

26. Og jeg har kundgjort dem dit Navn og vil kundgjøre dem det, forat den Kjærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem. 15, 9.

18. KAPITTEL.

Jesus forraades af Judas, 1-9; Peter afhugger Malkus's Øre, 10, 11; Jesus bindes, Jeres fra Annas til Kaifas; Peter følger efter, 12-18; Jesus svarer Yppersteprø-

sten og slaaes, 19-24; Peter fornægter ham, 25-27; Jesus føres til Pilatus og vidner om sit Rige, 28-40.

Da Jesus havde talt dette, gik han ud med sine Disciple over Bækken Kedron, hvor der var en Urtegaard, i hvilken han og hans Disciple gik ind. Matt. 26, 36. Mark. 14, 32. Luk. 22, 30. 3 Sam. 15, 23.

2. Men ogsaa Judas, som forraadte ham, vidste Stedet; thi Jesus samledes ofte der med sine Disciple.

3. Da Judas nu havde taget Vagten og Ypperstepresternes og Farisæernes Svende med sig, kom han derhen med Blus og Lamper og Vaaben. Matt. 26, 47. Ap. G. 1, 18.

4. Da nu Jesus vidste Alt, hvad der skulde komme over ham, gik han ud og sagde til dem: Hvem lede I efter?

5. De svarede ham: Jesus af Nazaret. Jesus siger til dem: Det er mig. Men Judas, som forraadte ham, stod ogsaa hos dem.

6. Da han nu sagde til dem: Det er mig, vege de tilbage og faldt til Jorden.

7. Da spurgte han dem atter: Hvem lede I efter? Men de sagde: Jesus af Nazaret.

8. Jesus svarede: Jeg sagde eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaa!

9. — forat det Ord skulde fuldkommes, som han havde sagt: Jeg mistede ikke Een af dem, som du har givet mig. 17, 12.

10. Da nu Simon Peter havde et Sverd, drog han det ud og slog Yppersteprestens Tjener og afhug hans høire Øre. Men Tjeneren hedte Malkus. Matt. 26, 51 fg. Luk. 22, 50.

11. Da sagde Jesus til Peter: Stik dit Sverd i Balgen! Skal jeg ikke drikke den Kalk, min Fader har givet mig?

12. Da tog Vagten og den øverste Hovedsmand og Jødernes Svende Jesus og bandt ham.

13. Og de førte ham først til Annas; thi han var Kaifas's Svigerfader, som var det Aars Yppersteprest.

14. Men det var Kaifas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske skulde dø for Folket. 11, 50.

15. Men Simon Peter og den anden Discipel fulgte Jesus; men den samme Discipel var kjendt med Ypper-

stepresten og gik ind med Jesus i Yppersteprestens Gaard. Matt. 26, 58.

16. Men Peter stod udenfor ved Døren. Da gik den anden Discipel, som var kjendt med Ypperstepresten, ind og talte til Dørvogtersken og førte Peter ind.

17. Da siger den Pige, som var Dørvogterske, til Peter: Er ikke ogsaa du af dette Menneskes Disciple? Han sagde: Jeg er ikke.

18. Men Tjenerne og Svendene stode og havde gjort en Kulild, fordi det var koldt, og varmede sig; men Peter stod hos dem og varmede sig.

19. Da spurgte Ypperstepresten Jesus om hans Disciple og om hans Lære.

20. Jesus svarede ham: Jeg har talt frit for Verden; jeg har altid lært i Synagogen og i Templet, hvor Jøderne komme sammen fra alle Steder, og i Løndom har jeg Intet talt.

7, 26.

21. Hvi spørger du mig? Spørg dem, som have hørt, hvad jeg talte til dem! Se, de vide, hvad jeg har sagt.

22. Men som han sagde dette, gav en af Svendene, som stod hos Jesus et Slag paa Munden og sagde: Svarer du Ypperstepresten saaledes?

23. Jesus svarede ham: Har jeg talt ilde, da bevis, at det er ondt! Men har jeg talt vel, hvi slaar du mig da?

24. Annas havde sendt ham bunden til Ypperstepresten Kaifas.

V. 13. Matt. 26, 57.

25. Men Simon Peter stod og varmede sig. Da sagde de til ham: Er ikke ogsaa du af hans Disciple? Han negtede det og sagde: Jeg er ikke.

Matt. 26, 58. 69 fg. Mark. 14, 64. 66 fg.

Luk. 22, 64 fg.

26. En af Yppersteprestens Tjenerne, som var en Frænde af den, hvis Øre Peter havde afbugget, siger: Saa jeg dig ikke i Urtegaarden med ham?

27. Da negtede Peter atter; og straks gik Hanen.

28. De førte da Jesus fra Kaifas til Domhuset. Men det var aarle, og de gik ikke ind i Domhuset, forat de ikke skulde besmittes, men forat de kunde sæde Paaske. Matt. 27, 2. Mark. 15, 1. Luk. 23, 1. Ap. G. 11, 3. 4 Mos. 28, 17-24.

29. Pilatus gik da ud til dem og sagde: Hvad Klagemaal føre I mod dette Menneske?

30. De svarede og sagde til ham: Var denne ikke en Misdiener, da havde vi ikke overgivet ham til dig.

31. Da sagde Pilatus til dem: Tager I ham, og dømmer ham efter eders Lov! Da sagde Jøderne til ham: Vi tør ikke aflive Nogen, 19, 6.

32. (forat Jesu Ord skulde fuldkommes, som han sagde, da han gav tilkjende, hvilken Død han skulde dø). Matt. 20, 19. Mark. 10, 33, 34. Luk. 18, 32, 33. Joh. 3, 14.

33. Da gik Pilatus igjen ind i Domhuset og kaldte Jesus og sagde til ham: Er du Jødernes Konge?

Matt. 27, 11. Mark. 15, 2. Luk. 23, 3.

34. Jesus svarede ham: Taler du dette af dig selv, eller have Andre sagt dig det om mig?

35. Pilatus svarede: Er jeg en Jøde? Dit Folk og Ypperstepresterne have overgivet dig til mig; hvad har du gjort?

36. Jesus svarede: Mit Rige er ikke af denne Verden; var mit Rige af denne Verden, da havde mine Tjenere stredet for, at jeg ikke var bleven overgivet til Jøderne; men nu er mit Rige ikke af den.

6, 15; 17, 14. 1 Tim. 6, 13.

37. Da sagde Pilatus til ham: Saa er du dog en Konge? Jesus svarede: Du siger det; jeg er en Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.

38. Pilatus sagde til ham: Hvad er Sandhed? Og der han havde sagt dette, gik han ud til Jøderne igjen og sagde til dem: Jeg finder slet ingen Skyld hos ham.

Matt. 27, 23 fg. Luk. 23, 13 fg.

39. Men I have en Skik, at jeg skal give eder En løse om Paasken; ville I da, at jeg skal give eder Jødernes Konge løst?

Matt. 27, 15 fg.

Mark. 15, 6 fg. Luk. 23, 17 fg.

40. Da raabte de alle igjen og sagde: Ikke denne, men Barabbas! Men Barabbas var en Røver.

19. KAPITEL.

Jesus hudstryges og forhaanes. 1-3; Pilatus vil lade ham løse, men fordømmer ham omsider. 4-16. Han korsfæstes mellem to Røvere. 17. 18. Overskriften skrives, 19-22; hans Klæder deles, 23. 24; han træder sin Moder, 25-27; man giver ham Eddike at drikke; han dør, 28-30. Intet Ben brydes paa ham, men hans Side aabnes, 31-37. Han Jordes af Josef og Nikodemus, 38-42.

Da tog Pilatus Jesus og lod ham hndstryge.

Matt. 27, 26 fg. Mark 15, 15. Luk. 23, 27.

2. Og Stridsmændene flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved, og de kastede et Purpurklæde om ham og sagde:

3. Hil være dig, du Jødernes Konge! Og de sloge ham paa Munden.

18, 23.

4. Da gik Pilatus atter ud og sagde til dem: Se, jeg fører ham ud til eder, forat I skulie vide, at jeg ikke finder nogen Skyld hos ham. 18, 29, 38.

5. Da gik Jesus ud og bar Tornekronen og Purpurklædet. Og han sagde til dem: Se, hvilket Menneske!

6. Da nu Ypperstepresterne og Svendene saa ham, raabte de og sagde: Korsfæst, korsfæst! Pilatus siger til dem: Tager I ham, og korsfæster ham! Thi jeg finder ikke Skyld hos ham. 18, 31.

7. Jøderne svarede ham: Vi have en Lov, og efter denne Lov er han skyldig til at dø, fordi han har gjort sig selv til Guds Søn.

3 Mos. 24, 15. 16. 5 Mos. 18, 20.

8. Da Pilatus nu hørte dette Ord, frygtede han end mere.

9. Og han gik ind igjen i Domhuset og sagde til Jesus: Hvorfra er du? Men Jesus gav ham ikke Svar. 18, 33.

10. Da siger Pilatus til ham: Taler du ikke til mig? Ved du ikke, at jeg har Magt til at korsfæste dig, og at jeg har Magt til at lade dig løs?

11. Jesus svarede: Du havde aldeles Ingen Magt over mig, dersom den ikke var given dig ovenfra; derfor har den, som overgav mig til dig, større Synd.

12. Efter dette søgte Pilatus at lade ham løs. Men Jøderne raabte og sagde: Dersom du lader denne løs, er du ikke Keiserens Ven. Hver den, som gjør sig selv til Konge, sætter sig op mod Keiseren.

13. Der Pilatus hørte denne Tale, førte han Jesus ud og satte sig paa Domstolen paa det Sted, som kaldes Stenlagt, men paa Hebraisk Gabbata.

14. Men det var Beredelsens Dag i Paasken og henvend den sjette Time. Og han siger til Jøderne: Se, eders Konge!

15. Men de raabte: Bort, bort med ham! Korsfæst ham! Pilatus sagde til dem: Skal jeg korsfæste eders

Konge? Ypperstepresterne svarede: Vi have ingen Konge, uden Keiseren.

16. Da overgav han ham til dem for at korsfæstes. Men de toge Jesus og førte ham bort.

17. Og han bar sit Kors og gik ud til det Sted, som kaldes Hovedpandestæd, hvilket kaldes paa Hebraisk Golgata;

Matt. 27, 33. Mark. 15, 22. Luk. 23, 33.

18. der korsfæstede de ham og to Andre med ham. En paa hver Side, men Jesus midt imellem.

19. Men Pilatus havde ogsaa skrevet en Overskrift og sat den paa Korset. Men der var skrevet: Jesus af Nazaret, Jødernes Konge.

Matt. 27, 37. Mark. 15, 26. Luk. 23, 38.

20. Denne Overskrift læste da mange af Jøderne, thi det Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær Staden, og den var skreven paa Hebraisk, Græsk og Latin.

21. Da sagde Jødernes Yppersteprester til Pilatus: Skriv ikke: Jødernes Konge, men, at han sagde: Jeg er Jødernes Konge!

22. Pilatus svarede: Hvad jeg skrev, det skrev jeg.

23. Da Stridsmændene nu havde korsfæstet Jesus, toge de hans Klæder og gjorde fire Parter, en Part for hver Stridsmand, ligesaa og Kjørtelen; men Kjørtelen var usyet, vævet fra øverst helt igjennem.

Matt. 27, 35. Mark. 15, 24. Luk. 23, 54.

24. Da sagde de til hverandre: Lader os ikke sønderrive den, men kaste Lod om den, hvem der skal have den! — forat Skriften skulde fuldkommes, som siger: De delte mine Klæder mellem sig og kastede Lod om mit Klædebon. Dette gjorde da Stridsmændene. Pa. 23, 19.

25. Men ved Jesu Kors stode hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Kleofas's Hustru, og Maria Magdalena. Matt. 27, 61.

26. Da Jesus nu saa sin Moder og den Discipel, som han elskede, staa hos, siger han til sin Moder: Kvinde! Se, det er din Søn.

27. Derpaa siger han til Discipelen: Se, det er din Moder. Og fra den Time tog Discipelen hende hjem til sig.

28. Derefter, da Jesus vidste, at Alt nu var fuldbragt, forat Skriften skulde fuldkommes, sagde han: Jeg tørster. 18, 4. Pa. 69, 22.

29. Der stod da et Kar, fuldt af

Eddike. Men de fyldte en Svamp med Eddike og satte den paa en Isopstængel og holdt den til hans Mund.

Matt. 27, 48.

30. Da Jesus nu havde taget Eddiken, sagde han: Det er fuldbragt. Og han bøjede sit Hoved og overgav sin Aand til Gud.

Luk. 23, 46.

31. Forst nu Legemerne ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over, efterdi det var Beredelsens Dag (thi denne Sabbatsdag var stor), bade Jøderne Pilatus, at deres Ben maatte blive brudte, og de nedtagne.

Luk. 23, 54, 56.

32. Da kom Stridsmændene og brøde Benene paa den Første og den Anden, som vare korsfæstede med ham.

33. Men da de kom til Jesus og saa, at han allerede var død, brøde de ikke hans Ben.

34. Men en af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og straks kom der Blod og Vand ud.

35. Og den, som har seet det, har vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt; og han ved, at han siger sandt, forat I skulle tro.

36. Thi dette skede, forat Skriften skulde fuldkommes: Intet Ben skal sønderbrydes paa ham. 2 Mos. 12, 46.

37. Og atter paa et andet Sted siger Skriften: De skulle se hen til ham, som de have gennemstunget.

Sak. 12, 10. Aab. 1, 7.

38. Men Josef fra Arimatæa, som var en Discipel af Jesus, dog lønlig af Frygt for Jøderne, bad derefter Pilatus, at han maatte tage Jesu Legeme ned, og Pilatus tillod det; da kom han og tog Jesu Legeme ned.

Matt. 27, 57 fg. Mark. 15, 43 fg.

Luk. 23, 50 fg. Joh. 12, 42.

39. Men og Nikodemus kom, han, som tilforn var kommen til Jesus om Natten, og han bragte Myrra og Aloe sammenblandede, henved hundrede Pund.

3, 1. 2.

40. Da toge de Jesu Legeme og bandt det i Linklæder med vellugtende Urter, som det er Jødernes Skik at berede til Jordefærd.

41. Men der var ved det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Urtegaard, og i Urtegaarden en ny Grav, i hvilken endnu ikke Nogen var lagt;

42. der lagde de da Jesus for Jødernes Beredelses-Dags Skyld, efterdi Graven var nær.

20. KAPITEL.

Maria Magdalena, Peter og Johannes bese Graven. 1-10; Jesus aabenbarer sig for Maria Magdalena. 11-18; for de 10 Apostler, 19-25; for alle de Elleve, 26-29. Hensigten med Johannes's Evangelium, 30-31.

MEN paa den første Dag i Ugen kom Maria Magdalena aarle, da det endnu var mørkt, til Graven og saa, at Steuen var taget bort fra Graven.

Matt. 28, 1 fg.

Mark. 16, 1 fg. Luk. 24, 1 fg.

2. Da løb hun og kom til Simon Peter og til den anden Discipel, som Jesus elskede, og sagde til dem: De have taget Herren bort af Graven, og vi vide ikke, hvor de have lagt ham.

3. Da gik Peter og den anden Discipel ud, og de kom til Graven.

Luk. 24, 12.

4. Men de To løb sammen; og den anden Discipel løb foran, hurtigere end Peter, og kom først til Graven.

5. Og da han kigede ind, saa han Linklæderne ligge; dog gik han ikke ind.

6. Da kom Simon Peter, som fulgte ham, og gik ind i Graven og saa, at Linklæderne laa der,

7. og at Svededugen, som havde været paa hans Hoved, ikke laa ved Linklæderne, men sammensvøbt paa et Sted for sig selv.

8. Da gik ogsaa den anden Discipel ind, som var kommen først til Graven, og han saa og troede:

9. thi de forstode endnu ikke Skriften, at det burde ham at opstaa fra de Døde.

10. Disciplene gik da hjem igjen.

11. Men Maria stod udenfor ved Graven og græd. Som hun da græd, kigede hun ind i Graven, Mark. 16, 8.

12. og hun saa to Engle sidde i hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne, der, hvor Jesu Legeme havde ligget.

13. Og de sagde til hende: Kvinde! Hvi græder du? Hun sagde til dem: Fordi de have taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de have lagt ham.

14. Og da hun havde sagt detts, vendte hun sig om og saa Jesus staa der; og hun vidste ikke, at det var Jesus, Matt. 28, 9. Mark. 16, 9. Luk. 24, 16.

15. Jesus siger til hende: Kvinde! Hvi græder du? Hvem leder du efter? Hun mente, det var Urtegaardemanden, og siger til ham: Herre! Dersom du har haaret ham

bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham!

16. Jesus siger til hende: Maria! Da vendte hun sig og siger til ham: Rabbuni! (hvilket betyder: Mester)!

17. Jesus siger til hende: Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader! Men gik til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud! Ps. 22, 23.

18. Men Maria Magdalena kommer og forkynner Disciplene, at hun havde seet Herren, og at han havde sagt hende dette. Mark. 16, 10.

19. Da det nu var Aften den samme Dag, som var den første i Ugen, og Dørene vare lukkede der, hvor Disciplene vare forsamlede, af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med eder!

1 Kor. 15, 6. Dom. 6, 23; 19, 20.

20. Og da han sagde dette, viste han dem sine Hænder og sin Side. Da bleve Disciplene glade, idet de saa Herren.

21. Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med eder! Ligesom Faderen har udsendt mig, saa sender og jeg eder. Es. 61, 1. Joh. 17, 18.

22. Og da han sagde dette, saandede han paa dem og sagde til dem: Annammer den Hellig-Aand!

23. Dersom I forlade Nogen deres Synder, ere de dem forladte; dersom I beholde Nogen deres Synder, ere de dem beholdne. Matt. 18, 19; 18, 18.

24. Men Tomas, en af de Tolv, som kaldes Tvilling, var ikke med dem, da Jesus kom.

25. Derfor sagde de andre Disciple til ham: Vi have seet Herren. Men han sagde til dem: Uden jeg har seet Naglegabet i hans Hænder og stukket min Finger i Naglegabet og stukket min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.

26. Og otte Dage derefter vare atter hans Disciple inde, og Tomas med dem. Jesus kom, da Dørene vare lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med eder! Mark. 16, 14. Luk. 24, 33 fg.

27. Derefter siger han til Tomas: Ræk din Finger hid og se mine Hænder, og ræk din Haand hid og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende!

28. Og Tomas svarede og sagde til ham: Min Herre og min Gud!

29. Jesus siger til ham: Efterdi du har seet mig, Tomas, har du troet; salige ere de, som ikke have seet og dog troet. 1 Pet. 1, 8.

30. Ogsaa mange andre Tegn har Jesus gjort for sine Disciple Aasyn, hvilke ikke ere skrevne i denne Bog. 21, 26.

31. Men dette er skrevet, forat I skulle tro, at Jesus er Christus, Guds Søn, og at I, som tro, skulle have Livet i hans Navn. 1 Joh. 5, 13.

21. KAPITEL.

Jesus aabendares for 7 Disciple i Gallæa og æder med dem, 1-14; spørger Peter tre Gange, om han elsker ham, og taler om hans Død og Lidelse, 15-19; vil ikke, at han skal spørge om Johannes, 20-23. Slutningsord, 24, 25.

DEREFTER aabendarede Jesus sig atter for Disciplene ved Tiberias's Sø; men han aabendarede sig saaledes: 6, 1.

2. Simon Peter og Tomas, som kaldes Tvilling, og Natanael fra Kana i Gallæa og Zebedæus's Sønner og to andre af hans Disciple vare sammen. 20, 24; 1, 46 fg. 2, 1. Luk. 5, 10.

3. Simon Peter siger til dem: Jeg gaar hen at fiske. De sige til ham: Vi komme ogsaa med dig. De gik ud og traadte straks ind i Skibet, og den Nat fangede de Intet. Luk. 5, 4 fg.

4. Men da det nu var blevet Morgen, stod Jesus ved Strandbredden; men Disciplene vidste ikke, at det var Jesus. 20, 14. Luk. 24, 16.

5. Jesus siger da til dem: Mine Børn! Have I Noget at spise? De svarede ham: Nei.

6. Men han sagde til dem: Kaster Garnet paa den højre Side af Skibet, saa skulle I finde! Da kastede de det ud, og de kunde ikke mere drage det for Fiskenes Mangfoldighed.

7. Da siger den Discipel, som Jesus elskede, til Peter: Det er Herren. Da Simon Peter nu hørte, at det var Herren, bandt han Kjortelen op om sig, thi han var nøgen, og kastede sig i Søen. 13, 23.

8. Men de andre Disciple kom med Skibet, thi de vare ikke langt fra Landet, kun henved to hundrede Alen, og de drog Garnet med Fiskene.

9. Da de nu steg til Land, saa de en Kullid og Fisk liggende derpaa og Brød.

10. Jesus siger til dem: Tager hid af de Fiske, som I nu fangede!

11. Simon Peter steg op og drog Garnet paa Land, fuldt af store Fiske, hundrede og tre og femti; og skjønt de vare saa mange, sønderrevs Garnet ikke.

12. Jesus siger til dem: Kommer, holdt Maaltid! Men ingen af Disciplene turde spørge ham: Hvo er du? Thi de vidste, at det var Herren.

13. Da kom Jesus og tog Brødet og gav dem, og ligesaa Fisken.

14. Dette var nu den tredje Gang, Jesus aabenbarede sig for sine Disciple, efterat han var opstanden fra de Døde.

15. Da de nu havde holdt Maaltid, siger Jesus til Simon Peter: Simon, Jonas's Søn, elsker du mig mere, end disse? Han siger til ham: Ja, Herre! Du ved, at jeg elsker dig. Han siger til ham: Røgt mine Lam!

Matt. 26, 33.

16. Han siger atter anden Gang til ham: Simon, Jonas's Søn, elsker du mig? Han siger til ham: Ja, Herre! Du ved, at jeg elsker dig. Han siger til ham: Vogt mine Faar!

17. Han siger tredje Gang til ham: Simon, Jonas's Søn, elsker du mig? Peter blev bedrøvet over, at han tredje Gang sagde til ham: Elsker du mig? Og han sagde til ham: Herre: Du ved alle Ting; du ved, at jeg elsker dig. Jesus siger til ham: Røgt mine Faar!

18. Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du vilde;

men naar du bliver gammel, skal du udrække dine Hænder, og en Anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.

19. Men dette sagde han for at betegne, med hvad Død hans skulde ære Gud. Og da han havde sagt dette, siger han til ham: Følg mig!

2 Pet. 1, 14.

20. Men Peter vendte sig og saa den Discipel følge, som Jesus elskede, og som laa op til hans Bryst i Nadverden og sagde: Herre! Hvem er det, som forraader dig? 13, 23-25.

21. Da Peter saa denne, siger han til Jesus: Herre! Hvorledes skal det da blive med denne?

22. Jesus siger til ham: Om jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det dig ved? Følg du mig!

23. Derfor kom dette Sagn ud iblandt Brødrene: Denne Discipel dør ikke, — endskjønt Jesus ikke sagde til ham: Han dør ikke, men: Om jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det dig ved?

24. Dette er den Discipel, som vidner om disse Ting og har skrevet dette; og vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt. 15, 27; 19, 35.

25. Men der er og mange andre Ting, som Jesus har gjort, og dersom de skulde skrives, enhver for sig, mener jeg, at end ikke Verden selv kunde rumme de Bøger, som maatte skrives. Amen. 20, 30.

APOSTLERNES GJERNINGER.

1. KAPITEL.

Jesu Afskedstale og Himmelfart, 1-11; Discipleenes Samdrægtighed, 12-14; Peters Tale og Mattias's Udvalgelse til Apostelembedet, 15-26.

DEN første Bog har jeg skrevet, o Teofilus, om alt det, som Jesus begyndte baade at gjøre og lære

Luk. 1, 1-3.

2. indtil den Dag, han blev optagen, efterat han havde givet Apostlerne, som han havde udvalgt, Befaling ved den Hellig-Aand, Luk. 24, 49, 51.

3. for hvem han og, efterat han havde lidt, fremstillede sig selv levende med mange Bevisninger, da han blev seet af dem i firtdage og talte om de Ting, der høre til Guds Rige.

Luk. 17, 20. 21. Rom. 14, 17. 1 Kor. 4, 20.

4. Og da han var samlet med dem, befalede han dem ikke at vige fra Jerusalem, men oppeble Faderens Forjættelse, hvorom, sagde han, I have hørt af mig;

Luk. 24, 49. Joh. 14, 26; 15, 26.

5. thi Johannes døbte vel med

Vand, men I skulle døbes med den Hellig-Aand om ikke mange Dage.

Joh. 1, 26. Es. 44, 3. Joel 2, 1. Matt. 3, 11.
Ap. G. 2, 4; 11, 16.

6. Men de, som vare komne sammen, spurgte ham og sagde: Herre! Vil du paa denne Tid oprette Riget igjen for Israel?
Luk. 24, 21.

7. Men han sagde til dem: Det tilkommer ikke eder at vide Tider eller Timer, som Faderen har sat i sin egen Magt.
Mark. 13, 32.

8. Men I skulle annamme den Hellig-Aands Kraft, som skal komme over eder, og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende.
2, 4.

Matt. 28, 19. Joh. 15, 27. Ap. G. 5, 32.

9. Og da han havde sagt dette, blev han optagen, medens de saa derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øjne.
Mark. 16, 19. Luk. 24, 51.

10. Og som de stirrede op mod Himmelen, da han for hen, sa, da stod to Mænd hos dem i hvide Klæder,
Luk. 9, 30.

11. hvilke og sagde: I gallæiske Mænd! Hvi staa I og se op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igjen paa samme Maade, som I have seet ham fare til Himmelen.

12. Da vendte de om til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes Oljebjerget, hvilket er nær Jerusalem, en Sæbatsrøelse derfra.
Luk. 24, 50-52.

13. Og da de kom ind, steg de op paa Salen, hvor de forbleve, Peter og Jakob og Johannes og Andreas, Filip og Tomas, Bartolomæus og Mattæus, Jakob, Alfæus's Søn, og Simon Zelotes* og Judas, Jakobs Broder.
Matt. 10, 2-4. * d. e. den Nidkjære.

14. Alle disse holdt eendragtlig ved i Bøn og Paakaldelse tilligemed Kvinderne og Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre.
2, 1.

15. Og i de Dage stod Peter op midt iblandt Disciplene, men der var en Skare af hende hundrede og tyve Personer sammen, og han sagde:

16. I Mænd, Brødre! Det burde de Skrifteus Ord at fuldkommen, som den Hellig-Aand forud talte ved Davids Mund, om Judas, som blev deres Veileder, der grebe Jesus.

Ps. 41, 10. Joh. 13, 18; 18, 3.

17. Thi han var regnet med os og

1078

havde annammet denne Tjenestes Lod.
Luk. 8, 18.

18. Denne erhvervede sig da en Ager ved Uretfærdighedens Løn; og da han styrtede ned, brast han itu, og alle hans Indvoide udveltede.

3 Sam. 17, 23. Mast. 27, 5.

19. Og det er blevet vitterligt for alle dem, som bo i Jerusalem, saa den Ager kaldes paa deres eget Maal Hakeldama, det er Blodager.

Sak. 11, 13. Matt. 27, 7, 8.

20. Thi der er skrevet i Psalmernes Bog: Hans Bollig blive øde, og Ingen være, som bor deri, og: En Anden annamme hans Embede!

Ps. 69, 26; 109, 2.

21. Derfor bør en af disse Mænd, som have været med os hele den Tid, den Herre Jesus gik ind og gik ud hos os,

22. lige fra Johannes's Daab af indtil den Dag, da han blev optagen fra os, blive et Vidne med os om hans Opstandelse.
4, 33.

23. Og de fremstillede Tvende, Josef, som kaldtes Barsabas, med Tilnavn Justus, og Mattias.

24. Og de bøde og sagde: Du, Herre, som kjender Alles Hjerter! Giv tilkjende, hvem af disse To du har udvalgt.
Jer. 17, 9. 10. Ps. 139, 1 fg.

25. til at annamme denne Tjenestes og Apostelembedets Lod, hvorfra Judas veg for at gaa hen til sit eget Sted!

26. Og de kastede Lod mellem dem, og Lodden faldt paa Mattias, og han blev eenstemmig optagen blandt de elleve Apostler.

Ordsp. 16, 33.

3. KAPITEL.

Den Hellig-Aands Udgydelse paa Pintse-Dagen og Folkets Tale derom, 1-13. Peters Tale om Christi Lidelse, Opstandelse, Himmelfart og Aandens Meddelelse ved ham, 14-36. Folkets Spørgsmaal og Peters Raud og Formaning; tre Tusinde omvendes, 37-41. De første Christnes Omgjængelse, 42-47.

OG da Pintsefestens Dag var kommen, vare de alle eendragtlig sammen.
1, 14.

2. Og der kom pludselig en Lyd fra Himmelen som af et fremfarende vældigt Veir, og den opfyldte hele det Hus, hvor de sad.

Joel 3, 1. Sak. 12, 10.

3. Og der viste sig for dem skilte Tunger som af Ild, og de satte sig paa Enhver af dem.

4. Og de blæve alle opfyldte af den Hellig-Aand og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at tale.

1, 5; 11, 15; 19, 6. Mark. 16, 17.

5. Men der var Jøder boende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd af alle Folkelag, som ere under Himmelen.

6. Da nu denne Lyd hørtes, kom Mængden sammen og blev forvirret; thi Enhver hørte dem tale i sit eget Tungemaal.

7. Men de forfærdedes alle og forundrede sig og sagde til hverandre: Se, ere ikke alle disse, som tale, Galilæere?

8. Og hvorledes høre vi dem da tale, Enhver i vort eget Tungemaal, hvori vi ere fødte?

9. Partere og Medere og Elamiter og vi, som bo i Mesopotamien og Judæa og Kappadocien, Pontus og Asien,

10. Frygtien og Pamfylien, Ægypten og Libyens Egne ved Cyrene, og vi her boende Romere,

11. Jøder og Tilhængere af Jødernes Tro, Kretere og Arabere, vi høre dem tale om Guds store Gjærning i vore Tungemaal.

12. Men de forfærdedes alle og vare tvivlrædige og sagde, den Ene til den Anden: Hvad mon vel dette er?

13. Men Andre spottede og sagde: De ere fulde af sød Vin.

14. Da stod Peter frem med de Elleve og opløftede sin Røst og talte til dem: I jødiske Mænd og alle I, som bo i Jerusalem! Dette være eder vitterligt, og giver vel Agt paa mine Ord!

15. Thi disse ere ikke drukne, som I mene, det er jo den tredje Time paa Dagen,

16. men dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel: Joel 2, 1 fg.

17. Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere, og eders unge Karle skulle se Syner, og eders Gamle skulle have Drømme.

21, 9.

18. Ja, endog over mine Trælle og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle profetere.

19. Og jeg vil give Undere i Himmelen ovenpå og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp.

20. Solen skal forvandles til Mørke, og Maanen til Blod, førend Herrens Dag, den store og herlige, kommer.

Joel 2, 4. Matt. 24, 29.

21. Og det skal ske, hver den, som paa kalder Herrens Navn, skal blive frelst.

Rom. 10, 12, 13.

22. I Israeltiske Mænd! Hør disse Ord: Jesus af Nazaret, en Mand, af Gud udmærket for eder ved kraftige Gjærninger og Undere og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt eder, saasom I og selv vide,

10, 38.

23. ham toge I, da han var given hen efter Guds besluttede Raad og Forudviden, og korsfæstede ham med uretfærdige Hænder og sloge ham ihjel.

Luk. 22, 22. Ap. G. 4, 28.

24. Denne oprelste Gud, da han havde løst Dødens Smertes, eftersom det var unulligt, at han kunde holdes af den.

V. 32; 3, 15; 4, 10; 10, 40;

13, 30. 24; 17, 31. Rom. 4, 24; 8, 11.

1 Kor. 6, 14; 15, 5. 2 Kor. 4, 14 fg.

25. Thi David siger om ham: Jeg har altid Herren for mine Øine; thi han er ved min høire Haand, forat jeg ikke skal rokkea.

Ps. 16, 8 fg.

26. Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Tunge jubler; ja, ogsaa mit Kjød skal bo trygkelig i Haab;

27. thi du skal ikke forlade min Sjæl i de Dødes Rige, ikke heller lade din Hellige se Forraadnelse.

13, 15.

28. Du har kundgjort mig Livets Veie; du skal fylde mig med Glæde fra dit Aasyn.

29. I Mænd, Brødre! Lader mig tale frit til eder om Patriarken David, at han baade er død og begravet, og hans Grav er hos os indtil denne Dag.

1 Kong. 2, 10. Ap. G. 13, 36.

30. Eftersom han da var en Profet og vidste, at Gud havde svoret ham med en Ed, at han af hans Lænders Frugt vilde efter Kjødet oprelse Christus til at sidde paa hans Trone,

2 Sam. 7, 12. 1 Kong. 8, 20.

Ps. 89, 4, 5; 132, 11.

31. saa han forud og taale om Christi Opstandelse, at hans Sjæl ikke blev forladt i de Dødes Rige, ei heller hans Kjød saa Forraadnelse.

Ps. 16, 10.

32. Denne Jesus oprelste Gud, hvortil vi alle ere Vidner.

1 Kor. 15, 15.

33. Efterat han ogsaa er ophøjet til Guds høire Haand og har annamet den Hellig-Aands Forjættelse af

Faderen, har han udgydt dette, som I nu se og høre.

34. Thi David opfor ikke til Him-
melen; men han siger: Herren sagde
til min Herre: Sæt dig ved min højre
Haand, Pa. 110, 1. 1 Kor. 15. 25.

35. Indtil jeg lægger dine Fiender
til dine Fødders Skæmmel!

36. Derfor skal alt Israels Hus vide
for vist, at Gud har gjort ham til
Herre og Christus, denne samme Je-
sus, som I have korsfæstet.

37. Men da de hørte dette, gik det
dem som et Sting gennem Hjertet,
og de sagde til Peter og de andre
Apostler: I Mænd, Brødre! Hvad
skulle vi gjøre? 16, 30.

38. Men Peter sagde til dem: Om-
vender eder, og Enhver af eder lade
sig døbe i Jesu Christi Navn til Syn-
dernes Forladelse, og I skulle faa
den Hellig-Aands Gave!

Matt. 2, 2; 4, 17. Mark. 1, 15.

39. Thi eder og eders Børn hø-
rer Forjættelsen til og alle dem, som
ere langt borte, saa Mange, som Her-
ren, vor Gud, vil kalde dertil.

Joh. 10, 16.

40. Ogsaa med mange andre Ord
vidnede han for dem og formanede
dem og sagde: Lader eder frelse fra
denne vanartige Slægt!

41. De, som nu gerne anammede
hans Ord, blev døbt; og der lagdes
den samme Dag henved tre tusinde
Sjæle til Menigheden.

42. Men de vare varagtige i Apost-
lernes Undervisning og Samfundet
og Brøds-Brydelsen og Bønnerne.

43. Men der kom en Frygt over
alle Sjæle; og der skede mange Un-
dergjærninger og Tegn ved Apost-
lerne.

44. Men alle de, som troede, vare
sammen og havde alle Ting tilfælles.

b Mos. 15, 11. Ap. G. 4, 32.

45. Og de solgte sin Eiendom og
sit Gods og delte det ud blandt Alle,
eftersom Nogen havde behov.

4, 34. Luk. 12, 33.

46. Og de vare stadig hver Dag
samdrægtlig i Templ- t og brøde Brød-
det i Husene og nøde Maden med
Fryd og Hjertets Enfoldighed,

20, 7. Matt. 26, 26.

47. Idet de lovede Gud og havde
Yndest hos alt Folket. Men Herren
lagde daglig dem til Menigheden,
som blev frelst.

5, 14; 11, 21.

2. KAPITEL.

Peter helbrøder en Hall, 1-8; Folket forund-
rer sig; Peter taler om Jesu Død og
Opstandelse, 9-16; formaner til Omven-
delse, 17-26.

MEN Peter og Johannes gik sam-
men op i Templet ved Bønnens
Time, som var den niende. 10, 3.

2. Og en Mand, som var halt fra
Moders Liv af, blev baaren frem;
han satte de daglig ved den Tempel-
dør, som kaldes den skjønnne, for at
bede dem om Almisse, som gik ind i
Templet. 14, 8.

3. Da han saa Peter og Johannes,
idet de vilde gaa ind i Templet, bad
han om at faa en Almisse.

4. Men Peter tilligemed Johannes
saa stift paa ham og sagde: Se paa os!

5. Men han gav Agt paa dem, da
han ventede at faa Noget af dem.

6. Men Peter sagde: Sølv og Guld
har jeg ikke; men hvad jeg har, det
giver jeg dig: I Jesus Christus af Na-
zarets Navn staa op og gaa! 14, 12.

7. Og han greb ham ved den højre
Haand og reiste ham op.

Matt. 8, 15; 9, 25.

8. Men straks blev hans Fødder
og Ankler stærke, og han sprang op,
stod og gik omkring og gik ind med
dem i Templet, gik omkring og
sprang og lovede Gud.

9. Og alt Folket saa ham gaa og
love Gud.

10. Og de kjendte ham, at han var
den, som havde siddet ved Templets
skjønnne Dør for at bede om Almis-
se; og de blev fulde af Rædsel og For-
færdelse over det, som var vederfa-
ret ham.

11. Da nu den Halte, som var hel-
bredet, holdt sig til Peter og Johan-
nes, løb alt Folket sammen til dem i
den Buegang, som kaldes Salomons,
og var helt forfærdet. 5, 12.

12. Men da Peter saa det, talte han
til Folket: I Israeltiiske Mænd! Hvi
forundre I eder over dette? Eller
hvi se I saa stift paa os, som om vi
af egen Magt eller Gudfrygtighed
havde bragt denne til at gaa?

13. Abrahams og Isaks og Jakobs
Gud, vore Fædres Gud, har herlig-
gjort sin Søn Jesus, hvem I have
overgivet og fornegtet for Pilatus, da
han dømte, at han skulde løslades.

2 Mos. 3, 6. 15. Matt. 27, 23 fg. Joh. 19, 4. 12.

14. Men I fornegtede den Hellige
og Retfærdige og bøde, at en Norder
maatte skjenkes eder. Matt. 27, 20, 21.

15. Men Livsens Fyrste sløge I ihjel, hvem Gud opreiste fra de Døde, hvortil vi ere Vidner. 2, 24.

16. Og ved Troen paa hans Navn har hans Navn styrket denne, som I se og kjende; og Troen, som er virket ved ham, har givet ham denne fuldkomne Helbredelse for eders alles Øine.

17. Og nu, Brødre! Jeg ved, at I have gjort det af Uvidenhed, ligesom og eders Øverster. 13, 27. 1 Kor. 3, 8.

18. Men Gud har saaledes fuldbyrdet, hvad han forud forkyndte ved alle sine Profeters Mund, at Kristus skulde lide. Luk. 24, 44.

19. Fatter derfor et andet Sind og vender om, forat eders Synder maa worde udslettede, forat Vederkvælgelenssens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, 2, 38.

20. og han maa sende den eder forud forkyndte Jesus Kristus,

21. hvem det bør at indtage Himmelen indtil de Tider, da alle Ting blive gjenoprettede, om hvilke Gud har talt ved alle sine hellige Profeters Mund fra Verdens Begyndelse af.

22. Thi Moses sagde til Fædrene: Herren, eders Gud, skal opreise eder en Profet af eders Brødre ligesom mig; ham skulle I høre i Alt, hvad han monne tale til eder.

5 Mos. 18, 15. 18. Joh. 1, 21. Matt. 17, 5.

23. Men det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket, 5 Mos. 18, 19. Ps. 2, 12.

24. Men ogsaa alle Profeter fra Samuel af og derefter, saa mange, som have talt, have og forud forkyndt disse Dage.

25. I ere Profeternes Børn og Pakten, som Gud gjorde med vore Fædre, da han sagde til Abraham: Og i din Afkom skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.

1 Mos. 12, 3; 22, 18. Gal. 3, 8.

26. Til eder har Gud, da han opreiste sin Søn Jesus, først sendt ham for at velsigne eder, idet Enhver af eder vender sig fra sin Ondskab.

13, 46. Matt. 15, 24.

4. KAPITEL.

Peter og Johannes kastes i Fængsel; Mange tro, 1-4; Peter forsvarer sig Frimodig for Raadet og vidner om Jesu Opstandelse, 5-12; de true dem og lade dem gaa, 13-22. Da de komme til Btine, bede de endrøgtig til Gud og bønhøres, 23-31; Menighedens Tilstand, 32-36.

MEN da de talte til Folket, kom Presterne og Templets Hovedsmand og Sadducæerne over dem,

2. idet de fortrøede paa, at de lærte Folket og kundgjorde i Jesus Opstandelsen fra de Døde.

3. Og de lagde Haand paa dem og satte dem i Fængsel til den næste Dag; thi det var alt Aften. 5, 18.

4. Men Mange af dem, som havde hørt Ordet, troede, og Tallet paa Mændene blev henved fem Tusinde.

5. Men det skede Dagen derefter, at deres Øverster og Ældste og Skriftlærde forsamlede sig i Jerusalem,

6. samt Ypperstepresten Annas og Kaifas og Johannes og Alexander og saa Mange, som vare af Ypperstepresternes Slægt. Luk. 3, 2.

7. Og de stillede dem frem og spurgte: Af hvad Magt eller i hvilket Navn gjorde I dette? Matt. 21, 23.

8. Da sagde Peter, fyldt af den Hellig-Aand, til dem: I Folkets Øverster og Israels Ældste!

9. Efterdi vi idag forhøres angaaende en Velgjerning mod et skrøbeligt Menneske, ved hvem han er bleven frelst, Joh. 10, 32.

10. Da skal det være eder alle og hele Israels Folk vittterligt, at ved Jesus Kristus af Nazarets Navn, hvem I have korsfæstet, hvem Gud har opreist fra de Døde, ved ham staa denne helbredet her for eders Øine. 3, 6. 16.

11. Han er den Sten, som er bleven agtet for Intet af eder. I Bygningsmænd, den, som er blevet en Hovedhjørneste. Ps. 118, 22.

Es. 28, 16. Matt. 21, 42.

12. Og der er slet ikke Frelse i nogen Anden; thi der er ikke heller noget andet Navn under Himmelen, som er givet blandt Mennesker, ved hvilket det bør os at worde frelste.

Matt. 1, 21.

13. Men da de saa Peters og Johannes's Frimodighed og havde faaet at vide, at de vare ulærde Mænd og Lægfolk, forundrede de sig; og de kjendte dem, at de havde været med Jesus.

14. Men da de saa det Menneske, som var helbredet, staa hos dem, havde de Intet at sige derimod.

15. Og de bøde dem gaa ud fra Raadet og raadførte sig med hverandre og sagde:

16. Hvad skulle vi gjøre med disse Mennesker? Thi et vittterligt Tegu er

skæet ved dem, som er saabenbart for alle dem, som bo i Jerusalem, og vi kunne ikke negte det. Joh. 11, 47.

17. Men forat det ikke skal komme videre ud blandt Folket, da lader os alvorlig true dem, at de herefter ikke skulle tale til noget Menneske i dette Navn!

18. Og de kaldte dem og bøde dem, at de aldeles ikke skulde tale eller lære i Jesu Navn.

19. Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem: Dømmer, om det er ret for Gud at lyde eder mere end Gud! 5, 29.

20. Thi vi kunne ikke Andet end tale det, vi have seet og hørt.

21. Men de truede dem fremdeles og lode dem løs, da de ikke fandt, hvorledes de skulde straffe dem, for Folkets Skyld; thi Alle lovede Gud for det, som var skeet.

22. Thi det Menneske var mere end firu Aar gammelt, paa hvem dette Helbredelsens Tegn var skeet.

23. Men da de vare løsladte, kom de til sine Egne og forkyndte dem, hvad Ypperstepresterne og de Ældste havde sagt til dem.

24. Men da de hørte det, opløstede de samdrægtig Røsten til Gud og sagde: Herre! Du er den Gud, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Alt, hvad der er i dem,

1 Mos. 1, 1 fg.

25. som har sagt ved Davids, din Tjeners, Mund: Hvorfor fuyse Hedningerne, og grunde Folkene paa forfængelige Raad? Ps. 2, 1, 2.

26. Jordens Konger reise sig, og Fyrsternes samle sig tilhobe mod Herren og mod hans Salvede.

27. Thi de have i Sandhed samlet sig mod dit hellige Barn Jesus, som du har salvet, baade Herodes og Pontius Pilatus med Hedninger og Israels Folk, Luk. 23, 11.

28. for at gjøre det, som din Haand og dit Raad havde forud besluttet at skulle ske. 2, 23.

29. Og nu, Herre! Se til deres Trusler, og giv dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed,

30. idet du udrækker din Haand til Helbredelse, og forat Tegn og Undergjerninger hunne ske ved dit hellige Barns; Jesu, Navn!

31. Og da de havde bedet, bevægedes Stedet, hvor de vare forsamlede, og de bleve alle fyldte med den

Hellig-Aand og talte Guds Ord med Frimodighed. 16, 26.

32. Men hele de Troendes Mængde havde eet Hjerter og een Sjel; og ikke Een sagde, at noget af hans Guds var hans eget, men de havde Alt tilfælles. 2, 44.

33. Og med stor Kraft aflagde Apostlerne Vidnesbyrdet om den Herres Jesu Opstandelse, og der var stor Naade over dem alle. 1, 22; 2, 24.

34. Thi der var ei heller Nogen iblandt dem, som led Mangel; thi saa Mange, som eiede Agre eller Huse, solgte dem og frembare Værdien af det Solgte

35. og lagde den for Apostlernes Fødder; men der blev uddelt til Enhver, eftersom han havde behov.

5 Mos. 15, 11. Es. 58, 7.

36. Men Josef, som af Apostlerne kaldtes med Tilnavn Barnabas, det er udlagt; Trøstens Søn, en Levit, født paa Cypern, solgte en Ager, som han havde, og bragte Pengene og lagde dem for Apostlernes Fødder.

5. KAPITEL.

Ananias's og Saffras Legs og Død, 1-11; Apostlernes kraftige Gjærninger; Mange tro, 12-16; Apostlerne sættes i Fængsel, men udfrises ved en Engel, 17-20. De Anden i Templet, stilles for Raadet, som vil lade dem slaa thjel, 21-53; Gamallet redder dem ved sin Tale, 34-39. De huadrægges, løslades, blive ved at prædike, 40-62.

MEN en Mand, ved Navn Ananias, med Saffra, sin Hustru, solgte sit Gods,

2. og han beholdt med sin Hustrues Vidende Noget af Værdien for sig selv og bragte en Del frem og lagde den for Apostlernes Fødder. 4, 35, 36.

3. Men Peter sagde: Ananias! Hvorfor har Satan fyldt dit Hjerter, at du skulde lyve mod den Hellig-Aand og beholde Noget af Agerens Værdi for dig selv? Joh. 13, 2.

4. Var den ikke din, da du eiede den, og var ikke det, den blev solgt for, i din Magt? Hvi har du sat dig denne Gjærning for i dit Hjerter? Du har ikke løst for Mennesker, men for Gud.

5. Men da Ananias hørte disse Ord, faldt han om og opgav Aanden. Og der kom en stor Frygt over Alle, som hørte det.

6. Men de unge Mænd stode op og besørgede Liget, og de bare ham ud og begrove ham. 3 Mos. 19, 4, 5.

7. Men det skede henved tre Tjener derefter, da kom hans Hustru ind, og hun vidste ikke, hvad der var skeet.

8. Men Peter sagde til hende: Sig mig, om I solgte Ageren til den Pris! Men hun sagde: Ja, til den Pris.

9. Men Peter sagde til hende: Hvorfor ere I dog bleve enige om at friste Herrens Aand? Se, deres Fødder, som begrove sin Mand, ere for Døren, og de skulle bære dig ud.

10. Men hun faldt straks om for hans Fødder og opgav Aanden: men de unge Mænd kom ind og fandt hende død, og de bare hende ud og begrove hende hos hendes Mand.

11. Og en stor Frygt kom over hele Menigheden og over Alle, som hørte dette.

12. Men der skede mange Tegn og Undergjæringer blandt Folket ved Apostlernes Hænder. Og de vare alle samdrægtig i Salomons Buegang. 3, 11.

13. Men Ingen af de Andre turde holde sig til dem, men Folket gjorde meget af dem,

14. og der kom stedse Flere til, som troede paa Herren, en Mængde baade Mænd og Kvinder,

15. saa de bare de Syge ud paa Gaderne og lagde dem paa Senge og Løjbænke, forat, naar Peter kom, idetmindste hans Skygge kunde overskygge Nogen af dem. 19, 11, 12.

16. Men ogsaa fra de omliggende Stæder kom en Mængde til Jerusalem og bragte Syge og Saadanne, som vare plagede af urene Aander, og de bleve alle helbredede.

17. Men Ypperstepresten stod op, og alle de, som holdt med ham, nemlig Sadduceernes Sekt, og de blevo fulde af Nidkjerhed 4, 1.

18. og lagde Haand paa Apostlerne og kastede dem i et offentligt Fængsel.

19. Men Herrens Engel oplod Fængslets Døre om Natten og førte dem ud og sagde: 12, 7.

20. Gaar hen og træder frem og taler i Templet for Folket alle dette Livs Ord!

21. Men da de havde hørt dette, gik de aarle ind i Templet og lærte. Men da Ypperstepresten kom og de, som holdt med ham, sammenkaldte de Raadet og alle Israels Børns Ældste og sendte Bud til Fængslet for at føre dem frem. 4, 5.

22. Men da Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke i Fængslet, men de kom tilbage og forkyndte det og sagde:

23. Fængslet fandt vi lukket med al Omhu og Vogterne staaende udenfor Dørene; men da vi lukkede op, fandt vi ikke Nogen derinde.

24. Men da baade Ypperstepresten og Templets Høvedsmand og de andre Yppersteprester hørte disse Ord, bleve de tvivlrædige om dem, hvad dette vilde blive til.

25. Men der kom En og forkyndte dem og sagde: Se, de Mænd, som I kastede i Fængsel, staa i Templet og lære Folket.

26. Da gik Høvedsmanden hen med Tjenerne og hentede dem, dog ikke med Magt; thi de frygtede for Folket, at de skulde blive stenede.

27. Men da de havde hentet dem, stillede de dem for Raadet, og Ypperstepresten spurgte dem og sagde:

28. Bøde vi eder ikke alvorlig, at I ikke skulde lære i dette Navn? Og se, I have fyldt Jerusalem med eders Lære og ville føre dette Menneskes Blod over os. 4, 18. Matt. 27, 25.

29. Men Peter og Apostlerne svarede og sagde: Man bør adlyde Gud mere end Mennesker.

Dan. 6, 10. 11. Ap. G. 4, 19.

30. Vore Fædres Gud opreiste Jesus, hvem I sloge ihjel, da I hængte ham paa et Træ. 3, 15.

31. Denne har Gud ophøjet til en Første og Frelser ved sin høire Haand for at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse.

2, 33. Fil. 2, 9.

32. Og vi ere hans Vidner til disse Ting, ligesom og den Hellig-Aand, som Gud har givet dem, der lyde ham. Luk. 24, 48. Joh. 15, 27; 14, 17.

33. Men da de hørte det, skar det dem i Hjertet, og de raadsløge om at alaa dem ihjel.

34. Men en Farisæer, ved Navn Gamaliel, en Lovlærer, som var høit agtet af alt Folket, stod op i Raadet og bød, at de skulde lade Apostlerne træde ljet ud. 22, 3.

35. Og han sagde til dem: I israelitiske Mænd! Tager eder I Vare for, hvad I kjøre med disse Mennesker!

36. Thi før disse Dage opstod Teudaa, som sagde sig selv at være Noget, og et Antal Mænd, henvend fire hundrede, slog sig til ham; han blev

ihjelslagen, og alle de, som adsløde ham, adspredtes og bleve til Intet.

37. Efter ham opstod Judas fra Gallilæa i Skatteudskrivningens Dage og bragte meget Folk til Frafald med sig; ogsaa han omkom, og alle de, som adsløde ham, bleve adspredte.

38. Og nu siger jeg eder: Holder eder fra disse Mennesker og lader dem fare! Thi dersom dette Raad eller denne Tjerning er af Mennesker, bliver den forstyrret; Matt. 15, 13.

39. men er den af Gud, kunne I ikke forstyrre den. Lader eder dog ikke findes som de, der endog stride mod Gud!

40. Da adsløde de ham; og de kaldte Apostlerne frem og lode dem budstryge og bøde dem ikke at tale i Jesu Navn, og de lode dem gaa.

41. Saa gik de da glade fra Raadets Aasyn, fordi de vare bleve agtede værdige til at forhaanes for hans Navns Skyld. Matt. 5, 10 fg. Rom. 5, 3. Fil. 1, 29. 1 Pet. 4, 13. Jak. 1, 2.

42. Og de hørte ikke op med at lære hver Dag i Templet og i Husene og at forkynde Evangeliet om Jesus Christus.

6. KAPITTEL.

Knur over de Fattiges Forsømmelse; syv Fattigforstandere udvalges, 1-6. Mange Præster tro, 7. Stefanus gjør store Tegn; Jæderne kunne ikke modslaa hans Aand, men føre falske Vidner mod ham, 8-15.

MEN i de Dage, da Disciplenerne formeredes, begyndte de græskfødte Jøder at knurre mod Hebræerne, fordi deres Enker bleve tilsidesatte ved den daglige Uddeling.

2. Men de Tolv kaldte Disciplenenes hele Mængde sammen og sagde: Det sømmer sig ikke, at vi forlade Guds Ord for at tjene ved Bordene.

3. Udser derfor, Brødre, syv Mænd blandt eder, som have godt Vidnesbyrd og ere fulde af den Hellig-Aand og Visdom, hvilke vi kunne beskikke til denne Forretning!

4. Men vi ville blive varagtige i Bønnen og Ordets Tjeneste.

Rom. 12, 12. Ef. 6, 18.

5. Og denne Tale fandt Bifald hos den hele Mængde, og de udvalgte Stefanus, en Mand, fuld af Tro og den Hellig-Aand, og Filip og Prochorus og Nikanor og Timon og Parmenas og Nikolaus, en Tilhænger af Jødernes Tro fra Antiochia; 8, 5; 21, 8.

6. dem fremstillede de for Apost-

lerne, og disse bøde og lagde sine Hænder paa dem. 13, 3. 1 Tim. 4, 14; 5, 22.

7. Og Guds Ord havde Fremgang, og Disciplenenes Tal formeredes meget i Jerusalem, og en stor Hob af Præsterne bleve Troen lydige.

8. Men Stefanus, fuld af Tro og Kraft, gjorde Undergjerninger og store Tegn blandt Folket. 2, 43; 5, 12.

9. Men Nogle af dem, som hørte til den Synagoge, der kaldes Libertinernes og Cyrenæernes og Alexandrinernes, og til dem, som vare fra Cilicien og Asien, stode op og tvistede med Stefanus.

10. Og de kunde ikke modstaa den Visdom og den Aand, af hvilken han talte. Es. 51, 17. Luk. 21, 15.

11. Da beskikkede de hemmelige Mænd, som sagde: Vi have hørt ham tale bespottelige Ord mod Moses og Gud.

12. Og de oprørte Folket og de Ældste og de Skriftlærde, og de kom over ham og reve ham med sig og førte ham for Raadet.

13. Og de fremstillede falske Vidner, som sagde: Dette Menneske lader ikke af at tale bespottelige Ord mod dette hellige Sted og mod Loven;

Mark. 14, 55. 56.

14. thi vi have hørt ham sige, at Jesus, denne Nazaræer, skal forstyrre dette Sted og forandre de Skikke, som Moses har overleveret os.

15. Og alle de, som sad i Raadet, stirrede paa ham, og de saa hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7. KAPITTEL.

Stefanus opregner Guds Velgjerninger mod det Jødiske Folk fra Abrahams Tid af, 1-50; da dæler Jødernes bestaaende Gjenstridighed, udstødes og stenes, 51-60.

MEN Ypperstepresten sagde: Forholder da dette sig saaledes?

2. Men han sagde: I Mænd, Brødre og Fædre, hører thi! Herlighedens Gud aadenberedes for vor Fader Abraham, da han var i Mesopotamien, førend han tog Bolig i Charan,

1 Mos. 11, 31.

3. og han sagde til ham: Gak ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til et Land, som jeg vil vise dig!

1 Mos. 12, 1; 15, 7.

4. Da gik han ud af Kaldæernes Land og tog Bolig i Charan; og da hans Fader var død, flyttede Gud ham derfra til dette Land, i hvilket I nu bo.

1 Mos. 11, 32; 12, 1 fg.

5. Og hæng gav ham Intet deraf til Ele, end ikke en Fodbred; og han lovede ham at give ham det til Besiddelse og hans Afkom efter ham, endog han intet Barn havde

1 Mos. 12, 7.

6. Men Gud sagde saaledes, at hans Afkom skulde bo som Udlænding i et fremmed Land og de skulde gjøre den til Træl og handle ilde med den i fire hundrede Aar.

1 Mos. 15, 13.

7. Og det Folk, under hvilket de skulle trælle, vil jeg dømme, sagde Gud, og derefter skulde de drage ud og tjene mig paa dette Sted.

8. Og han gav ham Omskærelsens Pakt; og saaledes avlede han Isak og omskar ham den ottende Dag, og Isak Jakob, og Jakob de tolv Patriarker.

1 Mos. 17, 10; 21, 2; 25, 26; 29, 32 fg. 30, 5 fg. 35, 16.

9. Og Patriarkerne bare Avind mod Josef og solgte ham til Ægypten; og Gud var med ham

1 Mos. 37, 22.

10. og udfriede ham af alle hans Trængsler og gav ham Naade og Visdom for Farao, Kongen i Ægypten, som satte ham til en Fyrste over Ægypten og over hele sit Hus.

1 Mos. 41, 40 fg.

11. Men der kom Hungersnød over hele Ægyptens og Kana'ans Land og en stor Trængsel, og vore Fædre fandt ikke Føde.

1 Mos. 41, 64, 55.

12. Men da Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han vore Fædre ud første Gang.

1 Mos. 42, 1 fg.

13. Og anden Gang blev Josef gjenkjendt af sine Brødre, og Josefs Slægt blev Farao bekendt.

1 Mos. 45, 4.

14. Men Josef sendte Bud og kaldte sin Fader Jakob og al sin Slægt til sig, fem og sytti Sjøle.

15. Men Jakob drog ned til Ægypten og døde, han og vore Fædre.

1 Mos. 46, 6; 49, 33.

16. Og de bleve førte hen til Sikem og lagte i den Grav, som Abraham havde kjøbt for Sølv af Hemora, Sikems Faders, Sønner.

1 Mos. 23, 16 fg. 23, 19; 50, 13. Jos. 24, 32.

17. Men da den Forjættelses Tid nærmede sig, som Gud havde forsvoret Abraham, tog Folket til og forneredes i Ægypten.

2 Mos. 1, 7.

18. indtil en anden Konge opstod, som ikke kjendte Josef.

19. Han brugte Træskhed mod vor Slægt og handlede ilde med vore Fædre, saa han lod deres smaa Børn

kaste ud, forat de ikke skulde holdes ilive.

2 Mos. 1, 22.

20. Paa den Tid blev Moses født og var dellig for Gud; han blev opfostret i tre Maaneder i sin Faders Hus.

2 Mos. 2, 2. Hebr. 11, 23 fg.

21. Men da han var udsat, tog Faraos Datter ham op og opfostrede ham sig selv til en Søn.

2 Mos. 2, 5 fg.

22. Og Moses blev oplært i al Ægypternes Visdom; men han var mægtig i Ord og Gjerninger.

Luk. 24, 19.

23. Men da han blev firtri Aar gammel, fik han Isinde at besøge alne Brødre, Israels Børn.

24. Og da han saa En lide Uret, beskjermede han ham og hevnedes den, som blev ilde medhandlet, idet han slog Ægypteren ihjel.

25. Men han mente, at hans Brødre skulde forstaa, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstode det ikke.

26. Men Dagen derefter kom han til dem, da de trøttede, og han formanede dem til Fred, sigende: I Mænd! I ere Brødre; hvi gjøre I hverandre Uret?

27. Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig og sagde: Hvo har sat dig til Øverste og Dommer over os?

28. Mon du vil slaa mig ihjel, ligesom du igaar ihjelslog Ægypteren?

29. Men Moses flyede for denne Tales Skyld og blev en Udlænding i Midjans Land, hvor han avlede to Sønner.

30. Og da firtri Aar vare fuldkommede, aabenbaredes Herrens Engel for ham i Sinajs Bjergs Ørken i en Tornebusks Ildslue.

2 Mos. 3, 2.

31. Men da Moses saa det, forundrede han sig over dette Syn; men da han gik hen for at se, skede Herrens Røst til ham:

32. Jeg er dine Fædres Gud, Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. Da bævede Moses og turde ikke se.

2 Mos. 3, 15, 16.

33. Men Herren sagde til ham: Løs Skoen af dine Fødder; thi det Sted, du staar paa, er hellig Jord.

34. Jeg har grant seet mit Folks Elendighed i Ægypten og hørt deres Suk, og jeg er stegen ned for at udfri dem. Og kom nu hid, jeg vil sende dig til Ægypten.

2 Mos. 3, 20.

35. Denne Moses, som de fornegtede, sigende: Hvo har sat dig til Øverste og Dommer? -- ham sendte Gud til Øverste og Befrier ved Engelenes Haand, som aabenbaredes for ham i Tornebusken.

36. Han førte dem ud, idet han gjorde Undergjerninger og Tegn i Ægyptens Land og i det røde Hav og i Ørkenen i firtil Aar.

2 Mos. 7, 10 fg. 14, 21.

37. Han er den Moses, som sagde til Israels Børn: Herren, eders Gud, skal af eders Brødre opreise eder en Profet som mig; ham skulle I høre.

5 Mos. 18, 15. Ap. G. 3, 22.

38. Han er den, som i Menigheden i Ørkenen var med Engelen, som talte til ham paa Sinajs Bjerg, og med vore Fædre, han, som modtog levende Ord for at give os dem.

3 Mos. 19, 3; 20, 1.

39. han, hvem eders Fædre ikke vilde adlyde, men de stødte ham fra sig og vendte i sine Hjarter tilbage til Ægypten, sigende til Aron:

40. Gjør os Guder, som kunne gaa foran os! Thi vi vide ikke, hvad der er hændt denne Moses, som udførte os af Ægyptens Land.

2 Mos. 32, 1 fg.

41. Og de gjorde en Kalv i de samme Dage og fremførte Offer for Afguden og vare glade i sine Hænders Gjerninger.

42. Men Gud vendte sig fra dem og gav dem hen til at tjene Himmelenes Hær, som skrevet er i Profeternes Bog: Mon I, Israels Hus, have ofret mig Slagtoffere og andre Offere i firtil Aar i Ørkenen?

Jer. 19, 13. Am. 5, 25 fg.

43. Og i bare Moloks Telt og Remfans, eders Guds, Stjerne, de Billeder, som I havde gjort for at tilbede dem; og jeg vil flytte eder bort paa hin Side Babylon.

44. Vidnesbyrdets Tabernakel var blandt vore Fædre i Ørkenen, ligesom han, der talte til Moses, havde befaleet at gjøre det efter det Forbillede, som han havde seet.

2 Mos. 25, 9. 40. Hebr. 8, 5.

45. Dette modtog vore Fædre og førte det med Josva ind i det Land, som Hedningerne havde inde, hvilke Gud uddrev for vore Fædres Aasyn indtil Davids Dage. Jos. 3, 3 fg. 18, 1.

46. Han fandt Naade for Gud og begjærede at finde en Bolig for Jakobs Gud.

2 Sam. 7, 2. Ps. 132, 5.

47. Men Salomon byggede ham et Hus.

Kong. 6, 1.

48. Men den Høieste bor ikke i Templer, byggede med Hænder, som Profeten siger:

1 Kong. 8, 27.

Ap. G. 17, 24. Es. 66, 1, 2.

49. Himmelen er min Trone, men Jorden mine Fødders Skammel; hvad Hus ville I bygge mig, siger Herren, eller hvilket er min Hviles Sted?

50. Har ikke min Haand gjort alt dette?

51. I haarde Hals og Uomskaarne paa Hjerte og Øren! I modstaa altid den Hellig-Aand; som eders Fædre, saa og I. 2 Mos. 22, 9; 33, 2. Jer. 6, 10;

9, 26. Es. 44, 9; Luk. 7, 30.

52. Hvilken af Profeterne forfulgte ikke eders Fædre? Og de ihjelslog dem, som forud forkyndte den Retfærdiges Komme, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne.

53. I, som have modtaget Lovet under Engles Besørgelse og ikke have holdt den. 2 Mos. 20, 1 fg. Gal. 3, 19.

54. Men da de hørte dette, skardet dem i deres Hjarter, og de bede Tænderne sammen mod ham.

5, 32.

55. Men han var fuld af den Hellig-Aand, og han skuede op mod Himmelen og saa Guds Herlighed og Jesus staaende ved Guds høire Haand.

56. og han sagde: Se, jeg ser Himmelen aabnede og Menneskeus Søn staaende ved Guds høire Haand.

Rom. 8, 34. Hebr. 12, 2.

57. Men de raabte med høj Røst og holdt for sine Øren og stormede samdrægtig ind paa ham.

58. Og de stødte ham ud af Staden og stenede ham; og Viduerne lagde sine Klæder af ved en ung Mandes Fødder, som hedte Saulus.

22, 20.

59. Og de stenede Stefanus, som bad og sagde: Herre Jesus, annam min Aand!

Ps. 31, 6. Luk. 23, 46.

60. Men han faldt paa Knæ og raabte med høj Røst: Herre, tilregn dem ikke denne Synd! Og som han sagde dette, sov han hen:

Matt. 5, 44. Luk. 23, 34.

8. KAPITEL.

Saulus forfølger Menigheden, 1-4. Filip omvender Samaritanerne, 5-13. Apostlerne lægge Hænder paa dem, og de faa den Hellig-Aand, Simon vil kjøbe Aandens Gaver og trettesattes derfor, 14-25. Filip omvender og døber Kammerstenden, 26-40.

MEN Saulus havde Velbehag i hans Mord. Men paa den Dag begyndte en stor Forfølgelse over Menigheden i Jerusalem, og de bleve alle adspredte over Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlerne.

7, 58; 22, 20.

2. Men gudfrygtige Mænd begrove Stefanus og holdt stor Klage over ham.

3. Men Saulus forstyrrede Menigheden og gik ind i Husene og drog baade Mænd og Kvinder frem og kastede dem i Fængsel. 22, 4; 26, 10, 11.

4. De Adspredte gik da omkring og forkyndte Evangeliets Ord. 11, 19.

5. Men Filip kom ned til en Stad i Samaria og prædikede Kristus for dem. Matt. 10, 3. Ap. G. 6, 5.

6. Og Folket gav samdrægtig Agt paa det, som sagdes af Filip, idet de hørte og saa de Tegn, som han gjorde.

7. Thi af Mange, som havde urene Aander, fore disse ud, raabende med høj Røst; men mange Værkbrudne og Halte bleve helbredede.

Mark. 16, 17.

8. Og der blev en stor Glæde i samme Stad. Joh. 4. 39 fg.

9. Men der var før ham i Staden en Mand, ved Navn Simon, som drev Trolddom og forvildede det samaritanske Folk, idet han sagde sig selv at være stor.

10. Til ham holdt Alle sig, baade Smaa og Store, og sagde: Denne er Guds Kraft, den store.

11. Men de holdt sig til ham, fordi han en lang Tid havde forvildet dem med Trolddomskunster.

12. Men da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om det, som hører til Guds Rige og Jesu Christi Navn, bleve de døbt, baade Mænd og Kvinder.

13. Men ogsaa Simon troede, og da han var døbt, blev han stadig hos Filip, og da han saa de Tegn og store kraftige Gjerninger, som skede, forundrede han sig storlig.

14. Men da Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem,

15. og da disse vare komne ned, bade de for dem, at de maatte faa den Hellig-Aand.

16. Thi han var endnu ikke falden paa Nogen af dem, men de vare kun døbt i den Herres Jesu Navn.

Nor. 35

17. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand.

6, 6; 13, 3.

18. Men da Simon saa, at den Hellig-Aand blev givet ved Apostlernes Haandspaalæggelse, bragte han dem Penge og sagde:

19. Giver ogsaa mig denne Magt, at den, paa hvem jeg lægger Hænderne, maa faa den Hellig-Aand!

20. Men Peter sagde til ham: Dine Penge være forbandede tilligemed dig, fordi du mener at kunne erhverve Guds Gave for Penge! Matt. 10, 8.

21. Du har ikke Del eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud.

22. Omvend dig derfor fra denne din Ondskab, og bed Gud, om maa ske dit Hjerlets Tanker maatte forlades dig.

23. Thi jeg ser, at du er fuld af Bitterheds Galde og bunden i Uretfærdigheds Baand.

24. Men Simon svarede og sagde: Beder I for mig til Herren, at Intet af det, som I have sagt, skal komme over mig!

25. Men da de havde vidnet og talt Herrens Ord, vendte de tilbage til Jerusalem og prædikede Evangeliet i mange af Samaritanernes Byer.

26. Men Herrens Engel talte til Filip og sagde: Staa op og gik mod Sæden paa den Vej, som gaar ned fra Jerusalem til Gasa! Den er øde.

27. Og han stod op og gik hen, og se, der var en Ætioper, en Kammer-svend, en mægtig Mand hos Kandace, Ætioperues Dronning, som var sat over al hendes Skat; han var kommen til Jerusalem for at tilbede,

Zef. 3, 10.

28. og han drog hjem og sad paa sin Vogn og læste Profeten Esaias.

29. Men Aanden sagde til Filip: Gak frem og hold dig til denne Vogn!

30. Men Filip løb til og hørte, at han læste Profeten Esaias, og han sagde: Forstaar du ogsaa det, du læser?

31. Men han sagde: Hvorledes skulde jeg kunne det, udenat Nogen vileder mig? Og han bad Filip stige op og sidde hos sig.

32. Men det Stykke af Skriften, som han læste, var dette: Han blev ført som et Faar til at slagtes, og som et Lam er stumt mod den, der klip-

1087

per det, saaledes oplader han ikke sin Mund. Es. 53, 7, 8.

33. I hans Fornedrelse blev hans Dømt borttagen; men hvu skal kunne fortælle om hans Slægt, efterdi hans Liv er borttaget fra Jorden?

34. Men Kammersvenden spurgte Filip og sagde: Jeg beder dig, om hvem siger Profeten dette, om sig selv eller om en Anden?

35. Men Filip oplod sin Mund, og idet han begyndte fra dette Skriftsted, forkyndte han ham Evangeliet om Jesus.

36. Men som de drog frem ad Veien, kom de til noget Vand, og Kammersvenden sagde: Se, her er Vand! Hvad hindrer mig fra at blive døbt?

37. Men Filip sagde: Dersom du tror af hele dit Hjerte, kan det ske. Men han svarede og sagde: Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn.

Matt. 16, 16.

38. Og han bød Vognen holde, og de stege begge ned i Vandet, baade Filip og Kammersvenden, og han døbt ham.

39. Men da de stege op af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Filip, og Kammersvenden saa ham ikke mere; thi han drog sin Vel og var glad.

40. Men Filip blev funden i Asdod, og han drog omkring og prædikede Evangeliet i alle Stæder, indtil han kom til Cæsarea. Jos. 15, 47, Ap. G. 10, 1.

9. KAPITEL.

Saulus omvendt og døbes derefter af Ananias, 1-19. Han prædiker, forfølges, flyr, kommer til Jerusalem, maa alter sig; Menigheden har Fred, 20-31; Peter helbreder Æneas, 32-35; opvækker Tabita, 36-43.

MEN Saulus frydede endnu med Trusel og Mord mod Herrens Disciple, og han gik til Ypperstepresten 26, 9. 10. Gal. 1, 13 fg. 1 Tim. 1, 13.

2. og begjærede Breve af ham til Damaskus til Synagogerne, forat han, dersom han fandt Nogen, som var af denne Tro, Mænd eller Kvinder, kunde føre dem bundne til Jerusalem.

22, 5.

3. Men idet han reiste, kom han nær til Damaskus, og pludselig omskinnede et Lys fra Himmelen ham.

22, 6. 1 Kor. 15, 9.

4. Og han faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til ham: Saul! Saul! Hvi forfølger du mig?

26, 14 fg. Luk. 10, 16.

5. Men han sagde: Hvo er du, Herre? Men Herren sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger; det vil blive dig haardt at stampe mod Braadden.

5, 39.

6. Og han sagde bævende og forfærdet: Herre! Hvad vil du, jeg skal gjøre? Og Herren sagde til ham: Staa op og gaa ind i Staden, og det skal siges dig, hvad du bør gjøre!

7. Men de Mænd, som vandrede med ham, stode forfærdede, da de vel hørte Røsten, men ikke saa Nogen.

8. Men Saulus reiste sig op fra Jorden; men da han oplod sine Øine, saa han Ingen; men de ledte ham ved Haanden og førte ham ind i Damaskus.

9. Og han saa ikke i tre Dage, og han aad ikke, ei heller drak han.

10. Men der var en Discipel i Damaskus, ved Navn Ananias, og Herren sagde til ham i et Syn: Ananias! Men han sagde: Se, her er jeg, Herre!

22, 12.

11. Men Herren sagde til ham: Staa op og gaa hen i den Gade, som kaldes den lige, og spørg i Judas's Hus efter En, ved Navn Saulus, fra Tarsus! Thi se, han beder,

12. og han har seet i et Syn en Mand, ved Navn Ananias, komme ind og lægge Haanden paa ham, forat han skulde faa sit Syn igjen.

13. Men Ananias svarede: Herre! Jeg har hørt af Mange om denne Mand, hvor meget Ondt han har gjort dine Hellige i Jerusalem,

14. og han har her Magt af Ypperstepresterne til at binde alle dem, som paakalde dit Navn.

15. Men Herren sagde til ham: Gak hen! Thi denne er mig et udvalgt Redskab til at bære mit Navn frem for Hedninger og Konger og Israels Børn; 13, 2; 22, 14, 15.

16. thi jeg vil vise ham, hvor Meget det bør ham at lide for mit Navns Skyld. 2 Kor. 11, 23 fg.

17. Men Ananias gik hen og kom ind i Huset og lagde Hænderne paa ham og sagde: Saul, Broder! Herren, Jesus, der aabenbares for dig paa Veien, ad hvilken du kom, har sendt mig, forat du skal faa dit Syn igjen og blive fyldt med den Hellig-Aand.

18. Og straks faldt fra hans Øine ligesom Skjæl, og han fik i det Samme sit Syn igjen og stod op og blev døbt,

19. og han fik Mad og blev styrket. Men Saulus blev nogle Dage hos de Disciple, som vare i Damaskus.

20. Og straks prædikede han Kristus i Synagogerne, at han er Guds Søn.

21. Men Alle, som hørte det, bleve forbausede og sagde: Er det ikke ham, som i Jerusalem forfulgte dem, som paakalde dette Navn, og er kommen hid for at føre dem bundne til Ypperstepresterne?

22. Men Saulus styrkedes end mere og gjendrev Jøderne, som boede i Damaskus, og beviste, at denne er Kristus.

23. Men mange Dage derefter holdt Jøderne Raad om at slaa ham ihjel.

24. Men Saulus fik deres Anslag at vide. Og de bevogete Portene baade Dag og Nat, forat de kunde slaa ham ihjel. 2 Kor. 11, 32 fg.

25. Men Disciplene toge ham om Natten og firede ham ned over Muren i en Kurv.

26. Men da Saulus kom til Jerusalem, forsøgte han at holde sig nær til Disciplene: og de frygtede alle for ham, da de ikke troede, at han var en Discipel. Gal. 1, 18.

27. Men Barnabas tog ham og førte ham til Apostlerne; og han fortalte dem, hvorledes han havde seet Herren paa Velen, og at han havde talt til ham, og hvorledes han i Damaskus havde talt frimodig i Jesu Navn.

28. Og han gik ind og gik ud med dem i Jerusalem.

29. og talte frimodig i den Herres Jesu Navn. Og han talte og tvistede med de græskfødte Jøder; men de søgte at slaa ham ihjel.

30. Men da Brødrene fik det at vide, førte de ham til Cæsarea og sendte ham derfra til Tarsus. 11, 26.

31. Saa havde da Menighederne Fred over hele Judæa og Galilæa og Samaria, idet de opbyggedes og vandrede i Herrens Frygt, og de bleve formerede ved den Hellig-Aands Trøst.

32. Men det skøde, da Peter drog allevegne omkring, kom han ogsaa til de Hellige, som boede i Lydda.

33. Men der fandt han en Mand, ved Navn Æneas, som havde ligget otte Aar tilsenngs og var værkbruden.

34. Og Peter sagde til ham: Æneas! Jesus Christus helbreder dig;

staa op, red selv under dig! Og han stod straks op. Matt. 9, 6.

35. Og Alle, som boede i Lydda og Saron, saa ham og omvendte sig til Herren.

36. Men der var en Discipelinde i Joppe, ved Navn Tabita (hvilket, oversat, heder: Dorkas*); hun var rig paa gode Gjærninger og Almisser, som hun gav. 10, 2. * et Raadyr.

37. Men det begav sig i de samme Dage, at hun blev syg og døde; da tvættede de hende og lagde hende paa Salen.

38. Men efterdi Lydda var nær ved Joppe, sendte Disciplene, da de hørte, at Peter var der, to Mænd til ham og bade ham, at han ikke vilde tøve med at komme til dem.

39. Men Peter stod op og gik med dem, og da han kom derhen, førte de ham op paa Salen, og alle Enkerne stode omkring ham, græd og viste ham de Kjortler og Klæder, som Dorkas havde gjort den Stund, hun var hos dem.

40. Men Peter viste Alle ud, faldt paa Knæ og bad; og han vendte sig til Legemet og sagde: Tabita, staa op! Men hun oplod sine Øine, og da hun saa Peter, satte hun sig op. Mark. 5, 41.

41. Men han gav hende Haanden og reiste hende op; og han kaldte paa de Hellige og Enkerne og fremstillede hende levende.

42. Men det blev vitterligt over hele Joppe, og Mange troede paa Herren.

43. Og det skøde, at han blev mange Dage i Joppe hos en vis Simon, en Garver. 10, 6.

10. KAPITEL.

Den gudfrygtige Kornelius ser en Engel i et Syn, sender Bud til Peter, 1-8; Peters Henrykkelse, han gaar ned til Cæsarea, 9-24. Hans Tale og Prædiken for Kornelius og andre Hedninger om Kristus; de faa den Hellig-Aand og døbes, 25-48.

MEN der var en Mand i Cæsarea, ved Navn Kornelius, en Hovedsmand af den Rode, som kaldtes den italienske; Matt. 8, 5.

2. han var from og frygtede Gud med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og bad altid til Gud. V. 22.

3. Han saa klarlig i et Syn ved den niende Time paa Dagen en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: Kornelius!

4. Men han saa stivt paa ham og blev forfærdet og sagde: Hvad er det, Herre? Han sagde til ham: Dine Bønnen og dine Almisser ere stegne op til Ihukommelse for Gud.

5. Og send nu nogle Mænd til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Peter!

6. Han er i Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet. Han skal sige dig, hvad du bør gjøre.

7. Men da Engelen, som talte til Kornelius, var bortgangen, kaldte han to af sine Huusvende og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som idelig vare om ham,

8. og han fortalte dem det altsammen og sendte dem til Joppe.

9. Men den følgende Dag, da disse reiste paa Veien og kom nær til Staden, steg Peter op paa Taget for at bede, ved den sjette Time.

10. Men han blev meget hungrig og vilde have Noget at spise. Men medens de lavede det til, kom der en Henrykkelse over ham,

11. og han saa Himmelen aabnet og Noget komme ned til sig, som en stor linned Dug, bundet ved de fire Hjørner og nedlagt paa Jorden,

12. hvori der var alleehaande Jordens firføddede Dyr og vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelsens Fugle.

13. Og en Røst lød til ham: Staa op, Peter, slag det sød!

14. Men Peter sagde: Ingenlunde, Herre! Thi jeg har aldrig set noget Vanhelligt eller Urent!

3 Mos. 11, 2 fg. 5 Mos. 14, 3 fg. Ex. 4, 14.

15. Og Røsten sagde atter anden Gang til ham: Hvad Gud har renset, skal ikke du gjøre nrent!

Matt. 15, 11. Rom. 14, 14, 17.

1 Tim. 4, 4. Tit. 1, 15.

16. Men dette skede tre Gange, og Dugen blev igjen optagen til Himmelen.

17. Men da Peter var tvivlraadig hos sig selv om, hvad det Syn, han havde set, skulde betyde, se, da stode de Mænd for Døren, som vare udsendte af Kornelius og havde opspurgt Simons Hus,

18. og de raabte og spurgte, om Simon, som kaldtes med Tilnavn Peter, var der i Herberge.

19. Men idet Peter grundede paa Synet, sagde Aanden til ham: Se, tre Mænd lede efter dig;

1090

20. men staa op, stig ned og drag med dem, uden at tvivle, thi jeg har udsendt dem!

15, 7.

21. Men Peter steg ned til Mændene, som vare sendte til ham fra Kornelius, og sagde: Se, jeg er den, som I lede efter; hvad er Aarsagen til, at I ere her?

22. Men de sagde: Kornelius, en Høvedsmand, en retfærdig Mand, som frygter Gud, som har godt Vidnesbyrd af alt Jødernes Folk, har faaet Befaling ved en hellig Engel, at han skulde lade dig hente til sit Hus og høre dine Ord V. 2. Luk. 7, 4, 5.

23. Da kaldte han dem ind og gav dem Herberge; men den følgende Dag drog Peter ud med dem, og nogle af Brødrene fra Joppe gik med ham.

24. Og den næste Dag kom de til Cæsarea. Men Kornelius ventede paa dem og havde kaldt sine Paarørende og nærmeste Venner sammen.

25. Men da det skede, at Peter gik ind, mødte Kornelius ham og faldt ned for hans Fødder og tilbød.

26. Men Peter reiste ham op og sagde: Staa op! Ogsaa jeg er et Menneske.

Aab. 19, 10; 22, 8, 9.

27. Og idet han talte med ham, gik han ind og fandt Mange, som vare komne sammen.

28. Og han sagde til dem: I vide, hvor utilbørligt det er for en jødisk Mand at omgaaes med eller komme til En, som er af et fremmed Folk. Men Gud har vist mig ikke at kalde noget Menneske vanhelligt og urent;

3 Mos. 23, 32. 5 Mos. 7, 2 fg.

Joh. 4, 9. Ap. G. 11, 3.

29. derfor kom jeg ogsaa uden Modsigelse, da jeg blev hentet. Saa spørger jeg da hvorfor I have hentet mig.

30. Og Kornelius sagde: For fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time, og ved den niende Time bad jeg i mit Hus, og se, en Mand stod for mig i et skinnende Klædebon,

31. og han sagde: Kornelius! Din Bøn er hørt, og dine Almisser ere ihukommende for Gud. V. 4. Luk. 1, 13.

32. Send derfor Bud til Joppe og lad kalde til dig Simon, som kaldes med Tilnavn Peter! Han er i Herberge i Garveren Simons Hus ved Havet. Han skal tale til dig, naar han kommer.

33. Derfor sendte jeg straks Bud til dig, og du gjorde vel, at du kom.

Nu ere vi da alle tilstede for Guds Aasyn for at høre Alt, hvad der er dig befalet af Gud.

34. Men Peter oplod Munden og sagde. Jeg finder i Sandhed, at Gud ikke anser Personer;

5 Mos. 10, 17. 2 Krøn. 19, 7. Job 34, 19. Rom. 2, 11. Gal. 2, 6. 1 Pet. 1, 17.

35. men i ethvert Folk er den, som frygter ham og gjør Retfærdighed, ham behagelig. Es. 56, 6. 7.

36. Hvad det Ord angaar, som han udsendte til Israels Børn, da han i Evangeliet forkyndte Fred ved Jesus Christus, — han er Alles Herre, —

Joh. 16, 33. Rom. b, 1. Kol. 1, 30. 1 Kor. 8, 6.

37. da vide I, hvad der er skeet over hele Judæa, hvilket begyndte fra Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede, Matt. 4, 12 fg.

38. angaaende Jesus af Nazaret, hvorledes Gud salvede ham med den Hellig-Aand og Kraft, ham, som drog omkring og gjorde vel og helbrede Alle, som vare overvældede af Djævelen, thi Gud var med ham;

Fa. 45, 8. Es. 61, 1. Luk. 4, 18. Joh. 3, 2. Kol. 2, 9.

39. og vi ere Vidner til alt det, han har gjort baade i Jødernes Land og i Jerusalem, han, hvem de sloge ihjel, idet de hængte ham paa et Træ.

Joh. 15, 27. Ap. G. 5, 32.

40. Ham opteilste Gud den tredje Dag og lod ham saabenbares, 2, 24.

41. ikke for alt Folket, men for de Vidner, som forud vare udvalgte af Gud, for os nemlig, som aade og drak med ham, efterat han var opstanden fra de Døde.

Joh. 15, 27; 20, 19. 26. 1 Kor. 15, 5. Luk. 24, 30. Joh. 21, 13.

42. Og han bød os at prædike for Folket og vidne, at han er den af Gud bestemte Dommer over Levende og Døde. Joh. 5, 27.

Ap. G. 17, 31. Röm. 14, 9. 2 Kor. 5, 10.

43. Denne give alle Profeterne det Vidnesbyrd, at hver den, som tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn. Es. 53, 5, 6.

Jer. 31, 34. Ez. 34, 15. 16. Dan. 9, 24 fg. Hos. 1, 7. Mika 7, 18. 1 Joh. 2, 12.

44. Da Peter endnu talte disse Ord, faldt den Hellig-Aand paa alle dem, som hørte Ordet. 4, 31; 8, 17.

45. Og de Troende af Omskjærelsen, saa Mange, som vare komne med Peter, bleve meget forfærdede

over, at den Hellig-Aands Gave ogsaa blev udsat over Hedningerne; 15, 8. 46. thi de hørte dem tale med Tunger og hellig prisé Gud.

47. Da svarede Peter: Mon Nogen kan forbyde Vandet, at ikke disse skulle døbes, som have annammet den Hellig-Aand, ligesom vi?

48. Og han bød, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham blive der nogle Dage. Joh. 4, 40.

11. KAPITEL.

Peter forsvarer, at han var gaaet ind til Hedningerne, 1-15. De adspredte Disciple prædike her og der; i Antiochia omvendes Mange; Barnabas sendes til dem og styrker dem, 16-24. Barnabas henter Saulus til Antiochia; Agabus forkynder en Hungersnød; der samles Almisse til de Christne i Judæa, 25-30.

MEN Apostlerne og Brødrene, som vare i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde annammet Guds Ord.

2. Og da Peter kom op til Jerusalem, tvistede de, som vare af Omskjærelsen, med ham og sagde: 10, 45.

3. Du gik ind til Mænd, som have Forhud, og aad med dem. 10, 28.

4. Men Peter begyndte og forklarede dem det i Sammenhæng og sagde:

5. Jeg var i Staden Joppe og bad, og jeg saa i Henrykkelse et Syn, nemlig Noget, som kom ned, ligesom en stor linned Dug, der blev nedladt fra Himmelen ved sine fire Hjørner, og det kom hen til mig. 9, 43; 10, 8 fg.

6. Da jeg stirrede paa det, blev jeg var og saa Jordens firføddede Dyr og vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle.

7. Og jeg hørte en Røst, som sagde til mig: Staa op, Peter, slag og æd!

8. Men jeg sagde: Ingenlunde, Herre! Thi aldrig kom noget Vanhelligt eller Urent i min Mund.

9. Men Røsten svarede mig anden Gang af Himmelen: Hvad Gud har rensat, skal ikke du gjøre urent.

10. Men dette skede tre Gange; og det blev altsammen igjen draget op til Himmelen.

11. Og se, i det Samme stode tre Mænd for Huset, hvor jeg var, som vare udsendte fra Cæsarea til mig.

12. Men Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaa med dem og ikke tvivle; men ogsaa disse seks Brødre

droge med mig, og vi gik ind i Mandens Hus. 10, 22.

13. Og han kundgjorde os, hvorledes han havde seet en Engel, som stod i hans Hus og sagde til ham: Send nogle Mænd til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Peter!

14. Han skal tale Ord til dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal vøje frelst. 10, 6.

15. Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Hellig-Aand paa dem, ligesom paa os i Begyndelsen. 2, 4; 10, 44.

16. Men jeg kom Herrens Ord i Hu, at han sagde: Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig-Aand.

1, 5. Matt. 3, 11. Es. 44, 3. Joel 3, 1.

17. Dersom Gud da har givet dem lige Gave med os, som troede paa den Herre Jesus Christus, hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?

18. Men da de hørte dette, bleve de rolige og lovede Gud og sagde: Saa har da Gud givet ogsaa Hedningerne Omvendelse til Livet.

19. Da, som nu vare adspredte formedelst den Trængsel, som opkom over Stefanus, gik omkring indtil Fønicien og Cypern og Antiochia, og de talte ikke Ordet til Nogen, uden til Jøderne alene. 8, 1.

20. Men iblandt dem vare nogle Mænd fra Cypern og Cyrene, som kom til Antiochia og talte til Grækerne og forkyndte Evangeliet om den Herre Jesus.

21. Og Herrens Haand var med dem, og et stort Antal troede og omvendte sig til Herren. 4, 4; 5, 14; 9, 42.

22. Men Rygtet om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øren, og de udsendte Barnabas, for at han skulde drage til Antiochia.

23. Da han var kommen derhen og saa Guds Naade, glædede han sig og formanede Alle, at de med Hjertets Forsæt skulde blive ved Herren; 13, 43.

24. thi han var en god Mand og fuld af den Hellig-Aand og Tro. Og meget Folk blev ført til Herren. 6, 5.

25. Men Barnabas drog ud til Tarsus for at opsøge Saulus, og da han fandt ham, førte han ham til Antiochia.

26. Men det skede, at de et helt Aar vare sammen i Menigheden og lærte

meget Folk, og at Disciplene i Antiochia først bleve kaldte Christne.

27. Men i de samme Dage kom Profeter ned fra Jerusalem til Antiochia.

28. Men en af dem, ved Navn Agabus, stod op og tilkjendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hunger over hele Jorderiget, hvilken og kom under Keiser Klaudius. 21, 10.

29. Men Disciplene besluttede at sende Noget, Enhver efter hvad han formaadede, til Hjælp for de Brødre, som boede i Judæa, Rom. 15, 25 fg.

1 Kor. 16, 1. 2 Kor. 8, 4. Gal. 2, 10.

30. hvilket de ogsaa gjorde, idet de sendte det til de Ældste ved Barnabas's og Saulus's Haand. 12, 25.

12. KAPITEL.

Herodes lader Jakob dræbe og Peter sætte i Fængsel, hvorfra han frelses ved en Engel, 1-17. Herodes's Gjærninger, Stolt-hed og Død, 21-23. Guds Ords Fremgang; Barnabas og Saulus reise og tage Johannes Markus med sig, 24, 25.

MEN ved den samme Tid lagde Kong Herodes Haand paa Nogle af Menigheden for at mishandle dem. 4, 3; 5, 18.

2. Men han lod Jakob, Johannes's Broder, henrette med Sverd.

3. Og da han saa, at det behagede Jøderne, blev han ved og lod ogsaa Peter gribe. Men det var de usyrede Brøds Dage.

4. Da han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel og overdrog til fire Vagtskifter, hvert paa fire Mand, at bevogte ham, da han efter Paa-sken vilde føre ham frem for Folket.

5. Saa blev da Peter bevogtet i Fængslet; men der blev af Menigheden gjort ivrig Bøn til Gud for ham.

6. Men da Herodes vilde føre ham frem, sov Peter i den samme Nat mellem to Stridsmænd, bunden med to Læuker, og Vogterne for Døren toge Vare paa Fængslet.

7. Og se, Herrens Engel stod for ham, og et Lys skinnede i Fængslet; men han slog Peter paa Siden og vakte ham op og sagde: Staa hastig op! Og Lænkerne faldt af hans Hænder. 5, 19. Luk. 3, 9.

8. Og Engelen sagde til ham: Bind op om dig, og bind dine Sko paa! Men han gjorde saaledes. Og han sagde til ham: Kast din Kappe om dig og følg mig!

9. Og han gik ud og fulgte ham-og

vidste ikke, at det, som skede ved Engelen, var virkelig, men mente, at han saa et Syn.

10. Men de gik igjennem den første og den anden Vagt og kom til den Jernport, som førte til Staden; denne lukkedes af sig selv op for dem, og de kom ud og gik een Gade frem, og straks skiltes Engelen fra ham.

18, 26.

11. Og da Peter kom til sig selv, sagde han: Nu ved jeg i Sandhed, at Herren har udsendt sin Engel og udfriet mig af Herodes's Haand og fra al det jødiske Folks Forventning.

12. Og som han besindede sig, kom han til Marias Hus, en Moder til den Johannes, som kaldtes med Tilnavn Markus, hvor Mange vare forsamlede og bade. 15, 27. Kol. 4, 10.

13. Men da Peter bankede paa Porten, kom en Pige, ved Navn Rode, frem for at høre efter.

14. Og da hun kjendte Peters Røst, aabnede hun af Glæde ikke Porten, men løb ind og forkyndte dem, at Peter stod for Porten.

15. Da sagde de til hende: Du raser. Men hun stod fast paa, at det var saaledes. Men de sagde: Det er hans Engel.

16. Men Peter blev ved at banke paa, og da de lukkede op, saa de ham og bleve saare forfærdede.

17. Da vinkede han ad dem med Haanden, at de skulde tie, og han fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham ud af Fængslet. Men han sagde: Forkyndet Jakob og Brødrene dette! Og han gik ud og drog til et andet Sted.

18. Men da det blev Dag, var der ikke liden Forvirring blandt Stridsmændene over, hvor Peter var bleven af.

19. Men da Herodes lod søge efter ham og ikke fandt ham, fornærte han Vogterne og bød, at de skulde føres bort for at straffes; og han drog ned fra Judæa til Cæsarea og opholdt sig der.

20. Men Herodes var forbitret paa Tyrlerne og Sidonierne; men de kom samdrægtig til ham og fik Blastus, som var Kongens Kammertjener, paa sin Side og bade om Fred, fordi deres Land havde sin Næring fra Kongens. 1 Kong. 5, 9. 11. Ez. 27, 17.

21. Men paa en bestemt Dag iførte Herodes sig et kongeligt Klædebon og

satte sig paa Tronen og holdt en Tale til dem.

22. Men Folket raabte til ham: Det er Guds Røst og ikke et Menneskes.

Ez. 28, 2. Dan. 5, 20.

23. Men straks slog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren, og han blev fortæret af Orme og opgav Aanden.

24. Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes.

Ez. 55, 11. Ap. G. 6, 7; 19, 20.

25. Men Barnabas og Saulus kom tilbage fra Jerusalem, efterat de havde fuldført sit Ærinde, og de havde ogsaa taget Johannes med sig, som kaldtes med Tilnavn Markus. 11, 29. 30; 15, 37.

13. KAPITEL.

Den Hellig-Aand kalder Barnabas og Saulus til at prædike for Hedningerne, 1-3. De prædike i Salamis og Pafus, hvor Sergius Paulus omvendes, og Etimas straffes, 4-12. Johannes Markus forlader dem; Paulus prædiker i Antiochia i Pisidien om Kristus, 13-43. Jøderne forbitres; Apostlerne gaa til Ikontum, 44-52.

MEN der var nogle Profeter og Lærere i Antiochia i den derværende Menighed, nemlig Barnabas og Simeon, som kaldtes Niger, og Lucius fra Cyrene og Manaen, som var opfødte med Fjerdingsfyrsten Herodes, og Saulus. 11, 27; 15, 37.

2. Men da de holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Hellig-Aand: Udtager mig dog Barnabas og Saulus til den Gjerning, til hvilken jeg har kaldt dem! Matt. 9, 38. Ap. G. 9, 15; 22, 21. Rom. 1, 1; 10, 15. Gal. 1, 15; 2, 9.

Ef. 3, 8. 1 Tim. 2, 7. 2 Tim. 1, 11.

3. Da fastede de og bade og lagde Hænderne paa dem og lod dem gaa.

14, 23; 6, 6; 8, 17.

4. Da disse nu vare udsendte af den Hellig-Aand, drog de ned til Seleucia og seilede derfra til Cypern.

5. Og da de vare i Salamis, forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes med for at gaa dem tilhaande.

12, 12. 25.

6. Og da de vare dragne gjennem hele Øen indtil Pafus, fandt de en Troldkarl, en falsk Profet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus,

7. som var hos Landshøvdingen Sergius Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og begjærede at høre Guds Ord.

8. Men Elimas, det er Troldkariens (thi saa udtydes hans Navn), stod dem imod og søgte at afvende Landshøvdingen fra Troen. 2 Tim. 2, 8.

9. Men Saulus, som og kaldes Paulus, blev fyldt med den Hellig-Aand og saa stivt paa ham og sagde:

10. O du Djævelens Barn, fuld af al List og al Hykleri, al Retfærdigheds Fiende! Vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Vele?
Joh. 8, 44. 1 Joh. 3, 8.

11. Og se nu, Herrens Haand er over dig, og du skal vende blind og til en Tid ikke se Solen. Men straks faldt Taage og Mørke paa ham, og han gik omkring og søgte efter Nogen, som kunde lede ham ved Haanden.

12. Da Landshøvdingen saa det, som var skeet, troede han og forundrede sig saare over Herrens Lære.

13. Men da Paulus og de, som vare med ham, fore bort fra Pafus, kom de til Perge i Pamfylia. Men Johannes skilte sig fra dem og vendte tilbage til Jerusalem. 15, 38.

14. Men de drog videre fra Perge og kom til Antiochia i Pisidien og gik ind i Synagogen paa Sabbatsdagen og satte sig.

15. Men efter Lovens og Profeternes Læsning sendte Synagoge-Forstanderne Bud til dem og lode sige: I Mænd, Brødre! Have I nogen Formaningstale til Folket, da siger frem!
15, 31.

16. Men Paulus stod op og slog til Lyd med Haanden og sagde: I israelitiske Mænd og I, som frygte Gud, hører til!
19, 33.

17. Dette Folks, Israels, Gud udvalgte vore Fædre og opholdte Folket, da de boede som Udlændinge i Ægyptens Land, og førte dem derfra med en høj Arm.

2 Mos. 11, 1; 6, 6; 12, 37, 41; 13, 3.
18. Og henved firft Aars Tid fordrog han deres Sæder i Ørkenen.

2 Mos. 16, 2. 4 Mos. 14, 34. Ps. 95, 10.
19. Og han udslejede syv Folk i Kana'ans Land og delte disses Land iblandt dem efter Lod.

5 Mos. 7, 1. Jos. 14, 2.
20. Og derefter gav han dem i henved fire hundrede og femti Aar Dommere indtil Profeten Samuel.

Dom. 2, 16; 3, 9.
21. Og derefter bade de om en Konge, og Gud gav dem Saul, Kis's Søn,

en Mand af Benjamins Stamme, i firft Aar. 1 Sam. 8, 5; 9, 16; 10, 21.

22. Og da han havde taget ham bort, opreiste han dem David til Konge, om hvem han ogsaa vidnede og sagde: Jeg har fundet David, Isaajs Søn, en Mand efter mit Hjerte, som skal gjøre al min Vilje. Hos. 13, 11.

1 Sam. 13, 14; 15, 28; 16, 13. Ps. 89, 21.
23. Af dennes Afkom opreiste Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus, 2 Sam. 7, 12. Es. 11, 1. Matt. 1, 6.

Luk. 1, 37; 2, 4.
24. efterat Johannes før hans Fremtræden havde prædikeret Omvendelses Daab for alt Israels Folk.

Matt. 3, 1. 2. Ap. G. 19, 4.
25. Men da Johannes havde fuldkommet Løbet, sagde han: Hvem mene I, jeg er? Jeg er ikke Christus; men se, den kommer efter mig, hvis Fødders Sko jeg ikke er værdig at løse. Joh. 1, 30. Mark. 1, 7.

26. I Mænd, Brødre, Sønner af Abrahams Æt, og de blandt eder, som frygte Gud! Eder er denne Saliggjørelses Ord sendt.

Matt. 10, 6. Ap. G. 13, 46.
27. Thi da de, som bo i Jerusalem, og deres Øvrer ikke kjendte ham, opfyldte de ogsaa, idet de fordsømte ham, Profeternes Ord, som blive læste hver Sabbat, Joh. 14, 3. Ap. G. 3, 17.

1 Kor. 2, 8. Ap. G. 15, 21.
28. og skjønt de ikke fandt nogen Døds skyld hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte ihjelslaes.

Matt. 27, 22. Mark. 15, 13.
29. Men da de havde fuldkommet alle Ting, som ere skrevne om ham, toge de ham ned af Træet og lagde ham i en Grav. Matt. 27, 50.

30. Men Gud opreiste ham fra de Døde, Matt. 28, 6. Mark. 16, 6.

31. og han blev seet mange Dage af dem, som vare gangne op med ham fra Gallilæa til Jerusalem; hvilke ere hans Vidner for Folket.

Matt. 28, 9. Mark. 16, 9. 12, 14. Luk. 24, 36. Joh. 20, 19; 21, 1 fg. Ap. G. 1, 3. 1 Kor. 15, 5 fg.

32. Ogsaa vi forkynde eder Evangeliet om den Forjættelse, som er skeet til Fædrene, at Gud har opfyldt den for os, deres Børn, idet han opreiste Jesus, 1 Mos. 3, 15; 22, 18; 26, 4; 49, 10. 5 Mos. 18, 15. Es. 4, 2; 7, 14; 9, 6; 40, 9. Jer. 23, 5; 33, 15. Es. 34, 33; 37, 36 fg.

33. som og er skrevet i den anden Psalme: Du er min Søn; jeg har født dig idag. Ps. 2, 7. Hebr. 1, 5; 6, 5.

34. Men at han har opreist ham fra de Døde, saa han ikke mere skal vende tilbage til Forraadnelse, derom har han saaledes sagt: Jeg vil give eder de hellige Forjættelser til David, de trofaste. Es. 55, 3.

35. Derfor siger han ogsaa i en anden Psalme: Du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse.

Ps. 16, 10. Ap. G. 2, 27.

36. Thi da David i sin Livstid havde tjent Guds Raadslutning, sov han hen og blev samlet til sine Fædre og saa Forraadnelse;

1 Kong. 2, 10. Ap. G. 2, 29.

37. men den, som Gud opreiste, saa ikke Forraadnelse.

38. Saa være det eder vittterligt, I Mænd, Brødre, at ved ham kundgjøres eder Syndernes Forladelse,

Luk. 24, 47. Ap. G. 10, 43. Rom. 3, 28. 28; 8, 3. Gal. 2, 16. 1 Joh. 2, 12. Hebr. 7, 19; 9, 15.

39. og fra Alt, hvorfra I ikke kunde vordre retfærdiggjorte ved Moes's Lov, retfærdiggjøres ved ham Enhver, som tror. Es. 53, 11. Rom. 10, 4.

40. Ser nu til, at ikke det kommer over eder, som er sagt ved Profeterne:

Hab. 1, 5.

41. Ser, I Foragtere, og forundrer eder og bliver til Intet! Thi jeg gjør en Gjerning i eders Dage, en Gjerning, som I ikke vilde tro, om Nogen fortalte eder den.

42. Men da de gik ud af Jødernes Synagoge, bade Hedningerne, at de samme Ord maatte blive talte for dem den følgende Sabbat. V. 44.

43. Men da Synagogen var opløst, fulgte mange Jøder og Tilhængere af Jødernes Tro Paulus og Barnabas, hvilke talte til dem og formanede dem til at blive faste ved Guds Naade. 11, 23; 14, 22.

44. Men den følgende Sabbat forsamledes næsten hele Staden for at høre Guds Ord.

45. Men da Jøderne saa den Mængde, bleve de fulde af Nidkjærhed og modsagde det, som blev sagt af Paulus, modsagde og spottede. 5, 17.

46. Men Paulus og Barnabas talte frimodig og sagde: Det var fornødent, at Guds Ord først skulde tales for eder; men efterdi I forskyde det og ikke agte eder selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne; Matt. 10, 6. Ap. G. 1, 8; 13, 26. Luk. 7, 30. 5 Mos. 32, 21. Es. 55, 5.

Matt. 8, 11; 21, 43. Ap. G. 18, 6; 28, 28.

47. thi saa har Herren befalet os:

Nor. 35*

Jeg har sat dig til Hedningernes Lys, forat du skal være til Saliggjørelse indtil Jordens Ende,

Es. 42, 6; 49, 6. Luk. 2, 32.

48. Men da Hedningerne hørte det, bleve de glade og prisede Herrens Ord, og de troede, saa mange, som vare beskikkede til det evige Liv. Rom. 8, 29, 30.

49. Og Herrens Ord udbredtes over det hele Land.

50. Men Jøderne ophidsede de fornemme Kvinder, som vare Tilhængere af Jødernes Tro, og de Ypperste i Staden, og de opvakte en Forfølgelse mod Paulus og Barnabas og dreve dem bort fra sine Grænser.

51. Men de rystede Støvet af sine Fødder mod dem og kom til Ikonium.

Matt. 10, 14.

52. Men Disciplene bleve fyldte af Glæde og den Hellig-Aand. Ef. 5, 18.

14. KAPITEL.

Apostlerne prædike i Ikonium. 1-4; fly til Lystra og præsike der; Paulus helbreder en lam Mand, holdes for en Gud, stenes, beholder dog Livet, kommer til Derbe, 5-20. De vende tilbage og styrke Disciplene. Komme til Antiochia igjen, 21-28.

MEN det skede i Ikonium, at de gik sammen ind i Jødernes Synagoge og talte saaledes, at en stor Mængde baade af Jøder og Grækere troede.

11, 21.

2. Men de vantro Jøder ophidsede og satte Ondt i Hedningernes Sjæle mod Brødrene.

3. De opholdt sig da en lang Tid der og talte frimodig i Herren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd og lod Tegn og Undergjæringer ske ved deres Hænder.

Mark. 16, 20. Ap. G. 19, 11. Hebr. 2, 4.

4. Men Mængden i Staden blev spildagtig, og Nogle holdt med Jøderne, men Nogle med Apostlerne.

5. Men da der blev et Opløb baade af Hedninger og Jøder med deres Øverster for at forhaane og stene dem, 2 Tim. 3, 11.

6. og de fik det at vide, flyede de til Stæderne i Lykaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende Land,

Matt. 10, 23. Ap. G. 8, 1.

7. og de prædikede der Evangeliet.

11, 20.

8. Og der var en Mand i Lystra, som maatte sidde, fordi han ikke havde nogen Magt i Fødderne, men var lam fra Moders Liv af, og han havde endnu aldrig gaaet. 3, 2 og

9. Han hørte Paulus tale, og da denne saa stift paa ham og mærkede, at han havde Tro til at frelse, sagde han med høj Røst:

10. Staa ret op paa dine Fødder! Og han sprang op og gik omkring.

3, 6. Es. 35, 6.

11. Men da Mængden saa det, Paulus havde gjort, opløstede de sin Røst og sagde paa Lykaonisk: Guderne ere blevne Mennesker lige og komne ned til os.

23, 6.

12. Og de kaldte Barnabas Jupiter, men Paulus Merkurius, fordi han førte Ordet.

13. Men Presten ved Jupiters Tempel, som var udenfor deres Stad, bragte Okser og Kranser for Portene og vilde ofre tilligemed Folket.

14. Men da Apostlerne, Barnabas og Paulus, hørte det, sønderrev de sine Klæder og sprængte ind iblandt Folket,

4 Mos. 14, 6. Jos. 7, 6. Matt. 23, 65.

15. raabte og sagde: I Mænd! Hvi gjøre I dette? Vi ere ogsaa Mennesker, samme Vilkaar undergivne som I, og forkynde eder i Evangeliet, at I skulle vende om fra disse forfængelige Guder til den levende Gud, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem,

10, 26. 1 Tess. 1, 9. 1 Mos. 1, 1. Ps. 33, 6; 134, 3; 146, 6. Aab. 14, 7.

16. han, som i de forbigangne Tider har ladet alle Hedninger vandre sine egne Veie,

17, 30. Ps. 81, 13.

17. endog han ikke har ladet sig selv uden Vidnesbyrd, idet han gjorde os Godt og gav os Regn og frugtbare Tider fra Himmelen, idet han fyldte os med Føde og vore Hjerter med Glæde.

17, 26. 27. Ps. 104, 27, 28.

18. Og ved at sige dette kunde de neppe holde Mængden tilbage fra at ofre til dem.

19. Men der kom Jøder fra Antiochia og Ikonium og overtalte Mængden, og de stenede Paulus og slæbte ham ud af Staden, da de mente, at han var død.

3 Kor. 11, 25. 2 Tim. 3, 11.

20. Men da Disciplene omgave ham, stod han op og gik ind i Staden, og den følgende Dag gik han med Barnabas ud til Derbe.

21. Og da de havde prædikeret Evangeliet i denne Stad og gjort Mange til Disciple, vendte de tilbage til Lystra og Ikonium og Antiochia

22. og styrkede Disciplenes Sjæle og paamindede dem om at blive fa-

ste ved Troen, og at det bør os at indgaa i Guds Rige gennem mange Trængsler.

11, 23; 12, 43.

Matt. 10, 25; 16, 24. Luk. 22, 28, 29.

Rom. 8, 17. 1 Tess. 3, 3. 2 Tim. 3, 12.

23. Men efterat de havde beskikket dem Ældste i hver Menighed og holdt Bøn og Faste, anbefalede de dem til Herren, paa hvem de havde troet.

6, 6; 11, 30. Tit. 1, 5.

24. Og de drog gennem Pisidien og kom til Pamfylien.

25. Og efterat de havde talt Ordet i Perge, drog de ned til Attalia.

26. Og de selledede derfra til Antiochia, hvorfra de vare blevne anbefalede Guds Naade til den Gjerning, som de havde fuldkommet.

13, 1-3.

27. Men da de kom derhen og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor store Ting Gud havde gjort med dem, og at han havde opladt Hedningerne Troens Dør.

15, 4. 1 Kor. 16, 9. 2 Kor. 2, 12. Aab. 3, 8.

28. Men de opholdt sig der en ikke liden Tid hos Disciplene.

15, 35.

15. KAPITTEL.

Paulus og Barnabas sendes til Jerusalem paa Grund af Spørgsmaalet om Omskjærelsen; derom holdes Møde, og der gives Svar derpaa, 1-29. Da kommer til Antiochia Iagen tilligemed Judas og Silas; Barnabas og Paulus skilles, 30-41.

OG Nogle, som kom ned fra Judæa; lærte Brødrene: Dersom I ikke lade eder omskjære efter Moses's Skik, kunne I ikke blive salige.

Gal. 5, 2.

Fil. 3, 3. 1 Mos. 17, 10. 14. 3 Mos. 12, 5.

2. Da der nu opstod en heftig Strid, og Paulus og Barnabas havde en ikke ringe Trætte med dem, saa besluttede man, at Paulus og Barnabas og nogle Andre af dem skulde drage op til Jerusalem til Apostlerne og de Ældste angaaende dette Spørgsmaal.

11, 30. Gal. 2, 1.

3. Efterat da disse vare blevne ledsagede paa Veien af Menigheden, drog de gennem Fønicien og Samaria og fortalte om Hedningernes Omvendelse, og de gjorde alle Brødrene stor Glæde.

4. Men da de kom til Jerusalem, bleve de modtagne af Menigheden og Apostlerne og de Ældste, og de kundgjorde, hvor store Ting Gud havde gjort med dem.

14, 23. 27.

5. Men Nogle af Farisæernes Sekt, som vare blevne troende, stode op og

sagde: Man bør omskjære dem og befale dem at holde Mose-Loven.

6. Men Apostlerne og de Ældste kom sammen for at overvele denne Sag.

7. Og efterat man havde tvistet meget herom, stod Peter op og sagde til dem: I Mænd, Brødre! I vide, at Gud for lang Tid siden udvalgte mig iblandt os, forat Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliets Ord og tro. 10, 20; 11, 18.

8. Og Gud, som kjender Hjerterne, gav dem Vidnesbyrd, idet han gav dem den Hellig-Aand, ligesom os.

1 Kren. 28, 9; 29, 17. Ps. 7, 10; 139, 1. 2. Jer. 11, 20; 17, 10; 20, 12. Ap. G. 1, 24; 10, 44, 47.

9. Og han gjorde ingen Forskjel mellem os og dem, idet han rensede deres Hjerter ved Troen.

10, 34, 35, 44; 26, 18, 1 Pet. 1, 22.

10. Hvi friste I da nu Gud ved at lægge et Aag paa Disciplenes Halse, som hverken vore Fædre eller vi have formaaet at bære?

Matt. 23, 4. Rom. 3, 20.

11. Men vi tro at blive salige ved den Herres Jesu Christi Naade paa samme Maade, som de.

Rom. 3, 24. Ef. 2, 4-8. Tit. 3, 5. Hebr. 11, 13.

12. Og hele Mængden taug og hørte Barnabas og Paulus fortælle, hvor store Tegn og Undergjerninger Gud ved dem havde gjort blandt Hedningerne. 11, 18.

13. Men da de hørte op at tale, tog Jakob Ordet og sagde: I Mænd, Brødre, hør mig!

14. Simon har fortalt, hvorledes Gud først saa til Hedningerne for af dem at tage et Folk efter sit Navn.

11, 15.

15. Og dermed stemme Profeterens Taler overens, som skrevet er:

Am. 9, 11. 12.

16. Derefter vil jeg komme tilbage og igjen opbygge Davids faldne Hytte, og det Nedbrudte derpaa vil jeg atter opbygge og igjen opreise den.

17. forat de øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle Hedninger, over hvilke mit Navn er nævnt, siger Herren, som gjør alt dette.

18. Gud kjender alle sine Gjerninger fra Evighed af.

19. Derfor dømmer jeg, at man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud,

20. men skrive til dem, at de skulde

holde sig fra Afgudernes Urenhed og fra Horeri og fra det Kvalte og fra Blod; 2 Mos. 23, 13, 1 Kor. 8, 1 fg.

10, 20, 1 Tess. 4, 3, 1 Mos. 9, 4. 3 Mos. 3, 17; 17, 14, 5 Mos. 12, 23.

21. thi Moses har fra gammel Tid i hver Stad dem, som prædike ham, idet han hver Sabbat læses i Synagogene. Neh. 8, 1. Ap. G. 13, 15, 27.

22. Da besluttede Apostlerne og de Ældste med hele Menigheden at udvælge nogle Mænd iblandt sig og sende dem til Antiochia med Paulus og Barnabas, nemlig Judas, med Tilnavn Barsabas, og Silas, som vare anseede blandt Brødrene.

23. Og de skrev saaledes med dem: Apostlerne og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiochia og Syrien og Cilicien.

24. Efterdi vi have hørt, at Nogle, som ere udgange fra os, have forvirret eder med Ord og foruroliget eders Sjæle, idet de sigte, at man skal omskjæres og holde Loven, hvad vi ikke have befaleet dem,

20, 30. Gal. 2, 4, 1 Joh. 2, 19.

25. have vi eendragtigt besluttet at udvælge nogle Mænd og sende dem til eder med vore Elskelige, Barnabas og Paulus,

26. som ere Mennesker, der have voget sit Liv for vor Herres Jesu Christi Navn.

27. Vi sende derfor Judas og Silas, som ogsaa mundtlig skulde forkynde det Samme.

28. Thi det er den Hellig-Aands og vor Beslutning, ikke at paalægge eder nogen videre Byrde uden disse nødvendige Ting:

29. at I skulde holde eder fra Afgudsoffere og fra Blod og fra det Kvalte og fra Horeri. Dersom I vogte eder for disse Ting, gjøre I vel. Lever vel!

30. Da disse nu vare afsendte, kom de til Antiochia og forsamlede den hele Menighed og gave den Brevet.

31. Men da de læste det, blev de glade over den Trøst. 13, 48.

32. Men Judas og Silas, som ogsaa vare Profeter, formanede Brødrene med mange Ord og styrkede dem.

11, 27.

33. Men efterat de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til Apostlerne.

34. Men Silas besluttede at blive der.

35. Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiochia og lærte og forkyndte tilligemed mange Andre Herrens Ord ved Evangeliet.

36. Men nogle Dage derefter sagde Paulus til Barnabas: Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i enhver Stad, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, og se, hvorledes de have det!

37. Men Barnabas gav det Raad, at de skulde tage Johannes med, som kaldtes Markus.

12, 13, 25; 13, 5.

Kol. 4, 10. 3 Tim. 4, 11. Filem. 24.

38. Men Paulus holdt for, at de ikke skulde tage ham med, som havde forladt dem i Pamfylion og ikke var dragen med dem til Arbejdet.

13, 13.

39. Der opstod da en Fortvælnelse, saa de skiltes fra hinanden, og Barnabas tog Markus med sig og søllede til Cypern.

40. Men Paulus udvalgte Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Guds Naade.

41. Men han drog omkring i Syrien og Cilicien og styrkede Menighederne.

16. KAPITEL.

Paulus lader Timoteus omskjære i Derbe, besøger Menighederne, kommer til Troas, 1-8; ser et Syn, drager til Mæcedonien, omvender Lydia i Filippi, 9-15; uddriver en Spaadoms-Aand, hudstryges og fængsles, 16-24. Fængslet aabnes af sig selv; Fangevogteren omvendes; Paulus lades løs, 25-40.

MEN han kom til Derbe og Lystra, og se, der var en Discipel, ved Navn Timoteus, Søn af en troende Jødinde, men hans Fader var en Græker;

19, 22; 20, 4. Rom. 16, 21.

1 Kor. 4, 17. Fil. 2, 19. 1 Tess. 3, 2.

2. han havde godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium.

6, 3; 10, 22.

3. Denne, vilde Paulus, skulde drage ud med ham, og han tog og omskar ham for de Jøders Skyld, som vare paa disse Steder; thi alle kjendte hans Fader, at han var en Græker.

4. Men som de drog gennem Stæderne, paalagde de dem at overholde de Anordninger, som vare besluttede af Apostlerne og de Ældste i Jerusalem.

15, 20, 29.

5. Saa bleve da Menighederne styrkede i Troen og formerede i Antal hver Dag.

6. Men da de vare dragne gjennem Frygien og det galatiske Land, og det blev dem forbudt af den Hellig-Aand at tale Ordet i Asien,

7. kom de henimod Mysien og forsøgte at reise til Bitynien; og Aanden tilstedte dem det ikke.

8. De drog da forbi Mysien og kom ned til Troas.

9. Og et Syn viste sig for Paulus om Natten: Der stod en Mand fra Mæcedonien, som bad ham og sagde: Kom over til Mæcedonien og hjælp os!

10. Men da han havde seet dette Syn, søgte vi straks at drage over til Mæcedonien, idet vi sluttede, at Herren havde kaldt os til at prædike Evangeliet for dem.

11. Vi fore da ud fra Troas og søllede ret frem til Samotræce og den følgende Dag til Neapolis

12. og derfra til Filippi; som er den forneeste Nybyggerstad i den Del af Mæcedonien. Men vi opholdt os nogle Dage i denne Stad.

13. Og paa Sabbatsdagen gik vi udenfor Staden, ved en Flod, hvor man plejede at samles til Bøn, og vi satte os og talte til de Kvinder, som kom sammen.

14. Og en Kvinde, ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerke fra Staden Tyatira, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerter oplod Herren, saa hun gav Agt paa det, som blev talt af Paulus.

Luk 24, 45.

15. Men da hun og hendes Hus var døbt, bad hun og sagde: Dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer Ind i mit Hus og bliver der! Og hun nødte os.

1 Mos. 18, 3; 19, 3.

Hebr. 13, 2. 1 Mos. 33, 11. Luk. 24, 29.

16. Men det skede, da vi gik til det Sted, hvor man holdt Bøn, at en Pige mødte os, som havde en Spaadoms-Aand og skaffede sine Herrer megen Vinding ved at spaa.

1 Sam. 28, 7.

17. Hun fulgte efter Paulus og os, raabte og sagde: Disse Mennesker ere den høieste Guds Tjenere, som forkynde eder Saliggjørelsens Vej.

Mark. 1, 24.

18. Dette gjorde hun mange Dage. Men Paulus harmedes derover, og han vendte sig og sagde til Aanden: Jeg byder dig i Jesu Christi Navn at fare ud af hende. Og den for ud i den samme Stund.

Mark. 16, 17.

19. Men da hendes Herrer saa, at

deres Haab om Vinding var borte, toge de Paulus og Silas og droge dem hen paa Torvet for de Øverste.

20. Og de førte dem til Høvedsmændene og sagde: Disse Mennesker, som ere Jøder, forvirre aldeles vor Stad,

21. og de forkynde Skikke, som det ikke er os tilladt at antage eller udøve, efterdi vi ere Romere.

22. Og Mængden stod ogsaa op mod dem, og Høvedsmændene lode Klæderne rive af dem og befalede at hudstryge dem.

2 Kor. 11, 25. 1 Tess. 2, 2.

23. Og efterat de havde givet dem mange Slag, kastede de dem i Fængsel og befalede Fangevogteren at forvare dem nøie.

24. Da han havde faaet denne Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og sluttede deres Fødder i Stokken.

25. Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Gud Lovsange; men Fangerne lyttede paa dem. 4, 31.

26. Men der skede pludselig et stort Jordskjælv, saa Fængslets Grundvolde rystedes; og straks bleve alle Dørene aabnede og Alles Baand løste. 5, 19; 12, 7, 10.

27. Men Fangevogteren for op af Søvn, og da han saa Fængslets Døre aabnede, drog han et Sverd og vilde myrde sig selv, da han mente, at Fangerne vare undflyede.

28. Men Paulus raabte med høj Røst og sagde: Gjør ikke dig selv noget Ondt, thi vi ere her alle!

29. Men han begjærede et Lys og sprang ind og kastede sig skjælvende ned for Paulus og Silas.

30. Og han førte dem ud og sagde: Herrer! Hvad bør mig at gjøre, forat jeg kan vorde salig?

2, 37; 9, 6. Luk. 3, 10.

31. Men de sagde: Tro paa den Herre Jesus Christus, saa skal du vorde salig, du og dit Hus!

Joh. 3, 16. 38; 6, 47. 1 Joh. 5, 10.

32. Og de talte Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Hus.

33. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og tvættede deres Saar; og han blev straks døbt, han og alle Hans.

34. Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem, og han var glad med hele sit Hus, fordi han troede paa Gud.

35. Men da det var blevet Dag, sendte Høvedsmændene Bytjenerne og sagde: Løslad hine Mennesker!

36. Men Fangevogteren forkyndte Paulus disse Ord: Høvedsmændene have sendt Bud, at I skulle løslades: saa gaar nu ud og drager bort i Fred!

37. Men Paulus sagde til dem: De have offentlig hudstrøget os udømte, os, som dog ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage de os hemmelig bort. Ikke saa, men lader dem selv komme og føre os ud!

23, 25-29.

38. Men Bytjenerne kundgjorde disse Ord for Høvedsmændene, og de frygtede, da de hørte, at de vare Romere,

39. og de kom og gave dem gode Ord og førte dem ud og bade dem at drage bort fra Staden.

40. Men de gik ud af Fængslet og gik ind til Lydia, og efterat de havde seet Brødrene og trøstet dem, droge de bort.

17. KAPITEL.

Paulus prædiker og forfølges i Tessalonika, 1-9; ligesledes i Berea, 10-13; drager til Aten, prædiker og omvender Nogle, 14-16.

MEN efterat de vare reiste gjennem Amphipolis og Apollonia, kom de til Tessalonika, hvor Jøderne havde en Synagoge. 1 Tess. 2, 1, 2.

2. Men Paulus gik ind til dem, som han plejede, og talte paa tre Sabbater til dem ud af Skrifterne,

3. og han udlagde og forklarede, at det burde Kristus at lide og opstaa fra de Døde, og sagde: Deene Kristus er Jesus, som jeg forkynder eder.

Luk. 24, 27. 45. Ps. 22, 7. Es. 53, 3 fg.

Matt. 16, 21. Luk. 24, 26. 46. Joh. 1, 42.

4. Og Nogle blandt dem bleve overbeviste og sluttede sig til Paulus og Silas, ligesaa en stor Mængde Grækere, som dyrkede Gud, og ikke faa af de fornemste Kvinder.

5. Men de vantro Jøder bleve nidkjære og toge nogle onde Mænd til sig af Dagdriverne og gjorde et Opløb og oprørte Staden, og de stormede mod Jasons Hus og søgte at føre dem frem for Folket.

6. Men da de ikke fandt dem, droge de Jason og nogle Brødre frem for Stadens Øvrighed og raabte: Disse, som øvrighede hele Verden, ere ogsaa komne hid,

16, 20; 24, 8.

7. og Jason har taget dem ind til sig; og alle disse handle mod Kæiserens Befalinger og sige, at en Auden er Konge, nemlig Jesus.

Luk. 23. 2. Joh. 10. 12.

8. Men de forvirrede Folket og Stadsens Øvrighed, som hørte dette.

9. Og efterat de havde ladet Jason og de Andre stille Sikkerhed, lode de dem løse.

10. Men Brødrene sendte straks om Natten baade Paulus og Silas bort til Bærø, og da de vare komne derhen, gik de ind i Jødernes Synagoge.

11. Men disse vare ædlere end dei Tessalonika; de annamede Ordet med al Villighed og ransagede daglig i Skrifterne, om disse Ting havde sig saaledes.

Es. 34. 16. Luk. 16. 29. Joh. 5. 39.

12. Saa troede da Mange af dem og ikke faa af de fornemme græske Kvinder og Mænd.

13. Men da Jøderne i Tessalonika fik at vide, at Guds Ord blev forkyndt af Paulus ogsaa i Bærø, kom de og satte ogsaa der Folket i Oprør.

1 Tess. 2. 16.

14. Men straks sendte da Brødrene Paulus bort for at drage henimod Havet; men baade Silas og Timoteus bleve der tilbage.

16. 1.

15. Men de, som ledsagede Paulus, førte ham til Aten, og efterat de havde faaet Befaling til Silas og Timoteus, at de med det Snarreste skulde komme til ham, drog de bort.

1 Tess. 3. 1.

16. Men medens Paulus ventede paa dem i Aten, harmedes hans Aand heftig i ham, da han saa Staden være saa afgudisk.

17. Han talte derfor i Synagogen til Jøderne og dem, som dyrkede Gud, og paa Torvet hver Dag til dem, han traf paa.

18. Men nogle af de epikuræiske og stoiske Filosofer tvistede med ham, og Nogle sagde: Hvad vil denne Ordgyder sige? Men Andre: Det synes, som om han vil forkynde fremmede Guder. Han forkyndte dem nemlig Evangeliet om Jesus og Opstandelsen.

1 Kor. 4. 13.

19. Og de toge ham og førte ham op til Domstedet og sagde: Kunne vi faa at vide, hvad dette er for en ny Lære, du fører?

20. Thi du bringer fremmede Ting for vore Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal være.

26. 22. 23.

1700

21. Men alle Ateniensere og de Fremmede, som opholdt sig der, gavede sig ikke af med Andet, end at fortælle eller høre noget Nyt.

22. Men Paulus stod midt paa Domstedet og sagde: I ateniensiske Mænd! Jeg ser, at I alle Maader ere meget ivrige for Gudsdyrkelsen.

23. Thi da jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: For en ukjendt Gud. Den, som I da dyrke uden at kjende ham, ham forkynder jeg eder.

24. Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere i den, han, som er Himmels og Jordens Herre, bor ikke i Tæmpler, gjorde med Hænder;

1 Mos. 1. 1. Ps. 134. 3; 144. 6 fg.

2 Krøn. 6. 18. Es. 66. 1.

25. han tjenes ikke heller af Menneskers Hænder som den, der har Noget behov, efterdi han selv giver Alle Liv og Aande og alle Ting;

Ps. 60. 12 fg. 1 Mos. 2. 7. Job 33. 4.

26. og han har gjort, at al Menneskenes Slægt af eet Blod bor paa hele Jordens Kredse, og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig,

5 Mos. 32. 8.

27. forat de skulde søge Herren, om de dog kunde føle og finde ham, endog han vistnok ikke er langt fra Nogen af os;

Es. 55. 8. Jer. 23. 23.

28. thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af eders Digtere have sagt: Thi vi ere ogsaa hans Slægt.

Job 10. 12.

29. Efterdi vi da ere Guds Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, som er dannet til et Billede ved et Menneskes Kunst og Paafund.

Es. 40. 18 fg.

30. Efterat Gud da har baaret over med Vankundighedens Tider, byder han nu alle Mennesker allevegne at omvende sig;

14. 16. Luk. 24. 47.

31. thi han har sat en Dag, paa hvilken han vil dømme Jorderiget med Retfærdighed ved en Mand, som han dertil har beskikket, og han har bevist det for Alle, idet han har opreist ham fra de Døde.

Joh. 5. 22. Ap. G. 10. 42.

32. Men da de hørte om Dødes Opstandelse, spottede Nogle; men Andre sagde: Vi ville atter høre dig om dette.

1 Kor. 1. 23.

33. Og saaledes gik Paulus ud fra dem.

34. Men nogle Mænd holdt sig nær til ham og troede; blandt dem var ogsaa Areopagiten* Dionysius og en Kvinde, ved Navn Damaris, og Andre med dem.

*d. e. en af de øverste Dommere.

18. KAPITEL.

Paulus kommer til Korint, arbejder med Akvillas og Priscilla, prædiker; Jøderne modstaa; Herren træder ham, 1-11. Gallion vil et dømme ham; 12-17. Paulus lader sig rage i Kenchreæ, kommer til Efesus, Cæsarea, Jerusalem, Antiochia, Galatien og Frygien, 18-23. Apollos lærer i Efesus, undervises af Akvillas, drager til Sabota, 24-28.

MEN derefter forlod Paulus Aten og kom til Korint.

1. Og han fandt en Jøde, ved Navn Akvillas, som var født i Pontus og nylig kommen fra Italien med Priscilla, sin Hustru, fordi Klaudius havde beføjet alle Jøder at forlade Rom, og han gik til dem,

Rom. 16, 3. 1 Kor. 16, 19. 2 Tim. 4, 19.

2. og efterdi han var af samme Haandverk, blev han hos dem og arbejdede; de vare nemlig Teltmagere af Haandverk.

20, 24. 1 Kor. 4, 12.

2 Kor. 11, 8, 9; 12, 13. 1 Tess. 2, 9.

4. Men han talte i Synagogen hver Sabbat og overbeviste Jøder og Grækere.

5. Men da baade Silas og Timoteus kom fra Macedonien, trængtes Paulus af Aanden til at vidne for Jøderne, at Jesus er Kristus.

17, 14, 15. 1 Tess. 3, 6. Ap. G. 9, 22.

6. Men da de stode imod og spottede, rystede han sine Klæder og sagde til dem: Eders Blod komme over eders Hoved! Jeg er ren; herefter vil jeg gaa til Hedningerne.

Matt. 10, 14. Ap. G. 13, 51. Es. 3, 15, 19.

Matt. 27, 25. Ap. G. 13, 46.

7. Og han gik bort derfra og kom i Huset til En, ved Navn Justus, som dyrkede Gud, og hvis Hus laa nærmest op til Synagogen.

8. Men Krispus, Forstanderen for Synagogen, troede paa Herren med hele sit Hus, og mange af Korintierne, som hørte til, troede og bleve døbte.

1 Kor. 1, 14.

9. Men Herren sagde til Paulus i et Syn om Natten: Frygt ikke, men tal og ti ikke!

16, 9.

10. Thi jeg er med dig, og Ingen skal lægge Haand paa dig for at gjøre dig noget Ondt; thi jeg har meget Folk i denne Stad.

11. Og han blev der et Aar og seks Maaneder og lærte Guds Ord iblandt dem.

12. Men da Gallion var Landsbøvding i Achaia, stode Jøderne samdrægtig op mod Paulus og førte ham for Domstolen og sagde:

13. Denne overtaler Folket til at dyrke Gud mod Loven.

14. Og da Paulus vilde oplade Munden, sagde Gallion til Jøderne: Dersom det var nogen Uretfærdighed eller slem Misgjerning, I Jøder, vilde jeg, som billigt var, laaue eder Øre;

25, 11.

15. men er det Spørgsmaal om en Lære og Navne og om eders Lov, da ser selv til! Thi jeg vil ikke være Dommer over disse Ting.

16. Og han drev dem bort fra Domstolen.

17. Men alle Grækerne grebe Sostenes, Forstander for Synagogen, og sloge ham for Domstolen, og Gallion bekymrede sig ikke om Noget af dette.

1 Kor. 1, 1.

18. Men Paulus blev der endnu mange Dage og tog saa Afsked fra Brødrene og seilede til Syrien, og med ham Priscilla og Akvillas, efterat han havde raget sit Hoved i Kenchreæ; thi han havde gjort et Løfte.

4 Mos. 6, 8 fg. Ap. G. 21, 24.

19. Men han kom til Efesus og forlod dem der; men selv gik han ind i Synagogen og talte til Jøderne.

20. Men da de bade ham at blive længere Tid hos dem, vilde han ikke samtykke;

21. men han tog Afsked fra dem og sagde: Det bør mig endelig at holde denne forestaaende Høitid i Jerusalem; men jeg vil vende tilbage til eder, om Gud vil. Og han for bort fra Efesus.

1 Kor. 4, 19. Hebr. 6, 3. Jak. 4, 15.

22. Og han kom til Cæsarea, og han drog op og bilsede Menigheden og drog saa ned til Antiochia.

23. Og da han havde opholdt sig der nogen Tid, drog han bort og reiste fra Stad til Stad gjennem det galatiske Land og Frygien og styrkede alle Disciple.

24. Men en Jøde, ved Navn Apollos, født i Alexandria, en veltalende Mand, som var forfaren i Skrifterne, kom til Efesus.

1 Kor. 1, 12; 3, 6.

25. Han var undervist om Herrens Vei, og da han var brændende i Aanden, talte og lærte han med Flid

om Herren, endog han alene kjendte Johannes's Daab. 19, 3, 3.

26. Og han begyndte at tale frimodig i Synagogen. Men da Akvillas og Priscilla hørte ham, toge de ham til sig og udlagde Guds Vel næiere for ham. v. 2.

27. Men da han vilde reise til Achaia, skrev Brødrene til Disciple og formanede dem til at anstamme ham, og da han var kommen derhen, var han ved Guds Naade de Troende til megen Nytte; 1 Kor. 3, 6.

28. thi kraftig gjendrev han offentlig Jøderne og beviste af Skrifterne, at Jesus var Christus. 9, 22.

19. KAPITEL.

Paulus lægger Hænderne paa Nogle i Efesus, lærer der i to Aar og gjør store Tegn, 1-12. Nogle Besværgere medhandles ilde af en Besat; mange Folk omvendes, 13-20. Paulus vil drage videre, sender først Bud for sig, 21. 22. Demetrius opvækker et stort Oprør i Efesus, 23-40.

MEN det skede, da Apollos var i Korint, at Paulus efter at have vandret gjennem de øvre Egne kom til Efesus. 1 Kor. 1, 12.

2. Og han fandt nogle Disciple og sagde til dem: Fik I den Hellig-Aand, da I bleve troende? Men de sagde til ham: Vi have ikke engang hørt, om der er en Hellig-Aand.

Joh. 7, 39. Ap. G. 10, 44.

3. Og han sagde til dem: Med hvilken Daab blev I da døbte? Men de sagde: Med Johannes's Daab.

18, 25.

4. Men Paulus sagde: Johannes døbte med Omvendelses Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er, paa Christus Jesus.

Matt. 3, 11. Ap. G. 1, 5; 11, 16.

5. Men da de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn.

6. Og da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talte med Tunger og profeterede. 10, 44, 46.

7. Men de vare i Alt henved tolv Mænd.

8. Men han gik ind i Synagogen og talte frimodig i tre Maaneder, idet han lærte dem og overbeviste dem om det, som hører til Guds Rige.

18, 26.

9. Og da Nogle forhærdede sig og vare vantro og talte ilde om denne Lære for Mændene, forlod han dem

1108

og skilte Disciple fra dem og talte daglig i en Mands Skole, som hedte Tyrannus.

10. Men dette skede i to Aar, saa Alle, som boede i Asien, baade Jøder og Grækere, hørte den Herres Jesu Ord.

11. Og Gud gjorde ikke ringe kraftige Gjerninger ved Paulus's Hænder, Mark. 16, 20. Ap. G. 14, 3.

12. saa der endog blev bragt Svedduge og Haandklæder fra hans Legeme til de Syge, og Sygdommene vege fra dem, og de onde Aander fore ud af dem. 5, 15.

13. Men nogle omstreifende jødiske Besværgere toge sig fore at nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde de onde Aander, og sagde: Vi beværge eder ved den Jesus, som Paulus prædiker.

14. Men de, som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeuas, en jødisk Ypperstepræst.

15. Men den onde Aand svarede og sagde: Jesus kjender jeg, og Paulus ved jeg af; men I, hvem ere I?

16. Og det Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem og fik Magt over dem og overvældede dem, saa de flyede nøgne og saarede ud af samme Hus.

17. Men dette blev vitterligt for alle dem, som boede i Efesus, baade Jøder og Grækere, og der faldt en Frygt over dem alle, og den Herres Jesu Navn blev høilig priset;

18. og Mange af dem, som vare blevne troende, kom og bekjendte og aabenbarede sine Gjerninger.

19. Men Mange, som havde befattet sig med ulovlige Kunster, bare Bøgerne sammen og brændte dem op for Alles Øine; og de beregnede deres Værdi og fandt dem at være femti tusinde Sølvpenninge værd.

20. Saaledes voksede Herrens Ord kraftig og fik Magt.

Es. 55, 11. Ap. G. 1, 7; 12, 24.

21. Men da dette vare fuldkommet, satte Paulus sig i Aanden fore at reise gjennem Macedonien og Achaia og at drage til Jerusalem, idet han sagde: Efterat jeg har været der, bør det mig og at se Rom.

18, 21. Rom. 15, 25.

22. Men han sendte To af dem, som gik ham tilhaande, Timoteus og Erastus, til Macedonien; selv blev han nogen Tid i Asien.

12, 5. Rom. 16, 23.

23. Men paa samme Tid skede et ikke lidet Opløb i Anledning af Læren.

24. Thi en Guldsmed, ved Navn Demetrius, gjorde Dianas Sølvtæmpler og skaffede Kunstnerne ikke liden Vinding.

25. Disse samlede han sammen til ligemed de Andre, som havde saadant Arbejde, og sagde: I Mænd! I vide, at vi have vor Velstand af dette Arbejde.

26. Og I se og høre, at denne Paulus ikke alene i Efesus, men næsten i hele Asien har ved sin Overtalelse afvendt en stor Mængde, idet han siger, at de ikke ere Guder, de, som gjøres med Hænder.

Ps. 115, 4. Jer. 10, 3 fg.

27. Men der er ikke alene Fare for, at denne vor Haandtering skal komme i Foragt, men ogsaa for, at den store Gudinde Dianas Tempel skal agtes for Intet, og at hendes Majestæt, som hele Asien og Jorderiget dyrker, skal omstyrtes.

28. Men da de hørte dette, bleve de fulde af Vrede, raabte og sagde: Stor er Efesiernes Diana!

29. Og hele Staden blev fuld af Forvirring, og de stormede samdrægtig til Skuepladsen og rev med sig Macedonerne Kajus og Aristarchus, som reiste med Paulus. 20, 4; 27, 2.

30. Men da Paulus vilde gaa frem iblandt Folket, tilstedte Disciplene ham det ikke.

31. Men nogle af de Øverste i Asien, som vare hans Venner, sendte Bud til ham og formanede ham til ikke at begive sig hen paa Skuepladsen.

32. Da skreg den Ene det, den Anden det; thi Forsamlingen var i Forvirring, og de Fleeste vidste ikke, hvorfor de vare komne sammen.

33. Men de drog Alexander, hvem Jøderne stødte frem, ud af Hoben; men Alexander slog til Lyd med Haanden og vilde forsvare sig for Folket. 12, 17; 13, 16; 21, 40.

34. Men da de fik at vide, at han var en Jøde, opstod et eenstemmigt Skrig af Alle, idet de raabte henvend to Timer: Stor er Efesiernes Diana!

35. Men efterat Skriven havde bragt Folket til Stilhed, sagde han: I Mænd af Efesus! Hvilket Menneske er der vel, som ikke ved, at Efesiernes Stad er den store Gudinde Dianas og det himmelfaldne Billedes Tempelvogterskæ?

36. Efterdi da dette er uimodsigeligt, bør I være stille og ikke handle fremfusende i Noget.

37. Thi I have ført disse Mennesker hid, som hverken ere Tempelrøvere eller have bespottet eders Gudinde.

38. Dersom da Demetrius og de Kunstnere, som ere med ham, have Sag mod Nogen, saa holdes der Tingdage, og der er Landshøvdingen; lad dem indkalde hverandre for Retten!

39. Men have I Noget at forlange angaaende andre Ting, maa det afgjøres i en lovlig Forsamling.

40. Thi vi staa endog i Fare for at anklages for Oprør formedelst det, som er skeet idag, da her Intet er, hvormed vi kunne forsvare dette Opløb. Og da han havde sagt dette, lod han Forsamlingen gaa.

20. KAPITEL.

Paulus drager til Macedonien, til Grækenland og tilbage igjen, kommer til Troas, hvor han prædiker og opvækker Eutyokus, 1-12; han gaar til Assus, sætter til Aflet, 13-17; hvor han tager Afsked fra de Ældste i Efesus, 18-38.

MEN efterat denne Larm var stillet, kaldte Paulus Disciplene til sig, tog Afsked og drog ud for at reise til Macedonien.

2. Og da han var dragen gjennem disse Egne og havde formanet dem med mange Ord, kom han til Grækenland.

3. Og efterat han havde opholdt sig der tre Maanedre, besluttede han, fordi Jøderne lurede paa ham, da han vilde fare til Syrien, at vende tilbage gjennem Macedonien.

4. Men Sopater fra Berga og af Tessalonikerne Aristarchus og Sekundus og Kajus fra Derbe og Timoteus, men af Asiaterne Tychikus og Trofimus fulgte med ham lige til Asien. 17, 10; 19, 29. 1 Kor. 1, 14.

Ap. G. 16, 1. Ef. 6, 21. Ap. G. 21, 29.

5. Disse gik forud og blede efter os i Troas. 16, 8.

6. Men efter de usyrede Brøds Dage seilede vi ud fra Filippi og kom inden fem Dage til dem til Troas, hvor vi opholdt os syv Dage.

7. Men paa den første Dag i Ugen, da Disciplene vare forsamlede for at bryde Brødet, talte Paulus for dem, da han den følgende Dag vilde reise bort, og han forlængede Talen indtil Midnat. 1 Kor. 11, 20. Ap. G. 2, 42. 46.

8. Men der var mange Lamper i Salen, hvor de vare forsamlede.

9. Men en ung Mand, ved Navn Eutyclus, der sad i Vinduet, var falden i en dyb Søvn, da Paulus talte længe, og, betagen af Søvnens, faldt han ned fra det tredje Loft og blev tagen død op.

10. Men Paulus gik ned og kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde: Gjører ingen Larm; thi hans Sjæl er i ham!

1 Kong. 17, 21. 2 Kong. 4, 34.

11. Men han gik op igjen og brød Brødet og nød deraf; og efterat han havde talt længe med dem indtil Dagningen, drog han saaledes bort.

12. Men de førte det unge Menneske levende bort og bleve ikke lidet trøstede.

13. Men vi, som vare dragne forud tilskibs, fore til Assus og skulde deraf tage Paulus ind; thi saaledes havde han befalet, da han selv vilde gaa tilfods.

14. Og da han kom til os i Assus, toge vi ham ind og kom til Mitylene.

15. Og da vi vare seilede derfra, kom vi Dagen efter lige overfor Chius; men den følgende Dag lagde vi til Samus og bleve over i Trogillum og kom Dagen derpaa til Milet.

16. Thi Paulus havde besluttet at seile Efesus forbi, forat han ikke skulde komme til at opholdes i Asien; thi han hastede for at være i Jerusalem paa Pintsedagen, om det var ham muligt.

17. Men fra Milet sendte han Bud til Efesus og kaldte Menighedens Ældste til sig.

18. Men da de kom til ham sagde han til dem: I vide, hvorledes jeg fra den første Dag af, jeg kom til Asien, har været hos eder den hele Tid igjennem,

19, 10.

19. at jeg har tjent Herren med al Ydmyghed og under mange Taarer og Fristelser, som ere mig vederfarne ved Jødernes Efterstræbelser,

20. hvorledes jeg ikke har tilbageholdt Noget af det, som er nyttigt, at jeg jo forkyndte eder det og lærte eder offentlig og i Husene,

21. idet jeg vidnede paa for Jøder og Grækere om Omvendelsen til Gud og Troen paa vor Herre Jesus Christus.

Mark. 1, 15. Luk. 24, 47.

22. Og nu se, tvungen af Aanden, drager jeg til Jerusalem og ved ikke, hvad mig der skal vederfares,

23. uden at den Hellig-Aand vidner i hver Stad og siger, at Baand og Trængaler vente mig.

21, 4. 12.

24. Men jeg agter Intet, holder heller ikke mit Liv dyrebart for mig selv, forat jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde og den Tjeneste, som jeg har faaet af den Herre Jesus, at vidne om Guds Naades Evangelium.

21, 13. 2 Tim. 4, 7. Gal. 1, 1.

25. Og nu se, jeg ved, at I ikke mere skulle se mit Ansigt, alle I, blandt hvem jeg har vandret omkring og prædiket Guds Rige.

26. Derfor vidner jeg for eder paa denne Dag, at jeg er ren for Alles Blod.

27. Thi jeg har ikke værdst at forkynde eder alt Guds Raad.

28. Saa giver da Agt paa eder selv og paa den hele Hjord, i hvilken den Hellig-Aand har sat eder som Op-synsænd for at vogte Guds Menighed, som han har erhvervet sig med sit eget Blod!

1 Tim. 4, 16. 1 Pet. 5, 2. 1 Tim. 3, 1, 2.

Ef. 1, 7. 1 Pet. 1, 19. Aab. 5, 9.

29. Thi jeg ved dette, at der efter min Bortgang skal komme svare Ulve ind iblandt eder, som ikke skulle spare Hjorden,

Matt. 7, 15. 2 Pet. 2, 1.

30. og af eder selv skulle Mænd opstaa, som skulle tale forvendte Ting for at drage Disciplene efter sig.

15, 24. 1 Joh. 2, 19.

31. Derfor vaager og kommer i Hu, at jeg i tre Aar, Nat og Dag, ikke har afsladet at paaminde Enhver af eder med Taarer!

19, 8-10.

32. Og nu. Brødre, anbefaler jeg eder til Gud og hans Naades Ord, som er mægtigt til at opbygge eder og give eder Arv blandt alle de Helligede.

33. Jeg har ikke begjæret Nogens Sølv eller Guld eller Klædebu,

4 Mos. 16, 15. 1 Sam. 12, 3. 1 Kor. 9, 12.

2 Kor. 11, 9; 12, 13.

34. men I vide selv, at disse Hænder have tjent for mine Fornødenheder og for dem, som ere med mig.

18, 3.

35. I alle Ting har jeg vist eder, at det bør os saaledes at arbeide og komme de Skrøbelige til Hjælp og at komme den Herres Jesu Ord i Hu, at han selv har sagt: Saligter det heller at give end at tage.

1 Tess. 2, 9. 2 Tess. 2, 8-10.

Luk. 6, 30; 24, 9.

36. Og da han havde sagt dette, faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle. 21, 5.

37. Men de brast alle i heftig Graad, og de faldt Paulus om Halsen og kyssede ham;

38. og mest smertede dem det Ord, han sagde, at de ikke mere skulde se hans Ansigt. Men de ledsagede ham til Skibet.

21. KAPITEL.

Paulus kommer til Tyrus, 1-6; til Ptolemaï's og Cæsarea, hvor Filips Døtre profetere, og Agabus spaar om Paulus's Baand, 7-14. Paulus modtages vel i Jerusalem, fortæller om sine Gjerninger, 15-19; han raades til for Jødernes Skyld at lade sig rense i Tempel, hvor han bliver greben, 20-30. Stensten redder ham og tillader ham at tale for sig, 31-40.

MEN da det var skeet, at vi havde revet os fra dem og vare farne bort, seilede vi ret frem til Kos, men den følgende Dag til Rhodus og derfra til Patara.

2. Og da vi fandt et Skib, som skulde gaa over til Føulcien, gik vi ombord og fore bort.

3. Men efterat vi havde faaet Cypem i Sigte og ladet den paa venstre Haand, seilede vi til Syrien og løb ind til Tyrus; thi Skibet skulde der løse sin Ladning.

4. Og da vi fandt Disciple, blev vi der syv Dage. Disse sagde ved Aanden til Paulus, at han ikke skulde drage op til Jerusalem. 20, 23; 21, 11, 12.

5. Men da vi havde tilendebragt de Dage, droge vi ud og gave os paa Reisen, og de ledsagede os alle med Hustruer og Børn indtil udenfor Staden, og vi faldt paa Knæ paa Strandbredden og bade. 20, 36.

6. Og da vi havde taget Afsked fra hverandre, gik vi ombord i Skibet; men de vendte tilbage til sit Hjem.

7. Men vi fuldendte Seiladsen og kom fra Tyrus til Ptolemaï's og hilsede Brødrene og blev eendag hos dem.

8. Dagen derefter drog Paulus og vi med ham ud og kom til Cæsarea, og vi gik ind i Huset til Evangelisten Filip, som var af de Syv, og blev hos ham. 6, 5. Ef. 4, 11.

9. Men han havde fire Døtre, Jomfruer, som profeterede. 2, 17.

10. Men da vi bleve der flere Dage, kom en Profet, ved Navn Agabus, ned fra Judæa. 11, 28.

11. Og han kom til os og tog Paulus's Bælte og bandt sine Hænder og Fødder og sagde: Saa siger den Hellig-Aand: Den Mand, hvem dette Bælte tilhører, skulle Jøderne saaledes binde i Jerusalem og overgive i Hedningernes Hænder. 20, 23.

12. Men da vi hørte dette, bade vi og de der paa Stedet ham, at han ikke skulde drage op til Jerusalem.

13. Men Paulus svarede: Hvad gjøre I, at I græde og pine mit Hjerte? Thi jeg er beredt til ikke alene at bindes, men og at dø i Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld. 20, 24.

14. Men da han ikke vilde lade sig overtale, blev vi stille og sagde: Ske Herrens Vilje! 1 Sam. 3, 18. Luk. 22, 42.

15. Men efter de Dage gjorde vi os færdige og droge op til Jerusalem.

16. Men med os reiste ogsaa nogle af Discipleen fra Cæsarea, som førte os til en vis Mnaton fra Cypem, en gammel Discipel, hos hvem vi skulde have Herberge.

17. Men da vi kom til Jerusalem, modtog Brødrene os med Glæde.

18. Men den følgende Dag gik Paulus med os til Jakob, og alle de Ældste kom derhen. 15, 13. Gal. 1, 19.

19. Og efterat han havde hilset dem, fortalte han det Ens efter det Andet af, hvad Gud havde gjort blandt Hedningerne ved hans Tjeneste. Luk. 10, 17. Ap. G. 14, 27; 15, 4.

20. Men da de hørte det, prisede de Herren; og de sagde til ham: Broder! Du ser, hvor mange tusinde Jøder der er, som have antaget Troen, og de ere alle nidkjære for Loven.

Rom. 10, 2, 3.

21. Men de have hørt sige om dig, at du lærer alle Jøder, som ere blandt Hedningerne, at falde fra Moses og siger, at de ikke skulle omskjære sine Børn, ej heller vandre efter Skikkene.

22. Hvad er da at gjøre? Mængden vil visselig strømme sammen; thi de ville faa høre, at du er kommen.

23. Gjør derfor nu, som vi sige dig! Der er fire Mænd blandt os, som have et Løfte paa sig; 18, 18.

24. tag dem med dig og lad dig rense med dem, og overtag Udgiften for dem, forat de kunne rage Hovedet! Saa skulle Alle vide, at der ikke er Noget i, hvad de have hørt sige om dig, men at ogsaa du vandrer saaledes, at du holder Loven.

25. Men angaaende de Hedninger, som ere blevne troende, have vi ud-

sendt Skrivelse og besluttet, at de intet Saandt skulle iagttage, uden at vogte sig for Afgudsoffer og Blod og det Kvalte og Horeri. 18, 20, 29.

26. Da tog Paulus Mændene med sig og lod sig den følgende Dag rense tilligemed dem og gik ind i Templet og gav tilkjende, at Renselsens Dage skulde vedvare, indtil Offeret var blevet ofret for Enhver af dem.

4 Mos. 6, 13.

27. Men da de syv Dage næsten vare til Ende, saa Jøderne fra Asien ham i Templet, og de oprørte alt Folket og lagde Haand paa ham 24, 18.

28. og skrege: I israelitiske Mænd, hjælp! Dette er det Menneske, som allevegne lærer Alle mod Folket og Loven og dette Sted, og tilmed har han og ført Grækere ind i Templet og vanhelliget dette hellige Sted.

24, 6 b Mos. 23, 2.

29. De havde nemlig seet Trofimus fra Efesus i Staden med ham, og ham mente de, at Paulus havde ført ind i Templet. 20, 4.

30. Og hele Staden kom i Bevægelse, og Folket stimlede sammen; og de grebe Paulus og droge ham ud af Templet, og straks blev Dørene lukkede.

31. Men da de søgte at slaa ham ihjel, kom der Bud til den øverste Hovedsmand for Vagten om, at hele Jerusalem var i Forvirring.

32. Han tog da straks Stridsfolk og Hovedsmænd over Hundrede med sig og skyndte sig hen til dem. Men da de saa den øverste Hovedsmand og Stridsfolket, hørte de op med at slaa Paulus.

33. Men da den øverste Hovedsmand kom nær til, tog han ham og befalede, at han skulde bindes med to Lænker; og han spurgte, hvem han var, og hvad han havde gjort.

v. 11.

34. Da raabte den Ene det, den Anden det iblandt Folket; men da han intet Vist kunde erfare for Larmen, befalede han at føre ham til Fæstningen.

35. Men da han kom til Trapperne, maatte han bæres af Stridsfolket for Mængdens Vold;

36. thi der fulgte meget Folk efter og raabte: Bort med ham!

Luk. 23, 18, Ap. G. 22, 22.

37. Og da Paulus skulde føres ind i Fæstningen, siger han til den øverste Hovedsmand: Er det mig tilladt

at tale Noget til dig? Men han sagde: Forstaar du Græsk?

38. Er du da ikke den Ægypter, som for nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de fire tusinde Mordere ud i Ørkenen?

39. Men Paulus sagde: Jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, Borger af en ikke ubekendt Stad i Cilicien. Men jeg beder dig, tillad mig at tale til Folket! 9, 11; 22, 3.

40. Men da han havde tilladt ham det, stod Paulus frem paa Trapperne og slog til Lyd med Haanden for Folket. Og da det var blevet meget stille, talte han til dem paa det hebraiske Maal og sagde: 19, 33; 22, 2.

22. KAPITEL.

Paulus fortæller sin Omvendelse og sit Kald til at prædike blandt Høvdingerne, 1-21. Jøderne skrige mod ham; Oversten vil lade ham hudstrype, men tør ikke, fordi han er romersk Borger, stiller ham for Raadet, 22-30.

I Mænd, Brødre og Fædre! Hører, I hvad jeg nu til mit Forsvar vil sige eder! 7, 2.

2. Men da de hørte, at han talte til dem paa det hebraiske Maal, holdt de sig end mere stille. Og han sagde:

3. Jeg er en jødisk Mand, født i Tarsus i Cilicien, men opdragen i denne Stad ved Gamaliels Fødder, oplært efter vor fædrene Lovs Streng-
hed, og jeg var nidkjær for Gud, ligesom I alle ere idag,

2 Kor. 11, 23. Ap. G. 9, 11; 5, 34.

Rom. 10, 2. Gal. 1, 14.

4. og forfulgte denne Lære indtil Døden, bandt og kastede i Fængsel baade Mænd og Kvinder,

8, 3; 9, 1. 3. 1 Kor. 15, 9.

5. som og Ypperstepresten maa vidne med mig, og hele de Ældstes Raad, af hvem jeg endog tog Breve til Brødrene og reiste til Damaskus for at føre ogsaa dem, som vare der, bundne til Jerusalem, forat de skulde blive straffede.

6. Men det skede mig, da jeg reiste og kom nær til Damaskus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelen pludselig omskinnede mig,

9, 3 fg. 26, 12 fg.

7. og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! Hvi forfølger du mig?

8. Men jeg svarede: Hvo er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er Jesus af Nazaret, som du forfølger.

9. Men de, som vare med mig, saa vel Lyset og bleve forfærdede, men hørte ikke hans Røst, som talte til mig.

10. Men jeg sagde: Herre! Hvad skal jeg gjøre? Men Herren sagde til mig: Staa op, gaa til Damaskus! Og der skal der blive talt til dig om Alt, hvad der er dig forordnet at gjøre.

11. Men da jeg ikke kunde se for Glansen af hint Lys, blev jeg ledet ved Haanden af dem, som vare med mig, og kom til Damaskus.

12. Men en vis Ananias, en gudfrygtig Mand efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøder, som der boede, 9, 10, 17: 10, 22.

13. kom til mig og stod for mig og sagde til mig: Saul, Broder, se op! Og jeg saa op paa ham i den samme Stund.

14. Men han sagde: Vore Fædres Gud har udkaaret dig til at kjende hans Vilje og se den Retfærdige og høre en Røst af hans Mund; 9, 15; 3, 14; 7, 52. 1 Joh. 2, 1.

15. thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du har seet og hørt. 20, 16.

16. Og nu, hvad bier du efter? Staa op og lad dig døbe og aftvætte for dine Synder, og paakald Herrens Navn! Matt. 3, 11. Ap. G. 2, 38.

17. Og det skede mig, der jeg var kommen tilbage til Jerusalem og bad i Templet, at jeg blev henrykket 9, 26; 10, 10. 2 Kor. 12, 2.

18. og saa ham, og han sagde til mig: Skynd dig og gaa hastig ud af Jerusalem! Thi de ville ikke annamme dit Vidnesbyrd om mig.

19. Og jeg sagde: Herre! De vide selv, at jeg satte i Fængsel og hudflettede i Synagogerne dem, som troede paa dig. 9, 2.

20. og da dit Vidne Stefanus's Blod blev udgøst, stod jeg og selv hos og havde Behag i hans Mord og forvarede deres Klæder, som ihjelsloge ham. 7, 58; 8, 1.

21. Og han sagde til mig: Drag ud! Thi jeg vil sende dig langt bort til Hedningerne. 9, 15; 13, 2. Gal. 1, 16; 2, 8. Ef. 3, 8. 1 Tim. 2, 7.

22. Men de hørte ham indtil dette Ord, og de opløftede sin Røst og sagde: Tag saadan En bort fra Jordan! Thi det sømmer sig ikke, at han skal leve. 21, 36.

23. Men da de skrege og kastede

Klæderne fra sig og kastede Støv i Luften,

24. befalede den øverste Hovedsmand, at han skulde føres ind i Fæstningen, og sagde, at man ved Hudstrygning skulde forhøre ham, forat han kunde faa at vide, af hvad Aarsag de raabte saa mod ham.

25. Men da de spændte ham med Remmer, sagde Paulus til Hovedsmanden over Hundrede, som stod hos: Er det eder tilladt at hudstrype en romersk Mand, og det udømt? 16, 37.

26. Men da Hovedsmanden over Hundrede hørte dette, gik han til den øverste Hovedsmand og forkyndte ham det og sagde: Se til, hvad du vil gjøre! Thi dette Menneske er en Romer.

27. Men den øverste Hovedsmand kom frem og sagde til ham: Sig mig, er du en Romer? Men han sagde: Ja.

28. Og den øverste Hovedsmand svarede: Jeg har kjøbt denne Borgerrret for en stor Sum. Men Paulus svarede: Men jeg er endog født til den.

29. Da gik de, som skulde have forhørt ham, straks bort fra ham. Men da den øverste Hovedsmand fik vide, at han var en Romer, blev ogsaa han bange, fordi han havde ladet ham binde.

30. Men Dagen derefter, da han blev vide med Vished, hvorfor han blev anklaget af Jøderne, løste han ham af Baandene og befalede, at Ypperstepresterne og hele deres Raad skulde komme sammen, og han førte Paulus frem og frønstillede ham for dem.

23. KAPITEL.

Paulus vidner om sin gode Samvittighed, bliver slagen, 1-5; taler om Opstandelsen; derefter bliver der Tvedragt mellem Jøderne, 6-9. Øversten fører ham ind i Fæstningen; Herren trøster ham, 10. 11. Jødernes Anslag aabenbares, 12-22. Øversten sender ham til Landshøvdingen Felix i Cæsarea, 23-35.

DA saa Paulus stivt paa Raadet og sagde: I Mænd, Brødre! Jeg har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag. 23, 1; 24, 16. 2 Tim. 1, 3.

2. Men Ypperstepresten Ananias befalede dem, som stode hos ham, at slaa ham paa Munden.

3. Da sagde Paulus til ham: Gud

skal slaa dig, du kalkede Væg! Og du sidder for at dømmе mig efter Loven og befaler tværtimod Loven, at jeg skal slaaes? Matt. 23, 27.

3 Mos. 19, 15. 5 Mos. 25, 1.

4. Men de, som stode hos, sagde: Skjelder du Guds Yppersteprest?

5. Og Paulus sagde: Brødre! Jeg vidste ikke, at han var Yppersteprest; thi der er skrevet: Dit Folks Øverste skal du ikke skjælde.

1 Mos. 22, 28.

6. Men da Paulus vidste, at den ene Del var Sadducæere, menden anden Farisæere, raabte han i Raadet: I Mænd, Brødre! Jeg er en Farisæer, en Farisæers Søn; jeg dømmes for Haab og for de Dødes Opstandelse. 26. 5. Fil. 3, 5.

7. Men da han havde sagt dette, opkom der Strid mellem Farisæerne og Sadducæerne, og Forsamlingen blev splidagtig.

8. Thi Sadducæerne sigte, at der ikke er Opstandelse, ei heller Engel eller Aand; men Farisæerne bekjende begge Dele. Matt. 22, 23.

9. Men der blev et stort Skrig, og de Skriftlærde af Farisæernes Parti stode op, strede heftig og sagde: Vi finde intet Ondt hos dette Menneske; men dersom en Aand eller en Engel har talt med ham, da lader os ikke stride mod Gud!

25, 26; 26, 31; 22, 17, 18; 5, 29.

10. Men da Striden blev heftig, frygtede den øverste Hovedsmand for, at Paulus skulde blive sønderslidt af dem, og han befalede Krigsfolket at gaa ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i Fæstningen.

11. Men Natten derefter stod Herren for ham og sagde: Vær frimodig, Paulus! Thi ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, saaledes bør det dig og at vidne i Rom. 18, 9.

12. Men da det var blevet Dag, sloge nogle af Jøderne sig sammen og forpligtede sig under Forbandelse og sagde, at de hverken vilde æde eller drikke, førend de havde slaaet Paulus ihjel.

13. Men det var Flere end firti, som havde sammensvoret sig herom.

14. Disse gik til Ypperstepresterne og de Ældste og sagde: Vi have under Forbandelse forpligtet os til ikke at smage Noget, førend vi have slaaet Paulus ihjel.

15. Saa giver nu I tilligemed Raadet den øverste Hovedsmand tilkjen-

1108

de, at han imorgen skal føre ham ned til eder, som om I vilde næstere undersøge hans Sag! Men vi ere færdige til at slaa ham ihjel, førend han kommer frem.

16. Men da Paulus's Søstersøn hørte om dette hemmelige Anslag, kom han og gik ind i Fæstningen og gav Paulus det tilkjende.

17. Men Paulus kaldte en af Hovedsmændene over Hundrede til sig og sagde: Før dette unge Menneske hen til den øverste Hovedsmand! Thi han har Noget at sige ham.

18. Da tog denne ham med sig og førte ham til den øverste Hovedsmand og sagde: Den bundne Paulus kaldte mig til sig og bad mig føre dette unge Menneske til dig, da han har Noget at sige dig.

19. Menden øverste Hovedsmand tog ham ved Haanden, gik tilfide og spurgte: Hvad er det, du har at sige mig?

20. Men han sagde: Jøderne have overlagt med hverandre at bede dig, at du imorgen skal lade Paulus føre for Raadet, som om de vilde næstere forhøre sig om ham.

21. Lad dig derfor ikke overtale af dem! Thi flere end firti Mænd af dem lure paa ham, hvilke under Forbandelse have forpligtet sig til hverken at æde eller at drikke, førend de have slaaet ham ihjel, og nu ere de færdige og vente paa Tilsagn fra dig.

22. Da lod den øverste Hovedsmand det unge Menneske gaa og bød ham: Du skal ikke sige Nogen, at du har givet mig dette tilkjende.

23. Og han kaldte til sig to af Hovedsmændene over Hundrede og sagde: Holder to hundrede Stridsmænd færdige, forat de kunne drage til Cæsarea, og sytti Ryttere og to hundrede Skyttere, fra den tredje Time af Natten,

24. og haver Lastdyr beredte til at sætte Paulus paa dem og føre ham sikkert til Landshøvdingen Felix!

25. Og han skrev et Brev, som havde dette Indhold:

26. Klaudius Lysias hilser den mægtige Landshøvding Felix.

27. Denne Mand, som var greben af Jøderne og nær ved at blive slaaet ihjel af dem, ham udfriede jeg, da jeg kom til med Krigsfolket og fik at vide, at han er en Romer.

21, 32; 22, 28.

28. Men da jeg vilde vide, hvad

det var, de beskyldte ham for, førte jeg ham for deres Raad, ^{22, 30.}

29. og jeg fandt da, at Beskyldningen mod ham angik nogle Spørgsmaal i deres Lov, men at han ikke var beskyldt for Noget, som fortjente Død eller Fængsel. ^{28, 25; 28, 31.}

30. Men da det blev mig tilkjendegivet, at der skulde udføres et hemmeligt Anslag af Jøderne mod Manden, sendte jeg ham straks til dig og befalede ogsaa Anklagerne at fremføre for dig, hvad de havde mod ham. Far vel!

31. Da toge Stridsmændene Paulus, som det var dem befalede, og førte ham om Natten til Antipatris.

32. Men Dagen derefter lode de Rytterne drage med ham og vendte tilbage til Fæstningen.

33. Da hine kom ind i Cæsarea og overgave Landshøvdingen Brevet, fremstillede de ogsaa Paulus for ham.

34. Men da Landshøvdingen havde læst Brevet og spurgt, fra hvad Land han var, og erfaret, at han var fra Cillicien, sagde han: ^{23, 3.}

35. Jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere komme tilstede. Og han bød, at han skulde forvares i Herodes's Palads.

24. KAPITEL.

Jøderne anklage Paulus, 1-9. Paulus svarer sig, 10-23. Felix forfærdes over hans Prædiken, lader ham fængslet efter sig, 24-27.

MEN fem Dage derefter drog Ypperstepresten Ananias ned med de Ældste og en vis Taler, Tertullus, og de mødte frem for Landshøvdingen mod Paulus. ^{23, 2.}

2. Men efterat han var bleven fremkaldt, begyndte Tertullus at anklage ham og sagde:

3. At vi ved dig nyde megen Fred, og at ypperlige Foranstaltninger til dette Folks Bedste ske ved din Om-sorg, det erkjende vi, mægtigste Felix, altid og allevegne med al Tak-sigelse. ^{23, 26.}

4. Men forat jeg ikke skal opholde dig for længe, beder jeg, at du i din Mildhed vil høre os kortelig.

5. Thi vi have fundet denne Mand at være en Pest og at vække Oprør blandt alle Jøder, som ere over hele Verden, samt at være Formand for Nazaræernes Sekt;

1 Kong. 18, 17. Ap. G. 17, 8; 28, 28.

6. han har endog forsøgt at van-bellige Templet, hvorfor vi og grebe ham og vilde have dømt ham efter vor Lov. ^{21, 28.}

7. Men Lysias, den øverste Høvedsmand, kom til og bortførte ham med inegen Vold af vore Hænder ^{21, 31.}

8. og bød hans Anklagere komme til dig; af ham kan du selv, naar du undersøger det, faa alt det at vide, hvorfor vi anklage ham.

9. Men ogsaa Jøderne stemmede i med og sagde, at dette havde sig saades.

10. Men Paulus svarede, da Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale: Efterdi jeg ved, at du i mange Aar har været Dommer blandt dette Folk, vil jeg des frimodigere forsvare min Sag,

11. da du kan faa at vide, at det ikke er mere end tolv Dage, siden jeg kom op for at tilbede i Jerusalem.

12. Og hverken i Templet eller i Synagogerne eller i Staden have de fundet mig at tale til Nogen eller at stifte Oprør blandt Folket, ^{25, 8; 28, 17.}

13. ei heller kunne de bevise det, de nu anklage mig for.

14. Men dette bekjender jeg for dig, at jeg efter den Lære, som de kalde en Sekt, tjener saaledes den fædrene Gud, at jeg tror alt det, som er skrevet i Loven og Profeterne,

15. og har det Haab til Gud, som og disse selv forvente, at de Dødes Opstandelse forestaar, baade Retfærdiges og Uretfærdiges.

Dan. 12, 2. Joh. 5, 28, 29.

16. Derfor befaltes jeg mig selv paa altid at have en uskadet Samvittighed for Gud og Menneskene.

23, 1. 1 Pet. 3, 16.

17. Men efter mange Aars Forløb kom jeg for at bringe Almisser til mit Folk og Offere,

21, 26. Rom. 15, 25. Gal. 2, 10.

18. og under dette fandt nogle Jøder fra Asien mig, da jeg blev renset i Templet, uden Opløb og uden Larm. ^{21, 27.}

19. De burde være tilstede for dig og klage, om de have Noget mod mig.

20. Eller lad disse selv sige, om de have fundet nogen Uret hos mig, da jeg stod for Raadet,

21. uden det skulde være for dette ene Ord, som jeg raabte, der jeg stod

iblandt dem: Jeg dømmes idag af eder for de Dødes Opstandelse. 23, 6.

22. Men da Felix hørte dette, udsatte han Sagen, skjønt han nøie nok kjendte den Lære, og sagde: Naar Lysias, den øverste Hovedsmand, kommer ned, vil jeg undersøge eders Sag. 23, 26.

23. Og han befalede Hovedsmanden over Hundrede at bevogte Paulus og lade ham have Ro og ikke forbyde Nogen af hans Egne at tjene ham eller komme til ham. 27, 3; 28, 16.

24. Men nogle Dage derefter kom Felix med sin Hustru Drusilla, som var en Jødinde, og kaldte Paulus frem og hørte ham om Troen paa Christus.

25. Men da han talte om Retfærdighed og Afholdenhed og den tilkomende Dom, blev Felix forferdet og svarede: Gak bort for denne Gang! Men naar jeg faar beleilig Tid, vil jeg lade dig kalde til mig.

26. Tilmed haabede han og, at han skulde faa Penge af Paulus for at lade ham løse; derfor lod han ham og oftere kalde frem og talte med ham.

27. Men da to Aar vare forløbne, fik Felix Portius Festus til Eftermand; og da Felix vilde fortjene Tak af Jøderne, lod han Paulus bunden efter sig. 28, 9.

25. KAPITEL.

Festus lader Jøderne komme til Cæsarea, hvor Paulus atter forsvarer sig mod dem, 1-8. Festus vil sende ham til Keiseren, for hvem han havde indskudt sin Sag, 9-12. Festus fortæller om ham til Kong Agrippa, som selv vil høre ham, 13-27.

DA Festus nu var kommen til Provinzen, drog han efter tre Dages Forløb fra Cæsarea op til Jerusalem.

2. Da mødte Ypperstepresten og de Fornemste af Jøderne for ham mod Paulus,

3. og idet de mod denne udbade sig en Gunst, begjærede de af ham, at han vilde lade ham hente til Jerusalem; thi de lurede paa at slaa ham ihjel paa Veien. 23, 15.

4. Da svarede Festus, at Paulus blev bevogtet i Cæsarea, men at han selv snart vilde drage derned.

5. De blandt øier, sagde han, som have Myndighed, drage da med ned og anklage denne Mand, om der er Noget mod ham!

6. Men da han havde opholdt sig hos dem mere end ti Dage, drog han

ned til Cæsarea; Dagen efter satte han sig paa Domstolen og befalede, at Paulus skulde fremføres. Joh. 19, 13.

7. Men da han kom frem, stillede de Jøder, som vare komne ned fra Jerusalem, sig omkring ham og førte mange og svare Klagemaal mod Paulus, hvilke de dog ikke kunde bevise, 24, 9, 5, 6.

8. medets han forsvarede sig, sigende: Hverken mod Jødernes Lov eller mod Templet eller mod Keiseren har jeg syndet i Noget. 24, 12.

9. Men Festus, som vilde fortjene Tak af Jøderne, svarede Paulus og sagde: Vil du drage op til Jerusalem og der dømmes af mig i denne Sag? 24, 27.

10. Men Paulus sagde: Jeg staar for Keiserens Domstol, hvor jeg bør dømmes. Jeg har ingen Uret gjort Jøderne, som ogsaa du bedre ved.

11. Thi, har jeg gjort Uret eller foretaget Noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at dø; men er der ikke Noget i det, hvorfor disse anklage mig, da kan Ingen overgive mig til dem af Gunst. Jeg indskyder min Sag for Keiseren.

12. Da svarede Festus efter at have talt med Raadet: Du har indskudt din Sag for Keiseren; du skal reise til Keiseren.

13. Men da nogle Dage vare forløbne, kom Kong Agrippa og Bernice til Cæsarea for at hilse paa Festus.

14. Og da de opholdt sig der flere Dage, forelagde Festus Kongen Paulus's Sag og sagde: Her er en Mand, efterladt bunden af Felix, 24, 27.

15. mod hvem Ypperstepresterne og Jødernes Ældste mødte, da jeg var i Jerusalem, og begjærede Straf over ham; 24, 27.

16. dem svarede jeg, at det ikke er Romeres Skik af Gunst at overgive noget Menneske til Døden, førend den, som anklages, har Anklagerne persoulig tilstede og faar Leilighed til at forsvare sig mod Beskyldningen.

17. Da de nu kom sammen her, tøvede jeg ikke, men satte mig Dagen efter paa Domstolen og bød, at Manden skulde fremføres.

18. Men da Anklagerne stillede sig omkring ham, fremførte de ingen saadan Beskyldning, som jeg havde formodet;

19. men de havde nogle Tvistigheder med ham om sin egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som var død, men om hvem Paulus sagde, at han levede.

20. Men da jeg var tvivlrædig angaaende denne Sag, spurgte jeg, om han vilde reise til Jerusalem og der dømmes for disse Ting. V. 9.

21. Men da Paulus henskjød sig under Keiserens Kjendelse og vilde holdes i Forvaring til den, befalede jeg, at han skulde holdes i Forvaring, indtil jeg kunde sende ham til Keiseren.

22. Men Agrippa sagde til Festus: Jeg skulde ogsaa gjerne høre det Menneske. Men han sagde: Imorgen skal du faa høre ham.

23. Dagen efter kom da Agrippa og Berenice med stor Pragt og gik ind paa Raadhuset med de øverste Hovedsmænd og de fornemste Mænd i Staden, og Paulus blev paa Festus's Befaling ført frem.

24. Og Festus sagde: Kong Agrippa og alle I Mænd, som ere med os tilstede! Her se I den, om hvem hele Jødernes Mængde har overhængt mig baade i Jerusalem og her, idet de raabte: Han bør ikke længer leve.

25. Men da jeg har faaet at vide, at han ikke har gjort Noget, som fortjener Døden, og da han og selv har indskudt sin Sag for Keiseren, har jeg besluttet at sende ham derhen. 23, 9; 26, 31.

26. Dog har jeg intet Sikkeret at skrive Herren til om ham. Derfor har jeg ladet ham føre frem for eder og især for dig, Kong Agrippa, forat jeg kan have Noget at skrive, naar han er bleven forhørt.

27. Thi det synes mig ufornuftigt at sende en Fange og ikke tillige angive Beskyldningerne mod ham.

26. KAPITEL.

Paulus fortæller om sit Levnet, sin Omvendelse, sit Kald og sine Forfølgelser, 1-23. Festus og Agrippa ytre sig om Paulus's Tale, 24-29; hans Uskyldighed erkjendes, 30-32.

MEN Agrippa sagde til Paulus: Det tillades dig at tale for dig. Da udtrakte Paulus Haanden og sagde til sit Forsvar: 25, 13.

2. Angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af Jøderne, Kong Agrippa, agter jeg mig selv lykkelig, at jeg idag skal forsvare mig for dig,

3. allermost, fordi du har Kundskab om alle Jødernes Skikke og Spørgsmaal. Derfor beder jeg dig, at du vil høre mig taalmodig.

4. Mit Levnet altsaa fra Ungdom af, saadant, som det fra Begyndelsen har været blandt mit Folk i Jerusalem, kjende alle Jøderne,

5. som forhen havde kjendt mig fra det Første af, om de vilde vidne, — at jeg har levet som en Farisæer efter det strengeste Parti i vor Gudsdyrkelse. 23, 6. Phil. 3, 5.

6. Og nu staaer jeg og skal dømmes for Haabet paa den Forjættelse, som af Gud er given Fædrene,

24, 15, 21; 28, 20. 1 Mos. 3, 15; 22, 18. Es. 4, 2; 7, 14; 9, 6; 40, 10. Jer. 23, 5; 33, 15. Ez. 34, 23; 37, 24. Dan. 9, 24.

7. og som vore tolv Stammer haabe at opnaa, idet de tjene Gud uafadelig Nat og Dag; og for dette Haabs Skyld, Kong Agrippa, anklages jeg af Jøderne.

8. Hvad? Holdes det for utroligt hos eder, at Gud opvækker Døde?

9. Jeg selv har vel ogsaa ment at burde gjøre Meget imod Jesus af Nazarets Navn,

8, 3; 9, 1. Gal. 1, 13. 1 Tim. 1, 13.

10. og det gjorde jeg ogsaa i Jerusalem, og jeg kastede mange af de Hellige i Fængsel, da jeg havde faaet Magt dertil af Ypperstepresterne, og naar de bleve myrdede, gav jeg min Stemme dertil. 23, 19.

11. Og i alle Synagoger lod jeg dem ofte straffe og tvang dem til at tale bespottelig, og end mere rasende mod dem, forfulgte jeg dem end og indtil udenlandske Stæder.

12. Da jeg under dette ogsaa drog til Damaskus med Myndighed og Fuldmagt fra Ypperstepresterne,

9, 2, 3.

13. saa jeg midt om Dagen paa Velen, o Konge, et Lys fra Himmelen, som overgik Solens Glans, omskinne mig og dem, som reiste med mig. Matt. 17, 2.

14. Men da vi alle faldt til Jorden, hørte jeg en Røst, som talte til mig og sagde paa hebraisk Maal: Saul! Saul! Hvi forfølger du mig? Det vil blive dig haardt at stampe mod Braadden.

15. Men jeg sagde: Herre, hvo er du? Men han sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger.

16. Men reis dig og staa paa dine Fødder! Thi derfor har jeg aaben-

bæret mig for dig, for at undkaare dig til en Tjener og et Vidne baade om det, som du har seet, og om det, hvori jeg vil aabenbare mig for dig, 23, 18.

17. Idet jeg udfrier dig fra Folket og Hedningerne, til hvem jeg nu sender dig

18. for at oplade deres Øine, at de maa omvende sig fra Mørket til Lyset og fra Satans Magt til Gud, forat de ved Troen paa mig kunne annamme Syndernes Forladelse og Lod blandt dem, som ere helligede.

Rom. 26, 5; 42, 1; 60, 1.

Et. 1, 18. Kol. 1, 12. 1 Pet. 2, 25.

19. Derfor, Kong Agrippa, blev jeg ikke ulydig mod det himmelske Syn;

Gal. 1, 16.

20. men jeg forkyndte først for dem i Damaskus og i Jerusalem og i hele Judæens Land og for Hedningerne, at de skulde omvende sig og komme tilbage til Gud og gjøre Omvendelsens værdige Gjerninger.

9, 20. 22. 29. Matt. 2, 8.

21. For disse Ting's Skyld grebe Jøderne mig i Templet og søgte at alaa mig ihjel.

21, 30. 31.

22. Formedelst den Hjælp, som er af Gud, staar jeg derfor indtil denne Dag og vidner baade for Liden og Stor og siger intet Andet, end hvad baade Profeterne og Moses have sagt at skulle ske,

Luk. 24, 44 fg.

23. at Christus skulde lide, at han, den Første af de Dødes Opstandelse, skulde forkynde Lys for Folket og Hedningerne.

1 Kor. 15, 20.

Kol. 1, 18. Aab. 1, 5. Luk. 2, 32.

24. Men da han saaledes forsvarede sig, sagde Festus med høj Røst: Du raser, Paulus! Den megen Lærdom gjør dig rasende.

25. Men han sagde: Jeg raser ikke, mægtigste Festus, men taler sande og betænkssomme Ord.

26. Thi Kongen ved om disse Ting, og til ham taler jeg ogsaa frimodig; thi jeg er vis paa, at slet Intet af dette er skjult for ham, thi dette er ikke skeet i en Vraa.

Joh. 18, 20.

27. Tror du, Kong Agrippa, Profeterne? Jeg ved, at du tror.

28. Men Agrippa sagde til Paulus: Der fattes Lidet i, at du jo overtaler mig til at blive en Christen.

29. Men Paulus sagde: Jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes Lidet eller Meget, at ikke alene du, men ogsaa Alle, som høre mig idag, maat-

te blive saadanne, som jeg er, undtagen disse Lænker.

30. Og da han havde sagt dette, stod Kongen op, og Landshøvdingen og Berenice og de, som sad med dem.

31. Og de gik tilside, talte med hverandre og sagde: Dette Menneske gjør ikke Noget, som fortjener Død eller Lænker.

25, 25.

32. Men Agrippa sagde til Festus: Dette Menneske kunde været løsladt, dersom han ikke havde indskudt sin Sag for Keiseren.

25, 11.

27. KAPITTEL.

Paulus føres til Rom, kommer til Sidon, 1-3; derfra til Myra, 4-6. Seiladsen bliver farlig; Paulus raader dem forgyves til at blive paa Kreta, 7-12; de komme i stor Nød; Paulus trøster dem, 13-26; de lide Skibbrud ved Øen Malta, men komme dog alle uskade i Land, 27-44.

MEN da det var besluttet, at vi skulde seile derfra til Italien, overgave de baade Paulus og nogle andre Fanger til en Hovedsmand over Hundrede, ved Navn Julius, af Keiserens Rode.

25, 12.

2. Men efterat vi vare gangne ombord paa et adramyttensk Skib for at seile langs med Asiens Kyster, fore vi ud, og Aristarchus, en Macedonier fra Tessalonika, var med os.

2 Kor. 11, 25. 26. Ap. G. 19, 29.

3. Og Dage derefter anløb vi Sidon. Og Julius behandlede Paulus mildt og tillod ham at gaa til Venner og nyde Pleje.

24, 23; 26, 16.

4. Og vi fore bort derfra og seilede under Cypem, fordi Vinden var imod.

5. Og vi seilede over Havet ved Cilicien og Pamfylen og kom til Myra i Lycien.

6. Og der fandt Hovedsmanden over Hundrede et Skib fra Alexandria, som seilede til Italien, og satte os paa det.

7. Men da vi seilede langsomt i mange Dage og med Vanskelighed vare komne henimod Knidus, eftersom Vinden ikke følede os, holdt vi ned under Kreta ved Salmone.

8. Med Vanskelighed fore vi det forbi og kom til et Sted, som kaldes Gode-Havne, nær ved Staden Lassæa.

9. Men da megen Tid var forløben, og Seiladsen allerede var farlig, fordi endog Fasten allerede var forbi, formanede Paulus dem og sagde:

2 Mos. 23, 27-29.

10. I Mænd! Jeg ser, at denne Seilads vil blive til Ulykke og megen Skade ikke alene paa Ladning og Skib, men ogsaa paa vort Liv.

11. Men Hovedsmanden over Hundrede troede Styrmanden og Skipperen mere end det, som blev sagt af Paulus.

12. Men da Havnen ikke var bekvem til Vinterleie, gavede de fleste det Raad, at fare bort ogsaa derfra, om de mulig kunde naa hen til Fønix for at overvintre der; dette er en Havn paa Kreta, som vender mod Sydvest og Nordvest.

13. Men da Søndenvind blæste op, og de mente at have naaet sin Hensigt, lettede de Anker og holdt nær under Kreta.

14. Men ikke længe derefter reiste der sig mod Øen en rasende Storm, som kaldes Eurokydon.

15. Men da Skibet blev revet hen og ikke kunde holde sig op mod Vinden, gavede vi det over og dreve saa.

16. Men vi løb under en liden Ø, som kaldes Klaude, og kunde neppe faa fat paa Baaden.

17. Og da de havde taget den op, brugte de Hjælpe midler og omsurrede Skibet, og da de frygtede for at drive ind paa Sandbanken, lode de Sælene falde og dreve saaledes.

18. Og da vi udstode Meget af Stormen, begyndte de næste Dag at kaste overbord.

19. Og paa den tredje Dag udka-stede vi med vore egne Hænder Skibets Redskab.

20. Men da hverken Sol eller Stjerner lode sig se i mange Dage, og en ikke liden Storm laa over os, var det omsider ude med alt Haab om vor Redning. 1 Kor. 11, 23.

21. Og da man ikke havde spist i lang Tid, stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: I Mænd! Man burde have lydt mig og ikke faret bort fra Kreta og sparet os for denne Ulykke og Skade. V. 10. 11.

22. Og nu formaner jeg eder at være ved godt Mod: thi ingen Sjæl af eder skal forgaa, men alene Skibet.

23. Thi i denne Nat stod for mig en Engel fra den Gud, hvem jeg tilhører, hvem jeg ogsaa tjener, og sagde: 1 Mos. 16, 7.

24. Frygt ikke, Paulus! Det bør dig at stilles for Keiseren; og se, Gud har skjenket dig alle dem, som sælle med dig. 23, 11.

25. Derfor, I Mænd, vær ved godt Mod! Thi jeg tror Gud, at det skal ske saaledes, som det er sagt mig.

26. Men paa en Ø skulle vi strande.

27. Men da den fjortende Nat kom, og vi dreve om paa det adriatiske Hav, formodede Skibsfolkene ved Midnat, at et Land var dem nær.

28. Og da de loddede, fandt de tyve Favne; men da de vare komne hidt derfra og atter loddede, fandt de femten Favne.

29. Og da de frygtede for, at de maaske skulde støde paa Skjær, kastede de fire Ankere ud fra Bagstavnen og ønskede, at det vilde werde Dag.

30. Men da Skibsfolkene søgte at flygte fra Skibet og lode Baaden ned i Havet under det Paaskud, at de vilde bringe Ankere ud fra Forstavnen, V. 16.

31. sagde Paulus til Hovedsmanden over Hundrede og til Stridsmændene: Dersom disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke blive reddede.

32. Da kappede Stridsmændene Baadens Tong og lode den falde ned.

33. Men imidlertid, før det blev Dag, formanede Paulus Alle, at de skulde tage Mad til sig, og sagde: Det er idag den fjortende Dag, at I have biet uden at spise og ikke taget Noget til eder. V. 27.

34. Derfor formaner jeg eder, at I tage Mad til eder, thi dette hører til eders Redning; thi derskal ikke falde et Haar af Nogens Hoved iblandt eder. Matt. 10, 30. Luk. 12, 7; 21, 18.

35. Men da han havde sagt dette og havde taget Brød, takkede han Gud for Alles Øine og brød det og begyndte at æde.

36. Men de bleve alle frimodige, og ogsaa de toge Mad til sig.

37. Men vi vare i Skibet i Alt to hundrede og seks og sytli Sjøle.

38. Og da de vare blevne mætte, lettede de Skibet, idet de kastede Levnetsmidlerne i Havet.

39. Men da det blev Dag, kjendte de ikke Landet; men de bleve en Vlg var, som havde en Strandbred, paa hvilken de besluttede, om muligt, at sætte Skibet.

40. Og de kappede Ankerne og efterlode dem i Havet og løsnede tillige Rorbaandene, og idet de heisede Raaseilet for Vinden, holdt de ind paa Strandbredden.

41. Men de dreve ind paa en Grund,

som havde Dyb paa begge Sider, og stødte paa med Skibet, og Forstavnen borede sig fast og ogetod ubevægelig, men Bagstavnen sloges sønder af Bølgerens Magt. 2 Kor. 11, 22.

42. Men det var Stridsmændenes Anslag at slaa Fangerne ihjel, forat ikke Nogen skulde undkomme ved at svømme bort.

43. Men Hovedsmanden over Hundrede, som vilde frelse Paulus, forhindrede dem i dette Anslag og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud og komme i Land,

44. og de Andre redde sig, Nogle paa Planker, Andre paa Stykker af Skibet. Og saaledes skede det, at Alle kom frelste i Land. V. 24, 25.

28. KAPITEL.

Folket paa Malta viser Paulus stor Venlighed; en Hugorm gjer ham ingen Skade, 1-6. Publius's Fader og Andre helbredes, 7-10. De drage derfra til Syrakus, Puteolt og Rom, 11-16. Paulus taler for de Ældste af Jøderne i Rom; Nogle tro, Andre forhørde sig, 17-20; han lærer ukindret i to Aar, 20, 31.

OG da de vare reddede, fik de at vide, at Øen hedte Malta. 27, 26.

2. Men Barbarerne viste os ikkelliden Menneskekjærlighed; thi de toge sig af os alle, idet de optændte en Ild formedelst Regnet, som overfaldt os, og formedelst Kulden. 27, 1; 28, 23.

3. Men da Paulus rev en Hob Ris-kviste sammen og lagde paa Ilden, kom en Hugorm ud af Varmen og hang sig fast ved hans Haand.

4. Men da Barbarerne saa Dyret hænge ved hans Haand, sagde de til hverandre: Dette Menneske er sikkert en Morder, hvem Gjengjældelsen ikke lader leve, skjønt han er frelst fra Havet.

5. Han rystede da Dyret af i Ilden og sølte intet Ondt.

Mark, 16, 18. Luk, 10, 19.

6. Men de ventede, at han skulde hovne eller pludselig falde død om. Men da de havde ventet længe og saa, at intet Ondt vederfores ham, kom de paa andre Tanker og sagde, at han var en Gud. 14, 11.

7. Men ved det samme Sted havde Øversten paa Øen, ved Navn Publius, et Landgods; han modtog os og laante os venlig Herberge i tre Dage.

Rom, 12, 13.

8. Men det traf sig, at Publius's

Fader laa betagen af Feber og Blodgang; til ham gik Paulus ind og bad og lagde Hænderne paa ham og helbredede ham. Jak. 5, 14. Mark, 16, 18.

9. Da dette var skeet, kom og de Andre paa Øen, som havde Sygdomme, til ham og blev helbredede.

10. Disse viste os ogsaa stor Ære, og da vi droge bort, lagde de i Skibet, hvad vi havde behov.

11. Men efter tre Maaneders Forløb droge vi bort i et alexandrinsk Skib, som havde havt Vinterleie ved Øen og havde Tvillingernes* Mærke. *to hedenske Afguder, Kastor og Pollux.

12. Og vi løb ind til Strakus og blev der tre Dage.

13. Derfra sejlede vi omkring og kom til Regium, og efter en Dags Forløb fik vi Søndenvind og kom den anden Dag til Puteoli,

14. hvor vi fandt Brødre og blev budne at blive hos dem syv Dage. Og saa droge vi til Rom.

15. Og derfra kom Brødrene, som havde hørt om os, os imøde indtil Appii Forum og Treastabørnæ; og da Paulus saa dem, takkede han Gud og fattede Mod.

16. Men da vi kom til Rom, overgav Hovedsmanden over Hundrede Fangerne til Øversten for Livvagten; men Paulus blev det tilladt at bo for sig selv med en Stridsmand, som bevogtede ham. 27, 1; 28, 23.

17. Men det skede tre Dage derefter, at Paulus sammenkaldte dem, som vare de Fornemste blandt Jøderne; og da de vare forsamlede, sagde han til dem: I Mænd, Brødre! Jeg, som intet har gjort mod Folket eller de fædrene Skikke, er fra Jerusalem overgivet fangen i Romernes Hænder. 21, 26; 24, 12, 13; 25, 8.

18. og de vilde ladet mig løs, da de havde forhørt mig, efterdi der ikke var nogen Dødsdag mod mig.

24, 26; 25, 22; 25, 25.

19. Men da Jøderne talte derimod, nødtes jeg til at indskyde min Sag for Keiseren, dog ikke som den, der havde Noget at anklage mit Folk for. 25, 11.

20. For denne Sags Skyld har jeg ladet eder kalde hid for at se og tale med eder; thi for Israels Haabs Skyld er jeg buuden i denne Lænke.

Ef. 6, 20. 2 Tim. 1, 16. Ap. G. 26, 6, 7.

21. Men de sagde til ham: Vi have hverken faaet Brev fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af Brødrene

kommen, som har forkyndt eller talt noget Ondt om dig;

22. men vi ønske at høre af dig, hvad du mener; thi det er os vitterligt om denne Sekt, at den allevegne finder Modsigelse. 24, 14. Luk. 2, 34.

23. Men da de havde bestemt ham en Dag, kom Mange til ham i Herberget, for hvem han udlagde og vidnede om Guds Rige og søgte at overbevise dem om Jesus baade af Mose-Loven og af Profeterne, fra aarle om Morgenhen indtil Aften.

26, 23. Luk. 26, 27. 44.

24. Og Nogle troede det, som blev sagt, men Andre troede ikke. 17, 4.

25. Men da de vare usamdrægtige indbyrdes, skiltes de ad, efterat Paulus havde sagt det ene Ord: Rettelig har den Hellig-Aand talt ved Profeten Esaias til vore Fædre og sagt:

2 Pet. 1, 21.

Es. 6, 9. 10. Es. 12, 2. Matt. 13, 14 fg.

26. Gak hen til dette Folk og sig: Med Hørelsen skulle I høre og ingenlunde forstaa, og seende skulle I se og ingenlunde kjende;

27. thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og de høre besværlig med Ørene og tillukke sine Øine, forat de ikke skulle se med Øinene og høre med Ørene og forstaa med Hjerteret og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.

28. Saa være det eder da vitterligt, at Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre.

13, 46; 18, 6.

29. Og da han havde sagt dette, gik Jøderne bort og havde en stor Trætte indbyrdes.

30. Men Paulus blev to fulde Aar i sit leiede Herberge og tog imod Alle, som kom ind til ham,

31. og prædikede Guds Rige og lærte om den Herre Jesus med al Frimodighed uhindret.

PAULUS'S BREV TIL ROMERNE.

1. KAPITEL.

Paulus ønsker de troende Romere Christi Naade, 1-7; vidner om sin store Længsel efter at prædike Evangeliet for dem, 8-15, hvilket er en Guds Kraft til Saltgjørelse for den, som tror, 16. 17. Hedningerne ere under Guds Vrede, fordi de ei have bevaret Kundskaben om Gud, 18-23, hvorfor Gud har givet dem hen i deres onde Lyster, 24-32.

PAULUS, Jesu Christi Tjener, kaldt til Apostel, beskikket til at forkynde Guds Evangelium,

Ap. G. 9, 15; 13, 2. Gal. 1, 15.

2. hvilket han forud havde forjættet ved sine Profeter i de hellige Skrifter Ap. G. 26, 6. 1 Mos. 3, 15; 22, 18.

Rom. 3, 21. Joh. 1, 46; 5, 39.

3. om sin Søn, som er født af Davids Æt efter Kjødets, 2 Sam. 7, 12 fg. Es. 11, 1. Matt. 1, 1. 2 Tim. 2, 8.

4. som kraftig blev bevist at være Guds Søn efter Helligheds Aand ved Opstandelsen fra de Døde, Jesus Christus, vor Herre, Joh. 10, 30 fg.

Ap. G. 13, 32 fg. Hebr. 1, 5; 5, 5.

5. ved hvem vi have faaet Naade og Apostelembede til at virke Tro-

ens Lydighed blandt alle Hedninger til hans Navns Ære,

12, 3. 1 Kor. 15, 10. Ef. 3, 8.

Ap. G. 9, 15. 1 Tim. 2, 7. Rom. 16, 26.

6. blandt hvilke ogsaa I, Jesu Christi kaldte, ere, —

7. til alle dem, som ere i Rom, Guds Elskelige, kaldte Hellige: Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Kristus!

1 Kor. 1, 2, 3.

Ef. 1, 1. 1 Tess. 4, 7. 2 Kor. 1, 2.

8. Først takker jeg min Gud ved Jesus Christus for eder alle, at eders Tro omtales i hele Verden.

1 Kor. 1, 4. 5.

Fil. 1, 3. Ef. 5, 20. Hebr. 13, 15. 1 Tess. 1, 8.

9. Thi Gud, hvem jeg i min Aand tjener i hans Søns Evangelium, er mit Vidne om, hvorledes jeg uden Afsladelse tænker paa eder,

9, 1. 2 Kor. 1, 23.

Gal. 1, 20. Ef. 1, 16. 2 Tim. 1, 3.

10. Idet jeg altid begjærer i mine Bønner, at jeg dog engang maatte faa Lykke til efter Guds Vilje at komme til eder;

1 Tess. 3, 10.

11. thi jeg længes efter at se eder, forat jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave, saa I maatte styrkes, 15, 23, 29.

12. deter, at jeg hos eder maatte opmuntres tilligemed eder ved den fælles Tro, baade eders og min.

2 Pet. 1, 1.

13. Men jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om, at jeg ofte har sat mig fore at komme til eder (jeg er hidindtil bleven forhindret), forat jeg maatte have nogen Frugt ogsaa blandt eder, ligesom blandt de andre Hedninger. 1 Tess. 2, 18.

14. Jeg er baade Grækere og Barbarer, baade Vise og Uvise en Skyldner. 1 Kor. 9, 16. 2 Kor. 11, 26.

15. Saaledes er jeg og, hvad mig angaar, villig til at prædike Evangeliet ogsaa for eder, som ere i Rom.

Ap. G. 23, 31.

16. Thi jeg skammer mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker. Ps. 119, 46.

2 Tim. 1, 8. 1 Kor. 1, 18; 15, 2.

17. Thi deri aabenbares Guds Retfærdighed af Tro til Tro, som skrevet staar: Men den Retfærdige af Troen skal leve.

3, 21, 22. Fil. 3, 9. Hab. 2, 4.

Joh. 3, 36. Gal. 3, 11. Hebr. 10, 38.

18. Thi Guds Vrede aabenbares fra Himmelen overal de Menneskers Ugudelighed og Uretfærdighed, som forholde Sandheden ved Uretfærdighed;

19. thi det, som man kan vide om Gud, er aabenbaret dem, thi Gud har aabenbaret dem det;

Ap. G. 14, 15 fg. 17, 24 fg.

20. thi hans usynlige Væsen, baade hans evige Kraft og Guddommelighed, sees fra Verdens Skabelse af, idet det forstaaes af Gjerningerne, saa de ikke have nogen Undskyldning. Job 12, 7-9. Ps. 19, 2.

21. Thi endog de kjendte Gud, serede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men bleve forfængelige i sine Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket. Ef. 4, 17-19.

22. Da de sagde sig at være Vise, bleve de Daarer 1 Kor. 1, 20.

23. og forventede den uforkrænkelige Guds Herlighed til Lighed med Billedet af et forkrænkeligt Menneske og af Fugle og firbenede Dyr og Orme. 5 Mos. 4, 15 fg. Es. 40, 18 fg.

24. Derfor gav ogsaa Gud dem i deres Hjerters Begjæringer hen til Urenhed, til at vanære sine egne Løgemer indbyrdes,

Ps. 81, 13. Ap. G. 14, 16.

25. fordi de forventede Guds Sandhed til Løgn og dyrkede og tjente Skabningen over Skaberen, som er velsignet i Evighed. Amen.

26. For denne Sags Skyld gav Gud dem hen til skjændige Lyster; thi baade deres Kvinder forventede den naturlige Brug til den unaturlige,

3 Mos. 18, 23.

27. og ligesaa bleve og Mændene, idet de forlode Kvindens naturlige Brug, optændte i sin Lyst til hverandre, saa Mænd med Mænd øvede Uterlighed og fik sin Vildfarelses forskyldte Løn paa sig selv.

3 Mos. 18, 22; 20, 13. 1 Kor. 6, 9.

28. Og ligesom de ikke holdt det for værdt at have Guds Kundskab, saa gav Gud dem hen til et Sind, som intet duer, saa de gjøre det Uømmelige,

29. opfyldte med al Uretfærdighed, Horeri, Slethed, Gjerrighed, Ondskab, fulde af Avind, Mord, Trætte, Svig, Vanart,

30. Øretudere, Bagvaskere, Guds-hadere, Volds mænd, hovmodige, stortalende, kløgtige til Ondt, u lydige mod Forældre,

31. uforstandige, troløse, ukjærlige, uførligelige, ubarmhjertige,

32. disse, som, endog de kjende Guds retfærdige Dom, at de, som gjøre Saadant, ere skyldige til at dø, dog ikke alene gjøre det, men endog have Velbehag i dem, som gjøre det.

2. KAPITEL.

De, som demme Andre, skulle ei heller undky Guds Dom, som uden Persons Anseelse dømmer Enhver efter hans Gjæringer. 1-16. Jøderne rose sig forjæves af Loven og Omkjærelsen, da de ei bruge disse Fortrin ret, 17-29.

DERFOR, o Menneske, er du uden Undskyldning, hvo du end er, som dømmer; thi i det, hvori du dømmer en Anden, fordømmer du dig selv, thi du, som dømmer, gjør selv det Samme.

2 Sam. 12, 5-7. Matt. 7, 1, 2.

2. Men vi vide, at Guds Dom er efter Sandhed over dem, som gjøre Saadant.

3. Men tænker du dette, o Menneske, du, som dømmer dem, der gjøre

Saadant, og selv gjør det Samme, at du skal undfly Guds Dom?

4. Eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og Langmodigheds Rigdom og ved ikke, at Guds Godhed leder dig til Omvendelse?

9, 23, 23. 2 Pet. 3, 9. 15. Aab. 2, 21.

5. Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms Aabenbarelses Dag,

6. han, som skal betale Enhver efter hans Gjæringer,

Job 34, 11. Ps. 62, 13.

Jer. 17, 10; 32, 19. Matt. 16, 27.

1 Kor. 3, 8. 2 Kor. 5, 10.

7. dem, som ved Bestandighed i god Gjærning søge Ære og Hæder og Uforkrænkellighed, et evigt Liv;

8. men dem, som ere gjenstridige og ikke lyde Sandheden, men adlyde Uretfærdigheden, skal Ugunst og Vrede vorde til Del.

2 Tess. 1, 6 fg.

9. Trængsel og Angest skal være over hvert Menneskes Sjel, som gjør det Onde, baade en Jødes først og en Grækers;

3, 9.

10. men Ære og Hæder og Fred skal vorde hver den til Del, som gjør det Gode, baade en Jøde først og en Græker;

11. thi der er ingen Persons Ansæelse hos Gud.

5 Mos. 10, 17. 2 Krøn. 19, 7.

Job 34, 19. Ap. G. 10, 34. Gal. 2, 6.

Et. 6, 9. 1 Pet. 1, 17.

12. Thi hvilkesomhelst der have syndet uden Loven, de fortabes ogsaa uden Loven, og hvilkesomhelst der have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven;

Luk. 12, 47. 48.

13. thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gjærere skulle retfærdiggjøres.

Matt. 7, 21-27. Jak. 1, 22.

14. Thi naar Hedningerne, som ikke have Loven, af Naturen gjøre, hvad Loven kræver, da ere de, endog de ikke have Loven, sig selv en Lov;

15. de vise nemlig Lovens Gjærning at være skreven i deres Hjarter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller forsvare —

16. paa den Dag, da Gud skal dømmе Menneskenes skjulte Idrætter efter mit Evangelium ved Jesus Christus.

Præd. 12, 14. Matt. 25, 31 fg.

Joh. 12, 48. Ap. G. 17, 31. 1 Kor. 4, 5.

17. Se, du kalder dig en Jøde og

forlader dig paa Loven og roser dig af Gud,

9, 4. Luk. 18, 11.

18. og, undervist af Loven, ved du hans Vilje og prøver, hvad ret er,

19. og du tiltror dig selv at være Blindes Veileder, deres Lys, som ere i Mørke,

Matt. 15, 14.

20. Uforstandiges Tugtemester, Enfoldiges Lærer, da du i Loven har Kundskabens og Sandhedens Udtryk.

21. Du altsaa, som lærer Andre, lærer du ikke dig selv? Du, som prædiker, at man ikke skal stjæle, stjæler du?

Matt. 23, 3 fg.

22. Du, som siger, at man ikke skal bedrive Hor, bedriver du Hor? Du, for hvem Afguderne ere en Vederstyggelighed, raner du det Hellige?

23. Du, som roser dig af Loven, vanærer du Gud ved Lovens Overtrædelse?

24. Thi for eders Skyld bespottes Guds Navn blandt Hedningerne, som skrevet er.

Es. 52, 5.

2 Sam. 12, 14. Ez. 36, 20. 23.

25. Thi Omskjærelsen er vel nyttig, om du holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er din Omskjærelse bleven Forhud.

26. Dersom da den Uomskaarne holder Lovens Bud, mon da ikke hans Forhud skal regnes for Omskjærelse?

27. Og den af Naturen Uomskaarne, som opfylder Loven, skal dømmе dig, som med Bogstav og Omskjærelse er Lovens Overtræder.

28. Thi ikke den, som i det Udortes er Jøde, er Jøde, ei heller er den Omskjærelse, som sker udvortes paa Kjødet, Omskjærelse,

Joh. 8, 29. Rom. 9, 7. 8.

29. men den, som i det Indvortes er Jøde, og Hjertets Omskjærelse ved Aanden, ikke ved Bogstaven; en Saadan har Ros, ikke af Mennesker, men af Gud.

Gal. 6, 15.

5 Mos. 10, 16; 30, 6. Jer. 4, 4. Fil. 3, 2. 3.

Kol. 2, 11. 1 Kor. 4, 5. 1 Tess. 2, 4.

3. KAPITEL.

Jøderne have Fortrin, da Guds Ord er dem betroet, 1-3; dog viser just Guds Ord, at de saavelsoom Hedningerne ere alle Syndere, 4-20; retfærdige for Gud blive vi ved Troen paa Christus, hvorved dog Loven ikke afskaffes, 21-31.

HVAD er da Jødernes Fortrin? Eller hvad gavner Omskjærelsen?

2. Meget i alle Maader. Først, at Guds Ord ere dem betroede.

9, 4. 5 Mos. 4, 7. 8. Ps. 147, 19. 30.

3. Thi hvad? Om Nogle vare vantro, mon deres Vantro skulde gjøre Guds Trofasthed til Intet? Det være langt fra! 9, 6. Hebr. 4, 2. 2 Tim. 2, 13.

4. Gud være sandtru, men hvert Menneske en Løgner, som skrevet staar: Forat du maa findes retfærdig i dine Ord og vinde, naar du dømmes. 4 Mos. 23, 19. Ps. 116, 11; 51, 6.

5. Men dersom vor Uretfærdighed beviser Guds Retfærdighed, hvad skulle vi da sige? Mon Gud er uretfærdig, som lærer Vreden over os? (Jeg taler efter menneskelig Vis.)

Job 3, 3; 34, 10. Rom. 9, 14. Gal. 3, 13.

6. Det være langt fra: Hvorledes skulde Gud da dømme Verden?

1 Mos. 18, 25. Ap. G. 17, 31.

7. Thi dersom Guds Sandhed ved min Løgn er bleven end mere aabenbaret til hans Ære, hvi dømmes jeg da endnu som en Synder,

8. og hvorfor skulde vi da ikke, saaledes som man bespottelig taler om os, og som Nogle sige, at vi lære, gjøre det Onde, forat det Gode kan komme deraf? Deres Fordømmelse er retfærdig.

9. Hvad da? Have vi Fortrin? Aldeles ikke; thi vi have forhen bevist, at baade Jøder og Grækere ere alle under Synd, Gal. 3, 22.

10. som skrevet staar: Der er Ingen retfærdig, end ikke Een;

Ps. 14, 2. 3; 53, 2-4.

11. der er Ingen forstandig; der er Ingen, som søger Gud;

12. Alle ere afvegne; de ere til sammen blevne uduelige; der er Ingen, som gjør Godt, der er end ikke Een;

13. deres Strube er en aabnet Grav; med sine Tunger beavige de; Øglers Gift er under deres Læber;

Ps. 5, 10; 140, 4.

14. deres Mund er fuld af Forbandede og Bitterhed; Ps. 10, 7.

15. deres Fødder ere snare til at udøse Blod; Ordsp. 1, 16. Es. 59, 7.

16. der er Fordømmelse og Elendighed paa deres Vele,

17. og Fredens Vel kjende de ikke;

18. der er ikke Gudsfrygt for deres Øjne. 1 Mos. 20, 11. Ps. 36, 2.

19. Men vi vide, at hvadsomhelst Loven siger, det siger den til dem, som ere under Loven, forat hver

Mund skal tilstoppes, og al Verden blive skyldig for Guds Dom. Es. 16, 63.

20. Thi ved Lovens Gjæringer kan intet Kjød blive retfærdiggjort for ham; thi ved Loven kommer Syndens Erkjendelse. Gal. 2, 16. Rom. 7, 7.

21. Men nu er Guds Retfærdighed, om hvilken der er vidnet ved Loven og Profeterne, aabenbaret uden Loven, 1, 17. Fil. 3, 9. Joh. 5, 46.

22. nemlig Guds Retfærdighed ved Jesu Christi Tro, til Alle og over Alle, som tro. Thi der er ikke Forskjel; 10, 13. Gal. 3, 28. Kol. 3, 11.

23. thi Alle have syndet, og dem fattes Guds Ære,

V. 9; 11, 32. 1 Joh. 1, 8-10.

24. og de blive retfærdiggjorte ufor skyldt af hans Naade, ved den Forligning, som er i Christus Jesus, Et. 2, 6. Tit. 2, 5-7. Matt. 20, 28. Ef. 1, 7.

1 Tim. 2, 6.

25. hvem Gud har fremstillet til en Naadestol ved Troen paa hans Blod for at vise sin Retfærdighed formedelst den Overbærelse, han havde vist med de forhen under Guds Langmodighed begangne Synder, 1 Joh. 2, 2; 4, 10.

Hebr. 4, 15. 16. Ap. G. 13, 38. 39; 17, 30.

26. for at vise sin Retfærdighed i den nærværende Tid, at han maa være retfærdig og gjøre den retfærdig, som er af Jesu Tro.

27. Hvor er nu vor Ros? Den er udelukket. Ved hvilken Lov? Gjæringerne? Nei, men ved Troens Lov. 4, 2.

28. Saa holde vi da for, at et Menneske bliver retfærdiggjort ved Troen, uden Lovens Gjæringer.

4, 5. Gal. 2, 16. Ef. 2, 8, 9.

29. Mon Gud er alene Jødernes Gud? Er han ikke ogsaa Hedningers? Jo, han er ogsaa Hedningers,

30. efterdi der er een Gud, som vil retfærdiggjøre de Omskaarne af Troen og de Uomskaarne ved Troen.

Ap. G. 15, 9, 11.

31. Afskaffe vi da Loven ved Troen? Det være langt fra! Men vi stadfæste Loven.

4. KAPITEL.

Abraham blev retfærdiggjort ved Troen, 1-5. David vidner om Retfærdiggjørelsen ved Troen, 6-8. Denne Naade vedkommer ogsaa Hedningerne; thi Abraham var retfærdiggjort, før han blev omskaaren, 9-12; han er saaledes bleven Fader for Alle, som tro, hvilke paa sam-

ma Naade, som han, blive retfærdiggjort ved Troen paa Christus, 13-25.

HVAD skulle vi da sige, at vor Fader Abraham har opnaaet efter Kjødet?

2. Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gjærninger, har han Ros, men ikke for Gud. Ef. 2, 9.

3. Thi hvad siger Skriften? Men Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed.

1 Mos. 15, 6. Gal. 3, 6.

4. Men den, som holder sig til Gjærninger, tilregnes Lønnen ikke af Naade, men som Skyldighed: 11, 6.

5. den derimod, som ikke holder sig til Gjærninger, men tror paa ham, som retfærdiggjør den Ugudelige, ham regnes hans Tro til Retfærdighed, 3, 28. 2 Kor. 5, 19. 21. Fil. 3, 9.

6. ligesom og David priser det Menneske saligt, hvem Gud tilregner Retfærdighed uden Gjærninger:

7. Salige ere de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte: Ps. 32, 1, 2.

8. salig er den Mand, hvem Herren ikke vil tilregne Synd.

9. Gjælder da denne Salighed de Omskaarne alene, eller ogsaa de Uomskaarne? Vi sige Jo, at Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed.

3, 30.

10. Hvorledes blev den da tilregnet ham? Da han var omskaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omskaaren, men da han havde Forhud. 1 Mos. 15, 6; 17, 9, 10.

11. Og han annammede Omskjærelsens Tegn som en Besegling paa Retfærdigheden ved den Tro, han havde, da han var uomskaaren, forat han skulde være Fader til alle dem, som tro, skjønt de ere uomskaarne, forat Retfærdighed skulde tilregnes ogsaa dem,

1 Mos. 17, 10. 11. Gal. 3, 7.

12. og Fader til de Omskaarne, til dem, som ikke alene ere omskaarne, men ogsaa vandre i den Troes Fodspor, som vor Fader Abraham havde, da han var uomskaaren.

13. Thi ikke ved Loven blev den Forjættelse givet Abraham og hans Afkom, at han skulde arve Verden, men ved Troens Retfærdighed.

1 Mos. 15, 18; 17, 2-8.

14. Thi skulde de, som høre til Loven, være Arvinger, da er Troen blev forglæves, og Forjættelsen gjort til Intet. Gal. 3, 18.

15. Thi Loven virker Vrede; thi hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse. 3, 20; 5, 13; 7, 8 fg.

16. Derfor er Arven ved Tro, forat den maa være af Naade, forat Forjættelsen maa staa fast for den hele Afkom, ikke alene for den, som har Loven, men ogsaa for den, som har Abrahams Tro, han, som er vores alles Fader Gal. 3, 18.

17. (som skrevet er: Jeg har sat dig til mange Folks Fader) for Gud, paa hvem han troede, som levendegjør de Døde og kalder de Ting, der ikke ere, som om de vare.

1 Mos. 17, 4, 5. Hebr. 11, 2.

18. Thi med Haab troede han med Haab, forat han skulde vorde mange Folks Fader efter det, som sagt var: Saaledes skal din Afkom vorde;

1 Mos. 15, 5, 6.

19. og da han ikke var svag i Troen, saa han ikke hen til sit eget Legeme, som allerede var udlevet, efterdi han var nær hundrede Aar gammel, eller til Saras hændede Moderliv; 1 Mos. 15, 11.

20. men han tvivlede ikke med Vantro paa Guds Forjættelse, men blev styrket i Troen og gav Gud Ære, Hebr. 11, 8 fg.

21. fuldkommen vis paa, at det, han havde lovet, var han og mægtig til at gjøre. Ps. 115, 3. Luk. 1, 37.

22. Derfor blev det og regnet ham til Retfærdighed. V. 3.

23. Men ikke for hans Skyld alene er det skrevet, at det blev ham tilregnet, 15, 4. 1 Kor. 10, 11.

24. men ogsaa for vor Skyld, hvem det skal tilregnes, naar vi tro paa ham, der opreiste vor Herre Jesus fra de Døde, Ap. G. 2, 24. 25.

25. han, som blev given hen for vore Overtrædelser og opreist for vor Retfærdiggjørelse.

8, 32. 1 Kor. 15, 3. 1 Joh. 2, 2.

5. KAPITEL.

De Retfærdiggjorte have Fred med Gud, Adgang til Gud, rose sig af Haabet, ja endog af sin Trængsel, formedelst Guds Kjærlighed i Christus, 1-11. Som Adam førte Synd og Død over alle Mennesker, saa fører Christus Retfærdighed og Liv over alle Mennesker, 12-21.

IDET vi altsaa ere retfærdiggjorte ved Troen, have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesus Christus,

Joh. 16, 33. Ap. G. 10, 36. Ef. 2, 14.

2. ved hvem vi ogsaa have Adgang ved Troen til den Naade, hvori vi

staa, og vi rose os af Haab om Herlighed hos Gud; Joh. 10, 9; 14, 6.

Et. 2, 12; 2, 12. Hebr. 10, 19; 2, 6.

3. Ja, ikke det alene, men vi rose os endog af Trængslerne, efterdi vi vide, at Trængslen virker Taalmodighed, 2 Kor. 11, 23. Fil. 1, 29. Jak. 1, 2, 3.

4. men Taalmodigheden et prøvet Sind, men et prøvet Sind Haab,

5. men Haabet beskæmmer ikke, fordi Guds Kjærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Hellig-Aand, som er os given. Hebr. 6, 18. 1 Joh. 4, 18.

6. Thi da vi endnu vare skrebelle, døde Christus til bestemt Tid for Ugudelige. Et. 2, 1. Kol. 2, 13.

Hebr. 2, 15. 1 Pet. 2, 15.

7. Thi neppe dør Nogen for en Retfærdig; thi for den Gode turde vel maaske Nogen dø;

8. men Gud beviser sin Kjærlighed mod os derved, at Christus er død for os, der vi endnu vare Syndere. Joh. 3, 16; 15, 13 fg. 1 Joh. 3, 16.

9. Saa meget mere skulle vi da, efterdi vi ere nu retfærdiggjorte ved hans Blod, ved ham blive frelste fra Vreden.

10. Thi dersom vi, da vi vare Fiender, bleve forligte med Gud ved hans Søns Død, skulle vi saa meget mere, efterat vi ere blevne forligte, vende frelste ved hans Liv.

2 Kor. 5, 15. 19. Kol. 1, 20. 21.

11. Ja, ikke det alene, men vi rose os ogsaa af Gud ved vor Herre Jesus Christus, ved hvem vi nu have faaet Forligelsen. Jer. 9, 24. 1 Kor. 1, 31.

12. Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved Synden, og saaledes Døden trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle; 1 Mos. 2, 6. 1 Kor. 15, 21. 22. 1 Mos. 2, 17. Rom. 6, 23.

13. thi Synden var i Verden inden Loven; men hvor der ikke er Lov, tilregnes ikke Synd. 4, 15.

14. Men Døden herskede fra Adam indtil Moses ogsaa over dem, som ikke syndede i Lighed med Adams Overtrædelse, han, som er et Forbillede paa ham, som skulde komme.

15. Men det er ikke saaledes med Naadegaven, som med Faldet; thi ere de Mange døde formedelst den Enes Fald, da har meget mere Guds Naade og Gave ved det ene Menneskes, Jesu Christi, Naade udbredt sig overflødig til Mange.

1 Kor. 15, 22. Joh. 1, 16. 17.

16. Og det er ikke med Naadega-

1190

ven, som med det, der er kommet formedelst den Enes, som syndede; thi Dommen er vel kommen fra Een til Fordømmelse, men Naadegaven fra mange Fald til Retfærdiggjørelse.

17. Thi dersom Døden formedelst den Enes Fald har hersket ved den Enes, da skulle saa meget mere de, som annamme den overvætted Naade og Retfærdighedens Gave, herske i Livet ved den Enes, Jesus Christus.

18. Altsaa, ligesom formedelst Eens Fald Fordømmelse er kommen over alle Mennesker, saaledes skal og formedelst Eens Retfærdighed Livsens Retfærdiggjørelse komme over alle Mennesker. 2 Kor. 5, 15. 1 Joh. 2, 2.

19. Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de Mange ere blevne Syndere, saa skulle og de Mange vende retfærdige ved den Enes Lydighed. Es. 53, 11.

20. Men Loven kom til, forat Overtrædelserne skulde blive des overflødige. Men hvor Synden er bleven overflødig, der er Naaden bleven end overflødige. 4, 15; 7, 8. Luk. 7, 47.

21. forat, ligesom Synden har hersket i Døden, saa skal og Naaden herske ved Retfærdighed til et evigt Liv ved Jesus Christus, vor Herre. 2, 23.

6. KAPITTEL.

Christi Naade giver intet Frihed til at synde; thi vi, som tro, ere med ham døde fra Synden og opstandne til et nyt Levnet, 1-11; derfor maa Synden os mere reggere over os, 12-14; thi skjønt vi ikke længer ere under Loven, maa vi dog ikke hengive os til Syndens Tjeneste, hvis Sold er Død og Fordømmelse, 15-23.

HVAD skulle vi da sige? Skulle vi blive ved i Synden, forat Naaden kan blive des overflødige? Gal. 2, 17.

2. Det være langt fra! Vi, som ere afdøde fra Synden, hvorledes skulle vi fremdeles leve i den? 1 Pet. 2, 24.

3. Vide I ikke, at vi, saa Mange, som ere døde til Christus Jesus, ere døde til hans Død? Gal. 2, 21.

4. Vi ere altsaa begravede med ham ved Daaben til Døden, forat, ligesom Christus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. 8, 10. 11.

Kol. 2, 12. Et. 4, 22-24. Kol. 3, 1 fg.

1 Pet. 4, 1. 2.

5. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham til Lighed med hans Død, da skulle vi og være det til Lighed med hans Opstandelse,

Fil. 3, 10. 11.

6. Idet vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, forat Syndens Legeme skal blive tilintetgjort, forat vi ikke længer skulle tjene Synden; Gal. 2, 20; 5, 24.

7. thi hvo der er død, er retfærdiggjort fra Synden. 1 Pet. 4, 1.

8. Men dersom vi ere døde med Christus, da tro vi, at vi og skulle leve med ham, 2 Tim. 2, 11.

9. efterdi vi vide, at Christus, efterat han er opreist fra de Døde, dør ikke mere; Døden heraker ikke mere over ham. Aab. 1, 18.

10. Thi det, han døde, døde han een Gang for Synden, men det, han lever, det lever han for Gud.

Hebr. 7, 27; 9, 28.

11. Saaledes anser ogsaa I eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Christus Jesus, vor Herre! 1 Pet. 2, 24. Gal. 2, 19.

12. Altsaa herske da ikke Synden i eders dødelige Legeme, saa I ere den lydige i dets Begjæringer!

13. Fremstiller ei heller eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskaber, men fremstiller eder selv for Gud som dem, der fra Døde ere blevne Levende, og eders Lemmer for Gud til Retfærdigheds Redskaber! 13, 1. 1 Tess. 4, 4. 5. 1 Pet. 4, 2.

Hebr. 9, 14.

14. Thi Synden skal ikke herske over eder; I ere jo ikke under Loven, men under Naaden.

15. Hvad altsaa? Skulle vi synde, efterdi vi ikke ere under Loven, men under Naaden? Det være langt fra!

V. 1. Gal. 2, 17. 1 Kor. 9, 21.

16. Vide I ikke, at hvem I fremstille eder selv til Lydighed som Tjenere, dens Tjenere ere I, hvem I adlyde, enten Syndens til Død eller Lydighedens til Retfærdighed?

Joh. 8, 34. 2 Pet. 2, 19.

17. Men Gud være Tak, at I have været Syndens Tjenere, men ere nu af Hjertet blevne den Lærdoms Form lydige, hvilken I ere hengivne!

18. Men idet I ere blevne frigjorte fra Synden, ere I blevne Retfærdighedens Tjenere. Joh. 8, 32. Gal. 5, 1.

19. Jeg taler efter menneskelig Vis formedelst eders Kjøds Skrøbelighed. Thi ligesom I have fremstillet eders Lemmer som Urenheds og Uretfærdigheds Tjenere til Uretfærdighed, saa fremstiller nu eders Lemmer som Retfærdigheds Tjenere til Heiliggjørelse! V. 13.

20. Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I fri fra Retfærdigheden.

V. 16, 18.

21. Hvad havde I da for Frugt af de Ting, ved hvilke I nu skamme eder? Thi Enden paa dem er Døden.

8, 5.

22. Men nu, da I ere frigjorte fra Synden og blevne Guds Tjenere, have I eders Frugt til Heiliggjørelse; men Enden er et evigt Liv. V. 18. 1 Pet. 1, 9.

23. Thi Syndens Sold er Døden; men Guds Naadegave er et evigt Liv i Christus Jesus, vor Herre.

5, 12. Jak. 1, 15. Rom. 5, 21.

Joh. 10, 10. 28; 11, 25.

7. KAPITEL.

De Troende ere døde fra Loven ved Christi Død, 1-6. Loven er dog derfor ikke Synd; den aabenbarer Synden, og Synden tager Anledning af den, 7-12; selv den, der vil det Gode, gjør det dog ikke, hvorfor han maa tage sin Tilflugt til Christus, 13-25.

VIDE I ikke, Brødre (thi jeg taler til dem, som kjende Loven), at Loven hersker over Mennesket, saalænge det lever?

2. Thi den gifte Kvinde er bunden ved Loven til Manden, saalænge han lever; men dersom Manden dør, er hun løst fra Loven om Manden.

1 Kor. 7, 10, 32.

3. Derfor bliver hun kaldt en Hore, om hun, medens Manden lever, bliver en anden Mands; men dersom Manden er død, er hun fri fra Loven, saa hun ikke er en Hore, om hun bliver en anden Mands.

Matt. 5, 32.

4. Saa ere da ogsaa I, mine Brødre, døde fra Loven ved Christi Legeme, forat I skulle blive en Andens, hans, som er opreist fra de Døde, forat vi skulle bære Frugt for Gud. 2, 2. Gal. 2, 19; 5, 18.

5. Thi da vi vare i Kjødets, varede syndige Lyster, som vaktes ved Loven, virksomme i vore Lemmer til at bære Døden Frugt. 6, 21.

6. Men nu ere vi som døde løste fra Loven, under hvilken vi holdtes, saa vi tjene i Aandens nye Væsen og ikke i Bogstavens gamle Væsen.

6, 2. 2 Kor. 3, 2.

7. Hvad skulle vi da sige? Er Loven Synd? Det være langt fra! Men jeg kjendte ikke Synden, uden ved Loven; thi Begjærigheden kjendte

Jeg ikke, dersom Loven ikke havde sagt: Du skal ikke begjære.

2. 20; 4. 15. 2 Mos. 20. 17. 12.

8. Men Synden tog Anledning af Budet og virkede al Begjærlighed i mig; thi uden Lov er Synden død.

5. 20. Gal. 3. 19.

9. Men jeg levede en Tid uden Lov; men da Budet kom, blev Synden levede igjen.

10. Men jeg døde, og Budet, som var givet til Liv, det fandtes at være mig til Død: 2 Mos. 15. 2. Es. 20. 11, 12.

11. thi Synden tog Anledning af Budet og forførte mig og dræbte mig ved det.

12. Saa er da Loven hellig, og Budet helligt og retfærdigt og godt.

1 Tim. 1. 8.

13. Er da det, som er godt, blevet mig til Død? Det være langt fra! Men Synden er bleven det, forat den skulde kjendes som Synd, idet den ved det Gode virkede mig Døden, forat Synden skulde ved Budet vord overmaadesyndig.

14. Thi vi vide, at Loven er aandelig; men jeg er kjædelig, solgt under Synden.

15. Thi jeg ved ikke, hvad jeg gjør; thi det, jeg vil, det gjør jeg ikke, men det, jeg hader, det gjør jeg. Gal. 5. 17.

16. Men gjør jeg det, jeg ikke vil, da vidner jeg med Loven, at den er god. V. 12.

17. Men nu gjør ikke jeg det mere, men Synden, som bor i mig;

V. 20. 1 Mos. 6. 5; 8. 21.

18. thi jeg ved, at i mig, det er i mit Kjød, bor ikke noget Godt; thi Viljen har jeg, men at gjøre det Gode, det finder jeg ikke. V. 15.

19. Thi det Gode, som jeg vil, gjør jeg ikke; men det Onde, som jeg ikke vil, det gjør jeg.

20. Men dersom jeg gjør det, jeg ikke vil, saa er det ikke mere mig, som gjør det, men Synden, som bor i mig. V. 17.

21. Saa finder jeg da den Lov, at naar jeg vil gjøre det Gode, ligger det Onde for mig; Job 14. 4. Ps. 51. 7.

22. thi jeg har Lyst til Guds Lov efter det indvortes Menneske,

Ps. 1. 2. 3 Kor. 4. 16.

23. men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider mod mit Sindes Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer.

8. 2.

24. Jeg elendige Menneske! Hvo

skal fri mig fra dette Dødens Legeme?

25. Jeg takker Gud ved Jesus Kristus, vor Herre. Saa tjener jeg da Guds Lov med Sindet, men Syndens Lov med Kjødets. 1 Kor. 15. 57.

8. KAPITTEL.

De, som ere i Kristus, ere ved hans Aand frigjorte fra Syndens og Dødens Herredømme, 1-11. Derfor skulle de leve efter Aanden; thi de, som gjøre dette, ere Guds Børn og Arvinger til hans Hellighed, 12-17. Mod denne Hellighed ere deres Trængsler i Verden for Intet at agte; de forønts den i Haab; Aanden kommer dem til Hjælp; alle Ting maa tjene dem til gode, og Intet kan skille dem fra Guds Kjærlighed i Kristus, 18-25.

SAA er der da nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Kristus Jesus, som ikke vandre efter Kjødets, men efter Aanden;

10. 4. 2 Kor. 5. 17. Gal. 5. 19.

2. thi Livets Aands Lov har i Kristus Jesus frigjort mig fra Syndens og Dødens Lov.

6. 15. Joh. 8. 26. Gal. 5. 1. Rom. 7. 22.

3. Thi det, som var Loven umuligt, idet den var krafteløs formedelst Kjødets, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Søn i syndigt Kjøds Lignelse og for Syndens Skyld og for dømta Synden i Kjødets,

Hebr. 7. 15. 2 Kor. 5. 21. Gal. 2. 13.

4. forat Lovens Fordring skulde fuldbringes i os, som ikke vandre efter Kjødets, men efter Aanden.

5. Thi de, som ere efter Kjødets sanser det Kjædelige, men de, som ere efter Aanden, det Aandelige.

1 Kor. 2. 14.

6. Thi Kjødets Sans er Døden, men Aandens Sans er Liv og Fred;

6. 21. Gal. 6. 8.

7. efterdi Kjødets Sans er Fiendskab mod Gud; thi den er ikke Guds Lov underdanig, thi den kan ikke engang være det. Kol. 1. 21. Jak. 4. 4.

8. Men de, som ere kjædelige, kunne ikke tækkes Gud. V. 5. Hebr. 11. 6.

9. Men I ere ikke kjædelige, men aandelige, saafremt Guds Aand bor i eder; men dersom Nogen ikke har Christi Aand, denne hører ikke ham til. 1 Kor. 2. 12; 3. 16. 2 Kor. 13. 5.

Gal. 4. 6. 1 Joh. 3. 24.

10. Men deksom Kristus er i eder, da er vel Legemet dødt formedelst Synden, men Aanden Liv formedelst Rettferdighed.

11. Men dersom hans Aand, som opreiste Jesus fra de Døde, bor i eder, da skal han, som opreiste Kristus fra de Døde, levendegjøre ogsaa eders dødelige Legemer ved sin Aand, som bor i eder. 6, 4, 5.

Ap. G. 2, 24. 1 Kor. 6, 14. 2 Kor. 4, 14.
12. Derfor, Brødre, ere vi ikke Kjødets Skyldnere, at vi skulle leve efter Kjødets; 6, 6, 18.

13. thi dersom I leve efter Kjødets, skulle I dø, men dersom I ved Aanden døde Legemets Gjerninger, skulle I leve.

Ex. 18, 21. Ef. 4, 22. Kol. 3, 5, 6

14. Thi saa Mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn.

V. 9. 1 Joh. 3, 24. Gal. 5, 18.

15. Thi I anammede ikke en Trældoms Aand atter til Frygt, men I anammede en sønlig Udkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! V. 9. 1 Kor. 2, 12. 2 Tim. 1, 7. Joh. 1, 12. 2 Kor. 6, 18. Gal. 3, 26; 4, 6. Mark. 14, 36.

16. Aanden selv vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. V. 26. 27. 2 Kor. 1, 22; 5, 5. Ef. 1, 13; 4, 30.

17. Men dersom vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger, men Christi Medarvinger, saafremt vi lide med ham for ogsaa at blive herliggjorte med ham. Gal. 4, 7.

Ap. G. 14, 22. 2 Tim. 2, 11, 12. 1 Pet. 4, 13.

18. Thi jeg holder for, at den nærværende Tids Lidelser ikke ere at agte mod den Herlighed, som skal aabenbares paa os. Matt. 5, 12. 2 Kor. 4, 17.

1 Pet. 1, 6. 1 Joh. 3, 1, 2. Kol. 3, 4.

19. Thi Skabningens Længsel venter paa Guds Børns Aabenbarelse;

20. thi Skabningen er bleven forfængeligheden underlagt, ikke med sin Vilje, men formedelst ham, som lagde den derunder,

21. dog med det Haab, at ogsaa Skabningen skal blive frigjort fra Forkrænkighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed.

Aab. 21, 5.

22. Thi vi vide, at hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Smerte indtil nu.

23. Ja, ikke det alene, men ogsaa vi, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke i os selv. idet vi forvente en sønlig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning.

Gal. 4, 5. Ef. 1, 5. Luk. 21, 28.

2 Kor. 5, 2, 4. 1 Joh. 3, 2.

24. Thi i Haabet ere vi frelst. Men et Haab, som sees, er ikke Haab; thi

hvorledes kan Nogen haabe det, han ser?

25. Men dersom vi haabe det, vi ikke se, da forvente vi det med Taalmodighed. Hebr. 11, 1.

26. Men illigemaade kommer og Aanden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede, som det sig bør, men Aanden selv træder frem for os med uudsigelige Sukke. Matt. 20, 22. Jak. 4, 3.

27. Men han, som ransager Hjerterne, ved, hvad Aandens Mening er; thi efter Guds Vilje træder han frem for de Hellige. 1 Køn. 28, 9.

Ps. 7, 10. Jer. 11, 20; 17, 10. Ap. G. 1, 24.

28. Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte. Jak. 1, 12; 2, 5. Ef. 1, 11; 3, 11. 2 Tim. 1, 9.

29. Thi dem, han forud kjendte, har han ogsaa forud bestemt til at vorde ligedannede med hans Søns Billede, forat han skal være den Førstefødte blandt mange Brødre.

Ef. 1, 5, 11. Fil. 3, 20, 21.

1 Joh. 3, 2. Kol. 1, 15, 18.

30. Men dem, han forud bestemte, dem har han ogsaa kaldt, og dem, han kaldte, dem har han ogsaa retfærdiggjort; men dem, han retfærdiggjorde, dem har han ogsaa herliggjort.

31. Hvad skulle vi da sige hertil? Er Gud for os, hvo kan da være mod os? 4 Mos. 14, 9. Ps. 56, 12; 118, 6.

32. Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulde han ikke ogsaa skjenke os alle Ting med ham?

4, 25. Es. 53, 5. Joh. 3, 16.

33. Hvo vil anklage Guds Udvalgte? Gud er den, som retfærdiggjør. Es. 50, 8, 9.

34. Hvo er den, som fordømmer? Christus er den, som er død, ja meget mere, som og er opreist, som og er ved Guds højre Haand, som og træder frem for os. Job 34, 29.

Ps. 110, 1. 1 Pet. 3, 22. Hebr. 1, 3; 2, 1;

12, 2. 1 Joh. 2, 1. Hebr. 7, 25; 9, 24.

35. Hvo skal kunne skille os fra Christi Kjærlighed? Trængsel eller Angest eller Forfølgelse eller Hunger eller Nøgenhed eller Fare eller Sverd?

36. Ligesom skrevet er: For din Skyld dræbes vi den hele Dag; vi ere agtede som Slagtefaar.

Ps. 44, 23. 1 Kor. 4, 9. 2 Kor. 4, 11.

37. Men i alle disse Ting mere end

selve vi ved ham, som har elsket os. 1 Kor. 15, 57. 1 Joh. 5, 1, 2. Aab. 13, 11.

38. Thi jeg er vis paa, at hverken Død eller Liv, hverken Engle eller Fyrstendømmer eller Magter, hverken det Nærværende eller det Tilkommande,

2 Tim. 1, 12. Ef. 6, 12. Kol. 2, 15.

39. Hverken det Høje eller det Dybe, ei heller nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kjærlighed i Christus Jesus, vor Herre.

9. KAPITEL.

Paulus har stor Bekymring for Jødernes Salighed, 1-5. At de ere Abrahams Børn efter Kjød, gjør dem ikke til Guds Børn, 6-13; thi kaldet i Christus skær af Naade, 14-23; derfor ere Hedningerne, som troede, blevne antagne, og Jøderne, som ikke troede, forskudte, 24-33.

JEG siger Sandhed i Christus, jeg lyver ikke, idet min Samvittighed vidner med mig i den Hellig-Aand,

1, 9. Gal. 1, 20. 1 Tim. 2, 7.

2. at jeg har en stor Bedrøvelse og en uafadelig Sorg i mit Hjerte.

3. Thi jeg ønskede selv at være en fra Christus forbandet Ting for mine Brødre, mine Frænder efter Kjød,

10, 1. 2 Mos. 32, 32.

4. som ere Israeliter, hvem den sædvanlige Udkaarelse og Herligheden og Pakterne og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne til høje,

2 Mos. 4, 22. 5 Mos. 7, 6.

Ps. 147, 19. Jer. 31, 9. Ef. 2, 12.

5. hvem Fædrene tilhøre, og af hvem Christus er efter Kjød, han, som er Gud over Alting, helliget i Evighed. Amen.

Matt 1, 1 fg. Joh. 1, 1 fg. Rom. 1, 25.

6. Dog ikke, som om Guds Ord har slaaet fejl; thi ikke alle de, som nedstamme fra Israel, ere Israel;

4 Mos. 23, 19. Joh. 8, 39.

Rom. 2, 28. Aab. 2, 9.

7. ei heller ere de alle Abrahams Børn, fordi de ere hans Afkom; men: I Isak skal Afkom kaldes dig,

1 Mos. 21, 12. Gal. 4, 23.

8. det er: Ikke de, som ere Børn efter Kjød, ere Guds Børn, men Forjættelsens Børn regnes for Afkom.

Gal. 4, 28; 3, 29.

9. Thi dette er Forjættelsens Ord: Ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn. 1 Mos. 18, 10 14.

10. Men ikke hun alene fik Forjættelse, men ogsaa Rebekka, da hun var frugtommeligt ved Ken, nemlig Isak, vor Fader.

1 Mos. 25, 21.

11. Thi da de endnu ikke vare fødte og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, blev der, forat Guds Beslutning og Udvælgelse skulde staa fast, ikke formedelst Gjærninger, men formedelst ham, som kaldte,

12. sagt til hende: Den Ældre skal tjene den Yngre; 1 Moes. 25, 23.

13. som skrevet er: Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg.

Mal. 1, 2. 3. Ps. 47, 5.

14. Hvad skulle vi da sige? Er der Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra! 3, 5. 5 Mos. 32, 4. Job 34, 10.

15. Thi han siger til Moses: Jeg vil være den miskundelig, som jeg er miskundelig, og forbarme mig over dem, som jeg forbarmer mig over.

2 Mos. 33, 19.

16. Derfor staaer det ikke til den, som vil, ei heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed.

17. Thi Skriften siger til Farao: Just til dette har jeg opreist dig, at jeg skal vise min Magt paa dig, og at mit Navn skal forkyndes paa al Jorden.

2 Mos. 9, 16.

18. Saa forbarmer han sig da over den han vil, men forhærdet den, han vil.

19. Du vil da sige til mig: Hvorfor dødlar han os da? Hvem har modstaaet hans Vilje?

20. Men, o Menneske, hvo er du, at du vil gaa irette med Gud? Mon Noget, som er dannet, kan sige til den, som dannede det: Hvilgjorde du mig saaledes?

Es. 45, 9.

21. Eller har ikke Pottemageren Magt over Leret til at den samme Deig at gjøre et Kar til Ære, men et andet til Vansere?

Es. 64, 7. Jer. 12, 6. 2 Tim. 2, 20.

22. Men hvad, om nu Gud, skjønt han vilde vise sin Vrede og kundgjøre sin Magt, har med stor Langmodighed taalt Vredens Kar, som vare dannede til Fordærvelse, 2, 4.

23. og det tillige for at kundgjøre sin Herligheds Rigdom over Barmhertighedens Kar, som han forud havde beredt til Herlighed?

24. Som saadanne har han ogsaa kaldt os. Ikke alene af Jøder, men ogsaa af Hedninger,

25. som han ogsaa siger hos Hoseas: Jeg vil kalde det mit Folk, som ikke var mit Folk, og hende den Elskede, som ikke var den Elskede;

Hos. 2, 23. 1 Pet. 2, 10.

26. og det skal ske, at paa det

Sted, hvor der var sagt til dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den levende Guds Børn: Hos. 1, 10.

27. Men Esaias udraaber over Israel: Om Israels Børns Tal er som Havets Sand, saa skal kun Levningen frelses; Es. 10, 22, 23.

28. thi han fuldkommer sit Ord og opfylder det hastig i Retfærdighed; ja, et hastig opfyldt Ord skal Herren udføre paa Jorden.

29. Og, som Esaias har forudsagt: Dersom ikke Herren, Hærskarernes Gud, havde levnet os Sæd, vare vi blevne som Sodoma og blevne lige med Gomorra. Es. 1, 9. 1 Mos. 19, 24, 25.

30. Hvad skulle vi da sige? At Hedningerne, som ikke jagede efter Retfærdighed, fik Retfærdighed, men den Retfærdighed, som er af Troen,

31. men Israel, som jagede efter Retfærdigheds Lov, kom ikke til Retfærdigheds Lov. 10, 3; 11, 7.

32. Hvorfor? Fordi de ikke søgte den ved Troen, men ved Lovens Gjerninger. Thi de stødte an mod Anstødsstenen, 1 Kor. 1, 21, 23.

33. som skrevet er: Se, jeg lægger i Zion en Anstødssten og en Forargelsesklippe, og hver den, som tror paa ham, skal ikke beakjæmme.

Es. 8, 14; 28, 16. Matt. 21, 42 fg.
Pa. 2, 12; 26, 3. Rom. 10, 11.

10. KAPITEL.

Jederne søge forjæves Retfærdighed af Loven, thi den skyldes i Kristus ved Troen, 1-13, denne Naade er forjæves bleven Jederne tilbuden, 14-21.

BRØDRE! Mit Hjertes Ønske og min Begjæring til Gud for Israel er om deres Frelse.

2. Thi jeg giver dem det Vidnesbyrd, at de have Nidkjærhed for Gud, men ikke med Kundskab.

Ap. G. 21, 20; 23, 3. Gal. 1, 14.

3. Thi da de ikke kjendte Guds Retfærdighed og tragede efter at oprette en egen Retfærdighed, underkastede de sig ikke Guds Retfærdighed. 9, 30 fg.

4. Thi Kristus er Lovens Ende til Retfærdighed for hver den, som tror. Matt. 5, 17. Gal. 3, 23, 24. Joh. 3, 18.

Ap. G. 13, 39.

5. Thi Moses skriver om den Retfærdighed, som er af Loven, at det Menneske, som gjør de Ting, skal leve derved.

3 Mos. 18, 5. Luk. 10, 28. Gal. 3, 12,

6. Men den Retfærdighed, som er af Troen, siger saaledes: Sig ikke i dit Hjerte: Hvo vil fare op til Himmelen? Det er at hente Kristus ned:

5 Mos. 30, 12 fg.

7. Eller: Hvo vil fare ned i Afgrunden? Det er at hente Kristus op fra de Døde.

8. Men hvad siger den? Ordet er dig nær i din Mund og i dit Hjerte. Det er det Troens Ord, som vi prædike.

9. Thi dersom du bekjender med din Mund, at Jesus er Herren, og tror i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal du blive salig.

Matt. 10, 32. 2 Tim. 2, 12.

10. Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed, men med Munden bekjender man til Saliggjørelse.

Pa. 116, 10. 2 Kor. 4, 13. 1 Pet. 3, 15.

11. Thi Skriften siger: Hver den, som tror paa ham, skal ikke beakjæmme.

9, 33. Pa. 25, 3.

12. Thi der er ikke Forskjel paa Jøde eller Græker: thi den Samme er Alles Herre, rig for alle dem, som paakalder ham.

3, 22, 29. Ap. G. 10, 34. 1 Tim. 2, 8.
Et. 1, 7; 2, 7.

13. Thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal vorde salig.

Joel 3, 5.

14. Hvorledes skulle de da paakalde den, paa hvem de ikke have troet? Men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? Men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker?

15. Men hvorledes skulle de prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: Hvor dellige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab!

Jer. 23, 15. Es. 52, 7.

16. Men de adlode ikke alle det gode Budskab; thi Esaias siger: Herre! Hvo har troet det, han hørte af os?

3 Tess. 1, 8. Es. 53, 1. Joh. 12, 38.

17. Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, sker ved Guds Ord.

Joh. 17, 20.

18. Men jeg siger: Have de ikke hørt? Jo, sandelig, deres Røst er udgangen over al Jorden, og deres Ord til Jorderigets Grænser.

Pa. 19, 5. Es. 49, 6. 2 Kor. 2, 14. Kol. 1, 6.
19. Men jeg siger: Mon Israel ikke har vidst det? Først siger Moses: Jeg vil gjøre eder nidkjære over dem, som ikke ere et Folk; jeg vil vække

oder til Vrede over et uforstandigt Folk.

1 Mos. 22, 21.

20. Men Esaias vover at sige: Jeg er funden af dem, som ikke søgte mig; jeg er bleven aabenbar for dem, som ikke spurgte efter mig.

Es. 65, 1.

21. Men om Israel siger han: Jeg udstrakte mine Hænder den hele Dag til et u lydigt og gjenstridigt Folk.

Es. 65, 2.

11. KAPITEL.

Jedernes ere ikke aldeles forskudte, men Nogle af dem ere udvalgte af Naade, de Andre ere forhærdede, 1-10. Deres Forhærdelse har givet Lætlighed til Hedningernes Omvendelse, hvorved Jødernes skulle vækkes til at følge deres Eksempel, 11-32. Paulus priser Guds Visdom, 32-38.

JEG siger da: Mon Gud har forskudt sit Folk? Det være langt fra! Thi ogsaa jeg er en Israelit, af Abrahams Afkom, af Benjamins Stamme.

Jer. 31, 37. Fil. 3, 5.

2. Gud har ikke forskudt sit Folk, som han forud kjendte. Eller vide I ikke, hvad Skriften siger paa det Sted om Elias, hvorledes han træder frem for Gud mod Israel, sigende:

1 Kong. 19, 10.

3. Herre! De have ihjelslaaet dine Profeter og nedbrudt dine Altare, og jeg er alene bleven tilbage, og de efterstræbe mit Liv.

4. Men hvad siger det guddommelige Gjensvar til ham? Jeg har levnet mig selv syv tusinde Mænd, som ikke have bøiet Knæ for Ba'al.

1 Kong. 19, 18.

5. Saaledes er der da ogsaa i den nærværende Tid bleven en Levning efter Naadens Udvalgelse.

9, 27.

6. Men er det af Naade, da er det ikke mere af Gjærninger; ellers bliver Naaden ikke mere Naade. Men er det af Gjærninger, da er det ikke mere af Naade; ellers er Gjærningen ikke mere Gjærning.

3, 28. Ef. 2, 8. 5 Mos. 9, 4, 5.

7. Hvad altsaa? Det, Israel søger efter, har det ikke opnaaet, men de Udvalgte have opnaaet det; de Øvrige ere bievne forhærdede.

9, 31.

8. som skrevet er: Gud gav dem en Dorskheds Aand, Øine til ikke at se og Øren til ikke at høre, indtil denne Dag.

Es. 6, 9, 10; 29, 10. 5 Mos. 29, 4.

9. Og David siger: Deres Bord vorde dem til en Snare og til en Fæl-

1136

de og til et Anstød og til en Gjen-gjældelse!

Ps. 69, 23, 24.

10. Deres Øine vorde formærkede, forat de ikke skulle se, og bøl altid deres Ryg!

11. Jeg siger da: Mon de have stådt an, forat de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjørelsen bleven Hedningerne til Del for at vække hine til Nidkjærhed.

Ap. G. 13, 46. Matt. 21, 42.

12. Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Tab er Hedningernes Rigdom, hvor meget mere skal deres Fyde være det!

13. Thi til eder, Hedninger, siger jeg: Forsaa vidt jeg er Hedningernes Apostel, ærer jeg mit Embede,

1, 5; 15, 16. Ap. G. 9, 15. Gal. 1, 16; 2, 2, 8.

1 Tim. 2, 7.

14. om jeg dog kunde vække min Slægt til Nidkjærhed og frelse Nogle af dem.

V. 11.

15. Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad er da deres Antagelse Andet end Liv af Døde?

16. Men dersom det Første af Deigen er helligt, da er hele Deigen ligesaa, og dersom Roden er hellig, da ere Grenene ligesaa.

4 Mos. 13, 19-21.

17. Men om nogle af Grenene ere afbrudte, og du, som var et vildt Oljetræ, er indpodet iblandt dem og bleven meddelagtig i Oljetræets Rod og Fedme,

Jer. 11, 16.

18. saa ros dig ikke mod Grenene! Men dersom du roser dig, da bærer jo ikke du Roden, men Roden dig.

19. Du vil da sige: Grenene ere afbrudte, forat jeg skulde blive indpodet.

V. 11.

20. Vel! De ere afbrudte ved sin Vantrø, men du staar ved Troen; vær ikke hovmodig, men frygt!

Ordsp. 28, 14. Es. 66, 2, 1 Kor. 10, 12.

Fil. 2, 12.

21. Thi dersom Gud ikke har sparet de naturlige Grene, skal han vel heller ikke spare dig.

2 Pet. 2, 4, 5.

22. Se derfor Guds Godhed og Strenghed, Strengheden mod dem, som ere faldne, men Godheden mod dig, om du bliver fast ved Godheden; ellers skal og du afhugges.

Joh. 10, 2. Hebr. 3, 8.

23. Men ogsaa hine skulde indpodes, dersom de ikke blive ved i Vantrøen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem.

2 Kor. 3, 16.

24. Thi dersom du er afhuggen af

det Oljetræ, som er vildt af Naturen, og mod Naturen indpodet i et godt Oljetræ, hvor meget mere skulle da disse, som af Naturen ere Oljetræets Grens, indpodes i sit eget Oljetræ!

25. Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om deune Hemmelighed, forat I ikke skulle tro eder selv kloge, at Forhærdelse for en Del er kommen over Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind,

Luk. 21, 24.

26. og saa skal hele Israel werde frelst, som skrevet er: Befrielsen skal komme fra Zion og afvende Ugudeligheder fra Jakob, Es. 59, 20. Ps. 14, 7.

27. og dette er min Pakt med dem, at jeg boittager deres Synder.

Jer. 31, 33. Es. 27, 9.

28. Med Hensyn til Evangeliet ere de vel Fiender for eders Skyld, men med Hensyn til Udvalgelsen ere de elskede for Fædrenes Skyld.

29. Thi Naadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke.

1 Tim. 2, 13.

30. Thi ligesom I forudm vare vantro mod Gud, men nu have faaet Barmhertighed ved deres Vantro,

31. saaledes ere og disse nu vantro, forat ved den Barmhertighed, som er eder vederfaeren, ogsaa de maa faa Barmhertighed;

32. thi Gud har indeluttet Alle under Ulydighed, forat han kunde forbarme sig over Alle.

3, 9. Gal. 3, 22.

33. O Rigdoms Dyb baade paa Guds Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Vele usporlige!

Ps. 36, 7. Job 11, 7. Ef. 3, 7.

34. Thi hvo har kjendt Herrens Sind? Eller hvo var hans Raadgiver?

Es. 40, 13. Ps. 92, 6. Jer. 23, 18.

35. Eller hvo gav ham først, saa det skulde betales ham igjen?

Job 41, 2.

36. Thi af ham og ved ham og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen. 1 Kor. 8, 6. Kol. 1, 16.

12. KAPITEL.

Paulus formaner de Troende til en hellig Vandel, 1-3; at Enhver som et Lem paa Christi Legeme skal være tro i sin Gjerning, 4-8, fornømtelig i Kjærligheds Bevæisning, 9-21.

DERFOR formaner jeg eder, Brødre, ved Guds Barmhertighed, at I fremstille eders Legemer som et levende, heiligt og Gud velbehageligt

Nor. 36*

Offer, hvilket er eders sandelige Gudsdyrkelse; 6, 13-16. 1 Pet. 2, 5.

2. og skikker eder ikke lige med denne Verden, men bliver forvandlede ved eders Sinds Fornøelse, saa I prøve, hvad der er Guds gode og velbehagelige og fuldkomne Vilje!

1 Pet. 1, 14. 1 Joh. 2, 15.

Ef. 4, 23; 5, 17. Kol. 1, 9.

3. Thi ved den Naade, som er givet mig, siger jeg til Enhver iblandt eder, at han ikke skal tænke høiere om sig selv, end han bør tænke, men at han skal tænke saa, at han er beskeden, alt som Gud har tildelt Enhver Troens Maal.

1, 5. 1 Kor. 4, 6; 12, 11, 28. Ef. 4, 7, 16.

4. Thi ligesom vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men ikke alle Lemmer have den samme Gjerning,

1 Kor. 12, 19. Ef. 1, 22, 23.

5. saaledes ere vi mange eet Legeme i Christus, men, hver for sig, ere vi hverandres Lemmer.

1 Kor. 12, 27. Ef. 5, 23.

6. Men efterdi vi have forskellige Naadegaver efter den Naade, som er givet os, saa, hvadenten vi have Profetiens Gave, lader os bruge den i Overensstemmelse med Troen,

1 Kor. 12, 4. 1 Pet. 4, 10, 11.

7. eller vi have en Tjeneste, lader os tage Vare paa Tjenesten, eller om Nogen er Lærer, paa Lærergjerningen,

1 Kor. 12, 28.

8. eller om Nogen formaner, paa Formaningen! Den, som meddeler, gjøre det i Enfoldighed! Den, som er Forstander, være det med Iver! Den, som gver Barmhertighed, øve den med Glæde!

Ap. G. 6, 1-3. 1 Pet. 5, 2. 1 Tim. 5, 17.

2 Kor. 9, 7.

9. Kjærligheden være uden Skrømt! Haver Afsky for det Onde, hænger fast ved det Gode!

1 Tim. 1, 5. Ps. 97, 10. Am. 5, 15.

10. Værer hverandre inderlig hengivne i Broderkjærlighed, foregaar hverandre med Ærbødsighed!

Ef. 4, 2. 1 Tess. 4, 9. 1 Pet. 1, 22. Fil. 2, 3.

1 Pet. 2, 17; 4, 5.

11. Værer ikke lunkne i eders Iver, værer brændende i Aanden, tjener Herren! Ap. G. 12, 25. Aab. 3, 15.

12. Værer glade i Haabet, taalmodige i Trængslen, varagtige i Bønner!

15, 13. Luk. 10, 20. 2 Kor. 6, 10.

Hebr. 10, 35. 36; 12, 1-3. Luk. 12, 1.

Ef. 6, 12.

13. Antager eder de Helliges Nødsrft, laaner gjerne Hus!

1 Kor. 16, 1. 1 Pet. 4, 9.

14. Velsigner dem, som forfølge eder, velsigner og forbander ikke!

Matt. 5, 44. 1 Kor. 4, 12. 1 Pet. 3, 9.

15. Glæder eder med de Glade, og græder med de Grædende!

Ps. 35, 13. 14.

16. Haver eet Sind mod hverandre! Tragter ikke efter de høie Ting, men holder eder til de lave! Vorder ikke selvkloge!

15, 5. 1 Kor. 1, 19. Fil. 2, 3. Ps. 151, 1. Ordsp. 3, 7; 26, 12. 16. Es. 5, 21.

17. Betaler ikke Nogen Ondt for Ondt! Beflitter eder paa det Gode for alle Menneskers Aasyn!

Ordsp. 20, 22; 24, 29. Matt. 5, 29. 40.

1 Pet. 3, 9. 2 Kor. 8, 21.

18. Dersom det er muligt, da holder Fred med alle Mennesker, saavidt det staar til eder!

Mark. 9, 50. Hebr. 12, 14.

19. Hævner eder ikke selv, I Elskelige, men giv Vreden Rum! Thi der er skrevet: Hevnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren. 3 Mos. 19, 18.

Ef. 4, 26. 31. 5 Mos. 32, 35. Hebr. 10, 30.

20. Dersom da din Fiende hungrer, giv ham Mad; dersom han tørster, giv ham Drikke! Thi naar du gjør dette, samler du gloende Kul paa hans Hoved.

Ordsp. 25, 21. 22. Matt. 5, 44.

21. Lad dig ikke overvinde af det Onde, men overvind det Onde med det Gode!

1 Sam. 24, 15.

13. KAPITEL.

De Troende bør være Øvrigheden lydige, 1-7; bevise Kjærlighed mod Alle, 8-10; og aflægge Mærkets Gjerninger, 11-14.

HVERT Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanigt! Thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, har Gud beskikket.

Tit. 3, 1. 1 Pet. 2, 13. Dan. 4, 32. Job. 19, 11.

2. Derfor modstaar den, som sætter sig op imod Øvrigheden, Guds Forordning; men de, som modstaa, skulle faa sin Dom. Ordsp. 24, 21.

3. Thi de Regjerende ere ikke til Skræk for gode Gjerninger, men for onde. Vil du da ikke frygte for Øvrigheden, saa gjør det, som er godt, og du skal have Ros af den!

1 Pet. 2, 14.

4. Thi den er Guds Tjener, dig til Gode. Men dersom du gjør det, som

er ondt, da frygt! Thi den bærer ikke Sverdet for sig; thi den er Guds Tjener, en Hævner til Straf over den, som gjør det Onde. Ps. 33, 6.

5. Derfor er det fornødent at være underdanig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens.

6. Thi derfor betale I ogsaa Skat; thi de ere Guds Tjenere, som just lage Vare paa dette.

7. Giver derfor Alle, hvad I ere dem skyldige, den Skat, som skyldes Skat, den Told, som skyldes Told, den Frygt, som skyldes Frygt, den Ære, som skyldes Ære! Matt. 22, 21.

8. Bliver Ingen Noget skyldige, uden det at elske hverandre! Thi den, som elsker den Anden, har opfyldt Loven.

Gal. 5, 14. 1 Tim. 1, 5. Jak. 2, 8.

9. Thi det: Du skal ikke bedrive Hor, du skal ikke ihjelslaa, du skal ikke stjæle, du skal ikke sige falskt Vidnesbyrd, du skal ikke begjære, og om der er noget andet Bud, det indbefattes som i en Hovedsum i dette Ord: Du skal elske din Næste som dig selv. 2 Mos. 20, 14 fg. Matt. 22, 37-40.

Mark. 12, 29-31. Jak. 2, 8.

10. Kjærligheden gjør ikke Næsten noget Ondt; derfor er Kjærligheden Lovens Fylde. 1 Kor. 13, 4. Gal. 5, 14.

11. Og dette bør saa meget mere ske, efterdi vi vide Tiden, at Stundten er der, at vi nu skulle opstaa af Søvne; thi vor Frelse er nu nærmere, end da vi bleve troende.

Ef. 5, 14. 1 Tess. 5, 6-8.

12. Natten er fremgangen, og Dagen er kommen nær. Derfor lader os aflægge Mærkets Gjerninger og iføre os Lysets Vaaben!

1 Joh. 2, 8. Ef. 5, 11; 6, 10 fg.

13. Lader os vandre sømmelig, som om Dagen, ikke i Fraadsel og Drukkenskab, ikke i Løstagtighed og Uterlighed, ikke i Kiv og Avind!

Fil. 4, 8. Luk. 21, 34. 1 Kor. 6, 9.

Ef. 5, 5. Jak. 3, 14.

14. Men ifører eder den Herre Jesus Kristus, og pleer ikke Kjødets saaledes, at Begjærigheder vækkes!

Gal. 3, 27. Kol. 3, 10. Ordsp. 23, 20.

1 Pet. 2, 11. 1 Joh. 3, 15.

14. KAPITEL.

Den Stærke skal antage sig den Skrobelige, og denne skal ikke dømme den Anden, 1-6; men Enhver gjøre, hvad han gjør, til Herrens Ære, for Avem af alle

skulle gjøre Regnskab, 5-12. Ingen skal forarges sin Broder, 13-21, eller gjøre Noget med Tvivl, 22, 23.

MEN antager eder den, som er skrøbelig i Troen, og dømmet ikke hans Meninger! 15, 1. 7.

1 Kor. 8, 9, 11; 9, 21, 22. Gal. 6, 1. 2. En tror at kunne sæde Allehaande, men den, som er skrøbelig, sæder kun Urter. 1 Mos. 1, 29; 9, 3.

3. Den, som sæder, foragte ikke den, som ikke sæder! Og den, som ikke sæder, dømme ikke den, som sæder; thi Gud har antaget sig ham! Kol. 2, 16.

4. Hvo er du, som dømmet en fremmed Svend? Han staar eller falder for sin egen Herre; men han skal blive staaende, thi Gud er mægtig til at holde ham opreist. Jak. 4, 12.

5. En agter den ene Dag hellig fremfor den anden; en Anden agter hver Dag lige. Enhver være fuldt forvisset i sit eget Sind! Gal. 4, 10. Kol. 2, 16.

6. Den, som tager Vare paa Dagen, gjør det for Herren, og den, som ikke tager Vare paa Dagen, gjør det for Herren. Den, som sæder, gjør det for Herren, thi han takker Gud, og den, som ikke sæder, gjør det for Herren og takker Gud.

5 Mos. 8, 10. 1 Kor. 10, 31. 1 Tim. 4, 3. 7. Thi Ingen af os lever sig selv, og Ingen dør sig selv; 2 Kor. 5, 15. Gal. 2, 20. 1 Tess. 5, 10. 1 Pet. 4, 2.

8. thi baade, naar vi leve, leve vi for Herren, og naar vi dør, dø vi for Herren; derfor, enten vi leve, eller vi dø, høre vi Herren til. 1 Kor. 6, 20.

9. Thi derfor er Christus baade død og opstanden og igjen bleven levende, forat han skal herske baade over Døde og Levende.

Ap. G. 10, 42. 2 Kor. 5, 15. 10. Men du, hvi dømmet du din Broder? Eller du, hvi foragter du din Broder? Vi skulle jo alle fremstilles for Christi Domstol. Luk. 6, 37. Matt. 25, 31 fg. Ap. G. 17, 31. 2 Kor. 5, 10.

11. Thi der er skrevet: Saasandt jeg lever, siger Herren, skal hvert Knæ bøje sig for mig, og hver Tunge skal bekjende Gud.

Es. 45, 23. Fil. 2, 10. 12. Altsaa skal da Enhver af os gjøre Gud Regnskab for sig selv.

2, 6, 10. Matt. 12, 36. 1 Pet. 4, 5. 13. Derfor lader os ikke mere dømme hverandre, men dømmet

beller dette, at Ingen maa give sin Broder Anstød eller Forargelse!

Matt. 18, 7. 1 Kor. 10, 32. 2 Kor. 6, 3.

14. Jeg ved og er i den Herre Jesus vis paa, at Intet er vanhelligt i sig selv, uden for den, som anser Noget for at være vanhelligt; for ham er det vanhelligt. Matt. 15, 11.

Ap. G. 10, 15. 1 Kor. 8, 4. Tit. 1, 15.

15. Men dersom din Broder bedrøves for Mads Skyld, saa vandrer du ikke mere efter Kjærlighed. Led ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld Christus er død!

1 Kor. 8, 11-13. 16. Lader derfor ikke eders Gode blive bespottet! V. 14. Gal. 5, 1, 13.

17. Thi Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed og Fred og Glæde i den Hellig-Aand. 1 Kor. 8, 8.

18. Thi den, som her tjener Kristus, er velbehagelig for Gud og retskaffen for Menneskene.

19. Saa lader os da jage efter det, som tjener til Fred og til indbyrdes Opbyggelse! 15, 2.

20. Nedbryd ikke Guds Gjerning for Mads Skyld! Alt er vel rent, men det er ondt for det Menneske, som sæder med Samvittigheds-Anstød.

21. Det er godt ikke at sæde Kjød eller at drikke Vin eller at gjøre Noget, hvorover din Broder støder sig eller forarges eller bliver svag.

22. Du har Tro; hav den hos dig selv for Gud! Salig er den, som ikke dømmet sig selv i det, han vælger.

23. Men den Tvivlende er fordømt, dersom han sæder, fordi det ikke sker af Tro; men alt det, som ikke er af Tro, er Synd. V. 14.

15. KAPITEL.

Enhver skal leve sin Næste til Behag efter Christi Eksempel, som har baaret vore Skrøbeligheder og antaget sig baade Jæder og Hedninger. 1-13. Skjont Romerne selv kunde formane hverandre, har dog Paulus villet formane dem som Hedningernes Apostel, 14-21. Han vil ogsaa en Gang besøge dem til deres Opbyggelse, 22-29. Imidlertid skulle de bede for ham, 30-33.

MEN vi, som ere stærke, ere skyldige at bære over med de Svages Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag. 14, 1. 1 Tess. 5, 14.

2. Enhver af os være sin Næste til Behag til hans Bedste, til Opbyggelse! 1 Kor. 9, 19; 10, 24, 33.

3. Thi heller ikke Kristus levede sig selv til Behag, men, som skrevet

staar: Deres Forhaanelser, som forhaane dig, ere faldne paa mig. Ps. 69, 10.

4. Thi hvadsomhelst tilforn er skrevet, er tilforn skrevet os til Lærdom, forat vi skulle have Haab ved den Taalmodighed og Trøst, som Skrifterne give.

4, 23, 24. 1 Kor. 10, 11. 2 Tim. 3, 16.

5. Men Taalmodighedens og Trøstens Gud give eder at have eet Sind indbyrdes efter Jesu Christi Vilje.

Ps. 133, 1. Rom. 12, 16. Joh. 17, 21.

6. forat I eendragtig med een Mund kunne prise Gud og vor Herres Jesu Christi Fader! Ap. G. 1, 14; 4, 24. Ef. 1, 3.

7. Derfor antager eder hverandre, ligesom og Kristus har antaget sig os til Guds Ære!

8. Jeg siger nemlig, at Jesus Kristus er bleven Omakjærligheds Tjener for Guds Sanddrubheds Skyld, for at stadfæste Forjættelserne til Fædrene,

Matt. 15, 24. Ap. G. 3, 25, 28.

9. men at Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhertigheds Skyld, som skrevet er: Derfor vil jeg bekjende dig blandt Hedningerne og lovsyngte dit Navn.

2 Sam. 22, 50. Ps. 18, 50.

10. Og atter søger han: Fryder eder, I Hedninger, med hans Folk!

5 Mos. 32, 43. Ps. 67, 5.

11. Og atter: Lovet Herren, alle Hedninger, og priser ham, alle Folk!

Ps. 117, 1.

12. Og atter siger Esaias: Der skal være en Rod af Isaj og den, som opstaar for at regjere over Hedningerne; paa ham skulle Hedningerne haabe

Es. 11, 10. Aab. 5, 5.

13. Men Haabets Gud fyldte eder med al Glæde og Fred, idet I tro, forat I kunne vorde rige i Haabet ved den Hellig-Aands Kraft!

14, 17.

14. Men jeg er og selv forvisset om eder, mine Brødre, at I ogsaa selv ere fulde af Godhed, rige paa al Kundskab, i Stand til ogsaa at paaminde hverandre.

2 Pet. 1, 12.

1 Joh. 2, 21. 1 Tess. 4, 9; 5, 11.

15. Dog har jeg, Brødre, for en Del skrevet noget dristig til eder som den, der paaminder eder efter den Naade, som er given mig af Gud,

1, 5; 12, 3.

16. forat jeg skal være Jesu Christi Tjener til Hedningerne ved at bedjene Guds Evangelium, forat Hedningernes Offer maa blive velbehageligt, helligt ved den Hellig-Aand.

11, 13. 2 Tim. 1, 11. Rom. 12, 1.

1130

17. Derfor har jeg Ros i Kristus Jesus i min Tjeneste for Gud.

1 Kor. 1, 31. 2 Kor. 10, 8, 13.

18. Thi jeg vil ikke fordriste mig til at tale Noget om det, som Kristus ikke har udrettet ved mig til Hedningernes Lydighed, ved Ord og Gjærning.

Matt. 10, 19, 20.

19. ved Tegns og Undergjærningers Kraft, ved Guds Aands Kraft, saa jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Illyrien har forkyndt Christi Evangelium,

Mark. 16, 17.

20. dog saaledes, at jeg befittede mig paa at prædike Evangeliet, ikke der, hvor Kristus var nævnt, forat jeg ikke skulde bygge paa en fremmed Grundvold,

2 Kor. 10, 13-16.

21. men, som skrevet staar: De, for hvem Intet var kundgjort om ham, skulle se, og de, som ikke have hørt, skulle forstaa.

Es. 52, 15.

22. Derfor er jeg og mange Gange bleven forhindret i at komme til eder.

1, 13.

23. Men nu, da jeg ikke mere har Rum i disse Lande, men i mange Aar har havt Længsel efter at komme til eder,

24. vil jeg komme til eder, naar jeg reiser til Spanien; thi jeg haaber at se eder paa Gjennemreisen og at blive ledsaget derhen af eder, naar jeg først i nogen Maade er bleven tilfredsstillet hos eder.

1 Kor. 16, 8.

25. Men nu reiser jeg til Jerusalem for at tjene de Hellige.

Ap. G. 19, 21.

26. Thi Macedonien og Achaia have været villige til at gjøre et Sammenskud til de Fattige blandt de Hellige, som ere i Jerusalem.

1 Kor. 16, 1. 2 Koř. 8, 1. 2. Gal. 2, 10.

27. Thi de have været villige til at gjøre det og ere ogsaa deres Skyldnere. Thi ere Hedningerne bleve delagtige i deres aandelige Goder, da ere de og skyldige at bevise dem Tjeneste i det Timelige.

11, 17. 1 Kor. 9, 11.

28. Naar jeg da har fuldbragt dette og sikkert overleveret dem denne Frugt, vil jeg drage derfra gennem eders Stad til Spanien.

29. Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med Christi Evangeliums rige Velsignelse.

1, 11.

30. Men jeg formaner eder, Brødre, ved vor Herre Jesus Kristus og ved Aandens Kjærlighed til at stride

med mig i eders Bønner for mig til Gud,

1. Fil. 2, 1; 1. 27. Kol. 4, 12.

2. Ef. 6, 18. 19. 2 Kor. 1, 11.

31. forat jeg maa blive friet fra de Vantro i Judæa, og mit Ærinde til Jerusalem maa blive de Hellige til Behag,

2 Tess. 3, 1. 2.

32. forat jeg kan komme til eder med Glæde efter Guds Vilje og vederkvæges med eder.

1. 10. Jak. 4, 15.

33. Men Fredens Gud. være med eder alle! Amen.

16, 20. 1 Kor. 14, 33. 2 Kor. 13, 11.

16. KAPITEL.

Paulus anbefaler Føbe, 1. 2, hilser mange Udvalgte og den hele Menighed, 3-16, advarer dem for Forførelse og trøster dem, 17-20, hilser fra Forskjellige, 21-23, slutter Brevet med et Ønske, 24-27.

MEN jeg anbefaler eder Føbe, vor Søster, som er Menighedens Tjenerinde i Kenchreæ,

2. at I modtage hende i Herren, som det sømmer de Hellige, og hjælpe hende i, hvadsomhelst hun maatte have eder behov; thi ogsaa hun har hjulpet Mange, ogsaa mig selv.

3 Joh. 6.

3. Hilser Priscilla og Akvilas, mine Medarbejdere i Christus Jesus,

Ap. G. 18, 2. 26. 2 Tim. 4, 19.

4. som have sat sit eget Liv i Fare for mit, hvem ikke jeg alene takker, men ogsaa alle Hedningernes Menigheder.

5. og hilser Menigheden i deres Hus: Hilser Epænetus, min Elskelige, som er Achais Førstegrøde til Christus!

1 Kor. 16, 19. Kol. 4, 15.

6. Hilser Maria, som har arbejdet meget for os!

7. Hilser Andronikus og Junias, mine Frænder og mine Medfanger, som have et godt Navn hos Apostlerne, som ogsaa før mig have været i Christus!

8. Hilser Amplias, min Elskelige i Herren!

9. Hilser Urbanus, vor Medarbejder i Christus, og Stachys, min Elskelige!

10. Hilser Apelles, den Prøvede i Christus! Hilser dem, som ere af Aristobuls Hus!

11. Hilser Herodion, min Frænde! Hilser dem af Narcissus's Hus, som ere i Herren!

12. Hilser Tryfæna og Tryfosa, som have arbejdet i Herren! Hilser Persis, den Elskelige, som har arbejdet meget i Herren!

13. Hilser Rufus, den Udvalgte i Herren, og hans og min Moder!

14. Hilser Asynkritis, Flegon, Hermas, Patrobas, Hermes og Brødrene hos dem!

15. Hilser Filologus og Julia, Ne-reus og hans Søster og Olympas og alle de Hellige hos dem!

16. Hilser hverandre med et helligt Kys! Christi Menigheder hilse eder.

1 Kor. 16, 20. 2 Kor. 13, 12.

17. Men jeg formaner eder, Brødre, at I give Agt paa dem, som volde Splid og Forargelser tværtimod den Lærdom, som I have lært, og viger bort fra dem! Matt. 7, 15. 1 Joh. 4, 1.

Fil. 3, 2. Kol. 2, 8. 18. Matt. 18, 17.

1 Kor. 5, 9. 11. 2 Tess. 3, 6. 14. Tit. 3, 9. 10.

2 Joh. 10.

18. Thi Saadanne tjene ikke vor Herre Jesus Christus, men sin egen Bug, og ved søde Ord og smigrende Tale forføre de Enfoldiges Hjerter.

Fil. 3, 19. 2 Pet. 2, 3. Ez. 13, 10. 18.

19. Thi eders Lydighed er bleven Alle bekendt. Derfor glæder jeg mig over eder; men jeg vil, at I skulde være vise til det Gode, men enfoldige til det Onde.

1. 8. Jer. 4, 22. 1 Kor. 14, 20.

20. Men Fredens Gud skal snart knuse Satan under eders Fødder. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder! Amen.

21. Timoteus, min Medarbejder, og Lucius og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse eder.

Ap. G. 16, 1. 2. Fil. 2, 19. 22.

22. Jeg, Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser eder i Herren.

23. Kajus, min og den hele Menigheds Vært, hilser eder. Erastus, Stadens Skattefoged, hilser eder, og Broderen Kvartus.

1 Kor. 1, 14.

24. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen.

1 Kor. 16, 23. 1 Tess. 5, 28.

25. Men ham, som ermægtig til at styrke eder i mit Evangelium og Jesu Christi Prædiken efter Aabenbaringen af den Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider,

Ef. 3, 18; 1, 9 fg.

26. men nu er aabenbaret og ved de profetiske Skrifter efter den evige Guds Befaling kundgjort for alle Hedninger til Troens Lydighed,

2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 3. Rom. 1, 5.

27. ham, den ene vise Gud, være Ære ved Jesus Christus i al Evighed! Amen. 1 Tim. 1, 17; 6, 16. Hebr. 12, 21.

PAULUS FØRSTE BREV TIL KORINTIERNE.

1. KAPTEL.

Paulus ønsker de troende Korintiere Naade. 1-3, takker Gud for dem, 4-9. Han laster den Splid, som var iblandt dem, og viser dem hen til Christus, 10-16, hvis Korsens Evangelium han havde prædiker i Enfoldighed, en daarlige Prædiken for Verden, men Visdom og Kraft for dem, som tro, 17-21. Gud har udvalgt de Ting, forat Ingen skal rose sig uden i Herren, 22-31.

PAULUS, ved Guds Vilje kaldt til Jesu Christi Apostel, og Broderen Sostenes

Gal. 1. 1. Ef. 1. 1. Ap. G. 18. 17.

2. til den Guds Menighed, som er i Korint, de i Christus Jesus Helligede, de kaldte Hellige, tilligemed alle dem, som paa kalde sig herres Jesu Christi Navn paa hvert Sted, baade deres og vort:

Joh. 17. 19. Ap. G. 18. 9; 26. 18.

Rom. 1. 7. 2 Tim. 1. 9; 2. 22.

3. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus!

2 Kor. 1. 2. Ef. 1. 2. 1 Pet. 1. 2.

4. Jeg takker min Gud altid for eder for den Guds Naade, som er eder givet i Christus Jesus,

Rom. 1. 8. Ef. 1. 15. 16.

5. at I udi ham ere gjorte rige i Alt, i al Lære og al Kundskab,

12. 8. 2 Kor. 8. 7.

6. eftersom Christi Vidnesbyrd er blevet befæstet i eder,

7. saa der ikke fattes eder paa nogen Naadegave, Idet I forventer vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse,

Ps. 38. 10. 11. Fil. 3. 20

8. han, som og skal befæste eder indtil Enden, saa I ere ustraffelige paa vor Herres Jesu Christi Dag.

2 Kor. 1. 21. Fil. 1. 10. Kol. 1. 23.

1 Tess. 3. 13; 5. 23.

9. Gud er trofast, ved hvem I ere kaldte til hans Søns, Jesu Christi, vor Herres, Samfund.

10. 13. 1 Tess. 5. 24. Joh. 15. 5.

10. Men jeg formaner eder, Brødre, ved vor Herres Jesu Christi Navn, at I alle skulle tale det Samme, og at der ikke skal være Splid iblandt eder, men at I skulle være fast forenede i det samme Sind og i den samme Mening.

Fil. 2. 9; 3. 15. 16.

1132

11. Thi af Kloes Husfolk er det givet mig tilkjende om eder, mine Brødre, at der er Trætter iblandt eder.

12. Jeg taler om dette, at Enhver af eder siger: Jeg holder mig til Paulus, jeg til Apollos, jeg til Kefas, jeg til Christus. Ap. G. 18. 24. Joh. 1. 43.

13. Er Christus delt? Er Paulus korsfæstet for eder? Eller ere I døbte til Paulus's Navn?

14. Jeg takker Gud, at jeg ikke har døbt Nogen af eder, uden Krispus og Kajus, Ap. G. 18. 8. Rom. 16. 23.

15. forat ikke Nogen skal sige, at jeg har døbt til mit Navn.

16. Dog har jeg ogsaa døbt Stefanus's Husfolk; ellers ved jeg ikke, om jeg har døbt nogen Anden.

18. 15. 17.

17. Thi Christus udsænte mig ikke for at døbe, men for at prædike Evangeliet, ikke med vise Ord, forat Christi Kors ikke skulde tabe sin Kraft.

Ap. G. 9. 15. Gal. 1. 16. 1 Kor. 2. 1. 13.

2 Pet. 1. 16.

18. Thi Korsets Ord er vel en Daarskab for dem, som blive fortabte, men for os, som blive salige, er det en Guds Kraft.

2 Tess. 2. 10. Rom. 1. 16. 1 Kor. 1. 24.

19. Thi der er skrevet: Jeg vil ødelægge de Vises Visdom og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand.

Es. 29. 14. Job 5. 12. 13.

20. Hvor er en Vils, hvor en Skriftlærd, hvor en Gransker i denne Verden? Har ikke Gud gjort denne Verdens Visdom til Daarskab?

Es. 33. 18. Rom. 1. 21. 22.

21. Thi efterdi Verden ikke ved sin Visdom kjendte Gud i Guds Visdom, behagede det Gud ved denne Prædikens Daarskab at gjøre dem salige, som tro;

Matt. 11. 25. 27. Rom. 1. 21. 28.

22. thi baade Jøder søge Tegn, og Grækere søge Visdom,

Matt. 12. 28; 16. 1. Joh. 4. 48.

23. men vi prædike den korsfæstede Christus, Jøder en Forargelse og Grækere en Daarskab,

Joh. 6. 60; 10. 33. 1 Kor. 2. 14.

24. men dem, som ere kaldte, baade

Jæder og Grækere, Christus, Guds Kjødt og Guds Visdom. V. 18.

25. Thi det Daarlige fra Gud er visere end Menneskene, og det Skrøbelige fra Gud er stærkere end Menneskene.

26. Thi betragter, Brødre, eders Kald, at ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme ere kaldte,

Joh. 7, 48. Jak. 2, 5.

27. men hvad der er daarligt i Verden, har Gud udvalgt for at beskjemme de Vise, og hvad der er skrøbeligt i Verden, har Gud udvalgt for at beskjemme det Stærke,

28. og hvad der er lavt i Verden, og hvad der er ringeagtet, og hvad der er Intet har Gud udvalgt for at tilintetgjøre det, som er Noget,

29. forat intet Kjød skal rose sig for ham. Rom. 3, 27. Ef. 2, 9.

30. Men af ham ere i udi Christus Jesus, som er bleven os Visdom fra Gud og Retfærdighed og Helliggjørelse og Forløsning, Rom. 4, 25.

Jer. 23, 5. 6. Joh. 17, 19. Ef. 1, 7.

31. forat, som skrevet er: Hvo der roser sig, rose sig i Herren!

Jer. 9, 24. 2 Kor. 10, 17.

2. KAPITEL.

Paulus har prædiktet for dem i Enfoldighed og Skrøbelighed, dog i Kraft og Aand, om den korsfæstede Jesus, 1-5. Hans Prædiken er en skjult Visdom for Verdens Vise, men aabenbaret ved Guds Aand for dem, som tro, 6-16.

OG jeg, Brødre, da jeg kom til eder, kom jeg ikke for med prægtige Ord eller Visdom at forkynde eder Guds Vidnesbyrd; V. 4, 13; 1, 17.

2. thi jeg agtede mig ikke at vide Noget iblandt eder, uden Jesus Kristus og ham korsfæstet. Gal. 6, 14.

3. Og jeg var hos eder i Skrøbelighed og i Frygt og i megen Bæven, 2 Kor. 10, 10; 12, 5. 9. Gal. 4, 13.

4. og mit Ord og min Prædiken var ikke i menneskelig Visdoms overtalende Ord, men i Aands og Krafts Bevisning, V. 1. 2 Pet. 1, 16.

5. forat eders Tro ikke skulde være grundet i Menneskers Visdom, men i Guds Kraft. Ef. 1, 19. 1 Tess. 1, 5.

6. Men vi tale Visdom blandt de Fuldkomne, dog ikke denne Verdens Visdom, ikke heller denne Verdens Øversters, som forgaar,

Jak. 3, 15. 1 Kor. 1, 28.

7. men vi tale Guds Visdom, den

hemmelighedsfulde, som var skjult, hvilken Gud før Verdens Begyndelse har forud bestemt til vor Herlighed, Ps. 61, 8. Rom. 16, 26.

8. hvilken ingen af denne Verdens Øverster har kjendt; thi havde de kjendt den, da havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre, —

Matt. 11, 25. Joh. 7, 48. Ap. G. 3, 15.

9. men vi tale, som skrevet er, hvad Intet Øle har seet, og intet Øre har hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som elske ham. Es. 64, 3. Jak. 1, 18.

10. Men os har Gud aabenbaret det ved sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder, Matt. 13, 11; 16, 17.

11. Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa ved heller Ingen, hvad der er i Gud, uden Guds Aand. Ordsp. 20, 27.

12. Men vi have ikke aannammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, forat vi kunne kjende, hvad der er skjænket os af Gud, Rom. 8, 15.

13. hvad vi og tale, ikke med Ord, som menneskelig Visdom lærer, men med Ord, som den Hellig-Aand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord. V. 1. 4.

14. Men det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarskab, og han kan ikke kjende dem, thi de bedømmes aandelig. Rom. 8, 7.

15. Men den Aandelige bedømmer alle Ting, men selv bedømmes han ikke af Nogen. Ordsp. 28, 5. 1 Tess. 5, 21.

16. Thi hvo har kjendt Herrens Sind, at han kunde undervise ham? Men vi have Christi Sind.

Job 15, 8. Es. 40, 13.

Jer. 23, 18. Rom. 11, 34. Fil. 2, 8.

2. KAPITEL.

Korintierne tarsjer og ere endnu skrøbelige, fordi de se for meget paa Mennesker, som kun ere Guds Tjenere og Medarbejdere, 1-9. Grundvolden er Kristus, paa hvilken Enhver skal bygge, 10-15. De skulde vogte sig for at fordærve Guds Bygning, ikke homode sig af Verdens Visdom og ikke rose sig af Mennesker; thi de høre Kristus til, 16-23.

OG jeg, Brødre, kunde ikke tale til eder som til Aandelige, men som til Kjødelige, som til spæde Børn i Kristus.

2. Jeg gav eder Melk at drikke og ikke haard Mad; thi I kunde endda ikke fordøje den, ja, I kunne det endnu ikke, 1 Pet. 2, 2. Hebr. 5, 12. 13.

3. thi I ere endnu kjødelige; thi naar der er Nid og Kiv og Tvedragt iblandt eder, ere I da ikke kjødelige og vandre efter menneskelig Vis?

1, 10. 11. Gal. 5, 19. 20. Jak. 3, 16.

4. Thi naar En siger: Jeg holder mig til Paulus, men en Anden: Jeg til Apollos, ere I da ikke kjødelige?

1, 12.

5. Hvem er da Paulus, og hvem er Apollos? Tjener, ved hvem I ere blevne troende, og det, eftersom Herren har givet Enhver.

6. Jeg plante:te, Apollos vandede, men Gud gav Væksten.

Ap. G. 18, 1. 4. Jak. 1, 21. Ap. G. 18, 24-26.

7. Saa er nu hverken den Noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Væksten.

8. Men den, som planter, og den, som vander, ere Bøt; men Enhver skal faa sin egen Løn efter sit eget Arbejde.

Ps. 64, 13. Jer. 32, 19.

Matt. 16, 27. Aab. 2, 23.

9. Thi vi ere Guds Medarbejdere; I ere Guds Ager, Guds Bygning.

2 Kor. 4, 1. Ef. 2, 20. 21. Kol. 2, 7.

10. Efter den Guds Naade, som er given mig, lagde jeg Grundvold som en vis Bygmester, men en Anden bygger derpaa; men Enhver se til, hvorledes han bygger derpaa:

Aab. 21, 14. 1 Kor. 15, 10.

11. Thi Ingen kan lægge en anden Grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Christus.

Es. 28, 16. Ef. 2, 20.

12. Men dersom Nogen paa denne Grundvold bygger Guld, Sølv, kostelige Stene, Træ, Hs, Straa,

13. da skal Enhvers Gjerning blive aabenbar; thi Dagen skal klarlig vise det, efterdi den aabenbares med Ild, og Ilden skal prøve, hvordan Enhvers Gjerning er.

4, 5. Es. 48, 10. 1 Pet. 1, 7; 4, 12.

14. Dersom Nogens Gjerning, som han byggede derpaa, bliver bestaaende, skal han faa Løn;

15. dersom Nogens Gjerning bliver opbrændt, skal han lide Skade; men selv skal han blive frelst, dog saaledes, som gennem Ild.

16. Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og at Guds Aand bor i eder?

4, 19. 2 Kor. 6, 16. Hebr. 3, 6.

17. Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærv ham; thi Guds Tempel er helligt, hvilket I ere.

18. Ingen bedrage sig selv! Dersom Nogen iblandt eder tykkes sig at være vis i denne Verden, han vorder en Daare, forat han kan vorder vis!

Jak. 1, 22. Ordsp. 3, 7.

Es. 5, 21. 1 Kor. 4, 10.

19. Thi denne Verdens Visdom er Daarakab for Gud; thi der er skrevet: Han griber de Vise i deres Træskhed,

Job 5, 12.

20. og atter: Herren kjender de Vises Tanker, at de ere forfængelige.

Ps. 94, 11.

21. Derfor rose Ingen sig af Mennesker! Thi alle Ting ere eders,

22. være sig Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden eller Liv eller Død eller det Nærværende eller det Tilkommende; alle Ting ere eders,

Joh. 1, 43. Rom. 8, 38.

23. men I ere Christi, men Christus er Guds.

4. KAPITEL.

Lærerne ere Guds Husholdere, som ei utdugt bør dømmes. 1-7. Korintierne indbildte sig at være rige og stærke, medens Apostlerne endnu stode i svare Lidelser. 8-13. Paulus formaner dem til at efterfølge ham og vogte sig for Hovmod, thi Guds Ege bestaar ikke i Ord, 14-21.

SAALEDES agte hvert Menneske os som Christi Tjepere og Husholdere over Guds Hemmeligheder!

Matt. 18, 18. Joh. 20, 23. Kol. 1, 25.

Tit. 1, 7. 1 Pet. 4, 10.

2. Iøvrigt kræves af Husholdere, at de findes tro.

Luk. 12, 42.

3. Men jeg agter det for saare lidet at dømmes af eder eller af en mennekelig Ret, ja, jeg dømmar mig end ikke selv;

4. thi vel ved jeg Intet med mig selv, men dermed er jeg ikke retferdiggjort; men Herren er den, som dømmar mig.

Job 9, 2. Ps. 130, 3.

Rom. 3, 20. Ps. 35, 24.

5. Derfor dømmar ikke Noget før Tiden, indtil Herren kommer, som og skal føre frem for Lyset det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad; og da skal Enhver faa sin Pris af Gud.

Matt. 7, 1. 1-Kor. 11, 26. Matt. 25, 31.

Aab. 20, 12.

6. Men dette, Brødre, har jeg henført til mig selv og Apollos for eders Skyld, forat I ved os kunne lære ikke at være kloge over det, som skrevet

er, forat I ikke for Nogens Skyld skulle oplbæses, den Ene mod den Anden. Rom. 12, 3.

7. Thi hvo giver dig Fortrin? Og hvad har du, som du ikke har annammet? Men dersom du har annammet det, hvi roser du dig da, som om du ikke havde annammet det? Joh. 3, 27. Jak. 1, 17.

8. I ere allerede blevne mætte, I ere allerede blevne rige. I ere blevne Herrer uden os; og gid I vare blevne Herrer, forat ogsaa vi kunde herske med eder! Jer. 2, 31.

9. Thi mig synes, at Gud har fremsstillet os Apostler som de Ringeste, som overgivne til Døden; thi vi ere blevne et Skuespil for Verden, baade for Engle og Mennesker. 2 Kor. 11, 5. Ps. 44, 23. 2 Kor. 4, 11. Hebr. 10, 33.

10. Vi ere Daarer for Christi Skyld, men I ere kloge i Christus, vi skrøbelige, men I stærke, I herlige, men vi foragtede. 3, 18; 2, 3. 2 Kor. 13, 9.

11. Indtil denne Time lide vi baade Hunger og Tørst og ere nøgne og faa Næveslag og have intet vist Opholdssted 2 Kor. 11, 37. Ap. G. 23, 2. 2 Kor. 4, 8; 6, 5; 11, 23.

12. og arbejde møjsommeligt med vore egne Hænder. Overskjede, velsigne vi; forfulgte, taale vi; Ap. G. 18, 3; 20, 34. Matt. 5, 44. Luk. 6, 28; 23, 24.

13. spottede, formane vi; vi ere blevne som Udskud i Verden, Alles Skovisk indtil nu. Begr. 3, 45.

14. Dette skriver jeg ikke for at beskjemme eder, men jeg paaminder eder som mine elskelige Børn. 1 Tess. 2, 11.

15. Thi om I end have ti tusinde Læremestere i Christus, have I dog ikke mange Fædre: thi i Christus Jesus har jeg avlet eder ved Evangeliet. Ap. 18, 11. Gal. 4, 19. Filem. 10.

16. Jeg formaner eder derfor, vorder mine Efterfølgere! 11, 1. Fil. 3, 17. 1 Tess. 1, 6.

17. Derfor har jeg sendt eder Timoteus, som er min elskelige og trofaste Søn i Herren, forat han skal minde eder om mine Veie i Christus, saaledes, som jeg lærer allevegne i hver Menighed. 1 Tim. 1, 2.

18. Men Nogle ere blevne oplbæste, som om jeg ikke skulde komme til eder;

19. men jeg vil snart komme til eder, om Herren vil, og lære at kjen-

de ikke de Oplbæstes Ord, men deres Kraft; Jak. 4, 15.

20. thi Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft.

2, 4. 1 Tess. 1, 5. 2 Pet. 1, 16.

21. Hvad ville I? Skal jeg komme til eder med Ris eller med Kjærlighed og Sagtmodigheds Aand? 2 Kor. 10, 1-4.

5. KAPITEL.

Paulus laster dem, fordi de ikke havde udrulket af Menigheden En, som bedrev Blodskam; han minder om, at en liden Surdeig kan gjøre en hel Deig sur, 1-6, og vil ikke, at de skulde taale aabenbare Syndere i Menigheden. 9-13.

DER høres overhovedet om Horeri blandt eder, og det saadant Horeri, som end ikke nævnes blandt Hedningerne, saa En har sin Faders Hustru. 3 Mos. 18, 8. 5 Mos. 27, 20.

2. Og I ere oplbæste og ikke snarere bedrøvede, saa den, som har gjort denne Gjerning, maatté blive udstødt af eders Midte?

3. Thi jeg, som vel er fraværende med Legemet, men nærværende med Aanden, har allerede, som om jeg var nærværende, besluttet om den, som saaledes har bedrevet dette, 2 Kor. 10, 1-4; 13, 10. Kol. 2, 5.

4. I vor Herres Jesu Christi Navn, idet I og min Aand ere forsamlede med vor Herres Jesu Christi Kraft, Matt. 16, 19; 18, 18.

5. at overgive en Saadan til Satan til Kjødets Fordærvelse, forat Aanden maa vorde frelst paa vor Herres Jesu Dag. 1 Tim. 1, 20.

6. Eders Ros er ikke smuk; vide I ikke, at en liden Surdeig gjør den hele Deig sur? Gal. 5, 9.

7. Saa udrenser da den gamle Surdeig, forat I kunne være en ny Deig, ligesom I ere usyrede! Thi ogsaa vort Paaskelam er slagtet for os, Kristus. Es. 53, 7. Joh. 1, 29. 1 Pet. 1, 19; 2, 24.

8. Derfor lader os holde Høitid, ikke med gammel Surdeig, ei heller med Ondskabs og Sletthed's Surdeig, men med Renheds og Sandheds usyrede Brød. 2 Mos. 12, 3. 15. 19.

9. Jeg skrev eder til i Brevet, at I ikke skulde have noget Samkvem med Skjærlevnere, Matt. 18, 17. 2 Kor. 6, 14. Ef. 5, 11. 2 Tess. 3, 6. 14.

10. og det skrev jeg ikke i Almindelighed om denne Verdens Skjærlevnere eller Gjerrige eller Røvere

eller Afgudsdyrkere; ellers maatte I gaa ud af Verden.

11. Men nu skrev jeg eder til, at dersom Nogen, der kaldes en Broder, er en Skjærløvnner eller Gjerrig eller Afgudsdyrker eller Skjændgjæst eller Dranker eller Røver, ja skulle I ikke have noget Samkvem med ham og end ikke sæde med en Saadan. Rom. 16, 17. Tit. 3, 10. 2 Joh. 10.

12. Thi hvad kommer det mig ved at dømme ogsaa dem, som ere udenfor? Dømme ikke I dem, som ere indenfor?

Mark. 4, 11. Kol. 4, 5. 1 Tess. 4, 12.

13. Men Gud dømmer dem, som ere udenfor. Udstøder den Onde fra eder selv.

5 Mos. 13, 5; 22, 21.

6. KAPITEL.

Paulus laester, at de have Retsaager med hverandre, og det for hedensk Ævrighed, 7-11, og advarer mod Skjærløvnner, 12-20.

TØR Nogen af eder, naar han har Sæg mod en Anden, søge Dom hos de Uretfærdige og ikke hos de Hellige?

2. Vide I ikke, at de Hellige skulle dømme Verden? Og dersom Verden bliver dømt ved eder, ere I da uværdige til at dømme de ringeste Sager?

Matt. 19, 28.

3. Vide I ikke, at vi skulle dømme Engle, end sige timelige Ting?

4. Naar I nu have Sager om timelige Ting, da sætte I dem til Dommere, som ere ringeagtede i Menigheden!

5. Jeg siger det til Beskjæmmelse for eder. Saa er der da ikke nogen Vilts iblandt eder, end ikke een, som kan dømme mellem sine Brødre,

15, 34.

6. men Brodergaar frette med Broder, og det for Vantro?

7. Det er jo allerede overhovedet en Feil hos eder, at I have Sager mod hverandre. Hvilide I ikke heller Uret? Hvi lade I eder ikke heller besvige?

Ordsp. 20, 22. Matt. 5, 40.

Rom. 12, 19. 1 Tess. 5, 15.

8. Men I gjøre Uret og besvige, og det Brødre.

3 Mos. 25, 14.

9. Eller vide I ikke, at Uretfærdige ikke skulle arve Guds Rige? Farer ikke vild! Hverken Skjærløvnnerne eller Afgudsdyrkere eller Horkarle eller Blødagtige eller de, som synde mod Naturen,

Gal. 5, 19-21. Ef. 5, 5.

Hebr. 12, 14. Aab. 22, 15. Gal. 6, 7.

3 Mos. 18, 22. Rom. 1, 27.

10. eller Tyve eller Gjerrige eller Drankere eller Skjændgjæster eller Røvere skulle arve Guds Rige.

11. Og Saadanne vare Nogle af eder; men I ere aftvættede, I ere helliggjorte, I ere retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Aand.

Ef. 2, 2 fg. 5, 8.

Kol. 3, 7. Tit. 2, 3. 1 Kor. 1, 2. Hebr. 10, 22.

12. Alt er mig tilladt, men ikke Alt er nyttigt; Alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig beherske af Noget.

10, 23.

13. Maden er for Bugen, og Bugen for Maden, men Gud skal tilintetgjøre baade denne og hin; Legemet derimod er ikke for Skjærløvnner, men for Herren, og Herren for Legemet.

Matt. 15, 17. 18. Rom. 14, 17.

Kol. 2, 20-22. 1 Tess. 4, 2, 5.

14. Men Gud baade opreiste Herren og skal opreise os ved sin Kraft.

Rom. 6, 8, 9.

15. Vide I ikke, at eders Legemer ere Christi Lemmer? Skal jeg da tage Christi Lemmer og gjøre dem til en Skjæges Lemmer? Det være laugt fra!

12, 27. Ef. 4, 12, 16; 5, 30.

16. Eller vide I ikke, at den, som hænger ved Skjægen, er eet Legeme med hende? Thi de To skulle, siger han, være eet Kjød.

1 Mos. 2, 24. Matt. 19, 5.

17. Men den, som hænger ved Herren, er een Aand med ham.

Joh. 17, 21. 1 Kor. 13, 13. Ef. 4, 4.

18. Flyr Skjærløvnner! Al Synd, som Mennesket gjør, er udenfor Legemet; men den, som bedriver Skjærløvnner, synder mod sit eget Legeme.

10, 8.

19. Eller vide I ikke, at eders Legeme er den Hellig-Aands Tempel, som er i eder, som I have af Gud, og at I ikke ere eders egne?

3, 16. 2 Kor. 6, 16. Ef. 2, 21.

20. Thi I ere dyrekøbte; særderfor Gud i eders Legeme og i eders Aand, hvilke høre Gud til!

7, 23. Gal. 3, 13.

1 Pet. 1, 18, 19. Aab. 5, 9. Fil. 1, 20.

7. KAPITEL.

Hvorledes Ægtefolk skulle leve med hinanden, 1-7. Ugifte og Enker gjøre vel, om de ikke gifte sig; dog synde de ikke, om de gifte sig, 8-9. Ægtefolk maa ikke skilles ad, Enhver skal blive i den Stilling, hvori han er kaldt, 10-24. Videre Undervisning om Jomfruer, 25-38, og Enker, 39. 40.

MEN angaaende det, hvorm I have skrevet til mig, da er det

et Menneske godt, at han ikke rører en Kvinde; 1 Mos. 2, 18. 1 Kor. 7, 26.

2. Men for Skjærlevnets Skyld have hver Mand sin egen Hustru, og hver Hustru have sin egen Mand!

3. Manden bevise Hustruen den skyldige Velvillighed, men ligesaa og Hustruen Manden! 1 Pet. 3, 7.

4. Hustruen er ikke raadig over sit eget Legeme, men Manden; men ligesaa er heller ikke Manden raadig over sit eget Legeme, men Hustruen.

5. Holder eder ikke fra hinanden, uden det skulde ske med fælles Samtykke for en Tid, forat I kunne hengive eder til Faste og Bøn, og kommer saa atter sammen, forat Satan ikke skal friste eder formedelst eders Uafholdenhed!

6. Men dette siger jeg som Tillaelse, ikke som Befaling.

7. Thi jeg vilde, at alle Mennesker vare, som jeg selv er; men Enhver har sin egen Naadegave af Gud, den ene saa, men den anden saa.

Matt. 19, 13. 1 Kor. 13, 11.

8. Men jeg siger til de Ugifte og til Enkerne, at det er dem godt, om de blive, som jeg er.

9. Men kunne de ikke afholde sig, da gifte de sig! Thi det er bedre at gifte sig, end at lide Brynde. 1 Tim. 5, 14.

10. Men dem, som ere gifte, byder ikke jeg, men Herren, at Hustruen ikke skal skilles fra Manden

1 Tess. 4, 15. Matt. 5, 32.

11. (men om hun og skilles, da blive hun ugift eller forlige sig med Manden), og at Manden ikke skal forlade sin Hustru.

12. Men til de Andre siger jeg, ikke Herren: Dersom nogen Broder har en vantro Hustru, og hun samtykker i at bo hos ham, da forlade han hende ikke,

13. og dersom en Kvinde har en vantro Mand, og han samtykker i at bo hos hende, da forlade hun ham ikke!

14. Thi den vantro Mand er helliget ved Hustruen, og den vantro Hustru er helliget ved Manden; thi ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige. Rom. 11, 16.

15. Men skiller den vantro sig, da skille han sig! Ikke er nogen Broder eller Søster gjort til Træl i saadanne Ting; men Gud har kaldt os til Fred.

Ef. 2, 14, 17.

16. Thi hvad ved du, Hustru, om du kan frølse Manden? Eller hvad

ved du, Mand, om du kan frølse Hustruen? 1 Pet. 3, 1.

17. Men som Gud har tildelt Enhver, som Herren har kaldt Enhver, saaledes vandre han! Og saaledes forordner jeg i alle Menigheder.

V. 20, 24.

18. Er Nogen kaldt som omskaaren, han lade ikke Forhuden drages over! Er Nogen kaldt som uomskaaeren, han lade sig ikke omskjære!

19. Omskjærelse er Intet, og Forhud er Intet, men at bevare Guds Bud.

Gal. 5, 6; 6, 15.

20. Hver blive i det Kald, hvori han er kaldt!

Ef. 4, 1.

21. Er du kaldt som Træl, saa lad ikke det bekymrede dig, men kan du og blive fri, da vælg heller det!

22. Thi den Træl, som er kaldt i Herren, er Herrens Frigivne: ligesaa er den Frie, som er kaldt, Christi Træl.

Gal. 3, 28. Joh. 8, 26. Rom. 6, 18, 22.

Gal. 5, 13. Ef. 6, 6. 1 Pet. 2, 16.

23. I ere dyretjæbte; vorder ikke Menneskers Trælle!

6, 20. 1 Pet. 1, 18. 19. Hebr. 9, 13.

24. I den Stand, Brødre, hvori Enhver er bleven kaldt, i den blive han hos Gud!

Gal. 3, 28.

25. Men om Jomfruer har jeg ikke Herrens Befaling, men jeg giver min Mening tilkjende som den, hvem Herren har givet Naade til at være tro.

V. 12. 2 Kor. 4, 1.

26. Jeg mener altsaa, at dette er godt formedelst den nærværende Nød, at det er godt for et Menneske at være saaledes.

V. 1. Jer. 16, 3 fg.

27. Er du bunden til en Hustru, saa søg ikke at blive løst! Er du løst fra en Hustru, saa søg ikke en Hustru!

28. Men om du og gifter dig, synd du ikke, og om en Jomfru gifter sig, syndt hun ikke; dog skulle Saadanne have Trængsel i Kjødet. Men jeg skaaner eder.

29. Men dette siger jeg, Brødre, at Tiden herefter er trang, forat baade de, som have Hustruer, skulle være som de, der ikke have,

1 Pet. 4, 7.

30. og de, der græde, som de, der ikke græde, og de, der glæde sig, som de, der ikke glæde sig, og de, der købe, som de, der ikke beholde,

31. og de, der bruge denne Verden, som de, der ikke bruge den; thi denne Verdens Skikkelse forgaar.

Pa. 39, 7; 50, 6. Ea. 60, 6. 1 Pet. 1, 24.

1 Joh. 2, 17.

32. Men jeg vil, at I skulle være uden Bekymring. Den Ugifte bekymrer sig for det, som hører Herren til, hvorledes han kan behage Herren;

1 Tim. 5, 5.

33. men den, der har giftet sig, bekymrer sig for det, som hører Verden til, hvorledes han kan behage sin Hustru.

Ef. 5, 28, 29.

34. Der er Forskjel mellem en Hustru og en Jomfru. Den Ugifte bekymrer sig for det, som hører Herren til, at hun kan være hellig baade paa Legeme og i Aand; men den Gifte bekymrer sig for det, som hører Verden til, hvorledes hun kan behage sin Mand.

35. Men dette siger jeg til eders egen Nytte, ikke at jeg vil kaste en Snare om eder, men for at bevare Sømmelighed og urokkelig Fasthængen ved Herren.

36. Men dersom Nogen mener, at det er usømmeligt for hans Jomfru, dersom hun er over den mandvoksne Alder, og det maa saa være, saa gøre han, hvad han vil! Han syndet ikke; lader Saadanne gifte sig!

37. Men den, som har sat sig fast for i Hjertet, som ikke er tvungen, men har Magt efter sin egen Vilje og har besluttet dette i sit Hjerte, at bevare sin Jomfru, han gjør vel.

38. Og saaledes gjør baade den, som bortgifter, vel, og den, som ikke bortgifter, gjør bedre.

39. En Hustru er bunden ved Loven, saalænge hendes Mand lever; men er hendes Mand hensoven, er hun fri, saa hun kangifte sig med, hvem hun vil, kun at det sker i Herren.

Rom. 7, 2. 1 Tim. 2, 15.

40. Men hun er saligere, om hun bliver saaledes, som hun er, efter min Mening; men ogsaa jeg mener at have Guds Aand.

1 Tess. 4, 8.

8. KAPITEL.

ngen skal bruge sin Kundskab til Andres Forargelse, 1-3. Skjønt en Afgud er Intet, skulle Korintierne dog ikke æde Afgudsoffere for ikke at forarge de Skrøbelige, 4-13.

MEN om Afgudsoffere vide vi, at vi alle have Kundskab. Kundskaben oplæser, men Kjærligheden opbygger. Ap. G. 15, 20, 29. Rom. 14, 3, 2.

Men dersom Nogen tykkes sig at vide Noget, har han endnu aldrig kendt Noget saaledes, som man bør kjende det;

Gal. 6, 3. 1 Tim. 6, 4.

3. men dersom Nogen elsker Gud, er han kendt af ham.

Ps. 1, 6. Joh. 10, 14, 27. Gal. 4, 9.

4. Hvad altsaa Spisningen af Afgudsoffere angaar, da vide vi, at en Afgud er Intet i Verden, og at der er ingen anden Gud end een.

10, 19, 20. 5 Mos. 8, 30; 6, 4. 1 Tim. 2, 5.

5. Thi om der end er saakaldte Guder enten i Himmelen eller paa Jorden som der er mange Guder og mange Herrer,

Joh. 10, 24, 34.

6. saa have vi dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham.

Mal. 2, 10. Rom. 11, 26.

Ap. G. 17, 28. Joh. 13, 13. Ef. 4, 5.

Joh. 1, 3.

7. Men ikke Alle have den Kundskab; men Nogle gjøre sig endnu Samvittighed angaaende Afguden og æde det som Afgudsoffer, og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes.

10, 28. Rom. 14, 14, 23.

8. Men Mød gjør os ikke behagelige for Gud; thi hverken blive vi bedre, om vi æde, eller ringere, om vi ikke æde.

Rom. 14, 17. Hebr. 13, 9.

9. Men vær til, at ikke denne eders Frihed skal blive de Skrøbelige til Austød!

Gal. 5, 13. 1 Pet. 2, 16. Rom. 14, 13, 20.

10. Thi dersom Nogen ser dig, som har Kundskab, sidde tilbøds i Afgudens Hus, bliver da ikke dens Samvittighed, som er skrøbelig, styrket til at æde Afgudsoffere?

11. Og den skrøbelige Broder, for hvis Skyld Kristus er død, vil fortabes formedelst din Kundskab.

Rom. 14, 15.

12. Men naar I saaledes synde mod Brødrene og saare deres skrøbelige Samvittighed, synde I mod Kristus.

13. Derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg til evig Tid ikke æde Kjød, forat jeg ikke skal forarge min Broder.

Rom. 14, 21.

9. KAPITEL.

Skjønt Paulus havde Ret til at føre en Hustru omkring med sig og at tage Løn af Menighederne, vilde han dog ikke bruge sin Frihed, 1-18. Han vilde gjerne blive Alt for Alle for allevegne at vinde Nogle, 19-23. Han formaner til trofast Kamp og Afholdenhed, 24-27.

ER jeg ikke en Apostol? Er jeg ikke fri? Har jeg ikke seet vor

Herre Jesus Christus? Ere I ikke min Gjerning i Herren?

Ap. G. 9, 3. 17; 23, 17 fg. 1 Kor. 4, 15.

2. Er jeg ikke en Apostel for Andre. saa er jeg det dog for eder; thi I ere mit Apostelembedes Besegling i Herren. 2 Kor. 3, 2, 3.

3. Mit Forsvar mod dem, som døsmme mig; er dette.

4. Have vi ikke Ret til at søde og drikke? Luk. 10, 7, 8.

5. Have vi ikke Ret til at føre en Søster omkring som Hustru, ligesom de andre Apostler og Herrens Brødre og Kefas? Matt. 8, 14; 12, 46.

6. Eller har alene jeg og Barnabas ikke Ret til at lade være at arbejde? 2 Tess. 3, 8, 9.

7. Hvem tjener vel i Krig paa sin egen Sold? Hvem planter en Vingaard og sæder ikke af dens Frugt? Eller hvem ryster en Hjord og sæder ikke af Hjordens Melk? 2 Kor. 10, 4. 1 Kor. 3, 6-8. 1 Pet. 5, 2.

8. Taler jeg dette efter menneske lig Vis? Eller siger ikke ogsaa Loven dette?

9. Thi det er skrevet i Mose-Loven: Du skal ikke binde Munden til paa en Okse, som tærsker. Er det Okserne, Gud sørger for? 5 Mos. 25, 4.

10. Eller siger han det just for vor Skyld? Thi for vor Skyld er det skrevet. at den, som pløjer, bør pløje med Haab, og den, som tærsker, med Haab om at blive delagtig i sit Haab. 2 Tim. 2, 6.

11. Dersom vi have saæet for eder de aandelige Ting, er det da noget Stort, om vi høste eders timelige Ting? Rom. 15, 27. Gal. 6, 6.

12. Dersom Andre have den Ret over eder, mon da ikke vi meget mere? Men vi have ikke brugt denne Ret, men taale Alt, forat vi ikke skulle lægge Christi Evangelium nogen Hindring i Veien. Ap. G. 20, 33. 2 Kor. 11, 7 fg. 12, 13. 1 Tess. 2, 7, 9.

13. Vide I ikke, at de, som tjene ved Helligdommen, søde af det Hellige, de, som tage Vare paa Alteret, dele med Alteret? 4 Mos. 18, 8. 5 Mos. 18, 1-4.

14. Saaledes har og Herren forordnet for dem, som forkynde Evangeliet, at de skulle leve af Evangeliet. Matt. 10, 10.

15. Men jeg har intet brugt af disse Ting. Men jeg har ikke skrevet dette, forat det skal ske saaledes med mig; thi det var mig bedre at dø, end at

Nogen skulde gjøre min Ros til Intet. Ap. G. 18, 3. 2 Tess. 3, 8. 2 Kor. 11, 10.

16. Thi om jeg prædiker Evangeliet, er det mig ingen Ros; thi Nødvendighed paaligger mig. Ja, ve mig, dersom jeg ikke prædiker Evangeliet. Rom. 1, 15.

17. Thi dersom jeg gjør dette gjerne, har jeg Løn; men gjør jeg det ugjerne, er dog Husholdningen betroet mig. 4, 1.

18. Hvad er da min Løn? At jeg, idet jeg prædiker Evangeliet, fremsætter Christi Evangelium uden Betsaling, forat jeg ikke skal misbruge min Ret i Evangeliet. 8, 9.

19. Thi skjønt jeg er fri fra Alle, har jeg dog gjort mig selv til en Tjener for Alle, forat jeg kan vinde des Flere, Matt. 20, 28. 1 Kor. 10, 33. Rom. 11, 14. 1 Pet. 3, 1.

20. og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, forat jeg kan vinde Jøder, dem, som ere under Loven, som den, der var under Loven, forat jeg kan vinde dem, som ere under Loven, Ap. G. 16, 3; 18, 18; 21, 24.

21. dem, som ere uden Loven, som den, der var uden Loven (endog jeg ikke er uden Loven for Gud, men i Loven for Christus), forat jeg kan vinde dem, som ere uden Loven. 7, 22. Rom. 2, 14. Gal. 2, 3.

22. Jeg er bleven de Skrøbelige som en Skrøbelig, forat jeg kan vinde de Skrøbelige. Jeg er bleven Alt for Alle, forat jeg dog endelig kan frelse Nogle. Rom. 15, 1. 1 Kor. 10, 33.

23. Men dette gjør jeg for Evangeliets Skyld, forat jeg kan blive meddelagtig deri.

24. Vide I ikke, at de, som løbe paa Banen, løbe vel alle, men Een faar Klenodiet? Løber saaledes, forat I kunne faa det! Fil. 3, 14. Hebr. 12, 1.

25. Men hver den, som kjæmper, er afholdende i Alt, hine, forat de kunne faa en forkrænkelig Kroue, men vi en uforkrænkelig. Ef. 6, 12. 1 Tim. 6, 12. 2 Tim. 2, 5. 1 Pet. 1, 4; 5, 4. Jak. 1, 12.

26. Jeg løber derfor, ikke som paa det Uvisse; jeg fægter, ikke som den, der slaar i Veiret; 2 Tim. 2, 6; 4, 7.

27. men jeg undertvinger mit Legeme og holder det i Trældom, forat jeg ikke efter at have prædikeret for Andre skal selv blive forskudt. Rom. 8, 18, 19; 8, 13. Kol. 3, 5.

10. KAPITEL.

Israellternes Eksempel skal tjene Andre til Advarsel, at de ikke skulle misbruge Naaden, 1-13. De, som ere delagtige i Herrens Bord, skulle ikke æde Afguds-offere, 14-22. og ikke misbruge sin Frihed til Forargelse for de Skrabelige, men følge Paulus's Eksempel, 23-33; K. 11, 1.

THI jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvideende om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik alle gennem Havet 2 Mos. 13, 21, 22.

Pa. 78, 14. 2 Mos. 14, 22.

2. og bleve alle døbte til Moses i Skyen og i Havet

3. og aade alle den samme aandelige Mad 2 Mos. 16, 15. Ps. 106, 40.

4. og drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem, men Klippen var Christus.

2 Mos. 17, 6. Pa. 78, 16.

5. Men Gud havde ikke Behag i de Fleste af dem; thi de bleve nedslagne i Ørkenen.

Hebr. 3, 17-19. 4 Mos. 11, 33.

6. Men disse Ting ere blevne Forbilleder for os, forat vi ikke skulle have Lyst til det Onde, ligesom de havde Lyst dertil.

4 Mos. 11, 34. Ps. 78, 30.

7. Bliver ei heller Afgudsdyrkere, som Nogle af dem, ligesom skrevet er: Folket satte sig ned for at æde og drikke og stod op for at lege!

2 Mos. 32, 6. 1 Joh. 5, 21.

8. Lader os ei heller bedrive Hor, som Nogle af dem bedreve Hor og faldt, paa een Dag tre og tyve Tusinde!

6, 18. 4 Mos. 25, 1-9.

9. Lader os ei heller friste Christus, som Nogle af dem fristede ham og bleve ødelagte af Slangen! Ap. G. 5, 9.

2 Mos. 17, 2. 7. 4 Mos. 21, 5, 6.

10. Knurrer ei heller, som Nogle af dem knurrede og bleve ødelagte af Fordærveren!

Fil. 3, 14.

1 Pet. 4, 9. 4 Mos. 14, 2. 36, 37.

11. Men alle disse Ting skede med dem som Forbilleder; men det er skrevet til Advarsel for os, til hvem de sidste Tider ere komne.

Rom. 4, 23. 24. 1 Kor. 9, 10. Hebr. 9, 26.

12. Derfor, hvøder tykkes sig at staa, se til, at han ikke falder!

Rom. 11, 20.

13. Eder er ingen Fristelse paa-kommen, uden menneskelig; men Gud er trofast, som ikke skal lade eder fristes over eders Evne, men

gjøre baade Fristelsen og dens Ud-gang saa, at I kunne taale den.

1, 9. 1 Tess. 5, 24.

14. Derfor, mine Elskelige, flyr fra Afgudsdyrkelsen!

2 Mos. 20, 3.

Ap. G. 15, 20. 29. 2 Kor. 6, 16.

15. Jeg taler som til Forstandige; dømmet I det, jeg siger!

2, 15.

16. Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Christi Blods Samfund? Det Brød, som vi bryde, er det ikke Christi Legemes Samfund?

Matt. 26, 26. 27.

17. Efterdi der er eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi vi ere alle delagtige i det ene Brød.

13, 13. 27. Rom. 12, 5.

18. Ser hen til Israel efter Kjødets! Ere ikke de, som æde Offerne, delagtige i Alteret?

19. Hvad siger jeg da? At en Afgud er Noget? Eller at Afgudsoffer er Noget?

1, 4. Ap. G. 15, 29.

20. Nei! Men, at hvad Hedningerne ofre, det ofre de Djævlene og ikke Gud; men jeg vil ikke, at I skulle have Samfund med Djævlene.

3 Mos. 17, 7. 5 Mos. 32, 17. Pa. 104, 37.

21. I kunne ikke drikke Herrens Kalk og Djævlens Kalk; I kunne ikke være delagtige i Herrens Bord og i Djævlens Bord.

2 Kor. 6, 16.

22. Eller ville vi opvække Herren til Nidkjærlighed? Ere vi stærkere end han?

5 Mos. 32, 21.

23. Alt er mig tilladt, men ikke Alt er nyttigt; Alt er mig tilladt, men ikke Alt opbygger.

6, 12.

24. Ingen søge sit eget, men Enhver den Andens Bedste!

V. 33. Rom. 15, 2. Fil. 2, 4.

25. Æder Alt, hvad der sælges i Slagterboden, og spørger ikke om Noget, for Samvittighedens Skyld!

26. Thi Jorden og dens Fyld er Herrens. 2 Mos. 19, 5. Ps. 24, 1: 50, 12.

27. Og dersom Nogen af de Vantro indbyder eder, og I villegaa, da æder alt det, som sættes for eder, og spørger ikke om Noget, for Samvittighedens Skyld!

Luk. 10, 7.

28. Men dersom Nogen siger til eder: Det er Afgudsoffer, da æder det ikke, for hans Skyld, som gav det tilkjende, og for Samvittighedens Skyld!

1, 7. 10. 11.

29. Samvittighed, siger jeg, ikke Ens egen, men den Andens. Thi hvørfør dømmes min Frihed af en Andens Samvittighed?

30. Dersom jeg nyder det med Tak-

sigelse, hvorfor lastes jeg da for det, som jeg takker for? Rom. 14, 6.

31. Hvadenten I derfor sæde eller drikke, eller hvad I gjøre, da gjører Alt til Guds Ære!

5 Mos. 8, 10. Kol. 3, 17.

32. Værer uden Forargelse baade for Jøder og Grækere og for Guds Menighed, Rom. 14, 13.

33. ligesom og jeg i Alt stræber at tækkes Alle, idet jeg ikke søger det, som er mig selv, men det, som er Mange nyttigt, forat de kunne frelses! Rom. 15, 2. 1 Kor. 9, 19. Fil. 2, 4.

Kap. 11, 1. Vorder mine Efterfølgere, ligesom jeg er Christi!

4, 16. Ef. 5, 1. Fil. 3, 17. 3 Tosa, 3, 9.

11. KAPITEL.

Kvindernes skulle have Hovedet bedækket ved Gudstjenesten, men Mændene ikke, 2-16. Alle skulle se til, at de uden Anstod og værdigt bruge Herrens Nadverd, forat de ikke skulle nyde den til Dom. 17-34.

MEN jeg roser eder, Brødre, fordi I komme mig i Hu i Alt og holde fast ved Anordningerne, ligesom jeg overgav eder dem. V. 23; 15, 3.

8. Men jeg vil, at I skulle vide, at Christus er hver Mands Hoved, men Manden er Kvindens Hoved, men Gud er Christi Hoved.

1 Mos. 3, 16. Ef. 5, 23. 1 Tim. 3, 12.

1 Kor. 3, 23; 15, 27. 23.

4. Hver Mand, som beder eller profeterer og har Noget paa Hovedet, beskjemmer sit Hoved.

5. Men hver Kvinde, som beder eller profeterer med ubedækket Hoved, beskjemmer sit Hoved; thi det er det Samme, som om hun var raget.

6. Thi dersom en Kvinde ikke bedækker sig, da lade hun ogsaa Haaret afklippe, men er det usømmeligt for en Kvinde at blive klippet eller raget, da bedække hun sig!

7. Thi en Mand bør ikke bedække Hovedet, efterdi han er Guds Billed og Ære; men en Kvinde er Mandens Ære. 1 Mos. 1, 27.

8. Thi Manden er ikke af Kvinden, men Kvinden er af Manden.

1 Mos. 2, 23.

9. Thi Manden er heller ikke skabt for Kvindens Skyld, men Kvinden for Mandens Skyld. 1 Mos. 2, 18-23.

10. Derfor bør Kvinden have Ærbødigheds-Tegn paa Hovedet for Englenes Skyld.

11. Dog er hverken en Mand uden

Kvinden, ei heller en Kvinde uden Manden i Herren. Gal. 3, 28.

12. Thi ligesom Kvinden er af Manden, saa er og Manden ved Kvinden; men alt dette er af Gud.

Rom. 11, 36. 1 Kor. 8, 6.

13. Dømmer selv! Sømmer det sig, at en Kvinde beder barhovedet til Gud?

14. Eller lærer ikke selve Naturen eder, at dersom en Mand lader Haaret vokse langt, er det ham en Vansere,

15. men dersom en Kvinde lader Haaret vokse langt, er det hende en Ære? Thi Haaret er givet hende til et Skjul.

16. Men er der Nogen, som synes at have Lyst til Trætte, da have vi ikke saadan Skik, ei heller Guds Menigheder. 1 Tim. 6, 4.

17. Men idet jeg byder dette, roser jeg ikke, at I komme sammen ikke til det Bedre, men til det Værre. V. 23.

18. Thi for det Første hører jeg, at, naar I komme sammen i Menigheden, er der Splid iblandt eder, og for en Del tror jeg det. 1, 10 fg.

19. Thi der maa ogsaa være Partier iblandt eder, forat de Retskafne iblandt eder kunne blive aabenbare.

Matt. 13, 7. Ap. G. 20, 30. Luk. 2, 35.

20. Naar I da komme sammen, saa er dette ikke at sæde Herrens Nadverd.

21. Thi naar I sæde, tager Enhver sin egen Nadverd forud, og den Ens hunger, menden Anden bliver drukken.

22. Have I da ikke Huse til at sæde og drikke i? Eller foragte I Guds Menighed og beskjemme dem, som intet have? Hvad skal jeg sigte eder? Skal jeg rose eder? I dette roser jeg eder ikke. Jak. 2, 6.

23. Thi jeg har annammet af Herren, hvad jeg og har overgivet eder, at den Herre Jesus i den Nat, der han blev forraadt, tog Brødet,

15, 3. Gal. 1, 12. Matt. 26, 26 fg.

24. takkede og brød det og sagde: Tager, æder! Dette er mit Ælegeme, som brydes for eder. Dette gjører til min Ihukommelse! Ps. 111, 4.

25. Ligesa og Kalken, efterat han havde holdt Nadverd, og sagde: Denne Kalk er det nye Testament i mit Blod. Dette gjører, saa ofte som I det drikke, til min Ihukommelse!

26. Thi saa ofte som I sæde dette

Brød og drikke denne Kalk, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer.

Joh. 14, 3. Ap. G. 1, 11. 1 Kor. 4, 5.

27. Derfor, hvo der æder dette Brød eller drikker Herrens Kalk uværdig, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod. 10, 21.

28. Men hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken!

2 Kor. 13, 5. Gal. 6, 4.

29. Thi hvo der æder og drikker uværdig, æder og drikker sig selv til Dom, idet han ikke gjør Forskjel paa Herrens Legeme.

30. Derfor ere Mange skrøbelige og svage iblandt eder, og en hel Hob sover.

31. Thi dersom vi dømt os selv, bleve vi ikke dømt.

Ps. 32, 5. Ordsp. 23, 13.

32. Men naar vidømmes, revses vi af Herren, forat vi ikke skulle forømmes med Verden. Hebr. 12, 5 fg.

33. Derfor, mine Brødre, naar I komme sammen for at æde, da bier paa hverandre!

34. Men dersom Nogen hungrer, da æde han hjemme, forat I ikke skulle komme sammen til Dom! Det Øvrige skal jeg anordne, naar jeg kommer.

12. KAPITEL.

Alle sande Christne ere delagtige i den Hellig-Aand, som uddeler sine Gaver til Enhver, eftersom han vil, 1-11. De Troende ere mange Lemmer, men eet Legeme; det ene Lem skal ikke foragte det andet, 12-27. Gud har givet forskjellige Gaver i Menigheden; man skal tragte efter de bedste, 28-31.

MEN om de sandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende.

2. I vide, at I vare Hedninger og hendroges til de stumme Afguder, alt som I droges. Ef. 2, 11, 12.

3. Derfor kundgjør jeg eder, at Ingen, som taler ved Guds Aand, kalder Jesus en forbandet Ting, og at Ingen kan kalde Jesus Herre, uden ved den Hellig-Aand. Mark. 9, 39.

2 Kor. 3, 5. Fil. 2, 11.

4. Der er Forskjel paa Naadegaver, men Aanden er den samme;

Rom. 12, 6. 1 Pet. 4, 10. Ef. 4, 4.

5. og der er Forskjel paa Tjenester, og Herren er den samme; Ef. 4, 11.

6. og der er Forskjel paa kraftige Gjerninger, men Gud er den samme, som kraftig virker Alt i Alle. Ef. 1, 23.

7. Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt.

8. Thi En gives Vidsoms Tale ved Aanden, men en Anden Kundskabs Tale ved den samme Aand,

9. men en Anden Tro ved den samme Aand, men en Anden Naadegaver til at helbrede ved den samme Aand, V. 28.

10. men en Anden Kraft til Undergjerninger, men en Anden Profeti, men en Anden at bedømme Aander, men en Anden begaaende Talen med Tunger, men en Anden at udlægge Talen med Tunger.

1 Joh. 4, 1. Ap. G. 2, 4; 10, 46.

11. Men alt dette virker kraftig den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver for sig, eftersom han vil.

Rom. 12, 3. 6. 1 Kor. 3, 5; 7, 7. Ef. 4, 7.

12. Thi ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer, men alle Lemmer paa det ene Legeme, skjønt de ere mange, ere eet Legeme, saaledes ogsaa Christus. Rom. 12, 4, 5.

13. Thi ved een Aand ere vi ogsaa alle døbt til at være eet Legeme, hvadenten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller Frie, og vi have alle faaet at drikke til at være een Aand.

Rom. 6, 4. Ef. 2, 14, 15. Gal. 3, 28.

Kol. 3, 11. 1 Kor. 10, 4.

14. Thi ogsaa Legemet er ikke eet Lem, men mange.

15. Dersom Foden vilde sige: Fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon den derfor ikke hører til Legemet?

16. Og dersom Øret vilde sige: Fordi jeg ikke er Øie, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon det derfor ikke hører til Legemet?

17. Dersom det hele Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? Dersom det hele Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten?

18. Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, eftersom han vilde. Kol. 2, 19.

19. Men dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet?

20. Men nu er der vel mange Lemmer, men eet Legeme.

21. Øiet kan ikke sige til Haanden: Jeg har dig ikke behov; ei heller Hovedet til Fødderne: Jeg har eder ikke behov.

22. Men meget mere, de Lemmer paa Legemet, som synes at være de skrøbeligste, ere fornødne.

23. og de, som synes os at være

mere uanselige Dele af Legemet, dem tillægge vi des mere Prydelse, og dem, vi undse os ved, for deres anstændige Bedækning sørge vi des mere;

24. men de, som ere anstændige, have det ikke behov. Men Gud har sammenføjet Legemet og tillagt de ringere Dele mere Ære,

25. forat der ikke skal være Splid i Legemet, men Lemmerne have lige Omhu for hverandre.

26. Og hvadenten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver holdt i Ære, glæde alle Lemmerne sig med.

27. Men I ere Christl Legeme og Lemmer, Enhver for sin Del.

Rom. 12, 5. Ef. 4, 12; 5, 30. Kol. 1, 24.

28. Og Gud har sat Nogle i Menigheden, først Apostler, for det Andet Profeter, for det Tredje Lærere, dernæst kraftige Gjæringer, derefter Naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til mangehaande Talen med Tunger. Ef. 2, 20; 4, 11.

Hebr. 13, 17. Rom. 12, 8.

29. Ere Alle Apostler? Ere Alle Profeter? Ere Alle Lærere? Gjøre Alle kraftige Gjæringer?

30. Have Alle Naadegaver til at helbrede? Tale Alle med Tunger? Udlægge Alle?

31. Men tragter efter de bedste Naadegaver! Og desforuden visér jeg eder den ypperligste Vel. 14, 1.

13. KAPITEL.

Kjærlighed er den ypperste Gave; om man havde andre Gaver og ikke denne, var man dog Intet. 1-3; den har herlige Egen-skaber, 4-7; den bliver ved, naar andre Gaver ophøre, 8-13.

OM jeg taler med Menneskers og Engles Tungemaal, men ikke har Kjærlighed, da er jeg en lydende Malm eller en klingende Bjælde.

2. Og om jeg har profetisk Gave og ved alle Hemmeligheder og al Kundskab, og om jeg har al Tro, saa jeg kunde flytte Bjerger, men ikke har Kjærlighed, da er jeg Intet.

Matt. 7, 22. Rom. 12, 6. 1 Kor. 12, 8. 9.

Matt. 17, 20; 21, 21.

3. Og om jeg uddeler alt mit Gods til de Fattige, og om jeg giver mit Legeme hen til at brændes, men ikke har Kjærlighed, da gavner det mig Intet.

4. Kjærligheden er langmodig, er velvillig; Kjærligheden bærer ikke

Nid; Kjærligheden er ikke fremfusende, optilses ikke; Ordsp. 10, 12.

5. den er ikke usømmelig, søger ikke sit Eget, forbitres ikke, tænker ikke Ondt; 10, 24. 33. Sak. 3, 17.

6. den glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed; Ps. 15, 4. 3 Joh. 4.

7. den fordrager Alt, tror Alt, haaber Alt, taaler Alt.

8. Kjærligheden falder aldrig bort; men hvadenten det er profetiske Gaver, da skulle de afskaffes, eller Talen med Tunger, da skal den ophøre, eller Kundskab, da skal den afskaffes. Gal. 6, 9.

9. Thi vi forstaa stykkevis og profetere stykkevis.

10. Men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er stykkevis, afskaffes. Ef. 4, 13.

11. Da jeg var et Barn, talte jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige.

12. Thi nu se vi i et Spell, i en mørk Tale, men da skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg stykkevis, men da skal jeg erkjende, ligesom jeg er erkjendt.

1 Kor. 3, 18; 5, 7. Ps. 17, 15. Matt. 5, 8.

1 Joh. 3, 2. Aab. 22, 4.

13. Men nu vedblive Tro, Haab, Kjærlighed, disse Tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden.

1 Tess. 1, 3.

14. KAPITEL.

At tale med Tunger, udenat Nogen udlægger det, er unyttigt, men at profetere er til Opbyggelse, 1-33. Kvinderne skulle ei tale i Menigheden; alle Ting skulle ske sømmelig og med Orden, 34-40.

JAGER efter Kjærligheden! Tragter efter de aandelige Gaver, men især efter at kunne profetere!

12, 31; 14, 12; 12, 10. Rom. 12, 6.

2. Thi den, som taler med Tunger, taler ikke for Mennesker, men for Gud; thi Ingen forstaar det, men han taler Hemmeligheder i Aanden.

3. Men den, som profeterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst V. 5. 24.

4. Den, som taler med Tunger, opbygger sig selv; men den, som profeterer, opbygger Menigheden.

5. Men jeg vilde, at I alle kunde tale med Tunger, men mere, at I kunde profetere; thi den, som profe-

terer, er større end den, som taler med Tunger, uden saa er, at han udlægger det, forat Menigheden kan faa Opbyggelse deraf. 4 Mos. 11, 29.

6. Men nu, Brødre, dersom jeg kom til eder og talte med Tunger, hvad kunde jeg da gavne eder, saafremt jeg ikke talte til eder enten ved Aabenbarelse eller ved Kundskab eller ved Profeti eller ved Undervisning? 12, 8.

7. Dersom de livløse Ting, der give Lyd, hvadenten det er en Fløite eller en Harpe, ikke give forskellige Toner, hvorledes kan man da vide, hvad der spilles paa Fløiten eller paa Harpen?

8. Og dersom en Basun giver en utydelig Lyd, hvem vil da berede sig til Krig? 4 Mos. 10, 9.

9. Saaledes og, dersom I ikke med Tungen fremføre en forstaaelig Tale, hvorledes kan man da vide, hvad der tales? I villø jo da tale hen i Veiret.

10. Saa mange Slags Sprog er der jo nu i Verden, og der er intet af dem, som jo har sin Betydning.

11. Dersom jeg da ikke kjender Sprogets Betydning, bliver jeg en Udlænding for den, som taler, og den, som taler, bliver en Udlænding for mig.

12. Saaledes og I, efterdi I tragte efter aandelige Gaver, da søger at have dem overflødig til Menighedens Opbyggelse!

13. Derfor, hvo der taler med Tunger, bede, at han maa kunne udlæge det!

14. Thi dersom jeg beder med Tunger, da beder vel min Aand, men min Forstand er ufrugtbar.

15. Hvad er da at gjøre? Jeg vil bede med Aanden, men jeg vil og bede med Forstanden; jeg vil synge med Aanden, men jeg vil og synge med Forstanden. Ef. 5, 19. 1 Kor. 14, 19.

16. Thi dersom du priser Gud med Aanden, hvorledes kan da den, som hører til Lægfolket, sige Amen til din Taksigelse, da han ikke forstaaer, hvad du siger?

17. Thi du takker vel smukt, men den Anden bliver ikke opbygget.

18. Jeg takker min Gud, at jeg taler mere med Tunger, end I alle;

19. men i Menigheden vil jeg heller tale fem Ord forstaaelig, forat jeg og kan undervise Andre, end ti tusinde Ord med Tunger.

20. Brødre! Vorder ikke Børn i Forstand, men vorder Børn i Ondskab; i Forstand derimod vorder Fuldvoksne! Matt. 11, 25; 18, 3.

Rom. 16, 19. Ef. 4, 14. 15. Hebr. 5, 12.

21. Der er skrevet i Loven: Ved Folk med andre Tungemaal og ved andre Læber vil jeg tale til dette Folk, og end ikke saaledes skulle de høre mig, siger Herren.

Es. 23, 11; 33, 19.

22. Derfor er Talen med Tunger til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for de Vantro; men Profetien er ikke for de Vantro, men for dem, som tro.

23. Dersom da den hele Menighed kommer sammen, og Alle tale med Tunger, men der kommer Lægfolk eller Vantro ind, ville de da ikke sige, at I ere gale?

24. Men dersom Alle profetere, og der kommer nogen Vantro eller Lægmand ind, da bliver han overbevist af Alle, tilrettøvist af Alle,

25. hans Hjertes skjulte Tanker blive aabenbarede, og saa vil han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde, at Gud er sandelig i eder.

Sak. 5, 22.

26. Hvad er da, Brødre, at gjøre? Naar I komme sammen, har hver af eder en Psalme, han har en Lærdom, han har en Tale med Tunger, han har en Aabenbarelse, han har en Udlæggelse; lader Alt ske til Opbyggelse! 12, 8-10.

27. Dersom Nogen taler med Tunger, da tale To eller i det Høieste Tre, og den Ene efter den Anden, og Een udlæge det!

28. Men dersom ingen Udlægger er tilstede, da tie hin i Menigheden, men for sig selv og for Gud tale han!

29. Men af Profeter tale to eller tre, og de øvrige bedømme det!

1 Joh. 4, 1.

30. Men dersom en anden, som sidder der, faar en Aabenbarelse, da tie den første!

31. Thi I kunne alle profetere, den Ene efter den Anden, forat Alle kunne lære, og Alle blive formanede.

32. Og Profeters Aander ere Profeter underdanige.

33. Thi Gud ere ikke Forvirrings, men Frede Gud. Ligesom i alle de Helliges Menigheder,

11, 16. Rom. 15, 32.

34. tie eders Kvinder i Menighederne! Thi det er dem ikke tilladt at

tale, men at være underdanige, ligesom og Loven siger. 1 Tim. 2, 12.

1 Kor. 11, 3. 1 Mos. 3, 16.

35. Men ville de lære Noget, da spørge de sine egne Mænd hjemmel! Thi det er usømmeligt for Kvinder at tale i Menigheden.

36. Eller er Guds Ord udgaaet fra eder? Eller er det kommet til eder alene?

37. Dersom Nogen tykkes, at han er en Profet eller en Aandelig, han erkjende, at det, jeg skriver til eder, er Herrens Bud!

38. Men dersom Nogen ikke erkjender det, da lade han det være!

39. Derfor, Brødre, trægter efter at profetere, og forbyder ikke at tale med Tonger!

40. Altake sømmelig og med Orden! V. 33. Kol. 2, 5.

15. KAPITEL.

Paulus vidner om Christi Opstandelse og hans Aabenbarelse, 1-11, opendriver dem, som negte Opstandelsen. 12-36, lærer, hvorledes de Døde skulle opstaa. 35-53, trøster hermed dem, som tro, 54-58.

MEN jeg minder eder, Brødre, om det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I og ankommede, i hvilket I og staa fast,

Gal. 1, 11. 12. Joh. 17, 8.

2. ved hvilket I og blive salige, dersom I fastholde, hvorledes jeg forkyndte eder det, uden saa er, at I skulde have troet forgjæves.

Rom. 1, 16. 1 Kor. 1, 21. 2 Kor. 6, 1.

Gal. 3, 4.

3. Thi jeg overgav eder blandt de første Ting, hvad jeg og ankommede, at Christus døde for vore Synder efter Skrifterne,

11, 23; 1, 23. 2 Kor. 5, 15. Ps. 87, 16. 17.

Es. 53, 5. 3. 9. Dan. 9, 24. 26. Sak. 13, 7.

4. og at han blev begravet,

Es. 53, 9.

5. og at han opstod den tredje Dag efter Skrifterne, Matt. 12, 40.

Joh. 2, 19. Ps. 16, 10. Hos. 6, 2.

6. og at han blev seet af Kefas, derefter af de Tolv. Luk. 24, 34.

Mark. 16, 14. Luk. 24, 36. Joh. 20, 19. 26.

7. Derefter blev han seet af mere end fem hundrede Brødre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere livve, men nogle ere og hensovede.

8. Derefter blev han seet af Jakob, dernæst af alle Apostlerne. Luk. 24, 50.

9. Men sidst af Alle blev han og seet af mig, som det utidige Foster;

thi jeg er den ringeste af Apostlerne, jeg, som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Menighed. 1. Ap. G. 9, 3-5. 17.

Es. 3, 8. Ap. G. 9, 1. Gal. 1, 13.

10. Men af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade mod mig har ikke været forgjæves, men jeg har arbejdet mere, end de alle, dog ikke jeg, men Guds Naade, som er med mig. 3. 10. Es. 3, 7. 8. Rjm. 15, 18. 19.

2 Kor. 11, 23; 12, 11. 12.

11. Hvadenten det da er mig eller hine, da prædike vi saaledes, og saaledes have I troet.

12. Men naar Christus prædiktes at være opstanden fra de Døde, hvorledes sigs da Nogle blandt eder, at der ikke er nogen de Dødes Opstandelse? Matt. 22, 23. Ap. G. 23, 8.

13. Men dersom der ikke er nogen de Dødes Opstandelse, da er heller ikke Christus opstanden.

14. Men er Christus ikke opstanden, da er vor Prædiken forgjæves, da er og eders Tro forgjæves.

15. Men vi blive da ogsaa fundne som falske Vidner om Gud, idet vi have vidnet om Gud, at han har opreist Christus, hvem han ikke har opreist, saafremt nemlig de Døde ikke opstaa. Ap. G. 2, 24. 25.

16. Thi dersom de Døde ikke opstaa, da er heller ikke Christus opstanden.

17. Men dersom Christus ikke er opstanden, da er eders Tro forfølgelig, da ere I endnu i eders Synder, V. 14.

18. da ere ogsaa de fortabte, som ere hensovede i Christus.

19. Haabe vi alene i dette Liv paa Christus, da ere vi de elendigste blandt alle Mennesker.

20. Men nu er Christus opstanden fra de Døde og bleven Førsteegreden af de Hensovede.

Ap. G. 26, 23. Kol. 1, 18. Aab. 1, 5.

21. Thi efterdi Døden er kommen ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.

1 Mos. 3, 12. Rom. 5, 12. 18.

22. Thi ligesom Alle døde i Adam, saa skulde og Alle levendegjøres i Christus. Rom. 5, 21.

23. Men Enhver i sin Orden: Førsteegreden er Christus, dernæst de, som høre Christus til, ved hans Tilkommelse. Ap. G. 26, 23.

1 Tess. 4, 14. 15. Matt. 24, 64.

24. Derefter kommer Enden, naar

han har overgivet Gud og Faderen Riget, naar han har tilintetgjort alt Fyrstendømme og al Vælde og Magt.

25. Thi det bør ham at regjere, indtil han har lagt alle Fiender under sine Fødder. Ps. 110, 1. Ef. 1, 20. 21.

26. Den sidste Fiende, som tilintetgjøres, er Døden.

27. Thi han har lagt alle Ting under hans Fødder. Men naar han siger, at alle Ting ere ham underlagte, da er det saabenbart, at han er undtagen, som har underlagt ham alle Ting. Ps. 2, 7. Matt. 28, 18. Hebr. 2, 8.

28. Men naar alle Ting ere blevne ham underlagte, da skal og Sønnen selv underlægge sig ham, som har underlagt ham alle Ting, forat Gud skal være Alt i Alle. 3, 23.

29. Hvad gjøre ellers de, som lade sig døbe over de Døde? Dersom de Døde aldeles ikke opreises, hvi lade de sig da døbe over de Døde?

30. Hvi staa da ogsaa vi hver Time i Fare? 4, 9. Rom. 8, 36.

31. Jeg dør daglig, det vidner jeg ved den Ros af eder, som jeg har i Christus Jesus, vor Herre.

2 Kor. 4, 10. 1 Tess. 2, 19.

32. Stred jeg efter menneskelig Vis med vilde Dyr i Efesus, hvad hjælper det mig? Dersom de Døde ikke opstaa, da lader os søde og drikke, thi imorgen dø vi! Ap. G. 19, 23 fg.

2 Kor. 1, 8. Es. 22, 13.

33. Lader eder ikke forføre! Slet Selskab fordærver gode Sæder.

Ef. 5, 6.

34. Vaagner op, som ret er, og syndet ikke! Thi Nogle vide Intet af Gud; det siger jeg eder til Beskjæmmelse.

Rom. 13, 11. Ef. 5, 14.

35. Men Nogen turde sige: Hvorledes opstaa de Døde? Og med hvordan Legeme komme de frem?

Ez. 37, 3.

36. Du Daare! Det du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør.

Joh. 12, 24.

37. Og hvad du saar, saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, det være sig af Hvede eller af nogen af de andre Arter Sæd.

38. Men Gud giver det et Legeme, ligesom han har villet, og hvert Slags Sæd alt eget Legeme. 1 Mos. 1, 11.

39. Ikke alt Kjød er det samme Kjød; men et er Menneskers Kjød, et andet Kvægs, et andet Fiskes, et andet Fugles.

40. Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de himmelskes, en anden de jordiskes Herlighed.

41. En er Solens Glans, og en anden Maanens Glans, og en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed.

42. Saaledes er og de Dødes Opstandelse. Det saaes i Forkrænkellighed, det opstaa i Uforkrænkellighed; Matt. 13, 43.

43. det saaes i Vansere, det opstaa i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaa i Kraft; Fil. 3, 21.

44. der saaes et naturligt Legeme, der opstaa et aandeligt Legeme. Der er et naturligt Legeme, og der er et aandeligt Legeme.

45. Saaledes er der ogsaa skrevet: Det første Meuneske, Adam, blev til en levende Sjel; den sidste Adam er bleven til en levendegjørende Aand.

1 Mos. 2, 7.

46. Men det Aandelige er ikke det Første, men det Naturlige; derefter det Aandelige.

47. Det første Menneske var af Jord, jordisk; det andet Menneske er Herren af Himmelen. Joh. 3, 13. 21.

48. Som den Jordiske var, saadanne ere og de Jordiske, og som den Himmelske er, saadanne ere og de Himmelske.

49. Og ligesom vi have baaret den Jordiskes Billede, saa skulle vi og bære den Himmelskes Billede.

1 Mos. 3, 3. Rom. 8, 29. 2 Kor. 4, 11.

50. Men dette siger jeg, Brødre, at Kjød og Blod ikke kan arve Guds Rige, af heller skal Forkrænkellighed arve Uforkrænkellighed.

Joh. 3, 5. 6. 1 Kor. 6, 13.

51. Se, jeg siger eder en Hemmelighed: Vi skulle vel ikke alle henses, men vi skulle alle forandres,

52. i en Hast, i et Øieblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal lyde, og de Døde skulle opstaa uforkrænkellige, og vi skulle forandres.

Matt. 24, 31. 1 Tess. 4, 16.

53. Thi det bør dette Forkrænkellige at iføres Uforkrænkellighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed.

2 Kor. 5, 4.

54. Men naar dette Forkrænkellige er iført Uforkrænkellighed, og dette Dødelige iført Udødelighed, da opfyldes det Ord, som er skrevet: Døden er opslugt til Seier.

Es 25, 8. Hos. 13, 14.

55. Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Seler? Hebr. 2, 14.

56. Men Dødens Braad er Synden; men Syndens Kraft er Loven.

Rom. 3, 20; 4, 15; 7, 8. 13.

57. Men Gud være Tak, som giver os Seler ved vor Herre Jesus Kristus! 2 Kor. 2, 14. 1 Joh. 5, 5.

58. Derfor, mine kjære Brødre, bliver faste, urokkelige, altid rige i Herrens Gjerning, vidende, at eders Arbejde ikke er forgjæves i Herren! 2 Kren. 15, 7. Hebr. 6, 10.

16. KAPITTEL.

Paulus formaner dem til at samle en Hjælp til de Hellige, 1-4, lover at komme til Korintierne; vil dog blive endnu nogen Tid i Efesus, 5-9. Han melder om Timoteus og Apollos, 10-12, formaner til Aarvaagenhed, Tro og Kjærlighed, 13-16, taler om Stefanus's Hus, 16-18. Adskil lige lade hilse, 19-21. Fordømmelse af dem, som ikke elske Jesus, 22. Ønske om Naade, 23. 24.

MEN angaaende den Hjælp, som samles til de Hellige, da gjøres ogsaa i saaledes, som jeg har forordnet Menighederne i Galatien!

Ap. G. 11, 29. 2 Kor. 8, 4.

2. Paa den første Dag i Ugen lægge Enhver af eder hos sig selv tilside og samle, hvad han faar Lykke til, forat Hjælpen ikke skal blive samlet først da, naar jeg kommer!

Ap. G. 20, 7; 11, 29.

3. Men naar jeg kommer, vil jeg sende dem, hvem I betro dertil, med Breve for at bringe eders Gave til Jerusalem. 2 Kor. 8, 16. 19.

4. Men dersom det gjøres behov, at ogsaa jeg skal reise, da kunne de reise med mig.

5. Men jeg vil komme til eder, naar jeg faar draget gennem Macedonien; thi jeg drager gennem Macedonien. Ap. G. 19, 21. 2 Kor. 1, 16.

6. Men jeg bliver maaske nogen Tid hos eder eller opholder mig endog Vinteren over, forat I kunne ledsage mig, hvor jeg saa reiser hen. Rom. 15, 24.

7. Thi nu vil jeg ikke se eder under en Gjennemreise, men jeg haaber at forblive nogen Tid hos eder, om Herren vil tilstede det. 4, 19. Ap. G. 18, 31.

8. Men jeg vil forblive i Efesus indtil Pintsedag. Ap. G. 18, 31; 20, 18.

9. Thi en stor og kraftig Dør er op-

ladt for mig, og der er mange Modstandere. Ap. G. 14, 27. 2 Kor. 2, 12.

Aab. 3, 8. Ap. G. 19, 8. 9. 23 fg.

10. Men dersom Timoteus kommer, da ser til, at han kan blive hos eder uden Frygt! Thi han gjør Herrens Gjerning, ligesom jeg. 4, 17. Fil. 2, 19. 20.

11. Derfor skal Ingen foragte ham; men ledsage ham i Fred, forat han kan komme til mig! Thi jeg ventter ham med Brødrene. 1 Tim. 4, 13.

12. Men hvad Broderen Apollos angaar, da formanede jeg ham meget, at han skulde komme til eder med Brødrene; og det var aldeles ikke hans Vilje at komme nu, men han vil komme, naar han faar beleilig Tid. Ap. G. 18, 24.

13. Vaager, staar faste i Troen, værér mandige, værér stærke! 15, 14. Ef. 6, 10.

14. Lader alle eders Gjerningerske i Kjærlighed! 1 Tim. 1, 5.

15. Men jeg formaner eder, Brødre: I kjende Stefanus's Hus, at det er Førstegrøden i Achaia, og at de have hengivet sig til at tjene de Hellige; 1, 16. Rom. 16, 5. 2 Kor. 1, 1. Rom. 16, 1.

16. saa viser da ogsaa I Ærbødighed mod Saadanne og mod Enhver, som virker med og arbejder. Fil. 2, 29. 1 Tess. 5, 12. 1 Tim 5, 17.

17. Men jeg glæder mig ved Stefanus's og Fortunatus's og Achaikus's Nærværelse; thi Savnet af eder have de erstattet; Fil. 2, 30. Filem. 13.

18. thi de have vederkvaæget min Aand og eders. Skjønner derfor paa Saadanne! 2 Tim. 1, 16. Filem. 7.

19. Menighederne i Asien hilse eder. Akvilas og Priscilla tilligemed Menigheden i deres Hus hilse eder meget i Herren. Ap. G. 18, 2. Rom. 16, 5.

20. Alle Brødrene hilse eder. Hilser hverandre med et helligt Kys! Rom. 16, 16.

21. Hilsenen er med min, Paulus's, Haand. Kol. 4, 18. 2 Tess. 2, 17.

22. Dersom Nogen ikke elsker den Herre Jesus Kristus, han være forbandet! Maran ata*.

*d. e. Herren kommer.

23. Den Herres Jesu Christi Naade være med eder! Rom. 16, 24. Fil. 4, 23.

24. Min Kjærlighed er med eder alle i Christus Jesus.

Amen.

PAULUS'S ANDET BREV TIL KORINTIERNE.

1. KAPTEL.

Paulus ønsker Korintierne Naade, 1. 2. Han priser Gud for sin Trøst i Trængslen, som ogsaa var Korintierne til Trøst, 3-11. Han taler om sin gode Samvittighed, 12-14, og viser, hvorfor han et efter sit Løfte, var kommen til Korint, 15-24.

PAULUS, efter Guds Vilje Jesu Christi Apostel, og Broderen Timoteus til den Guds Menighed, som er i Korint, samt til alle de Hellige, som ere i hele Achaja:

1 Kor. 1, 1. Ef. 1, 1.

2. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesu Christus! Rom. 1, 7.

3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, Barmhjertighedens Fader og al Trøstes Gud,

Ef. 1, 2. 1 Pet. 1, 3. Rom. 15, 5.

4. som trøster os i al vor Trængsel, forat vi kunne trøste dem, som ere i allehaande Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv blive trøstede af Gud! 7, 6.

5. Thi ligesom Christi Lidelser komme overflødig over os, saaledes er og vor Trøst overflødig ved Kristus. Ps. 94, 19. 2 Kor. 4, 10.

6. Men hvadenten vi trænges, er det til eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes, er det til eders Trøst, der viser sig virksom i Taalmodighed under de samme Lidelser, som ogsaa vi lide;

7. og vort Haab er fast om eder, efterdi vi vide, at, ligesom i ere delagtige i Lidelserne, saa skulle I og være det i Trøsten. 2 Tess. 2, 16. 17.

8. Thi vi ville ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om vor Trængsel, som er vederfaeren os i Asien, at vi vare overmaade besværede, over Evne, saa vi endog mistvilede om Livet. Ap. G. 19; 23 fg.

9. Ja, vi havde selv fældet den Dom hos os selv, at vi maatte dø, forat vi ikke skulde forlade os paa os selv, men paa Gud, som opvækker de Døde, Jer. 17, 5. 7. Rom. 4, 17.

10. som ogsaa friede og frier os fra saa stor en Dødsfare, til hvem vi have det Haab, at han ogsaa fremdeles skal fri os, 2 Tim. 4, 18.

1148

11. Idet ogsaa I komme os til Hjælp med Bøn for os, forat der af mange Personer kan ske Taksgjælse for os for den Naade, som fornødelst Manges Bøn er bleven os bevist.

Rom. 15, 30. Fil. 1, 19. Filem. 23.

12. Thi dette er vor Ros, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi i Enfoldighed og Retsindighed for Gud, ikke i kjødellig Visdom, men i Guds Naade have vaudret i Verden og fornømmelig hos eder. Hebr. 13, 18.

Matt. 10, 18. 1 Kor. 2, 4. 13.

13. Thi vi skrive eder ikke Andet til, end hvad I enten læse eller ogsaa kjende; men jeg haaber, at I ogsaa indtil Enden skulle kjende,

14. ligesom I og for en Del have kjendt os, at vi ere eders Ros, ligesom I vor, paa den Herres Jesu Dag.

5, 12. Fil. 2, 16; 4, 1. 1 Tess. 2, 19. 20.

15. Og i Tillid hertil vilde jeg først komme til eder, forat I anden Gang skulde annamme en Velgjerning,

Ap. G. 19, 21. 1 Kor. 16, 5. Rom. 1, 11.

16. og gjennem eders Stad drage til Macedonien og atter fra Macedonien komme til eder og blive ledsaget af eder til Judæa. 1 Kor. 16, 6.

17. Har jeg da vist Letsindighed, da jeg besluttede dette? Eller besluttede jeg, hvad jeg beslutter, efter Kjædet, saa der hos mig er baade Ja, Ja og Nei, Nei?

18. Men Gud er trofast, at vor Tale til eder ikke var Ja og Nei.

1 Kor. 1, 9. 1 Tess. 5, 24.

19. Thi Guds Søn, Jesus Christus, som er prædiket iblandt eder ved os, ved mig og Silvanus og Timoteus, var ikke Ja og Nei, men i ham var Ja; Ap. G. 13, 5.

20. thi saa mange, som Guds Forjættelser ere, ere de i ham Ja og i ham Amen, Gud til Ære ved os.

21. Men den, som holder os med eder fast til Christus, og som har salvet os, er Gud,

1 Kor. 1, 8. 1 Pet. 5, 10. 1 Joh. 2, 20.

22. som og har beseglet os og givet os Aanden til Pant i vore Hjerter.

Ef. 1, 13. 14; 4, 30. Rom. 8, 16. 2 Kor. 5, 5.

23. Men jeg kalder Gud til Vidne over min Sjæl at jeg for at skaane

eder ikke endnu er kommen til Korint. 11, 31. Gal. 1, 20. 1 Kor. 4, 31.

24. Ikke at vi herske over eders Tro, men vi ere Medarbejdere til eders Glæde; thi I staa i Troen.

1 Pet. 5, 3. 1 Kor. 3, 5 fg. Rom. 11, 20.

2. KAPITEL.

Paulus vil ikke komme til Korintierne til deres Bedrøvelse, 1-4, vil, at de skulle træde den bodfærdige Skjerlevner, 5-11, vidner om sin Bekymring for dem, 12. I takker Gud for Ordets Fremgang og vidner om dets Kraft, 14-17.

MEN jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg ikke vilde atter komme til eder med Bedrøvelse. 12, 31.

2. Thi dersom jeg bedrøver eder, hvem er det da, som gjør mig glad, uden den, som bliver bedrøvet af mig?

3. Og jeg skrev eder just saaledes til, forat jeg ikke, naar jeg kom, skulde have Bedrøvelse af dem, som jeg burde have Glæde af, efterdi jeg er forsikret om eder alle, at min Glæde er eders alles.

4. Thi i megen Kummer og med et beklømt Hjerte skrev jeg eder til under mange Taarer, ikke forat I skulde blive bedrøvede, men forat I skulde kjende den Kjærlighed, som jeg har overflødig til eder.

5. Men dersom Nogen har bedrøvet, har han ikke bedrøvet mig, men tildels, forat jeg ikke skal være for haard, eder alle.

6. Tilstrækkelig er for en Saadan den Straf, han har faaet af de Fleeste, 1 Kor. 5, 5. Luk. 17, 3.

7. saa i tvertimod snarere skulde tilgive og trøste ham, forat han ikke skal blive opløst af altfor stor Bedrøvelse.

8. Derfor formaner jeg eder, at I kraftig vise eders Kjærlighed mod ham. 1 Kor. 16, 14.

9. Thi derfor har jeg ogsaa skrevet, for at lære eders prøvede Sind at kjende, om I ere lydige i Alt.

10. Men hvem I tilgive Noget, ham tilgiver og jeg; thi ogsaa jeg har, dersom jeg har tilgivet Noget, tilgivet det for eders Skyld, for Christi Aasyn, forat vi ikke skulde besøres af Satan,

11. thi hans Anslag ere os ikke ukjendte.

12. Men da jeg kom til Troas for at prædike Christi Evangelium, og en Dør var mig opslået i Herren, da

havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg ikke fandt Titus, min Broder,

Ap. G. 16, 8; 14, 27.

13. men jeg tog Afsked fra dem og drog til Mæcedonien.

14. Men Gud være Tak, som altid lader os vinde Seler i Christus og aabenbarer sin Kundskabs Vellugt ved os paa hvert Sted!

1 Kor. 15, 57. Kol. 1, 27.

15. Thi vi ere Christi Vellugt for Gud iblandt dem, som frælsa, og iblandt dem, som fortabes,

1 Kor. 1, 13.

16. for disse en Dødsens Lugt til Død, men for hine en Livsens Lugt til Liv. Og hvo er dygtig til dette?

Luk. 2, 34. 2 Kor. 3, 5. 6.

17. Thi vi ere ikke som de Mange, der forfalske Guds Ord, men som af Retsindighed, ja, som af Gud tale vi for Guds Aasyn i Christus.

4, 2. 1 Pet. 4, 11.

3. KAPITEL.

Korintierne ere Paulus's Anbefalingsbrev, skrevet ved Guds Aand, 1-3. Gud har gjort ham dygtig til at være Aandens Tjener, ikke Bogstavens, 4-6. Evangeliet og Aandens Tjeneste er langt Højere end Lovens, 7-11. Det Dække, som er over det gamle Testament, borttages først, naar man omvender sig til Kristus, 12-13.

BEGYNDE vi atter at anbefale os selv? Eller behøve vi, som Nogle, Anbefalingsbreve til eder eller Anbefalingsbreve fra eder?

1, 12; 5, 12.

2. I ere vort Brev, indskrevet i vore Hjertes, men kjendes og læses af alle Mennesker.

1 Kor. 9, 2.

3. I, om hvem det er aabenbart, at I ere Christi Brev, besørget ved vor Tjeneste, indskrevet ikke med Blæk, men med den levende Guds Aand, ikke i Stentavler, men i Hjertets Kjødtafler.

Jer. 31, 33.

Hebr. 8, 10. 2 Mos. 24, 12. Ex. 11, 19.

4. Men en saadan Tillid have vi til Gud ved Christus,

V. 13.

5. ikke, at vi af os selv ere dygtige til at tænke Noget, som af os selv, men vor Dygtighed er af Gud,

6. som og gjorde os dygtige til at være den nye Pakts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levedgjør.

Jer. 31, 31. 2 Kor. 5, 18.

Rom. 2, 29; 7, 6. Joh. 6, 63.

7. Men dersom Dødsens Tjeneste, som med Bogstaver var indgraven i

Stens, skede i Herlighed, saa Israels Børn ikke kunde betragte Moses's Ansigt formedelst hans Ansigts Herlighed, som dog skulde forsvinde,

5 Mos. 10, 1. 3 Mos. 24, 20.

8. Hvorfor skulde da ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed?

Gal. 3, 14.

9. Thi dersom Fordømmelsens Tjeneste var i Herlighed, er meget mere Retfærdighedens Tjeneste overvætted i Herlighed.

Rom. 3, 20. 31; 4, 15; 1, 17.

10. Thi det, som havde Herlighed, var i denne Henseende end ikke herligt mod den overvætted Herlighed.

11. Thi dersom det, der afskaffes, skede med Herlighed, da skal meget mere det, som vedbliver, være i Herlighed.

12. Efterdi vi da have saadant Haab, bruge vi stor Frimodighed

V. 4. Ef. 6, 19.

13. og gjøre ikke som Moses, der lagde et Dække over sit Ansigt, forat Israels Børn ikke skulde skue Enden paa det, som skulde afskaffes.

3 Mos. 24, 33, 38.

14. Men deres Sind er forhærdet; thi det samme Dække bliver indtil denne Dag over det gamle Testaments Læsning, uden at afdrages; thi i Christus bliver det afskaffet.

15. Men indtil denne Dag ligger der et Dække over deres Hjerter, naar Moses læses.

16. Men naar de omvende sig til Herren, bliver Dækket borttaget.

Rom. 11, 23, 26.

17. Men Herren er Aanden; men hvor Herrens Aand er, der er Frihed.

Joh. 4, 24.

18. Men vi blive alle, idet vi med ubedækket Ansigt skue Herrens Herlighed ligesom i et Speil, forvandlede efter det samme Billede fra Herlighed til Herlighed, saaledes som af Herren, der er Aanden.

1 Kor. 13, 12.
3 Kor. 5, 7. Rom. 8, 29.

4. KAPITEL.

Paulus er frimodig og redelig i Evangeliet's Tjeneste; thi skjent det er skjult for de Vantrø, lader Gud dog sin Kundskabs Lys skinne, 1-6. Derhos er han megen Trængsel undergivet, hvorved Jesu Deds og Livs Kraft des mere aabenbares, 7-12. Troen giver Frimodighed og træter mod Trængslerne ved Haabet om en evig Herlighed, 13-16.

DERFOR blive vi, idet vi have den ene Tjeneste efter den Barmhertighed, som os er vederfaren, ikke trætte,

1 Kor. 7, 24.

2. men vi have afsagt det skjændige skjulte Væsen og vandre ikke i Træskhed, forfalske heller ikke Guds Ord, men ved Sandhedens Aabenbarelse anbefale vi os til alle Mennekers Samvittighed for Guds Aasyn.

1 Tess. 2, 3. 5. 2 Kor. 2, 17.

3. Men om og vort Evangelium er skjult, da er det skjult for dem, som blive fortabte,

1 Kor. 1, 14.

4. i hvem denne Verdens Gud har forblindet de Vantrøes Sind, forat Evangeliet's Oplysning om Christi Herlighed, han, som er Guds Billede, ikke skulde skinne for dem,

Ef. 6, 12. Fil. 2, 6. Kol. 1, 15. Hebr. 1, 3.

5. Thi vi prædike ikke os selv, men Christus Jesus som Herre, os derimod som eders Tjenere for Jesu Skyld.

1, 24. Ap. G. 2, 36; 10, 38.

6. Thi Gud, som sagde, at Lyset skulde skinne frem af Mørket, er den, som har ladet det skinne i vore Hjerter til Oplysning i Kundskaben om Guds Herlighed i Jesu Christi Aasyn.

1 Mos. 1, 3. 16. 3 Pet. 1, 19.

7. Men vi have denne Skat i Løkker, forat den overvætted Kraft skal være Guds og ikke af os,

5, 1; 3, 5; 12, 9.

8. vi, som paa alle Maader ere trængte, men ikke kuede, tvivlende, men ikke fortvivlende,

Pa. 27, 24. 33.

9. forfulgte, men ikke forladte, nedslagne, men ikke fortabte,

10. altid ombærende den Herres Jesu Død i Legemet, forat ogsaa Jesu Liv maa aabenbares i vort Legeme;

11. thi vi, som leve, hengives stedse til Døden for Jesu Skyld, forat ogsaa Jesu Liv maa aabenbares i vort dødelige Kjød.

Pa. 44, 23. 1 Kor. 4, 9;

15, 31. 19. Kol. 3, 4.

12. Saa er da Døden kraftig i os, men Livet i eder.

13, 9.

13. Men efterdi vi have den samme Troens Aand, efter det, som skrevet er: Jeg troede, derfor talte jeg, — saa tro ogsaa vi, derfor tale vi ogsaa,

Pa. 114, 10. Rom. 10, 9.

14. Idet vi vide, at den, som oprettede den Herre Jesus, ogsaa skal opreise os ved Jesus og fremstille os med eder.

Ap. G. 2, 24.

15. Thi det sker altsammen for eders Skyld, forat den rige Naade

skal ved Flere gjøre Taksigelsen overvættets store til Guds Ære.

1, 6. Kol. 1, 24.

2 Tim. 2, 10. 2 Kor. 1, 11.

16. Derfor blive vi ikke trætte, men om end vort udvortes Menneske gaar tilgrunde, fornyes dog det indvortes Dag for Dag;

1 Pet. 4, 1.

Ef. 4, 23. 24; 3, 16. Rom. 7, 22.

17. thi vor Trængsel, som er staket og let, bringer os over al Maade en evig og vegtig Herlighed, Ps. 30, 6.

Matt. 5, 12. Rom. 8, 18. 1 Pet. 1, 6.

18. idet vi ikke have de synlige Ting for Øie, men de usynlige: thi de synlige ere timelige, men de usynlige evige.

Rom. 8, 24.

5. KAPITEL.

De Troende længes efter den tilkommerde Herlighed og søge imidlertid at være Herren til Behag, 1-10. Paulus vidner om sig selv, ikke for at rose sig selv, men til Korintiernes Bædste, tvungen af Christi Kjærlighed, som er død for Alle, forat Alle skulle leve for ham, og som har givet Apostelen Forligelsens Tjeneste, 11-21.

THI vi vide, at dersom vor Hyttes Jordiske Hus nedbrydes, saa have vi en Bygning af Gud, et Hus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himlene.

4, 7. 2 Pet. 1, 13. 14.

2. Thi ogsaa i denne Hytte sukke vi, idet vi længes efter at blive overklædte med vor himmelske Bolig,

Rom 8, 23.

3. saasandt vi og skulle findes iklædte, ikke nøgne.

4. Thi ogsaa medens vi ere i denne Hytte, sukke vi, besværede, fordi vi ikke ville afklædes, men overklædes, forat det Dødelige kan blive opløst af Livet.

Rom. 8, 11. 1 Kor. 15, 52-54.

5. Men den, som har beredt os just til dette, er Gud, som og har givet os Aanden til Pant.

Rom. 8, 15. 2 Kor. 1, 22.

6. Derfor ere vi altid frimodige og vide, at medens vi ere tilhuse i Legemet, ere vi i Udlændighed borte fra Herren;

1 Kren. 29, 16. Ps. 39, 13;

119, 19. Hebr. 11, 13.

7. thi vi vandre i Tro, ikke i Beskuelse.

Rom. 8, 24. 1 Kor. 13, 12.

1 Pet. 1, 8. Hebr. 11, 1

8. Men vi ere frimodige og have mere Behag i at vandre bort og have gemet og være hjemme hos fra Le-

PH. 1, 23. 1 T. Herren.

bes. 4, 17.

9. Derfor befalte vi os ogsaa paa, hvadenten vi ere hjemme eller borte, at være ham velbehagelige.

10. Thi os alle bør det at aabenbæres for Christi Domstol, forat Enhver kan faa efter det, som er skeet ved Legemet, efter det, han har gjort, enten Godt eller Ondt.

Rom. 14, 10. 12.

Ps. 62, 13. Jer. 17, 10. Matt. 10, 27.

11. Efterdi vi da kjende Herrns Frygt, søge vi at vinde Mennesker, men ere aabenbare for Gud; men jeg haaber, at vi ogsaa ere blevne aabenbare i eders Samvittighed.

Job 31, 23. 2 Kor. 4, 2.

12. Thi vi anbefale os ikke atter selv for eder, men give eder Anledning til at rose eder af os, forat I kunne have Noget at sætte mod dem, som rose sig af det Udvortes og ikke af Hjertet.

3, 1; 1, 14. 1 Sam. 16, 7.

13. Thi dersom vi gaa for vidt, da er det for Gud, eller vi holde Maade, er det for eder.

14. Thi Christi Kjærlighed tvinger os,

15. idet vi dømme dette, at dersom Een er død for Alle, da ere de alle døde; og han døde for Alle, forat de, som leve, ikke mere skulle leve sig selv, men ham, som er død og opstanden for dem.

1 Tim. 2, 6. Hebr. 2, 9.

Rom. 6, 11; 14, 7. 8. 1 Kor. 6, 19.

16. Saa kjende vi da herefter ikke Nogen efter Kjødets; men om vi og have kjendt Christus efter Kjødets, kjende vi ham dog nu ikke mere saaledes.

Matt. 12, 50. Job. 15, 14. Gal. 5, 6.

17. Dersom da Nogen er i Christus, er han en ny Skabning; det Gamle er forbigaaet, se, Alt er blevet nyt.

Rom. 6, 1. Gal. 6, 15. Es. 43, 19. Aab. 21, 5

18. Men alt dette er af Gud, som har forliet os med sig selv ved Jesus Christus og givet os Forligelsens Tjeneste;

Rom. 5, 10. Kol. 1, 20. 1 Joh. 4, 10.

19. thi Gud forligte i Christus Verden med sig selv, idet han ikke tillregnede dem deres Overtrædelser og har oprettet Forligelsens Ord iblandt os.

Rom. 3, 24. 25. Ps. 32, 2.

20. Saa ere vi da Sendebud i Christi Sted, ligesom Gud formaner gjenem os; vi bede i Christi Sted: Lader eder forliget med Gud!

Fs. 62, 7. 1 Kor. 4, 1. 2 Kor. 2, 17.

21. Thi den, som ikke vidste af Synd, har bøn gjort til Synd for os,

forat vi skulle i ham vorde retfærdige for Gud.

Es. 53, 6. 9. 12. Rom. 8, 2. 1 Pet. 2, 22. Rom. 5, 19.

6. KAPITEL.

Paulus formaner Korintierne til retfælt at bruge Christi Naade og beskræver, hvorledes Guds Tjenere vides sig, 1-10, begjærer, at de skulle udvide sine Hjertes mod ham, som hans er udvidet mod dem, 11-13, og at de ei skulle drage i Syndens Aag med de Vantro, 14-18; K. 7, 1.

MEN som Medarbejdere formaner vi ogsaa, at I ikke modtage Guds Naade forgjæves;

1 Kor. 3, 9. Hebr. 12, 18.

2. thi han siger: Jeg har bønært dig i en behagelig Tid og hjulpet dig paa Frelsens Dag; se, nu er en behagelig Tid, se, nu er Frelsens Dag!

Es. 49, 8. Luk. 4, 19. Rom. 13, 11. 12.

3. Og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, forat Tjenesten ikke skal blive lastet,

Rom. 14, 13.

4. men vi bevise os selv i Alt som Guds Tjenere, i stor Taalmodighed, i Trængaler, i Nød, i Angester,

4, 2. 8. 8; 11, 23-28.

5. under Slag, i Fængsler, i Oprør, i Arbejder, i Vaagen, i Fasten,

6. i Renhed, i Kundskab, i Langmodighed, i Venlighed, i den Hellig-Aand, i uskramtet Kjærlighed,

7. i Sandheds Ord, i Guds Kraft, ved Retfærdighedens Vaaben paa høire og venstre Side,

1 Kor. 2, 4. 2 Kor. 10, 4. Ef. 6, 11.

8. ved Ære og Vanære, ved oudt Rygte og godt Rygte, som Bedragere og dog sanddru,

9. som ukjendte og dog erkjendte, som de, der dø, og se, vil leve, som de, der ere revsede og dog ikke ihjel-slagne,

4, 10. 11. Ps. 118, 18.

10. som bedrøvede, dog altid glade, som fattige, der dog gjøre Mange rige, som de, der Intet have og dog besidde Alt.

8, 9.

11. O I Korintiere! Vor Mund er opladt til eder, vort Hjerte er udvidet.

12. Det er ikke snevert for eder i os, men I ere snevre i eders Hjertes.

13. Men til Gjengjæld (jeg taler som til mine Børn) udvider ogsaa I eders Hjertes!

1 Kor. 4, 14.

14. Drager ikke i et fremmed Aag med Vantro! Thi hvad Fællesskab har Retfærdighed med Uret? Og hvad Samfund har Lys med Mørke?

5 Mos. 7, 2. 3. Ef. 5, 11. 1 Joh. 1, 5. 6.

15. Og hvad Overensstemmelse er der mellem Christus og Bellial? Ellers hvad Delagtighed har en Troende med en Vantro?

1 Kong 18, 21. 1 Kor. 10, 20.

16. Hvad Samkvem har Guds Tempel med Afguder? Thi I ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: Jeg vil bo iblandt dem og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk.

1 Sam. 8, 2. 3. 1 Kor. 3, 16.

2 Mos. 29, 45. Es. 37, 26. 27. Ef. 3, 17.

Jer. 30, 22; 31, 1. Aab. 21, 3.

17. Derfor, gaar ud fra dem og fraskiller eder, siger Herren, og rører ikke noget Urent! Og jeg vil annamme eder,

Es. 48, 30; 52, 11.

Aab. 18, 4. 3 Mos. 5, 2 fg.

18. og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine Sønner og Døtre, siger Herren, den Almægtige. Jer. 31, 9.

Kap. 7, 1. Efterdi vi da have disse Forjættelser, I Elskelige, saa lader os rense os selv fra al Kjødets og Aandens Besmittelse og fuldende vor Helliggjørelse i Guds Frygt!

1 Tim. 4, 8. 1 Joh. 3, 2.

7. KAPITEL.

Paulus beder, at de ville give hans Ord Indgang, 2, 3, roser deres Lydighed at antage hans forrige Skrivelse, hvormed han vel havde bedrøvet dem, men til Omvendelse, 4-12; taler om Titus's Glæds over dem og sin egen Tillid til dem, 13-15.

GIVER os Indgang! Vi have ikke gjort Nogen Uret, ikke skadet Nogen, ikke besveget Nogen.

Ap. G. 20, 33. 2 Kor. 12, 17.

3. Jeg siger det ikke for at fordømme eder; thi jeg sagde tilforn, at I ere i vort Hjerte til at dø sammen og leve sammen.

8, 11 fg.

4. Jeg har stor Fortrøstning til eder, jeg roser mig meget af eder, jeg er fyldt med Trøst, jeg har en overvættets stor Glæde i al vor Trængsel.

5. Thi heller ikke, da vi kom til Macedonien, havde vort Kjød nogen Ro, men vi trængtes paa alle Maader, udvortes Strid, indvortes Frygt.

2, 12. 13. Ap. G. 16, 19. 23.

6. Men Gud, som trøster de Nedbøiede, trøstede os ved Titus's Ankomst,

1, 2. 4.

7. dog ikke alene ved hans Ankomst, men ogsaa ved den Trøst, hvormed han var trøstet med Hensyn til eder, idet han forkyndte os eders Længsel, eders Graad, eders

Nidkjerhed for mig, saa jeg glædede mig end mere.

8. Thi om jeg end bedrøvede eder ved hint Brev, fortryder jeg det ikke, om jeg end fortrød det, thi jeg ser, at Brevet, om end kun til en Tid, har bedrøvet eder. 2, 4.

9. Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I bleve bedrøvede, men over, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, forat I ikke i nogen Maadeskuldelide Skade af os.

10. Thi Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Sallighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Døden. 2 Sam. 12, 13. Matt. 5, 4; 26, 75; 27, 3-5.

11. Thi se, just dette, at I bleve bedrøvede efter Gud, hvilken Iver virkede det i eder, ja Forsvar, ja Fortørnelse, ja Frygt, ja Længsel, ja Nidkjerhed, ja Revselse! I Alt beviste I, at I vare rene i den Sag.

12. Derfor, om jeg end skrev eder til, saa var det ikke for dens Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for dens Skyld, som led Uret, men forat vor Iver for eder skulde blive aabenbar hos eder for Guds Aasyn.

13. Derfor ere vi bleve trøstede ved eders Trøst; men vi glædede os endnu langt mere over Titus's Glæde, thi hans Aand er bleven vederkvæget af eder alle. V. 6.

14. Thi om jeg end har rost mig meget af eder for ham, er jeg ikke bleven beskjemmet; men ligesom vi i alle Ting have talt Sandhed til eder, saa er og vor Ros for Titus bleven Sandhed.

15. Og han har en overvættets Kjærlighed til eder, naar han tænker paa eders alles Lydighed, hvorledes I anammede ham med Frygt og Bæven. 2, 9. Fil. 2, 12.

16. Jeg glæder mig over, at jeg kan lide paa eder i Alt. 2 Tess. 3, 1.

8. KAPITEL.

Paulus roser Mæcedoniernes Gavnildhed, 1-5; han har derfor formanet Titus til at samle Almisser ogsaa hos Korintierne og opmuntre dem til Gavnildhed, 6-15. Titus har villig efterkommet Paulus's Formaning, og Korintierne skulde med Kjærlighed modtage ham tilligemed de Andre, som Paulus har sendt, 16-24.

MEN vi kundgjøre eder, Brødre, den Naade, som Gud har vist i Menighederne i Mæcedonien,

Rom. 15, 26.

2. at, uagtet de vare meget prøvede med Trængsel, blev deres overvættets Glæde og deres store Fattigdom overflødig hos dem til Rigdom paa ren Velvilje.

3. Thi efter Evne, det vidner jeg, ja, over Evne vare de af sig selv villige,

4. idet de indstændig bade os om at modtage deres Gave og Bidrag til Hjælpen for de Hellige. Ap. G. 11, 29.

5. Og de gjorde ikke alene, hvad vi haabede, men hengave sig selv først til Herren og dernæst til os, formedelst Guds Vilje, V. 1.

6. saa vi have formanet Titus, at han, ligesom han tilforn havde begyndt, saaledes og skulde fuldende ogsaa denne Gave hos eder.

7. Men ligesom I ere overflødig i Alt, i Tro og Lære og Kundskab og al Iver og i eders Kjærlighed til os, saa bilver ogsaa overflødig i denne Gave! 1 Kor. 1, 5.

8. Jeg siger det ikke som en Befaling, men ved de Andres Iver vil jeg ogsaa prøve eders Kjærligheds Oprigtighed.

9. Thi I kjende vor Herres Jesu Christi Naade, at han foreders Skyld blev fattig, der han var rig, forat I ved hans Fattigdom skulde blive rige. Luk. 9, 55. 2 Kor. 6, 10.

10. Og jeg giver min Mening herom tilkjende; thi det er eder nyttigt, I, som i forrige Aar først begyndte ikke alene at gjøre, men og at ville. 1 Kor. 7, 6, 25. Ordsp. 19, 17. Matt. 10, 42. 2 Kor. 9, 2.

11. Men fuldender nu ogsaa at gjøre det, forat, ligesom der var Redebonhed til at ville, saaledes og Fuldbyrdselen maa blive efter Evne! Fil. 2, 13.

12. Thi dersom Redebonheden er forhaanden, da er Enhver velbehagelig i Forhold til det, han har, ikke i Forhold til det, han ikke har. Ordsp. 3, 25. Mark. 12, 43. 1 Pet. 4, 10.

13. Thi dette siger jeg ikke, forat Andre skulle have Lettelse, men I Trængsel,

14. men forat der skal være Ligelighed; i nærværende Tid kommer eders Overflod deres Trang til Hjælp, forat ogsaa deres Overflod maa komme eders Trang til Hjælp, forat der kan være Ligelighed, 9, 12.

15. Ligesom skrevet er: Den, som sankede Meget, havde ikke tilovers,

og den, som sankede Lidet, fattedes ikke. 2 Mos. 16, 18.

16. Men Gud være Tak, der vakte den samme Iver for eder i Titus's Hjerte! 9, 15; 8, 6.

17. Thi vel tog han imod Formaningen, men efterdi han havde end mere Iver, reiste han frivillig ud til eder.

18. Men vi sendte og den Broder med ham, som i alle Menigheder har Ros for sin Iver i Evangeliet.

19. men ikke det alene, men som og er beskikket af Menighederne til at reise med os med den Gave, som besørger af os, Herren selv til Ære og eders Redebonhed til Pris; Gal. 2, 10.

20. thi vi ville afværge, at Nogen skal laste os i Anledning af denne rige Hjælp, som besørger af os, 9, 1.

21. Idet vi beflicte os paa det Gode, ikke alene for Herren, men ogsaa for Menneskene. Phi. 4, 6. 1 Pet. 2, 12.

22. Men vi sendte med dem vor Broder, som vi i mange Maader ofte have fundet ivrig, men nu meget ivrigere formedelst den store Tillid til eder.

23. Hvadenten der da tales om Titus, da er han min Medbroder og Medarbejder hos eder, eller om vore Brødre, da ere de Menighedernes Sendebud, Christi Ære. 12, 18.

24. Giver dem altsaa for Menighedernes Aasyn Bevis paa eders Kjærlighed og paa det, vi have roet eder for! 7, 14.

9. KAPITEL.

Paulus er forsikret om Korintiernes Redebonhed, 1-2, vil dog paaminde dem ved Brødrene, at de skulle give rigelig og villig 3-7. Gud skal selv give dem Naade dertil, forat han og kan prises i denne Gjerning, 8-15.

THI jeg behøver ikke at strive til I eder om Hjælpen til de Hellige; - Ap. G. 11, 29. Rom. 15, 26. 1 Kor. 16, 2.

2. thi jeg kjender eders Redebonhed, for hvilken jeg roser eder hos Macedonierne, sigende: Achaja var alt i forrige Aar beredt; og den Nidkjærhed, som udgik fra eder, tilskyndte Mange. 8, 10, 19; 7, 14.

3. Men jeg sendte Brødrene, forat vor Ros af eder ikke i dette Stykke skulde blive til Intet, forat I, som jeg sagde, skulde være beredte,

4. forat ikke, om Macedonierne kom med mig og fandt eder uberedte, vi, for et at siges I, skulde blive

beskjæmmede ved denne vor tillidsfulde Ros. V. 2.

5. Derfor agtede jeg det fornødent at formane Brødrene, at de skulde i Forvelen drage til eder og forud bringe denne eders tilforn lovede Gave i Stand, forat den kan være færdig som en velsignet og ikke som en karrig Gave.

6. Men dette siger jeg: Hvo karrig saar, skal og karrig høste, og hvo der saar i Velsignelse, skal og høste i Velsignelse.

Ordsp. 11, 24, 25; 22, 8, 9. Gal. 6, 7, 8.

7. Hver give, eftersom han har sat sig fore i Hjertet, ikke med Bedrøvelse eller af Tvang! Thi Gud elsker en glad Giver.

2 Mos. 25, 2, 5 Mos. 15, 7. Rom. 12, 8. Filem. 14.

8. Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, forat I i alle Ting altid maa have Alt, hvad I behøve, og have rigelig til al god Gjerning. 8, 7. Kol. 1, 10.

9. ligesom skrevet er: Han udspredte, han gav de Fattige; hans Retfærdighed bliver til evig Tid.

Ps. 112, 9.

10. Men den, som giver Sædemanden Sæd og Brød til at æde, skal og give eder Sæd og formere den og forøge eders Retfærdigheds Frugter,

11. Idet I i Alt vorde rige til al oprigtig Gavnildhed, hvilken ved os virker Taksigelse til Gud.

12. Thi den Hjælp, som ydes ved denne Understøttelse, afhjælper ikke alene de Helliges Trang, men bærer ogsaa rig Frugt ved mange Taksigelser til Gud, 8, 14.

13. Idet de formedelst det prøvede Sind, som denne Hjælp viser, prise Gud for Lydigheden i eders Bekjendelse til Christi Evangelium og for eders oprigtige Gavnildhed mod dem og mod Alle.

14. Idet ogsaa de i sin Bøn for eder længes efter eder formedelst Guds overvættede Naade mod eder.

Ef. 1, 4.

15. Men Gud være Tak for sin uudsigelige Gave!

10. KAPITEL.

Paulus ønsker, at han ikke skulde behøve at bruge sin apostolske Vmyndighed, 1-11. Han vil et rose sig uden Aarsag, af fremmed Arbejde, men i Sandhed og i Herren, 12-18.

MEN jeg selv, Paulus, formaner eder ved Christi Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som vel er ydmyg,

naar jeg er hos eder, men fraværende bruger Myndighed mod eder;

Rom. 12, 1.
2. men jeg beder, at jeg ikke maa komme til nærværende at bruge Myndighed med den Tillid, med hvilken jeg agter at være dristig mod Nogle, som anse os for at vandre efter Kjødets.

1 Kor. 4, 21.
3. Thi om vi end vandre i Kjødets, stride vi dog ikke efter Kjødets;

4. thi vore Stridsvaaben ere ikke kjødelige, men mægtige for Gud til at forstyrre Befæstninger,

9, 7. Jer. 1, 10.
5. idet vi forstyrre Anslag og al Høihed, som opløster sig mod Guds Kundskab, og tage al Tanke til Fange under Christi Lydighed

Rom. 16, 26.
6. og ere færdige til at straffe al Ulydighed, naar eders Lydighed er fuldkommet.

7. Se I paa det Udvotes? Dersom Nogen stoler paa sig selv, at han hører Christus til, han slutte igjen fra sig selv, at, ligesom han hører Kristus til, saa høre og vi Kristus til!

8. Thi om jeg end vilde rose mig noget mere af vor Magt, som Herren gav os til eders Opbyggelse og ikke til eders Nedbrydelse, da vilde jeg ikke blive beskjemmet.

12, 6.
Matt. 16, 19; 18, 18. 2 Kor. 13, 10.
9. Forat jeg ikke skal synes at ville forfærde eder ved Brevene

10. (thi Brevene, sigede, ere svare og stærke, men Legemets Nærværelse er skrøbelig, og Talen ringeagtet),

11. da betænke en Saadan dette, at saadanne, som vi fraværende ere med Ord i Breve, saadanne ville vi og nærværende være i Gjerningen.

12. Thi vi tør ikke regne os iblandt eller ligne os med Somme, der prise sig selv; men idet de maale sig med sig selv og ligne sig med sig selv, forstaa de Intet.

Ordsp. 27, 2.
13. Men vi ville ikke rose os over al Maade, men efter det bestemte Maal, som Gud har tildelt os, at naa ogsaa til eder.

12, 5. 11. Rom. 12, 3.
14. Thi vi strække os ikke for vidt, som om vi ikke naaede til eder; thi ogsaa til eder ere vi komne med Christi Evangelium.

15. idet vi ikke rose os over al Maade, af fremmede Arbejder, men have det Haab, at vi, naar eders Tro vokser, ville ved eder blive i Stand

til at komme langt videre efter det os bestemte Maal, Rom. 15, 20.

16. til at prædike Evangeliet for dem, som bo paa hin Side af eder, og ikke i det, der er en Ende bestemt, rose os af det allerede Fuldførte.

17. Men hvo der roser sig, rose sig i Herren!

Jer. 9, 24. 1 Kor. 1, 31. Gal. 6, 14.
18. Thi ikke den, der priser sig selv, holder Prøve, men den, hvem Herren priser. Ordsp. 27, 2. Rom. 2, 29.

11. KAPITEL.

Paulus maa rose sig, forat Korintierne et skulle bedrages af de falske Apostler, 1-6. Han har Intet taget af Menighedens for at kunne beskjemme disse svigefulde Arbejdere, 7-15. Han roser sig ydermere af sin Herkomst, sit Arbejde og sine Trængsler, 16-33.

GID I vilde holde mig lidt Daarlighed tilgode! Dog, jeg ved, at I holde mig den tilgode.

5, 13; 12, 6.
3. Thi jeg er nidkær for eder med Guds Nidkærlighed; thi jeg har trolovet eder med een Mand, for at fremsætte en ren Jomfru for Kristus.

8. Men jeg frygter for, at, ligesom Slangen bedrog Eva med sin Træskhed, saaledes skal eders Sind blive fordærvet og ført bort fra Troskaben mod Kristus. 1 Moa. 3, 1-4. Joh. 3, 44.

4. Thi dersom Nogen kommer og prædiker en anden Jesus, som vi ikke have prædiket, eller I faa en anden Aand, som I ikke have faaet, eller et andet Evangelium, som I ikke have annammet, da vilde I smukt fordrage ham. Gal. 1, 8, 9.

5. Thi jeg mener, at jeg ikke er ringere end de saare høie Apostler.

12, 11.
6. Men om jeg end er ulærd i Talen, er jeg det dog ikke i Kundskaben; men i alle Maader er det blevet vittterligt for Alle, hvorledes vi have været mod eder.

1 Kor. 1, 17; 2, 1. 3. 2 Kor. 5, 11. Ef. 3, 4.
7. Eller gjorde jeg Synd. idet jeg fornærede mig selv, forat I skulde ophøies, da jeg for Intet forkyndte eder Guds Evangelium?

Matt. 10, 8. 1 Kor. 9, 12. 18.

8. Jeg røvede andre Menigheder, idet jeg tog Sold af dem for at tjene eder, og da jeg var nærværende hos eder og led Mangel, var jeg ikke Nogen til Byrde,

9. thi Brødrene, som kom fra Macedonien, afhjalp min Trang; og I

alle Maader har jeg holdt og vil jeg holde mig fra at falde eder til Byrde.

Fil. 4, 10. 15. 2 Kor. 12, 13. 1 Tesa. 2, 9.

10. Saa vist, som Christi Sandhed er i mig, skal denne Ros ikke fratages mig i Achaas Lande.

Rom. 9, 1. 1 Kor. 9, 15.

11. Hvorfor? Fordi jeg ikke elsker eder? Det ved Gud! Gal. 1, 20.

12. Men hvad jeg gjør, det vil jeg fremdeles gjøre, forat jeg kan afskjære Anledningen for dem, som ville have Anledning, forat de i det, hvoraf de rose sig, skulde findes os lige. V. 22, 23.

13. Thi Saadanne ere falske Apostler, svigefulde Arbeidere, som paatage sig Skikkelse af Christi Apostler. Fil. 3, 2. Matt. 7, 15. 16.

14. Og det er Intet Under, thi Satan selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel;

15. derfor er det ikke noget Stort, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gjerninger. Fil. 3, 19.

16. Jeg siger atter: Ingen agte mig for en Daare! Men hvis ikke, da taaler mig dog som en Daare, forat ogsaa jeg kan rose mig lidt! 12, 6.

17. Hvad jeg nu taler, taler jeg ikke efter Herren, men som i Daarlighed, idet jeg roser mig med saadan Tillid. V. 1.

18. Efterdi Mange rose sig efter Kjød, vil ogsaa jeg rose mig. Fil. 3, 3. 4. 2 Kor. 10, 13; 12, 5. 6.

19. Thi I fordrage gjerne Daarer, efterdi I ere kloge.

20. Thi I fordrage det, om Nogen gjør eder til Trælle, om Nogen opøder eder, om Nogen fanger eder, om Nogen ophøjer sig, om Nogen slaar eder i Ansigtet.

21. Til Skam siger jeg, at vi have været svage; men, hvad Nogen drister paa (jeg taler i Daarlighed), derpaa drister ogsaa jeg. 10, 10; 11, 1; 12, 6.

22. Ere de Hebræere? Jeg ogsaa. Ere de Israellter? Jeg ogsaa. Ere de Abrahams Afkom? Jeg ogsaa. Ap. G. 22, 3.

23. Ere de Christi Tjenere? Jeg taler uforstandig: Jeg er det mere. Jeg har arbejdet overflødige, lidt flere Slag, været flere Gange i Fængsel, ofte i Dødsfare. Ap. G. 9, 15. 16. 1 Kor. 15, 10. 2 Kor. 6, 5; 1, 9; 4, 11.

24. Af Jøderne har jeg fem Gange faaet firte Slag mindre end eet.

5 Mos. 25, 3.

25. Jeg er tre Gange bleven hudstrøgen, een Gang stenet; jeg har tre Gange lidt Skibbrud, jeg har været et Døgn i Dybet.

Ap. G. 16, 22; 14, 19; 27, 41.

26. Jeg har gjort mange Reiser, været i Farer i Vandstrømme, i Farer blandt Røvere, i Farer blandt mit Folk, i Farer blandt Hedninger, i Farer i Byer, i Farer i Ørkenen, i Farer paa Havet, i Farer blandt falske Brødre,

27. i Arbejde og Møje, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed,

6, 5. Rom. 8, 25.

28. foruden, hvad der kommer til, det daglige Overløb og Bekymringen for alle Menigheder. Ap. G. 20, 18 fg.

29. Hvem er skrøbelig, udenat ogsaa jeg er skrøbelig? Hvem bliver forarget, udenat det brænder i mig?

Rom. 15, 1. 1 Kor. 8, 13; 9, 23.

30. Dersom jeg skal rose mig, da vil jeg rose mig af min Skrøbelighed. 12, 5. 9.

31. Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som er velsignet til evig Tid, ved, at jeg ikke lyver.

Rom. 1, 26; 9, 1. Gal. 1, 20.

32. I Damaskus lod Kong Aretas's Landshøvding Damascenernes Stad bevogte, da han vilde gribe mig,

Ap. G. 9, 24 fg.

33. og jeg blev fra et Vindue nedladt i en Kurv over Muren og undflyede af hans Hænder. Jos. 2, 15.

12. KAPITTEL.

Paulus roser sig af Guds Aabenbarelses, men siger, at der tillige var given ham en Torv i Kjød, 1-10. Han taler om sine kraftige Gjerninger, og at han et har været Menigheden til Besvær, 11-23. Alt dette skriver han til deres Opbyggelse, forat han et skal behøve at bruge Myndighed mod de Ubodfærdige, naar han kommer til dem, 24-21.

AT rose mig er mig ikke nyttigt; thi jeg vil komme til Syner og Herrens Aabenbarelses. Gal. 1, 13.

2. Jeg kjender et Menneske i Kristus, som for fjorten Aar siden (om han var i Legemet ved jeg ikke, eller udenfor Legemet, ved jeg ikke, Gud ved det) blev henrykket indtil den tredje Himmel. Ap. G. 22, 17.

3. Og jeg kjender et saadant Menneske (om han var i Legemet eller udenfor Legemet, ved jeg ikke, Gud ved det),

4. at han blev henrykket ind i Paradis og hørte uudsigelige Ord, som det ikke er et Menneske tilladt at udtale.

5. Af Saadant vil jeg rose mig; men af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af mine Skrøbeligheder.

11, 30.

6. Thi om jeg vilde rose mig, blev jeg ikke en Daare, thi jeg vilde sige Sandhed; men jeg undlader det, for at ikke Nogen skal tænke høiere om mig end det, han ser mig at være, eller det, han hører af mig.

10, 3.

7. Og forat jeg ikke skal hovmode mig af de høie Aabenbarelser, er der given mig en Torn i Kjødet, en Satans Engel, forat han skal slaa mig paa Munden, forat jeg ikke skal hovmode mig.

8. Om denne bad jeg Herren tre Gange, at han maatte vige fra mig;

9. og ham sagde til mig: Min Naade er dig nok; thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed. Derfor vil jeg helst rose mig af mine Skrøbeligheder, forat Christi Kraft kan bo i mig.

11, 30. Gal. 4, 13.

10. Derfor er jeg vel tilfreds i Skrøbeligheder, i Forhaanelser, i Trængsler, i Forfølgelser, i Angester for Christi Skyld; thi naar jeg er skrøbelig, da er jeg stærk.

Rom. 8, 3. 2 Kor. 12, 4.

11. Jeger bleven en Daare, idet jeg roser mig. I have tvunget mig dertil; thi jeg burde prises af eder, thi jeg er ikke ringere end de saare høie Apostler, om jeg end er Intet.

11, 1. 1 Kor. 3, 7.

12. En Apostels Tegn ere blevne gjorte blandt eder med al Taalmodighed, ved Tegn og Undere og kraftige Gjerninger.

1 Kor. 9, 1. 2.

13. Thi hvad er det, hvori I ere blevne tilisidesatte for de andre Menigheder, uden det, at jeg ikke selv var eder til Besvær? Tilgiver mig denne Uret!

11, 8. 9. 1 Tess. 2, 9.

14. Se, jeg er tredje Gang færdig til at komme til eder og vil ikke være eder til Besvær; thi jeg søger ikke det, som er eders, men eder; thi Børnene skulle ikke samle til Forældrene, men Forældrene til Børnene.

13, 1.

15. Men jeg vil med Glæde opofre Mit, ja mig selv for eders Sjæle, om jeg end, idet jeg elsker eder mere, ønskes mindre.

1, 6; 8, 12. Kol. 1, 24.

16. Men lad saa være, at jeg ikke har besværet eder. Men jeg har maa-

ske været træsk og fanget eder med List.

17. Har jeg forurettet eder ved Nogen af dem, jeg har sendt til eder?

7, 2.

18. Jeg opmuntrede Titus og sendte hin Broder med. Har Titus forurettet eder i nogen Ting? Have vi ikke vandret i den samme Aand og i de samme Fodspor?

8, 6. 22.

19. Mene I atter, at vi forsvare os for eder? For Guds Aasyn tale vi i Christus, men alt dette, i Elskelige, til eders Opbyggelse.

2, 17. 1 Kor. 14, 22.

20. Thi jeg frygter for, at jeg, naar jeg kommer, maaske ikke skal finde eder saadanne, som jeg vil, og at jeg skal findes af eder saadan, som I ikke ville, at der skal være Trætter, Nid, Vrede, Kiv, Bagtalelser, Øretuden, Opblæsthed, Uordener,

10, 2; 13, 10.

21. at, naar jeg kommer igjen, min Gud skal ydmyge mig hos eder, og jeg skal sørge over Mange, som forhen have syndet og ikke have omvendt sig fra sin Urenhed og Høveri og Uterlighed, som de have bedrevet.

13, 2.

13. KAPITEL.

Paulus truer med at bruge Myndighed mod dem, som synde, vil derfor, at de skulle prøve sig selv og forbedre sig, 1-10. Han formæner dem til Aandens Glæde og Kjærlighed, hilsner dem og snakker dem Naads af den treentige Gud, 11-13.

JEG kommer nu tredje Gang til eder; ved to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes.

12, 14. 5 Mos. 17, 6.

2. Jeg har før sagt og siger det anden Gang forud, som om jeg var nærværende, endskjønt jeg nu er fraværende, til dem, som forhen have syndet, og til alle de Øvrige, at, om jeg kommer igjen, vil jeg ikke skaaue,

12, 20. 21.

3. efterdi I fordre Bevis paa, at Christus taler i mig, han, som ikke er skrøbelig hos eder, men mægtig i eder;

Matt. 10, 20. Rom. 15, 18.

4. thi om han end blev korsfæstet i Skrøbelighed, lever han dog ved Guds Kraft, thi ogsaa vi ere skrøbelige i ham, men skulle dog leve med ham ved Guds Kraft hos eder.

Fil. 2, 7. 8. 1 Pet. 3, 18.

Aab. 1, 18. Gal. 2, 20.

5. Ransager eder selv, om I ere i

Troen! Prøver eder selv! Eller kjende I ikke eder selv, at Jesus Christus er i eder? Uden saa er, at I ere udygtige. 1 Kor. 11, 28. Rom. 8, 9.

6. Men jeg haaber, at I skulle kjende, at vi ikke ere udygtige.

7. Men jeg beder til Gud, at I ikke maa gjøre noget Ondt, ikke forat vi skulle vise os dygtige, men forat I skulle gjøre det Gode, og vi være som udygtige.

8. Thi vi formaar ikke Noget mod Sandheden, men for Sandheden.

9. Thi vi glæde os, naar vi ere skrøbelige, men I ere stærke; men det bede vi ogsaa om, at I maa blive fuldkommede. 11, 30; 12, 10.

10. Derfor skriver jeg dette fraværende, forat jeg ikke nærværende

skal bruge Strængheid efter den Magt, som Herren har givet mig til Opbyggelse og ikke til Nedbrydelse.

1 Kor. 4, 21. 2 Kor. 12, 21; 10, 8.

11. Iøvrigt, Brødre, glæder eder, bliver fuldkommede, formaner hverandre, værer ensindede, værer fredsommelige! Og Kjærlighedens og Fredens Gud skal være med eder.

Ef. 6, 10. Fil. 4, 4; 3, 15. 1 Tess. 5, 14.

Rom. 13, 10; 15, 8. Hebr. 12, 14.

12. Hilsær hverandre med et heligt Kys! Alle de Hellige hilsæ eder.

Rom. 16, 16. 1 Pet. 5, 14.

13. Vor Herres Jesu Christi Naade og Guds Kjærlighed og den Hellig-Aands Samfund være med eder alle! Amen.

PAULUS'S BREV TIL GALATERNE.

1. KAPITTEL.

Paulus ønsker Galaterne Guds Naade, 1-8, undres over deres Ustædighed og lysær Forbandelse over al Lære, som er mod Christi Evangelium, 6-9; thi dette Evangelium var ham aabnæret af Gud selv og ikke ved Mennesker, 10-24.

PAULUS, Apostel, ikke af Mennesker og ikke ved noget Menneske, men ved Jesus Christus og Gud Fader, som opreiste ham fra de Døde, Tit. 1, 3. Gal. 1, 19. Ap. G. 2, 24. 38. Ef. 1, 20.

2. og alle de Brødre, som ere med mig, til Menighederne i Galatien:

3. Naade være med eder og Fred fra Gud Fader og vor Herre Jesus Christus, Rom. 1, 7.

4. som hengav sig selv for vore Synder, forat han kunde udfri os af den nærværende onde Verden efter vor Guds og Faders Vilje, Matt. 20, 28. Gal. 3, 20. Ef. 5, 2, 25. Tit. 2, 14. Luk. 1, 74. 1 Joh. 5, 19.

5. hvem Ære være i al Evighed! Amen. 2 Tim. 4, 18.

6. Jeg undres over, at I saa snart lade eder vende bort fra ham, som kaldte eder ved Christi Naade, hen til et andet Evangelium, 5, 8.

7. endskjønt der ikke er noget andet; kun er der Nogle, som forvil-

de eder og ville forvende Christi Evangelium. Ap. G. 15, 1.

8. Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen prædiker et andet Evangelium for eder end det, vi have prædikeret for eder, han være forbandet! 2 Kor. 11, 14. 1 Kor. 15, 22.

9. Som jeg før har sagt, saa siger jeg og nu igjen: dersom Nogen prædiker et andet Evangelium for eder end det, I have aunanmet, han være forbandet! 5 Mos. 4, 2. Ordsp. 30, 8.

10. Taler jeg nu Mennesker til Behag eller Gud? Eller søger jeg at takkes Mennesker? Dersom jeg endnu takkedes Mennesker, da var jeg ikke Christi Tjener. 1 Tess. 2, 4. Jak. 4, 4.

11. Men jeg kundgjør eder, Brødre, at det Evangelium, som er prædikeret af mig, ikke er Menneske-Lære;

1 Kor. 15, 1 fg.

12. thi heller ikke jeg har aunanmet eller lært det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Aabenbarelse.

1 Kor. 11, 23. Ef. 3, 3.

13. Thi I have hørt om min Vandel forhen i Jødedommen, at jeg over al Maade forfulgte Guds Menighed og forstyrrede den. Ap. G. 9, 1; 23, 4.

14. Og jeg gik fremud i Jødedommen fremfor mange af mine Jævnaldrende i mit Folk, idet jeg var over-

maade nidkjær for mine fædrene Lærdomme. Fil. 3, 6.

15. Men da det behagede Gud, som havde udvalgt mig fra Moders Liv og kaldt mig ved sin Naade,

Jer. 1, 5. Ap. G. 9, 15; 13, 2.

16. At aabenbare sin Søn i mig, forat jeg skulde forkynde Evangeliet om ham iblandt Hedningerne, da raadførte jeg mig ikke med Kjød og Blod,

Ef. 3, 8. Ap. G. 26, 19.

17. drog heller ikke op til Jerusalem til dem, som vare Apostler før mig, men drog straks bort til Arabien og kom atter tilbage til Damaskus.

18. Siden, efter tre Aars Forløb, drog jeg op til Jerusalem for at blive kjendt med Peter og blev femten Dage hos ham. Ap. G. 9, 26.

19. Men nogen anden af Apostlerne saa jeg ikke, uden Jakob, Herrens Broder. Mark. 6, 3.

20. Hvad jeg skriver eder til, se, det vidner jeg for Guds Aasyn, at jeg ikke lyver. Rom. 9, 1. 2 Kor. 1, 23; 11, 31.

21. Derefter kom jeg til Syriens og Ciliciens Lande. Ap. G. 9, 30.

22. Men af Person var jeg ukjendt for de christne Menigheder i Judæa:

23. kun havde de hørt: Han, som tilforn forfulgte os, prædiker nu Evangeliet om den Tro, som han tilforn vilde udrydde; Ap. G. 9, 21.

24. og de prisede Gud for mig.

2. KAPITTEL.

Paulus havde fremsat sit Evangelium for Apostlerne, som ikke havde lagt Noget dertil, 1-10; han havde modstaaet Peter, som et gik ret frem efter Evangeliets Sandhed, 11-14; han lærer, at Retfærdiggjørelsen kommer af Christus ved Troen, 15-21.

SIDEN, efter fjorten Aars Forløb, drog jeg atter op til Jerusalem med Barnabas og tog ogsaa Titus med. Ap. G. 15, 2.

1. Men jeg drog op efter en Aabenbarelse og forelagde dem og særlig de Anseede det Evangelium, som jeg prædiker iblandt Hedningerne, forat jeg ikke skulde løbe eller have løbet forgjæves. Fil. 2, 16.

2. Men end ikke Titus, som, endskjønt han var en Græker, var med mig, blev tvungen til at omskjæres.

3. og det for de falske Brødres Skyld, som havde indseet sig, hvilke listig vare komne ind for at bespejde vor Frihed, som vi have i Christus Jesus, forat de kunde gjøre os til Trælle; Ap. G. 15, 24.

Nor. 37*

4. for dem vege vi ikke noget Ælblik med Underdanighed, først Evangeliets Sandhed maatte blive varig hos eder.

5. Men de, som ansaaes for at være Noget (hvor Meget de vare, vedkommer mig ikke; Gud ser ikke paa et Menneske Person), de Anseede lagde Intet til min Lære,

5 Mos. 10, 17. 2 Krøn. 19, 7.

Job 34, 19. Rom. 2, 11 fg.

6. Men tvertimod, da de saa, at det var mig betroet at prædike Evangeliet for de Omskaarne, ligesom Peter for de Omskaarne

Ap. G. 13, 46; 22, 21. Rom. 11, 13.

7. (thi han, som gav Peter Kraft til Apostelembede hos de Omskaarne, gav ogsaa mig Kraft dertil hos Hedningerne), Ap. G. 2, 38-41; 9, 15.

8. og da de erkjendte den Naade, som var given mig, gavede de, nemlig Jakob og Kefas og Johannes, som ansæes for Menighedens Piller, mig og Barnabas Samfunds høire Haand, forat vi skulde prædike for Hedningerne, men de for de Omskaarne,

Ap. G. 13, 2.

9. kun at vi skulde komme de Fattige i Hu, hvilket jeg ogsaa har befittet mig paa at gjøre.

Ap. G. 11, 30 Rom. 15, 25. 1 Kor. 16, 1.

10. Men da Peter kom til Antiochia, modsagde jeg ham lige i Øjne, fordi han var at laste.

11. Thi førend Nogle kom fra Jakob, aad han med Hedningerne; men da de kom, unddrog og fraskilte han sig, fordi han frygtede for dem, som holdt sig til Omskjærelsen.

12. Og med ham hylede ogsaa de andre Jøder, saa endog Barnabas blev revet med af deres Hykleri.

13. Men da jeg saa, at de ikke gik ret frem efter Evangeliets Sandhed, sagde jeg til Peter i Alles Paahør: Dersom du, som er en Jøde, lever paa hedensk Vis og ikke paa jødisk Vis, hvorfor tvinger du da Hedningerne til at leve paa jødisk Vis?

1 Tim. 5, 20. Ap. G. 10, 28.

14. Vi ere Jøder af Fødsel og ikke Syndere af Hedningernes Æt,

Ap. G. 15, 10.

15. men efterdi vi vide, at et Menneske ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gjæringer, men ved Troen paa Jesus Christus, saa have ogsaa vi troet paa Jesus Christus, forat vi skulde blive retfærdiggjorte af Troen paa Christus og ikke af Lovens

Gjærninger; thi intet Kjød skal blive retfærdiggjort af Lovens Gjærninger. Pa. 14, 2. Ap. G. 13, 28. Rom. 3, 20. 28 fg.

17. Men dersom ogsaa vi, idet vi søge at blive retfærdiggjorte i Kristus, findes at være Syndere, da er jo Kristus Syndens Tjener. Det være langt fra! Rom. 5, 1; 6, 1. Tit. 2, 8. 14.

18. Thi dersom jeg igjen opbygger det Samme, som jeg har nedbrudt, da viser jeg mig selv at være en Overtræder.

19. Thi jeg er ved Loven død fra Loven, forat jeg skal leve for Gud.

Rom. 7, 4. 11; 14, 7. 8. 2 Kor. 2, 10. 1 Tess. 5, 10.

20. Jeg er korsfæstet med Kristus; alligevel lever jeg, dog ikke jeg mere, men Kristus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Kjødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, som har elsket mig og givet sig selv hen for mig. Rom. 6, 6. Gal. 5, 24. 2 Kor. 13, 4. Joh. 15, 13. Aab. 1, 5. 1 Tim. 2, 6.

21. Jeg foragter ikke Guds Naade; thi er Retfærdighed at faa ved Loven, da er jo Kristus død forgjæves. Hebr. 7, 11.

3. KAPITEL.

Paulus dadler Galaterne, fordi de ere vendte tilbage til Loven, da de dog have anmodet Aanden ved Troens Forkyndelse, 1-5. Han viser ved Abrahams Eksempel og Forjættelsen til Abraham, at Retfærdiggjørelsen kommer af Troen, 6-24. Forjættelsen gjøres et til Intet ved Loven; thi Loven var kun en Tugtemester til Kristus, og under den ere vi ikke, naar vi have tjert Kristus, 19-29.

O i uforstandige Galatere! Hvo har fortryllet eder, saa I ikke adlyde Sandheden, eder, hvem Jesus Kristus var malet for Øine, som om han var korsfæstet iblandt eder? Luk. 24, 25.

2. Kun dette vil jeg vide af eder: Var det ved Lovens Gjærninger, i anmodede Aanden, eller ved Troens Forkyndelse? Ap. G. 2, 38; 8, 15; 15, 8. Ef. 1, 13.

3. Ere I saa uforstandige? Ville I, som begyndte i Aanden, nu fuldende i Kjødets?

4. Have I da lidt saa Meget forgjæves? Om ellers kun forgjæves. 2 Joh. 8.

5. Mon da han, som meddeler eder Aanden og virker kraftige Gjærninger i eder, gjør det ved Lovens Gjærninger eller ved Troens Forkyndelse? Rom. 10, 8. 17.

6. Saaledes som Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed. 1 Mos. 15, 6. Jak. 2, 23.

7. Erkjender altsaa, at de, som holde sig til Troen, de ere Abrahams Børn! Rom. 4, 11. 12.

8. Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne ved Troen, forjættede den Abraham forud: I dig skulle alle Folkeslag velsignes.

Ap. G. 15, 9. 1 Mos. 12, 3. Ap. G. 3, 25. 9. Saa blive da de, som holde sig til Troen, velsignede med den troende Abraham.

10. Thi saa Mange, som holde sig til Lovens Gjærninger, ere under Forbandelsen; thi der er skrevet: Forbandet er hver den, som ikke bliver ved i alle de Ting, som ere skrevne i Lovens Bog, saa han gjør dem.

Rom. 4, 15. 5 Mos. 27, 26. 11. Men at Ingen bliver retfærdiggjort for Gud ved Loven, er aabenbart; thi den ved Troen Retfærdige skal leve. 2. 16. Hab. 2, 4. Rom. 1, 17.

12. Men Loven har ikke Noget med Troen at gjøre, men den, som gjør de Ting, skal leve derved.

3 Mos. 12, 5. Es. 20, 11. Rom. 10, 5. 13. Kristus har frikjøbt os fra Lovens Forbandelse, da han blev en Forbandelse for os (thi der er skrevet: Forbandet er hver den, som hænger paa et Træ),

2 Kor. 5, 21. 5 Mos. 21, 23. 14. forat Abrahams Velsignelse skulde komme over Hedningerne i Kristus Jesus, forat vi kunde faa Aandens Forjættelse ved Troen.

1 Mos. 12, 3; 27, 18. Es. 32, 15; 44, 3. Ap. G. 2, 33.

15. Brødre! Jeg taler efter menneskelig Vis: Ingen gjør dog et Menneskes Testament, som er stadfæstet, til Intet eller sætter Noget dertil.

Hebr. 9, 17. 16. Men Forjættelserne ere tilsagte Abraham og hans Afkom; der siges ikke: Men og Afkommene, som om Mange, men som om Een: Og din Afkom, hvilken er Kristus.

1 Mos. 12, 3; 27, 18. 17. Men dette siger jeg: Den Fakt, som forud er stadfæstet af Gud om Kristus, kan Loven, som blev given fire hundrede og tretten Aar derefter, ikke rygge, saa den skulde gjøre Forjættelsen til Intet.

2 Mos. 12, 40. Ap. G. 7, 6. 18. Thi er Arven ved Loven, da er

den ikke mere ved Forjættelse; men Gud harskjænket Abraham den ved Forjættelse. Rom. 4, 13, 14.

19. Hvad skal da Loven? Den blev føjet til for Overtrædelsernes Skyld, indtil den Afkom, hvem Forjættelsen er given, kom, — besørget af Engle, ved en Midlers Haand.

Rom. 4, 15; 5, 20.

Ap. G. 7, 38 53. Hebr. 2, 2. Joh. 1, 17.

20. Men Midleren ere ikke Eens, men Gud er een.

6 Mos. 4, 39. 1 Kor. 8, 4. 1 Tim. 2, 5.

21. Er da Loven mod Guds Forjættelser? Det være langt fra! Thi var der given en Lov, som kunde gjøre levende, da var Retfærdigheden virkelig af Loven.

V. 17, 18. Rom. 8, 2-4.

22. Men Skriften har indesluttet Alt under Synd, forat Forjættelsen ved Troen paa Jesus Christus skulde blive given dem, som tro.

Rom. 3, 9; 11, 32.

23. Men førend Troen kom, holdtes vi, indesluttede under Loven, i Forvaring til den Tro, som skulde aabenbares.

Hebr. 9, 10.

24. Saa er da Loven vorden vor Tugtemester til Christus, forat vi skulde blive retfærdiggjorte af Troen.

Matt. 5, 17. Ap. G. 13, 39. Rom. 10, 4.

25. Men efterat Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemester.

26. I ere jo alle Guds Børn ved Troen paa Christus Jesus;

Es. 56, 5. Joh. 1, 12.

27. thi I, saa Mange, som ere døbte til Christus, have iført eder Christus.

Rom. 6, 3; 13, 14.

28. Her er ikke Jøde eller Græker, her er ikke Træl eller Fri, her er ikke Mand eller Kvinde; thi I ere alle Een i Christus Jesus. Rom. 10, 12.

Kol. 3, 11. Joh. 17, 21. Ef. 2, 14, 15.

29. Men ere I Christi, da ere I jo Abrahams Afkom og efter Forjættelsen Arvinger. Rom. 9, 7. 1 Mos. 21, 12.

4. KAPITEL.

De, som tro paa Christus, ere ikke Trælle under Loven, men Børn. 1-7. Paulus klager atter over, at Galaterne ville vende sig til Loven igjen, 8-20; han lærer, at de, som ere under Loven, ere Tjenestekvindens Børn, men de, som tro paa Forjættelsen, den frte Kvindes, 21-31.

MEN jeg siger: Saalænge Arvingen er et Barn, er der ingen Forskjel mellem ham og Trællen, skjønt han er Herre over alt Godset,

2. men han er under Formyndere og Husholdere indtil den af Faderen bestemte Tid.

3. Saaledes stode og vi, saalænge vi vare Børn, som Trælle under Verdens Børnelærdom;

Kol. 2, 20. Ap. G. 15, 10.

4. men da Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven,

1 Mos. 49, 10. Dan. 9, 24. Mark. 1, 15.

Ef. 1, 10. Matt. 5, 17.

5. forat han skulde frikjøbe dem, som vare under Loven, forat vi skulde faa den sønlige Udkaarelse.

3, 13. 20. Rom. 8, 14, 15.

6. Men efterdi I ere Sønner, har Gud udsendt sin Søns Aand i eders Hjerter, som raaber: Abba, Fader!

Mark. 14, 36. Rom. 8, 15.

7. Saa er du da ikke længer Træl, men Søn; men er du Søn, da er du ogsaa Guds Arving ved Christus.

Rom. 8, 17.

8. Men dengang, da I ikke kjendte Gud, tjente I dem, som af Naturen ikke ere Guder.

1 Kor. 8, 4; 12, 2.

9. Men nu, da I kjendte Gud, ja meget mere ere kjendte af Gud, hvorledes vende I da atter tilbage til den krafteløse og fattige Børnelærdom, under hvilken I atter paany ville trælle?

1 Kor. 8, 3; 13, 12. Hebr. 7, 18; 8, 7.

Gal. 4, 3. Kol. 2, 8, 20.

10. I tage Vare paa Dage og Maaneder og Tider og Aar.

Rom. 14, 5. Kol. 2, 16.

11. Jeg frygter for eder, at jeg maaske har arbejdet forgjæves paa eder.

2 Joh. 8.

12. Vorder ligesom jeg! Thi jeg er som I, Brødre! Jeg beder eder. I have ingen Uret gjort mig.

1 Kor. 11, 1.

13. Men I vide, at jeg under Kjødets Skrøbelighed første Gang forkyndte eder Evangeliet,

1 Kor. 2, 3.

14. og denne min Prøvelse i mit Kjød ringegtede og forhaanede I ikke, men I anammede mig som en Guds Engel, som Christus Jesus.

Mal. 2, 7. Matt. 10, 40.

15. Hvor prisede I eder da salig! Thi jeg giver eder det Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde I udrevet eders Øine og givet mig dem.

16. Er jeg da nu bleven eders Fiende, fordi jeg siger eder Sandheden?

Am. 5, 10.

5. KAPITEL.

17. De ere nidkjære for eder, dog ikke til det Gode; men de ville udelukke eder fra mig, forat I skulle være nidkjære for dem.

18. Men det er godt at være nidkjer i det Gode altid og ikke alene, naar jeg er nærværende hos eder.

19. Mine Børn, som jeg atter føder med Smerte, indtil Christus faar sin Skikkeløse i eder!

1 Kor. 4, 15. Filem. 10. Rom. 8, 29.

20. Jeg ønskede nu at være tilstede hos eder og at kunne omskifte min Røst, efterdi jeg er tvivlraadig om eder.

21. Siger mig, I, som ville være under Loven: Høre I ikke Loven?

3, 10, 25.

22. Der er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, en af Tjenestekvinden og en af den frie Kvinde.

1 Mos. 16, 15; 21, 2.

23. Men den af Tjenestekvinden var født efter Kjødets, men den af den frie Kvinde efter Forjættelsen.

Joh. 8, 36. Rom. 9, 7, 8.

24. Ved dette er ogsaa noget Andet betegnet; thi disse Kvinder ere de tvende Pakter, den ene fra Sinajs Bjerg, som føder til Trældom; denne er Hagar.

Hebr. 8, 9, 10.

25. Thi Hagar er Sinajs Bjerg i Arabien, men svarer til det Jerusalem, som nu er; thi det er i Trældom med sine Børn.

26. Men det Jerusalem, som er heroventil, er den frie Kvinde, som er vores alles Moder.

Es. 2, 2.

Hebr. 12, 22. Aab. 3, 12.

27. Thi der er skrevet: Vær glad, du Ufrugtbar, du, som ikke fødte! Udbrød og raab, du, som ikke havde Fødselssmerte! Thi den Forladtes Børn ere langt flere end hendes, som har Manden.

Es. 54, 1.

28. Men vi, Brødre, ere Forjættelsens Børn, ligesom Isak.

V. 23. Rom. 9, 8.

29. Men ligesom dengang den, som var født efter Kjødets, forfulgte den, som var født efter Aanden, saaledes ogsaa nu.

1 Mos. 21, 9.

30. Men hvad siger Skriften? Ud- driv Tjenestekvinden og hendes Søn! Thi Tjenestekvindens Søn skal ingenlunde arve med den frie Kvindes Søn.

1 Mos. 21, 10, 12. Joh. 8, 35.

31. Saa ere vi da, Brødre, ikke Tjenestekvindens Børn, men den frie Kvindes.

Rom. 6, 18.

Paulus formaner dem til at blive i Christ Frihed; thi de, som ville retfærdiggjøres ved Loven, ere faldne fra Naaden, da Retfærdiggjørelsen kommer af den levende Tro, 1-6. Han klager over deres Utaalighed, vii, at de skulle hævde, dog et misbruge sin christelige Frihed og bevise sin Tro i Kjærlighed, 7-15. De skulle Af Kjødets Gjerninger, men vise Aandens Frugter, 16-25.

STAAR derfor faste i den Frihed, hvormed Kristus har frigjort os, og lader eder ikke atter holde under Trældoms Aag.

Joh. 8, 32.

Ap. G. 15, 10. 1 Pet. 2, 16. Es. 9, 4.

2. Se, jeg, Paulus, siger eder, at dersom I lade eder omskjære, uytter Kristus eder Intet.

Ap. G. 15, 1.

3. Men jeg vidner atter for hver Menneske, som lader sig omskjære, at han er skyldig til at holde den hele Lov.

4. I have Intet med Kristus at gjøre, I, som ville retfærdiggjøres ved Loven; I ere faldne fra Naaden.

2, 21.

5. Thi vi forvente i Aanden ved Troen den forhaabede Retfærdighed.

6. Thi i Kristus Jesus gjælder hverken Omskjærelse eller Forhud, men Troen, som er virksom ved Kjærlighed.

1 Kor. 7, 19. 2 Kor. 5, 16.

Gal. 6, 15. Joh. 15, 14.

7. I løb godt; hvo har stanset eder, saa I ikke lyde Sandheden?

8. Denne Overtalelse er ikke fra ham, som kaldte eder.

9. En liden Surdeig gjør den hele Deig sur.

1 Kor. 5, 6.

10. Jeg har den Tillid til eder i Herren, at I ikke ville mene noget Andet; men den, som forvilder eder, skal bære Dommen, hvo han end er.

2 Kor. 2, 3. Gal. 1, 7.

11. Men jeg, Brødre, dersom jeg endnu prædiker Omskjærelse, hvi forfølges jeg da endnu? Da var jo Korsets Forargelse borttagen.

1 Kor. 1, 23.

12. Gid de endog maatte sønder- skjære sig, de, som forvirre eder!

13. I ere jo kaldte til Frihed, Brødre! Bruger kun ikke Friheden til en Anledning for Kjødets, men tjener hverandre i Kjærlighed!

1 Kor. 8, 9. 1 Pet. 2, 16. Gal. 6, 2.

14. Thi hele Loven opfyldes i eet Bud, nemlig det: Du skal elske din Næste som dig selv.

3 Mos. 19, 18.

Matt. 23, 39. Rom. 13, 8-10.

15. Men dersom I bide og æde hverandre, da ser til, at I ikke fortæres af hverandre! 2 Kor. 12, 20.

16. Men jeg siger: Vandrer i Aanden, søg skule I ikke fuldkomme Kjødets Begjæring! Rom. 6, 12; 8, 1. 5.

17. Thi Kjødet begjærer mod Aanden, men Aanden mod Kjødet; men disse staa hinanden imod, forat I ikke skulle gjøre, hvad I ville.

Rom. 7, 15, 23.

18. Men dersom I drives af Aanden, ere I ikke under Loven.

Rom. 8, 2, 14.

19. Men Kjødets Gjæringer ere saahnbare, saasom: Hor, Skjørlevnet, Urenhed, Uterlighed,

1 Kor. 3, 3; 5, 9. Ef. 5, 3, 5.

20. Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fjendskaber, Kiv, Nid, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier,

21. Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige, om hvilket jeg forud siger eder, ligesom jeg ogsaa før har sagt, at de, som gjøre Saadant, ikke skulle arve Guds Rige.

Luk. 21, 34. Rom. 13, 13.

22. Men Aandens Frugt er Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtomhed, Afholdenhed.

Ef. 5, 9. Kol. 3, 12.

23. Mod Saadant er Loven ikke,

1 Tim. 1, 9.

24. Men de, som høre Kristus til, have korsfæstet Kjødet med dets Lyster og Begjæringer.

Rom. 6, 6. 11. Gal. 2, 20; 6, 14.

25. Dersom vi leve i Aanden, da lader os ogsaa vandre i Aanden!

Rom. 8, 5.

26. Lader os ikke have Lyet til forfængelig Ære, saa vi trodse hverandre og bære Avind mod hverandre! Fil. 2, 3.

6. KAPITEL.

Paulus formaner til Sagtomhed, Med-Hænhed, Ydmyghed, Selvprøvelse og Taknemmelighed mod Lærerne. 1-6. Høvd Enhver saar, skal han høste, 7-8. Man skal icke blive træt af at gjøre Godt, 9-10. Han tidner om sin redelige Mening og de falske Apostlers svigefulde Henstiger samt om, hvilken Ros han søgte, og Enhver skulde søge Christus, 11-16. Han vil, at de herefter skulle skaane ham, og ønsker dem Jesu Naade, 17. 18.

BRØDRE! Om ogsaa et Menneske B bliver overlet af nogen Synd, da hjælperen Saadan tilrette, i Aande-

lige, med Sagtomheds Aand! Men se til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet!

Matt. 18, 15.

Rom. 14, 1; 15, 1. 1 Kor. 3, 1; 10, 12.

2. Bærer hverandres Byrder, og opfylder saaledes Christi Lov!

1 Tess. 5, 14. Joh. 15, 12. 1 Joh. 4, 21.

3. Thi dersom Nogen tyktes sig at være Noget og dog er Intet, be- drager han sig selv.

Jak. 1, 26.

4. Men Enhver prøve sin egen Gjærning! Og da skal han have sin Ros for sig selv alene og ikke for Andre;

2 Kor. 13, 5.

5. thi Enhver skal bære sin egen Byrde.

Ps. 62, 13. Jer. 17, 10; 32, 19.

Matt. 16, 27.

6. Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt Godt med den, som underviser ham.

Rom. 15, 27. 1 Kor. 9, 11.

7. Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, dette skal han og høste.

1 Kor. 6, 9. Luk. 16, 25. Rom. 2, 6.

8. Thi hvis der saar i sit Kjød, skal høste Fordærvelse af Kjødet; men hvis der saar i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden.

Ordsp. 22, 8. 2 Tess. 1, 9. Ps. 128, 5.

9. Men naar vi gjøre det Gode, da lader os ikke blive trætte! Thi vi skulle høste i sin Tid, saafremt vi ikke trættes.

2 Tess. 3, 13. 1 Kor. 13, 8.

10. Lader os derfor, eftersom vi have Leilighed, gjøre det Gode med Alle, men mest mod Troens Ægne!

Ef. 2, 10. 1 Tim. 5, 8.

11. Ser, hvilket langt Brev jeg har skrevet eder til med min egen Haand!

12. Alle de, som ville behøge i Kjødet, de tvinge eder til at omskjæres, kun forat de ikke skulle forfølges for Christi Korsens Skyld.

Fil. 3, 18.

13. Thi ikke engang de, som lade sig omskjære, holde selv Loven, men de ville, at I skulle omskjæres, forat de kunne rose sig af eders Kjød.

14. Men det være langt fra mig at rose mig, uden af vor Herres Jesu Christi Kors, ved hvem Verden er korsfæstet for mig, og jeg for Verden!

Jer. 9, 24. 1 Kor. 1, 31.

Ordsp. 29, 27. Rom. 6, 6.

15. Thi i Kristus Jesus gjælder hverken Omskjærelse eller Forhud Noget, men en ny Skabning.

5, 6. 2 Kor. 5, 17.

16. Og alle de, som vandre efter

denne Regel, over dem være Fred og Barmhertighed og over Guds Israell! Fil. 3, 16. Rom. 2, 29; 4, 12.

17. Isvrigt volde Ingen mig Fortrød! Thi jeg bærer den Her-

res Jesu Mærketegn paa mit Legeme. 2 Kor. 4, 10.

18. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eders Aand, Brødre! Amen. Fil. 4, 23.

PAULUS'S BREV TIL EFESIERNE.

1. KAPITEL.

Paulus snakker Efesierne Naade fra Gud.

1. 2. priser Gud, som havde velsignet dem i Christus, bestemt dem til sønlig Udkaarelse og skjenket dem Naade i ham, som har forhvervet os den ved sin Død, 3-14. Han beder, at Gud vil end mere oplyse dem om dennes store og herlige Naade, 15-23.

PAULUS, ved Guds Vilje Jesu Christi Apostel, til de Hellige, som ere i Efesus, de Troende i Christus Jesus:

Rom. 1, 7.

2. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Hære Jesu Christi!

2 Pet. 1, 2.

3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som har velsignet os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske i Christus,

2 Kor. 1, 3. 1 Pet. 1, 3.

4. ligesom han har udvalgt os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, forat vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kjærlighed,

Joh. 15, 16. Rom. 8, 29. 30. 2 Tess. 2, 13. 1 Pet. 1, 2. Job. 17, 24. Luk. 1, 75. Ef. 2, 10.

5. idet han forud har bestemt os til sønlig Udkaarelse hos sig ved Jesus Christus, efter sin Viljes Velbehag,

Rom. 8, 15. 29. Gal. 4, 5.

6. sin herlige Naade til Pris, ved hvilken han har beuaded os i den Elskede,

Matt. 3, 17; 17, 5.

7. i hvem vi ved hans Blod have Forløsning, Syndernes Forladelse, efter hans Naades Rigdom,

Ap. G. 20, 28. Kol. 1, 14. 1 Pet. 1, 18. 19.

Ef. 2, 7; 3, 8. 16.

8. som han overflødig har tildelt os i al Visdom og Forstand, Kol. 1, 9.

9. idet han har kundgjort os sin Viljes Hemmelighed efter sin velbehagelige Beslutning, som han forud fattede hos sig selv

Rom. 16, 25. Kol. 1, 26.

10. med Hensyn til en Husholdning i Tidernes Fyde, igjen at samle Alt i Christus, baade det i Himlene og det paa Jorden, i ham,

1 Mos. 49, 10. Dan. 9, 26.

Gal. 4, 4. Kol. 1, 20.

11. i hvem vi ogsaa have faaet Lod, forud bestemte efter hans Beslutning, der virker Alt efter sin Viljes Raad, Kol. 1, 12. Rom. 3, 29. 30.

12. forat vi skulle være hans Herlighed til Pris, vi, som forud have naaet paa Christus, Rom. 9, 4. Gal. 3, 23.

13. i hvem ogsaa I ere efter at have hørt Sandhedens Ord, eders Saliggjørelses Evangelium, i hvem I ogsaa, da I troede, ere bleve beseglede med Forjættelsens Hellig-Aand,

4, 30.

14. som er et Pant paa vor Arv til Elendomsfolkets Forløsning, hans Herlighed til Pris,

2 Kor. 1, 23. 2 Mos. 19, 5. 5 Mos. 7, 6.

Tit. 2, 14. 1 Pet. 2, 9. Rom. 8, 16-23.

15. Derfor aflader heller ikke jeg, efterat jeg har hørt om eders Tro paa den Herre Jesus og om eders Kjærlighed til alle de Hellige,

Kol. 1, 4. 1 Tess. 1, 3. 2 Tess. 1, 3.

16. at takke for eder, idet jeg kommer eder i Hu i mine Bønner,

Rom. 1, 8. Fil. 1, 3. 4.

17. forat vor Herres Jesu Christi Gud, Herlighedens Fader, maa give eder Visdoms og Aabenbarelses-Aand i hans Kundskab,

18. lade eders Forstands Øine blive oplyste, at I kunne kjende, hvilket det Haab er, hvortil han har kaldt eder, og hvilken hans Arvs herlige Rigdom er blandt de Hellige,

2 Kor. 4, 4.

19. og hvilken hans Magts overvættets Storhed er over os, som tro ifølge hans vældige Krafts Virksomhed,

1 Kor. 2, 5. Ef. 3, 7.

20. som han udøvede i Kristus, da han opreiste ham fra de Døde og satte ham hos sin høire Haaend i Himlene, Ap. G. 2, 24. Ps. 110, 1. 1 Kor. 15, 25.

21. langt over alt Fyrstendom og Myndighed og Magt og Herredom og alt Navn, som nævnes ikke alene i denne Verden, men ogsaa i den tilkommende, Fil. 2, 9 Kol. 2, 10.

22. og lagde Alt under hans Fødder; og ham satte han til Hoved over Alting for Menigheden.

Ps. 8, 7. Matt. 28, 18. Kok 1, 18.

23. der er hans Legeme, hans Fylde, som opfylder Alti Alle. Rom. 12, 5. 1 Kor. 12, 12, 27. Ef. 4, 16. Kol. 3, 11.

2. KAPITEL.

Hedninger og Jøder, som alle ere af Naturen Vredens Børn, blive levendegjorte og frelst i Kristus. 1-10. Hedningerne, som vare uden Kristus og uden Gud, ere ved Christi Blod komne nær til Gud og bleve de Helliges Medborgere, 11-22.

OGSAA eder gjorde han levende, da I vare døde i eders Overtrædelser og Synder, Kol. 2, 13.

2. i hvilke I forhen vandrede efter denne Verdens Vis, efter den Fyrste, som har Maagt i Luften, den Aand, der nu er virksom i Vantroens Børn, 1 Kor. 6, 11. Tit. 3, 3. Joh. 12, 31. Ef. 5, 6.

3. blandt hvilke ogsaa vi alle forhen vandrede i vort Kjødets Begjærligheder, idet vi gjorde Kjødets og Tankernes Vilje, og vare af Naturen Vredens Børn, ligesom de Andre.

Kol. 3, 7. Joh. 3, 6

4. Men Gud, som er rig paa Barmhertighed, har formædelst sin store Kjærlighed, med hvilken han elskede os, Rom. 10, 12; 5, 8.

5. gjort os, da vi endog vare døde i vore Overtrædelser, levende med Kristus (af Naade ere I frelst)

Rom. 6, 4 fg. 8, 11. Kol. 2, 12, 13. Tit. 3, 5, 6. og med ham opreist os og sat os i Himmelen i Kristus Jesus.

7. forat han i de tilkommende Tider kunde vise sin Naades overvættede Rigdom i Godhed mod os i Kristus Jesus. 1, 7; 3, 8.

8. Thi af Naade ere I frelst ved Troen, og det ikke af eder, Guds er Gaven, Rom. 3, 24, 28.

Gal. 2, 16. Matt. 16, 17. Rom. 6, 23. 9. ikke af Gjæringer, forat ikke Nogen skal rose sig.

Rom. 3, 20-27; 4, 2 fg. 1 Kor. 1, 29.

10. Thi vi ere hans Verk, skabte i Kristus Jesus til gode Gjæringer,

hvilke Gud forud har beredt, forat vi skulle vandre i dem. Ps. 100, 3.

2 Kor. 5, 17. Ef. 5, 2. Tit. 2, 14.

11. Kommer derfor i Hu, at I, som forhen vare Hedninger efter Kjødets og bleve kaldte Forhud af den saakaldte Omskjærelse, den i Kjødets, som sker med Haanden,

1 Kor. 12, 2. Ef. 5, 8. Kol. 1, 21.

12. at I paa den Tid vare uden Kristus, udelukkede fra Israels Borgerret og fremmede for Forættelsens Pakter, uden Haab og uden Gud i Verden; Rom. 9, 4.

13. men i Kristus Jesus ere nu I, som forhen vare langt borte, komne nær til ved Christi Blod. Rom. 8, 1.

14. Thi han er vor Fred, han, som gjorde Eet af Begge og nedbrød Adskillelsens Mellemvæg, Fiendskabet, Ea. 9, 6. Mika 5, 4. Joh. 16, 33. Kol. 1, 20.

Joh. 10, 16. Gal. 3, 28.

15. da han ved sit Kjød afskaffede Budenes Lov med dens Befalinger, forat han i sig selv kunde skabe de To til eet nyt Menneske, idet han gjorde Fred. Kol. 2, 14. 2 Kor. 5, 17.

16. og forlige dem begge i eet Legeme med Gud ved Korset, da han paa det slog Fiendskabet ihjel.

Kol. 1, 20. Rom. 8, 3.

17. Og han kom og forkyndte i Evangeliet Fred for eder, som vare langt borte, og for dem, som vare nær.

Es. 57, 19. Ps. 148, 14.

18. Thi ved ham have vi begge Adgang i een Aand til Faderen.

Joh. 10, 9; 14, 6. Rom. 5, 2. Hebr. 10, 19.

19. Saa ere I da ikke mere Fremmede og Udlændinge, men de Helliges Medborgere og Guds Husfolk,

Fil. 3, 20. Hebr. 12, 22. 23. Gal. 6, 10.

20. opbyggede paa Apostlernes og Profeternes Grundvold, idet Jesus Kristus selv er Hovedhjørnestenen,

Matt. 16, 18. 1 Kor. 3, 9, 10. Ps. 118, 22.

Ea. 28, 16. 1 Pet. 2, 4 fg.

21. i hvem den hele Bygning bliver sammenføjet og vokser til et helhelligt Tempel i Herren, 4, 16. 1 Kor. 3, 16.

22. i hvem ogsaa I blive medopbyggede til en Guds Bolig i Aanden.

1 Pet. 2, 5.

3. KAPITEL.

Paulus er beskikket til at være Hedningernes Lærer og at kundgjøre ogsaa dem Christi Naades Rigdom, 1-13. Derfor beder han Gud for dem, at han selv vil besøge dem i Christi Samfund og lære dem ret at kjende hans ubegribelige Kjærlighed, 14-21.

FOR denne Sags Skyld er jeg, Paulus, Christi Jesu Bundne for eder. Hedninger,

4, 1. Ap. G. 21, 33 fg. Ef. 3, 13. Kol. 1, 24.

2. saafremt I have hørt om den Guds Naades Husholdning, som er given mig til eder,

V. 8 Ap. G. 9, 15. 1 Kor. 4, 1.

3. at han ved Aabenbarelse har kundgjort mig den Hemmelighed, hvorom jeg foran kortelig har skrevet,

Ap. G. 22, 17. Rom. 16, 25.

Gal. 1, 11. 19. Ef. 1, 9 fg.

4. hvoraf I, naar I læse det, kunne skønne min Indsigt i den Christi Hemmelighed,

Kol. 4, 3.

5. som i de forrige Tider ikke var kundgjort for Menneskenes Børn saaledes, som den nu er aabenbaret hans hellige Apostler og Profeter i Aanden,

Kol. 1, 26. Ap. G. 10, 28.

6. at Hedningerne ere i Christus Medarvinger og hørende med til Legemet og meddelagtige i hans Forjættelse ved Evangeliet,

Gal. 3, 28. 29. Ef. 2, 15, 16.

7. hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds Naades Gave, som er given mig ifølge hans Magts Virksomhed.

Rom. 1, 5.

8. Mig, den allerringeste af alle Hellige, er denne Naade given, at forkynde Hedningerne Evangeliet om Christi uransagelige Rigdom

1 Kor. 15, 9. Ap. G. 9, 15. Gal. 1, 16; 2, 8.

Rom. 11, 33.

9. og oplyse Alle om, hvordan Husholdningen er angaaende den Hemmelighed, som fra Verdens Begyndelse har været skjult i Gud, som skabte alle Ting ved Jesus Christus,

Kol. 1, 26. 1 Pet. 1, 20. Kol. 1, 16.

10. forst Guds mangfoldige Visdom skulde nu ved Menigheden blive kundgjort for Fyrstendømmerne og Magterne i Himmelen 1 Pet. 1, 13.

11. efter en evig Bealutning, som han har fuldbyrdet ved Christus Jesus, vor Herre,

12. i hvem vi have Frimodighed og Adgang med Tillid ved Troen paa ham.

Hebr. 4, 16; 10, 10. Joh. 10, 9.

Rom. 5, 2.

13. Derfor beder jeg eder ikke at tabe Modet over mine Trængsler for eder, hvilke ere eders Ære.

Fil. 1, 14. Kol. 1, 24.

14. For denne Sags Skyld bøler jeg mine Knæ for vor Herres Jesu Christi Fader,

15. af hvem alt Fadernavn er i Himlene og paa Jorden, 1, 10.

16. forat han efter sin Herligheds Rigdom skal forunde eder mægtig at bekræftes ved hans Aand i Henseende til det indvortes Menneske,

1, 18. 1 Pet. 5, 10. 2 Kor. 4, 16.

17. at Christus maa bo ved Troen i eders Hjerter,

Joh. 14, 23.

18. forat I, rodfæstede og grundfæstede i Kjærlighed, kunne formaa at begribe med alle de Hellige, hvad der er det Brede og Lange og Dybe og Høje,

Kol. 1, 26.

19. og kjende Christi Kjærlighed, som overgaar al Erkjendelse, forat I kunne fyldes til al Guds Fylde.

20. Men ham, som formaa at gjøre over alle Ting, langt overflødiger, end hvad vi bede eller forstaa, efter den Magt, som ter sig kraftig i os,

Rom. 16, 25. Ef. 1, 19.

21. ham være Ære i Menigheden ved Christus Jesus gjennem alle Slægter i al Evighed! Amen.

Rom. 16, 27.

4. KAPITEL.

Paulus formaner dem til at vandre sig kald værdig, fremfor alt i Aandens Enhed, 1-6. Enhver efter den Naade, der er ham given af Christus, som er Alles Hoved, 7-18. De skulde ikke vandre som Hedningerne, men afsægge det gamle og føre sig det nye Menneske. 17-32.

JEG formaner eder derfor, jeg, den Bundne i Herren, at I skulde vandre det Kald værdig, med hvilket I ere kaldte,

Ap. G. 21, 13. 33. Ef. 3, 1.

2. med al Ydmyghed og Sagmodighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kjærlighed

Kol. 3, 12. 1 Tess. 5, 14.

3. og befitte eder paa at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand.

Kol. 3, 14.

4. Der er eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i eders Kald,

Rom. 12, 5. 1 Kor. 12, 27.

5. een Herre, een Tro, een Daab,

1 Kor. 3, 4; 12, 5.

6. een Gud og Alles Fader, som er over eder alle, gjennem eder alle og i eder alle.

Mal. 2, 10. Rom. 11, 36.

7. Men Enhver af os er Naaden given efter Christi Gaves Maal.

Rom. 12, 3.

8. Derfor siger Skriften; Han opfor til det Høje, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver.

Ps. 68, 18. Kol. 2, 15.

9. Men det: Han opfor, hvad er det, udenat han ogsaa først nedfor til Jordens lavere Egne? Joh. 3, 13; 6, 62.

10. Den, som nedfor, er den Samme, som opfor langt over alle Himle for at fylde Alt. Ap. G. 2, 33. Ef. 4, 13.

11. Og han satte Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, 1 Kor. 12, 28. Ap. G. 11, 27; 21, 8.

Rom. 12, 7.

12. til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Tjenestens Gjerning, til Christi Legemes Opbyggelse,

Rom. 12, 5, 1 Kor. 12, 27. Kol. 1, 24.

13. indtil vi alle naa til Enhed i Guds Søns Tro og Erkjendelse, til Mand's Modenhed, til Christi Fyldes Alders Maal, 3, 18. 19.

14. forat vi ikke mere skulle være Børn og lade os omtumle og omdrive af ethvert Lærdoms Veir ved Menneskenes Spil, ved Trækthed til Forførelsens Kunstgreb, Es. 28, 9.

1 Kor. 14, 20. Matt. 11, 7. Hebr. 13, 9.

15. men, Sandheden tro i Kjærlighed. i alle Maader opvoke til ham, som er Hovedet, til Kristus,

2 Pet. 3, 18. Kol. 1, 18 fg.

16. af hvem det hele Legeme bliver sammenføjet og forenet ved al den Forbindelse, indbyrdes Hjælp giver i Forhold til ethvert Lems tilmaalte Virksomhed, og vokser Legemets Vækst til sin Opbyggelse i Kjærlighed. 1 Kor. 12, 12, 27; 16, 14.

17. Dette siger jeg da og vidner i Herren, at I ikke mere skulle vandre, som de øvrige Hedninger vandre i sit Sluds Forføngelighed, 1 Pet. 4, 3.

18. formærkede i Forstanden, fremmedgjorte for Guds Liv formedelst den Vankundighed, som er i dem, formedelst sit Hjertes Forhærdelse, 2, 12. 1 Tess. 4, 5.

19. Idet de ere blevne føleløse og have hengivet sig til Uterlighed, til al Urenheds Bedrift i Gjerrighed, Rom. 1, 27.

20. Men I have ikke saaledes lært Kristus,

21. dersom I ellers have hørt om ham og ere oplærte i ham saaledes, som Sandhed er i Jesus,

22. at I, hvad den forrige Omgjængelse angaar, skulle afstænke det gamle Menneske, som fordærvs ved de bedragelige Lyster, Kol. 3, 8.

1 Pet. 2, 1. Tit. 3, 3. 1 Pet. 4, 2, 3.

23. men fornyes i eders Sinds Aand Rom. 12, 2. Kol. 3, 10.

24. og iføre eder det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed.

Rom. 6, 4, 2 Kor. 5, 17. Luk. 1, 75.

25. Afslægger derfor Løgn og taler Sandhed, Enhver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer!

Kol. 3, 9. Sak. 8, 16. Rom. 12, 5.

26. Blive i vrede, da synder ikke! Solen gaa ikke ned over eders Forførelse! Ps. 4, 5. Jak. 1, 19.

27. Giver ikke heller Djævelen Rum! 1 Pet. 5, 9.

28. Den, som stjal, stjæle ikke fremdeles, men arbeide heller og gøre noget godt med Hænderne, forat han kan have at meddele den, som trænger! Ap. G. 20, 34. 1 Tess. 4, 11.

29. Ingen raadden Snak udgaa af eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, forat den kan bringe dem Naade, som høre derpaa, 5, 4. 6. Matt. 12, 36. Kol. 3, 16.

30. og bedrøver ikke Guds Hellig-Aand, med hvilken I ere beseglede til Forløsningens Dag!

Es. 63, 10. 2 Kor. 1, 22. Ef. 1, 14.

31. Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og Bespottelse være langt fra eder tilligemed al Ondskab!

Kol. 3, 8. 9.

32. Men værer velvillige mod hverandre, barmhjertige, saa I tilgive hverandre, ligesom og Gud har tilgivet eder i Kristus!

Fil. 2, 1.

1 Pet. 3, 8. Matt. 6, 14. Kol. 3, 13.

5. KAPITEL.

De skulle være Guds og Christi Efterfølgere i Kjærlighed, 1, 2, afslæppe al Urenhed, vandre i Lyset og i Aanden, 3-21. Ægteskabs Pligter; Ægteskabet skal være et Billede af Christi hellige Forening med Menigheden, 22-33.

VÆRER derfor Guds Efterfølgere, som elskelige Børn,

Matt. 5, 45. 48. 1 Pet. 1, 15. 16.

2. og vandr i Kjærlighed, ligesom og Kristus elskede os og gav sig selv hen for os til en Gave og et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt!

Joh. 13, 34; 15, 12. Gal. 2, 20.

Tit. 2, 14. Hebr. 8, 3; 9, 14.

3. Men Horer i og al Urenhed eller Gjerrighed nævnes end ikke iblandt eder, som det sømmer de Hellige,

Gal. 5, 19. 1 Kor. 6, 15.

4. og ublu Væsen og daarlig Snak eller letfærdig Skjemt, hvilket er utilbørligt, men heller Taksgivelse!

4, 19. 1 Tess. 5, 18.

5. Thi dette vide I, at ingen Skjælvener eller Uren eller Gjerrig, som er en Afgudsdyrker, har Arv i Christi og Guds Rige.

1 Kor. 6, 10. Gal. 5, 19-21. Kol. 3, 5.

6. Ingen forføre eder med forfølgelige Ord: Thi for Saadant kommer Guds Vrede over Vantroens Børn.

Jer. 29, 8. Matt. 24, 4; 12, 37.

7. Voder derfor ikke delagtige med dem!

8. Thi I vare forhen Mørke, men nu ere I et Lys i Herren; vandrør som Lysets Børn

1 Tess. 5, 4, 5. Luk. 16, 8. Joh. 12, 36. Fil. 2, 15.

9. (thi Lysets Frugt bestaar i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed),

Gal. 5, 22.

10. saa I prøve, hvad der er velbehageligt for Herren,

Rom. 12, 2.

11. og haver ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gjæringer, men straffes dem heller!

1 Kor. 5, 8, 11. 2 Kor. 6, 14. 2 Tess. 3, 14.

Rom. 13, 12. Matt. 18, 17.

12. Thi hvad der lønlig bedrives af dem, er skammeligt endog at sige.

13. Men alt det, som straffes, aabenbares af Lyset; thi alt det, som aabenbares, er Lys.

Joh. 3, 20, 21.

14. Derfor siger Skriften: Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de Døde, og Christus skal lyse for dig!

Es. 60, 1; 26, 19. 1 Kor. 15, 34; 16, 13.

Rom. 6, 4. 5. Kol. 3, 1. Es. 9, 2.

15. Ser derfor til, hvorledes I kunne vandre varlig, ikke som Uvise, men som Vise,

Rom. 16, 19.

16. og kjøber den beleilige Tid, efterdi Dagene ere onde!

Kol. 4, 5. Ef. 5, 13.

17. Værer derfor ikke uforstandige, men forstaaer, hvad Herrens Vilje er!

Rom. 12, 2.

18. Og drikker eder ikke drukne af Vin, hvori der er Ryggeløshed, men bliver fyldte af Aanden,

Ordsp. 20, 1; 23, 29 fg. Gal. 5, 21.

Ap. G. 2, 4.

19. og tiltaler hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, og synger og leger for Herren i eders Hjerter,

Kol. 3, 16.

20. og siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn,

V. 4. 1 Tess. 5, 18.

21. og værer hverandre underdanige i Guds Frygt!

1 Pet. 5, 5.

22. I Kvinder! Værer eders egne Mænd underdanige, som Herren!

1 Mos. 3, 16. 1 Kor. 11, 3; 14, 34.

1168

23. Thi Manden er Kvindens Hoved, ligesom og Kristus er Menighedens Hoved, og han er sit Legemes Saliggjører.

1. 23. 23;

4, 12, 15. Ap. G. 5, 31. 1 Joh. 4, 14.

24. Men ligesom Menigheden er Christus underdanig, saaledes skulle og Kvinderne være sine egne Mænd underdanige i alle Ting.

Kol. 3, 18.

25. I Mænd! Elsker eders Hustruer, ligesom og Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den,

Kol. 3, 19. 1 Pet. 3, 7. Ef. 5, 2. Gal. 1, 4.

26. forat han kunde hellige den, idet han rensede den ved Vandbadet i Ordet,

Joh. 17, 17. 1 Joh. 1, 7. Tit. 3, 5.

27. forat han kunde fremstille sig selv Menigheden herlig, uden Plet eller Rynke eller noget Saadant, men hellig og ustraffelig!

Pa. 45, 14. Ef. 1, 4. Kol. 1, 22.

28. Saaledes ere Mændene skyldige at elske sine Hustruer som sine egne Legemer; hvo der elsker sin Hustru, elsker sig selv.

29. Thi Ingen har nogensinde hadet sit eget Kjød, men Enhver føder og vederveder det, ligesom Herren Menigheden;

4, 16.

30. thi vi ere hans Legemes Lemmer, af hans Kjød og af hans Ben.

1 Kor. 6, 15; 12, 27.

31. Derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle være eet Kjød.

1 Mos. 2, 24. Matt. 19, 5.

32. Denne Hemmelighed er stor; men jeg taler om Christus og om Menigheden.

33. Men ogsaa I skulle, hver især, elske, hver sin Hustru som sig selv; men Hustruen have Ærefrygt for Manden!

V. 28. 1 Mos. 3, 16.

6. KAPITEL.

Børns og Forældres, 1-4. Tjeneres og Herrens Pligter, 5-9. Opnærning til at iføre sig en Christens Stridsvaaben, bede for de Hellige og for Paulus selv, 10-20. Tyctikus skal underrette dem om hans Tilstand, 21. 22. Paulus ønsker dem Christus Naade, 23. 24.

I Børn! Adlyder eders Forældre i Herren, thi dette er ret!

Kol. 3, 20.

2. Ær din Fader og din Moder (hvilket er det første Bud med Forjættelse),

2 Mos. 20, 12. Matt. 15, 4.

3. forat det maa gaa dig vel, og du maa længe leve paa Jorden!

Ordsp. 3, 2.

4. Og I Fædre! Opirrer ikke eders

Børn, men opføder dem i Herrens Tugt og Formaning!

Kol. 3, 21. Ordsp. 19, 18.

5 Mos. 6, 7, 20. Ps. 78, 4.

5. I Tjenere! Adlyder eders Herre efter Kjødets med Frygt og Bæven i eders Hjertes Enfoldighed, som Christus, Kol. 3, 22. 1 Pet. 2, 18. Fil. 2, 12.

6. Ikke med Øientjeneste, som de, der ville takkes Mennesker, men som Christi Tjenere, saa I gjøre Guds Vilje af Hjertet

7. og med Velvillighed tjene Herren og ikke Mennesker, Kol. 3, 23.

8. da I vide, at hvad Godt Enhver gjør, det skal gjengjældes ham af Herren, hvadenten han er Tjener eller Fri! Rom. 2, 6. 1 Kor. 3, 8.

9. Og I Herre! Gjører det Samme mod dem og lader Trusel fare, da I vide, at ogsaa eders Herre er i Himlene, og der er ikke Persons Anseelse hos ham! Kol. 4, 1.

5 Mos. 10, 17. Job 34, 19. 1 Pet. 1, 17.

10. Iøvrigt, mine Brødre, vorder stærke i Herren og i hans Vældes Kraft! 1 Kor. 16, 13. 2 Tim. 2, 1.

11. Ifører eder Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staa imod Djævelens snedige Anløb! Rom. 13, 12. 2 Kor. 6, 7; 10, 4, 5.

1 Pet. 5, 8.

12. Thi vi have ikke Kamp mod Kjød og Blod, men mod Fyrstedømmer, mod Magter, mod Verdens Herre, som herske i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen. Kol. 1, 13.

13. Tager derfor Guds fulde Rustning paa, forat I kunne gjøre Modstand paa den onde Dag og bestaa efter at have fuldbragt Alt! 2 Kor. 6, 7; 10, 4.

14. Saa staar da omgjordede om

eders Lænder med Sandhed og iførte Retfærdighedens Pantser

Es. 11, 5. 2 Kor. 6, 7.

1 Pet. 1, 13. Es. 59, 17. 1 Tess. 5, 8.

15. og ombundne om Fædderne med den Færdighed, som Fredens Evangelium giver, 2, 14. Ap. G. 10, 36.

16. idet I til alt dette gribe Troens Skjold, med hvilket I skulle kunne slukke alle den Cndes gloende Pile, 1 Pet. 5, 9.

17. og tager Saliggjørelsens Hjelms og Aandens Sverd, som er Guds Ord, Hebr. 4, 13. Aab. 1, 16.

18. idet I til enhver Tid bede i Aanden med al Bøn og Bægjering, og ere aarvaagne i dette med al Vargtighed og Bøn for alle de Hellige, Luk. 18, 1. Kol. 4, 2. Matt. 24, 42; 25, 13.

19. ogsaa for mig, at min Mund maa oplades, og Ordet gives mig til at kundgjøre med Frimodighed Evangeliets Hemmelighed, Rom. 15, 30.

Kol. 4, 3. 2 Tess. 3, 1. Ap. G. 4, 29.

20. for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, at jeg om den maa tale med Frimodighed, som jeg bør tale! Ap. G. 22, 20. 2 Kor. 6, 20.

21. Men forat ogsaa I skulle kjende min Tilstand, hvorledes det gaar mig, skal Tychikus, den elskelige Broder og Tjener i Herren, kundgjøre eder Alt; Ap. G. 20, 4. Kol. 4, 7.

22. jeg har just derfor sendt ham til eder, forat I skulle faa at vide, hvorledes det staar til hos os, og forat han skal trøste eders Hjertes.

23. Fred være med Brødrene, og Kjærlighed med Tro fra Gud Fader og den Herre Jesus Christus! Gal. 5, 6.

24. Naaden være med alle dem, som elske vor Herre Jesus Christus i Uforkrænkelighed! Amen. 2 Kor. 12, 13. 1 Kor. 16, 22.

PAULUS'S BREV TIL FILIPPENSERNE.

1. KAPITEL.

Paulus ønsker Filippenserne Naade, 1. 2. takker Gud for dem og beder for dem, 3-11, lader dem vide, at hans Lænker tjene til Evangeliets Fremme, skjønt nogle prædike Kristus ikke i ren Hensigt, men af Avind, 12-17. Han red, at Alt skal tjene ham til Gode, og han vil gjerne dø, men ogsaa gjerne leve for

deres Skyld, 18-26. Han formaner dem til Endrægtighed og Frimodighed, 27-30.

PAULUS og Timoteus, Jesu Christi Tjenere, til alle de Hellige i Christus Jesus, som ere i Filippi, tilligemed Menighedens Forstandere og Tjenere: 1 Kor. 1, 2.

2. Naade være med eder og Fred

fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus! Rom. 1, 7.

3. Jeg takker min Gud, saa ofte jeg tænker paa eder, Rom. 1, 8.

Ef. 1, 15. 16. 1 Tess. 1, 2. 1 Tess. 1, 2.

4. Idet jeg altid, i hver min Bøn for eder alle, gjør min Bøn med Glæde,

5. for det Samfund, som med Hensyn til Evangeliets Sag har været mellem eder fra den første Dag indtil nu,

6. fuldelig forsikret om dette, at han, som har begyndt en god Gjerning i eder, vil fuldføre den indtil Jesu Christi Dag,

Hebr. 12, 2. 1 Tess. 1, 3. Hebr. 13, 21.

1 Pet. 5, 10. Fil. 2, 12. 1 Tess. 5, 23.

7. ligesom jeg bør mene dette om eder alle, efterdi jeg har eder i Hjertet baade under mine Lænker og ved Evangeliets Forvarog Stadfæstelse, da I alle ere delagtige med mig i Naaden; Ef. 3, 1. Kol. 4, 3. 2 Tim. 1, 5.

8. thi Gud er mit Vidne, hvor meget jeg længes efter eder alle i Jesu Christi inderlige Kjærlighed.

Rom. 1, 9. 2 Kor. 1, 23. Gal. 1, 20.

1 Tess. 2, 5.

9. Og derom beder jeg, at eders Kjærlighed maa blive mere og mere overflødig i Kundskab og al Skjønksomhed, 2 Kor. 8, 7.

10. forat I kunne prøve, hvad ret er, forat I maa være rene og uden Anstød indtil Christi Dag, 1 Kor. 1, 8.

11. fylde med Retfærdigheds Frugter, som virkes ved Jesus Kristus, Gud til Ære og Lov.

Ef. 5, 9. Kol. 1, 10. Joh. 15, 4. 5. 8.

12. Men jeg vil, at I skulle vide, Brødre, at hvad der er vederfaret mig, har snarere tjent til Evangeliets Fremme,

13. saa det i hele Borgen og for alle de Øvrige er blevet aabenbart, at mine Lænker ere for Christi Skyld,

14. og de fleste af Brøderne i Herren have ved mine Baand faaet Mod og ere blevne des mere dristige til at tale Ordet uden Frygt.

Ef. 3, 13. 1 Tess. 3, 3.

15. Nogle prædike vel ogsaa Kristus for Avinds og Kivs Skyld, men Nogle dog ogsaa af Velvilje.

16. Mine, som søge Trætte, forkynde Kristus ikke i nogen ren Hensigt, men i den Tanke, at føie Trængsel til mine Lænker;

17. men disse, som drives af Kjærlighed, gjøre det, fordi de vide, at

Jeg er sat til at forsvare Evangeliet. V. 7.

18. Hvad da? Kristus forkyndes dog paa enhver Maade, det være nu paa Skrømt eller i Sandhed, og derover glæder jeg mig, ja vil og glæde mig.

19. Thi jeg ved, at alt dette skal vende mig til Frelse ved eders Bøn og Jesu Christi Aands Bistand,

2 Kor. 1, 11.

20. efter min Længsel og mit Haab, at jeg ikke skal beskjemmes i Noget, men at Kristus skal med al Frimodighed, som altid, saa og nu blive forherliget i mit Legeme, det være ved Liv eller ved Død. 1 Kor. 9, 20.

21. Thi for mig er at leve Kristus, og at dø en Vinding. Gal. 2, 20.

22. Men dersom det at leve i Kjædet er mig til Frugt for min Gjerning, saa ved jeg ikke, hvad jeg skal vælge.

23. Thi jeg trænges fra begge Sider, idet jeg har Lyst til at vandre herfra og være med Kristus, thi dette var saare meget bedre, 1 Kor. 9, 8.

24. men at forblive i Kjædet er mere fornødent for eders Skyld.

25. Og, forvissat om dette, ved jeg, at jeg skal blive ilive og forblive hos eder alle til eders Forfremmelse og Glæde i Troen, V. 6; 2, 24.

26. forat eders Ros kan blive overflødig i Kristus Jesus ved mig, naar jeg atter kommer til eder.

2 Kor. 1, 14; 5, 12.

27. Kun at I vandre Christi Evangelium værdig, forat jeg, hvadenten jeg kommer og ser eder eller er traværende, kan høre om eder, at I staa faste i een Aand og stride med mig af een Sjæl for Evangeliets Tro

Ef. 4, 1. Kol. 1, 10. 1 Tess. 2, 12; 4, 1.

Ap. G. 4, 32. Rom. 15, 30.

28. og ikke lade eder i nogen Ting forfærde af Modstanderne, hvilket er dem et Tegn paa Undergang, men eder paa Frelse, og det fra Gud.

2, 19. Rom. 8, 17. 2 Tess. 1, 5. 2 Tim. 2, 11.

29. Thi eder er det forundt for Christi Skyld ikke alene at tro paa ham, men ogsaa at lide for hans Skyld, Ap. G. 5, 41. Rom. 5, 3.

30. Idet I have den samme Kamp, som I have seet paa mig og nu høre om mig. Ap. G. 16, 22 fg. Kol. 2, 1.

2. KAPITEL.

Han formaner til inderlig Kjærlighed og Ydmyghed efter Jesu Christi Eksempel.

som blev fornædet og tæjen ophøjet, 1-11. De skulle med Alvor arbejde paa sin Saliggjærelse og vandre ustraffelig, 12-18. Han haaber snart at sende Timoteus og selv at komme, men sender nu Epafroditus til dem, 20-30.

DERSOM der da er nogen Formaning i Christus, dersom der er nogen Kjerlighedens Opmuntring, dersom der er noget Aandens Samfund, dersom der er nogen inderlig Kjerlighed og Barmhertighed,

2. da fuldkommer min Glæde, saa I mene det Samme, have den samme Kjerlighed, ere ens sindede, mene Eet,

Rom. 13, 16; 15, 5. 1 Kor. 1, 10. 1 Pet. 3, 8.

3. ikke gjøre Noget af Lyst til Trætte eller forfængelig Ære, men agte i Ydmyghed hverandre høiere end eder selv

Gal. 5, 26. Rom. 12, 10. 1 Pet. 5, 5. 4. og se, ikke Enhver paa sit Eget, men Enhver ogsaa paa Andres!

1 Kor. 10, 24. 33; 13, 5.

5. Thi det samme Sindelag være i eder, som var i Christus Jesus,

Matt. 11, 29. Joh. 13, 15. 1 Kor. 2, 16.

1 Pet. 2, 21. 1 Joh. 2, 6.

6. han, som, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig, Matt. 28, 18. Kol. 2, 9.

7. men forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa, blev Mennesker lig Ps. 22, 7. Es. 42, 1; 49, 3. Matt. 20, 28. Hebr. 4, 15.

8. og fandtes i Skikkelse som et Menneske; han fornædrede sig selv, saa han blev lydig indtil Døden, ja Korsets Død. Hebr. 12, 2.

9. Derfor har og Gud høit ophøjet ham og skjenket ham et Navn, som er over alt Navn,

Ap. G. 2, 33. 36. Hebr. 2, 0; 1, 4.

10. forat i Jesu Navn hvert Knæ skal bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden,

Es. 45, 23. Rom. 14, 11. Aab. 5, 8. 13.

11. og hver Tunge bekjende, at Jesus Christus er Herre, til Gud Faders Ære. Ap. G. 2, 36. Rom. 14, 9. 1 Kor. 8, 6.

12. Derfor, mine Elskelige, ligesom I altid have været lydige, saa arbejder ikke alene som ved min Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse paa eders Saliggjærelse med Frygt og Bæven!

1 Pet. 1, 17.

13. Thi Gud er den, som virker i eder baade at ville og at udrette efter sit Velbehag. 2 Kor. 3, 5. Hebr. 13, 21.

14. Gjører alle Ting uden Knur og Tvivl, Joh. 6, 43. 1 Pet. 4, 9. 1 Tim. 2, 8. 15. forat I kunne vende ustraffelige og rene, Guds ulastelige Børn midt iblandt en vanartig og forvendt Slægt, blandt hvilke I skinne som Lys i Verden,

1, 10. 1 Kor. 5, 10. Matt. 5, 16. Ef. 5, 8.

16. idet I holde fast ved Livets Ord, mig til Ros paa Christi Dag, at jeg ikke har løbet forgjæves, ei heller arbejdet forgjæves!

2 Tim. 1, 13. Tit. 1, 9. Hebr. 4, 14.

1 Tess. 2, 19. 1 Kor. 9, 24. Gal. 3, 2.

17. Men om jeg og bliver ofret under eders Troes Ofring og Betjening, da glæder jeg mig og glæder mig med eder alle. 2 Tim. 4, 6. 2 Kor. 7, 4.

18. Men glæder ogsaa I eder over det Samme, og glæder eder med mig!

19. Men jeg haaber i den Herre Jesus snart at sende Timoteus til eder, forat ogsaa jeg kan blive vel tilmode ved at erfare, hvorledes det gaar eder. Ap. G. 16, 1. Fil. 1, 27.

20. Thi jeg har ingen Ligesindet, der saa oprigtig vil bære Omsorg for eder; 1 Kor. 16, 10.

21. thi de søge alle sit Eget, ikke hvad der hører Christus Jesus til.

1 Kor. 10, 24; 13, 5.

22. Men hans prøvede Troskab kjende I, at, ligesom en Søn tjener sin Fader, saaledes har han tjent med mig for Evangeliet.

23. Ham haaber jeg da at sende straks, saasnart jeg ser Udgangen paa min Sag.

24. Men jeg har den Tillid i Herren, at jeg ogsaa selv snart skal komme. 1, 25.

25. Men jeg har agtet det fornødent at sende eder Epafroditus, min Broder og Medarbejder og Medstrider, men eders Sendebud og Tjener til at afhjælpe mit Behov, 4, 18.

26. efterdi han længtes efter eder alle og var svarlig bekymret, fordi I havde hørt, at han var syg.

27. Han var ogsaa syg og Døden nær; men Gud forbarmede sig over ham, dog ikke over ham alene, men ogsaa over mig, forat jeg ikke skulde have Sorg over Sorg.

28. Derfor har jeg sendt ham des snarere, forat I kunne glædes, naar I se ham igjen, og jeg være mindre sorgfuld.

29. Modtager ham derfor i Herren

med al Glæde, og holder Saadanne i Ære!

Rom. 16, 2.

1 Kor. 16, 16. Gal. 6, 6. 1 Tess. 5, 11

30. Thi for Christi Gjernings Skyld kom han Døden nær, idet han ikke agtede sit Liv for at erstatte Sævnet af eder i denne Tjeneste mod mig.

1 Kor. 16, 17.

3. KAPITEL.

Paulus adværer mod de falske Lærere, som forlade sig paa uvortes Fortrin; han vil ei rose sig af Andet end af vor Herre Jesus. 1-11. Han jager efter Klenodiat og vil, at de skulle efterfølge ham. 12-17. Han klager over dem, som ere jordisk sindede, og lærer, hvor de sande Christes Borgerskab er. 18-21.

IØVRIGT, mine Brødre, glæder I eder i Herren! At skrive det Samme til eder er ikke mig til Bæsvær, men eder til Bestyrkelse.

4, 4. Jak. 1, 2. 1 Pet. 4, 13.

2. Ser Hundene, ser de onde Arbeidere, ser Sønderkjærlæsen!

Rom. 16, 17. 2 Kor. 11, 13.

3. Thi vi ere Omskjærlæsen, vi, som tjene Gud i Aanden og rose os i Christus Jesus og ikke forlade os paa Kjød,

Jer. 4, 4. Rom. 2, 29.

Kol. 2, 11. Joh. 4, 24. 1 Kor. 1, 31.

4. endskjønt ogsaa jeg har det, jeg kunde forlade mig paa, ogsaa i Kjød. Dersom en Anden synes, han kan forlade sig paa Kjød, da jeg meget mere,

2 Kor. 11, 18 fg.

5. jeg, som er omskaaren paa den ottende Dag, af Israels Slægt, af Benjamin's Stamme, en Hebræer af Hebræere, hvad Loven angaar, en Farisæer,

1 Mos. 17, 12. 2 Kor. 11 22. Ap G. 26. 5.

6. i Nidskjerhed en Forfølger af Menigheden, efter Lovens Retfærdighed ustraffelig.

Ap. G. 8, 3; 9, 1. Gal. 1, 13 fg.

7. Men hvad der var mig en Vinding, det har jeg for Christi Skyld agtet for Tab.

Matt. 13, 44.

8. Ja, jeg agter ogsaa i Sandhed Alt for Tab mod Ypperligheden af Kundskaben om Christus Jesus, min Herre, for hvis Skyld jeg har lidt Tab paa Alt og agter det Skam at være, forat jeg kan vinde Christus

Es. 63, 11. Joh. 17, 3.

9. og findes i ham, ikke havende min Retfærdighed, den af Loven, men den ved Christi Tro, Retfærdigheden af Gud formedelst Troen,

Rom. 3, 21. 23; 1, 17; 10, 3.

1173

10. forat jeg kan kjende ham og hans Opstandelses Kraft og hans Lidelers Samfund, idet jeg bliver ligedannet med hans Død,

Rom. 6, 1 fg. 3, 17. 1 Pet. 4, 13.

11. om jeg dog kunde naa frem til de Dødes Opstandelse.

Luk. 14, 14.

12. Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er fuidkommen; men jeg jager derefter, om jeg og kan gribe det, eftersom jeg og er greben af Christus Jesua.

1 Tim. 6, 12.

Joh. 6, 44; 12, 32.

13. Brødre! Jeg mener ikke om mig selv, at jeg har grebet det.

14. Men Et gjør jeg: Glemmende, hvad der er bag, og rækkende efter det, som er foran, iler jeg mod Maalet til det Klenodie, som hører til Guds Kald herovenfra i Christus Jesus.

Luk. 9, 62. 1 Kor. 9, 24.

1 Tim. 6, 12. Hebr. 12, 14.

2 Tim. 4, 7. Hebr. 3, 1. 1 Pet. 5, 10.

15. Lader os da, saa Mange, som ere fuldkomne, have dette Sindelag! Og ere I i noget Stykke anderledes sindede, da skal Gud ogsaa aabenbare eder dette.

1 Kor. 2, 6; 14, 20. Kol. 2, 10.

16. Kun at vi, saavidt vi ere komne, vandre efter den samme Regel, mene det Samme!

Gal. 6, 16.

Rom. 12, 16; 15, 5. 1 Kor. 1, 10.

17. Vorder mine Efterfølgere, Brødre, og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Eksempel!

1 Kor. 4, 16; 11, 1.

2 Tess. 3, 9. 1 Pet. 5 3.

18. Thi Mange vandre, om hvilke jeg ofte har sagt eder og endnu siger med Taarer, at de ere Christl Korses Fiender,

Matt. 7, 13.

Rom. 16, 17. Gal. 5, 21.

19. hvis Ende er Fordævelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Ære er i deres Skjændsel, de, som trage efter de jordiske Ting.

1, 28. Rom. 16, 18; 8, 5. 6. Kol. 3, 2.

20. Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi og forvente som Frelser den Herre Jesus Christus,

Ef. 2, 6. Kol. 3, 3 fg. Hebr. 13, 14.

1 Tess. 1, 10; 4, 16.

21. som skal forvandle vort Fordærelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme efter den Kraft, hvorved han ogsaa kan underlægge sig alle Ting.

1 Kor. 15, 43. 44. Matt. 17, 2.

1 Joh. 3, 2. 1 Kor. 15, 27.

4. KAPITEL.

Han formaner Alle til Bestandighed og Nogle især til Endrægtighed, 1-3. De skulle glæde sig, ikke være bekymrede, trage efter Alt, hvad godt er, 4-9. Han roser deres Gærlighed mod ham, 10-20, hilser dem og ønsker dem Naade, 21-23.

DERFOR, mine elskelige Brødre, hvem jeg længes efter, I, min Glæde og Krone, staar saaledes faste i Herren, I Elskelige!

2. Kuodia formaner jeg, og Syn-tyche formaner jeg til at være enige i Herren. 2, 2; 3, 16. 1 Pet. 3, 8.

3. Ja, jeg beder ogsaa dig, min retsindige Medbroder, antag dig dem! Thi de have stridt med mig i Evangeliet tilligemed Klemens og mine ærvrige Medarbejdere, hvis Navne ere skrevne i Livsens Bog. 1, 27. Ps. 69, 29.

Dan. 12, 1. Luk. 10, 20. Aab. 3, 5; 20, 12.

4. Glæder eder i Herren altid! Atter siger jeg: Glæder eder!

Ps. 32, 11. 2 Kor. 13, 11. 1 Tess. 5, 16.

5. Eders Sagtomodighed werde vittelig for alle Mennesker! Herren er nær.

6. Vær ikke bekymrede for Noget, men lader I alle Ting eders Bøjsringer fremføres for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse!

Matt. 6, 25. 31. 1 Pet. 5, 7. 1 Tim. 2, 1.

7. Og Guds Fred, som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjertes og eders Tanker i Christus Jesus.

Joh. 14, 27. Kol. 3, 15.

8. Iøvrigt, Brødre, hvadsomhelst der ersandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der tales vel om, enhver Dyd og Alt, hvad priseligst er, derpaa giver Agt!

Rom. 12, 17; 13, 13.

9. Hvad I ogsaa have lært og annamet og hørt og seet paa mig, dette gjører! Og Fredens Gud skal være med eder.

3, 17. Rom. 15, 33. 2 Tess. 3, 16.

10. Men jeg har høilig glædet mig i Herren, at I nu engang igjen har oplivet eders Omhu for mig, hvad I

og før tænkte paa, men manglede Lighed. 2 Kor. 11, 9.

11. Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg har lært at nøjes med det, jeg har. 1 Tim. 6, 8.

12. Jeg forstaar at være fornødt, jeg forstaar ogsaa at have Overflod; i Alt og i alle Ting er jeg velerfaren, baade i at være mæt og at hungre, baade i at have Overflod og at lide Mangel; 1 Kor. 4, 11.

13. Jeg formaar Alt i Christus, som gjør mig stærk. Mark. 9, 23.

14. Dog have I gjort vel i at delta-ge i min Trængsel.

15. Men ogsaa I vide, I Filippensere, at ved Evangeliets Begyndelse, da jeg drog fra Makedonien, har ingen Menighed havt Regning med mig over Givet og Modtaget, uden I alene.

16. Thi ogsaa i Tessalonika sendte I mig baade een og to Gange, hvad jeg behøvede.

17. Ikke at jeg attraar Gaven, men jeg attraar den Frugt, som bliver overvættets stor til eders Fordel.

2 Kor. 9, 6. 12.

18. Nu har jeg faaet Alt og har Overflod; jeg har fuldt op, efterat jeg af Epafroditus har modtaget eders Gave, en god Lugt, et antaget Offer, velbehageligt for Gud.

2, 25. Ef. 5, 2. Rom. 12, 1. 1 Pet. 2, 5.

19. Men min Gud skal fuldelig give eder Alt, hvad I behøve, efter sin Rigdom i Herlighed, i Christus Jesus.

2 Kor. 9, 8.

20. Men vor Gud og Fader være Ære i al Evighed! Amen.

1 Pet. 4, 11.

21. Hilser hver Hellig i Christus Jesus!

22. De Brødre, som ere hos mig, hilse eder. Alle Hellige hilse eder, men mest de af Keiserens Hus.

23. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen.

1 Kor. 16, 23.

PAULUS'S BREV TIL KOLOSSENERNE.

1. KAPITEL.

Paulus ønsker Kolosenserne Naade, 1. 2. takker Gud for deres gode Tilstand, 3. 4. beder for deres Fremgang, 9-14. taler

om Christi Person og Forligelsen-Embe-
de, 15-20. om deres Forligelse ved Chr-
stus, i hvis Naade de skulle blive bestan-
dige, hvorpaa Paulus arbejder, 21-29.

PAULUS, ved Guds Vilje Jesu Christi Apostel, og Broderen Timoteus

2 Kor. 1, 1.

2. til de Hellige i Kolossæ, de troende Brødre i Christus: Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus!

Rom. 1, 7. 1 Kor. 1, 3.

3. Vi takke Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, idet vi altid bede for eder,

Ef. 1, 18. 18.

4. efterat vi have hørt om eders Tro paa Christus Jesus og eders Kjærlighed til alle de Hellige,

Filem. 8.

5. for det Haab, som er henlagt for eder i Himlene, om hvilket i alle-rede have hørt i Evangellets Sandheds Ord,

1 Pet. 1, 4. Ef. 1, 12.

6. som er kommet til eder, ligesom og i den hele Verden, og det bærer Frugt og vokser, ligesom og iblandt eder fra den Dag af, I hørte og erkjendte Guds Naade i Sandhed,

V. 23. Rom. 10, 18. Mark. 4, 8.

Ap. G. 6, 7; 12, 24.

7. Mgesom I og have lært af Epaf-ras, vor elskelige Medtjener, som er en tro Christl Tjener for eder,

4, 12.

8. som ogsaa har givet os eders Kjærlighed i Aanden tilkjende.

9. Derfor aflade heller ikke vi fra den Dag, vi hørte det, at bede for eder og begjære, at I maa fyldes med Erkjendelse af hans Vilje i al aandelig Visdom og Forstand,

1 Kor. 1, 5. Ef. 5, 10. Fil. 1, 9. 10.

10. forat I kunne vandre Herren værdig til fuldt Velbehag, idet I ere frugtbar paa al god Gjerning og vokse i Guds Erkjendelse,

Ef. 4, 1. 1 Tess. 2, 12. Joh. 15, 16.

Fil. 1, 11. 2 Pet. 3, 18.

11. styrkede med al Styrke efter hans Herligheds Kraft til al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde,

1 Kor. 16, 13. Ef. 1, 19; 3, 16; 4, 2.

12. takkende Faderen, som har gjort os dygtige til de Helliges Arvedel i Lyset,

2 Kor. 3, 6. Ap. G. 26, 18.

13. som har udfriet os af Mørkets Magt og overført os i sin elskelige Søns Rige,

Ef. 2, 2; 6, 12.

Hebr. 2, 14. Matt. 3, 17. 2 Pet. 1, 17.

14. i hvem vi ved hans Blod have Forløsning, Syndernes Forladelse,

Ap. G. 26, 28. Ef. 1, 7. 1 Pet. 1, 19.

15. han, som er den usynlige Guds Billede, den Førstefødte før al Skabning,

Joh. 14, 9.

Fil. 2, 6. Hebr. 1, 3. Rom. 8, 29.

16. thi i ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden, de synlige og de usynlige, det være nu Troner eller Herrerådmer eller Fyrstendømmer eller Magter; alle Ting ere skabte ved ham og til ham,

Ps. 33, 6. Joh. 1, 3. Hebr. 1, 2. Rom. 8, 32.

Ef. 1, 21. Rom. 11, 36.

17. og han er før alle Ting, og alle Ting bestaa i ham,

Ordsp. 8, 25.

18. og han er Legemet, Menighedens Hoved, han, som er Begyndelsen, den Førstefødte af de Døde, forat han skal være den Ypperste blandt Alle;

Ef. 1, 22. 1 Kor. 15, 20.

19. thi i ham behagede det Faderen, at den hele Fylde skulde bo,

2, 9. Joh. 1, 16.

20. og ved ham at forlige med sig alle Ting, det være nu de paa Jorden eller de i Himlene, idet han gjorde Fred ved hans Korsens Blod.

Rom. 5, 10. 2 Kor. 5, 18. 19.

Ef. 1, 10; 2, 14. 16. Ap. G. 10, 36.

21. Ogsaa eder, som forudm vare blevne fremmede og fiendske af Sindelag i onde Gjerninger,

Ef. 2, 12. Rom. 8, 7.

22. har han dog nu forliget i sit Kjæds Legeme ved Døden for at fremstille eder hellige og ulastelige og ustraffelige for sit Aasyn,

Ef. 2, 15.

1 Pet. 3, 18. Luk. 1, 75. Ef. 1, 4.

23. saafremt I ellers forblive i Troen, grundfæstede og stadige, og ikke lade eder rokke fra Evangeliets Haab, hvilket I have hørt, hvilket er prædikeret for al Skabningen under Himmelen, hvis Tjener jeg, Paulus, er bleven.

1 Kor. 15, 58. Mark. 16, 15.

24. Nu glæder jeg mig i mine Lidelser for eder og udfylder i mit Kjædet, som fattes i Christi Trængsler, for hans Legeme, som er Menigheden,

2 Kor. 7, 4; 1, 6. 2 Tim. 1, 12.

1 Kor. 12, 27. Ef. 1, 23.

25. hvis Tjener jeg er bleven efter den Guds Husholdning, som er mig givet til eder, at forkynde Guds Ord,

Ef. 3, 2, 7.

26. den Hemmelighed, der var skjult fra alle Tiders og Slægters Begyndelse men nu er aabenbar for hans Hellige,

Ef. 1, 9; 3, 9. Rom. 16, 26.

2 Tim. 1, 10. Tit. 1, 3.

27. hvem Gud vilde kundgjøre, hvilken denne Hemmeligheds herlige Rigdom er iblandt Hedningerne, nemlig Christus i eder, Herlighedens Haab,

Rom. 9, 23; 16, 26.

2 Kor. 12, 5. 2 Tim. 1, 1.

28. ham, hvem vi forkynde, idet vi paaminde hvert Menneske og lære hvert Menneske i al Visdom, forat vi kunne fremstille hvert Menneske fuldkomment i Christus Jesus,

Joh. 1, 7. 2 Kor. 11, 2. Kol. 2, 10.

29. hvortil jeg ogsaa arbejder, stridende ved hans Kraft, som virker mægtig i mig.

1 Kor. 15, 10. 2 Tim. 4, 7. Fil. 3, 21.

2. KAPITEL.

Paulus har stor Kamp for deres Forfremmelse i Christi Kundskab, 1-3. De skulle et lade sig forføre, men blive i Kristus, i hvem al Fuldkomnethed er at finde, 4-10. I ham ere de aandeligt omskaarne, levendegjorte, friede fra Loven, 11-17; derfor skulle de et lade sig drage fra Kristus ved falske Lærere, 18-23.

THI jeg vil, at I skulle vide, hvor stor en Kamp jeg har for eder og for dem i Laodicea og for alle dem, som ikke have seet mit Ansigt i Kjødets,

Fil. 1, 30; 4, 3.

2. forat deres Hjerter maa vorde opmuntrede, idet de sammenfjes i Kjærlighed og komme til den fuldvise Indsigts hele Rigdom, til Erkjendelsen af vor Guds og Faders og Christi Hemmelighed,

1 Kor. 1, 5. Fil. 1, 9. Ea. 23, 11. Joh. 17, 3.

3. i hvilken alle Visdommens og Kundskabens Skatte ere skjulte.

4. Men dette siger jeg, forat Ingen skal bedrage eder med lokkende Tale.

Ef. 5, 6. Kol. 2, 18.

5. Thi om jeg end er fraværende i Kjødets, er jeg dog hos eder i Aanden og glæder mig, idet jeg ser eders Orden og Fastheden af eders Tro paa Kristus.

1 Kor. 5, 3. Kol. 1, 23.

6. Ligesom I da have anømmet Kristus Jesus, Herren, saaledes vandrør I ham,

1 Tess. 4, 1. 1 Joh. 2, 6.

7. idet I ere rodfæstede og blive opbyggede i ham og blive befæstede i Troen, ligesom I ere lærte, overflødige i den med Taksigelse.

Ef. 2, 22. Kol. 3, 15. 1 Tess. 5, 18.

8. Ser til, at ikke Nogen gjør eder til Bytte ved verdslig Visdom og tomt Bedrag efter Menneskers Overlevering, efter Verdens Børnelærdom og ikke efter Kristus. Matt. 15, 9. Gal. 4, 3, 9.

9. Thi i ham bor hele Guddommens Fylde legemlig,

Joh. 1, 14; 14, 10 fg. 16, 15. Kol. 1, 19.

10. og I ere blevne fyldte i ham, som er Hovedet for alt Fyrstendømme og Magt, Joh. 1, 16; 17, 22, 23. Ef. 1, 21.

11. i hvem I ogsaa ere omskaarne med en Omskjærelse, som ikke er gjort med Hænder, ved Afførelsen af Kjødets syndige Legeme, ved Christi Omskjærelse.

5 Mos. 10, 16.

Jer. 4, 4. Rom. 6, 6. Ef. 4, 22.

12. idet I ere begravne med ham i Daaben, i hvem I ogsaa ere medopreiste ved Troen paa Guds Kraft, som opreiste ham fra de Døde.

Rom. 6, 4. Gal. 3, 27.

13. Ogsaa eder, som vare døde i eders Overtrædelser og i eders Kjøds Forhud, gjorde han levende tilligemed ham, idet han tilgav eder alle eders Overtrædelser,

Ef. 2, 1; 5, 14.

14. efterat han havde udsløttet den mod oslydende Haandskrift med dens Anordninger, hvilken var os imod, og den borttog han, idet han naglede den til Korset;

Ef. 2, 15. 1 Pet. 2, 24.

15. han afvæbnede Fyrstendømmerne og Magterne og viste dem aabenlyst til Skue, idet han triumferede over dem ved ham.

Joh. 12, 31.

16. Derfor dømme Ingen eder i Mad eller i Drikke eller i Henseende til Høitid eller Nymaane eller Sabbat,

3 Mos. 11, 2. Rom. 14, 2, 3.

17. hvilke Ting ere en Skygge af det, som skulde komme, men Legemet hører Kristus til.

Hebr. 8, 5; 10, 1.

18. Lader ikke Nogen tage Klenodiet fra eder, som finder Behag i Ydmyghed og Engles Dyrkelse og indlader sig i Ting, som han ikke har seet, forføngelig opløst af sit kjødelige Sind,

Jer. 29, 8. Mark. 13, 5.

Ef. 5, 6. 2 Tess. 2, 3.

19. og ikke holder fast ved Hovedet, af hvilket det hele Legeme, understøttet og sammenfjæstet ved Ledemod og Baand, vokser den Vækst, som Gud giver.

Ef. 4, 15. 16.

20. Dersom I da ere afdøde med Kristus fra Verdens Børnelærdom, hvorfor lade I eder da, som om I endnu levede i Verden, besvære med Anordninger:

Rom. 6, 3-5; 7, 4. Gal. 2, 19; 4, 3, 9.

21. Kør ikke, smag ikke, tag ikke derpaa

1 Tim. 4, 1-4.

22. (hvilket alt dog er bestemt til at forgaa ved at bruges), efter Menneskenes Bud og Lærdomme

Mt. 1, 14.

23. Saadanne have vel Skin af Visdom ved selvvalgt Dyrkelse og Ydmyghed og Uskaansomhed mod Le-

gemet, men ikke ved Noget, som er Ære værdi; de tjene kun til Kjødets Tilfredstillelse. 1 Tim. 4, 23.

3. KAPITEL.

De skulle søge det, som er oventil, hvor Christus, deres Liv, er, døde de jordiske Lemmer, afføre det gamle, føre det nye Menneske, i 11. befalle sig paa inderlig Barmhjertighed og Kjærlighed, opbygge Averen med Christi Ord og gjøre Alt i hans Navn, 12-17. Hustruers, Mænds, Børns, Fædres, Tjeneres og Herrer's Pligter, 18-25; K. 4, 1.

LÆRE I da oprelste med Christus, da søger det, som er oventil, hvor Christus sidder hos Guds høire Haand! Rom. 6, 5. Ef. 2, 6; 1, 20.

2. Tragter efter det, som er oven til, ikke efter det, som er paa Jorden! Matt. 6, 33. 1 Pet. 2, 24.

3. Thi I ere døde, og eders Liv er skjult med Christus i Gud;

2 Kor. 5, 7. Gal. 2, 20.

4. naar Christus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed.

Fil. 1, 21; 3, 21 1 Kor. 15, 43.

5 Døder derfor eders jordiske Lemmer, Hører, Urenhed, Brynd, ond Lyst og Gjerrighed, som er Afgudsdyrkelse! Matt. 18, 8. Rom. 6, 13.

Ef. 5, 3. 1 Tes. 4, 4. 5. Ef. 5, 5.

6. For disse Ting's Skyld kommer Guds Vrede over Vantroens Børn,

1 Kor. 6, 10. Gal. 5, 19-21. Ef. 5, 6.

7. blandt hvilke ogsaa I fordom vandrede, da I levede i disse Ting. Rom. 6, 19, 20; 7, 5. 1 Kor. 6, 11. Tit. 3, 3.

8. Men affægger nu ogsaa I alt dette: Vrede, Hidsighed, Ondskab, Bespottelse, slem Snak af eders Mund! 2 Kor. 7, 1. Ef. 4, 22. Jak. 1, 21.

1 Pet. 2, 1.

9. Lyver ikke for hverandre, I, som have afført eder det gamle Menneske med dets Gjerninger

Sak. 8. 16. Kol. 2, 11.

10. og iført eder det nye, som fornyes til Erkjendelse efter hans Billed, som skabte det, Ef. 4, 23. 24.

11. hvor der ikke er Græker og Jøde, Omskjærelse og Forhud, Barbar, Skyter, Træl, Fri, men Christus er Alt og i Alle Rom. 10, 12.

Gal. 3, 23; 5, 6. Ef. 1, 10.

12. Saa ifører eder da som Guds Udvalgte, Hellige og Elskede inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtomdighed, Langmodighed,

1 Tess. 1, 4. 1 Pet. 2, 9. Matt. 11, 29.

Gal. 5, 22.

13. saa I fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom Nogen har Klagemaal mod Nogen! Ligesom Christus har tilgivet eder, saaledes ogsaa I! Ef. 4, 2. 32. Matt. 6, 14.

14. Men over alt dette ifører eder Kjærligheden, som er Fuldkommenhedens Baand! Joh. 13, 34; 15, 12.

Ef. 4, 3. Kol. 3, 2.

15. Og Christi Fred herske i eders Hjerter, til hvilken I og ere kaldte i eet Legeme, og værere taknemmelige!

Fil. 4, 7. Kol. 2, 7.

16. Lader Christi Ord bo rigelig iblandt eder, saa I lære og paaimde hverandre i al Visdom med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, idet I synge yndig i eders Hjerter for Herren!

1 Kor. 14, 26. Ef. 5, 19.

17. Og Alt, hvad I gjøre i Ord eller i Gjærning, det gjører alt i den Herres Jesu Navn, takkende Gud og Fæderen ved ham!

1 Kor. 10, 31.

Ef. 5, 20. 1 Tess. 5, 18.

18. I Hustruer! Værer eders egne Mænd underdanige, som det sømmer sig i Herren!

1 Mos. 3, 16.

1 Kor. 14, 34. Ef. 5, 22.

19. I Mænd! Elsker eders Hustruer og værere ikke bitre mod dem!

Ef. 5, 25.

20. I Børn! Værer eders Forældre lydige i alle Ting! Thi dette er velbehageligt for Herren.

Ef. 6, 1.

21. I Fædre! Opirrer ikke eders Børn, forat de ikke skulle tabe Modet!

Ef. 6, 4.

22. I Tjenerer! Værer eders Herrer efter Kjødets lydige i alle Ting, ikke med Ølentjeneste, som de, der ville takkes Mennesker, men i Hjerter's Enfoldighed, frygtende Gud!

Ef. 6, 5. 6. 1 Tim. 6, 1. Tit. 2, 9.

23. Og Alt, hvad I gjøre, det gjører af Hjerter, som for Herren og ikke som for Mennesker,

Ef. 6, 7.

24. vidende, at I af Herren skulle faa Arven til Vederlag; thi I tjene den Herre Christus!

Ef. 6, 8.

25. Men den, som gjør Uret, skal faa igjen, hvad Uret han har gjort, og der er ikke Persons Anseelse.

2 Kor. 5, 10. Ap. G. 19, 34. Rom. 2, 11.

Kap. 4. 1. I Herrer! Gjører roed eders Tjenerer, hvad ret og billigt er, vidende, at ogsaa I have en Herre i Himlene!

Ef. 6, 9. Job 31, 12.

4. KAPITEL.

De skulle være bestandige i Hænsen og bøde for Paulus, 2-4, være vise i Omgaa-

Kap. 1. PAULUS'S FØRSTE BREV TIL TESSALONIKERNE. *Kap. 1.*

gelse og i Tale, 5. 8. Tychikus og Onesimus skulle underrette dem om, hvorledes det gaar Paulus, 7-9. Forskjellige lade dem hilse; de skulle hilse Forskjellige, 10-15. Dette Brev skal ogsaa læses af Laodiceenserne; Archippus skal give Agt paa sit Embede, Slutningsønske, 16-18.

VÆRER varagtige i Bønner og vaa-ger i samme med Taksigelse,

Luk. 18, 1. Rom. 12, 13.

3 og beder tillige ogsaa for os, at Gud maa oplade os Ordets Dør til at forkynde Christi Hemmelighed, for hvis Skyld jeg ogsaa er bunden,

Ef. 6, 19. 1 Tess. 5, 25. 2 Tess. 3, 1.

Hebr. 13, 18. 2 Kor. 2, 12. Ef. 1, 9, 10.

4. forat jeg kan aabenbare densaaledes, som det bør mig at tale! Tit. 1, 3.

5. Omgaaes viselig med dem, som ere udenfor, saa I købe den beleilige Tid!

Ef. 5, 15, 16. 1 Tess. 4, 12.

6. Eders Tale være altid yndig, krydret med Salt, saa I vide, hvorledes det bør eder at svare Enhver!

Ef. 4, 29. Mark. 9, 50.

7. Hvorledes det gaar mig, det skal Tychikus, den elskelige Broder og tro Tjener og Medarbejder i Herren, kundgjøre eder altsammen; Ef. 6, 21 fg.

8. ham har jeg sendt til eder, just forat han skal erfare, hvorledes det har sig med eder, og trøste eders Hjerter.

9. tilligemed Onesimus, den tro og elskelige Broder, som er fra eder; hvorledes det har sig her med alle Ting, skulle de kundgjøre eder.

Filem. 10.

10. Aristarchus, min Medfangne, hilser eder, og Markus, Barnabas's Søskendebarn, om hvem I have faaet Befalinger (dersom han kommer til eder, da modtager ham!), Filem. 24.

Ap. G. 19, 29; 15, 37-39. 2 Tim. 4, 11.

11. og Jesus, som kaldes Justus, hvilke ere af Omskjærelsen; disse ere de eneste Medarbejdere for Guds Rige, som ere blevene mig en Trøst.

12. Epafra's hilser eder, han, som er fra eder, en Christi Tjener, som altid strider for eder i sine Bønner, at I maa staa fuldkomne og fyldte med al Guds Vilje; 1, 7. Rom. 15, 30.

13. thi jeg giver ham det Vidnesbyrd, at han har stor Nidkjerhed for eder og dem i Laodicea og dem i Hierapolis.

14. Lukas, Lægen, den Elskelige, hilser eder og Demas.

2 Tim. 4, 10. 11. Filem. 24.

15. Hilser Brødrene i Laodicea og Nymfas og Menigheden i hans Hus!

16. Og naar dette Brev er læst hos eder, da sørg for, at det ogsaa bliver læst i Laodiceenserne Menighed, og at I ogsaa læse det fra Laodicea!

17. Og siger Archippus: Giv Agt paa den Tjeneste, som du har annammet i Herren, at du fuldbyrder den!

Filem. 3.

18. Hilsenen er med min, Paulus's, Haand. Kommer mine Baand i Hu! Naaden være med eder! Amen.

1 Kor. 16, 21. Hebr. 13, 3. 1 Tim. 6, 31.

PAULUS'S FØRSTE BREV TIL TESSALONIKERNE.

1. KAPITTEL.

Paulus ønsker Tessalonikerne Naade og takker Gud for dem, 1. 2. Han roser deres Tro, Kjærlighed og Taalmodighed, 3-10.

PAULUS og Silvanus og Timoteus til Tessalonikerne Menighed i Gud Fader og den Herre Jesus Kristus: Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Kristus! 2 Tess. 1, 1. Rom. 1, 7 fg.

2. Vi takke altid Gud for eder alle, idet vi komme eder i Hu i vore Bønner

2 Tess. 1 3 fg.

3. og for vor Guds og Faders Aasyn uafsladellig tænke paa eders Gjerning i Troen og Arbejde i Kjærligheden og Bestandighed i Haabet paa vor Herre Jesus Kristus,

Hebr. 6, 10. Kol. 1, 27.

4. efterdi vi vide, af Gud elskede Brødre, eders Udvælgelse. 2 Tess. 2, 13.

5. Thi vort Evangelium var hos eder ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft og i den Hellig-Aand og i stor Forvisning, ligesom I vide, hvorledes vi vare iblandt eder for eders Skyld. 1 Kor. 2, 5; 4, 30. 1 Tess. 2, 13.

6. Og I ere blevne vore Efterfølgere, ja Herrens, idet I annaamede Ordet under megen Trængsel med den Hellig-Aands Glæde, 1 Kor. 4, 16; 11, 1. Fil. 3, 17. Ap. G. 5, 41. Hebr. 10, 36.

7. saa I ere blevne Mønstre for alle de Troende i Macedonien og Achaia; 4, 10.

8. thi fra eder har Herrens Ord lydt ud, ikke alene i Macedonien og Achaia, men allevegne er eders Tro paa Gud bleven bekjendt, saa vilke have behov at tale Noget derom;

9. thi selv forkynde de om os, hvilken Indgang vi fandt hos eder, og hvorledes I vendte eder til Gud fra Afguderne for at tjene den levende og sande Gud 2, 1. Ap. G. 26, 18.

10. og forvente hans Søn fra Himlens, hvem han opreiste fra de Døde, Jesus, som frier os fra den kommende Vrede. Ap. G. 1, 11. Fil. 3, 20. Aab. 1, 7. Ap. G. 2, 26. Matt. 3, 7. Rom. 2, 5.

2. KAPITTEL.

Han taler om sin Færd iblandt dem, 1-13, takker atter Gud for dem, roser dem og taler om sin Længsel efter at komme til dem, 13-20.

I vide jo selv, Brødre, om vor Indgang hos eder, at den ikke var forgyæves, 1, 5, 9.

2. men, fordi mishandlede og forhaanede, som I vide, i Filippi, vare vi frimodige i vor Gud til at tale Guds Evangelium hos eder under megen Kamp. Ap. G. 16, 22. 2 Kor. 12, 10.

3. Thi vor Formaning er ikke af Vildfarelse, ikke heller af uren Hensigt, ei heller med Svig;

2 Kor. 7, 2. 1 Tess. 4, 6, 7.

4. men Hgesom vi ere agtede værdige af Gud til, at Evangeliet blev os betroet, saaledes tale vi, ikke som vi ville tækkes Mennesker, men Gud, som prøver vore Hjertes.

Gal. 2, 7. 1 Tim. 1, 11.

Gal. 1, 10. 1 Krøn. 28, 9; 29, 17.

5. Thi hverken omgikkes vi nogeninde med smigrende Ord, som I vide, ei heller med Havesyges Skalkeskjul; Gud er Vidne. Ap. G. 20, 33.

6. Vi søgte heller ikke Ære af Mennesker, hverken af eder eller af Andre, skjønt vi kunde have været i Anseelse som Christi Apostler, Joh. 5, 41. 44. 1 Kor. 9, 13. 2 Kor. 11, 9. 19.

7. men vi vare lemfældige iblandt eder. Som en Amme pleier sine Børn,

8. saaledes ere vi af inderlig Kjærlighed til eder villige til at dele med eder ikke alene Guds Evangelium, men ogsaa vort eget Liv, fordi I ere blevne os kjære. 2 Kor. 12, 15.

9. I erindre jo, Brødre, vort Arbejde og vor Møje; thi medens vi arbejdede Nat og Dag for ikke at være Nogen af eder til Byrde, prædikede vi Guds Evangelium for eder.

Ap. G. 20, 24. 1 Kor. 4, 12. 2 Tess. 3, 2.

1 Kor. 9, 16.

10. I og Gud ere Vidner til, hvor hellig og retfærdig og ustraffelig vi omgikkes med eder, i Troende,

1 Tim. 3, 2.

11. Hgesom I vide, hvorledes vi formanede og trøstede eder, Enhver især, som en Fader sine Børn,

Ap. G. 20, 20. 31. 1 Tess. 2, 7.

12. og vidnede, at I skulde vandre Gud værdig, som kaldte eder til sit Rige og sin Herlighed. 1 Mos. 17, 1.

Ef. 4, 1. 2 Tess. 1, 11. 1 Pet. 5, 10.

13. Derfor takke ogsaa vi Gud uafledelig, fordi I, da I modtogte det Guds Ord, som blev forkyndt af os, annaamede det ikke som Menneskers Ord, men (hvad det sandelig er) som Guds Ord, hvilket ogsaa er virksomt i eder, som tro.

Matt. 10, 40. 1 Tess. 1, 8.

14. Thi I, Brødre, ere blevne Efterfølgere af de Guds Menigheder, som ere i Judæa i Christus Jesus, idet ogsaa I have lidt det Samme af eders egne Landsmænd, som de af Jøderne, Ap. G. 17, 5. 13. Hebr. 10, 34.

15. hvilke baade have ihjelslaaet den Herre Jesus og sine egne Profeter og have forfulgt os og ikke behaget Gud og staa alle Mennesker imod, Ap. G. 8, 23. Matt. 23, 24. 37.

16. idet de formene os at tale til Hedningerne, forat de skulde blive frelste, — paa det at de altid maa opfylde sine Synders Maal. Men Vreden er kommen over dem til Undergang.

Ap. G. 13, 50; 14, 2. 19;

17, 5. 13. Matt. 23, 32.

17. Men vi, Brødre, som en kort Tid have været skillede fra eder med Legemet, ikke med Hjertet, vi have med megen Længsel gjort os des mere Flid for at faa se eders Ansigt.

Rom. 1, 11. 1 Tess. 3, 6.

18. Derfor have vi villet komme til eder (nemlig jeg, Paulus), baade een og to Gange, men Satan har hindret os.

Rom. 15, 23.

19. Thi hvem er vort Haab eller

vor Glæde eller vor Hæders-Krone? Mon ikke ogsaa i for vor Herre Jesus Christus i hans Tilkommelse?

Fil. 4, 1. 2 Tess. 1, 4.

20. I ere jo vor Ære og Glæde.

3. KAPITEL.

Af Omhu for dem har han sendt Timoteus til dem, 1-6. Han glæder sig nu og takker Gud for deres Bestændighed. 6-2. ønsker selv at komme til dem og beder for dem, 10-13.

DERFOR, da vi ikke længer kunde udholde det, besluttede vi at blive alene tilbage i Aten

2. og sendte Timoteus, vor Broder og Guds Tjener og vor Medarbejder i Christi Evangelium, for at styrke eder og formane eder angaaende eders Tro, Ap. G. 17, 14. Rom. 16, 21.

3. forat ikke Nogen skulde blive vaklende i disse Trængsler; thi I vide selv, at vi ere dertil bestemte.

2 Tess. 1, 13. Ap. G. 14, 22. 2 Tim. 3, 13.

4. Thi ogsaa, da vi vare hos eder, sagde vi eder forud, at vi skulde lide Trængsler, som det og er skeet, og I vide.

Ap. G. 17, 1. Matt. 10, 24.

5. Derfor kunde heller ikke jeg længer udholde det, men sendte ham for at erfare eders Tro, om Fristeren ikke maaske skulde have fristet eder, og vort Arbejde blive forgjæves.

Kol. 4, 8. Matt. 4, 3. 1 Kor. 7, 5.

6. Men nu, da Timoteus er kommen til os fra eder og har bragt os godt Budskab om eders Tro og Kjærlighed, og at I altid have os i venligt Minde og længes efter at se os, ligesom og vi eder,

2, 17.

7. saa ere vi da, Brødre, blevne trøstede med Hensyn til eder i al vor Trængsel og Nød ved eders Tro.

8. Thi nu leve vi, efterdi I staa faste i Herren.

1 Mos. 45, 27.

9. Thi med hvad Tak kunne vi gjengjælde Gud for eder for al den Glæde, hvormed vi glæde os over eder for vor Gud,

10. idet vi Nat og Dag indstændig bede, at vi maa faa se eders Ansigt og raade Bod paa eders Troes Mangler?

Rom. 1, 10. 1 Tess. 3, 17.

11. Men vor Gud og Fader selv og vor Herre Jesus Christus styre vor Vej til eder!

12. Men eder gjøre Herren rige og overflødige i Kjærligheden til hverandre og til Alle, ligesom og vi have den til eder,

1, 9. 1 Pet. 1, 22; 4, 8.

13. forat eders Hjerter maa styr-

kes til at være ustraffelige i Hellighed for vor Gud og Fader i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse med alle hans Hellige! 2 Tess. 3, 17. Ef. 1, 4. Kol. 1, 23. Aab. 14, 5. 1 Kor. 1, 8. Fil. 1, 10.

4. KAPITEL.

Han formaner dem til at gaa fremad i Helliggjørelse, 1-8. i Broderkjærlighed, 9. 10. og at tage Vare paa sin egen Gjerning, 11. 12; han taler om Opslandelsen, 13-15.

IØVRIGT, Brødre, bede og formane I vi eder altsaa i den Herre Jesus, at I, ligesom I have lært af os, hvorledes I bør vandre og tækkes Gud, ydermere tiltage der!

Gal. 5, 16. Fil. 1, 27.

2. I vide jo, hvilke Bud vi have givet eder ved den Herre Jesus.

2 Kor. 5, 20.

3. Thi dette er Guds Vilje, eders Helliggjørelse, at I skulle sky Horeri,

Rom. 12, 2. Ef. 5, 17. 1 Kor. 6, 15. 18.

4. at Enhver af eder ved at bevare sit Legeme i Hellighed og Ære,

1 Kor. 6, 13. 15.

5. ikke i Begjærligheds Brynde, som Hedningerne, der ikke kjænde Gud,

Ef. 4, 17. 18.

6. at Ingen skal forurette eller bedrage sin Broder i nogen Sag; thi Herren er Hevner over alt Saadant, som vi og forud have sagt og vidnet for eder.

1 Kor. 6, 8.

7. Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men til Helliggjørelse.

3 Mos. 19, 2. Joh. 17, 19. 1 Kor. 1, 2.

8. Den altsaa, som foragter dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud, som ogsaa har givet os sin Hellig-Aand.

Luk. 10, 16. 1 Kor. 7, 40.

9. Men om Broderkjærligheden have I ikke behov, at jeg skal skrive eder til; thi I ere selv lærte af Gud at elské hverandre; 3, 12. 2 Pet. 1, 7. Es. 54, 13. Joh. 13, 34; 15, 12. 1 Joh. 3, 11.

10. thi I gjøre det ogsaa mod alle Brødrene, som ere i hele Macedonien. Men vi formaner eder, Brødre, at I ydermere tiltage der!

11. og søge Ære i at leve stille og varetage eders egen Gjerning og arbejde med eders egne Hænder, ligesom vi have budt eder, 2 Tess. 3, 8. 12.

12. forat I maa vandre sømmelig overfor dem, som ere udenfor, og ikke trænge til Nogen.

Rom. 13, 13. Kol. 4, 5. 1 Pet. 2, 12.

13. Men jeg vil ikke, at I, Brødre, skulle være uvidende om de Hens-

vede, forat I ikke skulle sørge, som de Andre, der ikke have Haab.

14. Thi dersom vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal Gud og saaledes ved Jesus føre de Hensovende frem til at være med ham.

15. Thi dette siges vi eder som Herrens Ord, at vi, som leve, som blive tilbage til Herrens Tilkommelse, ikke skulle komme forud for de Hensovende. 1 Kor. 7, 10; 15, 21. 51. 52.

16. Thi Herren selv skal komme ned fra Himmelen med et Ausrug, med en Overengels Røst og med Guds Basun, og de Døde i Christus skulle opstaa først; Matt. 24, 30. 31. 2 Tess. 1, 7, 10. 1 Kor. 15, 52.

17. derefter skulle vi, som leve, som blive tilbage, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne til at møde Herren i Luften; og saaledes skulle vi altid være hos Herren. Ap. G. 1, 9-11. Aab. 11, 12. Joh. 14, 3; 17, 24. 2 Kor. 5, 5.

18. Saa trøster da hverandre med disse Ord!

5. KAPITEL.

Christi Tilkommelsestid er skjult; derfor skulle de altid vaage og være vel rustede, 1-11. De skulle elske sine Lærere og opbygge hverandre, 12-16. Paulus opmuntrer til andre Dyder og ønsker, at Gud vil hellige dem aldeles, 15-24. De skulle bede for ham, hilse Brødrene, læse Brevet for Alle. Han ønsker dem Naade, 25-28.

MEN om 'Tiden og Stunden have I, Brødre, ikke behov, at der skrives til eder; Matt. 24, 36.

2. thi I vide selv grant, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten. Luk. 12, 39. 40. 2 Pet. 3, 10.

3. Thi naar de sig: Fred og Tryghed! — da staa: Fordørvelsen pludselig over dem, ligesom Veeerne over den Frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly. Jer. 6, 14. Luk. 21, 34.

4. Men I, Brødre, ere ikke i Mørket, saa den Dag skulde som en Tyv overraske eder. Ef. 5, 8. Aab. 16, 15.

5. I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn; vi ere ikke Nattens Børn, ei heller Mørkets.

Luk. 16, 8. Rom. 13, 12. 13. 6. Derfor lader os ikke sove, ligesom de Andre, men lader os vaage og være ædrue! Ef. 5, 14.

Luk. 21, 36. 1 Kor. 15, 34. 7. Thi de, som sove, sove om Natten, og de, som ere drukne, ere drukne om Natten.

8. Men lader os, som ere Dagens Børn, være ædrue, iførte Troens og

Kjærlighedens Pantser og som en Hjelmsaliggjorelsens Haab!

Es. 59, 17. Rom. 13, 12. Ef. 6, 13-17. 9. Thi Gud har ikke bestemt os til Vrede, men til at vinde Saliggjorelse ved vor Herre Jesus Christus, Rom. 5, 23.

10. han, som døde for os, forat vi, enten vi vaas eller sove, skulle leve tilligemed ham. Rom. 14, 8. 9. 2 Kor. 5, 16.

11. Formaner derfor hverandre, og opbygger den Ene den Anden, ligesom I og kjøre! Hebr. 10, 24 fg.

12. Men vi bede eder, Brødre, at I skjenne paa dem, som arbejder blandt eder og ere eders Forstandere i Herren og paamiude eder, 1 Kor. 16, 16, 18. Gal. 6, 6. Fil. 2, 29. 1 Tim. 5, 17.

13. og agte dem overmaade høit i Kjærlighed for deres Gjærnings Skyld. Værer fredsommelige Indbyrdes!

14. Men vi formane eder, Brødre: Paaminder de Uskikkelige, trøster de Mismodige, hjælper de Skræbelige, værer langmodige mod Alle!

Matt. 12, 16. 2 Tess. 3 6, 15. Rom. 14, 1; 15, 1.

15. Ser til, at Ingen betaler Nogen Ondt for Ondt, men stræber altid efter det Gode baade mod hverandre og mod Alle! Ordsp. 17, 13; 20, 22.

Matt. 5, 29. Hebr. 12, 14. 16. Værer altid glade!

Luk. 10, 20. Rom. 12, 12. 17. Beder uden Afaldelse!

Luk. 12, 1. Kol. 4, 2. 18. Frembrær Takagelse i alle Ting! Thi dette er Guds Vilje i Christus Jesus til eder. Ef. 5, 20. Kol. 2, 7.

19. Udslukker ikke Aanden! Rom. 12, 11. Ef. 4, 23. 30.

20. Foragter ikke Profetier!

21. Prøver Alt, beholder det Gode! Rom. 3, 18. Fil. 1, 10.

22. Skyr det Onde under alle Skikkelser! Fil. 4, 2.

23. Men Fredens Gud selv hellige eder ganske og aldeles! Og gid eders hele Aand og Sjæl og Legeme maa bevares ustraffeligt i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse!

Rom. 15, 23. 1 Kor. 1, 8. Kol. 1, 22. 24. Han er trofast, som har kaldt eder; han skal og gjøre det.

1 Kor. 1, 9; 10, 13. 2 Tess. 3, 3.

25. Brødre, beder for os! Kol. 4, 3.

26. Hilser alle Brødrene med et helligt Kys! Rom. 16, 16. 1 Kor. 16, 20.

27. Jeg besværges eder ved Herren, at I lade dette Brev læse for alle de hellige Brødre. Kol. 4, 16.

28. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder! Amen. Fil. 4, 23.

PAULUS'S ANDET BREV TIL TESSALONIKERNE.

1. KAPITEL.

Paulus ønsker Tessalonikerne Naade, 1. 2, takker Gud for deres Fremgang i det Gode, 3. 4, og trøster dem i deres Trængsler, 5-10. Han beder for dem, 11 12.

PAULUS og Silvanus og Timoteus til Tessalonikernes Menighed i Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Kristus: 1 Tess. 1, 1.

2. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Kristus! 1 Kor. 1, 3 fg.

3. Vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre, som tilbørligt er, fordi eders Tro vokser rigelig, og Kjærligheden forøges hos Enhver af eder alle mod hverandre, 1 Tess. 1, 2. 2 Tess. 2, 13. Luk. 17, 5. Kol. 2, 7.

4. saa vi selv rose os af eder i Guds Menigheder formedelst eders Taalmodighed og Tro under alle eders Forsøgelser og Trængsler, som I udholde, 1 Tess. 2, 19.

5. et Bevis paa Guds retfærdige Dom, forat I skulle findes værdige til Guds Rige, for hvilket I og lide, 1 Tess. 2, 14.

6. saasandt som det er retfærdigt for Gud at give dem Trængsel igjen, som trænge eder,

7. men eder, som trænges, Ro med os i den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Magts Engle, Matt. 23, 31. 1 Tess. 4, 16. 1 Pet. 4, 13.

8. med ilds Lue, naar han bringer Hevn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige, 2 Pet. 3, 7.

9. hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse, borte fra Herrens Aasyn og fra hans Magts Herlighed, Es. 2, 19. Matt. 25, 41.

10. naar han kommer for paa hin Dag at herliggjøres i sine Hellige og beundres i alle dem, som tro: thi vort Vidnesbyrd til eder er blevet troet. Ap. G. 1, 11. Kol. 3, 4. Aab. 1, 7.

11. Derfor bede vi ogsaa altid for eder, at vor Gud vil gjøre eder sit Kald værdige og med Kraft fuldkomme alt eders Velbehag i det Gode og Gjerning i Troen, 1 Tess. 2, 12.

12. forat vor Herres Jesu Christi Navn maa herliggjøres i eder, og I i

ham efter vor Guds og den Herres Jesu Christi Naade.

2. KAPITEL.

Christi Dag kommer ikke, for Antichristen er kommen, som skal forføre Mange, 1-12. Paulus takker Gud for Tessalonikerne, formaner dem til Bestandighed og beder for dem, 13-17.

MEN vi bede eder, Brødre, angaaende vor Herres Jesu Christi Tilkommelse og vor Samling til ham, 1 Tess. 4, 16, 17.

2. at I ikke straks lade eder forstyrre i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Aand eller ved noget Ord eller ved noget Brev, som var det fra os, som om Christi Dag var forhaanden, 1 Joh. 4, 1.

3. Lader Ingen bedrage eder i nogen Maade! Thi først maa jo Faldet komme, og Sydens Menneske aabenbares, Fortabelsens Søn, Jer. 29, 8. Ef. 5, 6. Kgl. 2, 18. 1 Joh. 2, 18. Aab. 13, 11 fg.

4. han, som sætter sig op imod og ophører sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Helligt, saa han sætter sig i Guds Tempel som Gud og udgiver sig for at være Gud. Aab. 13, 1-8.

5. Komme I ikke i Hu, at jeg sagde eder dette, da jeg endnu var hos eder? Ap. G. 17, 1.

6. Og nu vide I, hvad der holder ham tilbage, forat han skal aabenbares i sin Tid. 1 Joh. 4, 3.

7. Thi Uretfærdighedens Hemmelighed er allerede virksom, kun at den, som nu holder ham tilbage, ryddes af Vejen,

8. og da skal den Uretfærdige aabenbares, hvem Herren skal forføre med sin Munds Aande og tilintetgjøre ved sin Tilkommeles Aabenbarelse, Job 4, 9. Es. 11, 4. Aab. 19, 15.

9. hvis Tilkommelse sker efter Sataus kraftige Virken med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gjerninger Joh. 8, 41. 44. 2 Kor. 4, 4. Ef. 2, 2. Matt. 24, 24. Aab. 13, 13.

10. og med al Uretfærdighedens Forførelse blandt dem, som fortæbes, fordi de ikke anammede Sandhedens Kjærlighed til sin Frelse, 2 Tim. 4, 4.

11. Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, forat de skulle tro Løgnen, Rom. 1, 24. 1 Tim. 4, 1, 2.

12. forat alle de skulle dømmes, som ikke have troet Sandheden, men havt Velbehag i Uretfærdigheden. V. 10.

13. Men vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, af Herren elskede Brødre, fordi Gud har udvalgt eder fra Begyndelsen til Selighed i Aandens Helliggjørelse og Sandheds Tro, 1, 2. Ef. 1, 4.

14. hvortil han har kaldt eder ved vort Evangelium, til at vinde vor Herres Jesu Christi Herlighed.

1 Pet. 5, 10.

15. Derfor, Brødre, staar faste og holder hart ved de Lærdomme, som I have lært, det være nu ved vor Tale eller vort Brev!

16. Men vor Herre Jesus Christus selv og vor Gud og Fader, som har elsket os og givet os en evig Trøst og et godt Haab i Naade,

Rom. 5, 2. Gal. 2, 20.

17. han trøste eders Hjerter og styrke eder i al god Tale og Gjærning!

1 Tess. 3, 13.

2. KAPITEL.

De skulle bede for ham, 1. 2. Han trøster og formaner dem og beder for dem, 3-5. De skulle holde sig fra de Usikkelige, følge hans Eksempel, sittug arbeide og gjøre det Gode, 6-13. Hvorledes de Ulydige skulle beskjæmmes og formanet, 14. 15. Hilsen og Ønske, 16-18.

IØVRIGT, Brødre, beder for os, at Herrens Ord maa have Fremgang og blive forherliget, ligesom og hos eder, Rom. 15, 30. Matt. 9, 38.

2. og at vi maa fries fra de vanærtige og onde Mennesker! Thi Troen er ikke Alles.

Ap. G. 2, 40. Rom. 15, 31; 10, 16.

3. Men Herren er trofast, som skal styrke og bevare eder fra det Onde. 1 Kor. 1, 9; 10, 13. Joh. 17, 15. 1 Pet. 5, 10.

4. Og vi have i Herren den Tillid til eder, at I baade gjøre og ville gjøre, hvad vi byde eder.

5. Men Herren styre eders Hjerter til Guds Kjærlighed og til Christi Taalmodighed!

6. Men vi byde eder, Brødre, i vor Herres Jesu Christi Navn, at I holde eder fra enhver Broder, som vandrer uskikkelig og ikke efter den Lærdom, som han har annammet af os.

Rom. 16, 17. 1 Kor. 5, 11. 13. Tit. 2, 10. 2 Joh. 10. 1 Tess. 4, 11.

7. Thi I vide selv, hvorledes I bør efterfølge os; thi vi levede ikke uskikkelig iblandt eder,

1 Kor. 4, 16. Fil. 3, 17. 1 Tess. 2, 10.

8. Ikke heller aade vi Brød hos Nogen for Intet, men arbeidede med Møie og Besvær, Nat og Dag, for ikke at være Nogen af eder til Byrde.

Ap. G. 20, 34. 1 Kor. 4, 12. 1 Tess. 2, 9. 2 Kor. 11, 9.

9. Ikke at vi jo havde Magt dertil, men for at give eder os selv til et Mønster at efterfølge. Matt. 19, 19.

1 Kor. 9, 4. 6; 4, 16. 1 Tess. 1, 6.

10. Thi da vi vare hos eder, bøde vi eder ogsaa dette, at dersom Nogen ikke vil arbeide, bør han heller ikke sæde.

1 Mos. 3, 19. Ef. 4, 28.

11. Vi høre nemlig, at Nogle vandre uskikkelig iblandt eder og ikke arbeide, men tage sig unyttige Ting fore.

12. Men Saadanne byde og formaner vi ved vor Herre Jesus Kristus, at de arbeide i Stilhed og sæde sit eget Brød. 1 Tess. 4, 11.

13. Men I, Brødre, bliver ikke trætte af at gjøre Godt! Gal. 6, 9.

14. Men dersom Nogen ikke lyder vor Formaning i Brevet, da mærker eder denne, og haver intet Samkvem med ham, forat han maa skamme sig! Matt. 18, 17. 1 Kor. 5, 9. 11.

15. Holder ham dog ikke for en Flende, men paaminder ham som en Broder! Gal. 6, 1. 2.

16. Men Fredens Herre selv give eder Fred altid, i alle Maader! Herren være med eder alle!

Rom. 15, 33; 16, 20. Fil. 4, 9. Matt. 28, 20.

17. Hilsenen er med min, Paulus's, Haand, hvilket er et Tegn i hvert Brev; saaledes skriver jeg.

1 Kor. 16, 21. Kol. 4, 13.

18. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen.

Rom. 16, 24.

PAULUS'S FØRSTE BREV TIL TIMOTEUS.

1. KAPITEL.

Paulus ønsker Timoteus Naade. 1. 2. formaner ham til at modstaa Lovens vrangte Lærere, 3-7, viser Lovens rette Brug ifølge det Evangelium, der var betroet ham, som selv havde erfaret Jesu store Naade, 8-17. Timoteus skal blive ved denne Lære og bevare Tro og en god Samvittighed bedre, end Hymeneus og Alexander, 18-20.

PAULUS, Jesu Christi Apostel efter Befaling af Gud, vor Frelser, og den Herre Jesus Christus, vort Haab, Ap. G. 9, 15. 1 Tim. 2, 3. Kol. 1, 27.
2. til Timoteus, min ægte Søn i Troen: Naade, Barmhertighed, Fred fra Gud, vor Fader, og vor Herre Jesus Kristus!

3. Som jeg formanede dig til at blive i Efesus, da jeg drog til Macedonien, saa byd Nogle ikke at lære fremmed Lærdom

4. og ikke agte paa Fabler og Slægtregistre uden Ende, som mere føre til Stridsspørgsmaal end til gudeligg Opbyggelse i Troen!

5. Men Budets Endemaal er Kjærlighed af et rent Hjerte og af en god Samvittighed og af en uskramtet Tro,

6. hvorfra Nogle ere afvegne og have vendt sig til forfængelig Snak,

7. hvilke ville være Lovlærere, skjønt de hverken forstaa, hvad de sige, eller hvad de stadfæste.

8. Men vi vide, at Loven er god, dersom Nogen bruger den lovlig,

9. idet han ved dette, at Loven ikke er sat for den Retfærdige, men for Uretfærdige og Ulydige, Ugudelige og Syndere, Ryggeløse og Vanhellige, Fadermordere og Modermordere, Manddrabere,

10. Skjærlevuere, Syndere mod Naturen, Mennesketyve, Løgnere, Menedere, og hvad Andet der er imod den sunde Lærdom, 2 Mos. 21, 16.

11. efter den salige Guds herlige Evangelium, som er mig betroet.

12. Og jeg takker Christus Jesus, vor Herre, som har gjort mig stærk, at han agtede mig at være tro og satte mig til Embedet,

13. mig, som tilforn var en Bespotter og en Forfølgjer og en Forhaaner. Men mig er Barmhertighed vederfaren, thi jeg gjorde det uvitterlig i Vantrø;

14. men vor Herres Naade har vist sig overvættet stor med Tro og Kjærlighed i Christus Jesus. Rom. 6, 20.

15. Det er en troværdig Tale og aldeles værdt at annammes, at Kristus Jesus er kommen til Verden for at gjøre Syndere salige, blandt hvilke jeg er den største.

16. Men derfor er Barmhertighed vederfaren mig, forat Jesus Christus skulde paa mig som den største vise al Langmodighed, til et Eksempel for dem, som skulde tro paa ham til det evige Liv.

17. Men den evige Konge, den uforkrænkelige, usvulige, alene vise Gud være Pris og Ære i al Evighed i Amen.

18. Dette Bud befaler jeg dig, min Søn Timoteus, ifølge de forudganger Profetier om dig, at du i dem strider den gode Strid,

19. holdende fast ved Troen og en god Samvittighed, som Nogle have kastet fra sig, saa de have lidt Skibbrud paa Troen,

20. blandt hvilke ere Hymeneus og Alexander, hvem jeg har overgivet til Satan, forat de skulde tugtes til ikke at bespotte Gud.

2 Tim. 2, 17; 4, 14. 1 Kor. 5, 5.

2. KAPITEL.

Der skal bedes for alle Mennesker; thi Gud vil frelse Alle i Christus ved Evangeliet. 1-7: Mændene skulle opløfte hellige Hænder i Bøn, Kvinderne være tugtige, stille, ikke paatage sig at undervise, 8-15.

DERFOR formaner jeg først for alle Ting, at der gjøres ydmyge Begjæringer, Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker,

2. for Konger og alle dem, som ere i høi Værdighed, forat vi maa

leve et roligt og stille Liv i al Gudfrygtighed og Ærbarhed; Jer. 29, 7.

3. thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelser, 5, 4.

4. som vil, at alle Mennesker skulle blive salige og komme til Sandheds Erkjendelse. Es. 18, 23. 2 Pet. 3, 9.

5. Thi der er een Gud og een Midler mellem Gud og Menneskene, det Menneske Christus Jesus,

Rom. 3, 20; 10, 12. Gal. 3, 19, 20

6. som gav sig selv til en Gjenløsnings Betaling for Alle, et Vidnesbyrd i sine Tider, Matt. 26, 28.

2 Kor. 5, 18. Ef. 1, 7; 5, 2. 1 Kor. 1, 6.

7. for hvilket jeg er beskikket til Prædiker og Apostel (jeg siger Sandhed i Christus, jeg lyver ikke), til Hedningernes Lærer i Tro og Sandhed.

Rom. 1, 1, 9.

2 Tim. 1, 11. Rom. 11, 13; 15, 16.

8. Saa vil jeg da, at Mændene skulle bede paa ethvert Sted, opløftende hellige Hænder uden Vrede og Trætte,

Joh. 4, 21. Ps. 141, 2.

Begr. 2, 19.

9. ligesaa og, at Kvinderne skulle pryde sig med sømmelig Klædning i Blufærdighed og Tugtighed, ikke med Fletninger eller Guid eller Perler eller kostbart Klædebon,

1 Pet. 3, 3, 4. Tit. 2, 3. Es. 3, 16 fg.

10. men, som det sømmer sig Kvinder, der bekjende sig til Guds frygt, med gode Gjæringer.

5, 10.

11. Kvinden bør tage mod Undervisning i Stilhed med al Underdanighed.

Ef. 5, 22.

12. Men Kvinden tillader jeg ikke at lære, ikke heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.

1 Kor. 14, 34. Tit. 2, 5.

13. Thi Adam blev skabt først, siden Eva,

1 Mos. 1, 27; 2, 18, 22.

14. og Adam blev ikke bedragen, men Kvinden blev bedragen og faldt i Overtrædelse.

1 Mos. 3, 6. 2 Kor. 11, 3.

15. Men hun skal frelses ved Barnefødsel, dersom de blive i Tro og Kjærlighed og Helliggjørelse med Tugtighed.

1, 5.

3. KAPITEL.

En Biskops og Lærers rette Beskaffenhed, 1-7. Ugeløden Menighedens Tjeneres og deres Hustruers, 8-13. Paulus tilkjendegiver Hensigten med dette Brev, og hvad der er Grundvold for den sande Lære, 14-16.

DET er en troværdig Tale: Dersom Nogen begjærer en Biskops Em-

bede, har han Lyst til en god Gjærning.

2 Tim. 2, 11. Ap. G. 20, 24.

2. Derfor bør en Biskop være ustraffelig, een Kvindes Mand, aarvaagen, sindig, sømmelig, gjæstfri, skikkret til at lære Andre, Tit. 1, 6. 1 Pet. 5, 3.

3. ikke hengiven til Vin, ikke til at slaa, ikke til slet Vinding, men billig, ikke kivagtig, ikke peugegjerrig,

3 Mos. 10, 9. 2 Tim. 2, 4.

4. En, som vel forestaar sit eget Hus, som har lydige Børn med al Ærbarhed

1 Sam. 2, 12.

5. (dersom Nogen ikke veed at forestaa sit eget Hus, hvorledes kan han da sørge for Guds Menighed?),

6. ikke En, som nylig er omvendt, forat han ikke skal opløses og falde i Djævelens Dom.

7. Men han bør og have et godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor, forat han ikke skal falde i Forhaanelse og Djævelens Snare.

5, 10.

8. Ligesaa bør det Menighedens Tjenerer at være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til slet Vinding,

Ap. G. 6, 1-3. 1 Tim. 3, 3.

9. holdende fast ved Troens Hemmelighed i en god Samvittighed. i 12.

10. Og disse skulle først prøves; siden maa de betjene Embedet, hvis de ere ustraffelige.

11. Ligesaa bør deres Hustruer være ærbare, ikke bagtalerske, men aarvaagne, tro i alle Ting.

Tit. 2, 3.

12. En Menighedens Tjener bør være een Kvindes Mand og vel forestaa sine Børn og sit eget Hus.

V. 2.

13. Thi de, som tjene vel i Menigheden, bane sig en god Vel og erhverve sig stor Frimodighed i Troen paa Christus Jesus.

Matt. 25, 21. 1 Joh. 2, 21.

14. Disse Ting skriver jeg dig til, skjønt jeg haaber snart at komme til dig.

15. men forat du, dersom jeg lever, skal vide, hvorledes man bør omgaaes i Guds Hus, som er den levende Guds Menighed. Sandhedens Pille og Grundvold

2 Tim. 2, 20. Aab. 3, 12.

16. og, som Enhver maa bekjende, stor er den Gudfrygtighedens Hemmelighed: Gud er aabenbaret i Kjød, retfærdiggjort i Aand, seet af Engle, prædikeret blandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed.

Joh. 1, 1, 14. 1 Pet. 3, 18. Luk. 24, 4.

Ef. 3, 6. Mark. 16, 19.

4. KAPITEL.

Paulus beskriver de falske Lærere, som skulle komme i de sidste Tider, 1-5; Timoteus skal herom undervise Andre. Af Fabler og øve sig i Gudfrygtighed, som er nyttig til alle Ting, 6-11. Han skal være et Eksempel for Andre og tro i ett Embede, 12-15.

MEN Aanden siger udtrykkelig, at i de sidste Tider skulle Nogle falde fra Troen og hænge ved forføriske Aander og Djævlens Lærdomme

Matt. 24, 24.

2 Tess. 2, 3. 2 Tim. 3, 1. 2. 1 Joh. 4, 1.

1. formedelst falske Læreres Hykleri, som ere brændemærkede i sin egen Samvittighed,

2. som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad, som Gud har skabt til at annammes med Taksigelse af dem, der tro og have erkjendt Sandheden. 1 Mos. 9, 3. Rom. 14, 6.

4. Thi al Guds Skabning er god, og Intet at forskyde, som annammes med Taksigelse; 1 Mos. 1, 31.

Ap. G. 10, 15. Kol. 2, 10.

5. thi det helliges Ved Guds Ord og Bøn. Tit. 1, 15.

6. Naar du foreholder Brødrene dette, skal du være en god Jesu Christi Tjener, opfødt i Troens og den gode Lærdoms Ord, som du har efterfulgt. 1 Tess. 3, 2. 2 Tim. 1, 5.

7. Men sky de vanhellige og kjærlingagtige Fabler! Øv dig derimod til Gudfrygtighed!

2 Tim. 2, 15. 23. 1 Tim. 1, 18, 19.

8. Thi den legemlige Øvelse er nyttig til Lidet, men Gudfrygtighed er nyttig til alle Ting, da den har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det tilkommende. 1 Kor. 9, 24, 25. 1 Tim. 6, 6. Ordap. 10, 37-39. Ap. G. 10, 36.

9. Dette er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes. 1, 15.

10. Thi derfor baade arbeide og forhaanes vi, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers Frelser, især deres, som tro. 1 Tess. 1, 9. 1 Tim. 6, 17.

Ps. 35, 7. Tit. 2, 10, 11.

11. Forkynd og især dette! 5, 7.

12. Lad Ingen foragte dig for din Ungdoms Skyld, men vær et Eksempel for dem, som tro, i Tale, i Omgængelse, i Kjærlighed, i Aand, i Tro, i Kyskhed!

1 Kor. 16, 11. Tit. 2, 15. 7. 1 Pet. 5, 3.

13. Tag dig med Flid af Forelesningen, Formaningen, Undervisningen, indtil jeg kommer! Joh. 5, 38.

14. Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som er dig given ved Profeti under Haandspaalægelse af de Ældste! 1. Ap. G. 6, 6; 8, 17; 13, 2.

15. Betenk dette, bliv deri, forat din Fremgang maa være aabenbar i alle Ting! Ef. 4, 15.

16. Giv Agt paa dig selv og paa Undervisningen, bliv ved dermed! Thi naar du gjør dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre dig Ap. G. 20, 23.

5. KAPITEL.

Timoteus skal formane Enhver med Sagtmodighed. 1. 2. Paulus giver ham adskillige Erindringer om Enker, 3-15. Ugledes om de Ældste og om andre Ting angaaende hans Person og Embede, 17-25.

SKJELD ikke paa en Gammel, men forman ham som en Fader, de Unge som Brødre,

3 Mos. 19, 33. 2 Tess. 3, 15.

2. gamle Kvinder som Mødre, unge som Søstre. i al Kyskhed!

3. Hædre de Enker, som ere rette Enker!

4. Men om nogen Enke har Børn eller Børnebørn, da lad dem først lære at vise et gudfrygtigt Sindelag mod sit eget Hus og gjængslede Forældrene! Thi dette er godt og behageligt for Gud. Matt. 15, 4.

5. Men den, som er en ret Enke og forladt, har sat sit Haab til Gud og bliver ved i Bøn og Paakaldelse Nat og Dag; 4, 10. Luk. 2, 37.

6. men den vellystige er levende død. Ef. 2, 1.

7. Forkynd ogsaa dette, forat de maa være ustraffelige! 4, 11; 6, 17.

8. Men dersom Nogen ikke har Omsorg for sine Egne og især for sine Husfolk, har han fornegtet Troen og er værre end en Vantro.

2 Tim. 3, 5. Tit. 1, 16.

9. En Enke bør ikke udvælges, naar hun er yngre end seksti Aar; hun bør have været een Mands Hustru 5 Mos. 24, 3, 4.

10. og have Vidnesbyrd for gode Gjerninger, at hun har opfødt Børn, at hun gjerne har laant Hus, at hun har tvættet de Helliges Fødder, at hun har forsørgt de Betrængte, at hun har lagt sig efter al god Gjerning. 3, 7. 1 Pet. 4, 9. 1 Mos. 18, 4; 19, 2.

11. Men undrag dig unge Enker! Thi naar de i Vellyst sætte sig op imod Christus, ville de gifte sig,

12. og de have den Dom, at de have veget den første Tro. 1, 19.

13. Tilmed lære de ørkesløse at løbe om i Husene, dog ikke ørkesløse alene, men ogsaa med Sladder og dem uvedkommende Ting, idet de tale, hvad der ikke sømmer sig.

Ordsp. 7, 11. Tit. 2, 2.

14. Derfor vil jeg, at de unge Enker skulle gifte sig, føde Børn, styre Huset, ikke give Modstanderen nogen Anledning til slet Omtale.

1 Kor. 7, 9. Tit. 2, 3, 5.

15. Thi allerede have nogle vendt sig bort efter Satan. 1, 6.

16. Dersom nogen troende Maud eller Kvinde har Enker, da forsørge de dem, og lad ikke Menigheden besværes, forat den skal kunne forsørge de rette Enker! V. 8.

17. De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd, især dem, som arbeide i Tale og Undervisning.

Rom. 12, 8; 15, 27.

1 Kor. 9, 11; 12, 28; 15, 16.

18. Thi Skriften siger: Du skal ikke blinde Munden til paa en Okse, som tærsker. Og Arbejderen er sin Løn værd. 5 Mos. 25, 4; 24, 14.

19. Modtag ikke noget Klagemaal mod nogen af de Ældste uden efter to eller tre Vidners Udsagn!

5 Mos. 17, 6; 19, 15.

20. Irettesæt dem, som synde, for Alles Aasyn, forat ogsaa de Øvrige kunne have Frygt!

Matt. 18, 17. Ef. 5, 11. 2 Tim. 4, 2.

Tit. 1, 10-13. 5 Mos. 17, 13; 19, 20.

21. Jeg besværger dig for Guds og den Herres Jesu Christi og de udvalgte Engles Aasyn, at du iagttager disse Ting uden Partiskhed og ikke gjør Noget af Gunst. 6, 14.

22. Læg ikke snarlig Hænder paa Nogen! Gjør dig heller ikke delagtig i fremmede Synder! Hold dig selv ren! Ap. G. 6, 6; 8, 17; 13, 3; 19, 6.

2 Tim. 1, 6. Ef. 5, 11.

23. Drik ikke mere Vand, men nyd lidt Vin for din Mave og dine jævnlige Sygdomme!

24. Nogle Menneskers Synder ere aabenbare og gaa forud for dem til Dom, men hos Nogle følge de efter.

Gal. 5, 19. Ef. 5, 13.

25. Ligesaa ere og de gode Gjeringer aabenbare, og de, med hvilke det er anderledes, kunne ikke skjules. Matt. 20, 26.

6. KAPITEL.

Tjeneres Plikt, 1. 2. Læren skal være ren; falsk Lære volder Trætte; sand Gudsfrøyt fører fra Gjerrighed, 3-10. Paulus formaner Timoteus til en alvorlig og ubesmittet Gudsfrøyt, 11-16, til ret at undervise de Rige, 17-23, til at fly unyttig Snak, ønsker ham Naade, 24, 25.

SAA Mange, som ere Trælle under Aaget, skulle holde sine Herrer al Ære værd, forat Guds Navn og Læren ikke skal bespottes.

Ef. 6, 5 fg. Rom. 2, 24. Tit. 2, 5, 8.

2. Men de, der have troende Herre, foragte dem ikke, fordi de ere Brødre, men tjene des heller, fordi de, som modtage deres Velgjerning, ere troende og elsker de! Lær dette og forman! 4, 11. Tit. 2, 2.

3. Dersom Nogen lærer anderledes og ikke holder sig til vor Herres Jesu Christi sunde Ord og til den Lære, som fører til Gudfrygtighed,

1, 2. Gal. 1, 6, 7. 2 Tim. 1, 13; 4, 2.

4. er han opblæst, skjnt han Intet ved, men er syg for Stridspørgsmaal og Ordkrig, hvoraf der kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke 1 Kor. 8, 2. 2 Tim. 2, 14.

5. og Kjøvelier blandt Mennesker, som ere fordervede i Sindet og bærvede Sandheden, som mene, at Gudsfrøyt er et Middel til Vinding. Hold dig fra Saadanne! 1 Kor. 11, 14.

2 Tim. 3, 2. Tit. 2, 11; 1, 11. 2 Tim. 3, 5.

6. Gudsfrøyt med Nøisomhed er en stor Vinding. Hebr. 13, 5.

Ordsp. 15, 15, 16. 1 Tim. 4, 8.

7. Thi vi have Intet bragt med til Verden; det er da aabenbart, at vi heller ikke kunne bringe Noget ud derfra; Job 1, 21. Ps. 49, 18. Præd. 5, 14.

8. men naar vi have Føde og Klæder, skulle vi dermed lade os nøie.

1 Mos. 28, 20. Ordsp. 30, 8. Matt. 6, 25.

9. Men de, som ville vorde rige, falde i Fristelse og Snare og mange daarlige og skadelige Begjæringer, som nedsænke Menneskene i Ødelæggelse og Fordærvelse.

Ordsp. 30, 21; 23, 4; 28, 30. Jak. 5, 1.

10. Thi Pengegjerrighed er en Rod til alt Ondt; af Lyst til den ere Nogle fjerne vild fra Froen og have gjenemstunget sig selv med mange Smerter.

2 Mos. 23, 2. 1 Sam. 8, 2. Ordsp. 1, 19.

Matt. 26, 14, 15. 1 Tim. 1, 13.

11. Men du, o Guds Menneske, fly disse Ting! Jag derimod efter Restfærdighed; Gudstrøyt, Tro, Kjær-

lighed, Taalmodighed, Sagtmodighed!
2 Tim. 2, 22. Hebr. 12, 14.

12. StridTroens gode Strid! Grib det evige Liv, til hvilket du og er kaldt, og du har aflagt den gode Bekjendelse for mange Vidner. 1 Kor. 9, 25, 26.

Fil. 3, 12, 14. 2 Tim. 4, 7. 1 Tim. 6, 19.

13. Jeg byder dig for Gud, som gør alle Ting levende, og for Kristus Jesus, som vidnede den gode Bekjendelse for Pontius Pilatus,

2 Tess. 3, 6, 12. 1 Tim. 5, 21. 1 Sam. 2, 6.

Rom. 4, 17. Joh. 12, 26, 37.

14. at du bevarer Budet ubesmitet, ulasteligt indtil vor Herres Jesu Christi Aabnærelse, 4, 21. 1 Tess. 5, 22.

15. som den Salige og alene Mægtige, Kongernes Konge og Herrernes Herre, skal vise i sin Tid,

1, 11. 17. 5 Mos. 10, 17.

16. han, som alene har Udødelighed, som bor i et Lys, hvortil Ingen kan komme, hvem intet Menneske har set eller kan se; ham være Ære og evig Magt! Amen.

2 Mos. 33, 20. 1 Joh. 1, 5; 4, 12.

17. Byd dem, som ere rige i den nærværende Verden, at de ikke skulle hovmode sig, ei heller sætte sit Haab til den uvisse Rigdom, men til den levende Gud, som giver os rigelig alle Ting at nyde,

5, 7. Job 31, 24. Ps. 62, 11. 1 Tim. 4, 10.

18. at de skulle gjøre Godt, blive rige i gode Gjæringer, gjerne give, meddele,

5 Mos. 15, 7, 10. Luk. 12, 21.

Jak. 2, 5. Rom. 12, 8.

19. saa de samle sig selv en Skat, en god Grundvold for det Tilkomende, forat de kunne gribe det evige Liv!

Matt. 6, 20. Luk. 16, 9.

20. O Timoteus! Bevar det, som er dig betroet, og fly den vanhellige løse Snak og de Modsigelser, som komme fra den falskelig saa kaldte Kundskab,

2 Tim. 1, 14. Aab. 3, 3.

1 Tim. 4, 7. Tit. 1, 14; 3, 9.

21. til hvilken Nogle have bekjendt sig, saa de ere afvegne fra Troen! Naaden være med dig! Amen.

1, 6. 2 Tim. 2, 18.

PAULUS'S ANDET BREV TIL TIMOTEUS.

1. KAPITEL.

Paulus ønsker Timoteus Naade, takker Gud for ham og vidner om sin Længsel efter ham. 1-6, formæner ham til Iver og til Frimodighed i Lidelser efter sit Eksempel, 6-12, til Bestandighed i den rene Lære og i det Gode, 13, 14, klager over Nogle, berømmer Onestsforus, 15-18.

PAULUS, ved Guds Vilje Jesu Christi Apostel til Forjættelse af det Liv, som er i Kristus Jesus,

Kol. 1, 1.

2. til Timoteus, min elskelige Søn: Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre! 1 Tim. 1, 2. Gal. 1, 3. Tit. 1, 4.

3. Jeg takker Gud, hvem jeg, ligesom mine Forfædre, tjener i en ren Samvittighed, idet jeg uden Afjadel se erindrer dig i mine Bønner Nat og Dag; Ap. 9, 23, 1. Rom. 1, 8, 9. Ef. 1, 16.

4. og, tænkende paa dine Taarer, længes efter at se dig, forat jeg maa fyldes med Glæde,

Rom. 1, 11; 16, 23. 1 Tess. 2, 17.

5. idet jeg ihukommer den uskrøm-

tede Tro, som er i dig, som først boede i din Mormoder Lo'is og din Moder Eunike, og jeg er vis paa, at den ogsaa bor i dig. 1 Tim. 1, 5.

6. Derfor paaminder jeg dig, at du igjen opflammer den Guds Naadegave, som er i dig ved mine Hænders Paalæggelse.

1 Tim. 4, 14; 5, 22. Ap. G. 6, 6.

7. Thi Gud har ikke givet os Frygtsomheds Aand, men Krafts og Kjærligheds og Sindigheds Aand.

Rom. 8, 15.

8. Skam dig derfor ikke ved vor Herres Vidnesbyrd eller ved mig, hans Bundne, men lid Ondt med Evangeliet ved Guds Kraft,

Rom. 1, 16. Ap. G. 21, 33. Ef. 3, 1.

9. han, som har frelst os og kaldt os med et helligt Kald, ikke efter vore Gjæringer, men efter sit eget Forset og den Naade, som er givet os i Kristus Jesus fra evige Tider af,

Ef. 1, 4. 1 Tess. 4, 7. Rom. 8, 28;

16, 23. Tit. 1, 2.

10. men nu er kundgjort ved vor Frelsers Jesu Christi Aabenbarelse, som har tilintetgjort Døden og bragt Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangeliet, Ef. 1, 9. Kol. 1, 26.

Es. 23, 2. Hebr. 2, 14. Tit. 1, 2.

11. for hvilket jeg er beskikket til Prædiker og Apostel og Hedningers Lærer, Ap. G. 13, 2. Gal. 1, 1A. 10; 2, 7-9.

12. hvorfor jeg og lider dette, men jeg skammer mig ikke, thi jeg ved, paa hvem jeg tror, og er vis paa, at han er mægtig til at bevare det, han har betroet mig, til hin Dag.

Ef. 3, 1. Fil. 1, 6.

13. Hold fast ved den rette Form af de sunde Ord, som du har hørt af mig, i Tro og Kjærlighed i Christus Jesus!

3, 14. 1 Tim. 6, 3.

14. Bevar det Gode, som er betroet dig, ved den Hellig-Aand, som bor i os!

V. 12. 1 Tim. 6, 20. 1 Kor. 3, 16.

15. Du ved dette, at alle de i Asia have vendt sig fra mig, blandt hvilke ere Fygellus og Hermogenes.

4, 10. 16.

16. Herren give Onesiforus's Hus Barmhjertighed! Thi han har ofte vederkvæget mig og ikke skammet sig ved mine Lænker,

4, 19. Matt. 25, 36. Ap. G. 22, 20.

17. men da han var i Rom, søgte han saare ivrig efter mig og fandt mig.

18. Herren give ham at finde Barmhjertighed hos Herren paa hin Dag! Og hvor meget han tjente mig i Efesus, ved du bedst.

Matt. 5, 7.

2. KAPITEL.

Paulus formaner ham til at være stærk ved Christi Naade, at beskikke tro Lærere, 1, 2, at lide og stride i Haabet, lige som han selv gjør, 3-23, at være tro i sit Embede og modstaa dem, som forføre Andre, 14-18. Guds Hus staar fast og har sin Indskrift; dog sludes dert forskjellige Slags Kar. 19-21. Timoteus skal fly Ungdoms-Begjæringer og daarlige Spørgsmaal og formane med Sagtmodighed, 22-26.

SAA bliv da du, min Søn, stærk ved den Naade, som er i Christus Jesus,

Ef. 6, 10.

2. og hvad du har hørt af mig i mange Vidners Nærværelse, betro det til paalidelige Mennæker, som ere dygtige til ogsaa at lære Andre!

1, 13. Tit. 1, 5. 2 Kor. 3, 5. 6.

3. Lid du da Ondt som en god Jesu Christi Stridsmand!

1, 8; 4, 5.

4. Ingen, som gaar i Strid, indvik-

ler sig i Livets Syaler, forat han kan behage den, som har taget ham i Sold.

1 Kor. 9, 25.

5. Men om og Nogen kjæmper, bliver han dog ikke kronet, dersom han ikke kjæmper rettelig.

4, 7, 3. Aab. 2, 10.

6. Den Bonde, som arbejder, bør først nyde Frugterne.

7. Forstaa, hvad jeg siger! Thi Herren give dig Forstand i alle Ting!

8. Kom Jesus Christus i Hu, som er opreist fra de Døde, af Davids Æt, efter mit Evangelium,

1 Kor. 15, 5, 20.

2 Sam. 7, 12-16. Ps. 132, 11.

9. i hvilket jeg lider Ondt lige til at være bunden som en Misfæder; men Guds Ord er ikke bundet.

Ef. 3, 1, 12. Kol. 1, 24.

10. Derfor taaler jeg Alt for de Udvalgtes Skyld, forat og de skulle faa den Saliggjøreelse, som er i Christus Jesus, med evig Herlighed.

Rom. 6, 23.

11. Det er en troværdig Tale; thi dersom vi ere døde med ham, skulle vi og leve med ham;

1 Tim. 3, 1.

Rom. 6, 5; 2, 17. 2 Kor. 4, 10.

12. dersom vi holde ud, skulle vi og regjere med ham; dersom vi fornægte, skal han og fornægte os;

Fil. 3, 10. 1 Pet. 4, 12. Matt. 10, 33.

13. dersom vi ere utro, bliver han dog tro; han kan ikke fornægte sig selv.

4 Mos. 23, 19. Rom. 3, 3.

14. Paamind om disse Ting og vidne for Herren, at de ikke skulle gives om'Ord, hvilket ikke er til nogen Nytte, men til Fordærvelse for dem, som høre derpaa!

1 Tim. 6, 4. Tit. 2, 9.

15. Læg Vind paa at fremstille dig selv retskaffen for Gud, en Arbejder, som ikke behøver at skamme sig, som rettelig uddeler Sandhedens Ord!

16. Men hold dig fra den vanhel- lige løse Snak! Thi Saadanne gaa stedse videre i Ugudelighed,

1 Tim. 1, 4; 4, 7. Tit. 1, 14; 3, 9.

17. og deres Ord vil sæde om sig som dødt Kjød; iblandt dem ere Hy-menæus og Filetus,

1 Tim. 1, 20.

18. som ere afvegne fra Sandheden, idet de sige, at Opstandelsen er allerede skeet, og de forvende Nogle Tro.

1 Tim. 6, 21. 1 Kor. 15, 12.

19. Guds faste Grundvold staar dog og har dette Segl: Herren kjen- der Sine, og: Hver den, som nævner Christi Navn, afstaa fra Uretfærdig- hed!

*Indskrift.

Pa. 1, 4. Matt. 7, 23. Job. 10, 14.

20. Men i et stort Hus er der ikke alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Ler, og nogle til Ære, andre til Vanære. Rom. 9, 21.

21. Dersom da Nogen holder sig ren fra disse, skal han være et Kar til Ære, helliget og Husbonden nyttigt, beredt til al god Gjeruing. 3. 17.

22. Fly Ungdoms-Begjæring, men jag efter Retfærdighed, Tro, Kjærlighed, Fred med dem, som paa-kalde Herren af et rent Hjerte!

1 Tim. 6, 11. Hebr. 12, 14. 1 Kor. 1, 2.

23. Men undsaa dig for daarlige og unyttige Spørgsmaal, efterdi du ved, at de føde Strid!

1 Tim. 4, 7; 6, 4, 5.

24. Men en Herrens Tjener bør ikke stride, men være mild mod Alle, skikket til at lære Andre, i Stand til at taale Ondt, Tit. 1, 7, 9. 1 Tim. 3, 2.

25. saa han med Sagtmodighed tugter dem, som modsætte sig, om Gud engang vilde give dem Omvendelse til Sandheds Erkjendelse,

Gal. 6, 1. 2 Tim. 4, 2.

26. og de kunde komme til sig selv igjen fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til at gjøre hans Vilje.

1 Tim. 6, 9.

3. KAPITEL.

Ugudelige og Hyklere skulle indsnige sig i Menigheden, men dog et faa Fremgang. 1-9. Timoteus har efterfulgt Paulus, og saa i Lidelser, som ramme alle Fromme, 10-12. Han skal fly Bedrager og blive fast ved Guds Ords saliggjørende og kraftige Lærdom, 13-17.

MEN vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider forestaa!

1 Tim. 4, 1. 2 Pet. 3, 3.

2. Thi Menneskene skulle være egenkjerlige, pengejerrige, stortalende, hovmodige, Bespotters, uheldige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige,

3. ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige umilde, uden Kjærlighed til det Gode,

4. Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, Fil. 3, 19.

5. som have GudfrygtighedsSkin, men fornegte dens Kraft. Fly disse!

Matt. 7, 15; 15, 7, 8. Tit. 1, 10.

Rom. 16, 17. 2 Tess. 3, 6.

6. Thi til dem høre de, der snige sig ind i Husene og fange Kvindfolk, som ere betyngede med Synder og drives af mangehaande Lyster,

Tit. 1, 11

7. som altid lære og aldrig kunne komme til Sandheds Erkjendelse.

8. Men ligesom Jannes og Jambres modstode Moses, saaledes modstaa ogsaa disse Sandheden, Menne-sker, fordsævede i Sindet, forkastelige med Hensyn til Troen.

2 Mos. 7, 11. 1 Tim. 6, 5. Tit. 1, 10.

9. Men de skulle ikke faa Fremgang ydermere; thi deres Vanvid skal blive aabenbart for Alle, ligesom og hines blev.

10. Men du har efterfulgt min Lære, min Vandel, mit Forsæt, min Tro, min Langmodighed, min Kjærlighed, min Taalmodighed,

1 Tim. 4, 6.

11. mine Forfølgelser, mine Lidelser, saadanne, som ere mig vederfarne i Antiochia, i Ikonium, i Lystra, hvilke Forfølgelser jeg har udstaaet, og Herren har friet mig af dem alle. Ap. G. 13, 50; 14, 2, 5, 19.

Ps. 34, 20. 2 Kor. 1, 10.

12. Og Alle, som ville leve gudelig i Christus Jesus, skulle blive forfulgte.

Matt. 16, 24. Joh. 17, 14.

Ap. G. 14, 22. 1 Tess. 3, 3.

13. Men onde Mennesker og Bedragerer gaa frem til det Være; de forføre og forføres.

14. Men bliv du i det, som du har lært, og hvorom du er forvisset, efterdi du ved, af hvem du har lært, 2, 2.

15. og efterdi du fra Barndommen af kjender den hellige Skrift, som kan gjøre dig vis til Salighed ved Troen paa Jesus Christus! Rom. 1, 16.

16. Den hele Skrift er indblæst af Gud og nyttig til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed,

Rom. 15, 4. Hebr. 4, 2. 2 Pet. 1, 20.

17. forat det Guds Menneske maa være fuldkomment, dygtiggjort til al god Gjeruing. 2, 21.

4. KAPITEL.

Paulus formaner ham til Troskab i Embedet, 1-5. Jaler om sin Død, 6-8. Timoteus skal komme til ham; Demas har forladt ham, 9-13. Paulus klager over Alexander og Andre, træter sig selv i Herren, 14-18. Han beder af hilse, giver forskjellige Befalinger og ønsker Timoteus Naade, 19-22.

DERFOR besværger jeg dig for Gud og den Herre Jesus Christus, som skal dømmes Levende og Døde paa sin Aabenbarelses og sit Riges Dag: Matt. 25, 31. Joh. 5, 27. 2 Tess. 2, 8.

2. Prædik Ordet, hold ved i Tide

og i Utide, overbevis, straf, forman med al Langmodighed og Undervisning!

3. Thi den Tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære, men efter sine egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Høbetal, eftersom deres Øren klø,

4. og de skulle vende sine Øren fra Sandheden, men vende sig til Fabler.

2 Tess. 2, 10. 11. 1 Tim. 1, 4.

5. Men vær du sarvaagen i alle Ting, lid Ondt, gjør en Evangelists Gjerning, fuldbyrd din Tjeneste!

1, 2; 2, 3. Ap. G. 21, 8. Ef. 4, 11.

6. Thi jeg ofres allerede, og min Bortgangs Tid er forhaanden.

2 Pet. 1, 14.

7. Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen.

Ap. G. 20, 24. 1 Kor. 9, 24, 25. Fil. 3, 14.

1 Tim. 6, 12. Hebr. 12, 1.

8. Iøvrigt er Retfærdighedens Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, dog ikke mig alene, men ogsaa alle dem, som have elsket hans Aubenbarelse.

1 Kor. 9, 25. 1 Pet. 5, 4.

9. Gjør dig Flid for snart at komme til mig!

V. 21

10. Thi Demas har forladt mig, fordi han havde den nærværende Verden kjær, og er dragen til Tessalonika; Krescens er dragen til Galatien, Titus til Dalmatien. Kol. 4, 14.

11. Lukas er alene hos mig. Tag Markus og bring ham med dig! Thi han er mig nyttig til Tjeneste.

Ap. G. 15, 37 fg. Kol. 4, 10.

12. Men Tychikus har jeg sendt til Efesus.

Ef. 6, 21.

13. Naar du kommer, da bring den Relskjoertel med dig, som jeg lod blive i Troas hos Karpus, og Bøgerne, især dem paa Pergament!

14. Kobbersmeden Alexander har bevist mig meget Ondt; Herren betale ham efter hans Gjæringer!

1 Tim. 1, 20.

15. Vogt ogsaa du dig for ham! Thi han har staaet vore Ord haardt lmod.

16. Ved mit første Forsvar mødte Ingen med mig, men Alle forlode mig; gid det ikke tilregnes dem!

17. Men Herren stod hos mig og styrkede mig, forat Ordets Prædiken skulde ved mig blive fuldbyrdet, og alle Hedninger høre det; og jeg blev friet fra Løvens Mund.

18. Og Herren vil fri mig fra al ond Gjærning og frelse mig ind i sit himmelske Rige; ham være Ære i al Evighed! Amen. Matt. 6, 13. 1 Pet. 4, 11.

19. Hils Priska og Akvilas og Onesiforus's Hus!

Ap. G. 18, 2. 3 Tim. 1, 16.

20. Erastus blev i Korint, men Trofimus efterlod jeg syg i Milet.

Ap. G. 19, 22; 20, 4.

21. Gjør dig Flid for at komme før Vinteren! Eubulus og Pudens og Linus og Klaudia og alle Brødrene hilse dig.

V. 9.

22. Den Herre Jesus Christus være med din Aand! Naaden være med eder! Amen.

Tit. 3, 15.

PAULUS'S BREV TIL TITUS.

1. KAPITEL.

Paulus ønsker Titus Naade, 1-4, vil, at han skal beskikke retstndige Lærere, som kunne stoppe Munden paa dem, der sige lmod, 5-11. Titus skal strengelig straffe de Ugudelige og Hyklern, 12-16.

PAULUS, Guds Tjener og Jesu Christi Apostel til at fremme Guds Udvalgtes Tro og Erkjendelse af den Sandhed, som er til Gudfrygtighed,

1 Tim. 2, 4; 6, 3.

2. i Haab om det evige Liv, som Gud, der ikke lyver, har lovet for evige Tider,

1 Mos. 23, 19.

3 Tim. 2, 13. Rom. 1, 2; 16, 25.

3. men nu i sin Tid har han aabenbaret sit Ord ved den Prædiken, som er mig betroet efter Guds, vor Frelser, Befaling,

Ef. 1, 9. Gal. 1, 1.

4. til Titus, min søgte Søn i den fælles Tro: Naade, Barmhertighed,

Fred fra Gud Fader og den Hætte Jesus Christus, vor Frelser! 1 Tim. 1, 2.

5. Derfor lod jeg dig tilbage paa Kreta, at du skulde bringe i Orden, hvad der fattedes, og indstætte Ældste i enhver Stad, som jeg bød dig.

Ap. G. 14, 23. 2 Tim. 2, 2.

6. om Nogen er ustraffelig, een Kvindes Mand, har troende Børn, der ikke ere berygtede for Ryggesløshed eller ere gjenstridige. 1 Tim. 3, 2-4.

7. Thi det bør en Biskop at være ustraffelig som en Guds Husholder, ikke egenkjerlig, ikke vredagtig, ikke hengiven til Vin, ikke til at slaa, ikke til slet Vinding,

Matt. 24, 45. 1 Kor. 4, 1. 3 Mos. 10, 9.

Ef. 5, 18. 1 Pet. 5, 2.

8. men gjæstfri, elskende det Gode, sindig, retfærdig, hellig, afholdende,

9. holdende fast ved det troværdige Ord efter Undervisningen, forat han kan være dygtig til baade at formane ved den sunde Lære og at overbevise dem, som sige imod.

2 Tim. 1, 13. 1 Tim. 1, 10; 6, 2.

10. Thi der er Mange, som ere gjenstridige, føre forføgelig Snak og bedære Sindet, især de af Omskjærelsen, 1 Tim. 1, 6. Ap. G. 18, 1.

11. paa hvem man bør stoppe Munden; thi de forstyrre hele Huse, idet de lære, hvad der er utilbørligt, for slet Vtudsings Skyld

Matt. 23, 34. 2 Tim. 3, 6. 1 Tim. 6, 5.

12. En af dem, deres egen Profet, har sagt: Kreterne ere altid Løgnere, onde Dyr, lade Buge.

13. Dette Vidnesbyrd er sandt. Derfor straffe du dem strengt, forat de maa blive sunde i Troen

2 Tim. 4, 2. Tit. 2, 2.

14. og ikke agte paa jødiske Fabler og Menneskes Bud, som vende sig fra Sandheden!

1 Tim. 1, 4; 4, 7. Es. 29, 13. Kol. 2, 22.

15. Alt er vel rent for de Rene; men for de Besmittede og Vanthro er Intet rent, men baade deres Siud og Samvittighed er besmittet.

Matt. 15, 11. Luk. 11, 39, 41. 1 Kor. 6, 12.

16. De bekjende, at de kjende Gud, men fornægte ham med Gjærningerne, idet de ere vederstyggelige og udydige og uduelige til al god Gjærning.

2 Tim. 3, 5.

2. KAPITEL.

Titus skal underrette Enhver om sin Pligt og selv være et godt Eksempel, 1-20. Guds Nor. 38*

saliggjørende Naades Kraft og Hensigt, 11-16.

MEN tal du, hvad der sømmer den sunde Lære, 2 Tim. 1, 13.

2. at de gamle Mænd skulde være aarvaagne, ærbare, sindige, sunde i Troen, Kjærligheden, Taalmodigheden, 1, 13.

3. ligesaa, at de gamle Kvinder skulde i al sin Adfærd te sig, som det sømmer de Hellige, ikke være bagtalerske, ikke hengivne til megen Vin, men Lærere i det Gode,

1 Tim. 2, 9; 5, 13. Tit. 1, 7.

4. forat de kunne oplære de unge Kvinder til at elske sine Mænd og at elske sine Børn,

5. at være sindige, kyske, huslige, velvillige, sine Mænd underdanige, forat Guds Ord ikke skal bespottes!

Ef. 5, 22 Rom. 2, 24. 1 Tim. 6, 1.

6. Forman ligesaa de unge Mænd til at beherske sig selv,

7. idet du viser dig selv i alle Maader som et Mønster paa gode Gjæringer og i din Lære Renhed, Værdighed, 1 Tim. 4, 12. 1 Pet. 5, 3.

8. sund, ulastelig Tale, forat Modstanderen maa beskjemmes, naar han intet Ondt har at sige om eder!

1, 9. 1 Tim. 5, 14. 1 Pet. 2, 12.

9. Tjeners formane du til at være sine Herrer underdanige, at være til Behag i alle Ting, ikke sige imod,

1 Tim. 6, 1, 2. 1 Pet. 2, 18.

10. ikke bevigge, men vise al god Troskab, forat de kunne pryde Guds, vor Frelser, Lære i alle Ting!

1, 3. 1 Tim. 1, 1.

11. Thi Guds saliggjørende Naade er aabenbaret for alle Mennesker,

Joh. 1, 9. 1 Tim. 2, 4.

12. optugtende os til at forsage Ugudelighed og de verdslige Begjæringer og leve viselig og retfærdig og gudelig i denne Verden, Luk. 1, 74, 75.

Ef. 1, 4; 5, 27. Kol. 1, 22. 1 Pet. 1, 17, 18.

13. idet vi forventede det salige Haab og den store Guds og vor Frelser Jesus Christi Herligheds Aabenbarelse, 1 Kor. 1, 7. Fil. 3, 20. 1 Tess. 1, 10.

14. han, som gav sig selv hen for os, forat han maatte forløse os fra al Uretfærdighed og rense sig selv et Elendomsfolk, nidkjært til gode Gjæringer. Gal. 1, 4; 2, 20. Ef. 5, 2, 25. 2 Mos. 19, 5.

5 Mos. 4, 20. 1 Pet. 2, 9. 2 Kor. 5, 15. Ef. 2, 10.

15. Tal dette, og forman og irettesæt med al Myndighed! Lad Ingen foragte dig!

2 Tim. 4, 2. 1 Kor. 16, 11. 1 Tim. 4, 12.

3. KAPITTEL.

Titus skal formane til Lydighed mod Øvrigheden og til Sagtmodighed; thi vi ere friste af Naade ved Kristus og skulle befatte os paa gode Gjæringer, 1-5. Han skal fly daarlige Spørgsmaal og Kjøttetere, 9-11. Andre Befalinger, Hilsen og Ønske, 12-15.

PAAMINDE dem at være Fyrster og Øvrigheder underdanige, at adlyde dem, at være redeboune til al god Gjærning,

Rom. 13, 1. 1 Pet. 2, 13. 2 Tim. 2, 17. Tit. 2, 14.

2. ikke at spotte Nogen, ikke være kivagtige, men billige og vise al Sagtmodighed mod alle Mennesker!

Fil. 4, 5. 2 Tim. 2, 24. 25.

3. Thi ogsaa vi vare forudm uforstandige, ulydige, vildfarende, Slaver af mangehaande Begjærigheder og Lyster, levende i Ondskab og Avind, vederstyggelige, hadende hverandre.

1 Kor. 6, 11. Ef. 2, 1. 3; 4, 17. 18. 1 Pet. 4, 3.

4. Men da Guds, vor Frelser, Miskundhed og Kjærlighed til Menneskene aabentæredes,

2, 11.

5. har han, ikke for de Retfærdigheds-Gjæringers Skyld, vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed frelst os ved Gjenfædelsens Bad og Fornyelsen ved den Hellig-Aand,

Ap. G. 15, 11.

Rom. 2, 20. 28. Ef. 2, 4 fg. 5, 26.

6. hvilken han har rigelig udøst over os ved Jesus Christus, vor Frelser,

Rom. 5, 5.

7. forat vi retfærdiggjorte ved hans Naade, skulle efter Haabet vordet Arvinger til det evige Liv. 1, 2.

8. Dette er en troværdig Tale, og dette vil jeg, at du skal bekræfte, forat de, som have troet paa Gud, skulle befatte sig paa at øve gode Gjæringer. Dette er Menneskene godt og nyttigt. 2, 14.

9. Men hold dig fra daarlige Spørgsmaal og Slægtregistre og Trætter og Stridigheder om Loven! Thi de ere unyttige og forfængelige. 1, 14.

10. Unddrag dig et kjættersk Menneske, naar du den Gang og atter har paamindet ham,

Rom. 16, 17. 2 Tess. 3, 6. 2 Jch. 10.

11. da du ved, at en Saadan er forvendt og synder, fordsmt af sig selv!

1 Tim. 6, 8.

12. Naar jeg sender Artemas til dig eller Tychikus, da gjør dig Flid for at komme til mig til Nikopolis! Thi jeg har besluttet at blive der i Vinter.

Ef. 6, 21.

13. Hjælp omhyggelig Zenas, den Lovkyndige, og Apollos paa Vei, forat Intet skal fattes dem!

Ap. G. 18, 24. 3 Joh. 6.

14. Men lad ogsaa Vore lære at øve gode Gjæringer til fornøden Tjeneste, forat de ikke skulle være uden Frugt!

15. Alle, som ere hos mig, hilse dig. Hils dem, som elske os i Troen! Naaden være med eder alle! Amen.

Gal. 6, 6. 2 Tim. 4, 22.

PAULUS'S BREV TIL FILEMON.

Paulus ønsker Filemon Naade, takker Gud og beder for ham, 1-6, berømmer hans Kjærlighed, formaner ham til Igjen at modtage den bortløbne og omvendte Træl Onesimus, 7-20. Paulus er forskret om hans Lydighed, haaber snart at komme til ham, beder at hilse, ønsker ham Naade, 21-25.

PAULUS, Christi Jesu Bundne, og Broderen Timoteus til Filemon, den Elskelige og vor Medarbejder,

Ef. 3, 1.

2. og til Appia, den Elskelige, og Archippus, vor Medstrider, og til Menigheden i dit Hus:

Kol. 4, 17. Fil. 2, 25. Rom. 16, 5.

1192

3. Naade være med eder og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Christus!

Kol. 1, 2.

4. Jeg takker altid min Gud, idet jeg erindrer dig i mine Bønner,

1 Tess. 1, 2. 2 Tim. 1, 3.

5. efterdi jeg hører om din Kjærlighed og din Troskab mod den Herre Jesus og mod alle de Hellige, —

6. at din Delagtighed i Troen maa ved Erkjendelsen af alt det Gode, som er i eder, blive virksom for Kristus Jesus.

7. Thi vi have stor Glæde og Trøst af din Kjærlighed, efterdi de Helliges

Hjertter ere blevne vederkvægede ved dig, Broder! V. 20 2 Tim. 1, 16.

8. Derfor, endskjønt jeg i Kristus har stor Frimodighed til at befale dig det, som er tilbørligt,

9. saa formaner jeg dig dog beller for Kjærlighedens Skyld, jeg, der er en Saadan, som den gamle Paulus, nu ogsaa Jesu Christi Bundne. 2 Tim. 1, 8.

10. Jeg formaner dig angaaende min Søn, som jeg har avlet i mine Lænker, Onesimus,

Kol. 4, 9. 1 Kor. 4, 15. Gal. 4, 19.

11. som tilforn var dig unyttig, men nu er dig og mig nyttig, hvem jeg sender tilbage;

12. annam du ham, mit eget Hjerte,

13. hvem jeg vilde beholdt hos mig, forat han i dit Sted skulde tjent mig i mine Lænker for Evangeliets Skyld, Fil. 2, 37.

14. men uden dit Samtykke vilde jeg Intet gjøre, forat din Godhed ikke skulde være som af Tvang, men af fri Vilje. 2 Kor. 9, 7.

15. Thi maaske er han derfor bleven skilt fra dig en liden Tid, forat du maatte have ham evindeligt igjen,

16. ikke fremdeles som en Træl,

men Mere end en Træl, som en elskelig Broder, især for mig, men hvor meget mere for dig, baade i Kjødets og i Herren. Ec. 5, 9.

17. Dersom du da anser mig for din Meddelagtige, saa annam ham som mig!

18. Men har han gjort dig nogen Uret, eller er han dig Noget skyldig, da før mig det i Regning!

19. Jeg, Paulus, har skrevet med min egen Haand, jeg vil betale, — forat jeg ikke skal sige dig, at du skylder mig endog dig selv.

20. Ja, Broder! Lad mig have Glæde af dig i Herren! Vederkvæg mit Hjerte i Herren!

21. I Tillid til din Lydighed har jeg skrevet til dig, da jeg ved, at du vil gjøre endog over det, jeg siger.

22. Men bered mig tillige Herberge! Thi jeg haaber, at jeg ved eders Bønner skal blive skjenket eder. Fil. 1 25; 2, 24.

23. Epafra, min Medfangne i Kristus Jesus, Kol. 1, 7.

24. Markus, Aristarchus, Demas, Lukas, mine Medarbejdere, hilse dig. Ap. G. 12, 12; 19, 29. Kol. 4, 14.

25. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eders Aand! Amen.

BREVET TIL HEBRÆERNE.

1. KAPITEL.

Christus, ved hvem Gud i de sidste Dage har talt til Menneskene, og som er Verdens Skaber, Guds Herlighed Afglans og hans Væsens rette Billede, er ypperligere end alle Engle, 1-4; han er Guds egen Søn, en evig Gud og Konge, Verdens Skaber, hvem Englene tilbede, 5-14.

LETERAT Gud fordem har talt i mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne, har han i disse sidste Dage talt til os ved Sønnen.

4 Mos. 12, 6, 8. Luk. 1, 70. Gal. 4, 4.

2. hvem han har sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og har gjort Verden, Ef. 1, 10. Joh. 1, 3.

3. som, efterdi han er hans Herlighed Afglans og hans Væsens udtrykte Billede og bærer alle Ting ved

sin Krafts Ord, har ved sig selv gjort vore Synders Renselse og sat sig hos Majestæten høire Haand i det Høie Joh. 14, 9. 2 Kor. 4, 4.

4. og er bleven saa meget ypperligere end Englene, som han har arvet et herligere Navn fremfor dem. Col. 1, 15. 17. Hebr. 9, 14, 26; 8, 1.

5. Thi til hvilken Engel har han nogen Tid sagt: Du er min Søn, jeg har sødt dig idag? Og atter: Jeg skal være ham en Fader, og han skal være mig en Søn. Ps. 2, 7. 2 Sam. 7, 14.

6. Men naar han atter indfører den Førstefødte i Verden, siger han: Og alle Guds Engle skulde tilbede ham. Rom. 8, 29. Kol. 1, 15. Ps. 97, 7.

7. Og om Englene siger han: Han

gjør sine Engle til Vinde og sine Tjenere til Ildslue. V. 14. Ps. 104, 4.

8. Men til Sønnen: Din Trone, o Gud, staar i al Evighed; Retvisheds Spir er dit Riges Spir. Ps. 45, 7, 8.

9. Du elskede Retfærdighed og hadede Uret; derfor har din Gud, o Gud, salvet dig med Glædens Olje fremfor dine Medbrødre.

Ap. G. 10, 38.

10. Og: Du, Herre, har grundfæstet Jorden fra Begyndelsen, og Himlene ere dine Hænders Gjerninger.

Ps. 102, 26; 8, 4.

11. De skulle forgaa, men du bliver ved, og de skulle alle sædes som et Klædebon,

Ps. 102, 27, 28. Es. 51, 6. Luk. 21, 33.

12. og som et Klæde skal du sammenrulle dem, og de skulle smæktes; men du er den Samme, og dine Aar skulle ikke afslæde.

13. Men til hvilken af Englene har han nogen Tid sagt: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til en Skammel for dine Fødder? Ps. 110, 1. Ef. 1, 20. Hebr. 10, 12.

14. Ere de ikke alle tjenende Aander, som udsendes til Tjeneste for deres Skyld, som skulle arve Salighed? Ps. 24, 8.

2. KAPITEL.

Vi maa ei ringeagte Saliggjørelsen ved Kristus, der saa herlig er bleven stadfæstet, 1-4. Den tilkommende Verden er ikke underlagt Englene, men Kristus, 5-8, som led og blev fornedret for sine Brødres Skyld, hvilke han derfor blev lig, forat han maatte blive en trofast Yppersteprest, 9-12.

DERFOR bør vi des mere holde fast ved det, vi have hørt, forat vi ikke skulle gaa glip af Frelsen.

2. Thi er det Ord, som var talt ved Engle, blevet fast, og har enhver Overtrædelse og Ulydighed faaet sin tilbørlige Løn.

Ap. G. 7, 53. Gal. 3, 19. 5 Mos. 27, 26.

3. hvorledes skulle da vi undfly, dersom vi ikke agte saa stor en Salighed, som, efterat den i Begyndelsen var forkyndt ved Herren, er bleven stadfæstet for os af dem, som havde hørt ham. 10, 29; 12, 25. Mark. 1, 14. 15.

4. Idet Gud vidnede med baade ved Tegn og Undere og mangehaandede kraftige Gjerninger og Meddelelser af den Hellig-Aand efter sin Vilje?

Mark. 16, 20.

Ap. G. 2, 22; 14, 3. 1 Kor. 12, 11.

1194

5. Thi ikke Engle har han underlagt den tilkommende Verden, om hvilken vi tale.

6. Men En har vidnet etsteds, sigende: Hvad er et Menneske, at du kommer ham i Hu, eller et Menneskes Søn, at du agter paa ham?

Ps. 8, 5 fg.

7. Du har gjort ham lidet Tingere end Englene; med Ære og Hæder har du kronet ham og sat ham over dine Hænders Gjerninger; Ef. 1, 21.

8. alle Ting har du lagt under hans Fødder. Idet han nemlig har underlagt ham alle Ting, har han ikke undtaget Noget, som jo er ham underlagt; men nu se vi endnu ikke alle, Ting at være ham underlagte.

Matt. 28, 18. Hebr. 10, 13.

9. Men den, som en liden Tid var gjort ringere end Englene, Jesus, se vi formedelst Dødens Lidelse kronet med Herlighed og Ære, forat han efter Guds' nsadige Vilje skulde smage Døden for Alle.

Fil. 2, 8, 9. 1 Joh. 2, 2.

10. Thi det sømmede ham, for hvem alle Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, ham, som fører mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at fuldkomme deres Saliggjørelses Fyrste.

Joh. 1, 3. Rom. 11, 26. Luk. 24, 26.

Ap. G. 3, 15; 5, 31.

11. Thi baadeden, som helliggjør, og de, som helliggjøres, ere alle af Een, hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde dem Brødre,

13, 12. Joh. 17, 19.

Matt. 12, 50. Joh. 15, 14; 20, 17.

12. sigende: Jeg vil forkynde dit Navn for mine Brødre, jeg vil lovsynge dig midt i Menigheden.

Ps. 22, 23, 28.

13. Og atter: Jeg vil forlade mig paa ham. Og atter: Se, her er jeg og de Børn, som Gud har givet mig.

Es. 8, 17. 18. Joh. 10, 29; 17, 6, 9.

14. Efterdi da Børnene ere delagtige i Kjød og Blod, er han iligemaade bleven delagtig deri, forat han ved Døden skulde gjøre den magteløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen,

Joh. 1, 14. Es. 25, 8.

Hos. 13, 14. 2 Tim. 1, 10.

15. og befri alle dem, som formedelst Dødens Frygt vare under Trældom al sin Livstid.

Luk. 1, 74. Rom. 8, 15.

16. Thi han tager sig dog ikke af Engle, men Abrahams Afkom tager han sig af.

17. Derfor burde han blive sine Brødre lig i alle Ting, forat han skulde blive en barmhjertig og trofast Yppersteprest for Gud til at forsonse Folkets Synder. 4. 15. 16; 5. 1. 2.

18. Thi efterdi han har lidt og selv er bleven fristet, kan han komme dem til Hjælp, som fristes.

8. KAPITEL.

De Troende skulle give Agt paa Christus, sin Yppersteprest, som er større end Moses, 1-6. De bør vogte sig for Forhærdelse og Vantro, forat det ikke skal gaa dem, som Jordum Israel i Ørkenen, 7-20.

DERFOR, I hellige Brødre, delagtige i et himmelsk Kald, betragter vor Bekjendelses Apostel og Yppersteprest, Christus Jesus,

Fil. 3, 14. 1 Pet. 1, 15.

Gal. 4, 4. Hebr. 4, 14; 6, 20.

2. der var ham tro, som beskikkede ham, ligesom Moses var det i hele hans Hus! 4 Mos. 12, 7.

3. Thi saa meget større Hæder er denne agtet værd frem for Moses, som den, der har beredt Huset, har større Ære, end Huset. Sak. 6, 13. Matt. 16, 18.

4. Thi hvert Hus beredes af Nogen; men den, som har beredt alle Ting, er Gud. 2 Kor. 5, 1. 18. Ef. 2, 10.

5. Og Moses var vel tro i hele hans Hus som en Tjener til at vidne, hvad der skulde tales, V. 2. 5 Mos. 18, 15. 18.

6. Christus derimod som Søn over hans Hus; og hans Hus ere vi, saafremt vi bevare Haabets Frimodighed og Ros fast indtil Enden.

1 Kor. 3, 16; 6, 19.

Ef. 2, 21. 22. Matt. 24, 13.

7. Derfor, som den Hellig-Aand siger: Idag, dersom I høre hans Røst, Pa. 95, 7-8.

8. da forhærdet ikke eders Hjerter, som i Forbitrelsen* paa Fristelsens Dag i Ørkenen,

*i Meriba. 2 Mos. 17, 2-7.

9. hvor eders Fædre fristede mig, prøvede mig, endskjønt de saa mine Gjæringer i firte Aar! 4 Mos. 14, 22.

10. Derfor harmedes jeg paa hin Slægt og sagde: De fare altid vild i Hjerter. Men de kjendte ikke mine Veie,

11. saa jeg svor i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile. 4 Mos. 14, 21-25. Ps. 95, 11.

12. Ser til, Brødre, at der ikke i Nogen af eder skal være et ondt, vantro Hjerter, saa han falder fra den levende Gud!

13. Men formaner eder selv hver Dag, saalænge det heder Idag, forat ikke Nogen af eder skal forhærdes ved Syndens Bedrag!

14. Thi vi ere blevne delagtige i Christus, saafremt vi bevare vor første sikre Forvisning fast indtil Enden. 2 Pet. 1, 4. Aab. 2, 10. 25.

15. Idet der siges: Idag, dersom I høre hans Røst, da forhærdet ikke eders Hjerter, som i Forbitrelsen, —

V. 7, 8.

16. hvo vare da vel de, som hørte den og dog forlætrede ham? Mon ikke alle de, som gik ud af Ægypten ved Moses?

17. Men paa hvem harmedes han i firte Aar? Mon ikke paa dem, som syndede, hvis Legemer faldt i Ørkenen? 4 Mos. 14, 33 fg. 26, 65.

18. Og om hvem svor han, at de ikke skulde gaa ind til hans Hvile, uden om dem, som vare vantro?

V. 11, 5 Mos. 1, 34-36.

19. Vi se altsaa, at de ikke kunde gaa ind formedelst Vantro.

4. KAPITEL.

De formanet til i Troen at holde fast ved Forjættelsen; thi de, som tro, gaa ind til den Hvile, som endnu staar aaben for Guds Folk, 1-11. Den alvidende Guds Ord er levende og kraftigt, 12-13. Christus er en medlidende Yppersteprest, til hvem vi skulle gaa hen for at faa Naade, 14-16.

LADER os derfor, da Forjættelse om at gaa ind til hans Hvile endnu er tilbage, vogte os for, at ikke Nogen af eder skal synes at blive tilbage:

2. Thi Forjættelse er forkyndt os, ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke var blevet forenet med Troen i dem, som hørte det.

3. Thi vi gaa ind til Hvilen, vi, som tro, efter hvad han har sagt: Saa jeg svor i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile, — og det, uagtet Gjæringerne vare fuldendte fra Verdens Skabelse af.

Ps. 95, 11.

4. Thi saaledes har han et Sted sagt om den syvende Dag: Og Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gjæringer. 1 Mos. 2, 2.

5. Og paa dette Sted atter: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile. 4 Mos. 14, 29. 30. 5 Mos. 1, 34. 35.

6. Efterdi det altsaa staar tilbage,

at Nogle skulle gaa ind til den, og de, hvem Forjættelsen først var forkyndt, ikke kom ind formødelst Vantro,

7. saa bestemmer han atter en Dag: Idag, som han siger ved David efter saa lang en Tid, ligesom forhen er sagt, — idag, dersom I høre hans Røst, da forhærdet ikke eders Hjerter! 2, 7. 8.

8. Thi dersom Josva havde bragt dem til Hvile, da havde Gud ikke sidenefter talt om en anden Dag.

5 Mos. 31, 7.

9. Altsaa er der en Sabbatshvile tilbage for Guds Folk.

10. Thi den, som er gaaet ind til hans Hvile, ogsaa han hviler fra sine Gjerninger, ligesom Gud fra sine.

Aab. 12, 13.

11. Lader os derfor beflicte os paa at komme ind til hin Hvile, forat ikke Nogen skal falde i samme Eksempel paa Vantro!

12. Thi Guds Ord er levende og kraftigt og skarpere end noget tveegget Sverd og trænger igjennem, indtil det adskiller baade Sjæl og Aand, baade Ledemod og Marv, og det dæmper over Hjertets Tanker og Raad.

Præd. 12, 11.

Es. 49, 2. Jer. 23, 29. Aab. 1, 16.

13. Og ingen Skabning er usynlig for hans Aasyn, men alle Ting ere blottede og udspændte for hans Øine, med hvem vi have at gjøre.

Ps. 33, 13-15; 139, 1-3.

14. Efterdi vi da have en stor Yppersteprest, som er gaaet gjennem Himlene, Jesus, Guds Søn, da lader os holde fast ved Bekjendelsen!

3, 1; 8, 20; 7, 26; 8, 1.

15. Thi vi have ikke en Yppersteprest, som ei kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er prøvet i alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd.

2, 17. Matt. 4, 1. Luk. 22, 28. Es. 53, 9.

3 Kor. 5, 21. 1 Pet. 2, 22.

16. Lader os derfor træde frem med Frimodighed for Naadens Trone, forat vi kunne faa Barmhjertighed og finde Naade til betimelig Hjælp!

10, 22. Ef. 3, 12.

1 Joh. 3, 21. Rom. 3, 26.

5. KAPITEL.

Christus er aat til Yppersteprest af Gud og bleuen en Aarsag til evig Frelse, 1-10. Forfatteren klager over Hebræerne, fordi de endnu kun ere Børn i Christendommen, 11-14.

THI enhver Yppersteprest, som tages af Mennesker, bliver for Menneskers Skyld beskikket til Tjenesten for Gud, forat han skal frembære baade Gaver og Slagtoffer for Synder, - 1 Mos. 22, 1 fg. Hebr. 8, 3.

2. og han kan have Medlidenhed med de Vankundige og Vildfarende, fordi han ogsaa selv er omgivet med Skrøbelighed, 4, 15; 2, 18.

3. og for dennes Skyld maa han frembære Syndoffer, som for Felket, saaledes og for sig selv.

3 Mos. 9, 7; 16, 6.

4. Og Ingen tiltager sig selv den Ære, men den har den, som kaldes af Gud, ligesom Aron. 2 Mos. 28, 1.

5. Saaledes har heller ikke Kristus selv tillagt sig den Ære at blive Yppersteprest, men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg har født dig idag. Joh. 3, 54. Ps. 2, 7.

6. Ligesom han og siger et andet Sted: Du er en Prest til evig Tid efter Melkisedeks Vis.

Ps. 110, 4. Hebr. 7, 17.

7. Han, som i sit Kjæds Dage, da han med stærkt Raab og Taarer frembar Bønner og ydmyge Begjæringer til den, der kunde frelse ham fra Døden, og blev bønært formødelst sin Guds frygt, Matt. 26, 30; 27, 46. 50.

Luk. 22, 41; 23, 46. Job. 12, 27; 17, 1.

8. lærte, endskjønt han var Søn, dog Lydighed af det, han led, Fil 2, 8.

9. og da han var bleven fuldkommet, blev han alle dem, som adlyde ham, Aarsag til evig Frelse, 2, 10.

10. kaldt af Gud Yppersteprest efter Melkisedeks Vis. V. 6.

11. Herom have vi Meget at sige, som ogsaa er svært at udlægge, fordi I ere blevene træge til at fatte.

12. Thi skjønt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man skal lære eder, hvilke Begyndelsesgrundene ere i Guds Ord, og I ere blevene Saadanne, som have Melk behov og ikke haard Føde.

6, 1. 2. 1 Kor. 3, 2. 1 Pet. 2, 2.

13. Thi Enhver, som faar Melk, er uerfaren i Retfærdigheds Ord, thi han er et Barn. 1 Kor. 3, 1; 14, 20.

14. Men for de Fuldkomne er haard Føde, for dem, som ved Erfarenhed have søvet Sans til at skjelne mellem Godt og Ondt.

6. KAPITEL.

Forfatteren vil dag skride frem til det Fuldkomnere, 1-3; thi de, som falde fra,

maa vente sig Forbandelsen, 4-8. Dog har han bedre Mening om Hebræerne, da de før have forholdt sig saa vel, 9. 10. Han formaner dem til Bestandighed i Tro og Taalmodighed, forat de med Abraham kunne blive delagtige i Guds Forjættelser, som ere uforanderlige og skjænkes i Christus, vor Yppersteprest, 11-10.

LADER os derfor forbigaa Begyndelseslæren om Christus og skride frem til det Fuldkommere, saa vi ikke atter lægge Grundvold med Omvendelse fra døde Gjæringer og Tro paa Gud, 9, 14.

2. med Læren om Daab og Haands-paalæggelse og Dødes Opstandelse og en evig Dom.

3. Og dette ville vi gjøre, dersom Gud tilsteder det.

Ap. G. 18, 21. Jak. 4, 15.

4. Thi det er umuligt, at de, som een Gang ere blevne oplyste og have smagt den himmelske Gave og ere blevne delagtige i den Hellig-Aand

10, 26. Matt. 12, 31. 45. 2 Pet. 2, 20.

1 Joh. 5, 16.

5. og have smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter og faldt fra, atter kunne fornyes til Omvendelse,

6. da de korsfæste sig selv Guds Søn og gjøre ham til Spot.

7. Thi den Jord, som drikker Regnet, der ofte falder paa den, og bærer Vækster, tjenlige for dem, for hvis Skyld den dyrkes, faar Velsignelse af Gud;

8. men naar den bærer Torne og Tidsler, er den unyttig og Forbandelsen nær, og Enden med den er at brændes.

Matt. 21, 19.

9. Men i Henseende til eder, i Elskelige, ere vi forskrede om, hvad der er bedre, og hvad der hører Frelsen til, om vi end tale saaledes.

10. Thi Gud er ikke uretfærdig, at han skulde glemme eders Gjærning og den Kjærlighedens Møte, som I have vist for hans Navn, idet I have tjent og tjene de Hellige.

Rom. 3, 4. 2 Krøn. 15, 7. Ordsp. 14, 31.

Matt. 10, 42; 25, 40. 1 Kor. 15, 58.

11. Men vi ønske, at Enhver af eder maa vise den samme Nidkjærlighed til fuld Befæstelse i Haabet indtil Enden,

3, 6. 14. Matt. 24, 13.

12. forat I ikke skulle blive sendrægtige, men efterfølge dem, som ved Tro og Taalmodighed arve Forjættelserne.

V. 15.

13. Thi da Gud gav Abraham Forjættelsen og ingen Større havde at

sværge ved, svor han ved sig selv, sigende:

1 Mos. 17, 4;

22, 16. 17. Ps. 105, 9. Luk. 1, 72.

14. Sandelig, jeg vil velsigne dig og formere dig.

1 Mos. 12, 2.

15. Og saaledes opnaaede han Forjættelsen, efterat han taalmodig havde ventet.

10, 36.

16. Thi Mennesker sværge jo ved en Større, og Eden er dem en Ende paa al Tvist til Stadfæstelse.

2 Mos. 22, 11.

17. Derfor lagde Gud, da han vilde end ydermere vise Forjættelsens Arvinger sit Raads Uforanderlighed, en Ed der til,

V. 13.

18. forat vi ved to uforanderlige Ting, ifølge hvilke det er umuligt, at Gud skulde lyve, kunde have en stærk Trøst, vi, som have henflyet for at holde fast ved det foresatte Haab,

Tit. 1, 2.

19. hvilket vi have som Sjælels trygge og faste Anker, der gaar indenfor Forhænget,

20. hvor Jesus som Forløser er gaaet ind for os, han, som efter Melkisedeks Vis er bleven en Yppersteprest til evig Tid.

8, 1; 4, 14; 5, 6.

7. KAPITEL.

Christus er en Yppersteprest efter Melkisedeks Vis, som var hans Forbillede, tog Tiende af Abraham og velsignede ham, 1-10. Loven, som var svag og unyttig, blev omskiftet, idet han havde et andet Prestedømme end Aron, 11-19. Han alene blev beskikket til Prest med Ed, til evig Tid, fuldkommen og uden Synd, 20-28.

THI denne Melkisedek, Konge i Sælem, den højeste Guds Prest, som gik Abraham imøde, da denne vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og som velsignede ham, 1 Mos. 14, 18.

2. hvem Abraham ogsaa gav Tiende af Alt, som, naar hans Navn udlægges, først er Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er, Freds Konge, V. 4. 1 Mos. 14, 20.

3. som er uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, som hverken har Dages Begyndelse eller Livs Ende, men lignes med Guds Søn, han bliver Prest for stedse.

4. Men ser, hvor stor denne er, hvem Abraham, Patriarken, endog gav Tiende af Byttet!

5. Og de af Levis Børn, som faa Prestedømmet, have vel Befaling at tage Tiende efter Loven af Folket,

det er, af sine Brødre, endskjønt disse ere udkomne af Abrahams Lænd; 4 Mos. 12, 21.

6. men den, som ikke regnes i Slægt med dem, tog Tiende af Abraham og velsignede den, som havde Forjættelserne. 1 Mos. 14, 19. Rom. 4, 13.

7. Men uden al Modsigelse velsignes den Ringere af den Ypperligere.

8. Og her tage dødelige Mennesker Tiende, men der er En, om hvem der vidnes, at han lever.

9. Og, forat jeg saa skal sige, ved Abraham har endog Levi, som tager Tiende, givet Tiende; 4 Mos. 18, 26.

10. thi han var endnu i Faderens Lænd, da Melkisedek gik denne Imøde.

11. Hvis der altsaa var Fuldkommenhed at opnaa ved det levitiske Prestedømme (thi med dette havde Folket faaet Loven), hvi gjordes det da mere behov, at en anden Prest skulde opstaa efter Melkisedeks Vis og ikke nævnes efter Arons Vis? V. 18, 19, Gal. 2, 21.

12. Thi naar Prestedømmet omskiftes, sker der og nødvendig en Omskiftelse af Loven.

13. Thi han, om hvem dette siges, hørte til en anden Stamme, af hvilken Ingen har taget Vare paa Alteret.

14. Thi det er vitterligt, at vor Herre er oprunden af Juda, til hvilken Stamme Moses Intet har talt om Prestedømme.

1 Mos. 49, 10. Rut 4, 17 fg. Es. 11, 1. Matt. 1, 1. Luk. 3, 23 fg.

15. Og end mere klart er det, naar der opstaaer en anden Prest i Lighed med Melkisedek,

16. som ikke er bleven det ifølge et kjødeligt Buds Lov, men ifølge et uopløseligt Livs Kraft;

17. thi han vidner: Du er en Prest evindelig efter Melkisedeks Vis.

5, 6. Ps. 110, 4.

18. Der sker altsaa en Afskaffelse af det foregaaende Bud, fordi det var svagt og unyttigt Gal. 4, 9. Rom. 8, 3.

19. (thi Loven har ikke fuldkommenet Noget), og en Indførelse af et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud. Joh. 1, 17. Ap. G. 13, 38, 39. Rom. 3, 20 fg. Ef. 2, 18; 13, 12.

20. Og forsaavidt det ikke skede uden Ed

21. (hine ere nemlig blevne Prester uden Ed, men denne med Ed, ved den, som siger til ham: Herren har svoret, og det skal ikke angre

ham: Du er en Prest evindelig efter Melkisedeks Vis), Pa. 110, 4.

22. er Jesus bleven en saa meget bedre Pakts Borgern. 8, 6.

23. Og hine ere blevne mange Prester, fordi Døden forment dem at vedblive;

24. men denne har et uforjægteligt Prestedømme, fordi han bliver til evig Tid,

25. hvorfor han og kan fuldkommen gøre dem salige, som komme til Gud ved ham, efterdi han altid lever for at træde frem for dem.

9, 24. Rom. 8, 34. 1 Joh. 2, 1.

26. Thi saadan en Yppersteprest æsmmede os, som er hellig, uden Skyld, ubesmittet, adskilt fra Syndere og ophøiet over Himlene,

4, 14, 15, 1 Pet. 2, 22.

27. som ikke daglig har fornødent, som de andre Yppersteprester, at frembære Offere først for sine egne Synder, derefter for Folkets; thi dette har han gjort en Gang for alle, idet han ofrede sig selv.

3 Mos. 9, 7; 16, 3. 6 fg. Hebr. 9, 12, 26.

28. Thi Loven beskikker til Yppersteprester Mennesker, som have Skrøbelighed; men Edens Ord, som er senere end Loven, beskikker Sønnen, som er fuldkommen til evig Tid.

5, 1, 2. 9; 2, 10.

8. KAPITEL.

Christus er Yppersteprest ved Guds høire Haand i det himmelske Tabernakel, 1-5. Han er en bedre Pakts Midler; thi Gud havde lovet at gjøre en ny Pakt og at afskaffe den gamle, 6-13.

MEN Hovedsagen i det, som her siges, er: Vi have en saadan Yppersteprest, som sidder ved høire Side af Majestættens Trone i Himlene

1, 2, 13. Kol. 3, 1.

2. som en Tjener ved Helligdommen og det sande Tabernakel, hvilket Herren har opreist, og ikke et Menneske. 9, 8, 11, 24; 10, 20, 21.

3. Thi enhver Yppersteprest indsettes til at frembære baade Gaver og Slagtoffere; derfor var det fornødent, at ogsaa denne havde Nøget, han kunde ofre. 5, 1. Ef. 5, 2.

4. Thi dersom han var paa Jorden, var han ikke Prest, efterdi der er Prester, som frembære Gaverne efter Loven,

5. hvilke tjene en Afbildning af det Himmelske, eftersom Moses tik guddommeligt Undervis-

ning, da han skulde berede Tabernaklet; thi se til, sagde han, at du gjør Alt efter det Forbillede, der blev vist dig paa Bjerget!

10, 1. Kol. 2, 17. 2 Mos. 25, 40.

6. Men nu har han faaet en saa meget ypperligere Tjeneste, som han er Midler for en bedre Pakt, der er grundet paa bedre Forjættelser.

7, 22. 2 Kor. 3, 6.

7. Thi dersom hin første havde været ulastelig, da var der ikke blevet søgt Sted for en anden.

8. Thi lastende siger han til dem: Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pakt med Israels Hus og med Judas Hus,

Jer. 31, 31-34; 33, 14.

9. Ikke efter den Pakt, jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, da jeg tog dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægyptens Land; thi de bleve ikke i min Pakt, derfor agtede jeg ikke paa dem, siger Herren.

2 Mos. 19, 5 fg.

10. Men dette er den Pakt, jeg vil slutte med Israels Husefter disse Dage, siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i deres Hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk.

Jer. 24, 7. Sak. 2, 8.

11. Og de skulle ikke lære, hver sin Næste, og hver sin Broder, og sige: Kjend Herren! Thi de skulle alle kjende mig, fra den Mindste ihlandt dem indtil den Største iblandt dem.

Es. 54, 13. Joh. 6, 45.

12. Thi jeg vil være naadig mod deres Uretfærdigheder og ikke mere ihukomme deres Synder og deres Overtrædelser.

13. Idet han siger: En ny, har han erklæret den første for gammel; men det, som er gammelt og forældet, er nær ved at forsvinde.

9. KAPITTEL.

Det gamle Tabernakel og den levittiske Gudstjeneste vare usfuldkomne. 1-10. Det nye Tabernakel og Christi Offer ere fuldkomne. 11-14. Christus er den nye Pakts Midler ved sit Blod, hvorpaa den gamle var et Forbillede. 15-23. Han gik ind i selve Himmelen for os, efterat han een Gang havde ofret sig selv. 24-28.

NU havde vel ogsaa den første Pakt Anordninger for Gudstjenesten og en jordisk Helligdom. 2 Mos. 25, 8.

2. Thi der var indrettet det forreste Tabernakel, i hvilket var baade

Lystestagen og Bordet og Skuebrødene; dette kaldes det Hellige.

2 Mos. 26, 1 fg. 25, 23-31.

3. Men bag det andet Forhæng var det Tabernakel, som kaldes det Allerhelligste,

2 Mos. 26, 33.

4. som havde det gyldne Røgelsekar og Pakts Ark, overalt beklædt med Guld, i hvilken var en Guld-krukke med Manna og Arons blomstrende Stav og Pakts Tavler,

2 Mos. 25, 10; 16, 33. 4 Mos. 17, 8, 10.

2 Mos. 25, 21; 34, 29. 1 Kong. 8, 9.

5. men ovenover den vare Herlighedens Keruber, som overskyggede Naadestolen, om hvilke Ting der nu ikke er at tale stykkevis. 2 Mos. 25, 18.

6. Da nu dette er saaledes indrettet, gaa Presterne altid ind i det forreste Tabernakel, naar de forrette Gudstjenesten;

4 Mos. 18, 3 fg.

7. men i det andet gaar alene Yppersteprenen ind een Gang om Aaret, ikke uden Blod, som han ofrer for sig selv og for Folkets Forseelser,

3 Mos. 16, 3 fg. Hebr. 5, 3.

8. hvorved den Hellig-Aand giver dette tilkjende, at Veien til Helligdommen endnu ikke er aabenbaret, saalænge det første Tabernakel endnu bestaar,

Es. 35, 8. Joh. 14, 6. Hebr. 10, 19, 20.

9. hvilket er et Forbillede indtil den nærværende Tid, i hvilken endnu baade Gaver og Offere frembæres,

10. som ikke formaa et Samvittigheden at gjøre den fuldkommen, som tjener Gud, men kun tilligemed Mad og Drikke og foiskjellige Afvættelser og kjødelige Anordninger ere paalagte indtil Rettelsens Tid.

Ap. G 13, 39. Gal. 3, 21.

3 Mos. 11, 2 fg. 4 Mos. 19, 7 fg.

11. Men da Christus kom, en Yppersteprest for de tilkommende Gøder, gik han gjennem et større og fuldkomnere Tabernakel, som ikke er gjort med Hænder, det er, som ikke er af denne Skabning,

3, 1; 4, 14.

12. og ikke ved Blod af Bukke eller Kalve, men ved sit eget Blod een Gang ind i Helligdommen og fandt en evig Forløsning.

3 Mos. 16, 3.

Ap. G. 20, 28. Hebr. 7, 27; 10, 12.

13. Thi dersom Blod af Okser og Bukke og Asken af en Kvige, hvorved de Urene bestænkes, helliger til Kjødets Renhed,

3 Mos. 14, 14. 4 Mos. 19, 9 fg.

14. hvor meget mere maa da Christi Blod, hans, som i Kraft af en evig

Aand ofrede sig selv som et ulasteligt Offer for Gud, rensede eders Samvittighed fra døde Gjæringer til at tjene den levende Gud!

1 Pet. 1, 19. Aab. 1, 8.
Gal. 1, 4; 2, 20. Tit. 2, 14. Luk. 1, 74.
Rom. 6, 17. 1 Tess. 1, 9. Hebr. 6, 1.

15. Og derfor er han det nye Testaments Midler, forat, da der er skeet en Død til Forløsning fra de Overtrædelser, som vare begangne under det første Testament, de Kaldte skulle faa den evige Arvs Forjættelse.

12, 24. 1 Tim. 2, 5. Rom. 5, 6.

16. Thi hvor der er et Testament, er det fornødent, at dens Død, som har gjort Testamentet, er vittelig.

17. Thi et Testament bliver først gyldigt ved Døden, efterdi det ingen- sinde har Kraft, medens den lever, som gjorde Testamentet. Gal. 3, 15.

18. Derfor blev heller ikke det første indviet uden Blod.

19. Thi da ethvert Bud efter Loven var af Moses forkyndt for alt Folket, tog han Kalve- og Bukkeblod med Vand og Skarlagenuld og Isop og bestænkede baade Bogen selv og alt Folket, sigende:

2 Mos. 24, 6-8.

20. Dette er den Pakts Blod, som Gud har oprettet med eder.

Matt. 26, 28.

21. Men iligemaade bestænkede han ogsaa Tabernaklet og alle Gudstjenestens Redskaber med Blodet.

3 Mos. 29, 21. 3 Mos. 8, 15. 19.

22. Og næsten Alt bliver efter Loven rensed med Blod, og uden Blods Udgydelse sker ikke Forladelse.

3 Mos. 17, 11. Ef. 1, 7.

23. Altsaa var det fornødent, at Afbildningerne af de himmelske Ting skulde renses derved, men de himmelske Ting selv ved bedre Offere end disse.

24. Thi Christus er ikke gaaet ind i en Helligdom, gjort med Hænder, som er et Billede af den sande, men i Himmelen selv for nu at aabenbares for Guds Aasyn for os.

Rom. 8, 24. 1 Joh. 3, 1.

25. Ikke heller er han gaaet ind, forat han flere Gange skulde ofre sig selv, ligesom Ypperstepresten hvert Aar gaar ind i Helligdommen med fremmed Blod;

2 Mos. 30, 10. 3 Mos. 16, 2 fg.

26. ellers maatte han ofte have lidt, fra Verdens Grundvold blev lagt. Men nu er han een Gang ved

1900

Tidernes Ende aabenbaret for at afskaffe Synden ved alt Offer.

V. 12, 23. 1 Kor. 10, 11. Gal. 4, 4.

27. Og ligesom det er Menneskene beskikket een Gang at dø, men derefter Dommen,

28. saaledes er og Christus een Gang ofret for at borttage Manges Synder; anden Gang skal han uden at være Syndoffer sees til Saliggjørelse for dem, som forvente ham.

Rom. 5, 6. 8.

10. KAPITEL.

Loven med sine Oftringer gjør ikke fuldkommen, 1-4. Derfor vilde Christus ofre sig selv, 5-10. Hans Offer borttager paa een Gang alle Synder, saa Gud ikke vil ihukomme dem mere, 11-18. Derfor skulde de Troende rettelig bruge Christi Naade og opmuntre hverandre til at holde fast ved Tro og gode Gjæringer, 19-25; thi gjensidige Syndere maa vente sig en saar Dom, 26-31. Hebræerne skulde blive ved i Tro og Taalmodighed, 32-36.

THI Loven, som kun har en Skygge af de tilkommende Goder og ikke Tingenes Billede selv, kan aldrig ved de samme aarlige Offere, som de bestandig frembære, gjøre dem fuldkomne, som komme frem med dem.

Kol. 2, 16. 17. Hebr. 7, 19; 9, 9. 10.

2. Ellers maatte jo disse Offere have ophørt, efterdi de Ofrende ikke mere vilde havt nogen Bevidsthed om Synder, naar de een Gang vare sende.

3. Men ved Ofrensker aarlig Synders Ihukommelse.

4. Thi det er umuligt, at Blod af Okser og Bukke kan borttage Synder.

3 Mos. 16, 14. 18. 4 Mos. 19, 4.

5. Derfor siger han, idet han indtræder i Verden: Slagtoffer og Madoffer vilde du ikke, men et Legeme beredte du mig;

Pa. 40, 7-9; 50, 9. Es. 1, 11. Am. 5, 21. 22.

6. Brændoffere og Syndoffere havde du ikke Behag i.

7. Da sagde jeg: Se, jeg kommer (i Bogens Rulle er der skrevet om mig) for at gjøre, o Gud, din Vilje.

8. Efterat han først harsagt: Slagtoffer og Madoffer og Brændoffere og Syndoffere vilde du ikke, havde ei heller Behag i dem (hvilke frembæres efter Loven),

9. saa siger han: Se, jeg kommer for at gjøre, o Gud, din Vilje. Han ophæver det Første for at sætte det Andet.

10. Ved denne Vilje ere vi helliggjorte ved Jesu Christi Legemes Of-ring den ene Gang. V. 14.

11. Og enhver Prest staardaglig for at tjene og for at ofre mange Gange de samme Offere, som aldrig kunne borttage Synder; V. 1.

12. men han har ofret eet Offer for Synder og sidder for stedse hos Guds høire Haand, 1, 3, 13; 8, 1.

13. ventende fremdeles, indtil hans Fiender blive lagte til en Skammel for hans Fødder. 2, 8. Ef. 1, 20.

14. Thi med eet Offer har han for stedse fuldkommet dem, som helliggjøres. 9, 12, 26.

15. Men herom vidner ogsaa den Hellig-Aand for os, thi efter først at have sagt:

16. Dette er den Pakt, jeg vil slutte med dem efter disse Dage, siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Hjerter og indskrive dem i deres Sind, Jer. 31, 33 fg. Rom. 11, 27. Joh. 6, 45.

17. og jeg vil ikke mere ihukomme deres Synder og deres Overtrædelser.

18. Men hvor der er Forladelse for disse, der behøves ikke mere Offer for Synden.

19. Efterdi vi da, Brødre, ved Jesu Blod have Frimodighed til at gaa ind i Helligdommen,

4, 16. Joh. 10, 9. Ef. 2, 13, 18.

20. hvortil han har indviet os en ny og levende Vej gjennem Forhænget, det er, hans Kjød, 9, 8. Joh. 14, 6.

21. og efterdi vi have en stor Prest over Guds Hus, 4, 14.

22. saa lader os træde frem med et sandtru Hjerter, i Troens fulde Forvisning, ved Bestækelsen rensede i Hjerterne fra en ond Samvittighed og aftvættede paa Legemet med rent Vand i 4, 16. Ef. 3, 12; 5, 26. Tit. 3, 6.

23. Lader os holde fast ved Haabets urokkelige Bekjendelse, thi han er trofast, som har givet Forjættelsen, 4, 14. 1 Kor. 1, 9. 1 Tess. 5, 24.

24. og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opmuntre hverandre til Kjærlighed og gode Gjæringer,

25. og ikke forlade vor egen Forsamling, som Nogle have for Skik, men formane hverandre, og det saa meget des mere, som I se, at Dagen nærmer sig! Kol. 3, 16. 1 Kor. 10, 11.

26. Thi synde vi med Vilje efter at have anuammet Sandhedens Erkjendelse, er der ikke Offer mere tilbage for Synden,

4 Mos. 15, 30. Matt. 12, 31 fg.

27. men en frygtelig Forventning om Dommen og en brændende Nidkjerhed, som skal fortære de Gjenstridige. Ex. 36, 5. Zef. 1, 18; 3, 3.

28. Naar Nogen har brudt Mose-Loven, dør han uden Baruhjertighed efter to eller tre Vidners Ud-sagn; 4 Mos. 35, 30. 5 Mos. 17, 6 fg.

29. hvor meget værre Straf mene I, at den skal agtes værd, som har traadt Guds Søn med Fødder og ringegatet Paktens Blod, hvormed han var helliget, og forhaanet Naadens Aand? 2, 3; 12, 25. Luk. 22, 20.

1 Kor. 11, 25.

30. Thi vi kjende den, som har sagt: Mig hører Hevnen til, jeg vil betale, siger Herren; og atter: Herren skal dømme sit Folk.

5 Mos. 32, 35, 36. Ps. 135, 14.

31. Det er forførdeligt at falde i den levende Guds Hænder.

32. Men kommer de forrige Dage i Hu, da I, efterat I vare blevne oplyste, udholdt en stor Kamp under Lidelser, Gal. 3, 4. Fil. 1, 29, 30.

33. idet I dels ved Formædelser og Trængsler bleve et Skuespil, dels toge Del med dem, som fristede saadanne Kaar! Fil. 4, 14.

34. Thi baade havde I Medlidenhed med mine Baand, og I fandt eder med Glæde i, at man røvede eders Gods, da I vidste, at I have i eder selv et bedre og blivende Gods i Himlene. Ap. G. 5, 41. Jak. 1, 2.

Matt. 5, 12; 6, 20 fg.

35. Kaster derfor ikke eders Frimodighed bort, som har en stor Belønning! Matt. 10, 32.

36. Thi I have Taalmodighed behov, forat I, naar I have gjort Guds Vilje, kunne opnaa Forjættelsen.

Luk. 21, 19. Hebr. 6, 12.

37. Thi der er endnu kun en saare liden Stund, saa kommer han, som skal komme, og han skal ikke tøve.

38. Men den Retfærdige af Troen skal leve; og dersom Nogen unddrager sig, har min Sjælikke Behag i ham. Hab. 2, 4. Rom. 1, 17.

39. Men vi ere ikke af dem, som unddrage sig til sin Fordærvelse, men af dem, som tro til Sjælens Frelse.

11. KAPITEL.

Troens Væsen og Virkning, 1-3. Eksempler ere Abel, Enok, Noah, 4-7, Abraham, Sara, Isak, Jakob, Josef, 8-22. Mose og hans Forældre, Jøsa, Rahab,

23-31, og Andre, som troede paa Forjættelserne, skjendte de ikke bleve opfyldte i deres Tid, 32-60.

MEN Tro er en sikker Forvisning om det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke sees.

Rom. 8, 38. 39 1 Kor. 2, 9.

2. Ved den fik de Gamle godt Vidnesbyrd.

3. Ved Tro forstaa vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord, saa det, som sees, ikke er blevet til af det, der var tilsynse.

1 Mos. 1, 1-3.

2 Pet. 3, 5. Rom. 4, 17. 2 Kor. 4, 6.

4. Ved Tro ofrede Abel Gud et bedre Offer, end Ka'in, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver, og ved den taler han endnu, endskjønt han er død.

1 Mos. 4, 4. 5. Matt. 23, 35.

5. Ved Tro blev Enok borttagen, forat han ikke skulde se Døden, og han blev ikke funden, fordi Gud havde taget ham bort; thi før han blev borttagen, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud,

1 Mos. 5, 24.

6. men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.

7. Ved Tro var det, at Noah, advaret af Gud om det, som endnu ikke saaes, frygtede Gud og beredte Arken til sit Huscs Frelse; ved den fordømte han Verden og blev Arving til Rettferdigheden af Troen.

1 Mos. 6, 8. 14.

8. Ved Tro var Abraham, da han blev kaldt, lydig i at gaa ud til det Sted, han skulde tage til Arv, og han gik ud, endskjønt han ikke vidste, hvor han kom hen.

1 Mos. 12, 1. 4.

9. Ved Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land som i et fremmed og boede i Telte med Isak og Jakob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse;

1 Mos. 14, 13; 17, 8.

10. thi han forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud.

12, 22; 13, 14. 2 Kor. 5, 1. Hebr. 3, 4.

11. Ved Tro fik endog Sara Kraft til at undfange og fødte over sin Alders Tid; thi hun agtede ham at være trofast, som havde lovet det.

1 Mos. 17, 19; 21, 2. Rom. 4, 19. Hebr. 10, 23.

12. Derfor blev ogsaa af Eon, og det en Udlevet, avlet som Stjernerne

1802

paa Himmelen i Mangfoldighed og som Sandet ved Havets Bred, der er utalligt.

1 Mos. 18, 11. Rom. 4, 19.

1 Mos. 15, 5; 22, 17.

13. I Tro døde alle disse uden at have opnaaet Forjættelserne, men de saa dem langt borte og troede og hilsende dem og bekendte, at de vare Gjæster og Udlændinge paa Jorden.

1 Mos. 23, 4; 47, 9. 1 Krøn. 29, 16. Ps. 39, 13.

14. Thi de, som sige Saadant, give klarlig tilkjende, at de søge et Fædreland.

15. Og dersom de havde havt det i Tanker, hvorfra de vare udgange, havde de vel havt Tid til at vende tilbage;

16. men nu hige de efter et bedre, det er, et himmelsk; derfor blues Gud ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en Stad.

2, 11. 2 Mos. 3, 6.

17. Ved Tro ofrede Abraham Isak, da han blev prøvet, ja den Eenbaarne ofrede han, som havde faaet Forjættelserne,

1 Mos. 22, 1 fg.

18. til hvem det var sagt: I Isak skal Afkom kaldes dig;

1 Mos. 21, 12. Rom. 9, 7.

19. thi han betænkte, at Gud var mægtig endog til at opreise fra de Døde, hvorfør han ogsaa i Lighed dermed fik ham tilbage.

1 Mos. 22, 12.

20. Ved Tro velsignede Isak Jakob og Esau angaaende det Tilkomende.

1 Mos. 27, 28. 29. 30. 40.

21. Ved Tro velsignede Jakob, da han døde, enhver af Josefs Sønner og tilbad, bælende sig over Knappen af sin Stav.

1 Mos. 48, 13. 16; 47, 31.

22. Ved Tro talte Josef, da han døde, om Israels Børns Udgang og gav Befaling om sine Ben.

1 Mos. 50, 24. 25.

23. Ved Tro blev Moses, da han var født, skjult tre Maaneder af sine Forældre, fordi de saa, at Barnet var deilig, og de frygtede ikke for Kongeus Befaling.

2 Mos. 2, 2. Ap. G. 7, 20. 21; 5, 29.

24. Ved Tro vilde Moses, da han var bleven stor, ikke kaldes Faraos Datters Søn

2 Mos. 2, 11. 12.

25. og valgte heller at lide Ondt med Guds Folk end at have Syndens timelige Nydelse,

Ps. 84, 11.

26. da han agtede Christi Forsædelse for større Rigdom end Ægyptens Skatte; thi han saa hen til Belønningen.

27. Ved Tro forlod han Ægypten

uden at frygte for Kongens Vrede; thi han holdt ud, som om han saa den Usynlige.

2 Mos. 2, 15; 12, 41. Joh. 20, 29.

28. Ved Tro anordnede han Paasken og Blodsbestænkelsen, forat den, som ødelagde de Førstefødte, ikke skulde røre dem.

2 Mos. 12, 18-23.

29. Ved Tro gik de gennem det røde Hav som gennem tørt Land; men da Ægypterne forsøgte det Samme, druknede de.

2 Mos. 14, 22-28.

30. Ved Tro faldt Jerichos Mure, efterat de havde været omringede i syv Dage.

Jos. 6, 20.

31. Ved Tro omkom ikke Skjægen Rahab med de Vantro, fordi hun havde annammet Spejderne med Fred.

Jos. 2, 1 fg. 6, 22, 25.

32. Dog, hvorfor taler jeg mere? Tiden vilde jo fattes mig, hvis jeg fortalte om Gideon og Barak og Samson og Jefta, om David og Samuel og Profeterne,

Dom. 6, 11; 4, 6;

13, 24; 11, 1. 1 Sam. 13, 14; 17, 45; 1, 20.

33. som ved Tro undervang Riger, øvede Retfærdighed, opnaaede Forjættelser, stoppede Løvers Mund,

2 Sam. 3, 2, 3; 10, 19; 7, 12. Hebr. 10, 26.

Dom. 14, 6. Dan. 6, 23.

34. slukkede Ildens Kraft, undflyede Sverdets Eg, fik Kræfter igjen efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krig, bragte Fienders Hære til at vige.

Dan. 3, 25. 1 Sam. 19, 10, 12.

2 Kong. 20, 7. Job 42, 10. Ps. 6, 9.

Dom. 7, 11, 20; 15, 15. 1 Sam. 14, 6-23.

35. Kvinder fik sine Døde igjen, idet de opstode; Andre bleve udsplejede til Pinsel, da de ikke modtog Befrielsen, forat de maatte erholde en herligere Opstandelse;

1 Kong. 17, 23. 2 Kong. 4, 36.

36. Andre prøvede Bespottelser og Hudstrøgelse, tilmed Lænker og Fængsel;

Jer. 20, 2.

37. de bleve stenede, gennemsaagede, fristede, dræbte med Sverd, gik omkring i Faare- og Gjedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede

1 Kong. 21, 13. 2 Kong. 1, 8.

1 Kor. 4, 11.

38. (Verden var dem ikke værd), omvankende i Ørkener og paa Bjerge og i Huler og i Jordens Kløfter.

39. Ogskjønt alle disse havde godt Vidnesbyrd ved sin Tro, naaede de ikke Forjættelsen,

V. 2.

40. fordi Gud forud havde udset noget Bedre for os, forat de ikke skulde fuldkommes uden os.

12. KAPITTEL.

Han formaner dem til at stride og lide efter alle Troendes og Jesu Eksempel til sit eget Gavn, 1-11. De skulle gaa frem med sikre Trin, søge Fred og Hellighed, se til, at de ikke miste Naaden, 12-17; thi de ere ikke komne til Stof, men til Zion's Bjerg og til stor Hellighed, 18-24, hvorfor de des mere bør frygte for Guds retfærdige Vrde, 25-25.

DERFOR lader ogsaa os, efterdi vi have saa stor en Skare af Vidner omkring os, afslæppe al Byrde og Synden, som lettelig besnærer os, og med Taalmodighed løbe i den os foresatte Kamp,

Rom. 8, 4. 13. 2 Kor. 7, 1.

1 Pet. 2, 1. Rom. 12, 12. 1 Kor. 9, 24.

Phil. 3, 13, 14. Hebr. 10, 26.

2. Idet vi se hen til Troens Begynder og Fuldkommer, Jesus, som for den Glæde, han havde for sig, led taalmodig Korset, idet han foragtede Forhaanelsen, og nu sidder ved højre Side af Guds Trone!

Luk. 24, 26, 46.

Ap. G. 3, 15; 5, 30. Hebr. 1, 13; 8, 1.

3. Betragter ham, som taalmodig har lidt en saadan Modsigelse af Syndere mod sig, forat I ikke skulle blive trætte og forsage i eders Sjæle!

Luk. 2, 34. 1 Pet. 2, 23.

4. Endnu have I ikke staaet imod indtil Blodet, idet I strede mod Synden,

1 Kor. 10, 13.

5. og I have glemt den Formaning, der taler til eder som til Børn: Min Søn! Agt ikke Herrens Revselse ringe, vær ikke heller forsagt, naar du tugtes af ham!

Job 5, 17. Ordspr. 3, 11, 12.

6. Thi hvem Herren elsker, den revser han, og han hudstrøger enhver Søn, som han antager sig. Aab. 3, 19.

7. Dersom I lide Revselse, handler Gud med eder som med Børn; thi hvo er den Søn, som Faderen ikke revser?

8. Men dersom I ere uden Revselse, i hvilken Alle ere blevne delagtige, da ere I usægt og ikke Børn.

9. Og fremdeles, have vi havt vore kjædelige Fædre til Optugtere og frygtet dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?

Es. 57, 15, 16.

10. Thi hine revsede os for nogle faa Dage efter sit Tykke, men han revser os til Nytte, forat vi skulle blive delagtige i hans Hellighed.

11. Men al Revselse synes, medens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men si-

den giver den dem, som ved den ere øvede, Retfærdigheds salige Frugt.

12. Derfor, retter de hængende Hænder og de afmægtige Knæ

Es. 35, 3.

13. og gjører sikre Trin med eders Fødder, forat ikke det Halte skal drages end mere aflave, men snarere helbredes!

Ps. 73, 2.

14. Jager efter Fred med Alle og efter Helliggjørelse, uden hvilken Ingen skal se Herren,

Rom. 12, 18. 2 Tim. 2, 22. Matt. 5, 2.

15. og ser til, at ikke Nogen holder sig tilbage fra Guds Naade, at ikke nogen bitter Rod skal skyde op og gjøre Forvirring, og Mange ved den besmittes,

3. 12. 2 Kor. 6, 1 fg. 5 Mos. 29, 18.

16. at ikke Nogen er en Skjørlevner eller en Vanhellig, som Esau, der foren eneste Ret Mad afhændede sin Førstefødselsret!

Et. 5, 3. Kol. 3, 5 1 Mos. 25, 33.

17. Thi I vide, at han ogsaa der- efter, da han vilde arve Velsignelsen, blev forkastet; thi han opnaaede ingen Forandring i Beslutningen, skjønt han søgte den med Graad.

1 Mos. 27, 34 fg.

18. Thi I ere ikke komne til et Bjerg, som gribes med Hænder, som er antændt af Ild, og til Mulm og Mærke og Uvejr

2 Mos. 19, 16-19; 20, 21.

19. og til Basuns Lyd og til Ords Røst, hvorom de, der hørte den, bade, at Talen ikke mere maatte ske til dem;

2 Mos. 20, 19. 5 Mos. 5, 25 fg. 18, 16.

20. thi de kunde ikke bære det, som var befalet: Endog om et Dyr rører ved Bjerget, skal det stenes eller skydes;

2 Mos. 19, 12, 13.

21. og saa frygtelig var Synet, at Moses sagde: Jeg er forfærdet og bæver.

2 Mos. 19, 16.

22. Men I ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes mange Tusinder,

Es. 2, 2. Gal. 4, 26. Aab. 3 12. Dan. 7, 10.

23. til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, som ere opskrevne i Himlene, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuidkommede Retfærdiges Aander

Luk. 10, 20. 1 Mos. 18, 25.

24. og til den nye Pakts Midler, Jesus, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel.

8, 6; 9, 15.

2 Mos. 24, 8. 1 Pet. 1, 2. Hebr. 10, 23.

1 Mos. 4, 10. Hebr. 11, 4.

25. Vogter eder, at I ikke unddra-

1204

ge eder den, som taler! Thi naar hi- ne ikke undfyede, som unddroge sig ham, der talte paa Jorden, da skulle vi meget mindre undfy, dersom vi vende os bort fra ham, som taler fra Himlene,

2, 3; 10, 29.

26. hvis Røst dengang rystede Jor- den; men nu har han lovet, sigeude: Endnu een Gang ryster jeg ikke alene Jorden, men ogsaa Himmelen.

2 Mos. 19, 18. Hagg. 2, 6.

27. Men dette: Endnu een Gang, giver tilkjende, at de Ting, der rystes, skulle omskifte, efterdi de ere gjo- rte, forat de, der ikke rystes, skulle blive ved.

Ps. 107, 27. 2 Pet. 3, 10.

28. Efterdi vi da faa et Rige, som ikke rystes, saa lader os vise Tak- nemmelighed, ved hvilken vi kunne tjene Gud velbehagelig, med Und- sælse og Ærefrygt!

Fil. 2, 12.

29. Thi ogsaa vor Gud er en for- tærende Ild. 5 Mos. 4, 24; 9, 3. Es. 30, 27.

13. KAPITEL.

De skulle vise Kjørstighed, Medlidenhed, Kyskhed, Nøisomhed og Tillid til Gud, 1-6. give Agt paa sine Lærere og efter- sølje dem i Troen paa Christus, som er altid den Samme og det rette Offer, hvis Forsamdelse vi skulle bære, 7-15. De skulle gjøre vel, adlyde sine Lærere og bede for ham, 16-22. Han giver Efterret- ning om Timoteus, hilses dem og ønsker dem Naade, 23-25.

LADER Broderkjærligheden blive ved!

Rom. 12, 10. 1 Pet. 1, 22.

2. Glemmer ikke Gjestfrihed! Thi ved den have Nogle uden at vide det havt Engle til Gjæster.

Rom. 12, 13.

1 Pet. 4, 9. 1 Mos. 18, 3; 19, 2, 3.

3. Kommer de Bundne i Hu som de, der selv ere medbundne, dem, der lide Ondt, som de, der og selv ere i Legemet!

Matt. 25, 36. Rom. 12, 15.

Kol. 4, 18.

4. Ægteskabet være i Agt og Ære hos Alle, og Ægt-sengen ubesmitet! Men Skjørlevnere og Horkare skal Gud dømmes.

1 Kor. 8, 9, 10.

5. Eders Vandel være fri for Pen- gegjerrighed, saa I næs med det, I have! Thi han har selv sagt: Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig;

5 Mos. 18, 19. 1 Tim. 6, 9, 10. Ordsp. 15, 16.

Matt. 6, 25. Sal. 4, 11. 1 Tim. 6, 6.

5 Mos. 31, 6. 8. Jos. 1, 5.

6. saa vi kunne sige med frit Mod: Herren er min Hjælper, og jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gjøre mig?

Ps. 118, 6; 54, 8, 12.

7. Kommer eders Veiledere i Hu, som have forkyndt eder Guds Ord, og naar I betragte Udgangen af deres Vandring, da efterfølger deres Tro!

V. 17. 1 Kor. 4, 16; 11, 1.

8. Jesus Christus er Igaar og idag den Samme, ja til evig Tid. Aab. 1, 18.

9. Lader eder ikke omdrive af mangehaande og fremmede Lærdomme! Thi det er godt, at Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved Mad, hvoraf de Ingen Nytte have havt, som have holdt sig dertil.

Jer. 23, 3. Matt. 24, 4. Rom. 16, 17.

Ef. 4, 14; 5, 6. Joh. 6, 27. Rom. 14, 17.

10. Vi have et Alter, af hvilket de ikke have Ret til at æde, som tjene ved Tabernaklet.

11. Thi de Dyr, hvis Blod ved Ypperstepresten bæres ind i Helligdommen som Offer for Synden, deres Kroppe opbrændes udenfor Leiren.

12. Derfor led ogsaa Jesus udenfor Porten, forat han skulde hellige Folket ved sit Blod. Joh. 19, 17, 18.

13. Lader os derfor gaa ud til ham udenfor Leiren, idet vi bære hans Forsmædelse!

14. Thi vi have ikke her en blivende Stad, men søge efter den tilkommende.

Ps. 39, 13. Mika 2, 10. Fil. 3, 20. 1 Pet. 2, 11.

15. Lader os da altid ved ham frembære Gud Lovoffer, det er, en Frugt af Læber, som bekjendte hans Navn! 3 Mos. 7, 12. Ps. 50, 14, 23; 51, 19.

Hos. 14, 3. 1 Pet. 2, 5.

16. Men glemmer ikke at gjøre vel

og at meddele! Thi saadanne Offere behage Gud vel. 2 Kor. 9, 12. Fil. 4, 18.

17. Adlyder eders Veiledere og vær dem hørige, thi de vaage over eders Sjæle som de, der skulde gjøre Regnskab, forat de kunne gjøre dette med Glæde og ikke sukkende, thi det er eder ikke gavnligt! Fil. 2, 29.

1 Tess. 5, 12. 1 Pet. 5, 5. Ez. 33, 2-9.

18. Bed for os! Thi vi fortrøste os til, at vi have en god Samvittighed som de, der ville omgaaes vel i alle Ting. Ef. 6, 18. 19. 2 Kor. 1, 12.

19. Og jeg formaner eder des mere til at gjøre dette, forat jeg des snarere kan blive eder given tilbage.

20. Men Fredens Gud, som i Kraft af en evig Pakts Blod har ført den store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus, op fra de Døde, Ap. G. 2, 24.

Es. 40, 11. Ez. 34, 23. Joh. 10, 11.

21. han gjøre eder fuldkomne i al god Gjerning, saa I gjøre hans Vilje, og han virke i eder det, som er velbehageligt for ham selv, ved Jesus Christus! Ham være Ære i al Evighed! Amen.

2 Kor. 3, 5. Fil. 2, 13. 2 Tim. 4, 18.

22. Jeg beder eder, Brødre, fordrager dette Formaningensord! Thi jeg har ogsaa kortelig skrevet eder til.

23. Videt, at Broderen Timoteus er given løs, med hvem jeg vil se eder, dersom han kommer snart!

24. Hilser alle eders Veiledere og alle de Hellige! De fra Italien hilse eder.

25. Naaden være med eder alle! Amen. Tit. 3, 15.

JAKOBS ALMINDELIGE BREV.

1. KAPITEL.

Jakob hilser de Omvendte af de tolv Stammer, formaner dem til Glæde i Trængsler, til Bøn og Tro, 1-8. priser de Ringe salige fremfor de Rige, 9-12. Fristelse til det onde er af os selv, men al god Gave er af Gud, 13-19. Man skal være langsom til at tale og til Vrede, 19, 20, annamns Ordet og gjøre derefter, 21-25. Om den sande Gudsdyrkelse, 26, 27.

JAKOB, Guds og den Herres Jesu Christi Tjener, hilser de tolv Stammer, som ere i Adspredelsen.

Joh. 7, 35. Ap. G. 8, 1, 4.

2. Mine Brødre! Agter det for idel Glæde, naar I falde i forskjellige Fristelser,

Matt. 5, 11. 12. Rom. 5, 3. Ap. G. 5, 41.

3. da I vide, at eders Troes Prøvelse virker Taalmodighed!

4. Men Taalmodigheden frembringer fuldkommen Gjerning, forat I skulde være fuldkomne og uden Mangel og ikke fattes Noget! 1 Kor. 1, 7.

5. Men dersom Noget af eder fattes Visdom, da bede han Gud, som

giver Alle gjerne og uden at bebrejde, saa skal den gives ham! Ordsp. 2, 3-4.

6. Men han bede med Tro, ikke tvivlende! Thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der vrøses og drives af Vinden. Jer. 23, 12, 13.

Matt. 21, 22. Joh. 14, 13; 15, 7.

7. Thi ikke tænke et saadant Menneske, at han skal faa Noget af Herren!

8. Han er en tvesindet Mand, ustadig paa alle sine Veie. 4, 8.

9. Men en Broder, som er ringe, rose sig af sin Høibed!

10. Men den Rige rose sig af sin Ringhed! Thi han skal forgaa som Græssets Blomst. Job 14, 2. Es. 40, 6, 7.

11. Thi Solen gik op med Hede og gjorde Græsset vissent, og dets Blomst faldt af, og dets deilige Skikkelse blev fordærvet. Saaledes skal og den Rige visne paa sine Veie.

Ps. 102, 12; 173, 15, 16. 1 Joh. 2, 17.

12. Salig er den Mand, som taalmodig liden Fristelse; thi naar han er bleven prøvet, skal han faa Livsens Krone, som Herren har lovet dem, der elske ham.

Matt. 10, 22. 1 Kor. 2, 9; 9, 25.

2 Tim. 4, 7, 8. 1 Pet. 5, 4. Aab. 2, 10.

13. Ingen sige, naar han fristes: Jeg fristes af Gud! Thi Gud fristes ikke af det Onde, men han frister heller ikke Nogen.

14. Men Enhver fristes, idet han drages og lokkes af sin egen Begjærlighed;

15. derefter, naar Begjærligheden har undfanget, føder den Synd; men naar Synden er fuldkommen, føder den Død. Rom. 6, 23.

16. Farer ikke vild, mine elskelige Brødre!

17. Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse. Ordsp. 2, 6. Joh. 3, 27.

18. Efter sin Beslutning har han født os ved Sandheds Ord, forat vi skulle være en Førstegrede af hans Skabninger. Joh. 1, 13; 3, 3, 5.

1 Pet. 1, 23. Jer. 2, 3. Aab. 14, 4.

19. Derfor, mine elskelige Brødre, være hvert Menneske snar til at høre, sen til at tale, sen til Vrede!

Ordsp. 5, 1, 2; 17, 27. Præd. 7, 9.

20. Thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud.

21. Derfor aflægger al Urenhed og al Ondskabs Overhedighed, og an-

nammer med Sagtmodighed Ordet, som er indplantet i eder, som er magtigt til at gjøre eders Sjæle ralige!

Rom. 12, 12. Kol. 3, 2. Rom. 1, 14.

22. Men vurder Ordets Gjærere og ikke dets Hørere alene, hvorved I be- drage eder selv! Matt. 7, 21-27.

Luk. 11, 28. 1 Joh. 3, 7, 18. Hebr. 4, 2.

23. Thi dersom Nogen er Ordets Hører og ikke dets Gjærer, da er han lig en Mand, der betragter sit naturlige Ansigt i et Speil;

24. thi han betragtede sig selv og gik bort og glemte straks, hvordan han var.

25. Men den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og bliver ved dermed, denne, som ikke er bleven en glemsom Hører, men Gjærningens Gjærer, denne skal vorde salig i sin Gjærning. 2, 12. Joh. 8, 31, 32; 13, 17.

26. Dersom Nogen iblandt eder mener, at han er en Gudsdyrker, og ikke holder sin Tunge i Tømme, men bedrager sit eget Hjerte, da er hans Gudsdyrkelse forfængelig.

1 Kor. 2, 2. Pa. 24, 14; 30, 2. 1 Pet. 3, 10.

27. En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmittet af Verden.

Job 31, 18, 17. Matt. 25, 40. Rom. 12, 2.

2. KAPITEL.

De skulle ikke anse Personer, 1-7, men vaa Kjærlighed mod Alle og vandre efter Herrens Bud, 8-13. Tro uden Gjærning er død, 14-26.

MINE Brødre! Haver ikke Troen paa vor Herre Jesus Christus, Herlighedens Herre, forenet med Persons Anseelse! 1 Kor. 2, 2.

Jak. 2, 2. Job 13, 10.

2. Thi dersom der kommer en Mand ind i eders Forsamling med Guldring paa Fingern, i skinnende Klædebon, og der ogsaa kommer en Fattig ind i skident Klædebon,

3. og I fæste Øie paa den, som bærer dets skinnende Klædebon, og sige til ham: Sæt du dig her hæderlig! og I sige til den Fattige: Staa du der, eller sæt dig dernede ved min Fodskammel!—

4. gjøre I da ikke Forakjel hos eder selv og blive Dommere efter onde Tanker?

5. Hører, mine elskelige Brødre! Har Gud ikke udvalgt dem, som ere fattige i denne Verden, til at vorde

rige i Troen og Arvinger til det Rige, som han har lovet dem, der elske ham? 1 Kor. 1, 26. 5; 2, 9.

6. Men I vise Ringeaagt mod den Fattige. Er det ikke de Rige, som underkue eder, og som drage eder for Domstolene? 1 Kor. 11, 22.

7. Bespøtte ikke de det gode Navn, med hvilket I ere nævnede?

8. Dersom I da fuldkomme den kongelige Lov efter Skriften: Du skal elske din Næste som dig selv, da gjøre I vel; 3 Mos. 19, 18. Matt. 22, 39.

9. Men dersom I anse Personer, gjøre I Synd og blive af Loven overbeviste som Overtrædere. 3 Mos. 19, 15.

10. Thi hvo der holder den hele Lov, men støder an i eet Bud, er bleven skyldig i dem alle.

11. Thi den, som sagde: Du skal ikke bedrive Hor, sagde ogsaa: Du skal ikke blaa ihjel. Dersom du da ikke bedriver Hor, men slaar ihjel, da er du bleven Lovens Overtræder.

12. Taler saaledes og gjører saaledes, som de, der skulle dømmes efter Frihedens Lov! 1, 28.

13. Thi der skal gaa en ubarmhjertig Dom over den, som ikke gjør Barmhjertighed; men Barmhjertighed roser sig mod Dommen.

14. Hvad Gavn er det, mine Brødre, om Nogen siger, han har Tro, men ikke har Gjæringer? Mon den Tro kan frelse ham? Matt. 5, 16; 7, 26.

15. Men dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Næring,

16. og Nogen af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder! men I ikke give dem det, som hører til Legemet's Nødsøft, hvad Gavn er det? 1 Joh. 3, 18.

17. Ligesaa er og Troen, dersom den ikke har Gjæringer, død i sig selv. V. 26.

18. Men En vil kunne sige: Du har Tro, og jeg har Gjæringer; vis mig din Tro af dine Gjæringer, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gjæringer! Gal. 5, 6. Tit. 3, 8.

19. Du tror, at Gud er een; du gjør vel; ogsaa Djævlens tro det og Akjelve. Mark. 1, 24.

20. Men vil du vide, du forsænge lige Menneske, at Troen uden Gjæringer er død?

21. Blev ikke vor Fader Abraham

retfærdiggjort ved Gjæringer, da han ofrede sin Søn Isak paa Alteret?

22. Ser du, at Troen virkede med hans Gjæringer, og at ved Gjæringerne blev Troen fuldkommen?

23. Og Skriften blev opfyldt, som siger: Men Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldt Guds Ven.

24. Se I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjæringer og ikke ved Tro alene?

25. Men ligesaa og Skjøgen Rahab, blev hun ikke retfærdiggjort ved Gjæringer, da hun tog imod Sendebudene og slap dem ud en anden Vej? Jos. 2, 1-21; 8, 26. Hebr. 11, 31.

26. Thi ligesom Legemet er død uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjæringer. V. 17.

3. KAPITEL.

De skulle et lettelig tage sig fore at værre Andres Lærere; thi Tungen betvinges vanskeligt og misbruges ofte, 1-12. Den rette Visdom viser sig i Sagtmodighed, er uden Nid og Trætte og bærer gode Frugter, 13-18.

MINE Brødre! Ikke Mange blive Lærere, eftersom I vide, at vi skulle faa større Ansvar!

2. Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, er han en fuldkommen Mand, i Stand til ogsaa at holde det hele Legeme i Tømme.

3. Se, vi lægge Bidsler i Hestenes Munde, forat de skulle adlyde os, og vi vende deres hele Legeme.

4. Se, ogsaa Skibene, som ere saa store og drives af stærke Vinde, vendes med et saare lidet Ror, hvor Styrmandens Hu vil hen.

5. Saaledes er og Tungen et lidet Lem, men pukker storlig. Se, en liden Ild, hvor stor en Skov antænder den!

6. Ogsaa Tungen er en Ild, en Verden af Uretfærdighed. Saaledes er Tungen sat iblandt vore Lemmer, den, som besmitter det hele Legeme og optænder Livets Løb og er optændt af Helvede. Matt. 18, 11. 18. 19.

7. Thi enhver Natur, baade Dyr og Fugles, baade Ormes og Havdyrs,

bliver tæmmet og er bleven tæmmet af den menneskelige Natur; Es. 1, 3.

8. men Tungen kan intet Menneske tæmme, — et ustyrligt Onde, fuld af dødelig Gift. Matt. 12, 34.

9. Med den velsigne ν Gud og Faderen, og med den forbande ν Menneskene, som ere skabte efter Guds Lignelse. 1 Mos. 1, 26; 9, 6.

10. Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! Dette bør ikke saa være.

11. Kan en Kilde af det samme Væld udgyde sødt og bittert Vand?

12. Kan et Figentræ, mine Brødre, bære Oliven, eller et Vintre Figen? Saaledes kan ingen Kilde give salt og sødt Vand. Matt. 7, 16.

13. Hvo er vis og forstandig iblandt eder? Han vise ved god Omgængelse sine Gjerninger i Visdommens Sagtmodighed! Ef. 5, 9, 15.

14. Men have I bitter Nid og Kivagtighed i eders Hjerter, da roser eder ikke og lyver ikke mod Sandheden! Ef. 4, 31, 1 Joh. 4, 20.

15. Dette er ikke den Visdom, som kommer ovenfra, men en jordisk, naturlig, djævelsk; 1 Kor. 2, 6, 7.

16. thi hvor der er Nid og Trætte, der er Forvirring og alt Ondt. 1 Kor. 3, 3. Gal. 5, 20.

17. Men Visdommen herovenfra er først ren, dernæst fredsommelig, billig, ladersig gjerne sige, er fuld af Barmhertighed og gode Frugter, upartisk og uden Skæmt.

18. Men Retfærdigheds Frugt saaes i Fred for dem, som holde Fred.

Hebr. 12, 11. Es. 32, 17.

4. KAPITEL.

De kjædelige Lyster forarsage Krig og Strid, forhindre Bønneren, gjøre os til Guds Fiender, 1. 4. Aanden giver Kraft mod de onde Lyster, 5. 6; derfor skal man ydmyge sig under Gud, holde sig nær til ham og saa modstaa det Onde, 7-10. Man skal ikke bagtale eller domme, 11. 12. Ikke glemme at man i Alt er afvængig af Herren, 13-17.

HVORAF kommer saa megen Krig og Strid iblandt eder? Er det ikke heraf, af eders Lyster, som strid i eders Lemmer?

Rom. 7, 23. 1 Pet. 2, 11.

2. I begjære, og I have ikke; I slaa ihjel og bære Nid, og I kunne ikke faa; I føre Strid og Krig, men I have ikke, fordi I ikke bede;

3. I bede, og I faa ikke, fordi I bede

ilde, for at kunne fortsere det i eders Vellyster. Job 27, 9. Ps. 66, 18.

Ordsp. 1, 22. Es. 1, 15. Jer. 11, 11.

4. I Horkarle og Horkvinder! Vide I ikke, at Verdens Venskab er Guds Fiendskab? Hvo der da vil være Verdens Ven, bliver Guds Fiende.

Joh. 15, 19; 17, 14. Rom. 8, 8. Gal. 1, 10.

5. Eller mene I, at Skriften taler forkjæves? Den Aand, som bor i os, begjærer han Avind? Tvertilmod, han giver større Naade.

Rom. 2, 11. Gal. 5, 17. Ef. 2, 4-7.

6. Derfor siger Skriften: Gud staar de Hoffærdige imod, men giver de Ydmyge Naade.

Job 22, 29. Ps. 138, 6. Ordsp. 3, 34; 29, 23.

Luk. 14, 11.

7. Værer derfor Gud underdanige! Staar Djævelen imod, saa skal han fly fra eder! Ef. 4, 27; 6, 12 fg.

8. Holder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til eder! Rens Hænderne, I Syndere, og lutrer Hjerterne, I Tvesindede!

Jer. 15, 19. Sak. 1, 3. Es. 1, 16.

9. Føler eders Eliendighed, og sørger og græder! Eders Latter vendes til Sorg, og Glæden til Bedrøvelse!

Matt. 5, 4. Luk. 6, 25.

10. Ydmyger eder for Herren, saa skal han opnåe eder! V. 6.

11. Taler ikke ilde om hverandre, Brødre! Hvo der taler ilde om sin Broder og dømmer sin Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven; men dømmer du Loven, da er du ikke Lovens Gjører, men Dommer.

3 Mos. 19, 16. Ps. 15, 3. 1 Pet. 2, 1.

Matt. 7, 1. Rom. 2, 1; 14, 4. 2 Kor. 12, 20.

12. Een er Lovgiveren, som er nægtig til at frølse og til at fordærve; hvo er da du, som dømmer din Næste?

13. Nu vel, I, som sige: Idag eller Imorgen ville vi drage til den eller den Stad og blive der eet Aar og kjøbslaa og vinde, Luk. 12, 16-20.

14. I, som ikke vide, hvad Imorgen skal ske! Thi hvad er eders Liv? Det er jo en Damp, som en liden Tid er tilsyne, men derefter forsvinder.

Ordsp. 27, 1. Es. 40, 6. 1 Kor. 7, 31.

15. Istødetforat I skulde sige: Der-som Herren vil, og vi leve, da ville vi gjøre dette eller hint.

Ap. G. 13, 21. 1 Kor. 4, 19.

16. Men nu rose I eder i eders Overmod; al saadan Ros er ond.

1 Kor. 5, 6.

17. Hvo der altsaa ved at gjøre

Godt og ikke gjør det, for ham er
- det Synd.

Luk. 12, 47.

Joh. 9, 41. Rom. 2 21-23.

5. KAPITEL.

De Rige bør ei hovmode sig af sin Rigdom og ei forholde Daglønnerne deres Løn, 1-4, ei leve i Vellyst, ei fordemme den Retfærdige. 5. 6. Man skal være langmodig, ikke hevngjerrig, men taalmodig i Lidelse efter de Helliges Eksempel, 7-11, ikke sværge, men bede og lade bede for sig, 12-15, bekjende Synderne for hverandre. 16-28, og omvende de Vildfarende, 19, 20.

NU vel, I Rige! Græder og hylér
over de Elendigheder, som komme
over eder!

Ordsp. 11, 28.

Am. 6, 1. Luk. 6, 25. 1 Tim. 6, 9.

2. Eders Rigdom er raadnet, og
eders Klæder ere mølædte; Matt. 6, 19.

3. eders Guld og Sølv er forrustet,
og deres Rust skal være til Vidnes-
byrd mod eder og sæde eders Kjød
som en Ild; I have samlet Skatte i de
sidste Dage.

Rom. 2, 5.

4. Se, den Løn, som af eder er for-
holdt Arbejderne, der have høstet
eders Marker, skriger, og Høstfolke-
nes Raab ere komne ind for Herrens,
Hærskarernes Guds, Øren.

3 Mos. 19, 13.

5 Mos. 24, 14. 15. Job 24, 10, 11.

5. I have levet i Yppighed paa Jor-
den og i Vellyst; I have gjort eders
Hjertes tilgode som paa en Slagtedag.

Job 21, 13. Luk. 16, 19. 25. Ec. 32, 13.

6. I have fordømt, I have dræbt
den Retfærdige; han staar eder ikke
imod.

Matt. 5, 39.

7. Værer derfor taalmodige, Brø-
dre, indtil Herrens Tilkommelse! Se,
Bonden forventer Jordens dyre-
bare Frugt og bier taalmodig efter
den, indtil den faar tidlig Regn og
aldig Regn.

Luk. 21, 19. Hebr. 10, 36. 3 Mos. 26, 4. 5.

5 Mos. 11, 14.

8. Værer ogsaa I taalmodige, styr-
ker eders Hjertes! Thi Herrens Til-
kommelse er nær. 1 Kor. 10, 11. Fil. 4, 5.

9. Sukker ikke mod hverandre,
Brødre, forat I ikke skulle fordøm-
mes! Se, Dommeren staar for Døren.

Matt. 24, 33.

10. Mine Brødre! Tager Profeter-
ne, som have talt i Herrens Navn, til
Eksempel paa at lide Ondt og være
taalmodige!

Matt. 5, 13.

11. Se, vi prise dem salige, som li-
de taalmodig. I have hørt om Jobs
Taalmodighed og seet Udfaldet fra
Herren; thi Herren er saare miskun-
delig og forbarrende.

Matt. 5, 11.

Job 1, 21. 22; 42, 10. Ps. 103, 8.

12. Men for Alting, mine Brødre,
sværger ikke, hverken ved Himmelen
eller ved Jorden eller nogen anden
Ed, men eders Ja være Ja, og Nei
være Nei, forat I ikke skulle falde
under Dommen!

Matt. 5, 34 fg. 2 Kor. 1, 17, 18.

13. Lider Nogen iblandt eder Ondt,
han bede! Er Nogen vel tilmode,
han synge!

Ef. 5, 19. Kol. 3, 16.

14. Er Nogen blandt eder syg, han
kalde til sig Menighedens Ældste,
og de skulle bede over ham og salve
ham med Olje i Herrens Navn,

Mark. 6, 13; 16, 18.

15. og Troens Bøn skal frelse den
Syge, og Herren skal opreise ham, og
han begaaet Synder, skulle de
forlades ham.

Ps. 30, 3.

16. Bekjender Overtrædelserne for
hverandre og beder for hverandre,
forat I kunne læges! En Retfærdigs
Bøn formaar Meget, naar den er al-
vorlig.

4 Mos. 5, 7. 2 Tess. 3, 1. Ps. 145, 18.

Ordsp. 15, 29.

17. Elias var et Menneske, samme
Vilkaar undergigen, som vi, og han
bad en Bøn, at det ikke skulde regne,
og det regnede ikke paa Jorden i tre
Aar og seks Maanedre.

Ap. G. 14, 15. 1 Kong. 17, 1.

18. Og han bad atter, og Himmelen
gav Regn, og Jorden bar sin Frugt.

1 Kong. 18, 41 fg.

19. Brødre! Dersom Nogen iblandt
eder er faren vild fra Sandheden, og
En omvender ham,

Matt. 18, 15. Gal. 6, 1. 1 Tess. 5, 14.

20. han vide, at hvo der omvender
en Synder fra hans Veis Vildfarelse,
han skal frelse en Sjæl fra Døden og
skjule Synders Mangfoldighed.

Ps. 51, 15. Ordsp. 10, 12. 1 Pet. 4, 8.

PETERS FØRSTE ALMINDELIGE BREV.

1. KAPTEL.

Peter ønsker de Udvalgte i Asten Naade.
1. 2. priser Gud for deres Gjenfødelse til et levende Haab, 3-9. lærer, at Profeterne have ransaget. Ja Englene ønsket at gjennemgaa denne Saliggjørelse. 10-12. formæner dem til en stadig Tro, Lydig-hed, hellig Vandel, ren Kjærlighed, ved Guds Ords Kraft, 13-25.

PETER, Jesu Christi Apostel, til de Udlændinge, som ere adspredte i Pontus, Galatien, Kappadocien, Asien og Bitynien, udvalgte

Joh. 7, 35. Jak. 1, 1.

2. efter Gud Faders Forudvidende i Aandens Helliggjørelse til Lydighed og Renselse ved Jesu Christi Blod: Naade og Fred werde eder mangfoldig til Del!

Rom. 8, 29. Hebr. 12, 24. 2 Pet. 1, 2. Jud. 2.

3. Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som efter sin store Barmhertighed har gjenfødt os til et levende Haab ved Jesu Christi Opstandelse fra de Døde,

2 Kor. 1, 3. Ef. 1, 3; 2, 4. 5. Joh. 3, 3.

4. til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uforvisnelig Arv, som er bevaret i Himmelen til eder,

5, 4. Kol. 1, 5. 2 Tim. 1, 12.

5. som ved Guds Magt bevares formedelst Troen til den Frelse, som er færdig til at aabenbares i den sidste Tid,

Kol. 3, 4.

6. i hvilken Iskulle fryde eder, efterat I nu en liden Stund, om saa skal være, ere blevne bedrøvede i forskjellige Fristelser,

4, 12. 13. Rom. 5, 3. 2 Kor. 4, 17.

7. forat eders prøvede Tro, som er meget dyrebare end det forjængelige Guld, hvilket dog prøves ved Ilden, maa findes til Lov og Pris og Ære ved Jesu Christi Aabenbarelse,

Jak. 1, 3. Es. 48, 10. Ordsp. 17, 3.

1 Kor. 3, 13. 1 Pet. 4, 12. Kol. 3, 4.

8. han, hvem I ikke have kjendt og dog elske, hvem I nu ikke se, men dog tro paa, og Iskulle fryde eder med udsigelig og forherliget Glæde,

2 Kor. 5, 7. Hebr. 11, 27. 1 Joh. 4, 20.

9. idet I opnaa Maalet for eders Tro, Sjælens Frelse.

10. Om denne Frelse have Profeterne gransket og ransaget, de, der have spaaet om den Naade, som skulde blive eder til Del,

1 Mos. 49, 10.

Dan. 2, 44; 9, 24. Hagg. 2, 9.

Sak. 6, 12. Matt. 13, 17.

11. idet de ransagede, til hvilken eller hvordan en Tid Christi Aand, som var i dem, henviste, da han forud vidnede om Christi Lidelser og derpaa følgende Herlighed;

2 Pet. 1, 21. Pa. 23, 7. Es. 53, 3fg. Dan. 9, 26.

Luk. 24, 26.

12. thi det var dem aabenbaret, at de ikke tjente sig selv, men os i det, som nu er blevet erkundgjort af dem, der have forkyndt eder Evangeliet i den Hellig-Aand, som blev sendt fra Himmelen, i det, hvori Englene begjære at akue ind.

Dan. 12, 9. 13.

Hebr. 11, 13. 30. Ap. G. 2, 4. Ef. 3, 10.

13. Omgjorder derfor eders Sinds Lænder, værer sødrue, og sætter eders Haab aldeles til den Naade, som bliver eder til Del i Jesu Christi Aabenbarelse!

Luk. 12, 36. Ef. 6, 14. Luk. 21, 34. Rom. 13, 13.

14. Som lydige Børn skikker eder ikke efter de forrige Lyster i eders Vankundighed,

Ef. 5, 1. Rom. 12, 2. Ap. G. 17, 30.

15. men vorder efter den Hellige, som har kaldt eder, ogsaa i hellige i al Omgjængelse!

2 Tim. 1, 9.

Matt. 5, 48. Luk. 1, 75. 2 Kor. 7, 1.

16. Thi der er skrevet: Vorder hellige, thi jeg er hellig!

3 Mos. 19, 2; 30, 7.

17. Og dersom I paakalde ham som Fader, der dømmer uden Persons Anseelse efter Enhvers Gjerning, da omgaaes med Frygt i eders Udlændighedens Tid,

Matt. 6, 9. 5 Mos. 10, 17.

2 Krøn. 19, 7. 2 Kor. 5, 6. Fil. 2, 12.

18. da I vide, at I ikke med forkrænkkelige Ting, Sølv eller Guld, ere forløste fra eders forfængelige Omgjængelse, som I have faaet fra Fædrene,

1 Kor. 6, 20; 7, 23.

19. men med Christi dyrebare Blod som et ulasteligt og lydelset Lams, Ap. G. 20, 28. Hebr. 9, 12. 14. Aab. 1, 5; 5, 9.

Joh. 1, 29. 36. Hebr. 7, 26.

20. han, som forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men er bleven aabenbaret i de sidste Tider for eders Skyld,

Rom. 16, 25. Ef. 1, 9; 3, 9. Gal. 4, 4.

21. som ved ham tro paa Gud, der opreiste ham fra de Døde og gav ham Herlighed, saa eders Tro og Haab er til Gud.

Ap. G. 2, 24. Fil. 2, 9.

22. Renser eders Sjæle i Sandhe-

dens Lydighed ved Aanden til uskramtet Broderkjerlighed, og elsker hverandre inderlig af et rent Hjerte, *Jak. 4, 8.*

Rom. 12, 10. Hebr. 13, 1. 1 Tim. 1, 5.

23. I, som ere gjenfødte, ikke af forkrænkelig, men uforkrænkelig Sæd, ved Guds Ord, som lever og bliver evindeligt!

Joh. 1, 13. Jak. 1, 18. 1 Joh. 3, 9.

24. Thi alt Kjød er som Græs, og al Menneskets Herlighed som Græssets Blomst; Græsset visner, og dets Blomst falder af,

Ps. 102, 12. Es. 40, 6-8. Jak. 1, 10, 11.

25. men Herrens Ord bliver evindeligt. Men dette er det Ord, som ved Evangeliet er forkyndt for eder.

Matt. 5, 18. Luk. 21, 33.

2. KAPITEL.

De skulle afsløge det Onde og ikke efter Herrens Ord. Christus er Hjørnestenen, paa hvilken de Troende bygges til et aandeligt Hus, 1-10. De skulle fly kjødelige Lyster, adlyde Bortigheden, være ustraffelige mod Alle, 11-17. Tjenerne skulle være underdanige og lide Uret med Taalmodighed efter Christi Eksempel, 18-25.

A FLÆGGER derfor al Ondskab og al Svig og Hykleri og Avind og al Bagtalelse, *Ef. 4, 22, 25.*

Kol. 3, 8. Hebr. 12, 1. Jak. 1, 21.

2. og higer som nyfødte Børn efter den aandelige, uforsfalskede Mælk, forat I kunne vokse ved den,

Matt. 18, 3. 1 Kor. 14, 20. Hebr. 5, 13.

3. dersom I ellers have smagt, at Herren er god!

Ps. 34, 9.

4. Kommer til ham, den levende Sten, der vel blev forskudt af Mennesker, men er udvalgt og dyrebar for Gud, *Ef. 2, 20. Matt. 21, 42.*

5. og vorder selv som levende Stene opbyggede til et aandeligt Hus, et helligt Presteskab til at frembære aandelige Offers, velbehagelige for Gud ved Jesus Christus!

Ef. 2, 21. 2 Mos. 19, 6. Es. 61, 6. Aab. 1, 6.

Hos. 14, 3. Mal. 1, 11. Rom. 12, 1.

6. Derfor heder det ogsaa i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en Hovedhjørnesten, som er udvalgt og dyrebar, og hvo der tror paa ham, skal ingenlunde beskjæmmes.

Es. 28, 16. Rom. 9, 33.

7. Eder altsaa, som tro. tilhører denne Ære; men for de Vantro er denne Sten, som Bygningsmændene forskjødte, bleven til en Hovedhjør-

nesten og en Anstødssten og en Forargelses Klippe, *Ps. 118, 22. Matt. 21, 42.*

Ap. G. 4, 11. Es. 8, 14. Luk. 2, 34.

8. hvilke, idet de ikke tro Ordet, støde an, hvortil de og ere bestemte.

9. Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Presteskab, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, forat I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte eder fra Mørket til sit underfulde Lys,

2 Mos. 19, 6. 5 Mos. 7, 6. Aab. 5, 10; 20, 6.

Tit. 2, 14. Es. 43, 31. Kol. 1, 13.

10. I, som forudm ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk, som ikke havde fundet Barmhjerlighed, men nu have fundet Barmhjerlighed. *Hos. 2, 23. Rom. 9, 25.*

11. I Elskelige! Jeg formaner eder som Fremmede og Udlændinge, at I holde eder fra de kjødelige Lyster, som stride mod Sjælen,

1 Krøn. 29, 15. Ps. 119, 19.

Hebr. 11, 13; 13, 14. Rom. 13, 14.

12. og lade eders Omgjængelse blandt Hedningerne være god, forat de, idet de bagtale eder som Misdædere, kunne se eders gode Gjerninger og formedelst dem prise Gud paa Bessøgelens Dag.

Rom. 12, 17. 2 Kor. 6, 21. Fil. 2, 15.

Hebr. 13, 14. Tit. 2, 8. 1 Pet. 3, 16.

Matt. 5, 16.

13. Værer derfor al menneskelig Orden underdanige for Herrens Skyld, det være nu en Konge som den Upperste *Rom. 13, 1. Tit. 3, 1.*

14. eller Befalingsmænd som de, der sendes af ham til Straf over Misdædere, men til Ros for dem, som gjøre Godt! *Rom. 13, 3, 4.*

15. Thi saaledes er det Guds Vilje, at I ved at gjøre det Gode skulle bringe de daarlige Menneskers Vanværdighed til at tie, *Tit. 2, 3.*

16. som de, der ere friske, og ikke som de, der have Friheden til Ondskabens Skjul, men som Guds Tjenerne.

Joh. 8, 32. Rom. 6, 13. 1 Kor. 7, 22; 8, 9.

Gal. 5, 1. 13. 2 Pet. 2, 19.

17. Ærer Alle, elsker Broderaskabet, frygter Gud, ærer Kongen!

Rom. 12, 10. Fil. 2, 3. 2 Pet. 1, 7.

Ordsp. 24, 21. Matt. 23, 21.

18. I Tjener! Værer eders Herrer underdanige! al Ærefrygt, ikke alene de gode og billige, men ogsaa de vrangvillige! *Ef. 6, 5. Tit. 2, 2.*

19. Thi dette finder Naade, om Noget af Samvittighed for Gud finder

sig i Gjenvordigheder, naar han lider uretfærdig. *Matt. 5, 10.*

20. Thi hvad Ros er det, om I, naar I synde og blive slagne, lide taalmodig? Men om I, naar I gjøre Godt og lide derfor, ere taalmodige, da finder dette Naade for Gud.

3, 16. 17; 4, 14.

21. Thi dertil ere I kaldte, efterdi ogsaa Christus har lidt for os og efterlædt os et Eksempel forat I skulle efterfølgende hans Fodspor,

3, 15. Matt. 11, 29; 16, 24. Joh. 13, 15.

Fil. 2, 5, 1 Joh. 2, 6.

22. han, som ikke gjorde Synd, og der blev ikke funden Svig i hans Mund, *Esa. 53, 9. Joh. 8, 46. 2 Kor. 5, 21.*

23. han, som ikke skjendte igjen, da han blev overaskjendt, ikke truede, da han led, men overgav det til ham, som dømmet retfærdig,

Esa. 53, 7. Joh. 8, 48. 49. 1 Pet. 2, 2.

24. han, som selv bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet, forat vi, afdøde fra Synden, skulle leve for Retfærdigheden, han, ved hvis Saar I ere lægte.

Esa. 53, 4. Rom. 8, 2. 11; 7, 6.

25. Thi I vare som vildfarende Faar, men ere nu omvendte til eders Sjæles Hyrde og Tilsynsmand.

Ps. 119, 176. Esa. 53, 6. Esa. 34, 6; 37, 24.

Luk. 15, 4. Joh. 10, 11. Hebr. 13, 20.

3. KAPITTEL.

Om Kvindernes Lydighed og rette Prydelse og om Mændenes Pligt, 1-7. De skulle alle befætte sig paa Kjærlighed, Enighed, Sagtmodighed og gjøre det Gode; da behøve de ikke at frygte, om de end lide, 8-17. Christus led for Syndere, men blev herlig ophøiet, 18-22.

LIGESAA skulle Kvinderne være sine egne Mænd underdanige, forat, selv om nogle ikke tro Ordet, de kunne vindes uden Ord ved Kvindernes Omgjængelse,

Ef. 5, 22. Tit. 2, 5. 1 Kor. 7, 16.

2. naar de se eders kyske Omgjængelse i Herrens Frygt.

3. Deres Prydelse skal ikke være den udvortes, Haarfletning og paa-hængte Guldsmykker eller Klæde-drægt,

1 Tim. 2, 9. Tit. 2, 3.

4. men Hjertets skjulte Menneske i en saktmodig og stille Aands uforkrænkelige Væsen, hvilket er meget kosteligt for Gud.

Ps. 45, 14.

Rom. 3, 29; 7, 22. 2 Kor. 4, 15.

5. Thi saaledes prydede ogsaa for-dum de hellige Kvinder sig, som ha-

1812

bede paa Gud, og de vare sine egne Mænd underdanige,

6. ligesom Sara var Abraham lyd-ig og kaldte ham Herre, og hendes Børn ere I blevne, dersom I gjøre Godt og ikke frygte for nogen Ræd-sel.

1 Mos. 18, 12.

7. Ligesaa skulle I Mænd leve med eders Hustruer som med den svagere Del med Forstand og bevise dem Ære, da ogsaa de ere Medarvinger til Livets Naadegave, forat eders Bøn-ner ikke skulle forhiudres.

1 Kor. 7, 3. Ef. 5, 28.

8. Men endelig, værere alle ligesin-dede, medlidende, kjærlige med Brø-drene, barmhjertige, velvillige!

Rom. 12, 16; 15, 5. 1 Kor. 1, 10.

Fil. 2, 2; 3, 18. Luk. 6, 34.

9. Betaler ikke Ondt med Ondt el-ler Skjeldsord med Skjeldsord, men tværtimod velsigner, vidende, at I ere dertil kaldte, at I skulle arve Velsig-nelse!

3 Mos. 19, 18. Ordep. 20, 22. Matt. 5, 39.

Rom. 12, 17. 1 Tess. 5, 15. Matt. 25, 34.

10. Thi den, som vil elske Livet og se gode Dage, han holde sin Tun-ge fra Ondt og sine Læber fra at tale Svig,

Ps. 34, 13-17. Jak. 1, 26; 3, 6.

11. han vende sig fra Ondt og gjø-re Godt, han søge Fred og jage efter den!

Ps. 37, 27. Esa. 1, 16. 17. 3 Joh. 11.

Hebr. 12, 14.

12. Thi Herrens Øine ere over de Retfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men Herrens Aasyn er over dem, som gjøre Ondt.

Ps. 34, 18. 2 Tess. 1, 6.

13. Og hvo er den, som kan skade eder, dersom I befætte eder paa det Gode?

14. Men om I end lide for Retfær-digheds Skyld, ere I salige; men fryg-ter ikke, som de frygte, og forfærdes ikke, men helliger Gud Herren i eders Hjerter!

Matt. 5, 10.

1 Pet. 2, 20. Esa. 5, 12. 13; 51, 12.

Jer. 1, 8. Matt. 10, 28.

15. Men værere altid færdige til at forsvare eder med Sagtmodighed og Ærefrygt for Enhver, som begjærer Regnskab af eder om det Haab, som er i eder,

Ps. 119, 46. Ap. G. 4, 8.

16. og haver en god Sannvittighed, forat de, der haane eders gode Omgjængelse i Christus, maa beskjem-mes, naar de bagtale eder som Mis-dædere!

2, 12. 15. 12.

17. Thi det er bedre, om det maa er

Guds Vilje, at lide, naar man gjør Godt, end naar man gjør Ondt. 2, 20.

18. Thi ogsaa Christus led een Gang for Synder, en Retfærdig for Uretfærdige forat han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, 2, 21.

Hebr. 9, 26. Rom. 5, 6. 2 Kor. 13, 4.
19. i hvilken han ogsaa gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring,

20. som fordem vare gjenstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noa's Dage, da Arken blev bygget, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste ved Vand,

1 Mos. 6, 3. 14. Rom. 2, 4. 2 Pet. 2, 5.
21. hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os, hvilken ikke er Renselse fra Kjødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pakt med Gud ved Jesu Christi Opstandelse,

Mark. 16, 16. Ef. 5, 26. Tit. 3, 5.
22. som, efterat han er faren til Himmelen, er hos Guds høire Haand, idet Engle og Magter og Kræfter ere ham underlagte. Rom. 8, 34. Ef. 1, 20 fg.

4. KAPITEL.

De skulle væbne sig med Christi Sind og afstaa fra Hedningernes Laster, omend disse spotte dem derfor, 1-6 De skulle være ædrue, vaage, bede, vise Kjærlighed, være Guds tro Husholdere. 7-11 glæde sig i Lidelser; et lide som Misdædere. 12-16. En haardere Dom forestaar de Ugudelige. 17-19.

EFTERDI da Christus har lidt for os i Kjødet, saa væbner ogsaa I eder med d. samme Sind (thi den, som har lidt i Kjødet, har ladet af fra Synden), 2, 21. Fil. 3, 5. Rom. 6, 7. Hebr. 12, 1.

2. forat I den øvrige Tid i Kjødet ikke mere skulle leve efter menneskelige Lyster, men efter Guds Vilje!

Rom. 14, 7. 2 Kor. 5, 15. Gal. 2, 20.
Hebr. 9, 14.

3. Thi det er nok, at vi i den forbigangne Livstid have gjort Hedningernes Vilje, idet vi vandrede i Uterlighed. Lyster, Fylder, Fraadseri, Druktenskab og skjændig Afgudsdyrkelse, Ef. 4, 17. 18.

4. hvorover de forundre sig, at I ikke løbe med til den samme frække Ryggeløshed, og de spotte eder;

5. men de skulle gjøre ham Regnskab, som er særdig til at dømme Levede og Døde.

2 Kor. 5, 10. Ap. G. 10, 42. 2 Tim. 4, 1.

6. Thi derfor er Evangeliet for-

kyndt ogsaa for Døde, forat de vel skulle dømmes efter Menneskers Vis i Kjødet, men leve efter Gud i Aanden.

7. Men alle Ting's Ende nærmer sig. Værer derfor ædrue og aarvaagne til Bønnen! 1 Kor. 10, 11.

Fil. 4, 5. Hebr. 10, 25. 2 Pet. 3, 9.
1 Joh. 2, 18. Rom. 13, 13. 1 Pet. 5, 8.

8. Men haver for alle Ting inderlig Kjærlighed til hverandre! Thi Kjærligheden skal skjule Synders Mangfoldighed. Ordsp. 10, 12. Jak. 5, 20.
9. Laaner hverandre gjerne Hus uden Knur! Rom. 12, 13.

Hebr. 13, 2. Joh. 6, 43. Fil. 2, 14.
10. Eftersom Enhver har faaet en Naadegave, saa tjener hverandre dermed som gode Husholdere over Guds mangeslags Naade!

Rom. 12, 6. Matt. 25, 14. Luk. 12, 42.
Tit. 1, 7. 1 Kor. 12, 4. Ef. 4, 11.

11. Dersom Nogen taler i Menighed, han tale som Guds Ord! Dersom Nogen har en Tjeneste, han tjene som af den Evne, Gud giver, forat Gud maa æres i alle Ting ved Jesus Christus, hvem Æren og Magten tilkommer i al Evighed! Amen.

Rom. 12, 6 fg. 2 Kor. 2, 17. 1 Pet. 5, 11.
12. I Elskelige! Forundr eder ikke over den lid, som kommer over eder til en Prøvelse, som er det hændtes eder noget Fremmed,

Jak. 1, 2. Es. 48, 10. 1 Kor. 3, 13.
13. men ligesom I ere delagtige i Christi Lidelser, saa glæder eder, forat I ogsaa ved hans Herligheds Aabenbarelse skulle glæde og fryde eder!

Matt. 5, 10. Ap. G. 5, 41. Rom. 8, 17.
2 Kor. 4, 10. Fil. 3, 10. Kol. 1, 24.

14. Dersom I forhaanes for Christi Navns Skyld, ere I salige, thi Herlighedens og Guds Aand hviler over eder; hos hine bespottes han vel, men hos eder forherliges han.

2, 20. Matt. 5, 11.
15. Thi Ingen af eder lide som Morder eller Tyv eller Misdæder eller som den, der trænger sig ind i en fremmed Bestilling! 1 Tess. 4, 11.

16. Men liden han som en Christen, da skamme han sig ikke, men ære Gud her! Joh. 21, 19.

17. Thi Tiden er der, at Dommen skal begynde fra Guds Hus; men begynder den først fra os, hvad Ende vil det da faa med dem, som ikke tro Guds Evangelium?

Es. 10, 12. Jer. 25, 29; 49, 12. Es. 9, 6.
18. Og dersom den Retfærdige

vanskelig frelses, hvor vil der da blive af den Ugudelige og Synderen?

Luk. 22, 31. Ordsp. 11, 31.

19. Derfor skulle og de, som lide efter Guds Vilje, anbefale ham som en trofast Skaber sine Sjæle ved at gjøre Guds.

Ps. 31, 6. Luk. 22, 46.

5. KAPITEL.

Apostelen formaner Lærerne, 1-4, de Unge og Alle til Ydmyghed. Tillid til Gud og til at modstaa Djævelen, 5-9. Han beder, at Gud vil bevare dem, 10, 11, giver tilkjænde, hvorfor han har skrevet, hilses og ønsker dem Fred, 12-14.

DE Ældste blandt eder formaner jeg som Medældste og Vidne til Christi Lidelser, som den, der og har Del i den Herlighed, som skal aabenbares: Luk. 24, 48. Aab. 1, 9. Rom. 8, 17.

2. Vogter den Guds Hjord, som er iblandt eder, og haver Tilsyn med den, ikke af Tvang, men frivillig, ikke for slet Vindings Skyld, men af villigt Hjerte,

Ap. G. 20, 28. 1 Tim. 3, 1. Tit. 1, 7, 11.

3. Ikke som de, der ville herske over Menighederne, men som de, der blive Mønstre for Hjorden!

1 Kor. 3, 5. 2 Kor. 1, 24. Fil. 3, 17.

1 Tim. 4, 12. Tit. 2, 7.

4. Og naar da Overhyrden aabenbares, skulle I faa Ærens uforvisnelige Krans.

Es. 40, 11. Ez. 34, 23.

Joh. 10, 11. Hebr. 13, 20. 1 Kor. 9, 26.

2 Tim. 4, 8. Jak. 1, 12. 1 Pet. 1, 4.

5. Værer, I Unge, ligesaa de Ældste underdanige! Værer alle hverandre underdanige og ifører eder Ydmyghed! Thi Gud staar de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Naade. Rom. 12, 10. Ef. 5, 21. Fil. 2, 3.

Ordsp. 3, 34. Luk. 14, 11. Jak. 4, 6.

6. Ydmyger eder derfor under Guds vældige Haand, forat han maa opheste eder i sin Tid!

Job 22, 29. Jak. 4, 10.

7. Kaster al eders Sorg paa ham! Thi han har Omhu for eder.

Ps. 37, 5; 55, 23. Matt. 6, 25. Luk. 12, 22.

Ps. 40, 18.

8. Værer ædrue, vaager! Thi eders Modstander Djævelen gaar omkring som en brølende Løve og søger, hvem han kan opaluge.

Luk. 21, 26. 1 Tess. 5, 4. Luk. 22, 31.

9. Staar ham imod, faste i Troen, eftersom I vide, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders Brødre i Verden!

Ef. 4, 37; 6, 11. 13. 16. Jak. 4, 7.

10. Men al Naades Gud, som har kaldt os efter en kort Tids Lidelse til sin evige Herlighed i Christus Jesus, han selv berede, styrke, bekræfte, grundfæste eder!

2 Kor. 4, 17. Hebr. 10, 37. 1 Pet. 1, 6.

2 Kor. 1, 21. 2 Tess. 3, 3.

11. Ham være Æren og Magten i al Evighed! Amen.

Hebr. 13, 21.

12. Med Silvanus, den trofaste Broder (det holder jeg ham for), har jeg i Korthed skrevet eder til, idet jeg formaner og vidner, at dette er Guds sande Naade, i hvilken I staa.

13. Den medudvalgte Menighed i Babylon hilses eder, ligesaa Markus, min Søn.

Ap. G. 12, 13.

14. Hilses hverandre med Kjærligheds Kys! Fred være med eder alle, som ere i Christus Jesus! Amen.

Rom. 16, 16. 1 Kor. 16, 20. 2 Kor. 13, 12.

1 Tess. 5, 26.

PETERS ANDET ALMINDELIGE BREV.

1. KAPITEL.

Peter ønsker de Troende Naade, 1, 2. Efter de dyrebare Forjættelser, som ere givne i Christus, skulle de bevise sin Tro og befaste sin Udvalgetee, 3-11. Han viser, hvorfor han har villet paaminde dem, 12-15. Det er ikke Fabler, som han har kundgjort dem; thi han har selv seet Christi Herlighed, hvorved Profeternes Ord bekræftes, 16-21.

1214

SIMON Peter, Jesu Christi Tjener og Apostel, til dem, der have faaet samme dyrebare Tro, som vi, ved vor Guds og Frelasers Jesu Christi Retfærdighed:

2. Naade og Fred werde eder mangfoldig til Del i Guds og Jesu, vor Hærras, Erkjendelse!

1 Pet. 1, 2. Joh. 17, 3.

3. Efterdi hans guddommelige Magt har skjenket os alle de Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed, ved Erkjendelsen af ham, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft,

V. 2. 1 Pet. 2, 9; 5, 10.

4. ved hvilke de saare store og dyrebare Forjættelser ere os skjenkede, forat I ved disse skulle blive delagtige i den guddommelige Natur, idet I fly den Fordærvelse, som formedelst Begjærlighed er i Verden, Es. 56, 5. Joh. 1, 12. Gal. 3, 26. Joh. 14, 23; 17, 21. 2 Kor. 3, 18. Ef. 4, 24. 1 Joh. 1, 3; 3, 2.

5. saa anvender al Flid just herpaa, og viser i eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, Tit. 3, 8.

6. men i Kundskaben Afholdenheden, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudfrygtighed,

7. men i Gudfrygtigheden Broderkærlighed, men i Broderkærligheden Kjærlighed til Alle! 1 Tess. 3, 12.

8. Thi naar disse Ting findes hos eder og det i rigeligt Maal, lade de eder ikke blive virksomme eller ufrugtbar i vor Herres Jesu Christi Erkjendelse. Tit. 3, 14.

9. Thi den, hos hvem de ikke findes, er blind, tillukker Øinene og har glemt Renselsen fra sine forrige Synder.

Es. 59, 9. 10. Joh. 7, 17. 1 Joh. 2, 9. 11. Jak. 1, 22.

10. Anvender derfor, Brødre, des mere Flid paa at befæste eders Kald og Udvælgelse! Thi naar I gjøre dette, skulle I ikke nogensinde falde.

Hebr. 3, 14.

11. Thi saaledes skjal der rigelig gives eder Indgang i vor Herres og Frelser Jesu Christi evige Rige.

12. Derfor vil jeg ikke forsømme altid, at paaminde eder om dette, endskjønt I vide det og ere befæstede i den Sandhed, som er forhaanden hos eder. Rom. 15, 14. 15.

13. Men jeg agter det ret at vække eder ved Paamindelse, saalænge jeg er i denne Hytte, 3, 1.

14. da jeg ved, at min Hyttes Afleggelse er snart forhaanden, ligesom og vor Herre Jesus Christus har aabenbaret mig.

2 Tim. 4, 6. Joh. 21, 18. 19.

15. Jeg vil og gjøre mig Flid for, at I efter min Bortgang altid kunne have, hvad der kan bringe eder dette i Erindring.

16. Thi vi fulgte ikke kløgtige Fab-

Nor. 39

ler, da vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Christi Kraft og Tilkomme, men vi have selv været Øjenvidner til hans Herlighed. 1 Kor. 1, 17;

2, 1. Matt. 17, 1. Joh. 1, 14.

17. Thi han fik Hæder og Ære af Gud Fader, idet en saadan Røst kom til ham fra den høie Herlighed: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvem jeg har Velbehag.

Matt. 17, 5; 3, 17. Kol. 1, 13.

18. Og vi hørte denne Røst komme fra Himmelen, da vi vare med ham paa det hellige Bjerg. Luk. 9, 28.

19. Og vi have det profetiske Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel i at give Agt derpaa som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremtraaler, og Morgenstjernen oprinder i eders Hjerter, Ps. 119, 105.

2 Kor. 4, 6. 6. Aab. 2, 28; 22, 16.

20. idet I først og fremst vide dette, at Ingen Profeti i Skriften er af egen Udlæggelse;

21. thi ingensinde er nogen Profeti fremført af menneskelig Vilje, men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Hellig-Aand.

2 Tim. 3, 16. 1 Pet. 1, 11.

2. KAPITEL.

Apostelen advarer mod falske Profeter, 1-3, lærer, at disse et skulle undgaa Guds Straf, 4-9, især de, som vandre efter Kjød og ere Bespotters, Gjerrige, Vellystige, Forsørere. 10-19. Han beskriver deres ulyksalige Tilstand, og sger lade sig overvinde af det Onde, 20-22.

MEN der var og falske Profeter blandt Folket, ligesom der og blandt eder skal komme falske Lærere, som skulle indføre fordærlige Kjætterier og fornegte den Herre, som har kjøbt dem, og føre over sig selv en hastig Fordærvelse.

5 Mos. 13, 1 fg. Matt. 24, 11. 1 Tim. 4, 1.

1 Joh. 2, 22. 2 Joh. 7.

2. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggsløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vi skal bespottes.

2 Tim. 4, 3.

3. Og af Gjerrighed skulle de ned opdigtede Ord søge Viuding af eder. Dommen over dem er alt længe virksom, og deres Fordærvelse slumrer ikke. 5 Mos. 32, 35.

4. Thi naar Gud ikke sparede Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede og overgav dem i Mørkets Lænker til at forvares til Dommen, Joh. 8, 44. Jud. 6. Aab. 20, 1 fg.

5. og naar han ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Noah, Retfærdigheds Prædiker, selv ottiandede, da han førte Syndfloden over de Ugudeliges Verden,

1 Mos. 7, 6, 7; 8, 1. 1 Pet. 3, 20.

6. og naar han lagde Sodomas og Gomorras Stæder i Aske og fordømte dem til Ødelæggelse, saa han satte dem til et Eksempel for dem, som i Fremtiden vilde leve ugudelig,

1 Mos. 19, 24.

5 Mos. 29, 23. Es. 13, 19. Jud. 7.

7. og udfriede den retfærdige Lot, som plagedes ved de Ugudeliges uterlige Omgjængelse,

1 Mos. 19, 7, 9, 19.

8. (thi medens denne Retfærdige boede iblandt dem, søgte de han sig Dag fra Dag i sin retfærdige Sjæl over de ryggesløse Gjæringer, som han saa og hørte), Ps. 119, 158. Ex. 9, 4.

9. da ved Herren ogsaa at udfri de Gudfrygtige af Fristelse, men at bevare de Uretfærdige til Dommens Dag for at straffes, V. 7. 1 Kor. 10, 13.

10. men mest dem, som vandre efter Kjødets i Besmittelsens Lyster og foragte Herredømme. Dumdristige, selvrådige, hævde de ikke ved at bespotte Værdigheder, Jud. 4, 7 fg.

11. da ved Englene, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottelig Dom mod dem for Herren.

Jud. 9.

12. Men som ufornuftige, sanhelige Dyr, der ere fødte til at fanges og ødelægges, skulle disse, idet de bespotte, hvad de ikke kjende, ødelægges i sin egen Fordærvelse Jud. 10.

13. og faa Uretfærdigheds Løn. Sin Lyst finde de i dagligt Vellevnet; Skampletter og en Skjændsel ere de; de svælge i sine Bedragerier, naar de fraadse med eder; Jud. 12.

14. de have Øine, som ere fulde af Horeri og el-lade af fra Synden; de lokke de ubefæstede Sjæle; de have et Hjerte, øvet i Gjerrighed; de ere Forbandelsens Børn;

15. de have forladt den rette Vej og fare vild; de have fulgt Bileans, Beors Søns, Vej, som elskede Uretfærdigheds Løn,

4 Mos. 22, 7, 19; 31, 16. Jud. 11.

16. men blev overtevist om sin egen Overtrædelse; det umælende Lastdyr, der talte med menneskelig Røst, forhindrede Profetens Daarlighed.

4 Mos. 22, 28.

17. Disse ere vandløse Klider,

1216

Skyer, som drives af Hvirvelvind; for dem er Mørke og Mulm bevaret til evig Tid.

Jud. 12. Ordspr. 25, 14.

18. Thi idet de tale Forfængeligheds stolte Ord, lokke de ved Kjødets Lyster, ved Uterligheder dem, som virkelig vare undflyede fra dem, der vandre i Vildfarelse, Ps. 17, 10. Jud. 16.

19. idet de love dem Frihed, endskjønt de selv ere Fordærvelses Trælle; thi af hvem Nogen er overvunden, dens Træl er han og bleven.

Gal. 5, 13. Joh. 8, 34. Rom. 6, 16. 20.

20. Thi dersom de, efterat de have undflyet Verdens Besmittelser ved den Herres og Frelseres Jesu Christi Erkjendelse, igjen lade sig indvikle deri og blive overvundne, da er det Sidste med dem blevet værre end det Første.

1 Joh. 2, 16; 5, 19. 2 Pet. 1, 8.

Matt. 12, 45. Hebr. 6, 4 fg.

21. Thi det havde været dem bedre, at de ikke havde erkjendt Retfærdighedens Vej, end at de efter at have erkjendt den have vendt sig fra det hellige Bud, som var dem overgivet.

Luk. 12, 47, 48.

22. Men det er gaet dem efter det sande Ordsprog: Hunden vender sig igjen til sit eget Spy, og Soen, som var tvættet, til skiden Søle.

Ordspr. 26, 11.

3. KAPITEL.

Hensigten med dette Brev. 1. 2. Herrens Dag skal ikke udeblive 3-10. Hvorledes de skulle berede sig til det, som forestaar, vogte sig for Forførelse og vokse i Jesu Naade og Kundskab. 11-18.

DETTE er nu, i Elskelige, det andet Brev, jeg skriver til eder, hvori jeg ved Paamindelse vækker eders oprigtige Sind,

1, 14.

2. forat I skulle komme de Ord i Hu, som forud ere sagte af de hellige Profeter, og vort Bud, vi, som ere Herrens og Frelserens Apostler,

1, 15, 19.

3. Idet I først og fremst vide dette, at der i de sidste Dage skal komme Spotters, som vandre efter sine egne Lyster 1 Tim. 4, 1, 2. 2 Tim. 3, 1. Jud. 18.

4. og sige: Hvor bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse, thi fra den Dag, Fædrene ere hensovede, forblive jo alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse?

Es. 5, 19. Jer. 17, 15. Ex. 12, 22.

5. Thi de ville ikke vide dette, at ved Guds Ord vare Himlene fordum, og Jorden, som fremstod af Vand og ved Vand, 1 Mos. 1, 6. Ps. 24, 2; 136, 6.

6. hvorved den Verden, som da var, forgik, idet den blev oversvømmet af Vand. 1 Mos. 7, 17. 21.

7. Men de Himle og den Jord, som nu ere, opbevares ved det samme Ord til Ilden, bevarede til Dommens og de ugudelige Menneskers Fordærvelses Dag.

Ps. 102, 27. Es. 51, 6. 2 Tess. 1, 8. Hebr. 1, 11.

8. Men dette Ene bør I ikke være uvidende om, I Elskelige, at een Dag er for Herren som tusinde Aar. og tusinde Aar som een Dag. Ps. 90, 4.

9. Herren forhaler ikke Forjættelsen, saaledes, som Nogle agte det for en Forhaling, men han har Langmodighed med os, idet han ikke vil, at Nogen skal fortabes, men at Alle skulle komme til Omvendelse.

Hab. 2, 3. Hebr. 10, 37. Es. 30, 18. Rom. 2, 4. 1 Pet. 3, 20. Es. 18, 23. 32.

1 Tim. 2, 4.

10. Men Herrens Dag skal komme som en Tyv om Natten, og da skulle Himlene forjaa med stort Bulder, men Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og Alt, hvad der er paa den, skal opbrændes. Matt. 24, 27. Luk. 12, 39. 40. 1 Tess. 5, 2. 3. Aab. 16, 15. Ps. 102, 27. Es. 51, 6. Luk. 21, 33.

11. Efterdi da alt dette bliver opløst, hvorledes bør det eder da at være? I helligt Levnet og Gudfrygtighed, Luk. 21, 36.

12. ventende og stundende efter

Guds Dags Tilkommelse, formedelst hvilken Himlene skulle antændes og opløses, og Elementerne komme i Brand og smeltes. Ps. 60, 3. 2 Tess. 1, 8.

13. Men vi forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny Jord, hvor Retfærdighed bor.

Es. 65, 17; 66, 22. Aab. 21, 1.

14. Derfor, I Elskelige, efterdi I forvente dette, saa befalder eder paa at findes ubesmittede og ustraffelige for hans Aasyn i Fred,

1 Kor. 1, 8. Fil. 1, 10. 1 Tess. 3, 13; 5, 23.

15. og agter vor Herres Langmodighed for en Frelse, som og vor elskelige Broder Paulus efter den ham givne Visdom har skrevet til eder,

V. 9. 1 Pet. 3, 20.

16. ligesom i alle sine Breve, naar han i dem taler om disse Ting, hvori blandt der er Noget, som er svært at forstaa, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede forvende, ligesom og de øvrige Skrifter, til sin egen Fordærvelse.

17. Derfor, I Elskelige, efterdi I vide det forud, vogter eder, at I ikke lade eder henrive med af de Ryggeløses Vildfarelse og falde ud af eders faste Stilling! Mark. 13, 5. 23.

18. Men vokser i vor Herres og Frelseres Jesu Christi Naade og Kundskab! Ham være Æren baade nu og til evig Tid! Amen.

1, 8. Kol. 1, 10. 1 Pet. 4, 11.

JOHANNES'S FØRSTE ALMINDELIGE BREV.

1. KAPITEL.

Johannes forkynder Jesus som Livsens Ord for de Troende, forat de skulle have Samfund med ham, 1-4. Det kunne de ikke have, uden naar de vandret i Lyset og bekjendte sine Synder, fra hvilke de renses ved Christi Blod, 5-10.

HVAD der var fra Begyndelsen, hvad vi have hørt, hvad vi have seet med vore Øjne, hvad vi have beskuet og vore Hænder følt paa, nemlig om Livsens Ord. Joh. 1, 1. 14. 2 Pet. 1, 16. Luk. 24, 39. Joh. 20, 27.

2. og Livet er aabenbaret, og vi have seet og vidne og forkynde eder

Livet, det evige, som var hos Faderen og er blevet aabenbaret for os, —

Joh. 1, 4. 2 Tim. 1, 10. Joh. 1, 2.

3. hvad vi have seet og hørt, forkynde vi eder, forat ogsaa I skulle have Samfund med os; men vort Samfund er med Faderen og med hans Søn Jesus Kristus.

Joh. 17, 21. 1 Kor. 1, 9.

4. Og dette skrive vi eder til, forat eders Glæde maa werde fuldkommen. Joh. 15, 11; 16, 24. 2 Joh. 12.

5. Og dette er det Budskab, vi have hørt af ham og forkynde eder, at

Gud er Lys, og der aldeles intet Mørke er i ham. Ps. 104, 2. Job. 1, 9; 7, 12.

6. Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og gjøre ikke Sandheden.

2, 4. Joh. 3, 21.

7. Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Christi, hans Søns, Blod renser os fra al Synd.

Ap. G. 30, 38.

Hebr. 9, 14. 28. 1 Pet. 1, 19.

8. Dersom vi sige, at vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.

1 Kong. 8, 46.
Ordsp. 20, 9; 28, 13. Præd. 7, 20.

9. Dersom vi bekjende vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed.

Ps. 38, 5.

10. Dersom vi sige, at vi ikke have syndet, gjøre vi ham til en Løgner, og hans Ord er ikke i os.

2, 4.

2. KAPITEL.

Jesus Christus er Synderes Talsmand, 1. 2.

De Troende holde Guds Bud, vandre efter Christi Eksempel og elske sin Næste, 3-11. De formaner til ikke at elske Verden, 12-17. De skulde vogte sig for Antichristi og følge Aandens Kald, 18-27, blive i Christus og øve Retfærdighed, 28. 29.

MINE Børn! Dette skriver jeg eder til, forat I ikke skulle synde; og dersom Nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den Retfærdige,

Rom. 8, 34. Hebr. 7, 25; 9, 24.

2. og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke for vore alene, men ogsaa for hele Verdens.

Rom. 3, 25. 3 Kor. 5, 18. Kol. 1, 20.

Joh. 1, 29; 3, 16; 4, 42. Hebr. 2, 9.

3. Og derpaa vide vi, at vi kjende ham, naar vi holde hans Bud.

Joh. 8, 55.

4. Hvo der siger: Jeg kjender ham, og ikke holder hans Bud, han er en Løgner, og i ham er Sandheden ikke.

1, 6; 4, 20.

5. Men hvo der holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet. Derpaa kjende vi, at vi ere i ham.

Joh. 13, 35; 14, 21. 23.

6. Hvo der siger, at han bliver i ham, han er skyldig til at vandre saaledes, som han vandrede.

Joh. 15, 4. 5; 13, 15. Kol. 2, 6. 1 Pet. 2, 21.

7. Brødre! Jeg skriver eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have havt fra Begyndelsen. Det

gamle Bud er det Ord, I have hørt fra Begyndelsen.

2 Joh. 5, 1. Joh. 2, 24; 3, 11.

8. Atter skriver jeg eder et nyt Bud, som er sandt i ham og i eder; thi Mørket drager bort, og det sande Lys skinner allerede.

Joh. 13, 34; 1, 9; 12, 35. Rom. 13; 12.

9. Hvo der siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er endnu i Mørket.

3, 14; 4, 20.

10. Hvo der elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ikke Anstød i ham.

2 Pet. 1, 10.

11. Men hvo der hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket og ved ikke, hvor han gaar, fordi Mørket har forblindet hans Øine.

V. 9.

12. Jeg skriver til eder, mine Børn, thi eders Synder ere eder forladte for hans Navns Skyld;

Luk. 24, 47. Ap. G. 10. 43.

13. jeg skriver til eder, I Fædre, thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af; jeg skriver til eder, I Unge, thi I have overvundet den Ondde. Jeg skrev til eder, mine Børn, thi I have kjendt Faderen; Joh. 1, 1.

14. jeg skrev til eder, I Fædre, thi I have kjendt ham, som er fra Begyndelsen af; jeg skrev til eder, I Unge, thi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet den Ondde.

Ef. 6, 10.

15. Elsker ikke Verden, ei heller de Ting, som ere i Verden! Dersom Nogen elsker Verden, er Faderens Kjærlighed ikke i ham.

Matt. 16, 24. Joh. 15, 19.

Rom. 8, 8; 12, 2. Gal. 1, 10.

16. Thi alt det, som er i Verden, Kjødets Lyst og Øinenes Lyst og et hoffærdigt Levnet, er ikke af Faderen, men af Verden.

Luk. 14, 18 fg.

17. Og Verden forgaar, og dens Lyst; men hvo der gjør Guds Vilje, bliver til evig Tid.

Ps. 90, 10.

1 Kor. 7, 31. 1 Pet. 1, 24. Ps. 15, 5.

18. Mine Børn! Det er den sidste Time; og som I have hørt, at Antichristen* kommer, saa ere nu mange Antichristi fremkomne, hvoraf vi kjende, at det er den sidste Time.

*den, som modsætter sig Kristus.

Matt. 24, 5. 24. Ap. G. 20, 29. 2 Tess. 2, 3.

19. De ere udgange fra os, men de vare ikke af os; thi dersom de havde været af os, da vare de vel blevene hos os. Men det skulde vorde aabentbart, at ikke Alle ere af os.

Ap. G. 20, 30. 1 Kor. 11, 19.

20. Og I have Salvelse af den Hel- lige og vide Alt.

1 Pet. 1, 2, Ef. 1, 13, 14. Kol. 1, 4, 5, 9.

21. Jeg skrev ikke til eder, fordi I ikke vide Sandheden, men fordi I vide den og vide, at ingen Løgn er af Sandheden.

22. Hvo er Løgneren, uden den, som negter, at Jesus er Christus? Dette er Antichristen, han, som negter Faderen og Sønnen. 4, 3. 2 Joh. 7.

23. Hver den, som negter Sønnen, har ei heller Faderen. Den, som be- kjender Sønnen, har ogsaa Faderen.

Luk. 12, 6. Joh. 5, 23, 2 Tim. 2, 12.

24. Hvad I da have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Dersom det, I have hørt fra Begyndelsen, bliver i eder, skule og I blive i Sønnen og i Faderen. V. 1-3. 7. Joh. 14, 23.

25. Og dette er den Forjættelse, han har tilsagt os, det evige Liv.

1 Tim. 4, 8.

26. Dette har jeg skrevet eder til om dem, som forføre eder.

27. Og den Salvelse. I have annam- met af ham, bliver i eder, og I have ikke behov, at Nogen, skal lære eder; men ligesom den samme Salvelse læ- rer eder Alt og er sand og ingenlun- de Løgn, saa bliver i ham, ligesom den har lært eder!

V. 29 Jer. 31, 34. Joh. 6, 45.

28. Og nu, mine Børn, bliver i ham, forat vi, naar han aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle blive beskjemmede af ham i hans Tilkommelse!

Joh. 15, 4, 9. 1 Joh. 3, 21; 4, 17.

29. Dersom I vide, at han er ret- færdig, da vide I, at hver den, som gjør Retfærdighed, er født af ham.

3, 7, 10.

3. KAPITEL.

De Troende have et saltigt Haab; derfor renas de sig og gjøre ikke Synd; thi den, som gjør Synd og ikke elsker sin Næste, er af Djævelen. 1-10. De skulle elske hverandre, endskjønt Verden hader dem; thi den, som hader sin Næste, er en Mand- draber, og Kjærlighed er Guds Børns Kjændelegn, 11-24.

SER, hvor stor en Kjærlighed Fæde- ren har bevist os, at vi skulle kal- des Guds Børn! Derfor kjender Ver- den ikke os, fordi den ikke kjender ham.

Joh. 1, 12; 16, 3; 17, 25.

2. I Elskelige! Nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenba- ret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han saabenbares, skulle vi

vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er.

Es. 56, 5. Gal. 3, 26; 4, 6. Rom. 8, 14, 29.

1 Kor. 15, 49. Fil. 3, 21. Kol. 3, 4.

Matt. 5, 8, 1 Kor. 13, 12.

3. Og hver den, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren. 1 Pet. 1, 15, 16.

4. Hver den, som gjør Synd, begaar og Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse. 5, 17.

5. Og I vide, at han er aabenba- ret for at borttage vore Synder, og der er ikke Synd i ham. Es. 53, 4.

2 Kor. 5, 21. Joh. 8, 46. Hebr. 4, 15.

6. Hver den, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har ikke seet ham, ei heller kjendt ham. V. 9; 2, 4; 4, 8; 3 Joh. 11.

7. Mine Børn! Ingen forføre eder! Hvo der gjør Retfærdighed, er ret- færdig, ligesom han er retfærdig.

Ef. 5, 6, 1 Joh. 2, 29; 3, 10.

8. Hvo der gjør Synd, er af Djæve- len; thi Djævelen synder fra Begyn- delsen. Dertil er Guds Søn aabenba- ret, at han skal afskaffe Djævelens Gjæringer.

Matt. 13, 38, 39. Joh. 8, 44. 1 Mos. 3, 15.

9. Hver den, som er født af Gud, gjør ikke Synd, fordi hans Sæd bli- ver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.

V. 6; 5, 15; 1 Pet. 1, 23.

10. Derved ere Guds Børn og Djæ- velens Børn aabenbare; hver den, som ikke gjør Retfærdighed, er ikke af Gud, ei heller den, som ikke elsker sin Broder. 2, 29; 4, 8.

11. Thi dette er det Budskab, I have hørt fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre.

2, 7, 24. Joh. 13, 34; 15, 12.

12. ikke som Ka'tin var af den On- de og myrdede sin Broder. Og hvor- for myrdede han ham? Fordi hans Gjæringer vare onde, men hans Bro- ders retfærdige.

1 Mos. 4, 8. Joh. 3, 19. Hebr. 11, 4.

13. Forundrer eder ikke, mine Brø- dre, om Verden hader eder!

Matt. 5, 11. Joh. 15, 18, 19; 17, 14.

14. Vi vide, at vi ere gangne over fra Døden til Livet, thi vi elske Brø- drene. Den, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden.

Joh. 5, 24. 3 Mos. 19, 17. 1 Joh. 2, 11.

15. Hver den, som hader sin Bro- der, er en Manddraber, og I vide, at ingen Manddraber har det evige Liv blivende i sig. Matt. 5, 21, 22. Gal. 5, 21.

16. Derpaa have vi kjendt Kjærligheden, at han har sat sit Liv til for os. Ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene.

Joh. 3, 16; 15, 13. Rom. 5, 8. Ef. 5, 2, 25.

17. Men den, som har Verdens Gods og ser sin Broder lide Mangel og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kjærlighed i ham?

6 Mos. 15, 7. Luk. 3, 11. Jak. 2, 15, 16.

1 Joh. 4, 20; 5, 1.

18. Mine Børn! Lader os ikke elske med Ord, ei heller med Tunge, men i Gjerning og Sandhed!

19. Og paa dette kjende vi, at vi ere af Sandheden, og da kunne vi stille vore Hjertes tilfreds for hans Aasyn;

20. thi om Hjertet fordømmer os, er Gud større end vort Hjerte og kjender alle Ting.

21. I Elskelige! Dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi Frimodighed til Gud.

2, 28; 4, 17; 5, 14.

22. og hvad vi bede om, det faa vi af ham; thi vi holde hans Bud og gjøre det, som er behageligt for ham.

Ps. 10, 17; 34, 16; 145, 18. Ordsp. 15, 29; 28, 9. Jer. 29, 12. Matt. 7, 7; 18, 19; 21, 22.

Joh. 9, 31; 14, 13.

23. Og dette er hans Bud, at vi skulle tro paa hans Søns Jesu Christi Navn og elske hverandre, som han bød os.

Joh. 6, 29. 3 Mos. 19, 18.

Joh. 15, 12. Ef. 5, 2, 1 Tess. 4, 9. 1 Pet. 4, 8.

24. Og den, som holder hans Bud, bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kjende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han har givet os.

Joh. 14, 23. Rom. 8, 9. 1 Joh. 4, 13.

4. KAPITEL.

De skulle prøve Aanderne, om de ere af Gud, 1-3. De Troende ere af Gud og ikke af Verden, 4-6. De skulle elske hverandre, som Gud har elsket dem, og blive i Kjærlighed til Gud og Brødrene, 7-21.

I Elskelige! Tror ikke enhver Aand, men prøv Aanderne, om de ere af Gud! Thi mange falske Profeter ere udgange i Verden.

Jer. 14, 14; 23, 16; 29, 9.

Matt. 7, 15, 16; 24, 4. 5. Ef. 5, 6.

Kol. 2, 18. 1 Kor. 14, 29. 1 Tess. 5, 21.

Aab. 2, 2. 2 Pet. 2, 1. 2 Joh. 7.

2. Derpaa kjende I Guds Aand: Hver Aand, som bekjender Jesus Christus at være kommen i Kjød, er af Gud.

1 Kor. 12, 3. 1 Joh. 2, 22; 5, 1. 2 Joh. 7.

3. Og hver Aand, som ikke bekjender Jesus Christus at være kommen i

1220

Kjød, er ikke af Gud; og dette er Antichristens Aand, om hvilken I have hørt, at den kommer og den er allerede nu i Verden.

2, 18. 22. 2 Joh. 7. 3 Tess. 2, 3 fg.

4. Mine Børn! I ere af Gud og have overvundet dem; thi den, som er i eder, er større end den, der er i Verden.

2 Kong. 6, 16.

5. De ere af Verden, derfor tale de af Verden, og Verden hører dem.

Joh. 3, 31; 15, 19.

6. Vi ere af Gud; hvo der kjender Gud, hører os; hvo der ikke er af Gud, hører os ikke; derpaa kjende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand.

Joh. 8, 47; 10, 27.

7. I Elskelige! Lader os elske hverandre! Thi Kjærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud.

5, 1. 2.

8. Hvo der ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed.

V. 16; 2, 4; 3, 6.

9. Deri er Guds Kjærlighed til os aabenbaret, at Gud har sendt sin Søn, den Eenbaarne, til Verden, for at vi skulle leve ved ham.

Rom. 5, 8; 8, 32. 1 Joh. 3, 16.

10. Deri bestaar Kjærligheden, ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder.

Joh. 15, 16.

Rom. 3, 24. 2 Kor. 5, 19. 1 Joh. 2, 2.

11. I Elskelige! Har Gud saaledes elsket os, da ere ogsaa vi skyldige at elske hverandre.

Matt. 18, 33. Joh. 15, 12, 13.

12. Ingen har nogen Tid seet Gud; dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans Kjærlighed er fuldkommet i os.

2 Mos. 33, 20. Joh. 1, 18.

1 Tim. 1, 17; 6, 16.

1 Joh. 3, 23; 2, 5; 4, 17.

13. Derpaa kjende vi, at vi blive i ham, og han i os, at han har givet os af sin Aand.

3, 24. Joh. 14, 20; 17, 21.

14. Og vi have seet og vidne, at Faderen har udsendt Sønnen til at være Verdens Frelser.

1, 2. Joh. 1, 14. Gal. 4, 4. 5. 1 Joh. 2, 2.

15. Hvo der bekjender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud, og han i Gud.

5, 5.

16. Og vi have erkjendt og troet den Kjærlighed, som Gud har til os. Gud er Kjærlighed, og hvo der bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham.

V. 8.

17. Deri er Kjærligheden fuldkom-

met hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag; thi ligesom han er. saa ere og vi i denne Verden.

V. 12; 2, 28; 3, 21. Jak. 2, 13. 1 Pet. 1, 15
1 Joh. 3, 3.

18. Frygt er ikke i Kjærligheden, men den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud, thi Frygten har Pine; men hvo der frygter, er ikke fuldkommet i Kjærligheden. Rom. 8, 15.

19. Lader os elske ham! Thi han har elsket os først. V. 10

20. Dersom Nogen siger: Jeg elsker Gud, og han hader sin Broder, da er han en Løgner; thi hvo der ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet? 2, 4, 11; 3, 15, 17.

21. Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder. 3 Mos. 19, 18. Matt. 22, 39.
Joh. 13, 34. 1 Joh. 5, 1.

5. KAPITEL.

Den, som elsker Gud, elsker Guds Børn, holder Guds Lov, overvinder Verden ved Troen paa Guds Søn, 1-6. Guds Vidnesbyrd om Sønnen bør anntages, 7-12. Dette skriver Johannes for at opvække de Troende til Standsagtighed i Troen og til Bøn, 13-17. Den, som er født af Gud, synder ikke; Kristus har givet os et andet Sind; ved ham, som er Eet med den sande Gud, bør man blive og fly Afguder, 18-21.

HVER den, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud, og hver den, som elsker Faderen, elsker og den, som er født af ham.

V. 4; 2, 22, 23; 4, 2, 15. Joh. 1, 12, 13.

2. Derpaa kjende vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og holde hans Bud.

3. Thi dette er Kjærligheden til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud ere ikke svære.

Joh. 14, 15. 21. 23; 15, 10. Matt. 11, 30.

4. Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden, og vor Tro er den Seier, som har overvundet Verden. Joh. 16, 33.

5. Hvo er den, som overvinder Verden, uden den, som tror, at Jesus er Guds Søn?

1 Kor. 15, 57. 1 Joh. 4, 4, 15.

6. Han er den, som kom med Vaud og Blod, Jesus Kristus, ikke med Vandet alene, men med Vandet og Blodet; og Aanden er den, som vidner, efterdi Aanden er Sandheden.

7. Thi de ere tre, som vidne [1 Him-

melen: Faderen, Ordet og den Helig-Aand, og disse Tre ere Eet;

Pa. 33, 6. Matt. 28, 19. 1 Kor. 12, 4-6.
2 Kor. 13, 13. Joh. 1, 1. Aab. 19, 13.

8. og de ere tre, som vidne paa Jorden]: Aanden og Vandet og Blodet, og disse Tre udgjøre Eet.

De Ord i 7de og 8de Vers, som her ere indesluttede i [], fattes i alle gamle Haandskrifter, de ældste Oversættelser og Kirkefædre.

9. Dersom vi antage Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, som han har vidnet om sin Søn.

Joh. 8, 17. 18; 5, 37.

10. Hvo der tror paa Guds Søn, har dette Vidnesbyrd i sig selv; hvo der ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han ikke har troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn.

Joh. 3, 18. 33. Rom. 8, 16.

11. Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn.

Joh. 1, 4. 2 Tim. 1, 10.

12. Hvo der har Sønnen, har Livet; hvo der ikke har Guds Søn, har ikke Livet.

Joh. 3, 16. 36; 5, 24.

13. Dette har jeg skrevet til eder, I, som tro paa Guds Søns Navn, forat I skulle vide, at I have det evige Liv, og forat I skulle tro paa Guds Søns Navn. Joh. 20, 31; 3, 18. 1 Joh. 3, 23.

14. Og dette er den frimodige Fortrøstning, som vi have til ham, at, dersom vi bede om Noget efter hans Vilje, hører han os. 3, 21. Pa. 145, 18.

Luk. 11, 9. Joh. 16, 23. 1 Joh. 3, 22.

15. Og dersom vi vide, at han hører os i, hvad vi bede, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have bedet ham.

16. Dersom Nogen ser sin Broder begaa en Synd, som ikke er til Døden, da skal han bede, og han skal give ham Liv, dem nemlig, som ikke synde til Døden. Der er en Synd til Døden; og den siger jeg ikke, at han skal bede for den.

Jak. 5, 16. 4 Mos. 15, 30. 1 Sam. 2, 25.

Jer. 7, 16. Matt. 12, 31. Hebr. 10, 26.
2 Pet. 2, 20.

17. Al Uretfærdighed er Synd, og der er Synd, som ikke er til Døden.

3, 4.

18. Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men den,

som er født af Gud, bevarer sig selv, og den Onde rører ham ikke.

3. 9. 2 Tess. 3, 3.

19. Vi vide, at vi ere af Gud, og hele Verden ligger i det Onde. Gal. 1, 4.

20. Men vi vide, at Guds Søn er kommen og har givet os Forstand til

at kjende den Sande, og vi ere i den Sande, i hans Søn Jesus Christus; denne er den sande Gud og det evige Liv. Luk. 24. 46. Joh. 17, 3. Rom. 9, 5. 1 Tim. 3, 16. Hebr. 1, 2. Joh. 11, 25; 14, 6. 21. Mine Børn! Vogter eder for Afguderne! Amen. 2 Mos. 20, 3.

JOHANNES'S ANDET BREV.

Johannes ønsker en christelig Fru Naade, 1-3. glæder sig over hendes Børn, formaner til Kjærlighed, 4-8. advarer mod Forførelse, Prafalld, Samfund med de Onde, 7-11. slutter Brevet, 12. 13.

DEN Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn, som jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg aleue, men ogsaa Alle, som have erkjendt Sandheden, 3 Joh. 1 1 Tim. 2, 4.

2. for den Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med os til evig Tid: 1 Joh. 1, 8.

3. Naade, Barmhjertighed, Fred fra Gud Fader og fra den Herre Jesus Christus, Faderens Søn, være med eder i Sandhed og Kjærlighed! 1 Tim. 1, 2.

4. Jeg er bleven meget glad over, at jeg har fundet Børn af dig, som vandre i Sandhed, saaledes, som vi have faaet Befaling af Faderen. 3 Joh. 4.

5. Og nu beder jeg dig, Frue, ikke som om jeg skrev dig et nyt Bud, men det, som vi have fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre. Joh. 13, 34; 15, 12. 1 Joh. 2, 7; 3, 11. 23.

6. Og dette er Kjærligheden, at vi skulle vandre efter hans Bud. Dette er det Bud, I hørte fra Begyndelsen, at I skulle vandre efter det. Joh. 15, 10. 1 Joh. 5, 3.

7. Thi mange Forførelere ere komne ind i Verden, som ikke bekjende Jesus Christus at være kommen i Kjædet. Denne er Forføreleren og Antichristen. Matt. 24, 5. 24. 2 Pet. 2, 1. 1 Joh. 2, 18. 22.

8. Giver Agt paa eder selv, forat vi ikke skulle tabe, hvad vi ved vort Arbejde have erhvervet, men faa fuld Løn! Gal. 3, 3. 4. 1 Tess. 3, 5.

9. Hver den, som afviger og ikke bliver i Christi Lære, har ikke Gud; den, som bliver i Christi Lære, han har baade Faderen og Sønnen. 3 Joh. 11.

10. Dersom Nogen kommer til eder og ikke fører denne Lære, saa modtager ham ikke i eders Hus og byder ham ikke velkommen! 1 Kor. 16, 22. 2 Tess. 3, 14. Rom. 16, 17. 1 Kor. 5, 11. Tit. 3, 10.

11. Thi den, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gjærninger. 1 Tim. 5, 22.

12. Eudskjønt jeg havde Meget at skrive til eder, har jeg ikke villet det med Papir og Blæk; men jeg haaber at komme til eder og tale mundtlig med eder, forat vor Glæde maa vord fuldkommen. 3 Joh. 13. 14. 1 Joh. 1, 4.

13. Din Søsters, den Udvalgte, Børn hilse dig. Amen.

JOHANNES'S TREDJE BREV.

Johannes hilser Kajus, 1. 2. glæder sig over hans Retsindighed og opmuntrer ham, 3-8. klager over Diotrefes's Ondskab, 9-11. roser Demetrius's Fromhed, 12. slutter Brevet, 13-15.

DEN Ældste til Kajus, den Elskelige, hvem jeg elsker i Sandhed.

Rom. 16, 23. 2 Joh. 1.

2. Du Elskelige! Jeg ønsker, at du i Alt maa leve vel og være karsk, ligesom din Sjæl lever vel.

3. Thi jeg blev meget glad, da Brødrene kom og vidnede om din Sandhed, hvorledes du vandrer i Sandhed. 2 Joh. 4.

4. Jeg har Ingen større Glæde end denne, at jeg hører mine Børn vandre i Sandhed. V. 3. Ps. 26, 3.

5. Du Elskelige! Du gjør trolig det, du gjør mod Brødrene og mod de Fremmede, Rom. 16, 23.

6 som have vidnet for Menigheden om din Kjærlighed; og du vil gjøre vel, naar du befordrer deres Reise saaledes, som det er sømmeligt for Gud. Tit 3, 13.

7. Thi for hans Navns Skyld ere de dragne ud, og de have Intet taget af Hedningerne. Matt. 10, 8.

8. Vi ere derfor skyldige at antage os Saadanne, forat vi kunne blive Medarbejdere for Sandheden.

9. Jeg har tilskrevet Menigheden; men Diotrefes, som gjerne vil være den Ypperste blandt dem, antager os ikke.

10. Derfor vil jeg, naar jeg kommer, minde om de Gjæringer, han

gjør, idet han med onde Ord bagvasker os; og ikke nøjet hermed, antager han ikke selv Brødrene, og dem, som ville, formener han det og udstøder dem af Menigheden. Matt. 23, 13.

11. Du Elskelige! Efterfølg ikke det Onde, men det Gode! Hvo der gjør Godt, er af Gud; men hvo der gjør Ondt, har ikke seet Gud. Ps. 37, 27. Ordsp. 2, 20. Es 1, 16. 1 Pet. 3, 11. Joh. 8, 47. 1 Joh. 3, 6.

12. Demetrius har et godt Vidnesbyrd af Alle og af Sandheden selv; ogsaa vi vidne, og I vide, at vort Vidnesbyrd er sandt. Joh. 19, 35.

13. Jeg havde Meget at skrive, men jeg vil ikke skrive til dig med Blæk og Pen. 2 Joh. 12.

14. Men jeg haaber snart at se dig, og da skulle vi mundtlig tale sammen.

15. Fred være med dig! Vennerne hilse dig. Hils Vennerne, hver især!

JUDAS'S ALMINDELIGE BREV.

Judas ønsker de Kaldte og Helliggjorte Guds Naade, 1. 2. lærer, at de bør stride for Troen og vogte sig for Forførere, 3-7. Disse mangfoldige Ondskab og Guds Straf over dem, 8-13. Enoks Spaadom om Guds Dom over de Onde, 14-16. Apostelen advarer og formaner de Troende, 17-23, priser Gud, som skal opholde dem, 24. 25.

JUDAS, Jesu Christi Tjener, men Jakobs Broder, til de Kaldte, som ere helliggjorte i Gud Fader og Levere i Jesus Christus:

Luk. 6, 16. Ap. G. 1. 13. Joh. 17, 11. 1 Pet. 1, 5.

2. Barmhjertighed og Fred og Kjærlighed vorde eder mangfoldig til Del! 2 Pet. 1, 2.

3. I Elskelige! Idet jeg anvendte al Fild paa at skrive eder til om den fælles Frelse, fandt jeg det fornødent at skrive til eder med Formaning til at stride for den Tro, som een Gang er overgivet de Hellige. Tit. 1, 27. 1 Tim. 1, 18: 6, 12.

4. Thi nogle Mennesker have indseet sig, som for længe siden ere opskrevne til denne Dom. Ugudelige, som misbruge vor Guds Naade til Uterlighed og fornegte den eneste

Nor. 39*

Hersker, Gud, og vor Herre Jesus Kristus.

Tit. 1, 16; 2, 12. 1 Pet. 2, 8. 2 Pet. 2, 1.

5. Men jeg vil, skjønt I allerede vide det, minde eder om, at Herren, efterat han havde frelst Folket af Ægyptens Land, sidenefter ødelagde dem, som ikke troede. 4 Mos. 14, 29. 35; 26, 64. 65. 1 Kor. 10, 6.

6. og de Engle, som ikke bevarede sin oprindelige Værdighed, men forlode sin egen Bolig, holder han forvarede i evige Lænker under Mørket til den store Dags Dom. Joh. 8, 44. 2 Pet. 2, 4.

7. ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der paa samme Maade som disse vare henfaldne til Utugt og vare gangne efter uaturlig Vellyst, ere satte til et Eksempel, idet de lide en evig Ilds Straf. 1 Mos. 19, 24. 25. Es. 13, 19. Jer. 20, 16. Hos. 11, 8. 2 Pet. 2, 6. Luk. 16, 24.

8. Saaledes besmitte ogsaa disse, betagne af Drømme, Kjødets, men foragte Herredømme og bespottede Værdigheder. 2 Pet. 2, 10.

9. Men da Overengelen Mikael tvistede med Djævelen og talte om Moses's Legeme, turde han ikke fremføre nogen Bespottelses Dom, men sagde: Herren straffe dig!

Dan. 10, 13; 12, 1, 2.

Aab. 12, 7. 2 Pet. 2, 11, Sak. 3, 2.

10. Men disse bespottede, hvad de ikke kjendte; men hvad de af Naturrens Drift kjendte, som de ufornuftige Dyr, derved fordærvede de sig.

2 Pet. 2, 12.

11. Ve dem! Thi de ere gangne paa Ka'ins Vel og have styrtet sig i Bileams Vildfarelse for Vindings Skyld og ere ødelagte ved Korahs Gjenstridighed.

1 Joh. 3, 12. 2 Pet. 2, 15, 16. 4 Mos. 16, 1 fg.

12. Disse ere Skamletter ved eders Kjærligheds-Maaltider, naar de uden Undseelse fraadse blandt eder, idet de plele sig selv; de ere vandløse Skyer, som omdrives af Vinden, bladløse Træer, ufrugtbare, to Gange døde, oprykkede med Rod.

2 Pet. 2, 13, 17. Ordsp. 25, 14.

13. Havets vilde Bølger, som udskumme sin egen Skam, vildfarende Stjerner, for hvilke Mørke og Mulm er bevaret til evig Tid.

Es. 57, 20.

14. Men ouden disse har ogsaa Enok, den syvende fra Adam, spaaet og sagt: Se, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige

1 Mos. 5, 22. Dan. 7, 10.

Ap. G. 1, 11. 2 Tess. 1, 7, 10. Aab. 1, 7.

15. for at holde Dom over Alle og straffe alle Ugudelige blandt dem for alle deres Ugudeligheds Gjerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talt imod ham, de ugudelige Syndere.

Matt. 12, 36; 25, 31 fg.

16. Dette er dem, som knurre og klage, som vandre efter sine Lyster, og deres Mund taler stolte Ord, medens de med Beundring anse Personer for Fordels Skyld.

Tit. 2, 3.

Ps. 17, 10; 73, 8, 9. 2 Pet. 2, 18.

17. Men I, Elskelige, kommer de Ord i Hu, som før ere talte af vor Herres Jesu Christi Apostler!

18. Thi de sagde eder, at i den sidste Tid skal der være Bespottere, som vandre efter sine ugudelige Lyster.

Ap. G. 20, 29.

1 Tim. 4, 1. 2 Tim. 3, 1, 2; 4, 3.

2 Pet. 2, 1; 3, 3.

19. Dette er dem, som afsondre sig, sanselige, som ikke have Aand.

Ordsp. 18, 1.

20. Men I, Elskelige, opbygger eder selv paa eders helligste Tro! Beder i den Hellig-Aand!

1 Tess. 1, 3. 2 Pet. 1, 5.

21. Bevare eder selv i Guds Kjærlighed, forventende vor Herres Jesu Christi Barmhertighed til det evige Liv!

1 Kor. 1, 7. 1 Tess. 1, 10.

22. Og gjører Forskjel, saa I ynkes over Nogle,

23. men frælte Andre med Frygt, udrivende dem af Ilden, hadende endog den af Kjødets besmittede Kjortel!

24. Men ham, som er mægtig til at bevare eder fra Fald og fremstille eder for sin Herligheds Aasyn straf-felige i Fryd,

Rom. 16, 25. 1 Kor. 1, 8. Ef. 3, 20.

25. den ene vise Gud, vor Frelser, være Ære og Majestæt, Kraft og Magt baade nu og i al Evighed! Amen.

Rom. 16, 27. 1 Tim. 1, 17. 1 Pet. 5, 11.

JOHANNES'S AABENBARING.

1. KAPITEL.

Jesus meddeler Johannes sin Aabenbaring ved en Engel, 1-3. Johannes ønsker de syv Menigheder Naade fra Gud og Kristus, 4-7. Kristus aabenbarer sig for Johannes paa Æn Patmos i en herlig Skikkelse mellem de syv Lysestager og befaler ham at skrive, 8-20.

JESU Christi Aabenbaring, som Gud har givet ham for at vise sine

Tjenere de Ting, som snart skulle ske; og han udsendte sin Engel og betegnede dem for sin Tjener Johannes,

V. 19; 22, 8, 7.

2. som har vidnet om Guds Ord og Jesu Christi Vidnesbyrd, hvad han har seet.

6, 9. 1 Joh. 1, 1.

3. Salig er den, som læser, og de, som høre Profetiens Ord og bevare

det, som er skrevet i den; thi Tiden er nær.

Rom. 13, 11, Jak. 5, 8, 1 Pet. 4, 7, Aab. 22, 10.

4. Johannes til de syv Menigheder i Asien: Naade være med eder og Fred fra ham, som er, og som var, og som kommer, og fra de syv Aander, som ere for hans Trone,

V. 11, 2 Mos. 3, 14. Hebr. 13, 8. Aab. 1, 8; 4, 8; 11, 17; 16, 5; 3, 1.

5. og fra Jesus Christus, det tro Vidne, den Førstefødte af de Døde og den Jordens Kongers Fyrste, som har elsket os og aftvættet os fra vore Synder med sit Blod

Es. 55, 4. Joh. 3, 14. Aab. 3, 14. 1 Kor. 15, 20. Kol. 1, 18. Aab. 17, 14; 19, 16. Gal. 2, 20. Aab. 5, 9. 1 Pet. 1, 19. 1 Joh. 1, 7.

6. og gjort os til Konger og Prester for Gud og sin Fader! Ham være Ære og Kraft i al Evighed! Amen.

Es. 61, 6. Rom. 12, 1. 1 Pet. 2, 5, 9. Aab. 5, 10. Jud. 25.

7. Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øie skal se ham, ogsaa de, som have øjennemstunget ham, og alle Jordens Slægter skulle hyle for ham. Ja, Amen.

Dan. 7, 13. Matt. 24, 30; 26, 64. Ap. G. 1, 11. Sak. 12, 10. Joh. 19, 37.

8. Jeg er Alfa og Omega*, Begyndelsen og Enden, siger Herren Gud, han, som er, og som var, og som kommer, den Almægtige.

*Saaledes kaldtes det første og det sidste Bogstav i Grækernes Alfabet.

Es. 41, 4; 44, 6. Aab. 1, 11; 2, 8; 21, 6; 22, 13; 1, 4.

9. Jeg, Johannes, som og er eders Broder og meddelagtig i Trængslen og i Riget og i Jesu Christi Taalmodighed, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ørds og for Jesu Christi Vidnesbyrds Skyld.

Rom. 8, 17. 2 Tim. 2, 12. Aab. 6, 9. 10. Jeg blev henrykket i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj Røst som af en Basun, der sagde:

11. Jeg er Alfa og Omega, den Første og den Sidste; og hvad du ser, skriv det i en Bog og send det til de syv Menigheder i Asien, til Efesus og til Smyrna og til Pergamus og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodicea!

V. 8, 11, 13; 19, 9. 12. Og jeg vendte mig for at se Røsten, som talte med mig, og da jeg vendte mig, saa jeg syv Guld-Lysetager

2 Mos. 25, 37. 18. og midt imellem de syv Lyse-

stager En, lig en Menneke-Søn, iført en sid Kjørtel og ombunden under Brystet med et Guldbælte.

2, 1. Es. 6, 1. Dan. 7, 13. Aab. 15, 6. 14. Men hans Hoved og Haar var hvidt som hvid Uld, som Sne, og hans Øine som Ildslue,

Dan. 7, 9. Aab. 2, 18; 19, 12. 15. og hans Fødder vare lige det skinnende Kobber, som om de vare glødede i en Ovn, og hans Røst som mange Vandets Lyd.

11, 2; 19, 6. 16. Og han havde syv Stjerner i sin høire Haand, og et tveegget skarpt Sverd gik ud af hans Mund, og hans Aasyn var som Solen, naar den skinner i sin Kraft. V. 20; 2, 1; 8, 1. Es. 49, 2.

Es. 6, 17. Hebr. 4, 12. Matt. 17, 2. 17. Og da jeg saa ham, faldt jeg ned for hans Fødder som en Død; og han lagde sin høire Haand paa mig og sagde til mig:

18. Frygt ikke! Jeg er den Første og den Sidste og den Levende, og jeg var død, og se, jeg er levende i al Evighed. Amen. Og jeg har Helvedes og Dødens Nøgler.

Matt. 14, 27. Es. 41, 4; 44, 6. Aab. 1, 11. Rom. 8, 9. Job 12, 14. Ps. 68, 21. Aab. 3, 7; 20, 1.

19. Skriv, hvad du saa, baade det, som er, og det, som skal ske herefter, V. 11; 4, 1. 20. de syv Stjerner Hæmmelighed, hvilke du saa i min høire Haand, og de syv Guld-Lysetager: De syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de syv Lysetager, som du saa, ere de syv Menigheder. 2, 1. Mal. 2, 7.

Matt. 14, 27. Es. 41, 4; 44, 6. Aab. 1, 11. Rom. 8, 9. Job 12, 14. Ps. 68, 21. Aab. 3, 7; 20, 1.

19. Skriv, hvad du saa, baade det, som er, og det, som skal ske herefter, V. 11; 4, 1.

20. de syv Stjerner Hæmmelighed, hvilke du saa i min høire Haand, og de syv Guld-Lysetager: De syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de syv Lysetager, som du saa, ere de syv Menigheder. 2, 1. Mal. 2, 7.

2. KAPITEL.

Hvad Johannes skal skrive til Menighedens Engel i Efesus. 1-7. i Smyrna 8-11, i Pergamus, 12-17, og i Tyatira, 18-29.

SKRIV til Menighedens Engel i Efesus: Dette siger han, som holder de syv Stjerner i sin høire Haand, han, som vandrer midt imellem de syv Guld-Lysetager: 1, 13. 16. 20.

2. Jeg ved dine Gjæringer og dit Arbejde og din Taalmodighed, og at du ikke kan fordrage de Onde, og du har prøvet dem, som sige, at de ere Apostler, og ikke ere det, og har fundet, at de vare Løgnere, 1 Tess. 1, 3.

Aab. 2, 9. 13. 19. 1 Joh. 4, 1, 2. 3. og du har udstaaet Meget og har Taalmodighed, og du har arbejdet for mit Navns Skyld og er ikke bleven træt.

Hebr. 10, 26.

4. Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første Kjærlighed.

V. 14. 20.

5. Kom derfor i Hu, hvorfra du er falden, og vend om og gjør de første Gjæringer! Men hvis ikke, da kommer jeg snart over dig og vil flytte din Lysestæge fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig. Mark. 1, 15.

6. Men dette har du, at du hader Nikola'iternes Gjæringer, hvilke ogsaa jeg hader. V. 15.

7. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighedene: Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af Livens Træ, som er midt i Guds Paradis! Matt. 11, 15; 13, 9.

Aab. 3, 6; 3, 17. 26. 1 Mos. 2, 9. Aab. 22, 2.

8. Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna: Dette siger den Første og den Sidste, han, som var død og er bleven levende:

Es. 41, 4; 48, 12. Aab. 1, 11, 18.

9. Jeg ved dine Gjæringer og din Trængsel og din Fattigdom (men du er rig) og Bespøttelsen af dem, som sige, at de ere Jøder, og ikke ere det, men ere Satans Synagoge. V. 2; 3, 17, 9.

Joh. 8, 39 fg. Rom. 2, 17-28. Tit. 1, 16.

10. Frygt ikke for det, du skal lide! Se, Diævelen skal kaste Nogle af eder i Fængsel, forat I skulle fristes, og I skulle have Trængsel i ti Dage. Væretro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livsens Krone!

Matt. 10, 28. 22. Hebr. 3, 14. Aab. 3, 11.

1 Kor. 9, 25. 2 Tim. 4, 7. 8. Jak. 1, 12.

11. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighedene: Den, som seirer, skal ingenlunde skades af den anden Død! V. 7; 20, 14; 21, 8.

12. Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: Dette siger han, som har det tveeggede skarpe Sverd: 1, 16.

13. Jeg ved dine Gjæringer, og hvor du bor, der, hvor Satans Trone er, og du holder fast ved mit Navn og har ikke fornegtet min Tro, endog i de Dage, i hvilke Antipas var mit tro Vidne, som blev ihjelslagen hos eder, der, hvor Setan bor. 3, 8.

14. Men jeg har nogle faa Ting imod dig, at du har der Nogle, som holde fast ved Bileams Lære, han, som lærte Balak at kaste Forargelse for Israels Børn, at æde Afgudsoffer og bedrive Hor. V. 4.

4 Mos. 22, 5; 25, 2; 31, 16. Jud. 11.

15. Saaledes har ogsaa du Nogle, som holde fast ved Nikola'iternes Lære, hvilket jeg hader. V. 6.

16. Vend om! Men hvis ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride mod dem med min Munds Sverd.

Matt. 3, 2. Aab. 1, 16; 19, 15. 21. Es. 11, 4.

2 Tess. 2, 2.

17. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighedene: Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af den skjulte Manna, og jeg vil give ham en hvid Sten og et nyt Navn, skrevet paa Stenen, hvilket Ingen kjender, uden den, som faar det!

V. 7, 11. Joh. 6, 50. 51. Aab. 3, 12.

18. Og skriv til Menighedens Engel i Tyatira: Dette siger Guds Søn, der har Øine som Ildslue, og hvis Fødder ere som skinnende Kobber:

1, 14, 15.

19. Jeg ved dine Gjæringer og din Kjærlighed og Tjeneste og Tro og Taalmodighed og dine Gjæringer, ja de sidste flere end de første.

V. 2, 9, 19.

20. Men jeg har nogle faa Ting imod dig, at du tilsteder Kvinden Jesabel, som siger, at hun er en Profetinde, at lære og forføre mine Tjenere til at bedrive Hor og æde Afgudsoffer.

V. 14. Ap. G. 15, 20. 1 Kor. 10, 19, 20.

21. Og jeg har givet hende Tid, forat hun skulde omvende sig fra sit Horeri, og hun har ikke omvendt sig.

Rom. 2, 4.

22. Se, jeg kaster hende paa Sygelslet og dem, som bedrive Hor med hende, i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra sine Gjæringer.

18, 9.

23. Og hendes Børn vil jeg bortrykke ved Død, og alle Menigheder skulle kjende, at jeg er den, som ransager Nyrrer og Hjerter; og jeg vil give eder, Enhver efter eders Gjæringer.

Ps. 7, 10. Jer. 11, 20. Joh. 2, 24. 25.

Ps. 62, 13. Rom. 2, 6.

24. Men jeg siger eder og de Øvrige, som ere i Tyatira, saa Mange, som ikke have denne Lære, og som ikke kjende Satans Dybheder, som de kalde det: Jeg vil ikke lægge nogen anden Byrde paa eder;

V. 20.

25. dog, holder fast ved det, I have, indtil jeg kommer!

3, 11.

26. Og den, som seirer, og som tager Vare paa mine Gjæringer indtil Enden, ham vil jeg give Magt over Hedningerne, V. 17. Ps. 2, 8 fg. 1 Kor. 4, 2.

27. og han skal regjere dem med Jernspir, ligesom Lerkar sønderknu-

ses, som ogsaa jeg har annammet det af min Fader,

12, 5; 19, 15; 3, 21. Luk. 27, 29.

28. og jeg vil give ham Morgenstjernen. 2 Pet. 1, 19. Aab. 22, 16.

29. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! 3, 6.

3. KAPITEL.

Hvad Johannes skal skrive til Menighedens Engel i Sardes, 1-6, i Filadelfia, 7-13, og i Laodicea, 14-22.

OG skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette siger han, som har de syv Guds Aander og de syv Stjerner: Jeg ved dine Gjerninger, at du har Navn af, at du lever, og du er død.

1, 4; 4, 5; 1, 16; 2, 9.

2. Bliv vaagen og styrk det Øvrige, som vil dø! Thi jeg har ikke fundet dine Gjerninger fuldkommede for Gud.

1 Kor. 15, 34. Ef. 5, 14.

3. Kom derfor i Hu, hvorledes du har annammet og hørt, og bevar det og vend om! Dersom du da ikke vil vaage, skal jeg komme over dig som en Tyv, og du skal ikke vide, hvilken Stund jeg kommer over dig. 2, 5; 3, 19.

Matt. 24, 43. 1 Tess. 5, 2. Aab. 16, 15.

4. Dog har du nogle faa Personer i Sardes, som ikke have besmittet sine Klæder; og de skulle vandre med mig i hvide Klæder, thi de ere værdige dertil. 4, 4; 6, 11; 7, 9. Es. 61, 10.

5. Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog, og jeg vil bekjende hans Navn for min Fader og for hans Engle.

13, 8; 20, 12. 2 Mos. 32, 32. 33.

Fil. 4, 3. Matt. 10, 32. Luk. 12, 8.

6. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

7. Og skriv til Menighedens Engel i Filadelfia: Dette siger den Hellige, den Sanddrue, han, som har Davids Nøgle, han, som lukker op, og Ingen lukker til, og lukker til, og Ingen lukker op:

1 Joh. 5, 20. Es. 22, 22. Aab. 1, 18.

8. Jeg ved dine Gjerninger: se, jeg har givet dig en aabnet Dør, og Ingen kan lukke den; thi du har en liden Kraft, og dog har du bevaret mit Ord og ikke fornægtet mit Navn.

9. Se, jeg lader komme Nogle af Satans Synagoge, som sige, at de ere Jøder, og ikke ere det men lyve. Se, jeg vil gjøre, at de skulle komme og tilbede for dine Fødder og kjende, at jeg har ølsket dig. Rom. 2, 28. Aab. 2, 9.

10. Efterdi du har bevaret mit Ord om Taalmodighed, vil jeg og bevare dig fra den Fristelsens Stund, som skal komme over hele Jorderiget foi at friste dem, som bo paa Jorden.

11. Se, jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, forat Ingen skal tage din Krone!

Fil. 4, 5.

Aab. 1, 3; 2, 25. 1 Kor. 9, 25.

12. Den, som seirer, ham vil jeg gjøre til en Pille i min Guds Tempel, og han skal ikke mere gaa ud derfra; og jeg vil skrive min Guds Navn paa ham og min Guds Stads, det nye Jerusalems, Navn, hvilken kommer ned af Himmelen fra min Gud, og mit, det nye Navn.

Gal. 3, 9. Aab. 14, 1; 22, 4; 21, 2. 10.

Gal. 4, 26. Hebr. 12, 22.

13. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

14. Og skriv til Menighedens Engel i Laodicea: Dette siger han, som er Amen, det trofaste og sanddrue Vidne, Guds Skabnings Begyndelse:

V. 7. Kol. 1, 15, 16.

15. Jeg ved dine Gjerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm!

16. Saaledes, efterdi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspej dig af min Mund.

17. Efterdi du siger: Jeg er rig og har Overflod og fattes Intet, og du ved ikke, at du er elendig og jammerlig og fattig og blind og nøgen,

1 Kor. 4, 8. Aab. 2, 9; 16, 15.

18. saa raader jeg dig, at du kjøber af mig Guld, lutret i Ild, forat du maa worde rig, og hvide Klæder, forat du maa iføre dig dem, og din Nøgheds Skam ikke blive aabenbarret; og salvi dine Øine med Øiensalve, forat du maa se!

1 Pet. 1, 7. Aab. 16, 15; 19, 8.

19. Hvem jeg elsker, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkjær og omvend dig!

Jobb, 17. Ordspr. 3, 12.

Hebr. 12, 4. Aab. 2, 5, 16.

20. Se, jeg staar for Døren og banker; dersom Nogen hører min Røst og oplukker Døren, til ham vil jeg gaa ind og holde Nadverd med ham, og han med mig.

Joh. 14, 21. 23.

21. Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone, ligesom og jeg har seiret og sidder med min Fader paa hans Trone.

Matt. 19, 28. Job. 17, 24. 1 Kor. 6, 2.

2 Tim. 2, 12.

28. Hvo der har Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

4. KAPITEL.

Johannes ser i Himmelen Gud sidde paa Herlighedens Trone, fire og tyve Ældste omkring Tronen, fire Dyr ved den, 1 6. Dyrenes Skikkelse; de og de Ældste prise Gud, 7-11.

DEREFTER saa jeg, og se, der var en Dør opladt i Himmelen, og den første Røst, som jeg havde hørt som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig hid op, og jeg vil vise dig, hvad herefter skal ske! 1, 10.

2. Og straks blev jeg henrykket i Aanden, og se, en Trone var sat i Himmelen, og En sad paa Tronen.

1, 10; 5, 1.

3. Og han, som sad, var at se til som en Jaspissten og Sarder, og der var en Regnbue trindt omkring Tronen, at se til som en Smaragd.

4. Og trindt omkring Tronen var der fire og tyve Troner, og paa Tronerne saa jeg fire og tyve Ældste sidde, iførte hvide Klæder, og de havde Guld kroner paa sine Hoveder.

11, 16.

5. Og fra Tronen udgik Lyn og Tordener og Røster, og syv tændte Lamper brændte foran Tronen, hvilke ere de syv Guds Aander.

6. Og foran Tronen var der som et Glashav, ligt Krystal, og i Tronens Midte og omkring Tronen var der fire Dyr, fulde af Ølne fortill og bagtil.

Es. 1, 22.

7. Og det første Dyr var ligt en Løve, og det andet Dyr var ligt en Okse, og det tredje Dyr havde Ansigt som et Menneske, og det fjerde Dyr var ligt en flyvende Ørn.

Es. 1, 10.

8. Og de fire Dyr havde hvert især seks Vinger og vare rundtom og indentil fulde af Ølne; og de have iugen Hvile Dag eller Nat, idet de sige: Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den Almægtige, han, som var, og som er, og som kommer.

Es. 6, 2, 3. Ez. 10, 12. Aab. 1, 4, 8; 11, 17.

9. Og naar Dyrene give ham, som sidder paa Tronen, ham, som lever i al Evighed, Ære og Pris og Tak,

10. da falde de fire og tyve Ældste ned for ham, som sidder paa Tronen, og tilbæde ham, som lever i al Evighed, og kaste sine Kroner ned for Tronen og sige:

11. Værdig er du, Herre, til at anamme Æren og Prisen og Magten;

1888

thi du har skåbt alle Ting, og ved din Vilje ere de, og bleve de skabte.

5, 12; 10, 6; 14, 7.

5. KAPITEL.

Den, som sidder paa Tronen, har en Bog i Haanden, forsejlet med syv Segl, hvilken Ingen kan oplukke, uden Lammet, 1-7. De fire og tyve Ældste og alle Engle og alle Skabninger prise Lammet, 8-14.

OG jeg saa i hans høire Haand, som sad paa Tronen, en Bog, beskrevet indvendig og udvendig og forsejlet med syv Segl. 4, 2.

2. Og jeg saa en vældig Ængel, som udraabte med høj Røst: Iivo er værdig til at oplukke Bogen og bryde dens Segl?

10, 1.

3. Og Ingen i Himmelen eller paa Jorden eller under Jorden formaadede at oplukke Bogen eller at se i den.

4. Og jeg græd saare, fordi Ingen fandtes værdig til at oplukke og læse Bogen eller til at se i den.

5. Og en af de Ældste sagde til mig: Græd ikke! Se, Løven, som er af Judas Stamme, Davids Rod, har vundet Sejer til at oplukke Bogen og bryde dens syv Segl.

1 Mos. 49, 9. 10. Es. 11, 1. 10.

Rom. 15, 12. Aab. 25, 16; 6, 1 fg.

6. Og jeg saa, og se, midt imellem Tronen og de fire Dyr og midt imellem de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet, som havde syv Horn og syv Ølne, hvilke ere de syv Guds Aander, som ere udsendte til den hele Jord.

Joh. 1, 29. 1 Pet. 1, 19. Sak. 3, 9; 4, 10.

7. Og det kom og tog Bogen af hans høire Haand, som sad paa Tronen.

8. Og da det havde taget Bogen, faldt de fire Dyr og de fire og tyve Ældste ned for Lammet, og de havde hver sin Harpe og Guldskaal, fyldte med Røgtelse, som er de Helliges Bønner.

3, 3. 4. Ps. 151, 2.

9. Og de sang en ny Sang og sagde: Du er værdig til at tage Bogen og oplukke dens Segl, fordi du er slagtet og har med dit Blod kjøbt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter,

Ps. 96, 1.

Ap. G. 20, 28. 1 Kor. 6, 20; 7, 23. Ef. 1, 7.

Hebr. 9, 12; 10, 10. 2 Pet. 2, 1.

10. og du har gjort os til Konger og Prester for vor Gud, og vi skulle regjere over Jorden.

1, 6.

11. Og jeg saa og hørte en Røst af mange Engle omkring Tronen og Dyrene og de Ældste, og deres Tal

var titusinde Gange Titusinde og tusinde Gange Tusinde,

Dan. 7, 10, Hebr. 12, 22.

12. og de sagde med høi Røst: Lammet, som er slagtet, er værdigt til at annamme Magt og Rigdom og Visdom og Styrke og Pris og Ære og Velsignelse. 13, 8; 4, 11; 7, 10, 12.

13. Og hver Skabning, som er i Himmelen og paa Jorden og under Jorden og i Havet, og Alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: Ham, som sidder paa Tronen, og Lammet være Velsignelsen og Prisen og Æren og Kraften i al Evighed!

Ps. 148, 1 fg. Fil. 2, 10.

14. Og de fire Dyr sagde: Amen. Og de fire og tyve Ældste faldt ned og tilbade ham, som lever i al Evighed. 4, 10.

6. KAPITEL.

Lammet aabner det første, 1, 2, andet, 3, 4, tredje, 5, 6, fjerde, 7, 8, femte, 9-11, og syttende Segl, 12-17.

Og jeg saa, at Lammet aabnede et af de nyv Segl, og jeg hørte et af de fire Dyr sige som med Tordenrøst: Kom og se! 4, 6, 7.

2. Og jeg saa, og se, en hvid Hest, og den, som sad paa den, havde en Bue, og der blev givet ham en Krone, og han drog ud seirende og for at seire. 19, 11 fg.

3. Og da det aabnede det andet Segl, hørte jeg det andet Dyr sige: Kom og se!

4. Og der udgik en anden Hest, som var rød, og ham, som sad paa den, blev det givet at tage Freden fra Jorden, og at de skulde slagte hverandre, og der blev givet ham et stort Sverd. Sak. 1, 8, Matt. 24, 6, 7.

5. Og da det aabnede det tredje Segl, hørte jeg det tredje Dyr sige: Kom og se! Og jeg saa, og se, en sort Hest, og den, der sad paa den, havde en Vegt i sin Haand. Sak. 6, 2.

6. Og jeg hørte en Røst midt iblandt de fire Dyr, som sagde: En Haandfuld Hvede for en Denarie, og tre Haandfuld Byg for en Denarie! Men Oljen og Vinen skal du ikke gjøre Skade.

7. Og da det aabnede det fjerde Segl, hørte jeg det fjerde Dyrs Røst sige: Kom og se!

8. Og jeg saa, og se, en bleggul Hest, og den, som sad paa den, hans Navn var Døden, og Helvede fulgte med ham, og der blev givet ham Magt over Fjerdedelen af Jorden til

at ihjelslaa med Sverd og med Hunger og med Pest og ved Jordens vilde Dyr. Es. 14, 13 fg.

9. Og da det aabnede det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde. 8, 3; 9, 13; 14, 18; 1, 9; 19, 10.

10. Og de raabte med høi Røst og sagde: Herre, du Hellige og Sanddrue! Hvor længe løver du med at dømme og at hevne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?

Luk. 18, 7, 8 Mos. 32, 42.

11. Og der blev givet dem, hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre, som her-efter skulde ihjelslaaes, ligesom de, blev fuldt. 3, 5.

12. Og jeg saa, at det aabnede det sjette Segl, og se, der skede et stort Jordskjælv, og Solen blev sort som en Haarsæk, og Maanen blev som Blod. 16, 18 Luk. 21, 25, Ap. G. 2, 20.

13. Og Himmelsens Stjerner faldt ned paa Jorden, ligesom et Figentræ kaster sine umodne Figen ned, naar det rystes af en stærk Viind.

14. Og Himmelen veg bort som en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø blev flyttet fra sit Sted. Ps. 102, 27, Luk. 21, 33, Aab. 16, 20.

15. Og Jordens Konger og de Store og Krigshøvdingerne og de Rige og de Vældige og hver Træl og hver Fri skjulte sig i Bjergenes Huler og Klipper. 19, 18, 19, Es. 2, 10, 19.

16. og sagde til Bjergene og Klipperne: Falder over os og skjuler os for hans Aasyn, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede!

Hos. 10, 8, Luk. 23, 30.

17. Thi hans Vredes store Dag er kommen, og hvo kan bestaa?

Es. 13, 9, Rom. 2, 6.

7. KAPITEL.

Fire Engle, som have faaet Magt til at skade Jorden, maa dog ei gjøre det; før end Guds Tjenere ere blevne beseglede, 1-8. En stor Skare af alle Folkslag staar for Guds Trone og priser Gud tiltilgemed Englene, de Ældste og Dyrene, 9-12. Denne Skare er ved Christi Kraft kommen fra den store Trængsel til Salighedens Nydelse, 13-17.

Og derefter saa jeg fire Engle, som stode paa Jordens fire Hjørner og

holdt Jordens fire Vinde, forat ikke nogen Vind skulde blæse over Jorden eller over Havet eller over noget Træ.

3. Og jeg saa en anden Engel, som steg op fra Solens Opgang og havde den levende Guds Segl, og han raabte med høj Røst til de fire Engle, hvem det var givet at skade Jorden og Havet, og sagde: 14. 1.

3. Skader ikke Jorden eller Havet eller Træerne, indtil vi faa beseglet vor Guds Tjenere i deres Pander! 9. 4. Es. 9, 4.

4. Og jeg hørte de Besegledes Tal, hundrede og fire og firt tusinde Beseglede af alle Israels Børns Stammer,

5. af Judas Stamme tolv tusinde Beseglede, af Rubens Stamme tolv tusinde Beseglede, af Guds Stamme tolv tusinde Beseglede,

6. af Asers Stamme tolv tusinde Beseglede, af Naftalis Stamme tolv tusinde Beseglede, af Manasses Stamme tolv tusinde Beseglede,

7. af Simeons Stamme tolv tusinde Beseglede, af Levis Stamme tolv tusinde Beseglede, af Isaskars Stamme tolv tusinde Beseglede,

8. af Sebulons Stamme tolv tusinde Beseglede, af Josefs Stamme tolv tusinde Beseglede, af Benjamins Stamme tolv tusinde Beseglede.

9. Derefter saa jeg og se, en stor Skare, som Ingen kunde tælle, af alle Slægter og Stammer og Folk og Tungemaal, som stode for Tronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder og med Palmegrene i sine Hænder, 5, 9; 3, 5. 18; 19, 8.

10. og som raabte med høj Røst og sagde: Saliggjørelsen tilhører vor Gud, ham, som sidder paa Tronen, og Lammet, 6, 10. Ps. 3, 9. Es. 43, 11.

11. Og alle Englene stode omkring Tronen og om de Ældste og om de fire Dyr og faldt ned for Tronen paa sit Ansigt og tilbade Gud og sagde:

12. Amen! Velsignelsen og Æren og Visdommen og Taksigelsen og Prisen og Magten og Styrken tilhører vor Gud i al Evighed! Amen. 5, 12 fg.

13. Og en af de Ældste talte til mig: Disse, som ere iførte de lange hvide Kjortler, hvem ere de, og hvorfra ere de komne?

14. Og jeg sagde til ham: Herre! Du ved det. Og han sagde til mig: Dette er dem, som ere komne ud af den store Trængsel og have tvættet

sine lange Kjortler og gjort dem hvide i Lammets Blod.

Hebr. 9, 14. Aab. 1, 5, 1 Joh. 1, 7.

15. Derfor ere de for Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel, og han, som sidder paa Tronen, skal bo over dem.

21, 3. 3 Mos. 26, 11. Es. 4, 5. 6. Es. 37, 27.

16. De skulle ikke hungre mere, ei heller tørste mere; Solen skal ei heller falde paa dem, ei heller nogen Hede. Es. 49, 10. Ps. 121, 6.

17. Thi Lammet, som er i Tronens Midte, skal vogte dem og lede dem til Livsens Vandkilder, og Gud skal afstrø hver Taare af deres Øine.

5, 6. Joh. 10, 10. 11. Es. 26, 8. Aab. 21, 4.

8. KAPITEL.

Det syvende Segl aabnes. 1. Syv Engle skulle blæse i Basun; Røgt af ofres til Gædemed de Helliges Bønner; der høres Røster og Torien. 2. 5. Af de syv Engle blæser den første i Basun, 8. 7. den anden, 8. 9, den tredje, 10. 11, den fjerde, 12. 13.

Og da det aabnede det syvende Segl, blev der Taushed i Himmelen omtrent en halv Time. 6, 1.

2. O, jeg saa de syv Engle, som staa for Gud, og der blev givet dem syv Basuner. 1 Kor. 15, 54.

3. Og en anden Engel kom og stod ved Alteret, og han havde et Guld-Røgtsekke, og der blev givet ham megen Røgt, forat han for alle de Helliges Bønner skulde ofre den paa det Guldalter, som var foran Tronen. 6, 9; 9, 13; 5, 8.

4. Og Røgen af Røgtelsen steg for de Helliges Bønner op af Englens Haand for Gud. Ap. G. 10, 4.

5. Og Engelen tog Røgtsekket og fyldte det med Ilden af Alteret og kastede det paa Jorden; og der kom Røster og Torden og Lyn og Jordskjælv.

6. Og de syv Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig færdige til at basune.

7. Og den første Engel basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden; og Tredjedelen af Træerne opbrændtes, og alt grønt Græs opbrændtes.

8. Og den anden Engel basunede, og der blev ligesom et stort Bjerg, brændende i Lue, kastet i Havet; og Tredjedelen af Havet blev Blod,

9 og Tredjedelen af Skabningerne i Havet, som havde Liv, døde, og Tredjedelen af Skibene blev ødelagt.

10. Og den tredje Engel basunede, og fra Himmelen faldt en stor Stjerne, brændende som en Fakkell, og den faldt paa Tredjedelen af Floderne og paa Vandkilderne. 9, 1.

11. Og Stjernens Navn kaldtes Malurt; og Tredjedelen af Vandene blev til Malurt, og mange Mennesker døde af Vandene, fordi de vare blevne beske.

12. Og den fjerde Engel basunede, og Tredjedelen af Solen blev rammet, og Tredjedelen af Maanen og Tredjedelen af Stjernerne, forat Tredjedelen af dem skulde formørkes, og Tredjedelen af Dagen ikke lyse, og Natten ligervis.

13. Og jeg saa, og jeg hørte en Engel flyve midt igjennem Himmelen og sige med høj Røst: Ve, ve, ve dem, som bo paa Jorden, for de øvrige Basunrøster af de tre Engle, som skulde basune! 9, 13; 11, 14; 15, 1.

9. KAPITTEL.

Den femte Engel basuner; Afgrundens Brønd aabnes; det første Ve er til Ende. 1-12. Den sjette Engel basuner; tre Engle ved Eufrat løses, og mange Mennesker omkomme; de øvrige omvende sig ikke. 13-21.

OG den femte Engel basunede, og jeg saa en Stjerne, som var falden ned fra Himmelen paa Jorden, og den blev Nøglen givet til Afgrundens Brønd. 8, 10.

2. Og den aabnede Afgrundens Brønd; og en Røg steg op af Brønden lig Røgen af en stor Ovn, og Solen og Luften blev formørket af Brøndens Røg.

3. Og af Røgen udkom der Græshopper paa Jorden, og der blev givet dem Magt, som Jordens Skorpioner have Magt.

4. Og det blev sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa Jorden, ei heller noget Grønt, ei heller noget Træ, men alene de Mennesker, som ikke havde Guds Segl i sine Pandter. 7, 3.

5. Og det blev dem givet, ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte, var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et Menneske.

6. Og i de samme Dage skulde Menneskene søge Døden og ikke finde den og begjære at dø, og Døden skal fly fra dem.

8, 10, Job 3, 21, Jer. 3, 3, Hos. 10, 8.

7. Og Græshoppernes Skikkelser lignede Heste, udrustede til Krig, og paa deres Hoveder var der som Kroner af Guld, og deres Ansigter vare som Menneskers Ansigter. Joel 2, 4.

8. Og de havde Haar som Kvinders Haar, og deres Tænder vare som Løvers. Joel 1, 6.

9. Og de havde Pantserne som Jernpantserne, og deres Vingers Lyd var som Lyd af Vogne, naar mange Heste løbe i Krig.

10. Og de havde Stjerter ligesom Skorpioner, og der var Braader i deres Stjerter, og deres Magt var til at skade Menneskene i fem Maaneder.

11. Og de havde en Konge over sig, Afgrundens Engel; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon*, og paa Græsk har han Navnet Apollyon.

*d. e. en Fordærver.
12. Det første Ve er bortfaret; se, der kommer endnu to Versaab efter dette. 8, 13.

13. Og den sjette Engel basunede, og jeg hørte een Røst af de fire Horn paa det Guldalter, som stod for Gud, 8, 8.

14. og den sagde til den sjette Engel, der havde Basunen: Løs de fire Engle, som ere bundne ved den store Flod Eufrat!

15. Og de fire Engle bleve løste, som til Time og Dag og Maaned og Aar vare færdige til at ihjelslaa Tredjedelen af Menneskene.

16. Og Tallet paa Rytternes Hær var to Gange titusinde Gange Titusinde, og jeg hørte deres Tal. Ps 68, 18.

17. Og saaledes saa jeg i Synet Hestene og dem, som sade paa dem; de havde ildrøde og hyacintfarvede og svovelgule Pantserne, og Hestenes Hoveder vare som Løvers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild og Røg og Svovel.

18. Af disse Tre, af Ilden og Røgen og Svovelen som udgik af deres Munde, blev Tredjedelen af Menneskene ihjelslagen.

19. Thi deres Magt er i deres Mund; thi deres Stjerter ere ligesom Hugorme og have Hoveder, og med dem gjøre de Skade.

20. Og de øvrige Mennesker, som ikke vare ihjelslagne i disse Plager, omvendte sig ikke fra sine Hænders Gjerninger, saa de ikke tilbade Djævelene og Afguderne, dem af Guld og dem af Sølv og dem af Kobber og

dem af Sten og dem af Træ, hvilke hverken kunne se eller høre eller gaa; 16, 11.

3 Mos. 17, 7. 5 Mos. 31, 16. Dan. 5, 23.

21. ei heller omvendte de sig fra sine Mordgjerninger eller fra sin Trolddom eller fra sit Horeri eller fra sine Tyverier.

10. KAPITEL.

En stærk Engel rækker; de syv Tordener talte, hvad Johannes ei naa nedskrive, 1. 4. Engelen sværger, at Guds Domme, naar den syvende Engel basuner, skulle fuldkommes, 5-7. Johannes faar Befaling at øde en Ilden Bog og skal profetere mod Mange, 8-11.

Og jeg saa en anden vældig Engel komme ned fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen var paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen, og hans Fødder som Ildstøtter.

5, 2; 4, 3; 1, 16.

2. Og han havde i sin Haand en Ilden aabnet Bog, og han satte sin høire Fod paa Havet, men den venstre paa Jorden.

3. Og han raabte med høj Røst, som en Løve brøler; og da han havde raabt, talte de syv Tordener sine Røster.

4. Og da de syv Tordener havde talt sine Røster, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde til mig: Forseg! hvad de syv Tordener talte, men nedskriv det ikke! Dan. 8, 26; 12, 4, 9.

5. Og Engelen, som jeg saa staa paa Havet og paa Jorden, opløftede sin Haand til Himmelen

1 Mos. 14, 22, 5 Mos. 32, 40. Dan. 12, 7.

6. og svor ved ham, som lever i al Evighed, som skabte Himmelen, og hvad deri er, og Jorden, og hvad deri er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke mere skal være nogen Tid:

7. men i de Dage, da den syvende Engels Røst høres, naar han skal basune, skal Guds Hemmelighed fuldkommes, ligesom han har forkyndt sine Tjenere, Profeterne.

Rom. 11, 25. 1 Kor. 15, 51.

8. Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talte atter med mig og sagde: Gak hen, tag den lille aabne Bog i Engelen Haand, der staar paa Havet og paa Jorden! V. 2.

9. Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham: Giv mig den lille Bog! Og han sagde til mig: Tag og sæd den! Og den skal smerte i din Bug, men i

din Mund skal den være sød som Honning.

Ks. 3, 1-3.

10. Og jeg tog den lille Bog af Engelen Haand og sæd den, og den var i min Mund sød som Honning, men da jeg havde sædt den, følte jeg Smerte i min Bug.

11. Og han sagde til mig: Det bør dig atter at profetere om Folk og Slægter og Tungemaal og mange Konger.

1, 11. 19.

11. KAPITEL.

Johannes skal maale Templet, men gaa Forgaarden forbi, 1. 2. De tusinde Vidner skulle profetere, gjøre Tegns, straffe, ihjelslaaes, opstaa; det andet Ve er til Ende, 3-16. Den syvende Engel basuner; Kristus antager Riget, 15-19.

Og der blev givet mig et Rør, ligt en Stav; og Engelen stod der og sagde: Staa op og maal Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbode der!

2. Men Forgaarden udenfor Templet, gaa den forbi og maal den ikke! Thi den er given Hedningerne, og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og firti Maanedes.

Luk. 21, 24. Aab. 13, 5.

3. Og jeg vil give mine to Vidner, at de skulle profetere i tusinde, to hundrede og seksti Dage, iførte Sække.

12, 6.

4. Disse ere de tvende Oljetræer og de tvende Lysestager, som staa for Jordens Gud.

Sak. 4, 3. 11.

5. Og dersom Nogen vil gjøre dem Skade, udgaar der Ild af deres Mund og fortærer deres Fjender; og dersom Nogen vil gjøre dem Skade, bør han saaledes slaaes ihjel.

3 Kong. 1, 10. 12.

6. Disse have Magt til at tillukke Himmelen, forat der ikke skal falde nogen Regn i deres Profeties Dage, og de have Magt over Vandene til at forvandle dem til Blod og til at slaa Jorden med allehaande Plager saa ofte, de ville.

1 Kong. 17, 1; 18, 1. 3 Mos. 7, 17. 19.

7. Og naar de faa fuldendt sit Vidnesbyrd, skal det Dyr, som stiger op af Afgrunden, føre Krig mod dem og overvinde dem og slaa dem ihjel.

13, 1. 7. Dan. 7, 3. 21.

8. Og deres Legemer skulle ligge paa den store Stads Gader, den, som i sandelig Mening kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor ogsaa vor Herre er korsfæstet.

18, 19.

9. Og nogle af Folkene og Stam-

merne og Tungemaalene og Slægterne skulle se deres Legemer tre Dage og en halv og ikke tilstede deres Legemer at lægges i Grav.

10. Og de, som bo paa Jorden, skulde glæde sig over dem og fryde sig, og de skulde sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter vare til Plage for dem, som bo paa Jorden. Joh. 16, 20.

11. Og efter de tre Dage og en halv kom Livs Aand fra Gud i dem, og de stode paa sine Fødder, og en stor Frygt faldt paa dem, som saa dem.

V 9. Luk. 7, 16.

12. Og de hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Stiger hid op! Og de steg op til Himmelen i Skyen, og deres Fiender saa dem.

13. Og i samme Stund skede et stort Jordskjælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og syv tusinde Mennesker bleve ihjelslagne i Jordskjælvet, og de øvrige bleve forfærdede og gav Himmels Gud Ære.

16, 18. Matt. 27, 64.

14. Det andet Ve er bortfaret; se, det tredje Ve kommer snart.

8, 13; 9, 12; 15, 1.

15. Og den syvende Engel basunede, og der høstes høje Røster i Himmelen, som sagde: Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed.

10, 7; 12, 10; 19, 6.

16. Og de fire og tyve Ældste, som sad for Gud paa sine Troner, faldt ned paa sine Ansigter og tilbade Gud og sagde:

4, 4; 10.

17. Vi takke dig, Herre, Gud, Allmægtige, som er, og som var, og som kommer, fordi du har taget din store Magt og regjerer.

1, 4; 19, 6.

18. Og Hedningerne ere blevne vrede, og din Vrede er kommen, og de Dødes Tid, at de skulde dømmes, og at du skal give dine Tjenere, Profeterne, og de Hellige og dem, som frygte dit Navn, de Smaa og de Store, deres Løn og fordærve dem, som fordærve Jorden.

6, 17. Matt. 20, 8. 2 Tess. 1, 6.

19. Og Guds Tempel blev oplukket i Himmelen, og hans Pakts Ark blev seet i hans Tempel, og der kom Lyn og Røster og Tordener og Jordskjælv og stor Hagel.

15, 5. 2 Mos. 25, 10. Aab. 4, 8; 8, 5; 18, 21.

12. KAPITEL.

En Kvinde føder et Barn. Den store Drage vil opsluge det, men det borttrykkes, og

hun bliver reddet, 1-6. Engelen Mikael overvinder Dragen og dens Engle, 7-12. Dragen forfølger Kvinden og Jærer Krig mod de Øvrige af hendes Æt, 13-17.

OG et stort Tegn blev seet i Himmelen. En Kvinde, beklædt med Soleen, og Maanen under hendes Fødder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner,

2. og hun var frugtsommelig og raabte, da hun var i Barnsnød og havde haarde Fødselssmerter.

3. Og et andet Tegn blev seet i Himmelen, og se, der var en stor ildrød Drage, som havde syv Hoveder og ti Horn og paa sine Hoveder syv Kroner.

4. Og dens Stjert drog Tredjedelen af Himmels Stjerner med sig og kastede dem paa Jorden. Og Dragen stod for Kvinden, som skulde føde, forat den, naar hun havde født, kunde opsluge hendes Barn.

5. Og hun fødte et Drengbarn, som skulde regjere alle Folkelag med Jernspir; og hendes Barn blev borttrykket til Gud og hans Trone.

2, 27; 19, 15. Ps. 2, 9.

6. Og Kvinden flyede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted, beredt af Gud, forat de der skulde ernære hende i tusinde to hundrede og seksti Dage.

11, 3.

7. Og der blev en Strid i Himmelen: Mikael og hans Engle strede mod Dragen, og Dragen stred, og dens Engle. Dan. 10, 13. 20; 12, 1. Jud. 9.

8. Men de kunde ikke seire, ei heller blev deres Sted mere fundet i Himmelen.

9. Og den store Drage blev nedstyrtet, den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører hele Jorderiget; han blev nedstyrtet paa Jorden, og hans Engle bleve nedstyrtede med ham.

Luk. 10, 18. Aab. 20, 2. 1 Mos. 3, 1 fg.

Joh. 12, 31. 2 Kor. 11, 3.

10. Og jeg hørte en høj Røst i Himmelen, som sagde: Nu er Saligheden og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brøders Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. 11, 15. Ef. 5, 5. Job 1, 9; 2, 5. Sak. 3, 1.

11. Og de have overvundet ham ved Lammets Blod og ved sit Vidnesbyrds Ord, og de have hengivet sit Liv til Døden.

Rom. 8, 36.

12. Derfor fryder eder, I Himle, og I, som bo i dem: Ve dem, som be-

bo Jorden og Havet! Thi Djsveleen er nedstegen til eder, og han har stor Vrede, fordi han ved, at han kun har en liden Tid

13. Og da Dragen saa, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den Kvinden, som havde født Drengbarnet.

14. Og den store Ørns tvende Vingler bleve givne Kvinden, forat hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der, hvor huu faar sin Føde en Tid og to Tider og en halv Tid, borte fra Slangens Ansigt. Dan. 7, 25; 12, 7.

15. Og Slangen skjød Vand som en Strøm af sin Mund efter Kvinden for at bortskylle hende med Strømmen.

16. Og Jorden kom Kvinden til Hjælp, og Jorden oplod sin Mund og opslugte Strømmen, som Dragen havde skudt af sin Mund.

17. Og Dragen forbitredes paa Kvinden, og gik bort for at føre Krig mod de Øvrige af hendes Æt, dem, som bevare Guds Bud og have Jesu Christi Vidnesbyrd. 1 Joh. 5, 10.

13. KAPITEL.

Et Dyr med syv Hoveder og ti Horn faar Magt af Dragen, taler Bespottelser, overvinder de Helligste, forfører Mange, men skal faa sin Løn. K. 12, 18; 13, 1-10. Et andet Dyr gjør Tegn for dets Aasyn; Dyrets Billede faar en Aand; Mange modtage Dyrets Mærke; Dyrets Tal, 11-18.

Kap. 12, 18. Og jeg stod paa Havets Sand.

1. Og jeg saa et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn og paa sine Horn ti Kroner og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn.

Dan. 7, 7. Aab. 17, 3. 9. 13.

2. Og Dyret, som jeg saa, var ligt en Parder, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Trone og stor Magt.

12, 9; 2, 13.

3. Og jeg saa et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret.

4. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt, og de tilbade Dyret og sagde: Hvo er Dyret lig? Hvo kan stride mod det? 18, 18.

5. Og der blev givet det en Mund, som talte store Ting og Bespottelser, og der blev givet det Magt til at virke i to og firti Maaned.

Dan. 7, 8. 11. 25; 11, 36. Aab. 11, 2; 12, 6.

6. Og det oplod sin Mund til Be-

spottelse mod Gud, til at bespotte hans Navn og hans Bolig og dem, som bo i Himmelen. 16, 9. 11.

7. Og det blev givet det at føre Krig mod de Helligste og at overvinde dem, og der blev givet det Magt over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk. 11, 7. Dan. 7, 81.

8. Og Alle, som bo paa Jorden, hvis Navne ikke, fra Verdens Grundvold blev lagt, ere skrevne i det slagtede Lams Livsens Bog, skulde tilbede det. 2, 8; 17, 8; 20, 12. 2 Mos. 32, 32. 34.

9. Dersom Nogen har Øren, han høre!

10. Dersom Nogen samler til Fængsel, han gaar i Fængsel; dersom Nogen dræber med Sverd, han bør dræbes med Sverd. Her er de Helligste Taalmodighed og Tro! 11, 18. Ea. 33, 1.

Matt. 26, 52. Aab. 18, 6; 14, 12.

11. Og jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn ligesom et Lam og talte ligesom en Drage. Matt. 7, 15; 24, 11. 24.

12. Og det øver det første Dyrs hele Magt for dets Aasyn og gjør, at Jorden og de, som bo derpaa, skulde tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt.

13. Og det gjør store Tegn, saa det endog lader lld falde ned fra Himmelen paa Jorden for Menneskens Aasyn. Matt. 24, 24.

2 Tess. 2, 9. Aab. 16, 14.

14. Og det forfører dem, som bo paa Jorden, for de Tegns Skyld, som det er det givet at gjøre for Dyrets Aasyn, idet det siger til dem, som bo paa Jorden, at de skulde gjøre et Billede for det Dyr, som har Saaret af Sverdet og dog er blevet levende.

16, 14; 19, 20.

15. Og det fik Magt til at give Dyrets Billede Aand, saa Dyrets Billede endog kunde tale og gjøre, at alle de, der ikke vilde tilbede Dyrets Billede, skulde staaes ihjel. 14, 11; 19, 20.

16. Og det gjør, at der gives Alle, baade de Smaa og de Store, baadede Rige og de Fattige, baade de Frie og Trællene, et Mærke i deres høire Haand eller i deres Pande,

17. og at Ingen kan købe eller sælge, uden den, som har Mærket eller Dyrets Navn eller dets Navns Tal.

14, 9. 11.

18. Her er Visdom! Hvo der har Forstand, beregne Dyrets Tal! Thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er seks hundrede, seksti og seks.

14. KAPITTEL.

De Bræglede staa paa Ziions Bjerg og følge Lammet, 1-5. Et evigt Evangelium forkyndes, 6. 7. Babylon er faldet, 8. De, som tilbede Dyret, skulle pines, 9-11. De Hellige skulle holde ved i Taalmodighed indtil Døden, 12. 13. Guds Vredes Høst gaar over Jorden, 14-20.

Og jeg saa, og se, Lammet stod paa Ziions Bjerg, og med det hundrede og fire og firti Tusinde, som havde dets Faders Navn skrevet i sine Pander.

Ps. 2. 6. Aab. 7, 4.

2. Og jeg hørte en Røst fra Himmelen som mange Vandes Lyd og som en stærk Tordens Lyd, og jeg hørte Harpespilleres Lyd, som spillede paa sine Harper. 1, 10, 15; 5, 8.

3. Og de sang en ny Sang for Troenen og for de fire Dyr og de Ældste; og Ingen kunde lære den Sang, uden de hundrede og fire og firti Tusinde, de, som ere kjøbt fra Jorden.

5, 9. 1 Kor. 6, 20.

4. Disse ere de, som ikke have bemittet sig med Kvinder, thi de ere Jomfruer. Disse ere de, som følge Lammet, hvor det gaar. Disse ere kjøbt fra Menneskene, en Første-grøde for Gud og Lammet, 1 Kor. 6, 15. 2 Kor. 11 2, Aab. 3, 4. Jak. 1, 18.

5. og i deres Mund er ikke funden Svig; thi de ere ustraffelige for Guds Trone.

Ps. 33, 2.

Zef. 3, 13. Ef. 5, 27. Kol. 1, 22.

6. Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, 8, 13.

7. og han sagde med høj Røst: Frygt Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder:

5 Mos. 32, 3.

Præd. 12, 13. Ps. 33, 6; 146, 6.

8. Og en anden Engel fulgte, som sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store Stad, fordi det har givet alle Folk at drikke af sit Horeries Vredes Vin. 16, 19; 18, 2. Es. 21, 9. Jer. 51, 7.

9. Og en tredje Engel fulgte dem og sagde med høj Røst: Dersom Nogen tilbeder Dyret og dets Billede og modtager Mærket i sin Pande eller i sin Haand, 13, 16.

10. saa drikker ogsaa han af Guds Vredes Vin, som er iskjenket ublandt i hans Fortørnelsses Kalk, og han

skal pines med Ild og Svovel for de hellige Engles og for Lammets Aasyn.

16, 19.

Es. 51, 17. Jer. 25, 15. Aab. 19, 20; 20, 10.

11. Og deres Pines Røg opstiger i al Evighed, og de have ikke Hvile Dag eller Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og den, som modtager dets Navns Mærke.

19, 3; 13, 16. 17; 16, 2.

12. Her er de Helliges Taalmodighed, her ere de, som bevare Guds Bud og Jesu Tro!

13, 10; 13, 17.

13. Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde til mig: Skriv: Salige ere de Døde, som dø i Herren, fra nu af! Ja, siger Aanden, de skulle hvile fra sine Arbejder, men deres Gjerninger følge med dem.

1, 11. 19. 1 Kor. 15, 18.

1 Tess. 4, 14. Hebr. 4, 9. 10.

14. Og jeg saa, og se, en hvid Sky, og En sad paa Skyen, lig en Menneske-Søn, som havde en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Sigd i sin Haand.

Dan. 7, 13. Aab. 1, 13.

15. Og en anden Engel kom ud af Templet og raabte med høj Røst til den, som sad paa Skyen: Udræk din Sigd og høst! Thi Timen til at høste er kommen, thi Jordens Høst er moden.

6, 17. Matt. 13, 39.

16. Og den, som sad paa Skyen, lod sin Sigd gaa over Jorden, og Jorden blev høstet.

17. Og en anden Engel kom ud af Templet i Himmelen; ogsaa han havde en skarp Sigd.

18. Og en anden Engel, som havde Magt over Ilden, kom ud fra Alteret, og han raabte med stærkt Skrig til den, som havde den skarpe Sigd, og sagde: Udræk din skarpe Sigd, og høst Druerne af Jordens Vintre! Thi dets Druer ere modne.

19. Og Engelen lod sin Sigd gaa over Jorden og høstede Frugten af Jordens Vintre og kastede den i Guds Vredes store Persekar. Joel 3, 18.

20. Og Persekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Persekarret indtil Hestenes Bidsler, saa langt, som tusinde og seks hundrede Stadler. Es. 63, 3; 34, 3.

15. KAPITTEL.

Syv Engle med de syv sidste Plager: Seervinderne synges Moses's og Lammets Sang, 1-4. De syv Engle gaa ud af Templet og modtage de syv Vredens Skaaler, 5-8.

OG jeg saa et andet Tegn i Himmelen, stort og underligt: Syv Engle, som havde de syv sidste Plager; thi med dem er Guds Vrede fuldkommet.

2. Og jeg saa ligesom et Glashav, blandet med Ild, og dem, som havde vundet Seier over Dyret og over dets Billede og over dets Mærke og over dets Navns Tal, staa ved Glashavet og holde Guds Harper.

4, 6; 12, 11; 5, 8; 14, 2.

3. Og de sang Moses's, Guds Tjeners, Sang og Lammets Sang og sagde: Store og underlige ere dine Gjerninger, Herre, Gud, du Almægtige! Retfærdige og sande ere dine Veie, du de Helliges Konge!

2 Mos. 15, 1. 11. 5 Mos. 32, 1. 4.

Pa. 111, 2; 139, 14; 145, 17. Aab. 16, 7.

4. Hvo skulde ikke frygte dig, Herre, og ære dit Navn? Thi du er alene hellig; thi alle Folk skulle komme og tilbede for dit Aasyn, fordi dine Domme ere blevne aabenbare.

Jer. 10, 8. 7. Ps. 86, 9. Es. 66, 23.

5. Og derefter saa jeg, og sø, Vidnesbyrdets Tabernakels Tempel i Himmelen blev oplukket,

4 Mos. 1, 50. Aab. 11, 19.

6. og de syv Engle, som havde de syv Plager, kom ud af Templet. Iførte et rent og skinnende Linklæde og ombundne under Brystet med Guldbælter.

1, 13.

7. Og et af de fire Dyr gav de syv Engle syv Guldskaaler, fyldte med Guds Vrede, hans, som lever i al Evighed.

4, 6-9.

8. Og Templet fyldtes med Røg af Guds Herlighed og af hans Magt; og Ingen kunde gaa ind i Templet, før end de syv Engles syv Plager vare endte.

2 Mos. 40, 34. 1 Kong. 8, 10. Es. 6, 4.

16. KAPITEL.

Den første Engel udgyder sin Skaal paa Jorden, 1, 2, den anden i Havet, 3, den tredje i Floderne, 4-7, den fjerde i Solen, 8, 9, den femte paa Dyrets Trone, 10, 11, den sjette i Floden Eufkrat, 12-16, den syvende i Luften, 17-21.

OG jeg hørte en høj Røst fra Templet, som sagde til de syv Engle: Gaar hen og udøser Guds Vredes Skaaler paa Jorden!

16, 7.

2. Og den første gik hen og udøste sin Skaal paa Jorden; og der blev en ond og fordærvelig Byld paa de Mennesker, som havde Dyrets Mærke, og som tilbode dets Billede.

2 Mos. 9, 9. Aab. 13, 16. 17.

1236

3. Og en anden Engel udøste sin Skaal i Havet; og der blev Blod som af en Død, og hver levende Sjæl i Havet døde.

2 Mos. 7, 17-19.

4. og den tredje Engel udøste sin Skaal i Floderne og Vandkilderne; og der blev Blod.

5. Og jeg hørte Vandenes Engel sige: Retfærdig er du, Herre, du, som er, og som var, du Hellige, at du har dømt denne Dom.

1, 4, 8.

6. Thi de have udøst Helliges og Profeters Blod, og Blod har du givet dem at drikke; thi de ere det værd.

Matt. 23, 34. 35.

7. Og jeg hørte en anden Engel fra Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du Almægtige, dine Domme ere sande og retfærdige.

8, 3; 15, 3.

8. Og den fjerde Engel udøste sin Skaal i Solen; og den fik Magt til at brænde Menneskene med Ild.

9. Og Menneskene brændte i stor Hede og bespottede Guds Navn, som har Magt over disse Plager, og de omvendte sig ikke til at give ham Ære.

13, 6; 9, 20. 21.

10. Og den femte Engel udøste sin Skaal paa Dyrets Trone; og dets Rige blev formørket, og de tyggede sine Tunger af Pine,

11. og de bespottede Himmelens Gud for sine Piner og for sine Bylder, og de omvendte sig ikke fra sine Gjerninger.

12. Og den sjette Engel udøste sin Skaal i den store Flod Eufkrat; og dens Vand borttørredes, forat Veleu skulde beredes for Kongerne fra Østen.

13. Og jeg saa, at der af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund udkom tre urene Aander, som lignede Padder.

12, 3, 9; 13, 1. 11 fg.

14. Thi de ere Djævlens Aander, som gjøre Tegn, og de gaa ud til Jordens, ja hele Jorderigets Konger for at samle dem til Krigen paa Guds, den Almægtiges, hin store Dag.

Matt. 24, 24.

2 Tess. 2, 9. Aab. 13, 13; 17, 14; 20, 9.

15. Se, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, forat han ikke skal gaa nøgen, og de skulle se hans Skam.

Matt. 24, 42 fg. Luk. 12, 30. 1 Tess. 5, 2, 3.

2 Pet. 3, 10. Aab. 3, 3.

16. Og han forsamlede dem til det

Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmageddon*. *d. e. Megiddos Bjerg.

2 Krøn. 35, 22.

17. Og den syvende Engel udøste sin Skaal i Luften; og en høj Røst udgik fra Templet i Himmelen, fra Tronen, og sagde: Det er skeet!

18. Og der skede Røster og Torden og Lyn, og der skede et stort Jordskjælv, saadant, som ikke har været fra den Tid, Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordskjælv, saa stort.

4, 5; 8, 5; 6, 12; 11, 13, 19.

19. Og den store Stad blev til tre Dele, og Folkenes Stæder faldt, og det store Babylon blev ihukommet for Gud til at give hende Bægeret med hans strenge Vredes Vin.

14, 8, 10. Ps. 60, 5.

20. Og hver Ø flyede, og Bjergene bleve ikke fundne.

6, 14.

21. Og en stor Hagel, centnertung, faldt ned fra Himmelen paa Menneskene, og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage; thi dens Plage var meget stor.

2 Mos. 9, 23 fg. Jos. 10, 11. Aab. 11, 19.

17. KAPITEL.

En Engel viser Johannes den store Skjæge, som er Babylon, 1-8. Engelen forklarer Synet om Skjægen og om Dyret med syv Hoveder og ti Horn, paa hvilket Skjægen sidder, 7-18.

Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, kom og talte med mig og sagde til mig: Kom! Jeg vil vise dig Dommen over den store Skjæge, som sidder ved de mange Vaude, 15, 1; 21, 9. Jer. 51, 13. Nah. 3, 4.

2. med hvem Jordens Konger have bolet, og de, som bo paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeries Vin. Jer. 51, 7. Aab. 14, 8; 18, 3.

3. Og han førte mig i Aanden hen i Ørkenen, og jeg saa en Kvinde, som sad paa et skarlagensfarvet Dyr, fuldt af Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn. 13, 1.

4. Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagens og bedækket med Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Urenhed. 18, 16.

5. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed, Babylon, det store, Moder til Skjægerne og Vederstyggelighederne paa Jorden.

2 Tess. 2, 7.

6. Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, da jeg saa hende, med en stor Forundring. 18, 24.

-7. Og Engelen sagde til mig: Hvi forundrede du dig? Jeg vil sige dig Kvindens Hemmelighed og Dyrets, som bærer hende, og som har de syv Hoveder og de ti Horn. 13, 1.

8. Det Dyr, som du saa, har været og er ikke og skal opståge af Afgrunden og fare bort til Fordærvelse; og de, som bo paa Jorden, de, hvis Navne ikke ere skrevne i Livsens Bog, fra Verdens Grundvold blev lagt, skulle forundre sig, naar de se Dyret, som var og ikke er, endog det er.

11, 7; 13, 8. Pa. 69, 29.

9. Her er det Sind, som har Viddom! De syv Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Kvinden sidder. 13, 18.

10. og de ere syv Konger; de fem ere faldne, og den ene er til, den anden er endnu ikke kommen, og naar han kommer, bør det ham at blive en liden Tid.

11. Og Dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv og farer bort til Fordærvelse.

19, 19, 20.

12. Og de ti Horn, som du saa, ere ti Konger, som endnu ikke have faaet Riget, men faa Magt som Konger een Time med Dyret.

13. Disse have een Mening, og sin Magt og Myndighed skulle de overgive Dyret.

14. Disse skulle stride mod Lammet, og Lammet skal overvinde dem, thi det er Herrerens Herre og Kongers Konge, og de, som ere med det, de kaldte og Udvalgte og Trofaste. 11, 7.

5 Mos. 10, 17, 1 Tim. 6, 15. Aab. 19, 16.

15. Og han sagde til mig: De Vaude, som du saa, der, hvor Skjægen sidder, ere Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal. Es. 8, 7. Jer. 47, 2.

16. Og de ti Horn, som du saa paa Dyret, disse skulle hade Skjægen og gjøre hende øde og nøgen og øde hendes Kjød og opbrænde hende med Ild.

17. Thi Gud har givet dem i Hjerteret at gjøre efter hans Sind og at have eet Sind og at give Dyret sit Rige, indtil Guds Ord ere blevne fuldbyrdede.

18. Og Kvinden, som du saa, er den store Stad, som har Herredømme over Jordens Konger. 14, 8.

18. KAPITEL.

En Engel kundgjør, at Babylon er faldet, 1-3. Guds Folk skal gå ud fra det; søvne Plager skulle komme over det, 4-8. Kongerne, Kjøbmændene og de Søfarende skulle begræde det, 9-19, men Himmelen skulle fryde sig, 20. Det skal pludselig afdøies foraa, 21-24.

Og derefter saa jeg en Engel fare ned fra Himmelen, som havde stor Magt og Jorden blev oplyst af hans Herlighed.

2 Og han raabte med Styrke, med høj Røst, og sagde: Faldet, faldet er Babylon, det store, og det er blevet Djævelenes Bolig og et Fængsel for alle urene Aander og et Fængsel for alle urene og afskyede Fugle.

3. Thi af hendes Horeriers Vredes Vin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Flyde. 10, 3; 14, 8. Es. 13, 21. Jer. 51, 37.

4. Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaar bort fra hende, I mit Folk, forat I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og forat I ikke skulle rammes af nogen af hendes Plager! Jer. 50, 8. 2 Kor. 6, 17.

5. Thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i Hu.

1 Mos. 18, 20. Jer. 51, 9. Aab. 16, 19.

6. Betaler hende, som hun har betalt eder, og gjængældt hende dobbelt efter hendes Gjæringer! Skjenker hende dobbelt i den Kalk, som hun har iskenket!

Ps. 137, 8. Es. 33, 1. Jer. 50, 15, 29.

7. Saa meget, som hun har ophøjet sig selv og levet i Yppighed, saa meget giver hende af Pine og Sorg! Efterdi hun siger i sit Hjerte: Jeg sidder som Dronning og er ikke Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se,

Es. 47, b. 7. 8.

8. derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag Død og Sorg og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende.

Es. 47, 9.

Aab. 17, 16. Jer. 50, 34. 2 Tess. 2, 8

9. Og Jordens Konger, som have bolet og drevet Vellyst med hende, skulle begræde hende og hyle over hende, naar de se Røgen af hendes Brand;

Es. 26, 16. 17. Aab. 17, 2.

10. de skulle staa langt borte af Frygt for hendes Pinsel og sige: Ve, ve, du store Stad, Babylon, du stærke

1838

Stad, thi i een Time er din Dom kommen!

14, 8.

11. Og Jordens Kjøbmænd skulle græde og sørge over hende, fordi Iugen mere kjsber deres Varer,

V. 15. Es. 27. 30. 36.

12. Varer af Guld og Sølv og Ædelstene og Perler og kosteligt Linklæde og Purpur og Silke og Skarlaget og allehaande vellugtende Træ og allehaande Arbejder af Eifenben og allehaande Arbejder af kostbar Træ og af Kobber og Jern og Marmor

Es. 27, 18-22.

13. og Kanelbark og Røgelser og Salve og Virak og Vin og Olje og fint Mel og Hvede og Hornkvæg og Faar og Heste og Vogne og Trælle og Mennekesjæle.

14. Og den Frugt, din Sjæl havde Lyat til, er vegen fra dig, og alt det Fede og Glimrende er veget fra dig, og du skal ingenlunde finde det mere.

15. De, som handle med disse Ting, som ere blevne rige ved hende, skulle staa langt borte af Frygt for hendes Pinsel og græde og sørge og sige:

16. Ve, ve, den store Stad, som var klædt i kosteligt Linklæde og Purpur og Skarlaget og bedækket med Guld og Ædelstene og Perler, thi i een Time er saa stor Rigdom gaet tilgrunde!

17, 4.

17. Og alle Styrmand og den hele Hob paa Skibene og Søfolkene og saa Mange, som befare Havet, stode langt borte

Es. 27, 29 fg.

18. og raabte, da de saa Røgen af hendes Brand, og sagde: Hvo var Ilg den store Stad?

V. 9. Es. 34, 10.

19. Og de kastede Støv paa sine Hoveder og raabte grædende og sørgende og sagde: Ve, ve, den store Stad, i hvilken Alle, som have Skibe paa Havet, bleve berigede af dens Pragt, thi i een Time er den gaet tilgrunde!

Jos. 7, 6. Job 2, 13.

20. Fryd dig over den, du Himmelen, og I hellige Apostler og Profeter, fordi Gud har udført eders Ret imod den!

Es. 44, 23; 49, 13. Jer. 51, 48. Aab. 19, 2.

21. Og en vældig Engel opløftede en Sten som en stor Møllesten og kastede den i Havet og sagde: Saa skal Babylon, den store Stad, uedkastes med Hast og ikke findes mere.

5, 2. Jer. 51, 63. 64.

22. Og Harpespilleres og Sangeres og Fløitespilleres og Basunblæseres

Lyd skal ikke høres i dig mere, og ikke nogen Kunstner i nogen Kunst findes i dig mere, og Møllens Lyd ikke høres i dig mere, Jer. 7, 34; 16, 9; 25, 10. Ez. 26, 13.

23. og Lampens-Lys skal ikke skinne i dig mere, og Brudgoms og Bruds Røst ikke høres i dig mere, fordi dine Kjøbmænd vare Fyrster paa Jorden, fordi ved din Trolddom alle Folkene ere blevne bedaaede.

Es. 23, 8.

24. Og i den er Profetens og Helliges Blod fundet, og alle deres, som ere myrdede paa Jorden.

17, 6. Matt. 23, 37.

19. KAPITEL.

I Himmelen raabes Halleluja over Baby-lous Fald, og fordi Gud nu har antaget Riget, og Lammets Bryllup er kommet, 1-16. Christus med Himmelens Hære drager ud til Strid, 11-18. Rovfuglene indbydes til Maaltid; Dyret og den falske Profet kastes i Ildseen, de Øvrige ihjel-slaaes, 17-21.

OG derefter hørte jeg som en høj Røst af en stor Skare i Himmelen, som sagde: Halleluja! Saliggjørelsen og Æren og Prisen og Magten tilbø-rer Herren, vor Gud. 7, 10; 11, 15; 12, 10.

2. Thi sande og retfærdige ere hans Domme, thi han har dømt den store Skjæge, som fordærvede Jor-den med sit Horeri, og han har krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand.

Ps. 119, 137.

Aab. 15, 3; 16, 7; 18, 20; 17, 18.

3. Og de sagde anden Gang: Hal-leluja! Og hendes Røg opstiger i al Evighed.

14, 11; 18, 9, 18.

4. Og de fire og tyve Ældste og de fire Dyr faldt ned og tilbøede Gud, som sad paa Tronen, og sagde: Amen! Halleluja!

4, 4, 6.

5. Og en Røst udgik fra Tronen og sagde: Lover vor Gud, alle hans Tjener-ere og I, som frygte ham, baade de Smaa og de Store!

Ps. 113, 1.

6. Og jeg hørte som en stor Skares Røst og som mange Vandes Lyd og som stærke Tordeners Lyd, som sagde: Halleluja! Thi Herren, Gud, den Almægtige, har antaget Riget.

V. 1; 14, 2; 11, 15, 17; 12, 10.

7. Lader os glæde og fryde os og give ham Æren! Thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud har beredt sig.

Matt. 22, 2; 25, 10. Luk. 14, 16. Aab. 21, 9.

8. Og det blev hende givet at iføre

sig rent og skinnende kosteligt Linklæde; thi det kostelige Linklæde er de Helliges Dyder.

3, 5. Es. 61, 10.

9. Og han sagde til mig: Skriv: Salige ere de, som ere kaldte til Lam-mets Bryllups Nadverd! Og han sagde til mig: Dette er Guds sande Ord.

17, 1. Matt. 22, 2. Aab. 21, 5.

10. Og jeg faldt ned for hans Fød-der for at tilbede ham, og han sagde til mig: Gjør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brøders, som have Jesu Vidnesbyrd. Tilbed Gud! Thi Jæu Vidnesbyrd er Profetiens Aand.

Ap. G. 10, 25, 26; 14, 13-15. Aab. 22, 8.

Matt. 4, 10. 1 Joh. 5, 1. Aab. 12, 17.

11. Og jeg saa Himmelen opladt, og se, en hvid Hest, og den, der sad paa den, kaldes trofast og sanddru, og han dømmer og strider med Ret-færdighed.

6, 2; 3, 14.

12. Men hans Øine vare som Ild-lue, og der var mange Kroner paa hans Hoved; han havde et Navn skrevet, som Ingen kjender, uden han selv.

1, 14; 2, 17.

13. og han var iført et Klædebon, dyppet i Blod, og hans Navn kaldes: Guds Ord.

1 Mos. 49, 11. Joh. 1, 1.

14. Og Hærene i Himmelen fulgte ham paa hvide Heste, iførte hvidt og rent kosteligt Linklæde,

7, 9, 11. Luk. 2, 13.

15. og af hans Mund udgaar der et skarpt Sverd, forat han med det skal slaa Hedningerne; og han skal regjere dem med Jernspir, og han træder Guds, den Almægtiges, strenge Vredes Vins Persekar.

Es. 11, 4. 2 Tess. 2, 8. Aab. 1, 16; 2, 16;

19, 21; 2, 27; 12, 5; 14, 19, 20.

16. Og han har et Navn skrevet paa Klædebonnet og paa sin Lænd: Kongers Konge og Herrers Herre.

V. 12. 5 Mos. 10, 17. Aab. 17, 14.

17. Og jeg saa en Engel staaende i Solen, og han raabte med høj Røst og sagde til alle Fugle, som flyve midt under Himmelen: Kommer og samler eder til Guds store Maaltid

Ez. 39, 17 fg.

18. for at æde Kongers Kjød og Krigshøvdingers Kjød og Stærkes Kjød og Kjødet af Heste og af dem, som sidde paa dem, og Kjødet af Alle, Frie og Trelle og Smaa og Store!

19. Og jeg saa Dyret og Jordens Konger og deres Hære forsamlede

for at føre Krig mod ham, som sad paa Hesten, og mod hans Hær. 17, 14.

20. Og Dyret blev grebet, og med det den falske Profet, som havde gjort Tegnene for dets Aasyn, med hvilke han havde forført dem, som modtogte Dyrets Mærke, og som tilbade dets Billede: disse To blev levende kastede i Ildsøen, som brænder med Svovel. Dan. 7, 11. 26. Aab. 13, 11. 12; 18, 13; 14, 10; 20, 10; 21, 8.

21. Og de Øvrige blev ihjelslagne med hans Sverd, som sad paa Hesten, hvilket udgik af hans Mund; og alle Fugle blev mættede af deres Kjød. Ex. 30, 4.

20. KAPITEL.

Djævelen bindes, de Hellige blive levende og regjere med Kristus tusinde Aar. 1-6. Djævelen bliver løsladt en liden Tid; Gog og Magog ødelægges; Djævelen kastes i Ildsøen, 7-10. Dommen holdes, 11-15.

Og jeg saa en Engel fare ned fra Himmelen, som havde Afgrundenens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. 1, 18.

2. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde Aar

Es. 27, 1. 2 Pet. 2, 4. Aab. 12, 9.

3. og kastede ham i Afgrunden og tilslukkede og forseglede over ham, forat han ikke mere skulde forføre Folkene, indtil de tusinde Aar vare fuldendte; og efter den Tid bør det ham at løses en liden Tid. 16, 14.

4. Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og det blev dem givet at holde Dom; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbødet Dyret eller dets Billede og ikke modtaget Mærket i sin Pande og paa sin Haand, og de bleve levende og regjerede med Kristus de tusinde Aar.

Dan. 7, 9. 22. 27. Matt. 19, 28. Luk. 22, 30.

1 Kor. 6, 2. 3. Aab. 3, 21; 5, 10; 6, 9. 10;

13, 15. 4. 8. 1 Kor. 15, 23.

5. Men de øvrige Døde blev ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar vare fuldendte. Dette er den første Opstandelse. 1 Tessa. 4, 16.

6. Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Christi Prester og regjere med ham i tusinde Aar.

Luk. 20, 35. Aab. 2, 11; 1, 6.

1240

7. Og naar de tusinde Aar ere fuldendte, skal Satan løses af sit Fængsel. V. 3. 5.

8. Og han skal gaa ud for at forføre Folkene i Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Strid; deres Tal er som Havets Sand. V. 3. Ex. 38, 2; 39, 1. 2. Aab. 16, 14.

9. Og de drog frem over Jordens vide Flade og omringede de Helliges Leir og den elskede Stad. Og Ild faldt ned af Himmelen fra Gud og fortærede dem. 21, 10 fg. Ex. 38, 22; 39, 8.

10. Og Djævelen, som havde forført dem, blev kastet i Søen af Ild og Svovel, hvor Dyret og den falske Profet vare, og de skulle pines Dag og Nat i al Evighed.

Dan. 7, 11. Aab. 19, 20; 14, 10. 11.

11. Og jeg saa en stor, hvid Trone og ham, som sad paa den, for hvis Aasyn Jordan og Himmelen flyede, og der blev ikke fundet Sted for dem.

21, 5. 2 Pet. 3, 10. Aab. 12, 8.

12. Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne blev oplukkede, og en anden Bog blev oplukket, som er Livsens Bog, og de Døde blev dømt efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter sine Gjerninger.

11, 18; 3, 5. Dan. 7, 10. Rom. 2, 6.

1 Kor. 3, 8 fg.

13. Og Havet gav tilbage de Døde, som vare i det, og Døden og Helvede gave tilbage de Døde, som vare i dem; og de bleve dømt, Enhver efter sine Gjærnluger.

14. Og Døden og Helvede blev kastede i Ildsøen. Dette er den anden Død. 1 Kor. 15, 26. 54. 55. Aab. 6, 8; 21, 8.

15. Og dersom Nogen ikke fandtes skreven i Livsens Bog, blev han kastet i Ildsøen. Matt. 25, 41.

21. KAPITEL.

Johannes ser en ny Himmel og en ny Jord og det himmelske Jerusalem, hvor Gud bor hos de Mennesker, som have seiret; de øvrige udelukkes, 1-8. Det himmelske Jerusalem store Hertilighed, 9-23. Hvem der skal komme ind der, 24-27.

Og jeg saa en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord vare forgaagne, og Havet var ikke mere. 2 Pet. 3, 15.

2. Og jeg, Johannes, saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned af Himmelen fra Gud, beredt som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. Gal. 4, 26. Hebr. 11, 10;

13, 23. Aab. 3, 12; 21, 10.

3. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde; Se, Guds Bellig er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud.

Es. 37, 27. 2 Kor. 6, 16. 1 Tess. 4, 17.

4. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi de første Ting ere vegne bort.

Es. 25, 8. Aab. 7, 17. 1 Kor. 15, 26. 54.

Ea. 35, 10. 2 Kor. 5, 17.

5. Og han, som sad paa Tronen, sagde; Se, jeg gjør alle Ting nye. Og han siger til mig; Skriv! Thi disse Ord ere trofaste og sande. 4, 2; 20, 11.

Es. 43, 19. 2 Kor. 5, 17. Aab. 19, 9.

6. Og han sagde til mig; Det er skeet. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden. Jeg vil give den Tørstige af Livsens Vand Kilde ufor skyldt.

16, 17; 1, 8. Es. 12, 3; 55, 1.

Joh. 4, 10. 14; 7, 37. Aab. 22, 17.

7. Den, som seirer, skal arve alle Ting, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min Søvn.

2, 26. 28. Hebr. 8, 10.

8. Men de Frygtagtige og Vantro og Vederstyggelige og Mandraberne og Skjørlevnerne og Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og alle Løgnere, deres Del skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovel, hvilket er den anden Død.

23, 15. 1 Kor. 6, 9.

Gal. 6, 19-21. Ef. 5, 5. Aab. 20, 14. 15.

9. Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, fulde af de syv sidste Plager, kom til mig og talte med mig og sagde; Kom! Jeg vil vise dig Bruden, Lammets Hustru.

15, 1. 6; 17, 1; 19, 7.

10. Og han førte mig i Aanden hen paa et stort og høit Bjerg og viste mig den store Stad, det hellige Jerusalem, som steg ned af Himmelen fra Gud.

1, 10. Ez. 40, 2. Gal. 4, 26.

Hebr. 11, 10; 12, 22. Aab. 3, 12.

11. Den havde Guds Herlighed, og dens Lys var som den kosteligste Sten, som krystalklar Jaspis. Es. 60, 1.

12. Og den havde en stor og høj Mur; den havde tolv Porte og over Portene tolv Engle og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns tolv Stammers.

Ez. 48, 31.

13. mod Østen tre Porte, mod Norden tre Porte, mod Sønden tre Porte, mod Vesten tre Porte.

14. Og Stadens Mur havde tolv

Grundvolde og paa dem Lammets tolv Apostlers Navne.

Matt. 16, 18. Ef. 2, 20.

15. Og han, som talte med mig, havde et Guldrør for at maale Staden og dens Porte og dens Mur.

11, 1. Ez. 40, 3.

16. Og Staden ligger i en Firkant, og dens Længde er saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med Røret; tolv tusinde Stadier; dens Længde og Brede og Høide ere lige.

17. Og han maalte dens Mur, hundrede og fire og firti Alen, efter et Menneske-Maal, som Engelen brugte.

18. Og dens Mur var opbygget af Jaspis, og Staden var rent Guld, lig rent Glas.

19. Og Stadens Murs Grundvolde vare prydede med allehaande kostelige Stene; den første Grundvold var Jaspis, den anden Safir, den tredje Kalcedon, den fjerde Smaragd,

Es. 64, 11. 12.

2 Mos. 28, 17-20.

20. den femte Sardonyx, den sjette Sarder, den syvende Krysolit, den ottende Beryl, den niende Topas, den tiende Krysopras, den ellevte Hyacint, den tolvte Ametyst.

21. Og de tolv Porte vare tolv Perler, enhver af Portene var af een Perle, og Stadens Gade var rent Guld, som gjennemsigtigt Glas.

22, 2.

22. Og jeg saa ikke noget Tempel i den; thi dens Tempel er Herren, Gud, den Almægtige, og Lammet.

4, 8.

23. Og Staden behøver ikke Solen eller Maanen til at skinne i den; thi Guds Herlighed har oplyst den, og Lammet er dens Lys.

Es. 60, 19. Sak. 14, 6. 7.

24. Og Folkelagene af de Freiste skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger bringe sin Herlighed og Ære til den.

Es. 60, 3. 5; 46, 12. Ps. 72, 10. 11.

25. Og dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen; thi Nat skal ikke være der.

Es. 60, 11. 20. Aab. 22, 5.

26. Og de skulle bringe Folkenes Herlighed og Ære til den.

27. Og intet Urent skal komme ind i den, ei heller hvad der øver Vederstyggelige og Løgn, kun de, som ere skrevne i Lammets Livsens Bog.

Es. 35, 8. Aab. 22, 14. 15; 3, 5; 13, 8.

21. KAPITEL.

I Staden er Livsens Vand og Livsens Træ; de Udvalgte Salighed beskrives, 1-5.

Denne Profeti staadfaestes; Engelen vil et tilbedes, 6-10. Hvem der skal bliue delagtig i denne salige Tilstand, 11-15. Bogens Slutning, 16-21.

Og han viste mig Livsens Vands rene Flod, skinnende som Krystal, som udvældede fra Guds og Lammets Trone. Es. 47, 1, Sak. 14, 8.

2. Midt i Stadens Gade og paa begge Sider af Floden stod Livsens Træ, som bar tolv Gange Frugt og gav hver Maaned sin Frugt; og Bladene af Træet tjente til Folkenes Lægedom. 1 Mos. 2, 9.

Es. 47, 12. Aab. 2, 7; 21, 24, 26.

3. Og der skal ingen Forbandelse være mere, og Guds og Lammets Trone skal være i den, og hans Tjenere skulle tjene ham, Sak. 14, 11.

4. og de skulle se hans Aasyn, og hans Navn skal være i deres Pander. Pa. 17, 15. Matt. 5, 8. 1 Kor. 13, 12. Aab. 3, 12; 14, 1.

5. Og Nat skal ikke være der, og de behøve ikke Lys eller Solens Skin, thi Gud Herren lysér for dem; og de skulle regjere i al Evighed. Es. 60, 19. Aab. 21, 23. Ps. 36, 10.

6. Og han sagde til mig: Disse Ord ere trofaste og sande, og Herren, de hellige Profeters Gud, har udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad der snart bør ske. 19, 9; 21, 5; 1, 1; 4, 1.

7. Se, jeg kommer snart. Salig er den, som bevarer denne Bogs Profetiers Ord. 3, 11; 1, 3.

8. Og jeg, Johannes, er den, som saa og hørte disse Ting; og da jeg havde hørt og seet, faldt jeg ned for at tilbede for Engelenes Fødder, som viste mig disse Ting. 19, 10.

9. Og han siger til mig: Gjør det ikke! Thi jeg er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord. Tilbed Gud! 19, 10.

10. Og han siger til mig: Du skal ikke forsegle denne Bogs Profetiers Ord; thi Tiden er nær.

Dan. 8, 26; 12, 4. Fil. 4, 5. Aab. 1, 3.

11. Den, som gjør Uret, gjøre fremdeles Uret, og den Urene vorde fremdeles uren, og den Retfærdige vorde fremdeles retfærdig, og den Hellige vorde fremdeles helliget! 2 Tim. 3, 13.

12. Og se, jeg kommer snart, og min Løn er med mig, for at betale Enhver, som hans Gjerning monne være. 3, 11; 22; 7. Es. 40, 10; 62, 11. Pa. 62, 13. Rom. 14, 12. Aab. 20, 12.

13. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden, den Første og den Sidste. Es. 48, 12. Aab. 1, 8; 21, 6.

14. Salige ere de, som holde hans Bud, forat de maa have Adgang til Livsens Træ og gaa ind igjennem Portene i Staden. 1 Joh. 3, 23. Aab. 12, 17.

15. Men udenfor ere Hundene og Troldkarlene og Skjørlevnerne og Manddraberne og Afgudsdyrkerne og Enhver, som elsker og øver Løgn. 1 Kor. 6, 9. 10. Ef. 5, 5. Kol. 3, 6. Aab. 21, 8.

16. Jeg, Jesus, har udsendt min Engel for at vidne disse Ting for eder i Menighederne; jeg er Davids Rod og Slægt, den skinnende Morgenstjerne. 1, 1. 2. Es. 11, 10. Rom. 15, 12. Aab. 5, 5; 2, 23.

17. Og Aanden og Bruden sige: Kom! Og hvo der hører, sige: Kom! Og hvo der tørster, komme, og hvo der vil, tage Livsens Vand ufor skyldt! 21, 6. Joh. 7, 37.

18. Thi jeg vidner for Enhver, som hører denne Bogs Profetiers Ord: Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog.

19. og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Profetiers Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Del af Livsens Bog og af den hellige Stad og de Ting, som ere skrevne i denne Bog. 5 Mos. 4, 2. Ordsp. 29, 6. Ps. 69, 29. Aab. 3, 5; 21, 27, 2.

20. Han, som vidner disse Ting, siger: Ja, jeg kommer snart. Amen, ja kom, Herre Jesus! 1, 7.

21. Vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle! Amen.

2 Tim. 4, 22. Hebr. 12, 25.

102. 24/9/14

